

NGÔ BIỂN QUÂN

Chân
Ngô

2

Sachvui.Com

Thần Mộ (Tru Ma) - Phần II

Ngô Biểu Quân

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1

Trong truyền thuyết

Sự kiện Thần Nam trong vòng 1 ngày diệt liền bốn cao thủ đã qua hơn mười ngày, nhưng dư âm của trận chiến kinh thiên động địa đó còn kéo dài. Thật là một trận phong ba khó có thể tưởng tượng. Một thanh niên cao thủ mới chỉ 20 tuổi lại có thể trảm sát bốn vị tuyệt thế cao thủ khiến mọi người trong giới tu luyện vô cùng kinh hãi.

Lôi đài cho cuộc quyết chiến giữa truyền nhân của đông phương chính tà thánh địa được đặt ở Tây phương. Rất nhiều cao thủ Đông thổ không quản đường xa, vượt ngàn dặm đến Tây phương xem náo nhiệt, lại gặp đúng lúc Thần Nam tiêu diệt các tuyệt thế cao thủ. Do đó, tin tức này bị những người đó dùng các phương pháp nhanh nhất có thể truyền về phương đông.

Lúc này, Thần Nam tuyệt đối là nhân vật trung tâm của tu luyện giới cả phương đông và phương tây. Có thể nói không ai không biết, không ai không hay.

Trong lúc bên ngoài đang sôi nổi bàn tán về mình, hắn đang tu dưỡng trong một tòa nhà ở Tân Lan vương đô. Trong lúc quyết chiến cùng bốn vị tuyệt thế cao thủ, hắn đã bị thụ thương rất nặng, đến bây giờ mới từ từ hồi phục hoàn toàn.

Tòa nhà này vốn là nơi ở của Ma pháp vương tử Khải Lợi. Khải Lợi cũng có danh tiếng trong giới quý tộc ở Phương Tây. Dường như tại đô thành của các nước lớn đều có cơ sở của mình. Quá nửa là do các đại quý tộc biếu tặng.

"Thật không ngờ huynh đệ cùng bốn vị cao thủ giao chiến! Không tin nổi. Không ngờ bốn kẻ đó đều bị giết chết. Thật phi lý. Người thực sự không phải là người!"

Thấy Thần Nam xuất quan, Khải Lợi là người đầu tiên đến thăm. Chỉ là ma pháp vương tử vốn dĩ ngôn từ lịch sự cử chỉ ưu nhã lúc này vô cùng kích động, miệng không ngừng tuôn ra những lời chửi thề. Có thể thấy hắn đang thực sự bức xúc.

"Người thật là cái đồ...thực sự làm người ta không thể tin được. Ai ngờ tất cả đều là thật. Hôm đó người sống sót từ trong núi quay về, ta cứ nửa tin nửa ngờ những gì người nói. Trời ạ, ai ngờ đều là thật. Ai ngờ trong vòng một ngày người lại có thể tiêu diệt được bốn vị tuyệt thế cao thủ. Thật là không thể tưởng tượng. Thật không công bằng. Ta..."

Nhìn thấy Khải Lợi không còn giữ được phong thái như mọi người, Thần Nam cười nói: "Bản thân ta cũng không dám tin. Cứ nghĩ là đang nằm mộng. Đúng rồi, bọn Nam Cung huynh muội, Huyền Trang hòa thượng cùng với Vương Huy đâu rồi?"

"Bọn họ đã đi rồi. Nhưng kẻ đó không thể cùng ở một chỗ với nhau được. Hôm đó, chúng ta vô tình gặp người ở bên ngoài núi, nghĩ lại đều là nghe tin liền muốn đến giúp người một tay. Bọn họ gặp nhau không ngay lập tức đánh nhau đã là tốt lắm rồi. Thấy người bình an vô dạng, liền lần lượt bỏ đi." Cuối cùng Khải Lợi thở dài: "Vào lúc nguy nan, xuất thủ tương trợ..."

Thần Nam im lặng gật đầu

Trường đại phong ba đó đã làm cho thế lực nhiều phương chú ý đến mình, Thần Nam không thể không tử tế suy ngẫm về tình cảnh trước mắt của mình.

Không nghi ngờ gì, quan hệ giữa Quang Minh giáo hội và hắn là vi diệu nhất. Đối phương chỉ là lợi dụng hắn để giấu diếm bí mật về việc làm sống lại Quang Minh thần. Do đó những tán dương cảm kích biểu hiện ra bên ngoài chỉ là giả. Nói không chừng các tuyệt thế cao thủ của Đức Lí thần điện đang giờ nanh múa vuốt, nghĩ cách báo thù.

Trường hợp lạc quan nhất là sau này giáo hội có không muốn động thủ với hắn, cũng không phải là điều gì đó tốt đẹp. Có thể tưởng tượng được nếu như có cơ hội, bọn họ tuyệt đối sẽ không để yên cho hắn.

Còn Hắc ám giáo hội, khẳng định sớm đã đưa hắn vào vị trí kẻ địch số 1. Lần này hắn tiêu diệt một mạch 4 tuyệt thế cao thủ, thêm vào Hỗn thiên tiểu ma vương giết chết hắc ám pháp sư cấp 5, khẳng định

cũng được tính lên đầu hấn. Năm tuyệt thế cao thủ bị giết, Hắc ám giáo hội chắc chắn sẽ phát điên. Thật là một tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Nói không chừng bây giờ đối phương đã điều động cao thủ đến giết mình.

Nghĩ đi nghĩ lại, Quang Minh giáo hội chắc sẽ thêm dầu vào lửa, để hấn và hắc ám giáo hội triệt để đối đầu. Thật là phiền toái. Giáo hội hắc ám tại tây phương mặc dù trước nay không có cách nào chiến thắng quang minh giáo hội. Nhưng tranh đấu từ xưa đến nay vẫn không bị tiêu diệt, có thể thấy là vẫn có thực lực mà người khác khó tưởng tượng được.

Tất cả kết quả đều là do Mộng Khả Nhi, Hạng Thiên cùng với Quang Minh giáo hội cùng nhau đem đến cho hấn. Mộng Khả Nhi và Hạng Thiên phải tay sạch sẽ, đem tất cả đổ lên đầu Thần Nam. Chiêu này thật là độc.

Thần Nam đi đi lại lại trong phòng nguyên rủa "Hai tên khốn..."

Bây giờ, cảm tình của Tây phương tu luyện giới đối với hấn có lẽ sút mẻ ít nhiều. Dù sao hấn cũng là một Đông phương tu luyện giả, một mình giết chết bốn đại cao thủ, làm cho hầu hết các cao thủ Tây phương đều nảy sinh tâm lý bài xích trong lòng. May là bốn kẻ đó đều là người của hắc ám giáo hội. Không thì hấn đã trở thành công địch của cả Tây phương tu luyện giới.

Còn tại Đông phương tu luyện giới, cũng có rất nhiều người trẻ tuổi sinh lòng sùng bái đối với hấn, nhưng cũng có không ít người nảy sinh địch ý đối với hấn. Người phương đông thích nhất là nội đấu. Bây giờ hấn phong quang vô hạn, không ai có thể sánh được. Chỉ sợ có lẽ đã làm cho nhiều người cảm thấy không thoải mái.

Trong lúc Thần Nam đang suy nghĩ về tình hình trước mắt. Ở một nơi khác, cũng có người đang cùng suy nghĩ về vấn đề đó.

Trong một khách sạn tại Tân Lan vương đô, Mộng Khả Nghi đứng bên song cửa. Thánh nữ tiên tử đang khẽ nhíu mày. Không thể đoạt được xá lợi của Quang Minh thần khiến nàng lo lắng. Đạm Thai cổ thánh địa, đại ác ma trong truyền thuyết bị đệ nhất tổ sư phong ấn sắp xuất thế. Nếu như không thể vận dụng sức mạnh cấp độ thần

tiên tăng cường phong ấn. Trong tương lai không xa, ác ma sẽ phá ấn xông ra.

Nhưng trong lần tranh đoạt thần thủ này, cuối cùng có thể tránh tất cả mọi phiền phức khiến Mộng Khả Nhi cảm thấy vui vẻ. Nàng có thể tưởng tượng được sự báo thù của Hắc ám giáo hội đối với Thần Nam sẽ khủng khiếp như thế nào.

Nhưng có một việc nhỏ khác khiến Mộng Khả Nhi vô cùng tức giận. Bây giờ danh tiếng của Thần Nam nổi như cồn, không ai so được. Trong rất nhiều truyền văn về hắn, không ngờ lại có lời đồn về việc Thần Nam và nàng có quan hệ ám muội.

Cái loại tin vịt đó đối với Thần Nam mà nói thì chẳng có ảnh hưởng gì. Nhưng đối với thánh khiết tiên tử xuất thân từ Đạm Đài thánh địa mà nói, thực là một chuyện không thể chấp nhận. Nghĩ đến chuyện này, một người mặc dù thường ngày điềm tĩnh, đối với mọi việc đều bình thản như Mộng Khả Nghi, mà cũng có cảm phát điên lên được.

Trong một cánh rừng ngoài Tân Lan vương đô, Hỗn thiên Tiểu ma vương cay cú: "Hắn thực không phải là người. Không ngờ có thể tiêu diệt bốn kẻ tuyệt thế cao thủ. Nếu như cùng hắn chính diện giao phong thì thật là không có đường sống. Làm sao hắn có thể tiến bộ thần tốc như vậy? Lại còn con tiểu tiện nhân Mộng Khả Nhi, dường như so với Thần tiên tử còn lợi hại hơn ba phần. Ta không cam tâm. Ta muốn bế quan, ta muốn đột phá! Nếu không tiến vào ngũ giai lĩnh vực quyết không xuất quan"

Hạng Thiên lặng lẽ tiến vào sâu trong rừng núi ngoại thành Đức Lí. Đứng trước một cửa động, hắn lặng lẽ cười nhạt: "Đợi Vũ ma thân pháp và Hỗn thiên hư không đạo của ta đến lúc đại thành. Ta sẽ cho các ngươi mở mắt. Các ngươi hãy đợi đến lúc rơi vào tay ta".

Sau một tháng, trường phong ba đó cuối cùng cũng từ từ lắng xuống.

Ngoài ý liệu của Thần Nam, người của Quang Minh giáo hội tuyệt không tìm hắn làm phiền. Tây phương tu luyện giới cũng tuyệt không có nhiều địch ý với hắn. Thậm chí giới quý tộc Tân Lan đô còn thường mời hắn tham gia các yến tiệc quan trọng.

Nhưng hắn biết Quang Minh giáo hội chỉ là tốt đẹp bên ngoài. Bọn họ khẳng định đang đợi đến lúc hắn cùng Hắc ám giáo hội đại chiến một trận long trời lở đất. Nói đến lại cảm thấy kì quái, người của hắc ám giáo hội vẫn chưa có hành động gì. Ít nhất đến hôm nay vẫn chưa có ai tìm hắn báo thù.

Trong vòng 1 tháng ngắn ngủi, các đại thế lực ở tây phương lần lượt thăm dò Thần Nam, muốn chiêu mộ hắn làm tăng thế lực của mình. Tất cả bọn họ đều thuộc tầng lớp đại quý tộc.

Sau một thoáng tiếp xúc, Thần Nam lập tức tránh xa những người này. Từ các thông tin mật báo của Khải Lợi mà hắn biết, các tập đoàn thế lực này quá phức tạp. Có người tham vọng khống chế vương quốc hiện tại, có người muốn thôn tính các tiểu quốc xung quanh. Những kẻ đó đều nhìn trúng vũ dũng của hắn. Nhưng hắn không muốn tiến vào vùng nước đục đó.

Sự thực là những người hắn tiếp xúc cũng không làm phiền hắn nhiều. Dù sao thì những tập đoàn đó không quá coi trọng vũ lực cá nhân. Nếu như không phải vì danh tiếng gần đây của hắn, đối phương cũng sẽ không tìm đến cửa nhà.

Cũng trong khoảng thời gian này, Thần Nam không ngừng luyện công. Dưới tình thế hiện tại, thực lực sẽ quyết định tất cả. Chàng cần nhanh chóng đề thăng tu vi của mình

Sau hai tháng, phong ba bên ngoài từ từ kết thúc. Lúc này tiểu long đã tỉnh lại sau một thời gian dài ngủ vùi. Thần Nam quyết định bắt đầu tiến hành bước tiếp theo, tiến về thánh địa Bái Đán của Quang Minh giáo hội.

Gió nhẹ nhàng thổi, trong sâu thẳm núi rừng truyền đến từng làn hương hoa thơm ngát. Xuyên qua rừng rậm là một vùng canh tác rộng lớn. Rất nhiều nông dân đang vất vả lao động. Từ phía thôn làng xa xa, từng làn khói bếp bốc cao.

Một bức tranh xóm làng đơn giản, hàm chứa hơi thở của cuộc sống.

Trải qua hơn 10 ngày trèo rừng lội suối. Thần Nam đã xuyên qua vùng núi non hùng vĩ phía tây Tân Lan, đến một khu vực có cả trăm

quốc gia tồn tại cạnh nhau.

Tây đại lúc có bốn quốc gia bá chủ. Tây lan ở phía Đông của Tây đại lục. Mạn la ở phía Nam, Lạp Thoát duy á chiếm phương bắc, còn Ai khắc tư tắc hùng bá ở phía tây.

Tại khu vực giao nhau giữa 4 đế quốc có một khu vực vô cùng rộng lớn. Ở đó có thảo nguyên, có sa mạc, có đầm lầy, còn có vài chục tiểu quốc. Vì là vùng đệm giữa bốn đại quốc, các tiểu quốc này đều là chư hầu của các nước lớn kia.

Có tiểu quốc cũng có vài chục tòa thành thị, có tiểu quốc chỉ có duy nhất một tòa cô thành. Vài trăm năm chiến hỏa liên miên, việc lập quốc và diệt quốc dường như cứ mười ngày nửa tháng lại xảy ra một vụ.

Nhưng khoảng chục năm nay, cùng với ảnh hưởng ngày càng lớn của Quang Minh giáo hội. Vùng đất chiến loạn này dần dần ổn định trở lại. Dưới sự can dự của thần điện, chiến tranh cuối cùng cũng kết thúc.

Thần Nam mang theo tiểu long đã rời khỏi Tân Lan đế quốc, tiến vào vùng đất chiến loạn này. Nhưng khung cảnh xóm làng thanh bình hiện tại khiến người ta khó có thể tưởng tượng được rằng lúc trước ở đây chiến hỏa liên miên.

"Xem ra Quang Minh giáo hội cũng không phải chỉ biết nói suông. Ngăn cản đao binh chiến loạn, thực sự là công đức lớn. xem ra vẫn còn có tư cánh xưng thần.

Thần Nam không muốn thu hút sự chú ý của mọi người, đem bạch tê ngưu gửi lại ở nhà Khải Lợi, còn mình đi bộ mấy hôm nay.

"Ài, vì sao lại như thế, ta tặc sự rất tức giận. Xá lợi của đại thần còn vì sao lại biến thành cái sừng mọc trên đầu ta?". Long Bảo bảo nằm trên vai Thần Nam, làm bằm bất mãn.

Sau khi tỉnh lại, tinh thần của tiểu long rõ ràng là khá hơn trước rất nhiều. Nó cũng có những thay đổi không nhỏ. Xá lợi của Quang minh thần, lúc đầu chỉ như một viên minh châu ở trên trán nó. Nhưng sau

hai thánɡ ngủ mê, hạt châu không ngờ ảo hóa thành một cái sừng kim quang lấp lóa. Bây giờ tiểu long tự nhiên có ba cái sừng.

Cái sừng thứ ba tất nhiên rất nhỏ, rất ngắn, chỉ như một nhánh của hai cái sừng rồng kia mà thôi.

"Xấu chết đi được, ta ghét cái sừng này". Trên đường đi tiểu long không ngừng than vãn. Giống như là một đứa trẻ bị bắt nạt.

Thần Nam cười nói: "Không xấu, thực sự rất đẹp".

"Có thật không", tiểu long nghi ngờ nhìn hấn

"Thật, vô cùng đáng yêu"

"Đáng ghét, ta thực sự rất ghét việc có thêm một cái sừng"

Tiểu long cứ suốt ngày than thở, khiến Thần Nam không nhịn được cười. Một người một rồng trên đường vì thế cũng không cảm thấy tịch mịch.

Thôn làng phía xa càng ngày càng gần. Thần Nam mang theo tiểu long xuyên qua vài thôn làng, tiến vào một tiểu trấn.

Tiểu trấn này sôi động. Các kiến trúc của phương tây rất to lớn, mang phong cách riêng. Hai bên đường có rất nhiều cửa hàng. Lúc này đã là giữa trưa. Thần Nam mang theo tiểu long tiến vào một tửu lâu, thỏa mãn cơn thèm ăn của tiểu long.

Đột nhiên lúc này, Thần Nam cảm thấy một tia tinh thần ba động vô cùng nhỏ. Nhưng khi hấn chủ động truy tìm, thì lại không cảm ứng được nữa. Thần Nam chột tinh ngộ. Cái gì đến cuối cùng cũng đã đến. Hiển nhiên là có 1 siêu cấp cao thủ đang quan sát mình. Theo phán đoán của hấn, quá nửa là người của hắc ám giáo hội.

Thần Nam nghỉ ngơi đầy đủ tại tiểu trấn rồi mới lên đường. Hấn bí mật quan sát động tĩnh phía sau, nhưng trên đường làng vô cùng an tĩnh. Hấn không hề cảm thấy một chút khí tức nào.

Đến lúc ra khỏi tiểu trấn khá xa, tiến vào một vùng hoang dã, hấn mới

từ từ cảm ứng thấy một cỗ khí tức không tầm thường. Một cỗ khí tức cường đại đột nhiên bạo phát ở phía trước, hướng thẳng đến phía hắn.

"Ai, có cướp". Tiểu long làm bầm

Thần Nam ngưng trọng thần sắc, tiền phương chắc chắn có một đối thủ cường đại đang đợi hắn. Thần Nam từng bước tiến tới, điều chỉnh trạng thái cơ thể, sẵn sàng nghênh chiến.

Không lâu sau, một thân ảnh cao gầy xuất hiện trước mắt hắn. Một thanh niên nam tử mắt đen tóc đen, khí thế hiên ngang đứng tại giữa đường, chăm chú quan sát Thần Nam

Thần Nam kinh ngạc. Không hiểu sao hắn đột nhiên cảm thấy một cỗ khí tức có cùng nguồn gốc với mình. Chân khí dừng động trên người đối phương không ngờ lại tương đồng với của hắn

Nam tử trước mặt chấp tay sau lưng, mang lại cho người khác cảm giác nắm cả thiên hạ trong tay, thể hiện một sự tự tin rất lớn.

Nhưng, không hiểu vì sao, trong lòng Thần Nam trỗi dậy một cảm giác chán ghét. Bằng trực giác của mình, hắn đã cảm thấy được người thanh niên trẻ tuổi mình trước mắt là một nhân vật đáng sợ.

Thần Nam dừng lại, lạnh lùng nhìn nam tử trước mắt. Thanh niên nam tử chấp tay sau lưng, từng bước tiến lại. Đi quanh Thần Nam vài vòng rồi ung dung kiêu ngạo hỏi: "Người là Thần Nam?"

Chương 2

Chúa tể phương Đông

Thần Nam bất động nhìn thanh niên nam tử trước mặt. Bên ngoài tuy tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng vô cùng chấn động. Không ngờ đối phương lại biết huyền công gia truyền của mình. Tất nhiên không phải do hắn truyền thụ. Chắc chắn sư môn đối phương nếu không phải là do Thần Chiến sáng lập, thì cũng là bọn họ may mắn có được công pháp do cha hắn để lại.

"Tóm lại ngươi là ai?". Thần Nam nhìn đối phương, mặt không chút biểu cảm.

Lúc này, thanh niên nam tử từ từ từ dừng lại rồi nói: "Ta là ai không quan trọng. Quan trọng là ngươi có đúng là con của Thần Chiến không?". Trong mắt hắn lóe lên ánh hàn quang bức người: "Ngươi là một kẻ chết đi rồi sống lại?".

Thần Nam trong lòng nổi sóng, hắn chấn động đến cực điểm. Cái bí mật này, ngoài hắn ra, thế giới này vốn không ai có thể biết được. Nhưng đối phương không ngờ vừa mở miệng đã nói ra được hết bí mật đó. Chút nữa là hắn đã hét lên.

Bên trong nhất định phải có ẩn tình! Thần Nam lạnh lùng quan sát đối phương. Hắn phát giác mình đang rơi vào thế bị động. Thanh niên trước mặt dường như biết rõ về quá khứ của hắn, còn hắn thì không biết một chút gì về đối phương cả.

Thanh niên nam tử cũng bình tĩnh quan sát phản ứng của Thần Nam, cuối cùng hắn lộ ra thần sắc không thể tin nổi, nói: "Xem phản ứng của ngươi, chắc là chính xác rồi? Làm sao có thể thế được? Sao lại có thể thế được?".

Bí mật động trời đột nhiên bị người khác khám phá. Thần Nam trong lòng rối bời, mồ hôi túa ra, thấm ướt y phục của hắn.

"Hừm, người ăn nói linh tinh gì đó, chỉ có quỷ mới hiểu ngươi đang nói gì". Thần Nam lạnh lùng nói. Đối với thanh niên nam tử không rõ

lai lịch này, hắn chưa muốn hoàn toàn bộc lộ bản thân. Mặc dù không có cách nào che giấu được thân phận của mình nữa, nhưng hắn không thể cứ như thế mà thừa nhận

Về mặt thanh niên nam tử đầy phức tạp. Hắn nhìn Thần Nam một hồi nhưng không nói gì. Một lúc lâu sau, hai mắt đột nhiên phát ra hai đạo hàn quang, hàn ý lạnh lẽo bao phủ Thần Nam, vô hình sát khí từ từ phát tán.

"Rất đơn giản, ta xuất thủ thử một lần là biết ngay. Nhưng người cần phải cẩn thận. Nếu không, không giữ được tính mệnh đâu". Lúc này, thanh niên nam tử đã không phục thần sức tự phụ, hắn kiêu ngạo nói: "Hãy nhớ, ta là Đổ Vũ"

"Tiểu Vũ, chúng ta chưa hỏi, người vội giới thiệu làm gì. Kì thực Thần Nam không muốn biết chút nào, người đâu có phải là mỹ nữ". Ở phía xa, tiểu long chớp chớp mắt, làm bộ dạng ngây thơ vô tội, không ngừng lầu bầu.

Đổ Vũ hừ lạnh một tiếng, tựa hồ cũng biết tiểu long chơi khó mình, không thèm đáp lời. Hắn cởi áo choàng, vung tay một phát. Áo choàng phóng đi như một mũi lao, xuyên qua cự ly khoảng 10 trượng. Chỉ nghe một tiếng "ầm", cắm thẳng vào một khối đá lớn.

Công lực như thế, quả khiến Thần Nam động dung. Tu vi của Đổ Vũ thật quá mạnh.

Thần Nam cũng cởi áo choàng, sau đó tháo phương thiên họa kích sau lưng cùng thanh trường kiếm đeo ở eo vất ra phía sau.

Đổ Vũ vô cùng tự phụ, ngạo mạn nói: "Không ngờ dám ném thần kích của Hỗn thiên đạo đi. Không có binh khí, người nghĩ rằng người có thể thắng ta được sao".

"Hừ", Thần Nam hừ lạnh một tiếng rồi nói: "Hi vọng người có đủ tư cách ngạo mạn".

"Ha ha...nói thật cho người biết, các loại công pháp mà người biết ta đều đã tu luyện qua. Hơn nữa công lực của ta hiện giờ cao hơn người. Người dựa vào cái gì? Người có năng lực gì để đấu với ta".

Đồ Vũ vô cùng khoa trương, thần sắc còn ẩn chứa những tia oán độc.

Thần Nam hiển nhiên cũng chú ý đến thần tình của đối phương. Chỉ là hắn không nghĩ ra mình đã đắc tội với cường địch này lúc nào. Từ đầu đến giờ, hắn không ngừng đánh giá thực lực của đối phương. Đầu tiên hắn đánh giá đối thủ là ngũ giai sơ cấp. Nhưng đến bây giờ lại thấy mơ hồ bất định, làm hắn vô cùng kinh nghi. Chỉ có thể dùng khái niệm "thâm sâu khó dò" để hình dung đối phương.

Thật là một thanh niên đáng sợ. Từ khi Thần Nam xuất đạo đến giờ, hắn chưa từng nghe thấy một thanh niên cao thủ nào đạt đến ngũ giai. Có lẽ chỉ có Tiềm Long, kì tài của Đông đại lục, ca ca của Long Vũ, là có thể đạt được tu vi như thế.

Hiện giờ truyền nhân của chính tà thánh địa đã là các thanh niên cao thủ cường đại nhất của đông đại lục. Còn kẻ chưa bao giờ nghe danh, không biết lai lịch thế nào này không ngờ so với thánh địa truyền nhân còn đáng sợ hơn. Thật là làm cho người ta kinh sợ.

Trong giai đoạn này, nếu nói về thực lực, có lẽ chỉ Mộng Khả Nhi là có thể so sánh được với thanh niên trước mặt. Bởi vì trong người nàng có phong ấn một lực lượng cường hoành vô bì, cùng một dạng "thâm sâu khó dò".

"Ta hỏi lần cuối cùng, ngươi là ai, tại sao lại biết công pháp tu luyện của ta?"

"Đợi đến trước khi ngươi chết, có lẽ ta sẽ nói cho ngươi biết".

Thần Nam không nói nữa, vung tay xuất ra một chưởng. Cát đá tung bay, mặt đất chấn động, chưởng lực hung dũng lan tỏa, cuộn cuộn như trường gian, ào ạt như đại hà, gầm gào lao thẳng về phía trước.

Cây cỏ, đất đá trong khoảng trống giữa hai người như hoa tuyết trong cơn gió lốc, chớp mắt bị cuốn lên cao, sau đó vỡ tan thành từng mảnh vụn, tung tóe khắp nơi, cát bụi mờ trời.

Thế nhưng chưởng lực cương mãnh đó không làm khó được Đồ Vũ. Hắn cũng phách ra một chưởng, hoàng sắc quang mang nhanh

chóng ngăn chặn hắc sắc chân khí của Thần Nam. Sau đó hai cổ chưởng lực cuồng bá giao tranh, phát ra những tiếng "oanh oanh" chấn động màng nhĩ, rồi từ từ biến mất.

Thần Nam bị bức lùi lại mấy bước. Đổ Vũ an nhiên bất động.

"Ta đã nói rồi, các công pháp người biết, ta cũng biết. Hơn nữa công lực của ta cao hơn người. Người căn bản không phải là đối thủ của ta". Đổ Vũ lạnh lùng cười nói.

"Người chắc chắn có thể giết chết ta ư?". Thần Nam tịnh không vì không địch được đối thủ mà hiện ra thần sắc thất vọng.

Đổ Vũ thần sắc ngạo mạn nói: "Từ lúc người xuất thế đến nay, những gì người đã trải qua, chúng ta đều đã điều tra rõ ràng. Hiện tại tu vi của người mới chỉ ở giai đoạn tứ giai đại thành. Còn ta đã đạt cảnh giới ngũ giai sơ cấp, không lâu nữa sẽ tiến vào ngũ giai trung cấp. Vừa rồi nếu như không phải ta hạ thủ lưu tình, người đã còn cơ hội đứng đây mà nói rồi".

Thần Nam bình tĩnh nói: "Ta nghĩ dường như người quên mất một việc. Hai tháng trước đây, trong một ngày ta tiêu diệt bốn ngũ giai cao thủ. Lúc đó tu vi của ta cũng chỉ ở cảnh giới tứ giai đại thành.

"Thế có đáng gì?". Đổ Vũ ngạo mạn đáp "Huyền công mà chúng ta tu luyện không phải tầm thường, sau khi có được tiểu thành thì không thể dùng lý thường để đánh giá. Người tuy mới ở cảnh giới tứ giai, nhưng sau khi huyền công thông thể, hoàn toàn có thể chiến đấu với các ngũ giai cao thủ. Nếu như chiến đấu với bọn họ ở trong đại sơn, hoàn toàn có thể 1 mình đánh bại, điều này chẳng có gì đáng tự hào. Nếu như là ta, chắc sẽ không thắng thảm như người. Ta sẽ giết sạch bốn tên cao thủ đó và ra khỏi đại sơn mà chẳng chút tổn thất nào. Đâu giống như người trọng thương suýt chết. Môn huyền công để người tu luyện, thực sự là một sự lãng phí."

Thần Nam trong lòng vô cùng phẫn nộ. Thanh niên cuồng ngạo trước mặt khiến hắn vô cùng chán ghét. Rõ ràng đó là huyền công gia truyền của hắn, không hiểu sao đối phương lại có được. Cuối cùng không những muốn giết hắn, lại còn thể hiện thái độ giáo huấn làm nhục hắn

"Bất kể người có phải là kẻ trong truyền thuyết hay không. Hôm nay ta nhất định biến người thành một kẻ phé nhân. Môn huyền công này chỉ có Đổ gia chúng ta mới xứng để thi triển".

Đổ Vũ dứt lời, chân đạp Thiên ma bát bộ, thân thể lưu tại mặt đất một đạo tàn ảnh, nhanh như thiểm điện hướng đến Thần Nam.

"Ha ha...ha ha...ta không xứng để thi triển ư?". Thần Nam thực sự tức giận, nhưng hấn không vì thế mà mất đi lí trí. Gã thanh niên trước mặt thật sự đáng sợ. Đúng như đối phương nói, cái gì hấn biết đối phương cũng biết, hấn vô cùng bị động.

"Vù" một tiếng, Thần Nam phi người lên không. Thiên ma bát bộ có thể tùy ý cải biến phương hướng, phi hành trong cự ly tám bước, thân thể hấn như một đạo quang ảnh mơ hồ, tạo ra một đạo lộ tuyến quỹ dị giữa không trung. Sau khi tránh khỏi hàng chục trọng chưởng của Đổ Vũ, Thần Nam như lưu tinh phá không lao xuống đầu Đổ Vũ.

"hắc hắc..." Đổ Vũ cười lạnh. Một quyền đánh thẳng lên trời. Một tiếng "roẹt" cực lớn phát ra. Quyền phong oanh kích mang theo hơn mười tia chớp chói mắt, phóng ngược lên không trung, tấn công song cước của Thần nam.

Thần nam không tránh cũng chẳng lùi, chỉ tăng thêm lực. Song cước bạo phát từng trận điện mang, đồng thời từng đạo chân khí màu đen chói mắt cũng đồng thời bạo phát. Cả không gian kịch liệt chấn động. Dưới chân hấn giống như có một mặt trời lớn màu đen, xoay chuyển, trực tiếp làm không gian xung quanh biến dạng, vỡ vụn. Một cỗ cuồng phong đáng sợ lao xuống mặt đất.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, những luồng gió mạnh đáng sợ làm mặt đất xuất hiện từng rãnh nứt lớn, lan tỏa ra xa. Trong phạm vi 10 mét, từng khối cự thạch bị gió thổi tung lên không như cỏ khô.

Oành

Một tiếng nổ lớn vang lên, quyền cước cuối cùng cũng chạm nhau. Trên không một đạo sấm chớp nổ tung, tạo ra ánh sáng chói lòa cùng nguồn năng lượng khổng lồ điên cuồng lan tỏa ra xung quanh, mặt

đất trong phạm vi 30 trượng xung quanh chớp mắt biến thành sa mạc.

Đỗ vũ thoái lui về phía sau hơn chục bước, cuối cùng 2 đầu gối khụy xuống đất, mới dừng lại được. Còn Thần Nam văng đi hơn 10 trượng trên không mới hạ được xuống đất, chân đã có vẻ đứng không vững.

"Làm sao có thể thế được ?" Đỗ Vũ không vì chiếm được thượng phong mà lộ vẻ vui mừng, ngược lại còn có chút kinh ngạc. Hắn tự lẩm bẩm : "Ta tu luyện huyền công sinh ra hoàng kim chân khí chính tông nhất, còn những người khác tu luyện chỉ có được ngân sắc chân khí, hoặc thiên hoàng chân khí, căn bản là không thể so sánh với chân khí của ta. Trước đây tuy ta chưa từng nhìn thấy loại hắc sắc chân khí này, nhưng chắc chắn có thể khẳng định rằng không thể so được với kim hoàng sắc chân khí chính tông. Tại sao hắn chỉ với sức mạnh tứ giai, vận dụng chân khí huyền công bất thuận lại tiếp được một quyền của ta. Ta đã tiến vào ngũ giai cảnh giới. Chân khí mà ta tu luyện được là chân khí thuần khiết nhất - kim hoàng chí tôn khí. Tại sao lại như vậy ?"

Thần Nam lạnh lùng nhìn Đỗ Vũ. Hiện giờ trong lòng hắn đang rối bời. Từ miệng của Đỗ Vũ, hắn đã biết được một số thông tin liên quan. Sau lưng đối phương rất có khả năng là 1 đại gia tộc bí ẩn. Trong gia tộc này có rất nhiều người luyện huyền công gia truyền của hắn, còn Đỗ Vũ là 1 kẻ xuất sắc trong số đó.

Sự tình thật phức tạp. Tình hình vô cùng nghiêm trọng. Bí mật bất truyền của Thần gia lại bị người ngoài nắm được, điều này khiến Thần Nam thật khó chấp nhận

"Người hình như đến từ một đại gia tộc, lẽ nào còn có rất nhiều người nắm rõ loại huyền công này?" Thần Nam cố giữ bình tĩnh hỏi Đỗ Vũ.

"Đúng vậy. Nói một cách không khách sáo, trước mặt Đỗ gia của ta, Đông đại lục thập đại tu luyện thế gia chẳng qua chỉ là trò đùa. Có gia tộc nào có lịch sử lâu đời như gia tộc ta không ? Có gia tộc nào có được vũ lực cường đại hơn Đỗ gia chúng ta? Từ trước đến nay, Đỗ gia chúng ta mới là đệ nhất thế gia chân chính của tu luyện giới. Chúng ta mới là chúa tể của Đông đại lục." Đỗ vũ dường như rất

phân khích, vô tình tiết lộ ra cho Thần nam rất nhiều tin tức kinh người.

"Đệ nhất thế gia? Thật là nực cười ! Trước giờ chưa từng nghe qua, trong lịch sử tu luyện của đông đại lục, dường như chưa từng ghi chép một gia tộc như thế, dường như đến cao thủ họ Đổ cũng chưa từng được nhắc đến." Thần Nam nói với vẻ khinh miệt. Hắn trong lòng đã tin vào lời nói của đối phương, nhưng hắn cần phải biết được nhiều thông tin hơn nữa, nên cố tình kích bác đối phương.

"Hắc, ta biết người cố tình kích bác ta, nhưng mà có một số điều nói với người cũng chẳng sao. Đổ gia từ xưa tới nay, cao thủ vô số. Nếu như không phải chịu một thứ gần như là lời nguyền, thì đã sớm xuất thế rồi. Chúng ta ẩn nhẫn vạn năm, cuối cùng cũng tới lúc phá bỏ lời nguyền này. Người hãy đợi xem, sau này danh tiếng của Đổ gia sẽ truyền khắp thiên hạ. Đông đại lục tuyệt đối chẳng có ai có thể chống lại chúng ta. Đổ gia chúng ta là chúa tể đông thổ, là hoàng giả của giới tu luyện đông thổ, Đổ gia ra lệnh, thiên hạ ai dám không phục !"

Trong mắt Đổ vũ tỏa ra ánh sáng gần như điên cuồng, dường như thời đại Đổ gia hiệu lệnh thiên hạ đã tới.

Thần nam trong lòng trầm xuống, đây không phải là việc không thể xảy ra. Trên thực tế, nếu như gia tộc họ Đổ đều hiểu được huyền công gia truyền, hắn thực không dám tưởng tượng.

Một gia tộc lâu đời có thực lực lớn như thế này sẽ sớm xuất hiện...

"Ha ha... ha ha... Đổ gia chúng ta là Đông thổ hoàng giả, Đổ gia có huyết thống ưu tú nhất, không ngờ đã phải ẩn thân trên vạn năm, thật là độc ác! Nhưng tất cả cuối cùng cũng đã kết thúc. Cái ngày chúng ta thống trị thiên hạ sắp tới rồi !

"Phụ thân, tất cả bọn họ là truyền nhân của người ư ? Có vẻ người đã để lại hậu họa vô cùng rồi". Nhìn Đổ Vũ lúc này gần như đã trở nên điên cuồng, Thần Nam thở dài trong lòng: " Muốn thu lại võ công của tất cả các người thật không dễ !"

"Cái gì mà Đông thổ hoàng giả, cái gì mà huyết thống tối ưu, cái mà người gọi là thiên hạ đệ nhất gia tộc, chẳng qua chỉ là nô tài của

Thần gia!". Thần Nam dường như đoán ra khả năng nào đó liền quát lớn: "Công pháp cái thế mà các người có được, chỉ là huyền công vô danh của Thần gia. Ngoài cái đó ra, các người còn có cái gì có thể khoe khoang? Thần gia truyền cho tổ tiên nhà người công pháp, không phải để các người chổng cái đuôi chó lên trời, không phải để cái các người ngông cuồng vô tri cắn loạn thiên hạ, mà là để giao phó cho các người những trách nhiệm tương ứng. Nếu không Thần gia làm sao có thể mang bí mật bất truyền đó truyền cho người ngoài? Các người, lũ cầu nô tài đại nghịch bất đạo, rút cục là muốn làm gì?"

Những lời cảnh cáo nghiêm khắc như một trùy kích trúng chỗ yếu hại của Đỗ Vũ. Khiến hắn nhất thời kích động không nói lên lời. Hắn dùng ánh mắt oán độc nhìn Thần Nam, gằn giọng nói: "Mọi thứ đều đã đến lúc kết thúc. Chỉ cần người chết, tất sẽ kết thúc, người chịu chết đi".

Chương 3

Huyền công tái biến

Hai cánh tay của Đỗ Vũ cùng vung lên, hai quang chưởng kim hoàng sắc đột nhiên xuất hiện phía trên đầu Thần Nam, mang theo khí thế bao trùm trời đất áp xuống. Bên trong quang chưởng ẩn chứa một lực lượng khủng bố dao động, làm các chủng dã thú trong khu vực đều cảm thấy một mối nguy hiểm vô cùng, bỏ chạy toán loạn.

Thần Nam hừ lạnh một tiếng, cước đạp Thiên ma bát bộ, chạy thoát ngay trước khi hai quang chưởng này giáp lại với nhau.

Đỗ Vũ hần học nhìn Thần Nam nói: "Thật là một kỳ tích. Lờì đồn không ngờ lại là thật. Người thực sự đã sống lại. Chỉ tiếc, hôm nay người lên trời không lối, xuống đất hết đường, người chết chắc rồi. Cứ cho là người là kẻ trong truyền thuyết thì đã làm sao? Ta cũng sẽ giết không tha".

"Người chắc là người có cái năng lực đó không?". Vào lúc này, toàn thân Thần Nam dường như ẩn trong một màn mây mù. Toàn thân hần giống như được bao phủ bởi một màn đen. Mặc dù đang là giữa trưa, nhưng toàn thân hần trở nên mơ mơ hồ hồ.

Đỗ Vũ ngạo mạn đáp : "Có lẽ người nghĩ trong thế hệ thanh niên của Đông đại lục, người là người giỏi nhất. Nhưng so với lứa thanh niên của Đỗ gia ta, bất quá chỉ là mức trung bình. Người không thể tưởng tượng được Đỗ gia chúng ta cường đại như thế nào đâu. Động thiên phúc địa (thiên đường), linh chi tiên thảo, công pháp độc đáo đều có. Thêm vào tư chất tu luyện xuất sắc của chúng ta, thanh niên cao thủ của thế gian đối với chúng ta chỉ là trò cười. Người mới chỉ đạt đến tứ giai đại thành, cộng thêm việc tu luyện sinh ra hắc sắc tạp khí, làm sao có thể so sánh được với ta, kẻ đã đạt ngũ giai cao thủ, tu luyện huyền công thông thể sản sinh kim hoàng sắc chí tôn khí?".

"Người thật tự phụ, hơn nữa không đơn thuần chỉ là tự phụ". Nhưng ta nói cho người biết, huyền công của Thần gia, chỉ có người của Thần gia mới có thể phát huy đến cảnh giới cực hạn. Đừng nghĩ rằng may mắn có được công pháp của là lập tức trở thành thiên hạ vô

địch. Đố gia các người thật không biết xấu hổ. Hôm nay ta muốn ta sẽ cho người biết, bộ huyền công này là thuộc về Thần gia. Các người có học được thì cũng không dễ hiểu được ý nghĩa thực sự bên trong". Thần Nam lúc này đã thực sự tức giận. Bí mật bất truyền của nhà mình không ngờ bị đối phương nắm được. Hơn nữa lại còn muốn dùng để giết hắn. Hắn bắt đầu điên cuồng đề thăng công lực của mình.

"Soạt"

Một âm thanh bảo đao xuất vỏ vang lên, vang vọng khắp trời đất. Âm thanh mặc dù không lớn lắm, nhưng lại truyền khắp một cách vô cùng rõ ràng trên toàn vùng nguyên dã mênh mông, khiến muôn thú chim chóc ngoài 10 dặm đều hoảng sợ, liều chết bỏ chạy.

Trong màn hắc vụ mơ hồ dường như có một bóng đen mờ mờ, xuất hiện phía sau Thần Nam. Tay phải của bóng đen cầm một hắc sắc trường đao, lúc ẩn lúc hiện. Thân đao được tạo hình hoàn mỹ, cuối chuôi đao dường như có thể nhìn thấy một đầu rồng mơ hồ.

Tay trái của bóng đen dường như cũng có một kiện binh khí, nhưng cũng giống như bóng đen, hình ảnh của kiện binh khí đó quá mờ nhạt. Căn bản không thể nào nhìn rõ. Chỉ có thanh hắc sắc trường đao là rõ ràng hơn cả, khiến người ta có thể nhìn thấy được hình dáng.

Một cỗ năng lượng cuồng bạo từ Thần Nam bạo phát ra bên ngoài. Vài tiếng sấm "ầm ì ầm ì" nổi lên, trên không đột nhiên xuất phát vài đạo hắc sắc thiểm điện khổng lồ.

"cái gì? Người....không ngờ cũng đã đạt đến ngũ giai cảnh giới. Làm sao có thể thế được". Đố Vu kinh ngạc thốt lên. Dù thế nào hắn cũng không nghĩ được Thần Nam không ngờ có cùng cấp độ tu vi với hắn; không ngờ Thần Nam từ đầu đến giờ áp chế công lực của mình, đến tận bây giờ mới bộc lộ ra.

"Ngại quá. Đã làm người hoảng sợ rồi. Gần đây ta mới có đột phá, vốn tưởng sẽ cho bọn hắc ám giáo hội muốn tìm đến làm phiền ta một sự ngạc nhiên; không nghĩ rằng người đầu tiên đến tìm ta lại là người. Người lại cuồng vọng vô sỉ như vậy, không ngờ lại muốn dùng

tuyệt học của Thần gia giết ta. Ta muốn cho người biết công pháp của Thần gia chỉ hợp với người của Thần gia.

"Soạt"

Thần Nam vung tay phải lên, bóng đen theo sát sau lưng hắn cũng cùng một động tác, thanh hắc sắc trường đao được nâng lên cao, phát ra tiếng kim loại rung động.

Đỗ Vũ nhíu mày, hắn không rõ vì sau sau lưng Thần Nam lại xuất hiện một bóng đen cầm trường đao. Nhưng hắn không hề run sợ, cười lạnh nói: "Cứ cho là người đã đột phá ngũ giai cảnh giới thì đã sao? Ta tu luyện sản sinh ra hoàng kim sắc chí tôn khí, người tu luyện sản sinh ra một thứ hắc sắc tạp khí ai nhìn thấy bao giờ, so với ngân sắc chân khí cùng hoàng sắc đạm khí còn kém hơn. Người làm sao đấu lại được ta?".

"Đỗ gia các người xem ra đã thực sự triệt để phản bội Thần gia rồi. Sau khi luyện được cái thế công pháp không ngờ lại quên gốc, thật là đáng chết". Thần Nam hét lớn: "Kim hoàng sắc chân khí đã là cái gì, công pháp của ta chính là công pháp trước phá sau lập, người vĩnh viễn cùng không thể hiểu. Cầu nô tài chịu chết đi, hôm nay ta muốn thanh lý môn hộ.

Tay phải Thần Nam nhẹ huy, một thanh trường đao mang theo hắc khí mơ hồ, từ trong tay bóng đen phía sau Thần Nam phi ra phía trước mặt hắn, chém tới Đỗ Vũ. Một cỗ tử vong khí tức nùng liệt bao phủ lên cả vùng nguyên dã.

Lúc này, Đỗ Vũ cuối cùng cũng cảm giác được hắc sắc trường đao đáng sợ như thế nào. Mặc dù vô thanh vô tức, không thấy nửa điểm kiếm phong, nhưng hắn cảm giác thấy rõ ràng về sự uy hiếp của tử vong.

Đó dường như không phải là thanh đao của nhân gian, mà giống như một thanh ma đao đến từ cõi u minh, chấn nhiếp hồn phách một cách vô hình. Mặc dù không có năng lượng cuồng bạo lan tỏa, không có quang mang chói mắt, nhưng Đỗ Vũ vẫn cảm thấy vô cùng đáng sợ. Một cỗ áp lực vô hình đáng sợ giống như một tòa núi khổng lồ của thế giới tử vong đè lên tim của hắn. Đột nhiên hắn không thể cựa

quậy, mồ hôi ướt đầm áo, không tìm được bắt đầu run lên.

" Aaaaa.." Đổ Vũ kinh hoàng hét lên một tiếng. Chỉ đến khi hắc sắc trường đao chỉ còn cách hắc nửa trượng, hắc mới có thể chuyển động. Ba cú Diệt thiên thủ liên tiếp xuất ra, hướng tới hắc sắc tử vong trường đao. Đồng thời hắc triển khai Thiên ma bát bộ, nhanh chóng lùi về phía sau.

Kim hoàng sắc quang mang lóa mắt bao trùm cả không gian, ba kim sắc quang chưởng khổng lồ bao phủ lấy trường đao. Diệt thiên thủ uy lực vô cùng lớn, lại là dạng đệ nhất kỳ công tuyệt học. Ba chưởng này làm cả trời đất dường như bắt đầu kịch liệt chấn động.

Nhưng hắc sắc trường đao vô thanh vô tức phá tan ba kim sắc quang chưởng khổng lồ. Hình dáng thân đao trở lên mơ hồ hơn, nhưng tử vong khí tức thì vẫn còn, tiếp tục chém tới Đổ Vũ.

Sắc mặt Đổ Vũ đại biến, vào lúc này, hắc cảm nhận rõ ràng mùi vị của sự sợ hãi. Thiên ma bát bộ lại được thi triển, đồng thời từng cú từng cú Diệt thiên thủ liên tiếp phách về phía trước

"Làm sao có thể thế được? Đó là cái gì?" Hắc không tin vào mọi thứ trước mắt. Chín cú Diệt thiên thủ uy lực tuyệt luân suýt nữa rút hết sức mạnh trong cơ thể hắc, mới cơ thể miễn cưỡng kích tán thành tử vong trường đao đó.

"Cuối cùng là chuyện gì vậy?" Thần sắc ngạo mạn của Đổ Vũ đã sớm không còn. Lúc này biểu hiện của hắc có chút hoảng loạn. Khíchú ý đến bóng đen phía sau Thần Nam, hắc liền ngậy người ra. Trong cánh tay phải mờ mờ ảo ảo, một thanh hắc sắc trường đao đã từ từ ngưng tụ thành hình.

Chương 4

Tử Vong Ma Đao

Đỗ Vũ cạy bản thân có kì công cái thế, vả lại sớm được liệt vào cảnh giới ngũ giai cao thủ, nhưng một đao đáng sợ này khiến cho hắn cảm nhận được sự uy hiếp của tử vong. Lúc này sau lưng Thần Nam đã ngưng tụ thành hình một thanh trường đao hắc sắc, làm sao hắn không kinh sợ cho được, nếu như thanh hắc sắc trường đao đó có thể sản sinh ra liên tục không giới hạn, vậy thì... Đỗ Vũ không dám tưởng tượng thêm nữa, hắn cảm giác được sự thất bại đang ở ngay trước mắt.

Thần Nam lạnh lùng nói : "Nhà họ Đỗ các người bắt quá là học trộm kì công của nhà họ Thần mà thôi, nhà các người có điểm nào xứng đáng tự xưng là chúa tể của Đông đại lục chứ, nếu như thu hồi lại huyền công của nhà họ Thần thì nhà họ Đỗ các người sẽ chẳng là cái gì cả!" Làn sương mờ hắc sắc xung quanh chàng lay động, khiến cho người ngoài không thể nào nhìn rõ được thần sắc của chàng, dù vậy vẫn có thể cảm nhận được sát ý thấu xương.

"Sao lại có thể như vậy, ta vì sao chưa từng thấy trong bảo điển nói tới loại tuyệt học đáng sợ này, lẽ nào công pháp mà nhà ta nắm trong tay bị khiếm khuyết? Đáng ghét! Nếu như để cho ta, người đã tu luyện thành chân khí chí tôn hoàng kim trong tay nắm được loại công pháp này, nhất định mạnh hơn gấp trăm lần so với tên tiểu tử chỉ tu luyện hắc sắc sát khí này"

Đỗ Vũ nghiêng răng kèn kẹt, đột nhiên trong lúc đang suy nghĩ lưng tung hắn bỗng nhớ đến một sự việc đáng sợ, kinh hãi hét lên : " Hắc sắc chân khí này, ta... ta đã rõ rồi. Người... người nghịch chuyển huyền công! Người... sao có thể sống được chứ? Việc này... làm sao có thể?!"

"Đúng vậy, ta nghịch chuyển huyền công". Thần Nam lạnh lùng trả lời.

Lúc này làn sương mờ hắc sắc ở bên ngoài thân thể chàng đột nhiên bạo phát ra những ánh sáng màu đen, lay động xung quanh người

chàng giống như một ngọn lửa đang cháy rực rỡ. Còn hắc ảnh ở phía sau người chàng vẫn mơ hồ y như cũ, nhưng mà thanh trường đao hắc sắc mang lại cảm giác tử vong ở trong tay chàng lại hiện ra rõ ràng, đầu rồng ở chuôi đao tựa hồ như có sinh khí.

"Việc này làm sao có thể? Người nghịch chuyển huyền công, sao lại có thể sống sót chứ, việc này.... Việc này không có khả năng". Đổ Vũ điên cuồng hét lên : "Trong lịch sử, từ trước đến nay không có một người nào có thể tu luyện huyền công sau khi nghịch chuyển, sau khi luyện nghịch chuyển công pháp không có một ai có thể sống sót, bọn họ dù không bị ma hỏa thiêu đốt thành tro bụi, thì cũng bị ác ma ngưng tụ thành hình thôn phệ mà chết. Người... phía sau lại có một ma ảnh mang theo binh khí, hẳn lại không thôn phệ người mà lại còn để người sử dụng, người sao lại có thể sống sót được chứ... việc này là sao đây?"

Nhà họ Đổ đã nắm rõ tất cả huyền công gia truyền của Thần Nam, từ thời xa xưa cho đến nay, Gia tộc của hắn xuất hiện không ít kì tài không đoái hoài gì đến lời răn đe của những người đi trước, muốn xem thử sau khi phá được cấm kị sẽ xuất hiện tình huống như thế nào, Tuy nhiên kết quả đúng là một cơn ác mộng, phàm những ai nghịch chuyển huyền công đều thảm tử, không có một ai có thể an nhiên sống sót.

Trước cái chết của các kì tài đó, người trong nhà Họ Đổ vô cùng sợ hãi, đều tin chắc rằng huyền công đúng là không thể nghịch chuyển, ngàn vạn lần đều không thể nào phá bỏ được cấm kị đó.

"Xoẹt"

Thần Nam tay phải xuất đao, tiếng trường đao xuất bao một lần nữa lại vang lên, vọng khắp đất trời, truyền khắp cánh đồng mênh mông, hắc ảnh ở phía sau tùy theo động tác của chàng, giơ cao tử vong trường đao, đao phong hướng lên trời, nhưng sát khí cũng đủ để bức Đổ Vũ phải lùi lại!

"Ta từng nói rằng, đây là huyền công thuộc về nhà họ Thần, cho dù nhà các người nắm được thì sao chứ, chỉ có người của họ Thần mới có tài năng phát huy nó đến cảnh giới cực hạn".

Thần Long phía sau, ma thần hộ thể, tại giây phút này, Thần Nam thực sự như là một ma vương.

Đỗ Vũ có cảm giác vô cùng sợ hãi, Diệt Thiên Thủ có uy lực lớn như vậy, cũng khó có thể đối chọi được với một đao tử vong này, trong lòng hắn xuất hiện cảm giác bất lực, hắn biết Thần gia huyền công quá tà dị, người của Thần gia thực lực khó lường, mấy gia tộc lớn từ vạn năm trở lại đây không có một người nào có thể nghịch chuyển huyền công mà không chết, nhưng đối phương không những làm được, lại còn tu luyện ra một ma ảnh và một thanh ma đao.

"Nói, mau đem bí mật gia tộc của ngươi nói ra, nếu không ta sẽ lập tức lấy mạng của ngươi!" Thần Nam ở trong màn sương mờ hắc sắc lạnh lùng đưa mắt nhìn Đỗ Vũ. Hiện tại tình thế giữa hai người đã hoàn toàn thay đổi, lúc này Đỗ Vũ đã như cá nằm trên thớt.

Đỗ Vũ chậm chậm lui lại phía sau, trong lòng rét run, hắn khi rời khỏi gia tộc rất tự tin, anh hùng trên thiên hạ hắn đều không để vào trong mắt, nhưng mà vào thời khắc này, hắn phát giác ra rằng mình thực sự đã phạm phải sai lầm rất lớn, hiện tại có thể giữ được mạng sống hay không khó mà nói trước được.

Nhân vật trong truyền thuyết quả là đáng sợ, vượt xa khỏi dự liệu của gia tộc, hắn cần phải đem tin tức này quay về hồi báo, để những tiền bối cao thủ trong gia tộc ra mặt, hủy diệt triệt để mầm họa này.

"Ta không nói, ngày nhà họ Đỗ làm chủ thiên hạ sẽ nhanh đến thôi. Thần Nam ngươi là người như thế nào lại dám đối chọi với nhất đại gia tộc chúng ta..."

"Chết đi!" Thần Nam vung tay, trường đao trong tay hắc ảnh phát tán ra tử vong khí tức vô tận nhẹ nhàng vung lên, nhanh chóng chém về phía trước.

Đỗ Vũ kinh hãi, Thiên Ma Bát Bộ, Diệt Thiên Thủ, Thông Thiên Động Địa Công, các loại huyền công kì thuật đều nhất tề đem ra sử dụng đối kháng với tử vong trường đao đáng sợ kia.

Nhưng mà trường đao vẫn lừng lững phóng tới, phá tan từng đạo chướng lực, xuyên qua bước tường ánh sáng, phương hướng không

thay đổi, trực tiếp nhằm vào Đổ Vũ chém tới.

"Chậm đã, ta nói" Đổ Vũ kinh hoàng hét lên.

"Xoẹt"

Một tiếng khô khốc vang vọng khắp đất trời, tử vong trường đao đến cách Đổ Vũ nửa trượng chợt biến mất, rồi lại xuất hiện đột ngột trong tay hắc ảnh ở phía sau lưng Thần Nam.

"Nói" Thần Nam tuy chỉ gằn giọng thốt lên một từ, nhưng lại giống như một thái sơn đè nặng tâm can của Đổ Vũ.

"Một vị cái thế cường giả họ Thần đã trao vô thượng huyền công cho tổ tiên của ta, ý nghĩa sự tồn tại gia tộc chúng ta là đợi người trong truyền thuyết trở về..."

Đột nhiên, trong tay Đổ Vũ tung ra một thanh đoản kiếm, hấn chân đạp Thiên Ma Bát Bộ nhanh chóng dẫm lên, thanh đoản kiếm lập tức mang theo hấn bay vút lên bầu trời.

"Phi kiếm, đáng chết!" Thần Nam không nghĩ rằng đối phương lại có tu luyện đạo thuật, chàng phẫn nộ hét lên : "Chém!"

Tử Vong trường đao ở phía sau lưng chàng phát ra tử vong khí tức mênh mang vô tận, nghịch không lao lên chém về phía Đổ Vũ.

"Xoẹt"

Ma đao chém nát y phục của Đổ Vũ, rồi chém gãy phi kiếm dưới chân hấn ta, nhưng thanh phi kiếm này xét cho cùng không phải là thanh phi kiếm bình thường, tuy bị trường đao chém gãy một nửa nhưng vẫn phát tán ánh sáng rực rỡ nhuộm cũ, mang theo Đổ Vũ phóng lên không trung, nhanh chóng phòng về phương xa.

"Đáng ghét!" Thần Nam có chút phẫn nộ, trường đao sau khi chém xuống liền bay về, "xoẹt" một tiếng đã quay về trong tay hắc ảnh.

Lúc này, Đổ Vũ ở rất xa trên không trung kêu thảm một tiếng.

Nguyên là Ma đao tuy không chém trúng hấn ta, nhưng cũng vạnh trên hông hấn một vết thương nhỏ. Ban đầu, hấn không có chút cảm giác không ổn nào, nhưng một lúc sau vết thương nhỏ đó bắt đầu thối rữa, miệng vết thương càng lúc càng lớn, tựa hồ như đang ăn mòn thân thể hấn vậy.

Đỗ Vũ đau đớn không chịu được, rút chủ thủy ra cắt bỏ chỗ thịt xung quanh vết thương. Thân thể đau đớn, tinh thần nhục nhã, cảm giác thất bại khiến cho hấn như phát cuồng, hấn hét lên phẫn nộ : "Thần Nam, ngươi nhất định phải chết..."

Lúc này, Long bảo bảo đang đứng quan chiến ở phía xa xa kéo dài cái giọng ngọt ngào,: "Tiểu....Đỗ, Tiểu... Đỗ, nhanh... nhanh.... trốn đi".

Đỗ Vũ nghe thấy những lời của tiêu long, tức giận suýt chút nữa thì ngất đi, gần như đã rơi từ trên trời xuống. Bây giờ hấn chính xác là đang chạy trốn, nói cứng thì thật nực cười. Hấn quay người trừng mắt một cách độc ác, rồi ngạ kiếm phá không bay đi.

Chương 5

Liên Hợp

Ba ngày sau, Thần Nam sau khi xuyên qua hơn hai mươi tòa tiểu thành, lại vượt qua một đại thảo nguyên hoang phế điêu tàn. Cuối cùng dừng chân trước một dải sa mạc rộng lớn.

Đưa mắt ra xa nhìn thấy từng cồn cát trải đến tận chân trời, cây cỏ ở vùng giáp ranh của đại thảo nguyên dưới ảnh hưởng của sức nóng kinh nhân đều không thể nào tồn tại được, đều bị khô héo úa vàng mà chết đi.

Sau khi đi xuyên qua vùng sa mạc rộng lớn sẽ có thể tiến nhập trung tâm của bách chiến chi địa đó là Bái Đán thánh thành.

Bái Đán Thành ở Tây đại lục đã có lịch sử rất lâu đời, mặc dù đã trải qua mấy lần phá hủy và xây dựng lại nhưng tòa thành này vẫn không có gì thay đổi, nơi này vẫn được coi là thánh địa của Quang minh giáo hội, là thánh thành trong lòng của phần lớn người dân ở Tây đại lục.

Sa mạc trước mắt khí hậu biến hóa khôn lường, lại thường hay có bão cát xuất hiện, bất quá muốn vượt qua sa mạc trước mắt đi tới được Bái Đán thành ít nhất cũng phải mất thời gian ít nhất là 7 ngày, còn nếu thông thả cần ít nhất khoảng 12 ngày.

Thần Nam sau khi chuẩn bị lương thực, thức uống đầy đủ liền mang theo Tiểu Long tiến vào trong sa mạc. Sa mạc nóng bỏng, nhiệt độ càng lúc càng nóng, không thấy dù chỉ à một chút sinh mệnh nào tại nơi đây, khắp nơi toàn là màu vàng của cồn cát.

Tiểu Long nằm ở trên vai Thần Nam díp mắt ngủ rồi ngáy pho pho, được cái là nhờ có cái mũ rộng vành Thần Nam đội nên nó mới không bị phơi mình dưới cái nắng oi bức của sa mạc.

Mấy ngày này, Thần Nam luôn nghĩ về lời của Đổ Vũ. Nhà họ Đổ vạn năm trở lại đây, lại không có một người nào có khả năng nghịch chuyển huyền công, những người dám luyện thử đều bị thảm tử, việc

này khiến lòng hấn có chút lo lắng.

Thần Nam thủy chung không quên lời dặn dò của phụ thân, trừ phi lâm vào tình huống vạn bất đắc dĩ thì không nên nghịch chuyển huyền công. Phụ thân hấn cũng biết rõ hậu quả của việc đó.

Chỉ là, Thần Nam khi nghịch chuyển thần công, cũng là không phải do chàng muốn vậy, huyền công đến lúc tối hậu không chịu sự khống chế của hấn đã triệt để nghịch chuyển đi ngược lại, kim sắc chân khí biến dị thành chân khí hắc sắc.

Không lâu trước đó, sau khi hấn đại chiến cùng với bốn vị tuyệt thế cao thủ, trải qua một khoảng thời gian điều dưỡng tu vi đã đột phá, nghiêm nhiên tiến nhập ngũ giai lĩnh vực, đồng thời phía sau lại xuất hiện ma ảnh mang binh khí.

Lúc đó Thần Nam rất là kinh hãi, bởi hấn phát giác được hắc ảnh đó tựa hồ như cũng có sinh mệnh, lúc này hấn mới hiểu rõ lời của phụ thân, huỳnh công ngàn vạn lần không thể dễ dàng nghịch chuyển!

Hấn không biết là tùy theo sự đề cao công lực của bản thân, đạo hắc ảnh đó cuối cùng phát triển thành hình dạng gì. Bất quá hiện tại Thần Nam đã dần dần hiểu rõ, huyền công quá là tà dị, tựa hồ không phải là một bộ công pháp đơn giản, trong lòng hấn xuất hiện một loại cảm giác bất an. Năng lực cùng cực của huyền công đó triệu hoán một sinh mệnh đáng sợ đi đến thế gian này!

"Ngao, Quang minh đại thần côn tại thượng, dải sa mạc này xét cho cùng cũng rộng lớn a. Lẽ nào chúng ta muốn vượt qua nó chắc cũng phải mất thêm mấy ngày nữa? Híc khổ quá đi!" Tiểu Long oán hận bất mãn gào lên.

Mặt trời nóng bỏng, cát vàng khắp nơi, nhiệt độ nóng đến đáng sợ, ở trong hoàn cảnh này nó nghĩ tới ngỗng quay, cánh gà, kẹo hồ lô đường mát dịu đều đã rất xa vời làm cho nó cảm thấy uể oải chán nản vô cùng..

Thần Nam bật cười, nói : "Trời nóng như vậy, lẽ nào người lại nghĩ tới gan ngỗng, hồng tửu sao?"

Tiểu Long trong chốc lát mở to mắt, liếm liếm mép, vỗ bụng nói : "Kì thực chỉ cần có một cốc nước ngọt lành lạnh là ta cũng đã mãn nguyện lắm rồi".

"A a, nếu như có thêm vài cục nước đá thì sẽ thế nào nhỉ?" Thần Nam bật cười.

"Quang Minh Đại Thần Côn tại thượng, nếu như có mấy cục nước đá để ăn, ta nguyện ý mỗi ngày ngủ ít đi một chút và ăn thêm một chút gì đó".

Ta ngã, cái con súc sinh này! Thần Nam đư mắt nhìn nó, sau đó giống như như làm ảo thuật, đột nhiên trong tay xuất hiện một cái bình pha lê, Tiểu Long nhìn thấy mắt sáng lên.

"Ngao, quang minh thần tại thượng, đúng là có nước đá a!" Tiểu Long hưng phấn mở to mắt, bật cười vẻ cao hứng, nói : "Việc này là sao?"

"Khải Lợi đã tặng cho ta một cái không gian giới chỉ trân quý, trong đó có thể lưu giữ được các loại vật phẩm, khi đưa vào như thế nào thì lúc lấy ra vẫn y nguyên như thế".

Quả nhiên trên ngón tay Thần Nam có đeo một cái nhẫn màu đen. Tiểu Long một mặt nhìn cục nước đá, mặt khác nói: "Để ta tiến vào đó xem thử!"

"Vật thể có sinh mệnh không thể tiến vào đó được" Tiểu Long nghe xong trợn mắt ngây ngốc, Thần Nam trong tay lại xuất hiện một bình rượu Hồng tửu để lạnh cùng với nửa con gà quay.

"Ngao, trời ơi, cuộc hành trình như thế này đúng là quá tuyệt vời mà, ta đã nói nhất định sẽ giữ lời, nhất định sẽ ngủ ít đi một chút bù vào đó ta sẽ ăn thêm nhiều một chút". Tiểu Long hai mắt như có lửa, khoa chân múa tay không ngừng cao hứng kêu lên.

Lúc này đối với những người lữ hành khác mà nói, đi qua sa mạc nóng nực, mô hôi tuôn như suối, thống khổ vô cùng. Nhưng một người một rông này xem ra giống như đang đi du ngoạn ngắm cảnh vậy, hai tên này cứ vừa đi vừa uống rượu, một mặt thưởng thức mỹ

tửu, đồ ngon vật lạ, mặt khác lại nhàn nhã tiến về phía trước, nếu như để người ngoài nhìn thấy nhất định sẽ trở mắt kinh ngạc.

Tại lúc này, Đổ Vũ đang ở trong một tòa tiểu thành ở cách xa đây hơn trăm dặm, trải qua mấy ngày dưỡng thương vết thương ngoài da cuối cùng cũng đã khép miệng. Mấy ngày nay ngoại trừ việc dưỡng thương, hắn còn truy theo tung tích của Mộng Khả Nhi, hôm nay cuối cùng cũng đã tìm thấy nàng ở tòa tiểu thành này.

Mộng Khả Nhi đối với vị khách không mời trước mắt này cảm thấy có chút kinh ngạc, nàng thế nào cũng không thể nhìn ra được tu vi của đối phương, hai bên lặng lẽ nhìn nhau không nói lời nào, nhưng đối với thanh niên cao thủ đã đạt tới ngũ giai lĩnh vực khiến cho nàng có cảm giác có chút gì đó không thể không nghĩ ngợi.

Nàng luôn cho rằng tại giới tu luyện đông phương, ngoại trừ truyền nhân của mấy gia tộc cổ xưa, ít có thanh niên cao thủ nào có khả năng xếp ngang hàng với truyền nhân của Chính Tà thánh địa.

Ở trong lòng Mộng Khả Nhi, trong đám hậu bối đông phương, những người mà nàng húi kị chỉ có Tiềm Long anh trai của Long Vũ, Thần Nam, cùng với một số ít người nữa, nhưng hôm nay lại bỗng xuất hiện một siêu cấp thanh niên cao thủ, điều đó khiến cho nàng có cảm giác kinh dị vô cùng.

"Người là ai?"

"Đổ Vũ".

Thấy Mộng Khả Nhi lộ ra thần sắc khó hiểu, Đổ Vũ mỉm cười nhã nhặn nói : "Nàng đã từng nghe nói về Đông thổ hoàng tộc chưa? Người của Đạm Đài Cổ Thánh Địa phải biết gia tộc của chúng ta chứ, chẳng phải giữa môn phái chúng ta có không ít ân oán chưa giải quyết hay sao".

Lần này, Mộng Khả Nhi đúng là kinh hãi.

Đạm Đài Cổ Thánh Địa truyền thừa vạn năm trở lại đây, đối với các môn phái khác Cổ Lão gia tộc biết rất rõ. Nhưng đối với Nhà họ Đổ tự xưng Đông thổ hoàng tộc thì lại biết rất ít. Chỉ biết rằng gia tộc này

người đông thể mạnh, cao thủ vô số, cường mạnh đến nỗi người ta khó có thể tưởng tượng nổi, cơ hồ không có một môn phái nào có khả năng đối chọi với bọn họ.

Ở trong những ghi chép của những người tu luyện trên đông thổ, người gia tộc này rất ít khi hiện thể, nhưng mỗi lần xuất thể đều khiến cho cả đông thổ nổi phong ba, thực lực rất cường đại khiến cho những người tu luyện sợ đến vỡ mật. Chỉ là không biết vì cớ gì, gia tộc dị thường này mấy ngàn năm không thấy có người xuất thể.

Đạm Đài Cổ Thánh Địa sở dĩ có chút ân oán với gia tộc này bởi vì giữa hai bên đã từng có một lần xung đột nho nhỏ, chuyện là mấy ngàn năm trước một vị tiên tử thiên tư trác tuyệt của Đạm Đài thánh địa bị một người trẻ tuổi của gia tộc này đánh bại rồi cướp mang đi.

Đưa mắt nhìn dung nhan tuyệt sắc của Mộng Khả Nhi, Đỗ Vũ cảm giác tâm thần có chút hoảng hốt, chỉ là những người trong gia tộc sớm nhìn thấy người con gái trước mắt này, như vậy thì tuyệt đại mỹ nhân này không thể nào thuộc sở hữu của hắn được, điều đó khiến cho hắn có cảm giác hối tiếc vô cùng.

Chương 6

Chung tương nhất chiến (Trận chiến cuối cùng)

"Thực ra, nếu như để các trưởng lão trong gia tộc biết rằng nàng đã từng giúp đỡ chúng ta, là bằng hữu của gia tộc chúng ta. Ta nghĩ ở Đổ gia sẽ không có ai dám bất kính đối với nàng..."

Đổ Vũ hiểu rằng, hấn căn bản không phải là đối thủ của Thần Nam. Căn cứ vào những tư liệu bí mật có được, hấn biết rằng dường như Mộng Khả Nhi và Thần Nam vô cùng thù địch. Bây giờ hấn bắt đầu chiêu mộ Mộng Khả Nhi, hi vọng có thể giúp hấn một phần sức lực

Theo những gì Đổ Vũ nói, Thần Nam là một kẻ phản bội của Đổ gia, đổi tên rồi trốn ở bên ngoài. Nếu như Mộng Khả Nhi có thể giúp hấn bắt Thần Nam, các trưởng lão trong gia tộc nhất định coi nàng là bằng hữu. Trong gia tộc sẽ không ai dám nảy sinh ý định không tốt với nàng.

Mộng Khả Nhi tươi cười gật đầu, chỉ là đánh giá của nàng về Đổ Vũ trong lòng đã giảm xuống ba cấp. Mặc dù có tu vi siêu phàm, nhưng kẻ tự phụ này lại giống như một kẻ nhà quê.

Vốn là muốn thuyết phục nàng truy kích Thần Nam, nhưng kiếm cơ một cách vụng về, căn bản không có chút khả năng ngoại giao nào, càng không biết nghệ thuật giao tiếp.

Không có chút điểm nào giống như danh gia đệ tử. Giống như một kẻ võ biên thô kệch, vừa mở miệng là đã bị người khác đọc được ý đồ của mình.

Lẽ nào đó là chính là cái được gọi là đông thổ hoàng tộc? Với tâm tư như thế, cứ cho là tu vi cường hãn thì đã sao? Lẽ nào cái gia tộc này lánh đời vạn năm, đầu óc đã bị thoái hóa hết? Nếu như tất cả đều nghĩ mình có đầu óc, nhưng kỳ thực toàn là người tâm thô chí thiển thì có gì là đáng sợ. Nếu đúng như vậy, cái gọi là Đông thổ hoàng tộc, bất quá chỉ là một địa chủ có thực lực cường đại mà thôi.

Mộng Khả Nhi trong lòng chê bai tàn nhẫn Đổ gia một hồi, coi như là

một cách giải tỏa những phần nộ trong lòng. Vì sau khi nghe Đỗ gia có một kẻ trẻ tuổi đáng sợ có y đồ với nàng, khiến nàng vô cùng tức giận.

Thực ra, nếu như Đỗ Vũ không liên kết cùng Mộng Khả Nhi đối phó Thần Nam, nàng cũng sẽ chủ động truy kích hắn. Đạm Đài cổ thánh địa vô cùng cần tiên thần lực lượng. Bây giờ các quang minh thần điện phòng bị nghiêm mật. Không tiếp tục phá khai phong ấn, đoạt tàn cốt của quang minh thần, nàng không thể nào đoạt được thần cốt có bảo tồn thần lực. Cuối cùng, nàng đành chuyển mục tiêu sang cái sừng trên đầu tiểu long.

Mặc dù thần xá lợi sau khi bị tiểu long hấp thu, không còn thần lực ba động. Nhưng sau đó nàng nghĩ rằng, thần lực khẳng định vẫn còn. Nếu như bắt tiểu long về, các trưởng lão trong thánh địa khẳng định có biện pháp khiến thần lực phát huy tác dụng của mình.

Hiện tại, mệnh danh Đông thổ hoàng tộc Đỗ gia xuất hiện, có nhiều việc vượt quá ý liệu của nàng. Mặc dù nàng đáp ứng Đỗ Vũ cùng hắn liên thủ, nhưng trong lòng nàng có một kế hoạch khác.

Mộng Khả Nhi và Đỗ vũ đều đã luyện qua đạo thuật, có thể ngự không phi hành. Theo tin tức thu được, hai người hướng về đại sa mạc phía trước phi hành.

Kim hoàng sắc đại sa mạc rộng lớn vô biên. Mộng Khả Nhi cùng Đỗ Vũ tìm kiếm mất ba ngày trong sa mạc mà vẫn chưa tìm được tung tích của Thần Nam. Ánh nắng gay gắt cùng sa mạc nóng bỏng, cho dù hai người có tu vi cao cường, cũng có cảm giác mỗi mệt

Khi lượng nước mang theo không còn, cần phải bổ sung gấp, cuối cùng hai người cũng phát hiện một ốc đảo giữa sa mạc. Khi hai người từ trên không phi xuống bên cạnh rừng dương rậm rạp, lập tức điều chỉnh bản thân vào trạng thái tốt nhất, bởi vì tại đây, bọn họ phát hiện ra Thần Nam, kẻ mà bọn họ đã tìm kiếm bấy lâu nay.

Nhưng lúc này, một người một rồng khiến Mộng Khả Nhi cùng Đỗ Vũ dờ khóc dờ cười. Bên cạnh khu rừng có một cá hồ nhỏ. Bên bờ hồ có một tán cây dương khổng lồ. Bên dưới tán cây có một cái bàn gỗ, hai cái ghế trúc. Trên bàn có đồ điểm tâm, hoa quả, nai khô, đùi gà,

lại còn một bình hồng tửu ngâm trong băng. Còn một người một rồng nằm trên ghế không ngờ đang...nhàn nhã câu cá.

"A, quang minh đại thần côn tại thượng, cá cắn câu rồi". Tiểu long bắt chước Thần Nam nằm dài trên ghế. Lúc này nó dùng đôi kim hoàng sắc tiểu trảo giữ lấy cần câu, giật mạnh một phat, một con cá nặng hoảng hơn hai cân bị kéo lên bờ.

Mộng Khả Nhi và Đổ Vũ không nói lên lời. Hai tên khốn này thực là nhàn nhã. Đó đơn giản giống như đi nghỉ ngơi. Thật là khiến người ta bó tay. So sánh một chút, hai người bộ dạng mệt mỏi, cát bụi đầy mặt, hai người đang đi tìm nguồn nước, còn đối phương thì ngồi câu tại đây đầy vẻ hưởng thụ.

"A, có cá tươi nướng ăn rồi. Ngày nào cũng ăn những thứ mang theo, ta ngán lắm rồi". Tiểu long cao hứng lầm bầm.

Thần Nam lúc này đã chú ý đến hai người ở trên không, không bộc lộ một chút sát khí nào, hần tươi cười chào hỏi: "Mộng tiên tử đến rồi, lâu ngày không gặp, nàng vẫn khỏe chứ? Tiểu Đổ, vết thương trên hông đã ổn chưa? Ta đợi người ở đây lâu rồi, không ngờ đến giờ người mới đuổi đến".

Hần làm giống như gặp lại bạn cũ, cùng hai người chào hỏi. Chỉ là đối với Mộng Khả Nhi chỉ là hỏi han chuyện cũ, nhưng một tiếng "Tiểu Đổ" sút chút nữa làm Đổ Vũ rơi xuống đất, thực là khiến hắn điên cuồng giận dữ.

Nhìn bộ dạng chẳng lo sợ gì của Thần Nam, Mộng Khả Nhi nhíu mày. Nàng phát hiện ra Thần Nam có điểm khác so với trước. Mặc dù đối phương cố ý che giấu tu vi thực của mình, nhưng linh giác tinh nhạy tố cáo với nàng, tu vi đối phương đã không còn như trước nữa

Hai người hạ dần từ trên không xuống, Mộng Khả Nhi thần sắc bình tĩnh nói: "Thần Nam, từ trước tới giờ ta không biết lai lịch của người, chỉ là bây giờ có người nói người là kẻ phản bội của Đông thổ hoàng tộc, có đúng như vậy không?"

Thần Nam biết rằng Mộng Khả Nhi lần này đến chẳng tốt đẹp gì, nhưng thấy nàng thăm dò như vậy, liền biết là Đổ Vũ vẫn chưa đem

lai lịch thật của mình tố cáo với nàng. Nữ nhân này tâm kế thật không phải là tay vừa, mặc dù không biết Đỗ Vũ dùng phương pháp gì để chiêu mộ nàng, nhưng có lẽ là nàng sẽ không xuất thủ trước, quá nửa là muốn lợi dụng kẻ tự phụ Đỗ Vũ này.

"Hắc hắc, Đông thổ hoàng tộc" Phản bội?". Thần Nam cười lạnh nói: "Gia tộc tiểu Đỗ chẳng qua chỉ là nô tài của Thần gia. Chủ nhân không xuất hiện, nô tài đều xưng hoàng hết, cũng chẳng sao. Nhưng quay lại cắn chủ thì không được. Tiểu Đỗ, tên cầu nô tài, ta nói có sai không?".

Thần Nam vừa nói, vừa nằm trên chiếc ghế dựa dưới tán cây dương. Nhưng lúc này hắn đã bỏ cần câu xuống, tay dùng đưa ly rượu chân cao, cùng với rượu sóng sánh, hương thơm của hồng tửu (rượu vang/ rượu bồ đào) từ từ lan tỏa trong không khí.

Đỗ Vũ mặt đỏ bừng, khuôn mặt anh tuấn có phần nanh nọc, hắn điên cuồng hét lớn: "Ngươi câm miệng lại. Đông thổ hoàng tộc truyền thừa vạn năm, đâu phải để cho ngươi phỉ báng. Mộng tiên tử, chúng ta cùng lên, giết chết hắn".

Tất cả đều lọt vào mắt của Mộng Khả Nhi, nàng chấn động vô cùng. Với tâm tư của nàng, làm sao không nhìn ra nỗi sợ hãi của Đỗ Vũ. Bằng vào trực giác, nàng nhận thấy những lời của Thần Nam rất có khả năng là thật. Lẽ nào thế gian còn có một gia tộc còn cường đại hơn cả Đỗ gia? Đỗ gia, danh xưng đông thổ hoàng tộc, không ngờ lại là nô tài của Thần gia, thực khiến người ta không dám tưởng tượng.

"Tiểu Vũ, ngươi lại đến đó à, thương thế của ngươi thế nào rồi?". Tiểu long chớp chớp đôi mắt to tròn trong sáng của mình, làm vẻ mặt ngây thơ vô tội quan sát cái mông của Đỗ Vũ.

Lúc này Đỗ Vũ thật muốn tìm một chỗ đất nứt nào đó để chui xuống. Hắn rút trường kiếm ở bên hông ra, chỉ vào Thần Nam nói: "Thần gia sớm đã thành mây khói trong lịch sử. Hiện giờ Thần gia chỉ còn mình ngươi. Còn Đỗ gia chúng ta truyền qua vạn năm, thực lực cường đại, ngươi không thể tưởng tượng được đâu. Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Nếu như ngươi có thể nhìn thấy được tình thế, lập tức buông tay chịu trôi. Ta đưa ngươi về Đỗ gia, đảm bảo ngươi không phải lo về tính mệnh của mình. Nếu không ngươi có thể tưởng tượng, đến lúc

các cao thủ tuyệt đỉnh của Đố gia xuất hiện, người sẽ gặp phải hậu quả như thế nào?".

"Thật là ngoài ý à, không ngờ người không phí lực biện bác Đố gia của người không phải là nô tài của Thần gia, đó không phải cũng là một cách thừa nhận Đố gia là nô tài của Thần gia hay sao? Xem ra lời nguyên mà các người phải chịu có liên quan đến chuyện này. Xem ra là cũng có liên quan đến ta."

Bị Thần Nam nói đúng chỗ yếu, Đố Vũ toàn thân chấn động, sắc mặt xám ngoét. Trước mặt tuyệt sắc mỹ nữ bị kẻ khác gọi là nô tài, khiến cho hắn bưng bưng tức giận. Nhưng hắn không dám thách thức lời nguyên cấm kị trong truyền thuyết, không dám phát thệ phản bác.

"Thần Nam, mọi việc của quá khứ đều đã qua. Thần gia đã trở thành cát bụi của lịch sử. Từ giờ trở đi, Đông thổ là thiên hạ của Đố gia ta". Đố Vũ sắc mặt đáng sợ, hắn oán hận nhìn Thần Nam. Trường kiếm trong tay từ từ nâng cao. Chính là khởi thủ thức của một bộ kiếm pháp có uy lực cực lớn trong tuyệt học gia truyền của Thần Nam.

"Có những điều vĩnh viễn cùng không thể thay đổi. Những gì thuộc về Thần gia mãi mãi là của Thần gia. Ví dụ như kiếm pháp mà người sử dụng là của Thần gia, qua bao nhiêu năm truyền qua các đời của họ nhà người vẫn không có chút cải biến. Còn muốn dùng võ công của Thần gia để giết ta, người còn chưa đủ sức. Lẽ nào người quên mất giáo huấn mấy ngày trước rồi à? Hôm nay nói thế nào thì người cũng không có cách nào chạy thoát khỏi đây được đâu."

Thần Nam vẫn ngồi trên ghế, chỉ từ từ tháo trường kiếm đeo ở hông xuống, Trường kiếm như cầu vồng, nhìn qua đã biết không phải bình thường. Giống như phương thiên họa kích, đều là bảo vật mà Thần Nam đoạt được từ Hỗn thiên Tiểu ma vương. Chỉ là từ trước đến nay hắn chưa bao giờ sử dụng.

Thần Nam hướng trường kiếm vào Đố Vũ, nhưng ánh mắt sớm đã quan sát Mộng Khả Nghi. Đố Vũ đã là bại tướng dưới tay hắn, không cần quan tâm. Nhưng Mộng Khả Nghi bên cạnh thực sự làm hắn không dám khinh thị. Nữ nhân đó từ trước đến giờ luôn cao thâm khó dò, Thần Nam chưa từng thấy qua cực hạn tu vi của nàng. Chỉ là, có lẽ hôm nay hai người cần tiến hành một trận đại quyết đấu chân

chính.

Mộng Khả Nhi tâm tư nhanh nhạy, đã từ những lời nói của hai thanh niên nam tử trước mặt hiểu được một số tin tức kinh người, hiểu được một số sự tình.

Hiện giờ hẳn dường như đã hạ quyết tâm, muốn xuất thủ với Thần Nam.

Hiện giờ Đổ gia thực sự là một đại gia tộc không ai dám động vào...

xoát xoát xoát

Ngọc liên thai dưới chân Mộng Khả Nhi quang mang thiểm động, chín phiến lá sen nhanh chóng bay đến trước mặt nàng. Tiên khí lan tỏa, mây màu bao phủ, làm nàng giống như một tiên nữ từ thiên giới hạ phàm.

Nhìn thấy Mộng Khả Nhi muốn xuất thủ, Thần Nam cuối cùng cũng đứng dậy. Hắn nói với tiểu long : "Cẩn thận ở đây quan chiến", sau đó quay lại nói với hai người "Đi, chúng ta vào trong sa mạc quyết đấu".

Dứt lời, Thần Nam đi ra ngoài cánh rừng. Mộng Khả Nhi cùng Đổ Vũ từ từ bay theo phía sau hắn.

Mặt trời chói chang trên cao, cát vàng vô tận, trong không khí nóng bức phảng phất có chút tư vị khẩn cấp.

Thần Nam nâng kiếm nhìn Mộng Khả Nhi nói: "Từ lâu ta vẫn chờ đợi trận chiến này. Hôm nay cuối cùng cũng được thỏa mãn.

Mộng Khả Nhi đã ngự Ngọc liên thai phi lên giữa không trung. Bạch y pháp phối, toàn thân trên dưới tiên khí bao phủ, chín phiến ngọc liên biện (cánh sen) múa lượn xung quanh, từng trận hào quang chiếu rọi, khiến người khác không thể nhìn thẳng vào.

Chương 7

Tiểu sát (Bắt đầu thanh lý môn hộ)

Đỗ Vũ lúc này đứng đối diện với Thần Nam, trường kiếm trong tay chỉ thẳng vào ngực hắn, một đạo kiếm mang lóa mắt ẩn hiện trên thân kiếm, khiến người ta kinh sợ.

Thần Nam thật bình tĩnh, nhẹ nhàng nhìn hai người nói: "Ra tay đi".

"Oanh oanh oanh"

Trong sa mạc, hàng loạt tiếng nổ vang lên, cát bụi mù trời, kiếm khí tung hoành. Thần Nam cùng Đỗ Vũ như hai đạo điện quang, giao chiến cùng nhau, khoái tốc đổi chiêu.

Mộng Khả Nhi dừng giữa không trung, chín phiến hoa sen cùng xuất ra, bay quanh người Thần Nam, không ngừng chém tới, quang hoa thiểm điện lóa mắt.

Kình khí giao tranh bắn ra khiến toàn bộ trời đất rung chuyển. Một vòi rồng khủng khiếp điên cuồng tàn phá xung quanh khu vực ba người giao chiến

Cát vàng cuộn cuộn, khói bụi mù trời

Năng lượng khủng khiếp điên cuồng lan tỏa, như sóng cả vỗ bờ, tựa loạn thạch xuyên không (đá bay xuyên qua bầu trời), muốn cuốn đi mọi thứ trong trời đất.

Oanh

Một tiếng nổ vang, một đụn cát bị luồng khí sinh ra giữa cuộc chiến của Trần Nam và Đỗ Vũ phá tan, một suối cát bị bắn lên cao trăm mét, dưới sự dẫn động của Thần Nam, biến thành một con rồng cát lao thẳng đến tấn công Mộng Khả Nhi

Uỳnh

Lại một tiếng nổ vang lên, Mộng Khả Nhi vận dụng Chưởng tâm lôi của đạo gia thuật pháp, phách xuất từng đạo thiểm điện, phá tan con rồng cát đỏ. Sau đó dùng vô thượng huyền công dẫn động, từ bốn phương tám hướng, cát vàng che phủ cả bầu trời hướng tới Thần Nam công kích, cả Đổ Vũ cũng bị cuốn vào bên trong.

Cát vàng như sóng cuốn ngang trời, nuốt chửng hai người. Mộng Khả Nhi không chế chín phiến hoa sen bay vào thẳng bên trong màn cát. Nàng dùng vô thượng huyền công không chế chín phiến hoa sen chém ngang chém dọc, làm toàn bộ khu vực đó không ngừng rung chuyển, đất cát sôi lên sùng sục.

Thần Nam và Đổ Vũ đồng thời từ trong cát lao ra, từ đầu đến giờ hai người chưa hề rời nhau, không ngừng vung kiếm chém nhau. Từng đạo từng đạo kiếm khí nóng bỏng, như muốn tê liệt thiên không, kiếm quang lóa mắt, khiến cả mặt trời sa mạc cũng có phần u ám đi.

Chín phiến hoa sen bay vòng xung quanh hai người, không ngừng chém tới.

Thần Nam nhếch mép cười nhạt, không ngờ Mộng Khả Nhi lại đẩy cả Đổ Vũ vào trong phạm vi công kích. Hắn không nghĩ là mọi việc lại đưa đến cục diện như thế này...Nữ nhân này có lẽ muốn mượn tay hắn giết chết truyền nhân này của Đổ gia, hi vọng cừu oán của hắn với Đổ gia phát triển đến chỗ không thể hóa giải. Chỉ là dù thế nào Mộng Khả Nhi cũng không nghĩ ra quan hệ thật giữa hắn và Đổ gia, sớm đã không thể vấn hồi, giết chết một tên Đổ Vũ thì đã sao.

Đổ Vũ có phần lo lắng, hắn cũng nhìn ra được ý đồ của Mộng Khả Nhi, không ngờ lại muốn chuyển đối tượng công kích. Một tên Thần Nam hắn đã đối phó không nổi, bây giờ trợ thủ mà hắn mời tới cũng muốn đẩy hắn vào chỗ chết, khác nào hắn đã tự đào mộ chôn mình.

"Mộng tiên tử nàng..." Đổ Vũ vừa mở miệng định nói, chín phiến hoa sen đột nhiên đổi hướng, triệt để bỏ qua Thần Nam, công kích thẳng vào hắn.

Đổ Vũ vừa kinh vừa sợ, không dám tiếp tục tham chiến, chuyển thân xuất phi kiếm, nhảy lên để chạy trốn

"Keng"

Một tiếng kim loại rung động vang khắp trời đất, toàn bộ phiến sa mạc lập tức xuất hiện một cỗ tử vong khí tức nồng nặc. Sau lưng Thần Nam xuất hiện một bóng đen, một thanh tử vong trường đao nhanh chóng xuất hiện, chém về phía Đổ Vũ.

Đổ Vũ đại kinh biến sắc, thanh ma đao khiến hắn cảm thấy khủng bố lại xuất hiện. Hắn cuống đạp phi kiếm liều chết hướng lên trời chạy trốn. Chỉ là, lần này Thần Nam đã hạ quyết tâm giữ hắn, làm sao có thể cho hắn chạy thoát.

Tử vong ma đao giống như một đạo hắc sắc thiểm điện. Nghịch không lao lên, chớp mắt truy sát Đổ Vũ. Một đạo tử vong âm ảnh lan tỏa. Đổ Vũ sợ run cả người, Diệt thiên thủ liên tiếp phát ra, chưởng lực cùng quang chưởng điên cuồng lan tỏa, vây lấy ma đao.

Thế nhưng, tử vong ma đao không gì có thể ngăn cản, vô thanh vô tức phá tan vài đạo Diệt thiên thủ, một đạo lạnh lùng chém thẳng vào Đổ Vũ.

"Aaaa..."

Một tiếng la thảm thiết vang lên, Một cánh tay của Đổ Vũ bị chém rụng, máu me tung tóe. Đổ Vũ lao đảo trên không, chút nữa thì rơi xuống. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, tiếp tục thôi động phi kiếm. Nhưng lúc này, ma đao đã vô thanh vô tức chém gãy cực phẩm phi kiếm dưới chân hắn, hắn lập tức bị rơi từ trên không xuống.

Mộng Khả Nhi lúc này chấn kinh vô cùng. Hai người cùng luyện huyền công giống nhau, các chiêu thức giống nhau. Cuối cùng Đổ Vũ liên tục tung ra vài cú Diệt thiên thủ uy lực tuyệt luân, không ngờ bị Thần Nam dùng thanh ma đao chưa nhìn thấy bao giờ triệt để phá tan, khiến nàng có cảm giác sợ hãi.

Thật là đáng sợ. Diệt thiên thủ có thể coi là kì công siêu cấp đáng sợ, nhưng không ngờ lại không chịu được một đòn tấn công của tử vong trường đao. Thật là khiến người ta không dám tin.

Trước đó Mộng Khả Nhi còn có lòng tin đánh bại Thần Nam, nhưng

sau khi chứng kiến tử vong ma đao, nàng đã mất đi niềm tin đó. Nàng không biết liệu mình có đỡ được một đao khủng khiếp đó không.

Thời gian này Mộng Khả Nhi không ngừng nghiên cứu mọi việc, nàng tưởng lợi dụng Thần Nam để đối phó với người của Đỗ gia, bố trí một cơ hội xảo diệu cho hắn giết chết kẻ ở Đỗ gia dám mở miệng muốn cưới nàng. Nếu như kẻ đó bị giết, nàng sẽ không còn phải lo lắng nữa. Đến lúc Đỗ gia cao thủ toàn lực truy sát Thần Nam, nàng cũng sẽ xuất thủ đối phó, đoạt lấy tiểu long.

Chỉ là lúc này trong lòng nàng vô cùng phức tạp. Thần Nam tu vi cao thâm, càng gia tăng khả năng giết chết kẻ ở Đỗ gia kia. Chỉ là hắn càng ngày càng trở lên đáng sợ. Cứ như thế này, cuối cùng sẽ trở thành một mối đại họa. Lúc này nàng có phần do dự, không biết quyết định của mình là đúng hay là sai.

Đỗ Vũ rơi xuống sa mạc một cách thê thảm, tay phải cầm trường kiếm chém đứt thêm một khúc ở tay trái, ngăn vết thương tiếp tục bị rỉa ra.

"Nói cho ta bị mật của gia tộc ngươi, ta sẽ tha chết cho ngươi. Nếu không ta sẽ lập tức giết chết ngươi". Thần Nam lạnh lùng nói.

"Ha...ha...ha" Đỗ Vũ cất tiếng cười thê lương, ánh mắt tràn đầy oán độc nói: "Có chết ta cũng không nói, ta sẽ không nói cho ngươi biết nguồn gốc của lời nguyện. Thần gia các ngươi sớm đã suy tàn, ngươi hãy đợi người của Đỗ gia đến lấy mạng ngươi đi".

"Thực sự muốn chết" Thần Nam không thềm nhiều lời, lạnh lùng nhìn hắn.

"Đỗ gia là đông thổ hoàng tộc, còn ngươi chỉ là một đệ tử của thế gia suy tàn, bằng vào cái gì ngươi có thể đấu cùng chúng ta, sớm muộn ngươi cũng sẽ chết thảm". Đỗ Vũ vẻ mặt đầy những tia oán độc, căm hận nhìn Thần Nam.

"Vậy ngươi chết trước đi! Thực ra ngươi không nói, ta cũng đoán ra được gần hết". Thần Nam không chút do dự, huy động trường kiếm. "Phụt" một tiếng, chém rụng đầu Đỗ Vũ.

Đỗ Vũ có chút không tin, hắn không nghĩ đối phương quyết liệt như thế. Thực sự vung đao chém người. Cái đầu bị chém xuống, khoe miệng run rẩy, cuối cùng hai mắt trợn trừng rồi mất ý thức.

Thần Nam nhìn thi thể nằm trên mặt đất lạnh lùng nói: "Không giết người, các người cũng đến đối phó với ta. Ta đành động thủ trước, tiêu diệt dần lực lượng của các người. Hừm, từ hôm nay ta bắt đầu thanh lý môn hộ, người chẳng qua chỉ là kẻ đầu tiên chịu chết mà thôi".

Mông Khả Nhi chẳng nói chẳng rằng, cười ngọc liên thai bay đi...

Chương 8

Bão tố

Bốn ngày sau, Thần Nam đem theo Tiểu long tiến ra khỏi sa mạc. Trước mắt hắn là thảo nguyên vô tận, chỉ cần đi thêm hai ngày nữa là có thể đến thánh thành Bái Đán của tây đại lục.

Đoạn đường còn lại rất thuận lợi, không phát sinh thêm chuyện gì ngoài ý muốn. Cuối cùng, Thần Nam và Tiểu long cũng đến được thánh địa của quang minh giáo hội, Bái Đán thành.

Tòa thành trì này vô cùng rộng lớn, tường thành cao và dày, các tiền tháp cao và hiểm, là một tòa siêu cấp thành trì dễ thủ khó công. Trong thành vô cùng phồn hoa, người ra người vào nhộn nhịp. Bỏ qua vàng hào quang tôn giáo của nó, Bái Đán thành cũng được coi là một trong 10 thành thị lớn nhất của Tây đại lục.

Sau khi đến nơi và thăm dò địa điểm của thần điện tối cao của quang minh giáo hội, Thần Nam không có chút manh động nào. Hắn hiểu rằng đây chính là thánh địa của Quang minh giáo hội, tất nhiên cao thủ như mây. Nếu như lỗ mãng hành sự không chừng sẽ gặp phải rất nhiều phiền phức.

Một tháng sau đó, Thần Nam giống như một khách du lịch bình thường. Mỗi ngày ngoại trừ ăn uống và luyện công, còn lại đều đi khắp nơi du ngoạn.

Thế nhưng những ngày bình tĩnh không kéo dài lâu, một thông tin truyền đến tai hắn. Việc hắn giết chết Đỗ Vũ, đã gây sóng gió trong giới tu luyện phương Đông.

Đông thổ hoàng tộc, danh xưng này thực hiệu trương cuồng vọng. Chỉ là lúc trước đây ở đông phương ít người biết. Nhưng chỉ trong vòng 1 tháng gần đây, gia tộc đó như sét đánh ngang trời chấn động cả Đông phương tu luyện giới.

Mộng Khả Nhi đem những cơ sở của Đạm đài thánh địa, khéo léo truyền bá các thông tin đó, làm cả đông thổ tu luyện giới rung chuyển.

Rất nhiều môn phái lần đầu tiên biết rằng thì ra là có một gia tộc lâu đời như vậy

Thần Nam giết chết một truyền nhân của cái gọi là chí tôn gia tộc của tu luyện giới. Sự kiện này đương nhiên thành tiêu điểm quan tâm của rất nhiều bên. Rất nhiều người đều chờ đợi xem danh xưng tu luyện giới hoàng tộc Đổ gia sẽ có những phản ứng như thế nào.

Tóm lại, một đại gia tộc tự xưng xuất hiện, chẳng ai dám tin. Bằng vào cái gì mà gia tộc đó dám xưng là có thể hiệu lệnh thiên hạ

Sau nửa tháng từ khi phong ba nổi lên, gia tộc trung tâm của sự kiện đó cuối cùng cũng có phản ứng. Đổ Hồng, Đổ Hoàng, Đổ Thiên, Đổ Huyền, bốn vị thanh niên cao thủ hoàng không xuất thế. Bốn người đều chỉ khoảng hai mươi tuổi, nhưng tu vi không ngờ đều đạt đến ngũ giai cảnh giới. Bọn họ vừa xuất hiện khiến đông phương tu luyện giới rung chuyển.

Ngũ giai tu luyện giả tại đông thổ, mỗi quốc gia chỉ có vài vị. Không ngờ một gia tộc lâu đời lại đồng thời xuất hiện bốn vị. Hơn nữa đều là những người trẻ tuổi, điều đó, thật là đáng sợ.

Tại Đông thổ tu luyện giới, nghe đồn Tiềm Long của Long gia cũng đã đạt đến ngũ giai cảnh giới, chỉ là đã rơi vòng tử vong tuyệt địa. Gần đây nhất Thần Nam trăm sát vài vị ngũ giai cao thủ, cũng bị coi là đã đạt đến ngũ giai cảnh giới. Trừ hai người này ra, một vài truyền nhân của chính tà thánh địa, tu vi cao thâm khó dò. Mặc dù đều đang ẩn tàng thực lực, nhưng không có chút biểu hiện rõ ràng nào cho thấy bọn họ đã đạt đến ngũ giai.

Một gia tộc như Đổ gia không ngờ lại cùng lúc xuất hiện bốn ngũ giai thanh niên cao thủ. Còn toàn bộ đông thổ chỉ có hai ngũ giai thanh niên cao thủ. Sự tương phản này làm người ta khó lòng tiếp thụ.

Có thể tưởng tượng các thế hệ cao thủ tiền bối của Đổ gia đáng sợ như thế nào. Rất nhiều tiền bối cao thủ của Đông thổ cảm thán, có lẽ thời đại Huyền chiến đã đến.

Thanh niên hậu bối rất nhiều người không hiểu ý nghĩa của Huyền chiến là gì. Sau khi được các tiền bối cao thủ giải thích mới vỡ lẽ. Đó

là cuộc đại chiến giữa những cao thủ đã đạt đến ngũ giai, lục giai và thậm chí còn cao hơn. Ngũ giai cao thủ trong mắt người bình thường là siêu cấp cường giả, nhưng chỉ đóng một vai trò rất tầm thường trong Huyền chiến.

Một sự kiện lớn như thế trăm ngàn năm khó gặp, một khi Huyền chiến bùng nổ, cả những cường giả không ai biết trên thế gian, cũng bị cuốn vào, thậm chí còn kéo cả tiên thần vào.

Huyền chiến gần nhất phát sinh vào nghìn năm trước. Cuộc chiến đó khiến tu luyện giới không dễ quên đi, cũng không biết đã có bao nhiêu cường giả ngã xuống. Thiên sứ, tiên nhân đều đã từng xuất hiện tại nhân gian. Còn có truyền thuyết rằng Đạm đài cổ thánh địa đệ nhất đại tổ sư Đạm Thai Tuyền từng xuất hiện trong lần huyền chiến đó.

Các tiên bối của tu luyện giới chỉ ra rằng. Đổ gia tự hào là Đông thổ hoàng tộc, dùng thân phận chí tôn gia tộc xuất hiện, rất nhiều khả năng sẽ dẫn đến một trường bão tố phong ba. Rất nhiều cường giả ẩn tu tại thế gian không ai biết, tất sẽ muốn cùng lứa tiên bối của gia tộc đó quá chiêu, kéo theo sự tham gia của các siêu giai cao thủ. Lúc đó việc Huyền chiến bạo phát là điều khó tránh khỏi.

Đông thổ tu luyện giới bình tĩnh bao năm bỗng sôi lên sùng sục, mọi người đều quan sát gia tộc tự xưng là hoàng tộc Đổ gia này. Xem xem bọn họ có khả năng trở thành ngòi nổ cho huyền chiến lần này hay không.

Tin tức truyền bá vô cùng nhanh, tây phương tu luyện giới nhanh chóng biết tin. Mặc dù người tây phương chưa bao giờ nghe tên Đổ gia, nhưng đều đã biết câu chuyện về huyền chiến. Bởi vì cuộc chiến thảm khốc ngàn năm trước, cũng có rất nhiều tây phương cao thủ bị cuốn vào.

Đổ gia lần đầu tiên xuất hiện, liền kéo theo một trận phong ba lớn như thế, nguyên nhân sâu xa chính là thực lực của bọn họ quá cường đại.

Đổ Hồng, Đổ Hoàng, Đổ Thiên, Đổ Huyền, bốn vị thanh niên cao thủ cùng xuất hiện, tiến về tây đại lục truy nã Thần Nam, lập tức dẫn khởi

bát phương phong vũ tề tựu về tây thổ. Rất nhiều cao thủ của đông tây tu luyện giới truy tìm tung tích của bọn họ và Thần Nam, muốn chính mắt mình xem xem trường phong ba này sẽ đạt đến trình độ nào.

Phong ba từ đông phương di chuyển đến tây phương, Thần Nam cũng đã nghe thấy các lời đồn đại. Hắn chỉ biết tăng cường luyện công. Hắn biết rằng lần này hắn đã bị đẩy ra trước đầu sóng ngọn gió rồi.

Từ lúc Đỗ Vũ xuất hiện, hắn không ngừng suy nghĩ, cũng đã đoán ra được nhiều điều. Cái vị trí "hoàng giả" của Đỗ gia, chính là do cha của hắn tạo thành.

Từ những lời Đỗ Vũ tiết lộ, hắn không khó để đoán ra những tin tức kinh người. Vạn năm trước, sau khi hắn chết đi, Thần Chiến đã chuẩn bị rất nhiều việc, cũng chính thể hiện cha hắn đã biết được là hắn sẽ sống lại. Rất nhiều khả năng Đỗ gia chính là viện thủ mà Thần Chiến đã bố trí. Chỉ là lòng trung thành của Đỗ gia sớm đã không còn. Nếu như không phải còn họ còn sợ lời nguyên nào đó, có lẽ sớm đã làm thiên hạ đại loạn rồi.

Trong quá trình suy đoán, Thần Nam không khỏi kinh sợ trong lòng. Lẽ nào việc hồi sinh của hắn chính là do một tay phụ thân hắn thao túng? Nhưng mà năng lực của phụ thân của hắn liệu có đủ để đem ý đồ đó đặt lên đầu thần ma chẳng? Điều này là không thể! Thần Chiến cũng rất mạnh, nhưng cũng không thể đối kháng được với thượng cổ thần ma.

Lão yêu quái đã từng nói, Thần Ma lăng viên là một địa điểm thần bí, không kẻ làm dám có ý đồ với nơi này. Có lẽ, ở trong đó có một, hoặc một vài nhân vật thông thiên mà không phải ai cũng biết.

Hắn nghĩ rằng, từ xưa đến giờ, có một số bàn tay khổng lồ vô hình bí mật tạo ra một trường phong ba khủng khiếp. Còn hắn bất hạnh bị cuốn vào từ khi trường phong ba đó mới chỉ bắt đầu. Cuối cùng có khả năng chính hắn sẽ là người dẫn động trường phong ba đó bạo phát.

Hiện tại những gì hắn có thể làm chỉ là nỗ lực nâng cao tu vi của

mình, đối mặt với các nguy cơ trước mắt. Thế hệ thanh niên của Đổ gia sẽ đến rất nhanh. Thần Nam cũng đã đưa ra một quyết định lạnh lùng. Bốn thanh niên cao thủ của Đổ gia, không kể nào có thể sống sót rời khỏi tây thổ.

Hiện giờ, cuộc chiến giữa nhóm thanh niên truyền nhân của chính tà thánh địa đông phương tu luyện giới, đã hoàn toàn bị trường phong ba của Đổ gia xuất thế áp đảo. Bọn người Huyền Trang, Tề Đằng cũng đã giao chiến vài cuộc, nhưng ảnh hưởng không lớn.

Giờ đây nhóm người này sau khi nghe tin tứ đại cao thủ của Đổ gia sớm sẽ đến Bái Đán thành của phương tây để giao chiến với Thần Nam, cũng đã thu xếp lên đường xem chiến.

Công lao của Mộng Khả Nhi trong trường phong ba này không phải là nhỏ. Vài tin tức trọng yếu nhất đều do nàng truyền đi đầu tiên.

Tu luyện giới mây gió nổi lên, cơn bão tố từ đông phương đã càn quét đến tây phương.

Thần Nam tích cực chuẩn bị cho cuộc chiến, đồng thời bắt đầu vận dụng đầu óc. Hắn không sợ các cao thủ trẻ tuổi của Đổ gia, chỉ lo tới lớp tiền bối của Đổ gia mà thôi. Có thể tưởng tượng rằng trong gia tộc đó chắc sẽ có các cao thủ lục giai. Nếu như các lão quái vật đó ra tay, hắn chỉ còn đường chết.

Bây giờ hắn có thể trông cậy vào ai? Vũ Hình tu vi cái thế, nhưng không ở bên cạnh, nàng lúc này đã tới Côn Lôn, cách ly với các tin tức từ bên ngoài. Có lẽ sẽ không kịp đến để hỗ trợ.

Giờ đây hắn chỉ có thể đi một bước, tính một bước. Hắn quyết định sau khi tiêu diệt bốn thanh niên cao thủ này, lập tức mai danh ẩn tích, lập tức bí mật khổ tu, một mặt tiếp tục tìm kiếm bí mật của vạn năm trước.

Sự tình đã trải qua hơn một tháng. Theo nhiều người nói thì bốn vị thanh niên cao thủ đã tiến vào tây phương, cự li đến Bái Đán thành chỉ còn có vài ngày nữa.

Các khách sạn của tây thổ Bái Đán thành sớm đã chật kín người. Rất

nhieu Đông Tây phương cao thủ đều đã đến nơi này, chuẩn bị chứng kiến một trường siêu cấp đại chiến giữa các tuyệt thế cao thủ dị thường.

Vào lúc một trường đại quyết chiến chuẩn bị diễn ra, có một người đến tìm Thần Nam. Lai Ngang, một vong linh pháp sư, kẻ trong đại điển khai phá của Cảnh thi phái từng khu động thần hồn kích bại đọa lạc thiên sứ. Chỉ là, sau đó bị Linh thi vương Vũ Hinh đả bại.

Thần Nam vô cùng ngạc nhiên, không hiểu vì sao Lai Ngang lại đến tìm hắn. Bản lĩnh của đối phương hắn đã thường thức qua, quả là có chỗ độc đáo, chính là một đối thủ đáng sợ.

"Thần huynh, ta muốn tặng huynh một lễ vật vô cùng quý giá". Lai Ngang thân hình cao lớn, mái tóc vàng óng, phối hợp với nụ cười trên mặt, nhìn rất sáng sủa, dễ nhìn.

Đời chẳng ai cho không ai cái gì, Thần Nam tất nhiên không tin vong linh pháp sư này tự nhiên đến tìm mình để dâng lễ vật.

"Lai Ngang huynh, tóm lại là tìm ta có việc gì. Chúng ta không phải mới gặp nhau lần đầu, có gì cứ nói thẳng".

"Trong truyền thuyết lâu đời của Đông phương có một báu vật, tên là Đại long đao. Ta biết chỗ của nó, muốn đem tặng Thần huynh.

Tim Thần Nam nhảy dựng lên, Đại long đao trong truyền thuyết, chính là đệ nhất thần binh trong sâu thẳm truyền thuyết của phương đông, làm sao Lai Ngang lại biết được? Làm sao lại có thể tự dâng tặng không bảo vật đó cho hắn?

Thần Nam chỉ nhìn hắn, không nói năng gì cả.

Lai Ngang bị nhìn chăm chăm, cảm giác có chút không thoải mái. Cuối cùng thấy Thần Nam vô cùng trầm ngâm, không hỏi han thêm gì, đành trực tiếp nói: "Ài, người cũng cứ thẳng thắn, bảo vật đó là thiên hạ đệ nhất thần binh, theo truyền thuyết có thể trăm thần diệt ma. Loại bảo vật như thế, ta thực không có năng lực có được. Chỉ là ta có tung tích của nó. Đương nhiên, người phải giúp ta hoàn thành một việc, ta mới có thể cho người biết chỗ của nó".

Chương 9

Mười tám tầng địa ngục

"Xin lỗi đã làm người thất vọng, ta thực không có cảm hứng đối với thanh Đại long đao đó". Thần Nam cười ngạo cự tuyệt đối phương. Trong lúc nước sôi lửa bỏng như thế này, hắn không muốn ôm thêm việc, đồng thời cũng không tin tưởng rằng đối phương có manh mối về Đại long đao.

Lai Ngang có phần khẩn cấp: "Ta biết người có khả năng không tin những lời ta nói. Nhưng tất cả những gì ta nói đều là sự thật. Ta có thể thực hiện lời thề ác độc nhất đối với người để đảm bảo. Người cũng biết rồi đó, ma pháp sư không dễ tùy tiện thề độc, vì nó thực sự ứng nghiệm".

Nhìn bộ dạng của hắn, Thần Nam cảm thấy thực sự kỳ quái, không hiểu là hắn có việc gì cần mình giúp đỡ.

Lai Ngang nói: "ta muốn nhờ người giúp ta cứu một người, đó là một vị thánh hiền trong cộng đồng vong linh pháp sư của chúng ta. Trong những ghi chép của người có đề cập đến đại long đao. Vị vong linh ma pháp sư vĩ đại đó, kể cả là giáo hoàng của quang minh giáo hội với thực lực thâm bất khả trắc cũng không có cách nào hoàn toàn tiêu diệt được người, chỉ có thể đem người phong ấn. Ta nghĩ một nhân vật vĩ đại như vậy, những gì người ghi chép tuyệt không phải là những điều nhảm nhí, những ghi chép đó chắc chắn là thực".

"Thế à?" Thần Nam thực sự động lòng. Nghe nói những người bị phong ấn đều là những kẻ đã vượt qua giới hạn sinh tử. Hắn kinh ngạc hỏi: "Người đó đã siêu thoát sinh tử rồi sao?".

Người Lai Ngang muốn cứu là một vị tổ sư của vong linh ma pháp sư, bị phong ấn tại quang minh giáo hội hàng ngàn năm trước. Tu vi của người đó vô cùng kinh nhân, nhưng vẫn chưa đạt đến cảnh giới siêu thoát sinh tử.

Nhưng vị vong linh ma pháp sư cường đại đó nghĩ ra một cách riêng, đem bản thân chuyển hóa thành vong linh, gián tiếp kéo dài sinh

mệnh của mình. Người này trước khi bị phong ấn từng lưu lại một ma pháp thủy tinh cầu. Hậu nhân căn cứ vào ma pháp thủy tinh cầu có thể biết được sự sống chết của người đó.

Lai Ngang là hậu bối của vị vong linh ma pháp sư đó. Gần đây nhìn thấy khí tức chuyển động trong ma pháp thủy tinh cầu càng ngày càng yếu, biết rằng tổ sư của mình đã không còn duy trì được lâu nữa, nên mới nghĩ đến việc tìm người cứu sư tổ của mình ra,

"Tại sao người lại tìm đến ta" Thần Nam hỏi.

Lai Ngang chán nản nói: "Mặc dù lịch sử đã chứng minh rằng việc tiêu diệt vong linh ma pháp sư là một sai lầm, nhưng quang minh giáo hội vẫn chưa phá bỏ phong ấn, thả vong linh ma pháp sư - hiền giả Tang Đức ra. Ta không dám tìm người giúp ở tây phương. Dù sao đây cũng là thiên hạ của Quang minh giáo hội, sẽ không có ai tin tưởng ta. Ta đã đến đông phương, sau đó lại quay lại tây phương, thông qua hàng loạt sự kiện quan trọng, tìm hiểu mọi thứ về người, ta phát hiện người là người thích hợp nhất. Thứ nhất, người là hậu duệ của thái cổ thần tộc, máu trong người người có thể giúp ta giải trừ phong ấn. Thứ hai, theo như ta biết, cách đây không lâu người đã từng đột nhập thần điện của quang minh giáo hội nhằm tìm kiếm sức mạnh của quang minh thần. Người cùng ta đột nhập quang minh giáo hội lần này, không chỉ có thể có được bí mật của Đại long đao, nếu vận khí tốt còn có thể có được sức mạnh của thần mà người muốn".

Thần Nam hiểu, nói nhiều như vậy, kì thực Lai Ngang thực sự trông vào thân phận hậu duệ của thái cổ thần tộc của hắn, cần máu trong người hắn để phá trừ phong ấn.

"Bằng hai người chúng ta, người nghĩ là có thể đột nhập vào thánh địa của quang minh giáo hội hay sao?". Thần Nam chẳng gật cũng chẳng lắc đáp.

"Đương nhiên không thành vấn đề, để cứu được Đại hiền giả Tang Đức, từ hàng trăm năm trước chúng ta đã bắt đầu chuẩn bị. Chỉ là ma pháp sư của vong linh hệ nhân tài không nhiều. Đến hiện tại ngoài ta ra thì không còn ai cả. Hành động vì thế nhiều lần trì hoãn, đến giờ vẫn chưa thành công".

"A, muốn tiến vào sào huyệt của Quang minh đại thần còn sao?".
Tiểu long tỉnh giấc, mơ màng thuận miệng hỏi một câu.

Lai Ngang hiển nhiên sớm đã biết đến tiểu long, vẻ mặt không có chút biểu hiện kinh ngạc nào.

Thực sự Thần Nam cũng có phần động tâm. Nhưng lý do đương nhiên không phải để cứu Tang Đức, cũng chẳng phải vì Đại long đao. Ý đồ của hắn là muốn đột nhập thánh địa của Quang minh giáo hội, tìm kiếm những tài liệu bí mật mà chỉ có giáo hoàng mới được quyền đọc, tìm kiếm bí mật của vạn năm trước.

Sau khi Thần Nam và Lai Ngang thề trước danh nghĩa của tổ thần vong linh ma pháp sư, hai người bắt đầu chuẩn bị hành động.

Thì ra, từ trăm năm nay, để cứu Tang Đức, vong linh ma pháp sư đã đào một địa đạo bên dưới Bái Đán thành, thông thẳng đến trọng địa của Quang minh giáo hội.

Quang Minh giáo hội là lãnh tụ của phương tây, có hàng nghìn vạn tín đồ. Mọi người đều biết Bái Đán thành là thánh địa của Quang minh giáo hội. Nhưng ít có người biết, dưới thần điện tối cao của Bái Đán thành chính là mười tám tầng địa ngục.

Từ xưa đến nay, vì tranh đoạt vị trí lãnh tụ của phương Tây, Quang Minh giáo hội liên tục cùng dị giáo đồ chinh chiến. Trong lịch sử, giáo hội đã từng phong ấn không ít các nhân vật khủng khiếp. Hầu hết trong số đó, đều bị phong ấn dưới chân thần điện tối cao của Quang minh giáo hội. Tổng cộng chia làm 18 tầng, cứ xuống thêm một tầng, nhân vật bị phong ấn càng lợi hại. Theo lời đồn, rất nhiều nhân vật ác ma trong truyền thuyết đều bị phong ấn tại đây.

Thần Nam cùng Lai Ngang men theo địa đạo âm ám, từng bước từng bước tiến về phía trước. Trong bóng tối, vô số cặp mắt đang lóe sáng. Đó chính là những con huyết tiên bức (dơi hút máu) đang treo ngược trên trần địa đạo. Nhưng sau khi tiểu long thấu phát long uy, không một con dơi nào dám tới làm phiền họ. Tiếng bước chân "nhẹ lép", cộng thêm tiếng những con dơi đập cánh bay loạn xạ làm không khí bên trong địa đạo có phần lạnh lẽo, khủng bố.

Sau một tiếng, hai người đã tiến vào tới trọng địa của Quang minh giáo hội. Một màn ánh sáng mờ ảo, mang theo một cỗ lực lượng quang minh thuần tịnh chắn ngang đường.

Các vong linh ma pháp sư tuy nhiên đã thực hiện một công trình khổng lồ, đào một cái địa đạo hơn chục dặm, nhưng sau khi đến sát thánh địa thì không có thêm chút tiến triển nào. Quang minh lực lượng chính là khắc tinh của bọn họ, hơn nữa lực lượng kết giới tại trọng địa vô cùng mạnh, rất khó để phá giải.

Thần Nam cắn ngón tay trở, nhỏ xuống vài giọt máu. Lai Ngang dùng ma pháp thu lấy những giọt máu đó, thi triển pháp giới pháp thuật. Ánh sáng lóe lên từng đợt, lực lượng phong ấn của kết giới, cuộn cuộn tiến vào bên trong huyết dịch, tòa tan vào nhau. Một lát sau, huyết dịch chuyển sang màu vàng rực rỡ, bên trong sung mãn quang minh lực lượng.

Chỉ là lực lượng của kết giới không yếu đi chút nào. Thần Nam nhíu mày nói: "Ồ, máu của ta và sức mạnh của kết giới dường như có cùng tính chất. Có dùng hết máu của ta cũng không thể đồng hóa được bao nhiêu lực lượng phong ấn đâu. Ta nghĩ nên tìm một kẻ có huyết thống của thái cổ ma tộc đến phá phong ấn thì tốt hơn.

Thần Nam nói đúng, các lực lượng có cùng tính chất chỉ có thể dung hòa, huyết dịch của hắn khó có thể phá trừ phong ấn. Lai Ngang lúc này muốn phát điên lên. Hắn đã thử rất nhiều lần nhưng thực sự không tìm ra được cách nào hiệu quả.

"Ài, không biết cái phong ấn này mạnh đến mức nào, để ta thử dùng toàn lực công kích xem". Thần Nam bắt đầu vận chuyển huyền công, lúc bóng đen xuất hiện sau lưng hắn, Lai Ngang tí nữa thì nhảy dựng lên.

"Keng" một tiếng, Tử vong ma đao chém thẳng về phía trước. Trường đao vô thanh vô tức, ăn sâu vào kết giới. Đao thân từ từ tiến vào kết giới, nhưng đao thể từ từ biến mất. Kết giới rõ ràng cũng ảm đạm đi vài phần.

Lai Ngang vừa kinh ngạc vừa vui mừng, không ngờ Thần Nam lại có tu vi như thế. Tiếc là, Thần Nam đột nhiên thở dài nói: "Không được,

công lực hiện tại của ta chưa thể phá được kết giới. Người xem, kết giới vừa ảm đạm đi giờ đã khôi phục trở lại. Kết giới này có thể tự động hấp nạp nguyên khí của trời đất, bổ sung lực lượng, tăng cường phòng ngự".

Lúc này, Lai Ngang đột nhiên kinh ngạc hô lớn " Nó..nó..."

Thần Nam quay đầu lại nhìn, cũng lập tức kinh ngạc hét lên " Long bảo bảo..."

Tiểu Long thấy hai người nghiên cứu kết giới, nó cũng bắt đầu xem xét. Cuối cùng, nó thử chạm đầu vào kết giới. Không ngờ chiếc sừng trước trán đột nhiên phát ra một đoàn quang mang nhu hòa. Dưới sự bao phủ của nguồn sáng đó, nửa thân của nó đột nhiên tiến vào bên trong kết giới.

Thần Nam vội giơ tay kéo nó lại, vội vàng hỏi: "người...làm sao người tiến vào được?".

Tiểu long chớp chớp mắt, tựa hồ có chút không hiểu. Nó giơ một cái móng vuốt của mình, bắn khoắn sờ sờ cái sừng trên đầu, làm bầm nói: "Lẽ nào là sức mạnh của Quang minh đại thần còn, ta có cảm giác dường như ta có thể tiến vào bên trong phong ấn.

"Lẽ nào là tác dụng của thần xá lợi", Thần Nam có phần kinh ngạc.

Lai Ngang cảm xúc lẫn lộn, lập tức vui mừng trở lại. Hắn vốn đã tuyệt vọng, không ngờ con tiểu long cổ quái này lại có thể phá khai phong ấn.

Tiểu long tròn quay lắc la lắc lư bay lên, ngọng ngịu nói "để ta thử lần nữa xem". Nó cẩn thận dùng cái sừng trên trán chạm vào kết giới. Một quang ảnh sáng mờ mờ lại xuất hiện, từ từ lan tỏa, bao phủ lấy người tiểu long. Nửa thân của nó đã bắt đầu tiến vào kết giới. Nó nhẹ nhàng dùng lực, chỉ nghe "soạt" một tiếng, đã biến mất không dấu vết.

"A..."Lai Ngang kinh ngạc hô to: "Tốt quá, nó đã tiến được vào rồi, Tang Đức hiền giả được cứu rồi"

Thần Nam không ngờ sau khi tiểu long hấp thu thần xá lợi, lại có khả năng tự do tiến vào quang minh kết giới. Nhưng hắn cũng có chút lo lắng cho nó, ai lại chủ quan tiến vào kết giới như thế.

Vào lúc này, quang sáng phát ra từ kết giới bắt đầu lấp lóe, soạt một tiếng, tiểu long lại từ bên trong bay ra.

"Bên trong mặc dù có ánh sáng, nhưng có phần lạnh lẽo, có phần đáng sợ, chẳng có chút gì thú vị cả" tiểu long bất mãn làm bầm.

"Tên tiểu quỷ nhà ngươi, bên trong có cái gì?" Thần Nam cốc đầu nó, vừa cười vừa hỏi.

"Các giá sách xếp thành hàng, rất nhiều sách"

"Tốt quá! Mau đưa chúng ta vào" Lần này đến lượt Thần Nam vô cùng cao hứng.

Từ miệng Lai Ngang, hắn đã biết thêm được nhiều thứ. Nghe đồn, các bí điển (sách mật) của Quang minh giáo hội, bởi vì trong đó chứa những điều không thể để cho người khác biết được, đều bị cất giữ tại tầng thứ nhất của 18 tầng địa ngục. Còn từ tầng 2 trở xuống giam gia những kẻ đáng sợ trong truyền thuyết. Tang Đức chính là bị phong ấn tại tầng 2.

Chương 10

Nguyên nhân cái chết của Vũ Hinh

Đó là một không gian vô cùng rộng lớn, được ánh sáng xung quanh kết giới chiếu sáng, nhưng không hiểu vì sao quang sáng này mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Từng giá sách xếp thành từng hàng, trên đó các loại sách cổ được sắp xếp ngay ngắn. Thần Nam có phần kích động, nhờ Lai Ngang tìm kiếm giúp hắn các quyển sách có ích. Phàm là các quyển sách từ rất lâu đời đều bị hắn thu thập, nhanh chóng tạo thành một tòa núi nhỏ. Lai Ngang thầm nghĩ không hiểu hắn đang muốn làm gì.

Các loại văn tự thông dụng của đông tây đại lục hình thành cách đây khoảng một nghìn năm trước. Trước đó đông tây phương lần lượt có các vấn đề khác nhau. Những văn tự trên các quyển sách đó, Thần Nam nhìn giống như bùa bắt quỷ, một chữ nhìn cũng không ra.

Chỉ là hắn sớm đã có chuẩn bị, không gian giới chỉ mà Khải Lợi tặng cho hắn, thường chỉ dùng để chứa thực phẩm. Nó phát huy tác dụng lớn nhất chính là vào hôm nay. Hắn muốn đem những quyển sách mà hắn cảm thấy có giá trị tổng tất cả vào đó, sau này tìm người từ từ dịch lại.

Thần Nam nhanh chóng đem những quyển sách mà hắn quan tâm ở đệ nhất tầng địa ngục, từng quyển từng quyển tổng vào bên trong không gian giới chỉ. Lai Ngang đứng bên cạnh há hốc mồm ra. Đó thực sự là ăn cắp trắng trợn.

Ăn trộm vài quyển sách thôi cũng được. Nhưng nhìn cái kiểu của Thần Nam, dường như muốn lấy cả cái kho sách này. Đến lúc đó Quang Minh giáo hội nhất định bị chọc tức điên lên. Người của thần điện chắc chắn giậm chân đấm ngực bình bịch, cũng có thể tưởng tượng một tràng đại huyên não sau đó.

"Thần huynh, huynh tìm kiếm loại sách như thế nào? Ta sẽ giúp huynh. Huynh dọn hết đồ tại hang ổ của Quang minh thần điện như vậy, bọn người thần điện chắc phát điên mất. Đến lúc đó có lẽ chúng

ta có chui xuống đất bọn chúng cũng đào lên cho bằng được".

"Ta cần tất cả những tài liệu liên quan đến viễn cổ thần ma"

"VẬY huynh bỏ những thư tịch trong giới chỉ ra đi. Trong đó hầu hết đều là tôn giáo điển tịch. Ta đối với chữ cổ của Tây phương cũng có chút nghiên cứu, ta sẽ giúp huynh lựa chọn".

Lai Ngang nhẹ nhàng niệm một tràng chú ngữ. Tòa núi sách trước mặt Thần Nam bay lên, bắt đầu tự động lật mở, tiếng sột soạt vang lên không ngừng.

Trải qua một phen tuyển lựa, một nghìn quyển sách chỉ còn lại khoảng 10 quyển. Sau đó, Lai Ngang tiếp tục xem xét các giá sách ở xa, Thần Nam vô cùng vui vẻ theo sau. Hai người và một rồng bắt đầu điên cuồng dọn sạch kho sách.

Không lâu sau, tiểu long đột nhiên kéo áo Thần Nam, giơ móng vuốt chỉ vào một giá sách ở chính giữa kho sách nói: "Nhìn kia, sách ở kia phát sáng kia".

Một giá sách màu hoàng kim phát ra từng trận hào quang, trên mặt những cuốn sách ánh sáng bao phủ, như một tầng thánh khiết quang huy. Thần Nam và Lai Ngang vội vàng lao tới, rõ ràng các quyển sách ở đây đều không phải tầm thường.

Lai Ngang nói: "Có hiện tượng này vì các quyển sách ở đây đều có thêm phong ấn. Xem ra là những tài liệu quan trọng nhất của Quang minh giáo hội".

Thần Nam nói với tiểu long: "Long bảo bảo, người giúp ta đem tất cả các tài liệu trong kia ra đây".

Tiểu long lắc lè bay lên giá sách. Nhưng lần này nó phải tốn rất nhiều sức để tiến vào phong ấn, chặt vật lồi ra vài chục quyển sách. Nó than vãn: "Giống như là vật lộn trong lớp bùn ở trong một cái đầm nào đó. Thật là khó chịu. Xem ra tối nay phải ngâm mình trong rượu để cho đỡ mệt".

Không nghi ngờ gì, lực lượng phong ấn ở đây mạnh hơn nhiều so với

ở ngoài. Thần Nam cười nói: "Được, tôi nay sẽ cho người ngâm trong bồn rượu. Bây giờ hay mau lấy tất cả thư tịch trong đó ra đây."

Tiểu long cao hứng chớp chớp mắt, bắt đầu tập trung vào chuyên môn.

Từng quyển sách cổ dưới ma pháp của Lai Ngang bay lên. Tiếng mở sách sột soạt vang lên không ngớt. Đột nhiên có một tờ giấy từ trong một quyển sách bay xuống đất.

Thần Nam giơ tay đón lấy, cẩn thận xem xét. Đột nhiên hắn sững người lại, chân động nhìn chằm chằm vào tờ giấy trước mặt. Hắn không dám tin vào mắt mình nữa. Đột nhiên hắn nhìn thấy những con chữ đã từng vô cùng quen thuộc...

Những con chữ cổ nhỏ nhắn, đẹp đẽ của đông phương lấp kín trang giấy, bên trên có rất nhiều các nét chữ viết tay, chỉ là vô cùng hỗn loạn, không thể đọc thành câu được, giống như tiện tay viết lên trên giấy.

"Vong ân phụ nghĩa, Đổ gia, phản bội, bức hôn, nô sát võ thần, trọng thương, cầu sinh, hoặc chuyển thế, tây phương, tìm kiếm, sinh mệnh nữ thần, du lịch, đại long đao, bí mật động trời.."

Thần Nam suýt chút nữa thì hét àm lên. Không ngờ đó chính là nét chữ của Vũ Hinh, đó không ngờ lại là tờ giấy do Vũ Hinh lưu lại! Không ngờ nàng đã từng qua đây.

Những nét chữ trên tờ giấy, mặc dù rất đẹp, nhưng vô cùng hỗn loạn. Thậm chí những chữ đó, người ngoài không thể hiểu được ý nghĩa bên trong. Nhưng đối với một người rất hiểu Vũ Hinh như Thần Nam thì khác. Hắn có thể từ từ tìm hiểu được đại khái.

Từ những con chữ hỗn loạn trên tờ giấy, có thể thấy được lúc đó Vũ Hinh đang vô cùng tức giận. Sau khi sắp xếp những con chữ đó lại, đại ý là: "Đổ gia vong ân phụ nghĩa, phản bội Thần gia. Không ngờ lại còn ép hôn Vũ Hinh. Vũ Hinh trải qua một trận đại chiến sinh tử, chém chết võ thần của Đổ gia, nhưng bản thân cũng bị trọng thương, bản thân không biết có nên chuyển thế hay không. Sau đó nàng quyết định đến Tây phương tìm sinh mệnh nữ thần kéo cứu mệnh."

Còn những từ "du lịch", "đại long đao", "bí mật động trời", Thần Nam không hiểu rõ lắm. Có khả năng là Vũ Hinh phát hiện manh mối liên quan đến Đại long đao, cũng tìm hiểu được một bí mật động trời nào đó.

Rõ ràng, trang sách này là Vũ Hinh vô tình ghi lại sự giận dữ và thê lương của nàng.

Thần Nam lửa giận phừng phừng, chỉ muốn phát điên. Hắn thực sự muốn trở về năm nghìn năm trước, một cước dẫm chết võ thần nào đó của Đổ gia.

Năm nghìn năm trước, Vũ Hinh một thân một mình chiến đấu, địch nhân cường đại không ngờ lại là đổ gia đáng chết đó, chính là những kẻ nô tài độc ác được hưởng lợi lộc từ Thần gia. Bây giờ hắn đã hiểu, vì sao Vũ Hinh lại biến mất một cách thần bí tại Tây phương, sau đó biến thành linh thi vương cùng hung cực ác.

Cơ thể nàng bị trọng thương đến cực điểm, lại không tìm được phương pháp kéo dài sinh mệnh, cuối cùng chết đi. Nguyên nhân cái chết của nàng không ngờ lại liên quan đến Đổ gia, tất cả mọi thứ không ngờ lại do một tay Đổ gia tạo thành.

Thần Nam trong lòng sôi sục gào thét: "Ta muốn mạnh lên, ta muốn trở thành kẻ mạnh nhất! Ta muốn huyết sát vạn lí, tiêu diệt toàn bộ người của Đổ gia!".

Lửa giận của Thần Nam như muốn thiêu rụi chín tầng trời. Huyền công trong cơ thể hắn cùng với sự kích động trong lòng hắn, điên cuồng vận chuyển. Một bóng đen xuất hiện phía sau lưng hắn, đôi mắt của bóng đen đó đột nhiên muốn mở ra. Tử vong ma đao rời khỏi tay của bóng đen, chuyển động xung quanh người hắn. Ngoài ra, có vài hình ảnh màu đen cũng xuất hiện, giống như các loại binh khí, trôi nổi xung quanh người Thần Nam, nhưng rất mờ hồ, không nhìn rõ.

Tất cả các giá sách tại tầng địa ngục thứ nhất đều bị bốc lên không. Lai Ngang há hốc mồm, kinh hãi nói: "Thần huynh, huynh làm sao vậy. Kiểm chế, ngàn vạn lần không được phát tác. Nếu không tất cả

các thư tịch cổ ở đây đều sẽ bị sức mạnh của huỳnh phá nát hết".

Hai mắt Thần Nam nhắm chặt, hay tay nắm thành nắm đấm, mạch máu phồng lên, hình dạng độc ác kinh người. Qua một quãng thời gian dài, hấn mới từ từ buông lỏng nắm đấm, các giá sách cùng cổ thư từ từ rơi xuống đất. Bóng đen phía sau cùng vài loại binh khí cũng từ từ biến mất.

Lai Ngang nhìn thấy hấn cuối cùng cũng bình thường trở lại, cẩn thận hỏi: "Thần huỳnh, huỳnh không sao chứ?".

"Không sao", Thần Nam cẩn thận cất tờ giấy đỏ vào trong ngực.

"A..a..a, mệt quá, mệt quá, mệt quá", Tiểu long tập trung chú ý vào phong ấn của thư giá, không để ý đến tình hình bên ngoài. Dùng thân thể béo múp của mình, nỗ lực đẩy sách ra ngoài.

Thần Nam mở không gian giới chỉ, không cần Lai Ngang giúp mình lựa chọn nữa, lấy hết thư tịch ở trên đấy. Bởi vì những quyển sách này đều có liên quan đến Vũ Hinh. Cuối cùng hấn đem toàn bộ giá sách tống vào đó.

"Xong". Tiểu long lắc la lắc lư bay ra, đậu xuống vai hấn.

"Thế này...thần huỳnh, huỳnh có quá đáng quá không? Dù sao thì cũng nên để lại một nửa chứ".

"Đi, đi cứu hiền giả của vong linh ma pháp sư các người" Thần Nam đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình, tiến về phía thông đạo nói với tầng địa ngục thứ hai.

Lai Ngang không tiện nói nhiều, đi theo hấn.

Đường xuống đó thành hình xoáy ốc hướng xuống dưới, cũng bị kết giới ngăn cản, phát tán ánh sáng thánh khiết. Chỉ là ẩn ước phát tán thêm một cỗ khí tức tà ác

Đi đến đây, hai người cuối cùng cũng hiểu vì sao kho sách này mặc dù được chiếu sáng đầy đủ, nhưng lại có cảm giác vô cùng lạnh lẽo. Nguyên nhân là do khí tức tà ác từ các tầng địa ngục bên dưới ảnh

hưởng lên. Lực lượng quang minh của kết giới không hóa giải hết được. Có thể tưởng tượng, những sinh vật tà ác bị phong ấn trong hơn chục tầng địa ngục bên dưới đáng sợ đến mức nào.

"A, phong ấn dày như thế này, lực lượng mạnh như thế này, lẽ nào các người vẫn muốn xuống dưới?". Long bảo bảo thể hiện vẻ không tình nguyện. Nhưng nó vẫn tiến vào kết giới đầu tiên, có vẻ rất tốn sức, sau một lúc mới biến mất hoàn toàn.

Nhưng lúc tiểu long quay lại thì vô cùng nhanh, chỉ nghe "soạt" một tiếng, nó đã từ kết giới vọt ra.

"Ai chà chà, đáng sợ quá, bên trong đều là các loại yêu ma quỷ quái, giống như là u minh địa ngục vậy". Tên tiểu quỷ dùng cái móng vuốt ôm lấy ngực, làm ra vẻ rất kinh sợ.

Khi tiểu long đem Thần Nam và Lai Ngang tiến vào tầng địa ngục thứ hai, hai người mới cảm thụ chính xác được tình cảnh mà tiểu long đã hình dung. Ở đây khung cảnh u ám, lạnh lẽo đáng sợ, quỷ khóc ma gào, tà khí ngập trời.

Tầng địa ngục thứ hai thật hẹp, có một hành lang kéo dài, hai bên là hàng chục thành động sâu không thấy đáy. Một cửa động đều có một phong ấn không chứa quang minh lực lượng.

Người, thú, quái vật bị phong ấn trong các cỗ động cảm ứng được người ngoài đến, liền điên cuồng gào thét.

"Thả ta ra..."

"Ta muốn nhìn thấy ánh mặt trời..."

"Ta đã bị nhốt ở đây hơn một trăm năm rồi..."

"Ta đã cải đạo..."

Tiếng khóc lóc cùng tiếng gầm thét hòa lẫn vào nhau, khiến người ta dựng tóc gáy, nơi này thật là giống như địa phủ.

Chương 11

Phong vân khởi

Lai Ngang nói: "Những người bị phong ấn ở đây không được coi là trọng phạm, những nhân vật đáng sợ duy nhất đều bị phong ấn ở tầng cuối cùng."

Thần Nam thần kinh hãi, Quang Minh giáo hội quả nhiên có thực lực, lại tồn tại một nơi đáng sợ như thế ở dưới lòng đất.

Lai Ngang lấy một ma pháp thủy tinh cầu trong ngực áo ra, nhìn vào quát vang lên: "Tang Đức đại nhân có ở đó không?"

"Lai Ngang... Lai Ngang... đến rồi sao?" Một thanh âm vô lực từ hắc động phía trước cất lên, đồng thời ma pháp thủy tinh cầu trong tay Lai Ngang lóe lên hào quang, một dải sáng như quỷ hỏa lóe lên trong thủy tinh cầu rồi nhấp nháy, phảng phất như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Tiểu long hiếu kì tiến lên hỏi: "Đây là Tang Đức đại nhân mà người nói đến hả? Sao lại chỉ là một dải lục quang, không lẽ vong linh đều thế?"

Lai Ngang vội thấp giọng đáp: "Đừng nói nhăng, Tang Đức đại nhân bị phong ấn cả ngàn năm, hiện vô cùng hư nhược, chỉ còn lại một chút sinh mệnh chi hỏa."

Hai người một rùng đến trước động khẩu phong ấn Tang Đức, thanh âm hư nhược từ bên trong truyền ra lúc được lúc mất: "Lai Ngang... ta sắp không xong rồi, mau lên... mau phá khai phong ấn..."

Lão vong linh đã như nở cứng hết đà, lúc nào cũng có thể sa vào cảnh đèn khô dầu cạn.

Trán tiểu long liền bùng lên một dải thần quang phá khai phong ấn, nhưng nhân vật bị phong ấn trong các động huyệt khác đều găm lên cuồng loạn:

"Không công bằng, thả ta ra."

"Ta muốn ra ngoài."

...

Cả tầng địa ngục thứ hai rung động, từng trận khí tức tà ác tràn ra khắp căn hầm chật chội.

Lúc tiểu long triệt để phá khai phong ấn, dải lục quang nhảy nhót trong hắc động nhanh chóng bay ra, khi xuyên qua kết giới, liền gầm lên thảm não: "A..."

Ra khỏi động khẩu, dải lục quang tuy vẫn chỉ lớn cỡ nắm tay nhưng đã sáng hơn.

"Rồi... cũng thoát ra, đa tạ thần long tương trợ, đa tạ vị thanh niên cùng xuống dưới lòng đất." Sợi sinh mệnh chi hỏa của Tang Đức tuy không rực rỡ nhưng khá hơn lúc trước nhiều, trạng thái tinh thần của lão hình như cũng mạnh hơn.

"Cung hỉ hiền giả vĩ đại thoát khốn." Thần Nam bắt đầu giờ bài võ mộng ngựa, hắn tuy cảm nhận thấy dao động sinh mệnh của lão nhân này yếu ớt nhưng có thể trụ nổi cả ngàn năm trong kết giới phong ấn thật sự khiến người ta bội phục.

"Rốt cuộc tổ sư cũng thoát khốn..." Lai Ngang vô cùng hoan hỉ bật khóc: "Con biết ngay cả giáo hoàng có thực lực hùng hậu cũng không hủy diệt được người, sớm muộn gì cũng có ngày người thoát thân."

Tang Đức cười khổ: "Ta làm gì có thực lực cỡ đó, là bọn họ không muốn giết ta, trong tầng địa ngục thứ hai có một vài sinh vật bất tử, có thi yêu, có vong linh, cả cốt ma. Những kẻ này sống lâu cũng không có gì ghê gớm, còn bọn ta nếu không vì Quang Minh giáo hội muốn đem làm thực nghiệm ma pháp thì hầu hết chắc đã chết lâu rồi. Nhân vật đáng sợ thật sự nằm ở tầng sâu nhất, hơn nữa không thể biết có bao nhiêu nhân vật như vậy."

Tang Đức nói vậy, Thần Nam dần an tâm, lão vong linh này không nghiêng răng nghiêng lợi, cao giọng đòi báo phục như hắn tưởng tượng, qua thật ông ta đúng là một hiền giả trong vong linh hệ thời kì

đầu, trên mình không hề có khí tức hung tàn.

Cả tầng địa ngục thứ hai rung chuyển, mọi sinh vật bất tử gầm vang: "Thả ta ra."

Nhưng Thần Nam không dám làm thế, thả một người ra đã đạt đến cực hạn của hắn, có trời mới biết được đám yêu quái này thế nào.

Nếu thả ra mà nguy hại nhân gian, hắn sẽ thành tội nhân ngàn đời.

Xuyên qua thông đạo xoáy tròn ốc, quần thể đặc thù này lên đến tầng địa ngục thứ nhất.

Cùng lúc, tại thần điện tối cao của Quang Minh giáo hội, một lão nhân ngồi trên bảo tọa cao ngất đột nhiên mở bừng mắt, đôi tròng mắt sâu thăm thẳm.

Đại điện thoáng dăng, một đại thần quan đang bận rộn, thông qua ma pháp thủy tinh cầu đã nhận ra sự tình xảy ra trong địa ngục dưới thần điện. Lão thất thanh: "Giáo hoàng đại nhân, không ổn rồi, có người xông vào tầng địa ngục thứ hai, cứu thoát một vong linh ma pháp sư..."

Lão nhân được gọi là giáo hoàng xoa tay: "Ta biết rồi, mãi vừa nãy mới biết chỗ cổ quái của tiểu long."

"Vậy thần sẽ phái người ngăn chúng lại?" Đại thần quan tỏ ra cung kính, xin ý chỉ.

Giáo hoàng phát tay: "Bất tất, cho chúng đi."

"Ồ, vậy..." đại thần quan hơi lúng túng, sau cùng thận trọng lên tiếng: "Tuy thần không biết dụng ý của người, chắc người có thâm ý. Nhưng... hồng y đại chủ giáo Mã Luân tất nhiên đã thông qua ma pháp thủy tinh cầu mà biết được tình huống, nếu người không có hành động, chắc chắn lão sẽ có ý kiến. Ngoài mặt lão tỏ ý tôn kính người nhưng luôn phản lại ý chỉ, ngấm ngấm đi lại với với những kẻ phản đối việc làm cho Quang Minh đại thần sống lại."

"Ừ, ta biết, bất kể Mã Luân có hành động gì, người cũng không cần

lo lắng. Người chỉ cần nhớ coi như không nhìn thấy sự việc vừa này là được rồi." Giáo hoàng nói xong bèn nhắm mắt lại.

"Vâng." Đại thần quan cung kính đáp.

Lúc tiểu long phá khai phong ấn của tầng địa ngục thứ nhất, Thần Nam, Lai Ngang, Tang Đức vượt qua kết giới, không ai chú ý đến không gian giới chỉ trên tay Thần Nam lóe sáng rồi tan biến.

Cùng lúc, giới chỉ xanh đen trong tay giáo hoàng phát sáng, lão nói với đại thần quan: "Người xuống tầng địa ngục thứ nhất, quăng hết sổ sách vở trong không gian giới chỉ này về chỗ cũ."

"Vâng."

Đại thần quan vâng lời, quay người lui ra, thần điện thoáng đặng liền khôi phục bình tĩnh.

Bọn Thần Nam, Lai Ngang theo địa đạo đi ra ngoài thành, dải đích sinh mệnh chi hỏa của Tang Đức sáng lên nói với Thần Nam: "Người trẻ tuổi, cảm tạ cậu đến cứu viện ta, Lai Ngang từng hứa rằng sẽ có cậu biết hạ lạc của Đại Long đao, hiện tại ta phải thú nhận rằng thiên hạ đệ nhất thần binh trong truyền thuyết hiện tại ở chốn linh bộ lạc ở nơi sâu nhất trong nguyên thủy sâm lâm."

Thần Nam nghe mà chỉ đành cười nhăn nhó.

Theo lời đồn, trong quá khứ xa xưa, pháp thần và đấu thần thuộc những thời đại khác nhau từng đi vào khu rừng đó nhưng không thấy trở ra, vì thế nơi sâu nhất của khu rừng trở thành thánh địa của tu luyện giới Tây đại lục.

Nhưng Thần Nam lại đoán rằng đó là một nơi hung ác, thôn tính cả thần, ma! Nếu Đại Long đao thất lạc ở đó, hẳn tuyệt không có khả năng tìm ra.

Hai vong linh ma pháp sư dần đi xa, lúc đó hắn mới phát giác không gian giới chỉ đã biến mất.

"Chuyện này... đáng sợ thật."

Ở phương tây có thời gian ma pháp và giá không gian ma pháp nhưng đã thất truyền nhiều năm, hình như lời đồn đó không thật chính xác. Thần Nam kinh hãi một hồi, không ngờ có người vô thanh vô tức lấy được không gian giới chỉ của hắn, bất kể người đó có dùng không gian ma pháp hay không thì tu vi cũng đến mức đáng kinh hoàng.

Hắn về đến Bái Đán thành, mỗi ngày đều cần tu khổ luyện nhằm đề thăng tu vi. Từ lúc rời khỏi mười tám tầng địa ngục, hắn không dám đến đó thêm một lần nữa. Hôm đó đã có người tu vi cao khủng khiếp phát giác ra hành động của hắn và Lai Ngang, quả thật đáng sợ quá. Còn may người đó không có ý trừng phạt nên mới mặc cho hắn và Lai Ngang cứu được Tang Đức.

Càng lúc bốn đệ tử Đồ gia càng tiếp cận Bái Đán thành khiến tòa thánh thành thêm nhiệt náo, tu luyện giả từ các nơi tràn về. Lời đồn đại liên quan đến chí tôn hoàng tộc tru sát nhân vật đệ nhất phong vân trong tu luyện giới quả thật khiến ai nấy sôi sục.

Cường giả ào ào đổ tới, mưa gió tám phương đều tề tụ trên thành Bái Đán.

Trong lúc này, có thêm một tin tức lan ra rằng hắc ám giáo hội cũng sai cao thủ đến tru sát Thần Nam, báo thù cho năm vị ngũ giai cao thủ.

Ân oán giữa hắc ám giáo hội và Thần Nam đã gây thành một trường phong vũ trước đó không lâu, trong một ngày hắn quét sạch bốn đại tuyệt thế cao thủ, tạo thành vô thượng uy danh đệ nhất nhân trong lớp trẻ. Chuyện này cả tu luyện giới đều biết.

Tin tức cho biết hắc ám giáo hội đã hành động không khiến ai kinh ngạc, giữa song phương sớm muộn gì cũng phải giải quyết. Đồ gia tứ đại cao thủ đến gây chiến, nếu một đối một, Thần Nam chắc ứng phó nổi nhưng cộng thêm hắc ám giáo hội, coi như hắn xui xẻo.

Trong một tòa thần địa thần điện của Quang Minh giáo hội tại Bái Đán thành, hồng y đại chủ giáo Mã Luân ngồi trầm tư, lão tuy không có tu vi mạnh mẽ gì nhưng lại là một thần chức nhân viên quyền lợi

cực cao trong giáo hội.

Mã Luân đã hơn sáu chục, tóc đã ngả bạc, Quang Minh thần mà lão trung thành khác nhiều so với Quang Minh Thần đã chết lâu năm mà lão giáo hoàng muốn hồi sinh.

Lão ngẫm nghĩ hồi lâu, gọi một thần quan vào dặn dò: "Cho người giả trang thành tín đồ hắc ám giáo hội, mấy hôm nữa nhân lúc quyết chiến đi ám sát Thần Nam."

"Vâng."

Thần quan chậm chậm quay đi.

Hai ngày sau, một đại thần quan thuộc hạ của giáo hoàng bí mật truyền ra tin tức rằng ngoại trừ chí tôn Đổ gia, hắc ám giáo hội còn có dị giáo đồ đến giết Thần Nam.

Tin tức xuất ra tức thì cả Bái Đán thành xôn xao, ai cũng cho rằng Thần Nam thế là xong, những kẻ muốn xuất thủ toàn là ngũ giai cao thủ, lại đồng thời muốn truy sát, trừ phi hấn là võ thần chuyển thế, bằng không đừng mơ sống sót.

Thời gian đưa thoi, chớp mắt đã mười ngày trôi qua.

Trong mấy ngày này, tin tức chôn động đã bung ra, Đổ gia tứ huynh đệ đã đuổi đến đại sa mạc để tru sát Thần Nam, bọn họ sai người đến Bái Đán thành đưa thiệp muốn Thần Nam quyết chiến.

Thần Nam còn chưa đồng ý, phân nửa số tu luyện giả trong thành Bái Đán thành đã lên đường đến đại sa mạc, con dòng người trên con đường đến nơi diễn ra quyết chiến tạo thành một con rồng ngoằn ngoèo.

Chiến! Chiến! Chiến!

Thần Nam viết ba đại tự, quẳng ngay cây bút lông trong tay và lá chiến thư đi. Hấn đã quyết định khiến bốn huynh đệ Đổ gia không ai được sống sót rời khỏi phương Tây.

Chương 12

Thieu sát

Mặt trời chói lọi, cát vàng bay bay, bầu không khí nóng nực phảng phất ẩn chứa những thấp thỏm của lòng người.

Trên sa mạc mênh mang xuất hiện vô số bóng đen, các cao thủ đã tới, họ chờ đợi trận chiến giữa các cao thủ mạnh nhất lớp trẻ.

Thần Nam để tiểu long quan chiến từ xa, dặn nó đừng đến gần rồi tự tiến vào đại sa mạc, ai nấy đều tránh ra, nhường cho hắn một lối đi.

Những người đến sa mạc quan chiến đều cảm nhận được sát khí nồng nặc từ thân mình Thần Nam toát ra. Hắn như huyết sát thần đến từ tu la giới khiến họ hoảng sợ.

Quả thật, đại chiến còn chưa bắt đầu mà từ mình Thần Nam đã bốc lên mùi vị của máu tanh, vẻ mặt hắn biểu hiện rõ rệt thế giới nội tâm: hắn muốn triển khai một trường huyết sát, lấy máu của Đỗ gia đền bù cho món nợ chúng đã vay Vũ Hinh hồi năm ngàn năm trước.

Suy cho cùng cái chết của nàng bắt nguồn từ Đỗ gia, mỗi khi nghĩ lại, Thần Nam cơ hồ phát cuồng.

Nợ máu phải trả bằng máu, Đỗ gia vong ân phụ nghĩa, bức sát Vũ Hinh, hiện tại còn muốn lấy tính mạng hắn, mối nhục này hắn chỉ biết dùng máu tươi để tẩy.

"A aaa..." Thần Nam cảm giác được nỗi đau xé nát tim gan, mấy hôm nay hắn tạm thời xoa dịu bản thân, không muốn nghĩ tới cái chết của Vũ Hinh, hiện tại cũng đến lúc bùng phát, không nén nổi ngửa mặt lên trời hú vang.

Âm ba cuộn cuộn như tiếng sấm ùng ùng nổ vang trên tầng không đại sa mạc, cả vùng không gian chấn động, vô vàn hạt cát vàng nhỏ xíu dưới đất liên tục nhảy lên.

"À, àm, àm..."

Máy gò cát gần đó bị tiếng rú bi thương của Thần Nam làm sụp đổ, bụi bốc lên mù mịt.

Từng trận cát vàng bị cuốn lên không trung.

Vố số tu luyện giả bị âm ba hùng hậu chấn động ngã lăn ra đất.

Quanh Thần Nam không còn ai, một trận cuồng phong mãnh liệt xuất hiện, cuốn bay mọi tu luyện giả trong phạm vi hơn hai chục trượng quanh đó.

Mái tóc dài phát phới, bóng người cô đơn, lạnh lẽo đứng đơn độc giữa sa mạc.

"Ha ha...." Một trận cuồng tiếu truyền tới, hai thân ảnh xuất hiện nơi tận đầu sa mạc, dấy lên cuồng phong, cuốn tung cát bụi, lao tới như bay.

"Tiêu tử họ Thần kia quả nhiên đã tới, người chết chắc rồi."

Hai người trẻ tuổi lao đến nhìn khá giống Đổ Vũ. Thần thái ai nấy vô cùng cao ngạo, thậm chí còn cuồng ngạo hơn Đổ Vũ.

"Àm, âm, âm."

Cát quanh mình Thần Nam bay lên, đoạn tràn về phía xa như sóng biển, từ thân thể hắn trùng trùng sóng khí cuộn cuộn xô tới tứ phía. Hắn cầm phương thiên họa kích trên tay phải chỉ chếch lên trời, tay trái cầm một cây trường kiếm chúc xuống đất, mái tóc dài rũ xuống, sát khí lăng lẹ khiến những người quan chiến từ xa cũng cơ hồ ngạt thở.

Mọi khán giả đều tỏ vẻ hoảng sợ, lập tức thoái lui ra xa hơn.

"Mau báo danh." Thần Nam lạnh lùng thốt.

"Đổ Hồng."

"Đổ Hoang."

Hai người của Đỗ gia, trừ thần sắc cuồng ngạo giống Đỗ Vũ, trên mình mỗi người đều lộ ra dã tính, đặc biệt là đôi mắt, không khác nào ác thú, quang mang lấp lánh, nhìn Thần Nam với vẻ nanh ác.

"Thần gia đã biến mất rồi, người không nên xuất hiện trên đời, thế giới hiện giờ là thiên hạ của đông thổ hoàng tộc Đỗ gia, người cứ an tâm mà chết." Đỗ Hồng cười tàn nhẫn, mỗi bước lướt đi mười trượng, thân hình mới loáng lên mấy lần đã tới sát Thần Nam.

"Ai phong Đỗ gia các người là đông thổ hoàng tộc? Các người có tư cách gì mà cuồng ngạo? Nếu không có thần công của Thần gia, các người chẳng là rắm chó gì hết, trong mắt ta các người vĩnh viễn là nô tài." Thần Nam đã động nộ thật sự.

Soạt, soạt, soạt.

Đỗ Hoang ở xa cũng nhoáng lên mấy bận, lúc đến gần, gã chăm chú nhìn Thần Nam như ác thú, hai chữ "nô tài" cơ hồ chạm vào nỗi đau trong lòng khiến gã lạnh lùng nói: "Thời đại đã đổi, thời kỳ huy hoàng của Thần gia đã một đi không trở lại, hiện tại là thời đại của chí tôn gia tộc Đỗ gia, chúng ta ẩn nhẫn vạn năm cuối cũng có thể xuất thế, loại chướng ngại thối thóp người chỉ có một kết cục là chết."

"Cầu nô tài vong ân phụ nghĩa đã phản lại Thần gia, bức sát Vũ Hinh, các người đáng chết vạn lần." Thần Nam quát vang: "Hai người bước ra đây, ta sẽ đưa hai người đầu thai sớm, Thần gia chỉ còn lại mình ta cũng thế phải giết hết Đỗ gia."

Đỗ Hồng và Đỗ Hoang giận dữ cực điểm, trong mắt hai gã vốn không có gì đáng kể, với thân phận người của Đông đột hoàng tộc, nào coi những kẻ trẻ ranh đồng bối ra gì. Thần Nam tuy là nhân vật trong truyền thuyết nhưng chưa bao giờ được hai gã xem trọng, giờ nghe đối phương muốn cả bốn huynh đệ cùng lên khiến hai gã cảm thấy bị sỉ nhục cùng cực.

"Dựa vào người?"

"Không sai, bằng vào ta, giết Đỗ Vũ trước rồi đến bốn người các người."

"Không cần đặt chúng ta với tên Đỗ Vũ ăn theo ấy!" Đỗ Hồng quát vang cất lời Thần Nam: "Hai người khác còn chưa tới, nhưng hiện giờ ta tin rằng một mình ta cũng đủ giết ngươi, nếu ngươi giết được ta, có chết ta cũng không oán hận."

Trong mắt Đỗ Hồng lóe lên hào quang điên cuồng: "Chỉ e ngươi không có bản lĩnh đó khiến Thần gia từ đây tuyệt hậu."

"Hảo, để ta lấy hai ngươi tế đao, đến khi Đỗ gia cạn sạch máu mới dừng tay."

"Âm."

Một tiếng nổ vang lừng.

Vùng cát quanh Thần Nam đột nhiên bốc lên mấy con rồng cát màu vàng rực cao hơn mười trượng, cuồn cuộn công vào huỳnh đệ Đỗ gia.

"Bùng, bùng."

Hai người liên tục huy động chưởng lực đánh tan con rồng cát.

Thoáng chốc Thần Nam đã lao đến trước mắt hai gã, tả thủ cầm trường kiếm, hữu thủ giữ phương thiên hạo kích, bùng lên ngàn vạo đao hào quang phủ kín cả hai.

Khán giả đứng xa đều thất sắc, thảm than Thần Nam quá điên cuồng, lại dám đồng thời đấu với hai cường địch thực lực đạt đến ngũ giai cảnh giới, hào khí quả kinh nhân. Không then là đệ nhất nhân trong lớp trẻ.

Đỗ Hồng và Đỗ Hoang quả thật có bản lĩnh cuồng ngạo, đã đạt tới cảnh giới ngũ giai trung cấp, cao minh hơn nhiều Đỗ Vũ. Hai gã đến tâm ngoan thủ lạt, xuất thủ quyết đoán.

Đỗ Hồng sử dụng Diệt Thiên thủ uy lực tuyệt luân, cánh tay vàng chói như từ thiên giới lao xuống, dấy lên dao động khủng khiếp khiến khán giả ngoài xa run lên không ngớt.

Cánh tay bổ xuống như tạo thành địa chấn, sa mạc rung rinh như mặt biển cuồng nộ, trùng trùng sóng cát tràn ra khiến khán giả nhao nhao huyền não.

Đỗ Hoang thi triển tuyệt học Khốn Thần chỉ, kinh khí vàng rực tung hoành trên không, mỗi đạo chỉ lực như kiếm khí hùng hậu, ngàn ấy chỉ lực tạo thành một kiếm vồng đáng sợ đan chằng chịt trên không.

Theo truyền thuyết, Khốn thần chỉ luyện đến cảnh giới tối cao có thể khốn trụ thần tiên, bá đạo cùng cực, chỉ lực cỡ này quả có thể xuyên thủng trời xanh.

Tay phải Thần Nam dùng thần kích đối kháng với Diệt Thiên thủ, trường kiếm bên tay trái chống cự Khốn Thần chỉ.

Đỗ gia huynh đệ nhãn lực cao siêu, phát giác thần kích của hấn cũng phát ra Diệt Thiên thủ, trường kiếm bên tay trái cũng bắn ra Khốn Thần chỉ, dùng tuyệt học đồng dạng đại chiến hai gã.

Việc Đỗ gia quật khởi gần đây khiến tình hình xôn xao, mọi người cũng nghe được đôi điều về ân oán giữa hai nhà Đỗ, Thần, bất kể là đúng hay sai, có một sự thật là huyền công hai nhà cũng một mạch.

"Àm, âm, âm."

Thần Nam và Đỗ Hồng, Đỗ Hoang liên tục va chạm, trên sa mạc rộng lớn không ngừng vang lên những tiếng nổ động trời, khói bụi mịt mù, cát vàng mờ mờ, đất trời lay động.

Động tác của ba người nhanh như chớp, người ngoài từ xa nhìn vào chỉ thấy ba thân hình hóa thành ba đạo hư ảnh, một đạo hắc quang cùng hai đạo hoàng quang giao kích khiến cả sa mạc vô biên rung lên.

Khán giả đồng thanh gào lên vang dội, cát vàng mịt mù cuốn từng tiếng hét lên trời cao.

"A aaaa..."

Đôi mới với Đỗ gia vong ân phụ nghĩa, dựa vào tuyệt học gia truyền của mình sính cường, Thần Nam ngập đầy lửa giận, nhớ đến cảnh chúng bức tử Vũ Hinh, hận ý của hắn dâng lên ngút trời, ngựa mặt lên trời kêu vang, mái tóc dài vũ động cuồng loạn, ma khí lan tỏa ào ạt, quả thật giống như người báo thù từ địa ngục lên.

Hai huynh đệ Đỗ gia lòng dạ độc ác, muốn dồn hắn vào tử địa, tu vi siêu cường của đôi thủ vượt hẳn dự liệu của hai gã, cả hai liều mạng liên tục xuất ra hung chiêu, hận không thể lập tức đánh nát đối phương.

Đại chiến hơn nửa thời thần, cả đại sa mạc bị trận giao phong kịch liệt khiến cho liên tục biến đổi.

Đỗ Hồng và Đỗ Hoang đưa mắt nhìn nhau, cùng đằng không lao lên, Thiên Ma bát bộ giở ra, bước tám bước trên không, không chỉ tùy ý cải biến phương hướng mà có thể lập tức biến mất, trong phạm vi hẹp hết như đang phi hành.

Hai thân ảnh hoàng kim như hai con giao long quấy lộn trên không, từng đạo chưởng lực và kiếm khí đáng sợ che kín đất trời bổ xuống, úp chụp Thần Nam vào trong.

Năng lượng hùng hậu tràn lan, một dải hào quang hoàng kim che kín phía trên Thần Nam, không gian rung động, mặt đất rùng rùng.

Dải năng lượng hoàng kim che kín đất trời càng lúc càng ép xuống thấp, Thần Nam sắp bị nuốt trọn.

Kết thúc thật sao? Khán giả chăm chú quan sát.

Chỉ là, một luồng dao động năng lượng từ trong làn chân khí hoàng kim dấy lên, quang mang đen nhánh leo lên không như núi lửa phun trào, chấn tan toàn bộ năng lượng hoàng kim.

Thần Nam tả thủ trường kiếm, hữu thủ thần kích, bay lên, quát vang vang: "Đỗ gia, vạn năm nay không có sáng tạo gì sao? Thế thì các người chết đi."

Lúc đó Đỗ Hồng và Đỗ Hoang chợt phát giác kinh khí của Thần Nam

mạnh gấp đôi lúc trước, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Đúng lúc Đỗ Hồng đạp bước cuối cùng của Thiên Ma bát bộ, không thể dừng lại trên không nữa, trong lúc sa xuống liền chạm ngay Thần Nam lao lên. Gã không kịp tránh, đành bổ ra một đạo chưởng lực hoàng kim, toàn lực chống cự.

Bất quá, đang lúc kiệt lực, cộng thêm kinh lực đối phương mạnh gấp đôi, làm sao gã chống nổi, thần kích quả nhiên... xuyên qua ngực gã.

"A..."

Đỗ Hồng rống lên bi thiết, mưa máu rải ra, thần kích xuyên qua ngực gã, lưỡi kích lấp lánh hàn quang ló ra phía sau. Gã bị Thần Nam đóng đinh trên thần kích.

Chưa bị thương đến tâm tạng, Đỗ Hồng tạm thời không đến nỗi mất mạng, nhưng đau đớn thâm nhập cốt tủy khiến gã không chịu nổi, miệng vết thương phun máu, lộ ra xương ngực trắng nhợt.

Dòng máu thuận theo trường kích chảy vào mình Thần Nam rồi rơi xuống sa mạc. Nửa người hắn bị máu tươi nhuộm đỏ, khác nào ma vương từ địa ngục tiến ra.

Hầm đâm Đỗ Hồng xong liền lao lên không trung tấn công Đỗ Hoang.

Chương 13

Sát tính chánh nùng

"A... mau bỏ ca ca ta xuống." Đổ Hoang rít lên.

Gã và Đổ Hồng là anh em ruột, giờ thấy huynh trưởng thê thảm như vậy khiến một nam tử cuồng ngạo như gã cũng tim đập thành thành, điên cuồng tấn công Thần Nam.

"Nợ máu tất phải trả bằng máu!" Thần Nam cười lãnh khốc, máu nhuộm tà áo khiến hắn trông có phần nanh ác.

Lúc này Đổ Hồng rất cuốc cũng thấy hoảng sợ.

Thần Nam một tay giữ ngũ giai cao thủ, lại cùng một ngũ giai cao thủ quá chiêu trên không. Đổ Hồng hô lên thê thảm, kinh khí nổ vang, đan xen giao nhau, tạo thành vong hồn khúc nơi địa ngục.

Sa mạc người ken dày đặc, tu luyện giả từ mọi nơi đổ về không dưới vạn người đều hít sâu một hơi khí lạnh, không hiểu chấn kinh trước tu vi tuyệt thế của Thần Nam hay bị cảnh tượng trước mắt khiến cho ngơ ngẩn.

"Àm."

Thần Nam cũng Đổ gia huynh đệ lại va chạm một chưởng, hắn dùng trường kích đâm xuyên Đổ Hồng bình ổn đáp xuống đất. Đổ Hoang bị hát bay đi, thổ ra máu ngum máu, rít lên độc địa: "Hóa ra lúc bắt đầu người đã ăn tàng thực lực."

"Bây giờ địch nhân của ta đầy rẫy, đối phó hai người mà phải dốc toàn lực có khác nào ta tự sát! Bớt nói nhăng đi, người chết chắc rồi, ta sẽ khiến Đổ gia cạn sạch máu." Thần Nam cười tàn nhẫn.

"Ta hận! Chúng ta đã quá sơ hốt!" Đổ Hoang tỏ ra hối hận, nếu nghe theo mệnh lệnh trưởng bối, bốn người cùng đi, cùng đối địch chắc không sa vào cục diện này.

Thần Nam tra kiếm vào vỏ, dùng cây trường kích đâm Đổ Hồng ép tới Đổ Hoang.

"Chết đi."

"Chết đi."

Hai người đồng thời gầm lên, hiện tại đã là cục diện không chết không ngừng tay, không ai có thể thoái ui.

Hai người di động nhanh như hai đại điện quang, chưởng lực hùng hậu liên tục va nhau, khí mang màu đen và vàng tràn khắp sa mạc như kinh đào hải lãng, nơi nào cuốn qua là từng gò cát sụp xuống, cả vùng sa mạc vô biên rùng rùng chuyển động.

Thần Nam và Đổ Hoang từ dưới đất lao lên không, hai người đều dùng Thiên Ma bát bộ, có thể dừng lại một chốc trên không trung nên trong mắt người ngoài như đang ngự không phi hành. Võ nhân đạt đến cảnh giới đó thật sự đáng sợ khiến khán giả lặng như tờ.

Lưng chừng không lấp lánh hào quang, sấm chớp nhập nhòa, hai đạo quang ảnh một đen một vàng giao nhau. Chỉ là Đổ Hoang không địch nổi, chưởng lực không đọ được với Thần Nam, bị khí mang đánh cho thổ huyết.

"Chết đi." Chưởng lực bài sơn đảo hải của Thần Nam xuyên qua trùng trùng phòng ngự của Đổ Hoang, ấn mạnh dứt khoát vào vai gã.

Đổ Hoang bị bắn đi, thổ máu đầm dề. hai người đang ở lưng chừng không, nhưng Thiên Ma bát bộ của Thần Nam chưa tận lực, một bước lướt được ba trượng nhanh chóng bám theo, thần kích trên tay phải vẫn đâm dính Đổ Hồng, song cước độc địa đập vào Đổ Hoang ở phía dưới.

Đổ Hoang thất sắc, song chưởng liên tục bổ ra chưởng lực hoàng kim mong cản ngăn lại. Nhưng Thần Nam đã chém giết đến mức sa vào trạng thái cuồng bạo, kinh khí lan khắp toàn thân, song cước dấy lên cương khí hóa thành thực chất chống lại.

"Bùng bùng," song cước của hắn trực tiếp va chạm với song chưởng

của Đỗ Hoang. "Rắc, rắc", hai bàn tay Đỗ Hoang bị đập vỡ, huyết nhục nhầy nhụa, cơ hồ nhìn rõ cả lớp xương trắng hếu.

Nhưng gã không chống nổi song cước, ngọn cước chết chóc tiếp tục đập xuống. Mặt Đỗ Hoang xám ngoét, hai tay lại cấp tốc giao nhau nghênh đón.

"Bùng, bùng" hai tiếng vang lên, tiếng xương vỡ "rắc rắc" nghe rõ mồn một. Hai cánh tay Đỗ Hoang cũng bị đập vỡ nốt.

Vừa đập xuống, Thần Nam lại tung tiếp một cú đá xoay vòng trúng ngay đầu vai Đỗ Hoang, "rắc", cánh tay phải của gã gãy đến tận vai, huyết thủy phun ra ào ào.

Nửa người Đỗ Hoang nhuộm đỏ, ngã phịch xuống đất, hồi lâu mới lắc lư bò dậy.

Hơn vạn người quan chiến trong sa mạc, lúc đó yên lặng đến cực điểm, một lúc sau mới bùng lên tiếng hò hét vang rộ.

Trận chiến trên không vừa rồi thật quá kinh nhân, Thần Nam dùng tay phải xuyên thân kích qua một ngũ giai cao thủ, song cước đá ra liên tục, đánh cho một ngũ giai cao thủ khác trọng thương gần chết, quả thật quá đổi kinh hãi.

"Nói ra di ngôn đi." Lời lẽ Thần Nam băng lãnh, không hề mang theo chút tình cảm nào.

Sắc mặt Đỗ Hoang hung ác, đáp lại lạnh tanh: "Lần này chúng ta đã khinh địch, bất quá đông thổ hoàng tộc quật khởi, không ai ngăn nổi, người sẽ phải chịu một cái chết tàn khốc."

"Người thích mơ mộng nhĩ, xuống địa ngục mà mơ tiếp." Thần Nam đá xéo ra, tả cước đá ngay vào ngực Đỗ Hoang, "bốp", y như bảo đao cắt qua bùn lầy, xuyên qua lồng ngực chạm vào mặt đất.

Đoạn hấn dụng lực, từng đạo ô quang từ chân trái bốc lên, "bùng", thi thể Đỗ Hoang nát bét, văng đi tứ tán.

Thần Nam đứng giữa sa mạc, toàn thân nhuộm máu như ác quỷ a tu

la, dùng thần kích xuyên Đổ Hồng đưa lên cao, lạnh lẽo hỏi: "Còn di ngôn của ngươi?"

Đổ Hồng bị xuyên trên phương thiên họa kích một lúc lâu mà vẫn chưa đoạn khí, đan đốn đến mức ngũ quan méo mó, độc ác đáp lại: "Ngươi sống... không lâu nữa...Đổ gia..... mới là chí tôn gia tộc!"

"Xuống địa ngục mà cùng huynh đệ mơ mộng."

Thần Nam dụng lực quăng Đổ Hồng gấn trên thần kích lên không, đoạn vung kích chém xuống, lưỡi kích sắc lẹm chẻ từ đỉnh đầu gĩa xuống chân, róc thành hai nửa.

Thi thể chưa đáp xuống, Thần Nam lại chém ngang, Đổ Hoang bị chém thành bốn mảnh, tàn thi văng khắp nơi, huyết thủy phun ra nhuộm hấn thành một huyết nhân.

Bức tranh thảm khốc khiến ai nấy đều chấn kinh, cùng có cảm giác ma vương máu lạnh kia từ địa ngục hiện về.

"Grào..."

"Grào..."

Đột nhiên hai tràng long khiếu vang vang, âm ba cuộn cuộn lan khắp sa mạc, mặt cát như sóng biển tràn lên âm âm.

"Hắc ám giáo hội Song tử thánh long kị sĩ Tháp Lợi Đạt đến báo cừu cho lão hủu."

"Hắc ám giáo hội Song tử thánh long kị sĩ An Đức Ni đến báo cừu cho lão hủu."

Thanh âm hai người như sấm vang trên không, không thấp hơn tiếng gầm của hai con thánh long.

Thần Nam cười tàn nhẫn: "Đến đây, Thần mỗ hiện đang giết đến mức nổi hứng, hôm nay đến bao nhiêu giết bấy nhiêu." Lời lẽ âm u khiến khán giả bất giác run rẩy.

Chương 14

Ám hắc song tử thánh long

Hai con hắc long trên không rất giống nhau, dài chừng tám trượng, lớp vảy đen nhánh tỏa ra từng trận ô quang, giống như thần giáp đang tỏa hào quang lấp lánh.

Hai con thánh long đen tuyền nhìn có vẻ hung ác, tuy không to lớn như cự long nhưng long uy hùng hồn toát ra lại tạo cho người ta cảm giác như có Thái Sơn ép xuống.

Hai lão nhân ngồi trên lưng hai con thánh long. Cả hai khá giống nhau, chừng sáu chục tuổi, râu tóc tuy hoa râm nhưng tinh thần quắc thước, lộ rõ khí thể đặc biệt của bậc nhất đại cao thủ.

Song tử thánh long kị sĩ của hắc ám giáo hội không thẹn với danh hiệu, hai con thánh long và hai long kị sĩ đều là song sinh. Ở tây phương, hai thánh long kị sĩ này đại danh鼎鼎, gần như không ai không biết đến đôi huynh đệ đặc dị họ.

Hai người cưỡi thánh long liên tục lượn vòng trên không, từng tràng long khiếu chấn động đất trời, khán giả trong sa mạc đều kinh hãi nhìn lên, không ngờ lời đồn lại là sự thật, hắc ám giáo hội quả nhiên phái người đến giết Thần Nam, lần đại chiến sinh tử này không kém phần long trọng so với lúc trước.

Nhưng Thần Nam thật sự quá bất hạnh, toàn địch thủ mạnh mẽ cùng cực tìm tới, một người tầm thường mà gặp phải ngũ giai cao thủ, chắc đã mềm nhũn chân tay, nhưng hấn thì không.

Nếu trước đây người ta còn hoài nghi hấn giết được tứ đại tuyệt thế cao thủ chỉ trong một ngày thì hôm nay tất cả đã rõ ràng. Lúc hấn giết hai ngũ giai cao thủ của Đỗ gia, cả vạn người cùng tận mắt nhìn thấy, không thẹn là nhân vật đệ nhất phong vân của đại lục, danh hiệu vô địch quả đặt đúng chỗ.

Người của hắc ám giáo hội chọn ngày hôm nay động thủ chứng tỏ họ cố kị hấn, một thanh niên cao thủ mới hai mươi tuổi đầu mà khiến

ngàn ấy cao thủ siêu tuyệt đến tìm giết, dầu hấn bại vong cũng đủ cười vang chín suối.

Không ít khán giả ngằm mắng chửi hắc ám giáo hội vô sỉ, không dám quang minh chính đại xuất thủ mà nhúng tay trong tình huống này. Nhưng không ai dám lớn tiếng, ác danh của hắc ám giáo hội vang xa, thủ đoạn trả đũa của họ cả thế gian đều biết, trừ Quang Minh giáo hội đối đầu lâu năm, còn ai dám trêu vào.

"Hai người các người đến dự náo nhiệt, có nắm chắc giết được ta không?" Giọng Thần Nam bằng hàn cực độ, từ khi đột phá ngũ giai, thực lực tăng đến mức hấn không tưởng tượng được, nhưng vẫn một mực ẩn tàng tu vi chân thật, hôm nay đã phải bộc lộ hết.

"Grào..." một con thánh long ngựa mặt lên trời rống vang, lượn vòng cách đỉnh đầu Thần Nam không đầy mười trượng thì dừng lại, long kỵ sỹ Tháp Đạt Lợi lạnh lùng nói: "Người giết được hai ngũ giai cao thủ cũng chẳng có gì đáng tự ngông cuồng. Hai kẻ đó bất quá chỉ ngũ giai trung cấp nhưng thực lực của người đã nằm giữa khoảng ngũ giai trung cấp và đại thành, cảnh giới chỉ cách nhau một chút nhưng thực lực lại chênh lệch một trời một vực. Nhưng người đấu với chúng ta chắc chắn phải chết, mỗi người bọn ta đều ngang với người về thực lực, cả hai chúng ta đồng thời xuất thủ, người không có khả năng thắng được."

Tháp Đạt Lợi không thềm che giấu, nói toẹt ra rằng hai lão sẽ cùng động thủ, có thể thấy hắc ám giáo hội đã động sát tâm với Thần Nam.

"Hắc hắc, vậy sao?" Thần Nam cười lãnh khốc toàn thân hấn đã bị huyết thủy nhuộm đỏ, nhìn vô cùng ghê rợn, giọng nói lạnh tanh cất lên: "Ta nói thật với các người, kể cả ta mới đạt đến ngũ giai sơ cấp cảnh giới cũng vẫn giết được hai người, đừng nói hiện tại, hôm nay ta sẽ đại khai sát giới, để xem bao nhiêu kẻ muốn đến giết ta nhưng ta phải báo trước, những kẻ muốn giết ta hôm nay đều biến thành thầy ma nằm kia hết rồi."

Lời lẽ lạnh lùng vang khắp sa mạc, truyền vào tai mỗi người khiến ai nấy hít sâu khí lạnh, Thần Nam biết có nhiều ngũ giai cao thủ đến giết mình mà vẫn cuồng bá như vậy, quả thật là một huyết sát thần.

"Để xem ai đủ khả năng giết được ta!"

Thánh long kị sĩ An Đức Ni cười thánh long từ trên không lao xuống, đứng song song với Tháp Đạt Lợi nhìn Thần Nam.

Hai con thánh long cùng kêu vang, thanh thế kinh thiên động địa.

Bất quá, một tràng long khiếu còn lớn hơn từ xa truyền lại, khiến cả sa mạc rung động, âm ba cuồn cuộn khiến vô số người quan chiến xông xáo.

"Grào..."

Tràng long khiếu càng lúc càng vang vọng, thanh âm lên đến chín tầng trời, vô thượng long uy phía xa ào ạt tràn tới khiến hai con thánh long hoảng sợ, thân thể chúng hơi run lên.

Một đạo kim quang lóe lên, một tàn ảnh vàng chói phá không lao tới.

"Grào..."

Tiếng long khiếu như sấm nổ vang lên ở cự ly gần khiến cả ngàn khán giả quay cuồng, long lực hùng hậu khiến cả vùng không gian, ai nấy rung động, nảy ra xung động muốn quỳ xuống lễ bái.

Trong lúc mọi người hoảng sợ, đạo kim quang dừng lại, một con tiểu long mập ú nổi lập lòe trước mặt Thần Nam, lạnh lùng nhìn hai con thánh long.

Lúc nào Long Bảo Bảo không còn dáng vẻ ranh mãnh như trước, tuy còn nhỏ xíu nhưng long lực tỏa ra cực mạnh khiến ai cũng cảm thấy sợ hãi.

"Long Bảo Bảo thoải mái đi, đừng xung động." Thần Nam quát khế: "Hiện tại người không được vận động mạnh, bằng không sẽ lại ngủ say, người yên tâm, hôm nay ta là sát lục chi thần! Người mở sát giới là ta, ở đây không ai làm gì được! Mai lui đi, cứ ở xa quan chiến."

Tiểu long nghe hắn nói vậy mới bay lên, lúc bay qua chỗ hai con

rồng, gầm lên vang dội khiến hai con thánh long lắc lư, suýt nữa rớt xuống rồi mới bỏ đi.

Long Bảo Bảo đến đi đều như điện, nhiều người còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nó đã đi mất.

Hai thánh long kị sĩ đưa mắt nhìn nhau, vừa nãy họ hoảng sợ, tuy cảm giác sức mạnh của tiểu long chưa ổn định, không ngừng dao động nhưng vẫn khiến họ bất an. Bọn họ là thánh long kị sĩ, nếu động thủ, thánh long đang cưỡi tất chịu phục thần long chi uy của tiểu long, coi như đồ bỏ.

Nhưng khán giả ở xa như mới tỉnh mộng, xông xáo hô lên:

"Là một con thần long."

"Trời ơi, một con thần long rất, rất nhỏ."

"Ta từng thấy nó ở phủ của công tước Áo Lợi Liệt, không ngờ nó lợi hại như thế."

"Ta từng thấy nó, nó từng cùng ta và vài nữ tử vui đùa..."

"Muốn giết ta thì đến đi, có xuống địa ngục đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!" Thần Nam rút phương thiên họa kích ra, chầm chậm rút trường kiếm chỉ vào hai thánh long kị sĩ trên không.

An Đức Ni lạnh lùng nói: "Cầu nguyện đi, ta sẽ cho người thấy uy lực của thực cấp thánh long."

"Grào..."

Thánh long đang cưỡi gầm vang, lao xuống như tia chớp đen, thoáng chốc đã đến trên đỉnh đầu Thần Nam, tốc độ nhanh hơn cự long không biết bao nhiêu lần.

An Đức Ni vung cây kiếm cong kiểu phương tây, chém một cách độc địa vào Thần Nam, đầu khí tím sẫm như ngọn lửa nóng rẫy tỏa xuống.

Thần Nam phát tay trái, bỏ ngược lên một chưởng, một phiến ô quang như ma vân phá không bay lên, phá tan đầu khí.

Cùng lúc, con thánh long đen tuyền há miệng phun ra một tia sét, "soẹt" một tiếng vang động khiến các khán giả rung động.

Long ngữ ma pháp đáng sợ như vậy quả thật khiến Thần Nam kinh hãi, vội tung Diệt Thiên thủ ra, chưởng lực hùng hậu khác nào kinh đào phách ngàn, thanh thể mãnh liệt phát lên va chạm với tia sét.

"Ầm."

Hai cỗ năng lượng va nhau, phát hào quang chói mắt, năng lượng cuồng bạo tỏa đi tứ tán, mặt cát từ chỗ Thần Nam tràn ra như mặt biển cuộn sóng.

Khói bụi mịt mù, cát bay đầy trời.

Lúc đó, Thần Nam cảm giác áp lực trầm trọng như Thái Sơn ép xuống, trong làn bão cát, thánh long đằng không bay lên, cái đuôi quét ngang theo thế hoành tảo thiên quân.

Trường kiếm trên tay phải Thần Nam chém vút tới, kiếm mang chói lòa dài mười trượng, gần như hóa thành thực chất, độc địa bổ xuống cái đuôi của thánh long.

"Choảng, choảng."

Tiếng kim thuộc vang lên chấn động thiên địa, ong ong vang lên trong tai mỗi người trên sa mạc, tiên thiên kiếm khí hùng hậu không cắt nổi đuôi thánh long, quả thật còn cứng hơn cả kim thuộc không biết bao nhiêu lần.

Thánh long lại bay lên không, liên tục quất đuôi xuống, tuy chưa bị thương nhưng nó cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Grào..."

Nó gầm lên giận dữ trên không, bắt đầu thi triển long ngữ ma pháp, một hỏa cầu to bằng miệng bát phát xạ ánh sáng rợp trời. Mỗi hỏa

cầu đập vào mặt đất liền vang lên tiếng nổ động trời, tạo thành miệng hố sâu hoắm. Năng lượng ma pháp đáng sợ như vậy khiến khán giả kinh hãi.

Thần Nam thi triển Thiên Ma bát bộ, tránh khỏi long ngữ ma pháp công kích, thi thoảng lại phát ra chưởng lực kinh hồn gạt những quả hảo cầu không tránh kịp.

Nhất thời, sa mạc vang lên những trận lôi âm, cát vàng mờ mịt, khói bụi mù trời.

"Grào..."

Một con thánh long khác gầm lên, sau cùng cũng hạ xuống, gia nhập vòng chiến.

Chương 15

Sát đao cuồng

Hai con thánh long điên cuồng tiến hành ma pháp công kích. Chớp, hỏa diễm, phong nhận văng tứ tán, vô tận năng lượng ma pháp tràn ra khiến quang vụ tỏa rào rào, khói bụi mịt trời.

Ma pháp công kích đáng sợ như vậy quét bay tầng cát sâu năm trượng làm xuất hiện một vực sâu rộng chừng trăm trượng dưới đất. Thần Nam đứng dưới đáy vực, toàn thân phát ra khí mang đen sì, như thể một chiếc lồng ánh sáng, chặn hết ma pháp lại.

"Àm, âm, âm."

Chớp giật sấm vang, long ngữ ma pháp cuồng bạo diễn tiến suốt nửa khắc mới dừng lại, để lại hiện tượng một miệng vực rộng một trăm năm chục trượng, sâu bảy, tám trượng.

Khán giả ở xa thấy lực phá hoại của long ngữ thuần phát ma pháp đáng sợ như vậy liền hô lên kinh hoàng.

Thần Nam tuy bị long ngữ ma pháp áp chế, bất quá hấn phòng ngự vững vàng nên không bị tổn thương, búng mình nhảy lên, đứng trên miệng vực, lạnh lùng nhìn hai long kị sỹ trên không.

"Giết!"

"Giết!"

Song tử thánh long kị sỹ cùng quát vang lao xuống, đồng loạt công kích Thần Nam.

Hấn điên cuồng vận chuyển huyền công, hai người này quả là đối thủ khó chơi, không được phép khinh thị.

Tháp Đạt Lợi thôi động thánh long hạ xuống thấp trước, nắm chặt lưỡi kiếm cong bổ vào Thần Nam, đầu khí dài mười trượng quét qua như chiếc đuôi sáng lòa của sao chổi, đồng thời thánh long lão cưỡi

cũng phát ra lưỡi kiếm dài ba trượng, hàn quang lấp lánh, chấn nhiếp tâm hồn người khác.

Thần Nam không đón đỡ thẳng, nhanh chóng lách qua một bên, tránh qua hai đòn công kích uy lực tuyệt luân, bay lên độ cao mười trượng. Đoạn hấn sử dụng Thiên Ma bát bộ, nhanh chóng di động như một đạo quang ảnh, thoáng chốc đã lao đến phía trên lưng thánh long. Trường kiếm trong tay hấn chém vào Tháp Đạt Lợi, kiếm mang dài mười trượng tỏa rạng lạnh lẽo.

Tháp Đạt Lợi vô cùng kinh hãi, không ngờ Thần Nam lại lao đến phía trên lưng thánh long, bất quá lão không thẹn là ngũ giai cao thủ từng trải qua vô số lần sinh tử đại chiến, trong lúc bị động vẫn không hề kinh hoảng, lật tay phản lại một kiếm, ngăn đỡ kiếm khí lăng lệ của Thần Nam.

Đồng thời thánh long kị sĩ An Đức Ni cưỡi phi long lướt qua, đâm vào ngực Thần Nam. Đầu khi vươn dài mười trượng uốn lượn như thật chất, phát ra từng trận âm thanh choang choang.

Tháp Đạt Lợi và An Đức Ni đồng thời phát động kiếm khí lăng lệ khiến Thần Nam phải sa vào thế hạ phong. Hấn không thể tiếp tục đứng trên lưng thánh long mà thi triển Thiên Ma bát bộ nhanh chóng nhảy sang lưng thánh long của An Đức Ni.

Tốc độ xuất kiếm của hai thánh long kị sĩ hiển nhiên chậm một bước, bất quá long ngữ ma pháp công kích của hai con thánh long hiển lộ uy lực đáng sợ, hai đạo sấm sét từ hai hướng bổ vào Thần Nam khiến hấn bất lực.

Long ngữ ma pháp không cần ngâm xướng, thoáng chốc đã phát ra được, uy lực vô cùng, hai đạo sấm sét do thánh long phát ra truy kích Thần Nam khiến hấn không tránh kịp, đành phát Diệt Thiên thủ chặn lại.

Sau lần va chạm, phương hướng phi hành của hấn thay đổi, không thể đứng trên lưng thánh long của An Đức Ni mà phải đáp xuống đất.

Thần Nam lơ lửng ở lưng chừng không, lập tức cảm giác không ổn, hai con thánh long cùng đập đuôi vào hấn, chiếc đuôi dài mấy trượng

có thể phá núi đập đá, nếu bị đánh trúng một lần, đầu tu vi cực cao cũng không tránh khỏi thân thụ trọng thương.

Không thể tránh nổi, Thần Nam vung tay trái phát ra Diệt Thiên thủ, trường kiếm trên tay phải bổ mạnh xuống, đồng thời thân thể hắn phát ra ô quang chói lói, chân khí trào ra hộ vệ toàn thân.

"Ầm, ầm" hai tiếng vang lên.

Hai con thánh long độc địa quét đuôi, va vào Diệt Thiên thủ và kiếm khí hóa thực chất của Thần Nam va chạm, thân thể hắn bị luồng sức mạnh hất văng đi năm chục trượng mới từ trên không đáp xuống.

Hai con thánh long lại gầm lên giận dữ, nhanh nhẹn bay lên cao, đuôi chúng bị thương không nhẹ, liên tục quấy loạn.

Thần Nam quệt vết máu trên môi, lầm nhảm: "Không then là thánh long, mạnh mẽ đến vậy."

Khán giả thảm chác lưỡi, thân thể máu thịt của con người mà chống nổi hai cú đập của thánh long, hai đòn khai sơn toái thạch đó chưa đủ khiến hắn trọng thương, quả thật quá kinh hãi.

"Thánh long bất quá như vậy, đến đây!" Thần Nam giữ trường kiếm chỉ xéo vào hai thánh long kị sỹ, lần này trong mắt hắn ánh lên màu máu, sát khí dần tỏa rộng.

Tháp Đạt Lợi thôi động thánh long đáp xuống trước, xuống đến mặt đất lão mới cảm thấy bất an, sát khí lạnh lẽo từ phía dưới tràn ra, lão ngừng thấy khí tức tử vong.

Thánh long bổ xuống, kinh phong mãnh liệt thổi tung cát bụi hình thành một luồng gió xoáy cuồng bạo.

Đợi kiếm khí nóng rãy và long ngữ ma pháp tràn qua, Tháp Đạt Lợi lại cười thánh long bay lên, không khiến Thần Nam trọng thương được, lão buộc phải nhanh chóng bay lên cao.

Đúng lúc thánh long lao lên, Thần Nam cũng bay theo, Thiên Ma bát bộ di hình hoán vị, hắn lao đến dưới bụng thánh long, cực tốc thân

pháp khiến động tác của hắn nhanh như điện quang.

"A" hắn gầm lên, hai tay nắm chặt cay kiếm toàn lực đâm vào bụng rỗng, lớp vảy thánh long được xưng tụng đao thương bất nhập bị hắn xuyên qua.

"Gào..."

Thánh long gầm lên giận dữ, điên cuồng vũ động.

Thần Nam vận chuyển huyền công, trường kiếm trong tay liên tục ngoáy tít rồi dụng lực rút ra, đáp xuống đất.

Mưa máu tuôn trào, máu từ bụng rỗng ồ ộc chảy ra, thánh long liên tục gầm rít trên không, quấy lộn một hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Thần Nam thầm kêu đáng tiếc, thánh long thụ thương không nghiêm trọng, đúng là cực kỳ mạnh mẽ.

"Gào..."

"Gào..."

Long khiếu chấn thiên, hai con thánh long dùng long ngữ ma pháp cuồng loạn oanh tạc, hai thánh long kị sĩ cũng tung ra tuyệt học mạnh nhất, đấu khí nổi nhau như sóng biển tràn bờ khiến cả dải sa mạc lật nhào.

Thần Nam cảm giác được áp lực xưa nay chưa thấy, hai lão già này mạnh hơn Đổ gia huynh đệ không biết bao nhiêu lần. Hắn bị trúng mấy đòn nặng, thổ máu ra, đã mang nội thương không nhẹ nhưng thủy chung vẫn chưa tìm ra biện pháp hữu hiệu giết đối phương.

Một con thánh long dùng đuôi quất hắn văng ngược lại, kích phát sát tính cuồng dại của hắn. Hắn tra kiếm vào vỏ, quyết định mạo hiểm, đôi mắt đỏ ngầu như máu hung nhãn nhìn hai con thánh long, song thủ liên tục huy động Diệt Thiên thủ.

Hai bàn tay khổng lồ đen ngòm che kín đất trời lao ngược lên, chộp đuôi một con thánh long. Trong tiếng hô kinh hãi của cả vạn khán giả,

Thần Nam kéo tuột một con rồng dài hơn tám trượng xuống, khiến nó không thể bay lên được.

"A..." Hai mắt Thần Nam đỏ lôm, cuồng tính đại phát, ngửa mặt lên trời kêu vang, mái tóc dài dựng đứng. Thân ảnh hắn không thể so với với con thánh long dài tám trượng nhưng không ngờ lại quay tít được con rồng, khiến ngũ giai thánh long cũng không tài nào tránh thoát được.

Sức mạnh của ngũ giai thánh long mạnh hơn cự long, á long không biết bao nhiêu lần, được coi là một trong những sinh vật mạnh nhất đại lục. Nhưng lúc này hắc ám thánh long lại bị Thần Nam đang cuồng tính đại phát chộp lấy, quăng đi, long khu khổng lồ đập xuống đất khiến cả dải sa mạc rung động.

"A...." Thần Nam ngửa mặt lên trời rú vang, từng sợi tóc dài dựng đứng, quang chưởng khổng lồ ảo hóa thành từ Diệt Thiên thủ chộp cứng đuôi thánh long, giơ lên cao rồi hung hãn đập xuống.

Lực bạt sơn khí cái thế! Trong lúc này, Thần Nam khác nào cái thế bá vương.

Mọi khán giả kinh hãi há hốc mồm, tình cảnh kinh người đang diễn ra khiến họ triệt để ngây ra, cơ hồ không dám tin vào mắt mình, lại có người dùng tay không đùa giỡn được với sinh vật mạnh nhất đại lục.

An Đức Ni ở trên không trợn mắt tưởng chừng rách mí, song tử thánh long kị sĩ của hắc ám giáo hội là huynh đệ song sinh, thấy huynh trưởng và con thánh long bị quăng đồng, quật tây, lão vội cưỡi thánh long xuống ngay.

Trạng thái hiện giờ của Thần Nam chỉ có thể dùng mấy chữ để hình dung: giết đến điên cuồng.

Dòng máu hiếu chiến đã bốc lên, hắn hiện tại cuồng tính đại phát. Thấy An Đức Ni cưỡi thánh long lao xuống, hắn múa tít con hắc ám thánh long trong tay đập vào cao thánh long trên không.

"Ăm."

"Grào..."

"Grào..."

Cú đập đích đáng khiến cả hai con thánh long rống lên thê thảm, ngũ giai thánh long trên không bị kéo tuột xuống, liên tục lăn lộn.

Giết đến điên cuồng.

Thần Nam liên tục xuất thủ, huy động Diệt thiên chưởng lực, vung quang chưởng khổng lồ chụp cứng lấy đuôi thánh long.

"A...."

Hắn ngừng mặt rú vang, hai tay lật lại, quay tít cả hai con thánh long, liên tục đập xuống đất.

"Àm."

"Grào..."

"Grào..."

Thánh long rống lên váng trời.

Thần Nam điên cuồng quay tít hai con thánh long, đập vào nhau, Tháp Đạt Lợi ngồi trên lưng thánh long bị hất văng xuống đất, bị nội thương nghiêm trọng mà ngất đi, An Đức Ni cố gắng tránh né, mong thoát khỏi cảnh bị trói chân trói tay.

Hai con thánh long lại va nhau, Tháp Đạt Lợi bị giáp kích ở giữa, nháy mắt liền hóa thành tương thịt, An Đức Ni bị gãy năm chiếc xương sườn, suýt nữa không tránh nổi.

Thần Nam vẫn như cái thế bá vương, quay tít hai con thánh long đang sống dở chết dở đập vào An Đức Ni đang định chạy trốn. Mỗi lần thánh long đập xuống đất đều khiến mặt đất rung động, cả phiến sa mạc rung lên.

Mọi việc diễn ra khiến khán giả sôi lên, thanh niên đang phát cuồng

kia quả thật không phải nhân loại.

Một con người máu thịt sao có thể cuồng bá đến thế?

Chương 16

Lạc tinh chi nhật

Thần Nam như cái thế bá vương thân nhuộm máu, quay tít hai sinh vật mạnh nhất trên đại lục là ngũ giai thánh long, truy sát thánh long kị sĩ An Đức Ni.

Vị thánh long kị sĩ của hắc ám giáo hội hiện vô cùng thâm, con thánh long lão cưỡi bị người ta quay cho gần chết, lại bị biến thành vũ khí siêu nặng tấn công bản thân lão.

Không chỉ gãy mất năm xương sườn mà hai chân An Đức Ni cũng lãnh một đòn nên thân, muốn chạy quả thật vô cùng phí sức.

"Àm, âm."

Ám hắc thánh long dài tám trượng đập xuống đất như địa chấn, An Đức Ni hoảng hồn, gã thanh niên này quả là quái vật, lại sử dụng thân thể không lồ của thánh long làm vũ khí.

Song tử thánh long kị sĩ của hắc ám giáo hội danh dương đại lục, là nhân vật cấp tôn sư đại danh鼎鼎 trong tây phương tu luyện giới, hôm nay sa vào cảnh này khiến lão vừa xấu hổ vừa hận.

"Thần Nam tiểu tử, hắc ám giáo hội quyết không bỏ qua cho ngươi." An Đức Ni gầm lên nanh ác.

"Hiện tại ta cũng không bỏ qua cho ngươi" Thần Nam lạnh lùng đáp, long khu khổng lồ lại bổ tới.

Cùng lúc, ba bóng người nhanh chóng lao tới, võ giả dưới đất lướt đi như gió, hai pháp sư trên không phi hành khác nào ánh chớp, thoáng nhìn đã biết là cao thủ cấp tôn sư ngũ đạt đến cảnh giới ngũ giai. Ba người đều bịt mặt, thoáng chốc đã đến nơi.

"Ai đến?" Thần Nam quát vang.

"Người lấy mạng ngươi." Một pháp sư trên không trầm giọng đáp.

Một pháp sư khác lạnh lùng thốt: "Rất xin lỗi, hôm nay chúng ta phải lấy đầu ngươi."

Lời lẽ võ giả dưới đất cùng vô cùng băng giá: "Dẫu ngươi phải xuống hoàng tuyền địa phủ cũng đủ tự hào, ba ngũ giai cao thủ bọn ta phải xuất thủ đối phó ngươi, có chết cũng không ân hận."

Khán giả ngoài xa ồn ào, lời đồn đã thành sự thật, hôm nay có thể lực nhiều phe muốn lấy tính mạng Thần Nam. Không đầy hai thời thần mà xuất hiện bảy vị ngũ giai cao thủ, hôm nay hẳn đúng là đại nạn đã tới.

Bất quá, dù hẳn có sống sót được không thì tên tuổi cũng được ghi vào lịch sử tu luyện giới, hẳn có tư cách để hậu nhân phải nhớ.

Trong một ngày đấu với bảy vị tuyệt thế cao thủ, quả là hoành tráng! Lịch sử tu luyện giới cả ngàn năm nay chưa ai đủ khả năng làm được điều đó, kỉ lục này nhất định được giữ lâu dài.

Nếu bảo ai đó phá được kỉ lục này, chắc chỉ có chính hắn, nếu hắn chiến thắng tam đại cao thủ, có lẽ sẽ có người tiến ra khiêu chiến nữa, thế lực các phương đã quyết giết dồn hắn vào tử địa.

Bởi biểu hiện của hắn quá kinh khủng, tuổi còn trẻ mà tu vi gần như vô địch, hiếm thấy trong lịch sử tu luyện giới. Có thể thấy thêm hai chục năm nữa còn ai trên đời hàng phục nổi hắn.

"Muốn giết ta? Các ngươi còn chưa có thực lực đó." Lời lẽ Thần Nam vô cùng lạnh lẽo: "Hôm nay tuyệt thế cao thủ đúng là rẻ mặt! Không phải mọi ngũ giai cao thủ trên đời đều đến đây hôm nay sao? Những tuyệt thế cao thủ muốn giết ta ra hết đi, Thần mỗ đang giết đến cao hứng, lên hết đi để mỗ thống thống khoái khoái ra tay."

Lời hắn vang vọng khắp tầng không sa mạc khiến mọi người đều nghe rõ, bất luận thế nào, hào tình này đủ khiến thiên hạ quần hùng kính phục.

Một thanh niên cường giả mới quật khởi nhanh chóng đơn độc đấu với mấy vị tôn sư cao thủ mà hào khí xung thiên như vậy khiến bầu

máu nóng của các thanh niên có mặt sôi lên.

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

Mấy ngàn người cùng gầm vang.

"Trước khi giao thủ với ba người, để ta giải quyết tên thánh long kị sĩ này đã!" Mái tóc dài của Thần Nam tung bay, hấn ngựa mặt hét vang: "A....."

Hai quay mạnh hai con thánh long, độc địa đập vào nhau, hai tiếng rống thê thiết vang lên, xương cốt toàn thân hai con rồng nát vụn, chết tại trận.

An Đức Ni thân thụ trọng thương trọn tròng mắt, vẻ mặt bi phần cùng cực. Một vàng mây đen ập tới, Thần Nam quay thi thể hai con hắc ám thánh long đập lão thành tương thối. Song tử thánh long kị sĩ của hắc ám giáo hội hội triệt để diệt vong

Không chỉ khán giả bên ngoài mà ba tuyệt thế cao thủ che mặt đứng trường đều rùng mình, hấn quả là một ma vương.

"Các người cho rằng ta là nở cứng hết tầm chứ gì? Hảo, để ta chứng minh cho các người thấy, cả ba không ai sống sót rời khỏi đây." Toàn thân Thần Nam là vết máu, bất quá toàn máu địch nhân, nụ cười lạnh tanh của hấn có phần tàn khốc.

Ba tuyệt thế cao thủ mắt tự chủ, khí lạnh xuất phát từ trong lòng khiến họ buốt sống lưng.

"Ta muốn cho các người biết, những kẻ muốn giết ta chỉ có đường chết." Thần Nam quát vang, mái tóc lại dựng lên, hai mắt đỏ lựng.

Giết đến điên cuồng.

Liên tục giết chết bốn vị tuyệt thế cao thủ xong, bản tính hiếu chiến

của hắn được triệt để kích phát, huyết dịch sôi lên.

Toàn thân hắn bốc lên hắc quang chói lọi như vàng mặt trời đen chiếu rọi sa mạc. Sau lưng hắn, một thân ảnh đen ngòm đứng thẳng, cầm sáu, bảy loại binh khí không rõ ràng, tử vong khí tức vây quanh hắn và hắc ảnh tràn ra khiến cả vùng sa mạc rung rinh.

"Choang!"

Tiếng kim khí va chạm động trời, hắc ảnh sau lưng hắn đưa tay phải, một lưỡi long đầu tử vong ma đao nổi lập lòe, tỏa ra sát khí vô tận.

Mọi người đều ngạc nhiên, không hiểu vì sao phía sau và vây quanh hắn lại xuất hiện hắc ảnh và binh khí. Nhưng ai cũng nhìn rõ, tay phải hắn trống không, nhanh chóng làm động tác xuất đao lên không, tử vong ma đao sau lưng hóa thành một tia chớp đen, đột nhiên bay ngược lên không.

Chưa ai hiểu mô tê gì thì một tiếng rú thảm thiết vang lên trên không, tử vong ma đao xuyên qua lồng ngực một ma pháp sư. Ngũ giai pháp sư gục xuống, bị ma đao đóng đinh trên mặt đất, hoàn toàn bất động.

Khán giả sôi lên, đáng sợ quá! Chỉ một chiêu mà một ngũ giai pháp sư đã bị chém gục.

Có mấy người nhãn lực cao tuyệt nhìn ra vừa nãy phát sinh chuyện gì. Ma đao bay lên không cực nhanh, bất quá ngũ giai pháp sư phản ứng cũng không kém, dựa vào tu vi cực cao mà niệm chú ngữ, phát ngay ra ma pháp, bố trí ba tầng thủy tinh quang thuẫn.

Cây trường đao khác nào đoạt hồn đao từ địa ngục lên, phá tan mọi vật, xé nát ba tầng thủy tinh quang thuẫn, xuyên luôn qua ngực pháp sư rồi hất lão xuống.

Thần Nam toàn thân nhuộm máu, sau lưng có hắc ảnh, quanh mình là binh khí đen ngòm thần bí mơ hồ. Hắn rảo bước tiến tới ngũ giai pháp sư gục dưới đất, như ác quỷ đang tới.

Mọi người trợn mắt, tử vong trường đao từ lồng ngực pháp sư bay lên rồi biến mất, trên tay phải của hắc ảnh sau lưng Thần Nam dần

dần ngưng tụ thành một cây ma đao.

Thần Nam phát ra Cầm Long thủ, kéo pháp sư dưới đất lên, lúc này lão đã tuyệt khí, hắn mở lớp mạng che mặt, phát hiện không phải người quen bèn quăng lên không, tống ra một quyền, đầu viên pháp sư liền nổ tung, não rải trắng xóa, huyết thủy đổ lòm phun ào ào. Hắn lại phát chưởng, thi thể pháp sư nát vụn, văng tung tóe.

Khung cảnh lãnh huyết tàn khốc như thế khiến ai nấy dấy lên hàn ý khủng khiếp.

Thần Nam nhìn lên viên pháp sư trên không cùng võ giả ở xa, quát vang: "Muốn giết người thì mau chuẩn bị đi."

Hiện tại kẻ ngốc nhất cũng nhận ra Thần Nam đã ẩn tàng thực lực trước khi đại chiến, hiện tại đối diện với uy hiếp tử vong của ba vị tuyệt thế cao thủ, hắn mới thật sự dùng đến sức mạnh đỉnh cao. Thanh niên này đáng sợ vô cùng.

Không đầy hai thời thần, thần đã giết năm vị tuyệt thế cao thủ, hôm nay là ngày các tôn sư của tu luyện giới rơi rụng, thế quân bình giữa các phe phái đã bị phá vỡ, tương lai nhất định sẽ sóng gió ngập ngụa.

Ngũ giai võ giả dưới đất và ngũ giai pháp sư trên không đều hơi hoảng sợ, họ đánh giá sai thực lực của đối thủ, gã trẻ tuổi này quá đáng sợ, ảnh hưởng của hắc ảnh và tử vong binh khí thật khiến người ta không sao hiểu nổi, như một đỉnh núi trầm trọng ép xuống lòng họ.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời quát vang:

"Giết!"

"Giết!"

Hiện giờ cục diện đã thành không chết không dừng tay, phải giết được Thần Nam, họ mới mong toàn mạng.

Ngũ giai pháp sư gần như không cần niệm động chú ngữ gì hết đã phát ra ma pháp hùng hồn, trên không trung cháy lên ngọn lửa rừng

rực, chiếu sáng một góc trời, liệt hỏa ngợp trời ngợp đất tràn xuống chỗ Thần Nam đứng khiến hắn không thể tránh né.

Đồng thời từng đạo sét lẫ trong hỏa diễm liên tục bổ vào hắn.

Thần Nam toàn lực vận chuyển huyền công, dùng kinh khí hùng hậu chặn ma pháp năng lượng ngợp trời lại, đồng thời chân dùng Thiên Ma bát bộ, nhanh chóng hướng ra vùng năm ngoài phạm vi vây phủ của hỏa diễm.

Trong lúc hắn bối rối, một binh khí quay quanh mình đột nhiên trở nên rõ rệt, hình dáng như một thuẫn bài cổ xưa, ung dung hút sạch gần hết hỏa diễm và sấm sét.

Thần Nam máy động trong lòng, tay trái khẽ phát, thử không chế thuẫn bài chống lại ma pháp công kích đáng sợ kia.

Thuần bài và tử vong ma đao đều dễ không chế, thuận theo tâm niệm, theo động tác của hắn mà hành động.

Nó bay đến bàn tay trái hắn, nhưng không tiếp xúc mà cách bàn tay hơn mười phân. Hắn cong cẳng tay, đưa thuẫn bài chặn hỏa diễm và sấm sét từ trên không đổ xuống.

Không ngờ hiệu quả kinh nhân xảy ra, thuẫn bài gần như mơ hồ lại hút sạch tất cả như cá kình hút nước, đoạn hình dáng trở nên rõ ràng hơn.

"Đây..." Thần Nam vừa kinh hãi vừa vui mừng, dẫu không có thuẫn bài thần bí này hắn cũng không sợ ngũ giai pháp sư nhưng thế này hắn nhẹ nhàng hơn nhiều, không phải hao phí sức lực vô tận mới chặn nổi.

Hắn quát vang: "Giờ đến ta, chịu chết đi." Tử vong ma đao sau lưng hắn vô thanh vô tức hướng lên không trung xẹt tới, tỏa ra trận trận tử vong khí tức.

Ngũ giai pháp sư cả kinh thất sắc, và nãy lão tận mắt thấy viên pháp sư kia thăm tử, vội vận dụng phong tường thuật nhanh nhẹn di động trên không trung, một mặt thi triển ma pháp bố trí năm đạo thủy tinh

quang thuần, ba đạo băng lãng quang thuần, thêm một đạo thần thánh quang thuần.

Nhưng trường đao vô thanh vô tức xé toang từng lớp ma pháp thuần, đến lúc xuyên qua lớp thứ chín của thần thánh quang thuần mới mờ dần rồi biến mất.

Ngũ giai pháp sư kinh hãi toát mồ hôi lạnh, sợ đến hồn bất phụ thể, vừa nãy lão suýt nữa theo chân đồng bạn xuống địa ngục, định tâm lại lão liền bố trí đến mười lớp ma pháp thuần công kích đối phương.

Ma pháp năng lượng cuồng bạo trên không tan đi, ngũ giai võ giả dưới đất lao vào Thần Nam như bóng u linh, nhanh đến cực điểm.

Chưởng lực hùng hậu như sóng biển tràn bờ ào tới, hào quang chói lọi như mặt trời đột nhiên vỡ nát khiến chiến địa sáng bừng lên.

Thần Nam giờ chưởng đón đỡ, ma khí đen ngòm tràn ra va vào chưởng lực trắng xóa, "ầm" một tiếng trời lay đất chuyển, sa mạc rung lên ào ào.

Năng lượng khủng khiếp như mặt biển dấy lên làn sóng, tản ra bốn phương tám hướng, sóng khí ầm ào, cuồng phong trận trận lan tỏa.

"Hóa ra là các người." Thần Nam có phần kinh dị

Trong lần giao kích vừa rồi, hắn cảm giác được khí tức quen thuộc, lần trước tranh đoạt thần xá lợi trong Quang minh thần điện đã từng giao thủ với người bịt mặt. Người đó là ngũ giai cường giả của Quang Minh giáo hội.

Lần đó Quang Minh giáo hội ném khổ đầu, sau cùng ngoài mặt vẫn phải bậm bụng cảm tạ Thần Nam, lần này họ đến giết hắn cũng không có gì lạ.

Bất quá hắn đã đoán sai, hành động này là mệnh lệnh của hồng y đại giáo chủ Mã Luân, tịnh không biểu hiện cho toàn thể ý chí của Quang Minh giáo hội.

Hắn không buồn hỏi gặng hay bóc trần thân phận hai cường giả này,

thế lực sau lưng họ quá mạnh, nếu lộ mặt nhau trước mặt cả vạn người quan chiến thế này khác nào trực tiếp khiêu chiến với Quang Minh giáo hội.

Hiện tại hãn chưa có thực lực đối kháng với cả Quang Minh giáo hội, đối phương sai người che mặt đến giết, hãn cũng giả thành hồ đồ, té nước theo mưa, giết luôn một thể.

Bản tính hiếu chiến của hãn đã triệt để kích phát. Hãn không muốn bỏ qua cho ngũ giai cường giả đã xuất thủ với mình, đối phương đã muốn giết hãn, tuyệt đối hãn không thể mềm lòng, để lại họa hoạn đáng sợ như thế được.

Giết, giết, giết, cường giả liên tục ngã gục, tôn sư cao thủ tiếp liên là đò, hôm nay đã được định sẵn là ngày những vì sao rơi rụng.

Chương 17

Vĩnh bất ngôn bại

Ngũ giai cao thủ dưới đất hiển nhiên nghe rõ tiếng hô của hắn, thân hình hơi run lên, biết đối phương đã đoán ra thân phận mình, bất quá lúc này lão cũng như Thần Nam, tiếp tục giả làm kẻ hồ đồ.

Thần Nam sát khí nồng nặc, liên tục cười lạnh, hạ quyết tâm lấy luôn tính mệnh hai ngũ giai cường giả của Quang Minh giáo hội.

Mấy món binh khí tử vong quay quanh hắn lập lập lờ lờ, ảnh tượng lúc tỏ lúc mờ, chỉ có thuẫn bài màu đen và tử vong trường đao là hắn tùy ý khống chế.

"Choeng."

Tiếng kim thuộc vang lên động trời, tử vong trường đao rời vỏ nổi trên đỉnh đầu Thần Nam, thuẫn bài đen ngòm cũng vô thanh vô tức nổi bên tay trái hắn, sẵn sàng phát động công kích mãnh liệt.

Ngũ giai pháp sư trên không vừa ngạnh tiếp tử vong ma đao nên biết lợi hại, vội lên tiếng cảnh tỉnh võ giả bên dưới: "Ngàn vạn lần phải cẩn thận, ma đao này có tà tính!"

Đáng tiếc lão đã đoán sai, người nên cẩn thận là lão. Tay phải Thần Nam làm động tác xuất đao, tử vong trường đao đột nhiên nghịch không chém vào lão.

Ngũ giai pháp sư cả kinh thất sắc, lần này động tác của lão nhanh hơn trước nhiều, triệu tập một hơi mười hai đạo ma pháp thuẫn, bốn thủy tinh quang thuẫn, bốn băng lăng quang thuẫn, và bốn thần thánh quang thuẫn. Lão lại vội vàng niệm chú ngữ, vô số sấm sét bổ vào Thần Nam và cây ma đao.

Dưới đất, ngũ giai võ giả cũng nhanh nhẹn hành động, lách qua khe hở của thiểm điện lao đến gần Thần Nam, chưởng lực bài sơn đảo hải bổ ra, bạch quang tỏa chói lòa.

Nhưng Thần Nam lại không hành động như lão nghĩ, hắn không ứng phó với đạo sấm sét từ trên không bổ xuống, thuận bài mơ hồ không ngờ lại hút hết năng lượng của luồng sét, Diệt Thiên thủ uy lực tuyệt luân đang đợi sẵn lão.

Quang chưởng khổng lồ đen ngòm hóa giải toàn bộ chưởng lực, lại xuyên qua bão năng lượng ấn mạnh vào ngực võ giả. Ngũ giai võ giả hít sâu một hơi khí lạnh, thân hình nhanh nhẹn thoái lui, đồng thời toàn lực bỏ ra ba chưởng mới chật vật tránh khỏi một đòn đáng sợ đó. Lão không dám đứng nguyên mà lùi liền mười mấy trượng.

Tử vong ma đao trên không phá tan lớp ma pháp thuận thứ mười, hình ảnh rớt cuộc mờ dần rồi biến mất trên không, ma pháp sư thờ phào.

Đến giờ, dấu Thần Nam huyền công thông thể cũng phải thấy mệt mỏi, liên tục sinh tử đại chiến khiến tâm lực của hắn tiêu tụy, nhất định phải tốc chiến tốc quyết, không thể dùng dằng rồi hao tận năng lượng. Đồ gia còn hai ngũ giai cao thủ, lúc nào cũng có thể đến đây, lúc đó lại phải ác chiến, đương nhiên hắn cần giữ lại một ít tinh lực.

Hai mắt hắn đỏ lòm, lạnh lùng nhìn ngũ giai võ giả, tử vong trường đao chậm chậm rời vỏ nổi lên đỉnh đầu, tử vong khí tức đậm đặc toát ra khắp sa mạc, địa phủ chi môn phẳng phát như đã mở ra, ai nấy đều thấy rùng mình hoảng sợ.

"Giết!" Thần Nam quát vang, tử vong ma đao thuận theo động tác xuất đao bằng tay phải bổ vào tuyệt thế cao thủ ngoài xa.

Ngũ giai pháp sư trên không thấy tình hình không ổn, nhanh chóng niệm chú ngữ, liên tục công kích cuồng bạo bằng ma pháp. Hàng trăm tia sét từ trên trời giáng xuống, tiếng sấm động ầm ì bất tuyệt, khiến cả vùng sa mạc rung động.

Tay trái Thần Nam vẫn cầm thuận bài đen ngòm, giống hệt hai lần trước, vô thanh vô tức ngăn chặn và hấp thụ hết sấm sét, quả là một lá ma thuận.

Ngũ giai pháp sư gần như không dám tin vào mắt mình, lại phát động quang mâu, phong nhận, toàn là ma pháp thượng đẳng. Nhưng lá ma

thuần như viên cổ ma thú, nuốt chửng tất mọi năng lượng, mọi công kích đều vô hiệu.

Lá thuần bài này quả thật đáng sợ cùng cực.

Mọi công kích của ma pháp sư diễn ra như điện hỏa thạch hoa, ngũ giai võ giả trong lúc đó đang chịu uy hiếp tử vong, ma đao phá không lao tới cắt tan mọi chưởng lực, liên tục áp sát.

"A...." ngũ giai võ giả hét lên điên cuồng, phun ra một ngụm máu, huyết vụ tụ lại trên không, một làn sương máu chậm chậm sáng lên, ráng quang vạn đạo ánh xạ đáng vẻ có phần thần thánh của tuyệt thế cao thủ, đó là bản mệnh nguyên khí của lão, tuy không phải toàn bộ nhưng cũng không ít.

Song thủ lão liên tục biến hóa, lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, huyết quang chói lòa chậm chậm hóa thành thực chất trước mặt lão, sau cùng kết thành huyết thuần.

"Ngăn lại."

Huyết thuần ánh lên hồng quang yêu dị, đập vào ma đao. Binh khí này do nguyên khí ảo hóa thành, tuy uy lực hùng hậu nhưng tiêu hao sinh mệnh chi năng vô cùng, ít nhất cũng khiến lão đoán thọ mươi năm.

"Ầm"

Tiếng nổ vang rền.

Huyết thuần và ma đao va nhau, dao động năng lượng hùng hậu nháy mắt bùng phát, lan tỏa bốn phương tám hướng, sa mạc như triều thủy sôi lên, từng tầng sóng cát cuồng bạo dấy lên, vô số khán giả bị hất văng.

Tử vong khí tức của tử vong ma đao nhanh chóng yếu đi, vẻ mặt ngũ giai võ giả hiện lên nụ cười.

Nhưng... nụ cười lập tức cứng lại, huyết thuần dần nứt toác, trường đao đen ngòm từ từ xuyên qua lớp hồng vụ, tuy ảm đạm vô quang

nhưng vẫn xuyên qua được đòn toàn lực phòng thủ của lão.

Tuyệt thế cao thủ của Quang Minh giáo hội kinh hãi vô ngần, chưa bao giờ lão thấy cái chết gần như lúc này.

Ngũ giai pháp sư hoảng hốt, nếu võ giả chết, chỉ còn mình lão đương nhiên không thể giết được Thần Nam, nên lão dốc toàn bộ ma lực, thoáng chốc phát ra ba đạo thần thánh quang thuẫn chặn trước mặt võ giả, cản trở cây đao.

Nhưng lúc đó, lão lại thấy tử vong khí tức dày đặc từ phía dưới bay lên.

Lão sợ đến bay hết hồn vía, trong lúc lão giúp võ giả thì ma thuẫn trong tay Thần Nam lại bay lên, vô thanh vô tức đến gần rồi chém vào.

"A...."

Ma pháp sư rú lên thê thảm, bị chặt thành hai khúc, hông là điểm phân chia hai nửa thân thể, đồng thời phun lên huyết thủy, mưa máu rải đặc tầng không.

Giết ma pháp sư xong, ma thuẫn trở nên nhạt nhòa, quay về chỗ Thần Nam, nó mờ mờ như những binh khí khác, quay quanh mình hắn, không hề có biểu hiện gì nữa.

Sau cùng, tử vong ma đao đã mờ đi không thể phá khai ba đạo thần thánh quang thuẫn, chậm chậm biến mất, nhờ vậy võ giả thoát được.

Thần Nam rúng động, sức mạnh trong cơ thể gần như bị rút sạch, liên tục sinh tử đại chiến khiến hắn mệt mỏi lắm rồi, cộng thêm khu động ma đao và ma thuẫn cực kỳ hao phí tinh thần lực, lúc này hắn tâm lực cạn kiệt, cảm giác như đèn khô dầu cạn.

Chẳng qua dù thế nào hắn cũng thể ngã xuống, hiện tại chỉ có thể chiến! chiến! chiến!

Võ giả ở cách đó không xa nhanh chóng cảm nhận được trạng thái của hắn, biết hắn vô cùng hư nhược, bản thân lão cũng thụ thương

cực nặng nhưng tin rằng vẫn khá hơn hẳn, lạnh lùng liếc mắt nói: "Rút cục người không tránh khỏi cái chết! Nhưng người có quyền tự hào, sáu vị tuyệt thế cao thủ mới đổi được tính mệnh người."

"Ai cũng vậy, hôm nay nhất định phải lấy mạng người, ta không thể chết." Ánh mắt Thần Nam băng lãnh, cười tàn nhẫn: "Hiện giờ đến lượt người, ta sẽ lập tức giết luôn người, biến người thành kẻ thứ bảy."

Cước bộ Thần Nam có phần hư phù, từng bước tiến tới ngũ giai cao thủ.

"Àm, âm, âm."

Mỗi lần hấn cất bước, cả sa mạc rung động.

Khung cảnh dị thường cổ quái, Thần Nam lắc la lắc lự, yếu ớt cực độ, cơ hồ lúc nào cũng có thể ngã xuống nhưng khí thế toát ra lại vô cùng đáng sợ. cả đất trời hình như cũng rung động theo tiết tấu của hắn.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh gầy gò... nhưng tỏa ra áp lực trầm trọng hơn cả Thái Sơn khiến ai nấy đều nghẹt thở.

Đó là niềm tin tất thắng của Thần Nam xuất phát từ xương cốt, là chiến ý vĩnh bất ngôn bại.

"Choeng."

Tiếng động chết chóc lại vang lên, ma đao lại rời vỏ, hình ảnh dấu mờ mờ nhưng vẫn phát ra tử vong khí tức nồng nặc.

Sắc mặt ngũ giai cao thủ biến hẳn, lão cảm giác thấy áp lực đáng sợ, cả khí thế và sức mạnh hùng hậu ép tới khiến lão không thở nổi, cơ hồ xé toạc thân thể, lão nghiêng rằng: "Được, đòn sau cùng này, người không chết thì ta chết."

Lão há miệng phun ra liên tục ba ngụm máu, huyết quang liên tục lóe sáng, sau cùng sáng lóa lên.

Ngũ giai võ giả biết rõ tình thế hiện thời, Thần Nam muốn một đòn phân thắng bại. Lão bị bức phải dùng toàn bộ bản mệnh nguyên khí, cây ma đao thái quá tà dị, trừ phi có thể ngự không phi hành, bằng không muốn chạy cũng không thoát, giờ lão đành đâm lao phải theo lao, toàn lực tiến hành đòn cuối cùng.

"Giết!"

"Giết!"

Hai người đồng thời rống vang, màng tai khán giả nhúc nhút.

Cương khí mãnh liệt nổi lên giữa Thần Nam và ngũ giai cao thủ liên tục dấy lên, cát bụi mịt mù, cát vàng che kín thân ảnh hai người, đao ảnh đen ngòm và huyết quang chói lọi uốn lượn, đối chọi trong vô tận cát bay.

Ngàn tầng sóng máu, vạn tầng đao ảnh khiến sa mạc sát khí xung thiên, lồng lộn như sóng biển động, rung lên kịch liệt...

Chương 18

Huyền công hạ quyền

"Àm, âm, âm."

Một gò cát phía xa bị sóng khí ép xuống, liên tục sụp đổ...

Trên sa mạc như có hữu thiên quân vạn mã đang hành quân.

Nhưng tất cả chỉ diễn ra trong một tiếng rú thảm thiết rồi trở lại bình tĩnh.

Thần Nam liêu xiêu, ngũ giai cao thủ tuy đứng bất động nhưng trên ngực cắm một cây ma đao đen ngòm, khoe miệng trào máu không ngừng.

Ma đao dần tan đi, ngũ giai cao thủ gục xuống, đưa tay ôm ngực, chật vật lên tiếng: "Mau...cho ta thống khoái..."

"Được, để ta cho ngươi thống khoái."

Thần Nam rảo bước tiến lên, đúng lúc đó, từ miệng ngũ giai cao thủ phun ra một lưỡi đao kiếm dài hơn một xích, "phập", cắm vào sườn trái Thần Nam.

"Dù là chết... ta cũng phải kéo theo ngươi... không ngờ, Thôn kiếm thuật... lại dùng với ngươi..." Ánh mắt ngũ giai cao thủ lóe lên tia sáng tàn nhẫn.

Sự tình diễn ra đột nhiên, Thần Nam hừ lên đau đớn suýt nữa gục xuống.

"Để ngươi thất vọng rồi, ta không chết được." Lời lẽ Thần Nam lạnh tanh, từng câu thốt ra âm u: "Xem ra ta còn chưa đủ ác độc, ngươi đã dạy ta một đạo lý, đối đãi với địch nhân nhất định phải lãnh huyết tàn khốc đến cùng."

Ngũ giai cao thủ biết mình không thể tạo thành vết thương trí mệnh

cho địch nhân, thấy nụ cười lạnh ngắt của Thần Nam liền hiểu rằng hành vi của mình đã thúc đẩy gã quái vật này trở thành lãnh huyết ma vương.

"Chết đi!" Thần Nam cười tàn nhẫn, vung kiếm chặt bay nửa đầu của ngũ giai cao thủ, máu và não văng tung tóe.

Kết thúc mọi việc, hắn đưa tay ôm sườn trái, thân kiếm rung động theo. Hắn gặp người xuống, thần tình hết sức thống khổ.

Hắc ảnh sau lưng và mấy kiện tử vong binh khí quay quanh người hắn càng lúc càng mờ rồi sau cùng biến mất.

Hơn vạn tu luyện giả quan chiến bên ngoài hiện tại sôi lên, một mình hắn đã diệt sạch bảy vị tuyệt thế cao thủ, thật sự không phải việc con người làm nổi.

Với tuổi của hắn mà đạt được chiến tích này đủ để ngạo thị lịch sử ngàn đời của lu luyện giới! Tên hắn nhất định được hậu nhân ghi nhớ, mấy trận sinh tử đại chiến hôm nay sẽ trở thành những trận kinh điển đối quyết cho người đời truyền tụng.

"Ha ha ha..."

Đột nhiên một tràng cuồng tiếu vang lên giữa sa mạc, hai nhân ảnh như cuồng phong lao tới, nơi nào họ đi qua liền dậy lên khói bụi mịt mờ.

Đó là hai thanh niên nam tử cao lớn đĩnh bạt, vẻ ngoài đầy dã tính. Mắt hai người lạnh lẽo hàn quang như dã thú thụ thương, khiến cho người khác nhìn vào có cảm giác hai gã đều bạo ngược, tàn nhẫn.

Những người quan chiến ở xa dần yên tĩnh, chăm chú quan sát biến hóa trong trường.

"Các người là ai?" Thần Nam khó nhọc ngẩng đầu lên, mở miệng hỏi.

"Đỗ Huyền."

"Đỗ Thiên."

"Hóa ra là mấy tên nô tài khác của Đỗ gia."

Mắt Đỗ Huyền lóe lên hàn quang lãnh liệt, cười bảo: "Người khá lắm, không ngờ giết được ngàn ấy ngũ giai cao thủ, thật vượt khỏi ý liệu của bọn ta. Nhưng suy cho cùng người vẫn không tránh khỏi cái chết."

"Chưa chắc, có khi người chết lại là các người." Thần Nam lạnh lùng đáp.

Gối phải hấn quỳ xuống, tay trái ôm sườn, tay phải đặt lên trường kiếm bên hông cầm xuống đất chống đỡ cho thân thể.

"Đáng tiếc, đáng tiếc thật! Chúng ta vẫn cho rằng người tu luyện huyền công đích hạ quyền tâm pháp, không ngờ người chưa tập qua nửa chiêu một thức nào, ngược lại nghịch chuyển huyền công thành công. Thật không biết người là thiên tài hay thành ngu nữa, lại đi chọn con đường không lối về đó mà bỏ đi vô thượng tuyệt học trong hạ quyền." Đỗ Huyền lạnh lùng nhìn Thần Nam: "Bất quá người Thần gia các người đều là thiên tài võ học, lại nghịch chuyển huyền công thành công. Nhưng thiên tài của Đỗ gia chúng ta đã mất mạng vì cố thủ làm theo, ở dưới cửa tuyền mà biết được chắc sẽ hổ thẹn đập đầu mà chết."

"Huyền công còn có hạ quyền?" Thần Nam vô cùng kinh hãi, hấn căn bản không biết chuyện này.

Đỗ Huyền lạnh lùng nhìn hấn: "Đừng làm bộ hồ đồ, kẻ đó từng nói với tổ tiên ta rằng người đã nhớ hạ quyền huyền công trong đầu. Xem dáng vẻ của người hiện giờ có không cần phải thừa nhận cũng không quan hệ gì, chỉ cần lấy được huyết dịch của người quay về, chúng ta sẽ mở được phong ấn hạ quyền huyền công, bắt tất tra hỏi người."

Thần Nam kinh nghi bất định, người mà Đỗ Huyền nhắc tới đa phần là Thần Chiến cha hấn, nhưng đến giờ hấn chưa từng biết được rằng huyền công còn có hạ quyền. Hấn tỏ ra mê hoặc, nhớ lại những chuyện cũ.

Những gì liên quan đến tu luyện hắn đều nhớ kĩ trong đầu. Đột nhiên hắn nhớ lại một lần Thần Chiến và hắn trao đổi những điều quan trọng, cả đời này hắn không thể quên được.

Có lần Thần Chiến trịnh trọng dặn hắn: "Khi con luyện huyền công gia truyền đến cảnh giới chí cao, phải quên hết những gì đã học đi."

"Vì sao phải quên hết tuyệt học?" Hắn tỏ ra không hiểu.

"Để chữ 'ngộ' tiến thêm một bước."

"Chữ 'ngộ' tiến thêm một bước? Lẽ nào phải triệt để siêu thoát phạm trù của huyền công?" Hắn có phần hiểu những gì cha dạy.

Thần Chiến gật đầu: "Nếu muốn siêu thoát thiên chi cực cảnh, tất nhiên là đạt đến tiên tôn pháp, chắc chắn sau đó sẽ có phá pháp."

"Lẽ nào tu luyện đến giai đoạn nhất định, mọi pháp quyết đều bị tiêu diệt hết? Tu luyện đến sau cùng còn lại cái gì?" Thần Nam hỏi.

Thần Chiến lắc đầu rồi lại gật đầu: "Pháp mà ta nói tới có hàm nghĩa cực rộng, vô luận là người hay Thần, khi trong một quá trình đều không ngừng 'tôn pháp' và 'phá pháp'."

"Cảnh giới cao nhất của pháp đó là gì?"

"Là siêu thoát mọi 'pháp' trên thế gian." Thần Chiến hình như có phần cố kị, cố gắng lái câu chuyện đi.

Nhưng Thần Nam lại muốn hỏi cho ra lẽ: "Thế nào là siêu thoát?"

Thần Chiến hồi lâu không đáp, sau cùng liếc nhìn hắn thật sâu: "Mở ra thiên địa, sáng tạo một thế giới."

Thoáng nhớ lại, tức thì Thần Nam hiểu, không có cái gọi là "hạ quyền huyền công", người Đổ gia đã sai lầm, bắt quá lời Đổ Huyền khiến hắn nhớ lại lần nói chuyện quan trọng đó, tạo cho hắn tiến thêm một bước trên con đường tu luyện.

"Hắc hắc, đa tạ người đề tỉnh, sau cùng ta cũng nhớ ra nội dung của

huyền công hạ quyền." Thần Nam lạnh lùng nhìn hai người của Đổ gia: "Ta lại có dự cảm, tương lai không xa Đổ gia các người sẽ gặp xui xẻo."

Hai gã họ Đổ cùng biến sắc, Đổ Huyền lạnh lùng: "Hừ, người đã xuất thế, lời trớ chú coi như mất một nửa hiệu lực, chúng ta tự mình cũng có cách triệt để giải quyết hậu hoạn. Người bắt chúng ta đọ cả vạn năm, đúng là đáng chết vạn lần."

Thần Nam cười lạnh băng: "Chính vì ta xuất hiện, lời trớ chú đó mới bắt đầu ứng nghiệm."

Từ lúc biết chuyện huyền công hạ quyền, Thần Nam đã hiểu người mà Đổ gia nhắc tới sớm có tính toán, e rằng Đổ gia đã bước lên con đường được vạch sẵn.

Đổ Thiên từ đầu đến giờ chưa mở miệng, đột nhiên lên tiếng lạnh lùng: "Hiện tại người chết nửa mạng rồi, chuyện của Đổ gia không phiền người lao tâm, người cứ chết đi, ta sẽ cẩn thận lấy máu của người."

"Hắc, hảo uy phong! Giờ ta đang mệt mỏi, lại thêm trọng thương, các người mới dám lộ diện, lúc trước chui rúc ở đâu hả? Nhìn đồng tông huynh đệ nằm đó mà không dám tiến lên một bước, giờ lại ra vẻ kiêu ngạo trước mặt ta sao?" Thần Nam nói huých toẹt ra.

Đổ Thiên nhìn hắn với ánh mắt dã thú, trong mắt lóe lên nét hung tàn, âm u đáp: "Chỉ cần giết được địch nhân, tạm thời ẩn nhẫn có là gì. Tên ngu xuẩn người lúc trước có dũng mãnh, giờ thì sao? Cũng là trúng kế người ta, sa vào cảnh sống dở chết dở."

Lúc này Thần Nam quỳ một chân xuống, một tay giữ vết thương, một tay chống trường kiếm giữ cho thân thể đứng lên. Thấy Đổ Thiên tiến tới, hắn lạnh lùng nói: "Người tin rằng giết được ta?"

"Chết đi, tên ngu xuẩn." Thần Nam đột nhiên đứng lên, không còn vẻ gì kiệt lực. Một đạo hắc ảnh xuất hiện phía sau lưng hắn, mấy cây tử vong binh khí vây quanh mình trôi nổi lập lòe.

"Choeng."

Tiến kim thuộc va nhau vang vọng, tử vong ma đao bay ra nhanh như chớp.

"A...."

Đỗ Thiên rú lên thê thảm, ma đao xuyên qua ngực gã, cự ly quá gần, gã lại không phòng bị, không thể tránh khỏi một đòn lạng lệ của ma đao.

"Người... giờ trò?" Đỗ Thiên vừa giận vừa kinh hãi, chăm chú nhìn vào sườn địch nhân.

Làm gì có vết thương nào, nửa vết máu cũng không có, đoán kiếm bất quá bị Thần Nam khống chế cơ nhục kẹp lấy.

"Chỉ cần giết được địch nhân, tạm thời ẩn nhẫn có là gì. Tên ngu xuẩn người nhớ chưa?" Thần Nam giờ bài gậy ông đập lưng ông.

Đỗ Thiên bị chọc giận, liên tục thổ ra ba ngụm máu lớn, cộng thêm vết thương khủng khiếp trên ngực, ánh mắt gã dần tán loạn, sau cùng độc địa liếc Thần Nam một lần đoạn gục xuống. Gã chết không nhắm mắt.

Chương 19

Nhiếp phục

Đỗ Huyền đứng cách đó không xa cơ hồ trọn rách mí. Không ngờ kết quả lại là như vậy.

Thần Nam cười tàn nhẫn: "Để người thất vọng nhỉ? Các người mau đoàn tụ với nhau đi."

Trong mắt Đỗ Huyền lóe lên ánh thù hận, run giọng nói: "Đỗ Vũ, Đỗ Hồng, Đỗ Hoang, Đỗ Thiên. Người dám giết bốn vị thanh niên cao thủ kiệt xuất của đông thổ hoàng tộc, người Đỗ gia quyết không bỏ qua."

"Không cần giờ giọng đông thổ hoàng tộc trước mặt ta, các người chỉ là nô tài của Thần gia, không chỉ cần lại chủ còn dám vẫy đuôi lên trời, đại ngôn xưng chí tôn gia tộc mà không hổ thẹn, thật khiến người ta cười chết được."

Ánh mắt Đỗ Huyền hiện rõ nét oán độc, hung hãn nhìn Thần Nam: "Người liên tục đại chiến, đã là nỗ hết tầm, ta không tin không giết nổi người."

"Cho người biết một bí mật, người Thần gia mà tấm máu cừu nhân sẽ cuồng tính đại phát, càng đánh càng dũng mãnh. Hôm nay máu Đỗ gia đã nhuộm khắp người ta, người cũng chết đi." Cước bộ Thần Nam tuy hư phù nhưng vẫn từng bước tiến tới.

Đỗ Huyền tỏ vẻ kiên định: "Được, hôm nay ta và người không chết không dừng, ta phải giết người báo cừu tuyệt hận cho con em Đỗ gia."

Thấy gã quyết liều mạng, Thần Nam tỏ vẻ ngưng trọng, giờ hẳn khó lòng chống nổi, lập tức dừng lại, chuẩn bị phát động một đòn sau cùng.

Nhưng đúng lúc này, quái sự xảy ra, Đỗ Huyền xoay mình, thi triển Thiên Ma bát bộ lao như bay về phía xa chạy trốn.

"Đây..." Thần Nam tắt tiếng.

Hơn vạn tu luyện giả quan chiến đều ngây người, Đổ gia cường giả tu vi đạt đến ngũ giai cảnh giới mà chưa đánh đã chạy. Đối diện với một thanh niên liên tục đại chiến, mệt mỏi cơ hồ không chịu nổi mà thanh niên cường giả Đổ gia lại không có cả dũng khí đấu một phen.

Khán giả không nén được bật cười: "Không ngờ gan nhỏ như vậy, ta chưa từng thấy ngũ giai cường giả bỏ chạy."

"Đồng tông huynh đệ bị giết mà hấn lại cứ thế bỏ chạy."

"Trời ạ, lại có dạng ngũ giai cường giả như vậy à."

Bất kể bị người ta cười nhạo thế nào, Đổ Huyền cũng không muốn dừng lại, nhanh chóng lao ra phía ngoài.

Hai mắt Thần Nam xạ ra hai đạo hàn quang, hấn nhìn bốn phía, không ai dám đến giết hấn nữa, biểu hiện gần như vô địch trong mấy trận đại chiến vừa rồi có tác dụng uy hiếp cực lớn.

"Chạy đi đâu, đừng vọng tưởng chạy về đông thổ, tính mệnh của người, ta nhất định lấy." Thần Nam cầm lấy trường kiếm, chân đạp Thiên Ma bát bộ, đuổi theo.

Nhưng đúng lúc đó, từ hai bên có bốn nhân ảnh vượt khỏi đám đông, bốn thanh niên nhanh chóng nhanh chóng tiến đến chỗ Thần Nam. Hấn rùng mình, nếu bị bốn vị tuyệt thế cao thủ vây công, hấn thật sự khó thoát mạng.

Nhưng lúc nhìn rõ, hấn thở phào một hơi dài, đó là Huyền Trang, Vương Huy, Nam Cung Ngâm và Nam Cung Tiên Nhi.

"A di đà phật! Thần thí chủ trong một ngày giết liền mấy vị tuyệt thế cao thủ, đủ để ngạo thị đương đại. Bất quá hôm nay máu tanh đã chảy quá nhiều, thí chủ nên phóng hạ đồ đao, tạm thời nghỉ đã." Huyền Trang vẫn với tư thái siêu thoát, tuổi còn trẻ nhưng nhìn mặt nào cũng giống bậc đức đạo cao nhân.

Nhưng tiếp xúc mấy lần, Thần Nam biết hòa thượng này mà động thủ ắt độc ác không kém ai, không khác nào huyết hòa thượng. Lần trước tiêu diệt Càn Thi phái, mỗi lần gã tung một câu Phật hiệu là một người ngã xuống, còn đáng sợ hơn cả đồ đao.

"Các vị định ngăn tại hạ?" Thần Nam tỏ vẻ không hiểu.

Tuyệt thế yêu nữ Nam Cung Tiên Nhi lên tiếng: "Hiện tại chàng cước bộ hư phù, chạy còn lắc lự, đuổi kịp họ Đỗ cũng khác nào tìm chết. Tiếc là gã quá nhất gan, nếu cẩn thận một chút ắt giết chàng dễ như trở bàn tay."

Vẻ đẹp của Nam Cung Tiên Nhi quả kinh tâm động phách, tư dung nổi danh thiên hạ, mỗi cử động ngẩng đầu, cất tay cũng đầy mê hoặc, khiến người ta khó lòng kháng cự. Dù người tâm chí kiên định như Thần Nam mỗi lần gặp nàng ta cũng cảm thấy xinh đẹp phi thường.

Lúc này tình trạng thân thể hần cực tệ, tử vong ma đao không đủ khả năng hiện lên, nói gì đến dùng nó để công kích?

"Đa tạ các vị quan tâm."

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm phong độ ngời ngời, vổ vổ vai hấn. lời lẽ vô cùng quan tâm: "Nam nhân mà, đều sinh làm anh hùng, ai cũng biết huynh dũng mãnh, một mình đánh bại tám tuyệt thế cao thủ, sử sách tu luyện giới nhất định lưu danh, bất quá, thân thể là quan trọng, thoải mái chút đi, không cần phải cố gắng ăn xôi."

"Ta khinh!" Thần Nam mắng một câu rất mát phong độ: "Người thật không thẹn với danh hiệu dâm tặc, nói ra những lời dâm đẳng vô sỉ đó."

Truyền nhân Tử Tiêu cung Vương Huy nói: "Vừa nay Thần huynh đại chiến mấy lần ngộ hiểm mà chúng tôi vô năng lên giúp. Trên đường đến đây, tiểu đệ và Huyền Trang sư huynh đã cùng đấu với Đỗ Huyền, Đỗ Thiên một phen, thụ thương không nhẹ, hiện tại hai người bọn đệ không đủ năng lực chiến đấu."

Thần Nam hơi kinh hãi: ""Hai vị cùng hai gã kia đại chiến? Thương

thế có nặng không?

Vương Huy đáp: "Không biết chúng moi ở đâu tin tức mà biết bọn đệ là thánh địa truyền nhân, muốn thử tu vi thế nào, Huyền Trang sư huynh đã bước vào ngũ giai lĩnh vực nhưng trong lúc bất ngờ đã bị hấn đả thương."

Thần Nam sớm đã biết Huyền Trang hòa thượng không đơn giản, hoài nghi y ẩn tàng thực lực, giờ nghe nói y đã đạt đến ngũ giai cũng không lấy gì làm kinh ngạc lắm.

Tuy là đối đầu nhưng nghe Vương Huy nói vậy, tâm tặc phong lưu thành tính Nam Cung Ngâm cũng không nén được chen vào: "Hai ngày trước, tiểu đệ và muội muội cũng đấu với hai tên đó một trận, nói ra thật xấu hổ, công lực bọn chúng rất cao, huynh muội chúng tôi cũng bị nội thương không nhẹ."

"Các vị cũng đại chiến với chúng?" Vương Huy không giấu nổi kinh ngạc.

Nam Cung Ngâm đáp: "Hai tên khốn đó lại định bỡn cợt muội muội, chỉ là hai bao cát mà tự xưng cái gì con cháu hoàng gia anh tuấn tiêu sái? Vừa nãy Thần huynh giết mấy tên Đổ gia đó thật khiến người ta sảng khoái. Cục tức của tiểu đệ cũng vơi đi."

"Vậy ra các vị đã giúp tại hạ một việc lớn, vì các vị mà Đổ Huyền, Đổ Thiên không thể kịp thời phối hợp với Đổ Hoang, Đổ Hồng khiến tại hạ phá tan được chúng. Được rồi, tại hạ xin mượn các vị một chút công lực. Tại hạ nhất định phải giết Đổ Huyền để báo thù cho các vị, để vĩnh viễn trừ đi họa hoạn." Thần Nam bật cười: "Chỉ cần một chút công lực là được, tại hạ không bị trọng thương, chỉ thấy hơi mệt mỏi, mượn công lực các vị để nguyên khí mau khôi phục."

"Biến thái!"

"Quái vật!"

"Súc sinh."

"Không phải người mà."

Bốn người kinh hãi liền quay ra bình luận về Thần Nam, một kẻ giết cả tám tuyệt thế cao thủ, không ngờ lại không có phong độ, lợi dụng người khác một cách gian manh như vậy.

Bốn cao thủ tổng cho Thần Nam một chút công lực, tức thì hấn khôi phục một phần nguyên khí. Cùng lúc, từ phía xa truyền lại tiếng rống rú vang. Thần Nam ngoái nhìn, phát giác Đỗ Huyền không hiểu moi đâu ra một con phi long, đang biến mất vào cuối chân trời.

"Hồng bét, tên vương bát đản này lại cưỡi rồng chạy trốn, phiền hà đến nơi rồi." Hấn quả bất lực, dẫu cho tu vi siêu phàm, nhưng vẫn còn một khoảng cách nữa mới có thể ngự không phi hành.

Nhưng không lâu sau, từ xa xăm lại vang lên tiếng rống gầm, một con phi long toàn thân đầy máu từ nơi sâu thẳm của sa mạc nhanh chóng quay lại.

Ai nấy trên sa mạc đều kinh hãi vô cùng, không hiểu chuyện gì xảy ra mà khiến Đỗ Huyền lật đật quay trở lại.

Hiện giờ tu vi của Thần Nam đã khác xa lúc trước, hấn vận đủ mục lực nhìn về phía đông, tận cuối chân trời có một nữ tử che mặt cước đạp phi kiếm hiện lên đoạn nhanh chóng biến mất.

"Quả nhiên là nàng ta."

Tuy nữ tử đó đeo lớp sa che mặt nhưng hấn nhìn ra là Mộng Khả Nhi. Đạm Đài thánh địa đạo võ song tu, nàng ta có thể ngự kiếm phi hành cũng không khiến hấn kinh hãi.

"Xem ra nàng ta thật sự không ưa Đỗ gia."

Toàn thân phi long đầy vết máu, bị Mộng Khả Nhi đã thương mà phát cuồng, không chịu khống chế, bay loạn trên không. Lúc nó cỡng Đỗ Huyền đến gần, Thần Nam vội chạy vào đám đông, cướp thiết cung của một tu luyện giả đeo sau lưng, đoạt lấy một mũi tên rồi kéo căng dây cung.

Có ai trong sa mạc mà không biết Thần Nam? Không đến nửa ngày

mà hắn giết liền tám vị tuyệt thế cao thủ, tu vi vô địch, tư thái cuồng bá, thủ đoạn lãnh huyết, đã tạo thành đại danh tuyệt thế sát tinh. Thấy hắn lao đến, mọi người đứng quanh đều kinh hãi tránh ra, hiện trường chỉ còn mình hắn.

Hắn kéo cung lấp tên, nhắm chuẩn vào con phi long lắc lư trên không, đoạn ngựa mặt lên trời rú vang, âm ba cuộn cuộn như tiếng sấm khiến cả dải sa mạc rung động, hai mắt đỏ ngầu, mái tóc dài dựng đứng, tập trung toàn thân công lực vào mũi tên bắn lên không.

"Giết!"

Mũi tên được hắn truyền sức mạnh khủng khiếp vào liền tỏa ra hào quang sáng chói, như cầu vồng vắt ngang trời, kéo thành một dải đuôi dài, "phập", xuyên qua đầu phi long.

"Ầm."

Một tiếng động nhưc óc, chiếc đầu phi long bị sức mạnh kinh khủng ản trong mũi tên phá nát, long thi lăn lộn mấy vòng, Đỗ Huyền liền rớt xuống.

Tình cảnh khiến tất cả đều kinh hãi, đó là tu vi kiểu gì. Một mũi tên thông thường lại hạ được cả phi long, thật khó khiến người ta tin được.

Ai nấy như thấy yêu quái, chằm chằm nhìn Thần Nam mà không dám lại gần nửa bước.

Phi long từ độ cao ba mươi trượng hạ xuống, cự ly không cao lắm, sa mạc lại mềm mại nên lúc hạ xuống, Đỗ Huyền thi triển tuyệt đỉnh khinh công nên thân thể không bị thương.

Đỗ Huyền rùng mình, đáp xuống đất liền không dám quay đầu, lập tức hướng về phía đông bỏ chạy vào phía sâu sa mạc.

Thân thể Thần Nam lại lắc lư, gục xuống, mũi tên uy lực kinh hồn vừa nãy đã rút sạch sức mạnh trong mình hắn, thân thể vốn đã hư nhược cực độ, hiện tại gần như tan ra.

Lúc Huyền Trang, Vương Huy, Nam Cung Ngâm, Nam Cung Tiên
Nhi tiến lên, hấn đã hoàn toàn hư thoát...

Chương 20

Long bảo bảo phát uy

"Không ổn, không trụ nổi nữa rồi, ta phải nghỉ ngơi, đợi khi hoàn toàn khôi phục, mới truy sát Đổ Huyền cũng không muộn. Hắn không thể chạy khắp phương Tây, có một mình tất cũng như ta, nhất định sẽ phải quay về đông thổ."

Mất trọn ba ngày, Thần Nam mới hồi phục được.

Ở thế giới bên ngoài, tất cả đều xôn xao.

Kết quả trận chiến trên sa mạc nhanh chóng truyền khắp khiến tu luyện giới cả đại lục sôi lên. Trong một ngày Thần Nam giết sạch tám vị tuyệt thế cao thủ, thật khiến người ta không dám tưởng tượng. Nhưng tất cả xảy ra vô cùng chân thực, danh hiệu tuyệt thế sát tinh lan rộng khiến cả tu luyện giới phát điên.

Tu luyện giới lại một phen náo động, Thần Nam bắt đầu công cuộc thiên lí đại truy sát.

Trong mấy ngày hần tu dưỡng đều có người đem tin tức của Đổ Huyền đến. Hắn biết nhất định Mộng Khả Nhi sai người cung cấp tin, nàng ta cũng muốn triệt phá Đổ gia nhưng không muốn chính diện xung đột.

Hắn mang Long Bảo Bảo xuyên qua sa mạc, tiến về phía đông, không lâu sau tin tức hần truy sát Đổ Huyền vang khắp tu luyện giới, tức thì gây lên chấn động, hiện tại hần là nhân vật đệ nhất phong vân của tu luyện giới, tất được người người để ý.

Lần sang phương tây này với Đổ Huyền khác nào cơn ác mộng, biểu hiện điên cuồng của quái vật trong sa mạc khiến gã lạnh run, để lại ám ảnh trong lòng.

Nhưng ác mộng chưa kết thúc, suốt dọc đường chạy về phía đông, gã liên tục bị một toán thần bí nhân cản đường, sát tinh lại bám riết phía sau.

Gã cứ lo lắng bất an suốt như vậy, vở kịch thiên lí đại truy sát kéo dài từ sa mạc đại chiến đến Tân Lan đế quốc mới đi dần đến hồi kết.

Mỗi ngày tu luyện giới lại truyền đi tin tức mới nhất về trường thiên lí đại truy sát này.

"Tin mới nhất, tuyệt thế sát tinh Thần Nam truy sát thanh niên cao thủ Đổ Huyền của đông thổ hoàng tộc đã vào đến Tân Lan đế quốc."

"Tin mới về, sát tinh truy sát Đổ Huyền đến để đô Đức Lý của Tân Lan đế quốc."

"Tin mới, tuyệt thế sát tinh đuổi đến Phí Sa thành, Đổ Huyền cúp đuôi chạy."

....

Hơn mười ngày liền, Thần Nam thiên lí truy sát Đổ Huyền, trở thành một những sự kiện tiêu điểm được cả tây phương tu luyện giới chú ý. Nhưng đến ngày thứ mười chín thì bức tranh hoàn thành nét vẽ sau cùng, ở phía đông Tân Lan đế quốc, hắn đã giết nốt Đổ Huyền dưới lưỡi ma đao mà không hề vẩn vương gì. Những tu luyện giả thích xem náo nhiệt tỏ ra thất vọng.

Trong trường sóng gió này, Thần Nam đã chém đầu chín vị tuyệt thế cao thủ, toàn bộ bốn cao thủ do đông thổ hoàng tộc phái đi đều vong mạng.

Uy danh Thần Nam đương nhiên lên đến mức không thể tưởng tượng nổi, ngay cả đông thổ hoàng tộc mới quật khởi cũng liên tục ném mùi, bị hắn tặng cho mấy bạt tai đích đáng.

Trong lúc sự kiện này đi đến hồi kết, ở phương đông xa xôi, thanh niên cao thủ mạnh nhất của đông thổ hoàng tộc sau cùng cũng xuất thế. Chỉ là đúng lúc đó Thần Nam đột nhiên biến mất.

Phía đông Tân Lan đế quốc là núi non liên miên bất tuyệt, vách đá điệp trùng, đỉnh núi nhọn hoắt, u cốc dày đặc quanh co uốn khúc, thác nước ào ào, đầm xanh trong leo lẻo.

Hiện tại bên ngoài nháo nhào lên, ở đâu cũng nghe thấy truyền thuyết về Thần Nam, nhưng hắn không muốn bị người khác chỉ trích nên tìm một nơi sơn thanh thủy tú, bắt đầu tu luyện, tạm thời tránh khỏi mũi dùi.

Trên một ngọn núi nghi ngút nhiệt khí, đỉnh núi có ôn tuyền, Long Bảo Bảo đang thoải mái ngâm mình trong suối, thư thái ăn một khối thịt nai khô.

Thần Nam ở cạnh đá tọa điều tức, gần đây công lực hắn tăng nhanh nhưng vẫn phải cố gắng nên liên tục cần cù khổ luyện.

Trên núi có nhiều kì hoa dị thảo, trâm cầm dị thú, từng làn hương hoa đưa vào mũi thơm ngát, loáng thoáng có tiếng chim, khiến khung cảnh thêm hài hòa.

Nhưng bức tranh ấm áp bị phá vỡ, Mộng Khả Nhi bạch y phiêu phiêu cưỡi ngọc liên đài như lãng ba tiên tử đột nhiên xuất hiện trên đỉnh núi.

"Là cô!" Thần Nam đã biết có người đến nhưng không ngờ là nàng ta. Giữa hai người có chuyện không hay, đơn độc gặp nhau rất dễ bùng nổ đại chiến.

Tiểu long ở trong ôn tuyền, chớp chớp đôi mắt tròn sáng rực nhìn Mộng Khả Nhi, cất lên giọng nói bập bẹ: "Mộng tiên tử đến tắm ôn tuyền ư? Đến chỗ ta này, nước nóng dễ chịu lắm."

Mộng Khả Nhi lạnh nhạt đáp: "Các người biết hưởng thụ thật, lại tìm ra một nơi động thiên phúc địa thế này."

Thần Nam không hiểu sao lại thấy bất an, theo lí thuyết tu vi của hắn đại tiến, Mộng Khả Nhi còn lâu mới là đối thủ, vì sao nàng ta lại tìm đến?

Mộng Khả Nhi hình như đoán được hắn nghĩ gì, sắc mặt bình tĩnh, mục quang kiên định nói: "Hôm nay ta đến giết ngươi, đồng thời đưa con rồng kia đến Đạm Đài thánh địa làm thần vật phong ấn ác ma."

"Ha..ha ha... tiên tử đang nói đùa chắc? Hiện tại nàng có thực lực ấy sao?" Thần Nam cười vang.

"Người quá tự phụ, kể cả chân chính sinh tử đối quyết, còn chưa biết ai thắng ai bại đâu! Nhưng hiện tại ta không muốn mạo hiểm. Mong Khả Nhi bình tĩnh nói: "Người còn nhớ lão độc quái? Còn nhớ Lăng Tử Hư? Nhớ cách phối độc người tự thân dạy ta?"

Nghe thế, Thần Nam lạnh ngắt trong lòng, sống lưng buốt giá.

"Liệt huyết tổ độc, vô sắc vô vị, khi phát độc liền hóa thành tinh huyết." Mong Khả Nhi thủng thẳng, "những thứ này người đều nhớ kĩ, cách đây không lâu người và tiểu long ăn cơm, đã ăn vào lượng độc gấp hai mươi lần Lăng Tử Hư, hiện tại đến lúc độc phát rồi..."

"Tiện nhân... a..." Thần Nam vừa vận chuyển huyền công, lập tức cảm giác huyết dịch toàn thân sôi trào, từ các góc ngách trong thân thể đổ về não khiến thần trí mơ hồ.

"A.... ta nhất định phải giết chết tiện nhân người." Thần Nam kiệt lực, hắc ảnh và tử vong binh khí sau lưng đều hiện lên, nhưng chỉ trong một sát na liền biến mất. Muốn sử dụng số binh khí đó cần tinh thần lực cực mạnh nhưng đầu óc hấn hiện tại đã mơ hồ.

"Vô dụng thôi, lúc trước Lăng Tử Hư chỉ trúng một phần đã phát cuồng, hiện tại người trúng gấp cả chục lần, không lập tức nổ tan xác đã là kỳ tích rồi." Mong Khả Nhi đập lên ngọc liên đài, lập lòe trên không trung, vẻ mặt nàng phủ một lớp vụ khí mêh mang, không nhìn ra được biểu tình.

"A..." Thần Nam liên tục rú lên, mái tóc dài dựng ngược, hai mắt đỏ ngầu, chẳng quan hiện giờ hấn không đứng vững nổi nên không thể khống chế thân thể. Đầu óc hấn vo thành một cục, cảm giác thân thể sắp nổ tung.

"Grào..." tiểu long rống lên, tràng long khiêu khiến cả dãy núi rung rinh, nó liên tục lăn lộn dưới ôn tuyền.

Mong Khả Nhi u oán thở dài: "Thần Nam, xin lỗi không cho người cơ hội quyết đấu công bình bởi không nắm chắc thắng được người nên

mới phải dùng đến Liệt Huyết tổ độc. Ta rất cần viên thần xá lợi mà tiểu long đã nuốt để trấn áp ác ma sắp phá phong ấn, bằng không khi ác ma xông ra tất sẽ máu chảy thành sông, xương chất như núi. Xưa nay ta luôn muốn giết người nhưng chưa từng nghĩ đến sẽ dùng cách này, thật là đáng tiếc. Ta đành nói câu xin lỗi với người. Hiện tại ta sẽ để người thống khoái, giải thoát được nhanh chóng."

Thần trí Thần Nam đã hơi thác loạn nhưng trong tiềm thức vẫn biết Mộng Khả Nhi sắp hạ sát thủ, hắn đột nhiên phát cuồng nhảy xuống khe núi, tiếng gió rít lên rồi thân hình rơi xuống thật nhanh.

Mộng Khả Nhi nhíu mày nhìn tiểu long lăn lộn trong ôn tuyền, biết rằng con rồng này có điểm cổ quái, thực lực không ổn định, có lúc sánh với lục giai, có lúc lại ngũ giai cũng không nổi nên tin rằng tổ độc có thể chế phục nó nhưng không thể hủy diệt nổi một thần thú như vậy.

"Grào..." Long Bảo Bảo liên tục lăn lộn, từng tràng gầm rống vang lên động trời.

Nửa khắc sau, tiểu long vừa gầm vừa rống: "Grào..... xú nữ nhân người dám... hại chết Thần Nam, grào...ta phải giết người!" Nó loạn xạ bay khỏi ôn tuyền, giữa tiếng gầm rống vang động chín tầng trời, thân thể non nớt của Long Bảo Bảo vụt lớn.

Từ một thước thành một trượng rồi đạt đến năm trượng, sau cùng dài đến mười lăm trượng, nó có thân hình của một đông phương thần long, cánh của tây phương thần long, trông hết sức thần võ. Quả nhiên nó biến cách biến hóa.

"Grào..."

Tiểu long biến thân xong liền đạt đến lục giai, tựa hồ tạm thời áp chế được độc tính của tổ độc, đang lúc cuồng nộ bèn lao vào Mộng Khả Nhi.

"Xú nữ nhân, chết đi."

Mộng Khả Nhi sửng sốt, nàng ta không sao tưởng tượng nổi một con rồng nhỏ xíu lại biến thành to lớn như vậy được.

Soạt, soạt, soạt.

Nàng đứng lên ngọc liên đài, liên tục biến đổi phương vị, tránh né tiểu long đang cuồng nộ.

Nhưng lúc đó Long Bảo Bảo còn nhanh hơn chớp, uy lực của lục giai thần long vượt ngoài khả năng chống đỡ của cao thủ ngũ giai như Mộng Khả Nhi.

"Grào..."

Một tiếng rống vang vọng, Long Bảo Bảo bay đến trên đầu Mộng Khả Nhi, há miệng phun ra một tia sét khổng lồ, lao vụt xuống.

Mộng Khả Nhi lạnh người, kiệt lực tránh né mới thoát được đòn trí mệnh đó, tia sét giáng xuống, "ầm", cả đỉnh núi tan nát, vô số tảng đá bắn văng tứ tán.

Hiện tại Long Bảo Bảo đại đến lục giai, lại đang cuồng nộ cực điểm, vô luận tốc độ hay sức mạnh đều vượt xa Mộng Khả Nhi. Nó quát mạnh đuôi vào người đối phương khiến Mộng Khả Nhi phun máu, lăn xuống dưới một đám đá vỡ lớn nhón.

"Grào..."

Hào quang trên mình Long Bảo Bảo dần ảm đạm, từ khi bị Vô Danh thần ma gây trọng thương, nó chưa triệt để phục nguyên, vốn không thể giao thủ quá kịch liệt với người ta, hiện tại phát cuồng nên huy động sức mạnh quá mức, ẩn họa liền xuất hiện.

Nhưng trong giây phút cuối, nó không dừng lại mà điên cuồng huy động long lực, long vĩ hung hãn đập xuống đỉnh núi bên dưới khiến cả Mộng Khả Nhi và vô số khối đá rớt xuống vực theo. Đoạn lại phun tiếp mấy đạo sét đánh theo xuống vực...

Chương 21

Lưới

Mộng Khả Nhi bị Long Bảo Bảo điên cuồng dùng đuôi quật cho vài cái, cùng với vô số các khối đá lớn rơi thẳng xuống vách núi. Lúc này kinh mạch toàn thân và xương cốt của nàng dường như đứt đoạn, đau đớn tới mức không thể nhúc nhích được.

Nếu như thay bằng người khác, lúc này đừng nói đến còn có ý thức, có lẽ đã máu thịt tơi bời. Sức mạnh công kích bằng cơ thể của lục giai thần long, đâu phải là thứ người thường có thể chịu được. Một chiêu thần long bá vĩ uy lực cường đại, nặng như Thái Sơn áp đỉnh, lực phá hủy kinh người, người thường khó có thể tưởng tượng được.

Vào lúc Mộng Khả Nhi nghĩ rằng mình chắc chết rồi, lực lượng phong ấn trong cơ thể nàng đột nhiên cuộn cuộn như tròng gió, ào ạt như đại hà tiến vào bên trong cơ thể nàng. Lực lượng thần bí khó dò này từ trong cơ thể nàng phát ra vạn đạo hào quang, khiến toàn thân nàng như chìm trong một điệu múa kỳ ảo, ngăn cản phần lớn lực công kích của Long Bảo Bảo, đồng thời nhanh chóng trị liệu những vết thương của nàng.

"Grào"

Long Bảo Bảo hướng lên trời gào rống, tiếng gầm vang vọng khắp trời đất, làm dã thú trong khuôn viên trăm dặm run rẩy, rạp xuống đất hướng về phía ngọn núi không ngừng bá lạy.

Lúc này Long Bảo Bảo dài tới mười lăm trượng đang trong trạng thái cuồng bạo, liên tục huy động long lực, nửa ngọn núi bị nó san phẳng, từng đạo sấm sét khổng lồ liên tục xẹt xuống sơn nhai, oanh kích Mộng Khả Nhi đang lẫn trong đám loạn thạch.

Long Bảo Bảo phần nộ cùng cực, phát hiện những tia sấm sét đều bị hào quang do Mộng Khả Nhi phát ra cản lại, nó liên tục gầm rú khiến cả dãy núi chấn động.

"Xú nữ nhân người quả có lai lịch! Bất kể thế nào, ta cũng phải giết

người!" Tuy long thân của nó tới hơn mười trượng nhưng lời lẽ vẫn bập bẹ như hài đồng, dù vậy vẫn biểu đạt được niềm phẫn nộ.

"Grào..."

Long Bảo Bảo gầm lên, thân long vĩ quét tới như thiên đao cứng đanh, cắt đứt bốn năm khối đá nặng chừng mấy vạn cân, nổi nhau rơi theo Mộng Khả Nhi.

Long ngữ ma pháp và công kích sấm sét vô hiệu, nó quyết định dùng man lực phá trừ cỗ sức mạnh thần bí nan trắc kia để giết đối phương. Mấy khối đá nặng cả vạn cân thi nhau rớt xuống, hào quang quanh mình Mộng Khả Nhi chịt chấn động thành ảm đạm, cơ hồ tan đi.

"Grào..."

Tiếng long khiếu chấn động màng nhĩ, vang đến mây xanh, Long Bảo Bảo đã động nộ thực sự, mặc cho thân thể mỗi lúc một mờ đi, liên tục huy động long lực.

Năm khối đá lớn gấp ba lần căn phòng bị nó đánh vỡ, độc địa quăng vào Mộng Khả Nhi.

Bình, bình, bình, bình.

Hào quang quanh mình Mộng Khả Nhi rốt cuộc trở nên bạc nhược đến cực điểm, sau rớt một khối đánh trúng vàng sáng trên đầu khiến nàng ta rít lên chói lói, triệt để mất đi ý thức, rơi xuống vực cùng đám loạn thạch.

Long Bảo Bảo lúc đó cũng biến thành một thân long ảnh tượng hư nhược, không thể giữ thể trạng mà nhanh chóng co lại, từ mười lăm trượng còn năm trượng, sau cùng hóa thành một con tiểu long dài vển vển một xích.

Thân thể nó gằn như trong suốt, kêu lên bập bẹ: "Hồng rồi, lẽ nào ta vũ hóa thành tiên, lập địa thành phật? Ô ô, ta không muốn chết."

Cùng lúc, chiếc sừng trên trán nó sáng rực lên, tỏa ra kim quang chói lòa, bao lấy nó rồi bay xuống vực.

Chiếc sừng thứ ba này là xá lợi tử của Quang Minh thần hóa thành, năng lượng ánh sáng thuần tịnh tràn vào thân thể khô kiệt của tiểu long khiến nó khôi phục sinh cơ. Bất quá chỉ cung cấp gần đủ sức mạnh cơ bản nó đã mất rồi ngừng đưa năng lượng mang thuộc tính ánh sáng vào nữa.

"A, Quang Minh đại thần còn cứu ta, Đại đức đại uy Thiên Long Bảo Bảo nợ người một món ân tình." Tiểu long mơ mơ hồ hồ nói, xong câu cuối liền mất luôn ý thức.

Tiếng long khiếu chấn động đất trời tan đi, kéo theo vô số đá tảng rơi xuống, nửa ngọn núi đã bị quét bằng sau biến cố. Hồi lâu, tất cả mới trở lại bình tĩnh như trước.

oOo

Dưới chân núi là một dòng sông chảy xiết dài hơn ba ngàn dặm tên Ba Lạp Khắc, là con sông dài nhất Tân Lan đế quốc, chảy từ hướng Bắc về hướng Đông nam phải qua dãy núi này.

Thần Nam bị Liệt huyết tử độc trong thân thể giày vò khiến ý thức mất đi, huyết dịch sôi trào, chân khí tràn ra, cơ thể đứng trên bờ vực thẳm bị nổ tung.

"Ùm", lao vào dòng nước xong, thân thể hần hòa hoãn hơn một chút nhưng Liệt huyết tử độc vẫn vô cùng cuồng mãnh, thấm vào mỗi tế bào. Cứ thế này trước sau gì hần cũng không thoát khỏi cảnh bị nổ banh xác như ngũ giai cao thủ Lăng Tử Hư của Lăng gia.

Hần đang sa vào cảnh điên cuồng, ý thức đã mơ hồ, thân thể liên tục vặn vẹo trong làn nước lại nóng bùng lên, chân khí cuồng bá ào ào tràn ra khiến nước sông chung quanh bị đun nóng, sôi lên lục đục đoạn vỡ tung.

Trong lúc ý thức của hần mất đi không chế, thân thể sắp nổ toác, Hậu Nghệ cung cơ hồ sống dậy, hình dáng thần cung càng lúc càng rõ, quang hoa tỏa ra đẩy nước sông vệt hần, hình thành một vùng không gian ngập đầy quang vụ.

Hào quang liên tục lấp lóe, sau cùng dần hóa hình, biến thành một gốc cổ thụ. Kỳ thật đó là bản thể của cây cung, nó vốn một linh căn (rễ cây linh thiêng) trong trời đất hóa bị người ta tế luyện thành thần binh.

Gốc cây chẳng chịt rễ, từng chiếc vươn ra như cầu long uốn lượn, vòm lá xanh biếc cơ hồ rụng xuống.

Mới rễ cây nhằng nhịt phảng phất tiến vào ngũ tạng lục phủ của Thần Nam, từng dòng màu đỏ nhỏ xíu thuận theo rễ cây cổ kính mà tiến vào thân cây - đó là độc tố của Liệt huyết tổ độc, bao nhiêu độc tố phân bố tại thân thể hấn lại bị rễ cây hút hết vào thân nó.

Vô số sợi chỉ đỏ lờm tan về các rễ rồi được đưa lên vòm lá, không lâu sau, lớp lá xanh biến thành màu đỏ, rồi cả thân cây đỏ lên, vụ khí thông qua tán lá dày đặc thoát ra, đẩy khỏi thân thể Thần Nam hòa vào nước sông.

Thân thể hấn hạ nhiệt dần, huyết dịch không sôi trào nữa, chân khí chạy loạn dần bình hòa lại, bất quá hấn vẫn hôn mê bất tỉnh, trôi nổi theo dòng nước về phía hạ du.

Không lâu sau, một hạt xá lợi lấp lánh dẫn theo một con tiểu long gần như trong suốt đuổi kịp hấn, hào quang lóe sáng, cả xá lợi và tiểu long quán quanh tay phải hấn, tạo thành nét vẽ đẹp đẽ.

Lần này Mộng Khả Nhi bị thương cực nặng, cũng hôn mê mà ngã xuống dòng sông, bập bênh trôi nổi về phía hạ du như Thần Nam.

Dòng Ba Lạp Khắc xuyên qua dãy núi rồi đổ về phía đông nam Tân Lan đế quốc, chảy vòng qua một vùng đất phì nhiêu, vì thế nhân dân hai bên bờ luôn giữ tình cảm đặc biệt với con sông.

Đã qua ba ngày Thần Nam và Mộng Khả Nhi rơi xuống sông, trôi đến một châu quận thuộc Tân Lan đế quốc. Hai người tu vi tinh thâm, đến cảnh giới của họ có thể dựa vào làn da hấp thu tiên thiên tinh khí trong nước bổ sung cho nhu cầu cơ thể, tuyệt không có chuyện chìm xuống rồi chết đuối.

Nhưng trong thời gian này, hai người không hề tỉnh lại, thủy chung

vẫn hôn mê.

Dòng Ba Lạp Khắc chảy về phía đông nam, lòng sông càng lúc càng rộng, nước sông cũng chậm lại theo, trên mặt sông thoảng đạt không chỉ có thuyền chở hàng đi lại, còn có cả thuyền đánh cá.

Hai cha con lão Đan Ni Đông và Cát Lệ Ti sống ở trong một tiểu thôn dưới hạ du Ba Lạp Khắc, thương ngày vẫn ra sông đánh cá mưu sinh. Hôm đó hai cha con vừa thả lưới, liền cảm thấy sức kéo cực mạnh, bằng trực giác cả hai cho rằng đó là một con cá rất lớn.

Lưới nhanh chóng được kéo lên, hai cha con trợn mắt há miệng, là một nam tử khỏa thân, trên tay phải có khắc hình một con tiểu long màu hoàng kim, sau lưng đeo một cây cung xanh đen, hiển nhiên hẳn vẫn còn sống bởi bụng vẫn hơi phập phồng thở.

Đương nhiên là Thần Nam, hẳn theo dòng nước trôi đến đây, vừa hay được lưới cá kéo lên. Cát Lệ Ti rú lên, vội trốn vào trong khoang, Lão Đan Ni Đông hơi ổn định tâm thần liền gỡ Thần Nam ra.

Một người chết đuối nhất định sẽ uống đầy một bụng nước, lão phát hiện Thần Nam hình như không có tí nước nào trong người bèn lấy một tấm áo vải thô mặc cho hẳn rồi đưa vào trong khoang, bảo Cát Lệ Ti cho uống một bát canh gừng.

Những người sống bên sông đã quen chuyện thấy người bị chết đuối, hai cha con lão Đan Ni Đông tịnh không lấy gì làm kì lạ với việc đánh cá được người, mãi đến khi thấy hẳn là người phương Đông mới hơi kinh ngạc.

Hai cha con thấy Thần Nam không nguy hiểm tính mạng, thân thể bình thường mới quyết định tiếp tục đánh cá xong mới đưa người chết đuối này lên bờ.

Hai thời thần sau, Thần Nam ngủ ngon trong khoang, hai cha con lão Đan Ni Đông thu hoạch cũng không tệ, cá nặng khoang. Đúng lúc đó, lưới lại chìm xuống, hai cha con đưa mắt nhìn nhau, tin rằng lần này là một con cá lớn, không ngờ vận khí sao lại tốt đến thế.

"A."

"A."

Lúc kéo lưới lên, cả hai cha con đồng thời hô lên kinh hãi, hóa ra... lại là một người!

Đó là một nữ tử xinh đẹp như thiên sứ, mái tóc dài đen nhánh bị nước ánh lên sáng lấp lánh, làn da như ngọc, thân thể mảnh mai hoàn mỹ vô cùng, xứng danh kiệt tác đặc ý nhất của thượng thiên.

Chương 22

Ở tiểu sơn thôn xa xôi...

Nữ tử đương nhiên là Mộng Khả Nhi, cũng hôn mê như Thần Nam, theo dòng sông trôi đến đây.

Mộng Khả Nhi quả thật nguyệt thẹn hoa nhường, khuynh thành khuynh quốc: làn tóc mai buông xuống, sống mũi vươn cao, cặp môi đỏ tươi, trên mặt vương mấy giọt nước tạo cho nàng vẻ thanh tân tú lệ như xuất thủy phù dung.

Lần này đến lượt lão Đan Ni Đông ngại, tạm thời vào trong khoang để Cát Lệ Ti gỡ Mộng Khả Nhi khỏi lưới rồi mặc y phục sạch sẽ cho nàng.

Mộng Khả Nhi không hề hấn gì, nằm trong khoang như mĩ nhân đang ngủ, ngay cả nữ tử như Cát Lệ Ti cũng ngắm nhìn si dại.

Lão Đan Ni Đông đã sáu chục tuổi, kinh nghiệm già đời, thấy liên tục đánh cá được hai người liền hiểu có chuyện không tầm thường, vội giong thuyền vào bờ, rồi cũng con gái chia nhau cõng hai người về nhà.

Lúc này Liệt huyết tổ độc trong thân thể Thần Nam cơ bản bị bài trừ, Hậu Nghệ cung hóa thành cổ thụ đã cứu hấn, bằng không giờ này đã nổ tan xác rồi.

Kịch độc như thế không gây thương tổn cho hấn nhưng để lại di chứng nghiêm trọng, khiến hấn quên sạch mọi sự tình trong quá khứ, thậm chí không biết mình là ai.

"Ta là ai?" Hấn vật vã suy tư, thống khổ phi thường, hoàn toàn quên hết, mỗi khi trong lòng có ấn tượng gì đó nổi lên lại có một lớp mây khói nhanh chóng che đi. Hấn đứng trong sân giữa mặt lên trời hét: "Ta là ai?"

Hai cha con lão Đan Ni Đông chỉ biết đồng tình, cứu người thanh niên về nhà đã nửa ngày là hấn tỉnh lại nhưng lúc nào cũng mê mang, hỏi

han tình hình thì hần mù tịt. Hần đã mất trí.

Lão Đan Ni Đông là một lão nhân thiện lương, thấy hần đau khổ như vậy bèn lên tiếng an ủi: "Người trẻ tuổi không cần nóng ruột, có nhiều người mất trí một thời gian sau lại nhớ lại được, lão thấy cậu có thể như vậy."

Cát Lệ Ti cũng khuyên giải: "Đúng, huynh nên tĩnh tâm, sớm muộn gì cũng nhớ lại việc trước kia, ồ, đúng rồi, nữ tử đẹp như thiên sứ kia cũng từ thương du trôi xuống giống huynh, có phải đồng bạn của huynh chăng?"

Lão Đan Ni Đông nói: "Ừ, lão cũng nghĩ hai vị là đồng bạn, chàng trai trẻ thử đến thăm xem, biết đâu lại nhớ ra chuyện gì."

Thần Nam vội tiến vào trong nhà, thấy trên giường có một nữ tử đẹp như thiên tiên, cảm giác trong óc rúng động, buột miệng nói ra ba chữ: "Mộng Khả Nhi..."

"Xem ra hai người đúng là đồng bạn." Cát Lệ Ti cười nói: "Huynh coi, vừa nhìn thấy liền gọi được tên nàng ta, quan hệ không tầm thường đâu, a, mà tên mình huynh còn quên, lại nhớ tên nàng ta. Ồ, có khi hai người yêu nhau, có lẽ nàng ta không cẩn thận sa chân xuống sông, huynh nhảy xuống cứu nên mới bị nước sông cuốn đi."

Cát Lệ Ti tuy không xinh đẹp như thiên tiên giống Mộng Khả Nhi nhưng cũng là mỹ nhân trong vòng trăm dặm quanh đây. Thiếu nữ trẻ tuổi thích ảo tưởng, chỉ mỗi chuyện Thần Nam gọi tên Mộng Khả Nhi mà nghĩ ra ngàn ấy chuyện.

Thần Nam trước lúc mất trí đặc biệt muốn giết Mộng Khả Nhi nên nhớ được tên nàng, Cát Lệ Ti mà biết sự tình chắc sẽ kinh hãi trọn mắt.

Lão Đan Ni Đông trải nghiệm đã nhiều, cắt ngang ảo tưởng của con gái: "Nói vậy, hai người quen nhau, chàng trai trẻ cứ an tâm, nàng ta chắc biết quá khứ của cậu, đợi khi nàng tỉnh lại sẽ giúp cậu khôi phục ký ức."

Thần Nam chăm chú quan sát dung nhan như ngọc của Mộng Khả

Nhi, cố gắng suy nghĩ nhưng sau cùng đành buông xuôi, chỉ biết mỗi nàng ta là Mộng Khả Nhi, ngoài ra không biết gì nữa.

Đó là một thôn trang ở hạ du sông Ba Lạp Khắc, không đầy trăm hộ dân sinh sống. Thôn kề với sông ở phía tây, phía đông là núi non liên miên bất tuyệt, đa phần thôn dân đánh cá hoặc đi săn kiếm sống.

Chỉ hai ngày sau, cả thôn đều biết lão Đan Ni Đông cứu được hai thanh niên, những người dân chất phác đều đến thăm.

Từ lúc bị Long Bảo Bảo đả thương đã năm ngày, Mộng Khả Nhi vẫn hôn mê, chưa có dấu hiệu tỉnh lại, vết thương quả thật cực kỳ nghiêm trọng. Nếu không vì có sức mạnh phong ấn thần bí trong người, e rằng nàng đã bị đòn công kích khủng khiếp của tiểu long biến thành tương thối.

Sức mạnh phong ấn dần trị liệu thân thể, điểm điểm quang hoa từ thể nội nàng phát ra tạo thành nét thánh khiết vô vàn. Cát Lệ Ti tin rằng kiếp trước của nàng là thiên sứ, bằng không một người sao có thể thánh khiết và mỹ lệ đến thế?

Kỳ thật, Thần Nam cũng có những biểu hiện dị thường, tuy quên quá khứ, nhưng huyền công vẫn vận chuyển không ngừng, ban ngày không thấy gì song ban đêm toàn thân phủ một lớp hào quang nhàn nhạt.

Do mất đi trí nhớ, hắn không biết che giấu thực lực, nếu tình huống này mà bị cao thủ tu luyện giới phát hiện nhất định sẽ chấn kinh trước tu vi của hắn, chân khí hộ thể lại hóa thành thật chất. May mà trong tiểu thôn không có ai thuộc tu luyện giới, nhãn quang người thường khó lòng phát hiện nét dị thường của hắn.

Thêm một ngày nữa, Mộng Khả Nhi cuối cùng cũng tỉnh lại, con người trong vắt như thu thủy vô cùng thuần tịnh, ngây thơ như trẻ sơ sinh ra nhìn ba khuôn mặt. Ánh mắt từ lão Đan Ni Đông chuyển sang Cát Lệ Ti rồi dừng lại trên mình Thần Nam.

Dung nhan thanh lệ vô song không giữ nổi bình tĩnh, lóe lên ánh sáng khác lạ, hô vang kinh hãi: "Thần Nam..."

"Tốt quá rồi, các vị có biết nhau, vậy nàng ta có hi vọng khôi phục kí ức." Cát Lệ Ti không chỉ là một cô gái ưa ảo tưởng mà luôn lạc quan, đặc biệt hướng ngoại, thấy hai người nhận ra nhau bèn cao hứng cười vang: "Sau cơn mưa là đến cầu vồng xuất hiện."

"Nàng gọi ta là Thần Nam, vậy tên ta là Thần Nam?" Thần Nam tỏ vẻ nóng ruột hỏi.

Ánh mắt Mộng Khả Nhi nhìn hắn không chớp: "Huynh là Thần Nam... nhưng... ta là ai?"

Giọng nói có phần mê mang như từ trời cao vọng xuống, lúc này tiên tử từ Đạm Đài thánh địa tỏ ra bơ vơ như tiểu nữ hài sa vào mê lộ, vẻ đáng thương lộ hẳn ra ngoài. So với truyền nhân thánh địa tâm cơ thâm trầm trước kia, như thể là hai người.

"A, tở... cũng quên mất mình là ai?" Nói đoạn Cát Lệ Ti đưa tay bịt miệng, tỏ vẻ không tin nổi.

Hai người đều mất trí nhớ, chuyện này thật sự ly kì, lão Đan Ni Đông tỏ ra nghĩ ngợi, bất quá cón ghĩ nát óc cũng không hiểu là chuyện gì.

Hai cha con lương thiện bèn giữ hai kẻ mất trí nhớ lại nhà, hai miệng ăn liền trở thành bốn.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi đều có cảm giác quen nhau nhưng không tài nào nhớ lại những chuyện trong quá khứ. Cứ vậy, hai người sống yên lành trong tiểu thôn được một tháng.

Đã quen với đời sống ở đây, Thần Nam thường đi theo lão Đan Ni Đông đánh cá, Cát Lệ Ti không cần phải lên thuyền mỗi ngày nữa mà số tiền kiếm được lại hơn hẳn.

Thôn dân đều cho rằng Thần Nam là một thanh niên chăm chỉ, trừ những lúc giúp lão Đan Ni Đông đánh cá, hắn thường vào núi săn thú.

Một người trong một ngày giết sạch tám vị ngũ giai cao thủ mà đi săn quả thực... đại tài tiểu dụng! Dầu mất kí ức nhưng huyền công vẫn không ngừng vận chuyển, hắn quên chiêu thức song tốc độ kinh

người và sức mạnh vẫn vượt xa tưởng tượng của thường nhân.

Ngày đầu tiên đi săn, hắn mang về một con dã trư cực lớn, lão Đan Ni Đông cười không ngậm miệng nổi, trước đây trong nhà không có nam tử cường tráng nên lão và Cát Lệ Ti mới đánh cá kiếm sống, cứu được Thần Nam quả là quá hay, lần nào đánh cá cũng đầy khoang, hiện tại bản lĩnh đi săn của hắn cũng xuất sắc như vậy.

Lão rất muốn gả con gái cho thanh niên này, nếu có con rể xuất sắc như thế, nửa đời sau lão chỉ việc hưởng phúc.

Chỉ là lão không chỉ cứu một thanh niên mà cả một nữ tử nữa, đương nhiên nhìn ra quan hệ giữa hai người không bình thường. Bọn họ đều quên mình là ai vẫn không quên được đối phương, chính là một đôi tình nhân.

Nếu lão mà biết hai người trẻ tuổi kia trước lúc mất trí vì muốn diệt nhau mà nhớ được tên đối phương chắc sẽ há hốc mồm.

Mấy ngày này, Mộng Khả Nhi cũng hòa mình vào đời sống ở tiểu sơn thôn, từ khi học được chút ít kỹ thuật dệt may của Cát Lệ Ti, thiên tư võ học liền biểu hiện ra.

Nàng cũng như Thần Nam, huyền công vận chuyển không ngừng trong mình, ngân châm trong tay được mấy ngón tay mảnh mai như ngọc đưa đi đưa lại, trở thành vật có sinh mệnh, xuyên liên tục trên manh vải bố.

Cát Lệ Ti há mồm quan sát, phát hiện ngón tay Mộng Khả Nhi không hề chạm vào cây châm, mà cách không điều khiển, quả thật quá đổi thần kỳ, làm sao tin nổi.

Ngoài ra, vẻ đẹp của Mộng Khả Nhi khiến cả sơn thôn rung động, dung mạo khuynh quốc khuynh thành hợp cùng ánh mắt thuần khiết khiến nàng như thiên sứ từ trên trời xuống.

Tuyệt đại giai nhân xuất hiện tại tiểu thôn trang lập tức gây ra xôn xao, thanh niên trong thôn cả ngày quanh quẩn gần nhà lão Đan Ni Đông để ngắm dung nhan.

Hôm đó, Thần Nam và các thợ săn vào núi, một con mãnh hổ đột nhiên xuất hiện, hấn nhanh nhẹn nhảy bổ tới, nhẹ nhàng vạm gãy cổ.

Những thợ săn còn lại há hốc mồm, hấn quả nhiên là quái vật! Lại...dùng tay không giết được mãnh hổ một cách nhẹ nhàng, hình như việc đó không đáng gì với hấn, đó... thật không tin nổi.

Hiện tại họ đã hiểu vì sao lần nào hấn đi săn cũng mang rất nhiều về, thân thủ tuyệt diệu như vậy đủ để tung hoành vô địch, vào núi khác nào cá về nước.

Đi săn tiếp, Thần Nam lại khiến các đồng bạn triệt để kinh hãi, một cước đã chết con lợn lòi nặng cả ngàn cân, một quyền đâm chết một con gấu, nhưng khủng khiếp nhất là hấn tay không hạ gục một con voi.

Đó là người ư? Không thể nào. Nhưng thợ săn đi cùng há hốc mồm, không dám tin vào mắt mình, gã thanh niên được lão Đan Ni Đông cứu về quá đáng sợ, lại đánh gục được cả một con voi lớn ngang trái núi nhỏ! Hấn mới chân chính là dã thú.

Lúc toán thợ săn mang hổ, gấu, lợn lòi, voi về thôn liền tạo thành xô xao, săn được máy con mãnh thú ăn thịt đã đủ kinh người rồi, mà gã thanh niên lão Đan Ni Đông cứu về lại... một mình vác cả con voi vào thôn.

Thôn dân đều dụi mắt, không tin vào tình cảnh đang xảy ra, gã thanh niên quăng con voi bị trói gô xuống chân như thể vừa vớt một con chó nhỏ săn được trong núi mang về.

"Ôi, mẹ ơi, đây là thật sao?"

"Ta nhìn thấy gì vậy?"

"Quang Minh thần trên cao! Ta không hoa mắt chứ?"

...

Đối với người bình thường, tình cảnh này vượt quá tưởng tượng, đương nhiên họ mà biết gã thanh niên đó từng hạ cả thánh long ắt sẽ

không kinh ngạc nữa.

Hắn chia một nửa số vật săn được cho đồng bạn rồi một tay xách hổ, gấu và voi về nhà lão Đan Ni Đông.

Trên đường về, ai cũng tỏ ý kính sợ, đối với thôn dân, hắn thực sự là dã thú của dã thú.

Lúc gần đến nhà lão Đan Ni Đông, hắn chợt nghe thấy tiếng cãi cọ, vội bước nhanh hơn, liền thấy một tên vô lại trong thôn dẫn theo hai tên khác đang tranh cãi cùng lão Đan Ni Đông.

Mấy hôm nay, Mạn Lợi Áo lang thang gần đây.

Từ lúc gã vô ý nhìn thấy Mộng Khả Nhi, cả ngày không muốn ăn uống gì nữa, hôm nay không nhịn nổi mới tìm hai tên bạn bè du đãng đến trêu chọc, không ngờ bị lão Đan Ni Đông ngăn lại, thẹn quá hóa giận nên mồn động thủ.

Vừa hay lúc Thần Nam về, Mạn Lợi Áo thấy hắn xắn xắn xách cá voi, hổ, gấu đi tới thì suýt nữa lăn ra đất, không dám nói thêm nữa câu, vội dẫn hai tên đồng bạn chạy ngay.

Lão Đan Ni Đông cũng vô cùng kính hãi, kéo Thần Nam vào trong nhà rồi nói: "Thần Nam, cậu và Tiểu Mộng đều được lão cứu về, hiện tại lão và Cát Lệ Ti đều thấy hai người là một đôi tình nhân nên muốn giúp hai người thành hôn."

"Đừng kính hãi, cậu cũng thấy rồi, tên vô lại đó từ sáng đến tối đều quanh quẩn gần đây, lão sợ để lâu sẽ có chuyện. Gia tộc của hắn và bọn khốn trên thị trấn quen nhau, vạn nhất chạm vào chúng sẽ gặp phiền hà. Vậy nên mau thành hôn cho cậu và Tiểu Mộng sẽ dập tắt ý niệm của tên vô lại đó."

Chương 23

Đêm say đắm

Lúc lão Đan Ni Đông đem chuyện lấy chồng nói cho Mộng Khả Nhi biết, dung nhan tú lệ của vị đệ tử kiệt xuất nhất cổ thánh địa ửng lên hai đóa mây hồng, quả khác hẳn Mộng Khả Nhi trước lúc mất trí nhớ.

Hiện tại nàng như đóa sen trắng thuần khiết, thật khó khiến người ta liên tưởng tới nữ nhân tâm cơ thâm trầm trước kia.

"Ô la la, cung hỉ Khả Nhi tử tử, đừng thẹn nữa, đây là việc vui mừng mà." Cát Lệ Ti trêu.

"Cát Lệ Ti đừng nói nhăng, hiện tại tử còn chưa muốn gả cho người ta." Mộng Khả Nhi tức giận đáp.

"Nhưng tên vô lại Mạn Lợi Áo đã nhìn trúng tử, nếu không lấy chồng, cả ngày hắn sẽ tới gây phiền. Hơn nữa tử và Thần đại ca đã từng hứa sống chết có nhau rồi."

Nhắc đến Mạn Lợi Áo, Cát Lệ Ti tỏ ra chán ghét, dung mạo của nàng ta tuy không thể so với Mộng Khả Nhi nhưng nhìn chung cũng được coi là tú lệ, chắc trước đây Mạn Lợi Áo từng bị quấy nhiễu.

Nhớ lại những việc đáng hận, Cát Lệ Ti mắng: "Tên vô lại này vô cùng đáng ghét, đã không giúp đỡ người cùng thôn lại đi lấy lòng bọn nha trảo của gã nam tước vạn ác phải nâng thuế má, hắn thường cùng bọn du côn trên thị trấn bức hiếp thôn dân, đúng là đáng hận cùng cực."

Lão Đan Ni Đông thao thao bất tuyệt, hai cha con ông ta đều hi vọng Thần Nam và Mộng Khả Nhi sớm thành thân. Hai cha con đều cho rằng Thần, Mộng vốn là một cặp tình nhân, thành thân là tránh được phiền hà.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi đã mất trí nhớ, cả ngày nghe Cát Lệ Ti nói họ là một đôi yêu nhau, dần dần ra tin tưởng.

Tiểu thôn không lớn, tổng cộng không đầy trăm hộ, đi khắp cũng không mất mấy thời gian, hầu như ai cũng biết đôi thanh niên nam nữ lão Đan Ni Đông cứu về sẽ thành thân.

Thôn dân đều cho rằng một nam tử thiên sinh thần lực, hàng phục được cả hổ, gấu, sư tử và một thiên sứ thanh lệ vô song quả là đôi tân nhân tương xứng.

Chỉ có một người phần nộ là gã lưu manh Mạn Lợi Áo, từ khi gặp Mộng Khả Nhi gã như mất hồn phách, thề rằng phải cưới được nàng.

Nhưng lúc thấy cảnh tượng khủng khiếp Thần Nam đi săn về thì không dám khinh cử vọng động, chọc đến quái vật đó. Đấu với Thần Nam khác nào kiến đấu với voi.

Nhưng gã không cam lòng, lợi dụng lúc Thần Nam và lão Đan Ni Đông đi đánh cá bèn tụ tập mấy tên vô lại dùng thuyền lớn va vào thuyền nhỏ để trừ địch thủ.

Nhưng một việc khủng khiếp xảy ra, Thần Nam lao lên thuyền bọn chúng như thần diệu, túm cổ từng tên quăng xuống sông như ném bao cát, tên nào cũng bị văng đi hàng mấy trượng mới rớt xuống nước.

Chiếc thuyền của chúng bị Thần Nam dùng một cước đá tan, cơ hồ hẳn đang đùa giỡn với một thứ đồ chơi nào đó.

Mấy tên vô lại bị đánh bán sống bán chết, uống no nước sông, trôi đi mười mấy dặm mới dám lên bờ.

Từ đó, Mạn Lợi Áo vừa hận vừa sợ Thần Nam, nhưng không dám động đến.

Hôn lễ của Thần Nam và Mộng Khả Nhi cử hành dưới ánh mắt hâm mộ của các thanh niên trong tiểu thôn.

Hôn lễ của tây phương rất trang trọng, lãng mạn, do một thần chức nhân viên của Quang Minh thần điện chủ trì nhưng sơn thôn này hẻo lánh, không tìm đâu ta thần điện ở quanh đó, nên một trưởng bối đức cao vọng trọng trong thôn đóng vai trò thay thế.

"Mộng Khả Nhi, con có đồng ý gả cho nam tử này, cùng y kết thành hôn ước? Bất kể bệnh tật hay mạnh khỏe, hoặc bất kì lí do gì cũng yêu thương, quan tâm, tôn trọng y. Chấp nhận y, vĩnh viễn trung thành với y cho đến khi nhắm mắt xuôi tay?"

"Con đồng ý."

"Thần Nam, con có đồng ý lấy nữ nhân này, cùng nàng kết thành hôn ước? Bất kể bệnh tật hay mạnh khỏe, hoặc bất kì lí do gì cũng yêu thương, quan tâm, tôn trọng nàng. Chấp nhận nàng, vĩnh viễn trung thành với nàng cho đến khi nhắm mắt xuôi tay?"

"Con đồng ý."

"Giờ ta nhân danh Quang Minh thần tuyên bố hai con chính thức kết thành phu thê..."

Hôn lễ cứ thế diễn ra, Thần Nam và Mộng Khả Nhi vốn là hai kẻ địch mà bây giờ lại kết thành vợ chồng trong tiếng chúc phúc của thôn dân thuần phác.

Nếu các truyền nhân của chính tà thánh địa mà biết ở phương tây đang có hôn lễ lãng mạn này, chỉ e tất cả sẽ sửng sốt mãi không thôi.

Đó là một việc không thể tưởng tượng nổi, thánh khiết tiên tử của Đạm Đài thánh địa lại cam tâm tình nguyện gả cho kẻ đối địch, quả thật quá hoang đường!

Hôn lễ kết thúc, cánh tay phải của Thần Nam lóe lên kim quang, một giọng nói bập bẹ chưa sôi phát ra: "Cái gì thế này! Quang Minh đại thần còn trên cao! Ta nhìn thấy gì thế? Không phải ảo giác chứ? Thần dạy, thế giới này điên cuồng quá rồi, ta... ta ngất mất."

Thật ra Long Bảo Bảo vừa tỉnh lại liền thật sự ngất xỉu.

Với thôn dân, hôn lên đó vô cùng bình thường nhưng với người tu luyện giới - đó là một sự kiện không hề tầm thường. Nếu đôi thanh niên nam nữ từng đối địch này khôi phục kí ức, hậu quả sẽ là...

Ở tu chân giới bên ngoài lúc đó quả đang trong cảnh gió cuốn mây vùn, trận chiến trên sa mạc ngày đó tạo cho Thần Nam tuyệt thế uy danh, một thanh niên mới hai chục tuổi trong một ngày giết được tám vị tuyệt thế cao thủ, xứng danh đại sự kiện của tu luyện giới suốt ngàn năm nay.

Đó cũng là chiến tích vô cùng đáng sợ khiến cả tu luyện giới nháo nhào, vị trí đệ nhất lớp trẻ đương nhiên có chủ.

Trong trường sóng gió này, uy danh Thần Nam lên cao vô tận, đông thổ hoàng tộc mới quật khởi cũng nếm trái đắng, bị hấn tặng cho mấy bạt tai nên thân.

Hấn thiên lí truy sát Đỗ Huyền rồi thất tung, vô số người trong tu luyện giới đờ hấn tái xuất.

Hắc ám thần điện bắt đầu hành động, người trong Quang Minh giáo hội ngầm hoạch định kế sách, đông thổ hoàng tộc Đỗ gia càng muốn báo phục, đồn rằng đã cho cường giả số một lớp trẻ trong gia tộc xuất sơn. Đủ thấy tu luyện giới đang nổi cơn sóng gió vô biên.

Nhưng nhân vật trung tâm Thần Nam lại không thấy đâu, bất kể thế nào nhân sĩ tu luyện giới cũng không tưởng tượng được cảnh ngộ hiện thời của hấn: kết thành vợ chồng với tiên tử của Đạm Đài thánh địa.

Ánh trăng như nước rải xuống núi rừng, xuống sơn thôn dần trở nên trong vắt, cả sơn thôn như được phủ lên một lớp sa mỏng.

Trong nhà lão Đan Ni Đông, đèn đuốc rực rỡ, sơn thôn rất nhỏ, cả trăm hộ đều đưa lễ vật tới khiến trong nhà ngoài sân đầy những hũ rượu mừng.

Mộng Khả Nhi mặc áo cưới may bằng vải sa trắng toát, đường may cực đẹp phối hợp với chất liệu thượng hạng tạo cho nàng phong vận tuyệt đại giai nhân, tôn thêm vẻ lung linh cho thân thể.

Mái tóc dài đen nhánh tết lại rồi vấn lên, dùng cặp thủy tinh cài trên đỉnh đầu, tỏa sáng lấp lánh. Dải tóc sau lưng rũ xuống như suối chảy, tự nhiên xõa lên vai, càng đẹp đến mê người. Cằm cổ trắng như tuyết

đeo một chiếc vòng ngọc thạch, hòa cùng làn da trắng ngần, càng rạng rỡ hơn.

Tuyệt đại dung nhan không cần son phấn vẫn đẹp tự nhiên, thanh tân tú lệ, vẻ mặt như mộng như ảo, dù cho thiên sứ hạ phàm cũng không sánh nổi.

Dưới ánh đèn thủy tinh, ánh mắt nàng trong như nước hồ thu, lớp áo sa trắng như tuyết hòa cùng làn da và mái tóc đen như mực tỏa ra ánh sáng vô hạn, khiến ai nấy nghệt thở.

Đêm đó trăng rất sáng nhưng so với tuyệt thế phong tư của Mộng Khả Nhi, ánh trăng cũng thành mờ nhạt.

Người trong tiểu sơn thôn chưa từng thấy tuyệt thế giai nhân như vậy, đều ngơ ngẩn, hồn nhiên không biết rằng đĩa bạc và chén rượu trong tay rơi xuống. Đương nhiên những ánh mắt đó không tỏ ra tham lam mà là những rúng động xuất phát từ linh hồn, không ai ô mê lòng tà quái mà đơn thuần là hâm ngưỡng cái đẹp.

Vẻ đẹp của Mộng Khả Nhi hoàn toàn thu hút mọi nam thanh nữ tú, già trẻ gái trai đến dự hôn lễ.

Ánh trăng như nước, mãi đến khi tiếng nhạc vui tai vang lên, ai nấy mới tỉnh mộng.

Tuyệt đại giai nhân đi mời rượu, ai cũng say sưa, rượu chẳng say mà người tự say...

Trăng lên đỉnh trời, mọi người đã ra về, đêm nay thuộc về đôi tân nhân.

Mộng Khả Nhi băng cơ ngọc cốt, dịu dàng như cửu thiên tiên tử giá lâm nhân gian, trong đêm tân hôn, dung nhan khuynh thành ửng lên hai đóa mây hồng, cộng thêm lớp áo cưới trắng ngần, càng lay động lòng người.

Hai người nắm tay nhau tiến vào tân phòng.

Mộng Khả Nhi không chống nổi hơi rượu, vào nhà liền mềm nhũn

ngã xuống giường, ngọc thể lộ ra, tư thế cực kỳ lung linh quyến rũ. Cánh tay như ngọc và cặp chân dài trắng muốt lộ khỏi lớp áo sa khiến thánh khiết mỹ nữ quyến rũ vô ngần, sức lôi cuốn vô cùng vô tận.

Hiện tại, thuộc về thế giới của hai người.

Da thịt trắng ngần mềm mại, cặp chân ngọc tròn lẳn được ánh đèn chiếu vào cơ hồ trở thành trong suốt, toàn thân nàng phủ một lớp ánh sáng nhàn nhạt, tóc mây tán loạn, gò má dần ửng lên...

Đó là một đêm say đắm...

Chương 24

Thánh long kị sĩ mạnh nhất

Ánh trăng như nước, trong chiếc tổ ngoài song cửa, một đôi chim yến gục đầu vào nhau ngủ, đôi tân nhân trong phòng cũng chìm vào giấc mộng thơm lành. Đó là một đêm yên tĩnh.

Trong mắt người của tiểu thôn, hai con người yêu thương nhau ấy kết thành cây liền cành quả là chuyện đáng mừng, nhưng chuyện này mà lan ra tu luyện giới, tất nhiên sẽ dấy lên sóng gió.

Mộng Khả Nhi, đệ tử kiệt xuất nhất của Đạm Đài thánh địa, là hình tượng mỹ lệ và thánh khiết, tiên tử của tu luyện giới, hiện tại đã trở thành phu thê đúng nghĩa với kẻ đối đầu, làm sao có thể tưởng tượng được.

Sẽ có ngày, nàng tỉnh mộng, lúc đó đôi thanh niên nam nữ này sẽ đối xử với nhau thế nào?

Từ sau đêm tân hôn, Thần Nam và Mộng Khả Nhi vô cùng ân ái, ngọt ngào ngào ngào, khó lòng tưởng tượng được cả hai từng là tử đối đầu của nhau.

Mộng Khả Nhi yêu kiều như nước, nét tinh minh ngày xưa hoàn toàn mất dấu, sau khi kết hôn trở thành một thê tử hiền hậu hết mực, khuôn mặt lúc nào cũng rạng rỡ nụ cười hạnh phúc.

Vạn năm trước, Tiên ảo đại lục và Ma ảo đại lục sáp nhập, nơi giao nhau hình thành những dãy núi liên miên bất tuyệt, chia cắt Đông đại lục và Tây đại lục.

Tiểu thôn lão Đan Ni Đông sinh sống nằm ở phía đông nam Tân Lan đế quốc, thuộc về vùng biên giới, dãy núi ở phía đông tiểu thôn kéo dài mấy trăm dặm, vừa hay nối liền với vùng không có người sinh sống của Thiên Nguyên Đại Lục.

Trong núi sâu thi thoảng lại hiện bóng trăn cầm, man thú hoành hành, nếu dám vào sâu rất có thể sẽ chạm trán ma thú, loại quái thú biết

ma pháp này chính là khắc tinh của thợ săn, người trong tiểu thôn chưa ai dám vào nơi sâu nhất của dãy núi săn bắn.

Thần Nam biểu hiện bản lĩnh siêu nhiên, lập tức trở thành đầu lĩnh của các thợ săn trong thôn, mình hẳn kiếm đủ cho mọi thanh niên nam tử khác. Lần đầu tiến vào mấy chục dặm trong núi, kết quả rất dễ đoán, những ai theo hẳn đều tay xách nách mang trở về.

Lão Đan Ni Đông không cần đánh cá nữa, mỗi lần theo đám thợ săn vào núi đều giúp họ mang thú vật săn được về, rồi chở từ hàng tiểu thôn ra hơn chục tiểu trấn cách đó mười mấy dặm.

Ngày nào thợ săn trong thôn cũng săn được khiến ai nấy vui vẻ vô cùng, thôn dân đều thật thà, chỉ cần đủ ăn đủ mặc là thỏa mãn.

Sau hôn lễ, lại bảy ngày trôi qua êm đềm.

Nhưng sau bảy ngày, thân thể nàng phát sinh dị biến, liên tục tỏa ra khí tức hùng hậu chấn nhiếp tâm phách khiến những người tầm thường không dám nhìn thẳng.

Thần Nam vẫn như thường nhưng bản thân hẳn đã là cường giả, không ảnh hưởng mấy may. Nhưng lão Đan Ni Đông và Cát Lệ Ti lại không chịu nổi, mỗi lần chạm phải uy thế của Mộng Khả Nhi đều tỏ ra sợ hãi, trong lòng không an. Bọn họ đoán rằng ma quỷ ám trên người nàng.

Dần dần cả thôn đều biết chuyện, một vị trưởng lão mách cho Thần Nam rằng muốn hóa giải khí "tà sát" trên mình thì phải vào sâu trong núi săn Thất Sắc ma hồ trong truyền thuyết, lấy ma tinh hạch bảy màu đeo lên mình Mộng Khả Nhi là trừ được.

Trong tiểu thôn vẫn lưu lại một truyền thuyết rằng, có một thần điện đồ nát cung phụng một vị thần bí mật, Thất Sắc ma hồ là sinh vật vô danh thần linh điếm hóa rồi lưu lại phạm gian nên vô cùng thông linh. Đôi ma hồ sống ở phụ cận cổ thần điện, bảo vệ cho vị thần.

Thần Nam hiện mất đi kí ức, quên cả mình là ai, hẳn hòa mình vào đời sống của thôn dân nên khi nghe lão nhân kể liền đem tư duy thuần phác cân nhắc, cho rằng nên bắt cho thê tử một con ma hồ.

Trước lúc hấn vào núi, rất nhiều thanh niên trong thôn muốn đồng hành nhưng bị các vị cao niên cản ngăn. Trong núi thường có mãnh thú xuất hiện, man thú hoành hành, theo họ thì thể phách biến thái của Thần Nam còn có thể ung dung thoát được còn người khác theo vào ắt không còn đường sống quay về.

Lúc chia tay, Mộng Khả Nhi muốn trào nước mắt, tỏa ra vẻ đẹp bàng hoàng, nhan sắc như ngọc, từng đạo hào quang từ thể nội phát ra, như thiên sứ xuống trần, đẹp đến mức khiến người khác không dám nhìn thẳng. Sau cùng, nàng bịn rịn chia tay Thần Nam, ai nấy đều cho rằng họ là một đôi phu thê ân ái vô cùng.

Trong núi cây cối rậm rạp, vượn hót hổ gầm, vô số trăn cầm dị thú, nhưng Thần Nam vẫn ung dung tiến vào.

Cổ thần điện trong truyền thuyết ở nơi sâu nhất vủa vùng núi, ngay các vị lão nhân già nhất của tiểu thôn cũng không biết nó thật sự ở đâu, đành chỉ cho hấn phương hướng đại khái.

Vùng núi liên miên bất tuyệt rộng mênh mang, Thần Nam đi liền hai ngày vẫn không phát hiện bóng dáng cổ thần điện, hấn giết không ít mãnh thú to lớn hơn mình nhiều lần đến tận công, thậm chí còn giết cả một số ma thú. Trong núi quả nhiên hung hiểm, nếu là người bình thường chắc không đi nổi mười dặm đã bị hung thú xé tan xác.

Đi liền năm ngày trong núi, hấn chợt nghe thấy phía trước vang lên tiếng gầm liên tục khiến lá bay ngập núi, dã thú trong rừng cong đuôi bỏ chạy.

Thần Nam kinh hãi vô cùng, dựa vào kinh nghiệm đi săn trong mấy ngày nay, hấn khẳng định có dã thú cực lớn, thậm chí là thú vương đang phát cuồng.

Tuy quên mất quá khứ, nhiều chiêu thức tinh diệu đã biến mất khỏi đầu óc nhưng nội lực vẫn vận chuyển, thân thủ vẫn miễn tiện vô cùng, hấn hiểu rõ thực lực bản thân.

Hấn nhanh nhẹn tiến lên, chỉ thấy một vùng rừng núi quay cuồng, một cực long màu lục dài hai chục trượng đang lăn lộn đè lên vô số

cây cối, dã thú cuồng cuồng bỏ chạy.

Trên không trung có một lão nhân và một thanh niên nam tử đứng trên lưng một con rồng màu bạc, liên tục vung quyền đánh xuống, từng dải khí mang sáng chói không ngừng đập vào mình cự long khiến nó chật vật tránh né.

Nếu Thần Nam còn nhớ được nhất định sẽ động dung, ngân long mà lão nhân và nam tử đang đứng lên là một con thánh long.

Cự long dưới đất bị thánh long uy hiếp, không dám đào tẩu, chỉ bị động tránh né, hiển nhiên hai người trên cao không có ý lấy tính mệnh nó, mà muốn hàng phục.

"Ồ, quả nhiên là hấn," thanh niên nam tử đứng trên lưng ngân long phát hiện Thần Nam đang lao tới liền kêu lên. Trong mắt y lấp lánh hàn quang, nghiêng răng: "Sao hấn lại đến đây?"

"Con biết người trẻ tuổi này?" Lão nhân cười thánh long dừng ánh mắt, ngoái lại nhìn thanh niên nam nhân đứng bên.

"Sự phụ, hấn là tuyệt thế sát tinh Thần Nam gần đây cực kỳ nổi danh, trong một ngày giết tám tuyệt thế cao thủ! Cũng là hấn đã cướp mất hôn thê của con." Trong mắt thanh niên nam tử ánh lên tia nhìn cừu hận, vẻ mặt tỏ rõ nét hung ác.

"Ồ, là y à!" Mắt lão nhân xạ ra hai đạo thần quang, quan sát cẩn thận Thần Nam đang tới gần dần.

"Đồ đệ vô năng, biết mình ngu xuẩn, khổ tu lâu như vậy cũng chỉ đạt đến tứ giai trung cấp, nhưng tên khốn kia lại bước vào ngũ giai rồi, đồ nhi thật sự khó lòng dựa vào sức mình mà báo cừu! Sự phụ nhất định phải trút giùm đồ nhi cực tức này."

"Con thật sự muốn giết y?"

"Vâng. Nổi nhục ngày đó đến nay con vẫn không quên, hận không thể lập tức giết hấn. Chỉ là đồ nhi vô năng... sự phụ, người là một trong những cao thủ đứng đầu phương Tây, hiệu xưng cường giả mạnh nhất trong các long kỵ sỹ, nhất định phải làm chủ cho con."

"Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, trên đời này có nhiều cao thủ con không thể tưởng tượng được. Sư phụ cũng coi là có chút danh tiếng trong mắt thế tục nhưng với những tuyệt thế cao thủ thì đó chỉ là trò đùa. So với họ, chúng ta là một thế giới khác, sẽ có một ngày con được tận mắt thấy những cao thủ như thế."

"Nhưng. Họ không phải là người trong thế tục, người đời cho rằng ngũ giai cao thủ đã là tuyệt thế cao thủ, sư phụ là ngũ giai thánh long kị sĩ mạnh nhất, đương nhiên được coi là một trong những người đứng đầu trên đời." Thanh niên nhìn thánh long kị sĩ với ánh mắt nóng bỏng.

Lão nhân lắc đầu: "Sợ rằng không lâu nữa sẽ có những người xuất thế, huyền chiến ngàn vạn năm một lần sắp xảy ra."

"Huyền chiến thời đại?" thanh niên tỏ vẻ không hiểu.

"Đến lúc đó con sẽ biết."

Lúc này Thần Nam đã đến cách đó không xa, chăm chú nhìn con cự long dưới đất, rồi ngẩng đầu nhìn lên không. Ánh mắt hất lướt qua thánh long uy thế lẫm nhâm mà hướng sang lão nhân trên lưng, cường giả khí tức hùng hậu tiếp nhận cảm ứng liền hùng hậu tràn ra, âm, cây đại thụ cạnh hấn bật gốc, bị sức mạnh vô hình chấn nát.

Tu vi của lãnh nhân quả là kinh thế hãi tục, còn đứng nguyên, lại cách xa mà chân khí tỏa ra cũng tạo thành lực phá hoại đáng sợ như vậy.

Thần Nam lại hướng ánh mắt sang thanh niên đứng cạnh, cảm nhận được địch ý của y, đôi mắt ấy rùng rục lửa giận, cơ hồ muốn đốt hấn thành tro tàn.

Đó là ai? Trong lòng Thần Nam đầy nghi vấn, cảm giác khuôn mặt của thanh niên nam nhân khá quen nhưng không nhớ nổi.

"Thần Nam, không ngờ lại gặp người ở đây, hắc hắc..." thanh niên nam tử cười lạnh.

Thần Nam lập tức hiểu rằng nam tử đó biết hắn, chỉ là hắn mất trí nhớ nên không còn ấn tượng gì về những việc trong quá khứ. Bất quá tâm trí hắn vẫn như thường, không hề tỏ ra kinh ngạc, lẳng lặng quan sát, không muốn người khác biết được tâm trạng của hắn, im lặng đợi chờ biến hóa, xem có thu được tin tức gì hữu dụng không.

"Tư Mã Lăng Không ta vĩnh viễn không quên, hôm đó người đại náo hôn lễ của ta tại Sở quốc khiến ta bị nhục nhã, ta từng thề rằng sớm muộn cũng có ngày khiến người tan xương nát thịt."

Y chính là con trai Tư Mã Lăng Không của Sở quốc Tư Mã đại tướng quân Sở quốc, y học nghệ ở phương tây, hôn lễ lần đó xảy ra kinh biến bèn quay lại phương Tây tu luyện lại để báo thù bị nhục.

Rất ít người biết rằng sư phụ y là Tây phương đệ nhất thánh long kỵ sĩ La Mạn Đức Lạp. Quay về rồi, y chuyên tâm học nghệ, tu vi vì thế tiến bộ thần tốc, từ nhị giai phi long kỵ sĩ trở thành tứ giai cự long kỵ sĩ. (Sau này sẽ nói rõ sư phụ y mạnh cỡ nào, vì sao lúc đầu y yếu kém như vậy.)

Nhưng khi nghe những tin tức về Thần Nam, y vô cùng thất vọng, mình tiến bộ nhanh thì cường địch còn tiến bộ với tốc độ đáng sợ hơn, từ tam giai sơ cấp sang ngũ giai lĩnh vực, thực lực song phương cách xa nhau, dẫu hắn có cưỡi ngựa cũng không theo nổi.

Hom nay hắn mời sư phụ La Mạn Đức Lạp trợ lực, vào trong núi bắt một con cự long để tặng cấp cho vật cưỡi nhưng không ngờ lại gặp đại cừu nhân.

Thần Nam vô cùng bình tĩnh, trấn định nói: "Người muốn gì?"

Quên mất quá khứ không có nghĩa tâm trí hắn yếu đi mà hiểu rất rõ tình thế trước mắt.

Muốn đánh là đánh! Đó là tâm thái của hắn hiện tại.

Tuy mất trí nhớ nhưng tâm thái cường giả ngày xưa không bị mài mòn.

Chương 25

Giết

Thần Nam trầm tĩnh như vậy khiến Tư Mã Lăng Không bưng bưng lửa giận, cho rằng đối thủ đang miệt thị mình nên nghiêng răng nghiêng lợi: "Hay lắm, cứ đợi mà cười." Y quay sang nhìn sư phụ La Mạn Đức Lạp nói: "Sư phụ, người..."

"Ta quyết định đấu với y, gặp được đối thủ thế này không dễ đâu! Một kinh địch trẻ như vậy thật sự khiến người ta hưng phấn." Ánh mắt La Mạn Đức Lạp lóe lên vẻ dị dạng.

Tư Mã Lăng Không thở hắt một hơi, y chỉ lo sư phụ không chịu ra tay, nhưng thoáng sau y lại khẩn trương, việc trong một ngày Thần Nam thịt gọn tám vị tuyệt thế cao thủ đã truyền lan khắp tu luyện giới, sư phụ y tuy được xưng là tây phương thế tục giới đệ nhất long kỵ sĩ, đạt đến cảnh giới cao nhất của ngũ giai nhưng so với loại quái vật biến thái như Thần Nam, rốt cuộc ai mạnh hơn?

Trong lòng Tư Mã Lăng Không không dám chắc, nhớ lại những chuyện về Thần Nam đều không thể theo lẽ thường lý giải, nếu La Mạn Đức Lạp thảm bại, y không dám tưởng tượng...

"Trẻ tuổi mà không tệ chút nào, đạt được mức tu vi ấy quả là kì tài võ học mấy trăm năm nay không thấy, bất quá người hơi cuồng ngạo!" Lời lẽ La Mạn Đức Lạp trở nên lạnh tanh: "Dám đại khai sát giới tại tây phương tu luyện giới của ta, một ngày giết bát đại tuyệt thế cao thủ, khoa trương quá đáng như vậy đúng là không coi người phương tây chúng ta ra gì! Nghe nói người ta gọi người là tuyệt thế sát tinh? Chuyên môn giết những tuyệt thế cao thủ đạt đến ngũ giai lĩnh vực? Hắc hắc, cuồng vọng lắm! Hôm nay gặp gỡ, ta muốn lách giáo bản lĩnh của tuyệt thế sát tinh. Nói luôn, giao thủ với ta không chết cũng bị thương, người phải cẩn thận."

Thần Nam ngẫm suy tính lời lão nhân nói, đoán được ông ta có thể là một nhân vật tiếng tăm. Được khí thế hùng hồn của lão nhân tác động, huyền công trong thân thể hần điên cuồng vận chuyển, sức mạnh hồn hậu tỏa ra khiến rất nhiều cây cỏ thụ bật gốc, chổng ngược

lên trời, lúc đến gần thánh long đều nát vụn.

Chân khí hộ thể của Thần Nam vươn ra ngoài thân thể một xích, cương khí đen nhánh gần như hóa thành thực chất. Tu vi cỡ này quả thực khó thấy dưới trần thế. Hấn mất kị ức nên không biết ẩn tàng thực lực, tu vi chân thật lộ ra khiến La Mạn Đức Lạp biến sắc.

"Chả trách lại giết được tám vị tuyệt thế cao thủ trong một ngày, không phải dựa vào may mắn. Tu vi này đủ để tung hoành thiên hạ!"

Tư Mã Lăng Không lạnh người, hiểu rằng cả đời này không thể vượt qua Thần Nam, mới hai chục tuổi đã thuộc nhóm cao thủ hàng đầu dưới trần thế, thêm năm, mười năm nữa thì trong thiên hạ có ai áp chế nổi hấn?

"Sự phụ."

"Con không phải nói gì thêm, ta biết làm gì, hôm nay hấn đừng hòng rời khỏi đây."

Tư Mã Lăng Không vui mừng, không ai hiểu La Mạn Đức Lạp hơn y, tu vi của lão nhân xứng danh tuyệt thế, rất ít địch thủ trên đời mới được coi là tây phương đệ nhất thánh long kị sĩ! Chỉ là tu vi tuy cao nhưng quan niệm lại thủ cựu, không nảy sinh địch ý với người của đông phương tu luyện giới mà một lòng theo đuổi "chủ nghĩa đèn nhà ai nhà nấy rạng."

Đó là nguyên nhân vì sao lão là đệ nhất thánh long kị sĩ của phương Tây mà khi Tư Mã Lăng Không thành nghề chỉ là phi long kị sĩ. La Mạn Đức Lạp không muốn dạy công phu chân chính cho đồ đệ đến từ phương Đông, những gì tinh túy đều dạy cho mấy đệ tử người phương Tây.

Mãi đến khi Tư Mã Lăng Không đại bại thụ nhục, quay về phương Tây thì lão mới đem võ học cao thâm nhất ra dạy, dù sao y cũng là đệ tử của lão, y thảm bại lão cũng chẳng đẹp mặt với ai.

La Mạn Đức Lạp quả không hổ là một kẻ bảo thủ của "chủ nghĩa đèn nhà ai nhà nấy rạng."

Hiện tại Thần Nam chấn thiên hạ, tu vi đứng đầu lớp trẻ, thậm chí vượt hơn nhiều cường giả lớp trước, các thanh niên phương Tây không ai là đối thủ của hắn.

Con người theo chủ nghĩa anh hùng nhất khoảnh như La Mạn Đức Lạp đã động sát cơ, lão không muốn danh hiệu đệ nhất nhân lớp trẻ rơi vào tay một thanh niên phương Đông, không muốn thấy cảnh mấy chục năm tới tây phương tu luyện giới không ai chống nổi Thần Nam nên quyết định trừ khử đại địch cho cả tu luyện giới của Tây đại lục trước khi hắn bước vào giai đoạn hoàng kim.

Tư Mã Lăng Không nhìn ra sát ý trong mắt sư phụ, biết lão đã quyết tâm hạ thủ.

"Ồ, muốn đánh với ta sao? Kì thật ta hạ thủ là không lưu tình. Ở trong núi có không biết bao nhiêu con voi ngu xuẩn, gấu đen, lợn lòi đã chết trong tay ta, chưa có con nào thoát được."

Tuy Thần Nam nói thật nhưng trong tình huống này lại trở thành quái dị cực độ, La Mạn Đức Lạp nghe mà thấy rát tai, cho rằng gã thanh niên kia đang trào phúng lão, bèn vung tay, một dải thanh quang phủ lấy Tư Mã Lăng Không đưa y bình ổn đáp xuống đất.

"Thần Nam, người theo ta, chúng ta đến đằng kia quyết chiến!" La Mạn Đức Lạp đạp lên thánh long bay về đỉnh núi phía xa.

Cự long dưới đất thấy thánh long bay xa liền gầm lên động trời rồi nhanh chóng bay lên không và biến mất. Tư Mã Lăng Không thảm oán hận, cự long không phải cứ muốn gặp là được, bắt một con không hề dễ dàng, ai ngờ lại bị Thần Nam làm gián đoạn.

La Mạn Đức Lạp không giống các thánh long kì sĩ khác phải dùng dây cương sắt để cố định thân mình với thánh long mà lão xuôi tay đứng luôn lên lưng, lạnh lùng nhìn kinh địch trẻ tuổi, giận dữ cực độ.

Thần Nam ngẩng đầu lên nhìn con ngân long dài cả chục trượng, thảm tính nếu lấy được ma tinh hạch đưa cho Lão Đan Ni Đông chắc lão nhân thiện lương đó sẽ hạnh phúc lắm.

Tuy chưa giao thủ nhưng một dòng năng lượng đáng sợ từ khoảng

không giữa hai người tràn ra.

"Àm."

Tiếng nổ vang lên, mọi cây đại thụ trong phạm vi mười trượng quanh Thần Nam đều nát vụn, tung bay khắp trời.

Tia nhìn độc ác lóe lên trong mắt La Mạn Đức Lạp, chưởng phải bổ xuống, luồng khí mang dài mười trượng như thiên đao tỏa ra hào quang chói lọi xẹt xuống.

Thần Nam tuy quên chiêu thức cố định nhưng bất kể nhãn lực hay nội lực thuộc về bản chất của siêu cấp cường giả vẫn còn. Hấn gầm vang, vung hữu quyền đâm lên.

Một quyền này thể hiện uy nghiêm cái thế bá vương, quyền kinh cương mãnh táo khắp nơi, chỗ nào quyền phong đi qua là vô số đại thụ gãy gục, một vạt rừng rạp xuống. Quyền kinh đáng sợ bay ngược lên, khí mang đen ngòm như ma long va vào đao quang từ trên không đổ xuống.

"Àm."

Tiếng nổ vang lên, không trung tỏa hào quang chói lòa như mặt trời chiếu rạng. Vùng rừng núi rung động kịch liệt, dòng năng lượng hùng hậu thoáng chốc phá hủy một khoảng rừng lớn, quét sạch sẽ mọi thứ.

Thần Nam ngật xuống đến đùi, chân xuyên qua lớp đất, từng vết nứt từ đó lan ra xung quanh. La Mạn Đức Lạp trên không lắc lư liên tục, thánh long lão cưỡi rồng lên khiến lá rừng tung bay mù mịt.

"A...." Thần Nam gầm lên, hai mắt chuyển dần sang màu máu, mái tóc đen nhánh dựng đứng, hấn bật lên như giao long phá không, đồng thời tung ra một quyền uy thế bá tuyệt, một góc đất trời rung lên bần bật.

Không đợi La Mạn Đức Lạp hành động, thánh long trên không há miệng phun ra một tia sét khổng lồ, va chạm với cương khí của Thần Nam, hóa giải phần lớn sức mạnh, ngân long lại quất đuôi, đập vào

mình hấn.

"Bốp."

Long vĩ va vào cương khí cách mình Thần Nam một thước, cương khí cơ hồ hóa thành thực chất, đẩy phần lớn sức mạnh dạt đi, hai tay hấn giữ chặt đuôi ngân long.

La Mạn Đức Lạp nhíu mày, thanh niên phía dưới xuất chiêu không theo lẽ thường, lại dám dùng tay không đấu với thể phách của thánh long, thật sự... khiến người ta ngạc nhiên.

Đúng lúc, thánh long đột nhiên rống lên, đuôi lắc qua lắc lại nhưng bỗng phát giác, hai tay Thần Nam thuận theo kẽ hở của vẩy mà đâm vào, ngập thẳng vào đuôi nó.

La Mạn Đức Lạp đại nộ, địch thủ đang làm gì vậy? Hấn dám giở trò với đuôi ngân long khiến lão có cảm giác trận đấu này quá ư quái dị, không có vẻ gì là hai bên đang quyết chiến.

Lão bổ một chưởng xuống đuôi ngân long, cuồng phong dấy lên, khí mang hung hãn tràn ra.

Đúng lúc đó Thần Nam chợt gầm lên, hai tay tỏa hào quang, sau cùng giật đứt đuôi thánh long, một khối huyết nhục chừng nửa thước theo hấn đáp xuống đất.

La Mạn Đức Lạp vừa giận vừa lo lắng, trận quyết chiến này quá ư quái dị, thể sát tinh trong truyền thuyết lại hành động không khác nào man thú, công kích không theo thể thống gì.

Thần Nam đối với đại địch này, hoàn toàn dựa vào tâm thái đi sẵn động vật, hấn đã quên quá khứ, quên chiêu thức võ học, đương nhiên là dựa vào man lực.

"Đã vậy, ta không khách khí nữa."

Chương 26

Hóa thân thiên địa

La Mạn Đức Lạp khẽ an ủi thánh long đang gằm rú rồi cười nó điên cuồng công kích, đấu khí hoá thành thực chất nối nhau bổ xuống, long ngữ ma pháp của ngân long cũng đánh xuống không ngừng không nghỉ, long vĩ liên tục tăng lực quét ra.

Thần Nam đã quên mất chiêu thức võ học cực kỳ chặt vật ứng phó, bị đánh đến tối tăm mặt mũi, mấy lần trúng đòn khá nặng, khoe miệng đã rỉ máu. Nhưng dẫu vậy, La Mạn Đức Lạp cũng không thể đánh hẳn trọng thương, trận chiến vô cùng kịch liệt khiến cát bụi mù mịt, loạn thạch văng tứ tán lên không.

Tư Mã Lăng Không đứng xa quan chiến mà lạnh người, cương khí dấy lên quả thật có uy thế thiên băng địa liệt, vạn lần y cũng không thể so bì, hiểu rằng tu vi của mình mà bất cẩn xông vào ắt lập tức tan xương nát thịt.

Đại chiến chừng nửa thời thần, Thần Nam từ chỗ bị động đã dần vặn hồi cục thế.

La Mạn Đức Lạp càng đánh càng kinh hoàng, gã thanh niên này quá mức tà dị, nội lực cao thâm không tưởng nổi nhưng chiêu thức lại quá tệ. Hấn tiến bộ cực nhanh, kĩ xảo vận dụng sức mạnh càng lúc càng thuần thực, từ chỗ bị động chịu đòn đã công thủ song song khiến lão kinh hãi vô cùng. Biểu hiện đó khác hẳn lời đồn, La Mạn Đức Lạp nghĩ nát óc cũng không thông.

Tư Mã Lăng Không dần thấy hoảng sợ, lời đồn rằng gã Thần Nam này biến thái gần đây quá nhiều, cứ theo tình hình hấn dần xoay chuyển cục diện là thấy, vạn nhất sự phụ y thất bại, hậu quả có thể tưởng tượng được, chắc không thể thoát mạng.

Cùng lúc, La Mạn Đức Lạp đột nhiên quát to: "Tiểu bối ngươi đi chết đi, ta không muốn luyện chiêu với ngươi nữa." Lão phát hiện Thần Nam dần mạnh lên trong lúc chiến đấu nên quyết định sử dụng sức mạnh đáng sợ nhất, không cần thăm dò hay nghi ngại nữa, mặc kệ

thanh niên dưới đất kia có cố ý ẩn tàng thực lực không.

La Mạn Đức Lạp đứng trên lưng thánh long, tay phải giơ cao lên trời, một dải kiếm mang hóa thành thực chất từ bàn tay bắn ra, thiên địa nguyên khí quanh đó đột nhiên tràn về như triều thủy, tụ lên quang kiếm.

Lưỡi quang kiếm sáng chói như thiên giới thần quang chiếu soi mặt đất, khiến vùng rừng núi sáng như ban ngày, hào quang còn rực rỡ hơn cả vàng dương trên trời.

Thiên địa nguyên khí tụ tập lại khiến quang kiếm mỗi lúc một lớn, từ một thước biến thành năm trượng. Đó không phải kiếm mang thông thường mà là năng lượng quang kiếm đã hoàn toàn thực chất hóa, tụ tập vô tận thiên địa nguyên khí.

Dao động năng lượng cực mạnh từ La Mạn Đức Lạp tràn ra, luồng đại lực khiến cả dãy núi chấn động.

Không có gì phải nghi ngờ, sức mạnh của quang kiếm hóa thành thực chất kia vô cùng mãnh liệt, dù tu vi như Thần Nam mà bị chém trúng chắc cũng mất mạng lập tức.

Trong lúc này Thần Nam đang cảm nhận chân thật mối uy hiếp tử vong, huyền công trong thân thể bắt giắc điên cuồng vận chuyển, hộ thể cương khí gần như hóa thành thực chất chuyển từ một thốn thành một thước.

Một bóng dáng mơ mơ hồ hồ xuất hiện sau lưng, cương khí cách thân mình cả thước liền hóa thành thực thể.

Biến chuyển điên cuồng và huyền diệu đó tạo ra hình ảnh đen nhánh không khác gì những lần trước: tay phải cầm tử vong trường đao, tay trái cầm một loại binh khí không nhìn rõ.

Những kiện binh khí thần bí khác không xuất hiện, hiển nhiên sau khi Thần Nam mất trí nhớ nên quên luôn pháp quyết, trạng thái hiện nay quả thật quá ư khác thường.

La Mạn Đức Lạp nhận ra sự tình không ổn, không dám tiếp tục tụ tập

thiên địa nguyên khí. Quang kiếm đáng sợ bên tay trái chém ra, như thần phạt từ thiên giới xuống, dấy lên dao động năng lượng hùng hậu khiến mặt đất bên dưới rung lên âm âm.

"A..." đổ diện với nguy cơ sinh tử, Thần Nam rống lên cuồng loạn, tung một quyền lên cao, hắc ảnh sau lưng lại thể hiện động tác khác hẳn, cả hai tay cầm chắc ma đao đâm lên không theo động tác xuất quyền, nghênh đón quang kiếm khổng lồ bổ xuống.

"Âm."

Tiếng nổ vang lên kinh thiên động địa như tiếng sấm ùng ục lan khắp tầng không, mấy ngọn núi phụ cận đều rung lên, dường như có tới mười vầng mặt trời chiếu rọi khiến ánh sáng chói lòa, không ai mở mắt ra được, cơn bão năng lượng khủng khiếp điên cuồng tỏa đi.

Trong cơn bão năng lượng, thánh long giống như một lá thuyền lắc lư theo từng cơn sóng giữa biển lớn. Thân thể thánh long vô cùng mạnh mẽ, đứng đầu trong các ma thú nhưng lúc này từng mảnh vảy của nó rớt xuống, khắp người toàn là vết máu.

Từng tràng long khiếu thê thảm chấn động đất trời vang lên giữa vùng núi non khiến các loại quái thú đều run rẩy, hoảng sợ cùng cực.

"Âm, âm, âm."

"Bình, bình, bình."

...

Những vạt rừng phía xa thi nhau nổ tung vô số đá tảng văng tứ tán.

Lúc cơn bão năng lượng lắng đi, Thần Nam bị đánh văng năm chục trượng, nơi nào lướt qua, núi rừng đều bị quét sạch. Toàn bộ y sam La Mạn Đức Lạp rách tan, hở hết nhục nhân, thánh long lão cưỡi càng thê thảm, từng mảnh vảy rớt xuống, liên tục lăn lộn gầm gào trên không.

Thần Nam đứng dậy, lau sạch vết máu trên miệng rồi cười tàn nhẫn, rảo bước tiến đến chỗ con thánh long đang lắc lư.

La Mạn Đức Lạp cả kinh thất sắc, lúc này lão bị nội thương không nhẹ, thương thể của thánh long còn nặng hơn mà đối phương lộ ra chiến ý cao ngất đang từng bước tiến tới, tạo cho lão một cỗ vô hình áp lực. Lão có ảo tưởng rằng gã thanh niên kia chính là một con dã thú.

Ngõ hẹp đưng đầu, kẻ mạnh chiến thắng!

Thương thể của Thần Nam tuyệt không nhẹ hơn La Mạn Đức Lạp nhưng một khi tiến hành sinh tử đại chiến, ngọn lửa hiếu chiến của hắn lại được thắp lên, khí thế mạnh hơn hẳn đối thủ, kết quả sau cùng đương nhiên có thể đoán ra.

La Mạn Đức Lạp tung hoành tây phương tu luyện giới hơn nửa đời, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, đương nhiên minh bạch tình thế trước mắt, chỉ là nghĩ đến đối phương còn trẻ như vậy đã đánh ngang với cao thủ tiền bối như mình đâm ra vô cùng thăm nảo, càng nghĩ càng không thể dấy lên chiến ý.

Cùng lúc, thánh long dưới chân lão đột nhiên lắc lư kịch liệt, rớt thẳng xuống! Giờ thì cõi lòng La Mạn Đức Lạp triệt để lạnh ngắt, không còn lòng tin chiến thắng đối phương, lão đã bại hoàn toàn về tinh thần.

"Soạt, soạt, soạt."

Thần Nam tuy quên chiêu thức nhưng trước uy hiếp tử vong hắn lại nhập vào võ cảnh kì diệu. Mỗi bước chân hắn chậm rãi, hữu lực tiến lên đều giẫm vào cành lá gãy tan khác nhau nhưng không phát ra âm thanh nào.

La Mạn Đức Lạp trên không cả kinh thất sắc, cước bộ này ẩn chứa thiên địa huyền cơ, trong lúc này Thần Nam như dung nhập vào đất trời, tiếng "thịch" dưới chân tỏa ra sức mạnh khiến người ta không đoán được, cũng không chống nổi.

"Soạt, soạt, soạt."

Bảy tiếng động vang lên liên tiếp, thánh long gầm lên kinh thiên động địa, phun ra trái tim đã bị đánh tan nát, long thi khổng lồ va "rầm"

xuống, mặt đất rung động, La Mạn Đức Lạp liên tục phun máu ra rồi rơi xuống.

Dùng "thế" để giết người.

Lúc đó Thần Nam phảng phát đã hóa thân thành thiên địa, trong bảy bước đã dồn thánh long vào tử địa, khiến La Mạn Đức Lạp trọng thương.

Hắn, La Mạn Đức Lạp và thánh long tổ thành một tiểu thế giới, còn Thần Nam tiến lên một cảnh giới huyền diệu. Trong mảnh thiên địa đó, hắn là trời! Hắn là đất! Là chúa tể.

Tiếng bước bình tĩnh, có tiết tấu, ẩn chứa thiên địa huyền cơ, tỏa ra sức mạnh của khoảng thiên địa đó, dồn thánh long đã trọng thương vào tử địa, khiến La Mạn Đức Lạp liên tục thổ huyết.

Ở đó, bất kể ai tránh né thế nào cũng vô dụng, tất cả phải tuân theo phép tắc của thiên địa. Thần Nam hiện là Trời trong đó, La Mạn Đức Lạp có tránh né thế nào cũng không thể thoát được.

Nếu muốn phá vỡ thế quân bình của tiểu thế giới, phương pháp đơn giản nhất là can thiệp từ phía ngoài.

Tư Mã Lăng Không thấy sự phụ lục bại, hoảng sợ bay hết hồn vía, nếu La Mạn Đức Lạp chết, y mất người chống lưng, đương nhiên cũng không sống nổi.

"Sự phụ..." Y gào lên, đồng thời quăng cây trường thương vào Thần Nam.

Âm ba cuộn cuộn dấy lên, tràn về phía tiểu thế giới Thần Nam, thánh long và La Mạn Đức Lạp cấu thành, cây trường thương bay theo sau. "Thế" mà Thần Nam sáng tạo ra tan biến, trong thoáng chốc đó, La Mạn Đức Lạp từ cửa tử về lại cửa sinh, nhưng bóng ma ám ảnh đã nổi lên trong lòng lão.

Trường thương mang theo toàn bộ công lực của Tư Mã Lăng Không, phát ra kim quang và lãnh quang xạ vào lưng Thần Nam. Nhưng lúc tiếp xúc với cương khí hóa thực chất cách Thần Nam chùng một

thước, hào quang trên cây thương âm đậm dần, vỡ nát từ mũi, mỗi khi trường thương tiếp cận một phân lại vỡ nát thêm một phân, lúc cán thương đến nơi thì toàn bộ cây thương hóa thành từng đoạn gãy nát.

Chương 27

Tà dị đích sa mạc

Tư mã Lăng Không kinh hãi thất sắc, trường thương được anh ta truyền toàn bộ công lực, tuy nhiên thần Nam căn bản không có bất cứ hành động gì, cương khí hộ thể đã dễ dàng phát vỡ một đòn tấn công sắc bén. Như thế có thể thấy rằng cho dù đối phương chỉ đứng bất động, mặc cho anh ta tùy ý tấn công, cũng không thể nào làm bị thương đối phương, điều này đối với anh ta mà nói đúng là một sự đả kích quá lớn

Võ công của hai người bây giờ đúng là cách nhau một trời một vực, cảm giác thất bại thảm hại, khiến cho anh ta đau đớn muốn lập tức tự sát

Không cần biết thế nào, Tư Mã Lăng Không kêu lên một tiếng, lại tấn công thêm một thương sắc bén, quả thật khó khiến Thần nam duy trì được võ cảnh kì diệu đó. La Mạn Đức Lạp cuối cùng đã thoát khỏi, nhìn thấy Thánh long đã theo ông ta suốt mười mấy năm chết thảm trước mắt, ông ta bị thương phần nộ tuyệt vọng, vẻ mặt vô cùng đau buồn

La Mạn Đức Lạp được gọi là tây phương đệ nhất thánh long kị sĩ, đây chính là một người bạn một chiến hữu trung thành của ông ta, lúc này, hai mắt ông ta lóe lên ánh sáng thù hận, nộ hỏa bùng bùng trong ngực, ông ta muốn ngửa cổ lên trời kêu gào điên cuồng

Chỉ là, ông ta đang định mở miệng ra thì một ngụm máu lớn lập tức phun ra, người ông ta run rẩy, nội thương nghiêm trọng khiến cho ông ta lão đảo đứng không vững

Không có người nào có thể hiểu được sự đang sợ của Thần Nam ban nãy hơn La Mạn Đức Lạp, Thần Nam khổng chế tiểu thiên địa ở xung quanh, trong tiểu thế giới đó, anh ta chính là thiên địa, là kẻ chúa tể của thế giới. đó là chính là điểm báo đầu tiên cho sự tăng tiến lên chân vũ cảnh giới

Đông phương võ giả lục giai cảnh giới chính là cảnh giới chân võ,

người đạt tới lĩnh vực đó có thể trong một khoảng thời gian có hạn, hòa nhập vào tiểu thiên địa, có thể khống chế một tiểu thế giới ở xung quanh

Một người thanh niên cao thủ đã cách ngũ giai cảnh giới gần hơn cả ông ta, La Mạn Đức Lạp cảm thấy vô cùng đau khổ. Phần hận, ngại ngùng, thịnh nộ,,, các loại tình cảm tiêu cực đan xen lại với nhau, ông ta biết rằng, cùng lắm là mười năm nữa, Thần Nam nhất định có thể đạt tới được lục giai chân võ cảnh giới, hơn ba mươi tuổi có thể có được thành tích như vậy, đúng là có thể kiêu ngạo

Bản thân Thần Nam cũng cảm thấy được sự huyền diệu trong giây lát đó, chàng ta giống như có thể tùy ý huy động sức mạnh của thiên địa, có một cảm giác thiên hạ bao la đều đang nằm trong lòng bàn tay

Chỉ là, trạng thái kì diệu đó, vụt qua giống như sao băng vụt qua, chỉ trong chớp mắt đã biến mất. chàng ta buồn bã, không biết lúc nào mới có thể nắm bắt được một tia linh quang, một lần nữa tiến được một lĩnh vực mới

Chàng quên đi quá khứ, không biết cơ hội vừa nảy đối với một người học võ có ý nghĩa gì. Nếu không nhất định có thể đốt lên một ngọn nộ hỏa hùng hực, lập tức giết chết Tư Mã Lăng Không, nếu như không phải bởi vì Tư Mã Lăng Không quá nhiều, nói không chừng chàng ta có thể ở trong cảnh giới đó giữ được một khoảng thời gian dài, hiểu được càng nhiều hơn

Quá trình tu luyện gian nan vất vả vô cùng, có người khổ luyện nửa đời cũng không có kết quả gì, bỏ phí cả tuổi thanh xuân, tuy nhiên trên con đường tu luyện gian nan vất vả, những người vất vả tu luyện, có lúc cũng có thể vì một vài cơ hội nào đó, đột nhiên nắm bắt được một sợi linh quang, từ đó đột ngột giác ngộ, khiến cho việc tu luyện chỉ trong một đêm có thể đột phá tới một cảnh giới hoàn toàn mới

Thần Nam quên mất quá khứ, nhưng võ cảnh trước sau gì vẫn lưu trong lòng, khoảnh khắc huyền diệu lúc nảy khiến cho chàng ta thiếu chút nữa thì ngộ ra một số điều, chỉ tiếc là...

Khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, chàng ta dường như kết hợp với

những đạo lí tu võ mà cha chàng đã từng nói qua

" Khi con tu luyện huyền công gia truyền tới cực chí cảnh giới, hãy thử quên đi tất cả tuyệt học"

"Để 'ngộ' thêm một bước nữa"

"Nếu như muốn siêu thoát khỏi thiên chi cực cảnh, nhất định trước tiên phải tôn pháp, sau đó mới là phá pháp

...

"Siêu thoát thế gian nhất thiết pháp"

Trùng khai thiên địa, mở ra một thế giới khác"

La Mạn Đức Lạp từ từ bình tĩnh lại, ông ta nhắm mắt suy nghĩ một lát, lạnh lùng nhìn Thần Nam, nói: "Người quả thật rất lợi hại, trẻ tuổi như vậy mà đã có võ công hơn hẳn những người cùng tuổi, tuy nhiên cẩn thận nghĩ lại, đây có thể là giây phút huy hoàng sau cùng của một đốm lửa rực rỡ, cực thịnh chính là bại! võ công của người tiến triển quá nhanh, sớm muộn gì cũng có một ngày có thể đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, nổ tung mà chết

"Đừng có lên mặt dạy ta, đừng có mộng tưởng kéo dài thời gian, trước tiên hãy lo cho bản thân người đi, người từng nói, những người động thủ với người nếu không chết thì cũng bị trọng thương. Còn ta cũng nói rồi, những có dã thú đây với ta không có một con nào có thể sống sót để chạy trốn, đương nhiên người cũng không phải là ngoại lệ" Thần Nam từng bước từng bước tiến lại gần La Mạn Đức Lạp

Tư Mã Lăng KHông ở phía xa trong lòng vô cùng sợ hãi, hẳn ta biết rằng sự phó của mình không thể nào chiến thắng được Thần Nam, hẳn ta là một người bản tính bạc bẽo, vừa nãy phóng ra một thương đã là báo đáp lớn nhất dành cho La Mạn Đức Lạp rồi, tình hình bây giờ đã định rõ cục diện rồi, hẳn ta đã bắt đầu âm thầm trốn ra ngoài sơn lâm

La mạn Đức Lạp muốn giết chết Thần Nam, nhưng ông ta bây giờ đã không còn năng lực, là một đệ nhất thánh long kị sĩ của tây thổ, trong

lòng ông ta vô cùng cao ngạo, muốn được chiến tử

Nhưng khi ông ta nghĩ tới việc trạng thái huyền diệu ban nãy của Thần Nam, là một người tu luyện luôn hướng về cảnh giới cao thâm, thế giới nội tâm cao ngạo của ông ta xảy ra thay đổi, ông ta muốn sống để rời đi, sau đó lập tức bế quan, muốn nghiền ngẫm cảnh giới chân võ huyền diệu

La Mạn Đức Lạp sớm đã luyện tới trạng thái ngũ giai đại thành, nhiều năm trước đã ngừng lại không có tiến bộ, trước sau gì cũng chỉ loanh quang ở mép ngoài, trận chiến ngày hôm nay với Thần Nam, ông ta may mắn đích thân cảm nhận được huyền cảnh của sự tiến bộ, ông ta lại cảm thấy có tham vọng tạo nên sự đột phá

Nghĩ tới làm, La Mạn Đức Lạp không chậm chạp, bay lên không trung, nhảy cao mười mấy trượng, nhanh chóng lao về phía xa, ông ta không muốn chết ở nơi đây, ông ta muốn làm một sự đột phá

"Muốn đi Không dễ như vậy đâu!" Thần Nam nhanh chóng đuổi theo, thiên ma bát bộ mặc dù đã quên, nhưng sức mạnh tuyệt đối và tốc độ tuyệt đối, chàng lao đi giống như một tia chớp

La Mạn Đức Lạp là thánh long kị sĩ, giỏi nhất là tác chiến trên không trung, nếu luận về tốc độ chạy trên mặt đất, nhất định không thể bằng những cao thủ đông phương võ học cùng cấp, chỉ trong một thời gian ngắn đã bị Thần Nam đuổi tới nơi

Tính thể cấp bách vô cùng, ông ta đã cắn nát lưỡi thỏ ra huyết, dùng sự đau đớn để kích thích những tiềm năng của bản thân, tăng tốc độ chạy. long kị sĩ cao ngạo nhìn thấy hi vọng tăng tiến cấp bậc, trong lúc này ông ta đã hoàn toàn đã bỏ đi sĩ diện của bản thân, chỉ cần sống sót thoát khỏi nơi này, thoát khỏi anh chàng không phải là người ở phía sau lưng

Võ công của cả hai người đều vô cùng đáng sợ, cả hai đều đang chạy trên những ngọn cây, nhìn từ phía xa, giống như hai con chim lớn đang bay trên đỉnh sơn lâm. Khoảng cách giữa hai người lúc gần lúc xa, cuối cùng ổn định ở khoảng cách trên dưới ba mươi trượng, một trước một sau giậm trên ngọn cây bồn hành

Tư Mã Lăng Không vốn cho rằng đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng đúng trong lúc này đột nhiên phát hiện ra hai bóng người ở phía xa, giậm trên ngọn cây, đập trên lá cây, một bước mười mấy trượng, lao tới gần ông ta, ông ta sợ tới hồn bay phách lạc

La Mạn Đức Lạp không thể nào lo lắng được cho người đồ đệ của mình nữa, không thèm nhìn tới anh ta, bay thẳng đi

Thần Nam thì giống như dã thú nhìn thấy con mồi, từ trên ngọn cây nhảy xuống dưới, độc ác lao về phía Tư Mã Lăng Không, chân khí cuồng bạo cuồn cuộn tuôn ra, vô số những cây cao lớn trong chớp mắt đều đổ rạp, dập nát

Tư Mã Lăng Không giống như một con thuyền nhỏ ở trong biển lớn giận dữ, bị những cơn sóng nổi giận cao vọt đánh dập, sau đó Thần Nam nhanh chóng lao tới một quyền xuyên qua ngực hắn ta, thi thể chớp mắt nổ tung thành vô số mảnh nhỏ

Thần Nam không hề nhìn, dường như không làm lỡ thời gian, tiếp tục đuổi theo La Mạn Đức Lạp. trong đại sơn vượn kêu hổ gầm, hai đại cao thủ giống như người bay, nhanh chóng giẫm lên ngọn cây bên hành

Đường đường là tây phương đệ nhất thánh long kị sĩ, tung hoành khắp giới tu luyện suốt mấy chục năm, sao lại thê thảm như thế này chứ? Sự sỉ nhục thế này đúng là còn khiến ông ta đau đớn hơn là giết chết ông ta, chỉ là ông ta đã hạ quyết tâm, nhất định phải sống sót, nhất định phải mượn cơ hội khó gặp lần này để tạo ra đột phá

Không phân biệt được mọi thứ, liều chết bên hành suốt hai canh giờ, La Mạn Đức Lạp thật chất có chút không cầm cự được nữa, ông ta người thì trọng thương, lại không ngừng phải tung ra nguyên khí toàn thân để tăng tốc độ, bây giờ vết thương lại chồng chất thêm vết thương

Hai đại cao thủ người đằng trước thì chạy trốn người đằng sau đuổi theo, sau khi trèo lên một đỉnh núi cao, một cảnh tượng kì dị đột nhiên xuất hiện trước mắt hai người. bên dưới, một sa mạc rộng chừng một trăm dặm, đột ngột xuất hiện trong sơn lâm, những hạt cát màu hoàng kim đặc biệt bắt mắt

Đại sơn xanh như ngọc, nơi nào cũng là cây rừng, nơi nào cũng là cỏ non, trong quần sơn liên miên đột nhiên xuất hiện một sa mạc không lớn cũng không nhỏ, điều này thật sự kì quái

Dãy núi nhấp nhô, hiện ra vô cùng tà dị! rõ ràng là một vùng sơn lâm xanh mướt tràn đầy sức sống, sao lại có thể xuất hiện một sa mạc rộng hàng trăm dặm thế này?

La Mạn Đức Lạp mặc dù cảm thấy sa mạc thần bí này có thể có chút cổ quái, nhưng vẫn không do dự lao vào trong, bây giờ ông ta không có sự lựa chọn nào hết, nếu như tiếp tục chạy trốn như trong sơn lâm thì không bị Thần Nam giết chết thì cũng mệt chết. chạy vào trong sa mạc thần bí này, có lẽ có thể có cơ hội sống

Mặt trời chói lọi trên đầu, cát vàng trải dài, những đợt sóng nóng liên tiếp thổi tới

La Mạn Đức Lạp và Thần Nam lao vào trong sa mạc không quá năm trăm dặm, sa mạc cát vàng đột nhiên rung chuyển, sa mạc nóng hừng hực đột nhiên cuộn lên như một cơn sóng biển, đợt sóng vàng tươi từ từ chậm chạp dao động

Hai đại cao thủ đang bôn hành trong đại sa mạc đồng thời dừng bước, dựa vào trực giác nhạy cảm, hai người để cảm giác thấy nguy hiểm đang tới gần

Sa mạc tà dị, bất luận là nhìn nhận như thế nào đều không hề phù hợp với khu thanh sơn bích cốc ở phía xa, cho dù có những phát sinh dị thường cũng không khiến cho người ta phải ngạc nhiên

Phụt

Bùm

Đột nhiên, vùng sa mạc vàng nhô lên một chiếc cột trảo trắng nõn, hung hãn túm lấy chân Thần Nam, tuy nhiên trong lúc đang tiến tới gần đã bị cương khí hộ thể của Thần Nam đẩy ra

Sa mạc cuộn lên, một bộ hài cốt từ trong sa mạc giãy giụa đứng lên,

khung xương trắng toát cũng còn tương đối hoàn chỉnh, khiến cho người ta cảm thấy không thể ngờ tới chính là nó đang cử động, giống như có sinh mệnh, nó lại giương bạch cốt trào ra tím lầy Thần Nam.

Chương 28

Thiên sử khô lâu

Bộ cốt này rõ ràng không hề có chút sinh mệnh nào, nhưng nó lại có thể cử động, điều này vô cùng tà dị, giống như gặp quỷ giữa ban ngày, tuy nhiên Thần Nam không tin vào tà, một quyền đâm bụp về phía trước, bộ xương rời ra nát vụn hóa thành một đồng xương vụn

‘u u u u...’

Một loạt những tiếng vang giống như tiếng quỷ kêu vang lên từ phía xa trong sa mạc, khiến cho người ta nghe mà sợ dựng tóc gáy, sa mạc bắt đầu rung chuyển kịch liệt

Một bộ cốt, hai bộ cốt, ba bộ cốt... rất nhanh, trong sa mạc trời lên vô số bộ bạch cốt, từng bộ bạch cốt xuất hiện dưới ánh sáng mặt trời chói lọi, đứng trên sa mạc màu vàng, xếp thành từng hàng từng đám, có đến hàng ngàn bộ, bao vây chặt lấy Thần Nam và La Mạn Đức Lạp

Mặt chời chói lọi treo trên đầu, phía xa là thanh sơn lục lĩnh, gần là những bộ bạch cốt sa mạc, bức tranh tà dị, cảnh tượng thần bí

Tất cả những bộ cốt đều đang nhe răng múa vuốt, nhanh chóng vồ về phía hai người, những cốt trảo trắng hếu, tiếng xương răng rắc, đan xen vào nhau, khiến cho người ta có cảm giác rùng rợn

Chân khí hộ thể của Thần Nam và Mạn Đức Lạp đều được phóng ra ngoài cơ thể, bên ngoài cơ thể hai người đều dày chừng nửa mét, cương khí dường như đã thực thể hóa, những bộ cốt xông tới đều bị nát vụn, nhưng các bộ cốt đều vẫn cứ nối tiếp nhau lao tới

Hai tuyệt đại cao thủ không ngừng tung ra chưởng lực, những nơi chân khí cuộn cuộn đi qua, những đoạn xương bắn ra tung tóe, xương vụn văng ra, trên mặt đất tất cả đều phủ một lớp bạch cốt nát vụn, thời gian không dài, hàng nghìn bộ xương đều bị đánh nát, để lại một mặt đất xương trắng

U u u u...

Những tiếng quỷ kêu khiến người ta dựng tóc gáy lại tiếp tục vang lên, lần này sa mạc rung chuyển càng kịch liệt, đám xương chất đống trong sa mạc lại bắt đầu giãy giụa bò lên, từ xa nhìn lại, thật giống như cánh cửa lớn của địa ngục đang mở ra, vô số quỷ quân đang tới thế giới này

Đám cốt lần này nhiều không đếm xuể, nhìn không thấy hết, nhưng nơi nào có sa mạc đều có các bộ cốt bò lên, đại quân bạch cốt đếm không xuể có tới hàng nghìn hàng vạn. Múa may đám quỷ thảo, từ bốn phương tám hướng lao tới...

Soạt soạt soạt....

Rắc rắc rắc...

Biết bao bộ xương trắng xóa, đang tranh giành nhau lao và phía Thần Nam và La Mạn Đức Lạp, tiếng các bộ cốt va đập vào nhau và tiếng vận động của các khớp xương đều vang lên chói tai

Quên đi quá khứ, bây giờ dây thần kinh của Thần Nam đều cảm thấy lạnh thấu xương, khắp sa mạc đều là xương trắng, đây rõ ràng là không thể chiến thắng được! nếu như còn kéo dài thời gian, nếu như không phải bị đám bạch cốt đại quân kia xéo nát thì cũng là đánh tới kiệt sức mệt chết ở nơi này

Thần Nam đã không còn để ý tới việc đi truy sát La Mạn Đức Lạp nữa, nhanh chóng men theo con đường trở về lao ra khỏi sa mạc, chỉ là đường trở về sớm cũng đã bị đội quân bạch cốt chặn cứng rồi

Vô số bộ cốt đang cử động, hàng nghìn hàng vạn cốt thảo đang múa may

Bùm...

Cơ thể Thần Nam phát ra một luồng ánh sáng màu đen nhánh, đây chính là chân cương liệt hỏa, bên ngoài khí cương đã thực thể hóa dày nửa mét, là ngọn liệt diễm cháy bùng bùng đen kịt, đây chính là biểu hiện của việc huyền công vận chuyển tới chí cực cảnh giới của

Thần nam

Đám xương cốt lao tới đều bị ngọn liệt diễm màu đen đốt trụi, trong chớp mắt đều bị cháy thành tro bụi, Thần Nam vùng mạnh hai quyền, mở ra một con đường bạch cốt, vô số bạch cốt đều vỡ vụn hoặc cháy thành tàn cốt trước mắt chàng

Bùm

Một bộ cốt cao lớn đột nhiên xuất hiện trước mắt và lao về phía Thần Nam, bạch cốt trảo xuyên qua ngọn liệt diễm đen kịt đang cháy bùng bùng, đỡ lấy một chưởng lực của Thần Nam, cương khí không hề làm tổn hại gì tới nó, chưởng lực đánh bay nó ra xa bảy tám mươi trượng, khiến nó rơi vào trong đám bạch cốt đại quân

Tuy nhiên bộ cốt này thì vẫn nguyên vẹn không hề bị tổn hại nào, nhảy lên từ trong đám bạch cốt đại quân, một lần nữa lại lao về phía Thần Nam, mua quý trảo hung hãn vô về phía chàng ta

Hai mắt Thần Nam phát ra hai đạo lãnh quang, chàng ta chú ý tới bộ cốt này khung xương trắng như ngọc, giống hệt như thứ ánh sáng mờ mờ mà đám thần cốt khi xưa phát ra. Nghĩ tới kẻ này khi còn sống nhất định là võ công cao thâm khó đoán, mặc dù chưa tiến vào cảnh giới tiên thần, nhưng lúc còn sống chắc nó đã đang ở cận kề bên ngoài cảnh giới này rồi

Chàng ta nhìn về phía bộ cốt đặc biệt này, nhanh như một tia chớp túm lấy một quý trảo, sau đó dùng lực kéo, giật. giật tung một cánh tay của nó từ khớp tay, sau đó dùng mười phần công lực, đập mạnh vào sống lưng nó, 'rắc rắc rắc' đám xương vụn đổ sập xuống đất

Như vậy, Thần Nam nhanh chóng lao đi được trăm dặm, trong toàn bộ đường đi liên tục xuất hiện ba bộ cốt đặc biệt, toàn thân trắng như ngọc, cứng như thép, may mà đám cốt như vậy không nhiều, nếu như toàn sa mạc đều là những bộ cốt như vậy, thì Thần Nam có muốn xông ra khỏi đám đại quân bạch cốt này đúng là còn khó hơn đi lên trời

Khi Thần Nam còn cách mép sa mạc chưa đầy năm mươi mét, tiếng quý kêu ở phía xa của xa mạc lại tiếp tục 'u u u..' vang lên, đại quân

bạch cốt ở phía sau lưng chàng lại trở lên điên cuồng, chen lấn xô đẩy lẫn nhau, giống như nước thủy triều đang dâng lên, chỉ trong chớp mắt đã dồn thành một cột sơn, ngăn chặn đường về của Thần Nam

Còn bạch cốt đại quân ở sau lưng chàng ta thì nhanh chóng xuất hiện một đường đi, một quang ảnh màu vàng lao tới đây nhanh như một tia chớp, đồng thời cũng có mười mấy bóng dáng màu bạc đi theo đằng sau

Thần nam cảm thấy tình hình có gì đó không ổn, vùng sa mạc này đúng là quá tà dị, dường như đang ẩn giấu một sự nguy hiểm vô cùng

Kim quang nhanh chóng lao lại gần, đó là một bộ xương màu vàng cao lớn, bộ xương to lớn thô kệch phát ra kim quang màu nhạt, ngoài ra trên xương sống lưng của nó và xương ngực sau còn mọc ra một đôi xương cánh màu vàng

Thần Nam thảm kinh ngạc vô cùng, đây rốt cuộc là xương của loài động vật nào? Trên hình thể của người lại mọc ra đôi xương cánh của chim, chẳng lẽ đó là xương của thiên sứ giống như lời người già trong thôn nói sao?

Chàng ta đúng là đã đoán chính xác, đây chính là một bộ thiên sứ khô lâu, thiên sứ là thần linh ở dưới các chủ thần ở phương tây cấu tạo cơ thể của bọn họ không những không giống với của loài người, cũng không giống với các thần linh khác, những tiên thần bình thường, hài cốt đều trắng như ngọc, phát ra ánh sáng thánh khiết, còn hài cốt của thiên sứ thì toàn thân phát màu hoàng kim, phát ra kim quang nhạt

Thần Nam từng diệt những thượng cổ kì thi Đọa lạc thiên sứ của Cảnh Thi Phái, lúc đầu, khi không biết sử dụng máu tươi trong người để phá đi tà sát, đánh rất khó khăn, suýt nữa thì chết

Tới nay một lần nữa lại gặp phải những tử vật đáng sợ thế này, chàng ta đã quên đi công hiệu của Thần huyết, tuy nhiên may mà võ công của chàng ta ngày nay đã hơn hẳn khi trước, nếu không thì hôm nay chàng ta khó mà thoát khỏi cái chết

Đằng sau bộ cốt của kim sắc thiên sử có mười mấy bộ 'bạch ngọc khô lâu' rõ ràng thực lực cũng tương đương với những bộ cốt đặc biệt mà lúc trước đã tiêu diệt

Vùng sa mạc thần bí này rốt cuộc là một nơi như thế nào?

Lúc Thần Nam bị khô lâu thiên sử và bạch ngọc khô lâu bao vây, tình hình của La Mạn Đức Lạp còn nguy hiểm hơn, ông ta không khô gặp phải đám bạch ngọc lâu, nhưng lại bị ba bộ thiên sử khô lâu bao vây vào giữa

La Mạn Đức Lạp đã thành danh nhiều năm, trải qua nhiều chuyện, kiến thức phong phú, ông ta cũng đã biết vùng sa mạc này là một vùng đất của sinh vật bất tử, nơi đây nhất định có một đế vương bất tử hùng mạnh khó có thể tưởng tượng được

Các loại sinh vật bất tử của phương tây có rất nhiều, bao gồm khô lâu, cương thi, vong linh, hắc võ sĩ, thi vu, vu yêu...

Khô lâu là sinh vật bất tử đẳng cấp thấp nhất, thông thường không có trí tuệ, là những tử vật phục vụ cho những sinh vật bất tử khác hoặc những linh pháp sư, chỉ có một bộ phận nhỏ những bộ hài cốt trải qua hàng ngàn năm tích lũy tinh hoa nhật nguyệt, và có khả năng biến thành cốt ma có linh trí, đây là những bộ hài cốt có cùng đẳng cấp với những sinh vật bất tử

Những sinh vật như Cương thi, vong linh, hắc võ sĩ, thi vu, vu yêu, ít nhiều đều có linh trí, các bất tử sinh vật trong số chúng nhiều hơn các hài cốt rất nhiều

Thật ra, bất luận là các sinh vật bất tử của các hệ, đều có những kẻ thượng vị và những kẻ đẳng cấp thấp, chỉ có điều kẻ thượng vị trong số những bộ hài cốt thì tương đối ít

La Mạn Đức Lạp cảm thấy có chút sợ hãi, trong vùng sa mạc thần bí này có nhiều các bất tử chi vương tồn tại, rốt cuộc chúng có thực lực như thế nào? Ông ta căn bản không thể nào đoán được, nhưng có thể điều khiển ba bộ thiên sử khô lâu có linh trí thế này đã nói lên sự hùng mạnh các bất tử chi vương này

Ba bộ thiên sử khô lâu ở trước mắt ông ta, trong hốc mắt đều lấp lóe lục quang, La Mạn Đức Lạp biết rằng đó là ngọn lửa linh hồn của chúng, điều đó nói lên rằng ba bộ thiên sử khô lâu đã xuất hiện linh trí

Cho dù linh trí của bọn chúng không cao, nhưng kết hợp với bộ cốt thần linh hùng mạnh của chúng, thì chúng đã đủ tư cách bước vào danh sách các sinh vật bất tử thượng vị, thậm chí còn mạnh hơn cả những sinh vật thượng vị bất tử

La Mạn Đức Lạp có chút tuyệt vọng, ông ta người vốn mang trọng thương, lại thêm nguyên khí tiêu hao quá nhiều, bây giờ sớm đã sức cùng lực kiệt, lại phải đối phó với ba sinh vật thượng vị bất tử rất hiếm thấy, hoàn cảnh của ông ta đúng là không mấy lạc quan

"khốn thật, hôm nay ta chết chắc rồi, tuy nhiên chết như thế này, ta tuyệt đối không để lại xương cốt, tặng cho cái tên bất tử chi vương kia"

" u u.."

Từ trong sâu thẳm của sa mạc vọng lên tiếng quỷ kêu, ba bộ thiên sử khô lâu biến thành ba đạo kim quang, phân thành ba phương hướng lao về phía La Mạn Đức Lạp, cốt trảo kim sắc phân biệt móc các bộ phận quan trọng hai mắt, cổ họng, và tim, xương sườn của ông ta

La Mạn Đức Lạp triển khai thân pháp, nhanh chóng tránh được đòn tấn công của hai bộ thiên sử khô lâu, chuyên tâm tấn công bộ thiên sử khô lâu thứ ba, dồn hết sức tấn công nó một đòn, đánh cho thiên sử khô lâu bay ra phía xa bảy tám bước, cốt trảo kim sắc vẫn còn nguyên không hề bị hư tổn. La Mạn Đức Lạp vẻ mặt biến sắc, ông ta thàn than lên: "Xong rồi, nội lực còn lại chẳng còn là bao nhiêu, cũng không thể làm tổn hại gì tới một bộ thiên sử khô lâu"

Thật ra, đây không hoàn toàn là do công lực của ông ta hao phí quá nhiều, thiên sử khô lâu là những bộ hài cốt của thân linh, mặc dù vừa mới có linh trí, nhưng so với các sinh vật bất tử thượng vị thì còn đáng sợ hơn

Thiên sử khô lâu tập trung sức mạnh lại có lẽ không thể bằng những

đọa lạc thiên sử do cần thi phái tế luyện thành nhưng nói về sự khỏe mạnh của cơ thể thì đúng là kẻ chín lạng người nửa cân.

Chương 29

Sấm trọng vi

Bây giờ một đại quân khô lâu với vô số tên đã bao vây chặt lấy La Mạn Đức Lạp ở giữa, ba bộ thiên sứ khô lâu trở thành như chiếc kẹp sắt ba cạnh tấn công ông ta, khiến ông ta hoàn toàn rơi vào thế nguy hiểm của cái chết đang cận kề

Bùm bùm bùm

La Mạn Đức Lạp và ba bộ thiên sứ khô lâu không ngừng tấn công, cương phong cuộn cuộn, kinh khí tuôn trào, từng hàng khô lâu ở xung quanh đều bị đánh tan tác thành nhiều mảnh, tuy nhiên ba bộ kim sắc khô lâu cao lớn thì vẫn không hề hấn gì, các động tác của chúng nhanh như chớp, không ngừng vượt lên khỏi đám cương phong kinh khí, ra tay sát thủ với La Mạn Đức Lạp

Lúc này Thần Nam đã đánh nhau cùng với một bộ thiên sứ khô lâu và mười hai bộ bạch ngọc khô lâu, chàng ta đã cảm nhận được bộ thiên sứ khô lâu này và bảy bộ bạch cốt khô lâu ở trong đám đó, trong mắt có lục quang lấp lánh, đó chính là tượng trưng của những sinh vật trí tuệ

Trong trận đại chiến với La Mạn Đức Lạp, Thần Nam đã bị thương, bây giờ lại đại chiến với đám sinh vật bất tử này nữa, chàng ta đã dần dần kiệt sức. tuy nhiên, cuối cùng chàng ta đã diệt được mười hai bộ bạch ngọc cốt khô, cuối cùng chỉ còn lại đám thiên sứ cốt lâu kim quang sáng lóa

Vì điều này, chàng ta cũng phải trả một cái giá không hề nhỏ, bị thiên sứ khô lâu phá được cương khí hộ thể của chàng ta, đánh một đòn mạnh vào vai, khiến cho khí huyết trong người chàng ta kịch liệt tuôn trào, thiếu chút nữa đã làm bị thương tới tạng phủ của chàng ta

Trong mắt Thần Nam dần dần đã bắt đầu xuất hiện huyết quang, điên cuồng giống như dã thú bị thương, tiếp theo đó chàng ta hóa thành một man thú, đã lao vào phía trước ngực thiên sứ khô lâu, tiến hành đại chiến bằng xác thịt với đám sinh vật bất tử, sử dụng những đòn

tấn tấn công dã man nguyên thủy nhất

Thiên sử khô lâu với khung xương toàn thân kim sắc, còn cứng hơn kim cương gấp hàng trăm lần, liên tiếp chịu mấy quyền hung hãn của Thần nam, vẫn không hề có chút tổn hại nào cả, ngược lại lại còn tấn công chàng ta mấy đòn mạnh, cốt chưởng cứng đánh vào trước ngực chàng ta đau đớn vô cùng, suýt nữa khiến cho chàng ta thổ huyết

"A..." Thần Nam thét lên một tiếng, thì ra vì bị thương mà nội lực yếu đi, đột nhiên phát cuồng nhảy lên trên, cương khí hộ thể đã thực thể hóa phát ra, dày đến một mét

Chàng ta vịn chặt lấy đầu của thiên sử khô lâu, hàng loạt những tiếng rầm rầm vang lên, chàng ta đã vịn gãy cổ của thiên sử khô lâu, khiến xương đầu của nó rơi xuống

Xương đầu kim sắc, lục quang trong hốc mắt lúc rõ lúc mờ, một luồng suy nghĩ vang lên trong đầu Thần Nam: "dã man...dã man...."

"Trời, cái thứ đồ chết tiệt này lại chửi ta!" Thần Nam không nhẫn nhịn được chửi luôn một câu, bộ kim khô lâu này đúng là có linh trí, đã biết được chửi chàng ta. Tuy nhiên thiên sử khô lâu trí tuệ có hạn, chỉ có thể nói được ra những cảm nhận chân thực mà thôi, Thần Nam quả giống như một hung thú dã man, đã liều mạng đánh nhau với cả những hài cốt thần linh mà đao thương không thể làm tổn hại

"chết chúng mày đi!"

Thần Nam sử dụng toàn bộ sức lực, một chân đạp bay bộ xương mất đầu. lại trong tiếng 'rầm rầm rầm..' chàng ta cuối cùng đã đạp bay khung xương kim sắc của thiên sử khô lâu, xương cột sống để chống đỡ cơ thể đã bị chàng ta đạp vụn

Đây chính là Thần Nam với võ công tuyệt thế, nếu như đổi lại là một người tu luyện bình thường, chắc rằng sớm đã bị thiên sử khô lâu đánh nát rồi. suy cho cùng thì đó cũng là đám hài cốt của thần linh, hơn nữa còn có một chút linh trí, cũng có thể được gọi là những sinh vật bất tử. thực lực tổng hợp của chúng có lẽ không bằng những đọa lạc thiên sử của cảnh thi phái, nhưng cũng không kém hơn là mấy,

dường như có thể chống lại với những kẻ tu luyện vừa bước vào cảnh giới ngũ giai

Thần Nam ném tung chiếc đầu lâu màu vàng lên cao. Sau đó cũng bay lên không, xoay người, giơ chân, một chân đá mạnh chiếc đầu lâu vào trong nơi sâu thẳm của sa mạc

"wào..." một tiếng thét dài lạnh lạnh khiến cho người ta sợ dựng tóc gáy vang lên ở nơi sâu thẳm của sa mạc. rõ ràng rằng bất tử chi vương của vùng lãnh địa chết này đã thật sự tức giận rồi, tuy nhiên không biết vì nguyên nhân gì, nó vẫn không chịu xuất hiện

Thần Nam không để mất thời gian, chưởng kinh cuồng bạo liên tiếp vung ra. Chỉ trong chớp mắt đã đánh đổ cả bạch cốt sơn do đám khô lâu đại quân chất thành, mở ra một con đường bạch cốt xông ra ngoài sa mạc

Lúc này La Mạn Đức Lạp đang vô cùng thâm hiểm, ba bộ thiên sứ khô lâu đều có chút trí tuệ, bọn chúng thấy chưởng lực mạnh mẽ vô dụng, liền bắt đầu không ngừng đánh lén, khiến cho La Mạn Đức Lạp toàn thân xuất hiện rất nhiều những vết bị thương do cốt trảo, hàng loạt những vết máu rõ ràng, toàn thân ông ta đều là máu

Ba bộ thiên sứ khô lâu vây lấy La Mạn Đức Lạp vào giữa, tương đương với ba cao thủ vừa bước vào cảnh giới ngũ giai đang tấn công giết ông ta, nếu như là ngày thường, điều này đối với ông ta chẳng thành vấn đề gì cả, nhưng hôm nay người đã bị trọng thương, ông ta đã sớm khổ vì chống trả rồi

Trong mắt La Mạn Đức Lạp hàn quang lấp lóe, ông ta quyết định liều mạng, nhìn bộ thiên sứ khô lâu đang lao tới trước mặt, ông ta há miệng phun ra một ngụm máu tươi, máu ngưng đọng hóa thành một thanh huyết kiếm trên không trung, trong đó chứa đựng bản mệnh nguyên khí của ông ta,, sau đó chém mạnh xuống eo của thiên sứ khô lâu

Rắc rắc

Bộ khung xương cao lớn trong chớp mắt bị chém, hai đoạn khung xương rơi xuống sa mạc, còn La Mạn Đức Lạp thì sắc mặt vô cùng

nhọt nhạt, toàn thân lão đảo trực ngã

"Phụt.."

Quý tử của một bộ thiên sứ khô lâu ở bên cạnh, bất ngờ đâm vào mạng sườn của ông ta, máu tươi tuôn ra xối xả

"A..."La Mạn Đức Lạp hét lên giận dữ, thanh huyết kiếm trên không trung vẫn chưa biến mất quay ngược trở lại 'rắc rắc' một tiếng chém xuống đầu của thiên sứ khô lâu đã đánh lên ông ta, đầu lâu kim sắc lặn lộng lốc trên mặt đất, bộ xương cao lớn bị La Mạn Đức Lạp một chân đá bay

Máu tươi từ mạng sườn ông ta tuôn ra xối xả, La Mạn Đức Lạp sắc mặt nhợt nhạt vô cùng, bản mệnh nguyên khí tiêu hao quá nhiều, lại thêm mất máu quá nhiều, bây giờ ông ta đến sức lực để đứng cũng không có

Trong mắt một bộ thiên sứ khô lâu cuối cùng lục quang lóe lên, nhe nanh múa vuốt, dữ dằn lao tới

La Mạn Đức Lạp tung hoành giới tu luyện gần nửa đời người, được gọi là tây phương đệ nhất thánh long kỵ sĩ, từ trước tới giờ chưa bao giờ thảm hại như ngày hôm nay, tuy nhiên, cho dù ông ta đã kiệt sức, cho dù ông ta đang bị trọng thương, nhưng vẫn nghênh chiến, ôm chặt lấy thiên sứ khô lâu, lăn lộn cùng nó trên mặt đất túm diết lầy nhau

Cường giả tuyệt thế của loài người và kẻ thượng vị của sinh vật bất tử, cùng nhau lăn vào trong đại quân khô lâu trong sa mạc, vô số khô lâu bị đè nát, bị đánh vụn, một vùng xương vụn xuất hiện trong sa mạc, đây là một trận đánh giết thảm khốc

Bất tử chi vương ở trong sa mạc liên tiếp kêu gầm, tiếng hú lạnh lạnh khiến cho những ngọn núi ở phía xa cũng rung chuyển...

Khi La Mạn Đức Lạp từ trong đại quân hàng ngàn bộ bạch cốt thoát ra ngoài, toàn thân ông ta ướt đẫm máu, mạng sườn bên trái là một vết đâm sâu đáng sợ, vai bên phải có một kim sắc quý tử đang cắm ở đó, vừa lao ra ngoài sa mạc, ông ta liên ngã rầm xuống đất

Nói cũng kì lạ, nhìn đại quân bạch cốt sau khi đuổi tới mép của sa mạc, liền dừng lại không đuổi tiếp, dường như đây là là giới hạn của sinh tử, đám đông cốt lâu không dám vượt qua nửa bước

ở nơi sâu thẳm của sa mạc, trong tiếng gầm của bất tử chi vương, bạch cốt đại quân rút đi như nước thủy triều, cuối cùng, tất cả đám khô lâu đều ẩn thân vào trong sa mạc, sa mạc đáng sợ khủng khiếp lại trở lại yên tĩnh, dường như chưa hề xảy ra bất cứ chuyện gì

Thần Nam nhìn La Mạn Đức Lạp đang mê man ở mép sa mạc, chàng ta bước nhanh về phía trước, bây giờ nếu như muốn giết chết La Mạn Đức Lạp thì dễ như trở bàn tay. Tuy nhiên chàng ta không hề làm như vậy, chàng xé mảnh áo rách trên người mình ra, buộc lấy vùng mạng sườn bên trái cho La Mạn Đức Lạp, bó lấy miệng vết thương lớn tuy nhiên máu vẫn không ngừng chảy ra, khó mà cầm máu được

Trải qua một trận chiến đấu với các sinh vật bất tử, sự thù địch của Thần Nam với La Mạn Đức Lạp dần dần biến mất, so với đám sinh vật chết tiệt kia thì ông già ở trước mắt chàng ta cũng không có gì đáng ghét lắm

Một lát sau, La Mạn Đức Lạp mở hai mắt ra, nhìn thấy Thần Nam ngồi ở đó không xa, ông ta đưa tay phải lên giữ ở trước ngực

"Ông già đừng lo lắng, nếu như ta muốn giết ông, ông sớm đã chết hàng trăm lần rồi!"

La Mạn Đức Lạp không nói gì hạ tay xuống, nhanh chóng dùng tay điểm vài huyết đạo, đóng huyết mạch ở vùng mạng sườn, cầm máu lại. tuy nhiên cuối cùng ông ta cũng lắc đầu thở dài, nói: "Không ngờ La Mạn Đức Lạp ta lại phải chết ở nơi này..."

Ông ta biết được rằng mình đã không thể sống được lâu nữa, trong trận đại chiến với Thần Nam, ông ta đã bị nội thương nghiêm trọng, trong lúc Thần Nam bước vào cảnh giới chân võ ngắn ngủi, thất bước âm sát đã khiến cho phủ tạng của ông ta bị chấn động kịch liệt

Mặc dù không chết ngay lập tức như thánh long, nhưng lúc đó ông ta

đã kiệt sức. nếu như lập tức điều trị vết thương, có lẽ có thể trở lại bình thường, tuy nhiên bất hạnh ở chỗ ông ta đã lao vào vùng sa mạc chết chóc, ba thiên sứ khô lâu đã bước vào ngũ giai cảnh giới cùng đối phó với ông ta

Trong trận đại chiến với những sinh vật bất tử, vết thương của ông ta lại nặng thêm, lại còn bị buộc phải sử dụng bản mệnh nguyên khí để biến ra huyết kiếm, toàn bộ phủ tạng đã hoàn toàn vỡ nát, bây giờ ông ta đã không còn sống được bao lâu nữa

Tuy nhiên La Mạn Đức Lạp cũng có thể kiêu ngạo, không hổ là tây phương đệ nhất thánh long kỵ sĩ, trong tiểu thế giới của chân võ cảnh giới đã sống sót mà chạy trốn, đó cũng đã gọi là một kì tích. Sau cùng lại có thể đánh chết ba bộ thiên sứ khô lâu đang ở ngũ giai cảnh giới, tương đương với trong lúc trọng thương nguy hiểm tới tính mạng có thể giết chết ba tuyệt thế cao thủ

Huyền công trong người Thần Nam mạnh mẽ, không ngừng vận chuyển, trải qua một thời gian ngắn nghỉ ngơi, bây giờ nguyên khí của chàng ta đã phục hồi được quá nửa

La Mạn Đức Lạp nhìn Thần Nam, thần sắc có vẻ phức tạp, nói: "Nghĩ ta đường đường là đệ nhất thánh long kỵ sĩ, lại bìaiji trong tay của một thanh niên mười hai mấy tuổi nhà người, nghĩ tới đúng là khiến người ta không còn gì để nói...trước lúc sắp chết, ta muốn nói với người mấy câu, võ công của người tiến triển quá nhanh, đối với một thanh niên hơn hai mươi tuổi mà nói, điều này thật khó mà tin được. trừ phi người là thần tiên chuyển thế, có thần bảo vệ, nếu không thì thật là quá tà dị, sớm muộn gì cũng bị tẩu hỏa nhập ma mà chết!"

Thần đã bắt đầu vẫy tay với Thần Nam....

Có bạn chỉ ra rằng, Thần nam đã mất đi trí nhớ, trong lúc nhìn thấy bạch cốt khô lâu không nên liên tưởng tới những thần cốt ngày trước từng gặp. uhm, cảm ơn tiểu bug đã chỉ ra, may mà đây chỉ là một tiểu tiết nhỏ, không liên quan tới hướng đi của tác phẩm.

Chương 30

Cổ thần điện

"Đã khiến cho ông thất vọng rồi, tôi chỉ là một người bình thường, tại sao trong mắt của ông, người nhất định không bằng thần tiên?"

La Mạn Đức Lạp có chút sững sờ, thuận theo lời nói của Thần Nam nói: "Đúng thế, người tại sao lại không thể mạnh hơn thần tiên?"

Câu nói trong lúc vô tình của Thần Nam, đã khiến cho La Mạn Đức Lạp nghĩ ra một điểm khác, ông ta nghĩ tới những truyền thuyết liên quan tới những pháp thần và đấu thần, ông ta trầm tư rất lâu sau đó mới nói: "Trong nhân gian có một số người tu luyện cực đạo, sớm đã ngộ thông cảnh giới sinh tử, đã không muốn bay lên thiên giới, trên thực tế võ công của họ có thể sánh ngang cùng các thần linh...."

Thần nam không để ý tới ông ta nữa, nhắm hai mắt lại, kê cho huyền công tự ý lưu chuyển, chân khí cuộn cuộn vừa phục hồi lại tạng phủ bị tổn thương của chàng ta, vừa hồi phục lại nguyên khí cho chàng, hai canh giờ cứ thế trôi qua, trời cũng dần tối, lúc này Thần Nam đã hồi phục lại được bảy tám phần

La Mạn Đức Lạp càng trở nên buồn rầu đau khổ, ông ta nhìn những tia nắng tàn còn sót lại, than thở: "tịch dương vô hạn thật là đẹp, chỉ có điều đã sắp hoàng hôn.."

"Ông già, ông không chịu đựng được nữa sao?" chắc cũng chỉ có Thần Nam mới dám xưng hô như vậy với một tây phương đệ nhất thánh long kị sĩ

"Còn trụ được khoảng ba ngày nữa"

"Cũng thật là lâu đó"

La Mạn Đức Lạp: "..."

"Nghĩ thoáng một chút đi, người thường khó tránh được cái chết, hãy nhìn xem gần đây có nơi nào cảnh sắc không tồi, sớm chọn lấy một

‘ngôi nhà mới’ đi”

Nghe những lời nói này, La Mạn Đức Lạp không nói gì gượng cười, tuy nhiên đối với ông ta mà nói, quả thật là nên tìm một nơi để chôn thân

"Đợi chút, ông già ông quả thật cần tìm một khu mộ phần, thời gian vẫn còn rất nhiều, có thể nói cho ta biết những chuyện liên quan tới ta được không, bởi vì ta đã mất đi trí nhớ rồi!" tới tận lúc này, La Mạn Đức Lạp đã không còn uy hiếp được Thần Nam, vì thế mà Thần Nam mới đem chuyện mình mất trí nói ra.

"Ngươi...mất trí rồi? Chả trách!" La Mạn Đức Lạp đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó lại trở nên sửng sốt, cuối cùng ông ta đã biết được lúc Thần Nam xuất chiêu, tại sao lại không dựa theo các chương pháp, cũng hiểu được tại sao lời nói và hành động của chàng ta lại kì quái tới như vậy

"Những chuyện mà ta biết không nhiều, chỉ biết ngươi là đệ nhất thanh niên cao thủ của đông thổ, cũng là đệ nhất thanh niên cao thủ của cả đại lục, ngươi và đồ đệ của ta là Tư Mã Lăng Không có thù oán, ngươi đã từng giết chết tám vị tuyệt thế cao thủ chỉ trong một ngày"

"Nhiều như thế cơ à"

"Đúng thế, ta bình thường vẫn bé quan, không biết nhiều chuyện của thế giới bên ngoài"

Trời cuối cùng đã tới, tuy nhiên Thần Nam không muốn rời nơi này, chàng cảm thấy vùng sa mạc vẫn chưa được biết ở phía trước, dường như đang có một số thứ không bình thường đang hấp dẫn chàng ta, chàng muốn đợi tới ngày mai sau khi trời sáng sẽ cẩn thận đi tìm hiểu một lần.

La Mạn Đức Lạp đã tìm được cho mình một mộ huyệt tốt, tuy nhiên, ông ta không muốn chết một cách uổng phí như vậy, nếu như không biết được bất tử chi vương ở trong sa mạc này thì ông ta chết không cam tâm

Trong sa mạc tại sao lại có hàng nghìn hàng vạn bộ bạch cốt? có thể điều khiển nhưng sinh vật bất tử như thiên sứ khô lâu, tên bất tử chi vương này rốt cuộc mạnh tới mức nào? Trong sa mạc rốt cuộc có tất cả bao nhiêu thiên sứ khô lâu? Tại sao bất tử chi vương không đích thân tới giết bọn họ? La Mạn Đức Lạp muốn tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện

Phía đông hừng sáng, mặt trời từ từ xuất hiện

Thần Nam sau khi rửa mặt đánh răng ở một khe núi, đã bắt một con thỏ hoang bắt đầu nướng làm bữa sáng. La Mạn Đức Lạp có chút lặng lẽ, quay người lại, bây giờ tọng phủ của ông ta đã vỡ nát, không cần ăn uống, đến uống nước cũng không cần thiết nữa

"Thần nam, ta đi vào trước, người cần phải giữ một khoảng cách với ta, vùng sa mạc này thật là tà dị, ta đã là người sắp chết, dù có xảy ra điều bất trắc gì cũng không sao, còn người vẫn còn cả một tuổi trẻ, không nhất thiết phải tự mình đi vào chỗ nguy hiểm, chỉ cần đứng ở xa quan sát là được"

La Mạn Đức Lạp nói xong, bước nhanh vào trong sa mạc, đêm hôm qua ông ta đã hạ quyết tâm, nhất định phải vào nơi sâu cùng trong sa mạc này, tận mắt nhìn thấy bất tử chi vương vị chúa tể của vùng bất tử lãnh địa này, rốt cuộc đó là nhân vật như thế nào

Thần Nam cầm lấy con thỏ nướng, ăn ngấu nghiến, vừa nhồm nhoàm vừa nói: "Này ông già, đợi chút đã, chúng ta cùng nhau đi vào!" đêm hôm qua, chàng ta đã biết được từ La Mạn Đức Lạp rằng đây là một vùng lãnh địa của bất tử chi vương, bên trong có một bất tử chi vương hùng mạnh khó có thể tưởng tượng được, sau khi biết được những điều này, càng khiến cho Thần Na, hiếu kì, chàng ta cứ cảm thấy bên trong có thứ gì đó hấp dẫn chàng

Trong ánh nắng, sa mạc màu vàng vô cùng tĩnh lặng, La Mạn Đức Lạp đã nhanh chóng bước vào trong năm trăm mét, đã bước tới nơi trận đại chiến ngày hôm qua

Hôm qua khi ông ta bị trọng thương, đau đớn vô cùng, trong sa mạc đã vô cùng thê thảm, bây giờ ông ta trọng thương sắp chết, nhưng bề ngoài thì vẫn vô cùng có tinh thần

Đây là bởi vì La Mạn Đức Lạp biết chắc rằng ông ta nhất định sẽ chết, bắt đầu không thèm để ý tới hậu quả để thiêu đốt năng lượng sinh mệnh, khiến cho sức mạnh hồi phục tới trạng thái mạnh nhất, tuy nhiên hậu quả nếu làm như thế chính là tính mạng vốn là ba ngày bây giờ chỉ có thể sống được nửa ngày

La Mạn Đức Lạp là một cường giả, là đệ nhất thánh long kị sĩ của giới tu luyện phương tây, tôn nghiêm của cường giả không cho phép bị nhạo báng, ông ta muốn dùng tính mệnh có hạn để rửa sạch sự sỉ nhục của ngày hôm qua trong sa mạc

Thần Nam vừa xé thịt thỏ, vừa nhanh chóng lao vào trong sa mạc

"Wào.." Một tiếng hú dài lạnh lạnh từ nơi sâu nhất của sa mạc vọng tới, quần sơn xung quanh cũng theo đó mà rung chuyển, sa mạc cuộn lên giống như biển cả, cảnh tượng ngày hôm qua một lần nữa lại tái hiện, hàng ngàn vạn cốt lâu từ trong cát vùng lên, bạch cốt đại quân đứng chật cả sa mạc

Sức mạnh của La Mạn Đức Lạp đang ở trạng thái mạnh nhất, không còn thảm hại như ngày hôm qua, một chưởng vung ra, một đạo quang mang mười trượng chém xuống, đám bạch cốt ngăn cản đường đi của ông ta tan ra giống như hoa tuyết gặp phải ánh nắng mùa hạ, chỉ trong chớp mắt đã tan chảy, hóa thành bột trắng rơi xuống sa mạc

Đại quân bạch cốt mặc dù vẫn lũ lượt xông lên, nhưng khó có thể ngăn cản được La Mạn Đức Lạp một ngũ giai cao thủ đang trong trạng thái sung mãn nhất, ông ta mở được một con đường bạch cốt, tiến về phía sâu nhất của sa mạc

Trải qua một đêm tu luyện, cơ thể của Thần Nam cũng gần như hoàn toàn phục hồi lại như ban đầu, cũng có thể phát huy được sức mạnh của trạng thái sung mãn nhất, khoảng cách giữa chàng ta và La Mạn Đức Lạp khoảng trăm mét, từng đám từng đám cốt lâu bị đánh nát, chàng ta cũng mở ra được một con đường bạch cốt xông về phía trước

Lần này, không hề xuất hiện thiên sứ khô lâu, chỉ xuất hiện vài bộ

bạch cốt khô lâu, tuy nhiên hai cao thủ đang ở vào trong trạng thái sung mãn nhất, toàn lực xuất đòn, cho dù bạch cốt khô lâu cứng như thép, cũng khó có thể thoát được

"wào...." Bất tử chi vương trong nơi sâu nhất của sa mạc, rống lên một tiếng gầm phẫn lộ đáng sợ, chỉ có điều, hẳn ta cũng vẫn chỉ giống như ngày hôm qua, không đích thân xuất hiện để giết hai người

Một ngàn mét, hai ngàn mét...

Khi bước vào bốn ngàn mét trong sa mạc, một toàn thần điện cổ kính xuất hiện trong tầm mắt của hai người, mặc dù khoảng cách là rất xa nhưng một luồng khí tức cổ xưa từ đó phát ra

Sa mạc đáng sợ, cổ điện thần bí, tất cả những điều này thật quái dị vô cùng...

Khoảng cách ngày càng rút ngắn lại, thần điện cổ kính càng ngày càng hiện ra rõ ràng hơn, khoảng đất của thần điện không quá rộng, chỉ có một tòa đại điện, không phải là một quần thể kiến trúc liên kết lại, một lớp ánh sáng nhạt bao phủ lên trên thần điện, càng tăng thêm vẻ thần bí cho nó

Thần Nam có chút nghi ngờ, chẳng lẽ đây chính là thần điện mà người già trong làng nói hay sao? Chỉ có điều...hồ li bày màu ở đâu? Hơn nữa... theo lời người già nói, căn bản không thể có một cái sa mạc? trong đại sơn không thể nào có vài tòa thần điện được, chẳng lẽ là bất tử chi vương sau này đã chiếm cứ thần điện của nơi này, biến nơi này thành bất tử lãnh địa của ông ta

Cùng với khoảng cách ngày càng gần, đại quân khô lâu trong sa mạc giống như đang sục sôi, tất cả đều điên cuồng lao về phía hai đại cao thủ, muốn liều mạng ngăn cản họ tiếp cận với Thần điện

Nhìn đám bạch cốt đại quân giống như nước thủy triều, giống như tuyết sơn, hai đại cao thủ không ngừng vung ra cương khí, ra tay không chút nương tình, đám xương vụn bắn ra khắp xung quanh, hai người đã tiến lại gần nhau, từng bước từng bước, vững chắc tiến lại gần khu thần điện

Bất tử chi vương dường như vô cùng phần nộ, không ngừng găm gào trong cổ điện, nhưng nó vẫn không chịu ra mặt. Về điều này hai người đã dần dần hiểu ra, bất tử chi vương hùng mạnh dường như không thể nào thoát thân, dường như bị giam trong thần điện

Cổ điện dài chừng gần bảy chục mét, rộng chừng bốn mươi mét, cao tới ba mươi mét, mặc dù chỉ là một gian đại điện, nhưng khí thế thì vô cùng hoành tráng mạnh mẽ. Nguyên liệu để xây dựng là đá kim cương cứng nhất ở đại lục, tuy nhiên bên trên thì đã có in dấu ấn của thời gian, vừa nhìn đã biết nó đã có rất nhiều năm tuổi rồi, cũng không biết từ lúc nào đã tồn tại ở nơi này

Lớp ánh sáng mờ nhạt bao bọc lấy cổ điện, khiến cho nó nhìn có vẻ vô cùng trang nghiêm thần thánh, dường như quả thật có thần linh sinh sống trong đó, chỉ có điều tiếng găm gào đáng sợ của bất tử chi vương, và cả sự tồn tại của đại quân bạch cốt, đã phá hoại đi cảm giác thần thánh, so sánh một cách mạnh mẽ thì cổ điện có vẻ rất quái dị

Thần Nam và La Mạn Đức Lạp đánh lụi đám đại quân khô lâu đang xông lên như thủy triều, xung quanh bọn họ nơi nào cũng là những đồng xương vụn, sa mạc vàng óng sắp trở thành sa mạc sương vụn trắng toát

Hai người cuối cùng đã tới được phía trước đại điện, tuy nhiên đúng trong lúc này, đại quân khô lâu hùng hậu đột nhiên lùi ra xa, vùng cát trước mặt thần điện đột nhiên rung chuyển kịch liệt, hai con vật khổng lồ bò lên

Mỗi bộ khung xương bạch ngọc đều dài tới mười trượng, bộ xương trắng như tuyết phát ra ánh sáng thánh khiết mờ ảo

"Cốt long"

"Hài cốt của thần long!"

Thần Nam và La Mạn Đức Lạp đều kêu lên kinh ngạc

Vùng sa mạc chết chóc này đúng là vô cùng thần bí, đã chôn cất nhiều cường giả đã chết như vậy

Hai bộ cốt long từ từ bay lên bầu trời, khung xương giống như bạch ngọc phát ra ánh sáng thánh khiết mờ ảo, đầu rồng dữ dằn, đôi xương cánh khổng lồ, long trảo hàn quang ẩn hiện, cái đuôi dài khủng khiếp, hai bộ cốt long nhìn vô cùng đáng sợ.

Thực lực của hai con thần long này lúc còn sống nhất định đã từ thất giai trở lên, nếu không thì hài cốt của chúng không thể nào phát ra thứ ánh sáng thánh khiết như vậy được, hốc mắt của hai bộ cốt long đều lập lòe lục quang rất quái dị, rõ ràng chúng đã xuất hiện linh trí, đã là thượng vị giả của hệ bất tử

"Đồ người ngu xuẩn, dám mạo phạm tới quyền uy của Mạc Hàn Luân tát bệ hạ, rõ ràng là không thể nào tha thứ được" dòng ý thức của một bộ cốt long vang lên trong đầu Thần Nam và La Mạn Đức Lạp

"Con rồng chết tiệt, mồm miệng thật ngông cuồng, nhanh gọi tên đầu xỏ chết tiệt của chúng mày ra đây, để ta xem xem nó rốt cuộc có bộ dạng như quỷ quái thế nào?"

Lời nói của Thần Nam đã thật sự làm cho hai bộ cốt long nổi giận. còn trong thần điện cũng vọng ra một tiếng gầm dài phẫn nộ đáng sợ vô cùng

"Tên người ngu xuẩn, ngươi sẽ phải trả giá cho những lời nói và hành động vô tri của mình, Mạc Hàn Luân bồ tát đón nhận ý của thần, khi ngài có được xương thần, cả thế giới này sẽ rung chuyển dưới chân của ngài.

Chương 31

Bắt tử chi vương

Dòng ý thức của cốt long thể hiện ra sự phẫn nộ vô cùng

La Mạn Đức Lạp lớn tiếng thét lên: "Không xong rồi, thần điện không rõ tên này có thể là nơi an nghỉ của một vị chủ thần, bắt tử chi vương đang ăn trộm xương cốt của vị thần đó! Chúng ta nhất định phải ngăn cản bắt tử chi vương lại, nhất định không thể để cho nó ăn cắp xương cốt của vị chủ thần vô danh đó, nếu không tên bắt tử chi vương điên cuồng tàn bạo đó sẽ trở thành chủ thần, đó sẽ là một kiếp nạn khủng khiếp"

La Mạn Đức Lạp lập tức tỏ ra vô cùng lo lắng, xông vào trong thần điện trước. chỉ có điều, bạch quang lóe lên, một bộ cốt long chắn ngay trước đường đi của ông ta

"Đồ người ngu xuẩn đừng có phí sức lực nữa, không có ai có thể ngăn cản được Mạc Hàn Luân Tát bệ hạ

Thần Nam mặc dù mất đi trí nhớ, nhưng chàng ta cũng biết điều này có ý nghĩa gì, chàng ta lớn tiếng nói với La Mạn Đức Lạp: "Chẳng lẽ ai có thể đoạt được xương cốt của thần là người đó có thể trở thành chủ thần mới?"

"Cũng không hẳn là như vậy, cần phải xem xem là xương của vị chủ thần nào để lại, tuy nhiên, bất luận là xương cốt của vị thần nào để lại đi nữa, có thể đoạt được thành công, đều có mười phần trăm hi vọng trở thành chủ thần mới" La Mạn Đức Lạp vội vàng giải thích, thật ra trong lòng ông ta thì có đầy những nghi vấn

Thiên sứ cũng được gọi là thần linh, nhưng thông thường không có năng lực để lại xương thần, trong thiên giới của tây phương, chỉ có một số ít chủ thần có thể để lại xương thần

Một vị chủ thần chưa được biết tới, không biết nguyên nhân gì, biến mất trong giới nhân gian, đây là một sự kiện to lớn! La Mạn Đức Lạp quả thật tưởng tượng không nổi, rốt cuộc thì vị chủ thần nào đã biến

mất ở nơi đây, tại sao quang minh giáo hội từ trước tới giờ không cảm nhận được nơi này?

Thần Nam trước đó cũng từng nghe La Mạn Đức Lạp nói, nếu như chàng ta không phải là thần tiên chuyển thế, không có xương thần bảo vệ, thì theo như tốc độ tu luyện vượt qua sự tưởng tượng của chàng ta cứ tiếp tục tiến triển, thì tương lai chàng ta có thể bị tẩu hỏa nhập ma mà chết

Bây giờ lại nghe tới việc xương thần được để lại, cho dù Thần nam không tin mình có thể bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng...nếu như có thể đoạt được xương cốt của thần, trở thành một chủ thân, điều này đối với chàng ta mà nói đúng là một sự mê hoặc khó cưỡng lại được

"Được, bộ xương thần này ta lấy được là cái chắc rồi, cho dù là tà ác bất tử chi vương đều có thể trở thành chủ thân, tại sao ta lại không thể được?" giọng nói của Thần Nam vô cùng kiên định

Chàng ta nhanh chóng xông lên phía trước, tuy nhiên bị bộ long cốt còn lại chặn ngay lối đi

Hai bộ cốt long đều vồ xuống, khung xương đồ sộ phát ra tiếng kẽo kẹt, nhe nanh múa vuốt vồ về phía Thần nam và La Mạn Đức Lạp

Thần long khi còn sống thực lực có thể đạt tới thất giai cảnh giới, đây là loại hài cốt thần linh còn mạnh hơn cả những thiên sứ khô lâu, huống hồ hai bộ cốt long này lại là những kẻ siêu cấp thượng vị, thực lực nhất định mạnh hơn thiên sứ khô lâu một chút

Thần Nam và La Mạn Đức Lạp đều không muốn phá hoại thần điện ở trước mặt, nhanh chóng lùi lại phía sau, hai bộ cốt long cũng lao theo ngay ở phía sau, trận chiến kịch liệt diễn ra trên sa mạc bao la!

Đây là một cảnh tượng vô cùng đáng sợ, trên mặt đất đại quân hàng ngàn hàng vạn bộ bạch cốt đang nhe nanh múa vuốt, trên không trung là hai bộ cốt long đang lượn lờ, không ngừng lao xuống tấn công, Thần Nam và La Mạn Đức Lạp đánh giết đột phá vòng vây từ trong đám bạch cốt dày đặc

"giết"

La mạn Đức Lạp thiêu đốt năng lượng sinh mệnh của mình, khiến cho ông ta duy trì được trạng thái xung mãn của ngũ giai cảnh giới, cương khí lấp lánh không ngừng được phóng ra, như muốn xé nát hư không

Thất giai thần long khi còn sống có lẽ sẽ hùng mạnh vô cùng, nhưng dù sao thì cũng đã chết rồi, thực lực của cốt long bây giờ chỉ ở trong khoảng ngũ giai trung cấp, dưới đòn tấn công mãnh liệt của La Mạn Đức Lạp, bộ khung xương đồ sộ đã bị hủy hoại nhiều chỗ, những mảnh xương nhỏ của rất nhiều chỗ đều đã bị nát vụn, rơi xuống mặt đất

La Mạn Đức Lạp với cách thiêu đốt năng lượng sinh mệnh của bản thân, khiến cho bản thân ông ta có thể khôi phục lại được trạng thái xung mãn nhất, đánh liền một mạch rửa sạch nỗi nhục ngày hôm qua

Thần nam cơ thể đã hoàn toàn phục hồi càng cuồng bạo hơn, chàng ta đã quên đi những chiêu thức ngày xưa, bây giờ giống như một kẻ dã man, kéo lấy xương đuôi của thần long, hung hãn quăng quật nó, quăng sang đông quật sang tây trong đám đại quân bạch cốt, khiến cho bạch cốt đại quân nát vụn vô số, trên mặt đất chỗ nào cũng thấy xương vụn

Nửa khắc sau, hai bộ cốt long bị hai đại cao thủ đánh nát vụn, những đoạn xương gãy rơi vãi khắp nơi, còn xương đầu khổng lồ của chúng, cũng bị đập nát, ngọn lửa linh hồn trên mặt đất đã bị đánh tan

Những khô lâu bình thường khó có thể ngăn cản Thần nam và La Mạn Đức Lạp, bọn họ đang tung đám bạch cốt, từng bước từng bước tiến vào trong thần điện

Sau khi hai người bước vào cửa của thần điện, đại quân bạch cốt lập tức dừng lại không tiến tiếp nữa, đám khô lâu này dường như vô cùng sợ thứ ánh sáng đang bao phủ lên thần điện

Rầm, rầm rậm

Trong thần điện vọng ra tiếng bước chân của Thần nam và La Mạn Đức Lạp, tỏ ra trống trải vô cùng, từ khi cốt long bị tiêu diệt, bắt tử chi

vương cũng không còn gằm gào gì nữa, thần điện vắng lặng tới đáng sợ

"Các người cuối cùng cũng đã xông vào!?" Một giọng nói lạnh lùng đáng sợ vang lên trong đại điện

Cảnh tượng ở trước mặt khiến Thần nam và La Mạn Đức Lạp kinh ngạc vô cùng

Trong đại điện có một toàn thể đài cao to, trên tế đài kim quang lóe sáng, lấp lánh vô cùng, phát ra vô số những đạo hà quang, trong đó có một đạo quang trụ lớn phóng thẳng xuống, bao bọc lấy một quái vật cao lớn ở bên trong, quái vật dường như đang nỗ lực chống chọi

Bộ dạng của quái vật vô cùng đáng sợ, toàn thân trên dưới đều được bao phủ bởi lân giáp màu xanh, không giống người cũng không giống thú, cao chừng ba mét, thân người, tuy nhiên lại mọc ra một cái đuôi cá sấu, chân tay giống như dã thú, móng vuốt dài và sắc nhọn, trên đầu có ba chiếc sừng hàn quang ẩn hiện, nhọn như dao găm

Trên đầu của quái vật có phủ một mái tóc dài màu xanh lục đáng sợ rậm rạp, bộ mặt giống người, tuy nhiên vô cùng dữ dằn, cũng được bao phủ bởi lân giáp, hai mắt đỏ lòm, đang dữ dằn nhìn Thần nam và La Mạn Đức Lạp

"Bất tử chi vương!" La Mạn Đức Lạp kinh ngạc nói: "Tên này dường như là khô lâu đế vương trong truyền thuyết, do khô lâu xuất hiện linh trí sau đó từ từ tăng cấp bậc mà thành, bây giờ đã có đủ máu thịt và lân giáp, thật đáng sợ khó mà đoán biết được"

"Tế đài và kim quan trên người nó là thế nào vậy? nó đã có được xương thần chưa vậy?" Thần Nam hỏi

"Vẫn chưa có được, sức mạnh hài cốt thần đã phong ấn do chủ thần để lại mặc dù rất yếu ớt, nhưng dù sao thì cũng vẫn là phong ấn do chủ thần đặt ra, tên này mặc dù đã bị sức mạnh của phong ấn bao vây, nhất thời chưa thể thoát thân được" La Mạn Đức Lạp vẻ mặt nghiêm trọng, nói: "tên khô lâu vương này thật sự quá mạnh, chúng ta chắc khó mà hủy diệt được nó!"

Sự hùng mạnh của bất tử chi vương ở phía trước mặt không có gì phải nghi ngờ, nếu không tuyệt đối không thể nào hiệu lệnh được cho cả đại quân bạch cốt hàng ngàn hàng vạn tên, càng không thể có được nhưng thiên sứ khô lâu cổ xưa đi theo

Thiên sứ khô lâu và hai bộ long cốt, khi còn sống đều vô cùng mạnh, tiểu danh gọi là thần linh, mặc dù đã chết đi hóa thành khô cốt, nhưng hiện nay đã xuất hiện linh trí, trở thành sinh vật thượng vị bất tử, nếu như dựa theo đẳng cấp thực lực của loài người để chia, thì hai tên đó đều đã đạt tới ngũ giai cảnh giới, nếu như thực lực của bất tử chi vương không vượt xa bọn chúng thì đám bất tử sinh vật đó không thể nào cam tâm phục tùng

"Tên quỷ xấu xí nhà ngươi chính là tên quỷ chết bầm đầu xỏ của nơi này?" câu nói này của Thần Nam thiếu chút nữa thì làm cho bất tử chi vương học máu, đường đường là bất tử đế vương, thống lĩnh hàng nghìn hàng vạn sinh vật bất tử, làm gì có kẻ nào dám bất kính với hắn ta như vậy

"Ngươi đúng là muốn chết rồi" Bất tử chi vương hai mắt đỏ lờm lạnh lùng nhìn chăm chăm Thần nam

"vậy thì ngươi tới giết ta đi" Thần Nam đi vòng quanh bất tử chi vương nửa vòng

La Mạn Đức Lạp dở khóc dở cười, cảm thấy Thần Nam sau khi mất trí có chút vô lại, không có một chút gì gọi là phong cách của cao thủ

"Lão già, lão coi chúng ta rút cuộc có thể giết chết được hắn ta không? Thần Nam quay lại hỏi La Mạn Đức Lạp

"Rất khó, sức mạnh phong ấn mà chủ thần để lại đã không thể luyện hóa được nó, ta thấy cho dù chúng ta liên thủ lại cũng không thể nào giết được hắn ta"

"ta không tin, để ta thử coi, nói thế nào thì nói cũng không thể để cho hắn lấy được xương của chủ thần"

Thần nam bước nhanh về phía trước mặt bất tử chi vương, tay phải giơ cao lên, một đạo kiếm mang không lồ phóng thẳng ra, thiếu chút

nữa thì đụng vào óc thần điện

Trong tiếng 'phụt, phụt', kiếm mang lấp lánh chói mắt lúc lớn lúc nhỏ, cuối cùng từ từ thu nhỏ lại, một kiếm mang lớn dài chừng mười trượng, dần dần biến thành chín trượng, tám trượng, bảy trượng... cho tới khi chỉ còn lại một trượng, hoàn toàn thực thể hóa, hán quang lấp lánh, lãnh khí bao quanh

"tên quỷ chết tiệt, để ta xem xem ngươi có thể tiếp được một kiếm của ta hay không?"

La Mạn Đức Lạp nhìn thấy thần Nam mất đi trí nhớ, mà vẫn có thể dựa vào bản năng, làm cho kiếm mang thu nhỏ thành quang kiếm thực thể hóa, ông ta quả thật vô cùng kinh ngạc, với võ công của ông ta, làm sao không cảm nhận được năng lượng đáng sợ trong thanh quang kiếm đó, kiếm cương đáng sợ đó cho dù ông ta đứng chính diện có chuẩn bị để tiếp chiêu cũng khó có thể bình yên vô sự, bây giờ bất tử chi vương đang bị sức mạnh của chủ thần thần bí để lại giam cầm. nếu như bị ăn thêm đòn này, đúng là cũng ăn đủ

"Chết đi, đồ khô lâu chết tiệt"

"kiếm cương đã thực thể hóa lấp lánh chói mắt, giống như thần phạt tới từ thiên giới, thuận theo hướng quang mang phóng xuống té đài, chém mạnh một nhát lên người bất tử chi vương

"bùm"

Một tiếng nổ lớn vang lên, dao động năng lượng đáng sợ trong chớp mắt bùng ra, cả tòa thần điện ánh sáng chói lòa, khiến cho người ta không thể nào mở mắt ra được, năng lượng vô tận trào dâng cuộn cuộn

Sức mạnh mạnh mẽ như vậy, theo lí thường mà nói, trong chớp mắt có thể hủy diệt toàn bộ tòa thần điện này, tu nhiên thần điện không hề bị nổ đổ, vùng sa mạc xây dựng thần điện rung chuyển kịch liệt

Wào

Bất tử chi vương gầm lên một tiếng dài đáng sợ, vang vọng khắp

không gian, khiến cho đám quần sơn ở phía xa ngoài sa mạc cũng rung chuyển theo, quang kiếm từ vai trái của hắn ta chém xuống tận sườn bên phải, một vết thương vừa lớn vừa đáng sợ xuất hiện trước ngực nó, lân giáp màu xanh rơi xuống đất, máu thịt mà lục cuộn lại, lộ ra bộ hài cốt trắng nhờn ở bên trong

"Đồ người ngu xuẩn, người đã làm ta bị thương, đợi sau khi ta thoát khỏi giam cầm, nhất định sẽ biến người thành khô lâu nô tài hạ đẳng nhất!" bất tử chi vương gầm gào liên hồi, hai mắt hung hãn lóe lên quang mang thù hận vô cùng

"hừm, bộ xương cốt thần đó ta lấy là cái chắc!: Thần nam lạnh lùng nói

Lúc này, bên ngoài thần điện, sóng cát khổng lồ hể lớp này tới lớp khác đang từ bốn phía dội về phía Thần Điện ở trung tâm, biết bao bạch cốt đều bị vùi xuống phía dưới

Thần điện cổ kính mặc dù đang rung chuyển, nhưng căn bản không hề có dấu hiệu sụp đổ, ánh sáng thánh khiết mờ ảo bao phủ bên trên thần điện hút lấy dòng năng lượng cuộn cuộn mà thanh kiếm của thần Nam phát ra, sau đó tập trung lại tại phía cao nhất trên tế đàn bên trong thần điện.

Chương 32

/Tranh đoạt thần cách

Dòng năng lượng tuôn vào trong tế đài, điều này chính là sức mạnh phong ấn của vô danh chủ thần được tiếp thêm năng lượng, tế đài ánh sáng chói lòa, cột ánh sáng khổng lồ chiếu vào bất tử chi vương càng trở nên chói lóa

Bất tử chi vương toàn thân lân giáp màu xanh, cao ba mét, đầu đón kêu lên những tiếng kêu rùng rợn: ‘wào...ta là chủ thần, thần cách là của ta, hai tên chết tiệt nhà các ngươi lại dám phá hoại kế hoạch của ta, khiến cho ta tổn hao hàng trăm năm tu luyện...sau khi ta thoát khỏi giam cầm ta sẽ băm vằm các ngươi thành nghìn mảnh!’

"Á.." Bất tử chi vương ngửa cổ lên trời gầm lên, khiến cả thần điện rung chuyển không ngừng. cả sa mạc đều rung chuyển, lúc này đây, đám tóc màu xanh lục đáng sợ của nó đều dựng đứng lên, hai mắt đỏ ngầu hung dữ, nó gầm lên: " thần cách mau ra đây..."

Người bất tử chi vương phát ra hàng loạt đạo quang mang lục sắc, kim sắc quang mang bao phủ lấy nó dần dần nhạt đi, tế đài cao lớn bắt đầu rung chuyển kịch liệt, cuối cùng đã bắt đầu từ từ nứt ra

Bùm

Một tiếng nổ lớn vang lên, tế đài đổ sập hoàn toàn, một luồng ánh sáng đen lách to chừng một nắm tay từ từ nổi lên, đánh tan mọi sức mạnh phong ấn kim sắc ở gần tế đài, luồng khí chết chóc dày đặc tỏa ra

"Minh thần.. đó là thần cách của minh thần!" bất tử chi vương kinh ngạc kêu lên, tiếp theo đó, nó ngửa mặt lên trời cười điên cuồng: "Ha ha ha, nhất định là là thần cách của minh thần gia long đời trước, là chủ thần của tộc bất tử chúng ta, ha ha... ta sẽ trở thành minh thần, ha ha ha...!"

La Mạn Đức Lạp hét lớn: "Dưới sức mạnh phong ấn kim sắc thần thánh, lại là thần cách mang thuộc tính hắc ám, lại là minh thần gia

long đời trước như trong truyền thuyết, là kẻ nào đã phong ấn xương của thần ở nơi đây?"

Lúc này bất tử chi vương tỏ ra vô cùng dữ dằn, nó há cá miệng to tướng ra, lộ ra hàm răng trắng nõn, phụt mạnh ra một đồng bốn mệnh nguyên khí màu xanh lục, bao phủ lấy xương thần ở trong không trung, xương của mình thần gia long nhanh chóng bị

Về mặt hẳn lộ ra nụ cười dữ tợn, hai quỷ trảo màu thanh bích đã ngấm chuẩn Thần Nam và La Mạn Đức Lạp. tuy nhiên đúng trong lúc này, trong tế đài đồ nát bay vụt lên một mũi kim tiễn ánh sáng chói lóa, phát ra dao động năng lượng vô tận. giống như một tia chớp kim sắc trong chớp mắt đâm thẳng vào ngực bất tử chi vương

"á...không..."

Bất tử chi vương kêu thét lên một tiếng kêu thảm thiết, kim tiễn làm cho đám thịt trước ngực nó đều nát bét bay đi, xương ngực dường như đều đã bị đánh gãy, hàng loạt tia sáng kim sắc giống như sóng nước từ trên mũi kim tiễn trước ngực nó phát ra, lan tỏa khắp các nơi trên người nó

Những nơi kim quang đi qua, ánh sáng lục sắc của bốn mệnh nguyên khí của nó đều tối dần lại, bất tử chi vương lập tức lăn ra đất, cố gắng rút mũi kim tiễn ra, nhưng kim tiễn dường như đã mọc rễ, cắm vào trong xương của nó, khó mà nhúc nhích được chút ít nào

"Đây...dường như là xạ nhật thần tiễn, chính là thánh vật của tây thổ, trong quá khứ xa xưa, từng giết chết không ít đại ác ma, thì ra đã bị phong ấn ở nơi đây, chấn áp thần cách của mình thần gia long" La Mạn Đức Lạp vô cùng kinh ngạc, không ngờ ở trong tòa thần điện này, lại có những bí mật như thế này

Bất tử chi vương nhất thời không có cách nào để rút nhật nguyệt tiễn ra, tuy nhiên đã chế ngự được kim quang đang không ngừng lan ra, giữ luồng sức mạnh thánh khiết ở lại phần ngực của nó

"Á..." Nó gầm lên một tiếng, há hốc mồm ra, nhổ ra bốn mệnh nguyên khí, muốn nhanh chóng hấp thụ lấy thần cách, tuy nhiên lúc này nó vô cùng yếu ớt, bốn mệnh nguyên khí mờ nhạt vô cùng

"Đừng có ngu ngốc cuồng tưởng nữa!" Thần Nam vung tay chém ra một đạo kiếm cương, chém mạnh lên bốn mệnh nguyên khí của nó

Cũng trong lúc này, La Mạn Đức Lạp cũng sử dụng đòn tấn công mãnh liệt, khí mang lấp lánh không ngừng đánh về phía Bất tử chi vương đang ngã trên mặt đất

Bất tử chi vương sau khi bị xạ nhật tiễn làm trọng thương, để chế ngự sức mạnh của thần tiễn ở trước ngực, sức mạnh mà nó có thể sử dụng thực chất cũng có hạn, mặc cho luồng khí mang cuồng bạo đó

Từng đòn tấn công mạnh mẽ đánh lên người, lân giáp thanh sắc bị tróc bay tứ tung, toàn thân nó máu thịt lẫn lộn, nhiều nơi đã lộ rõ sương trắng nhờn

Về mặt nó dữ tợn, trong mắt lóe lên quang mang dữ dội, nghiêng răng chịu đựng vết thương, đẩy những sức mạnh có thể tập kết được vào trong bốn mệnh nguyên khí, tiếp tục đoạt lấy xương thần

"tên này quả thật quá mạnh, quả không có cách nào có thể đánh tan được nó" La Mạn Đức Lạp thiêu đốt năng lượng sinh mệnh của bản thân, chỉ trong thời gian ngắn ngủi ông ta đang tung ra mấy chục chưởng, tất cả đám thịt trên người bất tử chi vương đều bị đánh nát, lộ ra một bộ khung xương dài ba mét

Chỉ là, đây là bất tử chi vương do khô lâu vương tặng cấp bậc mà thành, đánh tan thịt của nó cũng không thể làm tổn hại gì tới nó cả, trừ phi đánh nát được hài cốt của nó, đánh tan được ngọn lửa linh hồn của nó, nếu không thì không thể nào hủy diệt được nó

Thần Nam đã tung ra mấy chục đạo kiếm cương, không ngừng tấn công bốn mệnh nguyên khí của bất tử chi vương, ngăn cản nó chiếm lấy xương cốt của mình thần gia long, chỉ có điều, thực lực của bất tử chi vương quá mạnh, cho dù sức mạnh mà nó dùng có hạn nhưng vẫn có thể ngăn chặn được những đòn tấn công mãnh liệt của Thần nam

"Cho ta xin, ta không xin những thứ tà ác này!" Thần Nam tiếp tục tấn

công mấy chục đòn nữa, vẫn không hề thành công, chàng ta phẫn nộ nói: "Người có thể hấp thụ thần cách, chẳng nhẽ ta lại không thể sao, bộ xương thần này ta chiếm được là cái chắc!"

Chàng ta cũng giống như bất tử chi vương, há miệng theo bản năng nhả ra một ngụm bổn mệnh nguyên khí, bao phủ lấy hài cốt của mình thần gia long

"wào..." Bất tử chi vương vừa ngạc nhiên vừa tức giận, gầm gào liên tiếp

Xương thần đã bắt đầu di chuyển giữa Thần nam và bất tử chi vương, trận chiến giằng co bắt đầu!

"Đồ loài người ngu xuẩn, người cho rằng người có thể có được thần cách của mình thần gia long hay sao? Đây là chủ thần của tộc bất tử chúng ta, người đừng có mà nằm mơ giữa ban ngày nữa! wào..." bất tử chi vương phẫn nộ gầm gào

"Như vậy ta sẽ đoạt lấy, trở thành chủ thần cho người xem" nói xong, Thần Nam lại lớn tiếng nói với La Mạn Đức Lạp: "Ông già giúp một tay nào, nhanh đánh đám đầu lâu kia vụn nát ra đi!"

"Vết thương của ta đang tái phát, có lẽ không ổn rồi..." Lúc này La Mạn Đức Lạp dường như đang bị thiêu đốt, khí mang ở bên ngoài cơ thể ông ta không khác gì ngọn lửa hỏa diệm, đang không ngừng nhảy nhót, cháy bùng bùng

Các cơ năng trên người ông ta sớm đã bị tổn thương, nhưng ông ta lại không ngừng vung ra sức mạnh cuồng bạo, cuối cùng, năng lượng sinh mệnh đã hoàn toàn bị thiêu đốt, muốn dập tắt cũng không có cách nào.

"Ông già, ông phải gắng lên, đợi ta cướp được thần cách, trở thành minh thần mới, nhất định sẽ có cách cứu sống ông" sau khi cùng nhau đối phó với bất tử chi vương, sự thù địch trước đây của Thần Nam đã biến mất, chàng ta quả thật muốn giúp La Mạn Đức Lạp sống lại.."

"Không thể nữa rồi, không có thời gian rồi... cho dù người quả thật có

lấy được thần cách, thì trong một khoảng thời gian ngắn cũng không thể nào dung hòa, trở thành một minh thần mới...." cơ thể của La Mạn Đức Lạp càng ngày càng phát sáng, ngọn lửa sinh mệnh bùng bùng bao phủ ông ta ở bên trong, ông ta không ngừng phóng ra năng lượng cuồng bạo vào bất tử chi vương, bất tử chi vương găm gào liên miên, khiến cho cả sa mạc đều rung chuyển

"cái gọi là xưng thần rồi cuộc là cái gì?" Thần Nam vừa đọc toàn bộ sức mạnh đoạt lấy thần cách vừa lên tiếng hỏi

"Thần cách là lĩnh vực, là pháp tắc..."La Mạn Đức Lạp giới thiệu một cách qua loa

ở tây Phương, thần cách là một loại quy tắc, trật tự, là thiên địa pháp tắc mà chủ thần tinh thông, nắm vững, là những thần thông được để lại. chủ thần mà các thiên sứ trung thành, dựa theo những pháp tắc mà mình có, ban cho các thiên sứ những thần thông tương ứng

Đương nhiên ngoài những thiên sứ hùng mạnh ra, có một số thiên sứ thậm chí có thể so sánh với chủ thần, bọn họ cũng lĩnh ngộ được một số những điều quan trọng của thiên địa pháp tắc

"Thì ra là như vậy" Thần Nam cuối cùng cũng dần hiểu ra, chàng ta hét lớn: "Đồ quỷ chết tiệt, người đừng hòng trở thành minh thần, thần cách này ta lấy là cái chắc"

Nói rồi, người Thần Nam bắt đầu phóng ra luồng dao động năng lượng cuồng bạo, khí cương màu đen dường như bốc cháy hùng hực, không hề thua kém gì với ngọn lửa sinh mệnh đang thiêu đốt của La Mạn Đức Lạp, chàng ta sử dụng toàn bộ sức mạnh, bắt đầu dốc toàn bộ sức lực đi đoạt thần cách

"Muốn tranh giành với ta, người vẫn chưa đủ tư cách..." lời nói oán độc của bất tử chi vương đột nhiên bị ngắt quãng

Nó có chút kinh ngạc nhìn phía sau lưng Thần nam, có một bóng đen đang từ từ hóa hình, vài bộ binh khí màu đen mờ nhạt lúc ẩn lúc hiện, dựa vào trực giác bản năng, nó cảm thấy tình hình có vẻ không ổn

Thần Nam điên cuồng vận chuyển huyền công, ma ảnh thần bí lại lần

nữa xuất hiện, tay phải của cái bóng cầm chắc tử vong ma đao, mắt mở to, lạnh lùng nhìn bắt tử chi vương

"Thần nam, mau phối hợp cùng ta tấn công hắn, ta sắp không ổn rồi..." La Mạn Đức Lạp đột nhiên hét lớn, sau đó tung người lao về phía Bắt tử chi vương, ôm chặt lấy bộ xương trắng toát đó

"Á, bắt tử chi vương kêu lên thảm thiết, La Mạn Đức Lạp thiêu đốt ngọn lửa sinh mệnh, nung đỏ khung xương giống như thần linh của nó, đặc biệt là phần ngực bị xạ nhật tiễn bắn, ngọn lửa sáng rực dường như thiêu đốt tới tận xương cốt nó, khiến cho nó đau đớn không còn thiết sống, hơn nữa bị thần tiễn áp chế, cũng dần dần lão đảo, sức mạnh kim sắc không ngừng dao động, sắp sửa đánh tan sức mạnh phong chế của nó

"Chết đi"

Thần Nam hét lên một tiếng, ma ảnh đằng sau người chàng ta nhấc tử vong ma đao, lập tức lao lên, chém mạnh lên người bắt tử chi vương

"Không!Á..." bắt tử chi vương kêu lên thảm thiết, không ngừng lăn lộn trong thần điện

Sức mạnh bốn mệnh của La Mạn Đức Lạp, thần lực mạnh mẽ trong xạ nhật tiễn, trường đao tử vong trong tay ma ảnh thần bí, ba nguồn sức mạnh đáng sợ mạnh mẽ tập hợp lại với nhau, tấn công bắt tử chi vương, khiến cho nó nguyên khí tổn hại nghiêm trọng càng khó có thể chống chịu thêm

"rắc" "Rắc"

Tiếng khung xương gãy vang khắp thần điện, xương cốt nhiều nơi trên người bắt tử chi vương bắt đầu gãy nát, đặc biệt là nhiều nơi quan trọng, đến nhưng bạch cốt ở cùng nhau cũng bắt đầu rơi ra.

Chương 33

Minh thần

"Á...ta hận! ta rất hận!" bắt tử chi vương thét lên rùng rợn, không thèm quan tâm tới việc đoạt thần cách của minh thần gia long nữa

"Thần Nam...nhất định phải tiêu diệt...tên bắt tử chi vương này...tuyệt đối không để nó...chạy tới khu vực loài người sinh sống, nếu không nó sẽ điên cuồng báo thù...những nơi nó đi qua...nhất định xương sẽ chất thành núi"

Bóng của La Mạn Đức Lạp càng ngày càng mờ nhạt, cuối cùng quang mang lóe lên, ngọn lửa sinh mệnh của ông ta hoàn toàn tắt ngúm, nơi ông ta đứng đến một chút xương tàn cũng không còn

"Á.."Thần Nam ngửa cổ lên trời thét lên, mái tóc dài dựng đứng, thần cách của Minh thần nhanh chóng bay vào miệng chàng ta, ma khí vô tận từ trên người chàng ta phóng ra, lao ra cuộn cuộn khắp bên ngoài thần điện

Cổ thần điện vẫn cổ một số loại sức mạnh thần bí bảo vệ, đã trải qua hàng nghìn năm rồi, bây giờ cuối cùng đã đổ sập, 'bùm' một tiếng, cát bụi bay đầy trời

Trong khu núi phía xa, vong linh ma pháp sư Lai Ngang và một người thần bí mặc bộ áo bào màu đen rùng rùng thừng thình, đều cảm nhận được một luồng không khí chết chóc đáng sợ

"Tang đức la hiền giả, người cảm nhận thấy không? Chẳng nhẽ là tên bắt tử chi vương đã đoạt được thần cách rồi, đã thành công để phong thần rồi sao?" Lai Mão có chút sợ hãi

"Ta không biết, ma pháp thủy tinh cầu căn bản không hiện rõ cảnh tượng trong sa mạc, tuy nhiên...thần cách của minh thần gia long dường như quả thật đã phá được phong ấn rồi thoát ra ngoài rồi..."

"Đại hiền giả, tình hình của chúng ta vô cùng không hay, nhân viên chấp pháp của quang minh giáo hội sắp tới rồi, còn chúng ta thì rất

khó đoạt được thần cách trong địa bàn của bất tử chi vương, bây giờ càng trở nên vô vọng."

Trong vùng thâm sơn xa xôi, nhân viên chấp pháp của quang minh giáo hội cùng kinh ngạc kêu lên: "chẳng lẽ...truyền thuyết là đúng hay sao, minh thần gia long được an nghỉ ở đây?"

"trời ơi, hai tên vong linh pháp se không thể đoạt được thần cách của minh thần gia long sao?"

"Như vậy làm sao có thể, chẳng lẽ quả thật có người đang muốn nhân gian phong thần sao?"

Người đứng bên cạnh Lai Mão là Tang Đức, xuyên qua chiếc áo chàm màu đen dài rộng có thể nhìn thấy bên trong là một bộ khung xương trắng nõn, thịt của ông ta đã sớm bị phân hủy hết, để có thể sống lại, ông ta đã chuyển hóa thành vong linh cấp cao

Tuy nhiên, trải qua hàng ngàn năm phong ấn, ông ta đã tiêu hao hết năng lượng vong linh, cuối của chỉ còn lại một ngọn lửa linh hồn, sau khi thoát khỏi giam hãm, để tiện cho việc đi lại, ông ta chọn một bộ khô lâu cốt thượng đẳng, để ngọn lửa linh hồn của mình nhập vào trong, chuẩn bị tu luyện một số thuật phá thất truyền của vong linh hệ, để ông ta chuyển hóa thành một khô lâu vương

Tang Đức là đại hiền giả của vong linh hệ, hơn nữa là một nhân vật của hàng nghìn năm trước. ông ta biết rất nhiều bí mật mà người khác không biết, trước sau gì đều giấu trong lòng mình, chưa từng nhắc tới với ai

Ông ta biết được thần cách của minh thần gia long đời trước, dường như bị phong ấn ở trong một quần sơn ở phía đông nam của Tân Lan đế quốc, nếu như có thể phá được phong ấn, có được truyền thừa, thì có thể tạo ra một vị minh thần mới, tuy nhiên quá trình phá phong ấn, vô cùng nguy hiểm, nếu không cẩn trọng, rất có thể hóa thành tro bụi

Mấy ngày trước, tang Đức và Lai Mão bắt đầu đi sâu vào trong quần sơn phía đông nam của Tân Lan Đế quốc, thực hiện kế hoạch tìm kiếm, đúng trong lúc đó, hồng y đại giáo chủ Ma Luân của quang

minh giáo hội đột nhiên phái người truy sát hai người

Đến tận lúc này, Tang Đức mới biết, người của quang minh giáo hội nhật đình đã giở trò ở trên người bọn họ, để lúc ông ta nói những bí mật với Lai Mảo, sẽ bị những pháp sư hùng mạnh của quang minh giáo hội thông qua ma pháp thủy tinh cầu biết được bí mật đó

Một số nhân viên quan trọng trong quang minh giáo hội, mặc dù biết được Tang Đức được cứu ra, nhưng vẫn không có hành động gì, cho tới khi biết được bí mật kinh người, hồng y đại giáo chủ Mã Luân mới bắt đầu hạ lệnh truy sát

Tang Đức lập tức bảo Lai Mảo phá giải ma pháp ấn tích mà quang minh giáo hội sử dụng trên người họ, hai người mấy ngày hôm nay không ngừng phải chạy trốn nhân viên chấp pháp của quang minh giáo hội trong đại sơn, chưa từng thật sự đối diện chiến đấu

Bọn họ đã mấy lần tới bên ngoài mép của sa mạc, pháp sư vong linh hệ có trực giác vô cùng mãnh cảm với những sinh vật bất tử, bọn họ biết được bên trong có một bất tử chi vương hùng mạnh khó đoán biết được

Hai người không dám bước vào nửa bước. cuối cùng quyết định trong lúc bất tử chi vương phá được phong ấn của thần cách sẽ lại tới nơi này, xem xem có thể tìm kiếm cơ hội đoạt lấy thần cách của minh thần gia long hay không??"

Không suy nghĩ, bọn họ dường như đã tới chậm một bước, cả vùng sa mạc đã bị bao phủ bởi một lớp ma khí đen kịt, ma khí đen kịt vô biên đã bắt đầu lan tràn ra ngoài đại sơn, lúc này đột nhiên mà xông vào, chắc rằng không những không có chút thu hoạch gì, mà còn có thể mất đi tính mạng một cách vô ích

Lai Mảo hỏi: "Đại hiền giả, chúng ta phải làm thế nào đây"

Tang Đức khoác áo bào, nhìn chăm chăm về phía sa mạc, có chút nghĩ ngợi nói: "Xem ra, thần cách của minh thần gia long và chúng ta không có duyên phận, bây giờ chắc đã có người chiếm được rồi, ta cảm thấy không giống với bất tử chi vương. Chúng ta hãy ở đây đợi xem nào" cũng trong lúc này bảy vị chấp pháp của quang minh giáo

hội ở phía xa cũng không dám tiến thêm, bọn họ cảm thấy một lúc khí tức hắc ám đáng sợ, tất cả mọi người đều kinh sợ, nếu như đúng là có một người đang nhân gian phong thần, bọn họ có chút không dám tưởng tượng...

Theo truyền thuyết, minh thần và quang minh thần không hề thân thiết gì, mặc dù không giống với hắc ám đại ma thần, thù hận không đội trời chung với quang minh thần, nhưng tuyệt đối cũng chẳng phải là một kẻ nhân từ

Những người này cứ truy sát tin đồn vong linh ma pháp sư của lão, hơn nữa đã đuổi tới nơi rồi... tình hình vô cùng không ổn. vài vị chấp pháp thậm chí cầu nguyện, nếu như có người phong thần thành công, hi vọng người đó có thể dữ lại được linh thức của bản thân, đừng đồng hóa với kí ức còn lại của minh thần gia long đời trước

Ma khí vô tận vẫn tiếp tục tuôn ra cuộn cuộn, lan tràn theo quần sơn dài vô tận, một cảnh tượng của ngày tận thế đã tới hiện ra, bọn người Tang Đức, và vài nhân viên chấp pháp của quang minh giáo hội, bây giờ bọn họ đều đã ở trong ma khí

Nếu như cứ tiếp tục như thế này, nói không chừng ma khí hắc ám sẽ lan tỏa tới thị trấn ở bên ngoài đại sơn, suy cho cùng thì đây cũng là thần cách của chủ thần tiến hành truyền thừa

Tuy nhiên đúng trong lúc này, Thần Nam ở trong sa mạc thét lên một tiếng 'Á...' âm ba cuộn cuộn khắp không gian, truyền khắp quần sơn liên miên, chàng ta cảm thấy trong người dường như có một linh hồn tàn khuyết đang dấy giữa, muốn cướp lấy cơ thể chàng ta

"A...là kẻ nào? Mau ra đây cho ta!"

Thần Nam vô cùng phẫn nộ, chàng cảm thấy có chút bị lừa, cái gọi là truyền thừa không giống với trong tưởng tượng, không phải là đoạt được thần cách một cách đơn thuần, đã có một linh hồn tàn khuyết muốn đoạt lấy quyền chỉ đạo cơ thể chàng,, chàng ta thậm chí có nhận được một luồng ý thức, linh hồn đó muốn hòa trộn vào với chàng

"Tuyệt đối không được! ta chính là ta, tuyệt đối không thể chấp nhận

ý thức của kẻ khác, cho dù là thần cũng không được, gia long người mau ra đây, ra khỏi người ta!"

Từ trước tới giờ, người dám mắng chủ thần quả không nhiều, bây giờ Thần nam không những lớn tiếng quát mắng, nếu như có thể động thủ, chàng ta còn muốn đánh cho vị minh thần trong truyền thuyết này một trận, chàng không tin, vị minh thần tuyệt đối không thể hòa trộn vào với chàng ta, rất có thể sẽ xóa sạch đi ý thức của chàng ta

Trên thực tế thì, linh hồn tàn khuyết đó còn phần nộ hơn, đã từng là chủ thần lại không có cách nào chinh phục được cơ thể của một người bình thường ở trước mắt, đây đúng là quá tà dị

"Thể chất thật kì quái! Một ý chí thật mạnh mẽ! cơ thể này ta đoạt lấy là chắc chắn!" linh hồn tàn khuyết của minh thần gia long dùng dòng ý thức lớn tiếng kêu lên trong đầu Thần nam

"á..á.." Thần Nam đột nhiên cảm thấy đầu đau đớn vô cùng, giống như bị kim đâm, giống như bị dao chém, giống như vỡ tung

"Đừng có phản kháng, chấp nhận ta, chúng ta hòa làm một, người sẽ chỉ trong chớp mắt có được những thần thông của ta, có được thần cách của ta, người sẽ là người mạnh nhất trong khắp thiên hạ này, không, cho dù là tới tiên giới, cũng không có kẻ nào có thể làm gì được người!: chẳng lẽ người không muốn trở thành thần hay sao? Ta chính là chủ thần trên thiên giới đây, chỉ cần người đồng ý hòa nhập lại, như vậy sau này chúng ta sẽ có thể tồn tại cũng với thiên địa, tỏa sáng cùng nhật nguyệt.." Minh thần gia long vừa giành lấy quyền điều khiển cơ thể Thần nam, vừa không ngừng mê hoặc

"Người là một tên thần ngu độn, rút ra khỏi người ta, ta chính là ta, tuyệt đối không nhập vào với người!" Thần nam ôm đầu, lăn qua lăn lại trên mặt đất, đau đớn khiến cho chàng suýt nữa ngất đi, nhưng chàng biết rằng tuyệt đối không được nhắm mắt lại

"Kì quái, kì quái, kia là một con người sao?" Minh thần gia long vô cùng phần nộ, mặc dù linh hồn tàn khuyết, thần lực còn lại chẳng là bao, nhưng dù sao thì ông ta cũng từng là một chủ thần, nhưng lại không thể nào có cách nào không chế được ý thức và cơ thể của

Thần Nam

Trong khi bị từng đợt sóng tinh thần của gia long tấn công, Thần Nam đột nhiên hét lớn lên một tiếng, "á.." trong vùng đầu đau đớn vô cùng, chàng cảm thấy trong lòng lóe sáng, một cánh cửa đóng kín dường như đột nhiên mở ra

Một cảnh tượng xất hiện trong đầu chàng ta

Trên vách đá cheo leo, Mộng Khả Nhi cầm kiếm đi về phía chàng ta, liệt huyết tổ độc trong người ngấm vào trong xương cốt, không có sức lực chống đỡ, thần trí dần dần mơ hồ, hai mắt chàng ta đỏ ngầu, tóc rối bời, chạy tới nơi vách vỡ nát, không chút do dự nhảy xuống dưới

Dòng sông cuộn cuộn cuốn chàng ta về hạ lưu, lưu lạc tại một sơn thôn mộc mạc, và đã sống cùng với kẻ đại thù là Mộng Khả Nhi

Chàng ta đi theo lão Đan Ni Đông ngày ngày đi bắt cá, sau đó đã trở thành một thợ săn xuất sắc nhất của thôn

Chàng đánh bại tên vô lại Áo Lợi Mạn, cùng với mộng Khả Nhi kết thành phu thê, sau khi kết hôn hai người đã cùng quý trọng lẫn nhau

Trong não chàng chấn động một tiếng, chàng đã hoàn toàn phục hồi lại trí nhớ, nhớ lại những chuyện trong quá khứ, chàng không dám tin, chàng đã cùng với Mộng Khả Nhi kết thành vợ chồng, điều này...chàng sửng sờ, điều này thật là hoang đường,, đúng như một giấc mơ,,

"Đáng ghét, tại sao lại như vậy, một người bình thường, tại sao lại khó chinh phục tới như vậy?"

Lời nói của Minh Thần gia long kéo Thần Nam về với thực tại, lúc này chàng cảm thấy đầu không còn đau đớn nữa.

Chương 34

Phệ Thần

"Ta nhất định phải thành công" Gia long phẫn nộ kêu lên.

Đột nhiên trong lúc này, trong đan điền ở trong người Thần Nam phát ra hàng loạt những tia sáng chói lóa, hai quang cầu một đen một vàng phát ra những luồng sáng chói, không ngừng xoay tròn nhanh chóng trong vùng đan điền, thái cực đồ lâu ngày không thấy lại một lần nữa hiện hình

Một luồng sức mạnh đáng sợ trong thái cực đồ tuôn ra, lao về phía linh hồn tàn khuyết đang chiếm cứ trong người Thần nam

"ha ha ha...Ta nhìn thấy gì thế này!" linh hồn tàn khuyết của Minh Thần gia long điên cuồng hét lên: "A, nhất định không phải là thật! nhất định là ảo ảnh....bí mật kinh thiên! Âm mưu! Âm mưu đáng sợ!!!" Minh thần gia long dường như nhìn thấy một sự việc đáng sợ vô cùng ở trong vùn đan mạch của Thần Nam, ông ta điên cuồng kêu lên: "Khải tát,.. Na ti. Chiến vô cực. Ngạo Thương Thiên...ha ha ha ha... âm mưu đáng sợ! là kẻ nào đã độ diễn ra tất cả? là kẻ nào đã làm ra việc này!! Ha ha ha,,," "Đồ khốn nạn người đang nói cái gì, mau nói rõ ràng xem nào" Thần Nam lập tức hiểu ra, Gia Long ở trong người chàng ta đã biết được bí mật kinh thiên, có lẽ Gia Long thông qua người chàng ta đã biết được bí mật của THẦN ma lăng viên hàng vạn năm

"ha ha ha...quá tàn khốc. để ta thoát khỏi nơi này, ta không muốn chết, ta phải thoát khỏi nơi này...kết cục đáng sợ, ta không phải là minh thần đời đầu tiên, không cần tiểu thần hầu bồi của ta như thế này, ta không muốn biến thành tro bụi..." " Gia long người mau nói rõ ràng, rốt cuộc là có chuyện gì?" Thần Nam cảm thấy cách chàng rất gần,tất cả những bí mật đều hiển hiện trước mắt, chàng hét lên: "Gia Long khốn kiếp, người mau mau nói cho ta biết rốt cuộc là chuyện gì!" Chỉ là tất cả đã muộn rồi, sức mạnh mà Thái cực thần ma đồ phóng ra đã hình thành nên một cơn lốc xoáy, cuốn lấy linh hồn tàn khuyết vào trong

"Thần ma lăng Viên, chúng thần tề tụ, đồ tổ giá y..." lời nói của Minh Thần gia long ngắt tại đây, linh hồn tàn khuyết bị hút vào trong thái cực ma đồ

Thái cực ma đồ điên cuồng xoay chuyển, hai quang cầu kim, hắc giống như nước, không ngừng chảy trong cơ thể Thần nam. Cho tới phút cuối cùng mới từ từ tĩnh lại, hai quang cầu một kim một hắc xuất hiện, từ từ dừng lại ở trong vùng đan điền của Thần nam, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì

Ma khí vô tận trong không gian vẫn còn, nhưng khí tức chết chóc đáng sợ thì đã biến mất theo minh thần

"Tại sao, rốt cuộc là tại sao? Trên người ta rốt cuộc có che dấu bí mật thế nào? Ta thật sự là một cái lò sưởi hay sao? Thật sự là một quân cờ trong đại cục kinh thiên hay sao?"

Thần nam ngửa cổ lên trời hét lớn, lúc này trong lòng chàng vô cùng tức giận, chàng không cam tâm bị người khác lợi dụng, cho dù pháp lực của người đó thông thiên, chàng cũng phải phản kháng

"Á..." Chàng gầm lên phẫn nộ, huyền công trong người không chịu sự khống chế, điên cuồng vận chuyển, một ma ảnh màu đen nhanh chóng xuất hiện ở sau lưng chàng, sáu bảy bộ binh khí mờ nhạt xuất hiện xung quanh người chàng, không ngừng chuyển động.

"keng" thanh tử vong ma đao trong tay bóng đen phát ra một âm thanh kim loại, vang vọng khắp thiên địa, nó dần dần nổi lên, treo lơ lửng trên vai phải của Thần nam, bắt đầu điên cuồng hút lấy ma khí ở xung quanh

Một tiếng va chạm của kim loại vang lên, vang vọng khắp sa mạc, truyền khắp trong quần sơn, một bóng mảnh thuẫn mờ ảo từ trên thanh binh khí bay ra, lơ lửng trên vai trái của Thần Nam, ma khí vô tận cuộn cuộn tuôn trào

"keng" "keng keng"

Tiếng kim loại vang khắp không gian, truyền khắp đại sơn, sáu bảy thanh binh khí màu đen mờ nhạt, đều ngừng chuyển động, lơ lửng ở

xung quanh Thần nam, bắt đầu điên cuồng hút lấy ma khí trong thiên địa

Còn bóng đen ở sau lưng Thần Nam cũng đã để rơi binh khí thần bí trong tay trái, nó đưa hai tay ra, ma khí vô tận lao về phía nó và thanh binh khí

Trong đại sơn không xa, Lai Mỗ và Tang Đức đều vô cùng kinh ngạc, họ vừa nghe thấy tiếng thét của Thần nam, bây giờ lại phát giác thấy ma khí trong đại sơn đang dần thu lại, từ từ thu lại về phía trong sa mạc

"Ý, chẳng lẽ là Thần Nam đã đạt được Thần cách của mình thần gia long" Lai Mỗ nghi hoặc nói: "anh chàng này biến mất đã lâu, sau lại chạy tới nơi này chứ"

Tang Đức nhìn về phía sa mạc, cau mày nói: "khí tức của mình thần vừa nãy đã đột nhiên biến mất, dường như....thần cách đã không tồn tại nữa, chẳng lẽ lại bị phong ấn lại sao?"

Trong dãy núi phía xa, ma khí đã biến mất, vài nhân viên chấp pháp của quang minh giáo hội thở phào

"Minh thần truyền thừa hình như đã thất bại rồi"

"Rõ ràng không giống như thành công, luồng không khí chết chóc đáng ghét đó hoàn toàn biến mất rồi"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đợi một lúc nữa chúng ta đi xem xem.."

Nửa canh giờ sau, ma khí vô tận trong thiên địa đã hoàn toàn biến mất, người của ma ảnh ở phía sau thần nam đã rõ ràng hơn một chút, có chút chân thực hơn

Ngoài Tử vong ma đao và thuấn ra, nhưng binh khí thần bí khác vẫn rất mơ hồ, nhìn không thật sự rõ ràng

Tử vong ma đao biến hóa lớn nhất, gần như đã thực chất hóa, có thân đao với độ cong hoàn mỹ vô cùng đáng sợ, lưỡi đao màu đen

tỏa ra từng luồng khí chết chóc, cán đao có khắc một cái đầu rồng giống như có sinh mệnh, hai mắt liên tục phát ra hai đạo quang mang

Thuần cổ xưa không còn hư ảo mờ nhạt như trước kia nữa, hoa văn cổ xưa ở bên trên rõ tới có thể nhìn thấy được, đã có cảm giác thực thể hóa, giống như cổ vật thời thượng cổ lại nhìn thấy mặt trời, phát ra những luồng khí tang thương

Thần nam vô cùng kinh ngạc, chàng không thể ngờ được rằng những thứ binh khí thần bí này là có thể hút hết toàn bộ những ma khí che lấp đất trời đó, ma khí mà mình thần để lại đối với chúng giống như những món ăn bổ dưỡng

Không còn nghi ngờ gì nữa, ma đao và cổ thuần đã thực chất hóa, uy lực nhất định mạnh hơn nhiều so với trước, cùng với những suy nghĩ của Thần nam, ma ảnh và những binh khí thần bí đều từ từ biến mất, lúc này những suy nghĩ kích động của chàng dần dần bình tĩnh lại

Thần Nam sững sờ đứng trong sa mạc, Minh thần gia long rút cuộc đã phát hiện ra bí mật gì? Chàng không thể tưởng tượng nổi, chàng và Mộng Khả Nhi đã kết thành phu thê, chàng sẽ sống với nàng ta như thế nào đây, chàng không biết được

Chàng đứng lặng vài phút, sau đó bắt đầu tìm kiếm tung tích của bất tử chi vương, cổ thần điện đã hoàn toàn đổ nát, trong sa mạc chỉ còn lại một vùng phế vật

Thần nam vung quyền chém bay những đám tường đổ nát, nhưng không hề phát hiện ra một chút tung tích của bất tử chi vương, thậm chí đến đám hài cốt mà chàng đánh nát cũng không tìm thấy một mảnh nào, nó đã biến matasa cùng với thánh vật xạ nhật tiễn

Thần Nam cau mày, La Mạn Đức Lạp trước lúc chết đã từ dặn dò chàng ta nhất định phải tiêu diệt được bất tử chi vương, bây giờ lại để cho nó chạy mất, chàng cảm thấy vô cùng nuối tiếc

Thực lực của tên bất tử chi vương này quả thật vô cùng đáng sợ, ít nhất cũng đã đạt tới lục giai, nếu như không phải vì có sức mạnh phong ấn thần cách, và xạ nhật tiễn, e rằng chàng và La Mạn Đức Lạp vừa bước vào Thần điện đã bị bất tử chi vương giết rồi

Tên này tuyệt đối không phải kẻ mà bây giờ Thần Nam có thể đối phó, may mà tên đó số đen đủi, cuối cùng đã thịt nát xương tan, tổn hao mấy trăm năm tu luyện, bây giờ đang là cơ hội để giết nó, tuy nhiên nó lại biến mất tiêu, Thần nam tiếc nuối không nguôi

"Tên này đã chạy thoát mất, điều đáng hận nhất là còn mang cả xạ nhật tiễn đi, sau này nhất định sẽ là một mối họa lớn" Thần nam rất quan tâm tới thanh thần tiễn đó, chàng cứ nghĩ mãi, nếu như dùng cung hậu nghệ bắn mũi tên đó, sẽ có uy lực như thế nào? Nói không chừng chỉ chớp mắt có thể tiêu diệt được cả thần linh...

Ma khí vô biên đã biến mất, sa mạc lại trở về với trạng thái yên tĩnh, đại quân bạch cốt cũng biến mất, trong lòng Thần nam suy nghĩ, đám xương đó nhất định đang ẩn mình dưới sa mạc, vậy thì tám chín phần là tên bất tử chi vương cũng đang trốn trong cát, nó chắc là chưa trốn được

Thần Nam quyết định ở lại, ở đây chờ bất tử chi vương, một là để hoàn thành tâm nguyện của la Mạn Đức Lạp, hai là chàng ta quả thật rất lo lắng tới đại họa này, nếu như không nhân lúc nó đang suy yếu tiêu diệt nó, thì sẽ để lại hậu quả khó lường

Lai mảo và Tang Đức đã đợi trong đại sơn hai canh giờ, thấy trong sa mạc đã yên ắng, bọn họ bắt đầu cẩn thận đi vào trong, sau khi tới mép của sa mạc, hai người có chút kinh ngạc, bọn họ đã phát hiện ra hơi của bất tử chi vương

"Điều này là thế nào? Chẳng lẽ Bất tử chi vương bị người ta đánh?" Lai Mảo vẻ mặt nghi hoặc, ông ta là vong linh pháp sư võ công cao thâm, vô cùng mẫn cảm với khí tức của những sinh vật hệ bất tử, bây giờ hiện tượng này nói lên rằng, bất tử chi vương không phải là biến mất từ thế giới này, chỉ là cẩn thận che dấu khí tức của mình mà thôi

Tang Đức nói: "Lai Mảo chúng ta đi vào xem sao. Thông qua vong linh sư tác pháp thuật, thông qua đám xương trong sa mạc cảm thấy Thần Nam dường như đã tới đây, hơn nữa dường như vẫn chưa dời đi"

Hai người từ từ tiến sâu vào trong sa mạc, rất nhanh bọn họ đã phát

hiện ra vết tích đồ nát của Thần điện ở giữa sa mạc, và cũng phát hiện ra Thần nam.

Lai Mảo đứng ở rất xa nói lớn: "Thần Nam sao người lại ở đây?"

Thần nam sớm đã phát hiện ra hai người, chàng có chút ngạc nhiên vì hai vị vong linh ma pháp sư sao lại xuất hiện ở nơi này

Hai bên sau khi nói chuyện một lúc, đều hiểu được nguyên nhân tại sao đôi bên có mặt ở đây, đương nhiên Thần nam không nói mình đã hút lấy thần cách của mình thần gia long, suy cho cùng thì đó cũng là thần linh của hệ bất tử và hệ vong linh, chàng không muốn ở trước mắt người dân tộc Hồi thét lên thối lộn thật ngon

"Thật không ngờ thần cách của mình thần lại bị nổ tung, chẳng lẽ thần cách của chủ thần đại nhân đã trở về với thiên giới rồi, ta không tin thần cách đã bị hủy diệt" lúc Lai Mảo đang nói về Gia Long, vẻ mặt tôn thờ và cung kính

Thần Nam nói: "Đúng rồi, vừa nãy mọi người cũng biết, bất tử chi vương sau khi bị xạ nhật tiễn bắn bị thương, lại bị ta và La Mạn Đức Lạp liên thủ tấn công, nhưng ngọn lửa linh hồn của nó vẫn chưa bị dập tắt, mang theo đám xương vụn đó trốn vào trong sa mạc, các người là vong linh ma pháp sư, có cách nào ép nó xuất hiện không?"

Tang Đức nói: "Nếu như sau khi bị thương, thực lực của nó yếu hơn ta và Lai Mảo, chúng ta có cách thông qua tử linh triệu hoán thuật, kêu gọi khiến nó xuất hiện"

"Vậy thì còn đợi gì nữa, nhất định phải nhanh chóng tìm ra cái đại tội nhân này, nếu không thì hậu quả thật khó mà tưởng tượng được" thần Nam giục bọn họ.

Chương 35

Chấp pháp giả

Tang Đức và Lai Mão bước tới nơi thánh điện đồ nát, nhắm mắt lại cảm nhận khí tức của bất tử chi vương còn để lại trong đám đồ nát này, sau đó bắt đầu đọc những lời nguyện, bắt đầu thi triển tử linh triệu hoán thuật. trong không trung bốc lên từng đợt dao động ma pháp cổ quái, lan tràn ra khắp sa mạc

"bùm" Một bạch cốt trảo khổng lồ đột nhiên lao ra khỏi đám đồ nát, nhanh chóng lao về phía La Mão và Tang Đức

Thần Nam sớm đã có sự chuẩn bị, diệt thiên thủ lập tức vung ra, đập mạnh bạch cốt trảo khổng lồ của bất tử chi vương văng xuống đất

"Không có gì, các người cho dù đọc lời nguyện ta vẫn bảo đảm các người không bị làm phiền. bây giờ tên này đã bị thịt nát xương tan, căn bản không làm nên được trò trống gì"

Sử linh triệu hoán thuật lại tiếp tục, đám xương tàn của bất tử chi vương, bay khỏi đám đồ nát

Cuối cùng lời nguyện đã kết thúc, một tiếng gầm đáng sợ vang vọng khắp thiên địa, một cái đầu khô lâu khổng lồ có mọc ba sừng từ trong lòng đất nhoi lên

Trong đầu khô lâu lập lòe quỷ hỏa lúc tỏ lúc mờ, đó là ngọn lửa linh hồn yếu ớt sau khi nó bị thương, bất tử chi vương độc ác gầm lên: "Ba tên người bỉ ổi nhà các người, thật đáng chết hàng trăm lần..."

"người căm mồm cho ta, người đúng là đồ quỷ đáng chết, hôm nay người chết chắc rồi" thần Nam vung ra một đòn diệt thiên thủ, đập mạnh xuống, chiếc đầu khô lâu khổng lồ 'bùm' một tiếng, bị đánh ghi xuống mặt đất

"Đáng ghét, wào..." bất tử chi vương chưa từng thảm hại như thế bao giờ, tức giận gầm gào liên miên

"Người có găm gào cũng không có tác dụng, ta đánh đánh đánh đánh đánh đánh...." Thần Nam hai tay liên tiếp ra đòn, hai quang chưởng không lồ thực chất hóa, điên cuồng đập xuống đầu của khô lâu

Lai Mảo và Tang Đức đưa mắt nhìn nhau, đây là bất tử chi vương hùng mạnh tới cực điểm, đã bị người thanh niên ở trước mắt đối xử thật tàn bạo, đây...đúng là có chút khiến người ta không dám tưởng tượng

Tuy nhiên bất tử chi vương vốn hùng mạnh, quả nhiên không phải tầm thường, diệt thiên thủ của Thần nam đã không thể đập vỡ được đầu nó, đừng nói tới đập tắt được ngọn lửa linh hồn ở bên trong

"Wào.. đồ người ngu xuẩn, không có thánh vật như xạ nhật tiễn, người có làm thế nào đi nữa cũng không thể hủy diệt được ta, đợi tới khi nguyên khí của ta hồi phục lại, sẽ tế luyện lại cơ thể, nhất định sẽ băm vằm người" bất tử chi vương ác độc găm lên

"Người đã không còn có tương lai nữa rồi, bây giờ người chết chắc" phía sau Thần Nam xuất hiện ma ảnh, tử vong ma đao hung hãn chém xuống bất tử chi vương

"Á...." bất tử chi vương gào lên một tiếng, nó cảm thấy tình hình có chút không ổn, lúc này nó suy yếu như vậy, không thể nào có thể chống cự lại được thanh ma đao thần bí vô cùng kia, nó liều mạng đập xuống cát, cuối cùng nhanh chóng chui xuống

"Lai Mảo nhanh đọc lời nguyện, gọi nó ra đây cho ta" cứ thế Thần nam vung tử vong ma đao, Lai Mảo và Tang Đức đọc lời nguyện, bất tử chi vương cứ mỗi lần xuất hiện lại bị Thần Nam đập mạnh cho một đòn, không tới nửa canh giờ, chiếc đầu khô lâu không lồ đã bị tử vong ma đao chém mười mấy nhát, biết bao vết nứt xuất hiện trên xương đầu

"wào...tiểu tử mau ngừng tay, tất cả hãy thương lượng."

"Ai cho người thương lượng, người không phải đã nói không có thánh vật như xạ nhật tiễn, ta không thể nào giết chết được người hay sao? Bây giờ ta dùng hành động thực tế cho người xem"

Bất tử chi vương đáng thương, lại bị Thần Nam liên tiếp chém cho mười mấy đao, cuối cùng không thể nào chịu đựng được nữa, chiếc đầu khô lâu to tướng 'bùm' một tiếng nổ tung, một ngọn lửa linh hồn lúc tỏ lúc mờ bất định lao ra ngoài

"Chết đi!" Thần nam một đao chém xuống, ngọn lửa linh hồn trong chớp mắt đã bị hủy đi quá nửa

"Đợi một chút, đừng hủy diệt đi ngọn lửa linh hồn đó, bay giao nó cho tôi" Tang Đức lớn tiếng nói lớn

Ông ta bây giờ không có da thịt, chỉ có thể tu luyện lửa linh hồn, ngọn lục quang trước mắt, đối với ông ta mà nói còn là thức thuốc bổ hơn cả tiên đơn

Thần Nam nhìn Tang Đức từ từ luyện hóa ngọn lửa linh hồn, sau khi hấp thụ mới thu tử vong ma đao về. bất tử chi vương quả thật quá hùng mạnh, ở trạng thái yếu nhất vẫn có thể chống chịu hai mấy đòn của tử vong ma đao, điều này thật đáng sợ

"Tang Đức đại hiền giả, vẫn cần xin ông giúp đỡ một chuyện"

"Người thanh niên có chuyện gì cứ nào, đừng khách sáo"

"Là thế này, trong thần điện có một thánh vật là xạ nhật tiễn, đã bị bất tử chi vương giấu trong sa mạc, xin hỏi ông có cách nào tìm ra nó không?"

Tang Đức cười, nói: "Cái này thì dễ thôi" Nói rồi bắt đầu nhanh chóng đọc lời nguyện, cùng với sự rung chuyển kịch liệt của sa mạc, hàng vạn bộ khô lâu bò lên, sau đó làm theo mệnh lệnh của Tang Đức, tiếp tục chui vào trong sa mạc

Nửa canh giờ sau, sa mạc lại trở lại bình tĩnh, một thanh kim tiễn dài nửa mét xuất hiện trong tay Thần nam, toàn thân nó phát ra ánh sáng lấp lánh chói mắt, bên trên có trạm trổ hoa văn cổ xưa, phía trên có luồng sức mạnh thần bí khó đoán

"Đây là cái gì? Đây...hình như là thánh vật xạ nhật tiễn của quang

minh giáo hội chúng ta!"

"trời ơi, quả thật là thần tiên trong truyền thuyết, chẳng nhẽ quang minh thần đã dẫn dắt chúng ta, muốn chúng ta tới đây để thu hồi lại thánh vật?"

Vài kẻ chấp pháp của quang minh giáo hội cuối cùng đã đuổi tới sa mạc

Bảy người từ trong khoảng từ hai mấy tới bảy mấy tuổi, trong đó có một nam một nữ bộ dạng khoảng hai mấy tuổi, người con trai anh tuấn, người con gái xinh đẹp, ba người trung niên tuổi khoảng ba bốn mươi, xem ra rất uy thế, hai ông già râu tóc bạc phơ, khoảng chừng ngoài bảy mươi tuổi

Vài người chấp pháp của quang minh giáo hội là sức mạnh vương bài trong thần điện, trực tiếp phụng mệnh giáo hoàng và các vị hồng y đại giáo chủ, những người này sau khi được thần điện lựa chọn, bắt đầu được huấn luyện như địa ngục, nói thẳng ra, những người này chính là những kẻ chó săn trung thành của giáo hội, phán xử những kẻ dị giáo đồ chính là chức trách chủ yếu của họ

Vài người nhìn xạ nhật tiễn trong tay Thần nam đều lộ ra vẻ vui mừng, người con gái trẻ tuổi nói với Thần nam: "Vị bằng hữu này, xạ nhật tiễn trong tay huynh chính là thánh vật của quang minh giáo hội chúng ta, xin hãy trả lại cho chúng ta"

"Hừm, ai có thể chứng minh đây là thánh vật của giáo hội các người? Nó bị phong ấn trong tòa thần điện này đã không dưới nghìn năm rồi, làm sao lại không thấy các người tới lấy, tại sao ta vừa lấy được, các người đã tới đòi? Chẳng lẽ nhìn thấy ta có một mình các người cậy thế đông để ức hiếp sao?" Thần Nam lạnh lùng trả lời

Người nam thanh niên đứng ngang hàng với người con gái, lạnh lùng lên tiếng: "Thần tiên đã lưu truyền hàng nghìn năm trong quang minh giáo hội chúng ta rồi, hơn nghìn năm nay đã biến mất một cách kì bí, trên đại lục đại đa số mọi người đều biết. người chẳng nhẽ muốn chiếm nó cho mình hay sao? Hừm, ta sớm đã biết, người và hai tên vong linh ma pháp sư đi cùng nhau, xem ra hôm nay phải giải quyết thêm một dị giáo đồ nữa rồi!"

"hừm hừm hừm, người nói rằng thần tiên đã ở trong tay quang minh giáo hội hàng nghìn năm rồi, vậy ta hỏi người, trong thời đại xa xôi hơn nữa, thánh vật này nằm trong tay của quang minh giáo hội không? Thần điện cũng chỉ là có được nó trong một khoảng thời gian nào đó mà thôi, các người nghìn năm trước làm mất nó, xạ nhật tiên đã trở thành một vật vô chủ rồi, bây giờ ta đã giành được, đương nhiên là của ta rồi!" Nói tới đây, Thần Nam cười nhạt nói: "Còn về nửa câu sau của các người, ta cảm thấy có chút buồn cười, hì hì, đã coi ta là một dị giáo đồ, người đúng là khéo ăn nói, muốn tới cướp thì cứ nói thẳng ra, việc gì phải làm ra vẻ đường hoàng thế?"

Người nam thanh niên vẻ mặt biến sắc, nói: "Người... quả nhiên là một kẻ dị giáo đồ tà ác, đã dám tranh giành thánh vật của thần điện, xem ra hôm nay chúng ta phải thay quang minh thần chấp pháp rồi!"

"à... ta sớm đã nói rồi, muốn tới cướp thì cứ tới, phí lời làm gì, đúng là phiền phức" Thần Nam bộ dạng không thèm quan tâm

Tang Đức cau mày, nói nhỏ với Thần nam: "Đôi thanh niên nam nữ này rất mạnh đấy, ta nghi ngờ bọn chúng từng được 'thánh hàng'"

Thần nam sớm đã nhận thấy đôi thanh niên nam nữ này không phải tầm thường, thực lực của bọn họ dường như không thể định vị là kẻ tu luyện đang ở cấp mấy, trên người họ dường như không phải tỏa ra dao động của ma pháp nguyên tố, dường như cũng không phải là dao động của đấu khí, giống như một luồng khí tức thần linh thánh khiết

"Thánh hàng là thế nào?"

Tang Đức nói: "thiên sứ hoặc những thần linh khác của thiên giới, không thể tùy ý tới nhân gian, nếu không sẽ vi phạm vào thiên địa pháp tắc và sẽ bị trừng phạt. những thần linh này để tránh sự trừng phạt, đã tìm tới cơ thể người có tư chất siêu phàm, và trong thời gian ở lại nhân gian nhất định phải dốc sức để cải tạo cơ thể của người đó, để có thể chịu đựng được thần lực lớn mạnh của họ. sau khi thần linh trở về thiên giới, họ sẽ trả lại quyền điều khiển cơ thể cho người chủ ban đầu của nó, đó là những người được 'thánh hàng', thực lực đáng sợ vô cùng, căn bản không thể nào có thể lấy tuổi tác của họ để đong

đo thực lực của họ, suy cho cùng thì cơ thể của họ cũng đã từng được thần linh cải tạo

Thần nam đã hiểu được là chuyện gì, điều này cũng giống với việc đoạt xá của đông phương, tuy nhiên một cái là có mượn có trả, một cái là hoàn toàn chiếm làm của mình

"Ông nói rằng hai người trước mắt đã từng được thần linh sử dụng cơ thể"

Tang Đức gật đầu nói: "Đúng thế, chính bởi vì sự tồn tại của đôi thanh niên nam nữ này, ta và Lai Mão mở không dám chính diện đối kháng với bọn họ, bởi vì thực lực của hai người đó thật khó đoán, có thể cũng bình thường, có thể vô cùng đáng sợ"

Lúc này, người nam thanh niên đã rút thanh trường kiếm ở sau lưng ra, bước nhanh tới, lớn tiếng hét: "bây giờ ta phải thay quang minh thần làm sạch đám dị gióa đồ!"

"não của người bị ngập nước sao, bây giờ là thời đại nào rồi, mà vẫn còn nói những lời cổ lỗ sĩ như thế" Thần Nam với bộ dạng không thèm quan tâm, nói: "ta tới dạy cho người biết, người nên nói như thế này, vùng sa mạc này là địa bàn cai quản của quang minh lão đại, đám người các người dám tới chỗ của chúng ta gây sự, bây giờ ta dẫn các huynh đệ tới đánh các người!"

Nhìn thấy Thần Nam bộ dạng không chút sợ sệt, hai ông già trong đám người chấp pháp đưa mắt nhìn nhau, cau mày, một trong hai người nói: "Vẫn chưa hỏi đại danh của các hạ, xin hỏi các hạ là..."

"Thần Nam"

Người nam thanh niên vừa rút kiếm đang bước tới, nhưng khi nghe thấy Thần Nam báo danh đã dừng ngay lại, vẻ mặt anh ta vô cùng khó coi, mồ hôi vã ra trên trán

Vài vị chấp pháp giả cũng kêu lên kinh ngạc, bây giờ trong giới tu luyện có ai là không nghe tới tên của Thần nam, được gọi là tuyệt thế sát tinh, với tuổi đời hơn hai mươi, trong vòng một ngày đã giết hết ba vị tuyệt thế cao thủ, giống như một trận động đất cấp 12, kịch liệt

rung chuyển cả giới tu luyện

Bây giờ vị tuyệt thế sát tinh đang đứng trước mặt bọn họ, làm sao không khiến bọn họ kinh ngạc được, người nam thanh niên cứng đờ đứng tại trận, vẻ mặt căng thẳng vô cùng.

Chương 36

Thần Nam cũng không muốn gây sự với người của quang minh giáo hội, dù sao đi nữa thì thực lực của quang minh giáo hội cũng quá mạnh, chàng cười nói: "Các người cũng biết, đồ gia hiệu là đồng thổ hoàng tộc đang gây sự với ta, thanh xạ nhật tiễn này cho ta mượn hai hôm, sau khi dùng xong ta sẽ trả lại cho quang minh giáo hội"

Vài người đưa mắt nhìn nhau, bọn họ thật sự không muốn đối đầu với vị sát tinh này, người ở trước mắt này nếu như nổi giận, chắc rằng trong giới phàm tục này không có ai có thể chịu được, có thể khiến cho cả giới tu luyện kinh hãi

"Điều này..."

Bảy người đều do dự, mượn như vậy, rõ ràng là mượn không có trả!

Thần nam nói: "các người lần này tới nơi đây mục đích chủ yếu không phải là vì tìm thần cách của minh thần gia long hay sao? Ta có thể nói cho các người tin tức quan trọng này, thần cách của minh thần đã bị bắt tử chi vương đoạt mất rồi, đương nhiên nó cũng bị xạ nhật tiễn làm bị thương rồi, các người bây giờ hãy nhanh chóng tìm nó, một khi nó dung hòa được thần cách của minh thần gia long, tây thổ e rằng sẽ có biến cố lớn xảy ra"

"Cái gì?"

"Điều này..."

Mấy người vẻ mặt thất kinh, những ngày này bọn họ vẫn ở trong quần sơn gần đây đuổi theo Tang Đức và Lai Mão, đã từng vài lần cảm nhận được khí tức tà ác mạnh mẽ, bây giờ nghe thấy những lời thần Nam nói lập tức tin vài phần

"Việc này nhất định phải bẩm cáo lên đại giáo chủ của thần điện cấp cao nhất!"

Chúng ta cần phải nhanh chóng truyền tin đi

"Hi vọng vẫn còn kịp" các vị chấp pháp giả lòng nóng như lửa đốt,

nhanh chóng rút lui, quang minh giáo hội không phải cứ nhất định phải giết bọn tang Đức và Lai Mão, mục đích chủ yếu của việc dùng tới những người chấp pháp chính là vì thần cách của mình thần

Sa mạc một lần nữa lại hồi phục lại vẻ tĩnh lặng, lúc Thần Nam và Tang Đức chia tay, hỏi về việc liên quan tới ma hồ bảy màu, được bọn họ nói cho biết đó là loại ma thú rất có linh tính, là một chủng loại trong loài hồ, chỉ dài một thước, toàn thân trắng như tuyết, lúc vui mừng và phấn nộ, ma tinh hạch trong người phát ra ánh sáng nhiều màu

Nghĩ tới việc của mộng Khả Nhi, thần nam thấy trong lòng có chút rối bời, chàng không biết nên giải quyết sự việc sau này như thế nào. Trang ở trong quần sơn gần sa mạc sống bốn năm ngày, vẫn khiến chàng tìm tới ma hồ bảy màu, chàng không biết mình suy nghĩ như thế nào, chỉ cảm thấy phải bắt đầu linh hồ trở về

Ma hồ bảy màu toàn thân trắng như ngọc, hai mắt đen nhánh đầy linh khí, sau khi bị Thần Nam bắt đã không ngừng giãy giụa trực bở trốn, nhưng sau mười mấy lần thất bại cuối cùng đã dần bình tĩnh lại. loại tiểu ma thú này vô cùng có linh tính, biết rằng chạy không thoát, nên cũng không phí công sức nữa

Thần Nam trong tay nhắc tiểu ma hồ, trong lòng có chút rối loạn, chàng đứng trên đỉnh núi nhìn về phía ngôi làng nhỏ, cuối cùng đã nhanh chóng bước xuống dưới núi

Trong thôn tĩnh lặng vô cùng, cửa mỗi nhà đều đóng chặt, trong thôn dường như tràn ngập mùi tanh tưởi, Thần Nam trong lòng trầm ngâm, cảm thấy tình hình có gì đó không ổn, chàng nhanh chóng chạy về nhà của lão Đan Ni Đông

Mùi tanh tưởi càng trở nên nồng nặc hơn, trên mặt đất nhiều nơi đều biến thành màu đỏ, vừa nhìn đã biết rằng đó là vết máu khô chưa lâu, Thần Nam vội vàng đẩy cánh cửa lớn của nhà lão Đan NI Đông, trong vườn là vết máu đỏ loang lổ, vô cùng đáng sợ

"Cát Lệ Ti"

"Đan Ni Đông đại thúc"

"Khả Nhi...Mộng Khả Nhi"

Thần Nham nhanh chóng chạy vào trong phòng, tuy nhiên trong nhà không có lấy một bóng người, chàng không ngừng lớn tiếng gọi tên mọi người

"đúng trong lúc này, một người thợ săn già trong thôn nhìn trước ngó sau bước vào nhà lão Đan Ni Đông, nói: "Thần Nam người mau chạy đi, nếu không đại họa sẽ rơi xuống đầu..."

"Rốt cuộc là thế nào, đã xảy ra chuyện gì" Thần Nam hỏi gấp

Thì ra sau khi Thần Nam đi, tên vô lại Áo Lợi Mạn trong thôn vẫn không chịu bỏ lòng háo sắc, chạy tới nhà lão Đan Ni Đông muốn chọc ghẹo MỘng Khả Nhi, những người dân chất phác trong thôn cho dù có chút sợ hãi tên vô lại này, nhưng vì biết ơn Thần nam lúc đi săn đã quan tâm tới, sau khi nghe xong đã kéo cả đám người tới, tất cả đều nặng tay, đánh cho Áo Lợi Mạn dờ sống dờ chết

Tên lưu manh này biết rằng không thể hoành hành trong thôn được nữa, ngoài ra còn sợ hãi sau khi Thần Nam trở về sẽ giết hắn, vì vậy chạy lên thị trấn, đối với những chuyện xảy ra gần đây hắn ta vẫn ôm hận trong lòng, thế là hắn bấm báo lên tên nam tước ác ôn ở trên thị trấn, trong thôn có một tuyệt thế nữ tử đẹp hơn cả thiên sứ, đồng thời dùng kế li gián, nói người trong thôn từng chửi rủa nam tước

Hàng ngày tên nam tước này ức hiếp hết lượt nam nữ, có tiếng là ác bá ở vùng xung quanh, sau khi nghe bấm báo lập tức phái người đi tìm hiểu, quả nhiên phát hiện ra một người con gái xinh đẹp tuyệt sắc, thế là tên nam tước ác ôn dẫn theo mấy chục người, rầm rộ kéo tới đây, muốn cướp đi Mộng Khả Nhi

Lão Đan Ni Đông và Cát Lệ Ti cực lực ngăn cản, kết quả lão Đan Ni Đông bị đánh trọng thương, Cát Lệ Ti bởi vì dung mạo xinh đẹp, thì bị tên công tước ác ôn bắt, nói rằng sẽ bắt đi cùng với Mộng Khả Nhi

Cuối cùng, khi tên nam tước ác bá tìm thấy Mộng Khả Nhi thì điều đáng sợ đã xảy ra, khi Mộng Khả Nhi phản nộ ném những thứ như đĩa, bát, dũa thì những dụng cụ vốn bình thường này đã sắc nhọn

giống như đao, khi đó đã đâm qua tên nam tước, đồng thời mấy tên thủ hạ của nam tước cũng có năm sáu tên bị đâm chết

ở tây phương người dân bình thường giết quý tộc được gọi là đại tội không thể nào tha được, nhất định sẽ bị treo cổ, Những kẻ mà nam tước kéo theo đều rút đao kiếm đòi báo thù cho hắn ta

Kết quả là tất cả đều đi theo tên Nam tước đó, Mộng Khả Nhi bị kinh hãi quá, trong vườn nhìn thấy gì là vật thứ đó, tất cả những người xông tới đều bị những vật dụng đó đâm chết

Lúc đó, Mộng Khả Nhi giống như một người con gái cô khô, nàng ta quên mất mình đã từng là thanh niên cao thủ lợi hại nhất trong giới tu luyện

Lúc giết hết tất cả mọi người, Mộng Khả Nhi tinh thần bị kích thích, không ngừng kêu thét, đồng thời một đạo ánh sáng chói mắt tỏa ra từ người của nàng ta

Kkhi người dân chạy tới hiện trường, thì chỉ thấy trong vườn và trên lối đi đều chất đầy xác chết, đâu đâu cũng là vết máu, hai cha con lão Đan Ni Đông ôm nhau ngồi khóc lóc, mọi người muốn an ủi Mộng Khả Nhi tinh thần đang thất thường, nhưng tất cả những người tới gần nàng ta đều bị một luồng sức mạnh vô hình đánh bật ra

Nửa canh giờ sau, Mộng Khả Nhi đột nhiên bình tĩnh lại, người nàng ta phát ra hàng ngàn đạo hà quang, xinh đẹp giống như cửu thiên đồng nữ

Những sự việc sau này, trong mắt những người trong thôn đều giống như những kì tích thần thánh, một đạo ánh sáng lóe lên ngọc liên đài đột nhiên xuất hiện dưới chân Mộng Khả Nhi, mộng Khả Nhi bạch y tung bay phát ra ánh sáng bảy màu, từ từ bay lên trên không trung

Lúc đó, nàng ta thánh khiết và xinh đẹp, đên cả thiên sứ giáng trần cũng không thể nào so sánh với nàng ta được

Chỉ là, bức tranh đẹp đẽ đó không diễn ra lâu, Mộng Khả Nhi kêu thét lên đau đớn: "a...làm sao lại như vậy? Làm sao lại như vậy chứ?"

Sau đó, Mộng Khả Nhi lao lên trời, biến mất trong không trung

ở tây phương, giết quý tộc là một tội không thể tha được, lão Đan Ni Đông và con gái chạy trốn vào trong đại sơn, rất nhiều người sợ bị trút giận, cũng đã trốn vào trong núi sâu, vì thế trong thôn mười nhà thì có tới chín nhà trống

Những ngày này, hàng ngày đều có đám hung binh mặc áo giáp tới thôn, bây giờ đã bắt đi rất nhiều người rồi

Thần Nam trầm mặc rất lâu, chàng không ngờ lại xảy ra nhiều chuyện đến như vậy, theo như lời người thợ săn già nói, thì Mộng Khả Nhi dường như đã.. khô phục được trí nhớ"

Chỉ với mười ngày ngắn ngủi làm vợ chồng, có lẽ bức tranh đã tới hồi kết, Mộng Khả Nhi bây giờ đã đi đâu? Một lần nữa xuất hiện, hai người sẽ đối diện như thế nào?

Thần Nam đã rời khỏi thôn, bởi vì chàng và Mộng Khả Nhi mà sơn thôn mới bị kiếp nạn này, chàng cần phải nhanh chóng tới thành lớn thứ hai của Tân Lan đế quốc Phí Sa thành, tìm Áo Liệt Lợi công tước nhờ giúp đỡ

Bây giờ, trong giới phàm tục, Thần Nam dường như không có đối thủ, nhưng chàng không muốn dựa vào vũ lực, mà giết sạch đám quân đội, bởi vì cần cứu người, không thể chống đối lại với quân đội của quốc gia

Một mình chàng thì chẳng sao, cho dù giết vào tận hoàng cung tân lan cũng có thể an toàn rút lui, nhưng bây giờ chàng phải cứu cả đám người tay không tác thép

Bây giờ còn đen tối hơn cả trong tưởng tượng, bất luận là vạn năm trước, hay là thời đại này của hiện tại, pháp tắc, thủ tắc vẫn nằm trong tay một số ít kẻ thượng vị

Thần Nam đã tới phủ của Áo Lợi Liệt Công tước, nói rõ mục đích tới, hi vọng ông ta có thể giúp đỡ cứu giúp những người dân kia,

Áo Lợi Liệt công tước thân là đại quý tộc của tây phương, tin tức vô

cùng nhanh chóng, cho dù ông ta không phải là nhân sĩ trong giới tu luyện, nhưng cũng đã nghe nói về những lời đồn trần động của Thần Nam gần đây

Thanh niên cao thủ Mới hơn hai mươi tuổi mà đã dường như không cố địch thủ, theo Áo Lợi Liệt thì chàng ta sẽ có một tiền đồ rộng mở, nếu như có thể duy trì được tình hữu hảo với một người như thế này, mười mấy năm sau, hàng trăm năm sau, không chừng cả gia tộc của ông ta sẽ có thể có thêm một vũ thần có thể dựa vào

Áo Lợi Liệt vô cùng vui mừng nhận lời yêu cầu của Thần nam, pháp luật quốc gia trong mắt những kẻ thượng vị như ông ta, nhiều lúc cũng chỉ như là món đồ trang sức mà thôi, lúc cần thì tận tình dẫm đạp

Mệnh lệnh của nhất đẳng công tước rất nhanh truyền tới vùng thôn trấn, công tước ác ôn ức hiếp nam nữ, coi thường pháp tắc quốc gia, bây giờ tước bỏ tất cả phong hiệu của gia tộc này, tịch thu toàn bộ tài sản

Ngoài ra, Đan Ni Đông cứu được đôi thanh niên nam nữ, vốn là những người bạn quan trọng tới thăm Tân Lan Đế quốc, để biểu dương công lao của lão Đan Ni Đông, phong ông làm nam tước, tiếp quản đất phong của tên nam tước ác ôn

Hiện thực là như vậy, tàn khốc cũng được, trào phúng cũng được, một đạo chỉ lệnh của lão công tước, khiến cho sự việc lập tức nghịch chuyển, lời nói của kẻ thượng vị có thể thay đổi toàn bộ

Áo Lợi Liệt để lời kéo được Thần nam vị vũ thần trong tương lai, đã bỏ ra không ít nhân tình

Cha con lão Đan Ni Đông trong sơn thôn đã biết được tin từ quan truyền lệnh, cục diện có thể nghịch chuyển, tất cả đều bởi vì Thần Nam đã mời lão công tước ra mặt, hai cha con lương thiênek, chỉ thềm cầu phúc cho Thần Nam, hi vọng sau này chàng ta mọi chuyện đều thuận lợi

Cát Lệ Ti vuốt ve con ma hồ bảy màu trong lòng, nói: "Con vật nhỏ bé này là Thần Nam đại ca bắt cho Khả Nhi tử tử, không biết Khả Nhi tử tử

lúc nào mới có thể trở về để xem."

Nàng ta không biết rằng, trong lúc đang nói, Mộng Khả Nhi đã đứng ở bên ngoài cửa sổ...nghe câu nói này mà cảm động.

Chương 37

Thần chi truyền thừa

Khải Lợi ở Tân Lan đại đô, nghe nói Thần Nam đã trở về Phí Sa thành, lập tức cưỡi phi long tới nơi. Không chịu được Anh chàng này cứ quán lấy làm phiền, Thần Nam nói một cách đơn giản về nguyên nhân của việc mất tích

"Cái gì? Hai người đã từng sống chung trong một ngôi nhà sao? Điều này thật quá..." Khải Lợi nghe nói Mộng Khả Nhi và Thần Nam đều mất trí, cùng sống dưới một mái nhà trong một khoảng thời gian, kinh ngạc há hốc mồm

Đương nhiên có một số chuyện Thần nam không thể nói ra, nếu như Khải Lợi biết được rằng Thần Nam và Mộng Khả Nhi đã từng kết thành phu thê, thì anh chàng này nhất định sẽ kinh ngạc nhảy quớ lên

Buổi tối, Áo Lợi Liệt công tước tổ chức một bữa tiệc không hề nhỏ ở trong phủ

Đại sảnh rộng rại huy hoàng, hàng trăm người tới dự tiệc cũng không cảm thấy chật chội, những chiếc đèn chùm pha lê chiếu sáng khiến cho cả đại sảnh càng trở lên lung linh, đám đông quý tộc, giơ cao li rượu, ba năm người tụ tập lại thành một nhóm, cùng nhau nâng li, cùng nhau nói chuyện xôn xao

Thần Nam là một người đông phương, không thích những bữa tiệc rượu như thế này

Khải Lợi nói: "Thần Nam huynh biết không, trong những ngày huynh mất tích, đông thổ hoàng thất Đồ gia đã phái thanh niên cao thủ Đồ Hạo thanh niên cao thủ mạnh nhất trong gia tộc của họ, người này võ học cao thâm khó đoán, chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, đã chiến bại vô số đông thổ danh túc, hẳn ta đã nói rằng, chỉ cần đơn thương độc mã đánh bại mười tu luyện đại phái, sau đó sẽ xây dựng 'đế hoàng lôi' ở đông thổ, mời tất cả những người tu luyện đông tây tới xem, hẳn ta sẽ quyết đấu một trận với huynh trên đế hoàng lôi

Thần Nam lạnh lùng nói: "Đồ cầu nô tài đáng chết, đúng là hoành hành bá đạo"

"Đông thổ quả nhiên có một gia tộc hùng mạnh như thế, đúng là khiến cho người ta không thể nào tin được Thần huynh và gia tộc này có ân oán như thế nào"

"Công pháp mà gia tộc bọn chúng tu luyện tất cả đều là của Thần gia, tuy nhiên bây giờ đã phản bội Thần gia, muốn loại bỏ ta người truyền nhân cuối cùng của Thần gia, đây là một gia tộc độc ác vong ân bội nghĩa, bỏ đi, ta không muốn nói nhiều nữa, ta thề rằng nhất định sẽ tận tay tiêu diệt gia tộc này" Thần Nam cứ mỗi lần nghĩ tới Đồ gia đông thổ gia tộc là không thể nào khống chế được ngọn nộ hỏa

Đột nhiên, Thần Nam phát hiện ra một bóng người quen trong đám đông

Đây là một người con gái tóc vàng, dáng người yêu kiều thướt tha, ngực nở nang, eo nhỏ nhắn, cặp mông căng tròn... thật khiến người ta say mê

Dung nhan của nàng ta có lẽ không bằng với Mộng Khả Nhi, Long Vũ, nhưng lại gợi cảm, đáng yêu, kiều diễm hơn. Đây là một vật báu k hí cho người đàn ông nảy sinh dục vọng

"Lộ Ti"

Thần Nam khẽ gọi, cái tên này không hề lạ lẫm gì với chàng, lúc trước khi còn ở Thần Phong học viện, người con gái tây phương gợi cảm yêu kiều này đã từng không chỉ một lần mời chàng ta tham gia vào một tập đoàn thực lực nào đó

Và giữa hai người cũng từng có mỗi lần quan hệ hoang đường, Thần nam bây giờ nghĩ lại vẫn cảm thấy bối rối, đó đúng là một chuyện thâm thúy và mất mặt dị thường, bởi vì từ những ý nghĩa khác nhau mà nói hai người đều là những người bị hại

"ý, huynh quen nàng ta, đó là một bông hoa giao tiếp rất xuất sắc và rất hoàn mỹ, không phải là... giữa hai người đã xảy ra điều gì chứ"

Khải Lợi đột nhiên nửa cười nửa không nhìn Thần Nam

"Đừng có nói bừa"

"Ừ, ta hiểu rồi, nàng ta mới trở về từ Thần Phong học viện không lâu, còn huynh trước đây cũng từng sống tại Thần Phong học viện, nếu như nàng ta chưa tìm tới huynh, đánh chết ta ta cũng không tin, chức trách của nàng ta chính là tìm ra được tất cả những nhân tài có thể sử dụng được có thể lực đứng sau lưng nàng ta" Khải Lợi không nói ra cái thể lực lớn mạnh đứng sau lưng Lộ Ti, nhưng có thể suy nghĩ biết rằng rất có thể lực ở Tây Phương

Thần Nam có chút bối rối, nói: "Huynh có thể rời đi một lát được không?" bởi vì chàng ta đã phát hiện ra Lộ Ti đang đi về phía này

"ha ha...tình cũ khó dứt, ta là người tốt, đương nhiên sẽ tạo cơ hội cho hai người rồi, hai người cứ từ từ nói chuyện, ta đi cho hai người tự nhiên"

Khải Lợi cười tươi, tuy nhiên trong mắt Thần nam, cảm thấy có chút đang ghét, cảm long thủ lập tức vung ra, đánh nhẹ một đòn vào hông Khải Lợi, khiến cho anh chàng này lập tức bay khỏi nơi này

Lộ Ti cười thật yêu kiều, dáng người uốn éo, bước đi nhẹ nhàng, tới gần, nàng ta ngồi xuống bên cạnh Thần Nam, tay phải nhẹ nhàng lắc li rượu hồng tửu trên tay, nói: "Lâu lắm không gặp"

"đúng thế, lâu lắm rồi không gặp, nàng vẫn khỏe chứ"

"Huynh nói xem" Lộ Ti cười

Thần nam có chút bối rối

"Ha ha, đừng có như vậy, chúng ta không ai nợ ai cả" Lộ Ti cười vô cùng xinh xắn, môi hồng lại thêm hồng tửu càng trở nên tươi tắn, nàng ta cười nói: "Huynh chắc cũng hiểu thân phận của ta, có một số sự việc ta không thể tự chủ được, nói ra thì tôi hay báo hại huynh, đem lại phiền phức cho huynh. Được rồi,huynh không phải ngại gì cả, nếu như có thể, sau này chúng ta có thể là bạn"

"Huynh chắc cũng hiểu thân phận của ta, có một số sự việc ta không thể tự chủ được" Thần Nam từ trong câu nói này cảm nhận được sự đau buồn, đúng thế, một người con gái xinh đẹp như hoa như ngọc, nếu như có thể, ai lại muốn bán đi vẻ đẹp của mình chứ?

"Ta muốn giúp đỡ nàng, thật lòng thật dạ muốn giúp đỡ nàng, xin nàng đừng cự tuyệt" Thần Nam chân thành nói

"Huynh..." Lộ Ti tỏ vẻ ngạc nhiên, nàng ta không ngờ Thần Nam lại có thể nói ra câu nói như vậy

"Ta nghĩ...nàng sớm đã chán ngán cuộc sống như thế này rồi, ta muốn giúp đỡ nàng thoát khỏi tất cả của hiện tại, xây dựng lại một cuộc sống hoàn toàn mới"

Lộ Ti là một người con gái thông minh, là một người từng trải mọi chuyện, nàng ta đã nhìn thấy được rằng Thần Nam thật sự muốn giúp đỡ nàng ta, Nàng mặc dù rất xúc động, nhưng giọng vẫn rất bình tĩnh, nói: "Đúng thế, ta đã sớm chán ghét cuộc sống hiện tại lắm rồi, thế lực ở sau lưng ta đã hứa rằng, nếu như ta tiếp tục làm việc cho họ thêm năm năm nữa, ta có thể có được tự do, nhưng một người con gái trẻ tuổi làm gì có được mấy cái năm năm chứ? Thần nam huynh là một người tốt, nếu như huynh có thể giúp được ta, cả đời này ta sẽ không quên huynh"

"Ta có thể khiến cho Áo Lợi Liệt công tước và Khả Lợi vương tử ra mặt, thế lực đứng sau lưng nàng sẽ phải khuất phục" Thần Nam cảm thấy có thể làm gì đó giúp cho Lộ Ti, cảm giác day dứt trong lòng đã giảm đi rất nhiều, chàng ta hỏi: "Sau này nàng định làm gì?"

"Nói ra cũng thật may mắn, ta yêu một người và người đó cũng yêu ta, hơn nữa nhiều năm qua chàng ấy vẫn đợi ta, nếu như ta có thể được tự do, ta nghĩ ta sẽ lập tức cưới chàng ấy" Lộ Ti bình tĩnh đáp

Lộ Ti đã đi được rất lâu rồi, Thần Nam vẫn sững sờ nhìn li rượu, Khải Lợi vỗ vai chàng ta, nói: "Nhìn bộ dạng hồn bay phách lạc của huynh... đừng có đờ đẫn ra nữa"

"Ừ, Khải Lợi ta muốn huynh tận lực giúp ta một việc..."

Khải Lợi lập tức gật đầu đồng ý việc của Lộ Ti, và đảm bảo sẽ không có vấn đề gì, Thần Nam cười nói: "hay đem toàn bộ đám ma tinh hạch ta để lại ở phủ của huynh, và còn vài con thú vương nữa, tất cả giao cho Lộ Ti, hi vọng sau này nàng ta có thể có một cuộc sống nhàn hạ

Khi tiệc rượu sắp kết thúc, bên vai phải của Thần Nam đột nhiên vang lên giọng nói sặc mùi sữa: "Ôi. Thật thơm quá, mùi tửu thơm như thế này, thật khiến người ta không ngủ được"

"trời, người đứng là đồ sấu rượu!" Thần Nam cảm thấy vai phải hơn ngứa, chàng biết tiểu long đã tỉnh dậy

"ồ, ta rất muốn ra, uống một cốc lớn, ta thèm chết đi được" Tiểu Long bắt mắt lau bầu

Thần Nam nhìn trái nhìn phải, may mà không có ai, chàng không chịu được nữa mới cười nói: "Đồ nhóc nhà người đứng là không còn gì để nói, vậy thì hãy mau mau hồi phục đi!"

"Thần Nam ta cảm thấy trên người người có một thứ thần khí, đó là thứ gì thế?"

"là xạ nhật tiễn"

"Quang minh thần côn tại thượng, đó là thứ gì vậy? thật là kì quái, sao ta nghe lại quen thế nhỉ? Mau để nó vào trong tay áo trái của người đi, ta cảm thấy nó dường như có tác dụng đối với ta"

"Đại thần côn tại thượng, ta...cảm thấy có thể hấp thụ nó, Thần Nam mau rời khỏi nơi này, ta nghĩ có thể sắp xảy ra một số chuyện đặc biệt"

Thần Nam đứng dậy, vội vàng tạ lỗi với Áo Lợi Liệt công tước, sau đó nhanh chóng rời khỏi phủ công tước

Vừa đi tới đường lớn, cánh tay trái của chàng lóe lên ánh sáng chói lóa, thánh vật xạ nhật tiễn của quang minh giáo hội đã nhập vào trong tay trái của Thần Nam. Nói một cách chính xác là nhập vào trong cơ thể của tiểu long

Thần Nam không dám chậm chễ, sử dụng thiên ma bát bộ, chạy như bay về phía Phí Sa thành, người đi trên đường kinh ngạc vô cùng, bọn họ chỉ nhìn thấy những tia kim quang lóe qua, vẫn còn cho rằng là sao băng rơi xuống trái đất

Sau khi tới được vùng hoang vu, áo của Thần Nam đã bị kim quang bùng bùng trên cánh tay phải đốt cháy thành tro, xạ nhật tiến nhập vào trong da chàng, tiến vào trong hình của tiểu long

Thần Nam không hiểu, không biết tại sao lại như thế, chàng bắt đầu hỏi tiểu long: "Tên nhóc này rốt cuộc là chuyện gì thế, người đừng có nóng nảy đó"

"Thật kì lạ, ta cũng không biết làm sao hết, tuy nhiên ta cảm thấy sức mạnh đang nhanh chóng được phục hồi, ta... hình như lập tức có thể đi ra rồi" tiểu long vừa nói xong câu này, cánh tay phải của Thần nam ánh sáng trở nên vô cùng chói lóa

"wào..." một tiếng rùng rợn gầm vang động khắp thiên địa, tiểu long từ cánh tay phải của Thần nam nhanh chóng lao ra ngoài

"Tốt quá rồi, không ngờ xạ nhật tiến lại có tác dụng đối với người, quả thật đã ra rồi" Thần Nam vô cùng vui mừng

"Đại thần côn tại thượng, ta cuối cùng cũng có thể uống mỹ tửu rồi" tiểu long vui mừng gầm gào, vui sướng bay qua bay lại trong không trung

"ý. Long bảo bảo, xạ nhật tiến ở đâu rồi?"

"ý, đúng đó, nó ở đâu" Long bảo bảo chớp chớp đôi mắt, lộ ra vẻ mặt ngại ngùng, nói dùng đôi tiểu trảo kim sắc xoa qua xoa lại vào người

"ồ, đại thần côn tại thượng! nó..ở đây, nó...biến thành một mảnh kim lân, trời ơi, lại còn ngược hướng nữa chứ, thật đáng ghét, trên người ta sao lại mọc ra những thứ kì quái này chứ, đầu tiên là một chiếc sừng, bây giờ lại là một cái nghich lân"

Tiểu long bất mãn oán trách, dưới cổ nó là một mảnh long lân kim

quang lấp lánh, mọc ngược ở đó

Thần nam suy nghĩ rồi nói: "xạ nhật tiễn là thánh vậy của quang minh giáo hội, chắc là thứ quang minh thần còn để lại. không lâu trước đó nhóc con nhà người hấp thụ luôn xá lợi của quang minh thần, bây giờ lại hấp thụ thần tiễn của ông ta, nói như thế... người và ông ấy đúng là có duyên" chàng ta đột nhiên nghĩ ra một khả năng nào đó, nói: "Không thể nào, nếu như vào một ngày nào đó trong tương lai, người hấp thụ vào người toàn bộ những thứ mà quang minh thần để lại, vậy người... tên nhóc nhà người không phải sẽ trở thành quang minh thần mới sao?? Trời ơi!!!"

"Đại thần côn tị thượng, ta không muốn hấp thụ những thứ lộn xộn này của người đâu, ta không muốn trở thành một tiểu quái vật!" tiểu long bất mãn càu nhàu

"rồng vốn dĩ có vậy nghịch lân, không có gì là quái vật cả. ta đang đoán, xạ nhật tiễn có phải là...vốn có quan hệ gì đó với người hay không? Nếu không sao lại như thế này?"

Thần Nam nhìn mắt tiểu long có chút cổ quái, theo chàng ta có lẽ đây là truyền thừa thật sự của thần.

Chương 38

Long khiêu cửu thiên

Đỗ Hạo đã liên tục tiêu diệt chín tri danh đại phái trong giới tu luyện đông thổ Tiêu dao cung, Thiên cương phái, Vũ Lăng môn.. lưỡi đao đi tới đâu, là ở đó không kẻ nào có thể địch nổi, đã làm dấy lên một cơn sóng lớn trong giới tu luyện ở đông thổ, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người

Hắn ta từng nói rằng, cần phải liên tục đánh bại mười phái, cuối cùng xây dựng đế hoàng lồi, chờ đợi thần nam từ tây phương trở về, ở trước mặt tất cả những người tu luyện trong thiên hạ, quyết chiến một trận sinh tử

Phái nào sẽ trở thành phái thứ mười đây? mọi người trong rất nhiều người trong các môn phái cổ xưa đều cảm thấy bất an sợ hãi, chỉ sợ môn phái mình bất hạnh, trở thành mảnh tiền giai thạch thứ mười

Trong ngày này, Đỗ Hạo đã ở đông thổ nói rằng, trận chiến thứ mười sẽ là trận khiêu chiến với long gia một trong mười đại tu luyện thế gia của đông thổ, lời vừa nói xong lập tức dấy lên một trận phong ba

Thập đại tu luyện thế gia ở đông thổ, truyền thừa có lịch sử lâu đời, mỗi gia tộc đều có một quá khứ huy hoàng, mỗi thời của các gia tộc này đều có ít nhất hai ngũ giai cao thủ, là những môn phái tu luyện mạnh nhất ở đông thổ

Đỗ gia được gọi là truyền thừa vạn năm, chúa tể của đông thổ, khi gia tộc này xuất thế, mọi người đã đoán được rằng sớm muộn gì cũng gây ra cuộc chiến kịch liệt với mười đại gia tộc, dù sao thì họ cũng cần chứng minh, rốt cuộc thì ai mới là đệ nhất hoàng kim gia tộc thật sự của đông thổ

Ngày này cuối cùng cũng đã đến, nhưng không ngờ đỗ gia chỉ phái đi một hậu bối cao thủ, lại lớn tiếng nói muốn khiêu chiến với Long gia một trong mười đại thế gia, đúng là khoa trương bá đạo tới cực điểm, mặc dù người thanh niên enafy gần một tháng đã tung hoành như rồng cuốn gió, chấn động cả giới tu luyện nhưng một mình anh ta

khiêu chiến với long gia, vẫn khiến cho người ta có cảm giác quá coi thường mưu đại thế gia

gia chủ lúc này của Long gia, là Long Tự Phong vẫn rất bình tĩnh, trận chiến với Đỗ gia là không thể tránh khỏi, mọi người trên dưới của Long gia đều bình tĩnh chờ đợi giây phút đó, đây là trận chiến liên quan tới sự quang vinh của gia tộc

Long Tự Phong có bốn con trai và một con gái, người con trai thứ tư là Tiềm Long từng được vị lão tiên bối phong là người số một trong thế hệ thanh niên, nhưng có điều trời ghét người tài, Tiềm Long đã gặp nạn và chết tại Tử vong tuyệt địa, một đi không trở về, ba người con trai lớn của Long tử Phong võ công đều không tồi nhưng còn kém xa so với Tiềm Long, nếu như Tiềm Long vẫn còn sống, anh ta có lẽ có thể thay thế cha chiến đấu một trận

Mỗi khi nghĩ tới chuyện này, Long Tự Phong lại không kìm được cảm giác chua xót, gần mười năm nay Long gia đã có chút suy yếu, bây giờ ngoài bản thân ông ta ra, chỉ có võ công của Long lão thái gia là trên mức ngũ giai, những người còn lại không có ai có thể đánh lại được Đỗ Hạo, có lẽ Đỗ gia nhìn thấy Long gia nhân tài thừa thối nhất trong thập đại gia tộc, nên mới khai đao mở màn với bọn họ

Long Tự Phong có cảm giác anh hùng sắp tới phút cuối đời, ông ta biết rằng Đỗ gia vực dậy thì khó có người nào có thể ngăn cản được, thập đại tu luyện thế gia của đông thổ sẽ lần lượt bị tiêu diệt, khi Đỗ gia không có địch thủ nữa, thì những lão tiên bối của đỗ gia sẽ xuất hiện

Ông ta không cảm lòng nhớ tới người nhà mình, người mà ông thương nhất yêu nhất chính là con gái mình Long Vũ, chỉ có điều đứa con này... từ khi Tiềm Long mất, đây là một cú sốc lớn nhất đối với Long Vũ

Sau khi trở về từ Thần Phong học viện, Long Vũ từ đó chỉ chuyên tâm với thư họa, cả ngày ở trong nhà viết sách vẽ tranh, lại còn thường đi ra ngoài viết những điều thực tế, bề ngoài Long Vũ dường như lại trở lại là một người con gái vui tươi, lạc quan, cả ngày tươi cười rạng rỡ, nhưng Long Tự Phong vẫn cảm thấy Long Vũ vẫn chưa thể thoát khỏi được những vướng mắc trong lòng, nàng ta càng như

vậy, ông càng cảm thấy lo lắng

Ông cảm thấy cần phải đi thăm con gái của mình, có lẽ là để cho con ông ra đi. Bây giờ gia tộc này đang gặp tai họa, người con gái như nàng ta không thích hợp ở nhà

Trong vườn của Long Vũ tràn đầy những loài hoa cỏ lạ, vừa bước vào là ngửi thấy mùi hương thơm ngào ngạt

"Phụ thân người đã tới rồi" Long Vũ đang ở trong vườn vẽ tranh, mái tóc ngắn đen nhánh chỉ che qua tai, đôi mắt long lanh, trong veo, giống như nước mùa thu, sống mũi cao, đôi môi thắm hồng, tạo thành một vẻ đẹp tuyệt mỹ

Long Tụ Phong cảm thấy rất kì lạ, cho rằng Long Vũ mọi lần đều vẽ tranh sơn thủy, lần này nàng ta lại vẽ một thanh kiếm, một thanh kiếm sát khí giết người, lãnh quang chiếu ra xung quanh

Cho dù người ngoài nghề cũng có thể nhìn thấy được công sức Long Vũ bỏ ra để vẽ, bức vẽ này vẽ rất chuyên tâm, biểu hiện được toàn bộ sát khí đáng sợ của thanh kiếm, đặt vào trong mắt những người luyện võ như Long Tụ Phong thì bức tranh này không phải là bình thường, bức tranh này đã ẩn hiện được vũ cảnh sắc sảo, khiến cho ông không thể không đánh giá lại người con gái này của mình, nàng ta từ lúc nào đã có được đẳng cấp võ công này

"Vũ Nhi thế này là..."

Long Vũ bật cười, thần thái bay bổng, phong thái tự tin, vẻ mặt tươi tắn. Long Tụ Phong có cảm giác con gái của mình dường như đã xóa đi cái bóng đen trong lòng, một lần nữa lại hồi phục lại được thần thái vui vẻ khoáng đạt

"Nữ nhi đã quên đi nhiều chuyện, tập trung vào thư họa, bây giờ đột nhiên có chút thành công nhỏ, tâm cảnh có được đột phá, võ học cũng dần dần có những bước tiến dài, bây giờ con đã bước tới lĩnh vực ngũ giai rồi"

"Điều này..." Long Tụ Phong kinh ngạc vô cùng, ông ta biết rằng người con gái này thiên chất giỏi giang, dù nói thế nào cũng không

chịu chăm chỉ luyện võ, vì thế mà mãi chỉ dừng lại ở mức tam giai cảnh giới, không ngờ sau khi chuyên tâm vào thư họa là có thể tạo ra được sự đột phá như vậy

"Đáng tiếc... nếu như có thể trong một bức tranh sơn thủy, con có thể phát ra được sát khí mạnh mẽ hơn cả của thanh kiếm kia, như vậy thì con có được lòng tin chiến đấu với tên Đổ họa kia rồi, bây giờ con vẫn không phải là đối thủ của hắn ta"

Long Vũ từng ăn một nửa trái tim của thiên sứ, bây giờ toàn thân tràn ngập linh khí, giống như một tiên tử không ăn đồ ăn phàm trần

Nhìn thấy Long Vũ dường như đã thoát khỏi những chuyện trong quá khứ, Long Tự Phong giọng run run nói: "Vũ Nhi con chỉ cần có lòng là được, không cần nghĩ ngợi nhiều làm gì, gia tộc còn có phụ thân, còn có gia gia, không cần để con phải tới chiến trường"

"Không, phụ thân, trong thời khắc nguy vong của gia tộc, con làm sao có thể lùi bước được, như thế còn xứng là con gái của Long gia hay không?" Long Vũ mỉm cười, giống như không có chuyện gì, khiến cho người ta có cảm giác tinh thần đều đặn sáng tỏ, nàng ta nói: "Phụ thân không cần lo lắng, con nghĩ có người sẽ tới kịp thời, giúp đỡ chúng ta giải cứu được nguy nan sắp tới..."

"Ai?"

"Một tên... đốn mạt"

Long tự Phong ngạc nhiên, có chút không hiểu nhìn con gái, nói: "Vũ Nhi con nói gì thế, thật sự có người sẽ tới hay sao?"

Long Vũ từ từ quay người đi, mặt nhìn về phía Tây, bình tĩnh nói: "Con nghĩ hắn ta sẽ tới"

Long tự Phong vẫn không hiểu

"Nếu như hắn không tới thì coi như con đã nhìn nhầm người" long Vũ nói xong thì phục phục người xuống nhanh chóng vẽ tranh, một người nam thanh niên chân cước thản long, ẩn hiện trong làn mây, có vài phần giống Tiềm Long, nhưng rõ ràng không phải là Tiềm Long...

Thế lực hùng mạnh của đông thổ hoàng tộc Đổ gia vực dậy, đã chấn động toàn giới tu luyện, là vấn đề nóng bỏng nhất lúc này, việc Đổ hạo sắp khiêu chiến với Long Gia, lập tức truyền tới tây phương, tất cả mọi người đều đang bàn tán

Thần Nam sau khi nghe được tin này, vẻ mặt biến sắc, trong tim chàng ta xuất một bóng dáng yêu kiều- Long Vũ

Nhớ tới cảnh tượng khi xưa long Vũ đã xả thân cứu chàng ta, Long Vũ tuyệt mỹ, giống như một đóa hoa héo tàn xơ xác, vẻ mặt nàng ta nhợt nhạt không còn giọt máu, máu từ miệng không ngừng phụt ra, quần áo trắng đều nhuốm đầy vết máu, nàng ta xinh đẹp thánh khiết...

Chàng nhớ tới câu nói mà mình nói với Long Vũ giống như nói đùa lúc sắp chia tay: "Ta không phải là sợ nàng li biệt sẽ buồn sao, vì thế vừa mới nói đùa với huynh, hơn nữa, những lời ta nói cũng coi như là những lời nói thực, Long Vũ, sau khi trở về hãy bình tĩnh lại, quên đi những chuyện không vui trước kia, không thể nào không lấy chồng, nhưng lúc lấy chồng cần phải thông báo cho ta, ta nợ nàng một tính mạng, đời này chỉ có thể lấy mạng để trả, nếu như có một ngày nàng giải thoát được mọi vướng mắc, chỉ cần giới tu luyện thổi tới một cơn sóng gió, ta cho dù ở xa xôi ngàn dặm, cũng sẽ cưỡi rồng tới Long gia ở Tấn quốc, ai yo, đừng đánh ta, những lời ta nói đều là thật.."

"Ôi, cánh gà thật là ngon! Wao! Hồng tửu thật là thơm" giọng nói của tiểu long kéo Thần nam trở về với hiện tại

"A, nhóc người vẫn còn đang ăn sao?" Thần nam phát hiện ra rằng ở trước mặt tiểu long đã để mấy chục chiếc bình rượu không, trên bàn dưới bàn đều vất đầy xương

"ta không phải là đang ở vào giai đoạn quan trọng của cơ thể sao?" tiểu long tủi thân kêu lên, tuy nhiên vẫn ăn nhiều uống nhiều, không ngừng kêu khen âm ỹ

Một người một rồng này đang ở trong một tửu lâu hào hoa của Phí Sa thành, tiểu long đã ăn hơn một canh giờ rồi, vẫn chưa ngừng

chiến đấu

Những người phục vụ mang rượu thịt lên đều trở mắt, con vật màu hoàng kim này thật đáng sợ, người bé tí mà lại giống như một cái giếng không đáy, ăn bao nhiêu đồ như vậy mà vẫn chưa thôi

"trời ta xui!" Khải Lợi tức trợn mắt, nói: "Sau một thời gian, đông thổ sẽ xây dựng một đế hoàng lồi, tới lúc đó những người trong giới tu luyện trong thiên hạ đều đi xem, ta nhất định không thể bỏ lỡ được"

Khải Lợi nói thế, lúc Thần Nam trở về đông thổ tỏ ra vô cùng cao điều dường như tất cả mọi người đều biết Thần nam sẽ tới cứu viện cho Long gia

"wào"

Một tiếng rống gầm vang vọng khắp đất trời, khiến cho cả Phí Sa thành đều rung chuyển theo, trong này này tất cả mọi người trong toàn thành đều nhìn thấy một cảnh tượng khó quên

Một thần linh long dài mười bảy mươi tám trượng, từ mặt đất bay lượn lên không trung, phát ra hà quang kim sắc khắp bầu trời, người của thần long của đông phương, cánh của thần long tây phương, thần linh long trong truyền thuyết, lai lịch chỉ có trong thần thoại, hôm nay lại xuất hiện trước mắt những người bình thường, lập tức tạo thành một trận náo động cực lớn

"wào"

Rống gầm vang vọng khắp cửu thiên

Thần linh long đưa theo Thần nam, vượt qua thiên địa tây thổ, bay về hướng đông, dọc đường đi đã khiến cho vô số người hành lễ quỳ bái.

Chương 39

Tiền sát thập long

Thần Nam cảm thấy rằng lục giai cao thủ của Độ gia dường như có hạn, không thể giống như thanh niên cao thủ của gia tộc tùy ý đi ra ngoài, nếu không nhưng lão quái vật đã sớm xuất hiện rồi, hoàn toàn xử lí chàng ta cho nhanh gọn

Tuy nhiên chàng vẫn cảm thấy trong lòng khó hiểu, vạn nhất những gì dự liệu là sai, quả thật gặp phải những lão quái vật, thì chàng ta chết là cái chắc, cho dù tiểu long đã đạt tới lục giai, nhưng trạng thái của nó vẫn chưa thật sự ổn định, không thể thật sự giúp đỡ được chàng

Thần linh long vượt qua mây, vượt qua trùng trùng núi cao, lúc trên đường tới thần phong học viện, Thần Nam để Long Bảo Bảo hạ xuống, chàng có một số chuyện cần đi tìm phó viện trưởng của thần phong học viện

"wào"

Thần Linh long bay trên bầu trời gần thành tội ác, khiến cho vạn người kinh ngạc kêu lên, vô số người hành lễ mô bái, khi nó hạ xuống long trường của thần phong học viện, tất cả cự long, á long đều sợ hãi nằm phục xuống đất, toàn thân run rẩy không ngừng, ngoài ra, trong đại sơn ở ngoài thành, các loại muông thú đều sợ hãi vô cùng, hướng về phía thành tội ác không ngừng quỳ lạy

Thần Long xuất thế, thế nhân mô bái, vạn thú khiếp sợ!

Vô số học sinh của học viện lập tức tới, trong đó tuyệt đại đa số mọi người đều quen biết Thần nam, nhìn thấy truyền kì cao thủ của giới tu luyện uy chấn đông tây này, rất nhiều người đều muốn tới chào hỏi, chỉ có điều tiếng gầm của thần linh long tất cả mọi người đều dùng bước

Thần Nam từng ở đây một thời gian rất dài, đã từng gây ra rất nhiều chuyện ở đây, đại chiến đông phương phượng hoàng, giết chết

thần uy tiểu hầu gia, anh dũng đi vào tử vong tuyệt địa, huyết chiến thành tộc ác, bao vây giết tuyệt thế cao thủ Lăng tử Hư, cách nhìn của mọi người đối với chàng cũng thay đổi liên tục

Cho tới gần đây, chàng đại chiến ở tây thổ, tiêu diệt hết tuyệt thế cao thủ này tới tuyệt thế cao thủ khác, thì trong mắt đám đông học viên của thần phong học viện, chàng ta sớm đã trở thành một đỉnh núi cao võ đạo khó có thể leo lên, một tuyệt đại thanh niên cường giả khó có thể vượt qua

Phó viện trưởng lập tức tới long trường, tiếng gầm chấn động thiên địa của Thần long sớm đã kinh động tới ông ta

Vì thời gian cấp bách, Thần Nam vẫy tay về phía những người quen, sau đó nhanh chóng theo phó viện trưởng vượt qua đám đông. Đương nhiên trong lúc rời đi, Thần Nam cũng không quên đưa mắt nhìn tiểu long, Long Bảo bảo hiểu ý, không thềm để ý tới sự kinh ngạc của đám đông học sinh, nhanh chóng biến nhỏ lại, sau đó lao về phía kho thuốc của thần phong học viện

Thần Nam và Phó viện trưởng nói chuyện rất lâu, hiểu rõ tình hình của đông thổ, sau đó chàng mới nói những điều mình lo lắng

"Đỗ gia cao thủ có mạnh, ta cũng không sợ, chỉ cần là những người cùng trang lứa, tới một người giết một người, tới mười người ta giết mười người! không có đệ tử Đỗ gia nào có thể sống sót trở về Đỗ gia, ta chỉ kiêng sợ những lão cao thủ của Đỗ gia mà thôi"

Phó viện trưởng cười nói: "Vài ngày trước người đã nhận được thư của ta rồi chứ? Ta bảo người tới đây một chuyến, điều muốn nói chính là vấn đề này. Người chỉ cần ra tay, chỉ cần người có bản lĩnh, thì cứ đại khai sát giới, giết hết đám thanh niên cao thủ của Đỗ gia, không cần phải để ý tới đám lão quái vật của Đỗ gia, có người sẽ thay người tiếp đãi chúng"

Thần Nam nghi hoặc nhìn lão hồ li, không thể ngờ rằng ông ta lại có thể nói những lời như thế

Phó viện trưởng bất mãn nói: "người có ánh mắt gì thế, cho rằng ta nói bừa sao? Thành tộc ác vốn là một tòa thánh thành, vô số cao thủ

đều đang ẩn cư tu luyện tại đây, đêm đó khi người và Mộng Khả Nhi đánh nhau, một vị lục giai cao thủ đã xuất hiện ngăn cản các người, người còn nhớ chuyện đó không? Còn nữa, ta từng đòi 'thần huyết' của người, người có biết ai đang tiến hành nghiên cứu thần nhân không? Là chánh bài viện trưởng người đã đạt tới lục giai cảnh giới của học viện đó"

Thần Nam có chút kinh ngạc, sau đó là hoảng hốt

"hừm, Đồ gia thật sự quá ngông cuồng, một số tiền bối cao thủ đã chuẩn bị tốt cho trận đại chiến rồi, nếu như những nhân vật tiền bối của Đồ gia xuất hiện, đảm bảo có người sẽ thay người tiếp đãi chúng"

"Tốt, có câu nói này của tiền bối, ta nhất định sẽ giết sạch đám thanh niên của Đồ gia" Thần nam và đồ gia sớm đã có kết cục không chết thì không chấm dứt, không có lời hứa này thì chàng cũng nhất định làm như thế

"tiểu tử, người cuối cùng cũng đừng có quá bất cẩn, nghe nói thanh niên cao thủ của Đồ gia không phải là đơn độc đánh, nghe nói chúng còn mang theo một môn phái tu đạo cổ xưa trên chiến xa của mình

"Cái gì?" hai mắt thần Nam phát ra hai đạo hàn quang

"Môn đạo này khi xưa đã được gọi là đông thổ đệ nhất, không biết là vì nguyên nhân gì, đã hàng nghìn năm không xuất thế, lần này người sẽ gặp được những đối thủ mạnh không thể tưởng tượng được cùng trang lứa vì vậy hãy cẩn thận không lại mất mạng"

Thần Nam bây giờ cuốn cùng đã hiểu được tình hình không tốt lắm, thì ra rất nhiều chuyện không hề đơn giản như chàng ta tưởng tượng

Đúng trong lúc này có người vội vàng gõ cửa, phó viện trưởng nhanh chóng bước ra, không lâu sau thì quay lại, nói: "Đồ gia quyết định sớm động thủ với Long gia"

"Cái gì? Hôm nao?"

"CHính là hôm nay"

"ta giết chết con mẹ nhà Đổ gia" Thần Nam không chịu được nữa chửi, đứng phát dậy, nhanh chóng lao ra ngoài

"Độ gia muốn lập uy, nhưng hi vọng người vẫn tới kịp" tới khi Thần Nam biến mất rồi, phó viện trưởng mới than thở: "thời đại Huyền chiến lại lần nữa xuất hiện rồi"

Wào

Một tiếng rống gầm vang vọng khắp quần sơn, chấn động khiến cho cả thành tội ác đều như rung chuyển, thần linh long lao mình lên không, phát ra hà quang kim sắc chiếu rọi khắp đất trời, nhanh chóng lao về hướng đông thổ

Không lâu sau, thần phong học viện vọng ra tiếng kêu thảm thiết phần nộ của phó viện trưởng: "trời ơi, một con rồng đốn mạt đi rồi, lại tới một thần linh cường đạo, bao nhiêu thuốc quý cất trong kho thuốc của thần phong học viện! thần tiểu tử trời đánh, ta#@%#%#%....."

Trên cánh cửa sắt chống trộm của kho thuốc của học viện có một lỗ hổng hình một tiểu long mi ni, tiên chi linh thảo trong mật thất, phòng bí mật đều bị ăn sạch

Trên đường bay tới đông đại lục, tiểu long cười nụ cười ngất ngây

"ôi, nhớ mãi...thần phong học viện đúng là một nơi tốt"

Kim sắc thần long dài mười bảy mươi tám trượng, vượt qua thiên địa đông thổ, thần thú trong truyền thuyết thần thoại đã xuất hiện trước mắt người đời, đã khiến cho vô số người hành lễ mô bái, ngày này đông đại lục sôi sục

Thần Linh Long vượt qua mây, bay qua vạn dặm, cuối cùng cũng tới được Tấn quốc, theo như lộ trình mà phó viện trưởng nói, Thần nam chỉ cho Long bảo bảo nhanh chóng bay về phía Long gia

Lúc này Long gia đã bị đám người của Đổ Hạo bao vây, mười phi long kị sĩ bao vây trên không trung, ngoài ra còn có hơn trăm cao thủ

bao vây bên ngoài long phủ

Long Tụ Phong về mặt phần nộ nhìn Đổ Hạo nói: "Đây là người nói một mình khiêu chiến sao?"

"Đúng, người cứ yên tâm, chỉ cần người của Long gia không thử chạy trốn, những người này tuyệt đối không động thủ, bởi vì chỉ một mình ta là đủ rồi" Đổ Hạo bình tĩnh, tự tin, và rất ngông cuồng

Long tự Phong đã hiểu, đố gia quả muốn đại khai sát giới, chín môn phái trước, không nghe nói bị giết hết, những đố gia thì khác, bọn họ là một trong thập đại tu luyện thế gia của Đông thổ, Đố gia muốn lấy họ khai đao lập uy

"Đố gia nhà các người đã chuẩn bị kĩ lưỡng rồi chứ, hàng vạn năm không phải là đã ẩn cư không chịu xuất hiện, sao tới phi long của tây phương cũng có" Long Tụ Phong chế nhạo

Đổ Hạo cười lớn: "Ha ha, đây là hậu thế của chiến lợi phẩm mà năm nghìn năm trước chúng ta có được, trận chiến đó đương nhiên là rất hay, được rồi, thời gian đã đến, hôm nay long gia nhà người nhất định sẽ xóa tên khỏi đông đại lục"

"Wào"

Đúng trong lúc này, một tiếng rống gầm vang đột nhiên từ phía xa vọng tới, khiến cho mười con phi long run lẩy bẩy, suýt nữa rơi xuống, một thân long kim sắc từ phía xa nhanh chóng lao tới

"Wào"

Tiếng rống gầm vang, trên chân cừu thiên, dưới chân cừu u, vang vọng khắp đất trời

"Cầu nô tài đố gia, không có kẻ nào có thể sống sót rời khỏi đây!" âm ba cuộn cuộn giống như sấm dậy, từ xa hàng trăm dặm cuộn cuộn trong không trung

"Người là ai?" Đổ Hạo giận dữ, nhìn về phía xa

"Thần nam tới xử lí môn hộ, tất cả đám người của Đổ gia đều phải chết" theo âm ba cuộn cuộn, thần linh long đã đem theo chàng ta tới trên bầu trời Long phủ

Thần Nam chân đứng trên lưng rồng, gương cung lấp tên, thét lớn: "giết"

Một mũi tên bình thường, được thần Nam truyền vào cương khí mạnh mẽ vô cùng, giống như thần phạt của thiên giới, hóa thành một tia chớp, xé nát hư không, chỉ trong chớp mắt cắm vào đầu của một con phi long

"bùm"

Một tiếng nổ lớn, cái đầu khổng lồ của phi long chỉ trong chớp mắt nổ tung, tàn cốt, thịt nát bay tung tóe trong không trung, xác rồng khổng lồ rơi xuống

"giết"

Cùng với tiếng thét, mũi tên thứ hai của Thần nam bay đi, phi tiễn sáng chói lóa giống như sao băng bay trên bầu trời, kéo theo một cái đuôi ánh sáng dài thướt, chói mắt đã cắm vào đầu con phi long thứ hai

"Bùm"

Một tiếng nổ lớn, đầu rồng vỡ tung, xác rồng khổng lồ rơi xuống

Trên mặt đất vô số người của Long gia và Đổ gia đều trở mắt, vẫn còn là người sao? một mũi tên bình thường trong tay chàng ta, đã bắn hạ phi long dài mười bảy mươi tám trượng, giống như bắn chim, đây thật là khó tưởng tượng

Thần Nam ngẩng đầu lên trời thét, âm ba cuộn cuộn giống như tiếng sấm rền, lan tỏa khắp thiên không, hai mắt chàng ta đỏ ngầu, mái tóc dài dựng ngược, công lực toàn thân tập trung vào mũi tên, hết mũi tên này tới mũi tên khác bay ra

"giết' giết giết

Mũi tên được truyền sức mạnh khủng khiếp, phát ra ánh sáng chói lóa, giống như một chiếc cầu vồng dài bắc ngang trời, mang theo một cái đuôi ánh sáng rất dài, phụt phụt, từng cái một đâm vào đầu phi long

Bùm bùm bùm

Hàng loạt những tiếng nổ lớn, mười cái đầu khổng lồ của mười phi long đã bị những mũi tên mang theo sức mạnh vô cùng đáng sợ bắn nát, xác rỗng lần lượt rơi xuống

Cảnh tượng đáng sợ này khiến cho tất cả mọi người đều kinh hãi, đây là loại đẳng cấp võ công gì? Mười mũi tên bình thường chỉ trong chớp mắt đã giết chết mười phi long, đúng là giống như vũ thần truyền thế, cái thế bá vương.

Chương 40

Thần linh long xuyên qua những đám mây, vượt qua vạn dặm, đem theo Thần Nam từ tây phương trở về đông thổ, thân rồng dài mười bảy mươi tám trượng, phát ra hàng nghìn hàng vạn đạo hà quang kim sắc, chiếu ra ánh sáng kim sắc lấp lánh khắp thiên địa

Thần Nam chân đứng trên lưng rồng, mái tóc dài dựng đứng, ma diêm ở bên ngoài cơ thể cháy bùng bùng, chàng giương cung bắn tên, liên tiếp bắn hạ mười con phi long, lúc này chàng ta trông giống như cái thể ma vương

Mũi tên nhỏ bé, lại có thể bắn nát những cái đầu khổng lồ của phi long, phi long dài mười bảy mươi tám trượng dưới mũi tên của Thần Nam đã trở nên yếu đuối như vậy, xác rồng đồ sộ lộn vòng rơi xuống mặt đất, mười con phi long đều liên tục rơi xuống mặt đất, thật giống như chao đảo thiên địa, đất đai kịch liệt dung chuyển

Trên mặt đất tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn lên không trung, lúc này, trong con mắt của họ, Thần Nam đúng là giống như một cái thể ma thần, mười mũi tên bắn hạ mười phi long to lớn, đều này vượt qua mọi sự tưởng tượng của mọi người, điều này thật không thể nào tưởng tượng được, tất cả mọi người đều kinh ngạc há hốc mồm

Thần linh long uốn lượn trên không trung, hà quang kim sắc chói lòa khiến cho mọi người không thể mở mắt ra

"trời ơi, thần long trong truyền thuyết"

"người đó...anh ta cưới thần long tới, anh ta tới viện trợ cho chúng ta"

Trong Long phủ truyền ra những tiếng kêu kinh ngạc

Cũng trong lúc này, đám đông người nhà Đỗ gia đều rất nản lòng, nhân vật trong truyền thuyết đã xuất hiện, vũ lực biểu hiện ra lại mạnh mẽ như vậy, mười mũi tên cái thể khiến cho người ta khiếp sợ, có một số người đã bắt đầu run rẩy

"đây... ác ma quả thật đã sống lại rồi"

"anh ta.. đúng là không phải là người"

Con người trong truyền thuyết này đúng là không thể chiến thắng được

Các vị trưởng lão trong gia tộc không xuất hiện thì ai có thể chống lại được anh ta

Đám đông người nhà Đỗ gia đều cảm thấy áp lực thật khủng khiếp, đồng thời nghĩ tới việc sau khi phản bội lại Thần gia sẽ có những lời nguyền đáng sợ, trong lòng họ vô cùng sợ hãi

Tuy nhiên trong lúc này, có một người tỏ ra không giống với đám đông, Đỗ Hạo vô cùng bình tĩnh, khoe miệng cười nhạt, ngửa cổ nhìn Thần Nam, ánh mắt bình tĩnh lập tức lóe lên vẻ hung bạo, bộ mặt vốn anh tuấn có vẻ dữ dằn, dáng người cao lớn khiến cho người ta có cảm giác thật đáng sợ

"ha ha ha...ha ha"

Đỗ Hạo không sợ hãi vì thực lực mạnh mẽ mà Thần Nam biểu hiện ra, ngược lại lại còn cười lớn

Một số đệ tử Đỗ gia nghe thấy tiếng cười, dường như đã bình tĩnh lại rất nhiều, không còn sợ hãi như vừa nãy nữa, ánh mắt đám đông nhìn Đỗ Hạo đầy vẻ kính sợ, người này dường như đã đem tới niềm tin cho đám người nhà Đỗ gia

Đỗ Hạo cũng chỉ mới hai mấy tuổi, nhưng võ công của người này đã khiến cho nhiều cao thủ tiền bối của Đỗ gia cũng phải xấu hổ, được gọi là một trong những kì tài có tài hoa của Đỗ gia từ trước tới nay

Tới nay tuổi của anh ta không quá hai lăm, nhưng võ công thì đã đạt sắp sửa bước vào lĩnh vực ngũ giai, có lẽ nó đã một chân bước vào chân vũ cảnh giới, cảnh giới thứ 6 của đông phương vũ giả

Anh ta đã bước vào được chân vũ cảnh giới vài lần, nhưng thời gian của mỗi lần đều rất ngắn, nhưng cũng đủ để kiêu ngạo so với những thành tựu mà nhiều tiền bối của Đỗ gia đạt được ở tuổi này rồi

Điểm bất phàm của Đỗ Hạo được biểu hiện ở nhiều mặt, anh ta không giống với những người cùng trang lứa trong gia tộc ăn linh dược, hoặc được trưởng lão tặng cho công lực, mọi thần thông của anh ta đều do anh ta tự lực mà có, vất vả luyện tập, từ trước tới giờ đều không dựa vào ngoại vật

Anh ta đồng ý với cách nói của tiền nhân, cho rằng sức mạnh có được từ thế giới bên ngoài đều không thuần túy, tới thời kì cuối của tu luyện có thể ngăn cản sự thăng tiến của võ công

Đỗ Hạo khi hai mươi tuổi, đã bắt đầu tìm ra được công pháp tu luyện thích hợp với mình từ trong huyền công của Thần gia, điều hiếm có là anh ta không tu luyện một cách máy móc, anh ta kế thừa một cách sáng tạo, cải tạo nó trên cơ sở những cơ sở pháp quyết vốn có, làm mới, phát triển ra nhiều kì công huyền diệu uy lực đáng sợ

Trong con mắt của tất cả mọi người trong Đỗ gia, Đỗ Hạo nhất định sẽ trở thành vũ thần trong tương lai của gia tộc, nhất định sẽ vượt qua tất cả các tiền nhân

"Thần nam, không ngờ động tác của ngươi lại nhanh chóng như vậy, đã có thể từ vạn dặm xa xôi tới được nơi này, ngươi tới đây là muốn ngăn cản ta sao? Ngươi cho rằng ngươi có thể ngăn cản được ta sao?" Đỗ Hạo ngược nhìn lên không trung, giọng nói tỏ ra vô cùng tự tin

"Ngươi cho rằng ta không thể nào ngăn cản được ngươi sao?" Lời nói của Thần Nam cũng thật bình tĩnh, hơi chút tỏ ra sự coi thường, tuy nhiên vẫn tràn đầy ý chí chiến đấu

Chàng ta đứng trên lưng Thần long, đưa mắt nhìn xuống tất cả đám đệ tử của Đỗ gia, nói : "Chắc các ngươi đều đã biết được lai lịch của ta, các ngươi đã tới cùng với Đỗ gia, nhất định sớm đã quên đi lời thề năm xưa, hừm.các ngươi đã muốn giết ta, vậy thì đừng trách ta ra tay độc ác, hôm nay Thần mỗi phải đại khai sát giới! Đỗ hạo, ngươi nghe rõ cho ta, hôm nay ta không những sẽ ngăn cản ngươi, mà còn giết sạch đám đệ tử Đỗ gia mà ngươi dẫn theo"

"wào..." thần linh long gầm lên một tiếng, vang vọng khắp tầng mây, chấn động đến nỗi cả thiên địa như đang rung chuyển, khiến cho lời

nói vừa nãy của Thần Nam càng trở nên có uy thế hơn

Tất cả đám người của Đổ gia đều kinh hãi, Đổ Hạo nheo mắt lại, lúc mở ra, phát ra hai đạo quang mang lạnh lẽo, hẳn ta không hề sợ Thần nam, không sợ phải đánh nhau với Thần nam, đều mà hẳn ta kiêng sợ chính là thần linh long ở trên không trung

Tuy nhiên hẳn ta đã nhận được mật báo, trạng thái của thần long dường như rất không ổn định, đối với một võ giả sắp bước vào lục giai cảnh giới mà nói, điều này sẽ khó có thể uy hiếp

"hì hì..."Đổ hạo cười nhạt: "ta xem người sẽ ngăn cản ta như thế nào?"

"Giết" Thần Nam hét lên một tiếng trong không trung, sau đó cưỡi thần linh long lao xuống, thần long dài mười bảy mươi tám trượng thân phát ra kim quang ngợp trời, uốn lượn lao xuống, mình rồng đồ sộ giống như một tia chớp khổng lồ, lao vào đám đệ tử của Đổ gia

"bùm" "bùm" "bùm"

Cả không gian đều chấn động, thân mười mấy trượng của Thần linh long không ngừng uốn lượn, thân mình kim sắc khổng lồ giống như gang thép trường thành, từ trên không trung đập xuống, chỉ trong chớp mắt đã đập cho hai mấy đệ tử Đổ gia phải xương gãy gân đứt

Cơ thể đồ sộ của Thần linh long giống như một ngọn núi lớn, những cao thủ bình thường khó mà kháng cự được, chỉ với một cú nhào xuống đã khiến cho hai mấy đệ tử Đổ gia hồn bay phách lạc

"wào..."

Một tiếng gầm lớn vang lên, trấn vang vọng tầng mây, chấn động thiên địa, đám muông thú trong vọng trảm dậm đều bỏ chạy nháo nhác, sợ hãi run rẩy, tất cả đều nằm rạp xuống đất, thần linh long quát mạnh đuôi trên không trung, mình rồng dài thượt giống như quét qua ngàn quân, ba mấy đệ tử Đổ gia đều bị đập bay đi, đánh nát

Trên mặt đất, tiếng kêu gào thảm thiết, sợ hãi không ngừng vang lên điếc tai

"wào..."

Thần thú trong truyền thuyết, thần linh long hàng nghìn năm mới xuất hiện ở nhân gian, long uy mạnh khủng khiếp, chấn động tuyệt đối, không kẻ nào có thể chống lại được nó

"wào..."

Từng hồi rùng rợn, truyền khắp từng tấc đất trong vọng hàng trăm dặm, tất cả đám đệ tử của Đỗ gia đều cảm thấy nản long, bọn họ sợ hãi nhìn lên thần thú trên không trung, nhanh chóng lùi về đằng sau lưng Đỗ Hạo

Vòng vây bên ngoài Long Phủ lập tức tan tác, tất cả đám người Đỗ gia đều tập trung lại xung quanh Đỗ Hạo, người thanh niên cao thủ mạnh mẽ vô cùng này đã trở thành kẻ bảo vệ của đám đông

Nhìn thấy kết quả của trận đánh ngắn ngủi vừa này, trong Long phủ truyền ra những tiếng hoan hô

Đỗ Hạo phẫn nộ, giật mình, thần long ở trước mắt quả nhiên mạnh tới đội khiến người ta sợ hãi, nếu như không phải biết rằng thần linh long không thể nào tùy ý huy động long lực, thì bây giờ hẳn ta có thể đã sắp sửa rút lui rồi

Thần nam cưỡi thần linh long bay trên không trung, hiệu quả lập uy đã được tạo ra, chàng tin rằng đệ tử Đỗ gia lúc này đều đang ở trong trạng thái khiếp sợ, nhất định không dám ngông cuồng tấn công vào Long gia

Long bảo bảo biến lớn thần vũ vô cùng, bây giờ vẫn chưa tỏ ra mệt mỏi, sau khi hấp thụ xạ nhật tiễn, trạng thái của nó đã ổn định rất nhiều, có thể tiến hành một số trận chiến đấu với quy mô nhỏ

"Thần Nam,,,,," Lời nói của Đỗ Hạo vô cùng lạnh lùng, hẳn ta nghiên rằng kèn kẹt nói: "Lời nói ban đầu của ta vẫn không thay đổi, hôm nay ta muốn tiêu diệt hết Long gia! Thần long với trạng thái không ổn định không có tác dụng với ta, người mau mau xuống đây đánh với ta một trận, xem người sẽ ngăn cản ta thế nào đây?"

"Hừm, hôm nay ta vì giết ngươi mà tới đây" Thần Nam lạnh lùng trả lời

"wào..." Thần linh long gầm lên một tiếng, lượn vòng lao xuống, khiến cho đám đệ tử đồ gia ở sau lưng đổ hạo sợ hãi, có một số kẻ thậm chí run lấy bầy

Đợi tới khi xuống thấp, Thần Nam mới từ trên lưng rồng nhảy xuống, đứng ở phía trước cách Đồ Hạo khoảng mười trượng, vùng đất mà chàng ta đặt chân xuống xuất hiện hàng loạt những vết nứt lớn, lan ra phía trước, đồng thời, một luồng sức mạnh khủng khiếp từ người chàng ta tỏa ra cuộn cuộn, dòng năng lượng này rất mạnh mẽ giống như một cơn lốc, cuồng bạo lao về phía trước

Đồ Hạo không có biểu hiện gì, nhưng đám đệ tử đồ gia ở sau lưng hắn ta có tới hàng chục tên đã bị luồng sóng dao động năng lượng đó đánh cho thổ huyết bầy thẳng ra

"wào..."

Thần Linh long gầm lên một tiếng, lại mấy chục tên nữa ngã lăn ra đất

"giết"

Vô số đệ tử Long gia từ trong long phủ xông ra, tấn công lại vòng vây trùng trùng của đám đệ tử đồ gia, long lão thái gia mái tóc bạc phơ cùng với Long tự Phong đã bước ra khỏi Long Phủ, Long Vũ phong thái tuyệt thế cũng đi bên cạnh họ

Đồ Hạo chỉ quay đầu lạnh lùng nhìn liếc qua, sau đó chỉ chăm chăm nhìn vào Thần Nam, hắn ta lạnh lùng nói: "Ta đã làm đế vương lỗi cho ngươi, vẫn chưa dùng tới,, hi vọng hôm nay ngươi có thể không chết"

Sự có mặt của Thần Nam đã làm đảo lộn kế hoạch của Đồ Hạo, hắn ta đã nhìn thấy được võ công của Thần nam cũng đã đạt tới trạng thái ngũ giai đỉnh phong, lại cộng thêm ba ngũ giai cao thủ của Long gia nữa, hắn ta không thể chắc chắn mười phần sẽ lấy được tính

mạng của Thần Nam

"Hi vọng người sẽ không để ta thất vọng" Đỗ Hạo cười tàn nhẫn, tay phải hắn ta chỉ về phía Thần Nam: "Leng keng" âm thanh của kim loại vang vọng khắp thiên địa, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi của Long gia đã bị âm thanh này làm cho thổ huyết không ngừng, đám đông nhanh chóng lùi lại sau, mười mấy người mềm nhũn ngã vật ra đất

"Cái gì?" hai mắt Thần Nam phát ra hai đạo thần quang, con người thu nhỏ lại

Tay phải của Đỗ gia kim quang chói lóa, một thanh trường kiếm quang mang lấp lánh chói mắt đang từ từ ngưng hình, dần dần thực chất hóa.

Chương 41

Thất thần kiếm

Đây là...?

Thần Nam vẻ mặt lo lắng, trong lòng chàng thật sự vô cùng kinh ngạc! tên Đỗ Hạo này đúng là không hề tầm thường, ngón tay của hắn đã ngưng tụ lại hình thành nên một thanh quang kiếm mà kim sắc, Thần Nam cảm thấy điều đáng sợ ở đối thủ này, chàng ta có thể cảm nhận được luồng khí tức quen thuộc từ thanh quang kim kiếm đó, các chữ 'nghịch thiên thất ma đao' lóe lên trong đầu chàng ta

"ha ha ha... rất ngạc nhiên phải không?" Đỗ Hạo ngửa cổ cười vang, mái tóc dài không có gió mà vẫn tung bay, thân người cao lớn phát ra khí thế cực kì mạnh mẽ, ép xuống khiến cho những người xung quanh gần như sắp ngừng thở, lúc này đây hắn ta giống như một ngọn núi đứng sừng sững giữa trận

"Đoán ra chưa?" quang mang trong ánh mắt của Đỗ Hạo vô cùng lãnh lẽo. hắn ta lạnh lùng nói: "Nghịch thiên thất ma đao có thể gọi là cái ma công, nhưng lại có những nhược điểm khi sử dụng, đều cần lấy tính mệnh của mình ra để cá cược, không có ai có thể tùy ý sử dụng, đây là môn tà công mà không phải người bình thường có thể sử dụng được, trong Đỗ gia của ta dường như không có ai tu luyện nó cả, tuy nhiên, ta đây lại rất có hứng thú với nó, từ khi bước vào võ đạo, ta đã nghiên cứu kĩ lưỡng không ngừng nghỉ, cuối cùng ta đã giải được bí mật của nó, bây giờ thứ mà người nhìn thấy là thuận thiên thất thần kiếm, những nhược điểm trước kia đều được ta xóa bỏ hết rồi, những kẻ nghịch thiên nhất định sẽ chết! nghịch thiên thất ma đao đã biến thành thuận thiên thất ma kiếm, ta có thể tùy ý sử dụng, không cần phải lo lắng khả năng bị lấy đi tính mạng, hừm, người có tử vong ma đao, ta có thuận thiên thất thần kiếm, hôm nay ta xem người có thể làm gì được ta, thuận thiên thất thần kiếm nhất định sẽ đánh bại tử vong ma đao của người, ta nhất định sẽ lấy đi cái đầu của người!"

Thần Nam rất lâu không nói gì, một lúc sau mới nói: "Người là một nhân tài, nhưng không được gọi là thiên tài, không được mệnh danh

là kì tài!"

"leng keng"

Một luồng khí tức dày đặc từ Thần Nam cuộn cuộn bốc ra, một bóng đen xuất hiện ở sau lưng chàng ta, một thanh tử vong ma đao từ trong tay bóng đen vụt ra khỏi bao, hiện ra lơ lửng, dựng cao trên đỉnh đầu của Thần Nam

Đúng trong lúc này bóng của sáu bảy thanh binh khí màu đen mờ nhạt xuất hiện xung quanh chàng ta, không ngừng chuyển động xoay tròn, lúc trên cao lúc xuống thấp

Giờ khắc này, xung quanh Thần Nam, giống như mở ra một cánh cửa thời gian và không gian, cánh cửa địa ngục dường như đã mở ra thông qua chàng ta

Khí tức chết chóc, cuộn cuộn bốc lên tận tầng mây

Xunh quang thần nam mờ ảo, giống như có linh hồn bao quang, một luồng khí tức tà dị lạnh lẽo không có âm thanh nhưng dường như lại có âm thanh, dần dần bao phủ khắp không gian

"hì hì.."Đỗ Hạo cười nhạt

"Bùm" một tiếng, người hắn ta dường như bùng cháy, chân khí màu hoàng kim chỉ trong chớp mắt đã bốc ra bên ngoài cơ thể, quang mang lấp lánh chói mắt khiến người ta không thể nào nhìn thẳng vào, khí mang kim sắc chói lóa tỏa ra, giống như ngọn thánh hỏa của thiên giới, bao quanh lấy cơ thể hắn ta, khiến cho nhìn hắn ta có vẻ cao lớn thần thánh vô cùng

Quang kiếm kim sắc trong tay hắn ta phát ra một chùm ánh sáng chói mắt, quang kiếm từ chiều dài là một mét đã dài hơn thành hơn một trượng, ánh sáng rực rỡ chói lòa, khiến ta kinh hãi

Đỗ Hạo trong lúc này, giống như một chiến thần kim giáp của thiên giới giáng trần, vô cùng thần vĩ

Biểu hiện của Thần Nam thì hoàn toàn ngược lại với hắn ta, khi mang

màu đen phát ra từ cơ thể ma khí cuộn cuộn bao quanh chàng ta, giống như ngọn lửa minh ma đang đốt cháy bùng bùng trên người, lại cộng thêm mấy món ma binh dày đặc khí tức tử vong, trông chàng ta giống như tu la ma vương vừa mới từ địa ngục bước lên, xuất hiện với tư thái hung dữ đáng sợ

"Cuối cùng đã được thấy bộ dạng của tử vong ma đao, gần đây ta cứ nghĩ nó có những điểm bất phàm gì chứ, giờ được nhìn thấy, phát hiện ra rằng cũng chỉ thế mà thôi" Đỗ Hạo dưới chân kim sắc giống hệt như một võ thần, lời nói của hắn ta phát ra sự tự tin vô cùng, ánh mắt nhìn không chớp về Thần Nam

"hì, tử vong ma đao hình dạng không có gì đẹp đẽ, tuy nhiên lại chính là một ma đao cướp đi tính mạng của con người, thuận thiên thất thần kiếm của người. Theo ta thì thật là tinh tế đẹp đẽ, tuy nhiên lại giống như một món đồ chơi, không biết có thể chống lại được mấy đòn của ta, hi vọng có thể so sánh được với sự tự phụ của người, đừng để ta phải thất vọng" Thần Nam chiến khí hùng hực, lạnh lùng nhìn kẻ thù hùng mạnh ở trước mắt

Người của Long gia đã lùi lại tận phía xa, đệ tử của Đỗ gia cũng nhanh chóng rời đi để lại một vùng đất trống là bãi chiến trường

Tới lúc này, hai người đã không còn lời nào có thể nói được nữa, bây giờ chỉ có thực lực mới quyết định được tất cả, một trận đại chiến khó có thể tránh khỏi

Giết

Giết

Cùng với hai tiếng thét vang dội, hai bóng người một màu đen một màu vàng, giống như hai tia chớp lao về phía đối phương

Tay phải của Đỗ Hạo cầm chắc một thanh quang kiếm kim sắc dài gần một trượng, toàn thân kim quang lấp lánh

Tay phải thần Nam làm động tác cầm đao, tử vong ma đao đặt ngay trước tay phải của chàng ta, giống như đang nằm gọn trong tay chàng, tử vong ma đao dài hơn nửa trượng tử khí dày đặc, mặc dù

không có ánh sáng chói mắt lấp lánh, nhưng nó lại có ánh sáng màu đen đặc trưng, càng khiến cho người ta sợ hãi, càng nhìn càng cảm thấy đáng sợ, dường như có thể nuốt gọn tinh thần của con người

Chết đi

Chết đi

Hai người đồng thanh hét vang, thần kiếm kim quang lấp lánh, và ma đao tử khí dày đặc, xé nát hư không, chém mạnh vào nhau

"keng"

Một tiếng kim loại chém vào nhau vang lên, khiến cho tất cả mọi người trong vòng mấy chục dặm đều nghe rõ mồn một, đệ tử của Đổ gia và Long gia ở gần đó, có không ít người bị chấn động đến nổi thổ huyết, ngã ngựa ra đất

Lần đầu tiên giao đấu, hai đại tuyệt đỉnh thanh niên cường giả, không hề có lấy chút kỹ xảo nào, hoàn toàn là xung đột hết sức dã man, muốn dùng sức mạnh để áp đảo đối phương, khiến cho địch thủ trong lòng lo lắng hoang mang

Tiếng "răng rắc" vang lên, thần kiếm kim sắc vỡ vụn, hóa thành những hạt kim quang bay ra xung quanh

"bùm" một tiếng nổ lớn vang lên, tử vong ma đao gãy vụn, quang mang màu đen bay ra xung quanh

Quang mang hai màu vàng và đen nổ tung hóa thành cơn bão năng lượng cuộn cuộn

Bùm đoàng đoàng

Thiên không chấn động, đại địa rung chuyển, không gian như uốn cong....

Hai cơn bão năng lượng cuộn cuộn phóng đi, giống như chao đảo đất trời, thiên địa như đang kịch liệt rung chuyển

Thần Nam và Đỗ Hạo ở trung tâm của cơn bão năng lượng, cùng với sự rung chuyển của địa tầng, đồng thời rơi xuống, nơi mà họ đứng, xung quanh mấy chục trượng đều nổ tung, những tảng đá to bằng cối xay bay tung lên trời, lên cao tới mấy chục trượng

Vùng đất gần hai người không ngừng chấn động phát nổ, đất đai sụt lún

"bùm đoàng đoàng"

Những tảng đá khổng lồ lăn lóc, vô số những tảng đá bay ngược lên không trung, loạn thạch bay lên không, giống như ngày tận thế đã tới

Thần Nam và Đỗ Hạo thì rơi xuống cách xa mười năm trượng, chiếc hố khổng lồ rộng hàng trượng xuất hiện trước mắt những người đứng xem, còn hai đại cao thủ thì đứng ở dưới đáy sâu của cái hố

Uy lực của đòn đánh này, kinh động khắp thiên địa, rất nhiều đệ tử của đỗ gia và Long gia đều bị những tảng đá lớn đè thành đồng thịt nát, người ngựa của cả hai gia đình lại một lần nữa lùi ra xa, đứng cách thật xa để xem

ở vùng đất xa hơn nữa, là đám đông người trong giới tu luyện, Đỗ gia khiêu chiến với Long gia, đã sớm truyền khắp giới tu luyện, đám đông cao thủ ở đông thổ đã tới Tấn quốc, muốn xem xem trận đại chiến thế gia với ý nghĩa vô cùng trọng đại này

Chỉ có điều, Đỗ gia đã từng lớn tiếng tuyên bố vài ngày nữa mới đại chiến với Long gia, nhưng hôm nay đột nhiên lại khai chiến sớm, khiến cho nhiều người tu luyện ở đông thổ chưa thể lập tức tới ngay được hiện trường, tới tận lúc này mới tụ tập được vài nghìn người mà thôi

Rất nhiều người đều cảm thấy may mắn vì mình tới muộn, không có đứng quá gần, nếu không những tảng đá ngập trời kia không biết sẽ làm bị thương biết bao nhiêu người trong giới tu luyện

Đỗ Hạo lạnh lùng nhìn Thần Nam nói: "Ma đao bình thường vẫn rất lợi hại, hôm nay e rằng không có tác dụng rồi, ngày chết của người đã tới rồi"

Trước kia khi mấy đệ tử đồ gia thảm bại trở về, Đồ Hạo vô cùng kiêng nể tử vong ma đao của thần nam, bây giờ thấy có thể chống lại được ma đao hấn ta tỏ ra vô cùng tự tin

"Hừm, có thể giết chết người được rồi!" Thần Nam lạnh lùng trả lời

Không còn nghi ngờ gì nữa, hai người thực lực tương đương, bây giờ đều muốn đánh vào tâm lí của đối phương, có tác dụng đả kích đối phương

"Giết" Đồ hạo hét lên một tiếng, hai tay trái và phải mỗi tay đều xuất hiện một thanh thần kiếm quang mang lấp lánh, hấn ta dùng thiên ma bát bộ bay lên không trung, hà quang kim sắc bay ngợp trời, tràn ngập khắp từng tấc một trong không gian, khiến cho người ta không thể mở mắt ra được

Thần Nam hai tay nắm chặt, tay phải xuất tử vong ma đao, tay trái lấy ra tấm thuẫn trong cổ xưa

Đao kiếm thuẫn, chém mạnh vào nhau, trong vòng mấy chục trượng những hố sâu mười lăm dặm hiện ra, loạn thạch bay tung lên trời, những tảng đá to và đất trộn lẫn vào nhau, giống như núi lửa đang phun trào, phụt lên cao mấy chục trượng

Kim quang lấp lánh và ma khí chết chóc dày đặc lao vào nhau, Đồ Hạo và Thần Nam cũng lao vào đối kháng kịch liệt, hai người đều cầm thần kiếm và ma đao, không ngừng chém vào đối phương, từ trong hố sâu lao lên mặt đất, lại tới trên không trung, thiên ma bát bộ được dùng tới cảnh giới cao nhất, khiến cho hai người giống như đang bay, những đợt sóng không khí mạnh vô cùng, ánh sáng cuộn cuộn tuôn ra xung quanh

Thiên địa rung chuyển kịch liệt, mặt đất như hoàn toàn rung lên, đất giống như sóng biển, bắt đầu từ trung tâm trận giao chiến, đất dưới chân mở rộng ra ngoài, Long phủ nằm ở trong đó, mặt đất giống như cơn sóng biển đang trào dâng, từng khu nhà lần lượt đổ sập, cả dãy nhà rộng lớn trở thành một đồng đồ nát

Những người đứng xem ở cách xa hàng dặm kinh ngạc há mồm trợn

mắt, thực lực của hai thanh niên cường giả này thật quá đáng sợ, dường như vượt xa hẳn cảnh giới mà những người tu luyện bình thường có thể hướng tới

Từ xa nhìn lại, trong hà quang kim sắc và ma khí ngập trời, hai đại cao thủ giống như đang bay trong không trung, thiên ma bát bộ phát huy tới cảnh giới cao nhất khiến cho hia người có quá nửa thời gian dừng lại trong không trung, bọn họ tiến hành những trận chiến kịch liệt ở trên không

Ánh mắt lạnh lùng như nhau, cùng sự phẫn nộ như nhau, hai vị đỉnh phong thanh niên cường giả giống như thần ma, cầm những binh đao thần bí khó đoán, điên cuồng đại chiến trong không trung

"đời này kiếp này, ngươi sẽ là một mình đơn độc chiến đấu, con trai đồ gia chúng ta có hàng trăm hàng nghìn, ngươi sẽ đấu với ta thế nào đây?" Đồ Hạo tóc bay tứ tung, khoe miệng chảy máu, hẳn ta vừa phòng ra thần kiếm mạnh mẽ, vừa vô tình đã kích Thần Nam

Thần Nam lau vết máu trên miệng, ma đao hướng lên trời, cười nói: "Thần gia cho dù chỉ còn lại một mình ta thì đã làm sao? Tất cả đám đệ tử đồ gia nhà các ngươi cho dù cùng tới, Thần Nam ta đây tiếp đón tất cả"

Từ phía xa, Long Vũ xuất thần, cảnh tượng lúc này, khiến cho nàng ta liên tưởng tới việc Thần Nam khi xưa để cứu Tiểu Thần hi, đã một mình đánh hàng nghìn quân đội ở đô thành tấn quốc, dáng vẻ lưỡi đao chỉ vào siêu cấp cường giả Đào Nhiên người có thực lực mạnh hơn chàng ta rất nhiều.

Chương 42

"Giết"

"Giết"

Hai thanh niên cường giả mạnh nhất của Đông thổ quên đi sự sống chết, đang kịch liệt chém giết ở trên đồng cỏ nát của Long gia, thần kiếm quang mang lấp lánh và ma đao tử khí dày đặc không ngừng chém vào nhau, phát ra những cơn bão năng lượng đáng sợ cuồn cuộn lan ra xung quanh, mắt đất dấy lên những đợt sóng đất cát, khiến cho đám người đứng xem ở cách đó hàng dặm vẫn có chút đứng không vững, sức mạnh cuồn cuộn đã lan tới chỗ những người đứng quan sát

"thần Nam người biết rằng đấu không lại Đỗ gia, hà tất vẫn còn liều mạng? mau nhanh chóng bó tay chịu trời đi, ta nhất định sẽ tha chết cho người!" Đỗ Hạo biết rằng Thần Nam không thể nào khuất phục, nhưng vẫn đang mê hoặc, hẳn ta cố tình thực hiện những ám thị tâm lí, để cho Thần Nam có cảm giác một mình đơn độc

"Hừm, đừng có phí công sức nữa, có kiểu chiến đấu nào mà ta chưa từng trải qua, người đã biết ta là ai, thì cũng nên hiểu được những điều mà ta đã trải qua như thế nào. ám thị tâm lí sao? Kĩ xảo chiến đấu cấp thấp này đừng có mang ra dùng với ta, không có tí tác dụng nào đâu, chỉ càng khiến ta thêm coi thường người mà thôi, nếu là đàn ông, hãy dùng thần kiếm của người quang minh chính đại chém lấy đầu của ta, nếu như cảm thấy không phải là đối thủ của ta thì hãy mau chóng rút đi, ta sẽ tha cho cái mạng cầu nô tài nhà người" Thần Nam không những không bị ảnh hưởng gì, ngược lại lại còn nói lời sỉ nhục

Động tác của hai người nhanh tới cực điểm, vụt vụt vụt, cùng là thân pháp thiên ma bát bộ, khiến cho tốc độ của hai người đều nhanh tới cực điểm, hai người đã đánh với nhau hơn trăm hiệp ở trên không trung, bây giờ hai người không chỉ dùng thần kiếm ma đao, những tuyệt học khác cùng đều đã đem ra sử dụng

Hàng loạt những đạo hồn thần chỉ lực đan xen ngang dọc trong không gian, giống như một tấm lưới ánh sáng, len lỏi vào từng tác

trong không gian, diệt thiên chưởng lực càng mạnh mẽ, quang chưởng không lồ che lấp mặt trời, vùng đất bị trúng đòn đều rung chuyển, không gian như bị bẻ cong....

"Hì hì.." Đổ Hạo cười nhạt nói: "Có một số người thật sự là ngu xuẩn, rõ ràng biết rằng việc không thể làm nổi mà cứ lao vào làm, bây giờ mọi người đều biết rằng đại kì của đông thổ hoàng tộc đã cấm khắp giới tu luyện đông phương, người là truyền nhân của một gia tộc sớm đã bại, có thể tạo lên được sóng gió gì chứ? Có nhìn thấy phía sau nhà người không, đó là hàng trăm cao thủ nhà Đổ gia, tuy nhiên cũng chỉ là tuy tùng của một mình ta mà thôi, đám nhân mã mà ta dẫn theo so với thực lực của Đổ gia mà nói, không thể so sánh được với một góc nhỏ của băng sơn. Sự hùng mạnh của Đổ gia vượt qua phạm vi tưởng tượng của nhà người!"

"hừm, đã tạ đã nhắc nhớ, cho dù người đã nhắc tới sức mạnh không bằng một góc nhỏ của băng sơn, ta cũng thử xem, để cho người thấy người cuối cùng của Thần gia, sẽ xử lí sạch môn hộ như thế nào?" Thần Nam lớn tiếng nói với Thần linh long trên không trung: "Long Bảo Bảo hãy đi diệt sạch đám đệ tử đố gia kia cho ta, không được bỏ sót lấy một kẻ nào"

Thần linh long vẫn đang lượn vòng trên không trung, nếu như không phải Thần Nam kiên nhẫn vẫn không để lộ ra quân bài số một, trước khi sự việc xảy ra đã dặn dò nó chỉ được đứng ở gần xem tình hình, thì nó đã sớm lượn xuống rồi

"wào.."

Một tiếng rỗng gầm vang vọng thiên địa, thần linh long hóa thành một tia chớp, lao thẳng xuống phía dưới, nó giống như một trường thanh gang thép, thần long hung mãnh quất đuôi, 'bùm' một tiếng đập bay mấy chục tên đệ tử đố gia, đám người bị đuôi rồng quất trúng đều lập tức thịt nát xương tan, hóa thành động thịt nát bét

"wào.."

Lại một tiếng rỗng gầm nữa, thần linh long há mồm phụt ra một tia chớp không lồ, lập tức khiến cho hai mấy người hóa thành tro bụi, tiếp theo đó nó lại há mồm ra phụt ra một luồng hỏa diễm hùng hực,

chân hỏa đốt cháy bùng bùng, thiêu đốt đám đệ tử Đồ gia còn sót lại

Đám đông người nhà Long gia, và những người trong giới tu luyện đứng xem trận đấu từ phía xa đều há mồm tròn mắt, đây chính là cái uy của Thần long hay sao? Rõ ràng là không thể nào chiến thắng được, thực lực thật quá đáng sợ.

"wào..."

Tiếng gầm chấn thiên, rất nhiều người tu luyện thực lực hơi yếu một chút là đã ngã lăn ra đất rồi, thần linh long không ngừng bay lượn ở phía thấp, sau khi những thuật pháp hùng mạnh như chớp, lửa tấn công xong, lại tới vài lần thần long quật đuôi, tuy nhiên chỉ trong nửa khắc đệ tử đồ gia đều chết hết, sau đó nó lại lao lên trời, trên không trung gầm lên từng hồi, bay trên cao rồi lại lượn xuống thấp

Tất cả những người đứng xem đều có tâm thái kính sợ, ngược nhìn thần linh long ở trên không trung. Thần thú chỉ xuất hiện trong truyền thuyết đã làm họ phải sợ hãi kính phục sâu sắc

"tùng tùng của ngươi bị tiêu diệt rồi, lúc nào sẽ cho ta được thưởng thức một góc của băng sơn gia tộc nhà ngươi? Hừm, ta đã nói cần phải rửa sạch môn hộ, cái chết của Vũ hình, cần phải lấy máu của toàn gia tộc nhà ngươi để bồi thường,!" Thần Nam nói xong, tinh thần có chút bị kích động, giống như là điên cuồng gầm thét

Đồ Hạo cũng vô cùng lo lắng sợ hãi, thần linh long đã ở ngay trước mắt hắn ta, quét qua trận doanh của đệ tử đồ gia, tiêu diệt toàn bộ cao thủ, nhìn thấy thái độ kích động kịch liệt của Thần nam, thần kiếm trong tay hắn ta lập tức trở nên điên cuồng mãnh liệt

"bùm bùm bùm"

Thần kiếm và ma đao kịch liệt chém vào nhau, đao kiếm sau khi vỡ vụn lại lập tức ngưng tụ định hình, hai người đều đã dùng toàn lực, đánh tới độ trời đất tối tăm, lúc này hai thanh niên cao thủ đều tóc tai rối bù, khóe miệng rớm máu, hai người đều dồn toàn lực kháng địch, nhất thời không ai có thể làm gì được đối phương

Tuy nhiên, đúng trong lúc này, hai mắt của Thần Nam dần dần tràn

đầy những tia máu, nghĩ tới cái chết của Vũ hinh, trong lòng chàng lại vô cùng đau đớn, sự phẫn nộ vô tận và sát khí đáng sợ đan xen lẫn nhau, chàng tỏa ra ý chí chiến đấu vô cùng cao, trong lúc này chàng chỉ muốn điên cuồng chém giết

Kĩ xảo đã hoàn toàn thừa, võ học của hai người đều có cùng một mạch, chiêu thức của cả hai người đối với đối phương mà nói không có gì gọi là bí mật cả, bây giờ hai người đều rất muốn giết chết đối phương, không ai là không dùng hết toàn bộ sức mạnh của bản thân

Hai người hoàn toàn dùng sức mạnh va chạm kịch liệt lao vào nhau, không có những hư chiêu phiến toái, một bên nếu như yếu thế hơn một chút, là có thể lập tức bị đối phương giết chết

"thần Nam người có thể chết được rồi! Thuận thiên thất thần kiếm, giết!"

Đỗ Hạo đầu tóc rối bời, trên không trung chảy ra vết máu, bộ dạng vô cùng dữ tợn, hắn ta giờ cau trướng kiếm trong tay, chém mạnh về phía Thần Nam

"bùm"

Kiếm thứ nhất, ma thuẫn của thần nam và quang kiếm của Đỗ hạo đều vỡ vụn

Tuy nhiên, Đỗ Hạo dùng thuận thiên thất thần kiếm với ý đúng nhất, giống như nghịch thiên thất ma đao, cần phải liên tiếp chém ra bảy đòn, đòn sau mạnh hơn đòn trước

Hắn ta bước bước thứ hai, cả thiên địa đều rung chuyển theo

"giết"

"bùm"

Quang kiếm kim sắc lấp lánh chói mắt chém thẳng xuống, chém vào thanh ma đao trong tay Thần Nam, kiếm và đao đồng thời vỡ vụn, phát ra quang mang chói lòa, cơn bão năng lượng khủng khiếp lan tràn ra bốn phương tám hướng, mặt đất dấy lên biết bao cơn sóng

bùn đất

Thần Nam thổ ra một ngụm máu lớn, toàn thân chao đảo kịch liệt

Đỗ Hạo cũng không dễ chịu hơn, vẻ mặt có vẻ nhợt nhạt, tuy nhiên hắn ta kiên định bước thêm bước thứ ba, "bùm" một tiếng, lúc bước chân đặt xuống mặt đất rung chuyển kịch liệt, khiến cho những người tu luyện đứng xem ở phía xa toàn thân đều chao đảo

"giết"

Cùng với tiếng 'giết' của hắn ta kết thúc, thuận thiên thất thần kiếm chém xuống nhất thứ ba, thần quang chói lóa chiếu khắp mặt đất, khiến cho tất cả những người đứng xem đều không dám nhìn trực diện, 'bùm' một tiếng, tử vong ma đao vỡ vụn, còn thanh quang kiếm đã thực chất hóa trong tay Đỗ Hạo chỉ là bị gãy mà thôi, Thần nam thổ một ngụm máu lớn, bị chém bay ra xa

ở phía xa, tất cả những người đứng xem đều đã nhìn thấy, kiếm của Đỗ Hạo kiếm sau mạnh hơn kiếm trước, cứ như thế này, Thần Nam chết là cái chắc

"Thần Nam người đã phục hay chưa?" Đỗ Hạo bước bước thứ tư về phía trước, mặt đất cũng theo tiết tấu của hắn ta mà rung chuyển, giống như một trận động đất lớn

Đỗ Hạo nhắc quang kiếm lên, kiếm thứ tư chuẩn bị chém xuống, hắn ta cười nhạt, tàn khốc nói: "ta phải dùng thực lực nói với người rằng, ai mới là thiên hạ đệ nhất! ta nhất định phải vượt qua người! Người rốt cuộc đã phục hay chưa?"

Từ phía xa đám đông những người tu luyện đứng xem đều như ngừng thở, mọi người đều biết rằng trận chiến đáng sợ e rằng sắp sửa kết thúc, đám đông người nhà Long gia tim hồi hộp treo lơ lửng, Long Vũ nóng lòng, có chút lo lắng, lông mày nhíu lại, lo lắng nhìn bóng người đơn độc đang thổ huyết trong trận đánh

"ha..ha ha..."Thần Nam miệng không ngừng chảy máu, nhưng chàng vẫn cười lớn, tiếng cười có chút đau đớn, có chút bá khí, phát ra ý chí chiến đấu bất khuất không chịu khuất phục

"Đỗ Hạo... người giết không nổi ta! Ta đã nói...phải báo thù cho Vũ Hinh, không tiêu diệt toàn bộ gia tộc nhà người...ta không thể nào chết được!" Thần Nam lau vết máu trên miệng, giơ ma đao ngang trước ngực

"Thần nam đây là người tự tìm tới cái chết!" Đỗ Hạo cuối cùng chém tới nhất kiếm thứ tư

Kim quang lấp lánh chói mắt trở thành thứ duy nhất trong thiên địa, hoàn toàn hủy diệt đi khí tức chết chóc của ma đao, ma khí cuộn cuộn hoàn toàn bị đánh tan, thần Nam bị đánh bay ra xa ba mươi trượng, lúc này đây, áo chàng ta đã thấm đầy máu, tóc rối bời, toàn thân lão đảo trực ngã

"bùm"

Đỗ Hạo bước tới bước thứ năm, thiên địa rung chuyển theo bước chân hắn, thuận thiên thất thần kiếm chém xuống nhất kiếm thứ năm

"Wào.."

Thần linh lnh gầm lên một tiếng, lao xuống dưới, chồm về phía Đỗ Hạo

"Long Bảo Bảo người đừng nhúng tay vào!" Thần nam hét lớn: "Đây là cuộc chiến giữa ta và hắn, nếu như quả thật đến hắn mà ta cũng không thể thắng nổi, thì làm sao có thể chiến đấu được với cả đồ gia đây, không bằng bây giờ hãy chết trong tay hắn"

Long bảo bảo do dự một hồi, nhưng cuối cùng lại lao lên trên không trung

Đỗ Hạo cười nhạt coi thường: "Thần Nam người lấy gì mà đòi đấu với ta? Luận về gia tộc, Đồ gia của ta hiệu là đông thổ hoàng tộc, thần gia các người thì đã biến mất thành mây khói rồi, luận về thực lực, vừa nãy người cũng đã nhìn thấy, người không phải là đối thủ của ta, ta nhất định vượt qua người, ta muốn người biết rằng, người đệ nhất trong thiên hạ họ Đỗ, không phải họ Thần.

Chương 43

Thất ma đao chân ý

"Ta nhờ vào"

Ánh mắt của Thần Nam dần dần trở nên lạnh lợi, phát ra hai đạo quang mang đã thực chất hóa, tay chàng cầm ma đao từng bước từng bước về phía Đổ Hạo, lạnh lùng nói: "Gia tộc độc ác dã man nhà ngươi, đáng chết! ngươi thật sự cho rằng ngươi là thiên hạ vô địch sao? Thuận thiên thất thần kiếm chẳng qua cũng chỉ là như vậy thôi, chỉ đáng là thứ vớ vẩn"

Khóe miệng chàng ta mặc dù chảy máu, nhưng lại tỏa ra ý trí chiến đấu rất đáng sợ, một luồng khí thế mạnh mẽ vô cùng từ người chàng ta tỏa ra

Mắt Đổ Hạo hiện ra vẻ khiếp sợ sau đó hắn ta giận dữ thét lên: "Ngươi nói rằng thuận thiên thất thần kiếm mà ta sáng tạo ra là thứ vớ vẩn sao? Vậy tại sao ngươi lại không đỡ nổi, ta phải xem xem ngươi làm thế nào để chống lại nhất kiếm thứ năm này!"

"Cho ta xin! Ngươi và cả cái gia tộc nhà ngươi đều là loại bỉ ổi! đây rõ ràng là huyền công của Thần gia, lúc nào đã trở thành của đổ gia nhà các ngươi, chỉ là thay đổi một chút nghịch thiên thất ma đao, đã tự cho là do mình sáng tạo ra? Đúng là vô sỉ hết chỗ nói"

Đổ Hạo vẻ mặt dữ tợn, nói: "Nghịch thiên thất ma đao có những khuyết điểm trí mệnh, đây là một sự thật không cần phải chứng minh, bây giờ đã được ta thay đổi cho tốt lên, trở thành một loại thần công tuyệt học có thể tùy ý sử dụng, cho dù nói là sáng tạo ra cũng không quá, ta phải xem xem, ngươi sẽ tiếp kiếm thứ năm của ta thế nào đây?"

"Đúng là loại ếch ngồi đáy giếng vô tri! Đổ Hạo, ngươi mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, xem xem ta làm thế nào để phá được kiếm thứ năm của ngươi"

Thần Nam từ từ nhấc cánh tay phải lên, ma đao hướng lên trời

"Cái gì? Người...muốn dùng nghịch thiên thất ma đao?" Đỗ Hạo kinh ngạc nói

Hắn ta có chút không dám tin, không có ai hiểu hơn hắn ta điểm đáng sợ của nghịch thiên thất ma đao chân chính, đó chính là tiêu đốt năng lượng sinh mệnh, chém ra bảy đòn siêu việt với sức mạnh đáng sợ, Thần Nam bây giờ đang ở trong ngũ giai cảnh giới, nếu như chàng ta bất chấp sống chết, chém ra nghịch thiên thất ma đao, vậy thì...chàng ta không còn nghi ngờ gì nữa sẽ thi triển ra sức mạnh của lục giai

"người đang cố dùng hết chút bản lĩnh ít ỏi của mình đó phải không? Chẳng lẽ muốn dựa vào phương pháp nguy hiểm đến tính mạng này, để cược một phen sao, người đang biến tướng để nhận thua với ta sao?"

"Ngu xuẩn, tính mệnh của ta còn đáng giá hơn tính mệnh của người, ta làm sao có thể lấy tính mệnh của mình ra để cá cược với người được?" Thần Nam lạnh lùng trả lời: "người, chỉ bởi mớ những khiếm khuyết của nghịch thiên thất ma đao mà thôi, tuy nhiên giải thích hiện tượng biểu hiện của bộ ma công tuyệt thế này, căn bản người không hề hiểu hết ý nghĩa của nó"

" Người nói láo, ta từ khi bước chân vào con đường võ học, vẫn nghiên cứu kỹ lưỡng bộ cái thế ma công này, làm sao lại không hiểu được ý nghĩa của nó được?" Đỗ Hạo thét lớn, lĩnh vực mà mình thành thục nhất lại bị người khác coi thường, khiến cho hắn ta có chút uất ức xấu hổ

Thần nam giọng nói lạnh lùng, vô tình đã kích: "người sáng tạo ra bộ ma công này, nhất định phải là một vị tiên bối tài giỏi, ông ta làm sao không biết được những 'khiếm khuyết' mà người nói chứ? Ông ta đã có thể sáng tạo ra công pháp này, là nhất định đã hiểu tất cả về bộ ma công này, nếu như có thể tiến thêm một bước hoàn mỹ, lại còn phải đợi tới lượt người phải thay đổi sao? Điểm đáng sợ đúng nghĩa nhất của Nghịch thiên thất ma đao chính là ở chỗ khí thế luôn hướng về phía trước không có gì ngăn cản được của nó, đến sinh mệnh cũng có thể từ bỏ, còn có cái gì có thể ngăn cản được uy lực của thất ma đao nữa? đó chính là ý nghĩa thật sự của ma công, hạ quyết tâm

bất chấp tất cả làm đến cùng, cắt đứt đường rút lui, luôn luôn hướng về phía trước không có gì ngăn cản nổi! còn người thì lại vứt bỏ đi cái tinh hoa của nó, chấp nhận những thứ xấu xí của nó, người căn bản không lĩnh hội được ý nghĩa thật sự của nghịch thiên thất ma đao"

Đỗ Hạo vẻ mặt tái nhợt, từ sau khi được biết bộ ma công uy lực vô cùng này, hắn ta vẫn kiên trì nghiên cứu không ngừng nghỉ, hắn ta quả thực đã phân tích các vấn đề của nghịch thiên thất ma đao, nhưng hắn ta lại quá coi trọng về bề ngoài, mà lơ là đi cái khiếm khuyết chí mệnh đó lại chính là võ cảnh mà ma công muốn biểu đạt ra

Tinh hoa thật sự của nghịch thiên thất ma đao nằm ở khí thế luôn luôn hướng về phía trước không có gì có thể ngăn cản được, đặt mình vào chỗ chết để sống! đến sinh mệnh cũng có thể từ bỏ, thì còn có điều gì có thể ngăn cản được uy lực của nghịch thiên thất ma đao?"

Đỗ Hạo từ trước tới giờ đều biết, giữa uy lực của thuận thiên thất thần kiếm và nghịch thiên thất ma đao thật sự có sự cách biệt, hắn ta vẫn luôn suy nghĩ vất vả, nghiên cứu không ngừng nghỉ, nhưng điều quan trọng nhất của vấn đề lại nằm ở điểm ban đầu, hắn ta không thật sự hiểu được vũ cảnh mà bộ công pháp này muốn biểu đạt

"người nói rằng ta không thật sự lĩnh hội được bộ ma công này, nhưng thuận thiên thất thần kiếm mà ta thay đổi ra lại có thể tùy ý sử dụng, người... làm sao có thể thi triển nghịch thiên thất ma đao? Người dám trong mỗi lần giao chiến đều dùng tới nó không?" Đỗ Hạo vô cùng phẫn nộ, hắn ta cảm thấy sự thất bại nghiêm trọng, từ bé tới lớn đều được mọi người trong gia tộc gọi là thiên tài, thành quả nghiên cứu đáng để kiêu ngạo của mình từ trước tới giờ lại bị địch thủ chỉ dùng mấy câu nói đã phá hoại hết, hắn ta khó mà chấp nhận được"

"ta thật sự phải cảm ơn người!" Thần nam cảm kích nói: "La người trong lúc quan trọng cuối cùng đã khiến ta nghĩ thông được huyền hư trong đó, nghịch thiên thất ma đao đáng được gọi là tuyệt đỉnh kì học, nó chính là sự chuẩn bị cho người nghịch chuyển huyền côn, chắc rằng phụ thân của người cũng không nghĩ ra kết quả này đúng không?"

Thần Nam hét lớn: "Dùng tâm pháp nghịch thiên thất ma đao, điều khiển tử vong ma đao, thử hỏi trong đại chiến với những người cũng cấp, ai có thể chống lại chứ?"

Đỗ Hạo sắc mặt thay đổi, chỉ trong chớp mắt trở nên nhợt nhạt, hắn ta lắp bắp: "tử vong ma đao thần bí khó đoán, thay thế cho năng lượng sinh mệnh mạnh mẽ... nhưng tử vong ma đao rốt cuộc là vật như thế nào? Nó hình thành như thế nào?"

Hắn ta nói lớn: "Chẳng lẽ tuyệt học bản cấm kị của huyền công thần gia, đều là kĩ thuật võ học chế tác ra dành cho những người sau khi đã nghịch chuyển huyền công sao? Điều này...làm sao có thể"

Đỗ Hạo cảm thấy trong lòng ớn lạnh

"Nếu như huyền công quả thật có bản thứ hai, vậy thì huyền công nghịch chuyển chính là bản sau, tất cả điều này đều quy về một chữ 'biến'! Huyền công lại biến!" Thần Nam vô tình ném ra viên thuốc nổ lớn này, suy đoán này khiến cho Đỗ Hạo chao đảo trực ngã

"phụt"

Đỗ Hạo há miệng phun ra một ngụm máu lớn, sự suy đoán này khiến cho hắn ta không thể nào chấp nhận được, vạn năm nay, Đỗ gia không có một ai có thể thành công nghịch chuyển huyền công, chẳng nhẽ người nhà Đỗ gia quả thật không có duyên với bộ công pháp thần diệu khó đoán này sao? Sự thật tàn khốc này, đã nghiêm trọng đả kích tới niềm tin vững chắc của Đỗ Hạo

"Ta không tin!" Đỗ Hạo nghiến răng, vẻ mặt hắn ta có vẻ dữ tợn, giống như một con dã thú bị thương, dữ dằn nhìn về Thần nam: "Người chứng minh cho ta xem, người sử dụng nghịch thiên thất ma đao giết ta!"

Thần Nam cười nhạt nói: "Không cần người phải nhắc nhở, ta cũng không bỏ qua cho người đâu, ta để cho người coi uy lực thật sự của nghịch thiên thất ma đao!"

"Tới đi, ta xem người làm thế nào giết ta?" Đỗ Hạo điên cuồng hét

lên

"nghịch - thiên - thất - ma - đao" Thần Nam giọng nói hạ thấp, ngắt từng chữ một, chữ 'đao' vừa nói xong, chàng ta bắt đầu dùng tâm pháp thất ma đao để vận dụng cho tử vong ma đao

"vụt' vụt

Không trung phát ra hàng loạt tia chớp màu đen khổng lồ, ma khí hắc ám vô tận bốc ra từ tử vong ma đao ở trước cánh tay của Thần nam

Trong một tiếng sấm rung chớp giật, tử vong ma đao màu đen, điên cuồng hấp thụ ma khí, nhanh chóng biến dài ra, rộng ra, càng trở nên thực chất hóa, cuối cùng, ma đao màu đen kịt biến thành dài hơn một trượng, đầu rồng ở cán đao hai mắt không ngừng mở ra nhắm vào, bất ngờ phát ra một tiếng rồng gầm

Sau khi những tia chớp màu đen xung quang tử vong ma đao biến mất, tiếng kim loại rung lên 'leng keng' vang vọng khắp thiên địa, tử vong ma đao lần đầu tiên bay vào trong tay Thần Nam, lần đầu tiên chàng thật sự nắm được nó trong tay

Trong lúc này, Thần Nam cảm thấy vô cùng tự tin, một đao trong tay, thử hỏi anh hùng trong thiên hạ, ai có thể chống lại được?

Chương 44

Đệ nhất đạo môn

Đỗ Hạo cảm thấy mọi thứ chao đảo, hắn ta há mồm thở ra ba ngụm máu lớn, niềm tự tin của hắn ta bị một sự đả kích nghiêm trọng, từ bé tới lớn được gọi là thiên tài, nhưng lúc này hắn lại phát hiện ra mình đúng là một kẻ đần độn, cẩn thận nghiên cứu nghịch thiên thất ma đao, lại lầm lẫn bước vào con đường sai lệch

"phụt"

Máu từ mồm Đỗ Hạo không ngừng phun ra, máu nhuộm đỏ áo của hắn ta, Thần Nam vẫn chưa ra tay, nhưng ngũ tạng của Đỗ Hạo đều đã bị thương, hắn ta không vượt qua được cửa ải chính bản thân mình, tức giận công tâm, tạng phủ của hắn đều bị thương tổn

Phụt

Đỗ Hạo cứ thế ngã xuống đất

Đối mặt với người nhà Đỗ gia, Thần Nam không hề có chút nhân từ nào hết, lưỡi đao của tử vong ma đao chỉ thẳng vào Đỗ Hạo, chàng dùng lực chém mạnh xuống

Tuy nhiên đúng trong lúc này, một luồng dao động năng lượng kì lạ đột nhiên xuất hiện ở dưới ma đao, ánh sáng màu đỏ huyết lóe lên rồi biến mất, Đỗ Hạo trên mặt đất biến mất tăm

Tử vong ma đao uy lực mạnh mẽ vô cùng, có thể hủy diệt tất cả mọi vật, chém mạnh xuống mặt đất, theo đó là một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất bị chém thành một vết lớn, rãnh đen khổng lồ này, cũng không biết sâu bao nhiêu, thật vô cùng đáng sợ

Thần Nam vô cùng tức giận, chàng biết là đã chém vào không khí, có người đã cứu được Đỗ Hạo, chàng không chém vào người của đối phương, đồng thời, chàng vô cùng kinh ngạc, người vừa tới có thể cứu được người dưới nghịch thiên thất ma đao của chàng ta

Xoạt

Hồng quang lóe qua, trên không trung xuất hiện một người con trai mặc áo trắng, chân anh ta giẫm trên phi kiếm, nách kẹp Đỗ Hạo

"wào..."

Thần Linh Long gầm lên một tiếng, từ trên không trung lao xuống, tuy nhiên lập tức bị Thần Nam ngăn lại

"Long Bảo Bảo đừng hành động lỗ mǎng, người cứ đứng ở một bên, không được nhúng tay vào"

Thần nam lạnh lùng nhìn chằm chặp vào người vừa tới, đó là một người nam thanh niên trẻ tuổi chừng hơn hai mươi, tướng mạo anh tuấn, có thể được gọi là nam mỹ nhân, bạch y tung bay, có thể nói là thoát tục, đúng là rất giống với thần tiên

"Đáng tiếc, thế là lãng phí mất một không gian ma pháp quyền trục quý giá!" người thanh niên áo trắng trong không trung lắc đầu, có chút tiếc nuối

Thần Nam ngạc nhiên, vị tu đạo này lại có thể sử dụng không gian ma pháp quyền trục vô cùng hiếm thấy, chẳng trách có thể cứu được Đỗ Hạo tử dưới tử vong ma đao, nguyên nhân chính là ở đây

Lúc này, chàng ta quả thật giật mình sợ hãi, vẫn cứ tưởng rằng có một lão quái vật thực lực không thể nào tưởng tượng được

Lúc này, chàng nghĩ lại lời của vị phó viện trưởng nói: "tiểu tử người đừng quá sơ suất, nghe nói thanh niên cao thủ cầu đố gia không phải một mình đơn độc chiến đấu, mà còn mang theo một môn phái tu đạo cổ xưa trên chiến xa của họ, môn đạo này khi xưa được gọi là đông thổ đệ nhất, không biết là vì lí do gì, đã hàng nghìn hàng năm không xuất thế, lần này người nhất định sẽ gặp những đối thủ mạnh mà người không ngờ tới cùng trang lứa của mình"

"Năm xưa được gọi là đệ nhất đạo môn tại đông thổ?" Thần Nam xách tử vong ma đao, nhìn người thanh niên áo trắng trên không trung

Nghe xong câu nói này, người thanh niên anh tuấn có vẻ kinh ngạc

"Không ngờ hàng nghìn năm trôi qua rồi, vẫn có người biết được môn phái của ta, môn phái cổ xưa, đúng là khiến người ta có chút cảm khái"

"Nói như vậy, các người quả thật đã liên thủ với Đổ gia?" Thần Nam lạnh lùng hỏi: "Một lần nữa xuất hiện, muốn giống như Đổ gia, khuá khoáng làm cho giới tu luyện đại loạn, hay chỉ là muốn vực lại những ngày tháng huy hoàng khi xưa?"

"Xem ra người biết khá nhiều chuyện?" người thanh niên áo trắng vẻ mặt hiện ra nụ cười nhạt, vô cùng điềm nhiên và ung dung, đúng là có một tư thái xuất trần

"có nhân tất có quả, đệ nhất đạo môn tái xuất, không ai có thể ngăn cản, đệ nhất của quá khứ cũng là đệ nhất của hiện tại" Nói đến đây. ánh mắt người thanh niên mặc áo trắng dần trở nên sắc sảo

Thần Nam từ trong lời nói của người thanh niên áo trắng đã phát hiện ra vẻ thù địch, liền không khách sáo gì nữa, kích bác: "Thật buồn cười, người tu đạo lại xem trọng danh lợi như vậy, đúng là không biết các người tu hành như thế nào?"

Người con trai áo trắng chân giẫm trên phi kiếm, nhìn xuống phía Thần Nam, hỏi ngược lại: "Không nhập thế làm sao xuất thế?"

"Nhập thế thì cần phải tham gia vào trận chiến danh lợi hay sao, đừng phí lời nữa, người rốt cuộc có thái độ như thế nào, chẳng lẽ cũng muốn giết ta như Đổ gia sao?"

"ta đứng ở xa xem các người thi đấu, người là một đối thủ hùng mạnh vô cùng, ta quả thật rất hi vọng được đánh một trận với người"

"ha...ha...ha...Đông thổ hoàng tộc...đông thổ đệ nhất đạo môn, đúng là nguu tầm nguu mã tầm mã!" Thần Nam cười lớn: "Người còn đợi gì nữa? tới đây, để ta xem xem hiệu xưng là đệ nhất đạo môn rốt cuộc có những loại thần thông nào?"

"Ta có mấy vị huynh đệ, đã tới tây đại lục, đi hội chiến với vài thánh địa truyền nhân, xem ra bọn họ đã tìm tới được những đối thủ không tồi, chỉ có điều, bọn họ không thể ngờ được rằng, ma đao tốt nhất lại đang ở đông thổ, ta quả thật cảm thấy vô cùng hứng thú, không ngờ nhanh như vậy mà ta đã tìm được ra người, ta sớm đã mong chờ trận chiến này rồi!" trong mắt người thanh niên áo trắng lóe lên quang mang cuồng nhiệt

Trời, đây là kẻ tu đạo gì chứ, thế như những lời hấn ta nói để phán đoán, người trong gia tộc này dường như đều rất hiểu chiến, trái ngược hoàn toàn với khí chất xuất trần mà họ biểu hiện ra ngoài

Người thanh niên áo trắng trong không trung nhìn thấy Thần Nam có vẻ nghi hoặc, bật cười, nói: "xem ra điều người hiểu về gia tộc ta còn rất ít, biết tên của đệ nhất đao môn chúng ta không? Tên là :Loạn chiến"

"Loạn chiến, hì hì,, đúng là một đao một kì quái, không cần nghĩ nhiều ta cũng biết nguyên nhân khi xưa các người quy ẩn" Thần Nam cười nhạt nói

"Ta tên là Lí trường Phong, đệ tam cao thủ trong thế hệ thanh niên của gia tộc, bây giờ ta chính thức khiêu chiến với người!"

Chính trong lúc này, ở phía xa trên không trung có một bóng người nhanh chóng tiến lại gần, một người thiếu niên áo trắng chân giẫm trên phi kiếm bay tới, có chút giống với Lí Trường Phong, cũng bộ dạng thoát tục, tuy nhiên ánh mắt anh ta sau khi nhìn về phía Thần nam, lập tức trở nên cuồng nhiệt, phá vỡ đi khí chất thoát trần

" Trường Minh, đệ mang Đố Hạo đi, ta tới giao đấu với anh ta"

"Đại ca, điều này không được hay cho lắm, ta mặc dù rất muốn giao chiến một trận với anh ta, nhưng mà điều này không phải thế hệ thanh niên của Đố gia đã nói, Thần Nam là của họ, do bọn họ tới giải quyết?"

Lí trường Phong cười nhạt nói: "đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Đố gia đã thất bại rồi, bọn họ sau này ngoài quần áo hoặc dùng thủ đoạn mờ ám ra, thì dựa vào cái gì mà giao chiến với Thần nam,

bây giờ ta ra tay đối phó với Thần nam, chắc rằng bọn họ cũng không có gì để nói"

"khẩu khí thật quá ngông cuồng, các người coi ta là gì đây" Thần Nam phẫn nộ nói: "Cái gọi là đông thổ hoàng thất chẳng qua cũng chỉ là đám nô tài khi xưa của Thần gia, còn cái thứ đệ nhất đạo môn của các người, đối với ta mà nói chẳng qua chỉ là một trò cười mà thôi, lại dám coi thường ta đến vậy sao. Hừm, thanh niên cao thủ đã chết của Đỗ gia vẫn không đủ nhiều sao, chẳng lẽ vẫn cần các đệ nhất môn đạo của các người đứng ra làm tấm gương nữa hay sao""

Đúng trong lúc này Đỗ Hạo vừa ngất đi đã dần tỉnh lại, hắn ta há mồm phun ra một ngụm máu lớn, yếu ớt nói: "THẦN NAM người đắc ý ít thôi, hôm nay ta nếu như có thể thoát khỏi tử quan, lần sau gặp lại người chết là cái chắc! cánh cửa lớn của vũ đạo chí cao điện đường đã mở rộng trước mắt ta..."

Thần Nam không nói gì, thậm huy đông tâm pháp nghịch thiên thất ma đao, đột nhiên tế tử vong ma đao, chém về phía Đỗ Hạo trên không trung, đây đúng là một đối thủ đáng sợ, để lại hắn ta, sớm muộn gì cũng là một tai họa, chàng ta muốn một đao tiêu diệt hòa toàn mối họa này, tuy nhiên Lí Trường Phong sớm đã có chuẩn bị, nhắc theo Đỗ Hạo, cưỡi phi kiếm, lao lên trời, tránh được một đao chí mạng

"hì hì...." Đỗ Hạo trên không trung cười nham hiểm nói: "Sợ rồi chứ, đợi khi ta lĩnh hội hết tất cả những gì thu hoạch được trong tử cảnh, người hãy đợi mà chết, Thần nam ta có thể nói với người rằng, một tháng sau, người tuyệt đối không phải là đối thủ của ta, ngày chết của người đã không còn xa nữa"

"Chỉ dựa vào người sao? Cứ luyện thêm nghìn năm nữa đi! Cả đời này người cũng không thể là đối thủ của ta! Ta đợi người tới nộp mạng!" Thần Nam giữ ma đao trong tay, lạnh lùng nhìn mấy người trên không trung

Lí Trường Phong thúc giục: "Trường Minh mau đưa Đỗ hạo đi, tiếp theo đây ta phải giao chiến một trận, trận chiến này ta đã chờ đợi rất lâu rồi!"

Lí trường Minh đưa Đỗ Hạo dần dần đi xa, tuy nhiên giọng nói của Đỗ Hạo vẫn vọng lại: "Thần gia đã suy tàn, sớm muộn gì cũng tiêu vong, Đỗ gia vực dậy, không kẻ nào có thể chống được, Thần nam người là huyết mạch cuối cùng của thần gia, là vật tế lễ tốt nhất hiến tế cho huyết kì của Đỗ gia... sự việc của năm nghìn năm trước thì là gì chứ, đời này người con gái mà người yêu cũng đã bị con cháu Đỗ gia cướp mất rồi, ha ha...ha ha.. ta muốn người mở to mắt ra mà nhìn, chẳng có cách nào ngăn cản được"

Giọng nói của Đỗ Hạo lạnh lùng, vang lên trong không trung

Thần Nam không hề cử chỉ Thần linh long đuổi theo truy kích, bởi vì chàng phát hiện ra trong không trung phía xa đường như có một bóng người đang đứng, dường như là một người con gái tứ thái xuất trần...

Long bảo bảo gầm động trời, uốn lượn trong không trung, nhưng Thần Nam đã ra lệnh cho nó, tuyệt đối không được đuổi theo hai người kia, chàng không muốn Long bảo bảo xảy ra điều gì bất trắc, trước mắt nhất định có rất nhiều địch thủ hùng mạnh đang đợi chàng, chàng hi vọng Long bảo bảo có thể nhanh chóng phục hồi lại, để có thể giúp đỡ được cho chàng

Những đứng xem ở phía xa đang bàn tán xôn xao, sự hùng mạnh của Đỗ Hạo không có gì phải bàn cãi, nhưng cuối cùng lại thất bại một cách khó hiểu, bây giờ lại xuất hiện thêm một đệ tử Lí gia hiệu là đông thổ đệ nhất đạo môn, sự việc càng ngày càng trở nên phức tạp

"Được rồi, bây giờ người nhà Đỗ gia đã đi rồi, cuối cùng thì cũng đã tới lượt ta ra tay rồi, hi vọng người sẽ không là ta thất vọng" ánh mắt của Lí Trường Phong lóe lên quang mang cuồng nhiệt đây đúng là một gia tộc điên cuồng, tâm pháp tu đạo của họ khác xa với những tâm pháp thông thường, khí chất bên ngoài mặc dù càng ngày càng xuất trần nhưng trong nội tâm thì ngược lại, chàng ngày càng hiếu chiến, thật khiến người ta không thể nào có thể tưởng tượng được

"Được, vậy thì người hãy tới đây đi!" ma đao của Thần Nam hướng lên trời, ma ảnh ở trong lưng không động đậy, mười thanh binh khí mờ ảo ẩn hiện, bao quanh người chàng ta, không ngừng chuyển động

Không còn nghi ngờ gì nữa, trong lúc này, tử vong ma đao dài gần một trượng trong tay chàng ta là nổi bật nhất, thân đao hoàn mĩ đã thực chất hóa lãnh lẽo đáng sợ, rất khó để người ta tưởng tượng ra rằng đây không phải là một thanh đao thật sự

Sau khi cầm tử vong ma đao trong tay, Thần nam có cảm giác huyết nhục tương liên, khiến chàng cảm thấy đây không phải là một thanh đao năng lượng, trên thế gian này quả thật có một thanh đao như thế, bây giờ chàng đã nắm bắt được linh hồn của nó.

Chương 45

Nguyên khí thúc phược

"Chém"

Lí trường Phong hét lên một tiếng, từ trong tay áo của anh ta vung ra một chiếc phi luân, bay về phía Thần Nam

Chiếc phi luân lúc đầu to bằng chiếc gương đồng, nhưng cùng với sự chuyển động, càng ngày càng lớn hơn, đường kính đã đạt tới một trượng, trên phi luân tràn ngập những lưỡi đao sắc nhọn hình răng cưa, phát ra quang mang nhiếp hồn người, nhanh chóng xoay vòng chém xuống

Đây là thủ pháp thường thấy nhất trong đạo thuật, pháp bảo đã được tế luyện qua, có thể biến hóa lớn nhỏ, người pháp lực thông thiên trong truyền thuyết có thể cắt đứt sông núi trong tay áo

Phi luân càng biến càng lớn, đường kính cuối cùng đạt tới ba trượng, chiếc phi luân khổng lồ hình răng cưa, chấn động khiến cho cả không gian đều rung chuyển theo

Người tu đạo trong vài thế hệ tu luyện là thần bí nhất, bình thường mọi người có thể gặp võ giả, pháp sư và một số ít long kỵ sĩ, nhưng võ đạo chân chính vô cùng hiếm gặp, càng không nói tới chuyện nhìn thấy họ thi đấu

Những người đứng xem ở phía xa đều sợ hãi thất sắc, nhiều người đều là lần đầu tiên nhìn thấy một người tu đạo hùng mạnh ra tay, binh khí khổng lồ như vậy, pho thiên cái thế lao xuống, cho dù không có ẩn chứa đạo pháp gì, chỉ bị nó đập trúng thôi, chắc rằng cũng trở thành một đồng thịt nát, nhiều người đều đang kêu lên kinh hãi

Đối diện với phi luân khổng lồ hàn quang lóe sáng, đường kính dài tới ba trượng, Thần Nam sử dụng thiên ma bát bộ, nhanh chóng lẹ sang một bên

"bùm"

Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất rung chuyển kịch liệt, phi luân vừa sắc nhọn vừa lớn bay tới, để lại trên mặt đất một vết sâu đáng sợ

Ttrong lòng Thần Nam nhanh chóng tránh né, ở chỗ đứng cũ chỉ còn lại một tàn ảnh, một lần nữa chàng lại thay đổi vị trí

Bùm

Cát bụi bay mù mịt, đá bay loạn lên trên không trung, phi luân khổng lồ từ dưới đất lao lên, đập thành một hố sâu đáng sợ ở chỗ Thần nam vừa đứng

Phi luân sắc bén dưới sự khống chế của Lí Trường Phong, biến hóa thật khôn lường, đuổi theo Thần Nam không thôi, điên cuồng xoay tròn, không ngừng lao về phía Thần Nam

"Ha ha... ta đoán chắc ngươi lần đầu tiên đối diện với người tu đạo thuần túy đúng không, đừng để ta phải thất vọng" Lí Trường Phong cười lớn trong không trung

Thần Nam tránh né liên tục, phát hiện ra không có cách nào có thể thoát khỏi phi luân, chàng nhanh chóng ngừng lại, vận chuyển tâm pháp nghịch thiên thất ma đao, gương cao tử vong ma đao

Soạt, soạt

Những tia chớp khổng lồ màu đen xuất hiện xung quanh ma đao, thân đao màu đen lóe lên ánh sáng kì dị, vô cùng đáng sợ

"khai"

Thần Nam hét lên một tiếng, ma đao chém mạnh xuống phi luân đang xoay tròn bay tới, đao ảnh màu đen xung quanh kéo theo mấy tia chớp, phát ra tiếng sấm rền trong không trung

"keng"

Một loạt những tiếng kim loại va vào nhau đinh tai, chấn động khiến cho tất cả những người đang đứng xem trận đánh đều khiếp sợ, rất

nhều người võ công thấp kém đều đã ngã lăn ra đất

Phi luân hình răng cưa bằng thép khổng lồ đã bị ma đao chém đôi, hai mảnh phi luân bắn tung ra lảo đảo trong không trung, sau đó tiếp tục vỡ nát, hóa thành mạt thép bay khắp trời sau đó rơi xuống đất

Trong không trung, vẻ mặt của Lí Trường Phong lập tức tái nhợt, pháp bảo của người tu đạo và tinh thần của chủ nhân tồn tại một mối liên hệ kì diệu, thiết luân bị phá hủy, anh ta cũng bị ảnh hưởng

Thần Nam có chút vui mừng, chàng không thể ngờ rằng dùng tâm pháp của nghịch thiên thất ma đao điều khiển tử vong ma đao, là mạnh mẽ tới như vậy, chàng ta đã nhìn thấy được chiếc phi luân khổng lồ kia là một pháp bảo, hơn nữa trên mình nó còn ẩn chứa sức mạnh khủng khiếp, chàng nghĩ rằng t hứ pháp bảo này rất khó phá hủy, không ngờ thất ma đao một khi xuất ra lập tức có thể chém nát được nó

"Lí Trường Phong đây chính là pháp bảo mà những kẻ tu luyện các người dựa vào sao, theo ta thấy đúng là chẳng ra làm sao, nếu như người chỉ có vậy mà thôi, vậy thì trận chiến tiếp theo sẽ chẳng có chút mong ngóng gì nữa rồi!"

"Người hơi bị coi thường người tu đạo rồi đó! Đó chỉ là món đồ chơi ném đá hỏi đường mà thôi, đừng quên rằng tên của phái chúng ta là Loạn chiến, là những kẻ tu đạo hiếu chiến nhất, là những kẻ chiến đấu trong những kẻ tu đạo"

Lí Trường Phong giẫm trên phi kiếm, bạch y tung bay, nhưng trong mắt lại lóe lên quang mang điên cuồng, khiến cho người ta có cảm giác thật mâu thuẫn, khí chất xuất thần vốn có, nhưng lại biểu hiện ra tư thái hiếu chiến

"A..." anh ta thét lên một tiếng, hay bấm kiếm quyết, không ngừng biến hóa, cuối cùng một tia chớp khổng lồ phóng xuống bên cạnh anh ta, thiên địa nguyên khí đang kịch liệt chuyển động

Những người đứng quan sát trận đấu ở phía xa trong lòng kinh hãi, rất nhiều người đã nhìn thấy, Lí Trường Phong đang khổng chế sức mạnh thiên địa, chớp, thiên địa nguyên khí đều đã được anh ta sử

dụng, cho dù phạm vi tác dụng có hạn nhưng cũng khiến cho người ta kinh ngạc

Thần Nam cũng có chút kinh ngạc, tuy nhiên miệng vẫn kích bác: "Cẩn thận đó, đừng để sấm chớp đánh trúng người!"

Lí Trường Phong tức tới độ suýt nữa rơi mất phi kiếm, kiếm quyết trong tay suýt nữa thì nhầm, một tia chớp khổng lồ suýt chút nữa đánh trúng anh ta

"cẩn thận đó, đừng để phóng trúng mình thành tro bụi"

"Đừng có cậy mồm miệng sắc bén, hãy chịu chết đi"

Một tia chớp khổng lồ phóng về phía Thần Nam "xoẹt" một tiếng, tia chớp phóng ngay xuống trước mặt chàng ta, một hố sâu chừng ba trượng xuất hiện ở dưới chân chàng ta, tia chớp đáng sợ tấn công đúng là rất đáng sợ

Thần Nam nhanh chóng di chuyển, tránh tia chớp cuồng bạo đó, chàng phát hiện ra được những kẻ tu đạo đông phương khi không chế sức mạnh thiên địa đúng là có điểm độc đáo, những tia chớp này so với những ma pháp của những ma pháp sư cùng cấp phóng ra dày đặc và mạnh mẽ hơn rất nhiều

"xoẹt", "xoẹt"

Trên không trung ngàn xà loạn vũ, hàng loạt những tia chớp xé nát hư không, không ngừng phóng xuống, sấm chớp điên cuồng khiến cho những người đứng xem ở phía xa đều kinh hãi, người tu đạo đúng là quá đáng sợ, thuật pháp uy lực mạnh mẽ như vậy, đúng là không phải những cao thủ bình thường có thể kháng cự được

Thần Nam trong lòng suy nghĩ, chàng thử đi không chế tám thuấn cổ xưa đang chuyển động xung quanh người mình, ma thuấn nhanh chóng bay về trước cánh tay trái của chàng, tất cả những đợt tấn công của sấm chớp đều bị hút vào đó

"bùm bùm bùm"

Tia chớp khổng lồ không ngừng phóng xuống, nhưng những tia chớp mạnh mẽ đó hoàn toàn đều bị hút vào trong tấm thuẫn cổ xưa, nó điên cuồng hấp thụ giống như một chiếc động không đáy, năng lượng tia chớp vô tận căn bản khó để lấp đầy nó

Không có tấm thuẫn, Thần Nam cũng có thể ứng phó với các đợt tấn công của những tia chớp này, dù sao thì chàng cũng đã từng trải qua rất nhiều trận tử chiến, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, tuy nhiên có tấm thuẫn thần kì trong tay, khiến cho chàng tiết kiệm được không ít sức lực

Tấm thuẫn cổ xưa sau khi điên cuồng hút nạp năng lượng của những tia chớp mạnh mẽ, dường như càng trở nên rõ ràng hơn, lập tức có thể nhìn thấy những hoa văn cổ xưa đầy trên mình nó

Trong lúc này, Thần Nam có chút cảm giác kì lạ, cổ thuẫn dường như đang sống lại, giống hệt như tử vong ma đaoa, tấm thuẫn này dường như có linh hồn của mình

Lí Trường Phong vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, anh ta không thể ngờ được rằng Thần Nam chỉ dùng một tấm thuẫn cổ quái, đã có thể dễ dàng hóa giải đi những đòn công kích bằng sấm chớp của anh ta

Hai tay của anh ta không ngừng biến hóa pháp ấn, thiên địa nguyên khí giống như sóng biển, bắt đầu cuộn cuộn tuôn trào, tràn về phía Thần nam, áp lực vô hình khiến Thần nam như rơi vào trong đầm lầy, khiến chàng không thể nào nhúc nhích được

Loại khổng chế điều khiển thiên địa nguyên khí này, là phương pháp chiến đấu giữ chặt lấy đối phương, quả thật vô cùng đáng sợ, sau khi trói buộc được địch thủ

Lí Trường Phong khổng chế thiên địa nguyên khí bao vây Thần nam, thi triển thuật pháp gọi hàng loạt những tia chớp khổng lồ, anh ta muốn vẽ một nhà giam trên mặt đất, trong phạm vi không gian mà anh ta khổng chế sẽ trực tiếp giết Thần nam

Những người tu luyện đứng xem ở phía xa không ai là không biến sắc, bọn họ tuy không nhìn thấy thiên địa nguyên khí vô hình, nhưng có thể cảm nhận được những dao động đáng sợ, sau khi nhìn thấy

bộ dạng vất vả của Thần nam, lập tức bọn họ hiểu được những gì đang xảy ra

Dường như tất cả những người đứng xem đều có cảm giác sợ hãi, người tu đạo thuần túy thật quá quái dị, phương pháp chiến đấu của họ không thể nó lấy lý lẽ thường để giải thích được

Xoẹt

Một tia chớp đánh trúng vai Thần Nam, quần áo trên người chàng ta lập tức cháy rụi thành tro, chớp đã bị hộ thể cương phong đã gần như thực chất hóa của chàng ngăn lại, từ từ biến mất trong không gian

"soạt soạt..."

Chớp liên tục phóng xuống, Thần Nam cố gắng nhấc cánh tay trái lên, cuối cùng trước khi tia chớp đánh nát quần áo của chàng ta, nhấc cổ thuấn qua ngang đầu

Tới lúc này, tia chớp mới rơi xuống

"hừm, đừng cho rằng có ma thuấn, là có thể ngăn cản được sự tấn công của ta, người không thể nào thoát khỏi sự giam giữ của nguyên khí, mất đi năng lực hành động nhạy bén, ta xem người sẽ chống lại phi kiếm của ta như thế nào, giết!"

Khắp người Lí Trường Phong có hàng vạn tia hà quang, hàng nghìn tia thụy khí, anh ta đứng trên một thứ pháp bảo giống như phi bàn, dùng pháp quyết khổng chế phi kiếm, chém về phía Thần Nam

Phi kiếm dài một thước dần dần biến lớn lên, cuối cùng đón gió biến hóa, hóa thành một thanh kiếm lớn ba trượng, quang mang lấp lánh chói mắt, với thế chém núi hoa sơn, chém xuống dưới, quang kiếm chói mắt làm người khác khiếp khiếp sợ

Lí Trường Phong hét lớn: "Thần nam người làm ta quá thất vọng rồi, người chết đi"

"Muốn giết ta, không dễ thế đâu" Thần Nam lớn tiếng hét lên: "A... Mở ra"

Hộ thể cương khí bên ngoài cơ thể chàng ta sôi sục, giống như một ngọn lửa màu đen đang bùng bùng thiêu đốt, cơ thể Thần Nam không ngừng giãy giụa, thiên địa nguyên khí bao vây lấy chàng cũng chuyển động kịch liệt theo

Thần nam, và thiên địa nguyên khí đã liên kết thành một chỉnh thể, chàng vật lộn, cả thiên địa cũng theo đó mà rung chuyển

"A..."

Thần Nam ngửa cổ lên trời thét lớn, kinh khí ở bên ngoài cơ thể tuôn ra, ngọn lửa màu đen u tối bay ngược lên không, dường như muốn đốt cháy cửu thiên

"Mở ra cho ta"

"bùm"

Giống như trời long đất nổ, sông biển cuộn trào, cả thiên địa kịch liệt rung chuyển, hơn nữa còn vọng ra những tiếng nổ âm âm

bùm

Thiên địa rung chuyển, một vết nứt lớn xuất hiện dưới chân Thần Nam, lan dần ra xa, thiên địa đang nứt ra, hư không như tách ra

"bùm đoàng đoàng"

Cuối cùng, đất đai trong vòng hàng trăm dặm đều hoàn toàn nổ vụn, mặt đất lún xuống, một hố sâu xuất hiện ở vùng đất ban đầu.

Chương 46

Hữu nữ nhược lan

Thần nam cuối cùng đã thoát ra khỏi sự bó buộc của thiên địa nguyên khí, thiên địa nguyên khí mất đi sự khống chế cuộn cuộn lan ra bốn phương tám hướng, đúng trong lúc này phi kiếm chém xuống vừa hay lao vào dòng nguyên khí khổng lồ, thanh kiếm ánh sáng chói mắt chém 'bùm' một tiếng rồi bay đi

Thần Nam lao lên khỏi hố, nới lỏng ma đao trong tay, tay phải làm động tác xuất đao, chém mạnh về phía phi kiếm đang bay văng ra trên không trung

"leng keng"

Ma đao chém trúng phi kiếm, các tia lửa bắn tung ra, trên thanh kiếm xuất hiện một miếng vỡ

"leng keng"

Ma đao được Thần Nam khống chế, chém nhát thứ hai, nhát thứ ba, nhát thứ tư,,,

Lúc này pháp môn điều khiển ma đao bay, mặc dù không phải là tâm pháp nghịch thiên thất ma đao, nhưng liên tục chịu mười đòn chém xuống của ma lực không gì chống lại được. phi kiếm cuối cùng đã bị chém gãy

Lí Trường Phong trên không trung vẻ mặt tái nhợt, miệng thổ ra một ngụm máu tươi, thanh phi kiếm này là một trong những pháp bảo quan trọng liên kết mật thiết với anh ta, vì thế mà anh ta đã bị nội thương không nhẹ

"ngươi....cái này....thanh đao đó...." Lí Trường Phong tức tới nỗi không nói lên lời, phi kiếm của anh ta vốn là do tinh kim luyện thành, là một trong những pháp bảo quan trọng của gia tộc, pháp bảo quan trọng của đệ nhất đạo môn gia tộc há lại là vật tầm thường, thanh phi kiếm đó có thể được gọi là thần binh bảo kiếm, anh ta có chút không

dám tin vào sự việc xảy ra trước mắt

"wào.."

Một tiếng rỗng gầm khê vang lên, phát ra từ ma đao trong không trung, Lí Trường Hà kinh hãi nghi hoặc, lắp bắp nói: "Hồn...thần binh có linh hồn..."

Vụt

Thần đao nhanh chóng bay về trong tay của Thần Nam, chàng ta xoay lật thanh đao ngắm nhìn, nhìn thế nào đi nữa vẫn cảm thấy đây là một thanh trường đao thật sự, không phải thuộc vào trạng thái năng lượng

"Thần nam ngươi đã khiến ta thật sự tức giận..."

"Hừm" Thần nam ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: "Thực lực của ngươi không bằng Đỗ Hạo, vì thế ngươi căn bản không thể nào giữ được ta, phi kiếm của ngươi đã bị ta hủy rồi, bây giờ ngươi dựa vào cái gì mà đấu với ta?"

"Không thể tha được, ngươi quá coi thường ta" Lí Trường Hà thét lên: "ta phải cho ngươi thấy, người của loạn chiến đạo môn là không thể nào có thể động tới được, ngươi chết đi"

"vụt"

Âm thanh vụt qua không khí, một chiếc ông kim chùy từ trên không trung đập xuống, lúc đầu chỉ to không quá một nắm đấm, những sau đó ông kim chùy nhanh chóng biến to ra, cuối cùng đã to bằng ba gian phòng, giống như một hòn núi nhỏ

"bùm"

Thần Nam nhanh chóng tránh đòn thứ nhất, chiếc kim chùy đập xuống mặt đất, giống như vừa xảy ra một trận động đất, cho dù ca người tu luyện đứng xem cách cả ba dặm cùng cảm nhận một cách sâu sắc sự đáng sợ của chiếc chùy khổng lồ, có không ít người vì mặt đất rung chuyển kịch liệt đã ngã lăn ra đất

"bùm", bùm

Chiếc kim chùy lớn như vậy không ngừng đập xuống, thật khiến cho người ta khó mà chống lại được, Thần Nam không thể không nhanh chóng tránh né, tuy nhiên, những đòn tấn công điên cuồng của Lí Trường Phong không chỉ dừng lại ở đó, hắn ta vung tay ném ra một tấm lưới kim tơ, chiếc lưới gặp gió lập tức dài ra, chụp xuống trùm lấy Thần Nam ở bên trong

Cuối cùng, hắn ta lại vung tay ném ra ba mươi sáu thanh phi kiếm nhỏ bé sắc nhọn, tạo thành một lưới kiếm đan xen ở tầng không gian thấp, chụp về phía Thần Nam

Kim chùy khổng lồ, tấm kim võng che lấp bầu trời, những chiếc tiểu phi kiếm phát ra ánh sáng chói lóa, không ngừng lao đi trong không gian, hoàn toàn bao trùm lấy Thần Nam ở bên trong

"Tốt, đây chính là thực lực thật sự của người đứng không" Thần Nam tay nắm chắc ma đao, dồn công lực tới mức cao nhất, hét lớn lên một tiếng: "Nghịch thiên thất ma đao"

Soạt

Một đạo ô quang lao thẳng lên trời, đao mang mười trượng bao phủ khắp tám phương, đao mang khiến người ta cảm thấy run sợ chém xuống tấm lưới, đập bay kim chùy khổng lồ, chém gãy không ít những tiểu phi kiếm

"phụt"

Lí trường Phong phun ra một ngụm máu lớn, vẻ mặt vô cùng nhợt nhạt, pháp bảo bị hủy hoại, hắn ta cũng theo đó mà bị ảnh hưởng, tuy nhiên hắn ta nghiêng răng, cố chịu đựng vết thương, hay tay không ngừng biến hóa pháp ấn, tấm kim võng còn sót lại, kim chùy khổng lồ, đám phi kiếm còn lại, một lần nữa lại chụp xuống Thần Nam

"Hừm, đúng là có chút bản lĩnh cố dùng cho hết"

Thần Nam cười nhạt, chàng thu lại tử vong ma đao, lúc chiếc chùy

khổng lồ đập xuống mặt đất chàng đã bay lên không trung, một tay nắm lấy cán chùy, chàng ta giống như một đại lực thần của thiên giới, đã có thể cầm được một chiếc ông kim chùy to bằng ba gian phòng múa may, đầu tiên là đập nát tám kim võng, sau đó là đập vụn đám phi kiếm còn lại, cuối cùng là cầm chiếc kim chùy khổng lồ đập về phía Lí Trường Phong trên không trung

Những người đứng xem giao đấu ở phía xa đều trợn mắt, biểu hiện của anh chàng này còn giống man thú hơn là man thú, đúng là giống như trong lời đồn đại, đúng là không phải là con người

Một chiếc ông kim chùy nặng bằng cả một hòn núi nhỏ, nhưng lại nhanh chóng lao lên không trung,, đập mạnh về phía Lí Trường Phong, Lí Trường Phong bị trọng thương nhìn thấy nhưng tránh không kịp nữa

Nhưng, đúng trong lúc này, một bóng người nhanh như chớp lao tới phía trước Lí Trường Phong, chỉ với một ngón tay nhỏ bé nhẹ nhàng ấn về phía trước, chỉ trong chớp mắt đã giữ được chiếc ông kim chùy khổng lồ

Chiếc kim chùy khổng lồ lập tức dừng lại, treo lơ lửng trên không trung, không hề nhúc nhích, ngón tay ngọc ngà nhỏ bé đó đã chặn đứng hướng đi của ông kim chùy, nhẹ nhàng nhắc nó lên

Đây là một người con gái xinh đẹp, dung mạo không thua kém gì với Long Vũ, hàng lông mày cong, hai mắt tràn đầy linh khí, sống mũi cao, đôi môi đỏ thắm, người con gái này khoảng tầm hai mươi tuổi, nhưng biểu hiện của nàng ta thật đáng kinh ngạc

Dáng người duyên dáng và chiếc ông kim chùy căn bản không thể so sánh, nhưng nàng ta lại nhẹ nhàng tóm lấy cán chùy, cố định nó ở trên không trung

"Trường Phong huynh đúng là không biết nông sâu, lại liều chết kháng cự với tên biến thái kia, thật đã làm nhục tới danh hiệu đệ tam cao thủ thế hệ thanh niên của gia tộc rồi" giọng nói của người thanh niên nữ tử giòn tan thuận tai, mặc dù là giọng trách móc nhưng lại vô cùng dễ nghe

"Là muội...Nhược Lan, không phải muội đã tới tây đại lục rồi hay sao?"

"Không đi, bởi vì ta nghe được một tin mật, vùng đất lạnh nhất của phía Bắc đông đại lục, có một thanh niên cao thủ vô cùng đáng sợ đã xuất thế, nghe nói, người này đã nằm ngủ trong quan tài băng hàng ngàn năm, cách đây không lâu đã tỉnh lại. Ta rất có hứng thú với hắn ta và cái người trên mặt đất kia, muốn cùng hắn ta giao đấu một lần" Nhược Lan nhẹ nhàng trả lời

Thần Nam ở phía dưới nghe rất rõ ràng, chàng không chỉ kinh ngạc vì võ công tuyệt đỉnh của người con gái ở trước mắt, càng kinh ngạc hơn với lời nói của nàng ta

Vùng đất lạnh nhất của phía bắc đông đại lục, vạn năm trước nói đó là phá diệt đạo tông đàn,cái thế đại ma vương Đông phương khiêu thiên chính là tới từ nơi đó, tử địch khiến chàng phải chết vạn năm trước cũng chính là đến từ đó...

Hần Nam nhìn người tuyệt thế nữ tử dáng vẻ xuất trần giống như tiên tử trên không trung hỏi: "Nàng là người của loạn chiến môn đạo?"

"Không sai, đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Loạn chiến đạo" người tuyệt sắc nữ tử trên không trung đôi môi hồng đào mấp máy, giọng nói bùi tai dễ giống như tiếng những hạt ngọc lớn nhỏ rơi xuống chiếc mâm ngọc

Xiu

Đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của loạn chiến môn đạo, lại là một người con gái, Thần Nam có chút kinh ngạc, không còn nghi ngờ gì nữa, Lí Nhược Lan cũng giống như những người khác trong gia tộc này, bề ngoài thì thoát tục như tiên, nhưng trong nội tâm thì vô cùng hiếu chiến

Lời nói tiếp theo của Lí Nhược Lan đã chứng thực cho những suy đoán của thần Nam, trong ánh mắt của nàng ta dần dần xuất hiện ánh sáng nóng bừng,nhìn Thần Nam giống như môn con báo săn nhìn thấy con mồi nói: "Quả nhiên là một đối thủ khó gặp, hi vọng người có thể giúp ta một tay bước vào lĩnh vực lục giai, ta thật muốn

lúc "...Nữ bạo đồ!: Thần Nam lắm bả, một tuyệt thế mỹ nữ giống như một tiên tử, lại có hứng thú với việc chiến đấu kịch liệt rõ ràng vô cùng quái dị này có thể cùng ngươi cuồng chiến một phen!"

"tuy nhiên, bây giờ vẫn không phải là lúc, bây giờ ta chắc chắn có thể giết chết ngươi, nhưng ta cũng khó tránh khỏi bị trọng thương, như vậy sẽ không có cách nào để đại chiến một trận với kẻ địch thủ hùng mạnh tới từ vùng

đất lạnh nhất miền bắc của đông đại lục, hừm hừm, một tháng sau ta có thể luyện loạn chiến tâm pháp tới cảnh giới hoàn mỹ, tới lúc đó ngươi và kẻ kia có muốn chạy cũng chạy không thoát"

Lí Nhược Lan giống như tiên tử nói năng rất tự tin, mặc dù là một người con gái, nhưng lại có tư thái tuyệt thế hào cường phủ khắp thiên hạ

Vùng đất lạnh nhất miền bắc của Đông đại lục? người mà cô nói là ai?" Thần Nam vẻ mặt nghiêm trọng, mắt không chớp nhìn Lí Nhược Lan trên không trung

Lí Nhược Lan tay kết pháp ấn, biến chiếc ông kim chùy nhỏ lại, sau đó ném cho Lí Trường Phong, quay người đối diện với Thần Nam nói nhỏ: "Đó chính là điều cơ mật nhất của phá diệt đạo, vô tình mà ta đã biết được, nghe nói đó là người đã ngủ say hàng vạn năm, vài tháng trước mới từ trong quan tài băng tỉnh lại, nếu như tin tức này truyền khắp thiên hạ, đúng là kinh thế! Người đó sau khi tìm hiểu những sóng gió trên đại lục, vài ngày trước đã đi về phía Nam, tiết lộ cho ngươi, chính là bởi vị người này hình như vì ngươi nên mới đi xuống phía Nam, ta không hi vọng ngươi bị hắn ta giết chết, bởi vì ngươi là đá mài đao của ta"

"Hì hì..." Thần Nam lớn tiếng cười lớn, nói: "Lí Nhược Lan, người gia tộc của cô, đúng là những người vừa điên cuồng vừa tự phụ, cảm ơn cô đã có lòng tốt nhắc nhở, tuy nhiên cô nói ta là đá mài đao của cô? Hừm. đã như vậy, hôm nay ta mài đao cho cô nhé!" Nói xong, chàng giờ ma đao hướng lên không trung

"ta nói hôm nay không đại chiến là không đũa chiến, một tháng sau ta nhất định sẽ tới tìm ngươi, hi vọng ngươi có thể sống được qua

một tháng, bởi vì người muốn giết người có quá nhiều!"

"ta phải xem xem kẻ nào dám tới giết ta?"

"đám thanh niên của Đỗ gia không kẻ nào là không muốn giết người, lại còn huynh đệ tử muội của ta đều muốn lấy người làm đá mài đao, lại còn thêm kẻ địch hùng mạnh tới từ phương bắc...hừm. nhưng hi vọng người có thể sống sót, bởi vì ta hi vọng cuối cùng người sẽ chết trong tay ta"

Lí Nhược Lan bạch y tung bay, lúc nói những lời này vô cùng điềm nhiên ung dung, căn bản không nhìn ra chút sát ý nào, tuy nhiên Thần Nam thì biết được người con gái này, còn đáng sợ và điên cuồng hơn Lí Trường Phong, nếu không không thể nào trở thành đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của loạn chiến đạo môn

Tiên tử xuất trần như thế này lại có mặt điên cuồng, đúng là khiến cho người ta có cảm giác vô cùng kinh ngạc

Lí Nhược Lan và Lí Trường Phong dần đi xa...

Chương 47

Long Vũ

Thần Linh Long gầm thét liên hồi, bởi vì câu nói sau cùng của Lí Nhược Lan: "Thần Linh Long thật đáng yêu" khiến nó cảm thấy bị động chạm tới lòng tự tôn

Long Bảo Bảo nhanh chóng biến nhỏ, dẫu mồm hạ xuống vai Thần nam, bắt mẫn làu bàu: "bộ dạng cơ thể ta biến hóa ra không thần vũ sao? Tại sao người con gái đó vẫn nói ta đáng yêu, ta chỉ sợ nói sẽ lộ ra giọng trẻ con, mới chỉ lớn tiếng gầm gào, kết quả vẫn bị người ta cười nhạo, bảo bảo rất tức giận, ả con gái đó thật đáng ghét!"

Nghe giọng nói sắc mùi sữa của nó, Thần Nam không nhìn được bật cười, tâm trạng vốn căng thẳng đã thoải mái hơn

"Đáng ghét, đợi sau khi cơ thể ta hoàn toàn phục hồi, nhất định sẽ bắt lấy kẻ hôm nay đã dám coi thường ta, nhốt chúng trong một căn phòng nhỏ tối om, hàng ngày để chúng dâng rượu, cánh gà nướng cho ta..."

.....

Đỗ Hạo gần đây tỏa sáng như mặt trời, lần này, tới để tấn công long gia, cuối cùng vì sự có mặt của Thần Nam mà ý đồ đã bị thất bại. Thần Nam lại điền thêm một dấu tích sâu trong bảng chiến tích của bản thân mình, tuy nhiên con đường phía trước không hề sáng sủa, những người còn đợi chàng đều là những đối thủ hùng mạnh, thời đại huyền chiến sắp tới sớm.

Đại chiến đã qua đi ba ngày, mọi tin tức đều đã truyền khắp giới tu luyện, Thần Nam bây giờ đối với những tin tức, những lời đồn đại đó đã quen rồi, cũng không quan tâm

Lúc này, chàng đang ở trong một trang viên của Long gia

Ba ngày trước Long Phủ hoàn toàn bị phá hủy trong trận đại chiến giữa Thần Nam và Đỗ Hạo, hóa thành một đồng đổ nát, tiềm lực kinh

tế của Long gia đúng là hùng hậu khó mà tưởng tượng được, một tòa nhà đối với bọn họ mà nói chẳng là gì cả, quy mô của trang viên này so với long phủ trước kia chẳng hề kém cạnh

Long Tự Phong và Long Lão Thái gia cảm ơn Thần Nam rất nhiều, đồng thời không biết vô tình hay hữu ý, để cho Long Vũ và Thần Nam có nhiều thời gian ở một mình bên nhau

Con suối nhỏ ở phía xa đang róc rách chảy, trên bờ hoa cỏ thơm ngát, Thần Nam nằm trên bãi cỏ mềm mại, sắp sửa chìm vào giấc mộng, cách đó không xa, Long Bảo Bảo được mấy người nhà Long gia phục vụ tận tình, đang ăn uống cật lực trên bãi cỏ bên bờ sông

Cảnh sắc xung quang trang viên vô cùng tươi đẹp, núi xanh, sông xanh, đồng cỏ... một thời gian dài bôn ba ở các thành phố, đến một nơi trở về với tự nhiên thế này, Thần Nam có cảm giác vô cùng thoải mái, mấy tháng nay chàng liên tiếp đại chiến, thật sự đã quá mệt mỏi rồi, khó có thể có được khoảng thời gian thoải mái thế này.

"Thần Nam, cảm ơn huynh đã tới cứu viện cho Long gia"

Một người thanh niên dáng người uyển chuyển, tao nhã, duyên dáng bước tới, người đang tới vô cùng xinh đẹp, có thể nó là đẹp tới cực điểm, có thể được gọi là tuyệt thế nam mỹ nhân, nhưng nhìn kĩ nhất định sẽ khiến người ta kinh ngạc vô cùng, người này lạ là một cô gái mặc giả trai

Không còn nghi ngờ gì nữa, người con gái đó chính là Long Vũ

Long Vũ dáng người duyên dáng, mái tóc ngắn đen nhánh để ngang qua tai, đôi mắt long lanh trong veo, như nước mùa thu, sống mũi cao, đôi môi đỏ thắm, tạo thành một người con gái xinh đẹp

Nàng ta không mặc váy dài, mà lại mặc một bộ đồ con trai, nhìn rất đơn giản, thoải mái, khỏe khoắn, bộc lộ ra vẻ đẹp trung tính, phát ra một cảm giác mê hoặc khác lạ, khiến người ta cảm thấy mới lạ khó mà kháng cự lại được

Thần Nam đã mấy tháng không gặp Long Vũ, phát hiện ra rằng nàng ta càng ngày càng trở nên xinh đẹp xuất trần nửa trái tim của thiên

sứ khiến cho nàng ta nhiễm thêm một luồng khí tức tiên linh, vài thàng gần đây nàng ta đã hoàn thành một lần lột xác, dần dần thoát khỏi tâm trạng đau thương, người con gái vui tươi tự tin rực rỡ như ánh sáng mặt trời lại dần dần trở lại, nàng ta lại trở về là Long Vũ thần thái trẻ trung, phong thái tự tin khi xưa,

"Đồ ngốc, đừng có nhìn ca ca mà đờ đẫn ra thế, này, ăn đi" Long Vũ mỉm cười, nàng ta đưa một mâm hoa quả ra, bên trên có để hoa qua các màu

Thần Nam vừa nãy quả thật đã nhìn đến ngay người, trên thế giới mỹ nữ là vô số, nhưng Long Vũ tuyệt đối là đặc biệt nhất, khí chất vốn có của nàng ta, khiến cho nàng ta dù là đứng trong đám đông các tuyệt sắc mỹ nữ cũng vẫn trở thành tiêu điểm được mọi người chú ý tới nhất.

"Long đệ đệ đúng là phong thái tuyệt thế, ta là một người phàm tục, quả thật đã nhìn tới say mê!"

"này, bản tính đòi bại khó đổi."

....

Hai người dường như lại trở về với trước kia, giống như khi ở Thần phong học viện, không thể tránh được việc lại cãi nhau, tuy nhiên, đây không phải là phá vỡ không khí, ngược lại khiến cho họ càng cảm thấy thân thiết hơn, những truyện trước kia như đang hiện ra trước mắt

"Ôi, cánh gà thật ngon, rượu hoa quả thật thơm" Long bảo bảo ăn tới nổi mồm nhậy nhựa mỡ, người hầu của Long gia trở mắt nhìn, không ngừng đưa rượu đưa thịt tới bãi cỏ một cách máy móc, bọn họ có chút đờ đẫn rồi, tên tiểu quái vật này đúng là một cái động không đáy, tới tận bây giờ đã ăn hết hai con bò, năm con dê, ba mươi con gà, và vô số cánh gà

Tiểu long chỉ hiếu kì liếc nhìn về Long Vũ và Thần Nam ở phía xa, sau đó lại vùi đầu vào ăn uống

Long Vũ sau khi trở về, bút mực giấy vẽ không khi nào rời người, bây

giờ nàng ta đang ngồi trên bãi cỏ, người con trai trong bức tranh, chính là cảnh tượng Thần Nam đại chiến với Đỗ Hạo

Tới nay công phu vẽ tranh của nàng ta đã ít có người bì kịp, sau khi hạ bút một bức dục huyết đồ nhanh chóng hoàn thành, Thần Nam trong bức tranh, mái tóc dài dựng thẳng, áo nhuộm máu, ma đao trong tay hướng lên trời, thể hiện cảnh tượng khốc liệt trong trận chiến một cánh vô cùng sinh động

"Vẽ đúng là không tồi, không ngờ ta lại đứng mãi tới vậy, hì hì, đáng để cất giữ" Thần Nam cười nói

"xin lỗi đi, đây là do tài vẽ tranh của ca ca giỏi, cố ý mỹ hóa người, nếu không với bộ dạng này của người, làm gì có dáng dấp của một cao thủ" Long Vũ trợn mắt nhìn chàng ta, vô tình đả kích

"hì, nàng đúng là chỉ biết làm khổ ta, sao ta lại không có dáng dấp của cao thủ chứ? Mặc dù không dám sánh ngang với những cao thủ cái thế trong thiên hạ, nhưng sao lại không thể gọi là một cao thủ hiếm có chứ" Thần Nam biện luận

"Được, ta lại vẽ một bức nữa cho người coi, vẽ bộ mặt vốn có của người" Long Vũ cười vô cùng rạng rỡ, cây bút trong tay gạch gạch chấm chấm, không lâu sau đã hoàn thành một bức tranh mới

"Ta xỉu đây, lại làm cho ta xấu tới thế này, nói thế nào thì nói người này cũng không giống ta, đưa bút đây ta vẽ cho nàng một bức"

.....

Rất lâu sau, câu chuyện giữa hai người dường như ít đi một chút, Long Vũ do dự một lát nói: "Thần nam, hay là huynh hãy quy ẩn đi, một mình huynh đâu không lại bọn chúng đâu. Đỗ gia hiệu là đông thổ hoàng tộc, thực lực của chúng tuyệt đối không phải huynh có thể chống lại, loạn chiến đạo môn cùng tông hiệu là đông thổ đệ nhất, thực lực cũng cao thâm khó đoán, những nhân vật tiền bối của hai gia tộc đó nếu như xuất hiện, dù huynh có làm thế nào đi nữa cũng không thể chống được."

Thần Nam gượng cười nói: "Những điều này ta cũng biết, nhưng

thiên hạ dù lớn cũng không có chỗ để cho ta trốn tránh, người của loạn chiến đao môn mặc dù đều điên cuồng, nhưng không hề có thù hận sâu sắc gì với ta, nhưng Đỗ gia thì không giống, bọn chúng và ta như nước với lửa không thể nào cùng sống trên thế giới này. Có ta thì không thể nào có chúng, có chúng thì không thể có ta, sớm muộn gì cũng là kết cục không chết thì không kết thúc, bất luận ta có trốn ở đâu, bọn chúng cũng có cách để tìm ra ta"

"Vậy thì huynh làm thế nào" Long Vũ có chút quan tâm hỏi

"yên tâm đi, cường giả trong thiên hạ không chỉ giới hạn trong số người của hai nhà này, có người đã hứa với ta, chỉ cần ta có thể đánh bại được cao thủ thanh niên của hai nhà Đỗ gia và Lí gia, tới lúc đó sẽ có cao thủ tới giúp đỡ ta, bọn họ sẽ xuất hiện đối phó với những nhân vật tiền bối"

"Lời hứa đó căn bản không có gì để đảm bảo, một mình huynh làm sao có thể chiến đấu lại được đám đông cao thủ như Đỗ Hạo, Lí Nhược Lan?"

"Không cần lo lắng, trong lòng ta đã có sắp xếp, đám người đó không giết được ta đâu" Thần nam tràn đầy tự tin nói: "Tới nay một chân ta đã bước vào lĩnh vực lục giai, trong thiên hạ người có thể giết được ta đã không nhiều nữa rồi, hừm, bọn chúng nhất định đừng để ta có cơ hội, chỉ cần để ta hoàn toàn bước vào lĩnh vực lục giai, ta nhất định sẽ đánh một trận long trời lở đất với hai gia tộc đó"

Long Vũ không nói gì, bắt đầu tiếp tục vẽ tranh

Thần Nam trong bức tranh chân đứng trên Thần linh long, giương cung bắn tên, mười mũi tên bay qua không trung, kéo theo cái đuôi ánh sáng dài thượt giống như sao băng, bắn nổ tung đầu của mười con phi long, cơ thể khổng lồ của phi long rơi xuống mặt đất."

Nét vẽ phi phàm, tái hiện lại một cách chân thực nhất cảnh tượng lúc đó trên bức tranh, vô cùng truyền thần

Long Vũ cẩn thận cuộn bức vẽ lại, sau đó đưa bút vẽ cho Thần Nam nói: "Huynh cũng vẽ tặng ta một bức đi"

Thần Nam nhăn nhó nói: "Ta chắc chẳng có được công lực như nàng, chỉ e rằng không thể vẽ được dung nhan tuyệt thế của nàng lên giấy"

Long Vũ cười, vẽ mặt rạng rỡ, toát lên mê lực vô tận

"Vẽ tranh cần phải dùng tâm, chỉ cần huynh có tâm ý, nhân vật trong tranh nhất định sẽ tự nhiên truyền thần"

Thần Nam ngạc nhiên, lặng lẽ trải giấy ra, cầm lấy cây bút vẽ, bắt đầu chăm chú vẽ, tài vẽ tranh của chàng ta không thể nào so sánh được với Long Vũ, vì theo đuổi sự hoàn mỹ, chàng đã vẽ đầy đặn trong nửa canh giờ

Người con gái trong tranh đúng là xinh đẹp vô song, nụ cười vô cùng rạng rỡ, ánh mắt thuần khiết không có chút tà ác...

Chỉ có điều, Long Vũ chỉ nhìn thoáng qua, đã nói: "Hình giống thần không giống, người trong tranh là ta sao?"

Thần Nam ngạc nhiên, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trong tim chàng, càng ngày càng rõ ràng, nụ cười của nàng ta ấm áp hơn ánh sáng mặt trời, dịu dàng hơn sóng biển, thuần khiết hơn băng tuyết, thơm hơn hoa tươi...

"hừm, vẽ tranh cho ca ca, lại thất thần, nghĩ ta trở thành một người khác, thật đáng ghét" Long Vũ cười, đấm cho Thần Nam một cú trời giáng, cho dù Thần Nam đã một chân bước vào lĩnh vực lục giai, cũng vẫn cảm thấy đau đớn vô cùng

Nhìn thấy bộ dạng bối rối của Thần Nam, Long Vũ hất mái tóc ngắn rất đàn ông, cười nói: "Không ngờ huynh lại biết đỏ mặt, này, huynh không phải đã yêu ta rồi đấy chứ? Ta cảnh cáo huynh không được nghĩ lung tung đấy!"

Thần Nam bây giờ cảm thấy nói gì cũng không thích hợp, lời nói của Long Vũ rất mơ hồ, dường như đang... chỉ là chàng có thể không? Nghĩ một người, vẫn thích một người khác... chàng dù thế nào đi nữa cũng không thể nói lên lời!"

"ha ha, đã bị ca ca nói cho lại đổ mặt rồi, huynh có lúc quả thật rất đáng yêu!"

Long Bảo Bảo cuối cùng đã ăn no rồi, lão đảo bước tới, giọng sắc mùi sữa nói: "Long Vũ cũng rất đáng yêu, hơn nữa cũng rất xinh đẹp, ta chúc cho tâm tưởng của nàng thành sự thật"

Long Vũ cười rạng rỡ, nàng ta dường như rất thích long bảo bảo, ông lấy nó vào trong lòng, thân mật vuốt sừng của nó: "Anh bạn nhỏ này đúng là một tên giảo hoạt"

"Ôi, quang minh đại thần côn tại thượng, ta say rồi..."

...

Ngày thứ tư, khi Thần Nam rời Long gia, Long Vũ nói với Thần Nam: "thời đại Huyền chiến sắp tới rồi, trong trận đại chiến sắp tới huynh nhất định phải cẩn thận bảo trọng, nếu như huynh không chết, lúc quy ẩn hãy nói với ta một tiếng..."

"yên tâm, không có ai có thể giết được ta, nàng cũng bảo trọng..."

Thần Linh Long đưa Thần Nam lao lên trời, không ngừng bay lượn vòng trên bầu trời bên trên long gia, kim quang lấp lánh chiếu sáng khắp bầu trời thành màu hoàng kim, sau đó nó đưa Thần Nam bay về hướng núi Côn Lôn.

Chương 48

Tái lâm Côn Lôn

Núi Côn Lôn sừng sững, độ cao trên mực nước biển bình quân là mấy nghìn mét, đỉnh núi cao và cốc sâu độ cao trên mực nước biển có sự chênh lệch rất lớn, tạo thành những cảnh quan kì lạ với khí hậu không giống nhau trên cùng một vùng đất

Đỉnh núi có độ cao dưới ba nghìn mét và cốc địa cây cối rậm rạp um tùm, cảnh sắc tươi đẹp, trên núi cây cối lá xanh biếc, trong cốc trăm hoa đua nở, nhiều nơi bốn mùa giống như mùa xuân, còn những đỉnh núi có độ cao trên năm sáu nghìn mét thì quang năm tuyết phủ trắng xóa, trong quần sơn nhấp nhô liên miên, đỉnh tuyết dựng đứng, trên núi quanh năm tuyết không tan, trên đó có loài tuyết liên hoa quý mọc, đó là một vật báu của tuyết sơn

Côn Lôn bao la, khí thế mạnh mẽ, màu trắng và xanh cùng nhau tồn tại, từ xa nhìn đi, mạch núi côn lôn, từ sườn núi trở xuống một màu xanh biếc, khí tiết mùa xuân, còn từ sườn núi trở lên thì là tuyết phủ trắng núi, trắng toát

Cảnh tượng thần kì đẹp đẽ như thế đã thu hút nhiều người tu luyện tới ẩn cư, có vài môn phái cổ xưa của Đông đại lục đã lập phái tại đây

Thần Nam không muốn quấy nhiễu tới các môn phái này, mặc dù trong sơn lâm nhìn thấy bóng người, nhưng chàng cưới Thần Linh Long lẳng lẽ bay qua

Nghe nói trong quá khứ xa xưa, Núi côn Lôn sừng sững là quê hương của Thần tiên có rất nhiều tiên nhân ở trong Côn Lôn như cõi mộng ẩn cư, tuy nhiên sau khi thiên địa thay đổi, dưới sự bó buộc của thiên địa pháp tắc, nhân gian không thể níu giữ được tiên thần, núi Côn Lôn trở thành thánh địa của quần yêu trong thiên hạ

Tới núi Côn Lôn, Thần Nam hạ lệnh cho Thần Linh Long giảm tốc độ, nép mình vào núi bay, trong núi các loài hoa cỏ kì lạ mùi thơm ngào ngạt, các loại cầm thú quý hiếm kì lạ đang chạy nhảy trong núi, chỗ

nào cũng có thể nhìn thấy, không hổ với cái tên là động thiên phúc địa

Một người một rồng đã không phải lần đầu tiên tới nơi này, khi xưa Thần Nam vì tìm bí mật cái chết của Vũ Hinh đã tới đây một lần, Tiểu Thần Hi đã xuất sơn từ lần đó

Vượt qua hàng loạt những đỉnh núi cao, vượt qua hàng loạt các sơn cốc, một đỉnh núi có độ cao trên bảy nghìn mét hiện ra trước mắt Thần Nam, đây là vật tham khảo quan trọng để tìm kiếm cổ tiên di địa Bách Hoa cốc, đỉnh núi này tên là Sáp Thiên, là đỉnh núi cao nhất của núi Côn Lôn

Đỉnh Sáp Thiên giống như một lưỡi kiếm nhọn hoắt đâm thẳng lên mây, trên đỉnh núi tuyết, may bay xung quanh đỉnh núi, giống như tiên khí, đúng là giống như tới một nơi một nơi cực lạc tiên cảnh

Thần Linh Long vẫy đôi cánh, lao lên trên không trung, đón lấy một dòng khí lạnh buốt xương, bay lên đỉnh núi cao, trên đỉnh núi tuyết trắng mênh mông, lạnh tới thấu xương

Tiểu long tử trên đỉnh núi cao lao xuống, dưới đỉnh núi là một mạch núi thấp bé, khi một người một rồng hạ xuống mặt đất lập tức cảm thấy linh khí thiên địa dày đặc ở nơi đó, nơi này lá cây xanh mượt hoa thơm ngào ngạt, cảnh tượng hút hồn người, bức tranh giống như tiên cảnh hiện ra

Mấy đỉnh núi xanh biếc phía trước mắt đập vào mắt chàng, đó chính là đích đến của Thần Nam lần này, cổ tiên di địa bách hoa cốc chính là nằm ở nơi đó, chàng một lần nữa tới núi Côn Lôn chính là vì tìm Vũ Hinh và Tiểu Thần Hi, đương nhiên tìm tới được nơi đã từng khiến chàng đau đớn trong lòng

Đã rất lâu rồi không có tin tức gì của hai người, Thần Nam quả thật có chút không yên tâm, lần này tới cứu viện Long gia, chàng không ngại vạn dặm xa xôi từ tây phương trở về đông phương, đường qua Côn Lôn đương nhiên phải tới đây tìm kiếm rồi

Núi Côn Lôn có nhiều linh sơn, thiên địa linh khí dày đặc, trong núi cảnh sắc tú lệ, hương thơm ngào ngạt, nơi đâu cũng nghe thấy tiếng

chim hót véo von

Sau khi tới vài đỉnh núi này, Thần Nam vô cùng kinh ngạc, chàng phát hiện ra Bách Hoa Cốc đã biến mất, hai dãy núi thấp bao quanh Bách Hoa Cốc cũng đã biến mất, đây đúng là một việc vô cùng kì quái

Thần Nam cho rằng mình đã tìm nhầm nơi, nên để Tiểu Long đưa chàng không ngừng lượn vòng trên dãy núi này, nhưng cuối cùng chàng đã thật sự xảy ra biến cố gì đó, cổ tiên di địa quả thật đã biến mất

Tim chàng đập thình thịch từng hồi, nếu như Vũ Hinh và Tiểu Thần Hi xảy ra điều gì bất trắc, chàng thật sự sẽ hối hận cả đời...

Thần Linh Long hạ xuống một vùng thanh sơn thúy cốc, thần Nam ở không ngừng tìm kiếm ở nơi là Bách Hoa cốc khi xưa, hi vọng có thể tìm ra được manh mối gì, nhưng cuối cùng chàng không hề có chút thu hoạch nào cả

Nơi đó là một vùng đất trống, không có hoa cỏ, không có chim thú, là một vùng bình nguyên vắng vẻ rộng rãi, bách hoa cốc dường như chưa từng xuất hiện ở nơi này

"Vũ Hinh...."

"thần Hi"

Thần Nam tìm kiếm nhiều canh giờ nhưng vẫn không phát hiện ra được điều gì, tiểu long bắt đầu lớn tiếng gầm gào, giọng nói ngày thơ không ngừng vang vọng trong khắp đại sơn, khiến cho đám vượn hổ trong núi cũng kêu theo trả lời nó

"Thần Hi muội ở đâu?" Thần Nam không nhẫn nhịn được không ngừng kêu gọi, sau khi truyền được vô thượng huyền công, âm ba cuộn cuộn không ngừng vang vọng trong núi còn lên, khiến cho những dãy núi ở phía xa đều đang rung chuyển, khiến cho đám muông thú trong dãy núi sợ hãi gầm gào

Chỉ là, ngoài những tiếng dã thú gầm gào ra, căn bản không có ai trả

lời chàng ta

Cuối cùng, Tiểu long hóa thành Thần Linh Long mười bảy mười tám trượng, lượn vòng trên không trung, lao lên trên rồi lại lượn xuống dưới, một tiếng rỗng gầm vang trời, khiến cả núi Côn Lô lại hồi phục lại bình lặng, tất cả đám chim thú đều sợ hãi nằm rạp xuống đất, không dám lên tiếng

"Vũ Hinh, Thần Hinh các người ở đâu rồi? Ta và Thần Nam tới thăm các người đây..."

Núi Côn Lô rộng lớn, ngoài tiếng của Tiểu Long ra, không còn bất cứ âm thanh nào nữa, lập tức trở nên vô cùng tĩnh lặng

Thần Nam cảm thấy có chút gì đó không đúng, điều này quả thật quá cổ quái, bách hoa cốc tại sao lại biến mất, chẳng lẽ Vũ Hinh và Thần Hi thật sự đã xảy ra điều gì bất trắc sao? Còn nữa, xảy ra việc lớn như thế này, mấy con yêu quái lần trước gặp tại sao không xuất hiện?

Năm ngày tiếp theo, Thần Nam và Tiểu Long tìm kiếm khắp dãy núi Côn Lô, ngoài việc phát hiện ra mấy môn đạo tu luyện ẩn cư tu luyện tại đây ra, căn bản không phát hiện ra điều gì

Đến ngày thứ bảy, lúc Thần Nam và Tiểu Long quanh quẩn ở vùng đất vốn là Bách Hoa cốc, sự việc mới có chiều hướng xoay chuyển

Thần Nam cảm thấy một luồng sóng dao động tinh thần kì lạ, trong bóng tối dường như có người đang nhìn chàng, chàng đứng vụt dậy,, hét về phía Bắc nói: "Người nào, hãy mau ra đây?"

Tiểu long cũng phát hiện ra điều dị thường, nó từ trên vai của Thần Nam bay lên không trung, vui vẻ kêu lên: "Chư đầu, thì ra là người, nhanh ra đây, nếu không ta sẽ cho sét đánh trúng người cho người thành con lợn sữa nướng"

"ụt ịt ụt ịt.."

Cùng với tiếng ụt ịt, khu rừng phía xa rung chuyển, một con lợn nhanh chóng lao tới

"Dã trư tinh"

Thần nam lập tức nhận ra nói, lần trước khi chàng tới nơi này đã từng gặp bốn con yêu quái, một là Dã trư tinh, một là Lộc tinh, một là Bạch thỏ tinh, vẫn còn một người là Bát ca công chúa

Con tiểu dã trư ở trước mắt chính là con dã trư tinh lần trước

"tiểu dã trư mau nói cho ta biết, nơi này đã xảy ra chuyện gì, bách hoa cốc tại sao lại biến mất, người có nhìn thấy thần hi không?"

"ụt ịt ụt ịt.." Một con dã trư dài một thước, lông màu đen, mắt lóe lên ánh sáng lập lòe, nghe thấy câu hỏi của Thần Nam, nó bình tĩnh 'trả lời'

"...." Thần Nam không nói gì, con dã trư tinh này mặc dù có thể nghe hiểu được chàng ta nói gì, nhưng chàng thì không con lợn đó đang nói gì

May mà tiểu long là thần thú, có thể dùng phương pháp đặc biệt để hiểu được ý của con yêu quái này, tạm thời phiên dịch là: "Chư đầu nói, bách hoa cốc được mấy đại yêu quái dùng vô thượng thần thông giấu đi rồi, nó đã gặp Vũ Hình và Thần Hi, biết họ ở đâu!"

Thần Nam cảm thấy yên tâm hơn, yêu tộc côn lân rất yêu quý Tiểu Thần Hi, chắc hai người con gái đó sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn

Đúng trong lúc này, một giọng nói nói của một cô bé vang lên trong sơn lâm: "Là người à, sao làm sao tới được?"

ở phía xa, Bát Ca mái tóc đen nhánh nhanh chóng chạy lại, chính là Bát Ca công chúa, nàng ta vẫn không quên việc Thần Nam gọi nó là Ô Nha, tới bây giờ vẫn canh cánh trong lòng

"Tiểu điều..."

"Tiểu Ô Nha..."

Đây chính là giọng nói không giống nhau của Tiểu Long và Thần Nam

"Đồ khốn nạn, ta là Bát Ca công chúa" Tiểu Bát Ca tức giận kêu lên với Thần Nam. Sau đó nó lại có chút nghi hoặc nhìn Tiểu Long, nhìn một lúc rất lâu mới đột nhiên kêu lên: "Người... người chính là con thạch sùng đó sao"

Tiểu Long đột nhiên bay thẳng lên không trung, cơ thể nhanh chóng biến lớn, cái đầu khổng lồ chúc về phía bát ca công chúa, nói: "này, Tiểu Điều cô muốn bị ta nướng chín rồi ăn sao, phải gọi ta là đại đức đại uy Bảo Bảo đại long"

Bát ca công chúa sợ hãi rơi xuống đất, đập vào người tiểu trư

Sau nửa canh giờ Thần nam cuối cùng đã hiểu được nơi đây xảy ra điều gì, sau khi Vũ Hình và Tiểu Thần Hi tới đây, dưới sự giúp đỡ của vài lão yêu quái, nghịch chuyển cổ tiên di trận, một lần nữa tiến vào Bách Hoa cốc

Tuy nhiên, lần này trong Bách Hoa Cốc đã xảy ra một chuyện dị thường, sau khi hai người con gái bước vào, trong sơn cốc đột nhiên phát ra hàng ngàn tia sáng, chiếu thẳng lên mây, ánh sáng cứ thế chiếu rọi suốt một canh giờ sau đó mới biến mất

Sau này, một tòa quỳnh lâu ngọc vũ xuất hiện trong bách hoa cốc, phát ra ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi mấy ngọn núi gần đó đều tràn đầy tiên khí, sau khi Vũ Hình và Tiểu Thần Hi bước vào trong tòa điện đó, liền không thấy trở ra nữa

Tuy nhiên căn cứ theo những suy đoán của các lão yêu quái, bọn họ không hề xảy ra điều gì bất trắc, mà đã có được một sự kì ngộ lớn ở trong đó

Tòa quỳnh lâu ngọc vũ này xuất hiện vô cùng đột ngột, cho dù là những lão yêu quái sống trong đó hàng nghìn năm nay, trước đó cũng không hề phát hiện ra tung tích của tòa điện này

Chính bởi vì tòa cổ tiên điện vũ đó phát ra tiên hà, khiến cho những quần sơn xung quanh đều bao phủ tiên khí dày đặc, mấy lão yêu quái

sợ sẽ khiến cho những người có dã tâm ở thế giới bên ngoài nhòm ngó, cuối cùng đã đồng tâm hiệp lực, thi triển thần thông, dùng vô thượng thuật pháp dời non lấp bể, đem cả vùng đất có bách Hoa cóc đi

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, không chỉ vì sự kì ngộ của Vũ Hinh và Tiểu Thần Hi mà còn vì pháp lực thần thông mà mấy lão yêu quái thể hiện ra, chắc rằng mấy lão yêu tổ trong núi Côn Lôn điệp trùng này sớm đã có năng lực phá tan hư không, chỉ có điều bọn họ giống với những pháp thần và đấu thần của Tây Phương, tình nguyện ở lại nhân gian

Thần Nam lẩm bẩm một mình: "Thật là không biết những lão yêu quái này đã đặt tới cảnh giới nào rồi nữa?"

Chương 49

Huyền giới

Bát ca công chúa và dã trư tinh có chút sợ hãi Tiểu long khi đã biến thân, tuy nhiên khi Long bảo bảo trở lại hình dạng mập ú, tâm lí sợ hãi bẩm sinh khiếp sợ uy lực thần long của chúng lập tức cũng biến mất

"điều này cũng không biết, đúng là ếch ngồi đáy giếng, các vị yêu tổ trong thế giới phạm tục này là vô địch, không ai có thể là đối thủ của họ" Lời nói của Bát ca công chúa tỏ ra vô cùng kiêu hãnh và tự hào

"không phải chứ?" Thần Nam có ý kích nó, để có thể hiểu được nhiều hơn

"hừm" Bát ca công chúa không thoải mái 'hừm' một tiếng, nói: "trong số ba khối đại thế lực của đông thổ, yêu tổ của ta đứng thứ nhất, còn các vị yêu tổ đương nhiên là người lợi hại nhất trong thiên hạ rồi"

"cái gì mà ba khối đại thế lực. sao ta nghe không hiểu thế"

"Sớm đã nói người chẳng có hiểu biết gì, lại còn cứ thích nghe, xem xem, đến những kiến thức thông thường như thế này mà người cũng không biết!"

Thông qua bát ca công chúa giới thiệu, Thần nam đã biết được cái gọi là ba khối đại thế lực

Khối đại thế lực thứ nhất, chính là các môn phái nổi tiếng ở Đông thổ, bao gồm cả thập đại tu luyện thế gia của Đông thổ, và những chính tà thánh địa: Đạm đài thánh địa, Tiểu Lâm Tự, Phá thiên đạo, Hồn Thiên Đạo

Khối đại thế lực thứ hai chính là những môn phái thần bí truyền thừa vô cùng xa xưa, thực lực vô cùng hùng mạnh, nhưng rất ít khi xuất hiện, những người này thường ẩn cư tu luyện ở những nơi sông nước nổi tiếng, hoặc ở các hòn đảo ở ngoài biển, giống như Cảnh Thi Phái, Loạn Chiến đạo môn, ẩn cư hàng nghìn năm, rất ít khi xuất hiện

ở đông thổ, đã rất ít tham gia các phân tranh ở thế giới bên ngoài

Khối đại thế lực thứ ba chính là do những kẻ tu luyện di loại tổ hợp thành, trong đó yêu tộc là nhiều nhất, núi Côn Lôn vốn là thánh địa của yêu tộc, có lúc có thể trực tiếp dùng tên yêu tộc côn lôn sơn để thay thế cho khối đại thế lực thứ ba

"tuy nhiên, sự phân chia của khối đại thế lực thứ ba cũng không phải là rất chính xác, bởi vì có nhiều môn phái thuộc vào khối phạm vi giao cắt của đại thế lực thứ ba. Phương pháp phân chia này vẫn do người ta đề ra từ rất xa xưa, thật chất thì dù biến động thế nào đi nữa, các môn phái thực lực đều có thể dùng ba loại nhập thế, tị thế, và xuất thế để khái quát"

Bát ca công chúa từ từ giải thích

Những kẻ nhập thế đều là những môn phái trong thế giới phàm tục, đệ tử của những môn phái này đặt mình trong cõi hồng trần, những kẻ tị thế không tình nguyện đặt mình ở thế giới bên ngoài, nhưng bọn họ cũng có nỗi khổ bất đắc dĩ, không thể không trốn khỏi thế giới hồng trần, những kẻ xuất thế đa số là những người tu luyện võ công cao thâm chân chính, không muốn bị người của thế giới phàm tục quấy nhiễu, xuất thế khổ luyện, theo đuổi cực đạo cảnh giới

"Bây giờ người hiểu rồi chứ, các vị yêu tổ chính là những người xuất thế lợi hại nhất trong thiên hạ"

"Đừng có khoác lác nữa, trong khối thế lực thứ nhất và khối thế lực thứ hai cũng có không ít những người xuất thế như vậy, chẳng lẽ họ là không bằng những yêu tổ của khối thế lực thứ ba các người sao?"

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, Thần Nam không còn quấy rầy bát ca công chúa nữa, quay đầu hỏi dã trư tinh: "Tiểu Trư, các vị yêu tổ của các người rốt cuộc thì đã rời Bách Hoa cốc đi đâu rồi? trong núi Côn Luân có phải là có một nơi đặc biệt sao, tại sao ta tìm kiếm nhiều ngày trong dãy núi này đều không phát hiện gì điều gì?"

"ụt ịt ụt ịt..." Dã Trư tinh rất thật thà, có hỏi là có trả lời

Thông qua lời phiên dịch của tiểu long, Thần Nam biết được một bí

mật vô cùng kinh ngạc, trên thế giới này lại bao gồm rất nhiều huyền giới

Những người tu luyện võ công đạt tới cực chí cảnh giới, đã siêu thoát khỏi sự gò bó của tâm pháp chiêu thức, rất nhiều người tài giỏi tuyệt thế đã thử tìm kiếm những sức mạnh nguyên bản nhất trong thế giới nhân gian, không ít người đã tìm kiếm được không gian cho chính mình

Không ít những người pháp lực thông thiên, tìm ra được rất nhiều những không gianoir tiếng, có người trước khi bước vào giới tiên thần, đã mở ra một không gian và ở lại nhân gian, còn truyền nhân hậu bối của họ trên cơ sở này tiếp tục tu luyện không gian còn để lại, để mở rộng nó hơn nữa, trải qua sự nỗ lực của vô số đời, đã cải tạo nó trở thành vùng đất nhân gian tịnh thổ thích hợp để sống

Thế giới phạm tục tồn tại không ít những không gian như thế, những người cực đạo tu luyện gọi những không gian đó là huyền giới, lúc ban đầu nhưng huyền giới này có lẽ không lớn lắm, nhưng trải qua sự nỗ lực của vô số người pháp lực hùng mạnh, có nhiều huyền giới đã trở thành những vùng đất mắt người không nhìn thấy biên giới

Dường như một một huyền giới đều nhất định có sự liên quan tới thế giới thực tại, bởi vì đây là những không gian được mở ra sau, cần có nguyên khí thiên địa của thế giới hiện thực bù vào, cần có sự bổ xung thường xuyên những thứ nó cần

Nghe nói, chỉ có hai nhân vật chí tôn trong truyền thuyết thái cổ thần, mới có thể thực sự mở ra không gian cách biệt mà không cần dùng vào nguyên khí của thế giới bên ngoài, những không gian như vậy có thể được gọi là một thế giới mới

Huyền giới có một lối vào nối liền với thế giới thực tại, cửa vào như vậy được gọi là tọa tiêu của huyền giới tại thế giới thực tại, nếu muốn hủy diệt đi một huyền giới, phương pháp tiết kiệm pháp lực nhất chính là hoàn toàn đóng lại tọa tiêu của nó

Ngoài ra, có một số người của những huyền giới không giống nhau, do họ có liên hệ mật thiết, trong huyền giới của họ có những đường nối liền, khoảng cách giữa họ không biết gần hơn biết bao nhiêu lần

so với khoảng cách giữa các tọa tiêu Trong thế giới thực tại

Giống như huyền giới của yêu tộc Côn Lôn, và một tiểu huyền giới của yêu tộc trong mười vạn đại sơn ở vùng trung bộ của thiên nguyên đại lục, khoảng cách của tọa tiêu của hai bên trong thế giới thực là hàng vạn dặm, nhưng nếu như đi bằng đường nối liền của huyền giới, thì chỉ cần quãng đường là nửa ngày

Tất cả những điều này đối với Thần Nam mà nói, vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, phụ thân của chàng ta vạn năm trước đã từng ẩn huy, và đã nhắc nhở chàng ta, chỉ là khi đó chàng không chú ý tới, bây giờ ngh tời những điều bí mật cụ thể trong đó, chàng không giật mình bưng tỉnh

Bây giờ chàng cuối cùng cũng đã biết được, trong đông thổ hào hùng này, rất nhiều cực đạo cường giả rốt cuộc đã ẩn cư tu luyện ở đâu, nhất định là đã ở trong các huyền giới, đương nhiên cũng không thể loại trừ trường hợp có người ở lại trong thế giới hiện thực

Không còn nghi ngờ gì nữa, có gia tộc hoặc môn phái của huyền giới, nhất định là các tập đoàn thế lực cổ xưa đã truyền thừa rất lâu rồi, thực lực hùng mạnh tới mức khó mà tưởng tượng được, những gia tộc như vậy nhất định không thể thiếu được những lực giai cao thủ tọa trấn

Huyền giới, điều này đối với thế giới bên ngoài mà nói, có thể gọi là một thế giới khác, trong huyền giới, những ngũ giai cao thủ của thế giới phàm tục không thể được gọi là tuyệt thế cường giả

Thần Nam có chút cảm khái, nói: "Lại có những không gian như vậy, tồn tại trên thế giới.... nói như vậy Bách Hoa cốc được các yêu tổ của mọi người dịch chuyển vào trong huyền giới rồi?"

"ụt ịt ụt ịt..." Dã Trư Tinh khẳng định là câu hỏi của chàng ta

Thần Nam thúc giục: "Đi, nhanh đưa ta tới huyền giới của các người xem thế nào?"

Bát ca công chúa võ cánh, vội vàng ngăn cản dã trư tinh đang định đi, nói: "Không được, chúng ta không thể đưa các người đi"

"Tại sao? Ta là ca ca của Thần Hi, người cũng không phải là không hiểu, ta nhất định không có ác ý gì với huyền giới côn lân, hơn nữa, có các yêu tổ của các ngài tọa trấn vẫn còn sợ ta đi làm loạn sao?"

Tiểu Long mở to mắt, lộ ra bộ dạng vô hại, ngây thơ nói với bát ca công chúa: "Đúng thế, tiểu diều tại sao cô không để cho chúng ta đi?"

Bát ca công chúa không khỏi run lên, nó quả thật có chút sợ hãi Long bảo bảo, cần nhìn thấy bộ dạng này của Bảo bảo, nó càng cảm thấy nguy hiểm

"các vị yêu tổ đã đóng tất cả các đường nối liền với các huyền giới rồi, hạ lệnh tất cả yêu tộc côn lân đều không được bước vào hồng trần, giới tu luyện sắp sửa xảy ra chiến loạn lớn, chúng ta không muốn bị cuốn vào trong đó, còn người chính là nhân tử gây ra chiến loạn, đưa người vào trong côn lân huyền giới, có thể dẫn đến những biến cố không thể ngờ có thể ngờ tới được"

Thần Nam có chút kinh ngạc, các lão yêu quái không từng xuất sơn, nhưng lại hiểu tường tận được tình hình của thế giới bên ngoài, bây giờ lại đóng cửa côn lân huyền giới. Như thế làm sao được? chàng vẫn chưa gặp được Vũ Hinh và Thần Hi

Tuy nhiên đúng trong lúc này, ở trong nơi sâu thẳm của sơn lâm, vọng tới giọng nói vô cùng già nua, chấn động tới mức các quần sơn trùng điệp đều rung chuyển

"Tiểu bát ca, hãy dẫn anh ta vào đi!"

Tiểu long dường như cảm nhận được một luồng áp lực rất mạnh, nhanh chóng biến thân, người nó lập tức lớn tới mười tám tấc, không ngừng bay lượn trên không trung, nó đi tìm kiếm người nói trong bóng tối.

Long bảo bảo dù sao vẫn là thần thú, nó vô cùng mẫn cảm với mùi của yêu tộc, cảm thấy được võ công của loài thú ở trên nó, nó sẽ theo bản năng, có lẽ nói là bị kích thích để phòng vệ

Giọng nói già nua lại lần nữa vang lên, tuy nhiên lần này vô cùng dịu

nhẹ, quần sơn không hề rung chuyển

"Tiểu thần long, đừng giận dữ, người thật là mạnh, ta không có ý thù địch gì với người"

Thần nam cũng vội vàng đỡ dành nói: "Long bảo bảo đừng cuống thế, nhanh xuống đây"

Long bảo bảo liền lượn vòng bay xuống dưới, nó nói: "Vùng núi Côn lôn này đúng là che dấu một số lão yêu quái võ công cao thâm khó đoán, mạnh hơn ta rất nhiều, đáng ghét"

Dã trư tinh sau khi nghe theo giọng nói chỉ thị của giọng nói già nua đó, cơ thể vốn bé tí đột nhiên giống như được bơm khí, bắt đầu điên cuồng biến lớn ra, cuối cùng biến tới to hơn cả một con đại tượng rất nhiều, cao lớn giống như một ngọn núi

Thần nam và tiểu long nhảy lên trên người nó, Dã trư tinh một bước đi được mười mấy trượng, nhanh chóng đi trong đại sơn, bát ca công chúa đi ngay sau lưng bọn họ

Sau khi chạy mấy chục dặm, dã trư tinh đưa Thần Nam leo lên một đỉnh núi cao độ cao là sáu nghìn mét, dưới sườn núi một màu xanh mướt, là thế giới của hoa thơm và chim hót, nhưng tới trên đỉnh núi, một màu trắng xóa bao phủ, nói nào cũng là tuyết trắng toát, lạnh thấu xương

"Tọa tiêu của Côn lôn huyền giới lại nằm trên đỉnh tuyết sơn, người của thế giới bên ngoài đúng là khó mà tìm tới được nơi này, tuy nhiên cửa vào ở đâu cơ?" Thần Nam nhìn cảnh vật ở trên đỉnh núi, nhưng không hề phát hiện ra có chỗ nào đặc biệt cả, càng không nói tới cửa của không gian trong tưởng tượng

"ụt ịt ụt ịt..." Dã trư tinh khổng lồ sau khi nhắc nhở Thần nam, liền làm một động tác khiến cho Thần nam giật mình, nó nhảy lên, từ trên đỉnh núi cao nhảy xuống bức vách hàng vạn trượng

"ó, quang minh thần côn tại thượng, Chư đầu điên rồi" Tiểu Long kinh hãi kêu lên

Tuy nhiên, không hề nhanh chóng rơi xuống như trong tưởng tượng

Dã Trư tinh đương nhiên có thể điên cuồng nhảy xuống vách đá hàng vạn trượng, sau khi nó đưa theo Thần Nam và Tiểu long xuống vách núi, bên ngoài vách đá cheo leo đột nhiên phóng ra những dao động năng lượng kì lạ, một luồng ánh sáng mờ ảo xuất hiện ở phía trước

"phụt" một tiếng, cơ thể đồ sộ của Dã trư tinh lao vào trong

"soạt"

Ánh sáng ở phía sau, cả thiên địa biến dạng, cảnh tượng hiện ra trước mắt khác hẳn một trời một vực với nơi vách đá cheo leo của đỉnh tuyết sơn ban nãy

ở phía xa, núi non trùng điệp, xanh mướt một màu, gần một chút là mặt hồ phẳng lặng như gương, điểm tuyết dưới bầu trời xanh, giống như một hạt ngọc quý màu xanh biếc vô cùng đẹp đẽ, gần hơn nữa, cây cối um tùm, hoa tươi thơm ngát, chim hót véo von, nghe vô cùng êm tai.

Chương 50

Yêu tộc thánh địa - Thương hải nhất thanh tiểu

Xa xa là núi non xanh biếc, gần là nước trong xanh

Trăm hoa đua nở khoe sắc, tỏa ra mùi thơm dịu nhẹ, ngây ngất lòng người

Trong đám hoa cỏ rậm rạp có điểm xuyết rất nhiều những loài cây ăn quả không biết tên

Các loài cây ăn quả không hề giống nhau, tuy nhiên cành lá đều xanh mượt, giống như được điêu khắc bằng lục ngọc, bảo quang mờ ảo lấp lánh, bên trên mọc ra các loại quả nhiều màu sắc, mùi quả thơm ngon, khiến người ta chảy nước miếng

Long bảo bảo hít mạnh một hơi, nhắm mắt lại, lộ ra vẻ ngây ngất, vui mừng nói: "Xem ra vô cùng ngon đây!"

Nói rồi, nó bay vụt một tiếng, thân hóa thành một đạo kim quang, bay lượn giữa đám quả kì lạ

"này này này, con rồng kia, sao ngươi lại như vậy chứ? Không thể tùy tiện hái những trái cây đó!" Bát ca công chúa có chút bất mãn kêu lên

Tuy nhiên ngay lập tức nó lại kêu thất thanh lên, bởi vì Long Bảo bảo giống như một cơn lốc, quét qua một lượt tất cả những cây ăn quả điểm xuyết trong đám hoa cỏ, những nơi nó đi qua, đều để lại đầy hạt trên mặt đất, quả của trên mỗi cây ăn quả dường như đều bị ăn sạch

Tốc độ của Long bảo bảo thật sự quá nhanh, giống như ánh chớp, bao quanh đám cây ăn quả, chỉ trong chớp mắt đã hoàn thành việc thu hoạch hoàn mỹ

Tiểu long xoa cái bụng căng tròn, thỏa mãi kêu lên một tiếng dài: "Ôi, hoa quả nơi đây thật là ngon"

Nó đập đôi cánh màu hoàng kim, chao đảo bay tới, đôi tiểu thảo màu hoàng kim nắm lấy hai trái cây màu đỏ vừa to vừa tròn, đưa cho Thần Nam nói: "Ôi,thật là ngon quá, Thần Nam người cũng nếm đi"

Bát ca công chúa vừa kêu gào vừa nhảy lên, nhưng cũng không có cách nào

Thần Nam càng ngày càng cảm thấy vì Côn lôn huyền giới này quá thần kì, nơi đây giống như một thế giới mới, núi non, sông ngòi, bình nguyên, gò đồi, giống như cái gì cũng có, vùng thiên địa mệnh mang này không biết rộng tới nhường nào

Không cần biết là loại địa hình nào, nơi nào cũng có những loài hoa thơm cỏ lạ, cảnh sắc tươi đẹp giống như trong cõi mộng, đúng là một vùng đất thanh tịnh của bên ngoài thế giới

Động vật trong vùng thiên địa này điều gặp người mà không sợ hãi,đến mãnh hổ đều có phần hiền hòa hơn, đúng là một thế giới hòa bình

Dã trư tinh nhanh chóng phi đi,đi về phía trước khoảng được hai mươi mấy dặm, một vùng đình đài lầu các xuất hiện trong vùng núi non sông nước phía trước, giống hệt như trong cõi mộng

"Nơi này đúng là một nơi tốt, tiểu điều các người đúng là biết hưởng thụ, lại ẩn mình ở trong này, chẳng trách mấy ngày hôm nay chúng ta tìm khắp trong đại sơn mà không thấy các người, ôi, ta không muốn đi nữa rồi, ta muốn sống ở nơi này lâu dài" Long bảo bảo mãn ý nói

Non xanh nước biếc, điện đài lầu các,cầu bắc qua sông,

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, chắc rằng tiên cảnh thật sự chắc cũng chỉ thế này mà thôi

Đúng trong lúc này, ở trong ngọn núi phía xa, vọng tới một âm thanh: "vào... thương hải nhất thanh tiểu. thao thao lưỡng ngàn triều, phù trầm tùy lãng ức kim triều. thương thiên tiểu, phân phân thế thượng triều, thùy phụ thùy thắng xuất thiên tri hiều. giang sơn tiểu, yên vũ diêu, đào lãng đào tẫn hồng trần tục sự tri đa thiều. thanh phong tiểu, cánh nhạ tịch liêu, hào tình hoàn thặng nhất khâm văn chiếu. thương

sinh tiểu, bất tái tịch liêu, hào tình nhưng tại si si tiểu tiểu. wào..."

Thần nam lập tức nghe ra, đó là tiếng hát của con rồng bị ổi

"ói, quang minh đại thần còn tại thượng, con cá trạch thế này là thế nào?" Tiểu long kinh ngạc nói

Bát ca công chúa tức giận bay qua bay lại, kêu lên: "Trời ơi, cái con rồng này, lại gây náo loạn nữa rồi, đây là ca khúc ý nghĩa cao xa, vốn là do thiên tài Hoàng Triêm của yêu tộc chúng ta vì ca tụng thái thượng yêu tổ Kim dung tiểu ngọc giang hồ mà sáng tác ra, nó làm sao lại có thể như thế chứ, trời ơi, tên rồng xấu xa đáng chết"

"bài hát hay!" Thần Nam ngợi ca nói, tuy nhiên bị con rồng lưu manh đó hát lên, dù sao cũng vẫn cảm thấy có chút sai khác

"hàng ngày bị con rồng đó hát, đúng là chẳng ra sao" bát ca công chúa dường như vô cùng bất mãn, tức giận nói: "từ sau con vật đó khi tới nơi này, ngày ngày đều làm phiền tới những con dân yêu tộc ở đây, nếu như không phải là nó và nên nhân yêu tộc có chút quan hệ, thì sớm đã khiến cho mọi người đều phần nộ rồi

"cái gì? Tử kim thần long và một yêu tộc của các người có giao tình?" Thần Nam rõ ràng có chút kinh ngạc

"Đúng thế, ai mà biết được rằng anh chàng đó làm sao lại leo lên được quan hệ ấy, mặc dù đó là một con thần long, nhưng võ công lại rất kém cỏi, nếu như không phải là nê nhân yêu tộc của chúng ta đã củng cố lại cơ thể bồi dưỡng nguyên khí cho nó một lượt, thì chắc rằng tất cả con dân yêu tộc ở nơi đây đều có thể đánh bại hắn ta"

Có thể thấy rằng con rồng lưu manh ở đây cũng gây ra không ít tai họa và quấy nhiễu đám con dân yêu tộc, nếu không thì bát ca công chúa cũng không bất mãn đến như vậy

"ta ngất rồi, con cá trạch đó lại có nhân mạch như thế, đúng là không thể ngờ được!" Thần Nam nói một mình, tuy nhiên sau đó Thần Nam lại giật mình, tên rồng lưu manh ấy bị cổ thần phong ấn hàng nghìn năm, bạn bè khi xưa nếu như vẫn còn trên thế giới này, nhất định đã trở thành bá chủ một phương,

"Đúng rồi, vẫn chưa hỏi các người, các vị tổ yêu của các người rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Thần Nam hỏi

" từ sau khi Thái Thượng yêu tổ Kim dung, cổ long, hoàng nghĩ bước vào giới tiên thần, La Sâm. Nê Nhân, Đoan Mộc, Ma Oa liền trở thành người bảo vệ cho yêu tộc chúng tôi

"Ồ thì ra có bốn vị lão yêu quái thực lực cao thâm" Thần Nam nói một mình, sau đó chàng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ngạc nhiên nói: "Đoan Mộc? lần trước trong lúc thần bảo xuất thổ ở hoàng cung Sở quốc, một người yêu tộc còn lôn tự xưng là Đoan Mộc, chẳng nhẽ người đó chính là một trong những yêu tổ của các người?"

"Nói đúng một nửa, người đó là Đoan Mộc yêu tổ thi triển thần thông thân ngoại hóa thân, chia ra một nửa tinh khí tạm thời hóa hình mà thành"

Thần Nam cảm khái nói: "Thật hùng mạnh!"

"wào... thương thiên tiểu, phân phân thế thượng triều, thù phụ thù thắng xuất thiên tri hiểu. giang sơn tiểu, yên vũ diêu, đào lãng đào tẫn hồng trần tục sự tri đa thiếu, wào..." Con rồng lưu manh lại vừa gào vừa rên lên

"trời ơi, cái tên này, ta thật muốn@#%#....." bát ca công chúa tức giận bay qua bay lại trên không trung, đến Dã trư tinh vốn hiền lành cũng bắt mắt kêu lên những tiếng ụt ịt ụt ịt

"wào... Long bảo bảo lao lên không trung gầm lên một tiếng

Tiếng gầm gào lập tức im bật, còn lôn huyền giới lập tức trở lại yên tĩnh,tuy nhiên không quá ba giây, một tiếng gầm lớn vang vọng khắp thiên địa vang lên

"Ồi, tiểu đậu đĩnh, lại còn cả tên Thần tiểu tử trời đánh nữa, các người tới rồi sao? Wào..." tử kim thần long gầm gào liên miên

Một lát sau, trên không trung xuất hiện bóng màu tử kim, giống như một tia điện tím, nhanh chóng bay về nơi này

"Ôi, quang minh đại thần còn tại thượng, anh chàng cá trạch này ăn vụng được thứ gì ngon nghề ở nơi này, lại to lớn thế kia?" tiểu long lẩm bẩm nói

Thần Nam cũng có chút kinh ngạc, nhiều tháng không gặp, tử kim thần long đã dài mười một mười hai trượng, cơ thể bay lượn giống như một đám mây tím, thanh thế dọa người

Tên rồng lưu manh ở côn lôn huyền giới được lão yêu quái nê nhân giúp đỡ, bây giờ đã đạt tới trạng thái ngũ giai đỉnh phong, chờ ngày bước vào lục giai cảnh giới. tuy nhiên nó cả ngày ở đây,, cảm thấy vô cùng nhàm chán, bây giờ nhìn thấy người quen, nó vui mừng gầm gào liên miên

"wào... tiểu đầu đinh, tên tiểu tử khốn nạn trời đánh, gặp lại các người thật là tốt quá, ngày ngày ở cùng đám yêu quái này thật chán muốn chết, đám người này không có tế bào nghệ thuật, hàng ngày ta hát cho chúng nghe, nhưng lại không có ai hiểu ta, thật đau đớn, may mà các người đã tới rồi, wào..."

"

Nghe thấy những lời này, bát ca công chúa tức giận bay qua bay lại, đến đã trư tinh cũng nhảy lên tung tung thể hiện sự kháng nghị

" ha ha..." Thần Nam cười lớn: "bản tính khó dời, người đúng là vô cùng bỉ ổi, lại còn giả dạng đau thương, rên rỉ 'thương hải nhất thanh tiểu' hàng ngày quấy rầy những con dân yêu tộc ở đây, người đúng là..."

"Ta là muốn bộc lộ tấm chân tình! Nghĩ tới năm xưa, ta một chàng rồng đẹp trai vô địch, tung hoành khắp giới tu luyện hàng nghìn năm, trong lúc cười đùa, cường địch biến thành tro bụi, khiến cho vô số mỹ nữ phải cúi người, tới cuối cùng lại rơi vào kết cục thế nào? Tên cổ thần khốn kiếp ấy đã phong ấn ta hàng nghìn năm, sau khi bước ra lại bị con đàn bà khốn nạn đó..."

Nói tới vài chữ ' con đàn bà khốn nạn đó', con rồng lưu manh cẩn thận so vai rụt cổ, mắt nhìn vào ngực Thần Nam, thấy không có phản

Ứng gì mới nói nhỏ: "Người đó, đã làm cho long nguyên của ta mất hết, trực tiếp đánh ta xuống cấp thấp nhất, sau khi tới Côn Lôn huyền giới, ta gặp lại một người bạn cũ, thì ra bây giờ người ta đã trở thành tổ tiên của một phương, nghe hẳn ta nói thì vài người bạn đang sống, không phải bị thượng thiên giở trò, thì trở thành ác bá của một phương ở nhân gian, wào, chúng ta không muốn bị thượng thiên giở trò, khiến ta trở thành ác bá một phương, thật đau lòng..."

Bát ca công chúa tức giận nói: "cái gì là thượng thiên giở trò, người ta là phá vỡ hư không trở thành đại thần, cái gì mà trở thành ác bá một phương, những lão tổ nhà ta là những người đại đức, ta thấy người mới là ác ma thuần túy, từ sau khi người tới đây,, tất cả con dân yêu tộc đều đã bị hại"

Long bảo bảo hiếu kì nhìn Tử kim thần long, mũi hít mạnh, chớp đôi mắt to, giọng nói sắc hơi sửa kinh ngạc nói: "ôi, quang minh đại thần côn tại thượng! cá trạch, ta dám khẳng định, người ở nơi đây đã ăn được rất nhiều tiên chi linh quả, ta người thấy mùi vị quen thuộc, thần nói, vật ngon cần để cho mọi người cùng hưởng thụ, người không được một mình chiếm hữu..."

Nghe thấy những lời này, tử kim thần long chớp mắt liên tục với tiểu long, Long bảo bảo dường như hiểu được điều gì, lập tức không nói gì

Bát ca công chúa và dã trụ tinh ở bên cạnh vẻ mặt đều xanh lục, cuối cùng đều kêu lên thảm thiết

"ụt ịt ụt ịt..."

"con rồng xấu xa trời đánh, người...lại tới tiên quả viên ăn vụng rồi? hu hu...ác bá, khốn nạn"

Bát ca công chúa thét lên,, kinh động tới rất nhiều con dân yêu tộc, trong các lầu đài điện vũ, rất nhiều cánh cửa đều mở ra, có con dân yêu tộc bộ dạng nửa người nửa yêu, có con dân yêu tộc bề ngoài giống hệt với con người

Tử kim thần long nói với Thần Nam: "Phong tử, ta đi trước"

"soạt" một tiếng nó lao về phía núi xa, Long bảo bảo vô cùng vui vẻ, 'phụt' một tiếng, hóa thành một đạo kim quang bay theo, tiếp theo đó rất nhiều yêu tộc cũng đuổi theo

Thần nam đau đầu, hai anh chàng này chẳng lẽ đều nhất trí đối đối ngoại, nếu như sống ở đây vài ngày, hai anh chàng này ở cạnh nhau, thì tiên quả viên nhất định sẽ không giữ nổi

"người thanh niên ngươi tới rồi đây à?" Một giọng nói già nua vang lên phía sau lưng Thần Nam.

Chương 51

Du du vạn tái

Thần Nam quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ở trong một tòa đình đài ở vùng sơn thủy phía xa, một bóng người màu xanh mờ ảo đang đứng ở đó, bóng người màu xanh từ từ bay lên, từ trên đỉnh ngọn núi thấp bay xuống dưới, quần áo tung ba mang theo ba phần tà khí, năm phần yêu khí, hai phần nhân khí, khiến cho người ta có cảm giác đặc biệt

Nếu như là trước kia, Thần Nam nhìn thấy những cao thủ từ lục giai trở nên có thể ngự không phía hành, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc, nhưng bây giờ trong côn lân huyền giới này, nhìn thấy cao thủ như vậy chàng không hề cảm thấy có chút ngạc nhiên nào, đây là một việc đương nhiên, dù sao thì đây cũng là thánh địa quần yêu của đông thổ

Trong Ánh sáng thanh sắc mờ ảo, một người đàn ông trung niên mắt sáng, lông mày rậm, dáng vẻ rắn rỏi vững vàng

Mặc dù trước khi chưa bước vào côn lân huyền giới, Thần Nam đã nghe qua giọng nói của ông ta, nhưng tội tận bây giờ sau khi gặp mặt, mới thật sự xác nhận được người này chính là Đoạn Mộc

Ngày đó trong trận đại chiến tại hoàng cung Sở quốc, Đoạn Mộc từng phân chia một nửa tinh khí tại côn lân sơn, thi triển thần thông thân ngoại phi thân, xuất hiện trên bầu trời hoàng cung sở quốc, và bộ dạng bây giờ dường như giống nhau, đặc điểm nổi bật nhất chính là mái tóc xanh lục

"Đoạn Mộc tiền bối"

"Không sai, là ta"

Đoạn Mộc có dáng vẻ không quá ba bốn mươi tuổi, rõ ràng là một người trung niên, nhưng giọng nói của ông ta thì vô cùng già nua, khiến cho người ta có cảm giác kì lạ

Tuy nhiên, giọng nói già nua cũng là bình thường, theo như Thần Nam

suy đoán, lão yêu quái trước mắt ít nhất cũng phải hai nghìn tuổi, đây là một trong những đại ma quái lợi hại nhất trong thiên địa.

"du du vạn tái. thương hải tang điền, kim tịch hà tịch....." Đoan Mộc than thở một mình

Thần Nam sửng sò, lão đại yêu ma này nhiều nhất cũng chỉ vài nghìn năm tuổi, không thể là nhân vật của vạn năm trước, nhưng tại sao ông ta lại tỏ ra bộ dạng như thế, điều này

"Đoan Mộc tiền bối, người biết được thân phận của ta" chàng không tin lắm, có chút nghi ngờ nhìn lão đại yêu ma này

"Từng có chút nghi ngờ, bây giờ là tin chắc...người là con trai của Thần chiến"

Rầm rầm rầm

Thần Nam liên tiếp lùi lại sau ba bước, có chút không dám tin nhìn người đứng trước mắt, sau đó tim đập liên hồi, chàng gấp gấp hỏi: "Phụ thân Thần Chiến của ta ở nơi nào,, người có biết chuyện của ông ấy không?"

"KHông biết" Đoan Mộc lắc đầu, nói: "Ta chỉ biết Thần Chiến vốn một đời thiên kiêu, võ công trấn động cổ kim, tưng uy danh một thời"

Thần Nam vô nôn nóng thiết hỏi dồn: "người rốt cuộc làm sao lại biết được. đã biết được sự tích của ông ấy, thiết nghĩ nhất định cũng biết vạn năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hãy mau nói cho ta biết"

Đoan Mộc lắc đầu nói: "Ta không biết vạn năm trước đã xảy ra chuyện gì. Còn về những chuyện của thần chiến ta cũng chỉ là nghe nói thôi, còn về quá khứ xa xôi, quả thật có một người như thế hay không, ta cũng không dám tin chắc"

Thần nam có chút không tin, nói: "Người chỉ nghe nói, nghe ai nói, có thể nói rõ cho ta không, ta thật sự hi vọng có thể gặp người đó một lần"

"Ta hiểu tâm tình của người, nhưng người không thể nào gặp người

đó được" Đoan Mộc giải thích nói: "Người đó là thái thượng yêu tổ Hoàng Nghĩ của Côn lân nhất mạch, tám nghìn năm trước người đã phá vỡ hư không, bước vào giới tiên thần, thông tin vừa nãy đều là được truyền lại"

Thần Nam có chút không hiểu, nói: "Vị Thái thượng yêu tổ đó sao lại vô duyên vô cớ truyền lại những thông tin như thế?"

"KHông cần sốt ruột, nghe ta từ từ nói lại..."

Thông qua sự giải thích của Đoan Mộc, Thần Nam biết được một sự việc đáng kinh ngạc

Trong quá khứ xa xôi, thái thượng yêu tổ của nhất mạch côn lân Hoàng Nghĩ, trước khi phá vỡ hư không bước vào giới tiên thần, từng truyền lại một đoạn mật pháp huyền công còn thiếu, cho hậu bối biết, nếu như một gia tộc nào đó xuất thế, bởi vì dựa vào loại huyền công danh động thiên hạ này, nhất định cần phải đặc biệt chú ý, lúc cần thiết phải sử dụng một số biện pháp phi thường

Đồng thời, Hoàng Nghĩ có truyền lại một quyển tranh, nói với chúng yêu của núi Côn lân rằng, ở một thời đại nào đó trong nhân gian xuất hiện, và biết dùng loại huyền công đó, nhất định phải đặc biệt chú ý, trong những lúc cần thiết phải giúp đỡ chút ít

Hoàng Nghĩ không nói tại sao, chỉ nói người đó là con trai của Thần Chiến một thời thiên kiêu, vì thế, để lại không ít nghi vấn

Sau này, người trong yêu tộc Côn lân đều nhanh chóng quên đi sự việc này, nhưng năm nghìn năm trước, tại đông thổ đột nhiên xuất hiện vài kẻ võ giả hùng mạnh, võ công cao thâm tới cảnh giới không thể nào tưởng tượng được, người của côn lân yêu tộc vô tình phát hiện thấy, công pháp mà những người này sử dụng rất giống với thứ mật pháp còn không đầy đủ mà Hoàng Nghĩ để lại, cho tới lúc đó bọn họ mới nhớ tới việc mà Thái thượng yêu tổ Hoàng Ý từng giao phó

Ba nghìn năm trước, Côn lân yêu tộc hùng mạnh tới cực điểm, xuất hiện không ít thiên tài, Côn Lân huyền giới lại được tiếp tục tế luyện và mở rộng ra, trong thời kì này, côn lân huyền giới trước tiên bắt đầu mở đường đi với huyền giới hữu hảo, trong quá trình chúng yêu

côn lôn mở đường đi, vô tình đã bước vào một không gian chưa từng được biết vừa thần bí vừa rộng rãi

Các yêu tổ đích thân tới hiện trường, sau khi cẩn thận thận trọng quan sát, phát hiện ra người sống trong huyền giới đó xưng là đồng thổ hoàng tộc, chính là hậu nhân của những võ giả hùng mạnh năm nghìn năm trước

Trải qua quá trình điều tra cẩn trọng, những yêu tổ của côn lôn huyền giới dần dần hiểu ra được những bất cam và dã tâm của đồ gia, sau đó cũng hiểu được người trong quyền tranh của hoàng nghĩ giao cho, cùng với những quan hệ đơn giản của gia tộc này, sau khi hiểu được tình hình đại khái, các yêu tổ lập tức đóng lại đường liên thông, liệt việc đó vào điều cơ mật nhất

Các yêu tổ vốn cho rằng, người mà Đồ gia chờ đợi - Thần Nam căn bản không thể nào xuất hiện trên thế giới này, suy cho cùng cũng là người đã chết hàng nghìn năm, hàng vạn năm, làm sao có thể sống lại một cách li kì

Tuy nhiên sau đó, họ vẫn chú ý tới Đồ gia, chỉ tới gần đây đồng thổ hoàng tộc đồ gia lại lần nữa xuất thế, sau khi gây ra biết bao phong ba trên đại lục, các đại yêu quái trong Côn Lôn huyền giới mới ý thức được rằng, người trong truyền thuyết có thể đúng là đã sống lại"

Thần nam có chút nghi hoặc, có chút cảm khái, Hoàng Nghĩ dặn dò con dân yêu tộc, dường như vô quan hệ rất lớn với Thần nam, chẳng lẽ Thần Chiến dặn dò ông ta làm như vậy sao?'

Nếu như đúng là như vậy, Thần Nam phát hiện ra rằng cha chàng dường như đã an bài rất nhiều chuyện, có không ít cách, lời nguyện, ủy thác thái thượng yêu tổ hoàng nghĩ... để chống lại sự phản bội của Đồ gia. Có lẽ vẫn còn nhiều điều còn lợi hại hơn, chỉ có điều, tại sao lại chỉ yêu cầu người của côn lôn huyền giới trong lúc cần thiết, chỉ giúp đỡ một chút nhỏ bé, Thần nam có chút không hiểu

Thần nam suy nghĩ mãi, nhưng cuối cùng vẫn không nghĩ ra điều gì, tuy nhiên một điều có thể khẳng định, Thần Chiến mặc dù đã bố trí rất nhiều, nhưng không phải là vô di sách

Có lẽ Thần Chiến biết được rằng chàng ta có thể sống lại, nhưng đa phần là không thể nghĩ tới sau vạn năm, thời gian này có lẽ cách biệt rất nhiều so với những dự liệu của Thần chiến, có thể khiến cho nhiều sự việc xảy ra thay đổi, ít nhất thì cái chết của vũ hình cũng nằm ngoài những dự liệu của Thần chiến

Hần nam ở lại Côn lân huyền giới, chàng muốn gặp Vũ Hình và tiểu thần hi, nhưng chàng đã thất vọng, cả bách hoa cốc được tứ đại yêu tổ rời tới một mạch núi của Côn lân huyền giới, Bách Hoa Cốc bây giờ, không giống với trước kia, bên ngoài có đại trận khóa kín, bên trong tiên vụ mù mịt, chỉ có thể nhìn thấy mờ nhạt một số lâu đài điện vũ

Bây giờ cho dù cả tứ đại yêu tổ hợp lực lại, cũng không thể phá vỡ được những cấm chế của bách hoa cốc, không ai có thể tự do ra vào, tòa đại trận bên ngoài cổ tiên di đại xảy ra thay đổi, sức mạng cấm chế trở nên vô cùng mạnh mẽ, tứ đại yêu tổ đoán rằng, hai người có cơ duyên, không thể gặp nguy hiểm được, Thần Nam đứng bên ngoài Bách hoa cốc rất lâu rồi mới rời đi

Tiếp theo đó, Thần nam tìm tới một nơi non xanh nước biếc bắt đầu bế quan ngộ võ, kẻ thù của chàng quả thật quá mạnh, chàng gấp rút phải tăng công lực đều ứng phó với những nguy hiểm trước mắt. hàng ngày chàng đều suy nghĩ về các vấn đề võ học

Từ 'tôn pháp' tới 'phá pháp' đều không dễ dàng gì, bây giờ chàng vẫn chưa đạt tới cảnh giới đó, chàng bây giờ cần cần có những pháp quyết hữu hình, vẫn không thể nào quên đi được các võ học xưa kia

Tuy nhiên, con đường tu luyện có hàng nghìn hàng vạn, đi theo những con đường không giống nhau, có thể đạt tới một cảnh giới cực hạn như nhau, có lẽ chàng nhất định không cần phải dựa theo những pháp lí mà cha chàng đề ra để tu luyện

"tại sao nhất định cần phải quên đi những điều đã học khi xưa? Cảnh giới vô hình và hữu hình chỉ tồn tại cách nhau có một đường, không nhất định có thể phân biệt rõ ràng" Thần Nam nói một mình: "Từ tôn pháp tới phá pháp, cũng không nhất định không được quên đi hoàn toàn, còn quá khứ trước kia, điều quan trọng nhất là chữ 'biến'. ta hiểu rồi, huyền công lại biến, chính là đang phá pháp, ta cần phải

bước trên con đường tu luyện của chính mình"

Thần Nam trong lòng vô cùng tự tin, nghịch chuyển huyền công vốn là 'nhất biến", gọi ra được các ma binh như Tử vong ma đao, chính là 'kì biến' dùng nghịch thiên thất ma đao tâm pháp điều khiển tử vong ma đao cũng chính là thuộc vào phạm trù của 'biến'

Thất ma đao vốn là cái thể ma công, nếu như có thể được chàng tùy ý thi triển, lại không giống như thuận thiên thất thần kiếm uy lực yếu đi, Thần Nam tuyệt đối có thể lấy thân ngũ giai đại thành chống lại cường giả lục giai sơ cấp, thậm trí là lục giai trung cấp, bởi vì nghịch thiên thất ma đao chính là nghịch thiên công pháp, khí thế luôn luôn hướng về phía trước, quyết tâm và dũng khí đặt mình vào chỗ chết sau đó sống, để sức mạnh đạt tới cảnh giới cao nhất, chính là lấy như thắng cương, pháp môn độc nhất vô nhị của đại chiến vượt cấp

Cùng với sự nghiên cứu kĩ lưỡng thất ma đao, thần nam dần dần có chút hiểu ra, sau khi chàng nghịch chuyển huyền công gọi được các loại ma binh như tử vong ma đao, có lẽ quả thật là hồn của một loại thần binh nào đó

Tâm pháp nghịch thiên thất ma đao, thứ điều khiển chính là năng lượng sinh mệnh của người dùng thuật này, tới nay chàng đã có thể lấy tử vong ma đao thay thế cho năng lượng sinh mệnh, bản thân có thể nói rõ một số vấn đề nào đó...

Chỉ là, sau khi nghịch chuyển huyền công, tại sao lại có thể gọi ra một số 'hồn'? chẳng nhẽ bộ công pháp này, quả thật giống như một số nghi thức tế lễ cổ xưa, có thể gọi được lực lượng hùng mạnh của một góc nào đó của một thế giới nào đó. Chàng nghĩ không ra, đoán không nổi.

Chương 52

Côn lân song hại

Nghịch thiên thất ma đao, liên tiếp chém ra bảy đao, đao trước mạnh hơn đao sau, mỗi nhát đao chém xuống, đều có thể thêm luồng sức mạnh hơn, bảy sức mạnh hợp lại với nhau, đó sẽ là sức mạnh hủy diệt khó có thể tưởng tượng được

Thần Nam bây giờ chỉ có thể chém ra được bốn đao, bởi vì sau khi chém ra đao thứ tư, tử vong ma đao hoàn toàn bị vỡ vụn, rất lâu sau cũng khó có thể ngưng tụ lại, nếu như tiếp tục thi triển, thì cần phải truyền vào đó năng lượng sinh mệnh của chàng ta

Chàng biết rằng nếu như muốn thuận lợi thi triển loại nghịch thiên công pháp này, ngoài việc một ngày nào đó 'hồn' của tử vong ma đao đủ mạnh có thể chịu đựng được sự phản lại của sức mạnh bảy lần chém liên tiếp mới được

Mười mấy ngày vất vả nghiên cứu lĩnh ngộ, Thần Nam mặc dù không bước vào lĩnh vực lục giai, nhưng cảm thấy 'con bài cuối' của mình đã mạnh lên nhiều, nếu như chàng dám liều mạng, dùng năng lượng sinh mệnh hóa thành đao thứ năm, đao thứ sáu, đao thứ bảy. Có lẽ đã có thể quyết chiến một trận sống chết với một số cường giả trong lục giai lĩnh vực

Trong sơn thủy của Côn lân huyền giới, tiên khí dày đặc, hoa lạ đua nở, cỏ mọc khắp nơi, tiên hạc bay lượn, bạch vượn nhảy nhót, giống như vùng đất cực lạc

Trên lưng chùng núi, Thần nam đứng thẳng trong một tòa đình đài, nhìn về vùng núi non phía xa, chàng cảm thấy cần phải có hành động

Nếu như cả đời này chàng trốn trong Côn Lân huyền giới, không còn nghi ngờ gì nhất định có thể an toàn cả đời, nhưng chàng bẩm sinh là một người không an phận, thường thích mạo hiểm vào khiêu chiến, chàng cần có một trận đại chiến ở trình độ cao để tăng võ công của mình lên, chỉ có chiến đấu trong sinh tử, mới có thể có những bước đột phá. Chàng muốn trà trộn vào trong huyền giới của

Đỗ gia để xem xét,, thiên ma tả thủ vẫn còn có thể dùng được một lần nữa, chàng vô cùng muốn đánh nhau trong huyền giới của đỗ gia

Cách nghĩ điên cuồng này khiến cho chàng vô cùng hưng phấn, nếu như đủ may mắn, đòn thiên ma tả thủ cuối cùng này sẽ tiêu diệt toàn bộ các lão yêu quái của đỗ gia, đó sẽ là một chuyện vô cùng kì diệu

Đoạn Mộc lặng lẽ xuất hiện ở một tảng đá cách Thần Nam không xa, ông ta gật đầu nói: "Anh ta còn trẻ như vậy mà đã có được võ công như vậy, đúng là đáng để tự hào"

Yêu tộc vốn bị hạn chế về thể chất, chỉ riêng việc hóa thành hình người đã tiêu hao mất bao nhiêu năm tháng rồi, tu luyện không nhanh như con người, ngoài trừ sau khi đạt được một cảnh giới nhất định, hoàn toàn có thể cải thiện thể chất, mới có thể tiến triển cùng tốc độ với những người tu luyện cùng cấp bậc

"Tiền bối ta đang có chuyện muốn tìm người, có chuyện thỉnh giáo người!"

"người nói đi"

"Theo như những gì người nói, đồng thời chắc có một số lượng huyền giới nhất định, ta muốn thỉnh giáo làm thế nào để mở ra một không gian cho riêng mình? Rất cuộc phải làm như thế nào?"

Đoạn Mộc cười nói: "Người đúng là nóng vội, người vẫn chưa đột phá vào lĩnh vực lục giai, bây giờ thời gian vẫn còn sớm, chẳng lẽ người bây giờ đã đang nỗ lực theo phương hướng đó!"

"Chuẩn bị sớm còn hơn chuẩn bị muộn"

Đoạn Mộc gật đầu nói: "Võ công đạt tới lĩnh vực lục giai, sau khi tinh khí thần hợp nhất, có lúc có thể bước vào một trạng thái huyền diệu, đặt mình hòa nhập vào trong một tiểu thiên địa nhỏ. Trong trạng thái này, không chế được tiểu thiên địa ở xung quanh, như vậy người không chế được sẽ hóa thân thành thiên địa đó, trở thành chúa tể tuyệt đối"

Thần nam gật đầu, trong trận giao chiến với đệ nhất thánh long kì sĩ

của tây phương, Thần Nam đã từng cảm nhận cảm giác kì diệu đó, bảy tiếng bước chân giết chết thánh long, làm bị thương La Mạn Đức Lạp

Đoạn Mộc tiếp tục nói: "Vừa nãy đã nói làm thế nào để không chế được 'ngoại thiên địa', cơ thể người là kì diệu nhất, có kho báu vô tận chờ đợi người tới khám phá, cơ thể mỗi người đều có một 'nội thiên địa', đối ứng với ngoại thiên địa, nếu như người có thể tìm thấy nó, dùng nguyên khí của bản thân tế luyện, nắm bắt, sau đó dùng thiên địa nguyên khí để mở rộng, như vậy nội thiên địa nhỏ bé sẽ có thể càng ngày càng biến lớn, dần dần biến hóa thành một không gian, còn người thì biến thành tọa tiêu trong thế giới thực của không gian đó"

Thần Nam dần dần hiểu ra, việc mở không gian nói thì dễ nhưng làm thì vô cùng khó. Tiếp theo đó, lời nói của Đoạn Mộc đã chứng thực những dự đoán của chàng ta

"Có thể mở được một không gian hay không cũng phải nói tới cơ duyên, có đại thần không nhất định có không gian của riêng mình, người tu luyện có thể mở ra một nội thiên địa cho riêng mình là vô cùng khó, và tiểu không gian được mở ra, phát triển thành huyền giới thì càng khó hơn. Ngoại trừ có cơ duyên rất lớn, nếu không thì cần phải có một sự nỗ lực của vô số đời, huyền giới trên thế giới này, không nhiều như người tưởng tượng đâu"

Thần nam vốn đã biết, mở một không gian và huyền giới là vô cùng khó, bây giờ cảm thấy càng khó hơn, có thể nói rằng thật khó có thể thành công, thậm chí có thể nói người bình thường căn bản không thể nào thành công

Đoạn Mộc nói: "Nếu như có thể tu luyện ra một vùng thiên địa, bất luận là từ chiến đấu hay là những góc độ khác để nói những điều lợi là rất lớn, là không thể nào tưởng tượng được"

Thần nam thỉnh giáo rất lâu, những điều lợi có được là vô cùng lớn

Vốn dĩ Thần Nam vẫn muốn thỉnh cầu Đoạn Mộc đưa chàng tới huyền giới của Đỗ gia,, nhưng bây giờ tạm thời chàng ta từ bỏ ý định đó, chàng tiếp tục bế quan một quãng thời gian, cần phải tham khảo

lĩnh hội một số vấn đề về mở không gian

Đoạn Mộc giống như nhớ ra điều gì đó, nói: "Suýt chút nữa thì quên mất một chuyện, trong Côn lôn huyền giới có bức tranh của người, thái thượng yêu tổ Hoàng Nghĩ trước khi bay đi đã từng dặn dò, nếu như người trong bức tranh xuất hiện, nhất định phải đưa quyền tranh giao cho người đó, một lát sau ta sẽ sai người giao cho người"

Thần Nam có chút kinh ngạc, cảm thấy bức tranh đó tiềm ẩn huyền cơ, không biết thái thượng Yêu tổ Hoàng Nghĩ, hoặc giả là phụ thân của chàng Trần Chiến để lại

"Đúng rồi, Đoạn Mộc tiền bối, hai con rồng của ta đâu?"

Những ngày này Thần nam vẫn đang bế quan ngộ võ, cách xa nơi yêu tộc sinh sống, tuy nhiên, cho dù cách biệt với thế giới chàng vẫn có thể đoán ra được tình hình rõ ràng của hai con rồng, bởi vì chàng quá hiểu tính cách của hai con rồng đó, vì vậy trong lúc hỏi han Đoạn Mộc chàng quả thật có chút lo lắng

Quả nhiên...

Đoan một là nhất linh căn hóa thân thành, không chỉ tóc màu xanh lục, để đã cũng phát ra ánh màu xanh nhạt, vừa nghe thấy Thần Nam nhắc tới hai con rồng về mặt của lão yêu quái càng trở nên xanh lục

Trước khi Long Bảo Bảo tới, con rồng lưu manh đã là một tai họa, không chỉ thường xuyên ra vào tiên quả viên để ăn trộm linh quả, lại còn cả ngày hát hò, quấy nhiễu những con dân yêu tộc

Sau khi Tiểu Long tới, hay anh chàng này tụ tập lại với nhau, càng trở lên lợi hại hơn, tiên quả viên đã trở thành thê thảm, ngoài ra Long Bảo Bảo cả ngày lảm nhảm 'Thần nói', tụ tập được một nhóm tiểu yêu quái, hai con rắn dẫn đầu, từ việc trước đây chỉ riêng lẻ, đã biến thành có tổ chức, hoạt động có kỉ luật

Trong những ngày này, con rồng lưu manh và Long bảo bảo rõ ràng đã trở thành tai họa của côn lôn huyền giới, được tất cả con dân yêu tộc gọi là côn lôn đại hại, tiểu hại

Khi Thần nam tìm tới hai con rồng, hai con sấm họa tinh ngoài việc bị đám tiểu đệ vây ở ngoài, thì xung quanh có càng nhiều những con dân yêu tộc phần nộ, hàng trăm yêu quái bao vây hai con vật tai hại này ở giữa

Tuy nhiên biểu hiện của hai con vật này thật sự là...

Con rồng bị ổi bộ dạng điếc không sợ súng, dùng giọng hát như lệnh vỡ của mình ngâm nga: ".:thương hải nhất thanh tiểu, thao thao lưỡng ngàn triều, phù trầm tùy lãng kí kim triều....."

Càng quá đáng là, Long Bảo Bảo thì nháy nháy đôi mắt to tướng, vô tội nhìn đám đông con dân yêu tộc, giọng nói sặc mùi sữa nói: "Thật là buồn quá, đây không phải là kết cục...kết cục mà ta muốn, không được làm hại ta, tự do tự tại thật là vui vẻ, không được làm hại ta, ta có thể lạc mất chính mình, da..da...da....da.... khúm núm, không phải là ta, không phải là ta cố ý tránh né, là các người quá hung ác, lại còn tới trách cứ s chúng ta, chúng không sai, không được làm hại ta... không được tới làm hại ta"

Ngất xỉu, Thần nam hoàn toàn ngất xỉu, hai anh chàng này đúng là biết gây chuyện

"Thật là quá đáng, hai đứa bọn chúng đúng là cường đạo"

"Các người vốn là linh thú, sao lại có thể như thế này? Đó là ca khúc báỉ tế yêu tở, nhưng các người ngày ngày gặm gào, quấy nhiễu chúng ta, lại còn tên nhãi nhà người tới đâu cũng thu nhận đệ tử, mê hoặc nhân tâm, thật là quá đáng!"

"Ta đã vất vả chăm sóc vườn tiên quả hàng nghìn năm nay, bản thân cũng rất ít đi hái, nhưng các người thì hàng ngày đi dạo, không, đi ăn, ăn trộm các loại tiên quả làm cơm ăn, không thể nào tha thứ được."

"Đệ đệ của ta đã bị các người làm cho hư hỏng rồi, Chư vô năng qua đây, không cho phép người chạy lung tung với bọn chúng"

"Ngưu ma vương người cũng ra đây cho ta!"

Quần yêu phần nộ, hai con rồng bị vây vào giữa, không ngừng có

đông thêm, chớp mắt đã chuẩn bị đánh quần áo

"Thật là buồn quá, đây không phải là kết cục mà ta muốn... không được làm hại ta, tự do tự tại thật là vui vẻ, không được làm hại ta..."

"Con tiểu long này người vẫn còn hát? Người còn đáng ghét hơn là con tử kim thần long kia, chúng ta phát hiện ra rất nhiều sự việc đều là do người đưa ra ý đồ xấu"

"Tên nhãi, thật đáng ghét"

Long bảo bảo vỗ đôi cánh màu hoàng kim, chớp đôi mắt to đen long lanh, vừa vô hại, vừa tử thân nói: " Ta rất lương thiện, đúng là sự việc không có liên quan gì tới ta cả"

"hơn nữa, người còn ăn nhiều hơn cả con tử long kia"

"Đúng, người còn đáng ghét hơn, chỗ rượu của ta mấy ngày hôm nay đều đã bị người uống trộm hết, trước đây con tử long kia thường để mất tới, nhưng vẫn còn để lại cho ta một nửa!"

Những yêu quái này bẩm sinh vốn sợ thần long một phần, nhưng hai con rồng này thật sự đã khiến cho cả đám đông đều phần nộ, đám yêu quái dường như đều không còn chút tâm lý sợ hãi chúng nữa, lập tức muốn động thủ

Thần Nam cố gắng xông vào, cầm long thủ vung ra, một tay túm lấy tiểu long ôm vào trong lòng, sau đó nhảy lên lưng của tử kim thần long dài mười một mươi hai trượng, nói với đám yêu quái ở phía dưới: "các vị, thật sự xin lỗi. nê nhân và Đoạn Mộc yêu tổ muốn gặp hai anh bạn này, lần sau sẽ để bọn chúng tới xin lỗi mọi người"

Vốn dĩ con rồng bỉ ổi và Long bảo bảo cũng đã chuẩn bị bỏ chạy, hôm nay bọn chúng chơi đùa cũng thật quá đáng rồi. bây giờ Thần nam tới, đúng lúc cho chúng một lí do để bỏ chạy

"wào..." một tiếng rồng gầm, chấn động đến nỗi những dãy núi ở phía xa cũng chấn động, tử kim thần long quất đuôi, lao thẳng lên trời, nhanh chóng lao về dãy núi mà Thần Nam đang bế quan, tuy nhiên lúc nó sắp đi, không quên hát lên hai câu:"thương hải nhất thanh tiểu,

thao thao lưỡng ngạn triều, phù trầm tùy lãng kí kim triều....."

"Câm mồm, con cá trạch chết bằm bay nhanh lên cho ta!"

Chương 53

Nhất hoa nhất thế giới

Đợi đến khi tới được dãy núi, Thần Nam nhìn hai con vật, tức giận nói: "Thật không ngờ, các người đúng là thật phiền nhiễu, đi tới đâu cũng gây ra tai họa, đã làm náo loạn khiến cho Côn lôn huyền giới chó gà cũng không yên"

Con rồng lưu manh thì vẫn bản tính cũ, bộ dạng không vui, Long bảo bảo thì đập đôi cánh màu hoàng kim, chao đảo bay trên không trung, liên tục chớp mắt, vô tội nói: "Ta rất lương thiện, sự việc không có liên quan gì tới ta cả"

"Đi nào, con tiểu thần côn nhà người, đúng là không phải một chiếc đèn tiết kiệm dầu" sau đó, Thần Nam lại nói: "Chúng ta sống ở đây, có nhiều điểm cần dựa vào bọn họ, xin các người hãy ngoan ngoãn một chút được không?"

Tuy nhiên cứ nói mãi, giọng tức giận cũng thay đổi

"ừm, lần sau lúc các người lại đi, thì chân tay phải nhanh nhẹn một chút, đương nhiên điều quan trọng nhất là không được quên... phần của ta! Hai tên nhà các người đã ăn những thức đặc biệt, lại quên mất ta, đúng là không thể tha thứ được"

"ó!"

"ó!"

Hai con rồng đồng thanh kêu lên

Từ đó về sau, hai con rồng vẫn là hai mối họa của Côn lôn huyền giới, không có gì thay đổi cả, tuy nhiên, Long Bảo bảo lần này đã học được cách lấy phần, mỗi lần đều mang về một đồng đồ, chi cho một người nào đó...

Thần Nam tay đỡ lấy một quyển họa đã ố vàng, trong lòng có chút xót xa, hai mắt dần mờ đi, bức tranh này chính là bút tích của mẹ

chàng...

Vạn năm sau một mình tỉnh lại, người thân, bạn bè, người nhà tất cả đều đã không còn nữa, chàng từng bàng hoàng, từng cô đơn, từng đau lòng, cảm giác đau đơn luôn luôn quấn quýt chàng

"Mẫu thân..." Bây giờ nhìn thấy bức tranh mà người thân nhất của mình vẽ, trong lòng chàng vô cùng đau đớn, chàng muốn bật khóc

Trong thời loạn thế này, chàng phải một đơn độc chiến đấu với Đồ gia, một mình chống lại Lí gia, là kẻ thù của vô số cường giả, lúc nào cũng đang uy hiếp đến tính mệnh của chàng, bây giờ chàng chỉ có thể dựa vào bản thân mình mà thôi

Soạt

Đúng trong lúc này, đột nhiên xảy ra một sự thay đổi lạ thường, quyền họa cổ xưa đột nhiên phát ra hào quang kim quang, bao phủ lấy Thần Nam ở bên trong, không gian đang kịch liệt uốn cong, thần nam cảm thấy mình dường như bước vào một thế giới khác

Trong hàng nghìn hàng vạn đạo hà quang, một bóng người lặng yên đứng ở nơi đó, mặc dù không có phát ra ngoài khí tức mạnh mẽ, nhưng lại cho người ta một cảm giác kịch liệt, người này chính là thiên, chính là địa, chính là chúa tể của vạn vật

Thần nam vô cùng kinh ngạc, người đó chính là phụ thân của chàng, ánh mắt của Thần Chiến vừa trí tuệ vừa thâm thúy, dường như có thể nhìn thấu tất cả hư ảo của thế gian, ông ta lặng lẽ nhìn Thần Nam nói: "Không cần nói gì với ta, ta chỉ là một đoạn tinh thần lạc ấn hư ảo mà thôi, chỉ duy nhất có dao động tinh thần của con mới có thể làm phát ra đoạn ấn kí trong quyền họa này, con có thể tới, chứng minh rằng con đã thành công sống lại, bây giờ giao những thứ thuộc về con cho con"

Một hạt giống màu vàng nhanh chóng bắn về phía Thần Nam, tuy nhiên lại chỉ dừng lại ở bên ngoài cơ thể cách chàng một tấc

Đây là một hạt giống của thế giới, con tự chọn lấy một bộ phận nào đó của cơ thể để dung nạp nó

Thần Nam trong lòng giật mình, chàng đưa cánh tay phải ra, đưa ngón tay giữa ra, chàng chọn ngón tay giữa chính là vì chàng từng luyện khổ công trên ngón tay giữa, từng thử thông tất cả những vi mạch nhỏ bé của ngón tay này. Hạt giống màu vàng lóe sáng lên rồi tắt, nhập vào tổng ngón tay giữa của chàng, nhưng không hề có bất cứ cảm giác nào

"đây chính là nội thiên địa của con, là một hạt giống thế giới hoàn mỹ nhất, khi xưa khi con mất tích bốn năm, ta không muốn nó héo khô trong người con, nên đã bị ta lấy ra, phong ấn trong quyển họa này, có được nó, thành tựu trong tương lai của con sẽ vượt qua ta, con cần phải cố gắng tế luyện"

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, đó chính là nội thiên địa cất giấu trong người chàng, là một hạt giống của thế giới, còn Thần Chiến lại có thể lấy được nó ra ngoài, điều này thật quá kì dị. "Khi xưa, có một người pháp lực thông thiên, lấy người con làm chiến trường, từng đấu với ta trong bốn năm liền. chỉ cần con có thể sống, mọi chuyện năm đó sẽ sớm muộn gì cũng được sáng tỏ, tới lúc đó con tự nhiên sẽ biết được mọi chuyện"

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, thông tin này hoàn toàn nằm ngoài những tưởng tượng của chàng ta, chẳng nhẽ đối với chàng ta mà nói, bốn năm đen tối không có ánh sáng chính là vì nguyên cơ này sao?

Người pháp lực thông thiên đó là ai? Chẳng lẽ lại là...Đạm Đài Tuyền? Không thể nào, khi đó bà ta tuyệt đối không đủ tư cách là đối thủ của phụ thân chàng, tuy nhiên Thần Nam có một cảm giác, chuyện này và Đạm Đài Tuyền nhất định có chút ít liên quan, trong truyện này không thể nào xem thường vai trò của bà ta được.

"trắc trở không phải là thất bại, lưỡi của thanh bảo kiếm là do mài mà có, càng gặp khó khăn sẽ càng dũng cảm... con là con trai của ta, ta tin rằng con có thể phá vỡ được những khó khăn cuối cùng"

Kim quang dần dần mờ dần, bóng của thần chiến cũng dần dần biến mất, tia sáng cuối cùng lóe lên rồi vụt tắt, Thần Nam đứng nguyên chỗ đó, quyển họa trong tay chàng ta đã nát vụn, hóa thành những

vụn nhỏ bay xuống đất

Chàng đứng đờ đẫn, chàng tin chắc rằng những chuyện xảy ra ban nãy là sự thật!

Thần Chiến giao lại nội thiên địa của chàng cho chàng, nếu như ngón tay giữa của cánh tay phải của chàng có một hạt giống thế giới hoàn mỹ nhất, mở ra một không gian thuộc về mình, có lẽ dùng không được bao lâu rồi!

Chỉ có điều, chuyện lần này xảy ra nhanh chóng và kì diệu, khiến cho những câu đố trong lòng Thần Nam lại nhiều lên một chút, THần Chiến vẫn chưa nhắc tới sự việc xưa kia, cũng không nói cho chàng biết sắp xếp Đồ gian, Hoàng Nghĩ... quá khứ xa xưa đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Thần Chiến không đưa ra cho chàng một phương hướng rõ ràng?

Những ngày sau đó, Thần Nam lại một lần nữa bế quan, tinh khí thần hợp nhất, cảm nhận ngoại thiên địa, nội cảm hạt giống thế giới đó

Trong thời gian một tháng Thần Nam ở lại Côn lân huyện giới, giới tu luyện đông thổ đang sôi sục, đông thổ hoàng tộc Đồ gia, và đệ nhất môn đạo loạn chiến môn khi xưa, liên tục phát các thanh niên đệ tử trong gia tộc, tới khắp các nơi ở Đông đại lục khiêu chiến với các cao thủ, gây lên vô số những trận chiến nảy lửa, giới tu luyện đông phương khó duy trì được yên ổn

Cũng trong thời gian đó, vùng đất lạnh nhất của bắc bộ đại lục, một thanh niên cường giả hùng mạnh đi thẳng xuống phía nam, rất nhiều minh túc đều bại trong tay của hắn ta, không có kẻ địch nào chịu nổi mười chiêu, không ai có thể chống lại hắn

Người này mặc dù đơn thương độc mã, nhưng những phong ba mà hắn tạo ra, còn mạnh hơn cả đám thanh niên đệ tử của Đông thổ hoàng tộc và loạn chiến môn, ba phương hình thành nên thế lực đỉnh ba chân, giống như ba cơn bão mạnh đổ bộ vào đông thổ

Thời gian lại qua tiếp nửa tháng nữa, thần Nam cả ngày nghiên cứu võ học, tuy nhiên dù làm thế nào đi nữa thì chàng cũng không thể cảm ứng được nội thiên địa, mặc dù biết rằng hạt giống thế giới đó

nằm trong ngón giữa của bàn tay phải của chàng, nhưng chàng nhất thời không thể nào thấu ngộ ra điểm quan trọng

"Mỗi người đều có nội thiên địa, thông thường sưa khi đạt tới lục giai cảnh giới, người có thiên phú sẽ có cảm ứng, tuy nhiên đây cũng không phải là tuyệt đối, hơn nữa, bây giờ ta đã một chân bước vào lĩnh vực lục giai rồi, nên có chút cảm ứng mới đúng chứ, chẳng nhẽ là ta không có thiên phú trong mảng này sao?"

Thần Nam tu luyện nghịch thiên thất ma đao, đã tới một vùng cao nguyên, nhưng không tể nào chém ra được nhát ma đao thứ năm, nên chuyên tâm nghiên cứu nội thiên địa, nhưng bây giờ cũng không có chút tiến triển nào hết, điều này khiến cho chàng có chút lo lắng"

Đoan Mộc lại một lần nữa tới, đưa cho anh ta một tia hi vọng, lão yêu quái này đã sống hàng nghìn năm, điển tịch của các nhà điều có biết, ông ta giải thích cho Thần Nam: "Từ rất xa xưa, có một kẻ kì tài khổ luyện cả đời mà không thể mở ra một không gian cho riêng mình, cuối cùng trong sự lo lắng ưu sầu, tóc đều rụng hết, biến thành một tên trọc, tuy nhiên tên trọc này bất chợt ngộ ra, đưa ra một lí luận huyền giới nổi tiếng: 'nhất hoa nhất thế giới, nhất thảo nhất thiên đường, nhất diệp nhất quang đầu, nhất sa nhất cực lạc, nhất phương nhất tĩnh thổ, nhất tiểu nhất trần duyên, nhất niệm nhất thanh tịnh'"

Phụt

Thần Nam vừa uống được hớp trà vào miệng lập tức phụt ra hết

"ta...sao ta có cảm giác đây là một hòa thượng nói?"

Chương 54

Nội thiên địa

Đoạn Mộc nói: "Ồ, thì ra là một hòa thượng, tuy nhiên tên trọc đầu và hòa thượng thì cũng chẳng có gì khác nhau"

Thật là không biết lão yêu quái này cố ý giả dạng hồ đồ hay là có thành kiến gì với hòa thượng, Thần nam không nói gì nữa

"Ừm, người xem quả bộ phật điển này tốt nhất, tuy nhiên đây là một lại tâm cảnh, trong tim nếu như không nghĩ gì, là có thể nhất hoa nhất thế giới, nhất thảo nhất thiên đường, nghĩ được những điều này là có thể cảm ứng được nội thiên địa của người"

Thần Nam suy nghĩ rồi nói một mình: "Nhất hoa nhất thảo chính là cả thế giới, cả thế giới cũng giống như hoa thảo, vậy thì nội thiên địa..."

Đoạn Mộc nói: "Nói tóm lại, duy vật là tương đối, duy tâm cũng không phải là sai trái, nội thiên địa của người, là một thiên địa chân thực, nhưng lại chỉ cần duy tâm để nghĩ, mới có thể cảm ứng được sự tồn tại của nó, tâm có thiên địa, mới có thể hóa hình mà sinh ra"

Thần Nam hỏi: "Duy tâm? Chẳng nhẽ là nói, trước tiên cần giả tưởng một tiểu thiên địa, sau đó lại để nói trùng hợp với nội thiên địa thật?"

Đoạn Mộc lão yêu quái gật đầu nói: "Năm xưa từng có một người âm dương sống giữa thiên địa, tên đại ma đầu này từng dùng vài câu nói khái quát loại tâm cảnh tu luyện quan trọng này: "lúc người chưa nhìn thấy loại hoa này, loại hoa này cùng cô đơn như người, lúc người tới ngắm nhìn loại hoa này, màu sắc của loại hoa này cũng lập tức sáng lên"

Thần Nam lại bắt đầu phụt trà ra, lão quái vật này đúng là biết chọc ngoáy糟蹋 người khác

Đoạn Mộc đi rồi, Thần Nam bắt đầu nghiên cứu giác ngộ, ngồi liền mười ngày không hề nhúc nhích, linh thức hoàn toàn chìm đắm trong tâm hải, cảm ứng nội thiên địa của bản thân

Ngày thứ mười ba, Thần nam cuối cùng đã cảm ứng được nội thiên địa của chàng ta. Thế giới giả tưởng trong tim chàng, và hạt giống thế giới kia hợp lại với nhau, chàng nhìn thấy một chút kim quang, chàng từ từ bay lên phía trước, chút kim quang ngày càng lớn, dần dần bao lấy chàng vào trong, vụt một tiếng chàng bay vào trong thế giới kim sắc

"Cuối cùng ta đã cảm ứng được người rồi..." chàng thét lớn lên trong nội thiên địa

Nội thiên địa quả thật hơi nhỏ, rộng không quá mười trượng, bốn phía là một vùng hư vô, không nhìn ra thứ gì, chỉ có cát vàng dưới chân là vật có thật, khiến người ta có chút cảm giác thực

Thần Nam biết, nội thiên địa cần không ngừng tế luyện, mới có thể dần dần rộng ra, bây giờ nơi này vô cùng hỗn độn, còn chàng ở nơi này chính là người khai thiên khai địa

Tuy nhiên nói thế nào đi nữa, chàng bây giờ mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của nội thiên địa, đã bước vào bước quan trọng nhất trong đời một người tu luyện

Sáng sớm Ngày thứ mười năm, khi tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào mặt chàng, Thần Nam nhảy lên

Nhìn mặt trời với hàng vạn tia sáng, trong lòng chàng yên tĩnh, dãy núi phía xa nhấp nhô, mây bao phủ, gần hơn nữa, là những loài hoa cỏ lạ hương thơm ngào ngạt, ngây ngất lòng người, những loài chim không biết tên đang líu lo ca hát, gặp người không sợ, vụ khí mờ ảo, len lỏi trong rừng cây, từ từ bay lượn, trong thế giới hoa thơm chim hót này, nơi đâu cũng vô cùng hài hòa tự nhiên.

Thần Nam lặng yên đứng ở đó, thân tĩnh, tâm tĩnh, huyền công trong người tự nhiên lưu chuyển, chân khí không hề cuồng bạo, giống như những dòng nước nhỏ, giống như những cơn gió mát

Thế giới lúc này tổng quát chàng nơi đâu cũng tràn đầy sinh khí, nơi đâu cũng vô cùng hài hòa, chàng có thể cảm nhận được một cách rõ rệt sự vui mừng của những con chim trên cây, cách đó không xa,

trong một đầm nước cá đang bơi lội tung tăng, trong nơi rừng sâu các con động vật nhỏ bé sống yên ổn...

Thần Nam dường như từ xưa tới nay đã ở trong nơi này, hòa nhập làm một với thế giới này, không hề tách biệt, chàng có một cảm giác: Ta chính là thiên, ta chính là địa, ta chính là mây đang bay, ta chính là gió đang thổi, thiên địa vạn vật, non xanh nước biếc, từng cây cối từng ngọn cỏ, đều nằm trong tim ta....

Thần nam cuối cùng đã cảm nhận được nội thiên địa, mặc dù chỉ có linh thức có thể tiến sâu vào trong, không phải thật sự mở ra được một không gian, nhưng cũng đủ để khiến chàng cảm thấy vui mừng. bởi vì bước khó khăn nhất, bước quan trọng nhất đã bước qua. Sau này cùng với sự tăng tiến của võ công, nhất định có thể mở ra một nội thiên địa

Bây giờ ngoài có nghịch thiên thất ma đao, trong có tiểu thiên địa, Thần Nam cảm thấy筹码 bản lĩnh trong tay mình lại vững chắc thêm vài phần, bây giờ chàng đã có niềm tin để tới thám thính Đồ gia huyền giới

Khi Đoạn Mộc biết được Thần Nam thật sự cảm nhận được nội thiên địa, lão yêu quái này kinh ngạc há mồm trợn mắt

"ta cũng chỉ là nói bừa mà thôi, ngươi... ngươi quả thật đã dựa theo cách đó để cảm ứng nội thiên địa sao?"

"khốn kiếp"

Thần Nam không nhịn được nói ra chửi ra một câu, lão già này thì ra là đang lừa đảo, khổ cho chàng lại cứ cho là những triết lí nổi tiếng, nghiêm túc lĩnh ngộ, nỗ lực đi tu luyện, đúng là không còn gì để nói

"hì, nói đùa thôi, mặc dù ta tùy tiện nói ra như thế, nhưng đó đều là những câu nói nổi tiếng đầy triết lí, là những kinh nghiệm tiền nhân mà thái thượng yêu tổ Cốt Long đại nhân quy nạp ra đó, cũng không coi là lừa ngươi, ngươi xem, nghiêm túc lĩnh hội, ngươi không phải đã có thành quả sao? Cần phải biết rằng trong số những người tu luyện có rất ít người có thể cảm ứng được nội thiên địa, để mở ra một không gian cho riêng mình, tiền đồ của ngươi trong tương lai sẽ

không bị bó hẹp, người cần phải cảm ơn ta thật tốt"

Thần Nam bấy giờ có chút không thể nào hiểu nổi tính cách của lão yêu quái này nữa, không biết câu nói nào là thật, câu nói nào là giả, lão yêu quái này đúng là khiến người ta không thể nào hiểu nổi.

"Miêu tả cho ta một chút, nội thiên địa mà người cảm ứng thấy như thế nào?"

Thần nam nói thật những gì mình thấy

Đoạn Mộc một lần nữa kinh ngạc, than: "Thật không dễ dàng, thật không dễ dàng, không ngờ người lại có một nội thiên địa như vậy, đúng là hiếm thấy, hiếm có! Đúng là thứ tốt nhất của con mộng寐"

Thông qua những lời nói của Đoạn Mộc, Thần Nam dần dần hiểu ra

Những người tu luyện lần đầu tiên cảm ứng thấy nội thiên địa của mình, có thể phát hiện ra bên trong giống như mỗi cõi hỗn độn, căn bản không có vật nào cả, Đôi khi có người thấy có cát, có đá, thế đã gọi là nội thiên địa hoàn mỹ rồi, tương lai có thể nhanh chóng mở rộng thành huyền giới

Đoạn Mộc không thể nào hiểu nổi, thứ "trong nội thiên địa có chút cát" mà Thần Nam nói là chỉ một bãi cát, hay là một vài hạt cát, vài tảng đá, Thần nam cũng không chú ý tới "có cát có đá" mà Đoạn Mộc nói là đại biểu cho mức độ nào

Tiếp theo đó, thần Nam và Đoạn Mộc nói chuyện rất lâu, hiểu được rất nhiều việc

Nếu như có thể mở ra được một không gian cho riêng mình, hàng ngày có thể thay bản thân tu tập thiên địa tinh khí vô tận, điều này đối với những người tu luyện mà nó có ý nghĩ rõ ràng dễ thấy

Ngoài ra, tự mình mở ra một không gian, bản thân sẽ ngang bới những kẻ chế định tất cả pháp tắc, nếu như có thể đưa kẻ địch vào trong, chiến đấu ở trong đó, kết quả của trận chiến có thể nghĩ ra được

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là, nội thiên địa có thể hóa thành không gian, không gian có thể hóa thành huyền giới... có thể không ngừng tiếp tục tế luyện....

Khi Thần Nam đưa ra yêu cầu với Đoạn Mộc, đưa chàng ta vào trong huyền giới của Đổ gia, Đoạn Mộc không hề cảm thấy khó xử như trong tưởng tượng, chỉ suy nghĩ một chút rồi nói: "Thái thượng yêu tổ Hoàng Nghĩ đại nhân từng nói rằng, có thể giúp người một chút ít, muốn đưa người vào trong huyền giới của Đổ gia cũng chẳng có khó khăn gì"

Thần Nam: "...."

"Tuy nhiên người phải nhớ rằng, xảy ra chuyện gì, cũng không được đẩy cho Côn Lôn huyền giới! lần này chúng ta đóng tất cả các con đường thông không gian của Côn Lôn huyền giới, chính là không muốn bị cuốn vào trong huyền chiến trong tương lai"

Thần nam hiểu không nhiều về việc huyền chiến, sau đó bắt đầu cẩn thận thỉnh giáo Đoạn Mộc

Huyền chiến chính là trận đại chiến xảy ra giữa những người trong huyền giới, một khi nổ ra đại chiến, rất nhiều huyền giới sẽ bị kéo vào trong, có lúc người cố tránh né, nhưng cũng không thể nào tránh được họa

Huyền giới đại chiến của nghìn năm trước đã lan rộng chưa từng có, các giới ở đông thổ hỗn chiến, cao thủ của tây thổ cuối cùng cũng gia nhập, cuối cùng đám đông tiên thần, thiên sứ của tiên thần giới cũng bị kéo vào, rất nhiều người được thế nhân sùng bái đều đã xuống nhân gian

Nhắc tới trận đại chiến nghìn năm trước, Đoạn Mộc có chút trầm tư, khi đó yêu tộc côn lôn tử vong vô số, cuối cùng bị nhốt tại côn lôn, không được xuất thế

Đương nhiên, trận chiến đó cũng không có kẻ chiến thắng, không chỉ các huyền giới tử vong vô số, thiên sứ, tiên thần cũng chết ở nhân gian không ít

Đoạn Mộc không nhắc tới nguyên nhân của trận đại chiến đó, chỉ nói sự nổ ra của huyền chiến là không thể nào tránh khỏi, nghĩ có chút tầm tởi

Cuối cùng ông ta than thở: "thiên địa có pháp tắc, các giới đều có sức mạnh cực hạn của mình, những nhân vật quá mạnh. Không cho phép ở lại giới nhân gian, nhất định phải phá vỡ hư không bước vào giới tiên thần, nếu không sẽ dẫn đến thiên phạt, bị ngũ lôi đánh vào đầu mà chết, nhưng tất cả pháp tắc của thế gian đều có những sơ hở, có một số thiên tài đặc biệt mặc dù hùng mạnh tới cực điểm, nhưng lại có thể tiến hành tự phong ấn, điềm nhiên sống ở nhân gian, đồng thời, tiên thần, thiên sứ trên thiên giới, cũng có thể thông qua những mật pháp, nghịch chuyển hư không, thông qua lôi trì, xuống giới nhân gian, sống một thời gian ngắn..."

Thần Namkhoong biết ý mà ông ta muốn biểu đạt,, chẳng lẽ nói nguyên nhân huyền chiến nổ ra có liên quan tới điều này

Khi Thần Nam nói tình hình với hai con rồng, hai anh chàng đó đều muốn đi tới huyền giới của Đỗ gia náo loạn một phen

Tử kim thần long là một tên lưu manh, bây giờ võ công đã đạt tới ngũ giai đại thành cảnh giới, bản thân lại có huyền vũ giáp hộ thể, cho dù gặp phải cao thủ cũng khó làm hại tới tính mệnh của nó, vì thế nói vô cùng muốn đi tới huyền giới của Đỗ gia để chơi một chuyến, bởi vì nó đã chán ngán ở Côn lân huyền giới rồi

Còn anh bạn nhỏ Long bảo bảo thật khiến cho Thần Nam nhìn không ra, anh bạn này có lúc ngây thơ như một đứa trẻ, có lúc lại vừa gian xảo vừa quỷ quyệt và lưu manh, tuy nhiên nó đối với thần Nam cũng không tồi, rất nghĩ cho chàng lần nào đi trộm về, đều không quên ôm cho chàng một ôm chiến lợi phẩm về

"vào...ta đã ở Côn lân huyền giới vài tháng rồi, ở đây quả thật vô cùng nhàm chán, không có lấy một con yêu quái nào có một tế bào nghệ thuật, lãng phí hẳn một tài hoa tuyệt thế như ta, Long đại gia quyết định cùng với tên tiểu tử khốn nạn nhà người đi tìm tòi cái gọi là Đông thổ hoàng tộc để gây chuyện, khốn kiếp, Long đại gia còn không dám ngông cuồng như thế, dám người họ Đỗ bé tí tẹo mà dám gọi là hoàng đế trong giới tu luyện, đúng là phản lại bọn chúng rồi,

wào..."

Chương 55

Thi thần truyền thuyết

Tử kim thần long về lưu manh côn đồ, từ trường tới giờ vẫn như thế, Thần nam sớm đã quen với những lời nói của nó rồi

"ta cũng muốn đi..." Long bảo bảo nói không nhiều, hai mắt to long lanh, chớp chớp nhìn Thần Na, nếu như là người bình thường, đúng là không có cách nào để cự tuyệt

Thần nam do dự mãi, nếu như đem theo hai con rồng này đi, không phải nghi ngờ gì sẽ có thêm hai trợ thủ đắc lực, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, chàng cảm thấy không thể đem theo Long bảo bảo đi, anh chàng này khó cần phải hoàn toàn phục hồi lại trạng thái lục giai, nếu như nó xảy ra điều gì bất trắc thật không biết cần bao lâu mới có thể hoàn thành quá trình phục hồi

Tên rồng lưu manh này thì không vấn đề, anh chàng này bẩm sinh cứng đầu, có huyền vũ giáp hộ thể, muốn giết nó cũng vô cùng khó khăn, hơn nữa, tên lão lưu manh này gian xảo hơn bất cứ ai, căn bản không phải lo lắng nó xảy ra điều gì bất trắc

"wào...ha ha ha...chàng rồng đẹp trai vô địch này cuối cùng đã có thể rời khỏi nơi tăm tối này rồi, Đám tiểu tử họ đồ ta tới rồi, các người cứ đợi mà xem...hê hê hê...." Tên rồng lưu manh đắc ý cười, nó sớm đã muốn rời khỏi nơi này rồi, tuy nhiên người bạn Nê nhân trước kia của nó sợ nó xảy ra điều gì bất trắc, nên không đồng ý

"tại sao? Ta cũng muốn đi..." Long Bảo bảo giờ ra một tiểu thảo màu hoàng kim, kéo mép áo Thần nam, đôi mắt to chớp chớp, người béo ú lúc lắc

Điều này thật có sức sát thương, nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của nó, Thần nam suýt chút nữa thì dao động

"Nơi này linh quả nhiều, người tranh thủ bả chúng ăn hết, sớm hồi phục lại, sau này ta vẫn còn phải dựa vào anh bạn nhỏ nhà người giúp đỡ nữa"

"Tiểu đệ đình ngoạn ngoạn ở lại đi, long đại gia lúc tới nơi sẽ đem về cho người chút chiến lợi phẩm"

"Thần nói, người thiếu vận động"

"bụp"

Long bảo bảo một quyền đánh bay rồng lưu manh

"wào... tiểu đệ đình cứ đợi mà xem..."

Thông đạo không gian liên kết Côn Lôn huyền giới với các huyền giới khác đều nằm ở nơi cách nơi Thần Nam bế quan không xa, hơn nữa, nơi đó cũng chính là hành cung của Đao Mộc, ông ta vẫn ngồi tọa trấn ở đó, bảo về những thông đạo này

Con rồng lưu manh đi theo Thần Nam tiến vào một đại điện rộng rãi, Đao Mộc dẫn họ tới vùng đất bên dưới cung điện, tiếng bước chân 'rầm rập' vang vọng trong không gian rộng của đại điện, lại thêm phần đại điện rất tối tăm, càng thấy đáng sợ rùng rợn

Hành cung của Đao Mộc thật sự vô cùng hùng vĩ, đến đại điện ở dưới đất cũng vô cùng rộng, đi rất xa mới có thể tiếp cận gần đích đến

Phía trước đại điện tối om, từng hàng động huyết lớn, lập lòe thanh quang mờ ảo, phát ra khí tức mênh mông, đó là một nơi hỗn độn, khiến cho người ta có cảm giác đặc biệt

"ừm. đây chính là thông đạo không gian liên kết với các huyền giới, tuy nhiên đã bị ta đóng lại rồi"

Thần nam bước tới gần những không gian thông đạo đó, phát hiện thấy trên vách mỗi con đường đều có khắc tên gọi

Thập vạn đại sơn, bắc cực yêu quật, đông hải minh đảo... Đông thổ hoàng tộc...

Đột nhiên, Thần nam giật mình, bên cạnh đông thổ hoàng tộc, đột

ngọt xuất hiện một cái tế huyền giới khiến chàng bất an, đó chính là ba chữ Căn thi phái

Phái này không phải đã bị hủy diệt rồi sao? Bọn chúng làm sao có được huyền giới? Chẳng lẽ vẫn còn những nhân vật lợi hại hơn sao? Vẫn chưa xuất thế? Thần Nam cảm thấy lạnh sống lưng, suy đến cùng, Căn thi phái bị hủy diệt dường như có thể nó là do một tay chàng tạo nên, nếu như vẫn còn những nhân vật lợi hại hơn chưa hề chết, tới lúc chúng báo thù nhất định sẽ tìm tới chàng.

"Tiền bối, thế này là như thế nào? Điều này là thật sao? Căn thi phái cũng có huyền giới của mình sao?"

"Ừ là thật đấy, tuy nhiên người biết việc này không nhiều, dường như chỉ có Côn lôn huyền giới chúng ta là biết thôi!"

"Trời, sao lại như vậy?"

"Ừm, Chuyện này nói ra rất dài, Căn thi phái là do Nhân ngự thi làm chủ, chủ yếu là dựa vào cỗ kì thi tác chiến. Thực lực của người không chế các xác chết mặc dù đều rất mạnh, nhưng không có điểm độc đáo, rất ít người có thể dựa vào võ công của mình để xếp mình vào danh sách tuyệt đỉnh cao thủ, bọn chúng mặc dù tế luyện ra những vô địch thi vương danh chấn thiên cổ, nhưng đó vẫn là những vật đã chết không cố ý thức, chỉ có công lực mạnh mẽ, không có đầu óc nhanh nhẹn, những kì thi như vậy mặc dù có đáng sợ hơn nữa, cũng không thể nào mở ra được không gian, đừng nói tới việc tế luyện ra huyền giới, tất cả căn thi phái mặc dù truyền thừa bảy tám nghìn năm rồi, cũng được gọi là môn phái cổ xưa nhất, nhưng bọn họ vẫn không có huyền giới của riêng mình"

"vào...vậy thông đạo ở đây là thế nào vậy?" tử kim thần long không nhịn được nói chen vào, nó đã từng gặp qua với vô địch thi vương của căn thi phái, tới bây giờ nó mới cảm thấy lạnh sống lưng, lần trước suýt nữa nó đã bị giết chết

Đoan Mộc tiếp tục nói: "Căn thi phái truyền thừa bảy tám nghìn năm, tế luyện ra vài vô địch thi vương, thật sự là vô cùng đáng sợ, đặc biệt là sau khi khai phái không lâu, vô địch thi vương được tế luyện thành công lần đầu tiên là khó nhất, nghe nói tổ sư của căn thi phái, cơ

duyên phù hợp đã đào được một bộ viễn cổ thần thi, sau khi tế luyện thành công gọi là vô địch vu thể, càng đáng sợ hơn là sau khi thi vương này xuất hiện linh trí, có linh hồn mới tư tưởng, cuối cùng đã thoát khỏi sự gò bó của cái xác, bay lên giới tiên thần"

Thần nam càng cảm thấy có chút bất an, chàng nghe nói cảnh thi pháp có thi vương biến thành thi thần, nhưng không ngờ những lời đồn đại lại là thật, chàng hỏi: "Vị thi thần đó không thể nào lại tụ tập lại với cảnh thi pháp nữa chứ, quan hệ giữa họ rất phức tạp, không biết cảnh thi pháp lợi dụng nó, hay là sáng tạo nó?"

"Ừm, người nghĩ như vậy là sai, tên thi thần đó rất cảm ơn tổ sư của cảnh thi pháp, trước khi bay đi đã truyền vào người tổ sư đời thứ nhất khí vô thượng thi thần, trong người ông ta, hình thành nên một tuần hoàn thể hệ kỳ diệu, vì thế, lần thứ ba hắn ta hạ phàm, muốn thi thể của tổ sư đời thứ nhất trực tiếp trở thành một thi thần mới, hai nghìn năm trước trong một lần hạ phàm, hắn đã để lại một tiểu huyện giới, đặt thi thể của tổ sư đời thứ nhất tại đó, tọa tiêu của tiểu huyện giới đó nằm ở một nơi bí mật nào đó của Phong đô sơn

Thần Nam hít một hơi thở lạnh, thiên thần có chính là nhân vật đặc biệt chết rồi lại sống, sau đó thành thần, nghe nói hùng mạnh hơn rất nhiều so với những thần linh thông thường, bây giờ nghe thấy những tin này, chàng vô cùng lo lắng, nghi hoặc nói: "Vị tổ sư đời thứ nhất đó chẳng lẽ có khả năng biến thành thi thần sao?"

"Không phải là có khả năng, mà là nhất định thành công. Ông ta đã tỉnh lại từ hàng nghìn năm trước rồi, hơn nữa được vị thi thần đó giúp đỡ, ông ta đã giữ lại được một chút kí ức của tiền kiếp, mặc dù não ông ta có vẻ cứng nhắc, không linh hoạt, nhưng việc trở thành thi thần chỉ là chuyện sớm muộn"

"Khốn kiếp!" tên rồng lưu manh chửi rủa: "cái pháp này lại tà dị như thế, tổ sư đời thứ nhất trở thành thi thần, chỉ nghĩ thôi cũng thật đáng sợ, một kẻ địch như thế làm sao đấu được với hắn, có còn để cho rồng ta sống nữa hay không?"

Thần nam có chút nghi hoặc, hỏi: "sự việc bí mật như vậy, làm sao người biết được? hơn nữa lại còn có thông đạo liên kết với huyện giới đó nữa, điều này..."

"Vị thi thần hết lần này tới lần khác hạ phạm không có gì là bí mật cả, rất nhiều người đều biết, còn vì sao biết được bí mật này... hì hì, thiên hạ hàng trăm hàng vạn cầm thú đều lại con cháu của Yêu tộc, chúng ta nếu như muốn biết bí mật gì đó, trực tiếp đi tới hỏi đám chim cá sâu bọ thú ở đó..."

"Thật tuyệt" thần Nam kinh ngạc kêu lên

"Khốn nạn" tử kim thần long kêu lên: "Nhỏ tới đám kiến, chuột, điều tước, to như gấu, voi đều là tai mắt của nó, ừ, long đại gia cũng có bản lĩnh hiệu lệnh trăm thú, tuy nhiên... bây giờ cơ thể có chút vấn đề..."

Thần nam bây giờ cảm thấy phiền phức to, một đông thổ hoàng tộc hùng mạnh, đã đủ khiến chàng mệt mỏi lắm rồi, bây giờ lại nghe nói tới việc tổ sư đời thứ nhất của cảnh thi phái có thể trở thành thi thần, nếu như bị lão quái vật đó biết được chàng ta đã hủy diệt phái của lão, lão không tìm tới chàng ta chém thành trăm ngàn khúc mới là lạ"

"Có rồi" Thần nam đột nhiên nắm chặt nắm đấm, giận dữ nói: "Ta nhất quyết dẫn tên tổ sư đời thứ nhất sắp thành thi thần của cảnh thi phái tới Đỗ gia tính chuyện, đem đến cho chúng di hoặc giang hồ," "wào,... thật dã man! Tuy nhiên... đúng là một ý kiến hay, ha ha ha..."

Thần nam sau khi nói cách nghĩ này ra được ngay tử kim thần long hưởng ứng, tuy nhiên việc cụ thể cần phải nhờ tới sự giúp đỡ của Đoan Mộc, thật bất ngờ Đoan Mộc cũng không phản đối chàng mạo hiểm, lão yêu quái này hình như từ đầu tới giờ, chưa từng cự tuyệt bất cứ thỉnh cầu nào của chàng, thật khiến người ta không thể nghĩ ra những suy nghĩ của lão

"Vậy thì ta sẽ giúp tới cùng" Đoan Mộc nói: "Sau khi ta mở ra thông đạo không gian của Đông thổ hoàng tộc và Cảnh thi phái, ở phía trước mở ra đường giữa chúng, sau đó hoàn toàn đóng lại lối thông từ chúng vào côn lân huyền giới"

Theo như lời lão yêu ma nói, sau khi hai thông đạo gần như đường bình hành được khai thông, sẽ biến thành hình chữ 'H', sau đó ông ta sẽ đóng cửa hai đường thông đạo về Côn lân huyền giới biến thành

hình 'n'

"Người cầm lấy cái này" Đoan Mộc đưa cho thần nam chiếc thú trảo dài nửa tấc, ánh sáng lấp lánh, nhìn vô cùng sắc nhọn

"Đây là thứ gì?"

Đây là một trong những bảo vật quan trọng của Côn lôn huyền giới, một vị xuyên sơn giáp tiên bối sau khi tu luyện tới cảnh giới cao nhất, trước khi bay lên tiên thần giới đã thoát khỏi cơ thể, để lại một thú trảo sắc nhọn nhất, sau đó được các tiên bối luyện một cách phức tạp, trở thành một vô thượng bảo vật khai sơn quật địa, người cầm lấy nó, sau khi người đi ta sẽ đóng lại tất cả các đường không gian thông đạo, nếu như tình hình cấp bách, người có thể dùng nói phá phong ấn, trở về côn lôn huyền giới

Thần nam có chút cảm động, lão yêu quái này đối xử với chàng ta cũng không tồi, không phải nói chỉ là giúp chàng chút việc nhỏ, đúng là khiến người ta không thể nào đoán nổi

Cánh cửa hỗn độn mở ra, trong thông đạo phát ra ánh sáng mờ ảo, Đoan Mộc bước vào thông đạo đi tới Đổ gia huyền giới trước, Thần Nam và tử kim thần long theo sau ông ta.

Chương 56

Đỗ gia huyền giới

Trong thế giới hiện thực, hai tọa tiêu của hai huyền giới cho dù khoảng cách là vạn dặm, đi thông qua không gian thông đạo, cũng chỉ mất nửa ngày. Hai người và một rồng đi nửa ngày là đến được cửa vào của Đỗ gia huyền giới

Đoan Mộc cẩn thận phá một đoạn phong ấn, một vùng ánh sáng mờ mờ soi vào, ông ta quay đầu nói với Thần nam: "Đỗ gia huyền giới chính là ở trước mắt, ta phải đi rồi, sau khi trở về, ta sẽ mở ra đường liên kết giữa Cảnh thi phái và nơi này, sau đó xoa đi vết tích của Côn lân huyền giới, các người phải cẩn thận đó"

Lão yêu quái quay người bước đi, Thần nam nhìn theo bóng dáng của ông ấy, chỉ nói một tiếng: "Cám ơn"

Cửa vào phát ra ánh sáng mờ ảo, là một cỗ động tối tăm, ánh sáng sau khi chiếu vào lập tức sáng lên, đó là một sơn cốc, gần đó là quần sơn điệp trùng

Thần Nam leo lên một đỉnh núi để quan sát, phát giác ra Đỗ gia huyền giới đúng là rất rộng lớn, nhìn không thấy bờ bến, núi non sông nước vô cùng tú lệ, so với Côn lân huyền giới nó cũng chẳng hề kém cạnh gì, đúng là tinh thổ bên ngoài thế giới

"vào... long đại gia tới rồi" Tử Kim thần long gầm lên, lập tức làm cho vạn thú trong quần sơn run rẩy, chim muông bay xáo xác

Lần đầu tiên đặt chân lên vùng đất của đại cừu gia, Thần Nam cũng có chút kích động, chàng đứng trên lưng tử kim thần long, nói: "Nơi này là một nơi không có người, đi, chúng ta đi lên phía trước xem thế nào"

Bay khoảng hai mươi mấy dặm về phía trước, một vùng bình nguyên xuất hiện, vẫn là cảnh sắc tươi đẹp trăm hoa đua nở, cỏ thơm trải khắp mặt đất

Lúc này, dần dần có bóng người xuất hiện trong tầm mắt, Thần nam ở không gian phía xa nhìn đi, chỉ nhìn thấy một vùng nhà cửa xuất hiện ở phía xa, nhìn quy mô.. là một thành phố khoảng năm sáu vạn dân

Trời ơi, một vạn năm phát triển, số lượng nhân khẩu nhà Đố gia đã nhiều tới như vậy, Thần nam đây lên cảm giác mệt mỏi, nếu như gia tộc này người nào cũng luyện huyền công, bây giờ chàng thật sự muốn quay đầu chạy!

Tuy nhiên, chàng nhìn thấy tiểu phu đi chặt củi, ngư dân bắt cá, và người nông dân làm ruộng, chàng cẩn thận thăm dò một chút, phát hiện thấy những người này căn bản không biết tu luyện, điều này khiến chàng có chút yên tâm

Tử kim thần long bây giờ tu vi đã đạt tới trạng thái ngũ giai đỉnh phong, những thần thông trước kia đã khôi phục được không ít, bây giờ nó cũng có thể tùy ý biến dạng lớn nhỏ rồi, anh chàng này bây giờ nhỏ giống như một con sâu dóm, leo lên trên đỉnh đầu của Thần nam, hay con mắt gian xảo quan sát xung quanh

Cảnh sắc bên trong Đố gia huyền giới vô cùng đẹp đẽ, cho dù là bên ngoài thành phố của năm sáu vạn dân thì vẫn là trăm hoa đua nở, cỏ xanh ngập tràn mặt đất, vượn trắng nhảy nhót, tiên hay bay lượn, đúng là một nơi tĩnh thổ cực lạc

Thần nam đóng giả là người trong đố gia huyền giới, trà trộn vào trong thành phố, người trong thành phố này sinh hoạt rất có chất lượng, nhà nhà hộ hộ đều là điện vũ lâu đài, giống như bước vào thế giới thần tiên, tuy nhiên có nhiều không khí sinh hoạt dày đặc

Trong thành phố, mọi người đi lại, tiếng buôn bán không ngừng, ngòi những kiến trúc và cảnh vật hoa thủa ra, nơi đây không có gì khác biệt với thế giới bên ngoài, một thành phố với cuộc sống bình dị

Thần Long đi một vòng quanh thành phố, vẫn chưa phát hiện ra người biết tu luyện, cuối cùng để nhanh chóng hiểu được tình hình nơi đây, không thể không đưa ra hạ sách, tại một góc khuất chàng ta dùng thuật thôi miên, thuật khống hồn trên người một người, và từ người này hiểu được tình hình đại khái ở nơi đây

Nơi đây quả thật là đố gia huyền giới, tuy nhiên, tuyệt đại đa số người không biết cách tu luyện, có thể bước chân vào lĩnh vực tu luyện hay không, là từ những đứa bé mới ra đời đã được quyết định, những đứa trẻ ở đây khi mới ra đời, đã bị kiểm tra xem có thiên phận với tu luyện không. Chỉ có những kẻ có thiên chất ưu việt mới được đăng kí, sau này mới có thể bước vào thánh địa của đố gia để tu luyện

Thánh địa của đố gia cách nơi đây hơn ba mươi dặm, nghe nói nơi đó không chỉ có vô số cao thủ, hơn nữa còn có những nhân vật giống như thần tiên, khu vực đó đối với những người trong thành phố này mà nói có đầy vẻ thần bí

Thần nam và con rồng bị ổi thận trọng đi vào trong vùng thánh địa, từng dãy núi xanh biếc xuất hiện trong đám tiên vụ mù mịt, từng toàn quyển lâu ngọc vũ xuất hiện trong vùng sông núi, giống như cảnh tượng trong cõi mộng, thật khiến người ta nghi ngờ có phải là vô tình bước vào tiên phủ hay không?

Nơi cách thánh địa khoảng mười dặm, thần nam không đi tiếp về phía trước nữa, chàng không hiểu tình hình ở nơi đây, không biết những lão yêu quái ở nơi đây hùng mạnh tới mức độ nào, tuy nhiên quá mạo hiểm

Dù sao thì chàng biết được chuyện này từ một người dân trong thành, nơi đây có những nhân vật giống như thần tiên, có thể đoán rằng, đó là những nhân vật vô cùng đáng sợ đang ẩn cư tu luyện tại đây

" Có nên trực tiếp đánh ra một đòn thiên ma tả thủ không?" Thần nam thật sự không muốn suy nghĩ nhiều, đánh ngay ra một đòn, sau một đòn, có lẽ tất cả những đám cao thủ của Đố gia đều hoàn toàn bị tiêu diệt, vĩnh viễn tiêu diệt đi đại họa này

Chỉ có điều, khi chàng giơ tay lên lại thấy do dự, chàng nghe Vũ Hình nói, năm nghìn năm trước Đố gia từng có Vũ thần, mặc dù vũ hình đã tiêu diệt rồi, nhưng trời mà biết được năm nghìn năm nay, gia tộc này có xuất hiện một nhân vật nào như thế hay không?

Đó là sức mạnh cấp tiên thần, nếu như quả thật có những nhân vật như vậy, e rằng một đòn thiên ma tả thủ khó mà tiêu diệt được, vậy thì đợi khi chàng vất đi quân bài cuối cùng, nếu như vũ thần ra tay chàng chết là cái chắc

Thần nam quanh quần ở bên ngoài thánh địa của Đỗ gia rất lâu, cuối cùng nghiêng răng nói: "thực hiện kế hoạch thứ hai"

Mục đích cơ bản của chuyến đi tới đây là hiểu tình hình cơ bản ở đây, nếu như điều kiện cho phép. Chàng có thể thực hiện kế hoạch thứ nhất, trực tiếp đánh ra một đòn thiên ma tả thủ, nhưng dựa vào trực giác bản năng, chàng cảm thấy có chút bất an, nơi này dường như ẩn chứa những nguy hiểm khó đoán"

Bây giờ chỉ còn cách rút lui, dẫn tổ sư đời thứ nhất của cảnh thi phái tới đây, để cho kẻ vô địch thi vương sắp sửa trở thành thi thần đại chiến với Đỗ gia

Tử kim thần long vốn là thần thú, bẩm sinh có trực giác nhạy bén, nó cũng phát hiện ra tiên sơn ở phía trước có nguy hiểm rất lớn, nhất định không thể tiến lại gần, nó cũng ngoan ngoan cùng Thần Nam rút về nơi không gian thông đạo

Một người một rồng rút lui, ánh sáng của không gian thông đạo ẩn hiện, mỗi đoạn đường đều có đánh kí hiệu khác nhau, Thần Nam nhanh chóng phát hiện ra đường thông đạo này và con đường trước kia không giống nhau, Lão yêu ma quả thật đã nối đường thông đạo của cảnh thi phái huyền giới và đỗ gia huyền giới với nhau

Chàng và con rồng lưu manh cũng không mù quáng lao vào huyền giới của cảnh thi phái, mà cẩn thận tìm kiếm, xác định nơi của đường không thông đạo bị đóng lại của Côn lân huyền giới

Thần nam lấy vật báu quan trọng của Côn lân ra, đào mạnh, ánh sáng lóe lên, toại tiêu của cửa động được chàng ta tìm thấy, chàng dễ dàng phá được cánh cửa hỗn độn môn, khi chàng xuất hiện trong hành cung của Đoan Mộc, lão yêu ma đang ngồi trước những hỗn độn môn

Đoan Mộc nói: "Sao về nhanh thế, xem ra ngươi vẫn còn rất quý tính

mệnh của mình"

"Tiền bối, ta chuẩn bị thực hiện kế hoạch thứ hai, đợi một lát nữa ta sẽ dụ tổ sư đời thứ nhất của cảnh thi phái ra khỏi huyền giới mà lão đang sống, phiền người đợi ở đây, đợi sau khi ta trở về đây, lập tức đóng chặt hỗn độn môn, xóa đi tất cả vết tích"

Chương 57

Tổ thi vương

"Tiểu tử ngươi đúng là độc ác, ngươi thật sự hành động như thế?"

"đúng thế"

Đoan Mộc do dự một lát, dù sao thì di họa của sự việc lần này thật khó mà đoán được, nếu như sự việc làm lớn lên, nói không chừng sẽ kéo cả Côn Lôn huyền giới vào, tuy nhiên cuối cùng ông ta vẫn gật đầu, nói: "Được rồi, làm việc phải nhanh nhẹn một chút, không được để lại dấu vết"

Lần này, Thần Nam nhảy lên lưng tử kim thần long, để cho nó nhanh chóng men theo đường không gian thông đạo, đi vào huyền giới của cảnh thi phái

"cá trạch, thực lực của ngươi bây giờ nếu như theo cách phân chia tiêu chuẩn của loài người, đã đạt tới trạng thái ngũ giai mức cao nhất, nhất định các loại thần thông cũng không phục lại không ít chứ? Một lát nữa không yêu cầu ngươi phải làm gì nhiều, chỉ cần ngươi nhanh chóng đưa ta chạy trốn thôi, người ta nói rồng bay vạn dặm chớp mắt là tới, bay chắc là thể mạnh của ngươi rồi, nhất định không được để cho lão quỷ đó đuổi kịp chúng ta, nếu không chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn chôn"

Đúng trong lúc này, một vùng hỗn độn trước mắt cảnh đường bọn họ, Thần Nam biết đã tới nơi rồi, chàng ta dùng xuyên sơn giáp lợi bảo vật quý của Côn Lôn huyền giới, vùng mạnh về phía cửa hỗn độn môn đang đóng kín, ánh sáng trong đường thông đạo sáng lóa, rất nhanh sau đó cánh cửa hỗn độn môn được mở

"u u u...."

Một luồng khí lạnh thổi tới, giống như vừa mở cánh cửa địa ngục, không khí lạnh lẽo đáng sợ trong chớp mắt tràn vào trong đường không gian thông đạo, thần nam và con rồng lưu manh run rẩy, đưa mắt nhìn nhau, cẩn thận đi vào trong đường thông đạo

Huyền giới của Cảnh thi phái và Huyền giới của Đổ gia, Côn lôn huyền giới khác nhau rất nhiều, thật giống như thiên đường và địa ngục

Cảnh tượng hiện ra trước mắt Thần Nam thật vô cùng đáng sợ, nơi này bầu trời xám xịt, ánh sáng vô cùng tối tăm, khắp mặt đất là bạch cốt, các bộ hài cốt xếp thành rất nhiều những cốt sơn lớn nhỏ, những đám mây màu đen bay lượn xung quang cốt sơn, gió âm gầm rú, rất nhiều bộ bạch cốt không ngừng bị thổi rung lên, phát ra những âm thanh 'răng rắc' khiến người ta dựng tóc gáy

"răng rắc' răng rắc"

Những đám hài cốt này không biết này đã xếp đồng ở đây bao nhiêu năm tháng rồi, không cần thận giẫm chân lên trên phát ra những âm thanh vỡ vụn nghe chói tai

Thần Nam đứng trên lưng tử kim thần long khiến để cho nó không ngừng bay lượn trên bầu trời vùng đất chết chóc này, tìm kiếm tung tích của tổ sư đời thứ nhất của cảnh thi phái, theo nhưng điều Đoan Mộc nói, tên lão thi này đang ở trong trạng thái ngủ say, nơi mà lão ở nhất định rất đặc biệt

Nhìn từ không trung xuống bên dưới, huyền giới của cảnh thi phái tăm tối lãnh lẽo, khắp nơi đều là hài cốt, khắp nơi đều là cốt sơn, vô cùng rùng rợn

"dường như là nơi kia..." sau khi tới nơi này, tử kim thần long không dám tùy ý gầm gào, nó thì thầm chỉ cho Thần nam nơi trước mặt

Chỉ nhìn thấy ở một nơi không xa, vài ngọn bạch cốt sơn cao hàng trăm trượng dựng đứng, một cung điện làm hoàn toàn bằng bạch cốt đứng đứng giữa đám cốt sơn, ma khí bao quanh, điện bạch cốt hiện ra vô cùng lạnh lẽo đáng sợ

"Không hổ là tổ sư đời thứ nhất của cảnh thi phái, mặc dù lão ta vẫn còn đang ngủ say, nhưng vẫn phát ra một luồng khí tức vô cùng tà ác và mạnh mẽ, thật quá đáng sợ! xem ra tên thi thần này không tổn công vô ích rồi!"

Dựa vào trực giác, Thần nam cảm thấy lão tổ sư đời thứ nhất này còn mạnh hơn rất nhiều so với hai thi vương bị chàng giết chết ở Phong đô sơn, có lẽ thi vương trong huyền giới này đúng là sắp đạt tới cảnh giới thi thần rồi"

"Đây đúng là đối thủ tốt của Đỗ gia, lão quỷ đang ngủ say người nhất định không được làm cho ta thất vọng!" Thần Nam cười một cách tàn khốc, chàng ta dường như nhìn thấy cảnh tượng ma khí ngút trời trong đỗ gia huyền giới

Vùng huyền giới này không phải quá lớn, rộng không quá trăm dặm, một người một rông bỏ ra rất nhiều thời gian để ở trong huyền giới này, mới tìm thấy một mỏm đá trong đám bạch cốt.

"hi vọng tên thi vương này giống như những gì Đoan Mộc nói, gân não vẫn còn cứng nhắc, chưa thật linh hoạt"

Tử kim thần long bước vào trong cánh cửa hỗn độn môn trước, Thần nam tay giương một tảng đá nghìn cân, tập trung công lực toàn thân vào trong tảng đá đó, khiến cho nó phát ra quang mang, sau đó chàng hét lớn: "Mở ra" rồi ném mạnh vào bạch cốt điện cách xa nghìn dặm

"bùm"

Một tiếng nổ lớn vang lên, tảng đá lớn chứa đựng công lực toàn thân của Thần Nam, đập mạnh vào bên trên điện bạch cốt, chỉ trong chớp mắt khiến cho toàn điện bạch cốt rung chuyển vỡ vụn, tảng đá khổng lồ phát ra sức mạnh đáng sợ, khiến cho mấy ngọn núi cốt sơn thấp ở gần đó đều đổ xuống rầm rầm

"wào...."

Một gầm rú của quỷ dữ vang lên trong điện bạch cốt vỡ vụn, khiến cho cả huyền giới đều rung chuyển kịch liệt, các ngọn bạch cốt sơn đều đổ rầm rầm, một luồng ma khí phóng lên, cả không gian đều tối sầm lại, vô số bộ bạch cốt đều bay lên trên không trung, khí tức chết chóc lan tràn trong khắp không gian

Thần Nam cảm thấy sồn da gà, đây đúng là ác quỷ vương! Chàng

không còn quan tâm tới việc chiêm ngưỡng 'tôn dung' của thi vương, chạy thẳng vào trong đường không gian thông đạo

"Wào..." tên rồng lưu manh tử kim thần long sợ lạnh sống lưng, theo như trực giác bản năng của nó, nó cảm thấy sự nguy hiểm khủng khiếp, thi vương thật sự đáng sợ, nó không muốn chậm trễ nửa giây

Lúc này, tốc độ của rồng lưu manh đạt tới cảnh giới cao nhất, giống như một tia chớp màu tím lao vào trong đường không gian thông đạo

Thế giới tử vong ở bên ngoài đường thông đạo, màu đen tối bao trùm lên khắp không gian, ma khí vô tận lan tỏa khắp từng tấc trong không gian, vô số bộ bạch cốt đều bay lên không trung

"waaaa..."

Một ác quỷ đầu tóc rối bù bay lên không, bóng người cao lớn phát ra mùi thịt thối, hốc mắt trống rỗng khiến người ta khiếp sợ. người lão ta được bao phủ bởi một những phiến cốt lân, những mảng cốt lân trắng nhờn phát ra khí tức lạnh lẽo, những bộ phận không có cốt lân bao phủ, thì toàn là nước xác chết vàng khè hôi thối, vừa kinh tởm vừa đáng sợ

Thi vương đứng quan sát một lượt thế giới tử vong nhỏ bé của mình, nhanh chóng phát hiện ra một đường không gian thông đạo ở cách đó không xa, ông ta để là một tàn ảnh ở nơi vừa đứng, chỉ trong chớp mắt xuất hiện trong đường thông đạo

"waaaaaaaaa..."

Một tiếng quỷ thét rùng rợn, thi vương phát ra từng luồng mùi thịt thối, người hóa thành một đạo bạch quang, lao vào trong đường không gian thông đạo

Khi Thần nam tới gần cửa Hỗn độn môn của Côn lôn huyền giới, đã nghe thấy những tiếng quỷ gầm đáng sợ, chàng cảm thấy tóc tai dựng ngược, tử kim thần long sợ hãi kêu lên, bay như chết tới nơi, nhanh chóng tăng tốc độ lên cảnh giới cao nhất, để lại một tàn ảnh dài ở trong đường không gian thông đạo

Soạt

Tử kim thần long lao vào trong hành cung dưới đất của Đao Mộc, lão yêu ma vẫn đang quan tâm chú ý tới từng động tĩnh của cánh cửa hỗn độn môn, khi một người một rồng vừa xuất hiện, hai tay ông ta lập tức vung lên, ánh sáng mờ ảo phát ra, cửa hỗn độn nhanh chóng biến mất, đã được ông ta xóa đi mọi vết tích

"wào...làm rồng ta sợ chết đi mất, thật đáng sợ, lão quỷ này đúng là đáng bị sét đánh chết, căn bản không nên xuất hiện trên thế giới này!"

Chương 58

Thi vương chiến Đổ gia

Thần Nam thổi phào, nói chúng là đã bình an trở về

Đoan Mộc thổi dài: "Thật là không ngờ tên thi vương đó công lực lại cao thâm khó đoán như vậy, người của Đổ gia lần này gặp phiền phức to."

"có phiền phức thì tốt, nếu không ta há chẳng phải là công cốc sao, đánh đi, hi vọng tên thi vương này không để cho ta thất vọng, cuối cùng cả Đổ gia và Lão quái vật đều bị thương, ngư ông đắc lợi!"

"wào... ta chỉ hi vọng tên ác quỷ đó sớm chết đi, tên này đúng là khiến cho rùng ta sợ chết mất, ta cả đời này cũng không muốn gặp hắn ta!"

Đoan Mộc cười, lấy một chiếc gương đồng ra đặt ở phía trước nói: "Các ngươi có thể cùng tới xem"

Trong chiếc gương đồng là một màn thanh quang mờ ảo, tuy nhiên cùng với những âm thanh cổ quái của Lão yêu quái nói ra, gương đồng đột nhiên lóe sáng, sau đó dần dần xuất hiện một bóng quỷ đáng sợ

"a...đắt không phải chính là lão quỷ đó chứ!"

"không sai,tốc độ của thi vương này đúng là đáng sợ, bây giờ lão ta đã sắp tới Đổ gia huyền giới rồi"

Thi vương trong gương đồng tóc tai rối bời, bộ mặt dữ tợn, toàn thân bao phủ một lớp cốt lân, những bộ phận khác đều là nước màu vàng của xác chết

"Khôn nạn thật! lão này đúng là hung ác! May mà không đụng phải lão, nếu không thì đúng là chết chắc!" tử kim thần long trong lòng kinh sợ

Thần nam vừa nhìn thi vương trong gương đồng, vừa hỏi Đoan Mộc: "Đây là pháp bảo gì thế, tại sao có thể nắm bắt được hình ảnh của Thi vương!"

"Đây là mắt của ượng chuẩn, tiền bối của Thần ượng trước khi bay lên trời đã để lại. trong không gian thông đạo và đố gia huyền giới, có không gian tọa biểu mà ta để lại, có thể được chiếc pháp bảo này cảm ứng được những cảnh vật ở xung quanh

Một lát sau, chiếc gương đồng lóe sáng, thi vương lao vào trong đố gia huyền giới, ma khí ngút trời trong chớp mắt bao phủ lên khắp không gian, huyền giới vốn giống như tiên cảnh, biến thành lãnh lẽo đáng sợ

Thi vương đứng trên không trung, gầm rú liên hồi, gương đồng chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh, không nghe thấy âm thanh, nhưng Thần Nam có thể cảm nhận được Đố gia huyền giới đang rung chuyển

Xung quanh lão tổ sư đời thứ nhất của cảnh thi phái này tỏa ra ma khí ngút trời, lão ta dường như đã phát hiện ra nơi đây là nơi không có người, nếu nhanh chóng bay về hướng của thành phố nhỏ

Đúng trong lúc này, gương đồng tĩnh lặng giống như mặt hồ bị ném một hòn đá lớn, dao động kịch liệt, hình ảnh ở bên trong trở nên mờ nhạt

Đoan Mộc thở dài: "Đố gia quả nhiên có một số nhân vật đáng sợ, chắc rằng sẽ có một trận đại chiến kịch liệt xảy ra!"

Trong Đố gia huyền giới, thi vương nhảy lên cưỡi mây, ma khí vô tận bốc ra từ xung quanh lão ta, lao ta nhanh chóng bay tới trên bầu trời của thành phố, tiếng gầm rú đáng sợ vang lên, ma khí vô biên bao phủ xuống bên dưới, chớp mắt đã phủ kín cả thành phố, giống như ngày tận thế sắp tới

Tuy nhiên đúng trong lúc này, từ phía xa một bóng người lao tới, một quyền đánh vào đám ma khí ở phí dưới, một màn kim quang chói lòa lóa mắt chiếu sáng cả không gian, nhanh chóng đánh tan đám tử khí hôi thối kia đi

Người dân ở bên dưới đã sợ hãi cứng người, đổ gia huyền giới giống như tiên cảnh, chưa từng xuất hiện cảnh tượng ma khí ngút trời đáng sợ thế này, chưa từng xuất hiện một thi vương giống như ác quỷ, bên dưới vọng lên tiếng đám đông kêu khóc

"Kẻ nào dám xâm phạm tới đông thổ hoàng tộc của ta!"

Thi vương trả lời người này bằng những tiếng rú đáng sợ, sau đó đám ra một chường về phía trước, mùi hôi thối lan tràn ra khắp không gian, tử khí tuôn trào, giống như trường gian cuộn cuộn, phóng về phía người kia

"hừm, muốn chết à?" bóng người toàn thân đứng trong hà quang kim sắc, không tránh né, một quyền đâm ra, quang mang lấp lánh chiếu sáng cả không gian, sau khi lao vào đám ma khí, mặt đất rung chuyển, quần sơn chao đảo, thiên không rung lên, cả đổ gia huyền giới dường như vỡ vụn ra

Thông qua gương đồng, Đoan Mộc, Thần nam, rồng lưu manh đều nhìn thấy được sự đáng sợ của Thi vương và cao thủ của Đổ gia

Lúc này, một thi, một người đang giao chiến kịch liệt, đã bay giới trên bầu trời một vùng quần sơn, các ngọn núi ở bên dưới đều bị dư ba của cuộc đại chiến của hai người ở trên không trung làm cho vỡ vụn, ma khí vô tận cuộn cuộn trong không gian, dần dần che lấp kim quang ngập trời

Chớp mắt đổ gia cao thủ gần như sắp không địch được lại, tuy nhiên đúng trong lúc này, ở phía thánh địa của đổ gia một bóng người kim sắc nhanh chóng bay tới, toàn thân phóng ra hàng vạn đạo hà quang

Chỉ là, thi vương không hề sợ hãi, quỷ thủ vung ra, ma khí vô tận che lấp thiên địa, cuộn cuộn trong khắp, vô số các dãy núi ở phía dưới đều đổ rầm, giống như ngày tận thế của thế giới đang tới

Tên rồng tiểu tử vừa nhìn vừa kêu lên: "Wào... tên ác quỷ này thật lợi hại, đúng là khiến cho rồng ta sợ quá cơ!"

Tuy nhiên đúng trong lúc này, ánh sáng của gương đồng lóe lên, tất cả bóng người đều đã biến mất

"sao thế này?" Thần Nam kinh ngạc hỏi

Đoan Mộc thở dài nói: "Trận đại chiến này quả thật quá kịch liệt, rất nhiều đỉnh núi đều bị đánh bay, những không gian tọa tiêu mà ta đặt ra, đều đã bị hủy hết rồi, ưng chuẩn thần kính không thể cảm nhận được cảnh vật ở nơi đó nữa rồi"

Đây là một sự việc không còn cách nào, dù Thần nam có muốn xem kết quả của trận đại chiến thế nào đi nữa, cũng không dám mạo hiểm đi vào trong huyền giới của Đố gia trong lúc này

Không cần nghĩ cũng biết được nơi đó trong lúc này, đang là lúc đại chiến kịch liệt nhất, có thể tưởng tượng ra cảnh tượng ma vương ma khí ngút trời, và cao thủ đố gia đang giao chiến kịch liệt

Tổ sư đời thứ nhất của cản thi phái xông vào đố gia huyền giới, đã quá mười ngày rồi, thần nam vài lần muốn xông vào trong huyền giới của Đố gia thám thính một lần, nhưng đều bị Đoan Mộc ngăn lại, cuối cùng lại thu lại bảo vật quý có thể phá các cửa hỗn độn bị phong ấn

theo như Đoan Mộc nói, bất luận là kết quả như thế nào, thì con đường không gian thông đạo đó cũng không thể nào mở ra được nữa rồi, con đường đó đều đã bị phá rồi

Thần nam hiểu được những lo lắng của ông ta, không miễn cưỡng nữa, suy cho cùng thì nếu như sự việc bại lộ thì Đông thổ hoàng tộc có thể sẽ lập tức khai chiến với Côn lôn huyền giới

Thật ra, chàng ta cũng có thể đoán ra được kết quả của trận đại chiến ở đố gia huyền giới, tổ sư đời thứ nhất của Cản thi phái là một tên độc ác, đại độc ác, nhất định sẽ quậy phá cho đố gia huyền giới một phen trời long đất nổ, vừa nghĩ tới chuyện này chàng ta lại muốn cười ám lên, còn về chuyện lão thi vương có bị người của Đố gia tiêu diệt hay không, chàng đoán không ra

Cuối cùng, thần nam thông qua Đoan Mộc biết được vị trí tọa tiêu trên thế giới này của Đố gia huyền giới, chàng ghi nhớ thật kĩ trong lòng, trước mắt không thể nào tiêu diệt được người trong Đố gia thánh địa, không có nghĩa rằng sau này không thể

Thần Nam tiếp tục sống ở Côn lôn thánh địa thêm ba tháng nữa, chàng cảm thấy đã tới lúc rời khỏi nơi này rồi...

Chương 59

Đông thổ động đặng

Thế giới bên ngoài lúc này, phong ba nổi lên, xảy ra hàng loạt sự kiện, giới tu luyện đông thổ đang dấy động không yên

Thế hệ thanh niên của đông thổ hoàng tộc, loạn chiến môn, lại còn người thanh niên cường giả hùng mạnh tới từ vùng lạnh nhất của vùng bắc bộ, giống như vòi rồng của ba trận cuồng phong đánh khắp đông thổ, rất nhiều cao thủ đều bị bọn chúng đánh bại

Các truyền nhân kiệt xuất của chính tà thánh địa trong trận phong ba lần này đã chịu đựng một sự đả kích nặng nề

Truyền nhân của Tứ đạo trong tà đạo lục thánh địa, Tình dục đạo, tuyệt tình đạo, Hỗn thiên đạo, Hiên viên đạo đều đã bước chân vào giới tu luyện rất lâu

Trong lần đông thổ xáo động này, truyền nhân của tình dục đạo là hai người Nam Cung Tiên Nhi và Nam Cung Tiến trong trận đại chiến với cao thủ của loạn chiến môn, mặc dù đã giết chết được hai đối thủ, nhưng hai huynh muội họ cũng bị trọng thương

Truyền nhân của Hiên viên đạo Hiên Viên Phong và truyền nhân của Tuyệt tình đạo là Tề Đằng, phân biệt thảm bị trong tay đệ nhị cao thủ của loạn chiến môn, Hiên Viên Phong chết tại trận, Tề Đằng bị trọng thương bỏ trốn, giờ vẫn không biết sống chết

Hỗn Thiên tiểu ma vương Hạng thiên phá quan ở tây thổ, sau khi trở về Đông thổ, gặp ngay phải đệ nhất thanh niên cao thủ Đổ Hạo, đã bị trọng thương, bị ép nhảy xuống vách núi, tới giờ sống chết chưa rõ

Đổ Hạo ba tháng trước trong trận chiến với Thần nam, bị tức tới thổ huyết trọng thương, thiếu chút nữa thì mất mạng, nhưng thu hoạch của hắn ta trong trận chiến đó không hề nhỏ, sau khi trở về huyện giới của đổ gia, bế quan hai tháng mới hồi phục

Hắn ta tìm kiếm bản cảm kị võ học trong võ khố của Đổ gia, huyết ma

thái phá hòa nhập cùng với thuận thiên thất thần kiếm, võ công so sánh với hai tháng trước đã tiến bộ rất nhiều, chỉ thiếu chút nữa là hoàn toàn trở thành lục giai cao thủ

Đỗ Hạo hiểu được ý nghĩa của huyết ma thái pháp, đây là một loại ma công cần trong huyết sát tạo ra sự đột phá, bởi vì vậy sau khi hấn xuất quan thì cũng giống với người của loạn chiến môn, tới đâu cũng điên cuồng khiêu chiến, và không ai có thể thoát được khỏi tay hấn

Truyền nhân của Tứ địa trong Chính đạo ngũ thánh địa, Đạm Đài thánh địa, Tiểu Lâm tự, Tử Tiêu cung, Vô ưu cung đã bước vào giới tu luyện từ lâu

Trong lần xáo động tại đông thổ này, truyền nhân của tử tiêu cung là Vương Huy gặp phải đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của loạn chiến môn Lí Nhược Lan nên đã thảm bại, bị giết chết, truyền nhân của Vô Ưu Cung là Nhạc Kinh đã gặp phải đệ nhất thanh niên cao thủ của Đỗ Gia là Đỗ hạo, bị thuận thiên thất thần kiếm ba kiếm chém rơi đầu, chết đứng.

Trong số các thánh địa truyền nhân của chính tà thánh địa, biểu hiện nổi bật nhất là Huyền trang và Mộng Khả Nhi

Huyền trang hòa thượng bình thường không lộ mặt, nhưng trong trận xáo động lần này đã lộ ra thực lực của anh ta, được biết người bạn tốt là truyền nhân Tử Tiêu cung Vương Huy, thảm bại trong tay đệ nhất cao thủ của Loạn Chiến môn Lí Nhược Lan, hàng ngày Huyền trang bộ dạng cao tăng đắc đạo hoàn toàn điên cuồng, trở thành một huyết hòa thượng thật sự

Lúc gặp được đệ tam cao thủ thế hệ thanh niên của Loạn Chiến môn Lí Trường Phong, Huyền trang liên tiếp chém hành thành một trăm linh tám khúc, Lí Trường Phong tới chết cũng có chút không tin được, vị hòa thượng siêu trần thoát tục, sau khi đánh bại hấn, đã dùng thủ đoạn đáng sợ trên người hấn ta, hơn nữa trong lúc động thủ lại luôn nở nụ cười

Lí trường Phong từng đại chiến với Thần Nam, vốn cho rằng ngoài Thần Nam ra, không thể có người nào có thể đánh bại hấn, không ngờ vừa xuất hiện liền bị huyền trang hòa thượng chém

Sau đó, Huyền trang hòa thượng hể nhìn thấy người của Loạn chiến môn là điên cuồng chém giết, sau đó, đệ bát, đệ cửu, đệ thập thanh niên cao thủ của môn phái này đều bị Huyền trang hòa thượng chém thành một trăm linh tám đoạn, khiến cho đám đông cao thủ đông thổ vỗ tay vuu mừng

Biểu hiện của Mộng Khả Nhi càng đáng kinh ngạc, trận chiến đầu tiên gặp phải đệ tam cao thủ của Đồ gia là Đồ Phi, chưa cần dùng tới đạo gia chí bảo Ngọc liên đài, mới chỉ dùng kiếm đã chém Đồ Phi thành tám đoạn

Mộng Khả Nhi vốn dĩ không đấng đấng sát khí như vậy, nhưng lời nói của Đồ Phi đã khiến cho nàng ta giận điên người, Đồ Phi dám cuồng ngôn sẽ cướp nàng ta về làm vợ trước Đồ hạo

Điều này động chạm với tâm bệnh của Mộng Khả Nhi, nàng ta ở Tây đại lục đã hoang đường cùng Thần nam làm vợ chồng trong mấy ngày, trong lòng nộ hỏa tức giận bốc lên tới cực điểm mà không có chỗ nào trút ra, cái gì tâm pháp thanh tịnh vô vi đều không cần để ý tới,, bây giờ nàng ta chỉ muốn giết người, lời nói của Đồ Phi, đã chủ định cái chết thảm cho hắn ta

Sau đó, Mộng Khả Nhi gặp phải đệ nhất cao thủ của Loạn Chiến môn Lí Nhược Lan

Nếu như là trước kia, Mộng Khả Nhi nhất định không phải là đối thủ của Lí Nhược Lan, nhưng, cuộc hôn nhân hoang đường với Thần nam khiến nàng ta muốn chết muốn phát điên, đã khiến cho sức mạnh Phong ấn trong người của nàng ta từ từ được phóng ra rất nhiều, bây giờ võ công của nàng ta đã không thua kém gì bất cứ một thanh niên cao thủ nào ở đông thổ

Lí Nhược Lan và Mộng Khả Nhi không có sinh tử đại chiến, bọn họ đều biết rằng, nếu như nhất định phải phân tranh cao thấp, thì hai người bọn họ e rằng có thể cùng phải chết, trước lúc nắm chắc sẽ chiến thắng đối phương, không ai muốn chết cả

Sau này, Mộng Khả Nhi đã gặp phải đệ nhất cao thủ thế hệ thanh niên của Đồ gia là Đồ Hạo, nếu như không phải là sức mạnh phong

ấn gần đây đã phóng ra rất nhiều, e rằng nàng ta sẽ đi theo vị tổ sư khi xưa rồi, bị Đồ gia cướp về làm vợ

Sau một trận đại chiến, hai người đều bị nội thương không nhẹ, sau này phát hiện ra thanh niên cường giả hùng mạnh của vùng lạnh nhất bắc bộ, đang tiến gần tới vùng họ đang đại chiến, hai người đều rút lui

Mộng Khả Nhi cảm nhận rất rõ sự đáng sợ của đối phương, còn Đồ hạo cũng vô cùng giận dữ, hắn ta từ lâu đã thề rằng, sẽ lấy bằng được thánh nữ của Đạm Đài thánh địa về làm vợ, không ngờ gần đây sau khi võ công có đột phá, lúc gặp được người vợ trong lòng đã lựa chọn, ngay lúc đó lại không thể nào bắt được, điều này khiến cho hắn ta vô cùng giận dữ phần nộ

Trong lúc Đông thổ đang náo động không yên, Thần Nam cuối cùng đã bước ra khỏi Côn lân huyền giới, ở nơi đó, võ công của chàng ta khó mà có được tiến triển, chàng ta bây giờ cần những trận đại chiến kịch liệt, cần có những đột phá trong những giờ phút sinh tử

Long bảo bảo bị để lại trong Côn Lôn huyền giới, thay Thần Kim tử long trở thành mối họa của Côn lân

Ba tháng tu luyện cuối cùng đã kết thúc

Núi Côn lân điệp trùng, những dãy núi liên miên, cảnh tượng hùng vĩ, nói xanh nước biếc, cây cối tốt tươi, vùng đất tươi đẹp

Chỉ có điều, hôm nay trên bầu trời một giọng hát như lệnh võ vang lên phá vỡ đi không khí yên tĩnh của Côn lân

Tử Kim thần long vừa đưa Thần Nam nhanh chóng bay đi, vừa gầm rú: "sông lớn chảy về đông a, các vì tinh tú trên trời bao quanh sao bắc đẩu a, nói đi là chúng ta đi a, anh có tôi có ai cũng có a, trên đường gặp chuyện bất bình gầm một tiếng a, lúc cần ra tay thì ra tay a, phong hỏa thổi vào cửu châu a, hei a a, y a a, a hei a hei, yi a a... trên đường gặp chuyện bất bình gầm một tiếng a, lúc cần ra tay thì ra tay a, phong hỏa thổi vào cửu châu a a..."

Thứ đợi Thần Nam chính là chiến đấu, chiến đấu, chiến đấu.

Chương 60

Băng phong vạn tái đích nhân

Đối với con Tử kim thần long tự cho mình là giọng ca tuyệt thế này, Thần Nam cảm thấy có chút không nhẫn nhịn được, thậm chí thương cho chúng yêu trong cơn lôn huyền giới trong vài phút, họ đã có thể chịu đựng được cơn rồng lưu manh này trong khoảng thời gian nửa năm

Sau khi tiến vào Tấn Quốc, Thần Nam có chút không yên tâm, chỉ sợ long gia xảy ra biến cố gì, ra lệnh cho Tử kim thần long bay về phía Long gia

Chỉ có điều, khi chàng tới nơi mọi thứ đã trống trơn, người nhà Long gia đã đi hết, nghe những người ở quanh đó nói thì ba tháng trước Long gia đã chuyển đi rồi

Thần Nam có chút hơi yên tâm, Long gia dù sao thì cũng là thế gia truyền thừa hàng nghìn năm, nhất định có nhiều con đường để rút lui. Bây giờ đông thổ xáo trộn không yên, bọn họ chắc là đã tạm thời rút khỏi giới tu luyện

Đúng lúc Thần Nam định quay lưng bước đi thì một bé gái đáng yêu đột nhiên nhảy chạy tới, vui mừng gọi: "Đại ca ca, muội gặp huynh rồi, Long vũ tử tử gửi cho huynh một bức thư!"

Thần Nam nhận lấy bức thư, mở bức thư được xịt nước hoa thơm thoang thoang, bên trên có viết bảy chữ: "bất nhược tương vong vu giang hồ."

Thần Nam trong lòng vô cùng buồn bã, "bất nhược tương vong vu giang hồ"..đều này khiến cho trong lòng chàng dấy lên cảm giác khó nói lên lời

Long Vũ thần thái trẻ trung, phong thái tự tin

Người con gái tuyệt sắc này đúng là không giống với những người bình thường, nhẹ nhàng phát tay áo, nhẹ nhàng quay người bước đi,

trong tim dường như không có chút lưu luyến, Long Vũ vô song

"bất nhược tương vong vu giang hồ."

Cứ thế câu nói này thâm nhập vào trong tim của Thần Nam

Chàng xúc động ôm lấy cô bé, nói: "Nói cho đại ca ca biết, long Vũ tử đi đâu rồi? có phải là đi quy ẩn cùng với gia đình của tử ấy không?"

"Long Vũ tử tử nói tử ấy phải đi giang hồ..." giọng nói ngây thơ vang lên bên tai Thần Nam

"Cá trạch, chúng ta đi"

Tử kim thần long từ phía xa bay tới, hỏi: "Đi đâu?"

"Đi tới giang hồ"

"Thần kinh, con sông nào, cái hồ nào! Nói cụ thể một chút"

"Muốn đi? Không dễ như vậy đâu!" Mộng Khả Nhi áo trắng tung bay, đứng trên ngọc liên đài ngũ sắc, từ phía xa nhanh chóng bay tới nơi đây, nét mặt nàng ta mặc dù vô cùng bình tĩnh, nhưng Thần Nam nhìn ngực nàng ta, biết được rằng trong lòng nàng ta là những dao động tình cảm kịch liệt

"Wào...thì ra là con mẹ mìn nhà ngươi! Bây giờ long đại gia võ công đại thành, đã không còn sợ ngươi nữa, wào...một trăm..." rống lưu manh kêu gào âm ỹ, một quang chưởng khổng lồ bịt chặt mồm nó lại

"Cá trạch chết tiệt mau câm mồm cho ta, bây giờ không được nói gì hết, không được làm loạn lên" Nhìn thấy tử kim thần long vẻ mặt nghi hoặc, Thần Nam vội vàng nói: "ngươi bây giờ không được hỏi nhiều..."

Nhưng Mộng Khả Nhi nghe thấy lời nói của Tử kim thần long lập tức biến sắc mặt, thét lên một tiếng điếc tai, không còn chút gì là hình tượng của thánh nữ nữa

"Tên rống vô lại, tai phải giết ngươi! Thần Nam, ta phải giết ngươi!"

Mộng Khả Nhi điều khiển Ngọc liên đài nhanh chóng lao tới nàng ta phụng mệnh sư phụ, chuẩn bị vào Côn lôn sơn, liên hợp yêu tộc, không ngờ lại gặp Thần Nam ở đây

Nhìn thấy Mộng Khả Nhi tức giận tới cực điểm, Thần Nam lúc đó không hề nói gì, nhảy lên lưng tử kim thần long, hét lớn: "Cá trạch, nhanh chạy trốn, con như ta cầu xin người!"

Tử kim Thần long có chút buồn bã, khó khăn lắm võ công mới tiến triển, lại thêm có huyền vũ giáp hộ thể, đang chuẩn bị dương oai giễu võ một phen, nhưng bây giờ lại phải bỏ chạy..."

"wào...mẹ mìn tạm biệt!" Tên rồng lưu manh vốn gian xảo, nó dường như cảm nhận được điều gì, không muốn lấy lửa đổ thêm dầu, 'một trăm lần'

"Con rồng vô lại, người dừng lại cho ta, thần nam ta phải giết người!"

Mộng Khả Nhi đứng trên Ngọc liên đài đuổi theo không buông tha, nhưng Tử Kim thần long bây giờ và trước đây không hề giống nhau, Thần Long vốn bay nhanh vượt mây gió, một cú bay vạn dặm, bây giờ tốc độ của nó Mộng Khả Nhi há lại đuổi kịp sao?

"Thần nam, ta phải giết người!" từ phía xa vọng lại tiếng hét kiệt sức của Mộng khả Nhi

Cuối cùng tử kim thần long và thần nam cũng cắt đuôi được Mộng Khả Nhi, một người một rồng bay về phía bắc bộ của Tấn quốc

Thần nam đã được biết thanh niên cường giả hùng mạnh tới từ vọng lạnh nhất của bắc bộ, đang ở khu vực này, chàng đã lò mò đoán ra được người sống lại từ trong quan tài băng là ai, trận chiến đấu vạn năm trước lại tiếp tục kéo dài tới tận bây giờ

Bản thân Đông Phương Trường Minh cũng không thể ngờ được, vạn năm trôi qua hắn ta lại có thể sống lại, khi đó hắn ta vốn là người của Phá diệt đạo, là nhận vật đứng thứ nhất thứ hai trong thế hệ thanh niên khi đó, chỉ thất bại một lần vào năm mười sáu tuổi, tuy nhiên Thần Nam từng đánh bại hắn ta, cuối cùng vẫn chết trong tay hắn ta

Mặc dù sau này khiêu chiến với người võ công đã bị phế một nửa là không có gì hay ho, nhưng vì báo thù cho lão tổ, anh ta căn bản không để ý tới điều này

Vạn năm trước, gia tộc của Đông Phương Trường Minh và Thần gia đã kết một mối thù oán khó mà hóa giải được

Khiên gia gia đại ma đầu Đông Phương Vân Phi của Đông Phương Trường Minh đã từng đã gây ra họa loạn cho giới tu luyện, bị Thần Chiến một đời thiên kiều giết chết

Để báo thù cho Đông Phương Vân Phi, người của Phá Diệt Đạo đã mời cái thế đại ma vương Đông Phương Khiếu Thiên, người này tung hoành thiên hạ, một đời chưa từng gặp đối thủ, lúc về già võ công đã đạt tới cảnh giới tiên vũ, nhưng không muốn phá vỡ hư không để đi, tự đóng cửa ở lại trong huyết băng bế quan

Đông Phương Khiếu thiên để báo thù cho tăng tôn Đông phương Vân phi, đã bước ra khỏi huyết băng, tìm tới Thần Chiến, nhưng cuối cùng vẫn bại trong tay của Thần Chiến, cuối cùng, Thần Chiến vì Vũ Hinh nghịch thiên đoạt mệnh, tức giận lấy hấn ta làm lò sưởi, khiến cho hấn ta tan thành mây khói

Đây là mối thù khắc cốt ghi tâm đối với Đông Phương trường minh, để báo thù cho hai vị lão tổ, hấn ta đã dùng kế khiến cho Thần Nam lúc đó tinh thần vô cùng bặt nhược đã chấp nhận lời hẹn ước giao chiến với hấn

Một người võ công đã phế một nửa, vô cùng yếu thế, tinh thần bặt nhược muốn mượn tay hấn ta để chết, một người trong lòng ôm thù hận, muốn báo thù cho lão tổ, kết quả cuối cùng có thể dự đoán được

Sau một chưởng đánh đứt tâm mạch của Thần Nam, Đông Phương Trường Minh sợ vô địch cường giả là Thần Chiến tới giết hấn, nên đã trốn vào trong băng cốc nơi Đông Phương Khiếu thiên cuối đời bế quan, ở đó khổ luyện bảy năm huyền công, sau đó mới dám xuất quan

Nhưng khi hấn vừa bước ra khỏi băng huyết, thì gặp phải thiên địa

đại biến, hắn nhìn thấy không gian đang vỡ vụn, hắn nhìn thấy tiên thần đang rơi xuống trên không trung... đương nhiên hắn cũng chỉ nhìn thấy vậy, tiếp theo đó hắn bị vùi lấp trong băng cốc đồ vỡ, hắn gãy giữa bờ vào trong huyền ngọc băng quan, từ đó mất đi tri giác...

Không ngờ khi tỉnh lại thì trên thế giới đã trải qua vạn năm, hắn ta nhanh chóng học ngôn ngữ của người đại lục bây giờ, hiểu được tình hình hiện tại, và trong lúc vô tình hắn đã nghe thấy cái tên Thần Nam, sau khi hiểu được đặc điểm của huyền công gia truyền mà Thần Nam sử dụng, hắn có một dự cảm, người này và người của vạn năm trước dường như... hắn không đợi được nữa vội vàng đi về phía Nam

Nhanh chóng suy nghĩ, Đông Phương Trường Minh cảm khái vô hạn, đúng trong lúc này, hắn đột nhiên có một cảm giác, kẻ địch sắp tới, trận chiến của vạn năm trước sẽ tiếp tục tới bây giờ

Lúc này Thần nam đang đại khai sát giới ở cách đó mười dặm

Mười mấy ngày truy sát, Thần Nam cuối cùng đã phát hiện ra được dấu vết tung tích của kẻ thù, đúng lúc chàng cưỡi tử kim thần long, bay về nơi của Đông Phương Trường Minh, thì nhìn thấy Huyền trang hòa thượng toàn thân đầy máu bị đám đệ tử của Đồ gia và Loạn Chiến môn vây vào giữa, tính mệnh đang gặp nguy hiểm

Không cần chàng phải ra lệnh, Tử kim thần long lao xuống, một thần long quát mạnh đuôi, đã giải thoát được nguy hiểm của Huyền Trang hòa thượng, quét bay đi mười mấy người

Trong đám người này không có một ai đạt tới ngũ giai cảnh giới, nhưng trước kia, khi Huyền trang hòa thượng gặp phải Lí Nhược Lan, đã bị trọng thương, chạy tới nơi này thì bị đám đệ tử của hai nhà đuổi tới, bao vây lấy anh ta ở đây, nên mới gặp nguy hiểm tới tính mạng

Thần Nam tay xách Ma đao, lao vào trong, những kẻ tu luyện võ công không tới ngũ giai cảnh giới, đối với chàng ta mà nói chẳng có chút uy hiếp nào cả, chàng giống như một ma thần thích máu, từng đao không thấy máu

"Phụt"

Trường đao chém đôi đầu một đệ tử đồ gia, máu đỏ tươi, óc trắng xóa bắn ra khắp nơi

"rắc rắc"

Ma đao chém gãy bảy bộ binh khí, đầu của bảy người cũng bay theo, bảy xác chết không đầu phun ra bay luồng máu

"phụt' phụt phụt..."

Máu bắn tứ tung, trên ma đao đâm được năm người, xuyên thành một râu, tất cả đều xuyên từ ngực qua, xuyên qua tim, máu tươi phun ra

Trong lúc này, Thần Nam hóa thân thành tula, ma đao trong tay hóa thành đồ đao, chém ngang chém dọc, đầu người lăn lóc, những cánh tay, chân bay tung tóe, những mảnh xác văng ra khắp nơi, những tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt, máu nhuộm đỏ hết mặt đất, không quá một khắc, mấy chục cao thủ đều trở thành những mảnh xác vụn

Huyền Trang hòa thượng có chút sửng sò, đây mới là nghệ thuật giết người, vị huyệt hòa thượng cảm khái nói

"Thần Nam quả nhiên là người, ha ha ha... không ngờ vạn năm sau sống lại, ta lại gặp được người, đúng là ý trời, ý trời! Ân oán giữa hai nhà chúng ta, và cả ân oán giữa hai chúng ta kéo dài tới vạn năm sau, bây giờ hãy để chúng ta tiến hành một trận chiến cuối cùng đi" Đông Phương trường minh đã tới đây, hắn dùng tiếng của Đại lục vạn năm trước, hét lên

"Hay quá, các người đều đã ở đây, tiết kiệm thời gian cho ta khỏi phải đi tìm" Chiến đấu cuồng nhân, tuyệt sắc mỹ nữ Lí Nhược Lan, chân đứng trên phi kiếm nhanh chóng lao từ trên không xuống

"hê hê hê..." Đỗ Hạo cười nham hiểm, hắn ta cùng với Lí Nhược Lan đuổi theo Huyền trang hòa thượng tới đây, không ngờ lại gặp được tử địch Thần Nam ở đây, hắn ta nói: "Thần Nam à, ta tu thành ma công, chỉ khổ không thể nào tìm được người, bây giờ cuối cùng đã

phát hiện được người, ngày chết của người đến rồi"

Đúng trong lúc này, trên không trung ở phía xa xuất hiện một đạo ánh sáng ngũ sắc, bóng dáng tuyệt mỹ hiện ra giống như cửu thiên huyền nữ giáng trần, Mộng Khả Nhĩ đứng trên Ngọc Liên đài, chớp mắt đã tới gần

Năm thanh niên hùng mạnh nhất cuối cùng đã tụ tập lại.

Chương 61

Liệt thiên thập kích

Đông Phương trường minh, mặt như lưỡi đao, vẻ mặt lạnh lùng, giống như băng vạn năm không tan, hai mắt phát ra quang mang đáng sợ khiến người ta sợ hãi, nhìn chăm chăm vào Thần Nam

Tuyệt sắc mỹ nữ Lí Nhược Lan, lúc này phong thái xuất trần, dung nhan tuyệt mỹ đầy vẻ điên cuồng, hết nhìn Đông Phương trường minh lại nhìn Thần Nam, ả cuồng nữa háo chiến này tổng lòng dấy lên dự vọng chiến đấu vô hạn

Đỗ hảo vẻ mặt lúc nào cũng nở nụ cười tàn khốc, giống như mãnh thú sắp nuốt người, hai mắt phát ra hung quang dữ tợn, gương mặt vốn anh tuấn hiện ra vẻ dữ tợn

Mộng Khả Nhi chân đứng trên Ngọc liên đài, dung nhan tuyệt mỹ không có chút tình cảm nào, lúc này nàng ta lạnh lẽo giống như mặt hồ ngàn năm, không có cách nào khiến người ta đoán ra được một chút dao động nào trong lòng nàng ta, chỉ thấy nàng ta lạnh lạnh đứng trên không trung

Thần Nam cảm thấy áp lực rất lớn, ngoài Lí Nhược Hà phân tinh lực lên cả chàng và Đông Phương trường Minh ra, những người khác đều tập trung tinh lực lên chàng

Kẻ địch vạn năm trước đã sống lại giống như chàng, Thần Nam cảm khái vô hạn, trận chiến sinh tử khi đó, vận mệnh lại một lần nữa tìm tới chàng, trận chiến vạn năm trước kéo dài tới tận bây giờ, những thù oán giữa hai người không thể nào hóa giải được, không là người này chết thì người kia sẽ phải chết, đây là kết cục không chết thì không thể kết thúc.

Đông Phương Trường Minh đem đến cho chàng một cảm giác rất đáng sợ, kiêu thần thái đó, kiêu khí chất đó... và Đại ma vương Đông Phương Khiếu thiên vạn năm trước quá giống nhau, giống như cái thể ma vương năm đó lại tái sinh

Thần Nam hiểu rằng, công pháp mà Đông Phương Trường Minh tu luyện và Đại ma vương là cùng mạch, tu luyện tới cảnh giới cao nhất, trong nhân gian khó gặp đối thủ, bây giờ võ công của Đông Phương Trường Minh nhất định đã đạt tới mức độ vô cùng đáng sợ nếu không không thể phát ra được khí thể giống hệt như cái thể ma vương được, thật đáng sợ

Ả chiến đấu cuồng nhân Lí Nhược Lan, quang mang rực cháy trong mắt ả, khiến cho Thần Nam cảm thấy vô cùng không thoải mái, đây không còn nghi ngờ gì nữa chính là một đối thủ mạnh tới cực điểm, ả con gái điên cuồng này chắc rằng là đối thủ mà chàng kho dây nhất, không có người nào đáng sợ hơn những kẻ điên cuồng chiến đấu

Ánh mắt Đỗ Hạo phát ra quang mang hung dữ như dã thú, khiến Thần Nam cảm thấy vô cùng khó chịu, nếu như nói trong đám người này người nào khiến Thần Nam muốn giết nhất, không còn nghi ngờ gì chính là Đỗ Hạo ở trước mắt, người nhà Đỗ gia đối với Thần Nam mà nói, còn đáng hận hơn cả kẻ địch vạn năm trước là Đông Phương Trường Minh

Ba người nói trên đều phát ra chiến ý cao vờ vọi, áp lực tinh thần phóng về phía Thần Nam mạnh tới mức không thể nào đoán được, chỉ có riêng Mộng Khả Nhi ở trên không trung dường như không hề tỏ ra chút dao động nào, nàng ta xem ra vô cùng bình tĩnh, dường như đặt mình ở ngoài mọi chuyện chỉ là khách qua đường đứng xem mà thôi

Tuy nhiên nàng ta chỉ là vẻ bề ngoài bình tĩnh mà thôi, mỗi khi nhớ tới những chuyện xảy ra ở tây đại lục, vị thánh khiết tiên tử của Đạm Đài cổ thánh địa này lại như muốn phát điên

Tinh thần áp lực của việc không nói gì, không bộc lộ gì càng đáng sợ hơn, giống như một thần kiếm sắc nhọn nhằm thẳng vào tim của Thần Nam, ba người kia không cảm ứng được điều gì, còn Thần Nam thì lo lắng giống như bị đâm sau lưng

Tử kim thần long cũng cảm giác thấy áp lực tinh thần đáng sợ phát ra từ những người thanh niên cường giả kia, tuy nhiên do gần đây thực lực của nó đã tiến bộ, lại có thêm huyền vũ giáp hộ thể, nó mặc dù đầy vẻ phòng bị, nhưng cũng chuẩn bị kĩ lưỡng lúc nào cũng có thể

lao đi đánh một trận

Huyền Trang toàn thân đầy máu, nhìn chăm chăm Lí Nhược Hà đứng trên phi kiếm trên bầu trời, giới đao trong tay anh ta không ngừng rung lên, cái chết của bạn tốt Vương Huy, khiến cho vị đệ tử kiệt xuất của nhất của Tiểu Lâm Tự như muốn phát điên, gần đây anh ta đã giết được vô số đệ tử Lí gia, tuy nhiên kẻ địch thực sự chính là Lí Nhược Lan, nhưng bây giờ anh ta có cảm giác bất lực, anh ta biết rõ rằng mình không phải là đối thủ của ả chiến đấu cuồng nữ kia

Đông Phương trường Minh tóc rối tung bay, lạnh lùng nhìn Thần Nam, dùng ngôn ngữ của Đại lục vạn năm trước nói: "Khi đó võ công của người đã bị phế một nửa, trong tình trạng đó giết người, đối với ta mà nói là một điều sỉ nhục, bây giờ thì tốt rồi, ta có thể lại dùng máu của người để rửa sạch đôi tay ta, võ công của người đã đột phá tới một độ cao không thể nào ngờ tới, bây giờ bộ dạng này mới đủ tư cách là đối thủ của ta

Thần Nam mặc dù được biết từ chính Lí Nhược Lan nói rằng Đông Phương Trường Minh sống lại từ trong quan tài băng, hiểu được nguyên nhân mà hắn ta vạn năm không chết, nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy vẫn khiến chàng cảm thấy không thể nào tin được

Chàng cũng dùng ngôn ngữ của đại lục hàng vạn năm trước nói: "KHông ngờ, người cũng xuất hiện trên thế giới này, đúng là khiến ta vô cùng bất ngờ, ân oán giữa ta và người đã kéo dài tới vạn năm sau, như thế là có thời gian giải quyết, Đông Phương Trường Minh người có thể nói cho ta biết, chuyện xảy ra vạn năm trước không? Ta muốn biết tình hình của phụ thân, mẫu thân ta?"

Người ở trước mặt mặc dù là sinh tử đại địch của chàng, nhưng Thần Nam vẫn nhẫn nhịn đưa ra một yêu cầu, một mình sống lại sau vạn năm, những đau khổ trong lòng không cần nghĩ cũng biết. Thật khó mà có được cơ hội như ngày hôm nay, thậm chí tin tức của phụ mẫu, mặc dù biết căn bản không thể thay đổi được điều gì, nhưng chàng vẫn rất muốn biết

"Ta không biết" Đông Phương Trường Minh giận nói: "Ít nói tới bà tôi mẹ tôi nữa, hôm nay không phải người chết sẽ là ta chết, hoàn toàn giải quyết ân oán vạn năm trước"

Thần Nam rất bình tĩnh, vẫn hỏi lại câu nói lúc nãy: "Ta muốn biết tình hình của phụ thân phụ mẫu ta"

"Người chết tới nơi rồi, vẫn còn quản nhiều thế làm gì?" Đông Phương Trường Minh càng tỏ ra nóng nảy, tóc không có gió vẫn tung bay, vẻ mặt hẳn tỏ ra vô cùng dữ dằn

Thần Nam vẫn rất bình tĩnh, nói: "Xem ra người rất yếu đuối, bộ dạng bây giờ của người, lộ ra những lo lắng trong lòng người, người không thể nào thoát khỏi những việc vạ năm trước, người không muốn người khác nhắc tới nỗi đau đớn trong lòng người, xem ra người hoàn toàn không thích ứng được với cuộc sống này"

"Nói linh tinh, chết là chết, sống là sống, có cái gì to tát đâu, trong quá khứ xưng hùng, đến bây giờ ta vẫn phải xưng tôn" Đông Phương Trường Minh tỏ ra vô cùng giận dữ

"Vậy người hãy nói cho ta biết sự việc vạ năm trước, tình hình sau này của phụ thân phụ mẫu ta"

" ta không biết... ta không biết.... đừng hỏi ta những chuyện vạ năm trước! người vẫn còn may mắn hơn ta..." Đông Phương Trường Minh ngửa cổ lên trời hét lớn: "Ta ở trong băng huyết bế quan bảy năm, người thân, bạn bè, lại con sư muội người thanh mai trúc mã của ta đang đợi ta... cuối cùng ta đã đợi được tới ngày phá quan, nhưng lại gặp ngay phải thiên địa thay đổi, ta vĩnh viễn mất đi họ... người thân, bạn bè, sư muội thanh mai trúc mã....aaaaaaaaaaaaa... ta hận lắm"

Thần Nam không ngờ Đông Phương Thần Nam cũng có mặt này, không hề tàn khốc máu lạnh như trong tưởng tượng, rất lâu chàng không nói gì, tới khi đối phương dần bình tĩnh lại mới nói: "Gặp phải trời đất thay đổi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta nhìn thấy trời đang vỡ vụn, ta nhìn thấy đất đang lún xuống ta nhìn thấy sóng biển của bắc hải phóng lên trời... ta nhìn thấy tiên thần trong không trung rơi xuống... một cảnh tượng ngày tận thế của thế giới đang tới, ta không biết một điều gì, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, ta đã bị chôn vùi trong băng cốc."

Lời nói của Đông Phương Trường Minh có vẻ trầm lắng, cuối cùng hắn ta ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Thần nam, nói: "Người đã biết chuyện của ta, bây giờ hãy mau nói cho ta nghe những bí mật của việc người sống lại đi"

"Chẳng lẽ có tiên thần quyết chiến ở nơi đó? Nơi đó trở thành chiến trường của tiên thần? Hay là... thật sự có việc thiên địa thay đổi xảy ra?" Thần nam nói một mình, cho tới khi cảm thấy sát khí đáng sợ của Đông phương Trường minh đang dồn về phía chàng, chàng mới nói: "Ta sống lại ở Thần ma lăng viên, ta không biết sao ta lại xuất hiện ở nơi đó, không biết tại sao ta lại sống lại"

Rõ ràng hai người đều rất quan tâm tới chuyện vạn năm trước, đều hi vọng có thể giải được đám câu đố này

"Được rồi, bây giờ người có thể chết rồi, nếu như ta có thể điều tra ra được chân tướng, ta sẽ đốt giấy nói cho người biết" Đông Phương Trường minh vẻ mặt dữ tợn, nói: "Trên thế giới này có ta thì không có người"

Đúng lúc Đông Phương Trường Minh chuẩn bị ra tay với Thần Nam, thì trực giác nhạy cảm cảm nhận thấy người bên cạnh đang cười chế nhạo, liền lập tức dừng tay lại, nhanh quay người lại

Đỗ Hạo biết rằng hai người kia đang dùng ngôn ngữ của cổ đại lục, nhưng hắn ta không hiểu câu nào, hắn ta đã được Lí Nhược Lan cho biết Đông Phương Trường Minh là cao thủ sống lại từ trong quan tài băng, vì thế cũng không cảm thấy có gì kì lạ

Nhìn thấy Đông Phương trường Minh đột ngột quay người lại nhìn hắn ta, Đỗ Hạo giật mình, vừa nãy mới nhìn thấy người thanh niên cao thủ hùng mạnh này chuẩn bị động thủ với Thần Nam, bất giác nở nụ cười, hắn ta muốn nhân cơ hội này nhìn xem kẻ địch Thần nam trong ba tháng qua vô công đã tiến bộ thế nào, không ngờ lại bị Đông Phương Trường Minh nhanh nhạy phát hiện ra vẻ đắc ý của hắn, bây giờ đối phương đang đầy vẻ thù hận nhìn hắn ta

Đỗ Hạo vốn là người vô cùng cuồng ngạo, nhìn thấy Đông Phương Trường Minh vẻ mặt chẳng chút lượng thiện gì, hắn ta lập tức trách hỏi: "Người nhìn ta làm gì??"

Đông Phương Trường Minh lạnh lùng nhìn hắn ta, dùng ngôn ngữ mà người đại lục bây giờ dùng lạnh lùng nói: "Người cho rằng người rất mạnh sao? Lại dám dùng cái giọng đó nói chuyện với ta, theo ta thấy, thực lực của người có thể dùng 'chỉ đến vậy thôi' để hình dung!"

Đỗ Hạo vốn là một người vô cùng tự phụ, tới nay lại bị một thanh niên cổ quái coi thường như vậy, hắn ta giọng lạnh lùng nói: "mạnh hay không mạnh, người tới thử xem!"

Sau khi tu luyện huyết ma thái pháp, Đỗ Hạo trở thành vô cùng thích máu, có lúc còn thích đánh nhau hơn cả cuồng nhân hiếu chiến Lí Nhược Lan, mặc dù biết rằng người thanh niên sống lại từ trong quan tài băng này có chút cổ quái, nhưng hắn ta căn bản không có chút sợ hãi nào, vô cùng muốn chém hắn dưới kiếm của mình, hoàn thành huyết ma thái pháp ma công của hắn

"hừm"

Đông Phương Trường Minh kêu lên một tiếng, nhắc tay đánh ra một chưởng, một luồng cương khí màu tím cuộn cuộn phóng ra phía trước, cương khí có hình có chất màu tím giống như ngọn sóng đang trào dâng khí thế vô cùng đáng sợ, những nơi nó đi qua, những tàn thi, binh đao gãy đều bị lật tung lên nát vụn, không lưu lại chút ít nào

Đỗ Hạo cười nhạt, chém ra một chưởng, cương khí kim sắc phóng đi cuộn cuộn, mạnh liệt lao vào luồng khí màu tím trước mặt

"bùm"

Một tiếng nổ lớn vang lên, vùng đất xung quanh hai người nứt ra những rãnh lớn, lan ra xung quanh, đệ tử lí gia và đỗ gia ở phía xa kêu lên thảm thiết liên hồi, bốn mấy người đều bị đánh bay lên không trung, sau đó nổ tung trên không trung

Đây là âm lực va chạm giữa Đông Phương Trường Minh và Đỗ Hạo, sức mạnh đáng sợ của hai đại cao thủ không hề làm vỡ mặt đất, mà là truyền trong lòng đất, gặp phải cảm ứng khí cơ gần nhất sẽ lập tức lao vào, khiến cho đám đệ tử Đỗ gia và lí gia trong người có nội lực đều bị đánh nổ tung

Trong lúc đó, Mộng Khả Nhi và Lí Nhược Lan nhanh chóng lao lên không trung cách ra xa một quãng, Thần Nam kéo Huyền Trang Hòa Thượng nhảy lên lưng tử kim thần long, và cũng lao lên không trung

Đám đệ tử đồ gia và lí gia đứng xa hơn, sợ hãi mặt mày tái mét, tất cả mọi người đều nhanh chóng lùi lại phía xa, không có ai dám đứng gần quan sát nữa

Đỗ Hạo nhẹ nhàng đánh lùi chưởng lực của Đông Phương Trường Minh, hắn ta cười nhạt nói: "Người có gì đáng ngông cuồng, nói ta 'chẳng qua chỉ đến vậy' ta thấy chính người mới là như vậy"

Vẻ mặt của Đông Phương Trường Minh lóe lên nụ cười vừa tàn khốc vừa tà dị, lạnh lùng nói: "Ếch ngồi đáy giếng"

"Muốn chết à?" Đỗ Hạo giận dữ thét lên, chưởng lực màu kim sắc lại phóng về phía trước, giống như một con sóng đáng sợ, cả không gian như đang rung chuyển

"ha ha ha..."Đông Phương Trường Minh cười điên cuồng, tử khí trước người được hắn đẩy đi, một lần nữa lại điên cuồng phóng về phía trước, tuy nhiên mạnh hơn rất nhiều so với lần công kích đầu tiên

'Bùm"

Một tiếng nổ vang trời, chân khí kim sắc của đỗ Hạo bị đánh tan, cương khí tử sắc của Đông Phương trường minh thì giống như một con sóng đang cuộn cuộn ở trước người hắn, đột nhiên lại phóng về phía Đỗ Hạo, lần này lại mãnh liệt hơn hai lần trước, giống như trường giang cuộn cuộn, sông lớn ngút trời lao đi

Tất cả những người đứng xem đều cảm thấy sức mạnh khủng khiếp đang tuôn trào, mặt đất theo đó mà rung chuyển, có thể thấy rằng một chưởng của Đông Phương trường Minh đáng sợ đến thế nào

Đỗ Hạo cuối cùng cảm thấy có chút không ổn, cương khí của đối phương không có lần nào bị đánh tan, mỗi lần lùi lại đều nhanh chóng tập trung lại với nhau, và lại lao đi mãnh liệt hơn, lần sau mạnh

hơn đáng sợ hơn lần trước

Hắn ta không do dự, hét lên một tiếng, diệt thiên thủ trực tiếp đánh ra, một chưởng thủ kim sắc không lồ lấp lánh chói mắt, chiesm mạnh vào chưởng lực đáng sợ giống như cơn sóng giận dữ kia

Bùm

Chưởng thủ kim sắc từ từ biến mất, cương khí tử sắc cũng bị đánh tan, mặt đất rung chuyển kịch liệt, đệ tử hai nhà đứng xem ở phía xa đều bị lực mạnh hất tung lên không trung, lần này do khoảng cách xa, mặc dù không bị sức mạnh đáng sợ đó đánh vụn, nhưng không ít người đã bị chấn động đến nỗi liên tục thổ huyết

Chỉ có điều, Đổ Hạo vẫn chưa kịp nở nụ cười, từ cương khí tử sắc lại từ từ tập trung lại, giống như giống như sóng biển đang trào dâng

Bùm bùm bùm

Giống như một ngọn núi lớn đổ sụp, thiên địa chao đảo, lúc kinh khí đáng sợ chảy qua, phát ra tiếng nổ đinh tai, lan tỏa ra khắp nơi

"Liệt thiên thập kích" Thần nam kinh ngạc, trong mắt chàng xuất hiện cảnh hai đạo hàn mang, đây vốn là tuyệt học của cái thế ma vương Đông Phương Khiếu Thiên, chàng không thể nào quên được cảnh Vũ Hinh chết thay cho chàng, Lão Ma Vương chính là sử dụng vô thượng ma công này, đánh đứt toàn bộ kinh mạch, xương cốt của Vũ Hinh

Liệt thiên thập kích, đòn sau mạnh hơn đòn trước, đợt sóng sau cao hơn đợt sóng trước, mười lần chưởng lực lặp lại với nhau, giống như sấm vang, giống như biển gầm, rất khó để ngăn cản, năm xưa, Đông Phương Khiếu thiên đã tung hoành thiên hạ, cũng dựa vào cái thế ma công này, đánh khắp thiên hạ và trở thành vô địch, đến cả những người đã bước vào lĩnh vực tiên đạo, cũng không biết đã bị hắn giết bao nhiêu, đúng là từ xưa tới giờ đều vô địch, không kẻ nào có thể chống lại nó.

Chương 62

Bĩ tử long

Lúc này Đổ Hạo nhớ tới ma công trong truyền thuyết, kinh ngạc nói: "Vô thượng tuyệt học Liệt thiên thập kích đã thất truyền từ lâu"

Lúc này, hắn ta không dám làm mất thời gian, ngẩng đầu lên trời hét lớn, lập tức trong tay xuất hiện một thanh thần kiếm lấp lánh, thuận thiên thất thần kiếm, kiếm thứ nhất chém mạnh về phía trước

Bùm

Kim kiếm vỡ nát, tử sắc cương khí tan ra

"Không sai, đúng là nó" Đông Phương Trường Minh kêu ngạc nói, đồng thời hắn ta cũng kinh ngạc, bởi vì hắn ta nhìn thấy chính là công pháp quen thuộc, hắn ta có chút kì quái nhìn Thần Nam trên không trung, nói: "Không ngờ tuyệt học của Thần gia đã truyền gia ngoài"

Thần Nam kìm chế những tình cảm trong lòng, dùng ngôn ngữ của cổ đại lục nói với Đông Phương trường Minh: "Gia tộc của chúng vốn là một mạch thân truyền của phụ thân ta, tuy nhiên thời gian vạn năm có thể thay đổi tất cả, gia tộc này đã biến thành kẻ địch lớn nhất của Thần gia... Đông Phương Trường Minh người muốn biết chuyện xảy ra vạn năm trước không? Nếu như một ngày nào đó người có năng lực, đạt tới cảnh giới tiên vũ, vậy hãy giết tới Đổ gia đi, những lão quái vật trong gia tộc này biết được một số bí mật!"

"Ha ha..." Đông Phương Trường Minh cười lớn, nói: "Người đang kích ta sao? Muốn ta ra tay đối phó với bọn chúng, hê hê... ta muốn biết chuyện của vạn năm trước, cũng muốn giết người, vậy ta sẽ giết cả!"

Bùm

Đòn thứ năm của Liệt thiên thập kích cuộn cuộn phóng đi, đồng thời cũng trong lúc đó, trong tay của Đổ Hạo xuất hiện một thanh thần kiếm, Thuận thiên thất thần kiếm chém mạnh ra kiếm thứ hai

Đúng trong lúc này, trong không trung lóe lên một tia sáng, cuồng nữ háo chiến Lí Nhược Lan bay tới gần tử kim thần long, hai mắt ả ta phát ra quang mang điên cuồng, nhìn chăm chặp vào Thần Nam nói: "tới nay ta đã luyện được Loạn Chiến tâm pháp tới cảnh giới hoàn mỹ rồi, mặc dù vừa nhìn thấy một lĩnh vực tu luyện mới, nhưng ta thật sự đợi không nổi nữa, rất muốn đại chiến một trận với ngươi, hi vọng ngươi không để ta thất vọng!"

"hừm, ngươi coi ta là đá mài đao sao?" Thần Nam lạnh lùng nói: "Tới cuối cùng ta sợ mài đứt hết cái kim thêu hoa nhà ngươi"

"Vậy ngươi hãy tới thử xem?" Lí Nhược Lan không hề giận dữ, vẻ điên cuồng trong mắt càng tăng thêm

Huyền trang hòa thượng trên lưng Tử kim thần long vô cùng muốn lao tới đánh giết với ả, nhưng anh ta biết được khoảng cách giữa hai người, anh ta nói: "Lí Nhược Lan ngươi giết bạn của ta là Vương Huy, đời này họ Lí nhà các ngươi sẽ không xong với hòa thượng ta đâu, ngoài ngươi ra, đừng để ta nhìn thấy đám thanh niên tron gia tộc nhà ngươi, nếu không nhất định ta sẽ lao tới chém nát chúng ra"

Huyền Trang hòa thượng đã chém đệ tam, đệ bát, đệ cửu, đệ thập cao thủ thế hệ thanh niên của Đỗ gia thành một trăm linh tám mảnh, điều này thật sự vô cùng độc ác, sớm đã bị Lí gia liệt vào danh sách kẻ thù số một nhất định phải giết, lần này Lí Nhược Lan tới chính là vì anh ta mà tìm tới nơi này

"Tên hòa thượng đáng chết kia, đợi lát nữa nhất định sẽ đem ngươi ra lăng trì" Mặc dù những người chết đều không phải là huynh đệ tử muội của Lí Nhược Lan, nhưng dù sao thì vẫn là những người thân trong cùng gia tộc của nàng ta, làm sao nàng ta có thể không giận dữ được

Keng

Tử vong trường đao xuất hiện trong tay THần Nam, ba tháng ngộ võ, võ công của chàng cũng có những tiến bộ lớn, chàng rất muốn kiểm nghiệm một chút thực lực của bản thân

Tuy nhiên đúng trong lúc này, tử kim thần long gầm lên âm ỹ

"wào...con bé xấu xí kia, nghe nói người rất thích đánh nhau? Hãy để Long đại gia chơi với người!" Tử kim thần long thực lực đã mạnh hơn nhiều, trước đây đã luyện tập 窝囊 một thời gian dài, bây giờ muốn thử sức một chút

Lời nói của rồng lưu manh khiến cho Lí Nhược Lan giận dữ mặt đỏ phừng phừng, khiến cho ả cuồng nữ háo chiến này thật sự giận dữ, từ bé tới giờ chưa từng có ai dám dùng giọng điệu vô lại như thế nói chuyện với nàng ta

"Con rồng chết tiệt, người nghe cho rõ đây, Lí Nhược Lan ta thứ nhất không kính thần thứ hai không tôn thiên, ta chỉ tin tưởng ta, vì vậy, không cần biết người có phải là thần thú trong truyền thuyết hay không, ta đều sẽ đánh nát người, trong mắt ta, người chẳng qua chỉ là một cỏ rần bốn chân biết bay mà thôi!"

"A A A....người dám gọi long đại gia là rần bốn chân, tức chết đi được, người đợi sau khi long đại gia bắt được người rồi, nhất định sẽ đem người gả cho tên Huyền Trang trọc đầu kia! Tức chết đi được!"

Nghe thấy những lời này, Thần Nam không nhịn được bật cười, Huyền Trang hòa thượng mặt xanh ngắt, Lí Nhược Lan mặt xám ngoét, không nói một câu, tay khẽ nhấc lên, từ trong ống tay áo bay ra một thanh phi kiếm ánh sáng lấp lánh, chém về phía đầu của Tử kim thần long

"Khốn, con mẹ mìn này dám đánh lén Long đại gia, ta cóc sợ" Tử kim thần long lắc đầu, dùng hai chiếc sừng rồng để đỡ, 'phập' một tiếng thanh phi kiếm bắn ra

Lí Nhược Anh giận dữ, phi kiếm không phải là vật tầm thường, nhưng tuyệt đối không thể nào có thể chém được sừng của ngũ trảo thần long, nàng ta làm rầm chân ngón, thanh phi kiếm to bằng bàn tay đột nhiên biến to lên dài ba trượng, chém về phía tử kim thần long

"wào...Khoan!" Tử kim thần long kêu lên: "Con bé xấu xí kia, ngừng lại, đợi long đại gia để hai người này xuống đất đã, rồi lại tiếp tục đấu

với người ba trăm hiệp!"

Tử kim thần long sau khi tránh phi kiếm, lượn đi, lao xuống dưới, để Huyền Trang và Thần Nam xuống rơi xuống đất, sau đó lại lao lên trên trời

"Wào... mặt trời mọc từ phía đông, chỉ có mình ta bắt bại, tử kim thiên thần, pháp lực vô biên, thần thông quảng đại, uy chấn thiên hạ!!wào..." Tử kim thần long bay quanh Lí Nhược Lan, gầm gào liên miên

"A..con rồng chết tiệt! Đồ rắn bốn chân! Đừng có tự khen ngợi mình nữa! Đợi lát nữa sau khi ta bắt được ngươi, nhất định sẽ rút gân ngươi, lột da ngươi, bẻ gãy xương ngươi, đánh nát ngươi ra!"

"a a a... Con bé xấu xí kia, ngươi cũng thật là độc ác, long đại gia ta tức chết mất!:" tử kim thần long lập tức đứng thẳng người dậy, đuôi chấm đất, đứng giống như người ở đó, hét lớn: "Con bé xấu xí kia, tới đây, để Long đại gia của ngươi xem thế nào, ngươi rốt cuộc có bản lĩnh gì?"

Lí nhược Lan thật sự đã tức không chịu nổi nữa rồi, liên tiếp phóng ra mười ba thanh phi kiếm, tất cả điều dài hơi ba trượng, bao quanh chém xuống tử kim thần long, trên không trung hàn quang chói lóa, lãnh khí bao phủ, khắp nơi đều là kiếm ảnh

"binh binh...", "leng keng leng keng"

Trong không trung giống như đánh vào thép, phát ra những âm thanh của tiếng kim loại va đập vào nhau, mười ba thanh phi kiếm, thanh nào cũng đánh trúng, toàn bộ đều chém trên người tử kim thần long

Tuy nhiên con rồng lưu manh đúng là giỏi làm người ta tức giận, nó kêu lên âm ỹ: "Wào..thật thoải mái!a...ô...ô...ao...thật thoải mái, con nhỏ xấu xí kia, mạnh thêm chút nữa đi!" nó có huyền vũ giáp hộ thể, những phi kiếm kia căn bản không thể nào làm tổn thương được tới nó, bắn ra vô số những tia lửa, nhưng lại không thể làm bị thương được nó

Lí Nhược Lan vừa then vừa tức giận, lúc này ả ta đúng là đã hận

rồng lưu manh thấu xương, đồng thời ả ta cũng chú ý tới trên người tử kim thần long có một lớp giáp trụ, ả ta làm rằm niệm chân ngôn, mười ba thanh phi kiếm hợp nhất, tạo thành một thanh thiết kiếm khổng lồ dài một trượng, chém thẳng về phía rồng lưu manh

Đòn này tử kim thần long không dám liều mạng chống lại, kiếm sắc mặc dù không thể chém bị thương nó, nhưng thân kiếm khổng lồ bên trên có chứa đựng sức mạnh khủng khiếp, nó cảm thấy có chút đáng sợ, nếu như bị chém trúng chắc sẽ làm cho nó tối tăm mặt mũi

Tử kim thần long tránh sang trái né sang phải, đồng thời không ngừng phản kích lại bằng hàng loạt những tia chớp, thỉnh thoảng lại quất cái đuôi rồng khổng lồ, với khí thế quét hàng ngàn quân, vùng tiểu thiên địa trong chiến trường này thật là vô cùng dữ dội

Bây giờ nó thật sự có cái để kiêu ngạo, không chỉ là chủ tung hoành trong thiên hạ, mà tu vi của bản thân cũng sắp sửa đột phá và lĩnh vực lục giai, trong số những ngũ giai cường giả thì có một vài người có thể đánh với nó một trận mà thôi

Lí Nhược Lan không ngừng ra sát chiêu, hận một nỗi không lập tức chém ngay được tên rồng lưu manh này, nhưng phát hiện ra cho dù phi kiếm có chém trúng tên rồng độc ác này thì cũng khó mà làm nó bị thương

Cuối cùng, Lí Nhược Lan lấy vật chí bảo của gia tộc ra, đây là một ngọc liên hoa mà trắng, cuống hoa dài nửa tấc, lấp lánh trong suốt, trên cuống hoa là ba phiến ngọc diệp, phát ra ánh sáng nhiều màu, đóa hoa lấp lánh chói mắt to bằng cái bát, hà quang chiếu rọi, thụy khí phát ra hàng nghìn tia, phát ra hàng nghìn hàng vạn đạo quang mang

Mộng Khả Nhi đứng xem ở phía xa, trong mắt xuất hiện một tia sáng kì lạ, nàng ta nhìn vào ngọc liên đài ở dưới chân, lại nhìn ngọc liên hoa trong tay Lí Nhược Lan, lập tức hiểu ra đó là vật gì

Ngọc liên đài và ngọc liên hoa đều xuất phát từ một miếng thần ngọc, được một vị đạo gia kì nhân pháp lực thông thiên tế luyện thành chí bảo, liên đài chủ phòng, liên hoa chủ công, hợp lại với nhau sử dụng vô cùng kì diệu. nếu như có thể tìm thấy được vài món đạo gia chí

bảo còn lại trong truyền thuyết, tập hợp lại với nhau, nghe nói có thể tranh cao thấp với các vật viên cổ coi bảo như cung hậu nghệ, huyền vũ giáp

"wào... con bé xấu xí kia không người đến để bán hoa à?" Tử kim thần long vẻ lưu manh, bộ dạng không biết sống chết

Lí Nhược lan cổ tay hơi giơ lên, vung mạnh một nhát, những cánh ngọc liên hoa trùng trùng điệp điệp, bay ra hàng trăm hàng nghìn cánh, giống như một màn quang vũ úp chụp về phía tử kim thần long

"Người đang chơi ảo thuật sao? Thiên nữ tán hoa, thật là hay, ồ không, nói sai rồi, nên nói là con bé xấu xí tán hoa, mới đúng là có chút mùi vị" Tử kim thần long bộ dạng lưu manh, nói lớn tiếng nói với Huyền trang hòa thượng ở bên dưới: "Tên trọc đầu, hãy coi vợ của người này, đúng là có một bộ"

Huyền trang hòa thượng sắc mặt tím ngắt, anh ta chẳng thể làm gì được rồng lưu manh

Bất cứ người con gái nào gặp phải rồng lưu manh đều bị những lời nói bậy bạ của nó làm cho tức tới phát cuồng, trước kia có Mộng Khả Nhi, bây giờ có thêm Lí Nhược Lan

"biến" lí Nhược Lan hét lên lạnh lạnh, hơn một trăm cánh hoa đuột nhiên biến lớn hơn vô số lần, che lấp bầu trời, úp trên không trung. 'chém' tiếp theo đó Lí Nhược Lan nói nhỏ, đám cánh hoa ngọc liên này từ bốn phương tám hướng chém về phía rồng lưu manh, giống như mưa đao, giống như lưới kiếm, hoàn toàn nhốt nó ở bên trong

Bình bình bình...keng keng...

" wào...aiyo...đau chết đi được!"

Cánh hoa lấp lánh giống như những tấm đao lớn, không ngừng chém lên người rồng lưu manh, mặc dù khó có thể tấn công qua được tấm huyền vũ giáp hộ thể của nó, nhưng những lực tấn công lớn như thế này, giống như vô số những chiếc chùy lớn đập vào nó, nó giống như một chiếc thuyền nhỏ giữa biển giạt dữ, bị đẩy sang đông, dạt sang tây

Tử kim thần long đau đớn kêu lên liên hồi, cuối cùng nó hét lớn: "Long đại gia không thể hiện uy phong, ngươi lại tưởng ta là một con rắn bị bệnh sao?" tiếp theo đó, nó hét lên nói với Huyền trang ở bên dưới: "Trọc đầu, ta bây giờ phải đánh vợ ngươi, ngươi đừng có trách ta đấy!"

Chương 63

Nhân giả vô địch

"vào..." Một tiếng rùng rợn gầm vang cữu thiên, khiến cho đám đệ tử đồ gia và lí gia đứng xem đều ngã lã ra đất, người rùng lưu manh phát ra ánh sáng màu tím, sau đó nhanh như chớp sáng lóe lên ở giữa đám cánh hoa, miệng nó không ngừng phụt ra vô số ngọn lửa, cuối cùng làm cho cả không gian trở thành một biển lửa, thiên địa sáng rực, những ngọn lửa lớn phóng về phía Lí Nhược Lan

Trên người tử kim thần long phát ra tử quang lấp lánh chói mắt, thân mình khổng lồ uốn lượn, nhanh chóng lao ra khỏi vòng vây của cánh hoa ngọc liên, nó không ngừng lờn lên trong biển lửa, bay trong biển lửa, thật là uy vũ

"Con bé xấu xí, mùi vị thế nào? Cho người xem ngọn lửa chân long của long đại gia, nhất định sẽ thiêu sạch đám hoa cỏ của nhà người!" tử kim thần long bay trong biển lửa, đắc ý thét lên, nó liên tục phun lửa, ngọn lửa tử kim càng thêm mạnh mẽ, muốn nuốt hết những cánh hoa ngọc liên, muốn luyện hóa chúng, sau đó ngọn tử kim đại hỏa, đã thành công bao vây lí Nhược Lan vào bên trong

Lí Nhược Lan không hề hoảng loạn, ba tấm ngọc điệp trên bông hoa bay đi, nhanh chóng biến lớn, giống như một chiếc quạt thần, quạt bay ngọn lửa bên cạnh nàng ta ra phía xa

Đồng thời, nàng ta lại tiếp tục niệm chân ngôn, những cánh hoa ngọc liên nằm trong ngọn lửa bùng bùng, nhanh chóng lao ra, một lần nữa lại chém xuống tử kim thần long

"Ai ya, con ả xấu xí cở thủ đoạn khác, không có cách nào luyện hóa được pháp bảo của người, long đại gia không tin những thứ tà ác này! Tới đây!"

Cứ như thế, tử kim thần long phóng ra tử kim đại hỏa, đốt cháy rực cả vùng trời, tiếp tục giao chiến với Lí Nhược Lan

Mộng Khả Nhi đứng ở phía xa thềm cau mài, nàng ta vô cùng hận

rồng lưu manh, không ngờ anh chàng này lại mạnh tới mức này, nàng ta đã nhìn ra được, ngọn tử kim chân hỏa đó không phải là lửa thường, nếu như người bình thường mà bị đốt một chút, chắc rằng đã trở thành tro bụi

"wào..." Tử kim thần long vừa đánh nhau vừa hát, khiến cho tất cả mọi người đều được thưởng thức 'giọng ca tuyệt thế' của nó

"ta là một con rồng tới từ đông phương, bước qua rừng đao mưa kiếm, vượt qua kiếm khí sắc bén, trải qua pháp bảo ngập trời, ta chỉ nghiêng răng, gầm lên hai tiếng, wào...wào... chẳng vì cái gì khác, chỉ vì một cô nương xinh đẹp trong truyền thuyết....gả cho tên trọc đầu! wào...!"

Thần Nam cười lớn, Huyền Trang hòa thượng vẻ mặt xanh xám, Lí Nhược Anh vẻ mặt tái mét, cuối cùng hét lên một tiếng đinh tai: "Aaaa... Tên rồng lưu manh vô lại, ta phải giết chết ngươi!"

Hàng trăm cánh hoa lại tập hợp lại tạo thành một lưới đao kiếm, bao vây rồng lưu manh ở bên trong, bay lượn trong biển lửa, hàn quang chói mắt, đồng thời, ba tấm ngọc điệp đón gió lớn lên, hóa thành ba tấm lưới khổng lồ che phủ bầu trời, chụp xuống rồng lưu manh, muốn úp nó ở bên trong

Còn bông hoa trong tay Lí Nhược Lan lúc này cũng xảy ra thay đổi, cuống hoa long lanh trong suốt nhanh chóng biến thành dài và thô, hóa thành một chiếc roi ngọc dài mười trượng, biến hóa thành trùng trùng hình bóng trên không trung theo động tác của Lí Nhược Lan, phát ra tiếng vun vút, quạt về phía Tử kim thần long

"w ào...con ả xấu xí vô dụng, cánh hoa liên chém không được, lưới không bắt được, roi ngọc càng vô dụng, để ngươi biết thế nào là cái quất đuôi của Long đại gia, xuất chiêu nữa chống rồng ta sẽ phải hối hận"

'bùm"

"wào...đau quá, đau quá, đau chết đi được!"

Tử kim thần long bị quất mấy roi, đau đớn lẫn lộn trên không trung,

chiếc roi dài uy lực vô cùng, bên trên có ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, lực đánh mạnh giống như một ngọn đại sơn, đánh tử kim thần long lần qua lần lại

Chiếc roi ngọc dài mười trượng biến hóa thành vô số đạo tàn ảnh trong không trung, quất cho tử kim thần long kêu gào liên miên, rống bĩ ổi kêu gào giận dữ, mình rống đồ sộ giã giụa, sau khi liều mạng chống lại mười mấy đòn của chiếc roi, lại tiếp tục kêu gào lùi lại đằng sau

Rống lưu manh mặc dù thực lực mạnh mẽ, lại có huyền vũ giáp hộ thể, nhưng nó có chút không chịu được nữa, liên hoa chí bảo trong tay của Lí Nhược Lan dù sao cũng vẫn là một trong những pháp bảo mạnh nhất của đạo gia, đã trải qua vô số đời cao thủ tế luyện, nó có chứa đựng đạo lực vô tận, người dùng thuật chỉ cần tâm thần tương ứng với nó, là có thể kích phát ra sức mạnh tiềm ẩn khổng lồ, đây là pháp khí vô thượng khổng chế kẻ thù giành chiến thắng

Bây giờ Lí nhược Lan dần dần bình tĩnh lại, phát huy hết những uy lực của món đạo gia pháp bảo này, trên không trung không chỉ xuất hiện các đạo tàn ảnh của chiếc roi ngọc, mà những cánh hoa đang chém xuống cùng dần dần bay một cách có quy luật

Mỗi cánh hoa liên đều giống như một thanh thần kiếm sắc bén hàn quang lóe lên, trên không trung dần dần tập trung lại thành một kiếm trận kì dị, nhốt chặt tử kim thần long ở bên trong, ngoài ra, tấm lưới khổng lồ do ba tấm ngọc điệp hóa thành càng ngày càng lớn, giống như có thể che được cả thiên địa, bao vây ở bên ngoài kiếm trận, cho dù tử kim thần long lao ra khỏi kiếm trận thì cũng rơi vào trong tấm lưới khổng lồ

Trong không trung chỉ nhìn thấy thanh roi ngọc không ngừng vun vút, tự do ra vào kiếm trận, quất cho tử kim thần long không ngừng kêu gào, rống lưu manh lần này đúng là đã bị đánh cho thê thảm

"Khốn kiếp, tức rồi, tức rồi, long đại gia tức rồi, wào... đau chết đi được..." tử kim thần long vừa kêu gào vừa hét lên: "con ranh xấu xí kia, cho người được ném mùi pháp bảo của ta!"

Tử kim thần long quất đuôi một nhát, sau khi đập bay roi ngọc và vô

số cánh hoa, sau đó quay mạnh đầu, hét lớn: "Ra đây, thần côn của ta!"

Thần nam ở trên mặt đất có chút cảm thấy xấu hổ cho tử kim thần long, pháp bảo mà nó lại gọi là...thần côn!

Trong không trung tràn ngập khói màu tím, hai chiếc sừng trên đỉnh đầu của tử kim thần long phát ra hàng nghìn hàng vạn tia sáng, chói sáng hơn cả mặt trời trên trời, hà quang tử sắc chói lóa xuất hiện trên không trung

Hai chiếc sừng của rồng lưu manh bay ra khỏi đầu rồng, không ngừng biến hóa trong không trung, cuối cùng đã hóa thành hai khúc côn dài gần mười trượng xuất hiện trong tay nó

Hai chiếc tử kim côn bỗng, thỉnh thoảng vẫn nhìn ra hình dạng của sừng rồng, tuy nhiên lúc này lại rực lên ánh sáng của kim loại, phát ra thần quang chói lóa, ở giữa có sợi dây xích màu tử kim nối lại, hai chiếc côn khổng lồ này vừa nhìn là có thể thấy đó là vô thượng linh bảo

Trong mắt của Lí Nhược Lan đang giận dữ và Mộng Khả Nhi đang rất bình tĩnh, đều lóe lên ánh sáng dị thường, họ đều biết đạo pháp đều hiểu rõ được chỗ quý giá của pháp bảo do sừng của bạch thần long tế luyện thành, rõ ràng là một bảo vật hiếm có trên đời, vạn vàng không mua được

"wào...hừm hừm...! con nhãi xấu xí kia! Trố mắt ra rồi hả? sợ rồi hả? hãi rồi hả?đây chính là thần long song tiết côn của ta, gọi tắt là thần côn!" rồng lưu manh giống như người, đứng thẳng người, một tay cầm tử kim song tiết côn lớn, cao ngạo nói: "đệ nhất linh bảo trên trời dưới đất, đại tiên tiểu thần hai giới tiên phàm đều phải cúng bái, xưng tôn trong khắp vũ trụ, thế gian vô song..chỉ có thần côn này!"

"ta sợ cái đầu người, con rồng chết tiết! đồ rắn bốn chân,! Đừng có tự ca thán nữa, nói khoác nó vừa thôi! Ta tuyên bố, song tiết côn của người sẽ thuộc về ta!" ả cuồng nữ háo chiến này kiêu chế lòng giận dữ, lập tức chú ý tới song tiết côn do sừng rồng biến hóa thành

"a a a...con ả xấu xí này nằm mơ à? Côn còn rồng còn, côn gãy rồng

chết! ta xem ngươi sẽ lấy nó thế nào?" Tử kim thần long đứng thẳng người, toàn thân tử điện chói lóa nhìn vô cùng thần vũ, tuy nhiên khí chất lưu manh vô lại thì vẫn nổi bật hơn cả

"Vậy thì hắt tới giết ta đi!" Lí Nhược Lan vung chiếc roi ngọc trong tay, quật về phía tử kim thần long, đồng thời kiếm trận do hàng trăm cánh hoa trên không trung tập trung thành bay đầu thu hẹp lại, hình thành nên một lưới kiếm dày đặc, chém về phía rồng lưu manh

"hừm hừm hừm... ả xấu xí kia, để cho ngươi biết sự lợi hại của ta, bây giờ cho ngươi biết sức mạnh vô thượng của đại thần côn vô địch! Ta đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh...."

Tử kim thần long đứng thẳng người, múa song tiết côn, đập ngang quật dọc, không ngừng đánh với chiếc roi ngọc, đồng thời, binh binh binh, leng keng leng keng, đánh bay những cánh hoa đang chém tới,

Tử kim thần côn bay lên bay xuống, phát ra từng trận tử quang, trong đó ẩn chứa long lực, đúng là vô cùng uy lực, lập tức hóa giả được nguy hiểm của rồng lưu manh, hơn nữa còn khiến cho nó từ thế phòng bị chuyển sang tấn công

"wào... Ta đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh đánh...." Tử kim thần long vừa múa tử kim song tiết côn, vừa đắc ý hát: "Có đao thương nào sánh được với côn bổng, ta đều làm cho có hình có dạng, loại binh khí nào thích nhất? song tiết côn trong nhu có cương, hự hự ha ha, hự hự ha ha, người tập võ đều nhớ, nhân giả vô địch, hự hự ha ha, hự hự ha ha, rồng bắt khuất, một thân chính khí, hự hự ha ha, ta dùng long trảo phòng ngự, hự hự ha ha, chiếc đuôi thần long đẹp đẽ, hự hự ha ha...nhân giả vô địch"

Lí Nhược Lan bây giờ thật sự sắp bị tử kim thần long làm cho phát điên, anh chàng rồng lưu manh này vừa đánh nhau, vừa hát hò âm ỹ, có lúc lại đưa lời trêu ghẹo ả ta, thật khiến ả ta phát cuồng

Tử kim thần long múa tử kim thần côn trong tay lên trên xuống dưới,

"Huyền Trang trọc đầu, bây giờ ta giật đi sừng rồng, tạm thời có thể coi như là sư huynh của ngươi, ta đi tìm vợ cho ngươi, ta cũng được

coi là đã tận tâm tận lực đó! Hự hự ha ha..nhân giả vô địch!"

Huyền Trang: "#%@&....."

Thần Nam bây giờ có cảm giác dở khóc dở cười, tử kim thần long đúng là biết cách gây chuyện... Đồng thời chàng cũng thâm kinh ngạc, rồng lưu manh tiến bộ thật thần tốc, những ngũ giai cao thủ bây giờ tuyệt đối không có ai có thể lấy đi được tính mạng của nó, chắc rằng cũng chỉ có vài người thanh niên ở đây là có năng lực đánh với nó một trận

Lí Nhược Lan giận dữ tới cực điểm, chiếc roi ngọc trong tay vung ra như gió

Bùm

Chiếc roi ngọc lớn phát ra cương phong, đập xuống đất, chém thành một rãnh sâu, thanh thế thật đáng sợ

Bây giờ ánh mắt của tất cả mọi người đều chú ý lên không trung, dù sao đó cũng là một trận đấu giữa một đỉnh phong cường giả trong số thanh niên và một thần long trong truyền thuyết, vô cùng hấp dẫn người xem.

Chương 64

Ngã yếu biến thân

Đông Phương Trường Minh và Đổ Hạo cũng ngừng đánh nhau, bắt đầu chú ý tới trận đại chiến trên không trung, vừa nãy hai người sử dụng liệt thiên thập kích và Thuận thiên thất thần kiếm, đánh nhau một trận, tuy nhiên bọn họ đều ngừng lại vào đúng lúc

Bọn họ đều đã đoán ra được sự nông sâu của đối phương, tình thế bây giờ có chút phức tạp, hai người đều không muốn liều chết, kẻ địch mà họ đều muốn giết chính là Thần nam, hai người đều có cùng những suy nghĩ, sau khi có cơ hội giải quyết Thần Nam xong, lại tranh giành vị trí thanh niên trí tôn

Ánh mắt của họ đều tập trung vào tử kim song tiết côn của rồng lưu manh, đây chính là linh bảo mà tử kim thần long tế luyện hàng nghìn năm, trong đó có chứa đựng linh lực mạnh mẽ không thể nào tưởng tượng được

Bùm

Rồng lưu manh uốn lượn, lúc nó dùng tử kim song tiết côn đập vào cánh ngọc liên, không cẩn thận đã đập thẳng xuống đất, đánh thành một rãnh lớn, mặt đất rung chuyển kịch liệt

Thân rồng đồ sộ chuyển động uốn lượn trong không trung, hai chiếc thần côn bay qua bay lại, tử kim thần long giống như một đại yêu ma, xung quanh nó là khói tím dày đặc, khiến cho nó trở nên vô cùng dũng mãnh

Lí Nhược Lan vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, không thể ngờ được rằng thực lực của Tử kim thần long lại mạnh đến như vậy, ả ta nhất thời không thể làm gì tử kim thần long, cứ như thế này thì càng ngày càng ta sẽ càng bị động hơn

"ya..."Ả ta ngửa cổ lên trời hét lớn một tiếng, tiếng hét của người con gái tuyệt thế mỹ nữ vang vọng, khiến cho đám đệ tử nhà đồ gia và lí gia đứng xem trận đánh đều thổ huyết không ngừng

Đề tử Lí gia hiểu rất rõ công pháp của vị đại tiểu thư này, biết được ả ta sắp sửa kích phát 'chiến ý' trong 'loạn chiến quyết', sắp sửa biến thành một người cuồng chiến, tất cả các đệ tử Lí gia đều nhanh chóng lùi lại phía xa, họ đều biết rất rõ sự đáng sợ của ả đại tiểu thư này trong trạng thái đó

"ya..."tiếng thét của Lí Nhược Lan xuyên qua tầng mây, xung quanh nàng ta cương khí cuộn cuộn, cương khí hộ thể dày tới một mét, mái tóc dài đen nhánh dựng đứng, đôi mắt vốn dĩ rất đẹp tràn đầy sát khí, trong lúc này Lí Nhược Lan giống như một nữ tu la, 'chiến ý' trong 'loạn chiến quyết' đã được nàng ta hoàn toàn kích phát, bây giờ nàng ta đã thể hiện ra võ công đáng sợ so với những người cùng trang lứa

Thần Nam trên mặt đất hít một hơi khí lạnh, vừa nãy chàng ta còn đang tính toán phải dùng một trăm chiêu, hay là cần dùng hai trăm chiêu mới có thể đánh bại người con gái này, nhưng bây giờ mọi sự tính toán vừa nãy của chàng đã hoàn toàn sụp đổ, bây giờ chàng có chút không biết phán đoán thế nào

Đệ nhất thanh niên cao thủ của đệ nhất đạo môn này đem tới cho người ta cảm giác không thể nào đoán biết được,, đặc biệt là chiến ý bùng bùng, đáng sợ tới cực điểm, đó là sự tự tin vô địch, đây là một người con gái cuồng chiến

"hải đảo thiên biên thiên tác nhai, sơn đặng tuyệt đỉnh ngã vi phong!" giọng nói lạnh lùng phát ra từ miệng của Lí Nhược Lan, nàng ta cứ như thế đứng trên cao không trung, mặc dù là một người con gái, nhưng trong lúc y quyết tung bay, lại phát ra tư thế tuyệt thế hào cường bao phủ thiên hạ

"Ả đàn bà này e rằng còn mạnh hơn cả Đỗ Hạo!" đây là sự đánh giá của Thần Nam dành cho Lí Nhược Lan

Rồng lưu manh không còn ăn nói linh tinh nữa, nó đã phát hiện ra đối thủ biến thành vô cùng đáng sợ, nó cầm tử kim song tiết côn thận trọng nhìn Lí Nhược Lan

"vút"

Tiếng roi kêu như tiếng sấm dậy, roi ngọc đánh ra một đường cong quái dị, quất mạnh về phía tử kim thần long, rồng lưu manh vội múa song tiết côn, nghênh chiến

Bình bình....

Trong không trung phát ra từ hồi âm thanh kim loại đập vào nhau, thanh ba cuộn cuộn vang vọng khắp mười mấy dặm

"vút vèo..."

"bùm bùm..."

Chiếc roi dài mười trượng và song tiết côn dài mười trượng, không ngừng đập xuống đất, dễ dàng như dao sắc cắt vào đậu phụ, mọi khi roi ngọc và song tiết côn từ trong mặt đất bay ra, đều ma theo vô số những tảng đất đá lớn bay lên, những tảng đất đá nhẹ có nghien cân, nặng thì trên cả vạn cân,, khi bay cách mặt ddaatsaa mười mấy mét thì nổ vụn,, khiến cho khắp bầu trời toàn là cát bụi, cả thiên địa bị quật nát

"wào..." Tử kim thần long gầm lên liên hồi, lúc này đây, nó không dám khinh xuất, nó uốn lượn mình rồng đồ sộ, giống như một đám mây bao phủ khắp không trung, giao đấu kịch liệt với Lí Nhược Lan

Kình khí vô biên cuộn cuộn lan tỏa, mặt đất bên dưới sớm đã bị một người một rồng đánh cho không còn ra hình dạng gì nữa

Lúc này không chỉ Thần Nam biến sắc, Mộng Khả Nhi Đông Phương Trường Minh, Đỗ Hạo cũng đều biến sắc

Sự hùng mạnh của tử kim thần long một thần thù chỉ xuất hiện trong truyền thuyết đúng là không còn gì phải nghi ngờ nữa, còn biệt hiện của Lí Nhược Lan đúng là càng đáng ngạc nhiên, từng là đông thổ đệ nhất đạo môn, quả nhiên là có chỗ độc đáo. Loạn chiến quyết không hổ là tuyệt học cấp cao nhất trong thiên công bảo điển, lúc này đây, đệ nhất truyền nhân của đệ nhất đạo một dừng như sắp đánh nhau đến phát cuồng, mái tóc bay tứ tung, sát khí đằng đằng, kiêu nữ tuyệt thế trong thiên hạ bây giờ giống như một ma nữ

"ya.." Lí Nhược Lan liên tục thét lên, tuyệt sắc mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành, lúc này thể hiện ra tư thái cường thế bề ngẩng thiên hạ, duy ngã độc tôn

Biến

Cây roi dài mười trượng đột nhiên nhanh chóng thu nhỏ, phát ra hàng vạn đạo hà quang, ánh sáng chói lóa khiến cho người ta không dám nhìn trực diện, chiếc roi ngọc không ngừng biến hóa, cuối cùng biến thành một thần kiếm dài hơn ba mét, ánh sáng lấp lánh chói mắt, khiến người ta khiếp sợ

Đây không giống như những phi kiếm bình thường của những kẻ tu đạo, giống với vô thượng lợi khí của kẻ võ giả, Lí Nhược Lan hai tay nắm chắc kiếm, lạnh lùng nhìn tử kim thần long, hai mắt phóng ra hai đạo ngân quang, sau đó đột nhiên lao lên không trung, giống như một tia chớp tới trên đầu rồng lưu manh, sau đó hai tay cầm kiếm, với khí thế chém hoa sơn, chém thẳng xuống dưới

Thần nam, Đông Phương trường Minh, Đổ Hạo đều kinh ngạc, đây là một người con gái tu đạo, sao lại giống một võ nhân tấn công cự li gần thế này?

Mộng Khả Nhi trong mắt lóe lên ánh sáng kì lạ, nàng ta thông qua mật điển của Đạm Đài phái được biết rằng, loạn chiến môn và sư môn của nàng ta có cội nguồn tương đối gần nhau, hôm nay nhìn thấy Lí Nhược Lan dùng thần thông của võ giả, nàng ta cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên

"giết"

Thần kiếm trong tay Lí Nhược Lan hàn quang phát ra xung quanh, kiếm khí chói lóa dài mười trượng, khí lạnh đáng sợ

"vào..." tử kim thần long gầm lên, 'keng'

Tiếng kim loại va vào nhau đình tai, như muốn xé rách màng nhĩ người ta, khiến cho đám đông thấy chói tai kiếm khí thực chất hóa do thần kiếm phát ra, chém mạnh vào tử kim song tiết côn

So với cơ thể rồng đồ sộ của tử kim thần long thì thân hình của Lí Nhược Lan rõ ràng nhỏ yếu hơn nhiều, tuy nhiên trong lúc này nàng ta lại tỏ ra chiến ý vô cùng đáng sợ, khiến người ta có cảm giác anh hùng trong thiên hạ đều ở dưới chân ta. Lí Nhược Lan tóc dựng ngược, hay phát sát khí càng ngày càng dày đặc, hai tay nắm chắc thần kiếm, thần kiếm phát ra kiếm mang dài mười trượng, đã ép tử kim song tiết côn của tử kim thần long xuống, sau đó ghìm cơ thể đồ sộ của tử kim thần long xuống dưới mặt đất

"ya...." Cùng với tiếng thét vang vọng của Lí Nhược Lan thần kiếm trong tay quang mang càng chói lóa, khiến cho tử kim thần long hoàn toàn bị đánh rơi xuống đất

Bùm

Cơ thể rồng đồ sộ, bị đập mạnh xuống đất, đá bay ngược lên không trung, cát bụi ngập trời, tử kim thần long giận dữ gầm gào liên hồi, thân người con lại, giống như một mũi tên bay lên

Tuy nhiên, động tác của Lí Nhược Lan càng nhanh hơn, hai tay ả ta nắm chắc Thần kiếm, bay thẳng về phía Tử kim thần long, lúc này đây nàng ta đã thân kiếm hợp nhất, thể hiện ra hoàn toàn là tuyệt học cấp cao nhất của võ giả, càng không giống với một người tu đạo

Đỗ hạo than: "Loạn Chiến môn quả nhiên có cái để ngông cuồng! danh là đạo môn, nhưng pháp quyết tu luyện lại có cả những tinh hoa của võ học, loạn chiến! loạn chiến! chữ 'chiến' có thì ra chính là ở điểm này"

Mộng khả Nhi thì nhìn chăm chăm vào lí nhược lan thân kiếm hợp nhất, chứng minh cho tuyệt học của phái nàng ta, nghĩ về ý nghĩa của võ đạo kết hợp

Đông Phương Trường Minh ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, dùng ngôn ngữ cổ của đại lục nói: "Kì lạ, công pháp thật quen quá, sao lại giống với pháp quyết được sáng tạo nên bởi một tên điên trong truyền thuyết của giới tu luyện vạn năm trước? nếu như đúng là người cùng mạch với tên điên cuồng đại tài đó, thì đời này đúng là khiến người ta chờ đợi"

Keng

Bùm

Lí Nhược Lan thân kiếm hợp nhất, lúc này nàng ta giống như một chiếc cầu vồng dài đáng sợ, bắc ngang trên không trung, thân kiếm kết hợp làm một cách hoàn mỹ, phát ra ánh sáng khiến người ta không thể nào nhìn trực diện, kiếm khí ngút trời bay khắp không gian, khiến cho tử kim thần long hoàn toàn bị ghì xuống đất

Loạn chiến môn không hổ là môn phái đệ nhất công cuồng trên đại lục, công phát của bọn họ lấy chữ 'cuồng' làm tên, lúc không đánh nhau thì bọn họ ai nấy đều phát ra khí chất xuất trần, tuy nhiên một khi động thủ, ai nấy đều biến thành một kẻ điên dại

Đệ nhất thanh niên cao thủ trong phái Lí Nhược Lan, lúc này đây đã trở thành một cuồng nữ hiếu chiến, đạo gia chí bảo Ngọc Liên Hoa biến thành thân kiếm, khiến cho ả ta giống như hổ thêm cánh

Những cánh hoa bay trên không trung, liên diệp đã bay xung quanh ả ta, từ từ dính lên trên người ả, hóa thành ngọc giáp che phủ lên người ả, lúc này ả ta giống như một anh hùng bễ nghể thiên hạ, khiến cho tất cả mọi người đều không khỏi sinh lòng kính nể

"ya..."

Lí Nhược Lan thân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo hồng quang chói lóa, để lại một cái đuôi ánh sáng dài, ép tử kim thần long xuống dưới mặt đất, thân kiếm không ngừng vung lên, ghì nó xuống dưới đất, khiến cho nó không thể nào bay lên được

'wào...'

Rồng lựu manh kêu gào liên hồi, Lí Nhược Lan phát cuồng khiến nó phải chịu thiệt thòi, nếu như không phải có huyền vũ giáp hộ thể, chắc nó đã bị thương rồi, cho dù nó cũng bị ả đàn bà tóc tai dựng ngược, hai mắt sát khí đằng đằng đánh cho suýt nữa hộc máu

Lí Nhược Anh đang trong trạng thái cuồng bạo, khiến cho nó càng ngày càng cảm thấy khó đối phó, ả đàn bà này quá điên cuồng, khiến

cho nó phải mệt nhọc, phần nộ vô cùng'

'wào...long đại gia cũng phải biến' Tử kim thần long thét lên một tiếng, sau đó cơ thể nhanh chóng biến nhỏ lại, đuôi và trảo bắt đầu thu lại, đầu bắt đầu trờ lên mờ ảo, người nó phát ra tử quang, đẩy lùi Lí Nhược Lan ra xa.

Chương 65

Loạn chiến

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, đến cả Thần nam cũng tỏ ra vẻ kinh ngạc, sống với nhau một thời gian dài, chàng vẫn không biết được tu vi rồng lưu manh năm xưa mạnh đến mức nào, bây giờ cùng với thực lực của nó dần hồi phục, cuối cùng đã nhìn thấy được tiềm lực của nó, chẳng trách năm xưa nó đã được cổ thần chú ý tới, muốn thu phục nó làm tọa kì

Wào...

Tử kim thần long gầm một tiếng vang vọng đất trời, truyền xa trăm dặm, lúc này người nó nhanh chóng biến nhỏ thành chiều cao của một người, long trảo biến thành chân tay người, người rồng biến thành dáng người, toàn thân áo tím, tuy nhiên phần đầu vẫn là khói trắng mịn mù, vẫn không thể nào hiện ra chân dung

Wào...

Ngoài phần đầu ra, tử kim thần long đã hoàn toàn hóa hình, thân hình cao lớn sừng sững, vô cùng bất phàm

"wào..." Nó vung hai thanh tử kim song tiết côn cũng đang biến nhỏ lại, không ngừng gầm gào, chỉ có phần khói tím ở phần đầu là không tan đi, vẫn khó lộ ra chân dung

"Khốn kiếp...! Wào...@#\$%@.... không thể hoàn toàn hóa hình, long đại gia ta tức chết mất... không biết bao giờ mới hồi phục lại được thần thái của ta khi xưa, để ánh sáng của ta lại một lần nữa chiếu rọi khắp đại địa..." khói tím ở phần đầu của tử kim thần long tan đi, nhưng tiếc đó không phải là đầu người, mà vẫn là đầu rồng, nó vẫn chưa thể hoàn toàn hóa hình

Tuy nhiên, điều này cũng đủ để mọi người ngạc nhiên rồi, hình người, đầu rồng bây giờ càng tỏ ra bất phàm

"Con rồng chết tiệt! Ta không cần biết người biến thành cái gì, hôm

nay ta nhất định phải giết ngươi!" Lí Nhược Lan tóc dựng ngược, ánh mắt giận dữ phát ra sát khí, tay nắm chắc thần kiếm, lao từ trên không trung xuống

"Con nhãi xấu xí kia, long đại gia đã hàng nghìn năm nay không được vui vẻ thế này!" tử kim thần long thân người, đầu rồng, chân đứng trên tử vân bay lên, lao thẳng lên không trung, song tiết thần côn trong tay ánh sáng rực rỡ, chói lóa

Tuy nhiên đúng trong lúc này, Mộng khả Nhi vẫn đứng lặng yên trên không trung, đột nhiên đứng trên ngọc liên đài nhanh chóng lao tới, chín cánh ngọc liên trên liên đài phát ra hàng vạn đạo hà quang, nhanh chóng bay lên trời, to hơn hàng trăm lần, mỗi phiến đều to bằng một gian nhà, chém về phía tử kim thần long

"wào...mẹ mìn Mộng, ngươi cũng tới rồi, tốt quá, hôm nay Long đại gia phải đánh một trận thoải mái" tử kim thần long thân hình biến nhỏ lại nhanh chóng hơn nhiều so với khi trước, người để lại một tàn ảnh trên không trung, nhanh chóng tránh đi những cánh hoa đang bay tới, đồng thời song tiết côn trong tay cũng nhanh chóng đánh vài đòn về phía Lí Nhược Lan

"Mộng sư muội, ngươi muốn làm gì?" Huyền trang hòa thượng ở dưới mặt đất nhìn thấy Mộng Khả Nhi ra tay đối phó với tử kim thần long, thì tỏ vẻ khó hiểu

Mộng Khả Nhi không hề trả lời, đứng trên Ngọc liên đài lao vào trận chiến, không ngừng điều khiển cánh ngọc liên bay tới tấn công tử kim thần long

Trong mắt Lí Nhược Lan hàn quang lóe lên, nhưng không nói gì, thân và kiếm đã hóa thành một thể thống nhất, vút ngang qua không trung, giống như một chiếc cầu vòng dài không ngừng đuổi theo tử kim thần long

Hai người con gái đều là những nữ thanh niên cao thủ lợi hại nhất thời nay, hia người sau khi kết hợp lại, thì rồng lưu manh dù đã hóa hình nhưng cũng khó mà chống lại được, mấy lần bị đánh từ trên không trung rơi thẳng xuống đất

"wào...Long đại gia tức chết đi được, hai con mẹ mình các người hãy nhớ đấy, đợi đến khi long đại gia hoàn toàn khôi phục lại được thực lực, nhất định sẽ phân ra vài hóa thân, đập vào mũi các người"

Bùm

Wào

Tử kim thần long lại bị đánh lún vào trong đất

Lí Nhược Lan lạnh lùng nhìn Mộng khả Nhi nói: " Người muốn giành sừng rồng với ta sao? Hừm, ta không thể để người đạt được, ta nhất định sẽ lấy được đôi sừng rồng này!"

Mộng Khả Nhi bình tĩnh trả lời: "Tới nay trong số đạo gia chí bảo, chỉ thiếu pháp khí dùng một đôi sừng rồng luyện hóa thành, người giành được hay ta giành được đều giống nhau, tuy nhiên cuối cùng thì các pháp bảo Ngọc liên đài, sừng rồng đều tập trung trong tay một người, sau cùng tập trung thành một bộ chung cực thần giáp trong truyền thuyết"

"hừm" Lí Nhược Lan gằn giọng, nói: "Liên Hoa, Liên Đài sớm muộn gì cũng hợp nhất, nhưng nhất định do ta thực hiện"

Wào...." Tử kim thần long gầm lên một tiếng, lao lên mặt đất

Tuy nhiên nghênh tiếp nó không phải là Lí Nhược Lan và Mộng Khả Nhi, Đông Phương trường Minh và Đổ Hạo từ nơi xa nhanh như chớp lao tới, chưởng lực rời non lấp bể của hai người đánh về phía nó

Đoàng

Kình khí mạnh mẽ, khiến tử kim thần long bay ra xa hàng chục dặm

Thần nam mắt lóe lên hai đạo lãnh điện, tay hất tung trường bào trên người, chiếc áo dài rộng hóa thành mảnh vụn trên không trung 'leng keng' một tiếng tử vong ma đao xuất hiện trong tay phải chàng ta

'Huyền trang hòa thượng hãy mau rời khỏi đây, huynh bị trọng

thương, ở lại đây cũng không giúp được gì!"

Thần Nam tay cầm tử vong mao đao nhanh chóng bước lên phía trước, sau lưng chàng ta có các bóng đen đi theo, bảy tám bộ binh khí mà ảo màu đen múa lượn, trong đó một tấm thuẫn cổ xưa rất rõ ràng, đã gần như thực chất hóa giống như thanh ma đao trong tay chàng

Huyền trang hòa thượng há hốc mồm, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng không nói thành lời, anh ta biết rằng tiếp theo sau đây nơi này chắc chắn sẽ có một trận sinh tử đại chiến, với võ công của anh ta mà nó cho dù không bị thương, cũng chẳng giúp được gì, lời nói của Thần Nam cũng chỉ là nể mặt anh ta mà thôi

"Lí Nhược Lan người hãy đợi đây, Huyền Trang ta tu không tu thành đại phật thì thu thành đại ma, nhất định sẽ thay Vương Huy rửa mối huyết hận này" Huyền Trang sau khi thét câu này xong, nhanh chóng lao về phía xa, anh ta không muốn trở thành gánh nặng cho Thần Nam

Lí Nhược Lan rất muốn giết Huyền trang hòa thượng, dù sao thì tên huyết hòa thượng này cũng đã giết rất nhiều người của Lí gia, sớm đã bị gia tộc này liệt vào kẻ thù số một phải tiêu diệt, nhưng bây giờ ả ta không thể phân thân ra được, Đông Phương Trường Minh, Đồ Hạo, Mộng Khả Nhi đều muốn lấy sừng rồng, mà ả ta lại muốn thứ khô bảo ấy phải thuộc về mình, ả ta không muốn đôi sừng rồng này rơi vào tay kẻ khác, toàn bộ thần thức đều tập trung vào người rồng lưu manh

Thần Long không có số lượng đông đảo như các loại thần thú khác, thần Long thật sự hàng nghìn năm khó xuất hiện một lần, bất luận là trên trời hay dưới đất, đều vô cùng khó tìm kiếm được tung tích của nó

Hai sừng của Tử kim thần long rõ ràng là long vật hàng nghìn năm tuổi, là nguyên liệu lí tưởng nhất để tạo ra các chung cực binh khí, bất luận là võ giả hay kẻ tu đạo đều để ý tới thứ khô bảo này

"wào...Hai con thỏ để nhà các người mà cũng muốn tham gia sao?" Tử kim thần long thật sự tức giận, giần dữ đưa mắt nhìn Đông

Phượng trường Minh và Đỗ Hạo

Đỗ Hạo cười nhạt nói: "Lão tổ tông của ta sắp được ba trăm năm tuổi thọ, nếu như ta tặng người một đôi sừng thần long trong truyền thuyết, người nhất định sẽ rất vui mừng!"

"oa a a..., hừm, đồ thổ đế, đám khốn nạn nhà ngươi, e rằng đã bị một lão quỷ nào đó giết sạch rồi, ngươi vẫn còn muốn chúc thọ lão ta, năm mơ!" nói tới đây, Tử Kim thần long nhanh chóng dừng lại

Đỗ Hạo vẻ mặt biến sắc, Hấn ta đã nghe thấy chuyện có một kẻ là thi vương vô địch đã từng xông vào Đỗ gia huyền giới, hấn ta không hiểu tại sao tử kim thần long làm thế nào lại biết được chuyện này, cho dù hấn có nghĩ nát óc cũng không thể nào nghĩ ra được, tên vô địch thi vương đó chính là do rồng lưu manh và Thần Nam ở trước mặt dẫn vào Đỗ gia huyền giới

Đông Phương Trường Minh trên mặt nở nụ cười tàn khốc, giống như một dã thú nhìn vào Tử kim thần long, dùng ngôn ngữ của đại lục nói một cách trôi chảy: "Phàm là những người có liên quan tới Thần nam đều phải chết, cho dù ngươi là thần long thì cũng không phải là ngoại lệ, hướng hồ, võ công của ta đã tăng lên một lĩnh vực mới, có lẽ trong hai tháng là có thể tu luyện thân ngoại hóa thân rồi, một đôi sừng thần long đúng là thức vũ khí để là hóa thân!"

Nói xong lời nói này, những thanh niên cao thủ trong trận đấu đều biến sắc, chỉ có những cao thủ đạt tới lục giai cảnh giới, mới có thể tu luyện thân ngoại hóa thân, nhưng cho dù bước vào lĩnh vực lục giai cũng không nhất định tu luyện thành công, đây hoàn toàn dựa vào khả năng thiên phú của từng người, như thế có thể thấy được sự đáng sợ của Đông Phương trường Minh, hấn có thể là người tiếp cận gần nhất tới lục giai cảnh giới trong số những người ở đây, lúc nào cũng có thể trực tiếp bước vào lĩnh vực lục giai

Soạt soạt...

Trên không trung xuất hiện hai đạo quang mang, Lí Nhược Lan và Mộng Khả Nhi lao xuống thấp, cùng với Đông Phương Trường Minh và Đỗ Hạo từ bốn phía bao vây lấy Tử kim thần long vào bên trong

"wào...." Tử kim thần long giận dữ gầm lên: "Thì ra là bốn kẻ các ngài đều có ý cướp sừng rồng của long đại gia! Đừng có nằm mơ, Bốn long đã nói qua, rồng còn còn còn, rồng chết còn gãy!" Nó vung mạnh tử kim song tiết côn lên, phát ra ánh sáng màu tím chói lóa

Bùm bùm bùm...

Thiên địa rung chuyển, Thần nam từng bước từng bước tiến lại, tiếng bước chân có âm luật, tử vong ma đao phát ra quang mang lạnh lẽo, một luồng khí tức chết chóc dày đặc bốc ra

Thiên địa rung chuyển theo đó là những vết nứt lớn từ dưới chân Thần Nam lan ra phía xa

'a...."

'a...."

.....

Thần nam do vẫn đứng quan sát ở bên ngoài, đứng cách không xa so với đám đệ tử đồ gia và lí gia, sau khi vết nứt lao vọt dưới chân đám người đó, mấy chục người đồng thời bị hút lên không trung, nổ vụn trên không, những mảnh vụn của xác chết bắn ra xung quanh, máu ngập trời, mùi máu tanh nồng nặc

Những kẻ may mắn lộ ra vẻ kinh hãi thất sắc, nhanh chóng lùi lại phía xa, những thanh niên cường giả đỉnh phong ở trước mặt khiến cho chúng vô cùng sợ hãi, mỗi lần giơ tay nhắc chân của họ cũng đủ để dồn bọn chúng vào chỗ chết, thực lực của hai bên thật sự cách biệt quá lớn

"wào... THẦN Nam người không được lại đây, hôm nay Long đại gia phải dạy bảo cho đám tứ đại thanh niên cao thủ này, ta không tin là không thể chế ngự được chúng" Tử kim thần long cầm song tiết côn, gầm gào liên hồi

"Nhớ lại năm xưa, long đại gia đánh khắp thiên hạ đều không có địch thủ, hiệu là đệ nhất trong vũ trụ, mong muốn bại một lần mà không được. Cuối cùng, tới tận tây phương, không chỉ gặp được tiểu bạch

long, mà còn có được danh hiệu bất bại ở tây phương," Tử kim thần long nước bọt bay tứ tung, nói: "Năm đó để báo thù cho tiểu bạch long, một mình Long đại gia ta cầm song tiết côn, đại chiến với các cao thủ ở tây phương, trong một đại hợp cốc tằm tối ta đã một mình giết chết bảy thiên sứ giai vị cao, nếu như không phải một tên chủ thần bỉ ổi vô sỉ đánh lén ta. Ta suýt nữa đã đánh tới cả thần giới Tây phương"

Thần Nam dừng lại, còn Đông Phương trường Minh, Đổ Hạo, Mộng Khả Nhi và Lí Nhược Anh vẫn không tin lời của rồng lưu manh, bốn người xông về phía nó theo bốn hướng.

Chương 66

Trương cuồng

"wào..." Tử kim thần long kinh hãi lao lên trên trời, muốn tránh đòn tấn công của Đỗ Hạo và Đông phương Trường minh rồi sẽ tính tiếp

Chỉ có điều, không chỉ có Mộng Khả Nhi và Lí Nhược Lan có thể bay đuổi theo nó mà ngay cả Đỗ Hạo và Đông Phương Trường Minh cũng tấn công nó một cách có hiệu quả

Thuận thiên thất thần kiếm mà đỗ hạo dùng huyết ma thái cực đồ để điều khiển đã không còn là màu hoàng kim thuần túy nữa mà màu vàng của thanh kiếm đã nhuộm thêm màu đỏ huyết nhạt, mặc dù không phải là thiết kiếm thật sự, nhưng thanh quang kiếm gần như đã thực chất hóa này càng đáng sợ hơn, bay thẳng lên theo sự điều khiển của Đỗ hạo, nhanh chóng đuổi lên trên không trung

Tử kim thần long bị Mộng Khả Nhi và Lí Nhược Lan đuổi theo trên không trung, kim kiếm nhuộm màu đỏ huyết nhanh chóng đuổi theo, mặc dù bị tử kim song tiết côn đánh tan, nhưng cứng khiến cho nó trúng một đòn nặng như trùy giáng, cả người nó ru lên

Cũng trong lúc này, liệt thiên thập kích vô thượng ma công của Đông Phương Trường Minh đánh tới, cương khí tử sắc hóa thành một đám mây màu tím lao tới bao phủ lấy nó ở bên trong

Tử kim thần long gầm lên một tiếng, phun ra một ngọn lửa chân long, đánh bay đám mây khói màu tím, nhưng nó cũng bị đòn tấn công đó đánh bay ra mười mấy trượng

Lí Nhược Lan tóc dựng thẳng đứng, hai mắt phát ra hai đạo ngân quang, thân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo thất luyện, chém về phía tử kim thần long vừa mới đứng vững được lại

Đồng thời cũng trong lúc này, Mộng khả Nhi đứng trên Ngọc liên đài cũng nhanh chóng lao về phía trước, bốn phiến ngọc liên hộ thân, năm cánh hoa ngọc liên to bằng gian nhà chém mạnh về phía rồng lưu manh

"leng keng leng keng.." binh binh binh binh...

Bùm

"wào...Đau... mẹ mìn Mộng kia lại vẫn là cái chiêu cũ rích này!"

Cho dù Tử kim thần long vung tử kim song tiết côn phóng ra những đợt tử quang, nhưng cuối cùng cũng khó mà chống lại được các cao thủ đồng loạt tấn công thế này, nó bị đánh lún sâu xuống dưới đất

"Wào... Thần Nam cái tên tiểu tử khốn nạn, sao lại thật thà thế chứ? Ta..." nói tới đây giọng của rồng lưu manh nhỏ hẫ đi, rõ ràng là có chút ngại ngùng, nói: "ta... chẳng qua là khách sao với người mà thôi, người...sao không nhanh tới giúp một tay' tử kim thần long nhanh chóng lao lên mặt đất.

"chết vì sĩ diện, đáng đời!" thần nam tay cầm tử vong ma đao bước nhanh về phía trước, khí tức tử vong vô tận lan tràn khắp không gian, chàng nhìn mấy người thanh niên cao thủ ở trước mặt nói: "Các người đều cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất thanh niên cao thủ sao, bao vây tấn công tử kim thần long như vậy mà không cảm thấy xấu hổ sao?"

Mộng Khả Nhi nhìn thấy Thần Nam tới gần tử kim thần long, cho dù vẻ mặt của nàng ta có vẻ bình tĩnh, tuy nhiên Thần Nam vẫn phát giác ra ngọc liên đài dưới chân nàng ta khẽ rung lên, nàng ta đang cố gắng kìm nén những dao động tình cảm kịch liệt trong lòng

Lí Nhược Lan tóc dựng đứng hết lên, đôi mắt tràn đầy sát khí, ả cuồng nữ háo chiến này phát ra chiến ý vờ vờ, thần kiếm trong tay chỉ vào Thần Nam, vừa tự phụ vừa cao ngạo nói: "Ta nhất định lấy được đôi sừng rồng này, từ trước tới giờ ta không hề liên thủ với bất cứ ai đối phó với con rắn bốn chân này, không cần biết ai tranh sừng rồng với ta, tất cả đều là kẻ thù của ta!"

Đỗ Hạo cũng cười nhạt: "Ta cũng muốn có sừng rồng, Thần nam người có phải muốn ngăn cản ta? Ta không ngại sẽ đánh với người một trận, yêu tâm sẽ không có ai nhúng tay vào trận đấu giữa ta và người đâu. Ta cần phải khiến cho cả giới tu luyện đông thổ này biết

rằng, rốt cuộc ai mới là chí tôn trong giới thanh niên!"

Đông Phương Trường Minh đưa mắt nhìn Lí Nhược Anh, Mộng Khả Nhi, Đỗ Hạo, rồi lại nhìn Thần Nam, dùng ngôn ngữ của đại lục vạn năm trước cười lớn nói: "Ha ha ha... thật là thú vị, không ngờ lại có nhiều đối thủ hùng mạnh tới vậy, vạn năm trước muốn tìm một đối thủ tầm cỡ trong số những người đồng trang lứa đúng là một chuyện vô cùng khó khăn, vạn năm sau lại chỉ trong chớp mắt có thể gặp được vài kinh địch, thật là khiến người ta vui mừng! tuy nhiên, bọn chúng dường như đều có ý thù địch rất lớn với người!"

Thần Nam cũng dùng ngôn ngữ của đại lục vạn năm về trước nói: "hừm. Người muốn so sánh với vạn năm trước, thật sự là khác biệt rất lớn! vừa nãy chẳng qua chỉ là đánh vài chiêu với Đỗ Hạo để thăm dò mà thôi, chẳng lẽ người lại sợ thua trong tay hắn ta sao! Nếu như thế, người không có tư cách để khiêu chiến với ta, bởi vì Đỗ Hạo từng là bại tướng trong tay ta. Tuy nhiên may mắn thoát chết khỏi tay ta mà thôi. Nếu thật sự muốn giao chiến với ta, thì trước tiên hãy đánh bại hắn ta đi đã!"

"ha ha...người đang kích ta sao? Muốn ta giúp người loại trừ một kẻ địch? Hừm..., tuy nhiên cái này thì có sao đâu, giết chết Đỗ Hạo đối với ta mà nói đó chẳng qua là một việc rất nhẹ nhàng."Đông Phương Trường Minh cười tàn nhẫn, giống như một con dã thú, hắn ta quay đầu lại, nói với Đỗ Hạo: "Người đã từng bại trong tay Thần Nam?"

Nghe xong lời này, Đỗ Hạo xấu hổ chuyển sang giận dữ, hắn ta từng thề rằng phải lấy Mộng Khả Nhi làm vợ, hôm nay ở trước mặt người vợ mà hắn ta đã thầm chọn ra, lại có người nhắc tới nỗi đau khiến hắn ta cảm thấy mất mặt

"hừm. thảo mộc cũng có thời kì khô héo, có khô thì mới có lớn mạnh lên, không trải qua thất bại, không phải là một người tu luyện đúng mực, chỉ có trác trở không ngừng, những cuối cùng sẽ giẫm chân lên tất cả cường địch, đây mới gọi là những người thắng lợi thực sự. Thần Nam giết không nổi ta, nhưng lần này ta sẽ giẫm hắn dưới chân, tính mệnh của hắn, máu của hắn, sẽ trở thành đá mài đao của ta khi tiến quân vô thượng võ đạo! kẻ thắng lợi cuối cùng sẽ là ta!"

"ha ha ha... nói cho cùng thì vẫn từng thất bại, lần này người chẳng

qua là muốn rửa nhục mà tới, tuy nhiên, người chắc sẽ không có cơ hội nữa rồi, trận chiến để giả cuối cùng, người dường như không đủ tư cách! Người... sẽ là đã giẫm chân của ta, sau khi giết người, ta sẽ giao chiến với Thần nam!" Đông Phương Trường Minh cuồng thái lộ ra, một luồng khí thái bễ nghễ thiên hại hiện ra

Thần Nam có chút ảo giác, cái thể ma vương Đông Phương Khiếu Thiên của vạn năm trước dường như đã sống lại!

Đỗ Hạo tức giận tới cực điểm, tóc tai dựng ngược, Thuận Thiên thất thần kiếm 'keng' một tiếng xuất hiện trong tay của hắn ta, chỉ thẳng vào tim Đông Phương Trường Minh, hét lớn: "Như vậy cũng được, Giết người trước, rồi giết Thần Nam, ta phải để cho mọi người trong khắp thiên hạ này biết rằng rốt cuộc ai mới là chỉ tôn của thời đại mới!"

Đông Phương Trường Minh quay đầu lại nhìn Thần Nam, cười nhạt nói: "Theo như nguyện vọng của người, bây giờ ta tạm thời giúp người giải quyết một địch thủ, người đừng để ta thất vọng, giữ lại tính mệnh của người, giữ được đôi sừng của thần long, đợi ta, ta cần phải quyết đấu với người trong thời kì mạnh nhất của người, như vậy mới không nuối tiếc!"

Có thể tưởng tượng ra sự điên cuồng của Đông Phương Trường Minh, vì muốn cùng Thần Nam đấu một trận công bằng, để kết thúc những ân oán vạn năm trước, đã giúp thần nam chống lại một kẻ thù hùng mạnh, đặt mình vào trong cơn lốc

"Hey..." Đông Phương Trường Minh tóc tung bay, chân khí tử sắc cuồng bá phóng ra, xung quanh hắn ta dường như dấy lên một cơn sóng lớn màu tím

"Đỗ Hạo chịu chết đi!" Anh ta tung ra một quyền về phía trước, cơn sóng màu tím cuộn cuộn phát ra tiếng gầm rú đinh tai, giống như bao phủ toàn thiên địa lao về phía trước

Đỗ Hạo toàn thân kim quang chói lóa, chân khí kim sắc mạnh mẽ phóng ra, khiến cho hắn ta trông giống như một chiến thần kim giáp, đối diện với cơn sóng chân cương khí tử sắc đang sục sôi lao tới, hắn ta vùng mạnh thuận thiên thất thần kiếm trong tay lên chống lại!

'ya...'

'a...'

Hai người giống như hai con sư tử giận dữ điên cuồng lao vào nhau, cả không gian kịch liệt rung chuyển

Bùm

Đông Phương Trường Phong không dùng binh khí, hoàn toàn dựa vào hai thiết quyền, chống lại với thần kiếm không gì cản nổi của Đổ Hạo, nhưng lại đã làm cho thanh thần kiếm kim sắc mãnh mẽ đó hết lần này tới lần khác vỡ vụn

Đổ hạo giận dữ, Thần Kiếm cứ mỗi lần vỡ vụn đều có nghĩa rằng hắn ta đã tăng công lực thêm một bậc, thuận thiên thất thần kiếm kiếm thứ hai...thuận thiên thất thần kiếm kiếm thứ năm....

Tuy nhiên Đông Phương Trường Minh trong người có khoáng thể ma công Liệt thiên thập kích tấn công một cách điên cuồng giống như đợt sóng sau cao hơn đợt sóng trước, hắn ta giống như một ma vương vô địch, với khí thế không gì có thể nào chống lại

Thần Nam nhìn Đông Phương Trường Minh, sau đó chàng quay người, ngẩng đầu, Ma đao hướng lên trời, nói: "Lí Nhược Lan Lí gia nhà các người và Đổ gia không phải là tới tìm ta sao? Trận chiến giữa ta và người là không thể nào tránh khỏi! vậy thời gian hãy định là lúc này đi, để ta xem xem đệ nhất thanh niên cao thủ của đệ nhất đạo môn ở đông thổ rốt cuộc mạnh tới mức nào?"

Chàng ta không nhìn Mộng Khả Nhi, đối với thánh nữ của Đạm đài cổ thánh địa, bây giờ chàng không biết nên đối xử như thế nào

"wào..." RỒng lưu manh vốn nhanh nhẹn, dường như phát hiện ra điều gì, nó bay lên không trung, ngăn cản Mộng Khả Nhi

"hừm, kẻ cản ta phải chết!" giọng nói của Lí Nhược Lan vô cùng lạnh lùng, trong lúc này ả cuồng nữ háo chiến phát ra chiến ý vao vời vợi, giống như nữ chiến thần chuyển thế, hay tay cầm kiếm, hóa thành

một đạo cầu vòng dài kinh thiên, từ trên không trung lao về phía thần Nam

Mộng Khả Nhi đối diện với Thần Nam mặc dù tìm cảm dao động kịch liệt, nhưng đã được nàng ta kiềm chế lại, tuy nhiên lúc này nàng ta cũng bắt đầu hành động, mục tiêu chính là tử kim song tiết côn trong tay Tử kim thần long

Bùm bùm bùm...

Một trận đại chiến kinh thiên cứ thế diễn ra, năm vị đỉnh phong thanh niên cao thủ của đông thổ, lại thêm một thần long chỉ xuất hiện trong truyền thuyết đã phân biệt ra bắt đầu đại chiến

"A..." Đông Phương Trường Minh hét lớn trấn động thiên địa, da thịt của hắn ta đã dần dần biến thành màu tử kim, bên ngoài cơ thể phát ra những con sóng khí màu tím cuộn cuộn, một quyền đánh ra giống như thiên lôi giáng lâm, đánh vụn cả thiên địa, sóng khí cuồng bạo, chưởng lực cuồng liệt, khiến cho hắn ta giống như một ma vương, cái thế ma công liệt thiên thập kích, kinh thiên động địa

Bùm

Đông Phương trường Minh một quyền đánh lên Thuận thiên thất thần kiếm của Đỗ Hạo, không chỉ đánh vụn nó mà còn đánh bay Đỗ Hạo ra xa mười mấy trượng

"Thượng cổ ma công Liệt thiên thập kích quả nhiên danh bất hư truyền" Đỗ Hạo vẻ mặt vô cùng ảm đạm, hắn ta từ từ bò từ dậy lau vết máu trên khóe mép, khẽ thở dài nói: "Đừng có rằng người chắc chắn thắng rồi, thuận thiên thất thần kiếm của ta vẫn còn một kiếm chưa xuất ra!"

Đông Phương Trường Minh gằn giọng, vẻ mặt hắn ta vô cùng lạnh lùng, hai mắt dữ dằn giống như dã thú, lạnh lùng nói: "Vạn năm trước ta xưng hùng trong những người đồng trang lứa, vạn năm sau, ta vẫn xưng tôn trong những người đồng trang lứa, tất cả mọi người đều trở thành đã giẫm chân để ta bước vào ma đạo cực phong!"

"ha ha ha..." Đỗ Hạo cười điên cuồng đứng dậy, hộ thể cương khí

dần dần mạnh lên, chân khí kim sắc giống như ngọn lửa bùng b bùng thiêu đốt ở bên ngoài cơ thể

Đông Phương Trường Minh người cũng thật mạnh mẽ, ta thề rằng sẽ khiến người phải hối hận vì những lời nói của người! Thuận thiên thất thần kiếm! a...!" Hắn ta ngửa cổ lên trời hét lớn, ánh sáng của thanh thần kiếm trong tay càng ngang càng chói lóa, giống như một mặt trời kim sắc, kim mang rực rỡ phóng ra khắp bầu trời.

Chương 67

Thất ma đao

"A...xem kiếm! chịu chết đi!" Đổ Hạo chân dùng thiên ma bat bộ, thân hóa thành một tia chớp màu kim sắc lao đi

"Tới đây, Liệt Thiên thập kích! Kinh thiên động địa!" Đông Phương trường Minh không hề tỏ vẻ sợ hãi, trong mắt ngược lại lại hiện lên vẻ điên cuồng, vẫn dựa vào hay nắm thiết quyền. mạnh mẽ nghênh đón

Bùm

Sóng khí màu tím và cương khí kim sắc cuộn cuộn lao vào nhau phát ra tiếng nổ như tiếng sấm rền

Keng keng

Hay cao thủ xuyên qua màn khí cương, quyền và kiếm phóng vào nhau, thiết quyền đập vào trên thanh thần kiếm, phát ra tiếng kim loại va vào nhau

Đông Phương Thần Minh hết quyền này tới quyền khác đánh lại thần kiếm thứ bảy, tuy nhiên dưới sức phá hoại kinh đạo của cái thế ma công liệt thiên thập kích, kiếm kiếm không bị đánh vụn

Đổ Hạo cười nhạt, hét lớn: "CHẾT ĐI!"

Hắn ta giờ kiếm chém xuống, kim mang lấp lánh chém qua hư không, chiếu sáng khắp thiên địa, chém thẳng xuống

"kẻ phải chết là ngươi!" Đông Phương trường Minh tóc dựng ngược, toàn thân tử khí cuộn cuộn, hai tay màu tử kim hóa quyền thành chưởng, hai tay kẹp chặt lấy kim kiếm

"Ngươi bây giờ chẳng qua là một thanh thảo kiếm vô dụng biến thành một thanh thiết kiếm mà thôi, cho rằng như thế có thể giết chết được ta sao?" Đông Phương Trường Minh hét lớn một tiếng, tiếp theo

mười luồng sức mạnh thế rời non lấp biến phóng ra từ hai chưởng của hắn, lao về phía thanh kim kiếm

Đỗ Hạo vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, sáu kiếm trước đối với đối phương mà nói, vô dụng giống như thanh thảo kiếm, điều này khiến cho hắn ta vô cùng xấu hổ nhục nhã, bây giờ đối phương lại tung kinh lực liệt thiên thập kích, khổng chế kim kiếm, khiến cho hắn ta không thể nào khổng chế được nhất kiếm thứ bảy

"a..." Đông Phương trường Minh hét lớn một tiếng

Bùm

Kim quang bắn tung khắp đất trời, tuy nhiên cuối cùng bị tử khí áp đảo, Đông Phương trường Minh đã đánh tan kiếm thứ bảy của thuận thiên thất thần kiếm, Đỗ Hạo bị lực đạo cuồng bạo đánh bay năm mươi trượng, cả thiên địa đảo đảo kịch liệt, dưới chân Đông Phương Trường Minh, xuất hiện nhiều vết nứt rộng nửa mét, lan ra xa hàng dặm

Đỗ Hạo há mồm phụt ra ba ngụm máu lớn, hắn cảm thấy cảm giác thất bại khủng khiếp, từ trước tới giờ hắn vẫn là thiên tài của Đỗ gia,, được mọi người nói là ngôi sao hi vọng của Đỗ gia, nhưng từ sau khi hắn bước chân ra khỏi Đỗ gia huyền giới, đầu tiên là bại trong tay của Thần Nam, bây giờ lại bại trong tay Đông Phương trường Minh, điều này đối với hắn ta mà nói là một sự đả kích rất lớn, hắn ta không thể chấp nhận được hai lần chiến bại này

Hai kẻ chiến thắng hắn, đều là người của vạn năm trước, võ công cao như nhau, bí ẩn như nhau, Đỗ Hạo cảm thấy vô cùng đau khổ, hắn ta vốn tự tôn, cao ngạo chỉ muốn phát điên

"A... phá rồi sau đó lập, ta phải tự phế huyền công, huyền công của Thần gia không cần cũng được, ta phải luyện thanh huyết ma công, để cho huyền công tiên tổ sáng tạo ra một lần nữa xuất hiện trên thiên hạ" Đỗ Hạo đã thật sự phát điên

"a..." Đỗ Hạo toàn thân kim quang dần nhạt đi, cuối cùng hoàn toàn thu vào trong người hắn, hắn ta đau đớn lăn lộn trên mặt đất, ngũ quan vô cùng đờ đẫn, hắn đang phải chịu đựng một sự đau đớn vô

cùng

Đông Phương Trường Minh không thèm để ý, quay mặt đi nhìn hai trận chiến còn lại

Tử Kim thần long vốn dĩ lưu manh, bất cứ lúc nào cũng hiện ra với bộ dạng lừa đảo, nó biến hóa thân người đầu rồng, múa tử kim song tiết côn như gió trong không trung, 'bing bing' 'leng keng' không ngừng đánh với cánh ngọc liên của Mộng Khả Nhi, Đồng thời, nó cũng luôn mồm gào: "Có đao thương nào sánh được với Côn bổng, ta phải làm cho có hình có dáng, loại binh khí nào thích nhất? song tiết côn trong như có cương, hư hư ha ha, hư hư ha ha, người tập võ phải ghi nhớ, nhân giả vô địch!"

Tuy nhiên Mộng Khả Nhi không hề phần nộ, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, bạch y tung bay, nàng ta vẻ đẹp tuyệt thế, đem theo khí chất xuất thần, giống như dao trì tiên tử

"wào..Thế là thế nào?" Rồng lưu manh kinh ngạc thét lên

Mộng Khả Nhi đứng trên một cánh hoa liên khổng lồ, ngọc liên đài vốn ở dưới chân nàng ta nhanh chóng biến lớn, hợp lại cùng với tám cánh hoa còn lại, bao vây tử kim thần long vào bên trong

Sau đó, Liên đài và cánh hoa đã xoay thành một hoa lô với những cánh hoa chờ phóng ra, giam chặt rồng lưu manh vào trong, cuối cùng nó biến nhỏ lại thành một đóa hoa cốt nhỏ bằng nắm đấm, xuất hiện trong tay Mộng Khả Nhi,

Mộng khả Nhi vẫn có đóa ngọc liên đài này, cho tới gần đây khi võ công tăng tiến, mới dần dần thể hiện uy lực thật sự của món đạo gia chí bảo này

Bên kia, đại chiến giữa Thần Nam và Lí Nhược Lan càng kịch liệt hơn, Lí Nhược Lan đúng là một ả con gái không nên làm con gái, bây giờ ả ta còn điên cuồng hơn cả đàn ông, lông mày dựng ngược, thân kiếm hợp nhất, giống như một đạo thần quang, tung hoành khắp trên trời dưới đất, không ngừng lao về phía Thần Nam

Phạm vi chiến đấu của hai người vô cùng rộng, trong vòng hai dặm

đều nằm trong phạm vi đó, trên bãi chiến trường rộng lớn như vậy, Thần nam có lúc bị Lí Nhược Lan lao xuống đánh lù ra xa hàng mấy chục trượng, có lúc dùng tử vong ma đao đánh với Lí Nhược Lan, và tiến lên trước hàng mấy trăm dặm, những nơi mà hai người đi qua, mặt đất đều rạn nứt, đá vụn bay ngược lên không, mặt đất vốn bằng phẳng biến thành một vùng với những hầm hố lớn nhỏ, không còn lấy một chỗ đất bằng phẳng chưa từng bị phá hoại

"ya..." Lí Nhược Lan thét lớn, lại lao xuống dưới, thần kiếm trong tay chém vào tử vong ma đao, không hề lập tức rút ra, mà đã dính chặt lại với ma đao, người nàng ta ở trên không trung, dựa vào ở trên cao đánh xuống thấp, dùng thần kiếm áp đảo ma đao, không ngừng đẩy công lực, muốn đánh nát Thần Nam

"Muốn giết ta, không dễ vậy đâu!" Thần Nam hai tay cầm chắc ma đao, chống lại kinh lực mạnh mẽ của Lí Nhược Lan, chàng thét lên một tiếng: "Nghịch thiên thất ma đao! Giết!"

Bùm

Lí Nhược Lan bị Thần nam một đao chém bay lên không trung, tuy nhiên đây là một ả cuồng nữ háo chiến, ả không giận dữ mà ngược lại còn vui mừng, trong mặt lộ ra thần sắc cuồng nhiệt vô cùng, một lần nữa lại lao xuống, thét lên: "quân lâm thiên hạ, chiến ý đệ nhất! giết!"

ả đàn bà điên cuồng này, một kiếm chém xuống, giống như lật sông đổ biển, sức mạnh khủng khiếp từ trên không dội xuống, kiếm khí đáng sợ chém mặt đất thành một rãnh sâu dài hơn hai mươi trượng

Thần Nam ma đao hướng lên trời, huyền công được vận chuyển tới cảnh giới cao nhất, chống lại kẻ địch hùng mạnh chưa từng gặp phải bao giờ từ trước tới giờ. Kinh khí mạnh mẽ lao từ trên xuống bị cương khí hộ thể của chàng đánh tản ra hai bên, khiến cho mặt đất nứt ra thành những rãnh lớn nổ vang ầm ầm, cương khí cuộn cuộn, cuối cùng đã nổ bùm một tiếng, giống như chiếc trùy vụn tán rơi xuống đất, đập nát mặt đất rộng hàng trăm trượng hóa thành sa mạc

Cũng trong lúc này, Lí Nhược Lan tay cầm thần kiếm lao xuống dưới, thần kiếm đáng sợ chém mạnh xuống dưới, Thần nam cảm thấy

dường như bị cảm một ngọn đại sơn đè xuống, áp lực mạnh mẽ như muốn đè chàng nát vụn, xương cốt toàn thân chàng phát ra âm thanh răng rắc trong lực trường vô hình đó

ả đàn bà này thật đáng sợ, so với lúc đầu với thần long của chàng, khí thế của ả ít nhất cũng phải mạnh hơn bốn phần nữa, đây là ả cuồng nữ chàng chiến càng dũng mãnh, trong người dường như có tiềm lực vô tận

"a..." Thần Nam không chịu được nữa ngẩng đầu lên trời hét lớn, Nghịch thiên thất ma đao đao thứ hai chém ngược lên không trung, chém mạnh vào thần kiếm của Lí Nhược Lan

bùm

Quang mang chói lóa giống như mặt trời, cả vùng đất nơi nào cũng là dòng năng lượng điên cuồng phóng ra

Lí Nhược Lan bị đánh bay lên không trung, Thần Nam cũng bị đánh bay ra xa mấy chục trượng, tuy nhiên vẫn chưa đợi chàng kịp thở, ả cuồng nữ háo chiến Lí Nhược Lan đã thân kiếm hợp nhất lao xuống, thanh thế của đòn này càng mạnh hơn, người còn chưa tới, mặt đất đã bị kinh khí cuộn cuộn làm cho rung chuyển kịch liệt

Đúng là một ả đàn bà đáng sợ tới cực điểm, chỉ dựa vào kinh khí cuộn cuộn này có thể giết chết bất cứ cao thủ nào chưa đạt tới ngũ giai cảnh giới, không phải ngũ giai cao thủ mà bị luồng cương khí đáng sợ này quét qua nhất định sẽ tan xương nát thịt

"ya..." Lí Nhược Lan giống như cuồng ma nhập thể

Thần Nam cảm thấy một áp lực từ trước tới giờ chưa từng có, dùng tâm pháp nghịch thiên thất ma đao chém tử vong ma đao theo chàng ta vốn đã là vô địch trong số những cao thủ ngũ giai cùng trang lứa rồi, nhưng hôm nay lại khác xa với những gì chàng tưởng tượng

Lí Nhược Lan, Đông Phương trường Minh, Mộng Khả Nhi bất luận là công pháp hay võ công đều không kém chàng ta, chàng ở trong số nhưng người cùng trang lứa vẫn chưa được gọi là vô địch

"Lí Nhược Lan, xem ra chúng ta không phân rõ sinh tử thì không được, tiếp theo tốt nhất hay đem toàn bộ thực lực của người ra, nếu không người có thể hối hận suốt đời!" Thần Nam ngẩng đầu lên trời hét lớn, ma đao trong tay hướng về phía Lí Nhược Lan

"Quân lâm thiên hạ, duy ta độc tôn!" Lí nhược Lan chỉ lạnh lùng nói ra tám chữ, rồi lại lao xuống nhanh như một tia chớp

"A..."Thần Nam hét lớn, nghịch thiên thất ma đao - đao thứ ba

Đao mang dài mười trượng màu đen kịt đáng sợ chém ngược lên không trung, chém vào kiếm khí chói lóa của Lí Nhược Lan

Bùm bùm bùm....

Trên không trung giống như vang lên vô số tiếng sấm rền, những tiếng nổ không ngừng vang lên

Cương Khí Lí Nhược Lan phóng tới giống như thiên ngoại phi tiên chém xuống một kiếm hàn quang chói lòa, chém mạnh vào ma đao trong tay Thần Nam

keng

Soạt

Một tiếng kim loại va vào nhau vang lên chói tai, Ma đao trong tay thần Nam vụn ra, Lí Nhược Lan thì bay ngược lên không trung, tuy nhiên lần này Thần Nam chọn thế chủ động, ma đao thứ tư nhanh chóng hình thành trong tay chàng ta, đồng thời tám thuấn cổ xưa không ngừng chuyển động bên cạnh chàng ta nhanh chóng lao xuống dưới chân chàng ta, đem theo chàng lao thẳng lên không trung, đuổi theo Lí Nhược Lan

Mộng Khả Nhi và Đông Phương Trường Minh đều biến sắc, bọn họ không thể ngờ rằng Thần Nam có thể dựa vào sức mạnh của mình bay lên không.

Chương 68

Thất khổng

Lúc Thần Nam ở trong cơn lôn ngộ võ, từng thử tu thành thuật phi hành, hiện nay không bay được lâu, có cách xa với phi hành, tuy nhiên trong lúc giao chiến có thể bay lên trong lúc kẻ địch không để ý, khiến đối thủ không để phòng

‘chém’ Thần Nam thét lên một tiếng, đao thứ tư chém mạnh lên

Lí Nhược Lan bay ngược lên không trung, nhìn rõ ràng mọi hành động của Thần nam, ả ta không hoảng hốt, không sợ hãi chém ra một kiếm

Bùm

Hai cao thủ đều đánh mạnh ra một đòn, thần kiếm trong tay Lí Nhược Lan phát ra kim quang mang chói lóa, biến hóa thành ngọc liên hoa, bị đánh trở lại nguyên hình, ả ta bay ra mấy chục trượng sau đó mới giữ vững được người

Ma đao trong tay thần nam vỡ vụn, chàng bị đánh bật ra nhanh chóng rơi xuống mặt đất, tuy nhiên tám cổ thuấn ở dưới chân chàng nhanh chóng ổn định lại, khiến chàng ta một lần nữa lại lao lên không trung

Chỉ có điều lúc này đâu, trong tay chàng đã không có ma đao, dùng tâm pháp nghịch thiên thất ma đao chém ra tử vong ma đao, chỉ có thể chém liên tiếp bốn đòn, sau đó một thời gian sau tử vong ma đao vẫn khó có thể ngưng tụ lại

Tuy nhiên, chàng vẫn bay đuổi theo Lí Nhược Lan, một đạo u quang nhạt từ ngón tay của chàng ta phát ra, dần dần ngưng tụ thành một thanh trường đao

Đây chính là do bốn mệnh nguyên khí của chàng hóa thành, khi xưa lần đầu tiên sử dụng nghịch thiên thất ma đao, chàng đã liên tiếp chém ra bảy đao, chém chết tuyệt thế cao thủ Hạo Nhiên thực lực

manh hơn chàng rất nhiều

Bây giờ, Lí Nhược Lan và chàng thực lực ngang nhau, chàng tin rằng nếu như cẩn thận không chế bổn mệnh nguyên khí, chắc có thể trong vòng hai đao có thể chấm dứt trận chiến! tuy nhiên phải làm thế nào cẩn thận phòng bị bị ma đao phản lại mới là quan trọng nhất

Trảm

Sau khi lao tới gần Lí Nhược Lan, Thần Nam một đao chém xuống, Lí Nhược Lan giơ ngọc liên hoa lên chống cự

Bùm

Lí Nhược Lan bị chém mạnh bay ra hàng trăm trượng, 'phụt' một tiếng ả há mồm thổ huyết, mái tóc dùng ngược dần hạ xuống, tản ra trên vai, sát khí trong mắt cùng dần biến mất

"rất tốt... rất tốt..." Lí nhược lan nói khẽ một mình: "Chiến tử quyết cuối cùng đã hoàn toàn thông rồi, bây giờ cuối cùng ta đã bước vào lĩnh vực loạn tự quyết rồi. loạn chiến! loạn chiến! quân lâm thiên hạ! duy ta độc tôn!"

Lí Nhược Lan tay cầm ngọc liên đài, từ từ nhắm mắt lại, ả đứng thẳng trên không trung, trong lúc này, ả cuồng nữ háo chiến hoàn toàn tĩnh lặng, phong thái xuất trần giống như một tiên tử, biểu hiện so với ban nãy đúng là hai con người

Hàng loạt các đạo hà quang từ người ả phát ra, tiên khí dày đặc bao phủ xung quanh người ả, khiến cho ả càng thêm siêu trần thoát tục

Thần Nam vốn nghĩ lao lên chém một đao, nhưng bây giờ chàng nhìn thấy bộ dạng cổ quái của ả ta, cảm thấy có điều gì không thỏa đáng, chàng lao lên, đầu ngón tay phát ra ô quang, ngưng tụ thành hình một thanh trường đao, tuy nhiên chàng không hề lao về phía Lí Nhược Lan, chân chàng giẫm trên cỏ thuẩn, nhanh như chớp lao về phía mộng Khả Nhi, đao mang dài mười mấy trượng chém mạnh xuống

Mắt Mộng Khả Nhi quang mang lóe lên, phát ra sát khí đáng sợ, nàng

ta đứng trên một cánh hoa liên, múa hoa lôi trong tay nghênh chiến, cho dù mạnh như Đông Phương trường Minh đứng ở dưới đất cũng cảm thấy sát khí đáng sợ của Mộng Khả Nhi

bùm

Một tiếng nổ lớn vang lên, ma đao chém vào hoa lôi trong suốt lấp lánh, trường đao trong tay thần nam vỡ vụn, hoa lôi trong tay Mộng Khả Nhi bị chấn động suýt chút nữa thì bay ra khỏi tay

"wào... là thần nam sao? Đánh mạnh hơn nữa cho ta, long đại gia sắp thoát ra rồi!" tử kim thần long bị nhốt trong hoa lôi cảm thấy được tình hình ở bên ngoài, và bắt đầu gầm gào

Nghịch thiên thất ma đao vô cùng bá đạo, người nắm vững một công pháp này, không phải lúc tính mạng nguy cấp tuyệt đối không sử dụng, Thần Nam thì lại khác, dùng thất ma đao tâm pháp, chém ra tử vong ma đao dường như có linh hồn, để tránh như nguy hiểm đến tính mệnh

Tuy nhiên, vừa nãy chàng ta không thể không dùng sinh mệnh nguyên khí của bản thân, bây giờ cảm thấy có chút không thể thu tay lại được nữa, diễm ta dị của nghịch thiên thất ma đao dường như khiến chàng khó mà điều khiển

Thần nam cố áp chế nguyên khí đang cuộn cuộn trong người, bình tĩnh nói với Mộng Khả Nhi: "Thả tử kim thần long ra!"

Chàng đối với tử Mộng Khả Nhi có chút day dứt... có chút cố ý, là những cảm xúc phức tạp. sau khi trở về từ tây đại lục, chàng vô cùng không muốn xảy ra xung đột trực tiếp với Mộng Khả Nhi, nhưng bây giờ tử kim thần long đã bị nàng ta bắt đi, mà chàng chỉ có thể khống chế được nghịch thiên thất ma đao tà dị trong một thời gian ngắn ngủi, vì thế chỉ thẳng đao về phía nàng ta

Cảm xúc của Mộng Khả Nhi dao động kịch liệt, nàng ta dùng hoa lôi lấp lánh trong suốt chỉ về phía Thần nam nói: "Năm mơ, ta phải giết ngươi!"

"vậy thì...đắc tội!"

Thần Nam nhanh chóng lao lên trước, nguyên khí ma đao hóa hình trong tay, chém mạnh về phía trước, đao mang mười trượng xé nát hư không, gần trường đao màu đen xuất hiện những tia chớp lớn, thanh thế vô cùng đáng sợ

"keng'

Bùm

"wào.. long đại gia bách chiến bất tử lại được nhìn thấy mặt trời, wào...."

Từ một khía cạnh nào đó mà nói, đao này đã được gọi là đao thứ bảy của nghịch thiên thất ma đao, mặc dù Thần Nam không có cách nào hoàn toàn khống chế, không dám dùng toàn lực, nhưng uy lực của đao này có thể làm khai sơn liệt địa, chém rời hoa lôi do đạo gia chỉ bảo biến hóa thành

Tám cánh hoa và liên đài phân chia ra, tử kim thần long nhanh chóng biến lớn bay lên trời, lần này nó lại biến thành hình thần long, thân rồng mười mấy trượng uốn lượn trên không trung, gầm gào liên hồi

Wào

Mộng Khả Nhi toàn thân run lên, người nàng ta phát ra hàng loạt những tia sáng chói lóa, sức mạnh phong ấn sau khi bị chấn động đã tự động mở ra, giúp nàng ta chống lại những lực xung đột ở bên ngoài

Thần Nam thổ huyết, bây giờ chàng cảm thấy cơ thể có chút yếu đi, hơn nữa, chàng đã không thể nào khống chế được mình nữa, sinh mệnh nguyên khí không ngừng thoát ra từ đầu ngón tay chàng, tâm pháp nghịch thiên thất ma đao tự động lấy năng lượng sinh mệnh của chàng, chuẩn bị cho đòn tiếp theo

Đây quả nhiên là một bộ ma công vô cùng tà dị, bây giờ đã vượt ra ngoài sự khống chế của thần nam, theo lý thuyết chàng dùng tâm pháp thất ma đao điều khiển 'linh hồn' của tử vong ma đao, liên tiếp chém ra bốn đao, sau đó dùng năng lượng sinh mệnh của bản thân

chém ra ba đao, bảy đao đã đủ, nên kết thúc rồi mới đúng, nhưng tình hình bây giờ căn bản không phải như vậy, năng lượng sinh mệnh mà đao thứ tám cần đã được tập trung hoàn tất, chỉ đợi chàng chém ra!

Thần nam cảm thấy có chút kinh ngạc, nói một mình: "Chẳng lẽ điều khiển tử vong ma đao, và điều khiển năng lượng sinh mệnh của bản thân mình căn bản là hai chuyện khác nhau, chẳng lẽ ta vẫn phải chém ra bốn đao, tiêu hao hết toàn bộ năng lượng sinh mệnh của mình mới có thể dừng lại sao?"

Chàng vốn nghĩ như thế là có thể dừng tay, nhưng chàng không thể làm gì, chàng đã cảm thấy đao thứ tám đã ngưng tụ thành hình, nếu như không nhanh chóng chém ra, sẽ bị phản lại mình

"Sao lại như thế này?>" Thần Nam vừa kinh hãi vừa phẫn nộ

Tử kim thần long phát hiện ra sự dị thường của chàng, nghi hoặc nói: "Tiêu tử người sao thế, đừng lo lắng!"

Lúc này, sức mạnh phong ấn trong người Mộng Khả Nhi đã lùi lại, nàng ta đã ổn định lại, tuy nhiên vị tiên tử của đạm đài thánh địa sau khi đối diện với Thần nam, căn bản không thể duy trì được vẻ bình tĩnh thường ngày, nàng ta nhanh chóng điều khiển ngọc liên đài lao về phía Thần nam

Thần Nam nhìn thấy Mộng Khả Nhi, giơ cao trường đao màu đen trong tay phải lên, tuy nhiên cuối cùng lại không nhắm vào nàng ta, chàng điều khiển cổ thuấn, nhanh chóng lao về phía Lí Nhược Lan đang đứng trên không trung

"Lí Nhược Lan xem đao!" hét lớn một tiếng, chàng nhanh chóng lao tới gần ả ta, giơ đao chém xuống

Lí Nhược Lan rơi vào trong lĩnh vực tu luyện kì diệu, tuy nhiên ả ta mặc dù là nhắm mắt, nhưng thần thức vẫn có thể cảm nhận được tất cả ở bên ngoài, ả không tránh né, tay trái cầm ngọc liên hoa, tay phải không ngừng biến hóa pháp ấn, liên hoa cùng pháp ấn đều đưa lên đón đánh. Đồng thời hét nhẹ trong miệng: "Loạn tự quyết--loạn thần ấn!"

bùm

Một tiếng nổ lớn chấn động thiên địa, Lí Nhược Lan bị đánh bay ra xa trăm trượng, miệng nàng ta có vết máu, nhỏ xuống tấm áo trắng, hiện ra vô cùng nổi bật

Tuy nhiên nàng ta vẫn nhắm mắt, chưa mở mắt, hơn nữa trên mặt lại còn nở một nụ cười nhạt, nàng ta cài ngọc liên hoa lên tóc, hai bàn tay bắt đầu động đậy, biến hóa thành những pháp ấn phức tạp khó biết tên

Tương truyền, những người công lực tuyệt thế, thông qua kết ấn, có thể thi triển ra một số cấm pháp uy lực tuyệt luân, nghe nói, một số huyền công lúc vận chuyển, nếu như người dùng hoàn toàn kết hợp được những ý nghĩa của huyền công cũng có thể kết ra các loại pháp ấn, những ấn pháp được tạo ra trong tình hình này có thể được gọi là 'ngoại tướng' của huyền công

Rõ ràng Lí Nhược Lan hiện nay đang vận chuyển đạo gia huyền công, đã rơi vào trong một cảnh giới không linh, thâm tâm và công pháp hoàn toàn kết hợp lại, lúc này tướng do pháp sinh, ấn do thân thành, đây là phản ứng tự nhiên sau khi bước vào diệu cảnh

Thần Nam hít một hơi khí lạnh, thầm than thở ả cuồng nữ háo chiến quả nhiên là kì tài, trong tình hình nguy hiểm này, thông qua những trận chiến hiểm ác để chứng thực công pháp tu luyện của ả, lại tạo ra đột phá trong tình hình này

Thần Nam bây giờ rất muốn giết Lí Nhược Lan, loại bỏ đi kẻ đại địch này, nhưng chàng tin rằng Lí Nhược Lan nhất định có thuật pháp để giữ tính mạng bỏ chạy, ả ta bây giờ chưa đi bởi muốn hoàn toàn ngộ thấu huyền công trong trạng thái này

Chàng không muốn có kẻ địch đáng sợ này, tuy nhiên ma đao thứ chín đã hóa hình mà thành, chàng cần tìm một người để giải tỏa, chàng quay đầu nhìn Mộng Khả Nhi giống như tiên tử, tuy nhiên cuối cùng không lao về nơi đó, chàng điều khiển cỗ thuẫn nhanh chóng lao về phía Đông Phương trường Minh ở dưới đất

Đông Phương Trường Minh đã phát hiện ra Thần Nam có chút dị thường, vạn năm trước hắn chưa từng nhìn thấy THẦN NAM sử dụng nghịch thiên thất ma đao, nhưng từng nghe qua, biết được đặc điểm và chỗ đáng sợ của bộ công pháp này, đây là đao thứ chín, nhất định mạnh hơn rất nhiều so với đao thứ tám

Bây giờ công lực toàn thân hắn đang điên cuồng vận chuyển, anh ta một quyền đánh lên trời, cái thế ma công liệt thiên thập kích được phát huy tới cảnh giới cao nhất

Bùm

Ngọn lửa màu tím chống lại ma khí màu đen., trời long đất nổ, Đông Phương Trường Minh bị ma đao thứ chín chém bay xa bảy tám mươi trượng, mồm mũi hắn chảy máu, ngực thở mạnh.

Chương 69

Diêu cảm nội thiên địa

Đông Phương Trường Minh lau sạch vết máu trên khoe miệng, hai mắt giống như dã thú dữ dần nhìn chăm chăm vào Thần Nam, cho dù hắn đã bị nhát ma đao thứ chín chém trọng thương, nhưng ma tính không chịu khuất phục vẫn khiến hắn có chiến ý vô hạn

Lúc này, Lí Nhược Anh vẫn nhắm chặt mắt nhanh chóng lao đi, nàng ta vì chứng thực huyền công, đã chủ động tiếp nhát ma đao thứ mười của Thần Nam, cũng trong lúc này Mộng Khả Nhi cũng điều khiển Ngọc liên đài lao xuống, dồn Thần Nam lại cùng với Đông Phương Trường Minh và Lí Nhược Lan

"Tiểu tử, rốt cuộc ngươi làm sao thế? Nếu như không ổn, chúng ta chuồn thôi, trời đất rộng lớn, chúng ta muốn đi, tuyệt đối không có kẻ nào có thể ngăn cản được!" tử kim thần long phát hiện ra phát hiện ra Thần Nam càng ngày càng không ổn, bắt đầu khuyên chàng ta rời khỏi nơi này

Thần Nam lắc đầu, chàng biết rằng ma đao thứ mười đã ngưng hình tạo thành, căn bản không thể thu lại được, nhất định phải chém ra mới được, nhìn thấy ba đại cao thủ đều đứng trên một đường, trong lòng chàng dấy lên chiến ý vô hạn, một người chống lại với ba vị thanh niên cường giả mạnh nhất trong thiên hạ, khiến máu huyết chiến của chàng lại dấy lên

"Sinh tử do số mệnh, nghịch thiên thất ma đao ma đao thứ mười!"

Sau một tiếng hét lớn, Thần Nam với thế quét vạn quân, chém ma đao thứ mười, ma đao mang dài mười mấy trượng giống như một tia chớp khổng lồ màu đen quét ngang qua ba cao thủ

Nghịch thiên thất ma đao thật sự, ma đao sau mạnh hơn ma đao trước, bây giờ trạng Thái của Thần Nam đã có chút không ổn, mặc dù không thể phát huy được uy lực vốn có của nó, nhưng sức mạnh của ma đao thứ mười này đã không thấp hơn uy lực của lục giai cảnh giới

Bùm

Sóng chân cương khí vô biên, giống như sóng biển giận dữ gầm gào, trong chớp mắt đã vùi lấp ba đại cao thủ, Đông Phương Trường Minh, Lí Nhược Lan, Mộng Khả Nhi đều bị đánh bay ra xa hàng trăm trượng, ba đỉnh phng cường giả đều bị đánh hộc máu

ở phía xa, đám đệ tử của Đổ gia và lí gia đứng xem đều kinh ngạc há mồm trợn mắt, một mình Thần nam hôm nay đã đánh bị thương ba vị thanh niên cao thủ thực lực mạnh nhất thiên hạ, điều này thật vô cùng đáng sợ

Tuy nhiên, Thần Nam cũng thổ huyết, chàng càng ngày càng cảm thấy ma đao có vẻ không chịu sự khống chế nữa, lúc này chàng vô cùng yếu ớt, năng lượng sinh mệnh của chàng bị lấy đi đại bộ phận, nếu như cứ tiếp tục chém ra đao thứ mười một, thì năng lượng sinh mệnh của chàng sẽ hoàn toàn bị hút hết ra ngoài cơ thể, tới lúc đó chàng có thể may mắn bảo toàn được tính mạng như lần trước hay không, chàng khó mà biết được

Sau đó, tay phải của chàng lại tiếp tục xuất hiện ô quang, tâm trạng lo lắng của Thần Nam dần dần bình tĩnh lại, chàng từ từ biết rằng việc khiến cho Ma đao khó có thể điều khiển được, điểm đáng sợ của nghịch thiên thất ma đao, chính là ở khí thế luôn luôn tiến về phía trước! chính nghĩa của ma công chính là đánh chìm thuyền, cắt đứt đường lùi, luôn tiến về phía trước, đặt mình vào chỗ chết để sống

Hôm nay chàng đã lo quá nhiều, rời xa ý nghĩa của nghịch thiên thất ma đao, mới khiến cho bây giờ không thể thu tay lại được, bây giờ chàng đã nghĩ được điều cốt yếu trong đó, nhưng đã quá muộn rồi, ma đao thứ mười một đã hình thành trên tay phải chàng

Thần Nam gượng cười nói: "Lần trước ta dùng ý nghĩa của nghịch thiên thất ma đao để giáo huấn cho Đổ Hạo, không ngờ lần này ta cũng vẫn phạm phải một sai lầm tương tự, chẳng nhẽ nó ta đã tự chết trong tay mình sao?"

Ba đại cao thủ ở phía xa, đều cảm thấy rất rõ sự đáng sợ của Thần Nam, bọn họ đều biết rằng trạng thái bây giờ của Thần Nam tuyệt đối không bình thường, nhất định một người không thể nào đối phó

được, ba người bọn họ đều tăng công lực lên mức cao nhất, chuẩn bị đón đòn ma đao tiếp theo của Thần nam

Tuy nhiên đúng trong lúc này Thần Nam cảm thấy ngón tay phải của mình phát nóng, tim chàng đập mạnh, nơi đó.. không phải là nội thiên địa của chàng sao? Hạt giống không gian của chàng chính là ở đó

Thần Nam trong lòng suy nghĩ, tập trung toàn bộ tinh lực, nỗ lực hướng thần thức vào trong vùng nội thiên địa, cảnh tượng đột nhiên thay đổi, linh thức của chàng thuận lợi tiến vào trong nội thiên địa của chính chàng, nơi này ngoài một bãi cát mịn ra, những thứ còn lại chỉ là một vùng hỗn độn

Tuy nhiên, lúc này trong vùng thiên địa này xuất hiện những đợt dao động rất dị thường, cả không gian giống như sóng biển, đã cuộn cuộn giống như đang dao động, Thần Nam dùng tim đi cảm ứng, phát hiện ra rằng một luồng sức mạnh kì dị đang chảy vào bên trong thế giới này

Điều này.. có chút khó tin, chàng khó hiểu, đi tìm nguồn gốc của dao động, chàng không tìm ra được căn nguyên, nhưng phát hiện ra khí tức quen thuộc, sức mạnh dao động đó chính là năng lượng sinh mệnh của chàng

Là năng lượng sinh mệnh mà chàng đã chém ra? Hay là năng lượng mà đao thứ mười một của nghịch thiên thất ma đao đang ẩn chứa, đang bị nội thiên địa của chàng hút lấy? không cần biết là từ đâu, nhưng một điều có thể khẳng định, nội thiên địa của chàng dường như muốn thông với thế giới bên ngoài, không muốn bị khóa trong thế giới nhỏ bé

Thần Nam vô cùng vui mừng kích động, nội thiên địa đã có những đột phá, đây là tài sản lớn nhất của chàng

Cảnh tượng vụt lóe lên, thần thức của chàng biến mất, chàng dùng tâm để cảm ứng, phát hiện ra năng lượng sinh mệnh mà nội thiên địa hút nạp không chỉ bao gồm bộ phận bị hút ra ngoài cơ thể mà còn bao gồm cả bộ phận ẩn chứa trong ma đao thứ mười một đang ngưng tụ

Thần Nam do dự, nội thiên địa và thể giới ngoài sau khi nối liền với nhau, cần phải hút nạp thiên địa nguyên khí vô tận, đương nhiên nếu như người tu luyện cung cấp nguyên khí của mình, vậy thì tốc độ trưởng thành của nó càng nhanh hơn

Năng lượng sinh mệnh của chàng bây giờ đã chảy vào trong nội thiên địa của chàng, chàng không cần lo lắng vấn đề sẽ kiệt sức mà chết, chàng có thể thu lại bộ phận năng lượng sinh mệnh đó từ trong nội thiên địa

Nội thiên địa của Thần Nam sau khi liên thông với thể giới bên ngoài, đao thứ mười một của nghịch thiên thất ma đao uy hiếp tính mệnh chàng, từ từ tối dần, tất cả năng lượng sinh mệnh đều bị nội thiên địa hấp thụ vào trong, đồng thời truyền vào trong bộ phận cơ thể chàng

Bây giờ Thần Nam vô cùng suy nhược, suy cho cùng thì đại bộ phận năng lượng sinh mệnh đều chảy vào trong nội thiên địa của chàng, trong cơ thể của chàng còn lại không đáng bao nhiêu

Bây giờ của chàng vẫn chưa thật sự khống chế được tiểu thể giới kia, nhất thời khó có thể thu lại năng lượng sinh mệnh về trong người, bây giờ chàng cần một nơi yên tĩnh để nghiên cứu về trạng thái cơ thể và tiểu thể giới

Thần Nam khó khăn vẫy tay về phía tử kim thần long, rồng lưu manh lập tức hiểu được ý của chàng, nhanh chóng lao xuống gần chàng, Thần Nam nhảy lên, một người một rồng lao lên trên trời

"Đi đâu đấy?" Lí Nhược Lan mở hai mắt, nhìn thấy một người và một rồng rời đi, ả ta nhảy lên phi kiếm, đuổi theo sau, nhanh như một tia chớp, Mộng Khả Nhi đứng trên ngọc liên đài giống như Lăng ba tiên tử, không nói một lời, cũng đuổi theo. Tuy nhiên, tốc độ của hai người con gái có nhanh thế nào đi nữa, cũng không thể sánh kịp với tốc độ bay của thần long

"wào...Hai con mẹ mìn, không cần tiễn đâu, tiễn rồng ta ngàn dặm rồi cũng vẫn phải chia tay!"

Thần Nam đứng trên lưng rồng, vẫn nghe thấy tiếng của lí Nhược lan từ dùng vô thượng âm công truyền tới: " trận chiến thanh niên nhất

đại đế vương của giới tu luyện đông thổ một tháng sau sẽ tổ chức tại đô thành Tấn quốc, Thần Nam người có dám tới không?"

Tử kim thần long dần dần biến mất, Thần nam không trả lời câu hỏi của Lí Nhược Lan, bây giờ trong người chàng là một vùng hư không, lúc này đây chàng mệt mỏi muốn ngủ

Đông Phương Trường Minh nhìn về phía xa, sau một hồi trầm ngâm, hắn cũng quay người nhanh chóng rời đi

Trong một hố sâu tại bãi chiến trường, Đỗ Hạo từ từ bò dậy, hắn gằn giọng: "Ta nguyện hóa thân thành huyết ma, để vương lôi thượng đế rửa sạch sự sỉ nhục mà ta phải chịu đựng"

Tử kim thần long xuyên qua mây, nhanh chóng bay trong không trung

Nửa khắc sau, một con khổng tước lớn nhanh chóng từ phía trước bay tới, một người thiếu nữ tuyệt sắc đứng bên trên, toàn thân áo tím, cường khí không ngừng tỏa ra, thiếu nữ nhìn thấy tử kim thần long, vẻ mặt lập tức biến sắc, nhìn Thần Nam cao giọng nói: "Người đối diện có phải là Thần nam"

Lúc này, Thần Nam có chút mệt mỏi, chàng lại không quen người thiếu nữ áo tím, nhưng vẫn thành thực trả lời: "Không sai, chính là ta, cô là ai?"

"Quả nhiên là người!" người thiếu nữ vẻ mặt biến sắc, trong mắt đầy vẻ thù hận, nàng ta lạnh lùng nói: "Ta là muội muội của Đỗ Hạo, Đỗ Linh! Ca ca của ta đang ở đâu?"

Thần Nam không ngờ người con gái ở trước mắt lại là em gái của Đỗ Hạo, chàng còn chưa nói gì thì Tử kim thần long đã lên tiếng

"Đỗ Hạo bị chúng ta giết rồi, xé thành mười sáu đoạn, giết hắn thật thoải mái, wào...?"

"Cái gì? Ta không tin! Không kẻ nào có thể giết được ca ca của ta, hãy để đệ nhị thanh niên cao thủ của đỗ gia ta tới thử bản lĩnh của các người!"

Thế hệ thanh niên của Đỗ gia có bát kiệt. vị trí đệ tứ, đệ ngũ, đệ lục, đệ thất, đệ bát là Đỗ Huyền, Đỗ Thiên, Đỗ Hồng, Đỗ Hoang, Đỗ Vũ điều bị Thần Nam giết sạch khi còn ở Tây phương

Đứng ở vị trí thứ ba là Đỗ Phi không lâu trước, bởi vì có ý đồ với Mộng Khả Nhi, nhưng đã bị Mộng Khả Nhi với võ công đang tiến bộ giết chết, tới nay bát kiệt của thế hệ thanh niên đỗ gia chỉ còn lại hai huynh muội Đỗ Hạo và Đỗ Linh

Các bậc tiền bối của Đỗ gia vô cùng phẫn nộ, tuy nhiên cũng không hề lo lắng, dù sao thì gia tộc cổ xưa này thực lực vô cùng mạnh mẽ, cho dù người của một đời nào đó hoàn toàn bị tiêu diệt, cũng không thể nào làm lung lay tới gốc rễ chúng được

Tử kim thần long nói: "Muốn đấu với ta, người vẫn chưa đủ khả năng, tên ca ca tử quý của nhà người còn không phải là đối thủ của chúng ta, huống hồ là người!"

Đỗ Linh càng giận dữ, không ngừng thúc không tước không lò tiến lên phía trước, nhưng nó bảm sinh vốn sợ hãi thần thú, không tước không lò run rẩy, không dám xông lên trước

Tử kim thần long đắc ý cười lớn, nói: " ha ha...bồn long là bậc vạn linh, người bảo nó mạo phạm tới ta, đây không phải là trò cười sao?" Tử lưu manh sở Thần Nam xảy ra bất trắc, không lảng nhảng nhiều, vừa ngâm nga vừa nhanh chóng rời đi

"wào... Long đại gia quay đầu lại lần thứ nhất, một con bò bên đường sợ chết, wào... Long đại gia quay đầu lại lần thứ hai cát đá tung bay quý sợ hãi, wào... Long đại gia quay đầu lần thứ ba, trời long đất nổ nước chảy ngược, wào... long đại gia quay đầu lần thứ ba, trời long đất nổ nước chảy ngược, wào... Long đại gia quay đầu lần thứ tư vua của vạn ma muốn nhảy lầu, wào... đây chính là ta chàng rỗng đẹp trai vô địch... cũng chính là tử kim thần long hoàng đại nhân!"

Chương 70

Tương ngộ

Đỗ Linh vốn là em ruột của Đỗ Hạo, trong đỗ gia cũng là một nhân vật thiên tài, mặc dù mới mười chín tuổi, nhưng võ công của nàng cũng chỉ kém Đỗ Hạo có chút ít, nếu như không phải vì còn kém Đỗ Hạo mấy tuổi, nói không chừng danh hiệu thanh niên đệ nhất của Đỗ gia đã thuộc về nàng ta

Từ khi Đỗ gia được biết, và xác nhận nhân vật trong truyền thuyết đã sống lại, đã bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị phá bỏ lời nguyền gia tộc. Các lão già của Đỗ gia tính toán kỹ lưỡng, đều không thể ngờ được rằng Thần Nam chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, có thể đạt tới ngũ giai đại thành cảnh giới, thậm chí là ngũ kiệt trong thế hệ thanh niên cũng đã chết thảm ở Tây phương

Sau này, Đỗ gia lại một lần nữa thảm bại trong tay Thần nam, càng khiến cho Đỗ gia trên dưới chấn động, đây là thanh niên cao thủ thiên tài của Đỗ gia, là ngôi sao hi vọng của Đỗ gia, không ngờ vẫn không phải là đối thủ của truyền nhân của Thần gia

Đúng lúc những lão già của đỗ gia chuẩn bị sử dụng thủ đoạn đặc biệt, thì thiên tài cao thủ Đỗ Linh của đỗ gia đã lén rời khỏi Đỗ gia huyền giới, nàng ta không yên tâm cho người anh ruột của mình, đồng thời người thiếu nữ với thiên chất nổi bật này ra người tâm khí cao ngạo, muốn tranh cao thấp với thiên tài cao thủ Lí Nhược Lan của lí gia, muốn đại chiến một trận với Thần Nam kẻ tử địch của gia tộc

Khi Đỗ Linh tới được bãi chiến trường sau khi trận chiến đã xảy ra, bãi chiến trường tàn khốc thể hiện ra trận đại chiến ở đây đã kịch liệt thế nào, mặt đất nứt toác còn đáng sợ hơn cả khi các bậc cao thủ tiền bối của đỗ gia sau khi ra tay quá chiêu gây lên

"ca ca huynh... sao lại thành ra như thế này??" Đỗ linh kêu lên kinh hãi

nàng ta có chút không tin vào sự thực ở trước mắt mình, bộ dạng của

huynh trưởng của nàng lúc này thật đáng sợ, da thịt toàn thân thấm đẫm máu, hai mắt đỏ ngầu, như dã thú muốn ăn thịt người, đến cả mái tóc dài đen nhánh cũng biến thành màu đỏ thẫm

Những đệ tử Đổ gia đứng cạnh Đổ Linh run lẩy bẩy, không kẻ nào dám bước lên, bởi vì dưới chân Đổ Hạo máu tươi ướt đẫm, khắp mặt đất là xác vụn vô cùng đáng sợ

Vừa nãy khi Đổ Hạo phát điên, đã xé nát năm đệ tử đổ gia, điên cuồng uống máu của bọn họ, tạo thành thảm cảnh trước mắt

"Muội muội, muội tới rồi..." Đổ Hạo cười thảm khóc nói: "Nhìn thấy bộ dạng của ca ca rất ngạc nhiên phải không, rất thất vọng? Ca ca thật vô dụng, không còn là thiên tài vô địch nữa rồi, lần trước thì bị Thần Nam đánh bại, lần này lại bị Đông Phương Trường Minh dễ dàng đánh bại, ta là phế vật!"

"Không, ca ca trong lòng muội vẫn là mạnh nhất" Đổ Linh vội vàng nói, rồi nhanh chóng lao tới bên cạnh Đổ Hạo, đỡ hấn ta dậy từ đồng mảnh vụn thi thể máu me be bét

"Ha ha..." Đổ Hạo cười lớn thê t hảm, rất lâu sau hấn mới nói: "Muội muội, ta thật sự thua bọn chúng, bây giờ ta thật sự không thể đấu được với chúng! Thiên tài? Đúng là đồ ngu xuẩn bẩm sinh!"

"Ca ca đừng tự trách mình, Hai người đó dù sao cũng đều là quái vật, bọn chúng là những nhân vật tinh anh của vạn năm trước, không được gọi là người của thời đại này, thua trong tay hai người toàn thân kì công như bọn chúng cũng không có gì đáng xấu hổ, ca ca huynh nhất định phải phấn chấn lên!" Đổ Linh nhìn bộ dạng của Đổ Hạo, có chút lo lắng

"Yên tâm đi muội muội, ta không chết được đâu, cũng không vì chuyện này mà không vui, ta cần phải làm lại từ đầu" Nói tới đây, hai mắt Đổ Hạo phóng ra hai đạo huyết quang, thần sắc vô cùng dữ dằn

Đổ linh giật mình run sợ, giọng nàng run run nói: "ca ca...huynh... tu luyện huyết ma chân kinh?"

"Không sai, ta cần tự phế thần gia huyền công, ta tu luyện ma công

của Đỗ gia chúng ta!"

"Không, ca ca huynh nhất định không được tu luyện theo huyết ma chân kinh, không được giẫm lên con đường không có đường quay lại đó!"

Đỗ Hạo lắc đầu nói: "Không còn cách nào khác, tu luyện huyền công của Thần gia, ta không có cách nào nghịch chuyển được, không có cách nào tu luyện quyền hạ, như thế tâm lí của ta thường thấy có chút vướng mắc không thể nào xóa bỏ được, lòng ta thường có chút cảm giác thất bại, đối diện với những địch thủ võ công tương đương, ta thường không có tự tin chiến thắng, võ công rõ ràng không kém gì đối thủ, nhưng lại không có cách nào để chiến thắng đối phương, pháp quyết huyền công của Thần gia, bây giờ đã trở thành ma chướng cho ta, ta...chỉ có thể tu luyện ma công cấm kị của chính chúng ta mà thôi"

Đỗ Linh đã hiểu ra, huynh trưởng của nàng ta từ nhỏ được phong là thiên tài, là người theo đuổi sự hoàn mỹ, bây giờ phát giác ra mình không có cách nào để nghịch chuyển huyền công, không thể nào tiếp tục tu luyện pháp quyết quyền hạ của thần gia, trong lòng sinh ra ma chướng, suy cho cùng cũng không phải vì võ công hắn ta kém đối phương, mà là hắn ta chưa chiến đã bại

Đương nhiên nói tới cùng, căn nguyên của ma chướng đó chính là Thần Nam, bởi vì Thần Nam thành công trong việc nghịch chuyển huyền công, và hơn nữa Thần nam còn luyện ra được các loại thần thông, chứng minh rằng huyền công có quyền hạ

Đỗ Linh vẻ mặt lo lắng, vội nói: "Ca ca huynh đừng có làm việc ngốc nghếch, huyết ma chân kinh mặc dù uy lực cực lớn, vô cùng huyền diệu, nhưng quá hung hiểm, luyện tới cuối cùng có thể hóa thân thành ma, mất đi bản tính, lão tổ khi xưa sáng tạo ra bộ công pháp này, luyện tới lúc cuối cùng đã biến thành một vũng máu mà chết, huynh đừng có dại dột!"

Đỗ Hạo cười nói: "Không kịp nữa rồi, ta đã đem chí bảo hoàng kim chân khí của Thần gia, chuyển hóa thành huyết ma chân khí. Mọi cũng biết đó, một khi bước vào cảnh giới huyết ma, cả đời khó thoát khỏi sự giam cầm của huyết hải"

"a... sao lại như thế này, muội sớm đã phát hiện ra huynh không ổn, thời gian trước lúc huynh xem huyết ma thái pháp, muội đã thấy không ổn rồi, huynh nói chỉ là tham khảo, nhưng tới giờ huynh lại thật sự tu luyện thêm một tầng sâu nữa là huyết ma chân kinh, đều trách muội đã không sớm ngăn cản huynh" Đỗ Linh lo lắng bật khóc

"Không thể trách muội, tiểu muội. sự việc này làm sao có thể trách muội được, ta thật sự không còn cách nào, để ta có thể là người mạnh nhất trong thiên hạ, ta chỉ có thể đi bước này, tuy nhiên, muội yên tâm, ta tuyệt đối không thể nào hóa thành một vũng máu như vị lão tổ năm xưa. Huyết ma chân kinh vốn là vô thượng ma công, chỉ có tầng tâm pháp cuối cùng có chút vấn đề, võ công không gần tới thất giai cảnh giới, ta không thể nào tiến vào trong vùng lõi khu ấy được, tuy nhiên ta tin rằng cuối cùng ta có thể hoàn toàn hoàn thiện nó. Và vị lão tổ đó không giống nhau, chúng ta đều là những người theo đuổi sự hoàn mỹ, đều muốn sáng tạo ra công pháp thật sự thuộc về đồ gia chúng ta, việc mà ông ấy chưa hoàn thành, ta tiếp nối, hơn nữa nhất định sẽ thành công!"

Đỗ Linh và Đỗ Hạo tình cảm vô cùng sâu đậm, nàng ta biết rằng không thể nào cứu vãn được gì nữa, bởi vì những xác chết trên mặt đất đã nói lên rằng, Đỗ Hạo đã bắt đầu hút huyết tinh của những kẻ tập võ, một khi bước vào cảnh giới huyết ma, cả đời khó thoát khỏi sự giam cầm của huyết hải, nàng ta lặng lẽ rơi lệ

Đỗ Hạo ngửa mặt lên trời, hét lớn: "Nhất định có một ngày ta sẽ khiến cho cả giới tu luyện đông thổ phải rung chuyển dưới chân ta" sau đó, hắn ta dần dần bình tĩnh lại, vỗ vỗ Đỗ Linh nói: "ca ca tặng cho muội một món quà quý giá"

"Cái gì?" Đỗ Linh lau nước mắt

" trong người ca ca vẫn còn một phần ba chí tôn hoàng kim chân khí, ta sẽ truyền một phần ba công lực này cho muội. bây giờ muội đã không kém bao nhiêu so với ta vào thời kỳ mạnh nhất, nếu như lại có thêm phần công lực đó nữa, tin rằng, trong những kẻ đồng trang lứa cho dù không thật sự là vô địch nhưng cũng không thể thua bất cứ kẻ nào"

"Không, đó là do ca ca vất vả lắm mới tu luyện được, muội không cần công lực của ca ca" Đỗ Linh kiên quyết cự tuyệt

"Nha đầu ngốc nghếch, một phần ba công lực này, ca ca thật sự không có cách nào chuyển hóa nó thành huyết ma chân khí, để lại trong người ca ca cũng chỉ có thể là tai họa, bây giờ đem nó truyền sang cho muội thì còn gì bằng, hơn nữa, muội cũng không cần lo lắng, chúng ta là huynh muội ruột thịt, thể chất giống nhau, công pháp tu luyện lại hoàn toàn giống nhau, sau khi muội có được phần công lực này, không thể nào xảy ra sự bại trừ nào, không thể nào ảnh hưởng tới sứ thẳng tiến cảnh giới của muội sau này"

"ca ca.. võ công hiện nay của huynh..." mắt Đỗ Linh ngẩn lậ

"Không cần lo lắng, huyết ma chân kinh là công pháp có tiến trình tu luyện nhanh nhất trên thế giới này, c hỉ cần có huyết tinh của người tu võ cung cấp cho ta hút, là không bao lâu ta có thể vượt qua thời kì toàn thịnh, đừng khóc nữa, đưa ta về gia tộc, truyền công cho muội xong, ta sẽ bế quan!"

Đỗ Hạo có mặt độc ác dã man, nhưng ở trước mặt người em gái ruột của hắn, hắn lại vô cùng có tình người

Năng lượng sinh mệnh của Thần nam hao phí quá lớn, cơ thể vô cùng trống rỗng, chàng ở trên lưng tử kim thần long dần dần không thể chống chọi nổi nữa, từ từ nằm ra trên lưng của tử kim thần long

Lúc chàng ta tỉnh lại, ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhẹ, nghe thấy tiếng chim hót líu lo, chàng từ từ mở mắt ra, phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường trúc

Đây là một gian phòng nhỏ sạch sẽ gọn gàng, ghé mây sạch tinh, trên giá sách có đặt từng hàng sách, có thể thấy chủ nhân là một người thích đọc sách, đây có thể là thư phòng của chủ nhân

Lúc này, một làn hơi thuốc bay vào mũi chàng, Thần Nam quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh sắc hiện ra trước mắt chàng vô cùng đẹp đẽ, phía xa có rừng trúc, con suối nhỏ, gần có hoa cỏ thơm ngát

Đột nhiên Thần nam sững sờ, chàng đã nhìn thấy một người quen

Gương mặt thanh tú vẫn giống với trước kia, mang theo khí chất xuất trần, vẻ điềm nhiên ung dung không tranh với đời, không thay đổi chút nào, nàng ta đang ở bên cạnh chiếc bếp trong vườn cần thận đun thuốc cho Thần nam, mùi thuốc bay tới từ nơi đó

Người này chính là... Nạp Lan Nhược Thủy đã nhiều năm không có tin tức

Chuyện xưa lại hiện về trong đầu Thần nam, tại diễn võ trường trong hoàng cung sở quốc đại chiến long kỵ sĩ, giương cung bắn cựa long, đại náo hôn lễ trong Tư Mã phủ, lưỡi đao chỉ thẳng hoàng cung Sở quốc.. những chuyện này đều có liên quan tới người con gái đang ở trong vườn

Trong quỹ đạo của đời người, giữa một số người mặc dù có những cuộc gặp gỡ đặc biệt, nhưng sau đó có lẽ lại giống như hai sợi dây chéo qua nhau, càng đi càng xa, và không có thêm một lần gặp lại nữa

Thần Nam vốn cho rằng, đời này khó lòng gặp lại Nạp Lan Nhược Thủy nữa, cho rằng hai người trù định trở thành người khách đi qua vội vã trong đời của đối phương, sẽ quên đi theo năm tháng, cả hai sẽ mờ dần đi trong trái tim đối phương, không để lại hằn tích

Chàng không thể nào có thể ngờ được rằng, lại có thể gặp lại nàng ta, chỉ là... nhớ lại tất cả những gì trong quá khứ, chàng cảm thấy có chút gì khó nói, có một số điều không biết nên nói thế nào

Thần Nam lặng lẽ nhìn bóng người đang bận rộn trong vườn, cuối cùng chàng đẩy cửa phòng bước ra.

Chương 71

Ngũ đế

Đây là 1 tiểu sơn cốc phong cảnh vô cùng tú lệ. Phía xa xa là bạt ngàn hoa sơn trà và rừng trúc xanh. Ở giữa đám hoa dại là 1 dòng sông nhỏ trong xanh như ngọc bích uốn lượn, xuyên qua rừng hoa chảy ra ngoài sơn cốc.

Trúc xá của Nạp Lan Nhược Thủy nằm trong phong cảnh đẹp đẽ như vậy. Hàng rào trúc bao quanh tiểu viện, trong đó trồng các loại dược thảo đủ màu, cũng có 1 số loại hoa lạ đẹp 1 cách hiếm có. Hoa, cỏ ngát hương làm cho lòng người thật dễ chịu.

Nạp Lan Nhược Thủy đang xao thuốc, nhìn thấy Thần nam từ trong phòng đi ra, nở 1 nụ cười nhẹ, vô cùng bình tĩnh hỏi : " Chàng tỉnh rồi à ? Tình hình sức khỏe của chàng có vẻ không ổn."

"Ừm, tỉnh rồi." Thần nam đáp.

Lại trùng phùng, lại tương ngộ, 2 người đều rất bình tĩnh, thậm chí vẻ mặt còn biểu lộ sự xa cách. Nhưng Thần nam có thể cảm nhận được sự lo lắng của Nạp Lan Nhược Thủy, còn nàng ta thì có thể cảm nhận được sự vui mừng của Thần nam sau khi gặp lại nàng ta.

Những việc tái quá xảy ra trong quá khứ, 2 người đều trải qua rất nhiều, sự vui mừng của lần trùng phùng dường như không nằm trong những câu chữ, tất cả đều không biểu hiện ra ngoài lời nói.

Nạp Lan Nhược Thủy trước giờ vẫn sống lặng lẽ, không đấu tranh với nhân thế, khuôn mặt thanh tú lúc nào cũng bình tĩnh, cả người tỏa ra 1 khí chất xuất trần. Đây là tính cách bẩm sinh đã có. Không giống như Mộng khả nhi học Hữu đạo thuật không nhuốm diễm hỏa nhân gian, cũng không giống như nhược tiên tao nhã luôn có vẻ bình tĩnh như Lý nhược Lan. Loại khí chất xuất trần của Nạp Lan Nhược Thủy rất hòa nhã dịu dàng, làm cho người khác muốn tới làm thân.

"Nhược Thủy, ta thật không ngờ có thể gặp lại nàng ở đây!" Thần nam có chút xúc động.

"Đúng vậy, ta cũng không ngờ rằng chàng cưới 1 con quái long tới nơi này."

Ngày hôm đó, sau kinh biến hôn lễ, Nạp Lan Nhược Tử bèn rời khỏi Mộng quốc Hoàng Thành, nàng đi du lịch ở các danh sơn đại xuyên, hái thuốc luyện đan. Dần dần có ý niệm ẩn cư, sau đó thực sự an định tại nơi đây.

Hai bên nói sơ qua về tình hình của nhau sau khi chia tay. Những gì Thần nam trải qua vô cùng li kì, Nạp Lan Nhược Thủy lặng lẽ nghe, sau nói : "Ta và chàng thật giống như người của 2 thế giới."

Thần nam có chút trầm mặc, chàng không biết phải nói gì.

Nạp Lan Nhược Thủy nói : " Tình hình sức khỏe của chàng vô cùng tồi tệ, ta đã xao cho chàng 1 ít thuốc, hãy mau uống đi."

Thần nam ở lại tiểu sơn cốc, sở dĩ là vì chàng rất yếu, bởi vì nguyên khí bản mệnh bị nội thiên địa hút mất quá nửa, hiện tại chàng cần phải nghiêm túc điều dưỡng.

Sống trong tiểu sơn cốc xinh đẹp này, Thần nam cảm thấy rất thanh tịnh, yên bình. Đa số thời gian trước chàng bôn ba bốn phương, trải qua vô số những trận chiến sinh tử, ngẫu nhiên thời gian này lại được sống 1 cuộc sống hết sức an bình, điều này đối với chàng là 1 sự hưởng thụ rất lớn. Chàng cảm thấy thực sự rất mệt mỏi, nếu có thể sống cuộc đời tại tiểu sơn cốc này thì cũng là 1 lựa chọn không tồi.

Con rồng bí ối sau khi đưa chàng đến đây thì lặn mất tăm, mấy ngày liền không thấy tăm hơi đâu.

Mấy ngày nay, ban ngày Thần nam cùng Nạp Lan Nhược Thủy đi hái thuốc, ban đêm thì chăm chăm nghiên cứu nội thiên địa của mình, tuy là 1 thời gian vẫn chưa tìm ra biện pháp gì để thu lại được nguyên khí bản mệnh từ tiểu thế giới đó nhưng chàng không chút sốt ruột. Chàng rất muốn hưởng thụ cuộc sống thanh đạm này.

Bên ngoài sân hoa nở rồi lại tàn, trên trời cao mây lững lờ trôi.

Nạp Lan Nhược Thủy ngày ngày đi hái thuốc, Thần nam đi bên cạnh nàng. Đối với nàng cuộc sống thế này tự nhiên và bình dị. Nàng không hỏi Thần nam khi nào rời đi, nàng bây giờ xem mọi chuyện rất giản đơn, ngày thường đều nghiên cứu dược lý, xem đi xem lại sổ tay y thánh, không ngừng điều phối, kiểm nghiệm, cải cách phương thuốc.

Sau khi trùng phùng, thật sự không có bất kì sóng gió nào, cuộc sống của 2 người tại tiểu sơn cốc này vô cùng yên tĩnh và bình dị. Tất cả dường như không thể hiện bằng lời nói.

Trong những ngày Thần nam ẩn cư, giới tu luyện Đông thổ 1 phen dậy sóng.

Tin tức về trận đại chiến giữa 5 đại cao thủ Thần nam, Đông phương trường minh, Lý nhược lan, Mộng khả nhi, Đỗ hạo hôm đó đã truyền tới giới tu luyện, thông qua sự tường thuật của những người có may mắn được xem cuộc chiến, giới tu luyện được 1 phen kinh ngạc, tu vị của ngũ đại cao thủ thanh niên thật thâm sâu khó lường.

Trước đây 1 thời gian, Đỗ Hạo đã từng tung tin, muốn lập đế vương lôi tại đông thổ, nhưng cuối cùng lại không thể. Lần này Lý nhược lan trịnh trọng tuyên bố với giới tu luyện, trận chiến giữa các nhất đại đế vương Thanh niên sẽ được tổ chức tại đô thành nước Tấn sau đó 1 tháng, hoan nghênh tất cả các tu luyện giả trong thiên hạ tới xem chiến, hoan nghênh tất cả các cường giả thanh niên tới tham chiến.

Lời tuyên bố này đã gây ra 1 làn sóng lớn trong giới tu luyện, không chỉ trấn động Đông phương mà còn trực tiếp tác động đến Tây phương. Vô số cao thủ tây phương lũ lượt lên đường, chuẩn bị đến xem cuộc tỉ thí lôi đài được gọi là "Đế vương chi chiến" của Đông phương.

Ảnh hưởng của trận chiến Đế vương ngày càng lớn, trong vài ngày đã truyền đi khắp thiên hạ, không chỉ đám đông tu luyện biết, mà các công tử quyền quý của các nước, thậm chí đến lão bách tính cũng nghe thấy tin này. Các công tử quyền quý ở rất nhiều quốc gia đã lục tục chuẩn bị tới xem trận chiến đế vương trăm năm khó gặp này, muốn xem xem rút cục ai sẽ là đế vương của đám thanh niên đông

thổ, ai mới là người mạnh nhất.

Cùng với sức ảnh hưởng ngày càng lớn của cuộc chiến, Lý nhược lan sau khi thương lượng với gia tộc đã lùi lại thời gian của cuộc chiến. Một là bởi vì nhiều người trong giới tu luyện tây phương cách Nước Tấn rất xa, không kịp đến vào ngày khai chiến, hai là thông qua khí giữa Đố gia và Lý gia thì được biết Đố hạo bế quan vẫn chưa xuất hiện, phải đợi thêm 1 thời gian nữa.

Đố hạo bại dưới tay Thần nam, sau lại bại dưới tay Đông phương trường minh, không chỉ là cho hắn ta cảm thấy vô cùng nhục nhã, mà còn làm cho gia tộc xưng là hoàng tộc đông thổ Đố gia cảm thấy mất mặt. Khi mà lão nhất bối của Đố gia không thể đi ra khỏi huyền giới đố gia, họ chỉ có thể để đám thanh niên ra ngoài thể hiện thực lực cường đại của họ, chứng minh cái danh hiệu "Hoàng tộc đông thổ" của Đố gia.

Cuối cùng thời gian được lùi lại 1 tháng, quyết định là Đế vương đại chiến sẽ được tổ chức bên ngoài đô thành nước Tấn vào sau tháng 2. Giới tu luyện dấy lên làn sóng, tất cả đều bàn luận về trận chiến đế vương sắp được mở này.

Không còn nghi ngờ gì nữa, giới tu luyện đông thổ bây giờ vô cùng hùng mạnh, liên tục xuất hiện 5 vị cao thủ thanh niên đã đi vào lĩnh vực ngũ giai, thực tế làm cho 1 số người khó mà tin được. Hiện tại thế cục biến động bất an, rất nhiều người dự cảm rằng huyền chiến trong truyền thuyết dường như đã bạo phát.

Trong những bàn luận của đám đông tu luyện, đế vương chi chiến vẫn chưa bắt đầu nhưng đã chọn ra ngũ đế.

Cuồng nữ hiếu chiến Lý nhược Lan 2 tháng gần đây đi tới đâu cũng điên cuồng khiêu chiến với các cao thủ trong giới tu luyện đông thổ, nhưng đều không có đối thủ, cuồng nữ này đã được xem là chiến đế.

Mộng khả nhi tiên tử xuất thân từ Đạm thai cổ thánh địa, tại Đông thổ có thanh uy cực cao, tu vị tuyệt cao của nàng cũng với khí chất không nhuộm mùi diễm hỏa thế gian của nàng đã mang lại cho nàng danh xưng tiên đế.

Cao thủ ma đạo thần bí Đông phương trường minh, là 1 cao thủ thanh niên tuyệt thế bí ẩn, ma công cái thế Liệt thiên thập kích thất truyền đã lâu, như 1 ngôi sao chổi bay qua bầu trời chiếu ánh sáng lên đại địa đông thổ. Hắn ta trong vòng 2 tháng đã nổi dậy rất nhanh, từ nơi lạnh nhất của Bắc bộ đông thổ đánh liền 1 mạch xuống phương Nam, đối thủ khó đỡ này đã toàn thắng trong trận chiến với cao thủ thiên tài của Đổ gia là Đổ hạo, làm cho thanh uy của hắn ta mạnh tới cực điểm.

Đổ hạo xuất thân từ hoàng tộc Đông thổ, gia tộc cường đại này bí ẩn đáng sợ, làm cho các môn phái ở đông thổ đều cảm thấy cường liệt bất an, điểm tích truyền thuyết trong lịch sử tu luyện có thể thấy, đây là 1 gia tộc hùng mạnh có thể gây nên chấn động trong đại địa đông thổ. Cao thủ thiên tài của gia tộc như thế này thực là có thể tưởng tượng được hùng mạnh thế nào.

Đổ hạo đã từng giao chiến với 3 cường giả thanh niên tuyệt đỉnh là Thần nam, Đông phương trường minh, Mộng khả nhi. Tuy là 1 hòa, 2 bại, nhưng mà sức mạnh của hắn ta không còn phải nghi ngờ gì nữa. Cho nên nghe nói, cường giả thiên tài tâm cao khí ngạo này, chuyển sang tu luyện huyết ma chân kinh, đã được người ta tôn là huyết đế.

Thần nam, cường giả thanh niên tuyệt đại thần bí, không ai biết chàng xuất thân từ đâu, từ khi xuất đạo đến nay đã gây ra không ít sóng gió, đã lấy mạng nhiều cường giả ngũ giai, danh xưng là diêm tinh tuyệt thế, gần đây đã nảy ra va chạm kịch liệt với hoàng tộc đông thổ Đổ gia, uy danh tuyệt thế, lần lượt giết từng cao thủ Đổ gia, trở thành nhân vật phong vân đệ nhất đại lục ngày nay.

Đối với danh xưng của chàng, giới tu luyện nổ ra tranh cãi. Có người kiến nghị nên để danh xưng ma đế của Đông thổ trường minh cho Thần nam, bởi vì bất luận là bản thân chàng hay huyền công mà chàng thi triển, đều có ma tính.

Có người lại kiến nghị, nên để danh xưng của chàng là huyết đế, chàng đơn độc đối phó với quân đội ngàn người tại Tấn quốc, giết hàng trăm phân thi, chàng dùng cự nhân trong Thập vạn đại sơn thành tội ác, diệt hơn trăm cao thủ. Tất cả những người tu luyện mà chàng giết đều nhiều hơn so với 4 vị đế vương kia, chàng thích hợp với danh xưng huyết đế hơn Đổ hạo.

Có người lại cảm thấy rằng danh xưng của chàng nên là chiến đế, nhiều người cảm thấy sau khi Thần nam phát cuồng thì còn đáng sợ hơn cả Lý nhược Lan, chàng từng đại phát cuồng uy trong giới tu luyện tây thổ, trong 1 ngày đã giết chết 8 vị cao thủ tuyệt thế, làm chấn động toàn giới tu luyện.

Cuối cùng, theo ý kiến của số đông, họ tôn chàng làm đông thổ nhất đế. Trong con mắt của người phương tây, Thần nam đến từ đông thổ, từng đại phát cuồng uy tại tây phương, gọi chàng là nhất đại đế vương thanh niên đông thổ cũng không quá, tức là Đông đế.

Nhưng theo con mắt người người phương đông, bất kể thực lực của Thần nam có xếp thứ nhất hay không, nhưng những sóng gió mà chàng gây ra tuyệt đối vượt xa 4 người kia, tạm thời tôn chàng là đế vương đệ nhất thanh niên đông thổ cũng không có gì quá đáng, tức là nhất đế.

Cho nên, cuối cùng, Thần nam được gọi là đông thổ nhất đế.

Giới tu luyện sóng gió nổi lên, 1 trận đế chiến phạm vi cực lớn đã thượng diễn, cái gọi là cao thủ thanh niên đệ nhất thiên hạ sẽ dựa vào thực lực mà ra.

Do vậy, điều Thần nam cần làm bây giờ là nhanh chóng hồi phục công lực, có thể trực tiếp quán thông nội ngoại thiên địa.

Chương 72

Long cốc

Qua được 7, 8 ngày yên bình, tử kim thần long cuối cùng cũng xuất hiện, nhưng Thần nam nhìn thấy bộ dạng của nó thì giật mình.

Mấy ngày không gặp, con rồng bị ỏi trông thật thảm hại, long giáp trên mình nó vốn lấp lánh ánh tím, giờ chỉ còn 1 màu đen, giống như là bị sét đánh, chỗ long mục cũng là 1 màu đen, giống như là mất gấu trúc.

"Ây da, đau chết mắt, tức chết mắt."

"Có chuyện gì ?" Thần nam kinh ngạc hỏi : " Bị người ta đánh tới mức này hả ? Rút cục thì người đã gặp phải nhân vật lợi hại cỡ nào vậy ?"

"Ây da, làm long đại gia ta đau chết đi được." Tử kim thần long mau chóng biến nhỏ lại, chỉ dài hơn 1 trượng, sau đó hung hăng ra khỏi phòng nói với Nạp Lan Nhược Thủy : "Nạp Lan tiểu thư, mau bồi cho ta 1 ít thuốc mỡ, ta biết nàng thích trồng dược thảo, chuẩn bị tặng nàng 1 vườn hoa, kết quả là thành ra như vậy."

Mấy ngày trước tử kim thần long mang Thần nam đang hôn mê bất tỉnh bay tới gần linh sơn, đột nhiên cảm thấy nơi đây vô cùng quen thuộc, nghĩ kỹ lại, nó chợt nhớ ra, nơi này từng là sào huyệt của nó năm xưa, nó đã từng sống ở đây 1 thời gian dài.

Ngay lập tức nó phóng xuống.

Khi bay lượn qua sườn núi này, nó vô tình nhìn thấy tiểu cốc của Nạp Lan Nhược Thủy, phát hiện ra có bóng người lay động, nó liền bay tới. Nó là 1 con rồng, việc săn sóc cho Thần nam làm nó đau đầu, nó định bắt lấy người trong tiểu sơn cốc để chăm sóc Thần nam.

Khi tử kim thần long xông vào sơn cốc, thật sự đã làm cho Nạp Lan Nhược Thủy 1 phen hoảng hốt, sau khi nàng ta nhìn thấy Thần nam trên lưng nó, thất kinh hỏi : "Thần nam, con quái long kia, mau thả

chàng ra!"

Lúc này con rồng bĩ ỏi mới rõ, người con gái trước mắt có quen biết có Thần nam, đối với nó mà nói thì điều này thực sự quá tốt, khỏi phải tìm phiền phức với người khác. Lập tức nó kể sơ qua về mối quan hệ với Thần nam và giao Thần nam cho Nạp Lan Nhược Thủy.

Tử kim thần long lưu lại nửa ngày, phát hiện ra Nạp Lan Nhược Thủy rất hiểu biết về dược lý, cũng biết được nàng ta ẩn cư nơi đây là để nghiên cứu y dược. Sau đó qua lời nàng, nó biết được Thần nam bị tổn thương nguyên khí, nếu có linh dược làm thuốc dẫn, thì nàng có thể giúp Thần nam sớm hồi phục.

Con rồng bĩ ỏi không nói gì, lập tức quấy đuôi bay lên.

Nó nhớ tới sào huyện của nó, nơi ấy có 1 bảo khố, năm xưa cả nhà nó đều trốn ở đây, hơn nữa lão bĩ ỏi năm đó có trồng 1 vườn tiên thảo linh chi. Hiện đã qua hàng nghìn năm, nếu như tiên thảo vẫn còn ở đó... nghĩ tới điều đó, con rồng bĩ ỏi liền chảy nước miếng.

Nhưng mà việc làm nó đau đầu bội phần, đó là năm đó khi rời khỏi đây, đã dùng vô thượng đại pháp thần lực lập 1 trận địa lôi điện mê hoặc. Hiện tại, thần thông của nó vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nó không chắc có thể phá vỡ được trận pháp.

Nhưng sức mê hoặc của linh dược tiên chi vô cùng lớn, tử kim thần long hạ quyết tâm sẽ xông vào trong sào huyết, ngàn năm trôi qua, do vận động của vỏ trái đất nên dãy núi này đã có nhiều thay đổi, nhưng con rồng bĩ ỏi rất nhanh chóng tìm thấy sơn cốc bị phong bế kia.

Năm xưa trong yêu tộc đông thổ, rồng bĩ ỏi cũng là 1 nhân vật có tiếng tăm, thực lực cao thâm khó lường. Trận pháp mà nó lập năm đó có thể thấy người bình thường rất khó phát hiện ra địa điểm bí mật này. Nếu có vô ý đi tới đây thì cũng rất khó có thể phá vỡ trận pháp để vào trong sơn cốc.

Sau khi tử kim thần long tới sào huyện năm xưa của nó, liền nghiên cứu hết nửa ngày. Phát giác ra trận pháp đã hút tinh khí thiên địa để vận chuyển đại châm và không hề yếu đi. Nó vừa tự đắc vừa thấy

đau đầu. Mặc dù nó đã quá quen thuộc với trận pháp này, nhưng để phá vỡ thì lại phải cần tới 1 công lực rất mạnh mới có thể phá được 1 số trận môn.

Nó xông vào trận môn đầu tiên, bị lực lôi điện tập trung ở trận pháp đánh cho toàn thân đen sì. Nhưng con rồng bí ồi này căn bản không nghĩ tới việc bỏ cuộc, hiện tại nó đã trở thành 1 con rồng rất mạnh, có huyền vũ giáp hộ thể, chỉ cần không phải là đòn chí mạng, thì nó đều có thể thẳng tiến vào trong.

Lúc này, tử kim thần long bắt đầu cưỡng chế mạo hiểm phá trận pháp, nó vừa kêu la vừa chịu đựng lôi điện đánh vào, mất 3 ngày nó mới xông qua được 15 trận môn, nhưng sau khi xông vào đây, nó có chút sợ hãi, nó bị lực lôi điện trong trận pháp thiêu đốt.

Khi nó đang do dự, thậm chí muốn thoái lui, thì liền vô cùng đau khổ khi nghĩ tới 1 chuyện, đại trận này hấp thu tinh khí thiên địa, có thể tự điều chỉnh vòng bảo vệ, những trận môn bị phá sẽ nhanh chóng khôi phục lại như cũ, rồng bí ồi tức giận muốn đập đầu xuống đất mà chết.

Nó vừa trách mình sao trước đây lại bày ra trận pháp biến hóa như vậy vừa to mồm mắng cô gái trong ngọc như ý đã phong ấn cổ thần và hút long nguyên của nó.

7 - 8 ngày vừa qua, đối với tử kim thần long mà nói, thật sự giống như là xuống địa ngục, mỗi ngày bị lôi điện đánh trên trăm lần, cũng là do cái mạng của nó mạnh hơn con gián nên mới có thể sống sót. (???)

Khi tử kim thần long xông vào phá vỡ trận môn trọng tâm của đại trận, mới mở to họng gào lên mắng mỗ, đêm tất cả tức giận phát ra ngoài, nhưng mà càng mắng thì nó càng mất sức, dù sao thì trận địa cũng là do nó bày ra, có mắng thì phải mắng bản thân nó.

Nhìn bộ dạng thảm hại của tử kim thần long, Thần phá lên cười ha ha, điều này càng làm con rồng bí ồi tức giận vô cùng.

Sau khi Thần nam và Nạp Lan Nhược Thủy được tử kim thần long chở tới long cốc liền cảm thấy có chút kinh ngạc, tiểu sơn cốc này còn đẹp hơn cả nơi Nạp Lan Nhược Thủy sống, cả 1 tiểu cốc tỏa linh

khí, hoa cỏ nơi đây đều là linh chi, tiên thảo thai nghén nhiều năm.

Nạp Lan nhược Thủy vô cùng kích động, số dược thảo này đối với nàng thật vô cùng quý giá, nhưng mà con rồng bí ồi cứ không ngừng than thở, bởi vì linh chi, tiên thảo tuy nhiều, nhưng niên hạn sinh trưởng của mỗi gốc không quá 100 năm, không cây nào có thể lọt vào pháp nhãn của nó.

"Ây da, tức chết đi được, thật là sai lầm, 1 sai lầm lớn, phá trận đáng chết, sao năm xưa ta lại bày ra cái trận pháp đáng chết này chứ, tức chết mất!"

Thông qua sự lí giải của con rồng bí ồi, Thần nam và Nạp Lan nhược Thủy mới hiểu được nguyên nhân đau khổ của nó. Đại trận mà năm xưa tử kim thần long bày ra hoàn toàn là tự hấp thụ tinh khí thiên địa để vận chuyển, hơn nữa lại là 1 trận pháp vô cùng bá đạo, không cần nghĩ tới môi trường xung quanh, mạnh mẽ cướp lấy hết tinh khí thiên địa.

Tiên chi linh thảo trong đại trận vô cùng nhiều, đều là những linh vật hấp thụ tinh khí thiên địa, niên hạn sinh trưởng càng dài, thì tinh khí thiên địa bị hút càng nhiều, kết quả là xảy ra 1 tình huống.

Đại trận và tiên thảo trong tiểu cốc đều đồng thời tranh nhau hấp thụ tinh khí thiên địa, kết quả có thể thấy là, tiên thảo làm sao tranh đoạt được với đại trận? Khi tinh khí thiên địa không thể đáp ứng cho linh thảo bách niên, chúng chỉ còn cách chết dần. Mà niên phận sinh trưởng có hạn, những tiên thảo mà mật độ linh khí cần hấp thụ không lớn thì sức ảnh hưởng với chúng cũng không lớn, có thể tiếp tục sinh trưởng, đến khi nào linh khí thiên địa không còn có thể đáp ứng chúng nữa, thì chúng mới từ từ khô kiệt.

Ngày qua ngày, năm qua năm, tuy đã qua hàng ngàn năm, nhưng trong tiểu sơn cốc này, không hề xuất hiện 1 gốc linh thảo nào trên 100 năm, chứ đừng nói tới tiên thảo cực phẩm hàng ngàn năm.

"Ây da, long đại gia ta muốn đập đầu vào tường." Tử kim thần long thực sự hận không thể quay lại lúc trước.

"Nguy hiểm quá nhỉ, nếu như không có đại trận bảo vệ, thì e rằng

những người hái thuốc đã đến mang cả vườn đi rồi, hơn nữa tiên thảo cực phẩm sẽ thế nào ? Khu linh sơn này chim thú quý hiếm, 1 số linh thú nhất định là sẽ tìm tới nơi này, vậy thì tiên thảo còn đợi chúng ta tới hái sao ?

"Cũng đúng." Tử kim thần long có chút chùn lòng.

Nạp Lan Nhược Thủy vô cùng vui mừng, trên mặt nở rõ nụ cười, không ngừng tìm kiếm trong sơn cốc, nàng không ngờ tử kim thần long lại tặng cho nàng 1 món quà lớn như vậy, điều này với nàng mà nói, giống như 1 bảo tàng cực lớn.

Nhìn thấy dáng vẻ vô cùng kích động của Nạp Lan Nhược Thủy, Thần nam cũng vui lây khen ngợi tử kim thần long đã làm được 1 việc thiện.

Nhìn thấy Nạp Lan nhược Thủy đi tới khu vực sâu của tiên thảo, Thần nam nói với tử kim thần long : "Cá chạch, đây là sào huyết của người sao ? Không lẽ chỉ có hoa cỏ ? Lẽ nào người không có chút gia tài sao nào ?"

"Ây da, tiểu tử, người mở miệng ta liền biết người có chủ ý gì ? Long đại gia ta không phải là 1 kẻ keo kiệt bủn xỉn. Đi ! Ta cho người xem bảo tàng của chúng ta."

Tử kim thần long đi phía trước dẫn đường, đi qua những vườn hoa ngát hương, qua dòng suối nhỏ xanh như ngọc bích, lại xuyên qua 1 rừng hoa quả, nó dẫn Thần nam tới trước 1 tiểu động.

Rồng bĩ ổi dùng lực quất đuôi, "bùm" 1 tiếng, đánh bay viên đá lớn vạn cân bịt trước cửa động, 1 luồng sáng đập vào mắt Thần nam, chàng lập tức đàn mặt.

"Tiểu tử người mắt hôn rồi à ? Ha ha, chảy nước miếng hả ? Tử kim thần long sung sướng đắc ý.

"Chảy cái đầu người ý." Thần nam dùng lực gõ lên trán nó 1 cái, nói : "Đây là bảo tàng của người hả ? Người tầm thường quá đấy. Làm sao toàn là tiên, vàng thỏi vậy ? Thế nào thì người cũng là 1 con thần long, ta còn cho rằng người có loại đồ vật giống như thần binh bảo

đao chứ ? Theo truyền thuyết, rồng tây phương có sở thích sưu tầm châu báu, người không phải cũng giống như chúng thích những thứ lấp lánh hay là ngay cả những vật như cái kính thủy tinh người cũng thu thập lại đấy chứ ?"

Con rồng bị ối khó mà không để lộ ra thái độ xấu hổ, nhưng mà dòng máu tím của nó, không biến thành màu hồng, chỉ biến thành màu đen, nó đen mặt, ngược lại nói : "À, nói thật, ta vẫn chưa tự mình đếm đồng đồ này, năm xưa, ta sống ở Tây phương, nghe nói mỗi con thần long ở tây phương đều có 1 bảo tàng, kết quả là ta lén lút viếng thăm 2 nhà, lại vét sạch 1 nhà, túi lớn, túi nhỏ đều bị ta mang tới đây. Cho nên, nghiêm túc mà nói, đây không phải là đồ vật ta tự mình thu được."

Thần nam thật sự không có gì để nói, con rồng bị ối này lại là người lấy trộm bảo tàng của 2 thần long, vét sạch thêm của 1 con nữa, thực sự làm người ta chẳng có gì để nói.

"Người thật là có tài..." Thần nam chỉ có thể kêu lên như vậy.

Chương 73

Thượng cổ thánh vật

Tử kim Thần Long có chút bối rối : "Tiểu tử, người đừng cười nhạo ta, nếu chú em biết năm xưa long đại gia ta đã viếng thăm nhà của những con rồng nào, thì người không còn há miệng ra cười được đâu."

"Nói ta nghe coi."

"Bảo tàng của thần long đầu tiên mà ta viếng thăm, thuộc về Tây Phương Ngũ Sắc Thần Long, con rồng này màu sắc trên người luôn luôn thay đổi, nhìn chung là rất kỳ quặc, nhưng tương truyền rằng tại thời điểm đó chủng tộc Rồng này ở Tây Phương là một trong mười long chủng hàng đầu, là loài rồng uy danh cực đại. Sào huyết của Thần Long thứ hai được ta ghé thăm là hang động của Tây Phương Hoàng Kim Thần Long, đặc thù của Long tộc này có tới ba cái đầu, đồng thời cùng một lúc kích hoạt được ba loại Long ngữ ma pháp, hiệu xưng Tây phương bất bại Long tộc. Ngân sắc Thần Long sau cùng do ta cướp về cơ thể cường đại hơn, khi đó là con gái út thượng cổ thần long Khôn đức - cao thủ đệ nhất long tộc tây phương."

Nghe muốn xỉu, Thần Nam có phần hoảng hốt, hành động của người bạn khổng lồ này quá bất ngờ, không những có thể trở thành một tai họa tàng ẩn nữa.

Nghĩ đến đây Thần Nam đổ mồ hôi hột, trong lòng tự nhủ : "Thật sự là đen đủi khi đến phương Tây này cùng tên lưu manh này, nếu để các con rồng dị thường kia biết được tin tức thì ta chết đến vạn lần cũng còn chưa đủ".

Tới đây, Tử Kim Thần Long giống hệt như quả bóng bị xì hơi, gương mặt tỏ vẻ lo âu. "Grào, một thân tu vị của ta đã tan tành, hơn nữa tốc độ phi hành của ta khi đó không có đối thủ dưới gầm trời này, nếu được vậy thì đâu cần phải lo lắng chuyện gì, Grào, thật là muốn vỡ tung cái đầu."

Thần Nam ái ngại nhìn Tử Kim Thần Long một thời oai dũng, cảm

giác thực sự không biết nên cười hay nên khóc, có thể thông cảm được con rồng côn đồ già này vào khi đó là tuyệt thế vô song.

Chàng tiến vào trong hang động thượng cổ, ánh sáng vàng kim lan tỏa, cơ man là vàng, từng cột vàng. Nhiều vàng như thế này không thể nhận ra được giá trị thật sự, nhưng đủ để khẳng định tuyệt đối sẽ không ít hơn kho vàng của bất cứ đế quốc nào trên đại lục.

Tử Kim Thần Long sau khi biến nhỏ lại, bay lên, kéo trong đồng tiền vàng ra một thanh kiếm bằng vàng, nói : "Ở đây có cả thần khí?"

Thần Nam đã gặp qua, nâng kim kiếm nhẹ nhàng như nâng một quả bóng trên ngón tay, khẽ mỉm cười đoạn xoay đầu lại nói : "Trang sức."

Thực ra, với tu vi ở cảnh giới của Thần nam, đơn giản không cần những vũ khí sắc nhọn. Lý do Thần Nam tới chủ yếu là để xem cho biết liệu có thể tìm được như món tiên bảo nào giống như Vũ Xạ Nhật Tiến hay không. Dù sao đi nữa nơi đây vẫn là hang động của một thần long.

"Nhớ thừa đó, ngày tháng tự do, trên trời dưới đất, vô tư lự ta đã trải qua.. Tránh xa khỏi những gian nan khổ cực, sự kiện đột xuất xảy ra đã tạo nên thiệt hại thật là quá lớn." Tử Kim Thần Long thở dài mấy tiếng, trước đó hẳn chỉ cho Thần nam mục hạ vào một đồng vàng bạc trong lảng mộ nói: " Đồng bảo vật này là cướp từ con rồng bạc sau cùng, con rồng đó chuyển thân thành hình dạng người, thật sự vô cùng đẹp đẽ, là tuyệt tác của tạo hóa trong vũ trụ, những ngày tháng hiện nay thật quá ảm đạm. Đáng tiếc, hình tượng thân thể lại hơi xấu, grào, là cái bệnh của bọn rồng phương Tây, cơ thể quá béo, nhìn giống như một con thần lùn."

"Nói người khác béo, không chừng người ta lại nói người gầy như cái côn, đây là còn chưa cho rằng người khác là con rắn 4 chân."

"Tại sao người biết như vậy?"

Thần Nam mỉm cười sau đó hoài nghi hỏi : "Lẽ nào giữa nhà người và con rồng bạc kia đã xảy ra chuyện gì ?"

"Sao có thể!" Tử Kim Thần Long lộ ra vẻ nghĩ ngợi bần khoăn "Phụ thân của cô ta là thượng cổ Thần Long Khôn Đức, ở trời Tây, cho dù là pháp thần hay đấu thần cũng không được phép can thiệp, lao khổ nạn đó là 1 kẻ vô cùng nghiêm khắc, không để cho con gái mình giao du với người ngoài tộc. Hơn nữa ta là 1 con rồng chuyên tình như vậy, làm sao có thể nảy sinh điều gì với con rồng Tây phương đó chứ, ta chỉ thích tiểu bạch long năm xưa thôi."

"Thật kì lạ, lời người nói chẳng có chút lí nào cả, thôi bỏ đi, ta không ép nhà người nữa." Thần Nam vận chuyển huyền công, tìm kiếm trong bảo tàng to lớn của Thần long, tiền vàng nhiều không thể đếm nổi, vàng thỏi, vàng miếng, đồ cổ quý giá, ánh sáng lấp lánh.

Bất ngờ, Thần Nam cảm thấy xao động một cách lạ thường, ngay lập tức chàng lao vào đào bới bên trong đồng của cải của Thần Long, vớt ra hàng khối hàng khối vàng, đôi lúc nhặt được một vài chiếc trủy thủ, tiểu kiếm sắc màu ảm đạm... Chàng biết chắc rằng thứ làm cho chàng nhận thấy cảm giác xao động không phải là những thứ vũ khí tầm thường này, chàng biết chắc chắc rằng ở đây thật sự có thánh vật mà chàng cần.

Con rồng bí ối bay tới, la hét ầm ĩ "Còn bảo không phải bảo vật nữa đi, ở đây đều là thần vật của thần linh, so với Phương Thiên Họa Kích không hề thua kém, mấy thanh kiếm này còn là bảo kiếm của nhân gian."

Những vũ khí thần binh này tuyệt đối phải là những bảo vật thượng đẳng trong trời đất, nhưng Thần nam căn bản không dùng tới, khi chàng bị trúng độc của Mộng khả nhi ở phương tây, rồi rơi xuống núi, Phương Thiên Họa Kích đã rơi xuống sông, sau khi chàng hồi phục trí nhớ căn bản cũng không đi tìm.

Hiện tại, những thần binh lợi khí trước mắt không còn mấy sức hấp dẫn đối với chàng.

Thần Nam tiếp tục lục tung hang Thần Long, những đồ vật quý hiếm hay tiền vàng chàng đều xếp ra hai bên, miệt mài khoét thẳng một lỗ sâu vào bên trong hang, Cầm long thủ hóa thành những bàn tay có màu bạc cực lớn, không ngừng xuyên qua đồng bảo bối này.

Oang, oang..

Trong sâu thẳm hang động cổ, giữa những quang hào quang rực rỡ của vàng bạc, châu ngọc, cuối cùng chỉ còn lại một thứ chưa rõ là thứ gì, quang mang lan tỏa dữ dội. Thứ này toàn thân phủ màu xanh lục, trông giống như được điêu khắc bằng kim loại nhưng không phải, gõ vào nghe âm thanh phát ra giống như tiếng gỗ nhưng cũng không phải làm từ gỗ, có vẻ như dễ vỡ, ở phía trên xuất hiện vô số vết nứt tỏa ra khí tức mộc mạc, thoáng qua cũng có thể biết đây là tuyệt phẩm thần vật.

Thần Nam giữ món bảo bối trong lòng bàn tay, cẩn thận đưa lên cao, chàng cảm thấy vô cùng hưng phấn. Cảm giác được tần suất dao động được từ vật này ở một khoảng cách xa, tới giờ đang nắm giữ trong lòng bàn tay thật sự vui sướng đến nỗi không để ý gì tới xung quanh.

Bảo vật phi kim phi mộc này chưa rõ được chế tạo từ nguyên liệu gì, trên bề mặt khắc một số mẫu tự cổ nhưng không hiểu chịu tác động gì đã nhanh chóng chìm vào bên trong nên Thần Nam không kịp nghiên cứu rõ ràng kết cấu của nó.

"Grào.. " con rồng đáng chết cười lớn : "Người sẽ không có được lợi ích nào ở món đồ rác rưởi này đâu, vật này do ta ăn cắp trong hang của Ngân Sắc Thần Long, thật không ngờ con gái của thượng cổ Thần Long Khôn Đức lại bần xỉn như vậy, ngay cả mảnh ván vỡ chẳng ra gì này cũng cất giấu, thậm chí còn chôn ở nơi sâu nhất trong bảo tàng."

"Người quả quyết đây là mảnh ván vỡ đấy chứ?", Thần Nam nhẹ giọng hỏi.

Tử Kim Thần Long mím chặt môi suy nghĩ một lúc rồi nói : "Cũng có thể, hoặc cũng không thể, đã nghìn năm trôi qua nếu chỉ là miếng ván vỡ thì đã mục nát ra rồi mới phải. E rằng có điều lạ thường, vật này bản chất thật sự là cái gì??"

Thần Nam thận trọng rà soát lại món đồ, lật lên lật xuống, bỗng nhiên có cảm giác thân thuộc vô bờ, chàng hỏi lại con rồng bỉ ổi : "Người nói Ngân Sắc Thần Long này chính là nữ tử băng thanh ngọc khiết

của thượng cổ Thần Long Khôn Đức ư?".

"Hử? Có phát hiện gì sao?"

Thần Nam trả lời : "Hmm, ta cảm thấy mảnh ván này có một lịch sử rất hào hùng, đây liệu có phải là bảo vật thượng đẳng của Ngân Sắc Thần Long hay không?"

"Grào, Ha ha.. tấm ván xấu xí này lại có thể là bảo vật? Lão long ta đây chỉ cần một hơi thở nhẹ cũng có thể làm nó vỡ thành nghìn mảnh. Người chả lẽ không nhìn thấy hàng trăm vết nứt đầy sao, chỉ cần một sát na thôi cũng có thể tan thành tro bụi." Con rồng đáng chết cười lăn lộn.

"Thật sao, người đến đây thử xem sao", Thần Nam dùng hai ngón tay kẹp một góc của mảnh ván, nói "dùng luôn cả thần long trảo mà người tự hào cũng được!".

"Người cố tình giễu cợt ta sao?", nói là vậy nhưng Tử Kim Thần Long cũng chẳng khách khí gì thò móng vuốt ra vồ thẳng một chưởng lên tấm ván không ra gỗ, cũng không phải kim loại kia, chỉ nghe "tang" một tiếng trong trẻo khẽ bật lên dưới áp lực của long lực nhưng tấm ván hoàn toàn không tan thành cát bụi như Tử Kim Thần Long dự tính.

"Grào, thật kỳ lạ, để ta xem một lát"

Tử Kim Thần Long lấy từ Thần Nam mảnh ván, dùng sức nắm chặt trong vuốt rồng, vận lực bóp thật chặt ba lần nhưng vẫn không mang lại kết quả vụn nát như hi vọng.

"Thực sự có gì đó quái lạ a", Tử Kim Thần Long gương mặt lộ vẻ nghiêm trọng, bắt đầu tập trung long lực cực hạn, ánh sáng đỏ tía bùng phát, dồn toàn bộ thần lực vào vuốt rồng, đánh mạnh một chưởng kinh thiên động địa vào chiếc mảnh ván.

Trong cổ động, tử kim quang bùng phát đại thịnh, không khí sôi lên dưới sự phát động nội lực mạnh như sóng ba đào của Long thủ xuống mảnh ván tưởng chừng như mỏng manh, thế nhưng mảnh ván ngoại thể vẫn yên bình, không giảm sút chút gì giống như chưa có

việc gì xảy ra.

Tên rỗng vô lại tối tăm mặt mũi, không cần biết xấu hổ vội lúng túng nói "Thứ này cực trị lạ lùng, không thể dùng sức mạnh của Thần Long để nghiền vụn nó ra được, đây là một thứ tà dị khác thường!"

Thần nam nói : "Khi cầm trong tay ta đã thử rồi, thứ này trông thì giống như sắp vỡ, nhưng có dùng bảo đao thần binh chém thì nó cũng chẳng chút hư hại nào."

"Bảo sao Ngân Sắc Thần Long trân quý món bảo bối này như vậy, quả không phải là vật phẩm tầm thường. A ta nhớ ra rồi, đó chính là vật đeo trước ngực con Ngân Long đó, à không đeo bên sườn mới đúng, ta thật quá cầu thả lại nghĩ đó là vật đã vỡ nát rồi bị ném sâu vào dưới đáy hang động này".

Thần Nam đoán: "Trông mảnh ván này có nhiều điểm là cổ vật từ xa xưa, thậm chí lịch sử còn dài hơn nhiều nữa. Ta nghi ngờ đây là một món quà đặc biệt của cổ đại Thần Long Khôn Đức tặng cho nữ tử Ngân Sắc Thần Long?".

"Có nhiều khả năng là như vậy", Tử Kim Thần Long lên tiếng : "Lão thần lần già này yêu thương nữ tử út này nhất, có đồ tốt chắc chắn sẽ để lại cho cô ta."

"Khôn Đức thực lực như thế nào? Có thần vật gì đặc biệt?" Thần Nam hỏi.

"Không đơn giản mà đánh giá được, người thường đã liệt kê lão thần lần già đáy ngang cấp tiên thần, thậm chí chỉ là sự hư cấu chứ không hề tồn tại, không kể ta còn đang phiêu du nơi đất trời này, khẳng định sẽ không có bao nhiêu người biết tới vì nó bao gồm quá nhiều bí mật."

Tử Kim Thần Long giới thiệu: "Lão già đó lẽ ra sớm đã phi thăng lên tiên giới nhưng không hiểu sao vẫn lưu luyến ở lại phàm trần chưa muốn rời đi, ở phương tây hầu như không thể lực dám chiêu mộ hắn. Nghe nói năm xưa có một đấu thần đã đại chiến với lão, nhưng không ngờ bị lão nghiền ra thành thịt băm. Uhm, nói ra, hắn thực sự có một bảo vật, nghe nói là một thuẫn bài đến cả chủ thần thiên giới

cũng không thể phá vỡ, sau đại chiến với đấu thần kia sở dĩ lão có thể thắng dễ dàng như vậy cũng là bởi thuật bài thần bí kia đã phát huy năng lượng cực lớn".

Chương 74

Phá hỗn độn, khai thiên địa

Người dịch : giÓ

"Thuần bài ! Thuần bài !" Linh quang trong ngực Thần Nam vừa xuất hiện, liền nắm lấy mảnh vỡ trong tay rồi xem xét kĩ lưỡng, thất thanh kêu lên : "Đây nhất định là 1 miếng cổ thuần Khôn đích."

"Ây, người điên rồi. Miếng vỡ này có chỗ nào giống thuần bài."

Thần nam khẳng định nói : " Đây là tàn phiến của 1 miếng cổ thuần, tám thuần bài mà Khôn Đức chủ thần không có cách nào đánh vỡ được chính là mảnh vỡ này."

"Như thế có phải là quá khoa trương rồi không ? Mảnh vỡ của tám cổ bài lại có thể ngăn cản sự công kích của chủ thần." Tử kim thần long lộ ra vẻ mặt không có chút tin tưởng nào.

Thần nam mặc kệ nó, chàng bắt đầu điên cuồng vận chuyển huyền công, thân thể chàng bắt đầu phát ra ma khí vô tận. Một bóng đen sau lưng chàng dần dần ngưng hình, tay phải của bóng đen là tử vong ma đao đã thực chất hóa, ngoài ra xung quanh chàng còn có 7,8 loại binh khí màu đen bay lên bay xuống. Ngoài tám thuần bài ra, còn lại đều mờ mờ ảo ảo, nhìn không rõ hình thù.

Thần nam vung tay trái, tám thuần bài gần như thực chất hóa bay lên phía trước người chàng, trên thuần bài màu đen có khắc hoa văn cổ.

"Trời ơi !" Tử kim thần long kinh ngạc thốt lên. "Hoa văn trên miếng thuần bài và hoa văn trên tám trạng vật kia là một."

Thần nam đặt miếng vỡ màu xanh sẫm kia lên gần miếng thuần bài màu đen, kích động nói : "Chỉ có màu sắc không giống nhau, còn lại là hoàn toàn giống nhau."

Tử kim thần long kinh ngạc há hốc mồm, kêu lên : "Đây thực sự là 1 tám cổ bài tàn vỡ sao ? Lẽ nào đây chính là tám cổ bài thần bí mà

chủ thần Khôn đức không có cách nào đánh vỡ ? Trời ạ, thật là không thể hiểu nổi."

Thần nam vô cùng chấn động, tàn phiến của cổ thuẫn đã vỡ, trên đời này thực sự chỉ có 1 tấm thuẫn bài giống với ma thuẫn màu đen của chàng. Chàng có 1 cảm giác mãnh liệt, tàn phiến của tấm thuẫn bài màu xanh sẫm đã vỡ sau khi hoàn nguyên là hình dáng ban đầu của ma thuẫn màu đen ở thế giới hiện thực.

Lúc này, trong lòng Thần nam nổi sóng cuộn cuộn, ma thuẫn cuối cùng cũng tìm thấy 1 vật đối ứng trong thế giới hiện tại, lẽ nào những ma binh đang bay xung quanh chàng cũng đều có nguyên hình ở thế giới hiện thực.

"Ây da, tiêu rồi. Long đại gia đã biến 1 vật chí bảo thành đồ phế phẩm, suýt nữa lại vứt bỏ, thật là xấu hổ."

Thần nam kiềm nén khí tức mạnh mẽ, thân ảnh màu đen và mấy loại ma binh đều biến mất. Sắc mặt chàng ngưng trọng, xem xét kĩ lưỡng tàn phiến cổ thuẫn, chủ thần đã không thể phá hỏng tàn phiến, bên trên có nhiều vết tích, cuối cùng là ai đã lưu lại ? Mà sao 1 tấm cổ thuẫn hoàn hảo như thế này lại bị vỡ, rút cục thì cần đại thần thông thế nào mới có thể đánh vỡ nó!

Thần không phải là tồn tại mạnh nhất ở nhân gian này sao ? Lẽ nào còn có 1 tồn tại khác vượt xa thần?

Cổ thuẫn thần bí thi triển cho Thần nam thấy 1 lĩnh vực thật khó ngửi ngửi. Chàng suy đi tính lại, nghĩ tới rất nhiều thứ. Cuối cùng, do những ma binh kia, khiến chàng liên tưởng rằng, khi chàng nghịch chuyển huyền công, xuất hiện 1 bóng đen sau lưng chàng, lẽ nào trong thế giới hiện thực, cũng thực sự có 1 người như thế ? Lẽ nào người này cũng giống như tấm cổ thuẫn thần bí kia, để lại thế giới này 1 thi thể vỡ nát ?

Ý nghĩa thực sự của việc những ma binh này tập hợp lại bên cạnh chàng và bóng đen kia là gì ?

Mê muội ! Tất cả đều là mê muội !

Từ khi chàng sống lại từ viển cổ thần mộ đến nay, tất cả những sự việc chàng đã trải qua đều rất mơ hồ, sâu xa dường như phẳng phất có 1 bàn tay vô hình đang dẫn dắt chàng tiến về phía trước theo 1 phương hướng đã định. Chàng không biết cuối cùng trước mắt chàng sẽ xuất hiện cái gì, cuối cùng sẽ là 1 lĩnh vực như thế nào, không biết chân tướng ngày đó chàng có thể tiếp nhận được không.

Từ xưa đến nay, từ đông sang tây, đi lên tiên thần giới, đi xuống địa phủ u minh, tất cả đều có liên qua, vướng mắc với chàng. Chàng vô cùng phần nộ, chàng có 1 cảm giác, có người đang thao túng tất cả, chàng sống trong cục diện đã được người khác định sẵn.

Việc duy nhất chàng có thể làm được là mạnh lên, mạnh hơn nữa. Đến 1 ngày, có thể phá vỡ cục diện này.

Nạp Lan Nhược Thủy vô cùng thích thú long cốc của tử kim thần long. Dưới sự giúp đỡ của Thần nam và con rồng bí ối, rất nhanh dọn đến đây ở, vùng tiểu thiên địa này đối với nàng mà nói thực sự là 1 vùng đất trong lành, là vùng thánh địa tàng trữ kho báu vô tận.

Tàn phiến cổ thuấn thần bí kích thích Thần nam, chàng bắt đầu cực lực nghiên cứu nội thiên địa của mình, hi vọng sớm có thể triệt để hồi phục nguyên khí, hiện nay chàng cần phải có sức mạnh to lớn để dần thay đổi, thay đổi quỹ đạo nhân sinh của mình.

Đây là vùng đất vô cùng tốt cho việc tu luyện, sau khi phá bỏ mê hoặc lôi điện đại trận, nơi đây tiên khí dày đặc, linh khí ở trong linh thảo tiên chi tràn ngập khắp long cốc, ở tại vùng đất trong lành này, cả những người không có tu vị cũng thấy tinh thần thoải mái, cơ thể thư thái, không nói đến người tu võ như Thần nam.

Thần nam ngồi khoanh tròn chân trên mặt đất, xung quanh chàng là long thảo, tỏa ra từng đợt linh khí, ngấm qua da vào trong người chàng. Nhưng mà không phải chàng chủ động hấp thụ, mà là nội thiên địa của chàng đang vận chuyển, hút linh khí ngoại giới.

Thần nam giống như 1 kẻ bàng quan, ý thức chìm vào trong thế giới nhỏ bé kia, tìm cửa thông đạo giao hoán năng lượng nội ngoại giới.

Đây là 1 quá trình vô cùng đơn điệu, 1 phút trong nội thiên địa dài

như 1 ngày ngoài ngoài giới, Thần nam cảm thấy mình trong tiểu thế giới đó rất nhanh chóng biến thành 1 pho hóa thạch không thể di động.

Cứ như vậy, thời gian chậm chậm trôi qua, Thần nam đã ở trong vùng đất trung tâm long cốc, ngồi xếp tròn không hề động đậy 3 ngày.

Một buổi sớm ánh mặt trời long lanh, linh khí tràn ngập trong long cốc, chim muông ca hát, thật là 1 cảnh tượng yên bình, mê hoặc lòng người.

Nạp Lan Nhược Thủy đẩy cửa trúc xá, phát hiện tư thế Thần nam không hề thay đổi, vẫn còn ngồi ở đó, nàng ta có chút lo lắng, nhưng nàng cũng là 1 người tu luyện, biết rằng trong trường hợp này nhất định không được làm phiền, chỉ có thể lặng lẽ đợi tham tu giả tự mình thu công.

Con rồng bí ối say túy lúy bay trở lại. Nhìn thấy Thần nam vẫn chưa tỉnh, nó chui vào bảo động ngủ, cái tên này, bản thân nó cũng không nhớ nổi mấy tối gần đây đã uống sạch mấy tửu lâu của người ta.

Mặt trời dần lên cao, Nạp Lan Nhược Thủy lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế mây, quan sát Thần nam. Lần tái ngộ này đã hơn 1 năm rồi, chàng vẫn có dáng vẻ như xưa, nhưng khí chất đã có thay đổi rất lớn, sát khí mạnh mẽ lên, vẻ ngây ngô đã ít đi.

Nạp Lan Nhược Thủy nhớ lại những việc trong quá khứ, vẻ mặt thất thần, nghĩ tới dáng vẻ của Thần nam, 1 đao trong tay, mũi đao chỉ thẳng về Mộng hoàng, muốn cứu nàng ra khỏi hôn lễ, nàng cảm thấy tim đập mạnh hơn.

Nhưng mà, trong 1 năm qua, đã xảy ra rất nhiều việc, tim nàng chốc chốc run lên, nhưng trong thời gian dài lặng lẽ nghiên cứu được lí, nàng cảm thấy sống cuộc sống 1 mình thế này, cũng là 1 loại hạnh phúc.

Nhưng nàng không ngờ rằng, cuối cùng lại có thể trùng phùng với Thần nam. Nàng ở trước mặt Thần nam tuy rất bình tĩnh, nhưng trong tim thì lại mơ màng, có chút do dự, bởi vì nàng biết không lâu

nữa Thần nam lại ra đi, chàng có quá nhiều việc cần làm, họ dường như là người thuộc về 2 thế giới khác nhau.

Thời khắc chính ngọ, tiên khí sục nức trong long cốc đột nhiên bùng lên, từ 4 phương 8 hướng tập hợp lại về phía Thần nam, hình thành nên 1 tiểu hoàn phong, bao quanh Thần nam không ngừng chuyển động, ngấm qua da, nhanh chóng đi vào cơ thể chàng.

Nạp Lan Nhược Thủy trong lòng hơi lo lắng, nhưng nàng không ngạc nhiên, nàng tin rằng Thần nam sẽ bình yên vô sự, không biết từ khi nào, nàng dần dần tin tưởng, Thần nam làm gì cũng sẽ Thành công.

Thần nam lúc này, ý thức đã chìm vào trong tiểu thế giới của mình, nhưng hiện nay nội thiên địa đã xảy ra sự biến đổi kinh người, linh khí vô tận không ngừng tuôn vào, làm cho vùng đất không gian hỗn độn này không ngừng vỡ, không gian dần dần mở rộng.

Cát vàng mênh mông đã dần biến thành thổ nhượng, tuy vẫn còn hỗn độn, không có trời xanh, nhưng "đại địa" của tiểu thế giới đã hình thành. Dần dần không gian chu vi khoảng 10 trượng đã dần ổn định, "đại địa" đã vững chắc.

Điều này đối với 1 ng tu luyện nội thiên địa mà nói, ý nghĩa vô cùng to lớn, "Khai thiên tịnh địa" đã thuận lợi hoàn thành được 1 nửa, nền móng đã được xây dựng, chỉ còn xem người tu luyện sau này làm thế nào để mở rộng nó.

Bóng đen mà ý thức của Thần nam huyễn hóa thành, đã lập được nội thiên địa của mình, chàng vô cùng kích động, nhìn thấy tiểu thế giới của mình lớn như vậy, giống như nhìn thấy đứa con trai của mình ngày càng lớn lên, loại tình cảm vui sướng này khó có thể dùng lời nói để biểu hiện.

Chàng cuối cùng cũng phát hiện ra thông đạo nối liền nội thiên địa với ngoại giới, những khe nứt hỗn độn ban đầu đã bị đánh thành 1 lối đi.

Thần nam đã thử dùng ý thức của mình đâm vào cửa thông đạo kia, "oàng" 1 tiếng vỡ hỗn độn, thông đạo lập tức bị bịt kín, trong lòng chàng ngạc nhiên, thử khơi thông, dùng rất nhiều khí lực, mới dần

dần liên thông được với lối đi đã bị phong kín. Thông qua cửa này, Thần nam nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, chàng nhìn thấy hoa cỏ trong long cốc.

Từ đằng xa, Nạp lan nhược Thủy giật mình thất sắc, nàng nhìn thấy từ ngón tay giữa của Thần nam, không gian đang dần dần nứt vỡ, 1 cái động không gian xuất hiện bên cạnh Thần nam, cửa động dần dần mở to, cuối cùng bao cả cơ thể Thần nam vào đó.

" A, không... !" Nạp Lan Nhược Thủy thất thanh kêu lên, nhanh chóng chạy tới đó.

Con rồng bí ồi đang ngủ trong cổ động cũng thức dậy, nhanh chóng phi ra ngoài.

Khi 1 người 1 rồng đang lao về phía cửa không gian bên cạnh, thì cái động không gian cực lớn đó đột nhiên đóng lại, Thần nam tự nhiên biến mất, trên mặt đất không còn lưu lại vật gì.

Nạp lan nhược Thủy suýt ngất, tử kim thần long không ngừng bay lượn xung quanh không gian này, an ủi : "Nạp lan, nàng đừng sốt ruột, ta cảm thấy long không gian này có chút cổ quái, Thần nam sẽ không sao đâu, hắn ta đã thành công chui vào trong nội thiên địa, một lát nữa sẽ phá cửa không gian chui ra."

Lúc này Thần nam thực sự đã chui vào trong nội thiên địa của mình, ý thức của chàng đã quay trở lại với thân thể. Trong không gian phạm vi mười trượng, Thần nam vươn 2 cánh tay, hướng về không gian hỗn độn phía trên đầu hét lớn : " Ta nhất định sẽ làm cho thiên địa này trở nên mênh mông vô tận."

Chương 75

Định địa thần thụ

Người dịch : giÓ

Trong nháy mắt, khi thân thể của chàng vào trong, sinh mệnh chi năng của chàng liền quay trở lại trong cơ thể, hiện giờ nguyên khí của chàng đã hồi phục, cảm thấy mạnh mẽ đến cực điểm. Lúc này chàng thực sự muốn đánh 1 trận với những người như Đông phương Thần minh, Lý nhược Lan.

Thần nam biết mình đã đặt 1 chân vào lĩnh vực lục giai, còn 1 chân nữa thì chỉ đang tiến vào. Tu vị hiện nay của chàng đang ở giữa ngũ giai đỉnh phong và lục giai sơ cấp, đây là 1 lĩnh vực tu luyện mơ hồ, là vùng đất hòa hoãn từ cao thủ ngũ giai thực sự biến thành cao thủ lục giai.

"Ta phải mạnh hơn, mạnh hơn, mạnh hơn nữa!" Thần nam đứng trong nội thiên địa, nhìn ra không gian mười trượng, chàng có cảm giác cả thiên địa đều nằm trong tay.

Ý thức của chàng đã ở rất lâu trong tiểu thiên địa này, đã quen thuộc với từng góc nhỏ ở đây, bây giờ đã có thể mở ra hay đóng lại tiểu thế giới này 1 cách thành thục.

Thần nam quyết định mở rộng tiểu thiên địa, để cho tinh khí thiên địa không ngừng tỏa ra, để tế luyện tiểu thế giới này, làm cho nó bành trướng ra vô hạn.

Khi thông đạo giữa nội thiên địa của Thần nam và thế giới bên ngoài mở ra lần nữa, dưới sự khống chế mạnh mẽ của ý thức, tiểu thế giới bắt đầu điên cuồng hấp thu tinh khí thiên địa ngoại giới, linh khí vô tận ùn ùn tiến vào bên trong.

Nạp lan nhược Thủy và con rồng bí ối trong long cốc được 1 phen kinh ngạc, một cái động không gian mở rộng trong không gian, tinh khí thiên địa nhanh chóng ngưng tụ lại về phía đó, nhanh chóng hình thành 1 cơn phong bao linh khí.

Tử kim thần long kêu lên 1 tiếng không hay, rồi hướng về phía cao không kêu to : " Tiểu tử vô lại, ngươi muốn biến sơn cốc này thành hoang mạc sao ?"

Thần nam thoáng nghe thấy tiếng kêu của tử kim thần long, lập tức hiểu chuyện, hiện tại nội thiên địa đang nằm dưới sự khống chế của chàng, không biết mạnh hơn bao nhiêu lần so với khi nó tự hấp thụ linh khí, không chỉ tinh khí trong thiên địa không ngừng bị hút vào mà ngay cả tinh hoa thảo mộc cũng bị tranh cướp điên cuồng.

Chàng khống chế nội thiên địa của mình, chậm chậm di chuyển tới nơi sâu của dãy núi, rời xa long cốc. Bất kể thế nào, tử kim thần long cũng nhanh chóng bố trí 1 tiểu trận xung quanh long cốc, ngăn không cho linh khí long cốc "ngoại tiết".

Thần nam cảm khái vạn thiên (vô cùng xúc động), nội thiên địa thực sự vô cùng kì diệu, từ tu vị hiện tại của chàng mà nói, vẫn chưa thể ngự không phi hành (bay trên không trung). Nhưng sau khi tu luyện ra nội thiên địa của mình, hoàn toàn không giống trước. Hiện tại điều khiển nội thiên địa di động, cũng giống như là đang bay.

Có thể bay trên không trung hay không, đối với 1 người tu luyện mà nói, ý nghĩa vô cùng to lớn, Thần nam hiện tại tự tin trăm phần, cảm thấy không sợ hãi bất cứ 1 kẻ tu luyện đồng cấp nào.

Lúc này, Thần nam đã rời xa khỏi long cốc 1 lộ trình hơn trăm dặm, chàng bắt đầu để cho tâm thần lĩnh hội, toàn lực khống chế nội thiên địa của mình hấp thụ tinh khí thiên địa.

Vùng đại sơn này, qua thời gian đã xuất hiện một cảnh quan kì dị, tinh khí thiên địa, tinh hoa thảo mộc vô tận. Ngưng tụ lại thành 1 trận phong ba linh khí, điên cuồng bốc lên không trung, lá các cây thảo mộc màu xanh trong đại sơn dần dần mất đi vẻ bóng bẩy, một số hoa cỏ yếu đi, thậm chí bắt đầu khô kiệt.

Thần nam đứng trong nội thiên địa, trong tim vô ngã vô vật. Lúc này tâm thần của chàng dường như đã hòa vào nội thiên địa, không có thời gian thay đổi cảm giác. Dường như trong nháy mắt vĩnh hằng, Thần nam cảm thấy dường như mình đã hóa thân thành thiên địa.

Cùng với thời gian trôi qua, tinh khí tuôn vào nội thiên địa ngày càng nhiều, vùng đất hỗn độn vô tận đã bắt đầu nứt vỡ, không gian dần dần mở rộng.

Tâm thần Thần nam hoàn toàn chìm trong nội thiên địa của mình, đến khi chàng đột nhiên cảm thấy sau lưng có 1 cơn đau dữ dội, chàng mới tỉnh lại.

Chàng vô cùng ngạc nhiên, vị trí bị đau chính là nơi hậu nghê cung phong ấn. Cả người chàng tỏa ra ánh sáng màu xanh bích.

Đột nhiên "oàng" âm thanh lớn nổ ra. Nội thiên địa giống như là bị vỡ. Một luồng thần quang màu xanh từ lưng Thần nam bay lên, sau đó quang mang này nhanh chóng nở to ra, to ra. Một thần thụ màu xanh như ngọc tạc xuất hiện trên không trung, tỏa ra thần quang chói mắt.

Thần thụ tuy không cao, nhưng tỏa ra cỗ ý vô cùng tang thương, lão can cầu chi, cỗ chuyết thương kính, bàn căn thác tiết, uyển như thương long, lá cây xanh ngọc thần quang lấp lánh, thanh thúy dục tích. (không viết hóa đc)

"Oàng"

Thần thụ từ trên không trung bay xuống, cả thân rễ trong nháy mắt đã chui vào trong đất, cả nội thiên địa chấn động kịch liệt, thần thụ quang mang chói lòa, tỏa ra linh khí vô tận, tiểu thế giới của Thần nam xuất hiện vì chàng, bắt đầu có sức sống dồi dào, "đại địa" trọc lốc mười mấy trượng cuối cùng đã xuất hiện màu xanh.

Về mặt Thần nam lộ rõ thần sắc không tin, chàng kêu lên : "Truyền thuyết, bản thể của hậu nghê cung là khi khai thiên tịch địa, 1 gốc linh căn sản sinh, bây giờ nó đã cắm rễ vào trong nội thiên địa của ta, lẽ nào nó sẽ trở thành thần thụ định địa trong tiểu thế giới này."

"Loạt xoạt..."

Lá cây lấp lánh thần quang, nhẹ nhàng bay, tỏa ra từng trận lục quang, quang mang này sau khi chiếu xuống mặt đất, vô số mầm cỏ được cấy vào trong đất, không lâu sau cả 1 vùng đất vàng rộng hơn

mười trượng đã biến thành 1 đồng cỏ thơm, mùi cỏ thơm và mùi đất hòa trộn vào nhau, tỏa ra trong không trung, chứng minh thảo bình này thực sự tồn tại.

"Đây..." Thần nam vô cùng vui sướng, trong một thời khắc ngắn ngủi, tiểu thế giới trợ trụ này giờ đã tràn đầy sức sống.

"Lào xào..."

Thần thụ lại lắc lư, nhưng lần này không phải là chiếu thần quang ra xung quanh mà điên cuồng hấp thu tinh khí thiên địa, những linh khí từ ngoại giới không ngừng tuôn vào, toàn bộ ngưng tụ lại phía nó.

Thần thụ màu xanh tuy không cao lớn, nhưng nó giống như 1 cái động không đáy, tinh khí thiên địa từ bên ngoài tuôn vào đều bị nó liên tục hút lấy.

Không biết đã qua bao lâu, thần thụ và tiểu thế giới dường như đã đạt tới trạng thái cân bằng, tinh khí thiên địa từ ngoại giới truyền vào, không chỉ thần thụ hút lấy, mà phân bố đồng đều trong cả tiểu thiên địa.

Thần nam vô tình đi về phía thông đạo giữa nội thiên địa và ngoại giới, nhìn ra ngoài, chàng lập tức giật mình. Dãy núi xanh biếc trước đây giờ đã chuyển thành màu vàng, giống như là mùa thu đã tới, cả 1 dãy núi dài giờ đã không còn 1 chút màu xanh nào.

"Thật là tội lỗi!" Thần nam đương nhiên biết nguyên nhân tại sao, nội thiên địa đã hút cạn tinh hoa thảo mộc ở đây, điều này làm chàng trong lòng cảm thấy có chút bất an, chàng lập tức quay trở lại long cốc.

Đi qua mấy dặm, cảnh vật màu xanh đã dần nhiều lên, long cốc ở xa mấy chục dặm cũng không bị ảnh hưởng.

Khi Thần nam từ nội thiên địa đi ra, xuất hiện tại long cốc, Nạp lan nhược Thủy hoảng loạn chạy tới, thần y mỹ nữ hàng ngày vẫn điềm đạm bình tĩnh, sắc mặt có chút tiều tụy, nhìn thấy Thần nam bình an trở về, nàng vừa ngạc nhiên vừa lo lắng, gấp gấp hỏi: "Thần nam, nửa tháng nay huynh vẫn khỏe chứ?"

"Đề nàng phải lo lắng, ta không sao."

Nạp lan nhược Thủy dường như cảm thấy có chút thất lễ, lập tức điều chỉnh trạng thái, bình tĩnh trở lại.

"Nàng nói ta đã đi khỏi đây được nửa tháng?" Thần nam có chút không hiểu.

"Đúng vậy, chàng đã mất tích được hơn nửa tháng, nói ra thì đã 20 ngày nay chàng không ăn uống gì." Nạp lan nhược Thủy nói với giọng lo lắng.

Thần nam cảm thấy rõ ràng trong nội thiên địa chỉ có khoảng nửa ngày, sau khi nghe Nạp lan nhược Thủy nói vậy, chàng thấy kinh dị vô cùng, lẽ nào tâm thần của chàng và nội thiên địa đã hòa làm 1, không cảm thấy sự lưu chuyển của thời gian. Chả trách, vô số thảo mộc trên đỉnh núi đều khô kiệt, nội thiên địa rõ ràng đã hút tinh khí ở khu vực đó suốt nửa tháng.

Dưới sự yêu cầu của Nạp lan nhược Thủy, Thần nam dẫn nàng vào trong nội thiên địa, Nạp lan nhược Thủy vô cùng bất ngờ, trong cơ thể mỗi người đều có 1 nội thiên địa, khi cần thì mở ra, tế luyện, chỉ có một số tu luyện giả cá biệt mới có thể làm được, nàng cảm thấy có 1 số điều không thể tưởng tượng được.

"Thần nam, có thể trồng dược thảo trong nội thiên địa không?"

Thần nam cảm thấy ý muốn của Nạp lan nhược Thủy, so với những lời mà Long vũ nói với chàng khi muốn chàng vẽ, tuy là lời nói khác nhau nhưng cùng 1 mục đích, người con gái đôi khi thật là thông minh, họ có thể khéo léo thông qua 1 câu nói, biểu đạt ra những hàm ý đặc biệt.

"Nhược thủy, hiện tại thì vẫn chưa thể trồng dược thảo trong nội thiên địa được, ta cần dùng nó đi chiến đấu, tất cả ở đây, bao gồm cả nàng, đều có khả năng bất bảo, nhưng nàng yên tâm, chỉ cần tan còn sống, ta sẽ làm cho nội thiên địa này trở nên vô hạn, trong thế giới này, ta sẽ mở ra cho nàng 1 vùng đất trong lành."

Tử kim thần long say túy túy từ cửa động không gian bay vào, lão bĩ ỉu hé mắt, mơ màng nói : "Hai người đang giải đố gì đây ?"

Hai người không nói gì, vô cùng kinh ngạc nhìn tử kim thần long.

"Con cá chạch chết này, rút cục thì người là thần long hay là ô quy tinh vậy ?"

"Đồ vô lại kia, tiểu tử nhà ngươi dám mắng ta à ?" Tử kim thần long say rượu mắt lơ đãng.

"Người nhìn xem trên người người là cái gì ? chỗ nào cũng là cái vảy rùa cực lớn ?" Thần nam hồ nghi nhìn tử kim thần long, chàng cảm thấy lão bĩ ỉu này có nét quái gở, ngoài đầu và đuôi cùng 4 cái tay lộ ra ngoài, thân nó đều là trong 1 cái mai rùa.

Thấy Nạp lan nhược Thủy cũng nhìn mình với ánh mắt kì quái, tử kim thần long hồ nghi cúi đầu xuống nhìn, sau đó thất thanh kêu lên : "Ma quỷ, bị ma quỷ ám rồi !"

Nó dùng sức vặn người, đập cái mai rùa, muốn thoát cái thân ra, kết quả là dù long lực mạnh mẽ đến đâu cũng không làm tổn hại chút nào đến cái mai rùa, nó vừa thi triển thần thông, thu nhỏ người lại, kết quả là cái mai rùa cũng thu nhỏ lại theo, bám vào nó như hình với bóng.

"Ây da... gặp phải ma quỷ rồi. Mẹ rồng của ta, người đừng hù dọa ta." Tử kim thần long kinh hãi gào lên.

Chương 76

Khôi bảo bản thể

"Tiểu tử vô lại kia, nội thiên địa của người có ma quỷ, long đại gia không thể ở đây được." Tử kim thần long hoảng hốt bay đi. Thần nam có chút bối rối, còn Nạp lan nhược Thủy thì rất bình tĩnh, nàng đã quen với con rồng hay gây rắc rối này rồi.

"Ây da, tiểu tử vô lại, làm long đại gia ta tức chết mất. Người dám nhạo báng bản long." Tử kim thần long tức giận, thò cái đầu lớn của nó ra, nói : "Ở bên ngoài chẳng có việc gì cả, nhất định là người giờ trò rồi." Lão bĩ ổi lại bay vào, nói : " Long đại gia biết trò ảo thuật của người rồi nhá, lần này thì không sợ nữa."

Thần nam và Nạp lan nhược Thủy nhìn nó kì quái, không nói gì chỉ chỉ vào thân nó.

"Ây da, hù chết ta à ? Mai rùa sao lại ở trên người ta ? Lần này ta đã chăm chú quan sát tên tiểu tử vô lại kia, không phát hiện ra hành động của hắn, mẹ rồng của ta, đừng hù dọa ta nữa a."

Bộ mai rùa cực lớn vẫn ở trên người tử kim thần long, làm cho nó nhìn thật buồn cười vô cùng.

Nhìn thấy tử kim thần long lại muốn bay ra, Thần nam cười lớn nói : "Cá chạch, người vẫn chưa hiểu sao. Để ta nói cho người biết."

"Quả nhiên là người, việc gì ?" Tử kim thần long hỏi với vẻ ác ý.

"Người chắc chắn là biết Khôi bảo hậu nghệ cung lưu truyền từ xa xưa tới nay, nhưng người có biết hậu nghệ cung được tế luyện từ 1 gốc linh căn thiên địa gian mà thành không ?"

"Hình như nghe qua rồi."

"Người xem kia là cái gì?" Thần nam dùng tay chỉ vào thần thụ trong nội thiên địa.

"Người không phải muốn nói với ta, đó là bản thể của hậu nghệ cung chứ? Nó không phải là bị phong ấn trên lưng người sao?" Tử kim thần long có chút hồ nghi.

Thần nam nói : "Ta cũng không giải thích được, có khả năng đây là nội thiên địa của ta, không tuân theo những quy tắc ngoại giới, cũng có thể trong nội thiên địa, sức mạnh phong ấn mất đi tác dụng." Chàng cười nói với Tử kim thần long : "Giờ người đã hiểu cái mai rùa là nguyên nhân tại sao chứ?"

"Ma quỷ, huyền vũ giáp trong truyền thuyết, hóa ra từ mai rùa luyện thành. Những khôi bảo của giới tu luyện từ xưa đến nay hóa ra đều là những vật vớ vẩn thế này sao?" Tử kim thần long cảm thấy rất mất mặt, huyền vũ giáp đại danh鼎鼎 trên người nó hóa ra chỉ là 1 bộ mai rùa, nó tức giận kêu gào ầm ĩ.

"Không chỉ đơn giản chỉ là 1 cái vỏ rùa, ta cảm nhận thấy 1 sinh mệnh ở trên người người." Thần nam xem xét kĩ lưỡng cái mai rùa lớn, nói : "Chỉ ở 1 nơi đặc biệt thế này, huyền vũ giáp bị phong ấn mới lộ ra bản thể, nhưng hiện giờ vẫn chưa phải chân thân (thân thể thực) của nó."

"Quái dị, tiểu tử, người đừng có hù dọa ta." Tử kim thần long sợ hãi, cố sức đánh vỡ cái mai rùa kia, muốn thoát khỏi nó.

"Để ta." Thần nam vung tay lên, thần thụ ở xa đột nhiên thoát khỏi mặt đất, làm cho cả không gian đều chấn động, thần thụ nhanh chóng hóa thành thần cung màu đen, đầu ngón tay của Thần nam tỏa ra 1 đạo quang thúc năng lượng, chuẩn bị dùng tên.

"Tiểu tử, người điên à, mau dừng lại, không được bắn tên vào ta." Tử kim thần long lo lắng sợ hãi. Nó biết rõ sự đáng sợ của hậu nghệ cung.

"Yên tâm, ta chỉ bắn vào huyền vũ giáp mà thôi."

Thần nam vẫn chưa kéo dây cung, chỉ là ân thanh vừa phát ra, mai rùa cực to trên người tử kim thần long lập tức phát ra 1 đạo quang mang màu xanh. "Oàng" 1 tiếng, mai rùa màu xanh thoát khỏi thân con rồng bỉ ổi, "uỳnh" 1 tiếng va vào vùng hỗn độn phía xa.

Tử kim thần long trợn mắt há hốc mồm, hướng đôi mắt khó hiểu về phía xa.

Ở xa xa, 1 ô quy (rùa đen) to lớn như núi đang lặng lẽ bò, to đến mức làm người khác sợ hãi.

"Ta biết sẽ như vậy mà." Thần nam cười nhạo nói.

"Ây da, đây là bản thể của huyền vũ giáp sao. Ấy da, tức chết đi được, long đại gia ta lại cõng trên lưng 1 con rùa lớn như vậy sao ? Niềm tự hào mấy ngàn năm của ta, ta #%&...."

"Không thể nói như vậy được, ô quy làm sao ? Huyền vũ giáp qua tế luyện mà thành, sức bảo vệ mạnh nhất trong trời đất, nếu như người không muốn thì tặng cho ta, ta ở đây đã có định địa thần thụ, đưa nó cho ta làm định địa thần quy."

Con huyền vũ quy to như quả núi kia dường như nghe hiểu lời Thần nam, chậm chậm bò tới vùng không gian hỗn độn.

"Oàng oàng"

Thiên điều địa động, cả tiểu thế giới rung lên dữ dội, vùng đất hỗn độn không ngừng nứt vỡ, huyền vũ quy thực sự đã mở ra 1 khoảng không gian.

"Quái quỷ, lão rùa này thực sự là biết nghe lời, lẽ nào thực sự muốn khởi hải (khơi biển)." Tử kim thần long nghĩ ngợi, nói : "Đợi sau khi thực lực của ta hồi phục lại như cũ, ta sẽ tặng con rùa cho người, bây giờ thì không được, lỡ đâu 1 ngày nào đó gặp phải mấy con thần long biến thái ở phương tây, thì ta mất mạng."

"Oàng oàng"

Huyền vũ quy dùng sức khai khẩn 1 lượt, bèn nằm bò trên mặt đất không động đậy, thêm không gian hơn mười trượng mới được khai phá, nội thiên địa của Thần nam đã rộng gần trăm trượng.

Thần nam ném hậu nghệ cung lên không trung, thần quang chói lòa

không ngừng lấp lánh, hậu nghệ cung lại hóa thành thần thụ, sau những tiếng oàng oàng, nó lại cắm rễ xuống mặt đất.

"Loạt xoạt"

Thần thụ nhẹ nhàng lắc lư, những chiếc lá xanh biếc lại tỏa ra nhiều đạo lục quang, khoảng không gian huyền vũ quy mở ra, cát vàng nhanh chóng biến thành thổ nhưỡng, và cuối cùng biến thành đồng cỏ xanh mướt.

"Đây quả thực là 1 đỉnh địa thần thụ." Tử kim thần long kinh ngạc nói.

Nạp Lan nhược Thủy cũng cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Thần nam dường như vừa nghĩ ra điều gì, nói : "Cá cạch, người mau đi lấy miếng cỏ thuần võ kia lại đây."

Tử kim thần long kinh ngạc hỏi : "Thuần bài võ thần bí kia cũng là... ày da, thật quá hưng phấn, ta cũng muốn xem nó là cái thứ gì."

Con rồng bỉ ổi nhanh chóng phóng ra, biến mất 1 khắc sau quay lại, nhưng mà vừa mới chui vào nội thiên địa của Thần nam, liền rơi xuống.

"Ày da, ta đâm vào 1 quả núi sao ?" Sau khi rơi xuống mặt đất, tử kim thần long phát hiện, tàn phiến cỏ thuần trong vuốt của nó đã nhanh chóng biến ra to hơn, nặng hơn.

"Oàng oàng"

Một nửa thạch sơn xuất hiện trong nội thiên địa, do thạch sơn quá cao, nên chỉ ở trong nội thiên địa 1 phần lớn, còn 1 góc nằm lại bên ngoài, trên mặt đại sơn tàn võ kia là những vết nứt ngang dọc, giống như có thể lập tức vỡ ra, nhưng nửa thạch sơn đó lại tỏa ra thần quang xung thiên.

Nạp lan nhược Thủy thất kinh, những sự việc nàng nhìn thấy hôm nay thực sự đã gây cho nàng sự kích động không nhỏ, những điều này đối với nàng mà nói thực sự là 1 thế giới lạ lẫm.

Thần nam và con rồng bí ối cùng vô cùng kinh ngạc, họ không hề nghĩ rằng mảnh vỡ cổ thuần kia thực sự có thể được coi là 1 khối bảo giống như hậu nghê cung, huyền vũ giáp. Bản thể của nó hóa ra lại là 1 ngọn thần sơn, hiện tại lộ ra trong nội thiên địa này chẳng qua chỉ là 1 phần mà thôi.

Chương 77

Phong đô lão thi

Cho tới khi rời khỏi nội thiên địa của Thần nam, tinh thần của Nạp lan nhược Thủy vẫn còn chút sợ hãi. Nàng cảm thấy mình và Thần nam dường như thực sự ở 2 thế giới khác nhau.

Thần nam và con rồng bí ối trong lòng cũng có chút bất ổn. Có 1 số sự thật đáng sợ đang bày ra trước mắt, từ cổ chí kim đã lưu truyền 1 vài món khôi bảo thần bí, bất kể có được người đời ghi lại chính xác hay không, nhưng cuối cùng vẫn có truyền thuyết chứng minh rằng nó thực sự tồn tại.

Vậy mà tám cổ thuẫn tàn vỡ kia lại chưa từng xuất hiện trong truyền thuyết, nhưng giờ xem ra nó lại là 1 khôi bảo đồng cấp với hậu nghệ cung và huyền vũ giáp, nhưng mà trước đây rất lâu rồi bị người ta đánh vỡ. Vào niên đại xa xôi đó, nó có lẽ là 1 thánh vật mà mọi người đều biết.

Vào niên đại đó, không biết đã xảy ra sự việc đáng sợ gì. Tám tàn phiến cổ thuẫn mà chủ thần cũng không có cách nào đánh vỡ đó khi nó là 1 vật hoàn chỉnh vô khuyết, thật làm cho người ta khó tưởng tượng, như thế nào mới đủ khả năng hủy hoại nó, đó rút cục là 1 sức mạnh như thế nào.

Thần nam tu luyện tại long cốc đã gần 1 tháng, hiện giờ nội thiên địa đã được mở ra, chàng tiến vào 1 lĩnh vực tu luyện hoàn toàn mới, huyền vũ quy giúp chàng mở rộng nội thiên địa ra hơn 100 trượng, hậu nghệ thần thụ thì giúp chàng biến "đại địa" thành 1 nơi tràn đầy sức sống.

Dùng 2 thánh vật này để khai tịch nội thiên địa nên kết quả thu được vô cùng lớn, nếu như những người tu luyện khác trong cùng lĩnh vực biết được, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc ngưỡng mộ, có thể nói, nếu như không có 2 thánh vật này, Thần nam tuyệt đối không thể trong 1 thời gian lại tế luyện được tiểu thế giới của mình tới quy mô như vậy.

Nạp Lan Nhược Thủy biết Thần Nam sớm muộn gì cũng rời khỏi nơi đây, nhưng nàng không thể ngờ được rằng 1 ngày lại đến nhanh như vậy, một tháng ngắn ngủi bên nhau, nàng cảm thấy tâm tư thay đổi rất nhiều, giờ phút li biệt, nàng cảm thấy có 1 nỗi đau không thể nói ra.

Nhưng thần y mỹ nữ này đã hết sức cố gắng giữ được vẻ mặt bình tĩnh, nàng không nói gì ngược lên nhìn 1 người 1 rống trên không trung, vẫy tay tạm biệt.

"Nhược thủy, nếu sau này ta vẫn còn sống, ta nhất định về thăm nàng, ta sẽ mở cho nàng 1 vùng đất trong lành ở nội thiên địa."

"Grào..." Một tiếng rống gầm cực lớn vang vọng khắp dãy núi, tử kim thần long đưa Thần nam dần dần đi xa.

Nạp lan nhược thủy lặng lẽ chăm chú nhìn lên không trung, rất lâu rất lâu sau mới khẽ thì thầm : " Ta có nên học 1 chút thuật trường sinh ?"

Thần nam có chút buồn lòng, chàng biết tâm ý của Nạp Lan Nhược Thủy, nhưng chàng không thể quên được Vũ Hinh của vạn năm trước, do vậy không thể nào đưa cho nàng bất cứ hi vọng gì.

Đặc biệt là với sự xuất hiện của Tiểu Thần Hy và cơ thể sản sinh linh trí của Vũ Hinh, chàng cảm thấy Vũ Hinh thực sự vẫn chưa biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này, chàng tin rằng sẽ có 1 ngày, người con gái làm chàng hồn xiêu phách lạc sẽ xuất hiện trước mắt chàng.

Nạp Lan Nhược Thủy một mình ở lại trong sơn cốc vắng vẻ, Long vũ tương vọng giang hồ... nghĩ tới những điều này, trong lòng Thần nam cảm thấy buồn bã.

"Nếu như... Vũ Hinh ko tha thứ cho ta..." Thần nam hướng lên trời cao : "Vũ Hinh, nàng hãy mau trở về !"

"Ây da, tên tiểu tử vô lại này, ta biết người đang nghĩ cái gì, điều này không dễ làm sao ? Hoa hồng đen, hoa hồng trắng, hoa hồng đỏ đều là hoa hồng. Tất cả... không nên bỏ phí thứ nào, cứ trồng hết vào trong 1 cái chậu, làm cái chậu lớn lớn chút, sau này vẫn còn có thể tiếp tục trồng thêm... haha... 1 ý kiến hay... grào..."

Đáp lại nó là 1 đòn cầm long thủ, quang chưởng kim sắc liên tục bổ vào đầu nó.

"Tên tiểu tử vô lại kia, lời của long đại gia ta đều là lời vàng ý ngọc, không nên để bất cứ một bông hoa nào héo tàn, rụng lá." Con rồng bĩ ổi ngữ khí như 1 triết nhân dạy bảo : " Tiên hiền đã từng nói, thiên hành kiện, quân tử tự cường nhi bất tức, quân tử háo sắc nhi bất dâm, người đàn ông phải bác ái, đại tượng vô hình, đại ái vô thanh, môn cô khô vinh, nam nhân hữu trách, cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ."

Nghe những lời luyên thuyên này, mặt của Thần nam còn tím hơn, đen hơn cả mặt con rồng. Tử kim thần long cười ha ha, nói : " Ha ha, long đại gia ta quả thực là 1 thiên tài, người đố kị với ta cũng chẳng có tác dụng, gào..."

Thần nam hiện giờ trong lòng cảm thấy rất phiền não, chỉ muốn giết người, nhưng đế vương chi chiến còn 1 tháng nữa mới tới, hiện tại không thể lập tức tìm được đối thủ.

Chàng nhớ tới tổ thi vương của càn thi phái, không biết rúc cục hấn có xông tới huyền giới của Đổ gia hay không, không biết hấn còn sống hay không, chàng rất muốn biết kết quả của trận đại chiến trong huyền giới của Đổ gia hôm đó.

"Cá chạch, đi, chúng ta tới Phong đô sơn."

Tử kim thần long đột nhiên cảm thấy lạnh sống lưng, nó lập tức đoán ra ý đồ của Thần nam, lắc cái đầu to đại của nó, nói : "Không đi, cái lão quỷ trời đánh đó không dễ chết như vậy đâu, ta không muốn chạm mặt hấn."

"Nhất định phải đi, ta muốn biết tình hình cụ thể, xem xem hấn còn sống không, nếu như hấn còn sống, hấn bị thương tích nghiêm trọng thế nào, từ đó phán đoán được thực lực của những lão quái vật trong huyền giới Đổ gia."

Thấy Thần nam kiên quyết như vậy, nó dùng 1 móng vuốt gãi gãi lên bộ huyền vũ giáp có màu giống như vảy cá, dài giọng nói : " Lão quy,

người có muốn che cho ta không ?"

Phong đô sơn nằm ở phía Tây nam mộng quốc, cách Tấn quốc hơn 1 ngàn dặm, nhưng sau khi tốc độ của Tử kim thần long biến đổi, thì lộ trình xa xôi này cũng chẳng xá gì.

Phong đô sơn là 1 quần thể núi chạy dài vô tận, có thể nói đây là nơi âm khí mạnh mẽ nhất trên toàn đại lục, là quỷ sơn đại danh đỉnh đỉnh.

Ban ngày mà cả dãy núi tỏa ra sầu vân ảm đạm, tiếng quỷ kêu không ngừng. Ban đêm, nơi này giống như là địa ngục u minh, quỷ hỏa âm u, vong hồn vất vưởng.

Năm xưa, khi tiên huyễn đại lục và ma huyễn đại lục tương liên, đông tây phương từng nổ ra vô số các trận đại chiến. Chinh chiến ngàn năm, có những quân binh chiến tử nhiều năm bị chôn vùi tại Phong đô sơn, đã làm nên 1 quỷ địa âm khí trùng trùng mãnh liệt nhất toàn đại lục.

Trong đại sơn, ở bất cứ chỗ nào, chỉ cần đào xuống khoảng nửa mét là thấy xương người. Những ngày mưa bão, vô số hài cốt màu trắng đục trôi nổi trên đại sơn.

Những cư dân sống ngoài Phong đô sơn đối với những việc ma quỷ này đều đã quen mắt, nhìn mãi không còn thấy lạ nữa.

Đối mặt với dãy quỷ sơn âm khí trùng trùng bên dưới, tử kim thần long cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh, thực tế nó không muốn tự tiện xông vào.

"Đoạn Mộc đã từng nói với ta, tọa tiêu huyễn giới của càn thi phái là đỉnh núi cao thứ 7 ở Phong đô sơn, các chạch, mau tới tìm xem."

Tử kim thần long ngày thường ngông cuồng tự đại giờ đã trở nên nghiêm túc cẩn thận, cơ thể nó thu nhỏ lại còn 3 trượng, mang theo Thần nam xuyên hành trong Phong đô sơn, tìm đỉnh núi cao thứ 7.

Khu vực này mây đen bao phủ, quỷ khí ngập tràn, to lớn vô cùng, Tử kim thần long tuy là thần tốc nhưng cũng phải xuyên hành mất nửa

canh giờ mới đi hết.

"Có lẽ là đỉnh núi kia." Thần nam chỉ vào đỉnh núi âm u mây đen lập lòe phía trước.

"Quý phong thứ 7 trong truyền thuyết, grào... nhìn xem, thật là đáng sợ, làm cho long tâm của ta run rẩy." Tử kim thần long vô cùng miến cưỡng chờ Thần nam cẩn thận tiến vào.

Thần nam an ủi nó : "Yên tâm đi, nếu thực sự gặp lão quỷ đó thì ta sẽ mở nội thiên địa, ta với người trốn vào trong đó rồi đóng lại, thì lão có tìm được trời."

" Ấy da, bót tự cao tự đại đi, tu vị của người có hạn, những kẻ tu luyện công lực cao hơn người có thể nhanh chóng tóm được vị trí của nội thiên địa, mà tên khốn này có thể đánh vỡ năng lực hư không."

"Không cần lo lắng, người cũng từng thấy, lão quỷ đó phản ứng chậm chạp, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, linh thức vẫn chưa nhạy bén, hẳn làm sao có thể cảm nhận được sự tồn tại của nội thiên địa ? Trong này có 2 bán thánh vật, ta không tin hẳn có thể phá được phòng ngự của thánh vật để xông vào."

Trên quý phong (đỉnh núi quý) thứ 7, đâu đâu cũng là hài cốt, ở giữa đỉnh núi là 1 cung điện được dựng từ xương trắng, cửa vào đen kịt tỏa ra ô quang ảm đạm, từ bên trong truyền ra từng hồi quỷ kêu.

"Đây nhất định là tọa tiêu nội thiên địa của càn thi phái, qua cái cửa vào tối om kia, ta đoán chính là sào huyệt của tổ thi vương."

"Grào... mẹ nó. Cái lão quỷ trời đánh này, cái sào huyệt của nó cũng khiến lão long ta sợ hãi."

Một người 1 rống tiến vào trong bạch cốt điện, sau khi đi qua thông đạo âm u, quang xạ hỗn độn tuôn ra, nơi này quả nhiên là cửa vào huyền giới.

Sau khi Thần nam và tử kim thần long cẩn thận tiến vào trong huyền giới của càn thi phái thì lập tức giật mình, nơi đây đen kịt 1 màu, thò

tay ra cũng không nhìn thấy 5 ngón tay, mùi hôi thối sộc lên làm người ta không thể chịu được.

Hai người dừng lại ở cửa huyền giới, không dám manh động, nín thở, thu lại toàn bộ khí tức, lặng lẽ dò tìm ảnh tích (bóng dáng, tông tích) của tổ thi vương.

Đột nhiên mây mù đen như mực rút xuống như thủy triều, trong huyền giới dần sáng lên. Nhưng Thần nam và tử kim thần long bỗng hít phải 1 luồng khí lạnh, đóng xương trắng đằng xa kia, giống như 1 cái phễu lớn, hút hết hắc khí vô tận vừa xong.

Điều làm cho một rùng 1 người kinh sợ là phía sau, sau khi đám mây đen biến mất, trên bạch cốt phong lộ ra 1 ma ảnh cao lớn.

Ác quỷ tóc tai rối bời đứng sừng sững tại đó, mùi hôi thối mà người ta không chịu nổi chính là tỏa ra từ phía đó. Nhãn thần trong hốc mắt rỗng làm cho người ta run sợ. Trên người hắn khoác 1 bộ cốt lân lớn, tấm bạch cốt lân màu trắng đục tỏa ra khí tức ớn lạnh, những bộ phận không khoác cốt lân thì chảy ra thi thủy màu vàng hôi thối, vừa ghê tởm vừa đáng sợ.

"Vù"

Tổ thi vương mở rộng cái mồm, mây mù màu đen tuôn ra ào ạt vô tận, cả huyền giới lại bị bao phủ trong bóng tối.

Chương 78

Hựu kiến thiên sử

Thần nam và tử kim thần long thiếu chút nữa thì nôn ọe, đám mây mù màu đen sẫm dĩ thoát sáng thoát tối là do tổ thi vương điều tức thở ra hít vào.

Sau khi thi khí bị tổ thi vương hút vào lần nữa, 1 người 1 rồng lại được nhìn thấy rõ, phần ngực bụng của hắn bị xuyên thủng thành 1 lỗ lớn rất đáng sợ, có thể nhìn thấy rõ xương cốt trắng đục và tạng phủ hôi thối, vô cùng kinh khủng.

Rõ ràng đây là vết trọng thương ở huyền giới Đổ gia, đủ để chứng minh cao thủ của Đổ gia đáng sợ thế nào, đồng thời cũng có thể biết được sự ngang ngược của lão thi vương, đột phá huyền giới Đổ gia rồi chạy về, sau đó phong bế thông đạo.

Khi thi khí lần nữa bao phủ huyền giới, Thần nam và con rồng bị ối lặng lẽ thoái lui, vừa ra khỏi bạch cốt điện, 1 người 1 rồng thi nhau nôn ọe.

"Ây da, buồn nôn chết mất, cứ như bị ngâm trong thi khí 1 thời gian dài vậy, khổ thật."

"Không ổn, đi mau!" Thần nam sắc mặt biến đổi dữ dội.

Một luồng sóng động làm cho người ta sợ hãi từ trong bạch cốt điện tuôn ra.

Tử kim thần long cảm thấy khí tức của tổ thi vương, chờ Thần nam phóng lên, Thần nam nhanh chóng mở nội thiên địa, một người 1 rồng biến mất hút.

Đúng lúc này, tổ thi vương toàn thân tỏa ra mùi hôi thối, nhanh như chớp xông tới, ma ảnh cao lớn tóc tai rối bời, hiện rõ vẻ dữ tợn đáng sợ.

"Gừuuuu"

Tổ thi vương tóc tai rối bời gào lên khiến cho những dãy núi xung quanh đều rung chuyển.

"Oàng"

Tổ thi vương thò ra 1 cái móng quỷ yếu ớt, chỉ về phía dãy núi bên cạnh, 1 chưởng đánh làm cho những tảng đá bay tứ tán, cát bụi mù mịt, trong tiếng "oàng" vang lên, đỉnh núi sụp xuống.

Sau đó, hấn bay lên, song nhãn trong hốc mắt tỏa ra những tia sáng đỏ như máu, không ngừng quét qua 4 phía. Nhưng mà đúng như Thần nam nói, tổ thi vương công lực cái thế, bất luận là tục giới hay huyền giới thì cũng không có đối thủ. Nhưng hiện tại phản ứng của hấn rất chậm chạp, linh thức vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, khó mà cảm ứng được nội thiên địa của Thần nam.

Lần trước trọng thương tại huyền giới Đỗ gia trở về, trong lòng tổ thi vương thấy vô cùng tức giận, vừa xong cảm ứng thấy có kẻ đến do thám, thế mà bây giờ lại không thể tìm ra, hấn tức giận gào lên từng hồi, điên cuồng vung chưởng lực.

Thi khí vô tận tuôn trào ào ạt, cả phong đô sơn run rẩy, mùi mây phong đỉnh vỡ vụn trong nháy mắt, cả dãy núi cát bụi cuộn cuộn, những tiếng "oàng oàng" không ngừng vang lên.

Tổ thi vương hận không thể lật tung cả phong đô sơn lên, hấn điên cuồng tàn phá cả dãy núi, liên tiếp đánh vỡ hơn hai mươi phong đỉnh mới chịu dừng lại, phát ra một tiếng gào bất kham, quay trở lại huyền giới càn thi phái.

Thần nam và tử kim thần long trốn trong nội thiên địa, qua 2 canh giờ mới cẩn thận mở tiểu thế giới ra, khi nhìn thấy những đỉnh núi bên dưới đã mất đi phong đỉnh, 2 người như hít phải luồng khí lạnh, tu vi của lão quỷ này thực sự quá đáng sợ.

Tử kim thần long đưa Thần nam bay xa hơn trăm dặm, mới dám mở miệng ra dài giọng : "Đáng chết, cuối cùng thì cũng thoát ra được, ta nghĩ giới nhân gian này chả có mấy người có khả năng trị được lão quỷ đáng chết đó, ây da, thôi chết đi được, chúng ta phải mau tìm

một dòng sông để rửa sạch thi khí."

Tây cảnh mộng quốc lân cận với Thập vạn đại sơn ở miền đất trung bộ thiên nguyên đại lục, tử kim thần long năm xưa có một thời gian qua lại nơi đây, năm xưa cũng tại nơi đây nó bị cổ thần bắt phong ẩn dưới lòng đất.

Trong thập vạn đại sơn có 1 dòng sông cuộn cuộn chảy, tử kim thần long đưa Thần nam nhanh chóng bay tới nơi này, khi con rồng bị ối đang bay lượn trên không trung, Thần nam đột nhiên phát hiện ra phía xa có điều bất thường, chàng nhắc nhở : "Ở phía tây hình như có người bay lại đây, là mấy người cùng bay tới, thật là khó hiểu. Tu vị thế này mà một lúc xuất hiện 4 người, cá trạch, mau bay xuống."

Tử kim thần long cũng cảm thấy, năm xưa nó ở tây phương nó cũng gây không ít tai họa, sợ gặp phải đối thủ năm xưa, thần long quấy cái đuôi lớn, nhanh chóng bay xuống.

Nhưng 4 bóng người ở phía tây đã sớm nhìn thấy họ, 4 người nhanh như chớp phóng đến.

Đối mặt với những cao thủ như thế này, Thần nam định mở nội thiên địa ra trốn tạm, nhưng đột nhiên chàng lại thay đổi chủ ý, lặng lẽ đợi phàm nhân phi lâm (???)

4 người này đều là người phương tây tóc vàng mắt xanh, 2 nam 2 nữ, đều không quá hai mươi tuổi. Nam to cao tuấn tú, nữ kiều mĩ diễm lệ.

Tuy là thanh niên, nhưng từ ánh mắt của họ, Thần nam có cảm giác thương tang, giống như biểu hiện của những người đã trải qua năm tháng dài đằng đẵng.

Thần nam trong lòng trầm lắng, bởi vì chàng nhớ ngày xưa, khi đại chiến tại hoàng cung Mộng quốc, đã xuất hiện 3 phụ thân thiên sử, hiện tại chàng lại có cảm giác thân thuộc khi đó.

Cảm giác của tử kim thần long còn mạnh hơn cả chàng, người nó cong lại, đã chuẩn bị tốt để chiến đấu hoặc bỏ chạy.

"Hóa ra là 1 con thần long đông phương, cho dù là thiên giới thì cũng trăm năm khó gặp được thần thú." Một thanh niên kêu lên.

"Ừ, nghe nói thần long của phương đông trên người đều là bảo (???), có thể luyện thành thần dược cực phẩm." Một nữ tử mỉm cười nói.

"Vậy thì còn chờ gì nữa, ta cảm thấy trên người bọn chúng đều là thi khí tà ác."

"Bắt lấy con thần long đông phương này, nhất định là có chỗ hữu dụng."

Hai người nam thanh niên tranh nhau nói.

Người thanh niên nói đầu tiên có chút do dự, nói : "Chúng ta lên lút tới đông phương, chỉ là để tìm hiểu các huyền giới, tiết ngoại sinh chi (gây rắc rối) e là không ổn."

"Có gì không ổn, đám người rồng này đã phát hiện ra tông tích của chúng ta rồi, nếu như lộ ra ngoài, để những kẻ tu luyện cường đại đông thổ biết được, chúng ta có thể quay lại Tây thổ hay không cũng khó nói trước."

"Có cái gì mà phải do dự chứ, dù sao trên người chúng cũng tỏa ra thi khí tà ác, nhìn là biết thường quan hệ với những kẻ tu luyện tà ác, như vậy chúng ta trăm trừ bọn chúng thì cũng không cảm thấy áy náy."

Thần nam nhìn 4 người, xem bọn họ giống như cái thớt, lập tức cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa tức giận, 4 người thanh niên kì quái này, rõ ràng muốn bắt tử kim thần long để luyện thuốc, vậy mà còn tìm lí do bao biện.

Thần nam mở miệng kêu to : " 4 người rút cục là người thế nào ?"

Một nữ tử trong đó liếc chàng 1 cái khinh miệt, nói : "Lũ thấp hèn, người dám mở miệng nói chuyện với 1 thần linh sao ? Thật quá bừa bãi !"

"Ha ha..." Thần nam cười to, nói : "Quả thật mấy con điều nhân các người không hiểu sự cố nhân tình, các người có gì đáng để ta tôn trọng ? Khi xưa ta còn suýt chút nữa giết chết 1 điều nhân." Nói tới đây, Thần nam lập tức để cho khí tức mạnh mẽ mà chàng vẫn giấu kín thoát ra ngoài.

Nữ tử kia có chút kinh ngạc, nói : "Người trẻ như vậy, mà đã sắp đạt tới lục giai... như vậy càng không thể bỏ qua cho người.

Chương 79

Chiến Thiên Sử

Thần Nam hừ lạnh "Tây phương thiên sử dám bất chấp luật lệ tự tiện hạ giới xâm nhập Đông Thổ, chẳng lẽ không sợ phải chịu hình phạt của thiên điều sao?" Điều này Thần Nam có nghe lão yêu quái ở hoàng cung Sở quốc nhắc qua.

Quả nhiên, lời nói này thực sự gây ấn tượng sâu sắc đến đôi phương, bốn người tây phương thiên sử thay đổi hẳn sắc mặt, họ hiểu quá rõ về luật định nghiêm khắc này: "Người biết khá nhiều chuyện đó, nếu như vậy chúng ta không thể nào để người thoát ra khỏi đây".

Nghe mấy lời này Tử Kim Thần Long quát tháo âm ỉ, hẳn thực sự nổi giận ngay từ lúc bốn tên thiên sử này bàn nhau bắt hắn về làm thuốc, những lời này của bọn họ không khác gì lửa đổ thêm dầu.

"Grào, bốn con chim hình người này bất quá chỉ đạt tới ngưỡng lục giai cảnh giới trung cấp sao đáng được gọi là thiên sử, thiên sử lông cừu thì có, Long đại gia ta vùng vẫy trời Tây hàng nghìn năm chẳng lẽ không biết bốn con chim các người chỉ xứng làm y tá cho con mẹ chủ thần Tây Phương".

Thần Nam ngã người ra cười sảng sặc.

Bốn tên thiên sử cấp thấp bưng bưng nổi giận, dù gì trong mắt người bình thường bọn họ vẫn được coi là thần thánh, bây giờ bị một con rồng vô lại lăng mạ thậm tệ, sự kiêu ngạo thường ngày của họ bị Tử Kim Thần Long chà đạp không khác gì một đồng bùn đất bầy nhày khiến họ nhục nhã không lời nào tả xiết.

"Nhà ngươi dám xỉ nhục thiên sử, báng bổ chủ thần đại nhân, thật sự người muốn chết!"

"Ta sợ, ta nhục mạ các người thì làm sao? Các người phải biết đối trọng của ta phải là Tây phương chủ thần của các người, bốn tiểu ma thần các người Long đại gia ta căn bản không thèm để mắt, có

vài cái cọng lông ngắn cũn mà dám làm phiền ta sao, ta khinh, ta khinh!"

Tứ tiểu thiên sứ giận muốn điên người nhưng lại có chút gì đó hoảng hốt, quả thực tên Rồng vô lại này có hậu thuẫn to lớn vậy sao? Nếu không sao hắn dám đao to búa lớn đến như vậy! Người đứng giữa hai nữ thiên sứ không hiểu vì giận quá hay có phần sợ sệt.. run giọng nói "Nhà ngươi, ngươi... dám khẩu xuất cuồng ngôn!?!".

"Phì, Long gia ta hiệu xưng đương thời Tây phương bất bại, địa vị sánh ngang thượng cổ Thần Long Khôn Đức, giết một tá những con chim cảnh lông ngắn như các ngươi há là chuyện khó?".

Quả là câu chuyện bí hiểm về thượng cổ Thần Long tu vị tuyệt đỉnh nhưng không phi thăng thành tiên là có thật, tứ tiểu thiên sứ nghe như sấm động bên tai. Đây cũng là bí mật ít người biết tới nên khi nghe Tử Kim Thần Long ba hoa như vậy quả thật có nhiều phần nghi hoặc.

Tuy nhiên, bốn người thiên sứ dù sao cũng không phải phường giá áo túi cơm, sau khi cẩn thận quan sát gã Rồng bốc phét không hề cảm nhận được khí tức gì tương tự như hắn đang che giấu huyền công, một người hét lên giận dữ "Con thần lẩn chết bầm, ngươi còn chưa đạt tới lục giai cảnh giới hạ phẩm mà dám hí lộng thần linh, hôm nay ngươi đừng hòng mang xác ra khỏi đây!".

Vừa dứt lời, bốn thiên sứ hung hãn phi thân đứng vây một người một rồng vào giữa.

Thần Nam cũng ngay lập tức khai mở nội thiên địa, sau đó cùng Tử Kim Thần Long nhanh chóng trốn biệt vào bên trong.

Tứ thiên sứ vừa gạt mình la hoảng vừa nổi giận kinh thiên. Bọn chúng là người như thế nào? Đối với đẳng cấp của tiên nhân muốn khai mở nội thiên địa còn ngàn vạn khó khăn, vậy mà trước mắt họ lại có một ngũ giai tu luyện giả tế luyện thành công!

Cơn giận của bốn người bọn họ cũng nhanh chóng tan biến, bắt đầu chăm chú cảm nhận tìm điểm che giấu của tiểu thiên địa.

Bên trong nội thiên địa, Thần Nam đang bàn với gã rồng bí ỏi làm thế nào để dẫn dụ một thiên sứ vào để thử mức độ cường đại của tiểu thế giới này.

Tử Kim Thần Long tỏ vẻ không bằng lòng, hắn nói: "Ý định của người thật sự quá nguy hiểm, nếu người muốn dẫn dụ một tên vào trong người buộc phải đánh bại hắn, bởi vì bản thể của người chính là căn cơ của nội thiên địa. Nếu như thực lực của tên thiên sứ đó vượt trội tu vi của người thì người sẽ chết không có lỗi mà chôn, trong khi đó sự cách biệt về đẳng cấp của hai người là quá lớn. Có thể sẽ gây ra sự hủy diệt cho tiểu thiên địa. Nhớ năm đó Long gia ta cũng từng mắc kẹt trong nội thiên địa của một tu chân cao thủ, lão ta tưởng rằng trong kết giới của hắn thì hắn có thể tùy nghi điều động sức mạnh, kết quả nội thiên địa của lão đã bị Thần Long ta đánh cho đổ vỡ tan tành, bản thân lão cũng chết không được toàn thân".

"Điều đó chưa chắc, ở đây có Đại Địa Thần Thụ, Huyền Vũ Thần Quy, thêm nữa lại có rất nhiều đồ phổ thánh tích, chỉ là một lục giai trung cấp thiên sứ tuyệt đối không thể may mắn gây sức ép với nội thiên địa của ta được."

"Hmm, điều này, cũng có thể được, nếu chỉ là một thiên sứ, hắn ta hầu như không có khả năng đánh tan được kết giới, cùng lắm thì người khả dĩ có thể sử dụng Hậu Nghệ cung bắn què giò con chim cảnh đó ra.". Tử Kim Thần Long tỏ vẻ phán chán, hợm hĩnh cười lớn "Hi vọng thật sự có thể móc nội đan của một thiên sứ ra, grào,.. ha.."

Đang lúc bốn tây phương thiên sứ đang sử dụng linh thức bắt tận ở không gian bên ngoài tìm kiếm cổng vào của huyền giới, bất ngờ trên tại thượng hư không nổ rầm một tiếng, nội thiên địa của Thần Nam đột nhiên khai mở, một rồng một người nhất thời đứng trên cao thò tay ra vẫy vẫy.

Tứ tiểu thiên sứ hung quang đại nộ, bộ pháp nhanh như thiểm điện đồng loạt lao tới, nữ thiên sứ tóc đỏ có vẻ như tốc độ nhanh nhất nên tiến tới trước tiên, không nhận thấy có sự ngăn chặn nào nên trực tiếp xông thẳng vào nội thiên địa.

Thần Nam khòai tốc nhanh như chớp giật vôi vãi đóng kín lại cửa ra

vào, thêm một lần nữa vô hiệu hóa tác động của bên ngoài, bỏ rơi ba vị thiên sứ hung tợn đang giận giữ cực điểm lại. Họ giận giữ phần vì lo lắng cho bạn, phần vì không cam tâm vì sao thực lực của một tu luyện giả phàm trần lại có thể tự tiện xuất nhập nội thiên địa như vậy, họ đối với Thần Nam quả thực có cảm giác dị thường cổ quái, khó có thể chấp nhận khả năng quá bất ngờ của kẻ này.

Bang.. một tiếng nổ vang trời!!!

Hỗn độn thông đạo đã được đóng lại, vừa tiến nhập vào nội thiên địa của Thần Nam, nữ thiên sứ Lị Ti Nhã đã cảm nhận ngay được hoàn cảnh mới này quá bất lợi cho mình.

"Hừm, loài người ngu ngốc, người tưởng nội thiên địa nhỏ bé của một ngũ giai tu luyện giả có thể vây khốn được thần linh?" Lị Ti Nhã mặc dù hiểu quá rõ tình huống nguy cấp nhưng cô nàng vẫn kiêu ngạo ra vẻ tư thái khinh mạn vô cùng.

"Grào, con chim nhỏ đàn độn này vẫn còn chưa chịu khuất phục, người thử phá nát kết giới này xem, grào,.. ta sắp có nguyên đan của thiên sứ, ha ha!!!" Tử Kim Thần Long tỏ vẻ hưng phấn tột cùng.

Lị Ti Nhã không khỏi bồn chồn trong bụng vì không gian nội thiên địa, muốn giết chết Thần Nam ngay lập tức. Nhanh chóng hữu thủ vận chuyển huyền công, quang mang phát động rực rỡ tỏa ra quanh hữu thủ hơn mười trượng nhằm thẳng Thần Nam đánh tới.

Nhưng ngoài sự tiên liệu của cô ta, Thần Nam đứng nguyên tại chỗ không hề tránh né, tả thủ khẽ nâng lên hiện ra một quang thuẫn đưa thẳng ra nghênh đón luồng sáng thần diệu mà cô ta phòng ra với uy lực bài sơn đảo hải.

"Thực sự là loài người ngu xuẩn", Lị Ti Nhã lộ ra cái nhìn khinh thị. Chỉ là, công pháp cực nhanh có tần suất ánh sáng thần kỳ này chạm vào quang thuẫn dường như bị tắc nghẽn lại rồi nổ tung một cách bất ngờ.

"Sao lại có thể?", Lị Ti Nhã không thể tin vào mắt mình, mặt đỏ bừng vội vã bay lên, hét lớn: "Quang minh tỏa sáng đại địa, hắc ám muôn đời bất tái, nhật diệu nhân gian (?)" Lị Ti Nhã nhìn rõ tình cảnh thất

thể, vôi vàng động niệm chú ngữ, thi triển một đại cường tuyệt đỉnh cấm chú ma pháp, hàng ngàn luồng sáng xuất hiện tràn ngập trong tiểu thế giới.

Nhưng lúc này nàng lại thấy một hiện trạng bất thường hiện ra, Tử kim thần long trên người chính đang đeo một cái mai rùa, thể nhưng thánh quang ánh sáng ngọc đã bị lục bích thần thụ hấp thu toàn bộ rồi, lúc này hai kiện thánh vật trong không gian tiểu thiên địa của Thần Nam, không bị phong ấn, hiện ra nguyên hữu bản thể. Lị Ti Nhã hoàn thành cấm chú ma pháp trong nháy mắt, Thần Nam vung mảnh thuẫn ở tay trái hướng lên Không trung, "Oanh long long" một tiếng nổ lớn, biến ra một thần sơn to lớn quang mang toả ra vạn trượng, chặn đứng cấm chú ma pháp, không chỉ có vậy mà còn thẳng hướng Lị Ti Nhã đánh tới. Thánh hàng thiên sử Lị Ti Nhã kinh hãi thất sắc, rất nhanh bay lên rồi đổi hướng, thần sơn khổng lồ tại không gian hỗn độn hạ xuống giải đất tạo ra một đợt chấn động kịch liệt bên trong nội thiên địa. Tốt lắm, không hổ là thần sơn trấn địa, bây giờ có thể dùng Hậu Nghệ Cung rồi, cá chạch xem ta loan cung xạ chim to này! Thần Nam vung tay lên, định địa thần thụ phóng lên cao, rồi sau đó bộc phát ra trận trận sáng mờ, cuối cùng huyền hóa thành cung thần, xuất hiện tại tay hắn.

Lị Ti Nhã đồng tử lập tức co rút lại, nàng cảm giác đại sự không ổn, trước mắt một người một con rồng tu vi rõ ràng không địch lại với nàng, nhưng lại có vẻ như rất thông dong, hơn nữa lại có vài món nàng vô luận nhìn như thế nào cũng không thể nhận biết là loại pháp bảo kỳ dị gì, bây giờ nàng đối diện với Hậu Nghệ Cung, Lị Ti Nhã trong lòng càng bối rối, nàng không biết vì sao lại xuất hiện một nỗi sợ hãi vô danh như vậy.

"Nha....." nàng phát ra một tiếng thanh âm, tóc dài màu hoàng kim không ngừng vũ động, thân hình rung động rồi đứng lên.

"Ngao ô.....người tưởng là thoát ly khỏi thân xác nữ tử lộ ra bản thể thiên sử là có thể thoát sao? Tử kim thần long kêu gào àm lên. Thần Nam sớm đã có chuẩn bị, chân khí quán chú tại ống tay áo thành một đường thẳng tắp, chuẩn bị sử dụng tiến vũ.

Dây cung chậm rãi được kéo ra, tiểu thế giới bên trong tạo nên một cỗ ba động đáng sợ, bên bờ giải đất hỗn độn, thấu phát ra từng đạo

thần quang chói mắt, như thủy triều hướng tới Thần Nam cùng Hậu Nghệ Cung bắt đầu khởi động.

"Bố điều tiến vũ" bị thần quang xâm nhiễm, kim quang xán xán, tản mát ra một cỗ thần thánh vô cùng, một cỗ kinh khí mạnh mẽ vô cùng từ Thần Nam và Hậu Nghệ Cung thấu phát ra, tiểu thế giới hơi bị rung động.

"Sát!" Thần Nam buông dây cung ra, thần tiễn hoa phá hư không, như một đạo kinh thiên trường hồng trùng không bay lên, hướng tới Lị Ti Nhã đang cố gắng thoát ra khỏi thân thể trời buộc.

"không!" Lị Ti Nhã kinh hô, nàng một bên cố gắng tránh thoát nhưng bị thân thể phạm nhân trời buộc, một bên nhanh như thiểm điện di động trong không gian tiểu thế giới, chỉ thấy trên trời cao, một tia chớp kim sắc hóa thành quang ảnh không ngừng truy kích Lị Ti Nhã.

"A....." một tiếng kêu thảm, thần tiễn xuyên từ trước ngực Lị Ti Nhã ra phía sau lưng, huyết vũ vẩy ra, rơi xuống, khắp không gian phẳng phát đều bị nhiễm hồng, Lị Ti Nhã tại không trung quay cuồng, cuống quít kêu thảm.

"Nha....." Lị ti nhã một tiếng thét dài, rốt cục thoát ra khỏi thân thể trời buộc, thân thể trời buộc từ trên cao rơi xuống, không trung xuất hiện một thiên sứ bốn cánh, cánh chim màu khiết bạch lóe ra quang huy thánh khiết, dung nhan tuyệt sắc có thể nói hoa nhường nguyệt thẹn, khuynh thành khuynh quốc, thể hiện vẻ đẹp đặc thù nhất của một thiên sứ. Bất quá ở phía trước ngực hiện ra một lỗ to đầy huyết nhục, thoạt nhìn hết sức chói mắt.

Chương 80

Thu nạp thần lực

Thần Nam hiện tại tu vi đã bước 1 chân vào lục giai cảnh giới, so với trước kia uy lực của Hậu nghệ cung trong tay hắn đã lớn hơn không biết bao nhiêu lần. Có thể nói, nếu Hậu nghệ cung được mang ra ngoài, lại để y tùy ý sử dụng thì hoàn toàn có thể ngạo thị tu luyện giới. Ngay cả mấy lão quái vật có ra tay hắn cũng không đến mức rơi vào thế hạ phong.

Bại cục đã định, Ly Ti nhã căn bản không thể vãn hồi,

Mặc dù nàng đã thoát khỏi trói buộc thể xác với nhân loại nhưng đối mặt với sức mạnh khủng khiếp từ Hậu nghệ cung thì cũng chỉ còn lại nửa cái mạng, căn bản đã vô lực phản công.

Nhưng dù sao cũng là một thiên sứ, nàng không chấp nhận bại dễ dàng như thế. Dồn toàn bộ sức mạnh vào hữu chưởng, tạo nên đạo thánh quang dài tới vài chục trượng phóng ra một đòn mãnh liệt hồng phá 1 lỗ trong nội thiên địa để thoát thân. Bất quá, quang mang chợt lóe lên, cổ thuẫn tàn khuyết khôi phục bản thể là thần sơn do Thần Nam điều khiển bằng niệm lực đột nhiên bay lên đỡ lấy, làm đòn tấn công biến mất không còn tung tích.

Giờ khắc này, trong lòng TN bỗng nổi tham niệm, căn bản không dừng tay mà lấp tiến, chuẩn bị bắn tiếp mũi tên thứ 2. Hậu nghệ cung cùng hắn giống như huyết nhục tương liên, người và cung hóa thành một thể, quang mang vạn trượng đẩy thần thánh kim quang dạt ra, năng lượng ba động như sóng dồn từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, từng giải đất ở vùng hỗn độn chưa khai phá không ngừng sụp đổ, thanh thế quả thực cuồng bạo vô cùng.

Lúc này, Thần Nam giống như vàng thái dương chói mắt, cả người kim quang bạo phát, bên ngoài cơ thể, phẳng phát như có liệt diễm thiêu đốt.

"Sát"

Thần tiên như cầu vồng phá không bắn lên, kim quang vạn trượng, từng đợt sấm chớp gào thét như xé rách không gian nhằm thẳng Ly Ti nhã, lãnh khốc vô bỉ, như nụ cười của tử thần trước khi kết liễu con mồi.

"Phốc "

"A...."

Tiếng kêu tử vong thảm thiết, kim quang thần tiên trong phút chốc đã xuyên qua đầu Li ti nhã, tiếng kêu chấn động cả tiểu thiên địa, làm mặt đất rung chuyển.

"Grao....chết mẹ mày đi " Tử kim thần long gào lên đầy hưng phấn

Tại thời khắc này, bỗng nhiên Hậu nghê cung đột nhiên rời tay Thần Nam, tự ý bay lên trời huyễn hóa thành thần thụ to lớn. Định địa thần thụ quang hoa lóe sáng, rất nhanh bay tới trên đầu của thiên sứ, rễ cây như thần long đoạt châu, nhanh chóng bao lấy Ly ti nhã vào bên trong, từng đạo thánh quang từ Ly Tị nhã bị thần thụ hút lấy.

"Ặc..." Thần nam trợn mắt há mồm

Tử kim thần long cũng ngao ngao kêu lên " Tà môn "

Thánh khiết quang huy nhanh chóng bị thần thụ hấp thụ hết.

"Ầm.." Ly Ti nhã bị định địa thần thụ buông ra, rơi thẳng xuống đất, cả thi thể nữ tử nhân loại cũng rớt xuống cùng một lúc.

Định địa thần thụ cũng hạ xuống mặt đất, "Oanh." một tiếng chấn động cả thiên địa, chỉ thấy lá cây xanh mướt, thần quang chói mắt, hơn nữa lại cao hơn trước tới 4 - 5 thước

" Grao... Trời, nó là cái gì vậy. Thiên sứ chi tâm ! Tử kim thần long rất nhanh vọt đi.

Tại định địa thần thụ, quang mang bùng lên, một vật trong suốt, tỏa ánh sáng như ngọc hiện ra- trái tiên quả đã hình thành. Bên trong có thể thấy một Thiên sứ bốn cánh hình dáng giống hệt với Ly tị nhã -

xinh đẹp cực điểm, từng đợt năng lượng ba động bên trong nhè nhẹ phát ra.

Tử kim thần long vừa muốn hái quả, kết quả định địa thần thụ mảnh liệt lắc lư đứng lên, "Àm..." Con rồng du côn đã bị lực quang chấn bay.

"Grao... Làm tức chết Long đại gia rồi " Rồng du côn rất nhanh chóng quay lại, bất quá nó cũng không dám lại gần thần thụ sau lần giáo huấn vừa rồi.

"Ta khinh! Cái đồ cây có chân thành tinh. Grao... " Tử kim thần long tức giận kêu loạn, nhưng cũng không có biện pháp"

Thần Nam trầm tư, định địa thần thụ quả nhiên không phải tầm thường.

Lại nói tới 3 thiên sứ còn lại, trong lòng đang lo lắng cho đồng bọn thì chợt thấy tử kim Thần Long và thần Nam bỗng nhiên xuất hiện, làm cả 3 dấy lên cảm giác bất thường.

" Grao... Ba con chim ngu xuẩn, Long đại gia ta ở đây này " Tử kim thần long cả người ẩn trong tiểu thiên địa, chỉ có long đầu thò ra kêu gào.

"Cái đồ bò sát bốn chân kia đang trốn trong đó, Chúng ta mau đi coi Ly Ti nhã sao rồi " một nam thiên sứ kêu lên

"Ta khinh, Long đại gia ghét nhất cái loại dám kêu ta là bò sát, ba con chim ngu ngốc kia chưa biết tới uy danh bản thần long mới dám diễu võ giương oai. Nghe đây, Năm đó ta tung hoành thiên địa, bất luận là ma thần, ma tiên từ đông sang tây đều phải nể mặt, ngay cả con mẹ diểu nhân chủ thần thấy ta cũng phải lễ phép, mà 3 con chim không biết trời cao như các ngươi dám bắt kính, DM, ta phải đem các ngươi nướng chín mới được "

Đúng lúc này, nội thiên địa liền lóe sáng, thi thể của tứ dục thiên sứ Ly ti nhã bị đẩy văng ra ngoài, 3 thiên sứ đều thất kinh hô lên :

"Không, không thể được "

"Ly ti nhã.... vô có bị chúng sát hại"

"Thật đáng ghê tởm, tên nhân loại thấp kém và con bò sát hèn hạ kia "

Bên trong nội thiên địa, Thần Nam cười lạnh " Đây là thần linh tại thượng trong lòng nhân loại à ?Cái thi thể kia khi còn sống dám chắc làm các tín đồ cuồng nhiệt lắm, bây giờ chết rồi, các người cũng phải chăm sóc tốt cho cái xác đó đấy, đó là cái giá phải trả cho sự ngạo mạn của lũ điều nhân luôn tự cho mình là thần thánh "

" TA muốn giết người "

Nữ thiên sứ tức tối lao về phía Thần Nam, nhưng bị hai nam thiên sứ giữ lại.

" Lôi lệ, tình tao một chút, nén bị thương lại, hấn đang chọc giận dụ chúng ta vào trong nội thiên địa để diệt trừ giống như đã tiêu diệt Ly ti nhã vậy "

"Thật vô sỉ "

"Ha ha, 3 điều nhân này đúng là nhát gan có họ với loài chuột, đối mặt với ngũ giai tu luyện giả như ta cũng sợ sệt, Há Há...."

"Grao, 3 con chim ngốc. Long đại gia ta ở đây chờ các người tới giết này - Tử kim thần long giờ nắm đấm lên trông điệu bộ vô sỉ cực độ.

Bị một rống một người khiêu khích, 3 thiên sứ như phát điên, thường ngày tại nhân gian họ được con người sùng bái cung phụng, nay bị nhục nhã như thế quả thực không thể tưởng tượng, cảm thấy như sắp phát cuồng.

3 thiên sứ nhìn nhau một cái rồi đột nhiên nắm tay nhau, hướng tiểu thể giới phóng tới. Thần Nam vội vàng đóng tiểu thiên địa, trên không trung chỉ lưu lại vài đạo tàn ảnh. Hấn tự tin trong nội thiên địa, một thiên sứ 4 cánh không thành vấn đề, nhưng nếu cả 3 tứ dực thiên sứ thì lại là chuyện khác, không khéo phá tan hoảng tiểu thể giới này mất.

Nửa canh giờ sau, Thần Nam lại mở nội thiên địa, 3 gã điều nhân từ không trung vọt tới, bắt đắc dĩ Thần Nam lại phải đóng cửa thông đạo"

"Grao....cứ như vậy cũng không phải là biện pháp, ba người bọn chúng đồng tiến đồng thoái, hơn nữa bọn chúng cứ lượn lờ quanh đây không cho chúng ta ra"

"Uhm, quả thật có chút phiền toái, ta với chúng đã kết đại cừu, bọn chúng sẽ không buông tha, hiện giờ chỉ có hoàn toàn đem chúng tru diệt thì sau này mới yên thân được "

"Không ổn, 3 con điều nhân này cũng không tệ, lại liên thủ cùng nhau, người làm sao thu thập chúng được "

"Ta và người không tiêu diệt được chúng, nhưng có người sẽ thay chúng ta làm thịt 3 con chim ngốc đó !"

"Ai thế ?"

"Còn ai vào đây nữa, còn nhớ lần trước chúng ta đại náo Đổ gia không? Dù sao thì 3 con chim ngốc cũng nói ta và người mang khí tức tà ác. bọn chúng không phải định tiêu diệt ác ma sao, vậy ta sẽ biểu cho chúng một đại lễ "

"grao... Hay...Hay...Há há "

Tử kim thần long và Thần Nam đột nhiên xuất hiện từ hư không, 3 thiên sứ nhanh như thiểm điện lao tới, quả thật ngoài dự liệu của ba gã, Thần Nam và tử kim thần long không trốn vào tiểu thiên địa nữa mà nhắm hướng Đông Nam bay đi.

3 điều nhân mừng ở, quyết tâm truy sát không tha, bọn họ đương nhiên không biết đang bay tới Phong Đô Sơn. Ròng du côn hiện tại tu vi đã gấp nghề lục giai cảnh giới, tốc độ phi hành như thiểm điện, ngoài thần tiên ra thì không ai có thể so tốc độ với nó /

Sầu vân thăm đậm, Phong đô Sơn âm khí trùng trùng, 3 thiên sứ đuổi tới nơi trong lòng dấy lên cảm giác bất an, bọn họ đương nhiên cảm

giác được luồng khí tức tà ác ở nơi đây

"Các người quả nhiên là tà đạo tu luyện giả, đáng phải chết " Nữ thiên sứ giận dữ nói

"Grao, 3 con điều nhân các người chỉ như loài sâu bọ, đuổi theo người khói đít của ta có thích không ? Ròng vô lại cố ý chọc tức 3 thiên sứ cao ngạo.

quả thật, 3 thiên sứ không thể nào chịu nổi liền tăng tốc đuổi theo.

Tử kim thần long nhanh chóng hướng tới đỉnh thử bảy bay tới, mặc dù có chút sợ hãi, nhưng nó vẫn mang Thần Nam vượt qua bạch cốt điện, thẳng tiến tới Càn thi huyền giới. 3 thiên sứ tuy cảm thấy có chút không ổn nhưng vẫn thẳng tiến.

"Grao...tử lão quý, Long đại gia lại tới đây " Tử kim thần long sau khi bay vào liền rống lên.

Nghe rống du côn kêu gào, Tổ thi vương trong huyền giới tức đến nổ phổi. Vừa nãy lão đã lật tung cả ngọn núi mà không thấy bóng dáng kẻ xâm nhập, đang bực tức thì tự nhiên lại thấy bọn chúng chạy đến khiêu khích, quả thật là khiến lão không thể nhẫn nhịn nổi nữa.

Chương 81

Tiến quân lục giai

Tổ thi vương mặc dù suy nghĩ còn chậm chạp, cứng nhắc nhưng dù sao cũng đã có linh tính, đã có cảm xúc của con người. Hiện lão ở trong hành cung của mình, đang tức giận vì không tìm ra kẻ tới do thám, nay lại nghe bên ngoài có người tới khiêu khích thật khiến lão tức chết. Gầm lên phẫn nộ, lão liền chuyển thân vọt đi.

Cần thi phái huyền giới tràn ngập khí tà ác, xú khí thì càng không phải nói, thật khiến người ta muốn tác thờ. Thần Nam và Tử kim thần long nhanh chóng trốn vào trong nội thiên địa, Tổ thi vương vừa ra cửa liền gặp ngay 3 thiên sứ vừa đến nơi. Lão gầm lên tràng âm thanh chói tai, nhanh như thiểm điện lao tới.

3 thiên sứ mặc dù cảm nhận được khí tức tà ác cường hãn vô bì, nhưng cũng không biết được sự cường đại thực sự của Tổ thi vương, vì thế căn bản 3 con chim ngốc không hề có ý định chạy trốn. Hiện nay ba gã liên thủ, tự nhiên nghĩ rằng thiên hạ không có địch thủ, nên liền đại triển thánh uy, từng đạo thánh quang kiếm hoặc chém hoặc bổ hướng tới Tổ thi vương tấn công

Tổ thi vương phách ra một chưởng, trời đất tràn ngập thi khí, nháy mắt đã kích tới phá tan thánh quang kiếm. Lão cười tàn nhẫn, gằn từng tiếng "Hừ hừ....đừng hòng.....có kẻ nào...còn sống mà...có thể rời khỏi đây " rồi nhanh chóng lao tới chặn đường rút lui của ba thiên sứ.

Tới lúc này 3 con chim ngốc mới cảm giác được tính nghiêm trọng của vấn đề, cùng kinh ngạc khi thấy tổ thi vương. Trước mặt một ác quỷ đầu tóc rối bù, hốc mắt trống rỗng, toàn thân lân giáp tỏa ra quỷ khí âm sâm, những chỗ không được lân giáp bao phủ thì nước vàng rỉ ra hôi thối cực độ. Thêm nữa lực lượng của ác ma này vô cùng cường hãn, không biết tới đâu mà kể.

Nhanh chóng thoát ly thân xác phàm nhân, bộc lộ chân bản thể. 3 thiên sứ thánh khiết xuất hiện tại nơi quỷ khí âm trầm khiến người ta thấy có chút quỷ dị.

"Graaaaaaa....." Tổ thi vương gầm lên một tiếng, huy động quỹ trào hướng tới thiên sứ gần nhất công tới.

Lão quỷ này công lực thông thần, đã sắp sửa vũ phá hư không, tiến nhập cảnh giới thi thần, tại nhân gian gần như vô địch, giao thủ chưa tới 3 thời thần, lão quỷ vương đã tóm được một nam thiên sứ, chỉ thấy lão gầm lên chói tai " Sát " đã thấy thiên sứ bị lão nắm cánh xé ra, máu tươi đầy trời dệt nên một làn mưa máu

"A...."

Nam thiên sứ kêu lên, suýt chút nữa đã ngất đi, Sau lưng gã đầy máu, huyết nhục vương vãi, một số chỗ lộ cả xương trắng trông thật ghê rợn.

"Grư....."

Tổ thi vương lại gầm lên, quỹ trào phốc một tiếng đã cắm sâu vào ngực thiên sứ, dùng lực hành hạ, nam thiên sứ đau đớn cùng cực chỉ còn biết kêu thảm " Aaaa.... "

2 thiên sứ còn lại dùng toàn lực, công tới Thi vương hồng giải cứu đồng bạn, nhưng căn bản thi vương vô cùng cường hãn đã dễ dàng hóa giải đòn tấn công. Đối với 3 thiên sứ, đây là một đòn đả kích cực kì nghiêm trọng, phải biết thân thể thiên sứ cứng rắn vô cùng, không thua gì kim cương, thế gian chẳng mấy người có thể đả thương được. Thế mà ác quỷ trước mắt dường như chẳng tốn tí hơi sức nào đã đánh trọng thương một người, thật khó có thể chấp nhận được. 2 thiên sứ điên cuồng tấn công, nhưng đều cảm thấy bất lực, đành trở mắt nhìn ánh mắt thất thần của đồng bạn.

Tổ thi vương thu quỹ trào từ ngực nam thiên sứ, rồi tung một quyền đầy hãn bắn đi hơn trăm trượng, cuối cùng lão hướng tới 2 thiên sứ còn lại lao tới.

Không gian bị xé nát, thông đạo nội thiên địa của Thần Nam mở ra, nhanh chóng hút thiên sứ bị thương vào trong. Định địa thần thụ đột nhiên bay lên, rễ cây nhanh chóng quấn lấy thiên sứ đang trọng thương, từng đợt thánh khiết quang mang từ cơ thể chảy vào trong

thần thụ.

Chỉ một lát, thiên sứ thánh khiết hơi thở đã hoàn toàn biến mất, định địa thần thụ mới buông ra, " Oanh " một tiếng đã trở về mặt đất.

Tử kim thần long hứng phấn kêu loạn, bởi tên vô lại này đã phát hiện trên thần thụ xuất hiện tiên quả trong suốt thứ hai. Bất quá mặc dù vô cùng hưng phấn nhưng cũng không dám tùy tiện tiến lên hái.

Trong lúc Thần Nam trong nội thiên địa thì trận chiến bên ngoài đã tới hồi kết, tổ thi vương một cước chấn nát xương cốt của nam thiên sứ, rồi bị lão cầm chân xé đôi, vết rách tới tận ngực, máu từ trong bụng, ngực tuôn ra đầy đất.

Khi Tổ thi vương vứt cái xác đi, Thần Nam nhanh chóng mở nội thiên địa thu lấy, không chậm trễ nhanh chóng cưỡi Tử kim thần long chạy khỏi phạm vi Càn thi phái. Thi vương nộ hồng rung chuyển trời đất, bỏ nữ thiên sứ qua một bên, định đuổi theo, nhưng bất quá khi tới nơi thì Thần Nam sớm đã vào trong nội thiên địa. Tổ thi vương dù sao đầu óc còn chậm chạp, linh thức chưa phát triển, căn bản không cách nào cảm ứng nội thiên địa được, chỉ biết tức giận gào thét..

Nữ thiên sứ trọng thương trên mặt đất đứng lên, nhanh chóng nhắm ra ngoài phóng đi, bất quá vận khí nàng hôm nay quá xui xẻo, gặp ngay phải Tổ thi vương đang đùng đùng nổi giận trở về.

Tổ thi Vương giữ chặt lấy nàng rồi mở to miệng đổ lòm chậu máu cắn nữ thiên sứ.

"A a a....." Nữ thiên sứ giãy dụa kêu lên bi thảm.

Trong phút chốc huyết nhục toàn thân nữ thiên sứ thánh khiết bị tổ thi vương nuốt chửng, chỉ để lại một bộ cốt tỏa ánh sáng vàng.

"Graooooo "

Lão Quỷ vương kiểm tra một vòng xung quanh, cuối cùng ngửa mặt lên trời kêu lên đầy phẫn nộ, có chút không cam tâm. Rồi cuối cùng cũng xoay người tiến vào trong Càn thi huyền giới.

Thần Nam và Tử kim thần long ở trong nội thiên địa tới 3 canh giờ mới dám thò mặt ra, hai vị này rất nhanh thoát đi.

Tổ Thi vương thật là đáng sợ, quả giống như ác ma.

Thần Nam cùng tử kim thần long rời xa Phong đô sơn, bay tới vùng núi non phía Tây Sở quốc ẩn thân tu luyện. Thần Nam cần phải cấp tốc tế luyện nội thiên địa, định địa thần thụ hấp thu năng lượng của 3 thiên sứ đã cao lớn lên rất nhiều, màu ngọc càng đậm hơn, từ cành lá phát ra từng trận thần quang. Cái khiến người ta động tâm nhất là 3 thiên sứ chi tâm mọc trong suốt mọc ra trên cây đang tán phát quang huy.

Tiểu thiên địa tại vùng núi đang không ngừng hút vào linh khí của thiên địa, ngay cả tinh hoa của cây cỏ cũng bị Định địa thần thụ hấp nạp, cùng với sức mạnh thần thánh từ 3 thiên sứ đã trực tiếp tế luyện nội thiên địa lên tới 300 trượng.

Tiểu thế giới đã thành nơi xanh tốt, các loại hoa dại khắp nơi mọc lên, hương thơm tràn ngập khiến lòng người mê mẩn.

Thần Nam ngồi dưới gốc thần thụ, hắn đang tiến vào cảnh giới vong ngã, thông qua nội thiên địa và định địa thần thụ hấp nạp linh khí.

Từng đạo linh khí lưu chuyển không ngừng nhanh chóng tiến nhập thân thể Thần Nam, từ người hắn tỏa ra vạn đạo kim quang mờ ảo, linh khí như nước tiến nhập biển lớn, chảy khắp kinh mạch, cải tạo từng chút một, vi diệu cùng cực, không thể lấy mắt thường đánh giá.

Kỳ kinh bát mạch sau 12 vòng chu thiên hoàng chính được triệt để cải tạo, đây là cảnh giới của siêu cấp cao thủ, tiến bộ sau này quả thực không biết đâu mà lường. Tất cả chỉ còn trông vào nỗ lực của bản thân Thần nam sau này.

Thần Nam và nội thiên địa như hòa thành 1 thể tương hỗ cho nhau, trước kia là hắn cường đại hơn nên nội thiên địa cần hắn bổ sung linh khí, nay ở nội thiên địa phát sinh biến hóa, rốt cục đã bổ sung linh khí cho hắn

Định địa thần thụ bảo quang lóe sáng, cảnh la xanh biếc, xào xạc

trong gió, từng đạo quang mang nhu hòa chậm rãi bao bọc cơ thể Thần nam vào trong.

Cách đó không xa, Tử kim thần long thấy Thần nam ngồi dưới gốc Thần thụ, bảo tọa trang nghiêm, liền nghĩ thầm "Cũng có chút bản sắc, gốc tử này không khéo lại giống Phật tổ trong truyền thuyết nhập định dưới cây bồ đề mà đắc đạo cũng không chừng "

Định địa thần thụ chuyển hóa giải phóng linh khí, chính là thiên địa nguyên khí, tinh hoa của trời đất. Đây là loại năng lượng thuần khiết nhất, Linh khí tỏa ra trong từng tác không gian, không ngừng được Thần Nam hấp nạp, nhập vào kì kinh bát mạch, rồi chảy theo những lộ tuyến thần bí.

Bản chất của tu luyện là sự thăng hoa, thời khắc này, thân thể Thần Nam có biến hóa lớn, chính là đang trong quá trình thăng hoa thần bí đó, đang dần phá bỏ vách ngăn đột phá lên cảnh giới mới.

Rỗng vô lại vẫn là rỗng vô lại, không chịu ngồi không. Ở mãi trong nội thiên địa phát chán, nó liền bỏ ra ngoài, chẳng mấy chốc đã trở thành mối họa của các tửu lâu, đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Tinh khí trong nội thiên địa bị Thần Nam hấp thu, đến lượt nội thiên địa điên cuồng cướp đoạt linh khí của vùng phụ cận để bổ sung phần đã mất. Quả thực khiến cả một vùng cây cỏ rộng lớn héo khô.

Nói tóm lại, tiểu thiên địa của Thần Nam đã phát triển tới một quy mô nhất định, nên cần phải có nguồn linh khí khổng lồ cung cấp.

Thần Nam nhập định liên tục cả tháng, rỗng vô lại hai ba ngày mới trở về một lần,, liên tục như vậy tới ngày thứ 33 Thần nam mới tỉnh lại. Khi hắn đứng lên, Tử kim thần long không tự chủ được lão đảo lùi lại phía sau cả chục trượng. Hiện tại nhìn Thần Nam trông rất nhàn hạ, không tán phát khí tức cường đại, nhưng Tử kim thần long bỗng phát sinh ảo giác, ở đây hắn chính là Thiên, chính là Địa, vạn vật đều do hắn định đoạt. So với lúc hắn bạo phát công lực trước kia dường như còn đáng sợ hơn. Tử kim thần Long không tự chủ được, rùng mình một cái.

Chương 82

Phượng Hoàng

Thần Nam thoáng hiện nét tiếu ý, Tử kim Thần Long tự nhủ long đại gia uống nhiều hoa mắt rồi, cảm giác sợ hãi mới rồi biến đâu mất sạch. Gã ngao ngao kêu " Tên vô lại ngươi.....người đã tiến nhập lục giai cảnh giới rồi à?

"Đúng vậy, tuyệt đối là thật"

Thần Nam có chút cảm khái, hẳn hồi tưởng lại trước kia đều phải kinh qua sinh tử đại chiến mới có thể ngộ ra đột phá mới, không tưởng lần này trong nội thiên địa lại có thu hoạch lớn như vậy. Hẳn rốt cuộc cũng hiểu nội thiên địa có ý nghĩa thế nào với tu luyện giả, đó chính là con đường phá vũ hư không của tu luyện giả.

"Cá chạch, ta đã tọa bao lâu rồi?"

"33 ngày "

"À, như thế Đông thổ đế vương đại chiến đã bắt đầu 3 ngày rồi....bây giờ tới mọi chuyện đã kết thúc chưa ? "

"Grào.....không vội, tựa hồ như sự kiện này chưa kết thúc đâu, ta mấy hôm nay đều thám thính ở phòng bếp các tửu lầu lớn nên cũng biết được ít nhiều. Lúc này không chỉ có vô số tu luyện giả tề tựu về mà còn có các vương công quý tộc từ khắp nơi đổ về. Đế vương chi chiến quy mô quả to lớn, vô tiền khoáng hậu. Như vậy chiến cuộc tuyệt chưa kết thúc được. Hơn nữa bản Thần Long cũng muốn tham gia đại chiến, rồi đây người ta sẽ tôn ta là Long hoàng hoặc Thần Long đại đế gì đó, Ha ha... Grào....." Rõng vô lại hưng phấn kêu gào không ngớt.

Tử kim Thần Long mang Thần Nam vọt đi như một đạo tử điện, phá không thẳng tiến Tấn Quốc bay tới.

Một người một rồng nhanh chóng bay tới Tấn Quốc, mới ở ngoài thành đã phát hiện vô số tu luyện giả tới quan chiến. Thần Nam bảo

rồng vô lại hạ xuống, Tử kim Thần Long cũng thu nhỏ thân hình lại như con cá trạch, lượn lờ trên đầu gã.

Nhìn biển người đổ về quan chiến, Thần Nam vô cùng kinh ngạc, quả đúng như lời Tử Kim Thần Long, Đông thổ đế vương đại chiến thực vô tiền khoáng hậu.

Thần Nam không chen vào theo đám đông, chỉ đứng phía sau quan sát. Bỗng một tiếng thét kinh hãi, từ xa chỉ thấy một cái đầu trọc bóng loáng đang chen ra chạy tới chỗ gã :

"Thần Nam, người cuối cùng cũng tới "

"Huyền Trang...."

Huyền Trang hòa thượng lúc nào cũng đạo mạo, toát ra khí thế của bậc cao tăng đắc đạo, siêu trần thoát tục mặc dù khi lâm trận thủ đoạn của gã tuyệt đối ngoan lạt, không khác gì huyết hòa thượng.

"Huyền Trang, trận chiến thế nào rồi? Lý Nhược Lan, Mộ Dung Khả Nhi, Đông Phương Trường Minh, Đỗ Hạo bốn người ai thắng ai bại ?" - Thần Nam hỏi.

"Đỗ Hạo giành được thiên hạ đệ nhất đế, hạo xưng Huyết đế "

"cái gì, hỗn đản tiểu tử này cũng trở nên lợi hại như vậy à, ngay cả Đông Phương Trường minh, Lý Nhược Lan cũng thất bại ?" Thần Nam có chút giật mình

"Bọn họ không có bại, bởi vì ba ngày qua họ không có động thủ, nghe nói nếu người không tới tham gia, Lý nhược Lan cùng Đông Phương Trường minh đều không tham chiến.

"Nguyên lai là vậy, bọn họ thực là luôn nghĩ cho ta mà. Ha Ha.... Ta thật không thể tưởng được Đỗ Hạo có tư cách đả bại cuồng nữ, đó là chưa kể tu vi cao thâm của Đông Phương Trường Minh "

Huyền Trang hòa thượng than vãn "Người sợ rằng hoàn toàn không biết biến cố phát sinh mấy hôm nay rồi, Đỗ Hạo hiện hoàn toàn khác Đỗ Hạo 2 tháng trước, hẳn trở nên đáng sợ vô cùng. Nếu thực sự đại

chiến, nói đến cùng ai thắng ai bại rất khó nói "

"Cái gì, có chuyện đó sao " Gã có chút khó hiểu không giải thích được.

Huyền trang giải thích " Hắn tự phế đi huyền công, một lần nữa tu luyện ma công "Huyết Ma chân kinh". Hiện nay tu vi cao thâm không biết đâu mà lường. Tựa như hắn chỉ ở Ngũ giai đỉnh phong nhưng lại có thể thi triển Thân ngoại hóa thân, có thể phát ra Huyết ma chân thân, thực sự kinh khủng. Hòa thượng ta lần này bế quan tu luyện, cũng tưởng lĩnh hội được đôi chút Phật môn thần thông là có thể tham chiến, nhưng thấy hắn như vậy tự biết không thể địch lại "

"Đỗ gia quả thực lắm nhân tài, tiểu quỷ đó không hổ là thanh niên kiệt xuất nhất dòng họ" Thần Nam cảm thán than vãn" Hắn còn ở đây không. ta muốn xem hắn làm sao giết được mình "

"Ta muốn cảnh báo người, loại người như Đỗ Hạo càng thất bại hắn càng mạnh lên, hắn là thiên tài hiếm thấy. Người phải hết sức cẩn thận "

"Ta khinh, hòa thượng người nói chuyện như đưa đám" Tử kim Thần Long trên đầu Thần Nam bất mãn nói "Người vừa nói Đỗ Hạo hiệu xưng thiên hạ đệ nhất, làm sao được khi Lý Nhược Lan tiểu nữ đầu chưa đấu ?"

"Do 2 ngày trước Đỗ hạo chém giết vô số cao thủ dám khiêu chiến, trong khi đó bọn LÝ Nhược Lan lại không chịu cùng hắn đại chiến, vì thế một số tiền bối danh túc liền tuyên bố thiên hạ đệ nhất thuộc về hắn. Bất quá sau đó hắn bị một con rồng đả bại, giờ con rồng này được phong là Long hoàng đệ nhất, hiện đang thu hút vô số tín đồ nghe nó thuyết giảng.

"A...." Tử kim thần long giật mình nhảy dựng lên, nó đảo qua đảo lại trên đầu Thần Nam kêu be be "Người nói tới rồng? Không biết có quan hệ gì với bản long không ? Ta bối rối quá "

Thần Nam tim đập thình thịch, có chút không thỏa đáng " Đừng nói với ta con rồng đó là Long Bảo Bảo nhé"

Huyền Trang cười to, đầy tiểu ý " Chính là nó, tiểu tử này lợi hại phi thường. Chỉ đôi tiểu trảo của nó đã đánh tan thân ngoại hóa thân, đánh cho Đỗ Hạo thổ huyết đương trường, nếu không phải có người tương trợ thì có khi gã đang nằm trong bụng tiểu long rồi cũng nên "

"TRời đất ! Thần Nam có chút không nói lên lời, không tưởng nổi Long Bảo Bảo từ Côn Lôn đi tới đây tranh đoạt danh hiệu hiện hạ đệ nhất, giờ được xưng là Long Đế.

"Grào.....Muốn làm Long đại gia tức chết à ? Tiểu đầu đình nói thế nào cũng không thể chỉ huy động nắm tay mà thắng như thế chứ, thật đang sỉ nhục Long đại gia ta mà, hu hu " Tử kim thần Long ỉu xìu nói " Tiểu đầu đình này luôn làm người ta bất ngờ...."

Thần Nam có chút do dự " Cài này... tiểu tử kia sẽ không phải đang đứng trên lời đài chờ người ta khiêu chiến đó chứ ? "

Huyền Trang Hòa Thượng lại cười lớn, đứng lên nói " Đừng lo, tiểu tử này đang ở trong trù phòng, ăn to hét lớn thôi ! Người ta không phải tới khiêu chiến nó mà đang quan sát thần long đại chiến cánh gà, đùi dê thôi..Ha ha "

"Ặc "

Thần Nam cảm giác tiểu long này quả có cá tính, liền nhanh chóng tách ra tìm kiếm.

Đang lúc Thần Nam và Huyền Trang hòa thượng chen vào đám đông, hướng tới chỗ Tiểu Long.Bỗng nhiên tiếng vỗ tay hoan hô tới đình tai nhức óc vang lên, mọi người cứ nghĩ 2 gã tới khiêu chiến tiểu long đáng yêu kia.

Bất quá nhân vật trung tâm là tiểu long tuyệt không có phản ứng gì, hiện nó đang ăn tới thiên hôn địa ám, cái bụng béo mẫm căng ra to như cái trống, Long trảo hoàng kim sau một hồi ác chiến đã làm thịt ba con bò,5 con cừu và vô số cánh gà nướng. Không chỉ có thế, tiểu đầu này ăn to uống lớn, còn uống sạch mấy vò mỹ tửu của người ta, trông khoái hoạt không biết đâu mà kể.

"Long bảo bảo " Thần Nam đứng sau gọi nó

Tiểu Long ngược mắt lên, đôi mắt sáng đáng yêu mở to mừng rỡ, bập bẹ nói "

" Ah, quang minh đại thần côn tại thượng, Thần Nam rốt cuộc ta cũng tìm thấy ngươi. Tại huyền giới ngày nào ta cũng muốn gặp ngươi để chơi đùa, vận động thân thể "

"Tiểu đầu đinh, ngươi thật làm long tộc chúng ta mất mặt, giao chiến chỉ biết dùng tiểu xảo bé tí, thật là long tộc lưu manh võ thuật "

Tiểu Long bay qua bay lại, xòe ra đôi tiểu trảo hoàng kim, rồi lão đạo bay tới chỗ Thần Nam đậu trên vai hắn.

Thần Nam có chút hoài nghi, hỏi :

"Long bảo bảo ngươi thế nào rồi. Không phải ta nói ngươi phải ở tại Côn Lôn huyền giới cho tới khi hồi phục sao ?"

Tiểu Long mở to đôi mắt sáng ngời, vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn Thần Nam nói "

Ta bây giờ và lúc khôi phục hoàn toàn cũng không sai khác mấy. Ngươi không biết sao, ta một quyền đâm tên tiểu tử họ Đỗ tới hộc máu"

Thần Nam có chút hồ nghi, chỉ thấy tiểu long chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn hắn, Hừ, gã tiểu thần côn này rõ ràng đã gây ra không ít tai họa nên mới tỏ ra ngoan ngoãn như thế.

" Nói đi, ngươi đã gây ra đại họa gì ở Côn Lôn huyền giới rồi ? "

Tiểu Long lắc đầu, tỏ vẻ vô tội, cất giọng sắc hơi sữa

"Không có, ta chỉ nhớ ngươi và cá chạch thôi"

Thần Nam cười, nói

"Khai nhanh, ta sẽ không phạt ngươi đâu "

Tử kim Thần Long cũng có chút nôn nóng nhìn tiểu long, thật muốn biết chiến tích huy hoàng của tiểu đầu đình này :

" Ta chỉ nướng một quả trứng của họ thôi, sau đó thì Côn Lôn huyền giới đại rối loạn, kết quả ta chạy tới đây " nói xong, gương đôi mắt long lanh nhìn Thần Nam.

Thần Nam cảm giác có chút không ổn, chần chờ hỏi "Trứng gì mà làm côn lôn huyền giới đại loạn ? "

"Ta không biết, sau đó ta nghe bọn họ nói là trứng phượng hoàng " Tiểu long nhỏ giọng nói

Ta ngất !

Trứng của thần điều phượng hoàng mà tiểu tử này cũng dám trộm. Phượng Hoàng và Thần Long đều là linh thú của đông phương, chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, cũng được gọi là thánh linh mà bị gã đem nướng.

"Ah, tiểu đầu đình này ! Thế giới quá điên cuồng rồi !" Tử kim thần long kêu lên. "Phượng Hoàng là linh thú đã biến mất cả vạn năm, nghe nói ở Côn Lôn huyền giới đích thị có trứng thần điều, đợi tới khi áp nở sẽ lập tức phong là Côn Lôn yêu Vương, thế mà người lại đem nướng ăn, Trời ạ"

Chương 83

Gặp lại mộng Khả nhi

Tiểu Long mặt đầy ủy khuất :

"Ta tưởng đó là trứng loại chim cỏ nào đó thôi, ai biết đây là trứng phượng hoàng "

Thần Nam thực sự á khẩu, tiểu tử này thực khiến người ta đau đầu, so với Tử kim thần long, nó mới là kẻ gây rắc rối chân chính. Chỉ thoáng cái đã có thể khiến Côn Lôn huyền giới từ trên xuống dưới đại loạn rồi.

"Người ăn rồi à? Tử kim thần long liếm mép-"Mùi vị ra sao?"

"Biến đi cho ta" Thần Nam một quyền đẩy tên vô lại này qua một bên.

Tiểu Long liếm mép, thoáng có chút tiếc nuối :

"Ta mới đang nướng thì có người phát hiện rồi "

("chân khả tích a, cương cương khảo hoàn, tự lai nhân liễu" - nguyên bản Hán việt câu trên là thế, bạn nào dịch lại hộ mình với)

"Ặc "

Thần Nam hung hăng gõ lên đầu nó một cái

" Tên tiểu thần côn nhà người thật không biết hối cải, đã gây ra phiền phức cỡ này...." hấn trầm ngâm một chút rồi nói " sau này thực không biết ăn nói sao với Côn Lôn yêu tộc đây"

"A...người vẫn chưa ném thử à, thật đáng tiếc" -Vừa thấy Thần Nam lại định ném nó ra ngoài, rồng du côn vội nói " chuyện không có nghiêm trọng như người nghĩ đâu, phượng hoàng là thần điều bất tử, là liệt hỏa tinh linh, theo truyền thuyết có thể tái sinh trong lửa, ta đoán tiểu đậu đình người không nướng chín trứng Phượng dễ thế đâu "

"Thật à? Tiểu thần còn ỷ khuất, chớp chớp đôi mắt ngây thơ, nhưng Thần Nam lại thấy tên tên tham ăn này nuốt nước miếng đánh ực một cái. Hắn thật sự á khẩu, không biết làm sao với cái gã béo mập này.

Lúc này nhiều tu luyện giả đã nhận ra Thần Nam, cũng biết quan hệ của hắn với tiểu thần long, đồng thời cũng hiểu nguyên nhân Đông Phương Trường minh không hạ tràng.

Nhận ra Thần Nam đã tới, chúng nhân đứng dậy hô to, bọn họ đương nhiên hiểu rằng sau tiểu long sẽ là trường sinh tử đại chiến giữa Thần Nam với Lý Nhược Lan và Đông Phương Trường Minh

Bên ngoài đấu trường, tu luyện giả quan chiến hò reo tới đình tai nhức óc, vang động tới trời xanh, tưởng chừng ngọc hoàng có thực thì cũng phải giật mình mấy lần.

Huyền Trang hòa thượng nói :

" Thần huynh, chuẩn bị sẵn sàng đi, Lý Nhược Lan,Đông Phương Trường minh nói không chừng có thể lập tức tìm người quyết chiến đó"

Thần Nam nói " Long Bảo bảo đã đoạt danh xưng thiên hạ đệ nhất, xưng là Long đế, ta thực không muốn hạ tràng tẹo nào, giờ chỉ muốn tới Côn Lôn huyền giới xem sự tình nghiêm trọng mức nào "

Hắn đúng là đang có chút lo lắng, trứng thần điều bị Long bảo bảo đem nướng, gây ra trường phong ba tại Côn luân huyền giới,hắn không tới cũng không được.

Đúng lúc Thần Nam còn trầm ngâm thì một đạo nhân ảnh trên không trung nhanh chóng bay tới, Mộng khả Nhi chân đạp ngọc liên đài, cả người bao phủ trong thần quang thánh khiết, bạch y phiêu phiêu tựa cửu thiên tiên nữ hạ phàm, thoáng chốc đã tới trước mặt gã

"Thần Nam, ta muốn cùng người quyết chiến " Tuyệt sắc tiên tử nhẹ nhàng cất tiếng, chỉ một câu đơn giản, không hoa mỹ, bình thản như tùy tiện nói ra lại là lời khiêu chiến sinh tử thực khiến người ta nghĩ

nát óc cũng không hiểu nổi.

"Mộng tiên tử, đây không phải chủ ý hay, xét tình hình trước mắt chúng ta nên liên thủ đối phó với Lý Nhược Lan mới phải chứ"-Huyền Trang vội vàng khuyên giải

"Huyền Trang, huynh làm ơn hãy tránh qua một bên, trận chiến này đã định, không thể tránh khỏi, cũng đến lúc kết thúc mọi việc rồi "

Huyền Trang bất đắc dĩ nhìn hai người, cuối cùng đành lắc đầu thoái lui.

Nhìn Mộng Khả Nhi ngượng không phi hành, dáng vẻ phiêu dạt xuất trần, trong lòng Thần Nam không khỏi dâng trào bao cảm xúc phức tạp, cuối cùng hai người vẫn phải giải quyết bằng binh đao, chẳng lẽ mọi chuyện chỉ kết thúc khi một trong 2 người ngã xuống thôi sao ? Sự thật có chút tàn khốc, khiến gã khó mà chấp nhận !

Thần Nam nhớ lại tình cảnh đêm động phòng, ánh trăng nhu hòa như dòng suối êm đềm lan tỏa cả khu rừng, như mật ngọt bao phủ đôi uyên ương mới cưới. Mộng khả nhi mang trên mình bộ váy trắng tinh, hai má ửng hồng, đôi mắt ngây thơ ánh lên niềm hạnh phúc. Tấm lụa mỏng không che nổi những đường cong tuyệt mỹ, làn da trắng như tuyết ẩn hiện, toát lên vẻ dụ hoặc khiến người ta mê mẩn.

Một đêm đại địa như tràn ngập ánh trăng, Mộng khả Nhi mất đi vẻ lãnh đạm thường ngày, bước ra khỏi ánh hào quang của tiên tử thoát trần, 2 người bọn họ đã có một đêm mê loạn.

"Uhm, đã lâu không gặp, Mộng Tiên tử vẫn khỏe chứ " Tiểu Long đã kéo Thần Nam trở về với hiện tại, nó dường như chưa hết tức vụ đầu độc lần trước nên làm mặt xấu hỏi Mộng Khả Nhi

Mộng Khả Nhi bình thản nói " Tốt, khỏe lắm"

Thần Nam không nói gì nữa, nhưng tiểu long trên vai hắn vẫn chưa chịu buông tha

"Người thật sự muốn cùng nàng sanh tử quyết chiến à ? Thần nói, trời đất phân âm dương, người chia nam nữ, âm dương hài hòa, vạn

vật mới phát triển, vì thế nam nữ thương yêu thì cưới nhau, tình yêu kết tinh thành mầm sống mới, người không muốn nàng sinh cho người vài đứa tiểu thần còn sao ?"

Thần Nam tức tới mũi xẹt khói, thật muốn một quyền đánh văng cái tên tiểu vô lại chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn này đi. Trong tình huống này, nói những lời như thế thật sự....., hắn cũng không dám nghĩ tiếp.

Thần Nam nghe tiểu long nói,thăm nghĩ rất cuộc chuyện đi tới phương Tây với hắn là phúc hay là họa, những tao ngộ đó người ngoài khó mà tưởng được.

"Ah,,,,,kết hôn? Kết tinh ?" Tử kim thần long gật gù "Thế giới này điên cuồng quá rồi ! Lão tử sống đã vạn năm, việc gì cũng thấy qua, bắt quá vạn lần chưa nghĩ tới điều tiểu đậu đình vừa nói. Thú vị thật "

Thần Nam vốn hận không tống cổ tên tiểu thần còn rắc rối qua một bên, nay lại thêm con cá chạch háo sự chỗ mềm vào,thực là muốn làm hắn tức chết mà.

Mộng Khả Nhi thì không phải nói, càng không thể giữ được bình tĩnh, hai má đỏ hồng như ráng chiều, tà áo trắng khé rung lên, rõ ràng nàng bị kích động cực điểm, thân thể mềm mại run lên từng hồi, dáng vẻ thánh khiết tiên tử biến đi đâu mất, nhường chỗ cho nộ hỏa bùng bùng.

"Xem kiếm" Nàng hét lớn một tiếng, chỉ thấy trường kiếm như cầu vòng nhắm ngực Thần Nam đâm tới.

Mộng Khả Nhi vốn là môn hạ Đạm Thai thánh địa,băng thanh ngọc khiết, sớm đã được người đời tôn sùng là Đạm Thai Thánh nữ, nhưng hiện tại không thể kiềm chế tâm bệnh, sát ý tràn ngập trong tim như nước vỡ bờ, lan tỏa toàn trường khiến người xem run lên như đứng giữa trời đông. Sát khí dày đặc, trận đại chiến sắp bộc phát.

Chương 84

Lực lượng huyền thù

Sau nhiều năm trầm lắng, Tấn Quốc đang là tiêu điểm của tu luyện giả bởi sự kiện Đông thổ Đế Vương đại chiến. Khai Nguyên Thành- Tấn Quốc- được xây dựng trong một vùng núi non xanh mướt, lại có sông hồ uốn lượn vây quanh, thật đúng với câu non xanh nước biếc, cảnh tú mỹ lệ vô cùng.

Đế Vương chi Chiến không chỉ thu hút vô số tu luyện giả từ khắp nơi, mà ngay các vương công quý tộc, bá tánh thường dân cũng không nén nổi lòng hiếu kỳ tới xem náo nhiệt. Người người đều muốn xem trận quyết đấu vô tiền khoáng hậu nên xung quanh lôi đài sớm đã không còn chỗ trống, ngay loài chuột bọ muốn chen lên trước e cũng chỉ là mộng tưởng. 10 vạn người hò reo, tiếng cổ vũ như sấm động, làm rung chuyển đại địa.

(đoạn trên mình dịch khác nguyên bản, chỉ giữ lại ý)

Mộng Khả Nhi chân đạp ngọc liên đài, bạch y như tuyết, bình thản giữa hư không. Bất quá phía dưới 2 con rồng hỗn đản kẻ tung người hứng, "hồ ngôn loạn ngữ" một chặp, cho dù tiên nhân cũng bị chọc tới râu tóc dựng ngược, nói gì tới phạm nhân. Mộng Khả Nhi đã động chân nộ, kiếm quang lóe lên, nhanh như thiểm điện, tề khởi ngọc liên đài lao thẳng xuống nơi Thần Nam đang đứng. Khán giả quan chiến nhất tề kinh hô một tiếng.

Nộ khí xung thiên nhưng tiên tử Đạm Thai phái rốt cục vẫn là mỹ nữ, vung kiếm đoạt mạng người mà động tác hết sức tuyệt mỹ, một chiêu thiên ngoại phi tiên, kiếm quang tựa cầu vồng phá không kích tới, sát khí bao phủ toàn trường nhưng Mộng Khả Nhi vẫn như một tiên nữ thánh khiết, phong thái xuất trần làm người ta si mê cam tâm tình nguyện. Nhân kiếm hợp nhất, thiên địa thất sắc, chỉ còn ánh kiếm rực rỡ chiếu rọi xuống đại địa. Đến bây giờ, không ai dám hoài nghi tu vi khủng bố của Thánh địa truyền nhân nữa. Một kiếm kinh thế hại tục, xảo đoạt tạo hóa sử ra người người chấn động, tựa như không phải kiếm chiêu mà phạm nhân có thể xuất ra.

Vô số người kinh hô :

"Đây... đây là năng lực thực sự của tuyệt thế cao thủ ?"

"Ngũ giai đỉnh phong cảnh giới, thật đáng sợ"

" Có thể.... là lục giai cảnh giới cũng không chừng "

Đối mặt với một kiếm tối cường,Thần Nam như nhà sư nhập định, đứng im bất động, tựa hồ đã đặt mình ra ngoài sinh tử, khán giả quan chiến thəm lo lắng, gã này tự tin thái quá hay là phát cuồng rồi.Gặp sát chiêu cỡ này, tuyệt không nên chính diện giao phong, nên tránh nặng tìm nhẹ, tìm cơ hội phản kích.

Thiên ngoại phi tiên cuối cùng cũng tới trước mặt Thần Nam, ngọc quang cùng kiếm quang nhắm thẳng ngực Thần Nam, quyết dòn gã vào tử địa.

Kiếm quang còn cách Thần Nam chưa đầy thước, gã mới động tay, hữu chưởng nhả ra quang mang trong suốt kích thẳng vào kiếm khí sắc bén. Phi kiếm rung lên,dừng lại cách ngực hắn chưa đầy 3 tấc, vô pháp tiến tới.

Mộng Khả Nhi không dám tin vào mắt mình nữa, " làm sao... tên biến thái này có thể....chặn được 1 kiếm toàn lực...." Nàng vận lực vào tay, thôi động phi kiếm nhưng thần kiếm như thái sơn nặng trĩu, không nhúc nhích chút nào.

"Choang "

Thần Nam khẽ búng tay vào phi kiếm, phi kiếm như cùng vạn binh giao kích ngân vang 1 tiếng, chấn động toàn trường. Mộng khả Nhi lại càng vô cùng khiếp sợ,phát hiện một cỗ lực lượng nhu hòa theo kiếm ập tới, đẩy tung nàng lên không. Trên ngọc liên đài,thân hình nàng khẽ run lên, nhận ra Thần Nam và mình thực lực chênh lệch quá xa

""

Quan chiến giả há hốc mồm kinh ngạc không nói thành lời, thực lực

Thần Nam quá biến thái, một chưởng chặn phi kiếm, búng tay hát văng Mộng Khả Nhi, tu vi này căn chỉ có thể dùng 2 từ "kinh khủng" để miêu tả.

Kỳ thực, Thần Nam cũng không nhân nhả chút nào, hẳn vì muốn chấn nhiếp đối phương nên đã dốc hết cả vốn vào chiêu vừa rồi, bất quá người ngoài cuộc khó mà nhận ra. Dù Thần Nam tiến nhập lục giai cảnh giới, nhưng Mộng Khả Nhi dẫu sao cũng là Ngũ giai đỉnh phong, một chân đã bước vào lục giai, muốn thu thập đối phương không phải dễ, Hơn nữa, hẳn càng không có sát tâm, trong lòng rối bời đầy mâu thuẫn, dù sao hẳn và nàng đã có thời gian ân ái tại tây đại lục, khó có thể nhẫn tâm hạ độc thủ, nên mới phải hao tổn tâm lực bày ra màn vừa rồi hi vọng đối phương biết khó mà lui.

"Oa, quang minh đại thần côn tại thượng, đây là lục giai cảnh giới...."

Long bảo bảo chễm chệ ngồi trên vai của Thần Nam nhỏ giọng nói.

Rồng vô lại sớm đã bay phi hành trên không, giương đôi mắt cá chạch lên hết nhìn Thần Nam lại đảo qua Mộng Khả Nhi.

"Không thể nào "

Mộng Khả Nhi trong mắt bắn ra lưỡng đạo thần quang, thu hồi thần kiếm, ngọc liên đài dưới chân như xuân tới hoa nở, xòe ra chín cánh, chín cánh ngọc liên nhanh chóng tách ra, rồi xoay vòng giữa không trung, quang hoa chói mắt, cuối cùng chín cánh hoa hóa thành chín đạo hào quang nhắm Thần Nam trảm tới.

Thần Nam đã từng ném mùi đau khổ với mấy cánh hoa này, nhưng hiện tại tu vi hẳn đại tiến, không phải hẳn ngày xưa nữa, chứ không sớm đã quay đầu bỏ chạy. Hẳn hung hăng vố ra một chưởng, không gian vốn bình lặng bỗng rung chuyển kịch liệt, chân khí như Trường Giang cuộn cuộn tỏa ra khắp nơi tạo nên áp lực khổng lồ, tưởng chừng khoảng không xung quang Thần Nam có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Chín phiến liên đài kết thành trận thế, liên kết chặt chẽ công tới, nhưng vừa chạm phải cường lực của Thần Nam đã bị đánh tan, như lá vàng bị gió thu thổi bay, lại tựa như bị đại dương nhấn chìm không

thấy tấm tích.

Mộng Khả Nhi chấn động kịch liệt, ngọc liên đài và nàng vốn tâm thần tương liên, nhưng giờ phút này nàng không có cách nào cảm ứng được ngọc phiến, điều này làm nàng kinh hãi cực điểm, rốt cục cũng hiểu được Thần Nam và nàng thực sự thuộc về hai cảnh giới khác nhau

Tu luyện giả quan chiến càng kinh hãi hơn, bởi đang thấy chín cánh liên đài đang múa lượn quanh Thần Nam, phảng phất như đang châu bái thiên thần vậy.

"Ta không tin" Mộng khả Nhi sắc mặt đỏ lựng, nàng đã dốc toàn lực vẫn không cách nào thu hồi pháp khí, đây là điều không thể tưởng tượng được, ngọc liên đài và nàng vốn có mối liên hệ mật thiết, nay vô pháp thu về, thật khiến nàng khó chấp nhận.

"Vẫn muốn tiếp tục sao ?" Thần Nam nhìn Mộng Khả Nhi, hiện tại gã hoàn toàn có thể một chiêu kết liễu đối phương, nếu không vì đoạn ân tình ở Tây phương, hẳn tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.

Mộng Khả Nhi không trả lời, hữu thủ vận lực nắm chặt thần kiếm, rồi nhân kiếm hợp nhất một lần nữa nhắm Thần Nam vọt tới

"Ah, Quang minh đại thần còn tại thượng, thần nói : sân si là u minh, là ma quỷ....đáng tiếc...."

Long bảo bảo trên vai Thần Nam làm ra vẻ cao tăng đắc đạo, lắc đầu thờ dài, bất quá phối hợp với giọng nói non choẹt chỉ khiến người ta ôm bụng cười.

Thần Nam hừ lạnh một tiếng, hai tay giao thoa trước ngực, quanh thân phát ra một đoàn cương diễm màu đen nóng bỏng, tựa như địa ngục ma hỏa hùng hực thiêu đốt, đồng thời một cỗ lực lượng như bài sơn đảo hải hướng không mãnh liệt bắn vọt lên trên cao, thoáng cái đã chấn bay Mộng Khả Nhi.

"Hự..."

Mộng Khả Nhi thấy cổ họng ngọt lịm, không kìm được thổ ra 1 ngụm

tiên huyết, nhuộm đỏ cả vạt áo trắng tinh của nàng. Bất quá, chiêu cảnh cáo vừa rồi không có tác dụng, lửa hận đã che mờ lí trí, một lần nữa nàng lại lao xuống.

Thần Nam đương nhiên hiểu rõ sự kích động trong lòng đôi thủ, nàng là tiên nữ thánh khiết, lại có những ngày tháng vợ chồng hoang đường với gã- tử địch của nàng, hận ý như cào xé tâm can nàng, khiến nàng điên cuồng bất chấp hậu quả. Thần Nam không nỡ hạ sát thủ, nên chân khí cương mãnh bỗng hóa thành nhu hòa, mệnh mang như biển lớn vây chặt lấy nàng.

Mộng Khả Nhi kiếm thế như đánh xuống nước không thấy tăm tích, đáng sợ hơn chính bản thân nàng dường như cũng bị nhấn chìm trong đó, không sao thoát ra được. Từ khi xuất đạo tới này, chưa có kẻ nào có giữa không trung sanh cầm nàng thế này

"Điều này có thể sao ? "

Lúc này nàng mới bừng tỉnh, tự trách mình đã quá lỗ mãng, đã bị tình cảm che mờ lý trí, thật ra chưa đánh đã bại hoàn toàn rồi.

"Mộng Khả Nhi, ta không muốn giết nàng, giữa ta và nàng có chút ân oán, một lời khó phân giải. Thế này đi, ta sẽ để nàng rời khỏi đây, hi vọng nàng tạm thời đừng tìm ta gây sự "

Mộng Khả Nhi vừa thẹn vừa giận, mỗi lần nghĩ tới chuyện hoang đường của hai người trong lòng liền dâng nên cảm giác khó chịu cực kì, nay lại còn bị hấn giam cầm trên không, so với 1 đao chém chết còn khó chịu hơn mấy phần.

Nhưng dù sao nàng cũng không phải nữ tử tầm thường, nhanh chóng lấy lại tinh táo, bây giờ nếu cứ cương cường xông tới chọc giận Thần Nam e rằng sẽ khiến hắn thực sự nổi sát tâm. Một nữ tử thông tuệ như này, lẽ nào cũng bắt chước cuồng nữ hay sao, nàng trầm mặc nhắm mắt lại.

Thấy vậy, trong lòng Thần Nam không có chút niềm vui chiến thắng, bâng hoàng thả nàng cùng chín phiến ngọc đài ra, Mộng Khả Nhi oán giận nhìn Thần Nam một cái, rồi nhanh chóng biến mất

"Oaaaa...."

Khán giả tới giờ mới nhớ tới việc vỗ tay cổ vũ, tiếng reo vang động, đầy kích động khi chứng kiến thực lực Thần Nam dùng để đánh bại Đạm Thai truyền nhân.

Mộng Khả Nhi, Đông Phương Trường Minh, Đỗ Hạo, Lý Nhược Lan, Thần Nam vốn được xưng là phương đông đệ nhất cao thủ, thực lực tương đồng., vốn khó phân cao thấp, nhưng lúc này.....

Hơn mười vạn thanh âm vô cùng phấn khích hò reo, liên tục bàn tán không ngớt.

Nhưng Thần Nam hai mắt hàn quang âm trầm nhìn khắp tứ phía, hẳn đang tìm Đông Phương Trường minh, Lý Nhược Lan cùng với Đỗ Hạo,, đang suy nghĩ làm cách nào nhất cử quét sạch 3 đại địch này.

Chương 85

Tặng các bạn yêu thích truyện Thần Mộ

Có một cô gái tay ôm một con tiểu miêu trắng muốt đang đứng xem cuộc chiến, cô mở to đôi mắt long lanh tự nhủ "Thật kỳ lạ, tử ấy chẳng phải là tu vi đã thăng tiến như vậy mà vẫn bị cái tên trời đánh thánh vật đó hạ bệ. Còn con tiểu long kia trông thật đáng yêu, ta thật muốn cướp lấy."

Cô gái xinh đẹp đó chính là tiểu công chúa quái thai của nước Sở tên là Sở Ngọc, thời gian vừa rồi cô đã bị lão tổ tông của cô giam lỏng trong Hoàng cung, hàng ngày dạy dỗ và chỉ bảo công pháp cho cô.

Tiểu quái thai mặc dù ngày thường tính tình rất cổ quái, tính cách lại thiên phú, không chịu học đạo pháp nhưng sau khi bị giam lỏng đã bắt đầu chăm chỉ tu luyện, tu vi đã thăng tiến vượt bậc.

Hoàng cung nước Sở vốn náo nhiệt, cuộc đại chiến đã nhanh chóng được truyền đến, tiểu quái tai tính cách vốn hoạt náo, nghe được tin thì không bao giờ bỏ qua cơ hội này nên vào một đêm tối đã leo tường trốn ra khỏi Hoàng cung và đến nơi này.

"Tiểu ngọc, chúng ta mau đi theo tên trời đánh đó, nếu không hấn lại chuồn mất!"

"Ngao" Tiểu ngọc nhảy xuống và sau lưng xòe ra đôi cánh trắng đưa tiểu quái thai hướng về phía trong bay vụt đi. Bây giờ hồ vương Tiểu ngọc thân thể đã dài tới ba trượng, ở trong Hoàng cung nước Sở có rất nhiều linh chi, tiên thảo, nó được bồi bổ nên hiện tại đã khôi phục chân nguyên cấp ba. Tiểu ngọc đưa tiểu quái thai phiêu diêu bay vào khiến cho mọi người đều chăm chú nhìn theo. Tiểu quái thai tính cách thất thường nhưng nhìn bề ngoài thì lại rất thanh tú, xinh đẹp tựa như tiên nữ khiến cho một số người đang đứng xem cuộc đấu không ngăn được nước miếng chảy ra.

"Ồ, tên bại hoại! Đã lâu không thấy?" tiểu công chúa bay đến trước mặt Thần Nam và cất tiếng chào hỏi. Đứng trên cao gió lồng lộng, tiểu công chúa mặc bộ váy áo màu tím trông giống như tiên tử từ trên

trời hạ phàm. Thần Nam bất ngờ thấy tiểu công chúa xuất hiện, nhưng lập tức hiểu ngay, cuộc náo nhiệt này có bao giờ một quái thai như vậy lại có thể bỏ qua được.

"Hắc hắc..." Thần Nam nở nụ cười, đứng lên trả lời "Lâu ngày không gặp, tưởng người lại nghĩ đến chuyện làm thị nữ cho ta rồi chứ."

Tiểu công chúa vừa nghe thấy tức giận gầm lên "Người đang nằm mơ à? Ta tới đây là có chuyện muốn thương lượng..." nói đến đây tiểu công chúa không giữ ý trong lòng nữa rồi nhẹ giọng hơn "hãy để tiểu long kia lại cho ta, ta...."

"Ngao, thần quang minh ở trên cao, con mèo kia nhìn có chút cổ quái nhỉ. Có thể làm được món ăn rất ngon, lại còn bổ dưỡng nữa." Long Bảo Bảo nhìn tiểu công chúa rồi hướng về phía Tiểu ngọc nói. Hồ vương cảm nhận được khí tức của thần long bất chợt rung mình một cái.

Thần Nam cười bảo "Người tự ý mang đi, ta không có ý kiến."

"Thật không?" tiểu công chúa lộ ra ánh mắt không tin chút nào, sau đó lôi từ trong túi ra một miếng linh chi hướng về phía tiểu long dụ dỗ "đây là linh chi nghìn năm đấy...". "Xùy...." Không đợi cô nói xong nó đã hóa thành một tia chớp vọt tới.

Cách đó không xa Tử Kim thần long nhìn thấy nuốt nước miếng cái ực, nó cũng hóa thành một đạo tử quang bay vọt theo.

Tiểu ngọc đứng run rẩy, nếu công chúa không ra lệnh thì chắc nó không đứng lên nổi, nó liền hướng về phía Mộng Khả Nhi bay tới. Thần Nam bất giác nở nụ cười, hắn biết con tiểu long rất tinh quái và biết tính toán đã dẫn tiểu quái thai bay đi, chẳng qua hắn không biết cô nhất định bị con rồng đó gỡn một hồi thôi. Long Bảo Bảo, tên tiểu quái vậy này là như thế nào chứ? Kỳ thật nó vốn tất tinh ranh, tiểu công chúa làm vậy chẳng có thể làm khó hoặc bắt được nó.

Lúc này có năm lão tu luyện giả đang bước vào bên trong sàn đấu, đồng thời hô to "Trận này Thần Nam thắng".

Thần Nam sững sốt, rồi chợt hiểu, Đế vương đài lần này cũng mời

mấy cao nhân tới để làm trọng tài. Hắn đang nghĩ đến đây thì bất chợt một tiếng thét dài từ phía tây vọng đến, âm thanh hùng hậu có chút lạnh lẽo. Thần Nam trong mắt linh quang chớp sáng, hắn đã nhận ra người phát ra thanh âm đó là ai, đó là Đổ Hạo. "Gã kia chẳng phải đã bị Long Bảo Bảo đánh trọng thương rồi sao? Nhưng nghe âm thanh vừa nãy lại không giống bị thương chút nào." Rất nhanh, từ phía tây bắt đầu nhón nháo, các khán giả xem cuộc đấu đang mở ra một con đường về phía lôi đài. Một người có thân ảnh màu đỏ đang rất nhanh tiến vào phía trong, bóng màu đỏ đó nhanh như tia chớp hướng về phía Thần Nam tiến tới.

"Đổ Hạo, hóa ra là người." Trước mặt chính xác là Đổ Hạo, cả người gã đều phát ra huyết sát đi vòng quanh Thần Nam như muốn đe dọa. Một làn khí lạnh tràn ngập khắp không gian, trong đó lại ẩn chứa mùi huyết tinh nồng nặc.

"Hắc, hắc..." Đổ Hạo cất tiếng cười lạnh lẽo, trên tay gã xuất hiện một màn khí màu đỏ, sắc mặt đầy vẻ dữ tợn.

"Ha, ha... người đã thua dưới vuốt của Long Bảo Bảo, bây giờ còn dám thò cái mặt ra à? Chẳng lẽ người lại muốn đi tìm cái chết." Nghe hắn nói vậy Đổ Hạo mặt biến sắc, lạnh lùng nói "Hừ, ta thừa nhận đã thua con rồng chết tiệt đó, chẳng qua một tu luyện giả cấp năm như ta thua một con thần long cấp sáu cũng không có gì mất mặt. Hừ, nó đã làm cho ta trọng thương. Làm cho ta mất một ngày mới có thể hồi phục được, bây giờ ta đã tốt hơn rồi. Huyền công của Thần gia đã bị ta phế hết, bây giờ ta chính thức tu luyện Huyết ma chân kinh của nhà họ Đổ, mỗi một lần bại là tu vi lại tiến lên thêm một cảnh giới. Ta mà không chết thì lại càng mạnh hơn" Đổ Hạo nói một cách điên cuồng.

Thần Nam lạnh lùng đánh giá hắn, rồi nói "Hừ, chẳng qua là một bộ tâm pháp mà thôi, tuy rằng bên trong có công hiệu nhưng về sau này thì người sẽ trở thành mối đại họa."

"Hắc, hắc... là lúc này người sợ đánh không lại sao?" Đổ Hạo cười lạnh.

Thần Nam chậm rãi hai xuống, trong lòng nén lửa giận, hắn hiểu rõ gã tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, giết chết gã đối với hắn thì

không cần cố nhiều sức. Nhưng cường địch của hắn là lão quái vậy ở trong Đồ gia huyền giới.

"Đồ Hạo, người chỉ đắc ý nhất thời thôi,, có bản lĩnh gì hãy thi triển ra đi, để khi ta đánh thì một chút cơ hội người cũng không có. Nói thật cho người biết hôm nay người chắc chết trong tay ta, ta nhất định không để người sống trên đời này."

Nhìn thần thái miệt thị của Thần Nam, Đồ Hạo sắc mặt khó chịu, gã quát lớn "Đừng tưởng thắng ta một lần thì người là vô địch, lần này người hãy đi tìm cái chết đi"

"Oành" huyết vụ ngập tràn khắp không gian, một đạo huyết ảnh dần dần được ngưng tụ lại ở phía trước người gã, hóa thân của hắn rất quý dị, đó chính là Huyết ma chân kinh "Ta sắp bước sang cấp thứ sáu rồi, các vũ giả đều mơ tưởng tới điều đó, người làm sao có thể đánh lại được ta" Đồ Hạo rống lên một tiếng "Sát"

Huyết ảnh xẹt một cái nhanh như chớp xuất hiện trước mặt Thần Nam, đôi huyết trảo lạnh lẽo hướng về ngực hắn đâm tới. Nhưng lần này lại làm cho Đồ Hạo thất vọng, hóa thân của gã đích thực rất huyền bí, cả quỷ thần cũng khó có thể lường được nhưng gã chưa tiến nhập tới cấp sáu mà chỉ đang là cảnh giới cao nhất của cấp năm. Nhưng người chống lại gã hôm nay lại là Thần Nam, một nhân vật đã từng làm gã thảm bại.

Đối mặt với Đồ Hạo, chắc chắn Thần Nam không hạ thủ lưu tình, hắn hung hăng vỗ một chưởng tỏa ra hắc khí nồng nặc đối lại huyết ảnh. Kinh khí dữ dội, huyết ảnh hóa thân tan biến và thân thể gã lập tức bị bắn ra xa, "oa" Đồ Hạo phún ra một vòi máu. Hóa thân của gã chính là do tu luyện môn công phu huyền bí của nhà họ Đồ, có uy lực rất lớn nhưng cũng có điểm trí mạng là khi đánh vào hóa thân thì bản thể cũng bị trọng thương. Sau phút giây ngắn ngủi mà Đồ Hạo đã phún vòi, rồi gã giống như con thú hoang gầm lên tiếng thê lương "Tại sao có thể như vậy???"

"Đến bây giờ người vẫn chưa rõ à?" Thần Nam lạnh lùng nói "Người chưa biết rằng ta đã tiến tới cảnh giới thứ sáu sao?"

Đồ Hạo không dám tin, thần sắc lộ vẻ khiếp sợ, lẩm bẫm "Vì cái gì, vì

cái gì... tại sao ta luôn thất bại?"

Lúc này tại không trung xuất hiện một nữ nhân với mái tóc dài tung bay trông giống như chiến thần đang đạp trên phi kiếm vọt tới, đồng thời cũng có một nam tử cao lớn y nhanh như tia chớp nhảy vào giữa đài.

"Ha, ha.. Lý Nhược Lan, Đông Phương Trường Minh, các người rốt cuộc cũng phải lộ diện ra rồi. Ta còn tưởng các người không chịu xuất hiện nữa chứ" Thần Nam cười to rồi đứng lên, hắn đã cố tình dẫn dụ hai kẻ này xuất hiện. Bây giờ hắn có thể biểu hiện khí thế của vũ giả cấp sáu với thực lực mạnh nhất. Muốn đánh một trận để tiêu diệt một số cường địch. Tại Đế vương đài, vô số người cất tiếng kêu ngạc nhiên, Thần Nam từ phía mặt đất đứng trên ma thuẫn chậm rãi bay lên không trung trông giống như một vị thần.

Chương 86

Thần Nam bằng chính tu vi của mình phi hành trên trời cao khiến cho mọi người khiếp sợ, một võ giả phương đông có thể ngự không phi hành, điều này thể hiện ý nghĩa gì? Hắn đã bước vào cảnh giới bậc sáu, rất nhiều người cả đời đã tu luyện cầu mong đạt được cảnh giới này mà vĩnh viễn không thể tiến tới được.

"Hãy đến đây, nơi này là Đế vương đài nhưng không quy định một đấu một, bây giờ đang có cả ba người thì ta đấu với cả ba" Thần Nam đứng giữa trời đất, mái tóc dài xổ tung ra, toát lên hào khí của một tuyệt thế võ giả.

Lúc này hơn mười vạn người đang đứng xem cuộc chiến, đồng thời cất tiếng hô vang vọng tận trời xanh. Đổ Hạo, Đông Phương Trường Minh, Lý Nhược Lan cả ba người nhìn thấy Thần Nam ở giữa không trung bay về phía nam, thân thể toát ra khí thế của võ giả cấp sáu, thực lực trông rất hùng hậu. Về mặt của cả ba người mỗi người đều có thần thái khác nhau, phản ứng cũng không đồng nhất.

Đổ Hạo toàn thân huyết quang chớp lóe, rất nhanh triệu hồi huyết ảnh rồi quay đầu hướng ra ngoài phóng đi. Đông Phương Trường Minh vẻ mặt ngưng trọng, nhận thấy không thể đấu lại đã chuẩn bị lạng lạng đào tẩu. Cuồng nữ Lý Nhược Lan vẻ mặt có chút sợ hãi nhưng lại là người cam đảm nhất. Khuôn mặt hưng phấn, hai tay cầm chắc thần kiếm chuẩn bị xuất chiêu công kích hắn.

Nhìn các khán giả tại trường đấu, hắn nhếch mép cười lộ ra tia lạnh lẽo, từ trên cao hạ xuống vụt đến trước mặt Đổ Hạo chặn đường đi của gã cười lạnh "Người không phải muốn chứng minh cho ta thấy thực lực mạnh mẽ của ngươi sao? Bây giờ tại sao lại bỏ chạy thế? Hừ, nhà họ Đổ các ngươi đối với ta có thù hận rất sâu nặng, không thể hòa giải được, ân oán giữa ta và ngươi cũng không thể nào hòa giải. Hôm nay chúng ta nên chấm dứt mọi ân oán trước kia đi."

Đổ Hạo sắc mặt đại biến, gã hiểu hôm nay khó có thể còn sống mà rời khỏi nơi này. Gã nghĩ Thần Nam đã bước vào cảnh giới cấp sáu, nếu không thì làm sao mà dễ dàng đánh thắng Mộng Khả Nhân đến như vậy, gã âm thầm tự trách bản thân mình thật sự ngớ ngẩn. Huyết quang lập lòe, hóa thân của Đổ Hạo lại xuất hiện, gã biết muốn rời

khỏi đây chỉ còn cách là dốc hết toàn lực để bảo vệ tính mạng của mình.

Thông thường đông phương vũ giả tu vi phải đạt tới cấp sáu thì mới có thể tu luyện được hóa thân, Đỗ Hạo tu vi mới cấp năm mà luyện được hóa thân như vậy quả thật là hiếm thấy.

Từng tia huyết sắc vụt sáng, huyết ảnh của hắn nhằm về phía Thần Nam đánh tới, đồng thời trên không trung Lý Nhược Lan cũng đang phát động công kích, kiếm chưa đến là khí lạnh đã tỏa ra, cả trường đấu rung động và tất cả mọi người đều bật dậy.

Thần Nam không có một chút sợ hãi, hắn giơ cao tay trái xuất một chưởng đón đỡ, chưởng lực nghịch thiên của hắn trong thoáng chốc phá nát kiếm quang, tàn dư của chưởng lực vẫn tiếp tục hướng Lý Nhược Lan thẳng tới đẩy nàng bay đi. Đồng thời cánh tay phải xuất Diệt Thiên thủ nhằm huyết ảnh của Đỗ Hạo Chop tới. Hắc thủ trong nháy mắt đã Chop được hóa thân của Đỗ Hạo rồi cuốn vào lòng bàn tay.

"A..."

Trên không trung Lý Nhược Lan kêu to, thân thể phi nhanh ra ngoài, chưởng lực của Thần Nam thật là hùng mạnh, chiêu vừa rồi không thể dùng lực mà đối kháng được, nàng bị bắn ra ngoài miệng búng ra ngum máu, sắc mặt trắng bệch.

Còn Đỗ Hạo sau khi bị Diệt Thiên thủ túm lấy huyết ảnh, toàn thân gã xương xẩu giống như bị vỡ vụn, nét mặt giận dữ, cả cơ thể gã run rẩy phát ra tiếng "lách tách, lách tách...". Lý Nhược Lan thì bị bắn ra ngoài hơn mười trượng mới hạ xuống, nàng đứng đó từ từ ổn định khí tức, một lát sau mở mắt ra, trong ánh mắt xuất hiện tia sáng kỳ dị, miệng thì lầm bầm "Đối với một cao thủ mà nói, cảnh giới thứ sáu quả thật là vô địch, khó có thể chiến thắng được. Tại sao ta rõ ràng đã bước vào cảnh giới cấp sáu mà tại sao lại không thể phát huy được thực lực của cấp sáu vậy? Nếu có thể phát huy được thực lực của cấp sáu thì cao thủ trong thiên hạ đồng cấp còn có ai là đối thủ của ta nữa." Trong mắt cuồng nữ hiếu chiến này phát xuất quang mang càng ngày càng mạnh, cuối cùng nàng cảm thần kiếm đứng lên nhằm phía Thần Nam chuẩn bị phát động công kích. Chỉ cần

thông qua cửa này thôi thì nàng có thể chính tức tiến nhập cảnh giới cấp sáu rồi.

"A....." Đỗ Hạo kêu lên thảm thiết, miệng phun ra một vòi máu tươi, nhìn gã trông rất thống khổ. Gã nhanh chóng chặt đứt sợi dây liên lạc của hắn với hóa thân và quay ra ngoài chạy trốn.

"Muốn chạy dễ dàng vậy sao? Hôm nay ta phải giết ngươi." Diệt Thiên thủ lần nữa lại xuất ra, hắc thủ điên cuồng chộp lấy hóa thân của gã, thân ảnh gã dần dần biến hình, sau đó "oành" một tiếng trên không trung phát ra một luồng huyết quang chói mắt, huyết tinh sặc sụa khắp nơi. Đỗ Hạo đang chạy trốn ở phía xa, gã cảm giác linh hồn đã bị hủy diệt, thân thể lắc lư vài cái suýt nữa đổ sập xuống đất. Yết hầu gã lại phun thêm một vòi máu mà vẫn cố gắng tiến về phía trước.

Chưa đến một canh giờ, Thần Nam đã hủy hóa thân của gã, đồng thời ngự không nhằm hướng gã trốn chạy đuổi sát.

"Thiếu chủ!" Ngoài Đế vương đài đang xảy ra một trận đại loạn, đệ tử nhà họ Đỗ điên cuồng hướng về phía Đỗ Hạo mong muốn cứu viện cho gã. Lý Nhược Lan thì hai tay vẫn giơ cao trường kiếm hướng Thần Nam bổ tới.

Thần Nam cười lạnh một tiếng, trong khoảnh khắc này mấy người tại trường đấu này khó có thể uy hiếp được hắn. Hắn tin tưởng rằng Đỗ Hạo khó có thể chạy thoát ra khỏi lòng bàn tay, nghĩ vậy hắn xoay người lại nghiêng đón một kiếm của Lý Nhược Lan.

"Lý Nhược Lan, hôm nay sẽ là mồ chôn cả ba tên bọn bay" Thần Nam giơ tay phải lên, một đạo kiếm khí màu ngọc bích phát ra từ tay hắn.

"Không thể đón đỡ kiếm đó được đâu!" một tiếng kêu từ đám đông đang xem trận đấu vang lên, lúc đó xuất hiện một lão nhân ngự kiếm vọt tới đỡ lấy, nếu không chậm một bước thì lão chỉ biết nhìn thấy Lý Nhược Lan sẽ chết bởi nhát kiếm đó.

"Nội tổ, người không nên lo lắng cho diệt nhi, diệt nhi biết phải làm thế nào mà" trong mắt Lý Nhược Lan quang mang càng ngày càng dữ dội, nàng hướng về phía Thần Nam bay tới. "Chiến ý sắp thông,

điệt nhi không thể lùi bước, đã sắp bước vào cánh giới cấp sáu rồi, diệt nhi phải xông qua cửa này"

Thần Nam nhíu mày lại nhìn lão nhân họ Lý, hắn cảm nhận được có một lực lượng rất mạnh tỏa ra từ lão nhân này. Đây quả đúng là một kinh địch, bất quá hắn cũng không thể đấu lại, tuy nhiên hắn không có ý sợ hãi mà lại quát to "Người chết đi" dải kiếm mang dài hàng chục trượng, kiếm khí tỏa ánh sáng xanh phát ra hướng về phía Lý Nhược lan ụp xuống, kiếm khí giống như được thực chất hóa, đánh ta màn kiếm khí của Lý Nhược Lan rồi tiếp tục đánh vào cánh tay của nàng, trường kiếm bị chấn bay rời khỏi tay cuồng nữa giống như lưu tinh xẹt ra ngoài cảm xuống đất.

"A....."

Lão nhân lục y có mái tóc bạc phơ, chân đạp phi kiếm phiêu phiêu hướng tới đỡ một đòn với thần thái xuất trần.

Thần Nam không tiếp tục đấu nữa, hắn biết lão nhân là một cao thủ, rất khó đối phó vì vậy đã nhằm hướng Đỗ Hạo bay tới. Hắn vẫn có ý định tiêu diệt Đỗ Hạo, tu vi của hắn đã đạt cấp sáu lại có tiểu thiên địa hỗ trợ, hắn không hề lo lắng hai người Đông Phương Trường Minh và Đỗ Hạo có thể đào tẩu được. Lúc này đệ tử của Đỗ gia đã chạy tới chừng hơn một trăm người vây quanh Đỗ Hạo đang trọng thương vào giữa rồi đưa gã ra ngoài.

Thần Nam ngự không phi hành giống như một chiến thần trên trời cao, hắn chậm rãi hạ xuống chặn đường nhóm người Đỗ Hạo lại "Đỗ Hạo, đồ cầu nô tài" Thần Nam quát.

"Giết hắn đi! Chúng ta cùng tiến lên bảo vệ thiếu chủ." Nhóm đệ tử Đỗ gia này đều là các tử sỹ, vây lấy Đỗ Hạo vào giữa nhằm bảo hộ cho gã.

"Xin lỗi! Ta đành phải đại khai sát giới rồi" Dứt lời Thần Nam hướng về phía trước, không coi hơn một trăm người nhà Đỗ gia trong mắt.

"Chúng ta không thể để hắn đã thương thiếu chủ nữa, mọi người cùng tiến lên." Mấy tên đệ tử Đỗ gia đều là những kẻ không sợ chết, Thần Nam đứng ở bên ngoài tay phải phát ra kiếm khí quét một vòng.

Chỉ thấy đầu người rơi rụng, thân thể rập xuống đè cả lên nhau. Nhóm người này vốn không cùng cấp bậc tu vi với hắn, khó có thể uy hiếp hắn được, vô số kiếm khi bắn về phía Thần Nam nhưng dưng vào chạn khí hộ thể đã bị vỡ vụn.

"phụt" kiếm quang lại phạt trúng vai các đệ tử Đồ gia, bồ như bồ dưa thái rau làm cho ngũ tạng chảy ra, đầu óc văng tung tóe khắp nơi.

"xoẹt xoẹt.." kiếm khí liên tiếp xuyên thủng mười mấy nhân mạng, máu tươi trước ngực của những nạn nhân bắn tung tóe trông rất ghê rợn, hàng vạn người đứng xem cuộc chiến toát mồ hôi lạnh. Giờ phút này trong lòng Thần Nam có chút dao động, hắn đã muốn buông tha cho nhóm đệ tử của Đồ gia nhưng bọn họ lại che chở cho Đồ Hạo, đành rằng không thể uy hiếp tới hắn được, chung quy lại vẫn là địch nhân, bắt buộc hắn phải ra tay. Bởi vì trong tương lai cuộc chiến còn khốc liệt hơn nên hắn phải rèn luyện bản thân mình.

Chương 87

Phong cuồng

"Nhược Lan...Nhược Lan, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi." Lí Uyên vừa truyền chân khí cho Nhược Lan vừa khẽ gọi nàng.

"Gia gia, con không sao. Giờ con cảm thấy cánh cửa lục giai đã mở ra trước mắt rồi. Con đã có thể bước vào một cảnh giới tu luyện mới rồi"

"Nha đầu, người thật thị vũ thành si mà. Người thật quá điên cuồng mà.Nếu có chuyện chẳng lành thì sao đây? Khi đó thì cánh cửa lục giai còn ý nghĩa gì không?"

Lí Nhược Lan nở nụ cười thỏa mãn, vào lúc này, cuồng nữ bỗng nhiên biến thành một tiểu nữ tử ngây thơ, lay lay tay gia gia mình nói :
:"Lần sau con sẽ chú ý mà."

"Nhất quyết là không có lần sau!"

"Gia gia, người đã lộ diện thì cũng nên ra tay cứu Đổ Hạo để tránh các vị tiền bối Đổ gia trách cứ sau này. "

"Hừ, ta giờ phải cứu người, không có cách nào phân thân cứu hẳn cả. Nếu vì thế mà mấy lão quỷ ở Đổ gia sinh cuồng gây chuyện thì ta cũng không oán"

Đúng lúc đó, từ không trung, một thiếu nữ vận lam y, dáng điệu thanh tú vô cùng, ngự trên một con khổng tước bay tới. Nàng chính là Đổ Linh, muội muội của Đổ Hạo. Thấy việc chẳng lành, nàng hét lớn:

"Không được làm hại ca ca ta"

Tuy nhiên, nàng đã đến chậm một bước, mặc cho nàng có bản lĩnh cứu Đổ Hạo khỏi tay Thần Nam hay không.(Chắc chắn là không rồi!). Bọn đệ tử Đổ gia khó mà ngăn được cao thủ lục giai Thần Nam. Đối với chàng, tu vị của bọn chúng quá non kém, và không quá khó để chàng kết thúc bọn chúng.

Vừa mới mất đi thân ngoại hóa thân, giờ lại bị truy sát, Đỗ Hạo chẳng còn muốn nhúc nhích nữa, hoặc giả hắn có muốn nhưnh lực bất tòng tâm. Đối mặt với kẻ địch siêu cường một lòng muốn giết mình, Đỗ Hạo vô cùng sầu não.

Từ nhỏ, hắn đã được coi là thiên tài võ thuật của gia tộc. Hơn hai mươi tuổi tu vi đã gần bước vào lục giai cảnh giới khiến hắn vô cùng tự tin xuất môn. Vậy mà từ khi bước vào giang hồ, lại luôn hứng chịu thất bại khiến hắn đau khổ vô cùng.

"Phập"

Thần Nam lạnh lùng chém một kiếm xuống vai trái của Đỗ Hạo, máu tươi phun ra như mưa.

"Phập"

Lại một kiếm nữa hạ xuống, và lần này là cánh tay trái của Đỗ Hạo đổ máu.

"A...không được tổn hại ca ca ta". Đỗ Linh hoảng hốt kêu lên."Nếu người làm tổn hại ca ca, ta thề đời này sẽ băm thay người thành muôn mảnh"

"Hắc hắc, kiếp này nếu như không có kì tích phát sinh thì ta tựa hồ không thắng nổi người, nhưng ta tin người của Đỗ gia nhất định sẽ tiêu diệt người". Đỗ Hạo mặc dù hai tay đã bị chặt đứt, vẻ đau đớn hiện rõ trên mặt, nhưng vẫn gượng cười nói:"Ta thừa nhận ta quả không đánh lại người, nhưng Thần gia chỉ có một mình người, cuối cùng thì người cũng sẽ chết trong tay Đỗ gia chúng ta thôi. Mặc cho người tư chất cao đến thế nào, cuối cùng cũng chết yểu tại Đỗ gia thôi(Nói nhiều quá ông nội!!!) Vận mệnh người quả đáng thương! Người sống lại cũng chỉ là trò chơi của quỷ thần thôi!"

"Phập"

Thần Nam khẽ vung tay, kiếm quang lóe lên, hai chân Đỗ Hạo vĩnh viễn lìa khỏi cơ thể hắn.

"A...", Đỗ Hạo rút cục cũng không chịu đựng thêm được, hấn hét lớn: "Muốn giết cứ giết, sau hai mươi năm nữa, hậu nhân Đỗ gia thực sự lĩnh hội được huyết ma chân thân, nhất định sẽ tìm người báo thù". Lúc này hấn thực sự đã đau đớn tới điên cuồng.

Thần Nam không nói, lạnh lùng vung tay, kiếm quang lần nữa lóe lên. "Phốc", lưỡi kiếm hạ ngay xuống cổ Đỗ Hạo, máu tươi phun ra, đầu lâu Đỗ Hạo văng về phía Đỗ Linh.

"A...Không..." Một tiếng thét thê lương vang lên làm chói tai mọi người xung quanh, Đỗ Linh vừa gào thét, vừa nẩy khỏi lưng khổng tước. Khi nàng chạm đất cũng vừa kịp bắt lấy đầu Đỗ Hạo.

"Muội muội, ta không sao đâu, đừng sợ....."Đầu lâu Đỗ Hạo phát ra tiếng nói yếu ớt, sau cùng hai con mắt cũng nhắm lại.

"Ca ca, sau khi bại dưới tay tiểu long, huynh đã nhận lời muội trở về gia tộc, có sao hôm nay lại đầu muội đi đến đây?Ca ca...."Đỗ Linh ôm đầu Đỗ Hạo trong lòng, cất tiếng khóc bi thảm. lát sau, nàng chậm rãi đứng dậy, đôi mắt phát ra hàn quang lạnh lùng, chầm chầm nhìn Thần Nam, nói:"Sớm muộn ta cũng băm người thành muôn mảnh báo thù cho ca ca ta"

"Người cho rằng người còn có cơ hội sao?Người nghĩ ta sẽ tha cho người sao?"Thần Nam bình tĩnh đáp.

"Àm"

Một đạo kiếm khí sáng lòa bốc từ trên trời xuống giữa Thần Nam và Đỗ Linh, mặt đất giữa họ xuất hiện một rãnh nứt sâu khiến người ta kinh hãi.Cao thủ Lí gia Lí Uyên lạnh lùng nhìn Thần Nam:"Thần Nam, người quá ngông cuồng rồi đó".

Thần Nam lộ nét khinh bỉ, nói:"Ta dù có ngông cuồng đến đâu thì cũng kém xa các người. Cái gì mà Đông thổ đệ nhất đạo môn chứ? Lại còn liên kết với cái gọi là Đông thổ hoàng tộc, định xưng bá võ lâm Đông thổ.Thật không biết xấu hổ. Ta vạn vạn lần cũng không bằng các người mà."

"Thần Nam, người dù có bước vào lục giai cảnh giới thì cũng không

có tư cách để ngông cuồng đâu". Lí Uyên lạnh lùng nói, hai mắt phát ra hai đạo hàn quang với sát ý vô tận

"Hừ, ta sợ người sao? Hôm nay nhất định ta phải lấy mạng hai người bọn chúng" Thần Nam vừa nói vừa chỉ vào Lí Nhược Lan và Đổ Linh.

Lí Uyên vẫn lạnh lùng nói: "Thực sự người đã tiến bộ ngoài sức tưởng tượng của mọi người, đã là kẻ đầu tiên trong lớp thanh niên cao thủ bước vào lục giai cảnh giới. Ta thực ra vì người mà xuất môn, xem ra ta đã lo lắng không thừa. Đáng tiếc..., người chẳng những không có cơ hội giết bọn chúng mà ngay cả tính mạng cũng khó mà bảo toàn"

"Thật sao?" Thần Nam cười lạnh nói: "Lão già chết tiệt nhà người, muốn đánh thì đánh đi, đừng ở đó mà nói ăng sảng bậy. Người cũng đừng quá ngông cuồng"(Hình như tứ mới là kẻ nói bậy)

Lúc này thì Lí Uyên không nói năng gì nữa, kiếm hướng Thần Nam bổ tới, một luồng kiếm khí cao tới vài chục trượng phá không bổ xuống. Thật là lãnh thâm u bích, khiến người ta phải khiếp đảm.

Tình hình đến đây xem ra không thể tránh khỏi một cuộc đại chiến, khiến cho lớp khán giả đứng ngoài vô cùng hưng phấn. Cao thủ lục giai đại chiến với thanh niên nhất đại đế vương thực sự có sức hấp dẫn. Phải biết rằng, vũ giả đạt tới cảnh giới ngự không phi hành tới nay vẫn chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Vậy mà giờ đây lại xuất hiện trước mắt, bảo sao họ không hưng phấn cho được?

Đối diện với cao thủ đồng cấp, Thần Nam không dám khinh xuất, tử vong ma đao xuất hiện trong tay, hấn hướng đao lên cao phòng bị, ma khí đen sẫm tỏa ra xung quanh, đao khí nghịch không mà lên, hướng kiếm khí mà tới. Đao khí và kiếm khí va chạm gây ra quang mang chói lóa.

Ngay sau đó, Thần Nam đăng không tới giữa không trung, tạo với Lí Uyên một khoảng cách. Hai người đồng thời huy động lực lượng chuẩn bị công kích. Người ngoài tuy là không thấy, nhưng có thể cảm nhận được cỗ đại áp lực đó.

Lí Nhược Lan đã tới bên cạnh Đổ Linh từ xa quan sát trận

chiến. Dưới đất, Đông Phương Trường Minh cũng không nhân cơ hội này bỏ trốn mà lại hòa cùng đám đông lặng lẽ qua sát hai vị cường giả trên không.

Không một tiếng động nào phát ra, cả vạn người chăm chú nhìn lên cao, mong đợi trường đại chiến trăm năm khó gặp này.

Trên không trung hai cao thủ đang giằng co tại chỗ, hai người giống như hai đạo thiểm điện thoát ẩn thoát hiện giữa không trung, trong chớp mắt đã thay đổi hơn mười vị trí.

Cuối cùng, Thần Nam đột ngột xuất hiện cạnh Lí Uyên, ma đao bổ xuống, thân hình phía trước vỡ vụn. Thần Nam cũng không vì thế vui mừng, chàng biết đối phương chẳng phải hạng thường, đó chẳng qua chỉ là một đạo lưu ảnh mà thôi. Chàng vội xoay ngược ma đao về phía sau bổ tới, đao mang màu đen mang theo nhiệt kinh lao đi, trong không trung phát ra trận trận khiêu âm.

"Đang"

Ma đao cương mãnh đánh thẳng vào phi kiếm của Lí Uyên, thần kiếm hàn quang tản mát, bay về bên Lí Uyên.

Thần Nam cả kinh, đối phương đã sớm bước vào lục giai cảnh giới cao thủ, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú. suýt chút nữa thì hắn đã bị thiệt thòi rồi.

"Sát"

Thần Nam lại lao tới, ma đao tỏa ra quang mang phát ra hàng vạn đạo quang mang, sát khí lẫn nhiên.

Lí Uyên vẫn bình tĩnh, khống chế phi kiếm phía dưới như giao long vùng vẫy giữa không trung giao phong với ma đao của Thần Nam. Hắn dù sao cũng đã bước vào lục giai cảnh giới lâu năm, rõ ràng phải cường thịnh hơn với cảnh giới lục giai sơ cấp của Thần Nam. Bất quá hắn lại rất kiêng kỵ tử vong ma đao trong tay Thần Nam. Vật tà dị màu đen kia thật là vô kiên bất tới. Cho dù hắn có phát huy hết công lực cũng khó mà áp chế được ma đao.

Hai người không ngừng thay đổi vị trí, trường kiếm dài vài chục trượng cùng đao mang lăng lệ giao tranh, xuyên khắp không gian, khiến cho nơi nào cũng có những cỗ năng lượng đáng sợ. Cũng may là hai người giao đấu trên cao, giả như họ giao chiến dưới đất thì không chỉ có mặt đất bị hủy hoại mà ngay cả đám đông cũng khó mà bảo toàn tính mạng.

Đại chiến đã qua được nửa khắc, Thần Nam rút cuộc cũng hiểu tu vi mình kém hơn đối phương một bậc. Hắn muốn vận dụng nghịch thiên thất ma đao, nhưng lại có cảm giác không ổn, công pháp tà dị này thực sự là khó không chế.

Ngay khi Thần Nam định mở nội thiên địa dụ Lí Uyên vào thì từ không trung, một đạo kim quang như tia chớp phá không bay tới, trong chớp mắt đã tiến tới gần Lí Uyên.

Thần Nam trong lòng mừng rỡ, kim ảnh đó đích thực là Long Bảo Bảo tới trợ chiến.

Tiểu long rất cựa kỳ nhanh nhẹn khiến Lí Uyên kinh hãi, tốc độ này thật là quá nhanh. Điều làm hắn kinh ngạc hơn là tiểu long này lại không có bộ dạng hại người, cũng chẳng có hàn quang hay răng nanh sắc nhọn, hình dáng quả là rất đáng yêu. Bất qua, ngay khi hắn buông lỏng phòng bị thì tiểu long hữu thủ vung lên nhằng ngực hắn đánh tới.

Cách đó không xa, Thần Nam nở nụ cười, hắn đã thấy trên cây thần thụ phẳng phát một quả nguyên anh...

Chương 88

Diệt lục giai cường địch

Lí Uyên vội vàng giơ chưởng lên đỡ

"Bụp Bụp"

Tiểu quyền đầu kim hoàng sắc của tiểu long trước sau mạnh mẽ đánh thẳng vào song chưởng của Lí Uyên. Lí Uyên bị một cỗ sức mạnh cường mãnh hất văng ra. Lão cảm thấy song chưởng của mình như muốn nát vụn ra, vụn lụn không ngờ tên tiểu quỷ kia lại đáng sợ như vậy.

Vào lúc này, Thần Nam từ phía sau áp sát, tử vong ma đao chém xuống, hắc ám ma khí bao trùm trời đất, lan toả bốn phía, dường như muốn chém nát cả phiến không gian đó.

May mà phi kiếm lợi lũng ở phía xa vẫn liên tục nhắm vào Thần Nam. Dưới sự điều khiển bằng ý niệm của Lí Uyên nhanh chóng lao về phía ma đao.

"Oanh"

Sí nhiệt cương khí từ trên cao bắn ra tứ phía, đao kiếm giao nhau bạo phát những âm thanh như sấm sét. Lí Uyên bị một người một rống ngằm thoả thuận phối hợp công kích bắn ngược ra, một dòng máu rỉ ra trên mép lão,

"Được, được lắm, không ngờ tên tiểu quỷ này lại là lục giai thần long..." Lí Uyên đã nắm chặt phi kiếm trong tay, đối mặt với bọn Thần Nam.

"Long bảo bảo, làm tốt lắm". Thần Nam mở miệng tán dương. Tên tiểu quỷ này xem ra đã gần khôi phục hoàn toàn, hiện tại đã có thể giúp hắn rất nhiều.

Tiểu long chớp chớp mắt nhìn Thần Nam, rồi giơ nắm đấm về phía Lí Uyên, làm ra vẻ ngoan đạo tụng niệm: "Thần nói, quang minh vĩnh

viễn tồn tại trên thế gian, tà ác không thể trốn thoát. Ta, đại đức đại uy bảo bảo thiên long, sẽ đại biểu cho thần trừng phạt kẻ tội nhân nhà ngươi".

Tiểu quỷ làm ra vẻ ngoan đạo, nhưng do cái giọng ngọng ngịu non nớt, làm cho người ta bật cười. Rất nhiều nữ quan chiến giả bên dưới đều có một cảm giác muốn ôm tiểu long vào lòng vuốt ve. Còn tiểu công chúa ở phía xa, cặp mắt đẹp sáng rực, nhìn chăm chăm vào Long bảo bảo.

Dứt lời, tiểu long nhanh chóng bay về phía trước. Một đôi kim sắc tiểu quyền đầu lưu lại không gian một đạo tàn ảnh, không ngừng tấn công Lí Uyên. Lí Uyên bị đánh đến rối loạn chân tay, lão hiểu rất rõ sự đáng sợ của tên tiểu quỷ này. Mặc dù nó trông rất buồn cười, thậm chí đáng yêu, nhưng tốc độ khủng khiếp và sức mạnh tuyệt đối tuyệt không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Lí Uyên đánh với tiểu long vài quyền, liền có cảm giác chịu không nổi. Lão dần dần tin tưởng truyền thuyết thật là đúng. Theo truyền thuyết, cơ thể của thần long vô cùng cường hãn, đánh nhau với tu luyện giả đồng cấp, nếu như không có bản lĩnh gì đặc biệt, thì rất khó có thể làm thần long bị thương.

Chỉ là, tên tiểu quỷ trước mặt quá nhỏ, nhưng lại phát ra một sức mạnh như sơn như hải. Thật là làm cho Lí Uyên phiền lòng. Lão thực sự không muốn đánh tay đôi với tên tiểu quỷ như kim cương tạo thành này, bắt đầu sử dụng phi kiếm chém về phía tiểu long.

Lúc này, Tử kim thần long cũng đã bay đến bên cạnh Thần Nam, lầm bầm: "Long tộc bọn ta truyền đến ta coi như là đơn truyền. Tên tiểu quỷ này rốt cục là hậu duệ của tên khốn nào? Làm sao mà nửa điểm tuyệt kỹ của Long tộc cũng không biết, lại chỉ có cánh đánh lưu manh này".

"Xem chiêu, đánh". Tiểu long một bên huy động tiểu quyền đầu, di chuyển nhanh như chớp, một bên xuất phát những tiếng hét non choẹt, dường như tự mình đánh vào không khí.

Sắc mặt Lí Uyên có vẻ không chịu nổi. Nếu như cùng một con thần long thân dài vài chục trượng chiến đấu thì không sao. Nhưng trước

mắt giao chiến cùng con tiểu thần long thân dài một thước lại không cách nào giải quyết sớm được, làm cho lão đỏ hết cả mặt.

"Ê lươn, người xuống giữ chân Đông Phương Trường Minh cho ta, ta thu thập lão khốn này xong sẽ xuống tiếp tay cho". Thần Nam nói với Tử kim thần long.

"Được ta thật muốn giáo huấn tên khốn ngông cuồng đó. Lần trước lại dám có ý cướp thần côn của ta...grào...". Tử kim thần long gầm vang một tiếng, như lão yêu ngàn năm xuất thế, khiến quan chiến giả hoảng hốt sợ hãi. Nó nhanh chóng lao thẳng xuống Đông Phương Trường Minh đang đứng bên cạnh võ đài bên dưới.

Thần Nam ngự không phi hành, phát ra từng trận ma vân, vung ma đao chém tới Lí Uyên. Đao mang nóng bỏng dài gần hai mươi trượng

Đồng thời, âm thanh ngọng ngịu của tiểu long vang lên giữa trời:"Đại đức đại uy - bảo bảo thiên long quyền". Tên tiểu quỷ hợp hai nắm đấm lại, mạnh mẽ phang về phía trước. Kim sắc quang mang rực rỡ, phản chiếu làm tên tiểu quỷ nhìn vô cùng thần thánh.

Hai lục giai cao thủ đồng thời tấn công Lí Uyên, đưa lão vào hiểm cảnh. Phi kiếm bên người lão bay lên bay xuống, phát ra từng đạo kiếm khí lạnh lẽo, ngăn chặn đòn công kích của hai đại cao thủ.

Thần Nam bay đến bên cạnh tiểu long nói: "Đánh thêm một đòn thiên long quyền nữa, tốt nhất là phát ra quang mang rực rỡ, ngăn không cho bên dưới nhìn thấy gì cả".

Long bảo bảo hoài nghi, chớp chớp cặp mắt ngây thơ trong sáng thì thầm: "Được". Theo chỉ đạo của Thần Nam, nó nhanh chóng đánh thêm một đòn thiên long quyền, lần này kim quang càng thịnh, quang mang loá mắt bao trùm cả không gian, như một vàng mặt trời giữa không trung.

Thần Nam lợi dụng cơ hội hiếm có đó, nhanh chóng khai mở nội thiên địa, hô một tiếng thu cả tiểu long và Lí Uyên vào trong. Khi tắt cả quang mang biến mất, hai người một rỗng hoàn toàn mất tích, đám người bên dưới âm ỉ cả lên.

"Trời ơi, phá toái hư không"

"Có phải bọn họ phi tiên rồi không?".

...

"Bên dưới huyền não âm ĩ, một phen đại loạn".

Khi Lí Uyên tiến vào nội thiên địa của Thần Nam, lão liền biết là đã hỏng rồi. Lão là lục giai tu luyện giả, không xa lạ gì với không gian đặc thù của nội thiên địa, hơn nữa còn hiểu rất rõ. Lão vô cùng kinh ngạc, những tu luyện giả có thể tu luyện được nội thiên địa vô cùng khó gặp, không ngờ địch thủ của lão lại may mắn tu luyện được, hơn nữa lại còn nhốt được lão vào bên trong.

"A...", Lí Uyên hét lớn một tiếng, khổng chế phi kiếm, dùng toàn lực tấn công khu vực hỗn độn của nội thiên địa, hi vọng có thể phá vỡ khoảng không gian đó để thoát ra. Nếu không thì trong cái thế giới mà đối phương là chúa tể này, lão sẽ thành cá trên thớt thịt".

"Không cần phải uống phí sức lực, ta và lão tu vi chênh không nhiều, trong thế giới là ta chưởng khống, muốn phá toái nó đâu có đơn giản thế". Thần Nam bình tĩnh đứng dưới định địa thần thụ, thần thụ màu xanh ngọc nhẹ nhàng xào xạc, phát ra từng trận lực sắc thần quang.

Tiểu long như một đứa trẻ, hiếu kì quan cái không gian kì lạ này, cuối cùng ánh mắt tập trung vào thiên sứ chi tâm trên định địa thần thụ, kinh ngạc kêu lên: "Trời ơi, quả thủy tinh, nhất định rất ngon..." nó thèm rở cả dãi ra.

Nó không ngừng bay quanh định địa thần thụ, nhưng mỗi lần muốn bay lên hái quả, đều bị một nguồn sức mạnh kì lạ đẩy ra.

Lúc này Thần Nam lợi dụng mảng vỡ của cỗ thuẫn thần bí triển khai công kích, bốn thể của mảnh vỡ đó ở không gian này là một nửa ngọn núi, từ trong hỗn độn bay ra, tàn nhẫn phang về phía Lí Uyên

Lí Uyên lạnh cả người, Thần Nam dường như có thể huy động mọi thứ ở đây, dùng một ngọn núi màu đen tàn khuyết tấn công lão, thật làm trong lòng lão dấy lên một nỗi sợ không tên. Đây là lần đầu tiên

lão giao chiến trong nội thiên địa của người khác, cho nên chưa bao giờ lão nghĩ đến cảnh này.

Do nội thiên địa của Thần Nam không phải là lớn lắm, mảnh vỡ của thần bí cổ thuần hoá thành thạch sơn vẫn chưa thể hoá thành kích thước thật của nó, mà chỉ cao khoảng vài chục trượng. Nhưng cho dù như thế, nếu phang vào thân thể Lí Uyên, cũng khiến lão khó mà chịu được. Bởi vì dù sao đây cũng là thần thuần sở hoá, cũng là nội thiên địa của Thần Nam.

"Àm"

Lí Uyên tránh đông né tây, trong một khoảng không gian nhỏ hẹp liên tục lên xuống, phi kiếm mang theo lão vẽ lên một bức tranh trong không gian

"Nga, thật không thể tin nổi, đây chính là nội thiên địa? Thật là kinh ngạc". Tiểu long biểu hiện thật vui vẻ, vỗ vỗ đôi cánh nhỏ, vừa bay lượn trên không vừa ngâm nga.

Mặc dù thân hình Lí Uyên nhanh như thiểm điện, nhưng không gian ở đây chật hẹp, một chút không cẩn thận liền bị hắc sơn đánh trúng, làm lão ói máu, suýt rơi từ trên cao rơi xuống

Nửa ngọn thần sơn dưới sự khống chế của Thần Nam, bắt đầu tiếp tục truy kích lão. Tu vi Thần Nam giờ đã khác trước. Lúc trước hắn mới đạt đến ngũ giai, dùng Hậu Nghệ cung và toà thần sơn này là có thể giết được lục giai thiên sứ. Bây giờ tu vi của hắn lên đến lục giai, trong nội thiên địa của mình, đối mặt với đối thủ có tu vi tương đương, thực sự là vô địch.

"Bụp bụp"

Lần này thần sơn giáng thẳng vào người Lí Uyên, làm cơ thể tiên phong đạo cốt của lão gãy mất mấy cái xương, làm lão không ngừng ói máu, nhìn đã biết là không chịu đựng được lâu nữa.

Đối mặt với địch nhân, Thần Nam không chút thương xót, dưới tình huống này còn có cái nhân của đàn bà, thì chẳng khác gì tự đào hố chôn mình.

Thần sơn đánh bay Lí Uyên xuống đất, sau đó cành lá xanh biếc của định địa thần thụ xoay động, phát ra lục sắc quang hoa thần bí, sau đó bật rễ bay lên. Những chiếc rễ gân guốc như những con rồng bao bọc lấy Lí Uyên, một cỗ năng lượng sinh mệnh nhanh chóng bị hút vào thân cây.

"A, quang minh đại thần còn tại thượng" tiểu long kinh ngạc hô lớn.

Một lúc sau, định địa thần thụ thả Lí Uyên ra, lúc này nhất đại cao thủ đã hoá thành một cái xác khô, không có chút sinh mệnh nào

Định địa thần thụ lại bay về trung tâm của nội thiên địa, những chiếc rễ lại cắm vào trong đất, toàn thân cây càng thêm xanh bóng, thần quang lấp lánh.

"A, mau xem, nó lại kết một quả nhân sâm" Tiểu long kinh ngạc thốt lên.

Thần Nam giương mắt nhìn, chỉ thấy cành lá nhẹ nhàng rung động, một quả hình người trong suốt, quang mang lấp lánh đang đung đưa theo gió

"Đó là..." Đúng như dự đoán ban đầu, định địa thần thụ không ngờ đã thu hết nguyên anh của Lí Uyên, đó thật là một kiện bảo vật thần bí khó dò, sau này ắt phải có tác dụng không ngờ.

Chương 89

Thánh chiến thiên sứ

Vào giây phút cuối cùng trước khi sinh mệnh bị tiêu diệt, thiên sứ nhất định sẽ tìm cách để huỷ đi ngọn nguồn sức mạnh của bản thân - thiên sứ chi tâm, không để lại cho định nhân. Nhưng định địa thần thụ trước sau vài lần, tước đoạt những khoả thiên sứ chi tâm hoàn chỉnh. Bây giờ hẳn lại thành công tước đoạt ngọn nguồn sức mạnh của tu đạo giả - nguyên anh, điều này làm cho hắn vừa bất ngờ, vừa hân hoan.

Nguyên anh là do bốn mệnh nguyên khí của tu đạo giả hoá thành, là thể giao hoà của sinh mệnh và năng lượng được thật chất hoá, cảm giác của tu đạo giả có thể ngụp lặn trong đó, giống như một cơ thể khác của bọn họ, có thể mang theo tâm thần của tu đạo giả thoát ra khỏi bản thể, ngao du thiên hạ,

Nhưng, chỉ có những tu luyện giả tu vi cường đại mới dám để nguyên anh rời khỏi cơ thể. Những người khác không dám mạo hiểm. Bởi vì chỉ nguyên anh của những tu luyện giả tiếp cận phi tiên cảnh giới mới có thể có lực công kích cường đại, có thể tự bảo vệ mình.

Chỉ có các tu đạo giả đạt đến ngũ giai cảnh giới mới có thể luyện thành nguyên anh. Nguyên anh của tu đạo giả đạt đến lục giai cảnh giới đã rất cường đại. Hôm nay Lí Uyên gặp phải một đối thủ đáng sợ, lão biết không thể thoát khỏi nơi này, trước lúc chết muốn tự huỷ nguyên anh nhưng không được như ý, bị định địa thần thụ luyện hoá mất.

Tiểu long nhìn Thần Nam đầy chờ đợi, lí nhí nói: "Ta...thật muốn thưởng thức một quả thủy tinh kia". Nó đã thử mấy lần, nhưng không thể lại gần định địa thần thụ, chỉ có thể cầu viện Thần Nam.

Thần Nam cười lớn, vuốt vuốt cái sừng rồng đáng yêu của nó nói: "Đợi đến khi lần chiến đấu này hoàn toàn kết thúc, ta sẽ đáp ứng cái nguyện vọng tham ăn của ngươi".

"A, thật là tốt", Long bảo bảo cao hứng hò hét, nhưng sau đó nó bất

mãn lẫm bẫm: "là thần long".

Khi thi thể của Lí Uyên đột ngột rơi từ trên cao xuống, hàng vạn người dưới đất ồ lên. Mọi người không cách nào tưởng tượng ra, chỉ sau có một lúc, lục giai cường giả gần như vô địch, không ngờ đã biến thành một thi thể lạnh lẽo.

Mọi người đều vội vàng ngẩng đầu nhìn lên cao, chỉ thấy Thần Nam cùng tiểu long chẳng chút thương tổn đứng giữa không trung. Thắng bại đã rõ, ít nhất mọi người đều biết kết quả cuối cùng của cuộc chiến. Chỉ là mọi người không hiểu, vì sao vừa rồi bọn họ lại biến mất? Sau đó lại đột ngột xuất hiện, rốt cục đó là việc gì?

Ở phía xa, Lí Nhược Lan vốn trọng thương rơi vào trạng thái điên cuồng. Cuồng nữ hiếu chiến đó nhìn thấy thi thể của nội tổ thân thiết của mình nằm trên đất, gần như điên cuồng bay lên từ lưng con khổng tước, tay cầm thần kiếm lao về phía Thần Nam.

Nhưng vào lúc này, một đạo hôi ảnh (màu xám) hoá thành một đạo điện quang, nhanh chóng lao đến trước mặt cản đường nàng. Người áo xám bạo phát một đoàn quang huy màu trắng vô tận, bao trùm lên Lí Nhược Lan.

Thần Nam hai mắt dường như thu nhỏ lại. Bởi vì...hắn nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc. Người áo xám cấp Long Vũ dưới nách, giờ lại bắt sống Lí Nhược Lan.

Đây là...Thần Nam cảm giác có chút rối loạn, chỉ là hắn không nghĩ nhiều, lập tức lao về phía người áo xám. Long Vũ lâu ngày không gặp, giờ chìm vào trạng thái hôn mê. Nàng bị người bắt đi, làm sao Thần Nam lại không lo lắng cho được.

Lí Nhược Lan vốn bị trọng thương, so đó dễ dàng bị người áo xám có thể ngự không phi hành bắt được, hiện giờ cuồng nữ đó chỉ có thể trợn trừng mắt lên.

Thần Nam nhanh chóng bay đến trước mặt người áo xám, hắn lập tức cảm thấy một cỗ khí tức cường đại quen thuộc, cùng với thiên sứ chi tâm trên đỉnh địa thần thụ, cùng phát ra khí tức thánh khiết hoàn toàn tương đồng. Lại thấy người áo xám là một nữ tử tây phương

khoảng 30 tuổi, hắn lập tức nhận ra

" Thiên sứ dám tự tiện xuống trần?".

Do Long Vũ đang nằm trong tay đối phương, Thần Nam không dám lập tức phát ngôn bừa bãi

Người áo xám kinh ngạc, ả không hỏi đáp câu hỏi của Thần Nam, mà lại nói: "Người này là kẻ thù của người, ta bắt ả không liên quan gì đến người".

Thần Nam không dám để người áo xám biết được mình quen Long Vũ, hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Người thân là thần linh Tây phương, vì sao lại lén vào Đông phương, hơn nữa còn bắt cóc nữ tử của Đông thổ".

"Đó.." thiên sứ áo xám cứng họng, không nói được câu gì

Đúng vào lúc này, từ phía xa hào quang ngũ sắc lấp lánh, một đám mây mang theo một dáng vẻ mê người nhanh chóng bay đến, người đó hét lớn: "Xem lần này người chạy đi đâu?".

Thiên sứ áo xám sắc mặt đại biến, muốn lập tức đào tẩu. Nhưng Thần Nam làm sao để ả được như ý, nhanh chóng chặn đường ả. Đồng thời tiểu long cũng đem thần long khí tức cường đại khoá chặt ả.

Dáng vẻ áo trắng mỹ miều chân đạp mây ngũ sắc chớp mắt đã tới gần, hét lớn: "Vì sao người bắt cóc đồ nhi Long Vũ của ta? Hơn nữa, người vốn là trung giai thiên sứ của Tây phương, vì sao dám tự tiện vào Đông thổ, lẽ nào các người đã quên mất định ước của năm đó.

Lúc này một phu nhân khoảng ba mươi tuổi, dung nhan hoa lệ, đẹp không gì so sánh được xuất hiện. Thần Nam có chút kinh ngạc, không hiểu vì sao long vĩ trở thành đồ đệ của vị phu nhân cao thâm khó dò trước mặt.

Vào lúc Thần Nam đang quan sát phu nhân cao quý đó, đối phương cũng đang quan sát hắn, Thần Nam còn chưa kịp mở miệng, phu nhân xinh đẹp đã cất tiếng.

"Người là Thần Nam".

"Vâng, tiên bối là..."

"Ta là sư phụ của Tiềm Long, bây giờ là sư phụ của Vũ nhi".

"a..." Thần Nam thực sự kinh ngạc, ngày trước Tiềm Long tuổi trẻ, đã có triển vọng trở thành Đông thổ đệ nhất nhân, người này không ngờ lại là sư phụ của hắn...hơn nữa, bây giờ lại thành sư phụ của Long Vũ, thật..."

"Long nhi đáng thương, nó không có được vận may như người, không ngờ lại mất tích trong tử vong tuyệt địa" Phu nhân phong tư tuyệt thế lúc đề cập đến Tiềm Long quả thật rất thương tâm

"thiên sứ kia vì sao lại bắt cóc Long Vũ" trước mắt, Thần Nam quan tâm nhất là Long Vũ, không nhịn được cất tiếng hỏi.

"Ta vốn muốn đem Vũ nhi về Tiên sơn, dạy nó pháp môn tu luyện. Nhưng nghe nó nói người sẽ tiến hành để vương chi chiến tại đây, không yên tâm được, liền cầu xin ta đến đây gặp người một lần rồi đi. Ai ngờ ta sơ suất một chút, tên thiên sứ thánh nhập kia liền bắt mất nó. Rốt cục vì sao, đến bây giờ ta vẫn chưa rõ".

Thần Nam trong lòng cảm động. Long Vũ cầu xin sư phụ của nàng tới đây, có lẽ là sợ mình xảy ra chuyện không hay, muốn xin vị kì nhân có thực lực cao tuyệt này vào lúc khẩn cấp ra tay cứu hắn.

Nhìn thiên sứ áo xám trước mặt, Thần Nam đại nộ, không hiểu sao lại bắt cóc Long Vũ, bây giờ lại muốn bắt Lí Nhược Lan, có chút gì đó không bình thường.

Tiểu Long cũng rất có thiện cảm với Long Vũ, không nhịn được ngọng ngịu nói: "Dám khi phụ Long Vũ muội muội, thật là tội ác không thể tha thứ".

Hai đại cao thủ cộng thêm một con thần long, vây lấy thiên sứ áo xám ở giữa, cường đại khí tức làm ả lạnh cả người, cuối cùng bức bách ả đành phải cúi đầu nói: "Có chỗ nào mạo phạm xin các vị bỏ quá cho.

Ta đối với người mà các người gọi là Long Vũ tuyệt không có ác ý. Các vị đã nhìn ra thân phận của ta, ta cũng không giấu diếm nữa. Ta đúng là một trung giai thiên sứ của Tây phương thiên giới. Còn vì sao ta bắt hai nữ tử này, vì bọn họ có khả năng là tây phương thánh chiến thiên sứ chuyển thế.

Nhìn dáng vẻ của ả không giống như đang nói bừa, Thần Nam có chút kinh ngạc hỏi: "Thánh chiến thiên sứ là cái gì? Các người bằng vào cái gì mà đoán được thân phận của hai người này?">

Sư phụ của Long Vũ cũng nhíu mày nói: "Thánh chiến thiên sứ là tồn tại còn cao hơn cả sĩ thiên sứ trong truyền thuyết, ta cường giả cao cấp nhất trong các loại thiên sứ, thậm chí có thể sánh ngang với chủ thần, đương nhiên số lượng cực ít".

Thần Nam trong lòng chấn động, đồng thời có cảm giác kì quái, Long Vũ không phải là một thánh chiến thiên sứ chứ? Hắc hắc bầm bầm trong lòng, nhưng lập tức bưng tỉnh, làm sao có thể chứ? Lí Nhược Lan, nữ nhân điên cuồng đó còn giống thánh chiến thiên sứ chuyển thế hơn".

"Các người làm sao có thể xác nhận bọn họ là thánh chiến thiên sứ chuyển thế chứ" Thần Nam hỏi.

Thiên sứ áo xám nói: " huyền chiến hơn một ngàn năm trước, đã từng cuốn theo bao nhiêu cường giả. Trong đó có một vị thánh chiến thiên sứ ngã xuống tại Đông thổ. Trí tuệ nữ thần dự báo, vị thánh chiến thiên sứ đó tại Đông thổ không ngừng luân hồi, nhưng đến kiếp này sẽ tỉnh lại. Thông qua tinh thần dự đoán của Trí tuệ nữ thần, vị thánh chiến thiên sứ đó khoảng 20 tuổi, có thiên phú siêu tuyệt, dần dần hồi tỉnh, khẳng định sẽ trở thành nữ tử trẻ tuổi có thực lực và tiềm lực tốt nhất. Do đó..."

"Do đó các người lập tức có ngay mục tiêu". Sắc mặt sư phụ của Long Vũ lạnh lẽo, mặc dù đối phương là một thần linh, nhưng tu vi đạt đến mức của bà, sớm đã không còn kính thần lễ tiên. Bà là loại người chỉ tin vào thực lực của mình. Bà nói: "các người xác định bao nhiêu mục tiêu?".

"Thông qua nhưng thông tin chi tiết từ trước đến nay, cuối cùng xác

định có chín mục tiêu".

Thần Nam hỏi: "Là những ai"

"mộng khả nhi, lí nhược lan, long vũ, đông phương phượng hoàng, đồ linh....."

Thần Nam kinh ngạc, những người mà thiên sứ áo xám đề cập, quá nửa đều những người mà hắn biết, hắn lạnh lùng nói: "Những nữ tử đó đều là nhân vật phong vân của Đông thổ, nếu như các người bắt hết họ đi, không sợ dẫn đến cuộc chiến giữa Đông Tây phương hay sao?..

"Ta không nghĩ là nghiêm trọng đến thế". Thiên sứ áo xám giải thích: "Chỉ cần 1 ngày, chúng ta có thể phân biệt được trong số bọn họ ai thực sự là thánh chiến thiên sứ chuyển thế, chúng ta sẽ ngay lập tức thả những người còn lại ra.

Sư phụ của Long Vũ lạnh lùng nói: "Các người vi phạm hiệp nghị của ngàn năm trước, bất kể là thiên sứ gì đều không được tùy ý tiến vào Đông thổ. Đó chính là sự gây hấn với tôn nghiêm của Đông thổ cường giả. Nên biết, đông thổ có những tồn tại, đến chư thần của thiên giới cũng không nguyện ý động vào, thiên sứ bọn người...hắc hắc..."

Thiên sứ áo xám vội giải thích: "Đây cũng là chuyện cực chẳng đã. Tây phương thiên giới phát sinh biến cố. Huyết thiên sứ Tạt Lí Tư, đấu sĩ cường đại nhất của ma thần môn, sống lại từ ma thần tế đài. Thực lực cân bằng giữa chính nghĩa và tà ác không còn. Do đó, chính nghĩa chủ thần rất cần chiến sỹ cường đại nhất quay về. Nhưng các vị thánh chiến thiên sứ đã ngã xuống từ lâu. Bây giờ chỉ còn có thánh chiến thiên sứ luân hồi tại đông thổ sắp tỉnh giấc. Do đó chúng tôi mới đành phải vượt biên tìm kiếm.

Chương 90

Đệ tử Phiêu Miểu phong

Thần Nam trong lòng chột lạnh, thiên giới Tây phương sắp phát sinh biến động, còn ả thiên sứ trước mặt tựa hồ cũng có biết ít nhiều. Hiện tại hắn chỉ nghĩ đến chuyện lập tức cứu Long Vũ, mà còn muốn bắt ả, tra khảo một hồi. Dù sao trong lòng hắn cũng có nhiều chuyện mờ hồ, hắn rất muốn tìm người để phá giải

Nhưng vào lúc này, Đổ Linh đang cưỡi trên con khổng tước khổng lồ đột nhiên hét lên thất thanh, một bóng áo xanh cặp lấy nàng bay lên trời, chớp mắt đã biến mất.

Đồng thời, thiên sứ áo xám bị bao vây cũng lợi dụng phút thất thần của Thần Nam và mỹ phụ, nhanh chóng bay lên. Nhưng ả vừa bay được vài chục trượng thì bị Long bảo bảo nhanh như chớp cản đường.

Thần Nam và mỹ phụ phu nhanh tức giận, nhanh chóng bay lên. Thiên sứ áo xám thầm kêu hồng bét, ả cảm nhận được sát ý cường liệt của hai người, liền ném Long Vũ và Lí Nhược Lan về hai phía, muốn phân tán sự chú ý của hai người và một rống ào ạt.

Tuy nhiên ả đã tính sai, bây giờ Long Vũ không còn trong tay ả, Thần Nam không còn sợ gì nữa.

Nội thiên địa của hắn đã sơ thành, chu vi khoảng ba trăm trượng. Nếu như thông một đường với thế giới hiện thực, có thể rộng đến chu vi ba trăm trượng. Sau khi đón lấy Long Vũ (sao sư phụ lại không đón đệ tử nhỉ) cánh cửa nội thiên địa của hắn lập tức khai mở. thiên sứ áo xám còn đang nghĩ mình may mắn đào thoát, ai ngờ chớp mắt đã đâm đầu vào tiểu thế giới của Thần Nam. Long bảo bảo cũng lập tức tiến vào.

Phía sau, mỹ phụ phu nhân hít một hơi dài than : "Hậu bối đáng sợ".

Cánh cửa không gian đóng lại. Thần Nam, Long Vũ, thiên sứ áo xám, Long bảo bảo, đều bị phong bế vào trong.

Lí Nhược Lan bị thiên sứ áo xám ném ra xa, không rơi vào phạm vi bao phủ của nội thiên địa. Cuồng nữ sau khi khôi phục tự do liền tỉnh lại, quay đầu chăm chú nhìn xuống, rồi bay đi.

Những người quan chiến bên dưới sôi lên. Trong một giờ ngắn ngủi, bọn họ đã được nhìn thấy vài tu luyện giả biết bay. Đối với bọn họ mà nói thì thật là chấn động rất lớn. Cuối cùng không ngờ lại nhìn thấy không gian phá toái, ba người một rống tiến vào đó. Dù sao, có một số tu luyện giả tiền bối đã phần nào hiểu được một chút, từ từ nghĩ ra nguyên nhân cái chết của Lí Uyên.

Tại thần giới Tây phương, thiên sứ cấp thần là công cụ chiến đấu do chủ thần tạo ra, số lượng vô cùng nhiều, thân thể là do ánh sáng tạo thành, là loại năng lượng thuần túy, tu vi không cao, so với ngũ giai tuyệt thế cao thủ của nhân loại không phân cao thấp, là công cụ chiến tranh thuần túy. Nếu như muốn tiến vào cấp độ trung giai thiên sứ có cơ thể huyết nhục, cần phải tốn rất nhiều thời gian.

Trung giai thiên sứ thực lực có một khoảng cách rất lớn đối với thiên sứ cấp thấp. Tu vi của bọn họ nếu như tính theo đẳng cấp tu luyện của nhân gian giới mà phân loại, tất cả đều từ lục giai trở lên. Không ít kẻ còn tiếp cận cảnh giới lục giai đại thành. Trong đó có rất nhiều cường giả tuy chưa đạt đến cảnh giới tiên cấp cao thủ, nhưng khoảng cách không phải là quá xa.

Quan trọng nhất là trung giai thiên sứ có cơ thể huyết nhục, có thể coi là sinh mệnh hoàn chỉnh. Từ đó tốc độ tu luyện so với thiên sứ cấp thấp cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Không nghi ngờ gì, ba thiên sứ mà Thần Nam tiêu diệt trước đây, tu vi đều gần đạt tới lục giai sơ cấp, đều là những kẻ yếu nhất trong trung giai thiên sứ. thiên sứ áo xám mà hắn bắt được ngày hôm nay cũng trong số đó. Các vị thiên sứ cao cấp phái bọn họ đi, sợ phát sinh những tình huống như thế, sẽ làm tổn thất lực lượng của thiên giới, do đó mới phải đi một vài trung giai thiên sứ yếu nhược, bởi vì thực lực của bọn họ cũng đủ để đối phó với những nhân vật mục tiêu.

Trong nội thiên địa của Thần Nam, số phận của trung giai thiên sứ có thể đoán trước được. Thần Nam nhanh chóng dùng ngọn thần sơn

do mảnh vỡ của cỗ thuẫn hoá thành, đem ả trấn áp, sau đó bắt đầu tra khảo các vấn đề của thiên giới, cùng với những điều mơ hồ mà hắn rất muốn điều tra. Nhưng hắn bị thất vọng. Trung giai thiên sứ biết quá ít, căn bản không hiểu trong quá khứ xa xưa rốt cục là đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, trên đỉnh địa thần thụ lại có thêm một quả thiên sứ chi tâm.

Sau khi giết chết thiên sứ, Thần Nam cảm giác bản thân có chút tàn nhẫn. Nhưng ngay lập tức hắn gạt ý nghĩ đó đi. Trong thời loạn thế mạnh được yếu thua này, không giết người sẽ bị người giết. Nếu như hắn thả ả thiên sứ đi, cái đơi hắn có thể là một phen báo thù điên cuồng. Chi bằng mình sớm tàn nhẫn tiêu diệt cái nhân tố nguy hiểm đó đi.

Đem thi thể nữ tử bị thánh nhập vất đi, Thần Nam liền cứu tỉnh Long Vũ.

Long Vũ vĩnh viễn phong lưu tiêu sái như vậy, khuôn mặt rạng ngời như ngọc không hề có chút sợ hãi, biểu hiện vô cùng ung dung. Nàng ôm lấy tiểu long âu yếm, đến lúc tên tiểu quỷ dầy dụa không thờ được mới chịu bỏ ra, nở một nụ cười tươi như hoa nở: "Xem ra là các người cứu ta, tiểu long đáng yêu, đa tạ người, còn Thần Nam nữa, cảm ơn huynh. Thật không ngờ dưới tình huống thế thảm như vậy lại gặp lại huynh".

Sự phụ của Tiềm Long một trăm năm trước từng nợ Long gia một món nợ ân tình. Do đó bà rất quan tâm đến Long gia. Nghe tin Tiềm Long ngộ nạn, bà thật sự đau lòng, cuối cùng vô ý gặp Long Vũ trên giang hồ, kinh ngạc trước thiên tư của nàng, sau đó biết nàng là hậu nhân của Long gia, liền lập tức thu nàng làm đồ đệ.

Long Vũ đương nhiên không bỏ qua cơ hội như thế, nàng sớm đã biết sự phụ của Tiềm Long ca ca là một vị kì nhân.

Thông qua câu chuyện của Long Vũ, Thần Nam kinh ngạc, sự phụ hiện giờ của nàng, không ngờ lại là người của Phiêu Miểu phong.

Cần biết Phiêu Miểu phong hơn vạn năm trước đã là một nơi vô cùng

thần bí, truyền thuyết đó là một tiên địa do tiên thần giới thiết lập tại nhân gian, là một bí địa nối giữa tiên thần giới và nhân gian giới, bình thường không có quan hệ gì với phàm tục giới. Chỉ có những cường giả cực đại mới vô tình gặp qua người của Phiêu Miểu phong.

Nhưng Thần Nam lại tin rằng Phiêu Miểu phong thực sự tồn tại trên thế gian. Bởi vị cha của hắn, Thần Chiến, sau khi đánh khắp thiên hạ không địch thủ, đã từng tiến vào Phiêu Miểu phong, sau đó ung dung thoát ra. Không ngờ một vạn năm sau bọn họ vẫn còn truyền đến giờ, làm sao hắn không chấn kinh cho được.

Long Vũ thần thái rục rỡ, cưỡi trên lưng thần linh long dài gần hai mươi trượng, bay ra khỏi nội thiên địa của Thần Nam. Thân ảnh phiêu dật, khí chất bất phàm, như một tiên nữ.

Từ xa, tiểu công chúa vô cùng ghen tị nói: "Khả Nhi tử tử, tử nói xem vì sao con thần linh long kia lại đi với tên xú bại hoại đó? Vì sao nó không chọn muội làm chủ nhân, thực là tức chết đi được". Tiểu công chúa bất mãn than thở.

Mộng Khả Nhi không nói gì, nàng im lặng nhìn Thần Nam ở phía xa, thần sắc phức tạp, nhưng rất nhanh trở lại vẻ bình tĩnh ban đầu.

Long Vũ như tiên nữ cưỡi rồng bay cao, vô số thiếu nữ bên dưới ghen tị, vô số thanh niên nam tử mắt chớp chớp miệng đớp đớp. Lúc này, hình ảnh của Long Vũ đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng những người trẻ tuổi. Hàng chục năm sau, những người đó nhớ lại đoạn hồi ức đó, vẫn còn cảm khái: "Giá như năm đó có thể cùng trò chuyện với tiên nữ đó, một câu thôi cũng được".

Thần Nam khai mở nội thiên địa, hái một quả thiên sứ chi tâm tặng Long Vũ. Dùng dằng chia tay, cuối cùng Long Vũ cũng theo sự phụ rờ đi, nhưng bên tai Thần Nam vẫn còn vang vọng câu nói cuối cùng của nàng: "Phiêu Miểu phong ở trên Đông hải..."

Tây phương thần giới rốt cục phái bao nhiêu thiên sứ tới phương đông tìm kiếm thánh chiến thiên sứ? Thần Nam không biết, nhưng nhìn thấy Mộng Khả Nhi ở phía xa vẫn bình yên vô dạng, có thể khẳng định số thiên sứ đó không nhiều. Hơn nữa hắn có cảm giác mấy thiên sứ thực lực không cao mà hắn tiêu diệt lần trước, cùng với

hai thiên sứ xuất hiện hôm nay không phải là cùng một nhóm.

Thần Nam bỏ qua những ý nghĩ đó, ngự không phi hành bay xuống phía dưới. Hiện giờ nhân vật chính của đế vương chi chiến chỉ còn hấn và Đông Phương Trường Minh. Đây là lúc cần kết thúc, bởi vì chờ đợi hấn là những địch nhân còn cường đại hơn - những kẻ địch ở Đổ gia huyền giới.

Bất kể vừa rồi ở trên không có lực giai cao thủ đại chiến, nhưng công pháp kì dị của Đông Phương Trường Minh vẫn hấp dẫn không ít sự quan tâm của các quan chiến giả.

Lúc này Tử kim thần long có phần thê thảm, nó vạn lần không ngờ đối thủ lại lợi hại như vậy. Cho dù là Thần Nam từ trên không lao xuống cũng bị công pháp của Đông Phương Trường Minh hấp dẫn.

Hôm nay Đông Phương Trường Minh không chỉ thể hiện uy lực vô thượng của tuyệt học Liệt thiên thập kích, mà còn thi triển một loại công pháp kì dị. Chu vi mười trượng xung quanh hấn hoa tuyết bay phấp phới, đất trời một màu trắng xoá, giống như là mùa đông đã đến. Trên mặt đất cũng đã tích tụ một lớp tuyết dày.

"Grao...lại là chiêu đó, ta &#^^Q

tiếng chửi rủa của Tử kim thần long đột nhiên ngừng lại, mười trượng chưởng của Đông Phương Trường Minh như sóng biển vỗ bờ, băng tuyết vô tận cuộn tròn trong kinh khí, bao bọc lấy Tử kim thần long. Khi mười đạo sóng khí biến mất, giữa tròng lưu lại một khối băng khổng lồ. Còn con rồng du côn thì bị đóng băng ở trong đó.

Đông Phương Trường Minh mái tóc dài trắng như tuyết, ngoại trừ đôi mi màu đen, còn lại các bộ phận khác của y đều trắng như bạch ngọc (đáng nhẽ phải bạch tạng), giống như một khối điêu khắc bằng băng, lấp lánh quang mang lạnh lẽo.

Không ngờ Đông Phương Trường Minh lại có tuyệt học như thế, khiến Thần Nam cảm thấy kinh dị

"Bùm"

Khôi băng khổng lồ vỡ tung, Tử kim thần long từ trong bay ra, hét lớn: "Đóng băng làm Long đại gia ta chết mất, ta &^#&^...tiểu tử hỗn xược kia, người có thể đổi loại công pháp khác được không, cứ thế này không giết được Long đại gia đâu, chỉ là cứ đông lại thế này làm rồng không chịu được, làm rồng tức chết mất, công pháp đáng chết".

Lực sát thương của công pháp này của Đông Phương Trường Minh lớn tới mức khó tưởng tượng. May mà Tử kim thần long có thân thể siêu phàm thoát tục, đổi lại là tu luyện giả của nhân loại thì có lẽ đã bị đông cứng rồi vỡ thành từng mảnh.

Chu vi trong phạm vi trăm trượng đã bị băng bao phủ, có thể tưởng tượng Tử kim thần long bị đóng băng mấy lần, nếu không con rồng du côn cũng không mất mặt chửi bới như vậy.

Thần Nam từ trên cao đáp xuống đất, nói với Đông Phương Trường Minh: "cuộc chiến từ vạn năm trước kéo đến bây giờ đã đến lúc kết thúc.

Chương 91

Áp trưng trả nợ

Đông Phương Trường Minh bất động, tầng không cạnh đó hoa tuyết phát phối, y bình tĩnh: "Không ngờ người bước vào lục giai lĩnh vực trước, hôm nay ta không tránh khỏi cái chết nhưng người không nên sai con rồng du côn đó cầm chân ta, vốn ta không định chạy." Y tỏ ra bi thiết, thở dài: "Sống có gì vui, thế giới này không còn gì đáng cho ta lưu luyến, chỉ bằng chết dưới tay người cùng thời đại."

Thần Nam trầm mặc, nhớ lại đại chiến lần trước, Đông Phương Trường Minh đã cầm chân Đổ Hạo giúp hắn giảm bớt một phần áp lực để có cơ hội đấu một trận công bình với hắn.

Tuy y là sinh tử đại địch trong quá khứ nhưng hắn phát hiện được đối phương cũng có khí chất đặc biệt như mình, hơn nữa cả hai đều là người từ vạn năm trước, vì nguyên nhân đặc biệt nào đó mà sống lại, có thể coi là "cùng một hạng người."

Bất quá hiện thời y đang chán nản cực độ, chỉ khi chiến đấu y mới quên hết quá khứ, đó cũng là động lực sống duy nhất của y. Nhưng thấy Thần Nam vượt lên quá xa, y biết mình không còn hi vọng tranh đấu với địch thủ nữa.

"Đông Phương Trường Minh, ta cho người một cơ hội, nếu người tiếp được ta một chưởng, ta sẽ chờ người đạt đến lục giai, thất giai lĩnh vực." Thần Nam bay lên cao, hữu chưởng chậm chậm ép xuống: "Nếu người không chết, hi vọng người tra ra được chân tướng 'thiên biến' vạn năm trước."

"Âm."

Thần Nam ấn chưởng xuống, không quay lại mà lao vút lên trời, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo theo sát hai bên, nhanh chóng khuất bóng.

Hơn mười vạn khán giả kinh ngạc vô cùng, một địa quật tối om rộng chừng ba trượng xuất hiện trước mặt họ, nhìn kỹ liền nhận ra hình

dạng giống hệt một bàn tay khổng lồ.

Không hiểu Đông Phương Trường Minh bị hấn đánh tan thành tro bụi hai vùi sâu dưới địa quật mà mất tích khỏi tầm mắt khán giả. Hơn chục vạn người lặng ngắt, đó là sức mạnh vô địch của lục giai cao thủ! Mộng Khả Nhi thấy Thần Nam lướt qua trên không, sắc mặt phức tạp vô cùng, cuối cùng không nhẫn nại được mà xuất thủ.

Nàng đứng trên một cây phi kiếm, liên đài và chín cánh sen dưới chân bay lên, chụp lấy Thần Nam. Đài sen và cánh sen phình to gấp trăm lần che kín một người, hai rồng rồi chậm chậm co lại, hóa thành hoa lô tương đương nắm tay, triệt để giam giữ Thần Nam ở trong.

Sở dĩ nàng dám mạo hiểm xuất thủ bởi trước khi nàng đến dự trận chiến đế vương, mấy vị trưởng lão tu vi cao thâm mạc trặc của Đạm Đài thánh địa liên thủ thi pháp, truyền sức mạnh siêu tuyệt của họ lên đạo gia chí bảo ngọc liên đài.

Hiện tại thấy ngọc liên đài thật sự phong ấn được Thần Nam trong lúc hấn bắt cần, vẻ mặt nàng thoáng hiện nét cười.

Tiểu công chúa đứng bên cửa kính: "A...Khả Nhi tỷ tỷ đúng là lợi hại, lại...bắt sống được Thần Nam, tốt quá rồi! Chúng ta phải dùng Thần thiết tọa liên trời hấn lại, dùng roi da quất một trăm cái, bôi hạt tiêu, sáp ong, mật ong lên người hấn, để Tiểu Ngọc từ từ xử lý hấn." Tiểu công chúa tà ác mỉm cười khoan khoái, không khác nào tiểu ác ma có cánh sau lưng, trên đầu mọc hai sừng.

"Bình."

Tiếng nổ vang vọng, hoa lô nhanh chóng phình ra, sau cùng bung nở, cánh hoa văng đi bốn phương tám hướng. Thần Nam đã đánh bật cấm chế của đạo gia chí bảo mà thoát thân.

"A..." Tiểu công chúa kêu lên kinh hãi, đoạn nhanh chóng đưa tay bịt miệng.

Mộng Khả Nhi càng kinh hãi, không ngờ Thần Nam lại phá được cường tuyệt trận pháp do mấy vị trưởng lão liên thủ lập ra.

Thần Nam không nói tiếng nào, nhanh chóng mở nội thiên địa nhốt cả hai vào, đương nhiên Hồ vương Tiểu Ngọc cũng chung số phận.

"Ha ha ha..." Tử Kim thần long cười vang y hệt một lão yêu quái, nói với hai nữ tử vừa bị nhốt vào nội thiên địa: "Vừa nãy các người nói gì chúng ta đều nghe thấy, liên tưởng tà ác của ta là...grào...hay không thể tả được."

Thần Nam nhanh chóng phong bế nội thiên địa, nhảy lên lưng Tử Kim thần long nói: "Chúng ta đến Côn Luân Yêu tộc thánh địa."

Long Bảo Bảo nghe thế liền nuốt nước bọt ừng ực, bập bẹ cất tiếng: "Tuy mới rời khỏi mấy ngày nhưng đúng là nhớ nơi đó quá."

Khán giả ở ngoài xa chỉ có vài ba tu luyện giả tu vi cao thâm nhìn ra tình huống, đa số mãi nhìn bàn tay dấu ấn của khổng lồ đến ngây ngẩn, hồi lâu mới bật lên tiếng hô động trời.

Đế vương chi chiến đã hạ màn, Thần Nam đương nhiên trở thành Đông thổ thanh niên đệ nhất cao thủ, giành được vương miện đế chiến.

Hắn và hai con rồng nhanh chóng bay về núi Côn Luân.

Côn Luân sừng sững, khí thế hùng vĩ, màu trắng bạc trộn với màu xanh biếc. Từ xa nhìn lại, núi Côn Luân ánh lên màu biếc, xuân ý nồng nàn, từ lưng núi trở lên đỉnh lại mênh mang tuyết trắng.

Trong núi kì hoa dị thảo đưa hương thơm ngát, các loài trân cầm dị thú tung tăng, không thẹn là nơi động thiên phúc địa.

Hắn và hai con rồng không phải mới đến lần đầu, nhanh chóng tìm được tọa tiêu của Yêu tộc thánh địa, lướt lên đỉnh núi tuyết, giữa tiếng gió lành gào rú, Tử Kim thần long đưa Thần Nam bay xuống vách đá.

"Vù", thiên địa biến ảo, cảnh vật hoàn toàn bất đồng với băng tuyết thế giới bên ngoài, khắp nơi non xanh nước biếc, chim hót hương đưa mỹ lệ như tiên cảnh thế ngoại đào viên.

Tiểu long xem chừng không thoải mái lắm, ngoan ngoãn leo lên vai Thần Nam, hẳn biết tiểu quái vật này vì gây họa mà phải trốn đi, thành ra mới ra vẻ ngây thơ như bây giờ.

Tử Kim thần long kêu vang: "Long đại gia về rồi..."

Nhưng đáp lại là hàng tràng mắng chửi:

"A... con rồng khốn kiếp lại quay về, giấu hết mọi thứ đi."

"Xui thật, con rồng vô lại đáng chết quay lại làm gì."

"Con rồng đáng ghét xấu xa lại đến gây họa cho chúng ta!"

.....

Tử Kim thần long vừa ngỡ ngàng vừa phiền muộn, không ngờ nó lại trở thành kẻ không được hoan nghênh đến thế, bất quá nên trách nó quá ảo tưởng, lẽ ra phải sớm nghĩ ra tình hình.

Thấy Tử Kim thần long trở thành cái bia châm chích, Long Bảo Bảo chớp mắt mỉm cười, cảm giác mình không đến nỗi sa vào cảnh khó xử như con rồng du côn, bập bẹ lên tiếng: "Đại đức đại uy Thiên Long Bảo Bảo đã về..."

"Cái gì? Ở đâu? Nhất định phải bắt tên tiểu quái khốn kiếp ấy lại."

"Mau đến đây, bắt con rồng xấu xa trộm thánh vật lại."

.....

Tiểu long rụt cổ lại. Tử Kim thần long cười vang: "Vẫn là bản thân long tử tế hơn người."

Hắn và hai con rồng chậm chậm đi vào sâu trong Côn Luân Huyền giới, vùng thiên địa này bất kể địa hình nào cũng thấy kì hoa dị thảo, cảnh sắc mỹ lệ như mộng như ảo, quả là mảnh đất lành chốn thế ngoại.

Đi được chừng hai chục dặm, một dãy đỉnh đài lâu các xuất hiện giữa

vùng non nước, đó là nơi yêu tộc sinh sống.

"Soạt", một đám đông yêu quái vây quanh, đồng thanh kể tội hai con rồng đến nổi nước bọt văng tung tóe, thiếu điều xông lên liều mạng. May mà toán yêu quái này trời sinh đã nể sợ thần long bằng không đã có cảnh đổ máu. Đương nhiên cũng nhờ Đuan Mộc phái người đến truyền lệnh muốn gặp Thần Nam, mới giải cứu hai con rồng khỏi khó xử.

Sơn cốc xanh rờn, lâu đài điện vũ, nước chảy liu riu dưới cầu.

Trong một tòa đình đài có một thân ảnh xanh mờ mờ đứng yên, chính thị đại yêu ma Đuan Mộc lâu ngày không gặp. Thân ảnh chậm chậm bay lên, lao xuống tựa một gò núi.

"Chàng trai trẻ đúng là khiến người ta kinh ngạc, chỉ mấy tháng không gặp, cậu đã đột phá đến lục giai cảnh giới, quả là khó tin."

Thần Nam liên tục chối rằng mình may mắn, khách khí một hồi mới xin lỗi Đuan Mộc rằng hắn quản giáo không nghiêm, suýt nữa khiến tiểu long hủy mất yêu chủ tương lai của Côn Luân, mong lão bỏ qua.

Đuan Mộc bật cười: "Ha ha...cậu đến đây ta đã đoán ra, tất nhiên trướng của thần điều Phục Hưng Hoàng vẫn an nhiên vô dạng, ta không truy cứu nữa. Bất quá lần này các vị không đến, ta cũng sai người ra ngoài tìm các vị bởi có một việc cần các vị giúp."

Long Bảo Bảo suýt nữa phạm đại sai lầm, ít nhiều cũng thấy áy náy bèn hỏi: "Có việc gì cần bọn ta giúp?"

Đuan Mộc cười ha hả: "Quả thật cần tiểu thần long người giúp đỡ."

Long Bảo Bảo quý quái có thừa, cảm giác có chuyện không ổn, nhìn Đuan Mộc với vẻ cảnh giác, cặp mắt to tròn lại chớp chớp, áp ứng: "Ta có bản lĩnh gì đâu, cứ tìm con lươn kia kìa, lão vẫn thường bảo ta vô năng."

"Chuyện là thế này, à, cần thần long áp nỡ trướng của thần điều Phục Hưng Hoàng."

"Vù, vù."

Hai con thần long nháy mắt đã mất tích, chạy không dám ngoái lại.

"Lão tặc đáng ghét." Giọng nói bập bẹ của Long Bảo Bảo cất lên.

"Lão yêu ma đáng chết". Giọng con rồng du côn vang lên cầu nhàu.

Hai con rồng tuy ở ngoài xa ôm đầy lòng oán hận nhưng tiếng than vẫn lại bị Thần Nam và Đoan Mộc loáng thoáng nghe được.

Thần Nam chỉ thấy lão yêu ma quả khiến người ta tắt tiếng, lại cần thần long áp nở trứng của thần điều Phượng Hoàng, chuyện này...không phải trò đùa sao! Phượng Hoàng là thần điều, rồng là thần thú, hai đàng không có mấy may quan hệ! Hơn nữa yêu cầu Long Bảo Bảo hoặc con rồng du côn yên tâm ấp trứng, có khác nào đang đùa cợt.

Bất quá, hẳn biết lão yêu ma xưa nay cần trọng, nhất định có thâm ý.

Chương 92

Truyền thuyết về Phong Ma

"Khụ khụ..." Thần Nam đành giả bộ ho để giấu nỗi lúng túng, hỏi lâu mới tạm trấn áp được không bật cười lên: "Tiền bối có nhầm không? Hai con rồng này tuy là thần thú, nhưng không liên quan gì đến thần điều Phượng Hoàng, dù ngài muốn Tiểu Phượng Hoàng sớm xuất thế cũng nên tìm như khổng tước hoặc thiên nga, sao lại tìm hai tên gây họa này?"

Đoan Mộc bật cười: "Đều tại ta không nói rõ mới khiến chúng sợ chạy mất. Là thế này, từ thời viễn cổ, thần điều Phượng Hoàng đã là yêu chủ của Côn Luân thánh địa, sinh ra một quả trứng rồi tiêu tan, chưa kịp ấp nở ra Tiểu Phượng Hoàng. Bao nhiêu đời Yêu tộc đều tìm mọi cách nhưng không thể ấp nở được Tiểu Phượng Hoàng xuất thế. Cách đây ít lâu tiểu thần long tinh ranh dùng hoàng kim chân hỏa nung trứng thần điều, tuy khiến cả yêu tộc thánh địa hoảng sợ nhưng sau đó, mấy lão yêu quái chúng ta phát giác trứng thần điều truyền ra những tia dao động sinh mệnh, rõ là điềm báo Tiểu Phượng Hoàng muốn xuất thế."

Thần Nam há hốc mồm, không ngờ con rồng tham ăn lại khiến trứng thần điều có dao động sinh mệnh, đúng là... khiến người ta tắt tiếng. Hắn đã đoán ra là việc gì, bèn nói: "Đó là việc đáng mừng."

"Đúng, là việc đáng mừng! Sau cùng chúng ta cũng hiểu cách nào mới khiến Tiểu Phượng Hoàng xuất thế. Phượng Hoàng thuộc hỏa phải có hỏa mới trùng sinh được, đời sau của thần điều phải có thần hỏa mới ấp được. Dưới gầm trời, chỉ có hoàng giả Long tộc và vương giả Kì lân mới có thần hỏa trời sinh, thần điều Phượng Hoàng không còn, chỉ có hai loài này mới khiến Tiểu Phượng Hoàng xuất thế được."

"Ha ha..." Thần Nam nghĩ đến cảnh Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long phải bận bịu, không nén được bật lên tiếng cười.

Đoan Mộc nói tiếp: "Hai con rồng đó, một là ngũ trảo hoàng kim thần long, một là ngũ trảo tử kim thần long, đều thuộc nhóm hoàng giả

trong lòng tộc. Dùng thần hỏa của chúng áp trứng thần điều không gì thích hợp hơn."

"Không thành vấn đề, ta sẽ đi tìm hai tên gây họa đó về." Thần Nam nén cười thay mặt hai con rồng nhận lời.

Hai con rồng lén vào tiên quả viên, còn đang hưởng thụ mỹ vị, nào ngờ đã bị Thần Nam bán đứng cho lão yêu ma.

Đoan Mộc rất quan tâm đến tiến cảnh tu vi của Thần Nam cùng những tao ngộ ở ngoại giới của hắn, Thần Nam cũng có nhiều điều muốn thỉnh giáo. Hai người đàm luận rất lâu.

Lúc kể lại chuyện thiên sứ đến đông thổ, Đoan Mộc nhíu mày: "Tây phương thiên giới xảy ra loạn, khẳng định sẽ di họa đến nhân gian giới, các thánh chiến thiên sứ đều rất hùng mạnh, ngàn năm trước ta từng tận mắt chứng kiến..."

Lão yêu ma không kể kĩ lưỡng, Thần Nam cũng không tiện hỏi gặng.

Lúc nghe Thần Nam kể hắn đã giết chết Lý Uyên của Loạn Chiến môn, Đoan Mộc liền động dung, tỏ ra ưu tư: "Nên nhớ bất kể tu vi của cậu đạt đến cảnh giới nào, cũng ngàn vạn lần không nên tự tiện xông vào Loạn Chiến môn. Giờ đã kết thành huyết cừu với chúng, ta e tương lai sẽ xảy ra chuyện không hay."

Thần Nam nghi hoặc: "Loạn Chiến môn có gì mà đáng sợ, hiện tại họ đã đạt đến lục giai cảnh giới, quyết không sợ chúng."

Lão yêu ma tỏ ra nghiêm túc, lắc đầu: "Hiện tại cậu đã tiến vào cảnh giới lục giai, biết được thế gian còn có những không gian sở tại đặc thù như Huyền giới. Nhớ lại những cao thủ tục thể trong quá khứ, chắc chắn mấy ai đáng cho cậu để mắt, từ này về sau cậu sẽ tiếp xúc với người trong Huyền giới, tu vi của họ chắc cậu cũng biết. Nhưng Đông thổ mệnh mông, có mấy ai thật sự vô địch khắp các Huyền giới, thậm chí khiến các thiên giới thần tiên phải kiêng dè? Ta cho cậu biết một người, là Phong Ma của Lý gia."

"Cái gì?" Thần Nam vô cùng kinh ngạc, Lý gia quả nhiên có một vô địch Phong Ma, đúng là vượt khỏi ý liệu của hắn.

Đoan Mộc lại nói: "Công pháp của Loạn Chiến môn vô cùng đặc biệt, người toàn phái cơ hồ điên sạch, đến đâu cũng không ngừng khiêu chiến, thành ra rất dễ đắc tội với người trong tu luyện giới, tạo thành công phần mà bị diệt phái. Nhưng họ lại là môn phái cổ xưa bậc nhất tu luyện giới, từ viễn cổ lưu truyền đến nay mà chưa bao giờ thật sự bị diệt, cậu có biết vì nguyên nhân gì không?"

Thần Nam lắc đầu.

Lão yêu ma giải thích: "Chình vì Phong Ma đang ngủ say trong Lý gia Huyền giới, nghe nói đó là một người pháp lực thông thiên, sớm đã phá toái hư không mà gia nhập tiên thần giới, nhưng lại ngủ say tại nhân gian, được coi là nhân vật từ viễn cổ."

Thần Nam rúng động, bởi hần nhớ lại một nhân vật trong truyền thuyết, từ vạn năm trước từng có một gã điên hoành hành tu luyện giới, gần như không có đối thủ! Sau khi gã điên đó quy ẩn ba trăm năm, nhất đại thiên kiêu Thần Chiến mới xuất thế, vì thế phụ thân hần không có duyên đấu một trận với gã điên nọ.

Nhưng hậu nhân của gã điên đó đều là những nhân vật không dễ trêu vào, trong thời đại của Thần Chiến, truyền nhân của gã là một nhân vật đạt đến mức phá không phi tiên, ngay cả khai phái tổ sư Đạm Đài Tuyền của Đạm Đài thánh địa lúc bỏ võ tu đạo đã bái làm môn hạ nhân vật đó.

Đông Phương Trường Minh cũng nói công pháp của Lý Nhược Lan rất giống gã điên vạn năm trước, lại nhớ đến đoạn đối thoại kỳ quái giữa Mộng Khả Nhi và Lý Nhược Lan cùng công pháp giữa hai người có những nét tương đồng, rốt cuộc Thần Nam cũng hiểu, Loạn Chiến môn quả thật do gã điên vạn năm trước truyền lại.

Chỉ là hần không ngờ gã điên này còn sống, vẫn ngủ say tại Lý gia Huyền giới! Đó... là một vô địch cường giả từ thời viễn cổ sống đến giờ! Chả trách Đoan Mộc lại nói gã mới là kẻ vô địch chân chính dưới gầm trời, nhân vật cỡ đó có đánh lên thiên giới cũng không mấy ai trêu vào được.

Đoan Mộc nói: "Thử nghĩ xem vì sao Đông thổ hoàng tộc cường

vọng thể lại chịu kết minh với Loạn Chiến môn? Bởi chúng xem trong Phong Ma đang ngủ kia."

Cái tên Phong Ma đã in sâu vào óc Thần Nam, bởi đó là nhân vật có thể chân chính xưng vô địch, hắn hỏi: "Phong Ma đã bao lâu không xuất thế, ta thật sự muốn thỉnh giáo gã những việc từ vạn năm trước."

"Vô dụng thôi." Đoan Mộc nói: "Người Lý gia cũng không biết Phong Ma ngủ say tại nơi nào trong Huyền giới của chúng. Tám ngàn năm trước chúng tu luyện giả đánh vào tận Lý gia Huyền giới khiến chúng lâm vào cảnh diệt phái, ngay lúc đó Phong Ma xuất thế, tung ra kinh thiên nhất kích đánh bại gần hết tu luyện giả xâm nhập, từ đó mọi người mới biết nhân vật trong truyền thuyết vẫn còn ở nhân gian. Năm ngàn năm trước, rất đông tu luyện giả lại tiến vào Lý gia Huyền giới, trong lúc Lý gia sinh tử tồn vong, Phong Ma một lần nữa xuất thế, tiêu diệt phần lớn các Huyền giới cường giả. Lần này mọi người cuối cùng cũng biết Phong Ma thủy chung vẫn ngủ say trong Huyền giới Lý gia, từ đó họ có đấu với Lý gia cũng chỉ ở bên ngoài, không dám tiến vào Huyền giới nữa bước! Thành ra đấu cao thủ gia tộc này ở ngoài có chết sạch thì Huyền giới truyền lại vẫn không bị tuyệt hậu, qua hơn trăm năm, ngàn năm tu luyện sẽ lại hiện thế."

Thần Nam thầm chặc lưỡi.

Vì nguyên nhân này hắn quyết định ở lại Côn Luân Huyền giới tu luyện, Đoan Mộc đã cho hắn biết, phối hợp tu vi hiện tại của hắn với nội thiên địa, đối diện với cao thủ mà muốn "giữ mình" không thành vấn đề nhưng thật sự muốn tung hoành thiên hạ, tốt nhất phải đạt đến lục giai trung cấp, hoặc lục giai đại thành cảnh giới.

Sức mạnh tối đa ở nhân gian là lục giai, nên nếu hắn muốn đạt đến lục giai đại thành cảnh giới, phải có nội thiên địa thần dị trợ lực, lúc đánh không lại có thể tùy ý tự phong ấn và hóa giải phong ấn như nhân vật cấp thần tiên, lúc đó mới chân chính vô địch tại nhân gian giới.

Bách Hoa cốc được dời đến yêu tộc thánh, bị cỏ trận vây chặt, chỉ thấy tiên khí dày đặc nhưng không có nửa điểm tin tức của Vũ Hình và Thần Hi. Thần Nam quanh quẩn ở đó rất lâu nhưng cuối cùng

cũng đành cất bước.

Lúc hắn tìm được hai con rồng, cho chúng biết chuyện "ấp trứng", con rồng du côn suýt nữa tạo phản, Long Bảo Bảo chạy vắt chân lên cổ. Hắn vội nói lại tình hình thật sự, Tử Kim thần long mới thôi nhe nanh múa vuốt ra oai, Long Bảo Bảo cũng lẳng lặng quay về.

"Ta X X X... Bực quá, long đại gia thật sự phải ấp trứng Phượng Hoàng sao. Nếu thế, ta thà đập đầu vào tường."

Long Bảo Bảo vẫy vẫy đôi cánh hoàng kim: "Thần dạy phải bác ái, chúng ta nhất định phải nường chín Phượng Hoàng thần đàn... à, không. Giúp Tiểu Phượng Hoàng sớm xuất thế." Con rồng tham ăn thềm nuốt nước bọt, hiển nhiên bệnh phàm ăn tái diễn.

Thần Nam không thực lòng yên tâm về hai con rồng, có trời mới biết chúng có "không cần thận" ăn mất trứng thần không.

Phượng Hoàng thần đàn bắt quá chỉ lớn cỡ đầu người, hoa văn sắc sỡ, phát ra hào quang bảy sắc và khí tức thần thánh.

Sợ hai con rồng ăn mất chủ nhân tương lai của Côn Luân yêu tộc, Thần Nam đem trứng thần đến nơi hắn tu luyện để tiện bề giám thị trong lúc chúng phun thần long chân hỏa ấp trứng.

"Hóa ra Phượng Hoàng thần đàn là thế này." Hai mắt Tử Kim thần long phát quang, "phụt", phun ra một đạo tử kim hỏa diễm.

"Ta rất hoài nghi không biết có nường chín nó không." Long Bảo Bảo phun ra một đạo hoàng kim thần hỏa.

Hắn và hai con rồng yên ổn ở trong yêu tộc thánh địa, mỗi ngày Thần Nam đều ngộ võ, hai con rồng trừ lúc ấp Tiểu Phượng Hoàng, lại đi khắp nơi gây họa.

Đến ngày thứ mười, Thần Nam mới nhớ ra một việc, vội vàng mở nội thiên địa, trong đó hắn đang giam giữ hai nhân vật trọng yếu.

Chương 93

Phượng Hoàng xuất thế

Còn may, cả hai nữ tử đều không tầm thường. Lúc Thần Nam tiến vào, Mộng Khả Nhi và tiểu công chúa đang đã tọa điều tức, tịnh không đến ngất xỉu vì đói.

Hổ vương Tiểu Ngọc vừa thấy Thần Nam, lập tức gào lên lao bổ vào hắn, mười ngày liền không ăn không uống khiến nó quá đói, không còn tinh thần nữa, giờ thấy kẻ gây họa vào, làm gì có chuyện ngoan ngoãn ngồi yên?

Thần Nam xuất ra Cầm Long thủ, trực tiếp ép Hổ vương thành thành con mèo mướp đoạn thu nó lại: "Lâu rồi không gặp, sắc hổ ngươi định chào hỏi ta kiểu đó hả? Ta biết ngươi còn ẩn tàng rất nhiều bí mật, lần này nhất định buộc ngươi phải tiết lộ."

Tiểu công chúa và Mộng Khả Nhi đều bị đánh thức.

"A... xú bại loại, ta hận ngươi chết được! Mau thả chúng ta ra, chúng ta đói sắp chết rồi!" Tiểu công chúa xinh đẹp như thiên tiên, gương nanh múa vuốt xông tới.

Mộng Khả Nhi bạch y như tuyết trực tiếp hành động, chín cánh sen lướt tới chém vào "tặc tử đáng chết."

Bất quá với tu vi hiện thời của Thần Nam, cả hai không làm gì được hắn, tiểu công chúa bị cầm cổ cách hắn ba trượng, giãy giụa như bị giam trong bùn lầy, cánh sen của Mộng Khả Nhi bị hắn trực tiếp giữ lại trên không.

"Ồ, ta thấy tinh lực hai ngươi vẫn sung mãn lắm, ta không quá nhiều nữa, các vị tiếp tục tu luyện." Nói rồi hắn thu Hổ vương Tiểu Ngọc lùi lại.

"Không được, bại loại quay lại cho ta, ta... đói lắm rồi, mau thả ta ra, ta nhận thua, ta cầu xin ngươi, thật đấy, sau này sẽ không dám tìm ngươi gây chuyện nữa." Tiểu công chúa bị bỏ đói đến độ hoảng hồn,

thấy Thần Nam định đi, tiểu ác ma bắt đắc dĩ phải mềm mỏng.

Thần Nam vốn định giúp tiểu công chúa xác lập "nhân sinh quan", bất quá vừa chạm vào ánh mắt Mộng Khả Nhi, hấn lập tức dẹp ngay ý định. Bất hai người chẳng qua là tức giận nhất thời, hiện tại hấn cảm thấy hơi lúng túng.

Hấn rời khỏi nội thiên địa, lúc vào mang theo rất nhiều đồ ăn, sau cùng lôi Hồ vương Tiểu Ngọc ra khỏi.

"Sắc hổ, hiện tại tạm thời khôi phục tự do, đi kiếm ăn ngay, có thời gian ta sẽ thăm vấn ngươi mới được." Thần Nam thả Hồ vương ra, biết nó không tài nào thoát khỏi Côn Luân Huyền giới được.

Hồ vương nhỏ xíu như con mèo múa may thị uy một hồi với Thần Nam, đoạn "vù" một tiếng, chạy ngay.

Ngày thanh tu luyện vô cùng bình đạm, thậm chí có phần khổ ải, Thần Nam ngồi thiền mười bữa nửa tháng là chuyện thường, mỗi lần tỉnh lại đều mang rất nhiều đồ ăn vào nội thiên địa.

Bị giam một tháng liền, tiểu công chúa thật sự hoảng sợ, lo rằng hấn sẽ nhốt mình ở đó cả đời. Tiểu ác ma triệt để chịu nhún, riêng Mộng Khả Nhi vẫn thế, không thêm để ý đến hấn, coi lần bị cầm tù này là lần cọ xát, cầm mẫn tu luyện trong nội thiên địa của hấn.

Thời gian ba tháng không dài cũng không ngắn, bất quá những tháng ngày nay mang lại cho Côn Luân yêu tộc vô vàn hi vọng. Dao động sinh mệnh từ Phượng Hoàng thần đàn truyền ra càng lúc càng mạnh mẽ, mọi thành viên yêu tộc đều biết Tiểu Phượng Hoàng sắp xuất thế.

Con rồng du côn và Long Bảo Bảo vì thế được coi là đại ân nhân của Côn Luân, hiện tại cả hai thường xuyên ghé ngang vào tiên quả viên hưởng thụ, chúng yêu tuy ngấm ngấm nghiêng rặng nhưng đành làm lơ, coi như không thấy gì.

Lúc hoàng kim thần hỏa và tử kim thần hỏa "nung đỏ" trứng thần được gần trăm ngày, quả trứng phát ra thất sắc thần quang vang lên những tiếng "răng rắc", phảng phất như có tiểu sinh mệnh đang dùng

lực đập vỡ trứng.

Côn Luân sơn tứ đại yêu ma Đoan Mộc, Nê Nhân, Ma Oa, La Sâm đều xuất hiện tại nơi Thần Nam tu luyện, tự trông nom trứng thần, sợ lúc Tiểu Phượng Hoàng xuất thế sẽ phát sinh bất trắc.

Lần đầu tiên Thần Nam được thấy ba lão yêu ma khác của Côn Luân sơn. Nê Nhân tuy danh chấn tu luyện giới cả ngàn năm nhưng trông bề ngoài thanh tú như một thiếu niên thuần phác vui tính, khó ai liên tưởng được nam tử trẻ tuổi thân thể gầy gò này lại là một trong những yêu ma lợi hại nhất thiên hạ.

Thần Nam không dám "trông mặt mà bắt hình dong", cần nhớ "thiếu niên" thanh tú này từng huyết sát tám trăm dặm tại tu luyện giới, diệt gọn năm Huyền giới, được nhân sĩ Huyền giới coi là sát lục cuồng nhân.

Đại yêu ma La Sâm hóa thân cả ngàn vạn, đương nhiên đó chỉ là một truyền thuyết được khoa trương, bản thân lão hiếm khi rời Côn Luân Huyền giới, nhưng cũng có khá nhiều hóa thân, những nhân vật hàng đầu của nhiều thời đại đều do lão hóa thân thành, mà lần nào cũng đều chấn kinh tu luyện giới.

Lão yêu ma Ma Oa có thể dùng mấy chữ "thực lực sâu không dò nổi" để hình dung, ngàn năm trước từng đến tây phương gây loạn, suýt nữa bị phong ấn tại mười tám tầng địa ngục của Quang Minh giáo hội, nhưng đã thoát ra, giết chết vô số cao thủ, thủ đoạn dị thường tàn nhẫn, được công nhận là tà ác ma vương.

Đối diện với bốn lão yêu ma mạnh nhất thiên hạ, con rồng du côn vẫn nhơn nhơn, nói năng điên đảo theo đúng bản tính, nên biết nếu nó không vô tình bị mất long nguyên, thực lực tuyệt không thấp hơn bất cứ lão yêu ma nào, bằng không sao có thể là bạn hữu với Nê Nhân.

Long Bảo Bảo lại tỏ ra rất hiếu kỳ với bốn lão yêu ma, cặp mắt đảo đi đảo lại trên mình mấy lão bất tử, khiến đại yêu ma La Sâm khó chịu, nó vẫn thản nhiên nói toẹt ra suy nghĩ: "Ma Oa khẳng định là cấp mô tinh, Nê Nhân không cần nghĩ cũng biết, Đoan Mộc là lão thụ tinh, còn La Sâm là loại tinh quái gì nhỉ?"

Dám vô lễ trước mặt mấy lão yêu quái như thế chỉ e có mỗi con rồng tham ăn, bắt quá giọng nói của nó vô cùng ngây thơ, hết một hải đồng, tứ đại yêu ma không tiện phát tác.

Thần hỏa đốt trứng thần điều chẵn một trăm ngày, quả trứng lấp hào quang sau cùng xung phát ra tiếng "rang rắc", vỏ trứng nứt ra một đường, hào quang bảy sắc bay vút lên mây cao, khói màu dày đặc lan khắp không gian, thân hình tứ đại yêu ma đồng thời chấn động, cả Côn Luân Huyền giới vang lên tiếng hoa hô rầm trời.

"Rắc, rắc, rắc."

Vỏ trứng tiếp tục nứt, thất sắc thần quang càng cường thịnh, khí tức thần thánh lan khắp Côn Luân Huyền giới.

Con rồng du côn bĩu môi: "Thanh thế tạm coi là kinh nhân, bắt quá so với ta năm xưa còn kém một chút."

Long Bảo Bảo có vẻ lơ đãng, thấp giọng: "Sao ta không có ấn tượng gì về lúc xuất sinh nhỉ? Ấn tượng sao lại mơ hồ thế, kì quái thật."

"Rắc, rắc, rắc."

Trứng thần điều bảy màu nứt toác, đột nhiên bùng lên khí tức vô cùng hùng hậu, một quang trụ bảy màu quán thông thiên địa, trong Côn Luân Huyền giới cơ hồ vươn lên một cây cột chống trời.

Luồng đại lực tràn ra, hất văng cả tứ đại yêu ma, hai con rồng cùng Thần Nam ra xa.

Hào quang chói lọi dần thu liễm, vỏ trứng vỡ nát vẫn lấp lánh hào quang, một con vật lớn cỡ nắm tay, toàn thân phủ lớp lông mềm như nhung màu hoàng kim đang thò đầu ngó nghiêng tứ phía.

"Đây là thần điều Phượng Hoàng, cưỡi chết mất, sao giống một con gà nhép thế nhỉ?" Con rồng du côn cười hắc hắc.

Con vật bé xíu vừa xuất sinh mơ hồ nhìn mấy kẻ kì quái, sau cùng đôi phượng nhãn mỉa lệ chăm chú nhìn Long Bảo Bảo toàn thân lấp lánh kim quang, trong mắt hiện rõ hào quang, bập bẹ gọi: "Mẹ, mẹ..."

Đoạn lắc lắc lư lư vẩy lớp lông tơ vàng rực chạy đến chỗ Long Bảo Bảo.

Tất thấy tròn mắt, không ngờ nó vừa xuất sinh đã nói được tiếng người, nhưng quái dị hơn là lại gọi Long Bảo Bảo bằng mẹ.

Con rồng du côn cười vánh óc, Long Bảo Bảo tỏ ra lúng túng, cặp mắt tròn hấp háy, tỏ vẻ bất mãn: "Dáng vẻ ta giống một con chim lắm sao?"

Tiểu Phượng Hoàng chạy đến gần con rồng tham ăn, đưa đôi cánh mềm mượt, thân ái ôm tiểu long, đồng thời liên tục cọ cọ mỏ.

"Mẹ, mẹ..."

"Ôi, Quang Minh đại thần côn trên cao, ta... ta thật không biết làm sao nữa." Tiểu long áp úng kêu lên, nó vốn con nít, giờ lại mọc thêm ra một con vật còn con nít hơn mò đến gọi nó bằng mẹ...

Tứ đại yêu ma tất tiếng, Thần Nam muốn cười mà không nổi, đành cố nén, chỉ duy con rồng du côn cười vang trời.

"Thần dạy, ta thật sự không phải mẹ người."

"Đúng mà, con cũng...màu vàng, cũng...có cánh."

Tiểu long vốn quỷ tinh linh mà giờ cũng bó tay, càng giải thích Tiểu Phượng Hoàng càng quấn lấy nó.

Đoan Mộc bước tới nói với tiểu long: "Đừng lo, không lâu nữa Tiểu Phượng Hoàng sẽ biến thành Thất sắc Phượng Hoàng, dần dần sẽ phân biệt rõ ràng."

"Ồ, tốt quá rồi!" Tiểu long cao hứng nhảy tưng lên, vội vàng vận dụng long lực ôm lấy Tiểu Phượng Hoàng đưa cho Đoan Mộc.

Đoan Mộc định đón lấy, Tiểu Phượng Hoàng đột nhiên bật khóc, liên mồm gọi: "Mẹ..."

Nê Nhân thở dài: "Quả là tiểu tử khiến người ta đau đầu."

Bốn lão yêu ma nhìn nhau, sau cùng nhất trí quyết định, tạm thời Tiểu Phượng Hoàng sẽ do Long Bảo Bảo chiếu cố, đợi khi nó lớn hơn mới tiếp tục an bài.

Thần Nam giật mình, tiểu quái vật Long Bảo Bảo này còn phải trông nhờ vào người khác coi sóc, tuy nó lanh lợi nhưng cũng lắm trò, làm thế nào mà chiếu cố tử tế cho Tiểu Phượng Hoàng được.

"Tiền bối, các vị nên cân nhắc..." Thần Nam đành phải ra mặt, nhờ may tiểu long "bất cần" thương tổn Tiểu Phượng Hoàng thì sao.

Đoan Mộc đoán được hấn lo lắng gì: "Không sao, thần điều Phượng Hoàng có bất tử chi thân, không xảy ra chuyện gì đâu."

Chương 94

Thần mạch thức tỉnh

Tiểu Phượng Hoàng trở thành cái đuôi bám theo Long Bảo Bảo, hại con rồng tham ăn mỗi ngày mất tới hơn nửa thời gian lang thang bên ngoài.

Tiểu long không muốn về chỗ Thần Nam tu luyện khiến hấn hết mực khổ sở, tinh lực của Tiểu Phượng Hoàng chỉ biết dùng từ quá thịnh để hình dung, thường đến nơi hấn tu luyện quấy loạn, suýt nữa hấn phải đem nó nhốt vào nội thiên địa.

Tứ đại yêu ma hết sức yêu chiều Tiểu Phượng Hoàng, mỗi ngày đều sai người mang tới cho nó một giọt địa nhũ. Nên biết "địa nhũ" này dầu có vạn kim cũng không mua nổi một giọt! Đó là tiên dịch do đại địa linh căn sản sinh, có công hiệu đắp thịt cho xương khô, dầu là đại yêu ma pháp lực thông thiên cũng khó lòng phát hiện được nơi nào có đại địa linh căn, có phát hiện cũng chỉ thu được hơn mười giọt.

Đề Long Bảo Bảo tận tâm tận lực chiếu cố cho Tiểu Phượng Hoàng, tứ đại yêu ma nghiêng răng quyết định cứ nửa tháng lại cho nó một giọt địa nhũ, việc này khiến Tử Kim thần long ganh tỵ cơ hồ phát cuồng, gào vác lên: "Ta cũng muốn làm mẹ."

Dụ hoặc của địa nhũ quả nhiên không cưỡng được, Long Bảo Bảo tham ăn không tránh né nữa, mỗi ngày ra ngoài gây họa lại dẫn theo Tiểu Phượng Hoàng chỉ lớn cỡ lòng bàn tay. Con rồng mập ú này chỉ dài chừng một thước, trên lưng cõng thêm Tiểu Phượng Hoàng, tổ hợp họa hại này đương nhiên khiến người ta chú ý.

Con dân yêu tộc thi nhau ca thán, cứ thế này kiêu gì Tiểu Phượng Hoàng cũng bị tiểu long làm hỏng, yêu chủ tương lai rất có thể sẽ thành Côn Luân đệ tam hại!

Cuối cùng Thần Nam không bị quấy nhiễu, an an tĩnh tĩnh tu luyện.

Trong lúc Tiểu Phượng Hoàng xuất thế ở Côn Luân Huyền giới, thất sắc quang trụ chiếu lên quán thông thiên địa, ở Thần Phong học viện

tại Tội Ác chi thành cũng phát sinh quái sự, cũng có một thất sắc quang trụ y hệt chiếu rọi, khiến rất nhiều cường giả ẩn cư trong thành tìm đến học viện, nhưng quang trụ nhanh chóng biến mất khiến mọi người công cốc quay về.

Nhân vật chủ chốt trong việc này là Đông Phương Phượng Hoàng, thân thể nàng ta đột nhiên nóng bừng rồi bốc lên thần hỏa, thiêu hủy cả gian phòng, đỉnh đầu nàng phát sáng thất sắc quang hoa, chiếu rọi một góc trời.

Gia gia Đông Phương Phượng Hoàng là người đầu tiên đến hiện trường, đợi hào quang trên mình nàng tan đi liền ôm cô cháu gái đang hôn mê tiến vào nơi bí mật của học viện. Liền đó phó viện trưởng và mấy nhân vật cao cấp cũng tới.

"Không ngờ thần diệu Phượng Hoàng lại xuất hiện trên đời."

"Đúng, ta cũng thấy kinh hãi, huyết mạch Phượng Hoàng trên mình hài tử này đã bị kích hoạt."

Đông Phương gia tộc có huyết mạch của Phượng Hoàng, đời đời tương truyền nhưng rất ít người biết bí mật này, nhưng trừ khi thần diệu Phượng Hoàng xuất thế thì huyết mạch này mới thức tỉnh.

Đông Phương Phượng Hoàng chính thị truyền nhân hiện tại của Phượng Hoàng huyết mạch, khi Tiểu Phượng Hoàng xuất thế trong Côn Luân Huyền giới thì thần mạch của nàng cũng thức tỉnh.

Đối với Thần Phong học viện, đó là một tin cực tốt, chắc chắn sẽ có một siêu cấp cao thủ thực lực khó lòng tưởng tượng được xuất thế, tiềm lực của những người có dòng máu bất tử thần diệu đều siêu việt.

Thần Nam vào Côn Luân Huyền giới đã được 4 tháng, tu vi tiến một bước dài, tuy chưa bước vào lục giai trung cấp lĩnh vực, nhưng hẳn tin rằng còn cách không xa.

Hắn gọi Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đến nơi tu luyện, muốn tăng thực lực cho hai con rồng.

Tiểu Phượng Hoàng lắc lắc lư lư bay theo, hiện tại lớp lông nhung của nó dày cả thốn, lộ rõ những sợi lông bảy màu rực rỡ, tuy chỉ lớn cỡ lòng tay nhưng cộng với lớp lông vào cũng dài tương đương một xích.

Linh trí phát triển, Tiểu Phượng Hoàng nhận ra nó và tiểu long không có quan hệ máu mủ gì nhưng nó thích theo đuôi nên vẫn bám sát gót Long Bảo Bảo.

Thần Nam mở nội thiên địa ra rồi cùng hai con rồng tiến vào, Tiểu Phượng Hoàng bay theo.

Mộng Khả Nhi đang đả tạo dưới gốc đình địa thần thụ, thật sự nàng đã coi đây là thánh địa tu luyện, dần quên mất rằng mình bị bắt vào đây. Tiểu công chúa tuy không vui nhưng mỗi ngày cũng đành tu luyện để giết thời gian.

Thần Nam tiến vào, Mộng Khả Nhi không phản ứng gì nhưng tiểu công chúa lại hết sức dữ dội, nghiêng răng nghiêng lợi, nhe nanh múa vuốt.

"Thần Nam, mau thả ta ra không ta sẽ liều mạng với ngươi. Ta không chịu nổi nữa, sắp phát điên rồi."

Hiện nhiên hành động dạo dẫm này vô dụng, hiện tại đang ở trong Côn Luân Huyền giới, Thần Nam không đời nào thả cô nàng ra.

"Ồ, đây là... Phượng Hoàng! Trời ạ, xú bại loại người sao tài thế, không chỉ tìm được hai con rồng mà cả một con Phượng Hoàng nữa, ta đổ kị quá." Tiểu công chúa phát hiện Tiểu Phượng Hoàng rồi thì kinh hãi há hốc mồm, nhanh chóng chạy tới, ôm Tiểu Phượng Hoàng đang mơ mơ hồ hồ vào lòng.

Thần Nam bước đến gốc đình địa thần thụ, tung mình lên cao mười mấy thước hái một trái thiên sứ chi tâm trên cành.

"Đúng là kích động mà!" Tử Kim thần long hưng phấn kêu gào: "Cuối cùng cũng được ăn trọn một quả thiên sứ chi tâm, nhưng tiểu tử người thật đáng ghét, mãi giờ mới nhớ đến bản thần long. Nhưng long đại gia cao hứng quá, ha ha ha... sắp khôi phục được lục giai

rồi, grào."

Tử Kim thần long đương nhiên kích động, không ai hiểu rõ hơn nó giá trị của thiên sứ chi tâm, lần trước đại chiến ở Sở quốc hoàng cung đại, thiên sứ bị Đại ma giết đã văng ra quả tim, tuy chỉ còn hai, ba thành sức mạnh, lại chia ra cho nó và Long Vũ nhưng nhờ đó mà nó gia tăng được thực lực cực lớn.

Định địa thần thụ có công năng thần kỳ nên hấp nạp được thiên sứ chi tâm, tụ tập toàn bộ sức mạnh của thiên sứ, bằng không sao có thể khiến lão du côn hưng phấn kêu ầm lên được?

"Nhất định rất ngon." Long Bảo Bảo vẫy đôi cánh màu hoàng kim, quyền đầu nắm chặt, trong mắt ánh lên niềm khao khát.

Tiểu Phượng Hoàng mơ hồ háy mắt, ngẩn ngơ trong lòng tiểu công chúa nhìn Thần Nam hái thiên sứ chi tâm ở trên cao.

Tiểu công chúa cực kỳ tức khí, ở trong tiểu thế giới này mấy tháng rồi, dùng đủ cách vẫn không thể đến gần thần thụ, mắt thấy tiên quả mà đành bó tay. Sau này cô nàng được Mộng Khả Nhi cho biết, vùng thiên địa này rất có thể do Thần Nam sáng tạo khiến tiểu ác ma kinh hãi trốn tránh, không dám tin tưởng.

Thần Nam hái hai trái thiên sứ chi tâm và một nguyên anh quả, tiểu công chúa nhíu đôi mày xinh đẹp, mắng thảm: "Đồ đáng ghét."

"Vù, vù."

Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo lao tới như điện quang, ngay cả Tiểu Phượng Hoàng cũng giằng khỏi lòng tiểu công chúa, lắc lắc lư lư bay tới chỗ Thần Nam.

Thần Nam vẫy tay: "Con lươn kia, Bảo Bảo nữa, nghe cho rõ đây, ăn thiên sứ chi tâm xong, ta giao cho hai người một nhiệm vụ..."

Nhiệm vụ đó không có gì phức tạp, chỉ là đem nguyên anh quả đến giao cho Nạp Lan Nhược Thủy. Cùng ngày hấn càng tiếp cận cảnh giới Tiên Võ, bắt buộc dĩ phải cân nhắc một vấn đề, tuế nguyệt vô tình, khi hấn bước chân vào cảnh giới vĩnh sinh bất diệt, chưa biết chừng

Nạp Lan Nhược Thủy không chống nổi thời gian xâm thực, có khi đã...

Nguyên anh quả ngưng tụ sinh mệnh chi năng và sức mạnh cả đời của một lục giai cao thủ, Nạp Lan Nhược Thủy lại là y thuật thánh thủ, khẳng định biết cách sử dụng tinh hoa sao cho hợp lý, nếu nàng hoàn toàn hấp thụ được, dù không tiến vào cảnh giới lục giai, sống thêm vài chục năm chắc không thành vấn đề.

Hiện tại hắn không dám hứa hẹn gì với nàng, cũng không dám ra mặt, đành giao nhiệm vụ cho hai con rồng. Nghe hắn nói xong, cả hai con rồng chăm chăm nhìn thiên sứ chi tâm, liên mồm nói đơn giản.

Tiểu công chúa giận dữ giậm chân, bất mãn làm bầm: "Quả nhiên xú bại loại đất Nhược Thủy tử tử đi."

Sắc mặt vốn bình tĩnh của Mộng Khả Nhi thoáng hiện dao động tình cảm, nhưng tan biến rất nhanh, lại trở về với dáng vẻ tiên tử trên trời như trước.

Tử Kim thần long nuốt tươi trái thiên sứ chi tâm, đoạn rồng lên khiến cả vùng thiên địa rung động kịch liệt, nhanh chóng lướt vào vùng hỗn độn.

Tu vi của nó vốn vượt xa lục giai, bởi vô tình mất long nguyên mới trở nên yếu ớt như vậy, nhưng cảnh giới thủy chung không đổi, cái thiếu chỉ là nguyên khí, hiện tại hấp thu sinh mệnh chi năng và sức mạnh cả đời của một thiên sứ, nó nhanh chóng trở lại trạng thái lục giai, đương nhiên phải chịu đau đớn nên mới lao vùng hỗn độn.

Long Bảo Bảo tịnh không nuốt ngay mà từ từ thưởng thức, cặp mắt nhắm tít lại, ra chiều khoan khoái.

Cùng lúc, Tiểu Phượng Hoàng tử thân kêu lên: "Ta cũng muốn..."

Long Bảo Bảo hơi do dự, sau cùng đưa bàn tay nhỏ xíu cầm nửa trái thiên sứ chi tâm cho nó.

"Không..." Ai ngờ Tiểu Phượng Hoàng lắc đầu cự tuyệt hảo ý của tiểu long, mắt sáng rực nhìn Thần Nam.

Thần Nam cũng tương đối thích nhóc con Tiểu Bất Điểm này, nhưng mấy lão yêu ma thương cho nó uống địa nhũ, hấn cho rằng vậy là đủ rồi, không cần thiết ăn thêm linh quả nữa.

"Tiểu Bất Điểm ngoan, lần tới sẽ cho ngươi một trái thiên sứ chi tâm thật to."

"Ta cũng muốn..." Tiểu Phượng Hoàng lặp lại yêu cầu, lắc lắc lư lư bay đến trước mắt Thần Nam, tỏ vẻ đáng thương, đôi mắt ầng ậng nước, thật sự khiến hấn mủi lòng.

"Chuyện này..." Thần Nam còn đang cân nhắc xem nên khuyên Tiểu Bất Điểm này thế nào, "vù", Tiểu Phượng Hoàng đang lừ đừ đột nhiên nhanh như chớp dấy lên một làn gió cạnh hấn rồi lao vút lên không.

"A... tên nhóc hư hỏng kia, quay lại cho ta." Thần Nam vội vàng lao lên không đuổi theo.

Tiểu Bất Điểm tỏ vẻ đáng thương nhân lúc hấn lơ đãng mà cướp luôn nguyên anh quả, đang lừ đừ, nó đột nhiên lao lên không như ánh chớp.

"Trời ạ!" Thần Nam thật sự bất lực với tên nhóc lừa đảo!

Chương 95

Bí ẩn về Hồ vương Tiểu Ngọc

"Mau dừng lại, không thì ta không khách khí đâu!"

Nhưng mặc Thần Nam uy hiếp kiểu gì, Tiểu Phượng Hoàng không hề có ý giảm tốc độ, vẫn lượn như điện quang trên không, bay đông dạt tây, nhanh chóng hấp thụ nguyên anh quả.

"Trời ạ!" Thần Nam thật sự tức tị, vạn vạn lần không ngờ bị Tiểu Bất Điểm lừa gạt, còn cho rằng nó đáng thương, đâu ngờ giáo hoạt thế.

Tiểu Phượng Hoàng hấp thụ hết nguyên anh quả, sau cùng cũng lắc lư đáp xuống, bất quá nó hình như biết mình sai, trực tiếp nấp sau lưng Long Bảo Bảo.

Thần Nam vô cùng giận dữ, không ngờ lại bị Tiểu Bất Điểm lòn, bèn đưa mắt nhìn tiểu long: "Có phải tiểu thần côn người dạy nó, thủ pháp giống lắm, vẫn kiểu giả hồ đồ ăn người đó."

Đó đúng là thủ pháp của tiểu long, bình thường con rồng tham ăn vẫn thi triển thủ đoạn kiểu này, bất quá nó cảm thấy vô cùng uất ức, lắc đầu: "Thần dạy, nói dối dễ làm người ta quên mất bản ngã, ta căn bản không dạy Tiểu Bất Điểm."

Xem ra không phải tiểu thần côn dạy, bất quá câu tiếp theo của Long Bảo Bảo khiến Thần Nam hiểu rõ ngọn ngành.

"Có khả năng là... chịu một chút ảnh hưởng của ta." Nói đến đây, Long Bảo Bảo tỏ vẻ ngượng ngập, bởi hành vi của Tiểu Phượng Hoàng hoàn toàn học theo nó, bình thường nó đến gây họa khắp nơi trong Côn Luân yêu tộc, Tiểu Phượng Hoàng bám theo, đương nhiên học theo.

Thần Nam phát điên, sức mạnh ảnh hưởng được lắm! Tiểu Phượng Hoàng mới xuất sinh chưa lâu đã bị tiểu long dẫn dắt thành thế này, sau này chắc chắn thành một "bảo bảo có vấn đề."

"Sao nó bay nhanh như chớp nhỉ? Tiểu Bất Điểm không phải mới học phi hành sao?" Thần Nam nghi hoặc.

"Nó? Biết bay lâu rồi! Cộng thêm ngày nào cũng uống địa nhũ, không nhanh không được." Tiểu Long có phần ghen tị, lẩm bẩm.

Tiểu Phục Hoàng lấp ló sau lưng Tiểu Long nhìn Thần Nam, giọng nói nhỏ lại có phần khiếp đảm: "Xin lỗi, bình thường ta thấy mẹ vẫn làm vậy, vừa nãy hoàn toàn là phản xạ có điều kiện, không nén được mà thôi."

Thần Nam triệt để tắc họng, không biết Tiểu Bất Điểm mơ hồ hay giả hoạt nữa, đó mà là Tiểu Phục Hoàng mới xuất sinh sao!

"Àm, âm, âm."

Vùng hỗn độn vang lên những tiếng nổ động trời, Tử Kim thần Long phá cấp bậc, bắt đầu vận vẹo.

Long Bảo Bảo cũng kêu lớn, đột nhiên ảo hóa thành long thân gần hai chục trượng, lao sang một hướng khác trong vùng hỗn độn, thiên sứ chi tâm cũng bắt đầu có tác dụng tại thể nội nó.

Thần Nam chưa kịp rời ánh mắt, toàn thân Tiểu Phục Hoàng đột nhiên bốc lên hỏa quang ngàn ngọn, gáy lên từng tràng trong veo, lao sang một vùng hỗn độn khác.

Thần Nam lắc đầu nhăn nhó, nguyên anh quả lại trở thành tiện nghi cho Tiểu Bất Điểm, nó vừa xuất sinh đã ngày ngày uống địa nhũ, ăn linh quả, giờ lại phục dụng nguyên anh của lục giai tu luyện giả, có trời mới biết thành tựu sẽ đến mức nào.

"Phần của Nhược Thủy tính sau vậy, dù sao cũng còn cơ hội."

Hiện tại nội thiên địa sạch bách, ba họa hại đều có thu hoạch, đang luyện hóa linh lực.

Thần Nam nhanh chóng rời khỏi nội thiên địa trước khi tiểu công chúa đuổi theo, đoạn nhanh chóng đóng lại.

Mấy ngày sau đó hắn tham ngộ huyền học, thử các kiểu vong pháp, ngộ pháp, sáng pháp. Mãi đến khi lão yêu ma Đoan Mộc mang Hồ vương Tiểu Ngọc tới tìm, hắn mới tỉnh lại.

"Cuối cùng sắc hồ người cũng quay lại."

Đến Côn Luân Huyền giới không lâu, hắn đã thả Tiểu Ngọc khỏi nội thiên địa, sau đó muốn tìm nó khó như mò kim đáy bể, tựa hồ nó đã mất tăm mất tích.

Hắn còn cho rằng Tiểu Ngọc đã bị yêu quái nào đó bắt chẹn rồi, giờ nhìn thấy Hồ vương ngênh ngang theo sau Đoan Mộc đến đây, không khỏi hơi kinh ngạc.

Bất quá việc khiến hắn kinh ngạc còn nhiều, Hồ vương chỉ lớn cỡ con mèo ướp lại dám khinh thường hắn, nói ra tiếng người: "Tên xấu xa đáng ghét, hiện tại vẫn còn muốn khi phụ ta, người không có cửa đâu! Đoan Mộc gia gia mau giúp cháu giáo huấn hắn."

Thần Nam thiếu điều ngã ngựa, con sắc hồ này lại nói được tiếng người, đúng là bất khả tư nghị! Dù đây là Côn Luân Huyền giới nhưng Tiểu Ngọc mới tới có mấy ngày, làm sao nhanh chóng tu luyện thành yêu quái thế được?

"Sắc hồ...người..." Thần Nam triệt để tắt tiếng.

Đoan Mộc bật cười: "Ta thấy chắc hai bên có hiểu lầm, thôi bây giờ nể mặt ta, việc trước kia cho qua hết."

"Đây...thật ra là chuyện gì? Con tiểu miêu này sao lại biết nói tiếng người?" Thần Nam nghi ngoặc, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Tiểu Ngọc từng bị Thần Nam áp bức nhiều lần, hiện giờ có ngọn núi lớn để dựa vào, gan mật cũng lớn hơn, nghe Thần Nam gọi mình bằng mấy danh từ nó ghét nhất "sắc hồ", "tiểu miêu" thì liên tục hàm hừ, sau cùng không nhịn được, nhảy lên mình địch nhân, định "cho một bài học"...

Bất quá Thần Nam nắm nó chặt cứng, nó giãy giụa như con nít bị bắt nạt, đôi tiểu hồ trảo mềm mại như nhung cào cào vào tay Thần Nam,

liên tục mắng: "Ta cào, cào, cào..."

"Ta khinh, sắc hổ ngươi còn chưa có tư cách đó."

Dù Tiểu Ngọc không khiến hấn thương tổn nhưng quả thật cũng không đẹp mắt gì, bất luận thế nào Hồ vương cũng có quan hệ với Đoan Mộc, hấn không tiện gây thương tích cho nó.

Đoan Mộc khẽ gờ tay, dùng vô thượng yêu lực thu Tiểu Ngọc về.

"Tiểu hổ kì thật đã tu luyện đến ngũ giai yêu cảnh..."

....

....

Tại Thập vạn đại sơn ở miền trung Thiên Nguyên đại lục có nhiều sơn tinh dị quái, Tiểu Ngọc là một thông linh hổ vương, tu vi đạt tới ngũ giai cảnh giới, hơn nữa còn là hậu nhân một vị lão hữu của Đoan Mộc, cũng là danh yêu, tu luyện không quá ngàn năm nữa sẽ đủ năng lực hóa thành nhân hình.

Nhưng bất hạnh phi thường ở chỗ trong lúc dạo chơi tại Thập vạn đại sơn, nó vô ý xông vào tòa thần điện trấn áp Tử Kim thần long, bị cao thủ như xác khô trong đó hút hết chân nguyên, kết quả từ ngũ giai trực tiếp rớt xuống nhất giai cảnh giới.

Nó tuy căm tức đến phát cuồng nhưng cũng bó tay, định tìm lão hổ vương gia gia nhờ báo cừu nhưng lão hổ nhiều năm du lịch bên ngoài, mấy chục năm rồi chưa về Thập vạn đại sơn.

Nó đành ôm hận khổ tu trong núi đọi ngày khôi phục nguyên khí. Mấy chục năm vất vả mới khôi phục được tam giai, lại đụng nhằm Thần Nam, suýt nữa xong đời, bi thảm hơn là tu vi một lần nữa rớt xuống nhất giai, khiến nó buồn phiền gần chết.

Sau đó xảy ra một loạt sự kiện, Thần Nam ép nó phải quay về cổ thần điện làm nó phát cuồng, gặp lại đại cừu nhân xác khô kia, tuy ngầm oán hận mà không làm gì được.

Chỉ có tiểu công chúa là đối tốt với nó, lúc về Sở quốc hoàng cung, đã tìm các loại linh đan diệu dược giúp nó khôi phục nguyên khí, nhờ thế nó lại trở lại tam giai cảnh giới.

Lần này nó bị Thần Nam thả vào Côn Luân Huyền giới, không lâu thì gặp Đoan Mộc, nó vẫn nhớ rõ người lão hữu của gia gia, hành động như thể hài tử mồ côi thấy người thân, "ngao" một tiếng nhào vào lòng.

Đoan Mộc được nó kể lại những tao ngộ bi thảm, không chỉ cho nó mấy giọt địa nhũ mà không tiếc hao phí công lực giúp nó khôi phục nguyên khí, đẩy tu vi tiến vào tứ giai cảnh giới. Tuy chưa trở lại thời kỳ đỉnh cao nhưng nó là danh yêu, từ tứ giai có thể nói tiếng người.

Thần Nam tỉnh ngộ, hiểu ra rất nhiều chuyện, chẳng trách Hồ vương lại ẩn chứa nhiều bí mật như thế, từ cảnh giới nhất giai đã tùy ý biến ảo thân thể lớn hay nhỏ, cả xác khô trong cổ thần điện cũng nhận ra nó, giờ thì mọi sự đều hợp lý.

Hiển nhiên Đoan Mộc cũng đoán ra, lão nhân như xác khô kia chính là cổ thần.

Tuy hiểu được một vài tình huống nhưng trong chuyện này, vẫn còn những chỗ Thần Nam thấy mơ hồ.

Lão bắt tử trong cổ thần điện là một nhân vật dị thường nguy hiểm, nhưng muốn giết lão, chắc chắn rất tốn khí lực.

Vì sao cổ thần lại đối đãi với Tiểu Ngọc như vậy, hút sạch nguyên khí của nó? Vì sao lại cho hắn biết tin tức về man thú bị phong ấn và Huyền Vũ giáp? Những chuyện này khiến hắn không hiểu, chắc phải gặp lại mới mong lí giải mọi nhẽ.

"Chàng trai trẻ nên thả hai nữ hài ra, một người là bằng hữu của tiểu hổ, sự môn một người lại có lai vãng với Côn Luân yêu tộc." Về mặt Đoan Mộc đượm nét cười dị dạng.

Thần Nam đỏ bừng mặt, bị lão yêu ma nói thế, hắn phảng phất trở thành kẻ thập phần gian tà, đành phải mở nội thiên địa, thả hai nữ tử ra.

"Soạt", trong sát na hai nữ tử lao ra, lão yêu ma cũng tiến vào, Thần Nam tránh dây dưa với hai nàng, vội vàng vào theo.

Lão yêu ma vừa vào, lập tức bị gốc định địa thần thụ cao gần hai chục thước hấp dẫn.

Chương 96

Đoan mộc nhện không được than vãn: "Hảo thần thụ a, có một kiện thánh vật như vậy, dù phong bế không gian, không hấp thụ thiên địa linh khí, không gian này cũng hóa thành một phương tiểu thiên địa, có thể tự cấp tự túc a!" Lúc này tại khoảng hỗn độn truyền ra tiếng rỗng gầm, phương kêu, hiển nhiên hai rông một phương đã hấp thụ xong linh lực lớn lao, sắp xuất quan.

"Hống....." Long bảo bảo vọt ra đầu tiên, hoàng kim thần long kim quang lấp lánh, dài chừng ba mươi trượng, hai cánh thật lớn tạo nên một cỗ cuồng phong mãnh liệt.

"Grào....." Ngay sau đó tử kim thần long bay đến, lân giáp phát xuất tử quang như ngọc, đồng dạng dài đến ba mươi trượng, tại không trung vũ động như vân.

"Oa ha ha....." Long đại gia rốt cục lại trở lại lục giai lĩnh vực rồi, grào..... tử kim thần long một bên cười lớn, một bên phát ra âm thanh vang trời.

Cuối cùng xuất tràng chính là tiểu phương hoàng, nó ung dung bay đến, thân thể lớn nhỏ không thay đổi, bất quá ai cũng có thể nhìn ra, tiểu bất điểm trước kia không giống với bây giờ, một đôi mắt phương xinh đẹp tràn ngập linh khí, không hề giống lúc trước mơ mơ màng màng, trên người thất thải vũ mao càng thêm chói mắt, từng đợt lưu quang không ngừng phát tán.

Nghe tới tiểu phương hoàng từng nuốt chừng một quả nguyên anh, Đoan Mộc ha ha cười lớn nói: "nguyên lai như thế, trách không được tiểu tử kia lại tiến bộ thần tốc như thế, hôm nay thật là ngày đại phúc duyên a!" Đối với điều này thần nam chỉ có thể cười gượng, cái gì phúc duyên a? cũng bởi tiểu bất điểm gần bần nhiễm bần, cả ngày học theo long bảo bảo.

Rốt cục đã tới lúc rời Côn Lôn, hôm nay hai con rồng tu vi đều đã đạt lục giai, thần nam tin tưởng gấp trăm lần, bây giờ rốt cục có thể đối đầu với các lão quái vật được rồi.

Tiểu công chúa thật sự là tử muội của ác ma, cùng yêu quái bên trong

Côn Lôn huyền giới bày trò tinh nghịch, ở chỗ này không nghĩ đi.

Đành năn nỉ Mộng khả nhân một biện pháp nhờ nàng trở về thông tri tỷ tỷ nàng một tiếng là được.

Tiểu phượng hoàng tuy ở cùng một thời gian ngắn thế nhưng đối với long bảo bảo cùng thần nam vô cùng có cảm tình, khóc lớn nói cái gì cũng không chịu, cuối cùng tứ đại yêu ma nghị sự một hồi rồi ra một quyết định khiến thần nam trợn mắt há hốc mồm, cho phép tiểu phượng hoàng cùng bọn họ cùng đi ra bên ngoài một phen.

Bọn họ có thể yên tâm như vậy, lý do rất đơn giản, tiểu phượng hoàng chính là bắt tử thần điểu, dù bị thần long thi nhau nướng thì sinh mạng lực càng thêm cường thịnh.

Tiểu bắt điểu rất cục thỏa mãn rồi, không khóc nữa, thần nam cũng rất thỏa mãn, có tiểu phượng hoàng này tương lai đứng đầu Côn Lôn, thực sự là một hậu thuẫn cường đại a.

"ta là một tiểu điểu, muốn bay nhanh cũng không nhanh dc, ta nhờ một người mang ta theo.Như vậy yêu cầu có tính là cao không?" sau khi rời Côn Lôn huyền giới, tiểu bắt điểu một bên nói tiếng chim, một bên đáng thương hai đầu long cùng thần nam.

Bỉ tử long khẳng định là sẽ không làm như vậy với tiểu tử kia.

Long bảo bảo cũng không có khả năng chiếu cố nó được rồi, nguyên nhân là tiểu bắt điểu cũng đủ tốc độ có thể đuổi kịp bọn họ.

cuối cùng, thần nam mềm lòng, nhìn không được ánh mắt đáng thương của tiểu phượng hoàng, bảo nó phóng tới đầu vai.

"Thần nam ba ba hảo, tiểu long ca ca xấu!" nghe tiểu bắt điểu nói, thần nam suýt nữa tự không trung rơi xuống, hấn trở thành ba ba tiểu phượng hoàng bao giờ vậy?bất quá, nghĩ đến tương lai có thể bị tiểu phượng hoàng kêu là ba ba hoài, hấn cảm thấy đau đầu.

Bỉ tử long tập tính lưu manh không thay đổi, quay về phía mộng khả nhân cùng bọn hấn vừa rời Côn Lôn huyền giới kêu lớn: "Này, mỹ nữ để ta tiễn ngươi một đoạn!" Mộng khả nhân còn chưa phát tác, tiểu

phượng hoàng liền hô theo: "Này, mỹ nữ để ta tiến ngươi một đoạn!"

"Khứ, ta nói chuyện, tiểu hài tử ngươi chỉ bắt chước theo!" Bĩ tử long lắc đầu nói.

"Thiên nột, là ta tự học! Này, mỹ nữ để ta tiến ngươi một đoạn."

Thần nam quả thật một trận nhức đầu, tứ đại yêu ma để cho tiểu bát điểm này đi theo bọn họ, thật sự là quyết định sai lầm trọng a, coi nó đều học theo hai con thần long, có thể tưởng tượng lớn lên tiểu phượng hoàng sẽ là cái dạng gì a.

Mộng khả nhân vốn định trực tiếp cho bĩ tử long một kiếm, nhưng thấy tiểu phượng hoàng như hình dáng thế, không nhịn được thoáng hiện nét cười.

Lúc chia tay, đoan mộc đã ám chỉ thần nam, hy vọng hắn không gây bất lợi cho mộng khả nhân, hắn bây giờ đương nhiên không nghĩ tới việc trêu chọc nàng.

Song, tại bên trong Côn Lôn huyền giới, mộng khả nhân chưa từng cùng thần nam nói qua một câu nào, bây giờ đột nhiên đối thần nam mở miệng, nói: "Hảo, ta nhờ bọn họ tiễn ta một đoạn."

" "A" thần nam có chút kinh ngạc, tử kim thần long càng há to miệng, long bảo bảo tắc nhỏ giọng nói thềm một câu: "Chớ quá tin tưởng lòng dạ nữ nhân"

"Chớ quá tin tưởng lòng dạ nữ nhân"

Tiểu phượng hoàng lại bắt đầu học thiệt.

" thế nào, không muốn? ngươi sợ hãi điều gì?" vốn sắc mặt bình tĩnh mộng khả nhân, từ từ thần sắc lộ ra một tia khiêu khích.

"Phải? ta sợ cái gì!" Thần nam ngự không phi hành, đi tới.

Mộng khả nhân giá ngự ngọc đài rất nhanh qua một bên, rồi sau đó tạo nên một trận Quang Hoa, phi tới tử kim thần long, nói: "đi thôi"

"

Thần nam cười to, đồng dạng phi tới trên lưng bĩ tử long rất nhanh về phía trước phóng đi.

"Nga, quang minh đại thần côn tại thượng! Thần nói, người đàn bà sau một thời gian dài hận một nam nhân thì chính mình cũng nửa hận nửa yêu rồi." Long bảo bảo chớp chớp đôi mắt to nhìn tiểu phượng hoàng thì thắm.

Quả nhiên, tiểu bắt điểm lại bắt đầu "học nói theo cha mẹ" kêu lên: "Thần nói, người đàn bà sau một thời gian dài hận một nam nhân thì chính mình cũng nửa hận nửa yêu rồi."

nghe thấy thế, mộng khả nhân thiếu chút nữa rút kiếm, bắt quá, cuối cùng nàng thở dài một tiếng, nói: "Thần nam, ta hiện suy nghĩ người nợ ta một thứ tại Tây phương."

"Hắc, người không phải lại muốn lấy mạng của ta đó chứ?"

"không, là định địa thần thụ bên trong nội thiên địa của người, ta muốn mượn nó để phong ấn ác ma tại đạm thai thánh địa."

"..... tạm thời sợ rằng không thể, bởi vì ta [bây giờ cần nó để chiến đấu!" Thần nam cự tuyệt, hấn sấp chinh chiến tại đố gia huyền giới, quyết không có khả năng cho thánh vật đi ra ngoài.

"hừ, ta chỉ là tạm thời mượn người một đoạn thời gian, khi

sát khí ác ma lắng xuống, ta sẽ lập tức đem thần vật trả lại người."

Mộng khả nhân, tiên tử thánh khiết phần đong tu luyện giới đối với nàng vô cùng kính trọng, nếu nàng đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, có thể nói ko một người nào cự tuyệt.

định địa thần thụ chính là tuyệt thế bảo vật, nhưng hai người dù sao đã từng phát sinh đoạn một sự tình, đây là một cơ hội hòa hoãn một chút tâm tình đối địch.

đương nhiên, điều này là mộng khả nhân tại trong phút chốc sinh ra

chút tâm tình, bất quá, trong nháy mắt nàng liền bình tĩnh trở lại, âm thầm tự trách chính mình, thế nhưng mới vừa rồi đã lộ ra một ít tâm tính tiểu nữ nhân.

"Đạm thai thánh địa rốt cuộc phong ấn ác ma gì?" Thần nam thủy chung tồn tại nghi hoặc, bây giờ rốt cục có thể nhân cơ hội này hỏi rồi.

"không biết, không có kể lại ghi lại."

"là người nào thực hiện phong ấn này? vì sao không hoàn toàn tiêu diệt ác ma đó?"

"đại khái tại ngàn năm trước đã bị phong ấn rồi. Có thể hoàn toàn tiêu diệt? hừ, sợ rằng trong thiên hạ không có một người sở hữu thần thông như thế, phải biết rằng ngàn năm trước đạm thai tổ sư liên hợp nhiều tiên thần cao thủ, có khả năng tương đương người tiến hành phong ấn, chứ không thể hoàn toàn tương chi diệt sát.

Thần nam hít sâu một cái, nhân vật này rốt cuộc là ai? bây giờ Đạm Thai Tuyền đã thành một phương tiên chủ, nếu năm đó ác ma kia ngay cả nàng và chúng thần đều không thể áp chế thì người này sẽ có thần thông như thế nào? tuyệt đối phải là một nhân vật vô địch trong truyền thuyết, nên phong ba hấn gây ra thời đó tất không nhỏ.

"được rồi, chờ ta xong xuôi một ít chuyện trọng yếu bên mình, sẽ tới bái phỏng đạm thai cổ thánh địa, đến lúc đó....." Thần nam bỏ lửng câu nói, bởi vì hấn không thể khẳng định, rốt cuộc phải tiếp tục phong ấn hay giải cứu ác ma kia, không biết vì sao hấn có một loại cảm giác, tựa hồ người bị phong ấn cùng hấn ít nhiều có chút liên quan.

có lẽ đây là cơ hội khám phá bí mật vạn năm trước, bất quá trước hết hấn phải có thực lực cường đại làm hậu thuẫn, bằng không có thể sẽ phải chết trong tay ác ma kia.

Mộng khả nhân bình thần chậm rãi nói: "nếu người cho đạm thai thánh địa mượn định địa thần thụ, ta và tất cả mọi người đối với người cảm kích vô cùng, được rồi, nếu người thực sự có ý nghĩ này, có thể tùy thời tới hoàng thành sở quốc tìm ta."

dứt lời, mộng khả nhân phóng lên cao, ngự ngọc đài bay khỏi.

"Được, ta biết rồi." Thần nam phát phát tay.

Tiểu phượng hoàng tựa hồ cũng biết nặng nhẹ, đang nói chuyện chánh sự thì cũng không có làm loạn, chỉ lúc cuối cùng học theo hình dáng thần nam giơ giơ cánh chim, kêu lên: "Được, ta biết rồi."

mấy tháng trước, thần nam nhất chiến thành danh, tại đông thổ được xưng thanh niên đệ nhất cao thủ, truyền khắp đông tây phương, tất cả mọi người đều biết.

Hắn không muốn gặp mặt mọi người mà thẳng tới Đỗ gia huyền giới. dựa theo tin tức tại Côn Lôn huyền giới thu được thần nam chỉ tử kim thần long xuyên vân phá vụ, hướng phía bắc đông đại lục bá nguyệt quốc bay đi.

Chương 97

Đỗ gia huyền giới

Bái Nguyệt quốc dân cư đông đúc, cùng Sở quốc, An bình quốc xưng là Đông đại lục tam đại bá chủ quốc gia, quốc thổ diện tích quảng đại, núi cao vô số, giải đất mà Đỗ gia huyền giới nằm là khu vực nổi danh Thái hành sơn.

Thái hành núi non liên tục không dứt, từng đạo núi non trùng điệp, giống như một hung long bình thường nằm úp phục trên mặt đất. Mặc dù biết Đỗ gia huyền giới chắc chắn ở trong núi non Thái hành, bên trên ngọn cao phong thứ hai mươi bảy, nhưng tại đây núi non trùng điệp, quả thật rất khó tìm.

Cũng may, hôm nay Thần Nam có thể phi hành, còn có Long Bảo Bảo cùng Tử Kim Thần Long trợ trợ.

một người hai long phân ba phương hướng, bắt đầu quần đảo trên Thái hành sơn tìm kiếm ngọn cao phong thứ hai mươi bảy. công việc này vô cùng chán ngắt, liên tục ngàn dặm tìm một tòa tọa cao phong, năm ngày sau hai người một con rồng hội hợp cùng một chỗ, cuối cùng xác định tới hơn mười ngọn núi.

Bởi vì nơi này cao phong tán hạ xuống các nơi, hơn nữa núi cao tiếp núi cao, bọn họ lại không cùng sử dụng một loại tìm kiếm, bắt quá, tại một khu rừng thấy dấu ấn của mười một người, ở một ngọn núi, Thần Nam rất cực cảm giác được có chút không tầm thường, hẳn cảm giác bốn phương tám hướng thiên địa linh khí tựa hồ đều hướng về ngọn núi này hội tụ.

" không cần tìm nữa, ngọn núi này nhất định chính là ngọn cao phong thứ hai mươi bảy, cũng chính là tọa độ của Đỗ gia huyền giới " Thần Nam khẳng định nói.

" Làm sao người có thể khẳng định ?" Tử Kim Thần Long hỏi.

" Dụng tâm cảm ứng, có thể phát hiện nơi này linh khí ba động khác thường.

Trong mỗi một người, huyền giới đều muốn cùng thể giới hiện tại tương thông, phải có địa linh khí khổng lồ bổ sung nhu cầu của huyền giới.

Xem Đồ gia như vậy, một cường đại địa gia tộc, nhất định sẽ ở huyền giới bên trong thiết trí một ít trận pháp, giúp cho linh khí lưu thông nhanh hơn.

Như vậy, có thể phán đoán Đồ gia huyền giới tựu lúc này ở ngọn cao phong thứ hai mươi bảy cao chọc tận trời, như một pho tượng siêu cấp viển cổ cự thú đứng ở nơi đó, khí thế bàng bạc. Thần Nam dẫn đầu xông lên rồi đỉnh núi, hai con rồng đuổi theo sau.

Khi vừa mới đi tới đỉnh núi, núi đá, cây rừng đột nhiên đều không thấy, bắt đầu xuất hiện vô vàn huyền tượng, kẻ khác cảm giác hôn hôn mê mê, muốn ngủ không dậy nổi.

" Cổ quái a. tựa hồ là mê hồn trận." Thần Nam nhẹ giọng nhắc nhở nói.

Tử Kim Thần Long vừa muốn cười to, Thần Nam vội vàng dừng nó lại, bất quá, con rồng lưu manh vẫn như cũ đắc ý phi phàm, phóng thấp giọng âm kiêu ngạo cười nói : " ta mặc dù không dám nói là 'bách trận thông ', nhưng ta còn muốn nói, loại. này trận pháp đối với ta mà nói như ăn sáng một lúc là xong, phải biết rằng năm đó ta từng đắm chìm trong thế đạo chừng hơn mười năm lâu.

" Rồng du côn rất nhanh bạt điếu một ít cổ thụ cao lớn, ném đi mấy tảng đá lớn, phá đi mê hồn trận nhưng không thành. Rồng du côn cũng không dừng lại, thoáng tự hỏi rồi một chút lại bắt đầu làm tiếp.

Khoảng nửa canh giờ sau nó mới dừng lại nói : "Đồ gia nhân thật sự là cẩn thận, trừ mê hồn ngoại trận còn có ba tuyệt sát trận, cũng may ta tinh nghiên đạo phá trận này, bằng không hôm nay chúng ta nói không chừng còn không có cái mà ăn.

" Một đạo thông lộ đường kính chừng mười trượng tạo thành không gian chi môn xuất hiện tại ngọn núi, quang mang tỏa rộng, có vẻ tráng lệ kỳ dị.

" Đây là nhà của tiểu Đổ tử ư?" Long Bảo Bảo tò mò đánh giá không gian chi môn, nói: "Xem hình dáng bên trong nhất định rất rộng lớn, nói không chừng cũng như Côn Lôn huyền giới, có vườn tiên quả viên chi loại tốt đó nha.

" Tiểu Long lộ ra thần sắc mơ màng, nói: " chúng ta nhất định sẽ quây một hồi, nếu có địa phương như vậy, yên tâm giao cho ta, ta nhất định hủy diệt nó hoàn toàn.

" " Hic, chỉ biết ăn, béo ú sắp thành tiểu bì cầu rồi.

" Thần Nam nhẹ nhàng gõ nó một cái.

" Hic, chỉ biết ăn, béo ú sắp thành tiểu bì cầu rồi." tiểu Phượng Hoàng cũng phụ họa nói theo, bất quá, ngay sau đó nói thềm: " kỳ thật ta cũng rất muốn ăn....." Thần Nam nhìn chằm chằm vào hai con rồng, nói: " chúng ta lần này tìm tới cửa, không phải cùng với Đổ gia quyết sống chết, ta tự biết mình, trước mắt với tu vi của ta, nếu xâm nhập Đổ gia huyền giới bị phát giác, cam đoan hữu tử vô sanh, chính là hơn nữa các người hai người cũng không đủ đối phó với Đổ gia cao thủ.

" Tử Kim Thần Long hôm nay khôi phục sáu giai cảnh giới, lòng tin tưởng tăng gấp trăm lần, nghe vậy bĩu môi nói: " Hừ, vậy làm như thế nào để đánh đây?" " Đổ gia huyền giới lão cao thủ, tựa hồ không thể xuất li phiến huyền giới này, chúng ta chỉ cần thủ tại không gian chi môn bên ngoài huyền giới thì các cao thủ tuổi trẻ Đổ gia đến một người diệt một người, xem các lão già Đổ gia làm gì ?

" " chủ ý này không sai, đúng rồi, ta thích nhất tại cửa nhà người ta đánh nhau, hắc hắc....." Rồng du côn tà ác nhớ tới một ít chuyện cũ, cười ngây ngô đứng lên.

Long Bảo Bảo quay về không gian chi môn ngăn người,, lúc này đột nhiên nói: " ta cảm ứng được rồi một người có khí tức cường đại khó có thể tưởng tượng tồn tại ở nơi này, không là một siêu cấp viên cổ cự ma ?" Tiểu Phượng Hoàng cũng có gật gù đầu nói: " ta cũng cảm giác được hình như có một đại hung ma bên trong.

" kỳ thật, Thần Nam cũng có loại cảm giác này, bất quá vẫn không thể xác nhận, nghe Tiểu Long nói như thế, hấn nhú mày, nếu đây là cao thủ thực sự của Đổ gia, thì tình huống thật sự không ổn a!" không việc gì, mặc kệ hấn mạnh thế nào, đều không có khả năng ra ngoài đây, ta còn có phương pháp khác đối phó bọn họ.

Cuộc phản kích chính thức từ bây giờ bắt đầu !" Thần Nam cũng không tiến vào Đổ gia huyền giới, hấn không cần mạo hiểm, chỉ là giơ lên một khối ngàn cân cự thạch, dùng sức ném vào, rồi sau đó để cho Bĩ tử Long cùng Long Bảo Bảo bắt đầu hồng khiếu.

Long khiếu rung trời, vang khắp Thái hành sơn, hướng tới lối vào Đổ gia huyền giới, người bên trong có điếc cũng phải dậy.

quả nhiên chỉ một lát sau, từ trong Đổ gia huyền giới lao ra một đội nhân mã hơn ba mươi người võ công cao thấp khác nhau, những người này đều rất tuổi còn trẻ, hiển nhiên đều là thế hệ trẻ của Đổ gia. Tên lĩnh đội cao giọng nhìn Thần Nam quát : " ngươi là người phương nào, dám đến nơi này đại náo, ngươi không biết đây là địa phương nào a?" "

Nơi này không phải là Đổ gia huyền giới a, chẳng lẽ rất đặc thù ?" Thần Nam dương dương nói, thoạt nhìn phi thường bất cần.

" hừ, nếu biết đây là Đông thổ hoàng tộc Thánh địa, còn dám tiến đến giảo loạn, ta xem ngươi là kẻ chết rồi !" tên lĩnh đội kia thật sự là phi thường tức giận, cho tới bây giờ không có phát sinh loại tình huống này, tự nhiên có người tới cửa làm loạn.

" Hừ, hoàng tộc này với hoàng cầu đều không sai biệt lắm !" Tử Kim Thần Long dài một trượng, rất nhanh phóng lớn thân thể, hiển lộ một đại long đầu.

" a, long..... Thần Long!" Lĩnh đội kinh hãi thất sắc, đồng thời như là hiểu được cái gì rồi, thất thanh cả kinh kêu lên : " chẳng lẽ ngươi là Thần Nam?" "

" Thần Nam đã nhìn ra ba mươi người tu vi này có hạn, thậm chí những người này còn không có đạt tới giai cấp vị cảnh giới, bất quá, chỉ là quân giữ cửa tầm thường mà thôi, hấn không nghĩ sẽ xử khó

bọn họ, quát lớn : " nhanh đi bên trong thông tri, nói yếu mệnh tổ tông tới, các lão già Đổ gia cao thủ, tắm rửa sạch sẽ rồi ra cho ta khai đao !" ba mươi người nọ cảm như hén, bây giờ Đổ gia huyền giới ít người không biết đại danh Thần Nam, hấn đã trước sau chém giết Đổ gia không ít cao thủ trẻ tuổi, tám cao thủ kiệt trung đã chết trong tay hấn sáu người, kể cả đệ nhất,cao thủ Đổ Hạo ngày cũng bị hấn chém đầu.

Những người này rất nhanh hướng lui về phía sau, trong chớp mắt liền tiêu thất tại không gian chi môn bên trong Đổ gia huyền giới vô cùng rộng lớn, những người này lập tức báo tin, cũng phải mất một đoạn thời gian.

Qua một canh giờ, không gian chi môn truyền ra trận trận ba động, một cỗ đằng đằng sát khí của Đổ gia đệ tử, vọt đến rất nhanh

Những người tuổi trẻ này tuyệt đại đa số đều là nam tử, thân thể các vô cùng kiên mãnh, mỗi người trong tay đều thủ lưỡi đao sắc bén, hàn quang lấp lóe, tất cả mọi người đều mang hơi thở cường giả, hiển nhiên đây là một đội tử sĩ, trải qua tiên huyết tẩy lễ, trải qua tử vong khảo nghiệm, coi sinh tử nhạt như nước ốc.

Thần Nam lắc lắc đầu, nói: "Đổ gia quả thật là con rùa rút cổ, cho các người đến để chết thôi? lời nói khó nghe, các người trong mắt ta giống như con kiến hôi bình thường nhỏ yếu.

" Cả đám người Đổ gia tức giận, phóng về phía trước.

" Lui ra !" tại không gian chi môn bên trong truyền ra một thanh âm trong trẻo, một nữ tử từ bên trong đi ra, nàng mắt mi như vẽ, có thể nói tuyệt sắc, nhưng lại phát ra một cỗ hàn ý lạnh như băng, sát khí trầm trọng tràn ngập.

" Đ....." Thần Nam kinh ngạc, nữ tử này đã bị Thiên sứ bắt đi, chính là Đổ Linh, không nghĩ tới nàng bình yên quay về Đổ gia.

" Thần Nam người thật cuồng vọng, dám đánh tới cửa nhà ta, chúng ta không có đi tìm người gây phiền toái, người nên trốn đi mới đúng, bây giờ dám thượng môn chịu chết, đáng giận, đáng chết !" Đổ Linh lạnh lùng nói.

Thần Nam đột nhiên cảm giác có chút không đúng, Đỗ Linh này cho hắn một cỗ cảm giác kỳ quái, cụ thể như thế nào nói không được, hắn bắt đầu cẩn thận quan sát.

Lần trước, Đỗ Hạo bị giết chết thì, Đỗ Linh cắn răng nghiến răng, nhưng gặp mặt lại nàng hôm nay thì lại rất bình tĩnh, thật sự có chút cổ quái, đồng thời Thần Nam chú ý tới hơi thở nàng có chút không đúng, phảng phất rất hỗn loạn, lại phảng phất rất cường đại, lại có lúc ba động kịch liệt, làm cho người ta không thể nắm được.

" Không lẽ là vị đích thánh chiến Thiên sứ a?" " hừ, xem ra người biết không ít.." Đỗ Linh hừ lạnh rồi một tiếng, nói: " ta không phải thánh chiến Thiên sứ chuyển thế, nhưng mạnh hơn cả thánh chiến Thiên sứ!" " xem ra bởi vì người không phải thánh chiến Thiên sứ, mới được thả trở về.

Nếu là như thế này nói, ta thật không biết người có bản lĩnh gì giết chết ta ?"

" hừ, người lập tức sẽ biết." Đỗ Linh lạnh lùng cười, tuyệt mỹ dung nhan, thiểm hiện ra một cỗ yêu dị đích quang thái.

Chương 98

Song hồn cộng thể

Uh, làm típ phát nữa rồi đi ngủ

"Để cho ta tới!"

Thần Nam vừa muốn tiến lên, Tử Kim thần long liền vọt tới trước

Thấy vậy, Đổ Linh lui về phía sau, nói: "Thần Nam người không dám cùng ta đánh một trận sao?"

"Hả.ta sẽ tự mình ra tay cùng người đánh một trận.

"Thần Nam để cho tiểu phượng hoàng bay lên không trung, hấn đi nhanh về phía trước, hấn thật sự khó có thể tưởng tượng Đổ Linh có bản lĩnh gì, muốn cùng hấn lúc này đã là lục giai cao thủ đánh nhau.

Đổ Linh bay lên trời, động tác đẹp tới cực điểm, như phượng vũ loan phi, nhưng xuống tay lại đặc biệt tàn nhẫn, mười đạo khôn thần chỉ lực như mười đạo kim sắc thần quang xuyên xuống, hướng về phía Thần Nam đánh lại, "Xuy xuy" phá không không ngừng.

Như vậy, Đổ Linh tu vi đã đạt tới ngũ giai đỉnh phong, ần ần như thời kỳ Đổ Hạo phong đầu, nhưng nếu gần bằng loại.

thực lực này, Thần Nam thật sự nhìn không ra đối phương làm thế nào để đánh chết hấn.

Thần Nam gần như đơn giản đẩy về phía trước một chưởng, nhưng dù sao đây là lục giai cao thủ chưởng lực, làm sao ngũ giai cao thủ có khả năng chống lại đây.

Dù có khôn thần chỉ lực quý thần khó lường, nhưng Đổ Linh dù sao vẫn ở vào ngũ giai cảnh giới, căn bản không thể chống lại Thần Nam.

mười đạo kim sắc đích chỉ lực toàn bộ tan biến vào biển chưởng lực của Thần Nam, nhưng dù vậy, Đổ Linh cũng căn bản không tránh né

đạo kinh khí mãnh liệt đó mà tại không trung thi triển Thiên Ma bát bộ tiếp tục về phía trước phóng đi, đồng thời đánh ra ra một đòn Diệt thiên thủ, oanh hướng nọ, bao bọc chưởng lực của Thần Nam.

Có thể dự tưởng, ngũ giai cảnh giới đích Đố Linh, nếu thật sự bị đạo chưởng lực đó bổ trúng, tức liền không chết cũng muốn trọng thương, song, sự tình ngoài dự đoán mọi người, Đố Linh đích thân thể bộc phát ra từng đạo huyết mang màu đỏ, hơn nữa đòn Diệt thiên thủ đánh ra cũng biến thành huyết sắc, nàng lượn vòng qua luồng chưởng lực cuồng mãnh của Thần Nam tay phải hóa hình xuất một cỗ huyết kiếm, hướng về phía Thần Nam bạo liệt bổ tới. Để phá tan lục giai cao thủ cuồng mãnh kinh khí, vậy tất nhiên phải đã ngoài lực lượng lục giai mới có thể làm được.

Trước biến cố phi thường này, Thần Nam thế nào cũng không nghĩ đến Đố Linh cũng đã là một lục giai cao thủ.

nhưng, cho tới bây giờ hẳn hoàn toàn không rõ, đối phương rốt cuộc làm thế nào để che dấu thực lực chân thật

Trước đó, Thần Nam sớm tỉ mỉ kiểm tra hơi thở của nàng, căn bản không có khả năng là một lục giai cao thủ! nhưng bây giờ căn bản hóa tán không được luồng kiếm khí đó, hẳn rất muốn triệu xuất tử vong ma đao nhưng không kịp, hẳn vội vàng đẩy một chưởng mãnh liệt về phía trước.

nhưng dù sao cũng chỉ là một chưởng đánh ra vội vàng, mệnh môn chưởng lực cùng huyết sắc trường kiếm va chạm kịch liệt, lập tức bị kích lùi, Thần Nam bị bắn lùi về sau, sắc mặt trắng bệch, bất quá cũng may không có bị thương.

"Đố Hạo ?" Thần Nam lạnh lùng nhìn chằm chằm Đố Linh, mới vừa rồi hẳn cảm giác được rồi hơi thở của Đố Hạo, có chút tán loạn, lại tịnh không xong toàn tượng, thật sự tà dị tới cực điểm, Đố Hạo rõ ràng đã bị hắn tự tay chém đầu rồi a! Đố Linh chậm rãi tự không trung đáp xuống đất, thân thể bộc phát ra một phiến hoàng kim lẫn huyết sắc tương giao phát ra quang huy chói lóa.

một cỗ lực lượng cường đại ba động ra, hiển nhiên đây là lục giai lực lượng.

"người có thể gọi ta là Đỗ Hạo, đương nhiên cũng có thể gọi ta là Đỗ Linh!" Thần Nam không kinh, cười to : "Nhân yêu? ha ha ha....." Đỗ Linh sắc mặt vô cùng phẫn hận nhìn Thần Nam.

tuyệt mỹ đích dung nhan hiển lộ vẻ yêu dị.

giờ phút này hấn hai mắt đồng tử màu hoàng kim, nơi lòng trắng biến thành huyết sắc, thoạt nhìn có chút khiến người phải sợ hãi, thấu phát ra lưỡng đạo quang mang đáng sợ.

Thần Nam, ta bây giờ đã đạt tới lục giai cảnh giới, bây giờ tu vi không kém chi người, hôm nay đương nhiên phải báo thù tuyệt hận! "Đỗ Linh thân là một nữ tử, nhưng lúc này phát ra thanh âm đàn ông, rõ ràng là thanh âm kẻ đã chết, Đỗ Hạo, thật độc nhất vô nhị.

" Người phách chiếm thân thể mọi người thật sự là quá tàn nhẫn a! "Thần Nam lạnh lùng nói.

" Nói bậy.

Là ta chính mình nguyện ý với ca ca cùng hưởng một thân thể, như vậy sau khi đã chúng ta có thể chánh thức đích đồng sinh cộng tử.

tại thân thể đó lại phát ra thanh âm trong trẻo của Đỗ Linh.

" hai người cộng đồng chiếm cứ một cỗ thân thể, này..... "Thần Nam cảm giác có chút kinh ngạc, thật sự là làm cho người ta có chút giật mình.

Thanh âm Đỗ Hạo vang lên: "Huyết Ma đại pháp của Đỗ gia, chính là thiên hạ đệ nhất Ma Công, tuyệt không kém gì Thần gia huyền công các người.

đáng tiếc ta có thể luyện đến lục giai cảnh giới, chỉ vì nóng lòng tham gia đích đế vương lôi đài đáng ghét vừa rồi, bằng không nếu ta tu vi đạt tới lục giai cảnh giới, làm sao có thể bị hủy khử thân thể ? ta tuy có thể tái sinh, nhưng bây giờ chỉ có thể cùng huyết thân quan hệ với đồng bào mọi người cộng dựng một thân thể, ta hận a!" hấn ngửa mặt lên trời rống to.

Ai gặp được loại tình huống này, sợ rằng cũng muốn nổi giận, vốn là một đường đường bảy thước nam tử, được người tán tụng là thiên tài, tiền đồ không thể hạn lượng, nhưng bây giờ hóa thành thân nữ tử, việc này quả thực không thể tưởng tượng, thống khổ lớn nhất của nam nhân cũng chẳng hơn thế ! "

-Ca ca, ta nguyện ý như vậy, người không cần nghĩ nhiều, như thế, chúng ta luôn có thể mỗi ngày cùng một chỗ rồi.

" Nghe được Đỗ Linh nói, Thần Nam rung mình một cái, luyện ái huynh muội, hay là..... "ta đã sớm cảm giác người có chút không đúng rồi, nhưng không có nghĩ đến chuyện hoang đường như thế.

" Thần Nam lạnh lùng thốt.

trước mắt là tuyệt sắc giai lệ, làm hấn cả người cao thấp đều cảm giác không thoải mái, vì đối mặt một chánh thức Âm Dương nhân làm cho người ta có cảm giác không được tự nhiên.

"ta nhất định giết chết người !" Đỗ Hạo âm lãnh gầm nhẹ nói.

"chờ một chút, ta muốn hỏi một chút, mới vừa rồi ta rõ ràng dò xét thấy, người chỉ ở ngũ giai cảnh giới, vì sao đột nhiên thăng tới lục giai?" "hừ" Đỗ Linh hừ lạnh nói: "không chỉ có linh thức ca ca tiến vào thân thể ta, mà cả sở tu công lực cũng đều chuyển nhập vào trong cơ thể ta, công lực của chúng ta có thể tự do phân hợp, chỉ cần hợp cùng một chỗ có thể phá nhập lục giai lĩnh vực, như vậy cường đại lực lượng dùng để giết người quá dễ dàng!" " Phương pháp tăng công lực này quả thật biến thái, bất quá thế giới này quả thật rộng lớn!" Thần Nam khẽ thở dài.

"Sát!" Đỗ Hạo sớm khó dần nổi, cầm trong tay huyết kiếm vọt tới về phía trước.

Thần Nam nhanh như thiểm điện bay lên trời, nhanh chóng tránh né huyết kiếm của Đỗ Hạo từ trên trời cao lạnh lùng nhìn hấn, nói: "người mặc dù sơ nhập lục giai cảnh giới, nhưng còn xa mới là đối thủ của ta.

" Ít nói nhảm, hôm nay ta nhất định giết chết ngươi, mau mau nhận lấy cái chết!" Đỗ Hạo kiếm khí dựng lên, hướng Thần Nam truy kích.

"ta nói rồi, ngươi không đủ tư cách, bây giờ ngươi còn không có tư cách hướng ta khiêu chiến.

" Thần Nam giống như một trận sương khói, trước mắt Đỗ Hạo tan biến mất, huyết kiếm của Đỗ Hạo chỉ đánh nát một mảnh tàn ảnh, khi hắn lại nhìn quanh tìm nơi hạ lạc của Thần Nam thì phát hiện đối phương đã đứng tại lối vào đồ gia huyền giới, hoàn toàn đoạn tuyệt đường trở về của hắn.

"Đỗ Hạo lần trước ngươi may mắn chạy trốn chết, hôm nay ta xem ngươi giữ mạng sống như thế nào.

" Thần Nam thanh âm lạnh như băng, nhìn Tử Kim thần long và Long bảo bảo, nói: "các ngươi hai người thật sự thiếu kinh nghiệm chiến đấu, kẻ này giao cho các ngươi.

" "Hảo. Long bảo bảo huy vũ đôi tiểu quyền đầu hoàng kim định đánh, nhưng Tử Kim thần long bĩu môi, nói: "hắn có tư cách hòa ngươi chiến đấu, chẳng lẽ thì có tư cách cùng ta đánh một trận ư ? Nói đến kinh nghiệm chiến đấu, trong thiên hạ này sợ rằng còn không có mấy người hơn ta.

Nhớ lại năm đó, long đại gia này ở phiến đại lục là nhất đĩnh nhân vật phong vân đó nha.

" Thần Nam ngăn hắn nói nhảm, nói thẳng: "Ai giết chết trước Đỗ Hạo, lần sau nếu đoạt được thiên sứ chi tâm, hoặc là thu hoạch nguyên anh quả, sẽ được hưởng ngay....." "Sưu", "Sưu" hắn còn chưa nói xong, hai con rồng vọt ngay tới trước.

Long bảo bảo liền hiện ra hóa thân dài hơn một thước, động tác có thể nói tia chớp, chỉ thấy chung quanh Đỗ Linh, một đạo hoàng quang không ngừng xoay tròn, đó là tiểu long không gian tung bay, gần như trong nháy mắt đôi nắm tay nhỏ đã huy ra một trăm quyền, huyết kiếm của Đỗ Hạo sớm đã bị nó đánh nát nhiều lần.

Tử Kim thần long không chút nào yếu thế, vì thiên sứ chi tâm, nó

cũng hóa thành hình dáng long đầu nhân thân, vũ lộng một đôi Tử Kim song tiết côn, vung ngang dọc, hận không lập tức đem Đổ Hạo nghiền thành tương thịt.

Vì thiên sứ chi tâm thật sự kích thích a, hai con rồng quả thực uy mãnh tới cực điểm, Đổ gia huynh muội đáng thương, vừa mới nhắm nháp tư vị lục giai, đã phải nghênh đón một hồi cuồng phong đại vũ.

Vi tránh cho núi cao sụp đổ, hai rồng một người lao lên trời cao kịch chiến, cho dù như vậy, năng lượng ba động quá lớn, cũng làm cho ngọn núi phụ cận rung rồi đổ sụp, thanh thế vô cùng kinh người.

"thiên biến vạn hóa, thân ngoại hóa thân!" Đổ Hạo một tiếng hét lớn, bất quá bây giờ hẳn chính là một tuyệt sắc mỹ nữ, lại dùng sức hô, cũng khó mà thể hiện ra khí thế cương mãnh.

Xoát xoát xoát.. bầu trời đang trong sáng, đột nhiên hôn ám, vô tận huyết sắc nhiễm hồng bầu trời, vài đạo Huyết Ảnh như ẩn như hiện, chuẩn bị đánh lên Long bảo bảo cùng Tử Kim thần long.

Chỉ là, hành động đánh lên còn chưa triển khai, Long bảo bảo phún ra một đạo hoàng kim thánh hỏa, rất nhanh huyết vụ tản ra, lộ ra bốn đạo Huyết Ảnh.

thế nhưng là bốn hóa thân, nhưng không như lần trước bị Thần Nam kích tan thì hóa thân rõ ràng hơn, mi mắt rõ ràng, bây giờ các hóa thân của Đổ Linh phi thường giống nhau.

Hai con rồng liếc mắt nhìn nhau, cùng nói: "một người đánh với hai người hóa thân!" nói xong chúng phân biệt hướng vào đạo huyết sắc hóa thân phóng đi.

Đến lúc này, Đổ Hạo mới có thể thở ra nặng nề một hơi, mới vừa rồi hẳn suýt nữa bị hai đầu long trực tiếp oanh sát, hẳn bây giờ rất cực cũng biết đó là cùng tồn tại lục giai sơ cấp, nhưng đối với tu luyện giả thì chênh lệch cũng là thật lớn.

"Đổ Hạo, muốn chạy trốn ư? ta xem người chạy về đổ gia huyền giới như thế nào!" Thần Nam thủ tại lối vào huyền giới lạnh lùng nhìn hẳn, đã cắt đứt hồi lộ của hẳn.

Chương 99

Đoạn linh nguyên

Đỗ Hạo vẻ mặt ngưng trọng nhìn huyết sắc hóa thân cùng hai con rồng chiến đấu, hắn biết bị thua là chỉ là sớm muộn, nhưng hắn không nghĩ đến việc chạy, mà muốn nhìn ra nhược điểm của hai con rồng, để lần sau giao phong thì còn có kinh nghiệm.

"Phanh" Tử Kim thân long huy song tiết côn, hung hăng nện vào ngực một huyết sắc hóa thân, hoá thân đó tứ phân ngũ liệt, trên trời cao huyết thủy văng tung toé ra, tinh xú vô cùng.

Tiểu long đã thấy rồng du côn giết chết một hóa thân rồi, nó bập bẹ nói: "Chân không nhìn được tấu, không cùng các người chơi!" "Phanh", "Phanh" long bảo bảo hươu đôi tiểu quyền đầu hoàng kim, hai quyền trực tiếp đánh nổ nát hóa thân, huyết thủy vầy ra đầy không trung, rồi sau đó tiểu long trực tiếp hướng không trung đánh tới Đỗ Linh.

Đỗ Hạo học máu, thân thể tổn hao nhiều, bất quá huyết ma chân kinh, quả thật là một loại Ma Công kỳ lạ, có thể xuất các huyết thân, liên lạc với bản thể cũng không phải thật chặt chẽ, cũng không phải có ý nghĩa chủ yếu của thân ngoại hóa thân, bởi vậy hắn cũng không có mất đi nửa cái mạng.

dù vậy Đỗ Hạo cũng kinh hãi thất sắc, hắn đã nhìn ra tu vi của tiểu long, đã tiếp cận lục giai trung cấp cảnh giới, mới vừa rồi tiểu tử kia chưa động đến tu vi chân chính, bây giờ mới bắt đầu phát uy.

một thanh âm già nua vội vàng từ trong Đỗ gia huyền giới truyền ra: "Linh nhi các người còn không mau trở về, không thể cậy mạnh!" Thần Nam trong lòng chấn động, không thể nghi ngờ một lão gia tu vi lục giai đại thành, Đỗ gia lão cao thủ!

Hắn đứng ở lối vào huyền giới, chỗ mồm vào bên trong hô: "ha ha..... các người còn tưởng rằng Đỗ Linh có thể còn sống trở về ư? muốn nàng còn mạng sống, trừ phi các người mạo hiểm tánh mạng đến cứu nàng!"

Lúc này, bốn huyết sắc hóa thân đều đã bị hai đầu long giết chết, chúng đang truy đuổi Đỗ Linh. Nhưng đột nhiên thân thể Đỗ Linh bộc phát ra từng đạo huyết quang, rồi sau đó trực tiếp tự trời cao đáp xuống, hướng phía Thần Nam lao đến.

"muốn qua cửa này của ta? không có khả năng đó đâu!" Thần Nam hét lớn, tay cầm ma đao.

hướng trời cao bổ tới.

Song, Đỗ Linh nhìn như là muốn đánh tới hấn, nhưng cuối cùng cực tốc chuyển hướng lao thẳng xuống, "Oanh, một tiếng lao đầu xuống đất. Trên không trung con rồng cuồng tiếu, Thần Nam cũng ngạc nhiên ngơ ngốc tại chỗ, bất khả tư nghị..... rồi nở nụ cười a! Một tuyệt sắc mỹ nữ, tự nhiên ngốc đầu ngốc não đâm đầu xuống đất, xuyên vào trong thổ tầng..... bất quá, trong nháy mắt Thần Nam bỗng nhiên tỉnh ngộ, chuyển động ma đao, hung hăng hướng bổ tới mặt đất dưới chân.

Một đao cường liệt hất tung một lượng lớn đất cát lên trời," Phốc " một tiếng, từ vết đao cực lớn đó phun ra một đoàn huyết hoa.

" đáng giận! "Thần Nam hung hăng hướng phía cửa vào Đỗ gia huyền giới bổ một đao, phát tiết nỗi giận trong lòng, hấn biết đã để cho Đỗ Hạo trở về.

" Thần Nam, cho ngươi thất vọng rồi, đã quên nói cho ngươi, một khi huyết ma chân kinh luyện đến cao thâm cảnh giới có thể sử xuất 'Thiên lý Huyết Độn đại pháp rồi, ngươi uổng phí tâm cơ ngăn cản ta rồi.

"Thanh âm Đỗ Hạo từ bên trong Đỗ gia huyền giới truyền ra.

" A, cái gì thiên lý huyết độn, bất quá là thổ độn hạ đẳng nhất mà thôi.

"Từ Kim thần long tại không trung kêu lên, phát tiết bất mãn trong lòng, mắt nhìn " thiên sứ chi tâm " bay mất, nó đương nhiên mất hứng rồi.

Bấy giờ Đỗ Linh mặc dù chạy được trở về, nhưng cùng nàng đi ra có tới hơn mười tử sĩ, vẫn đứng ở bên ngoài đống gia huyền giới như cũ. Những người này không chút nào sợ chết.

mặc dù biết song phương thực lực chênh lệch, nhưng mọi người đều mắt lộ hung quang, hung hăng nhìn chăm chăm vào Thần Nam.

Không chém chết được Đỗ Hạo, Thần Nam căm tức không thôi, bây giờ nhìn thấy đám tử sĩ đang hầm hầm nhìn, hắn gọi haộicn rống: "Đem toàn bộ những người này giết chết cho ta !" "Thôi!" "Thôi!" hai đầu long đồng thời hư thanh, hiển nhiên bọn chúng không nhìn bọn người này nữa mắt, không muốn cùng bọn họ động thủ.

Tử Kim thần long hắc hắc nở nụ cười, nói: "cái này việc nhỏ, nên giao cho tiểu bắt điếm.

" giờ phút này tiểu phượng hoàng đang ung dung tại cách đó không xa, nghe Tử Kim thần long nói vậy, nó vội vàng ngỏng tiểu đầu lên.

Rồng lưu manh bắt đầu làm công tác tư tưởng, nói: "tiểu bắt điếm nếu người đi theo chúng ta, tránh không được, phải gặprát nhiều sự tình đã đã sát giết, cho nên ta phải rèn luyện người.

" "như thế nào rèn luyện ta ?" Tiểu phượng hoàng khiếp khiếp hỏi.

Rồng lưu manh không có hảo ý cười nói: "bắt đầu từ giết người phóng hỏa, bây giờ phải cho người đi biểu hiện.

" tiểu bắt điếm lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói: "nhưng, ta sẽ không làm sao a!" "không việc gì, cứ từ từ người sẽ thấy.

" Rồng lưu manh nói xong, vận dụng long lực bao vây lấy tiểu phượng hoàng, rồi sau đó ném nó bay tới đây giữa vòng vây tử sĩ.

Đống gia đệ tử đều nhận thấy đó chính là thần điêu phượng hoàng, tuy nó còn rất nhỏ, nhưng tất cả mọi người không dám khinh thường, kiếm khí, chưởng lực đồng thời hướng nó đánh tới.

Tiểu phượng hoàng bị làm cho hoảng sợ, hét lớn: "cứu mạng a, cứu mạng a....." nó bay loạn, rồi một sự tình đáng sợ xảy ra, do bị dọa

kinh tiểu phượng hoàng, quanh thân toát ra một phiến thần quang liệt địa, một cỗ ngạt trời đại hỏa xuất hiện tại bốn phương tám hướng, đem tất cả đồ gia đệ tử bao phủ vào bên trong.

"A....." "cứu mạng a....." trên mặt đất tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, một lát sau uở lồi vào Đồ gia huyền giới rồi cuộc không có một cái tánh mạng để lại, tất cả Đồ gia đệ tử bị đốt tro bay khói toả, ngay cả điểm tích tàn tro đều không còn lại, chỉ còn lưu lại một mảnh đất tro sỏi đá. Hai con rồng cùng Thần Nam nhìn mà trợn mắt há hốc mồm, tiểu bất điểm này thần hỏa cũng quá lợi hại rồi, ngay cả trên mặt đất đến hòn đá đều bị thiêu thành tro bụi, nó bây giờ tài không đọi tuổi a, sau khi lớn lên rồi cuộc lợi hại đến loại trình độ nào nha? "Ồ, người đâu? Người nơi này đi đâu hết rồi? Bọn họ như thế nào đều biến mất rồi?" Tiểu phượng hoàng vừa sợ hãi nhắm con mắt lại, bây giờ vừa mở ra, khước phát hiện mọi người đều tiêu thất, liền tò mò hỏi.

Hai rồng một người hoàn toàn không biết nói gì.

Lúc này, bên trong đồ gia huyền giới truyền ra một tiếng thở dài, một thanh âm già nua xuyên thấu qua không chi môn: "Thần Nam, nếu người đã tìm được nơi này, sao không tiến đến nói chuyện, chẳng lẽ người không muốn biết, sự tình ngàn năm trước cha mẹ người thế nào ư?" "

Đương nhiên muốn biết, nhưng người thật sự biết không? Đừng tỏ vẻ huyền hư, không phải là muốn dẫn dụ ta vào sao, bất quá người tính toán thật sự quá kém rồi.

Sau thời gian dài phong bế, cho lão cổ đồng các người này đều ngốc hết rồi!" Thần Nam không khách khí trả lời rồi trở về.

"A a....." lão nhân tịnh chẳng động nộ, cười nói: "người nếu không tiến đến, cứ loanh quanh bên ngoài cửa thì báo thù như thế nào? Phải biết rằng Đồ gia chúng ta đã sắp tìm được phương pháp thoát khốn rồi, một khi chúng ta giải thoát lão ma kia, người hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

" Lão nhân nhàn nhạt cười, bất quá Thần Nam lại nghe ra sát ý thật sâu ! "Người muốn nằm mơ rồi, truyền thuyết phá giải đồ gia khốn

cảnh máu chốt không phải chính là ta ư, chỉ cần ta không đi vào, các người có thể thoát khốn sao? Hắc hắc, lời nói không khách khí, bây giờ nếu bọn họ ở trước mặt ta, chỉ như con kiến hôi nhỏ yếu, đến một ta tiến đi chết một ! Muốn trông chờ liên hợp biệt phái cao thủ? vậy người càng nằm mơ rồi, bọn họ nếu biết chỉ có ta đi vào, mới có thể hóa giải nguy cục của các người, sợ rằng cơ hội hoàn toàn hết rồi. Ai, là một cường đại, gia tộc xuất thế đã tâm bưng bưng đích ư?" bên trong một trận trầm mặc, Thần Nam biết chính mình đánh trúng yếu hại của bọn họ rồi.

Trước kia bị hắn chém chết Đỗ Vũ, từng trong lúc vô ý nói qua, phải có máu tươi của hắn để giải trừ lời nguyền của Đỗ gia, bây giờ xem ra thế là sự thật, Đỗ gia tưởng như thoát khốn ra, thật sự phải có "sự đồng ý" của hắn.

Thấy Đỗ gia huyền giới bên trong trầm tĩnh, Thần Nam cười to nói: "đừng tưởng rằng ta không đi vào, thì không thể không đối phó các người.

bây giờ, ta chặt đứt các linh khí chi nguyên của các người, không có linh khí bổ cấp, đến lúc đó huyền giới của các người, tất nhiên khó có thể chống đỡ, ta xem các người làm gì đây.

" đứt lời, Thần Nam nhanh chóng mở nội thiên địa của mình, phi thân vào, xếp bằng ngồi ở dưới định địa thần thụ.

Tử Kim thần long đã từng thấy qua, cảnh tượng Thần Nam lợi dụng nội thiên địa hấp dẫn bát phương tinh khí, có định địa thần thụ thánh vật tồn tại, tốc độ hấp nạp linh khí quả thực sợ rằng khó có thể hình dung.

"Trời đất! tiểu tử này thật sự là quá hỗn trướng, ở chỗ này tế luyện nội thiên địa, tương đương đồ sát sinh mệnh đồ gia huyền giới a!" Thần Nam ở bên trong thiên trung kêu lên: "Cá chạch người tiến vào, người để huyền vũ quy phóng xuất ra, ta muốn cho nó khai thác giải đất hỗn độn, thật khó có được cơ hội tốt như vậy, tại đây linh khí thật sung mãn, là địa phương tế luyện nội thiên địa cực tốt a!" Trời đất", tiểu tử người thật sự quá ngoan lạt rồi, quá gian trá rồi. Chỗ này quả thực là..... ta cảm thấy dễ chịu a! Oa ha ha..... ta thích!" Tử Kim thần long phi vào nội thiên địa, chặt vật cỡi bỏ quy giáp trên người,

lão quy do Thần Nam chỉ huy hạ bắt đầu nghiền nát, bẻ tan tành hỗn độn. Tiểu phượng hoàng bay đến, hạ xuống đầu vai Thần Nam, tò mò đánh giá huyền vũ quy.

Long bảo bảo gục gặc, bay vòng quanh Thần Nam thấy bây giờ linh khí nồng nặc, là cơ hội tốt để tu luyện rồi.

Tử Kim thần long tại nội thiên địa bay quanh một vòng, cuối cùng thấy nhàm chán rồi hướng Thái hành quần sơn bay đi.

Định địa thần thụ lóe ra trận trận lục quang, bốn phương tám hướng thiên địa linh khí, bay nhanh tụ tập đến nội thiên địa của Thần Nam.

Đây là công nhiên cướp bóc a! quả thực là xin tí huyết của Đổ gia huyền giới, để điền cường bổ sung vào nội thiên địa của Thần Nam.

Đối với người Đổ gia mà nói, Thần Nam như thế quả là siêu cấp vô sỉ chiến thuật, thật sự quá ngoan lạt rồi ! Bên trong Đổ gia huyền giới, lão nhân mới vừa rồi cùng Thần Nam nói chuyện, phát ra một tiếng hét phẫn nộ, nếu có thể thì đã tại thái hành quần sơn loạn chiến một trận, nhưng vì không có biện pháp, hận là hấn có thiên đại thần thông cũng không pháp thi triển.

Chương 100

Thiên Ma

Huyền vũ quy cần cù nghiền nát tan tành giải đất hỗn độn, Thần Nam cũng huy động tử vong ma đao không ngừng chặt chém, định địa thần thụ không ngừng điều động tụ tập thiên địa linh khí, có thể nói, tốc độ lược đoạt linh khí ngoại giới của tiểu thiên địa là "điên cuồng", "kinh khủng".

Qua thời gian gần ba ngày, những ngọn núi lớn đã trở thành một mảnh khô vàng, nhưng Thần Nam không hề thu tay lại, tiếp tục triển khai nội thiên địa hấp thu linh khí không ngừng, mở rộng phiến tiểu không gian này.

"Thần nói, sự tình này không thể tư nghị rồi !" Long bảo bảo lần đầu nhìn thấy tình cảnh này, không ngừng kinh hô.

Tiểu phượng hoàng cũng giương đôi phượng nhãn, nhìn kỹ xung quanh. Nửa tháng qua đi, phương tiểu thiên địa này ngoại trừ tại chậm rãi khuếch triển ra ngoài, mỗi thời mỗi khắc còn có chút biến hóa thật nhỏ, trên mặt đất hoa cỏ dần dần xanh tốt, côn trùng kêu vang, sau đó hoa nở bốn bề, bướm bay chim hót.....dấu hiệu sinh mạng của tiểu thiên địa càng ngày càng rõ ràng, Thần Nam vô cùng mừng rỡ, sau đó nhin không được chạy đến bên ngoài tóm lấy mấy con thỏ hoang thả vào nuôi bên trong.

Long bảo bảo giả nai giương đôi mắt to, "Sưu" một tiếng bay đi ra ngoài, cuối cùng tóm lấy mấy con cáo, chuẩn bị xem "Cáo thỏ tái bào".

Không gian quá nhỏ, để tránh cho thỏ hoang bị thịt mất, Thần Nam ném bỏ số cáo đó đi

tiểu phượng hoàng cũng muốn tỏ công lao, uyển chuyển kêu to, liền đưa tới một đám chim tước vào trong nội thiên địa, đáng tiếc sau lại bị Long bảo bảo nước miếng rờn rờn đuổi chạy hết.

Khoảng hai mươi ngày sau, phụ cận hai mươi mấy dặm quần sơn

đều trở nên khô vàng một mảnh rồi, nhưng Thần Nam còn không có ý thu tay lại đích

lúc này, người trong Đố gia thật sự không giữ được trầm tĩnh, không ngừng tức giận.

Bên trong Huyền giới, linh khí cung cấp thiếu nghiêm trọng trong thời gian dài, đối nội thiên địa đã tạo thành ảnh hưởng nhất định, núi non, bình nguyên bên trong đã dần chuyển ra sắc vàng. Đố gia cao thủ phần đông trong lòng đều nuốt một ngụm ác khí, cách làm của Thần Nam quả thực quá đáng giận rồi, làm cho bọn họ phát cuồng, phần đông lão cao thủ dù có một thân ngạo thế tu vi, nhưng vô dụng vũ lộng ở đây.

"Thần Nam, ra đây nói chuyện?" Đố gia trưởng lão lại đi tới cửa huyền giới, lớn tiếng gọi Thần Nam.

"không có gì để nói đâu, ta muốn nhanh chóng tế luyện nội thiên địa của ta, khó có được một chỗ linh khí bảo địa như vậy a!" Thần Nam tuyệt tình trả lời.

"các người thừa hiểu rằng, chúng ta song phương là cục diện tử đối đầu, nói cái gì đều vô ích, căn bản không cần nói nhảm!" Đố gia trưởng lão im lặng, đây là sự thật không cần tranh biện.

bọn họ sớm phản bội Thần gia, song phương đã hoàn toàn đối lập, hơn nữa bọn họ từng lần lượt sai cao thủ sách động, không ít hơn một lần dồn Thần Nam vào chỗ chết, nhằm đưa thi thể hắn mang về Đố gia huyền giới.

Hiện suy nghĩ rồi nói cái gì hữu dụng đây? Đàm phán căn bản không hợp thì làm gì! Trầm mặc thật lâu sau, Đố gia trưởng lão rốt cục nghĩ tới cái gì, quát: "Thần Nam người tưởng chỗ này là nơi chơi,đùa ha! ta nghĩ, người đã cảm ứng được rồi, bên trong huyền giới chúng ta tồn tại một cỗ hơi thở dị thường đáng sợ, nếu người phá hư rồi, Đố gia huyền giới chúng ta sẽ không ngăn cản được đại ma xuất thế, sinh mạng thế giới này sẽ không còn yên ổn đâu!" Thần Nam cả kinh, từ khi đến nơi này không chỉ có hắn, long bảo bảo, rồng du côn, tiểu phượng hoàng đều cảm ứng được một cỗ khí tức cường đại khó có thể tưởng tượng đáng sợ tồn tại, nếu không dùng tâm khứ cảm ứng,

có lẽ khó có thể phát hiện, nhưng việc chỉ dùng để tâm khứ cảm ứng, cảm giác áp lực loại này khiến người ta phi thường khó chịu, trong lòng như là bị một tòa núi lớn trầm trọng đè xuống.

"Hừ, thực không nghĩ tới các người Đổ gia có thể lưu một nhân vật như thế, thế nhưng có tu vi đáng sợ như vậy, bây giờ hắn đang ngủ say trong đó? sao các người không gọi tỉnh hắn, để cho hắn thử xem, ra giết ta đi.

"Thần Nam nhiều ít, có chút bất an, bất quá hắn có một loại cảm giác, thế lực cường đại đang ngủ say kia, tựa hồ không phải người của Đổ gia, bởi vì khí tức bọn họ hoàn toàn không giống nhau.

"Hừ" Đổ gia trưởng lão hừ nặng một tiếng, từ trong đó có thể cảm nhận một cỗ oán khí, một cỗ oán hận tình, hắn cảm hận nói: "người có thể đã cảm giác được, cường giả ngủ say kia không phải là người Đổ gia chúng ta.

Đã như vậy, ta cho người sáng tỏ nha, hắn chính là một trong những ta chân Thần chiến cha người sắp đặt để lại! Bởi vì sự tồn tại của hắn, đã trở thành chế ước máu chốt không cho chúng ta ra khỏi phiến huyền giới này.

"Hắn là máu chốt do cha ta chế ước các người sao? hắn rốt cuộc nhân vật dạng gì?" Đổ gia trưởng bối cao thủ tại sao khó có thể đi ra Đổ gia huyền giới chính là một trong những mê đề sắp được vạch trần, Thần Nam lập tức cảm thấy căng thẳng, rút cục hết thấy đều là do cha hắn sắp đặt.

"người này đương nhiên là cự đại nổi danh rồi, tại Nhân Gian Giới, cũng như tiên thần giới, cũng là một vô địch cường giả!"

Từ lời nói của Đổ gia trưởng lão, đó có thể thấy lòng kính sợ của hắn, có chút bất đắc dĩ nói: "Phải biết rằng Đổ gia chúng ta đã truyện thừa vạn tá, tại đây từ ngàn vạn năm, đã xuất hiện không ít người kinh tài tuyệt diệu, tu vi đạt tiên thần cảnh giới không chỉ một hai người, nhưng không thể cùng người kia so sánh với a!". Thần Nam thật sự khiếp sợ, cha hắn thế nào lại để lại một nhân vật như vậy ở Đổ gia, sự thật này quá kinh người, bất quá hắn có chút hoài nghi, cha hắn có đại năng lực như vậy sao?! "rốt cuộc là ai?" Thần

Nam nhin không được hỏi.

"Thiên Ma!" Đỗ gia trưởng lão phun ra hai chữ, nhưng làm cho Thần Nam hai tai kêu lên ong ong. Với hấn mà nói, không thể tự nghị rồi ! người trong truyền thuyết là Thiên Ma, tại thời kỳ viễn cổ, đã vang vọng tam giới lục đạo vô địch tồn tại a! được xưng thiên hạ đệ nhất, đứng đầu tiên ma! "Điên rồi, không có khả năng!" Thần Nam trực tiếp phủ định, cha hấn bản lĩnh cường thịnh, cũng không thể thu phục một vô địch Thiên Ma a.

còn nữa Thiên Ma là nhân vật như thế nào mà có thể bị người khuất phục a? Nếu không địch lại, cũng sẽ chết trận, cũng sẽ không nhân nhượng cầu sinh.

Bất quá, Thần Nam lập tức nghĩ tới một khả năng, nói: "bây giờ Thiên Ma cũng chỉ là danh xưng, chánh thức đời thứ nhất Thiên Ma đã biến mất, sau đó xuất hiện mấy đời đại Thiên Ma, người kia trong huyền giới các người, rốt cuộc là đời Thiên Ma nào?" "Đời thứ nhất, chánh thức thế gian đệ nhất, Thiên ma đầu tiên !" Đỗ gia trưởng lão chỉ một câu nói, lại làm cho Thần Nam trở nên trợn mắt há hốc mồm.

"Cái này..... thật sự như thế nào ?! cha hấn ta làm sao có thể khuất phục Thiên Ma đây, các người..... tầm xàm ba xạo.

" "Cha người đáng sợ cỡ nào, là người không thể tưởng tượng được, bởi vì người quá sớm rời khỏi thời đại, không nhìn thấy tu vi cha người quý thần khó lường, đại thần thông uy hiếp thiên hạ còn nữa, trong huyền giới chúng ta, Thiên Ma cũng không phải một người đầy đủ, hấn..... chỉ là một ở vào một nửa trạng thái phong ấn Thiên Ma đầu lâu.

mà cha người cũng không có khuất phục Thiên Ma, chỉ là cùng với đầu lâu đạt thành hiệp nghị.

" "cái gì?!..... thế nhưng hình dáng..... Thiên Ma đầu lâu làm sao lại ở chỗ này!" Thần Nam thật sự là vô cùng khiếp sợ.

Trong truyền thuyết, xa xôi, Thiên Ma từng cùng Tây phương Quang minh thần, đại chiến một trận không thể tưởng tượng, Quang minh thần tan xương nát thịt mà chết, mà Đông phương Thiên Ma tại trận

chiến ấy cũng biến mất.

Rồi sau đó, lại có đồn đãi, thân thể Thiên Ma tứ phân ngũ liệt, bị phân ra phong ấn tại tam giới.

Thần Nam đối với truyền thuyết này tịnh không nghi ngờ, bởi vì hắn đắc thủ phong ấn Thiên Ma tả thủ, hắn vạn vạn không có nghĩ đến Thiên Ma đầu lâu ở chỗ này, một đầu lâu chấn nhiếp cả Đổ gia huyền giới cao thủ! viễn cổ vô địch ma vương này là đáng sợ cỡ nào a! ngay cả bị người phân thi, tàn phá bầm thây ngàn năm cũng khó thể tan nát, cường đại linh thức vạn hiểm cũng khó tịch diệt, phải phong ấn ở các giới bất đồng mới có thể bị trấn trụ, không hổ là thế gian đệ nhất ma a!!

Thần Nam nhớ tới Ngọc như ý thần bí nữ tử kia, từng nói qua một ít vấn đề. Nếu Thiên Ma đầu lâu đột phá phong ấn, bay lên tới tiên thần giới, trọng tỵ Thiên Ma thân, đến lúc đó Thiên Ma tái sanh! bây giờ xem ra Thiên Ma chưa muốn trọng tỵ Thiên Ma thân, tại Nhân Gian Giới sợ rằng còn có mưu đồ, không biết cùng cha hắn đạt thành hiệp nghị như thế nào.

Đổ gia trưởng lão nói: "bây giờ người rất cực minh bạch chưa, bên trong huyền giới đều không phải là chỉ có người Đổ gia ở trong, người nếu tiếp tục lược đoạt thiên địa tinh khí, để cho huyền giới chúng ta mất cân bằng, có thể kinh động Thiên Ma. Khi hắn từ ngũ say tỉnh lại, phát hiện là người quấy nhiễu giác ngủ của hắn, tất nhiên người sẽ nhận được sự báo thù đáng sợ phải biết rằng hắn mặc dù chỉ là một đầu lâu, nhưng phóng mắt khắp Nhân Gian Giới cũng tìm không ra địch thủ!" Thần Nam nói: "Làm Thiên Ma bị quấy nhiễu cũng tốt thôi, ta đang muốn hỏi hắn vài câu về sự tình ngàn năm trước, dù sao từ trong miệng Đổ gia các người cũng chẳng biết được tin tức hữu dụng nào.

" "Hừ, người quá ngây thơ rồi, Thiên Ma đầu lâu cùng cha người có hiệp nghị, bất quá là lợi dụng lẫn nhau mà thôi, cho nên dù người là con Thần chiến, hắn cũng sẽ không ưu đãi, đến với hắn người ta chỉ có một kết cục- tử!"

"Tốt lắm, ta cứ tiếp tục hấp thụ thử xem.

" "Người....." Đổ gia trưởng lão có chút tức giận, nói: "tốt lắm, ta nói lại cho người một tin tức, người là bồ phẩm tốt nhất cho Thiên Ma, nếu bị hấn nhận thấy được, người tất nhiên chết thảm tại bên trong huyền giới phong ma.

Nói đã đến nước này, ta không hề nhiều lời, nếu người cứ tiếp tục, ta sẽ không trở lại ngăn trở, người chết thảm bởi Thiên Ma, chúng ta cũng trọn đời không ra khỏi phiến huyền giới này.

" Thần Nam hoàn toàn bị hấn nói trúng, bởi vì hấn trong lòng quả thật có một cảm giác bất hảo, thủy chung nghĩ, hiểu được Đổ gia huyền giới tồn tại vật kinh khủng kia, có thể sẽ uy hiếp hấn mãnh liệt.

Chương 101

Hựu kiến thiên ma

Kích một phát mà các pac khác dịch nhanh hẳn

Sau đó mười ngày Thần nam đóng cửa nội thiên địa, để cho Huyền giới Đổ gia có thời gian nghỉ ngơi, tránh cho thực vật trong đó tàn rụi. Nhưng 10 ngày vừa hết, chàng lại tiếp tục bắt đầu tranh đoạt thiên địa tinh khí, làm cho người trong huyền giới Đổ gia vô cùng bức tức.

Thần nam cảm thấy có ác khí toả ra, người của Đổ gia mạnh như vậy, phát triển vạn năm như vậy, thế mà mấy ngày gần đây lại bị chàng nhốt lại trong sào huyệt, còn chàng thì cứ không ngừng nhanh chóng tranh đoạt tinh khí của huyền giới bọn họ, làm cho bọn họ muốn điên cuồng bắt chàng những đành phải bó tay.

Điều này được gọi là phong thuỷ luân lưu chuyển, cách đây không lâu, Đổ gia không ngừng phái người tới vây bắt Thần nam, bây giờ thì một gia tộc lớn như vậy lại bị 1 mình chàng ép vào trong sào huyệt, không có cách nào thoát ra, bên trong dù có cao thủ cái thế, cũng chẳng có chút tác dụng nào.

Thần nam lưu lại bên ngoài huyền giới Đổ gia 3 tháng, phân thành những khoảng thời gian, một khoảng thời gian để "dưỡng (nuôi)" huyền giới Đổ gia, mà thời gian sau lại "giết", làm cho người của Đổ gia bốc hoả nhưng cũng chẳng có biện pháp nào.

Huyền giới Đổ gia bây giờ, chẳng còn giống như 3 tháng trước, những thực vật bên trong đó, trước đây giống như tiên cảnh mà giờ đã trở nên khô cằn vàng vọt, giống như sào thu đã tới.

Đây được gọi là 1 đại kì sự (sự việc kì lạ lớn) trong lịch sử giới tu luyện. một thanh niên mà tu vị không được coi là vô địch, thiếu chút nữa huỷ hoại 1 huyền giới, đây thực sự là 1 tin tức động trời.

Đương nhiên, chủ yếu là do Thần nam dùng thánh vật định địa thần thụ, có thể giúp chàng điên cuồng tranh đoạt tinh khí của Đổ gia, hơn nữa cao thủ thực sự của Đổ gia không thể xuất hiện để ngăn chặn

chàng.

Lần này kết quả Thần nam thu được cực lớn, nội thiên địa của chàng đã rộng tới 6 trăm trượng, bên trong không chỉ có hoa cỏ, mà còn có cả những sinh vật nhỏ như ong bướm, càng ngày càng giống như 1 thế giới thực sự. Đồng thời tu vị Thần nam cũng có ích từ sự mở rộng của nội thiên địa, tiến những bước dài, chỉ còn 1 khoảng cách nhỏ với cảnh giới lục giai trung cấp.

Nhưng mà chàng không thể không thoái lui, bởi vì trong huyền giới Đỗ gia có 1 thiên ma đang ngủ say, tuy chỉ là 1 cái đầu lâu, nhưng lại có 1 sức mạnh vô địch, nếu như làm cho thiên hạ đệ nhất ma này tỉnh giấc, thì chàng sợ rằng mình sẽ muôn kiếp không khôi phục được.

Người Đỗ gia tiễn Thần nam đi giống như tiễn 1 ôn thần (dịch bệnh) sự việc lần này làm cho họ vô cùng bối rối, tức giận, các lão bối trong gia tộc tuy nhiều cao thủ, nhưng chẳng có cách nào ngăn chặn đối phương.

Sách lược mới được đưa vào lịch trình, hiện tại mong muốn bức thiết nhất của họ chính là bắt Thần nam lại, mở khoá cho các cao thủ lão bối.

Đồng thời, tình trạng của Đỗ linh làm cho các lão bối phải suy nghĩ sâu xa. Sức mạnh của 2 huynh muội khi phân tách sẽ ở vào trạng thái ngũ giới, có thể ra vào huyền giới an toàn. Nhưng ở bên ngoài huyền giới, sức mạnh của 2 huynh muội lại có thể hợp nhất, trở thành cao thủ lục giai.

Đây là quân bài lớn nhất mà Đỗ gia có thể tung ra, nếu không phải "đại giới" quá lớn, lão bối Đỗ gia hận không thể có được những người như vậy, hoặc là họ sẽ tự mình trực tiếp lên trận.

Phải rời khỏi huyền giới Đỗ gia như vậy, tuy có chút đáng tiếc nhưng Thần nam không thể không làm như vậy, dù có ở lại cũng không thể lấy mạng hết các lão bối Đỗ gia, bởi vì đầu lư thiên ma chính là mối hoạ lớn nhất. Chàng đã âm thầm ra quyết định, trước khi chưa đủ thực lực, chàng sẽ không đặt chân vào đó.

Lại du lịch hơn 1 tháng, Thần nam mang theo 2 con rồng xuất hiện trên các minh sơn đại xuyên (dãy núi, dòng sông lớn) bởi vì những nơi này vắng người, linh khí nhiều, rất thích hợp cho việc tu luyện.

Thần nam dự định sẽ viếng thăm Tây đại lục, chàng muốn tìm vết tích mà Vũ hình để lại từ 5 ngàn năm trước, chàng muốn tìm đại long đao thất lạc tại Tây lục. Đại long đao trong truyền thuyết hiệu xưng là khô bảo trong các khô bảo, chỉ có loại thần binh này mới có thể mang lại cho chàng sức mạnh cực lớn. Chàng quyết định phải thu được nó về trong tay.

Lúc này Thần nam vừa tu luyện vừa tiến dần về phía Tây đại lục, vô tình tới Thập vạn đại sơn trong miền đất trung bộ của Thiên nguyên đại lục. Nơi đây cách thành tội ác không xa, chàng quyết định tới Thần phong học viện 1 chuyến.

Gần tới thành tội ác, Thần nam liền nhìn thấy phía trên không trung Thần phong học viện có vài bóng người đang kịch chiến.

"Grào... làm rồng ta thích rồi đấy, mấy ngày nay thật quá tẻ nhạt, cuối cùng thì cũng có cái để đánh rồi." Con rồng bĩ ổi xông lên trước tiên, Thần nam, tiểu long và tiểu phượng hoàng theo sau.

Bay tới trên không Thần phong học viện, Thần nam giật mình, bởi vì chàng nhìn thấy 1 người quen, hoá ra là đại ma đã biến mất nhiều ngày nay, trong đại chiến hoàng cung Tấn quốc, hắn gần như là 1 bạo giả vô địch.

Hôm đó, đại ma thi triển thần thông cường đại, cuối cùng có thể tự ngã phong ấn, tự ngã giải ấn (tự mình phong ấn và giải ấn), mượn Thiên phạt công kích cường địch, phong thái vô địch, đến giờ vẫn làm chàng cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Sau khi mấy người xông vào hỗn chiến trong ngọc như ý, Thái cực thần ma đồ, chiến trường liền di chuyển, đại ma liền biến mất như vậy. Những người tham gia trận chiến như Đoan mộc cũng không biết kết quả rút cục thế nào, bởi vì hắn chỉ xuất động 1 hoá thân, không thể theo đuổi đến cùng đành rút lui.

Bây giờ tự nhiên nhìn thấy đại ma, lẽ nào chàng không giật mình ?

Hiển nhiên là rồng bị ỏi cũng nhìn thấy đại ma, con rồng bị ỏi trời không sợ đất không sợ này cũng đứng yên không dám tiến về phía trước.

Đại chiến trên không trung vô cùng kịch liệt, đại ma 1 mình chống lại 2 kẻ địch, nhưng chẳng hề mất đi chút uy phong nào. Một thời gian dài không gặp, phong thái của đại ma vẫn y như trước, cường thế phong độ, rõ ràng là vô địch chi thái, vững như thái sơn, động tác thì nhanh như chớp, dường như cả thiên địa đều nằm trong tay hắn.

Nhưng, đối thủ của đại ma lần này cũng không phải thường. Một trung niên tóc đen dài, tay áo phát phơ, nhìn giống như người trong thần tiên, toàn thân trên dưới lộ ra khí chất xuất thần.

Đối thủ còn lại của đại ma thì khiến người ta kinh ngạc, đó là 1 thiên sứ 6 cánh, trên lưng có 3 đôi cánh trắng tinh, rõ ràng là 1 thiên sứ cao giới, là 1 thần linh tây phương đã đạt tới cảnh giới thất giai.

"Rút cục là có chuyện gì ? thiên sứ cao giai đều xuất hiện ở nhân gian giới, thật không thể hiểu nổi." Thần nam kêu lên.

Chàng chú ý tới người phương đông tóc đen dài đang kịch chiến với đại ma, rõ ràng thực lực của hắn ta ngang ngửa với thiên sứ 6 cánh kia. Rõ ràng hắn có thực lực cấp thần tiên, lẽ nào đây là thần linh hạ giới đông phương.

Thiên sứ 6 cánh nhanh như chớp, không ngừng di chuyển trên không trung, để lại 1 tàn ảnh, hắn hoàn toàn là dùng thuận phát ma pháp, căn bản là không dùng tới bùa chú, mà trong tay hắn ta liên tục phát ra các đạo thánh quang, vô cùng đáng sợ. Cả không gian đều là tàn tích của hắn, công kích đại ma với tốc độ cuồng mãnh.

Đại hoả hừng hực đốt cháy không gian, rõ ràng là 1 loại ma pháp cấm chú hệ hoả, nhưng đại ma giống như liệt hoả kim cương, không chút sợ hãi, một chưởng lực tung về phía ngọn lửa đang cháy rực bên mình.

Người trung niên tóc đen dài cũng công kích vô cùng kịch liệt, từng đạo chưởng tâm lôi giống như xé rách không gian không ngừng tuôn

ra, đồng thời không ngừng điều khiển phi kiếm ào ạt tấn công đại ma, chiêu thức vô cùng độc ác, nguyên khí thiên địa bốc lên, cả không gian chấn động kịch liệt.

"Ôi, quang minh đại thần còn tại thượng, 3 người này thật quá mạnh!" Long bảo bảo kinh ngạc kêu lên.

"Đi, chúng ta vào trong học viện nghe ngóng xem rút cục là có chuyện gì." Thần nam dẫn đầu bay đi.

Bên dưới trong Thần phong học viện vô số người đang nghễnh cổ lên xem, họ đều tụ tập xem đại chiến. Khi Thần nam mang theo 2 con rồng và tiểu phượng hoàng hoá không bay tới, tất cả đều ồ lên kinh ngạc, rất nhiều người nhận ra chàng, dù sao chàng đã từng lưu lại nơi đây rất lâu.

Thần nam đáp xuống phòng của phó viện trưởng, phát hiện ra lão già giao giáo cũng đứng trong viện xem chiến, nhìn thấy chàng đột nhiên hạ xuống, dường như là giật mình.

"Tiểu tử thôi cũng biết bay à ? hơn nửa năm không gặp, cuối cùng cũng đạt tới lục giai cảnh giới, thật sự làm người khác không thể tin nổi."

"Ha ha, may mắn thôi !"

"Việc về người ta đều biết cả, làm tốt lắm, bọn thanh niên Đỗ gia và Lý gia đã bị người làm cho tiêu tan uy phong, bây giờ địch thủ của người đã là những nhân vật lão bối, thực sự đã đặt chân vào lĩnh vực cao thủ huyền giới, thật là vui mừng !" Phó viện trưởng vui mừng nói : " Nhưng mà sau này người sẽ phải đối mặt với những sức ép lớn hơn, kẻ địch của người cũng sẽ ngày càng mạnh hơn."

"À, ta biết. " Thần nam hỏi : "Đại chiến trên không trung là sao ? Rút cục là đã xảy ra chuyện gì ?"

"Hừm, gần đây Thần phong học viện xảy ra 1 loạt các sự kiện lớn, không ngờ là kéo theo cả những nhân vật siêu cấp..." Phó viện trưởng chậm rãi giải thích.

Thần phong học việc trước giờ vẫn tiến hành 1 nghiên cứu thần bí, đó là "kế hoạch tạo thần", do vậy phó viện trưởng cũng đã từng lấy máu của Thần nam.

Nghiên cứu to lớn mà bí mật này cuối cùng cũng có những đột phá cách đây không lâu, kết quả không lành là 1 số "thực nghiệm phẩm", trước sau dẫn tới thiên phá, phát sinh ra 1 số dị tượng, dường như có 1 số tu luyện giả muốn đồng thời bay lên.

Sự việc tồi tệ hơn là, sau đó mấy ngày, "thực nghiệm phẩm" dẫn tới thiên phá, tạo thành phong ba cực lớn, rất nhiều người nghĩ rằng mấy ngày gần đây thành tội ác có người phi tiên.

Cần phải biết thiên giới và nhân gian giới có mối liên hệ mật thiết, những sự việc dị thường đã dẫn tới sự quan tâm của thiên giới Tây phương, kết quả là họ đã bí mật phái các tiên thần tới điều tra.

Nghe tới đây, Thần nam vô cùng kinh ngạc, không nhịn được mở miệng nói : "Các người thật quá... muốn sản xuất tiên thần hàng loạt sao ? Làm không tốt sẽ dẫn tới đại chiến tiên phàm!"

Phó viện trưởng dài giọng : " Ừm, chúng ta chỉ nghiên cứu mà thôi."

Nhưng Thần nam không tin vào những gì ông ta nói, hiện tại xem ra, bí mật của Thần phong học viện không ít.

Phó viện trưởng nói tiếp : "Nếu như thiên giới ép buộc quá đáng, thì không chừng chúng ta sẽ sản sinh tiên thần không đúng thời gian, đương nhiên lúc đó cần người cống hiến ít huyết dịch."

Thần nam thực sự bị những lời nói của lão già trước mặt làm cho bất động, thực nghiệm của Thần phong học viện thật quá điên cuồng ! Hiện tại đã dẫn tới việc tiên nhân và thiên sứ cao giai cùng xuất hiện, e rằng nhân gian thực sự sẽ có biến động lớn, hiện giờ thực sự đã bước vào thời đại huyền chiến.

Chương 102

Đông thổ thủ hộ giả

"Lão già đáng chết này, bót đánh vào chủ ý của ta đi, có quỷ mới biết các người rút cục định làm gì." Thần nam không muốn lại hiến tiên huyết cho Thần phong học viện.

Lần này, ngoài việc "tạo thần" ra, còn là vì sóng gió thiên sứ thánh chiến.

Tây phương bí mật tiến vào thiên sứ trung thổ, đã chiếm đoạt vô số nữ tử, nhưng cuối cùng lại xác nhận được những người đó không phải là thiên sứ chuyển thế, một số người ở thiên giới Tây phương lại không từ bỏ dã tâm, tiếp tục chú ý tới các nữ tử kiệt xuất Đông phương. Trong đó có vài người trở thành đối tượng được quan tâm trọng điểm, bao gồm cả đông phương phượng hoàng chưa từng giành được trong tay.

Có 2 thiên sứ trung giai đã từng đến Thần phong học viện 3 lần, nhưng vừa mới tới thì liền bị các cao thủ thần bí xuất kích, làm cho họ 3 lần thất bại mà rút lui.

Cách đây không lâu, huyết mạch phượng hoàng trong cơ thể đông phương phượng hoàng giác tỉnh, dị tượng thiên địa tạo thành đã bị thiên sứ đoán được, và họ tin rằng đó nhất định là thánh chiến thiên sứ chuyển thế.

Thiên sứ 6 cánh kia chính là 1 nhân vật cao cấp do thiên giới tây phương bí mật phái xuống, ngoài việc thăm dò việc tạo thần, còn có trọng trách dẫn lĩnh thánh chiến thiên sứ trở về.

Người trung niên tóc đen dài lại là 1 tiên nhân được đông phương thiên giới cử xuống, hạ phàm để điều tra những sự việc dị thường xảy ra gần đây ở thành tội ác.

Kết quả là, người ở thiên giới đã đánh giá thấp sức mạnh của thành tội ác. Họ không biết nơi đây là thánh địa của đại lục, rất nhiều cao thủ quy ẩn tại đây, cao thủ nhân gian giới vị tất không giống tiên thần,

câu nói này ở đây đã có được sự giải thích cuối cùng.

Những người mà thiên giới phái xuống, mấy lần đều bị những nhân vật thần bí phục kích, thành tội ác náo nhiệt gần đây sóng gió phủ đầy.

Hơn nữa, ngày hôm nay, thần ma thần bí đột nhiên hiện thân ở thành tội ác, nhanh chóng tím ra tiên nhân và thiên sứ đang ẩn thân tại đây.

Những lời nói của đại ma rất đơn giản : "Tiên phạm 2 bên không can dự lẫn nhau, đây là nguyên tắc đã định sẵn ngay từ đầu, kẻ nào vi phạm giết không tha." Và như vậy đã xảy ra đại chiến giữa đại ma và 2 nhân vật tiên giới.

Phó viện trưởng nói : "Khẳng định là có nhân vật thần bí, là do đại ma dẫn tới đây, rút cục là ai, chúng ta cũng không rõ. Nhưng có lẽ là 1 cao nhân có biết về đại ma, biết những tư liệu về hắn."

"Tư liệu của thiên ma? Thiên mà có tư liệu gì ?" Thần nam không hiểu hỏi.

Phó viện trưởng 2 mắt tỏa ra 2 đạo kì quang, nói : "Ngàn năm cũng chẳng làm giảm giá trị của nhân gian giới chúng ta. Thế giới của chúng ta ẩn cư vô số cao thủ, không yếu hơn tiên thần của thiên giới chút nào. Trong truyền thuyết, nhân gian giới của chúng ta, mỗi 1 thời đại, đều có 1 nhân vật tu vị kham xưng cái thế bảo vệ, còn có 1 chấp pháp giả vô địch, điều này đời đời tương truyền lại. Ta nghi rằng đại ma đã trở thành thủ hộ giả (người bảo vệ) nhân gian giới, hoặc là biến thành chấp pháp giả của thời đại này."

"Ừm, Long đại đế ta ngàn năm trước cũng nghe qua chuyện này, nhân thế gian phải có 1 thủ hộ giả và 1 chấp pháp giả."

Thần nam thì lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, cảm thấy nhân gian giới thực sự rất phức tạp. Ngoài phạm tục giới có huyền giới, rất nhiều nhân vật tu vị cường tuyệt không muốn thăng nhập thiên giới, chung thủy lưu lại nhân gian...

Hơn nữa, chàng có 1 cảm giác không rõ ràng, phó viện trưởng hình như luôn cường điệu 2 chữ "chúng ta" trong "nhân gian giới chúng

ta". Lẽ nào nhân gian giới và thiên giới còn có xung đột bất thành ? Cuối cùng thì người nào chọn ra thủ hộ giả và chấp pháp giả ? Đây là loại truyền thừa như thế nào ?

Nghĩ đến đây, Thần nam đột nhiên liên tưởng tới "Phong ma" trong huyền giới Đổ gia, đây tuyệt đối là 1 tồn tại hiếm có đối thủ tại thiên giới, nhưng hắn lại không muốn đột phá hư không tiến vào tiên thần giới, lẽ nào thủ hộ giả và chấp pháp giả là những nhân vật cổ đồng cấp giống như hắn.

Nếu là như vậy, nhân gian giới xem ra giống như 1 cái mâm cát, nhưng thực chất phía sau lại có 1 loạt các cường giả với thực sự vô cùng đáng sợ đang chống đỡ.

Chính lúc này, kịch chiến trên không trung đang vào giai đoạn cuối, đại ma quả thực công lực cái thế, đột nhiên triệu ra 1 thanh huyết kiếm cực lớn, chém tiên nhân thành 2 nửa, đồng thời giải khai phong ấn triệu lai thiên phá, những tia điện cực lớn không ngừng bổ xuống, truy đuổi thiên sứ 6 cánh, sau đó lại nhanh chóng thoát ra trùng vi, tiến hành tự ngã phong ấn.

Thần nam bay lên không trung, giống như 1 trận cuồng phong, nhanh chóng mở nội thiên địa, hút thi thể của tiên nhân vào trong, sau đó đóng cửa không gian lại, nhảy xuống.

Con rồng bị ổi vô cùng hưng phấn, còn trong mắt long bảo bảo thì lấp lánh sao, 2 gia hỏa này đều biết như vậy nghĩa là gì, chỉ có tiểu phượng hòa là mơ mơ hồ hồ, nhìn Thần nam 1 cách khó hiểu.

"Tiểu tử, hạ thủ nhanh thế." Phó viện trưởng dài giọng : "Mọi người đều biết trên thân thể tiên nhân có đồ tốt, nhưng chẳng có ai mặt dày như ngươi, xông tới cướp nhanh chóng như thế, hừm, những kẻ mặt dày hơn ngươi, nhất định là không biết bay."

"A, lão già đáng chết, ta đối với mấy loại phi kiếm, pháp bảo... chẳng có chút hứng thú, cứ đợi đó ta sẽ trực tiếp quảng cho ngươi là được rồi."

Phó viện trưởng lại dài giọng : " Không cần, chỉ cần đưa thi thể của hắn cho ta là được rồi, ta sẽ dùng hắn vào sự nghiệp nghiên cứu vĩ

đại của chúng ta."

"A..."

Trên cao trung truyền tới những tiếng kêu thảm thiết, thiên sứ 6 cánh bị thần lôi thiên phá giáng xuống đánh trúng, đồng thời huyết kiếm của đại ma cũng ào ạt tuôn ra từng trận cương khí như huyết lãng chém vào người hắn, máu tuôn như mưa.

Khi thi thể của thiên sứ 6 cánh rơi xuống mặt đất, Thần nam lại lần nữa xông lên, mở nội thiên địa, hút lấy thi thể thiên sứ rồi đóng lại, quay về, liền một mạch.

Hai thần linh tiên giới lần lượt bị giết chết, vô số người đứng xem trên mặt đất lập tức sôi sục, tiếng huyên náo vang lên tận trời xanh.

Đại ma vô địch từ trên cao từ từ đáp xuống, lúc này trên người hắn vẫn tỏa ra sát ý vô tận, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

"Grào... tên kia hình như muốn tiến vào trong chỗ chúng ta." Tử kim thần long cảm thấy có chút kinh ngạc.

Thần nam cảm thấy 1 cỗ sát khí lẫm liệt, đại ma đột nhiên dùng thần thức khóa chàng lại, làm chàng trong lòng kinh hãi, nhưng chàng không thể thoái lui, huyền công trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, tử vong ma đao "soạt" 1 tiếng bay tới tay phải chàng, phát ra long âm vang dội, đồng thời 1 tấm cổ thuẫn màu đen thực chất hóa đóng trên cánh tay trái của chàng, phát ra từng trận âm thanh sấm sét cuồng chiến.

7 loại binh khí màu đen bay lên vây xung quanh Thần nam, tuy nhiên đều không nhìn rõ hình thù, 1 bóng đen vô thanh vô tức sừng sững sau lưng chàng, loại binh khí thần bí trong tay trái của bóng đen lần này cuối cùng cũng lộ rõ chân dung, hóa ra là 1 hình người toàn thân quần xích, dài chừng 1 mét, tuy là hình người rất mờ nhạt, khó nhìn ra tướng mạo, nhưng dây xích trên người lại rất rõ ràng, dây quần vô cùng chắc chắn, nếu như là binh khí, thì thực sự có chút kì quái.

Đại ma hạ xuống cách Thần nam không xa, từng bước tiến về phía trước. Thần nam cảm thấy 1 cỗ áp lực rất lớn, bèn vung đao chém

mạnh, hai con rồng cũng đã chuẩn bị tốt để chiến đấu.

Nhưng mà đúng lúc này, sát khí mà đại ma tỏa ra đột nhiên lại biến mất trong chớp mắt, hắn từ từ tiến lại gần Thần nam, gật đầu nói : "Rất tốt, tuổi tác như vậy mà có tu vị thể này rất đáng tự hào. Không cần căng thẳng, ta không có ác ý, chỉ là muốn đến gần xem xem người làm ta thức tỉnh có tu vị thể nào."

Thần nam đã đoán được cái thức tỉnh mà đại ma nói là ý gì, lần đầu tiên theo lão yêu quái vào trong cổ mộ dưới hoàng cung, dưới yêu cầu của lão yêu quái, chàng đã truyền chút sức mạnh vào cơ thể đại ma khảo sát hư thực... không ngờ, sau lần đó, đại ma đã bắt đầu dần dần thức tỉnh.

Thần nam tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng thực sự vừa xong chàng có chút căng thẳng, chàng đã từng nhìn thấy thủ đoạn của đại ma, nếu như hắn muốn giết 1 người, thì e rằng thiên hạ này chẳng có mấy người có thể chạy thoát.

"Ồ, thanh đao của người... nhìn rất quen, hình như ta đã nhìn qua rồi." Đại ma đưa tay phải lên đầu, nhìn bộ dạng rất đau đớn khổ sở.

Thần nam kinh ngạc nói : "Người... sao vậy ?"

Một lúc sau, đại ma mới khôi phục trạng thái bình thường, nói : "Không sao, chắc người cũng nên biết chút ít, hồn phách yêu đạo dung hợp đến trong cơ thể ta, linh thức của hắn thiếu chút nữa hợp nhất với ta, qua 1 thời gian dài áp chế, ta cuối cùng cũng luyện hóa được hắn, tuy nhiên kí ức có chút tổn hại, mỗi lần muốn nhớ lại quá khứ, đầu đều rất đau."

Thần nam càng ngày càng khâm phục đại ma này, cuối cùng cũng đã luyện hóa được hồn phách đến dung hợp, điều này cần phải có ý chí rất mạnh, rút cục thì khi đó, yêu đạo cũng bằng với chủ tử của thân thể hắn.

"Ta nhớ ra rồi, ta đã gặp qua thanh đao này, tên là : Đại long!"

"Cái gì?" Thần nam kinh ngạc kêu lên : "Đây... đây chính là đại long đao ? Nó... thực sự là đại long đao ?" Trong lòng chàng tuy đã mơ hồ

đoán ra, nhưng giờ được chứng thực, thì chàng lại vô cùng kinh ngạc.

Đại long đao, khôi bảo trong các thần binh, là một loại thánh khí lưu truyền trước thời kì cổ viễn, là loại binh khí thần bí nhất, trước giờ chưa từng nghe chuyện bị hấn lấy được.

"Tiền bối... người đã nhìn qua đại long đao ư? Thần nam có chút kinh ngạc hỏi, chàng biết thanh đao của mình không phải là long đao về ý nghĩa chân thực, chỉ là giống hồn của long đao.

"Ký ức có chút mơ hồ, hình như là tại tây phương, hình như là rừng rậm vĩnh hằng, đại long đao mà ta nhìn thấy hình như đã bị vỡ..." Đại ma lộ ra thần sắc đau đớn, lắc lắc đầu, nói : "Thực sự nghĩ không ra, chỉ nhớ mang máng rằng đã biến thành 1 thanh đao vỡ, dường như rất khó nắm được trong tay, hình như được người hoặc thú bảo vệ, nơi đó hình như rất không bình thường."

Đại long đao đã bị vỡ, điều này... Thần nam cảm thấy thật khó tin, rút cục là người nào lại có thần thông lớn mạnh như vậy, có khả năng làm vỡ đệ nhất thánh khí ?

Chương 103

Cổ tinh linh bộ lạc

"Rừng sâu vĩnh hằng... ngoại vi của nơi đó có phải là có tinh linh sinh sống?" Thần nam sờ dĩ hỏi như vậy, là bởi vì trước đây vong linh ma pháp sư đại hiền giả Tang Đức đã từng nói qua với chàng, đại long đao thất lạc ở khu vực không có người ở, chỗ sâu nhất trong rừng nguyên thủy nơi cổ tinh linh sinh sống.

"Hình như là có, mà quái thú còn nhiều hơn... ta thật sự không nhớ ra." Đại ma cảm thấy đau đầu.

Trong quá trình Thần nam và Đại ma đối thoại, rỗng bĩ ổi, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng đều giữ im lặng, 3 con vật này dường như cảm thấy khí tức đáng sợ của đại ma, không dám hấp tấp. Phó viện trưởng cũng đành im lặng, thực tế thì lúc này ông ta cũng ko chỗ miệng vào được.

Đại ma dùng lực hát hát đầu, đột nhiên bay lên, hướng về phía Thần nam nói to : "Có cơ hội tái kiến." Trong nháy mắt, đại ma biến mất trên không trung.

Thần nam ở lại Thần phong học viện nghỉ ngơi, chàng muốn xem cái "nghiên cứu vĩ đại" mà phó viện trưởng nói, đáng tiếc là không được như ý, kế hoạch tạo thần cực kì bí mật, căn bản là không moi được tin tức hữu dụng gì từ miệng bọn họ.

Lần này, định địa thần thụ trong nội thiên địa đã hút lấy nguyên anh màu vàng từ di thể của tiên nhân, trở thành quả treo trên ngọn cây. nhưng do tiên nhân trước khi chết nguyên anh bị đại ma phá vỡ, do vậy lần này lãng phí khá nhiều linh lực, cho nên quả nguyên anh rất nhỏ, không to bằng một phần 3 trước đây, nhưng phẩm chất thì nhất định là hơn trước.

Thiên sứ chi tâm cũng bị thiên sứ 6 cánh cho nổ tung, định địa thần thụ chỉ hấp thụ được chưa đến 1 nửa phần sức mạnh, nhưng phẩm chất thì rõ ràng là tốt hơn so với trước đây, thiên sứ chi tâm nhỏ bé tỏa ánh sáng rực rỡ, tỏa ra ngàn vạn đạo hà quang.

Thần nam cáo biệt Thần phong học viện, bắt đầu bước vào 1 hành trình mới, đích đến là rừng rậm vĩnh hằng. Với tu vị hiện nay của chàng mà nói, tự bảo vệ được mình có lẽ cũng không xảy ra vấn đề gì lớn.

Chàng bức thiết muốn tới ngay rừng rậm vĩnh hằng, trực giác báo cho chàng rằng nơi đó có rất nhiều bí mật. 5 ngàn năm trước Vũ hình đi tới Tây phương, trong bút tích nàng để lại có từng nhắc tới đại long đao, rất có khả năng nàng đã từng đi qua rừng rậm vĩnh hằng, Thần nam hi vọng có thể tìm thấy ở đó những tin tức liên quan tới Vũ hình.

Thập vạn đại sơn rừng xanh ngút ngàn, nhưng dưới tốc độ bay của tử kim thần long và long bảo bảo thì đã bị bỏ lại phía sau rất xa, Thần nam đứng trên lưng tử kim Thần long, một lần nữa tới Tây phương.

Tới tây thổ, con rồng bĩ ối có chút lo lắng, năm xưa nó đã từng lưu lại tây phương 1 thời gian dài. Theo lời của nó, thì nó đã từng viếng thăm nơi ở của 2 con thần long, còn to gan dám cướp đi bảo tàng của con gái thượng cổ thần long Khôn đức, tội lỗi có thể xem là dày đặc, tính ra đây chỉ là 1 phần trong cuộc sống hoang đường của nó. Chỉ có trời mới biết con rồng bĩ ối này năm xưa đã có những hành động đòi bại gì, rút cục thì đã kết thành bao nhiêu đại cừu gia (kẻ thù).

Tây đại lục cũng giống như đông đại lục, chủ yếu phân thành mấy nước lớn, ngoài ra còn gần 100 nước nhỏ nằm xen kẽ. Bốn nước bá chủ là : Tân lan, Mạn la, Lạp thoát duy á, ai khắc tư.

Nằm giữa Mạn la ở nam bộ và ai khắc tư ở tây bộ là những đại sơn vô tận. Nơi đó còn lưu lại được phong mạo nguyên thủy nhất. Khu rừng nguyên thủy có diện tích lớn nhất Tây đại lục cũng nằm ở đó, diện tích bằng một nửa lãnh thổ đế quốc Mạn la.

Có 1 bộ lạc tinh linh cổ sống trong rừng rậm nguyên thủy, nghe nói nơi đó từng xảy ra rất nhiều sự việc kì dị, ngoài ra, ở đó còn ẩn cư không ít các cường giả tuyệt đỉnh thần bí, chứ không chỉ có mỗi tộc tinh linh.

Thần nam cưỡi thần long, xuyên qua bầu trời Tân lan đế quốc, không

hè dừng lại, hướng về phía quần thể núi liên miên giữa La mạn đế quốc và ai khắc tự đế quốc. Trạm địa đầu tiên của chàng chính là bộ lạc tinh linh cổ sống ở đó. Chàng hi vọng có thể tìm được những tin tức đầy đủ từ họ, sau đó sẽ tiến vào khu vực không người, nơi sâu nhất của rừng nguyên thủy, đó là rừng rậm vĩnh hằng.

Đường đi rất thuận lợi, Thần nam và 2 con rồng cùng tiểu phượng hoàng vô cùng thuận lợi bay tới khu vực rừng nguyên thủy, những dãy núi liên miên, cổ mộc cao chót vót, nơi này vắng người, nên giữ được phong mạo nguyên thủy nhất.

"Ồ, quang minh đại thần côn tại thượng. Nơi đây núi liền núi, lâm hải vô bờ, khu vực rộng lớn thế này, thì phải tới đâu để tìm ra cái bộ lạc tinh linh nhỏ bé kia chứ." Long bảo bảo sốt ruột lắm bầm.

"Không sao, chúng ta có nhiều thời gian mà, cứ từ từ mà tìm." Thần nam dẫn đầu bay về phía rừng rậm nguyên thủy, trong sơn lâm tiếng hổ gầm rú, lúc nào cũng xuất hiện ma thú hung man, nếu không phải là đội quân tổ hợp biến thái này, thì e rằng rừng rậm nguyên thủy kia thốn bộ nan hành (khó mà đi tiếp).

Do trên mặt đất đều là cây rừng cao lớn, nếu cứ tiếp tục bay lượn trên không trung thì rất khó phát hiện ra sơn lâm có dấu vết sinh hoạt của con người, do vậy 5,6 ngày sau họ đều bay xuyên qua sơn lâm.

Cứ như vậy 8, 9 ngày, cuối cùng Thần nam cũng phát hiện ra dấu vết hoạt động của con người, chính xác mà nói thì đó là dấu vết sinh sống của tinh linh. Họ tiếp tục tiến về phía trước, đến ngày thứ 13, tiếng cung huyền (cung tên) trong sơn lâm truyền đến làm kinh động Thần nam. Liên sau đó 1 bạch vũ tiến (mũi tên lông trắng) xuyên qua trùng trùng lá cây, cắm phập trên đường đi phía trước đám Thần nam, ngăn cản bước tiến của họ.

Một nữ tinh linh tuyệt mỹ bước ra, khẽ ngẩng cao đầu, thần sắc hiện rõ vẻ kiêu ngạo, hỏi : " Các người là ai ?"

Nhưng mà khi ánh mắt của cô ta quét từ người Thần nam sang long bảo bảo, rồi đến tử kim thần long và cuối cùng là tiểu phượng hoàng thì sắc mặt cô ta lập tức thay đổi, vẻ kiêu ngạo biến mất, cô ta thất thanh la lên : " Thần linh long cao ngạo, bắt tử thần điều phượng

hoàng, trời ơi, ta lập tức đi báo với trưởng lão đại nhân." Nữ tinh linh tuyệt mỹ nhanh chóng chạy đi.

Thần nam cười hi hi, chủng tộc tinh linh kiều ngạo này xem ra cũng là với tùy người, nhìn thấy thần linh long và bắt tử thần điều thì lập tức thay đổi thái độ.

Họ tiếp tục tiến về phía trước, không lâu sau phía trước xuất hiện 1 thặng cảnh như chốn thần tiên, trong rừng từng tiểu mộc ốc (nhà gỗ nhỏ) xuất hiện như nấm. Xung quanh mỗi tiểu mộc ốc đều có dây leo uốn lượn, và trồng các loại hoa tươi thơm ngát.

Lúc này rất nhiều tinh linh quây lại, đón tiếp người lạ. Bọn họ lộ rõ vẻ hiếu kì, đương nhiên khi nhìn thấy Thần nam là người, biểu hiện của họ có chút ác cảm, nhưng sau khi nhìn thấy long bảo bảo và tiểu phượng hoàng, nhãn quang của họ lập tức thay đổi, họ tỏ ra tôn kính thần thú trong truyền thuyết.

Lúc này, vài vị tinh linh trưởng bối bước ra từ tiểu thôn lạc (ngôi làng nhỏ) tới đón Thần nam.

"Các vị khách quý, hoan nghênh các vị tới thăm. Chúng tôi đã có thần dụ của nữ thần tự nhiên, các vị mang sứ mệnh trọng đại tới, sẽ mang đến cho bộ lạc tinh linh cổ chúng tôi hi vọng, hơn nữa có thể giúp chúng tôi tìm thấy thánh nữ đã thất lạc."

Mấy vị trưởng lão bộ lạc tinh linh cổ rất nhiệt tình đón tiếp Thần nam.

Lại gần, Thần nam mới phát giác ra, tiểu mộc ốc không phải do chặt cây tạo thành mà được gia công tự nhiên từ các thân cây rỗng cổ thụ. Một số tiểu mộc ốc đã mọc lá, thực sự là phủ đầy sắc tự nhiên. Từ 1 phương diện nào đó cũng chứng thực tinh linh là 1 chủng tộc sùng thượng tự nhiên, là 1 sủng nhi (đứa con cưng) của mẹ thiên nhiên.

Về mỹ lệ của bộ lạc tinh linh cổ thật khó hình dung, thật giống như 1 thế giới đồng thoại trong huyền tưởng, một cây nấm màu cao như người mọc bên cạnh tiểu phòng ốc, từng đợt hương hoa thấm vào lòng người, từng khóm hoa mỹ lệ được trồng trên mặt đất tỏa ra sức sống mãnh liệt, ánh sáng lấp lánh lay động trên mảnh đất trong lành

dữ thể vô tranh (không tranh đoạt với đời).

Những con tiểu lộc (hươu nhỏ) gặp người không chút sợ hãi, chạy nhảy khắp nơi, những chú thỏ trắng như tuyết nhảy nhót xung quanh đám tinh linh, tiếng chim hót uyển chuyển mê say, tất cả đều tỏa ra một vẻ bình dị mà tự nhiên vô cùng.

Các trưởng lão tinh linh đều vô cùng "trẻ trung", ít nhất là tướng mạo của họ cho thấy như vậy, nhưng Thần nam biết những tinh linh tướng mạo mỹ lệ anh tú này đều đã mấy trăm tuổi. Nếu như lấy tiêu chuẩn của con người ra xét, thì có thể coi họ là những lão yêu quái, lão quái vật danh phò kỳ thật (nổi danh).

"Khách phương xa, hoan nghênh các vị tới cổ tinh linh bộ lạc." Tinh linh đại trưởng lão Thụy tư nhã trên mặt nở nụ cười chân thật, làm cho các tinh linh trẻ đang đứng quan sát gần đó cảm thấy có chút kì lạ, tinh linh đại trưởng lão lại kính lễ như vậy đối với 1 con người bình thường, thực sự làm họ cảm thấy khó hiểu, đáng ra sự kính lễ này phải dành cho thần linh long và bất tử thần điều phượng hoàng đứng bên cạnh con người kia mới đúng.

Đây là thiên hướng tự nhiên của tinh linh, cùng với bản tính kiêu ngạo bẩm sinh khiến cho họ có cảm giác ưu việt. Nhưng mà tộc tinh linh thực sự có thể coi là đứa con cưng của tự nhiên, mỗi người đều là ma pháp sư và thần xạ thủ thiên sinh (bẩm sinh), cộng với tuổi thọ lâu dài của họ, trong lĩnh vực tu luyện, thành tựu mà họ đạt được thì khó có người bình thường nào sánh được, do vậy, họ vốn có lòng tự ngạo. Hơn nữa, mỗi tinh linh đều có dung mạo tuyệt mỹ, làm cho họ nảy sinh sự coi thường đối với loài người bình thường.

"Nơi đây thật là 1 lạc thổ thần kì. Thật khó tưởng tượng được trong sơn lâm mênh mông này lại có một bảo địa khôi lệ như vậy. Có thể thấy tộc tinh linh vĩ đại thực quá bất phàm. Đây thực sự là đứa con cưng của thần vạn năng. Nữ thần tự nhiên vĩ đại ! Tinh linh bộ lạc vĩ đại!

Thần nam cảm thấy cực kì ngán ngẩm sự tán thưởng này, đến chàng cũng cảm thấy có chút giả dối, nhưng nhìn thấy trong ánh mắt của các vị trưởng lão đối diện tỏa ra quang mang ngọt ngào, còn đám tinh linh trẻ đang vây xung quanh thì nhất loạt lộ ra dáng vẻ vô cùng đắc

ý, chàng hiểu rõ rằng tộc tinh linh này thực sự là... tỵ luyện (quá yêu bản thân mình).

Nhưng mà, để có thể nắm được đầy đủ tin tức về "rừng rậm vĩnh hằng", chàng không tiếc lời tán dương bọn họ. Mấy vị tinh linh trưởng lão cũng nhờ chàng tìm cho họ "tinh linh thánh nữ", do vậy 2 bên nói chuyện vô cùng "dung hiệp" (hòa hợp).

Thần nam dần kích động, chàng có cảm giác đã tìm được dấu vết quan trọng tại đây, và lờ mờ cảm nhận được khí tức mà Vũ hình lưu lại.

Lời giải đáp về đại long đao, sự sống chết của Vũ hình, tất cả... tất cả... dường như đều xuất hiện và xoay chuyển tại đây.

Chương 104

Sinh mệnh cổ thụ

Rồng bí ỏi, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng đương nhiên là nhận được sự đón tiếp nhiệt tình của đám tinh linh. Thần long và phượng hoàng vốn là thượng vị giả (người đứng đầu) trong các chủng tộc thiên địa. Tinh linh kiêu ngạo như vậy mà đối đãi với thần long cũng vô cùng kính lễ.

Con rồng bí ỏi phóng đãng không kiềm chế được, long bảo bảo long tiểu quý thì hoạt bát vô cùng, tiểu phượng hoàng ngây thơ khả ái, chẳng có chút thần thú uy nghiêm nào như trong truyền thuyết. Điều này làm cho đám tinh linh trẻ náo nhiệt hẳn lên, từng đoàn vây quanh 3 con vật, chăm chú quan sát.

Đương nhiên 3 con vật này vốn tự nhiên, rất nhanh chóng quen thuộc với đám tinh linh, đám tinh linh đem cho chúng hoa quả đặc sản, thật là đã đáp ứng sự thèm muốn của chúng.

Tinh linh sinh sản cực kì ít, tới tận bây giờ, bộ lạc cổ này cũng không đến 2 ngàn người. Thần nam cùng mấy vị trưởng lão vào trong thôn lạc, giữa thôn là 1 cây cổ thụ chọc trời, lá cây xanh mượt che phủ bầu trời, cũng không biết cây cổ thụ này sinh trưởng đã bao lâu, thân cây rất to, mùi mấy người ôm không hết, cành cây xanh tốt dày đặc dài mấy dặm.

Thần nam trong lòng xao động, chàng cảm thấy cổ thụ này tỏa ra linh khí vô tận, nơi đây tràn ngập 1 sức mạnh sinh mệnh cực lớn. Khi chàng đang xem xét tỉ mỉ những điều mình kinh ngạc thì chàng lập tức chấn động, cây cổ thụ này với định địa thần thụ trong nội thiên địa của chàng là cùng 1 loại cây, thần dị phi phạm, không giống với những loại cây bình thường.

Tuy không giống như định địa thần thụ tỏa ra thần quang lấp lánh, nhưng rõ ràng có thể nhìn thấy trong lá cây cổ thụ trước mắt cũng có tia sáng nhạt lay động. Đây chắc chắn là 1 thần thụ. Sở dĩ cổ tinh linh bộ lạc giống như tiên cảnh có lẽ là do có quan hệ lớn với cây cổ thụ này, nó liên tiếp không ngừng tạo ra linh khí sinh mệnh.

"Đây là..." Thần nam kinh ngạc hỏi.

Đại trưởng lão Thụy Tư Nhã giải thích : "Đây là thần thụ thủ hộ của tộc tinh linh, cũng là thần thụ nữ thần tự nhiên tận tay trồng, là sinh mệnh chi thụ cổ lão nhất thiên địa, luôn bảo vệ tộc chúng tôi không bị phạm trần huyền nhiễu."

"Đây chính là sinh mệnh chi thụ?" Thần nam có chút xúc động.

Nữ thần tự nhiên còn gọi là nữ thần sinh mệnh, tương truyền thần thụ trước mặt cũng là do lực sinh mệnh của nữ thần diễn hóa mà thành, trong thiên địa chỉ có vài cây mà thôi. Cổ thụ trước mặt lại là sinh mệnh chi thụ to nhất thiên địa, có thể thấy sự quan tâm lo lắng của nữ thần sinh mệnh đối với cổ tinh linh bộ lạc.

"Không sai, đây chính là sinh mệnh chi thụ." Một trưởng lão của tộc tinh linh khẳng định, ông ta nói : "Đây chính là ân tứ (ân đức) to lớn nhất của nữ thần sinh mệnh đối với tộc chúng tôi."

Thần nam có chút không hiểu, lẽ nào định địa thần thụ mà hậu nghệ cung hóa thân thành cũng có liên quan với nữ thần sinh mệnh ? Điều này làm sao có thể ! Định địa thần thụ là bảo vật được lưu truyền từ xa xưa, tương truyền đó là 1 linh căn tồn tại từ thời kì thiên địa sơ khai, không thể nào là diễn hóa của nữ thần sinh mệnh.

Chàng quyết định phải làm cho rõ, không gian từ từ vỡ ra, chàng mở nội thiên địa, 1 cánh cửa không gian cực lớn xuất hiện.

Mấy vị trưởng lão tộc tinh linh kinh ngạc há hốc mồm, dù họ đã nhìn thấy Thần nam tu vi phi phạm, bước vào lĩnh vực lục giai, nhưng lại không ngờ chàng đã tế luyện được nội thiên địa. Thấy chàng thanh niên hai mấy tuổi đầu đạt được thành tích như vậy quả là không thể tin được.

"Xoạt xoạt..."

Định địa thần thụ trong nội thiên địa lắc lư, lá cây lục bích tỏa ra từng trận thần quang.

"A, đây là..."

"Sinh mệnh chi thụ" (cây sinh mệnh)

Sinh mệnh chi năng tỏa ra thật quá thật quá mạnh. Mạnh hơn nhiều so với sinh mệnh chi năng của thần thụ trong cổ tinh linh bộ lạc chúng tôi."

Không để ý tới sự kinh ngạc của các trưởng lão tinh linh, Thần nam trực tiếp hỏi : "Xin hỏi các vị trưởng lão đáng kính, thần thụ trong nội thiên địa của ta cũng là sinh mệnh chi thụ sao?"

"Phải, đương nhiên rồi."

"Chắc chắn là phải."

Mấy vị trưởng lão tuy vô cùng kinh ngạc nhưng vẫn đưa ra lời giải đáp.

Một vị trưởng lão lộ ra sắc mặt hồ nghi, nói : "Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là sinh mệnh chi thụ thuần chính, nhưng ta có chút không hiểu, tại sao sinh mệnh chi năng mà nó tỏa ra lại mạnh như vậy, còn mạnh hơn cả sinh mệnh chi thụ cổ lão nhất, tươi tốt nhất. Điều này thực sự quá khó hiểu."

Một vị tinh linh trưởng lão khác cũng có vẻ không hiểu, hỏi : "Người thanh niên, rút cục là người có được sinh mệnh chi thụ từ đâu ? Nó tuy rằng cao không quá 20 mét, nhưng lại tỏa ra 1 cỗ khí tức thương tang cổ lão. Dường như còn cổ xưa hơn cả thần thụ của bộ lạc tinh linh chúng ta. Theo như ta biết, thì điều này không thể nào có. Cần phải biết rằng, thần thụ của cổ tinh linh bộ lạc chúng ta là thánh khí hộ pháp cường đại nhất của nữ thần sinh mệnh. Do những nguyên nhân cực kì đặc biệt, mới được trồng tại đây, trong thiên hạ không thể có 1 sinh mệnh chi thụ nào khác so sánh được với nó."

"Đây cũng là điểm ta không hiểu. Theo như các vị nói, thì sinh mệnh chi thụ chỉ có thể do nữ thần sinh mệnh trồng, do lực sinh mệnh của nữ thần diễn hóa mà thành, nhưng thần thụ của ta lại là 1 khối bảo được truyền lại từ xa xưa, không thể là do nữ thần sinh mệnh để lại."

Nghe những lời Thần nam nói, mấy vị tinh linh trưởng lão vô cùng kinh ngạc, sau đó bắt kể hình tượng, xông vào nội thiên địa của Thần nam, vây xung quanh định địa thần thụ, không ngừng quan sát.

"Đây thực sự là linh căn trong truyền thuyết?"

"Trời ạ, nhất định là nó. Nếu không thì làm sao có thể tỏa ra khí tức sinh mệnh lớn như vậy."

"Không ngờ ta có vinh hạnh được thấy linh căn trong truyền thuyết."

Mấy vị tinh linh trưởng lão dường như mất đi phong thái hàng ngày, cần phải biết rằng tộc tinh linh kiêu ngạo rất chú trọng tới nghi thái. Xem bộ dạng hiện giờ của bọn họ, có thể thấy họ kinh ngạc, kích động vô cùng.

Thần nam suy nghĩ, dần dần cũng đoán ra đại khái, sau đó lời của tinh linh đại trưởng lão Thụy Tư Nhã đã chứng thực cho những suy đoán của chàng.

"Theo truyền thuyết, do 1 số cơ nguyên, nữ thần sinh mệnh trồng xuống thiên địa 1 nhánh cây thần thụ, sau đó luyện hóa nó trở thành pháp khí hộ thân mạnh nhất, từ đó nữ thần có được sinh mệnh chi lực cao hơn các thần linh khác, hơn nữa, qua sự tế luyện tỉ mỉ của nữ thần, thì khi bà yêu cầu, sẽ tiêu hao 1 sinh mệnh chi lực nhất định, có thể trồng ra 1 sinh mệnh chi thụ nhỏ. Thần thụ nguyên thủy nhất trong thiên địa đã biến mất, do vậy nữ thần sinh mệnh trở thành thần linh duy nhất trong thiên địa nắm giữ loại thần thụ này."

Quả nhiên giống như những gì Thần nam suy đoán, định địa thần thụ chính là mẫu thể nguyên thủy nhất, nữ thần sinh mệnh chẳng qua là xảo hợp có được 1 số cơ nguyên, thu được năng lực diễn hóa sinh mệnh chi thụ.

Đợi cho mấy vị tinh linh trưởng lão bình tĩnh lại, Thần nam mới hỏi :
"Thiên địa gian chỉ có vài sinh mệnh chi thụ mà thôi, vậy tại sao nữ thần sinh mệnh lại ban tặng cho bộ lạc tinh linh các vị thần thụ cường đại nhất ?"

"À, điều này..." Mấy vị tinh linh trưởng lão có chút do dự, dường như

có điều khó nói, đại trưởng lão Thụy Tư Nhã khổ sở nói : "Đây là bí mật của tộc tinh linh chúng tôi, do có liên quan tới những bí mật thần linh nên không thể nói với người được, mong được thứ lỗi."

"A, a... điều này dường như có chút bất công. Ta đã mang hết bí mật của mình ra phơi bày trước mắt các vị, tương đương với giá trị của bí mật về mẫu thể nguyên thủy của sinh mệnh chi thụ, ta nghĩ các vị..." Thần nam trầm giọng, mỉm cười nhìn mấy vị tinh linh trưởng lão, nói : "Ta chỉ là hiếu kì mà thôi, không có ý gì khác. Nếu như các vị thực sự không thể nói, thì có thể đưa cho ta 1 đáp án mơ hồ nào đó cũng được."

"Được rồi..." Thụy Tư Nhã tuy có chút do dự, nhưng vẫn quyết định tiết lộ chút ít, nói : "Ta nghĩ người đã từng nghe qua, một người đã chết nếu đem đặt vào trong mộc quan (quan tài) được làm bằng sinh mệnh chi thụ, thì có thể giữ cho người vạn năm không mục, cần phải biết sinh mệnh chi thụ có sinh mệnh chi năng to lớn, có thể nuôi sống xương thịt người đã chết, có thể coi là thánh vật trị thương tốt nhất. Mấy ngàn năm trước, nữ thần sinh mệnh đã hao phí thần lực vô tận để trồng ra sinh mệnh chi thụ lớn nhất, chính là để... ha ha... thôi... chỉ có thể nói tới đây."

Tinh linh trưởng lão Thụy Tư Nhã nói đến đây thì ngừng, một số bí mật mãi mãi không thể tiết lộ.

Nhưng phản ứng của Thần nam vượt qua dự liệu của trưởng lão, trên mặt Thần nam lộ rõ vẻ kích động, nắm lấy vai của Thụy Tư Nhã lắc lắc : "Việc này chính là bắt tử phát sinh năm ngàn năm trước?"

"A, người làm sao lại biết?" Thụy Tư Nhã phản ứng hoàn toàn vô thức, thân là đại trưởng lão tộc tinh linh cao quý vô cùng, hiện tại lại bị người khác túm lấy vai mà lắc một cách vô lễ như vậy, còn là lần đầu gặp mặt, Thụy Tư Nhã có chút kinh ngạc, nhưng sau đó cũng nhanh phóng ra 1 đạo ma pháp tinh thần, tác dụng của nó là tĩnh tâm an thần, làm cho Thần nam mau chóng bình tĩnh trở lại.

Buông 2 vai của tinh linh trưởng lão ra, Thần nam làm bậm tịt nói : "Ta biết là sẽ như vậy mà, quả thực ta đã đoán đúng." Chàng dần dần hồi phục trạng thái bình tĩnh, hướng về phía mấy vị tinh linh trưởng lão tạ lỗi, nói : "Xin lỗi, ta quá kích động. Bởi vì việc này đối

với ta thật quá quan trọng."

Một vị tinh linh trưởng lão nói với chàng : "Sao người lại biết quãng thời gian 5 ngàn năm trước?"

"Việc này nói ra các vị cũng sẽ không tin, hiện giờ ta chỉ muốn hỏi, 5 ngàn năm trước..." Giọng nói Thần nam có chút run rẩy, hai mắt hơi ướt, nói : "Năm ngàn năm trước nữ thần sinh mệnh đã cứu 1 cô gái, có phải là 1 cô gái tên là Vũ Hình ? Cô ấy... rút cục kết quả thế nào ?"

Dù đã nhìn thấy "Vũ Hình" trong Càn thi phái, cũng đã biết 1 số kết quả, nhưng chàng vẫn hi vọng có kì tích xảy ra, tâm tình của chàng trong giờ phút này vô cùng lo âu và căng thẳng.

"Người... người..."

Mấy vị trưởng lão há mồm cứng lưỡi, họ thực sự không cách nào hiểu nổi, tại sao người thanh niên trước mặt lại biết nhiều như vậy.

"Cầu xin các vị, hãy nói cho ta biết, rút cục nàng thế nào ?" Thần nam run rẩy khẩn cầu nói, lúc này chàng căn bản đã không còn phong thái của bậc cao thủ nữa, tâm trí của chàng vô cùng rối loạn.

Một loại cảm giác không rõ ràng, Thần nam cảm thấy hình như Vũ Hình vẫn còn sống trong bộ lạc tinh linh.

Chương 105

Vũ hình hoạt khán (Vũ Hình còn sống)

"Ta không biết người có được những bí mật này từ đâu, đã như vậy ta cũng không ngại tiết lộ với người 1 số điều, nhưng những bí mật can hệ tới thần linh thì ta không thể nói được." Tinh linh đại trưởng lão Thụy Tư Nhã nói : " Cô gái này bị thương rất nặng, người đã thương cô ấy không thể là 1 tu luyện giả bình thường, tu vị tuyệt đối phải là cấp thần, cô ấy không chỉ mạch lạc trên thân thể bị đứt mà huyệt phách cũng bị tổn thương. Rất may là cô ấy đã sớm đạt tới cảnh giới tiên thần, cuối cùng trước khi tiêu thụ được nữ thần sinh mệnh tự mình cứu giúp. Sinh mệnh chi thụ chính được trồng vào khi đó, cô gái tiên tử bình thường đó ngủ trong thân sinh mệnh chi thụ."

"Cái gì ? Cô ấy đã được cứu ? Cô ấy hiện giờ vẫn còn ngủ trong sinh mệnh chi thụ sao ?" Thần nam 1 lần nữa nắm lấy 2 vai của Thụy Tư Nhã lắc mạnh, đối với chàng thanh niên thất thố trước mặt, tinh linh đại trưởng lão chỉ còn biết cười khổ.

"Cô ấy ngủ trong sinh mệnh chi thụ một thời gian dài vô tận, cuối cùng cũng tỉnh lại, toàn thân khỏe mạnh."

"Cô ấy đi đâu ? Sau đó đã trải qua sự việc gì?" Thần nam vội vã hỏi.

"Xin lỗi, đây là bí mật liên quan tới thần linh, ta thực sự không thể nói được, có 1 điều chắc chắn, là cô ấy vẫn còn sống."

"Cái gì ? Cô ấy vẫn còn sống ?" Thần nam vô cùng kinh ngạc, vội vã hỏi lại : "Người nói là cô ấy hiện giờ vẫn còn sống ?"

"Đúng vậy!"

Thần nam trong lòng cuộn sóng, chàng cảm thấy vô cùng hỗn loạn. Rút cục là chuyện gì ? Năm ngàn năm nay rút cục đã xảy ra cái gì ? Vũ Hình nàng vẫn còn sống, vậy thì trong càn thi phái tại sao lại xuất hiện thi thể của Vũ hình?

"Người đang lừa ta, ta đã tận mắt nhìn thấy thi thể Vũ hình trong càn

thi phái ở đông thổ, người đừng có nói với ta, "cô ấy" vẫn còn sống đó chính là "Vũ hình" trong càn thi phái, là "Vũ hình" sau khi thi thể sản xinh linh trí."

Tinh linh đại trưởng lão lộ ra thần sắc mơ hồ không hiểu, nói : "Ta không rõ Vũ hình mà người vừa nói tới là sao, theo những gì ta biết thì cô gái tỉnh lại từ trong sinh mệnh chi thụ kia vẫn còn sống, không hề trải qua "sự kiện thi thể". Xin lỗi, ta chỉ có thể nói tới đây thôi, nữ thần sinh mệnh đã từng cáo thị, sự việc này tuyệt đối không được tiết lộ ra."

Thần nam dần dần trấn tĩnh lại, chàng biết tộc tinh linh không chỉ ngạo mạn mà còn rất cố chấp, bất luận là cầu khẩn hay ép buộc, thì e rằng cũng chẳng hỏi được gì.

"Xin lỗi, ta muốn yên tĩnh một chút. Các vị có thể rời khỏi nội thiên địa của ta trước được không?"

Sau khi các vị tinh linh trưởng lão rời đi, Thần nam rơi vào trầm mặc, đây rút cục là chuyện gì? Vũ hình rõ ràng đã chết, chàng đã tận mắt thấy tất cả ở Càn thi phái, rồi lại tận tay cứu được Vũ hình, đó chắc chắn là thi thể của Vũ hình, nhưng mà ở đây chàng lại nghe nói Vũ hình vẫn chưa chết, nàng vẫn còn sống.

"Lẽ nào cô gái được nữ thần sinh mệnh cứu, căn bản không phải là Vũ hình mà là 1 cô gái khác?" Nghĩ tới đây, 2 mắt Thần nam lộ ra 2 đạo hàn mang, sát khí tràn đầy nội thiên địa.

"Lẽ nào trong đó đã có biến cố phát sinh bất thành?" Thần nam nghĩ tới rất nhiều, nộ hỏa hung dũng, rồi lại ảm đạm thần thương, nhưng chàng đã đưa ra 1 thệ nguyện (lời thề), nhất định phải làm rõ lời giải về sự sống chết của Vũ Hình. Dựa vào cảm giác, chàng biết cơ nguyên nhất định là ở Tây phương, không làm rõ chân tướng, chàng tuyệt đối không rời khỏi đây.

Suy nghĩ rất nhiều nhưng Thần nam vẫn không xác định được. Người con gái mà nữ thần sinh mệnh cứu không biết có phải là Vũ hình thật sự hay không. Nếu như cần phải điều tra, thì tờ giấy Vũ hình để lại tại tầng thứ 1 ở 18 tầng địa ngục trong quang minh giáo hội dường như có tiết lộ 1 bí mật gì đó, nhắc tới nữ thần sinh mệnh, cũng

nhắc tới đại long đao.

Nhưng mà, trong những ghi chép hỗn loạn trên tờ giấy dó, từ ngữ then chốt cuối cùng là "đại long đao". Điều này liệu có phải mang ý nghĩa rằng, dấu vết quan trọng chính là ở "rừng rậm vĩnh hằng"?

Thần nam mở nội thiên địa, từ trên không trung nhẹ nhàng đáp xuống thăm cỏ mềm, đứng dưới sinh mệnh chi thụ, nhìn về các vị tinh linh trưởng lão phía trước.

Ngay lúc này, chàng thậm chí muốn đánh úp mấy vị trưởng lão, ép họ phải nói ra bí mật, nhưng cuối cùng chàng lại khắc chế lại ý muốn này. Những tinh linh trước mặt tương mạo dù anh tú hoặc kiều mỹ nhưng họ đều là những lão quái vật mất trăm tuổi, tu vị cao thâm khó lường, nếu như dùng tới vũ lực, e rằng chàng chẳng có chút ích lợi nào.

Mấy vị tinh linh trưởng lão dường như cũng cảm thấy địch ý của Thần nam, đại trưởng lão Thụy Tư Nhã nói : "Người thanh niên, ta hình như cảm thấy tâm tình đau khổ của ngươi, vừa xong ta và mấy vị trưởng lão đã thảo luận qua, quyết định sẽ giúp đỡ ngươi một chút. Mặc dù chịu cáo giới của nữ thần sinh mệnh, không thể nói ra bí mật năm đó, nhưng chúng ta có thể chỉ cho ngươi 1 con đường. Đương nhiên đây cũng là đại giới địa, ngươi cần phải tìm tinh linh thánh nữ trở về, nàng là hi vọng của toàn tộc chúng ta, chúng ta muốn nàng bình an trở về."

"Ừa?" Thần nam có chút khó hiểu, nói : "Kính thỉnh chỉ bảo!"

"Nếu như ngươi có đủ thực lực, thì có thể tìm thấy chút dấu vết ở "rừng rậm vĩnh hằng."

"Quả thực là nơi đó." Thần nam kêu thầm trong lòng, đây vốn là địa điểm mà chàng định đến, hiện tại được tinh linh trưởng lão chỉ dẫn, chàng cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào.

"Các vị không sợ rằng sau khi biết được thông tin này, ta sẽ không đi tìm tinh linh thánh nữ cho các vị mà trực tiếp đến thẳng rừng rậm vĩnh hằng sao?" Thần nam có chút nghi hoặc hỏi.

"Không sợ, vì chúng ta tin tưởng rằng người là 1 thanh niên chân thực, tin vào vi nhân của người." (cách làm người)

Thần nam cảm thấy có chút e ngại, bây giờ còn có việc gì quan trọng hơn việc tìm đáp án về sự sống chết của Vũ hình? Chàng thực sự không muốn việc tìm kiếm tinh linh thánh nữ làm chậm trễ thời gian.

Nhưng mà những lời tinh linh đại trưởng lão Thụy Tư Nhã nói tiếp sau đó lập tức làm cho cảm giác e ngại của Thần nam biến mất.

"Ừhm, kì thực, chúng ta nghi ngờ Khải sắt Lâm có thể đã tiến vào rừng sâu vĩnh hằng, cho nên, điều này... cũng giống với đích đến nơi người đang tìm dấu vết."

Thần nam cuối cùng cũng đã hiểu câu tục ngữ : Nhân lão thành tinh! Từ phó viện trưởng Thần phong học viện đến lão yêu quái trong hoàng cung Mộng quốc, lại thêm mấy tinh linh vài trăm tuổi này, những người này dường như đều rất xảo quyệt, đều biến những mục đích của mình thành như ý.

Tinh linh đại trưởng lão gấp gấp nói : "Ta có thể thề với nữ thần sinh mệnh, tuyệt đối không có nửa lời nói dối."

Vốn dĩ Thần nam cũng muốn đi tới rừng rậm vĩnh hằng, dù cho lời của tinh linh đại trưởng lão là giả đi chăng nữa thì trạm địa tiếp theo của chàng vẫn là nơi đó.

"Ta sẽ đi rừng rậm vĩnh hằng, nếu như phát hiện được thánh nữ của các vị thì ta sẽ mang cô ấy về." Thần nam hứa.

Trong rừng rậm mênh mông vô bờ, là địa bàn của tinh linh, còn có rất nhiều nơi muốn trợ giúp họ, chàng cần cẩn thận tìm hiểu từ họ về vùng đất táng thần kia.

"Người thanh niên, người thực sự muốn đi rừng rậm vĩnh hằng ? Người có cần suy nghĩ lại không ? Đã hiểu rõ về nơi đó chưa ?"

Thần nam kiên định nói : "Không cần suy nghĩ nữa, ta cần nhanh chóng lên đường."

Mấy vị tinh linh trưởng lão nhìn nhau, một vị nói : "Xem ra người rất cần tới đó tìm dấu vết, chỉ là... Tuy người tu vị bất phàm, nhưng chúng ta vẫn có chút lo lắng, kì thực... người có thể ở lại đây tu luyện 1 thời gian, đợi đến khi tu vị của người đạt được đột phá mới, tới khi đó đi vào vùng đất thần bí kia cũng chưa muộn."

"Tu vị lại đạt đột phá, nói thì nghe rất dễ nhưng không biết thực tế phải cần tới bao nhiêu thời gian. Nếu như đi muộn, các vị không sợ thánh nữ sẽ xảy ra điều gì bất trắc ư? Các vị nên thúc giục ta lên đường sớm mới đúng."

Tinh linh đại trưởng lão lắc đầu nói : "Người thanh niên, chúng ta muốn tốt cho người, thánh nữ đã biến mất 2 năm rồi, nếu như thực sự có bất trắc xảy ra thì cũng chẳng kịp ngăn chặn, chúng ta thực sự là nghĩ cho sự an nguy của người mà thôi, cần phải biết nơi đó là 1 vùng đất cấm kị. Các tu luyện giả cấp 1 đấu thần, pháp thần sau khi đi vào đó, chưa có ai có thể đi ra. Dù cho rất nhiều tu luyện giả cho rằng thánh địa cuối cùng của tu luyện giả, nhưng mà tộc tinh linh chúng ta luôn cho rằng, nơi đó là vùng đất táng thần, là vùng đất đại hung."

Đối với rừng rậm vĩnh hằng kia, Thần nam đã không phải là lần đầu tiên được nghe tới.

Mỗi năm đều có không ít tu luyện giả tây phương tiến vào thám hiểm, muốn tìm những bí mật ẩn tàng nơi đó. Tu luyện giả phương tây có rất nhiều người tin rằng, tại nơi sâu nhất của rừng rậm nguyên thủy, ẩn cư những tu luyện giả hùng mạnh nhất Tây đại lục, bởi vì có người đã từng nhìn thấy những võ giả biết bay xuất hiện tại nơi đó.

Theo truyền thuyết, trong quá khứ xa xôi, đã có vài pháp thần và đấu thần ở những thời đại khác nhau, khi cuối đời, lần lượt tiến vào rừng rậm nguyên thủy, từ đó 1 đi không trở lại, nơi sâu nhất của rừng nguyên thủy đã trở thành thánh địa của giới tu luyện tây đại lục.

Cần phải biết pháp thần và đấu thần là những tu luyện giả cấp đạo có thể so với thần linh. Họ có thể tiến vào thiên giới, họ được coi như những thần linh lưu tại nhân gian, trong lịch sử tu luyện, những tu luyện giả có thể đạt tới cảnh giới này, chỉ có 1 số lượng rất ít.

Những lời đồn đại, các truyền thuyết làm cho khu rừng rậm nguyên thủy ngày càng có vẻ huyền bí.

Sau khi nghe những tin đồn về vùng đất đó, Thần nam có những kết luận tương phản, chàng cho rằng nơi đó tuyệt đối là 1 vùng đất đại hung đại ác, là chốn ma địa vẫn thần. Chàng cho rằng trong lịch sử tu luyện Tây phương, đã từng có những đầu thần và pháp thần, sau khi tiến vào nơi đó, e rằng lành ít dữ nhiều.

Hiện giờ, chàng đã gặp các trưởng lão của bộ lạc tinh linh, ý kiến của họ và chàng giống nhau, đều cho rằng đó là vùng đất không tốt lành, điều này càng khẳng định các nghĩ của chàng.

Thần nam kiên quyết nói : "Ta biết đó là vùng đất không lành, nhưng ta không thể không đi một chuyến, nơi đó có thể có những dấu vết quan trọng đối với ta."

Chương 106

Thần Nam đã quyết định đi tới nơi đó do xét một phen, đương nhiên hẳn cũng phải suy xét, nếu nơi cấm địa đó mạnh mẽ, không thể xâm nhập được thì cũng nên thối lui.

Hắn nói "Ta cảm thấy rất kỳ quái, các vị trưởng lão tu vi ai cũng cao thâm khó lường người khác ít người bì kịp. Tại sao các người không tự đi tìm hiểu mà lại muốn một người ngoại nhân như ta đi tìm hiểu thánh nữ đó vậy?"

Mấy trưởng lão bộ tộc tinh linh có chút hồ thẹn, Thụy Tư Nhã trả lời "Không phải chúng ta là người ham sống sợ chết, mà là từ ngày xưa tính mệnh nữ thần đã từng cảnh báo rằng "thứ dân của bộ tộc tinh linh bất luận là ai cũng không được tiến vào khu cấm địa, cho dù trong lòng của chúng ta có muốn vào cũng không dám chống lại lời nguyên của nữ thần."

"Ta đã từng nghe nói các vị đã cố gắng truy tìm Thánh nữ của bộ tộc tinh linh Sát Khái Lâm đang lưu lạc ở xã hội loài người, bỏ ra hàng trăm vạn kim tệ ngày đêm tìm kiếm khắp Trung nguyên đại lục. Nhiệm vụ đó coi là kế hoạch cao nhất, được gọi 'Kế hoạch Dong binh hành động' nếu ta thật lòng muốn tương trợ giúp các vị tìm Thánh nữ trở về thì các vị có thể cho ta biết toàn bộ bí mật của câu chuyện này không?" Thần Nam hướng về phía mấy trưởng lão bộ tộc tinh linh hỏi tiếp.

"Nếu Thánh nữ bình yên quay trở về với bộ tộc của chúng ta thì chúng ta có thể phá lệ nói cho người biết hết tất cả mọi bí mật." Một trưởng lão trả lời.

Hắn biết nơi đó là cấm địa của bộ tộc tinh linh, người của bộ tộc sống ở xung quanh nhưng không bao giờ bước chân vào khu cấm địa nên hiểu biết về nơi đó cũng có hạn, trong đó có rất nhiều bí mật, nhiều quái vật có sức mạnh. Ở tại bộ tộc được một ngày, Thần Nam tỏ ý muốn rời đi điều đó khiến cho hai con rồng có chút tiếc nuối. Bộ tộc tinh linh đối với bọn chúng rất ưu ái, mang tới cho rất nhiều loại hoa quả trân quý cho chúng hưởng thụ, không giống như tại Côn Lôn huyền giới là bọn chúng phải lén lút đi "chôm" đồ để chén. Thần Nam theo chỉ dẫn của tinh linh Đại trưởng lão tiến hành thượng lộ, đây vốn

là một khu rừng nguyên thủy rất rộng lớn, họ đã bay trên khu rừng rất lâu, trên không trung chỉ thấy một màu xanh ngắt, núi non cao vút trùng trùng điệp điệp, có rất nhiều man thú xuất hiện vây quanh, nếu là người bình thường chắc phải sợ hãi quay về không dám đi tiếp. Tuy nhiên người đó lại là Thần Nam và hai con rồng vô thượng, long uy của chúng tỏa ra át tất cả đám ma thú khiến cho chúng phải né tránh không dám ngăn cản. Đương nhiên Long Bảo Bảo và con rồng bỉ ổi đó lại bay lượn trên không trung khoái chí tìm kiếm mồi, vì ma tinh hạch của bọn ma thú lại là một thứ thượng phẩm đối với chúng. Còn tiểu phượng hoàng lại đứng trên vai Thần Nam đợi hai con yêu vật trở về.

Tại nơi rừng rậm nguyên thủy này hằng ngày không nghe tiếng gầm gừ của man thú, nhóm người - rồng - chim kỳ quái này chậm rãi hướng về phía trước tìm kiếm trong khu rừng rậm. Năm ngày trôi qua, bỗng nhiên Long Bảo Bảo kêu toáng lên "Ngao... Thần quang minh ở trên cao, nơi này có rất nhiều tro tàn tựa hồ như có người đã ở đây."

Chắc đây là nơi họ nướng thịt thú rừng, dấu viết xung quanh cho thấy có rất nhiều xương thú vứt lại. Thần Nam đã từng nghe nói tại nơi rừng rậm nguyên thủy này có một số tu luyện cường giả cao cấp, xem tình hình vậy có lẽ điều đó là sự thật. Họ lượn qua hai ngọn núi lớn vào khu rừng bên trong, bắt chợt phía xa xa thoáng hiện tia hào quang, Thần Nam vội vàng bay lên trời hướng về phía hào quang phát ra phóng rất nhanh, hai con rồng cùng tiểu phượng hoàng cũng vụt theo đằng sau.

"Khách, sát" một giọng nói to vang lên, một tia chớp xẹt ngang qua rừng làm cho những tảng đá cùng hàng loạt cây rừng bị chém vụn.

"Oành" ánh sáng lóe lên chói mắt, cuồng phong quét qua, cát bụi, đá tảng... mảnh liệt bay lên không trung bị trận gió quét qua làm cho nát vụn.

Thần Nam đứng tĩnh lập trên không trung, hần phát hiện ở khu rừng phía dưới có một gã ma pháp sư và một gã vũ giả đang kịch chiến, cả hai người tu vi đều rất mạnh, ít nhất cũng đạt tới lĩnh vực cấp năm cảnh giới. Tại rừng rậm này gặp được những cường giả tu luyện mạnh như vậy khiến hần cảm thấy rất hưng phấn. Xem ra lời đồn đại

đúng là xác thực, có người đã ẩn cư tu luyện tại nơi này. Hai người đang kịch chiến bất chợt cảm thấy điều dị thường, họ ngẩng đầu lên nhìn thấy một người trẻ tuổi cùng ba con thần thú, điều đó đã làm họ dừng trận đấu với vẻ mặt ngần... tò te.

"Tiền bối, người là... đấu thần?"; "Người chuẩn bị đi vào khu rừng nguyên thủy phải không?" cả hai người đồng thanh hỏi một cách kính trọng.

Nghe hai người nói vậy Thần Nam biết bọn họ có chút hiểu lầm, họ cho rằng Thần Nam là bậc tiền bối của giới tu luyện. Hắn chậm rãi hạ xuống thềm đánh giá, hai người tầm bốn mươi tuổi, hai bên vừa ở phía đối nghịch nhưng bây giờ tựa hồ không coi nhau là địch nhân giống như vừa bàn bạc xong.

"Ồ, chính xác là ta đang chuẩn bị và khu rừng nguyên thủy đó, nhưng chưa biết địa điểm ở tại nơi nào." Thần Nam không muốn tốn nhiều lời liền dựa theo ý bọn họ giả mạo làm đấu thần.

"Chúng ta thật may mắn là đã nhìn thấy một đấu thần, quả là điều chúng ta chưa bao giờ nghĩ tới, đó thật là một sự kích động" Hai người không thể tin được.

"Ta đã nghe nói nơi này ẩn cư một số cao thủ, ta nghĩ các người nhất định biết vị trí của khu rừng đó, có thể chỉ giúp cho ta được không?" Thần Nam ướm lời.

"Tất nhiên rồi" họ trả lời rồi tiếp "khu rừng nằm ở phía trước mặt cách khoảng tầm năm mươi dặm. Đáng tiếc là chúng ta tu vi có hạn nên không dám tiếp cận"

Thông qua lời nói của hai người, Thần Nam trong lòng chấn động. Tại bên ngoài khu rừng không ít các tu luyện giả ẩn cư, một số ít họ là các đấu thần cao cấp đã từng xông vào khu rừng nhưng không thấy quay trở lại, điều đó chứng tỏ họ đã thất bại nên không ai dám bước vào nữa. Ít ra khu vực phụ cận này cũng có khoảng trăm tu luyện giả đang tồn tại.

Dựa theo lời nói của hai người, thời gian gần đây nhất khoảng bốn trăm năm có một đấu thần xuất hiện, hôm nay họ có thể trông thấy

một "đấu thần" thì sao trong lòng họ không kích động chứ. Hấn cáo biết hai người rồi theo sự chỉ dẫn hướng về phía khu rừng thẳng tới. Gần khu rừng Thần Nam cảm nhận rất rõ một luồng áp lực rất mạnh, tiểu phượng hoàng rụt cái cổ bé xíu lại kêu chiếp chiếp "Ta... ta.. thấy sợ"

Long Bảo Bảo cũng thì thào "Ngao...thật kỳ quái, ta nhận rõ nơi này tựa như có một cỗ huyết tinh."

Tử Kim thần long bị ối cũng thấy bất an, nó bay qua, bay lại trên không trung cũng tiếp lời "Nơi này đúng là một địa phương hỗn đản, đúng là đã khiến cho long đại gia ta sinh ra ý sợ hãi."

Đang giờ ngộ, ánh sáng mặt trời chan hòa khắp nơi nhưng phía khu rừng đó lại cảm giác tỏa ra sát khí âm trầm, phảng phất như là ma khí, họ cẩn thận quan sát nhưng lại không hề nhận thấy điều gì khả nghi. Một người, ba thú cảm giác thấy nơi đó vô cùng kỳ diệu, phảng phất che dấu một bị mật cực kỳ lớn, ngăn cách với thế giới bên ngoài không cho người khác tới quấy nhiễu. Đối với họ mà nói nơi đó lại khá.... trống trải, yên lặng tựa như một tử địa.

"Chiếp, chiếp... đáng sợ quá!" Tiểu phượng hoàng bị không khí đó làm cho sun cả lại, rúc đầu vào trong áo ngực của Thần Nam thò cái đầu ra bên ngoài nhìn xung quanh.

Một cơn gió mạnh thổi qua khiến cho hấn cảm nhận được một luồng khí lạnh, hấn không nhìn được rừng mình một cái. Lần này hấn không thể nắm chắc được, đấu thần cao cấp vào mà còn không thấy quay trở lại thì hấn đã chắc gì.

"Ngao... không thể nghi ngờ được, đây là một chỗ đại hung, trên không tựa hồ có một đạo cấm chế cực kỳ lợi hại khiến chúng ta không thể nhìn thấu xuống phía dưới được, chúng ta nên cẩn thận hạ xuống, trong tình huống không đối lại được thì chạy là thượng sách."

Tĩnh lặng như tờ, trong khu rừng âm u không có một tiếng động nhỏ, không tiếng chim bay, không có thú gầm, nơi này không có gì ngoài sự tĩnh lặng đáng sợ. Đại ngàn trầm trầm an tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của Thần Nam trên thảm lá rừng vang vọng, tu vi của hấn có thể ngự không phi hành nhưng hấn lại không sử dụng mà bách bộ

trên thảm lá êm êm từng bước, từng bước một... Hần tiến đến khu rừng nơi đầy hung hiểm, đi sâu vào trong. Nơi này đã có thể nhìn thấy bầu trời nhưng vẫn âm u, không có ánh sáng và...lạnh lẽo ghê người.

Tiểu phượng hoàng nằm trong ngực áo Thần Nam mở to đôi mắt nhìn tứ phía đánh giá cảnh vật một cách cẩn thận. Long Bảo Bảo thì đậu xuống vai Thần Nam, không muốn bay ngang dọc nữa mà nhỏ giọng "Thật sự là đáng sợ, giống như tử vong tuyệt địa vậy, khiến cho ta cảm thấy sợ hãi." Tử Kim thần long hóa thành thân người đầu rồng, cầm tử kim song tiết côn cẩn thận đề phòng xung quanh, vẻ mặt nó ngưng trọng. Khu rừng âm trầm một cách đáng sợ, đi về phía trước ước chừng mười dặm, đột nhiên một trận sấm sét vang bên tai Thần Nam và ba thần thú khiến họ nổi hết cả gai ốc.

Chương 107

Hoàng tuyền

Thực sự quá đột ngột !

Dòng sông lớn trước mặt đang gào thét dữ dội, sóng cuộn cuộn chảy, khí thế không gì cản nổi.

Âm thanh giống như tiếng kinh lôi chính là tiếng gào thét của dòng sông, nhưng tất cả đều toát ra vẻ kì dị, trước đó không hề nghe thấy tiếng nước sông tuôn trào, chỉ khi tới gần 1 khoảng cách nhất định, âm thanh dữ dội đó mới đột nhiên truyền tới tai.

"Ồ, quan minh đại thần côn tại thượng, nơi này có chút gì đó không hay." Long bảo bảo đứng trên vai Thần nam, một tiểu trảo nhỏ màu hoàng kim túm lấy 1 chòm tóc Thần nam, xem ra con vật nhỏ này vô cùng căng thẳng.

Tử kim thần long thì vung song tiết côn lên dò xét tứ phía, nó cảm thấy 1 nỗi lo sợ khó nói.

Ngay đến tiểu phượng hoàng, cũng sợ hãi nép vào lòng Thần nam.

"Thật là tà dị !" Thần nam đã bắt đầu tập trung toàn lực phòng bị. Chàng chậm chậm lui lại phía sau mấy bước, âm thanh cực lớn của dòng sông đang gào thét đột nhiên biến mất, chàng 1 lần nữa ném cảm giác tử tịch vô thanh vô tức (cái chết lặng lẽ). Nhưng khi chàng tiến lên, âm thanh cực lớn đó lại dội vào trong tai chàng.

Tất cả điều này thực sự khó hiểu, không giải thích nổi.

"Lẽ nào phía trước là 1 không gian kì dị ? Giống như là huyền giới ?" Thần nam đưa ra câu hỏi nghi vấn : "Nhưng nhìn lại không giống, nếu như thực sự là 1 không gian kì dị, thì làm sao lại có 1 cửa huyền giới khai khoáng (mở rộng) như thế này ? Hoàn toàn giống như 1 kiểu tiếp liền thiên địa."

Khi Thần nam và 3 con thần thú tiếp cận với dòng sông đang gào thét

kia, cảm giác bị quáng mắt, dòng sông ánh sắc vàng, tỏa ra 1 cỗ khí tức tà ác, làm cho người ta bất giác thấy ghê tởm.

Một thạch bài dựng bên bờ của dòng sông vàng, trên thạch bài cực lớn nổi lên 2 chữ nhìn cổ lão tang thương : Hoàng tuyền.

Trên thạch bài thấy phẳng phất những nét hoa văn cổ, nhìn trên bề mặt khắc đậm nét phong sương năm tháng, có thể biết được nó đã trải qua những năm tháng cữu trường bất tận.

Nhưng nơi đây là thổ địa tây phương, vậy mà 2 chữ lớn kia lại là kiểu chữ cổ phương đông thời xa xưa, điều này thực sự làm Thần nam kinh ngạc. Đương nhiên, cái làm chàng chấn động nhất còn là hàn ý mà 2 chữ "hoàng tuyền" lộ ra. Là 1 thanh niên phương đông, chàng đương nhiên hiểu rõ ý nghĩa của chúng.

Dòng sông vàng cuộn cuộn đang tỏa ra tử khí vô tận, làm cho chàng cảm thấy 2 chữ hoàng tuyền thực sự mang đúng ý nghĩa của nó. Chàng quan sát 4 phía, cũng không phát hiện ra chiếc cầu nào.

Tiểu phượng hoàng nhìn thấy xung quanh không có sự việc nào đáng sợ bèn từ trong lòng Thần nam chui ra, lão đảo bay lên không trung, kêu lên đầy nghi hoặc : " Hừ, thật là kì quái, sông không có cá, rừng không có điều tước, ồ, không phải, có điều tước, nhìn xem, chúng đang bay về đây."

Lúc này, âm thanh vỗ cánh từ trong rừng cây bên cạnh dội tới, một đàn điều tước lớn bỏ thiên cái thế lao về phía này. Nhưng mà loại điều tước này thực sự làm cho người ta kinh ngạc, tuy rằng không lớn nhưng trường mạo vô cùng kì lạ, đầu sói thân chim. Thực không thể biết được chúng là chim hay là thú.

Đối mặt với bầy chim đầu sói vô biên vô tận dày đặc này, Thần nam hô to : " 3 người cẩn thận, bọn tiểu quái vật này xem ra vô cùng hung tàn. Các người tuy là thần thú nhưng xem ra bọn chúng giống như là mãi trướng (không thể coi thường).

Loại quái điều đầu sói này 2 mắt đỏ như máu, răng cửa chìa ra lộ hàn quang sắc lạnh, sợ nhất là khi lâm cận, mỗi con quái điều bắt đầu phun ra gai băng, bọn chúng đúng là loại ma thú biến dị.

Nhưng Thần nam lại có cảm giác kì quái, chàng không hề cảm thấy dao động sinh mệnh trên thân những con quái điều đầu sói này, chàng cảm thấy bọn chúng giống như những sinh vật đã chết.

"Không thể tưởng tượng nổi, lẽ nào thực sự đã đắm vào u minh địa phủ?"

"Grào..." Tử kim thần long gào lên 1 tiếng kinh thiên, hiện giờ nó đã đạt tới lực giai cảnh giới, thực lực có thể nói là cường tuyệt vô cùng, âm ba cuồn cuộn đột ngột chấn bạo đám quái điều đang bay, huyết mù đầy trời, thịt nát không ngừng rơi xuống.

Long bảo bảo kêu lên : "Tiểu bát điểm mau phóng hỏa đốt bọn chúng, thần hỏa của ngươi là khắc tinh của quái vật máu lạnh."

"Nhưng mà, ta không biết, ta không biết phóng hỏa như nào." Tiểu phượng hoàng chớp đôi mắt to, nhìn lên đám quái điều đầu sói dày đặc, cảm thấy sợ hãi.

Long bảo bảo bay tới bên cạnh nó, chỉ dạy : " Nhỏ nước bọt vào bọn chúng, như thế thần hỏa sẽ phóng ra."

"Nhỏ nước bọt ? à, được, ta nhỏ, ta nhỏ, nhỏ hết sức..." Tiểu phượng hoàng bắt đầu nhỏ, không trung nhiệt lãng chước thiên (sóng nóng đốt trời) đại hỏa vô tận đốt cháy không trung thành 1 màn đỏ rực, hàng ngàn hàng vạn quái điều đầu sói trên không trung trực tiếp bị đốt thành tro bụi.

Liên tiếp như vậy trong 5 phút, tất cả quái điều đều bị tiêu diệt.

"Ha ha ha, ta biết phun lửa rồi, biết phóng hỏa rồi." Tiểu phượng hoàng lộ rõ vẻ sung sướng.

"Hừ, hỏa phượng hoàng nếu không biết chơi lửa, thì làm con chim sẽ cho xong." Con rồng bĩ ối đã kích 1 cách vô tình.

Tiểu phượng hoàng bị rồng bĩ ối "trà độc" bao ngày nay, đã sớm không chịu nổi, sau khi nghe những lời của con rồng bĩ ối, lập tức bắt đầu phản kích : "Cá trạch thối, cá trạch chết, cá trạch ngu đần, cá

trạch xấu xa, cá trạch lười nhác, cá trạch ngốc nghếch..."

Từ từ ngữ ngữ không trùng lặp được tuôn ra, làm cho con rồng bị ồ trợn trắng mắt.

Thần nam dùng cầm long thủ bắt lấy 2 con quái điều đầu sói, khống chế chúng trong lòng bàn tay quan sát tỉ mỉ, phát giác ra bọn chúng thực sự không có dao động sinh mệnh, nhãn thần không có thần, động tác máy móc rập khuôn, giống như cương thi trong truyền thuyết.

Do vậy chàng không thể nào không xem xét tấm trạch bài âm u to lớn kia 1 lần nữa. Hiện tại chàng cảm thấy 2 chữ "hoàng tuyền" này thực là nhức mắt.

Hoàng tuyền cuộn cuộn gào thét những âm thanh chói tai, ngăn cản đường đi của đám Thần nam, một người 3 thú bay lên không trung, muốn trực tiếp bay qua, nhưng mà, chính lúc này, con rồng bị ồ bay tuyền đầu đột nhiên thất thanh kêu lên : "Grào... đau chết long đại gia rồi!"

Nó bay ngược trở lại, giống như là gặp phải 1 trở lực cực lớn, tử kim thần long khí không ngừng nhu động trên mặt rồng, rõ ràng nó rất bức mình, cái mặt tím ngắt dường như đụng phải vật cứng, hiện tại biến thành màu tím ánh đen.

"Đáng chết, dòng sông này có cấm chế." Tử kim thần long vung song tiết côn lần nữa xông lên, tận lực đập vào hư không.

"Tang !"

Âm thanh kim loại chói tai vang lên, xuyên vào tai ong ong.

Tử kim thần long bị dội ngược trở lại, một cỗ kinh khí vô hình biến luồng công kích của nó trở thành vô ích.

"Không cần lỗ mǎng."

Thần nam ngăn con rồng đang phát cuồng lại, chàng phát ra 1 kính khí nhu hòa, cảm nhận được lực trường cực lớn. Trên mặt sông

dường như có 1 bức tường sắt vô hình, ngăn chặn bước tiến của bọn họ.

"Quả thật có cảm chế, pháp lực cực lớn ! Chúng ta đi men theo dòng sông xem xem chỗ khác có thể đi qua được không."

Vậy là 1 người 3 thần thú men theo bờ hoàng tuyền hướng về phía thượng du, nước sông màu vàng tỏa ra tử khí càng mạnh mẽ, làm cho người ta có cảm giác buồn nôn.

Đồng thời, mặt trời trên cao dường như cũng mất đi sức sống, tuy là vẫn sáng rõ nhưng lại không cảm nhận được nhiệt lượng, gần bờ hoàng tuyền âm u lạnh lẽo, rõ ràng đang là mùa hè mà lại cảm thấy lạnh như mùa đông.

"Ồ, mau tới xem, mau tới xem, phía trước có 1 cái cầu, như vậy chúng ta có thể qua sông rồi." Tiểu phượng hoàng vui sướng kêu lên.

Thần nam đột nhiên nổi da gà, không hề nghĩ rằng cuối cùng thì cũng nhìn thấy 1 chiếc cầu.

Phía trước mênh mông hoang vu, một chiếc cầu dài màu trắng tới nhức mắt bắc ngang qua sông, dường như có 1 bóng người liêu trai chí dị đang phiêu đảng trên cây cầu dài màu trắng.

Tâm tình Thần nam có chút phức tạp, rút cục là có nên tiến về phía trước ? Rừng rậm vĩnh hằng thật quá tà dị, đầy rẫy biến số, khiến cho người ta khó mà dự liệu trước. Nếu như tiến thêm nữa, chàng thật sự có khả năng đang tiến từng bước vào cõi chết, nhưng mà nếu như thoái lui, chàng lại có chút không can tâm.

Lẽ nào đây chính là vùng giao giới giữa thế giới hiện thực và thế giới tử vong ?

Thần nam do dự, cuối cùng vẫn tiến 1 bước dài về phía trước.

Không có ý liệu, cây cầu dài màu trắng kia, đầu cầu đặt trên 1 thạch bài cao lớn, trên đó viết 3 chữ : Nại hà kiều (cầu nại hà)

Kiểu chữ màu máu đập vào mắt, truyền tới cho người ta cảm giác tử

vong.

Hiện giờ khoảng cách đã gần, có thể nhìn rõ cây cầu màu trắng rực rỡ đó rút cục là do xương cốt trắng như tuyết đắp thành. Trên cầu rõ ràng có mấy ma ảnh cực kì hung ác đang phiêu đảng.

Tiến lên phía trước ? Hay là thoái lui ? Dường như đã chẳng còn lựa chọn nào khác, đã tới đây rồi, chỉ còn đường tiến lên phía trước !

"Ô, quang minh đại thần côn tại thượng, chúng ta hình như chẳng có đường về rồi." Long bảo bảo kinh ngạc kêu lên.

Như để đáp lại lời của long bảo bảo, ma ảnh trên cầu nại hà phát ra tiếng kêu thê lệ, làm cho người ta dựng tóc gáy, đây thực sự là tử vong chi âm từ địa phủ.

Nước sông vàng đục như thi thủy, phát ra tiếng gầm thét. Thần nam nhìn theo hướng chỉ của long bảo bảo, chỉ nhìn thấy phía xa xa một màn mênh mông, trường hà mất hút, phía không xa là 1 huyền nhai (vách núi), nước sông biến thành bực bố cực lớn (ước chảy trên ghềnh xuống trông như tấm vải gọi là bực bố = bức tường nước) thẳng xuống 3 ngàn thước.

"Làm sao lại như vậy ? Huyền giác (ảo ảnh) ư?" Thần nam có chút không tin, bởi vì dựa vào trực giác bản năng, chàng cảm thấy huyền nhai kia rõ ràng là thực sự tồn tại.

Điều làm Thần nam cảm thấy kinh ngạc, địa mạo đã có đại biến, hiện giờ nếu thoái lui, e rằng sẽ rơi vào 1 trường cảnh mới. Trước mắt chẳng có đường lùi, lẽ nào chỉ có thể tiến ? Chàng thầm kêu trong lòng, nơi này quả thực quá tà dị!

Tiểu phượng hoàng có chút sợ hãi, tuy là bất tử thần điều, nhưng nó mới ra đời không lâu, tuổi còn quá ít, thừa thụ lực trong lòng có chút yếu ớt. (sức chịu đựng, tiếp thu)

"Đáng chết!" Con rồng bí ối vung song tiết côn lên nhắm về phía mấy ma ảnh trên cầu, sắc mặt lộ rõ vẻ phùng bị nghiêm túc.

Cây cầu dài do đồng xương trắng đắp thành, màu trắng như tuyết, cả

cây cầu xem ra toàn là đầu lâu, xương ức vỡ, xương cánh tay to, xương tay nhỏ... đập vào mắt làm người ta sợ hãi.

"Bà bà bán canh ở đâu, sao còn chưa xuất hiện ?" Tiểu long giường đôi mắt to dò xét 4 phía.

Chương 108

Tiếp dẫn chi hoa

"Bà bà bán canh đâu rồi, sao còn chưa xuất hiện ?" Tiểu long giương đôi mắt to dò xét xung quanh! Người nói xàm gì thế! Ngay cả Mạnh Bà cũng muốn trêu chọc hả? Thần Nam không khách khí gõ lên đầu nó đánh coong một cái! Tiểu thần long bất mãn nhe nanh nhỏ giọng nói: "thường quá...". Hiển nhiên so với truyền thuyết U monh địa phủ là có sai khác, Mạnh Bà không có xuất hiện, thế nhưng lại có vài đạo ma ảnh giương nanh múa vuốt nhắm bọn Thần Nam tấn công. Những đạo ma ảnh này vừa vô hình vừa hữu hình, nếu ở phương đông có thể xem như là những linh thể đã tu luyện thành quỷ phách, ở phương tây có thể coi như là những vong linh cường đại. Tử Kim thần long song tiết côn nghênh đánh. Song tiết côn là long giác đã trải qua tế luyện mấy ngàn năm là linh khí hiếm thấy dùng để đối phó với lũ quỷ vật thập phần thích hợp, có thể nói là khắc chế trời sinh. Quỷ phách tru lên, giãy dụa nhưng cuối cùng hoàn toàn tan thành mây khói khi song tiết côn nện xuống."Nơi này nếu không phải địa phủ u minh trong truyền thuyết, cũng nhất định là một nơi âm khí nặng nề." Tử kim thần long sắc mặt trầm trọng than "Lão tử cảm thấy sự tình có chút khó giải quyết đặc biệt là bây giờ tựa hồ không có đường lùi rồi."

Thần nam đi giữa, Tử kim thần long đi ở phía trước, Long bảo bảo ung dung đoạn hậu, cả bọn thận trọng tiến vào một đoạn cầu tràn ngập vân vụ màu vàng, căn bản không thấy rõ cảnh tượng, bất quá áp lực nặng nề, làm cho họ hiểu được tình hình tuyệt đối ẩn chứa nhiều nguy cơ khó có thể tưởng tượng. Đi đến giữa cầu, bất ngờ "hồ" một tiếng, một cột nước sông màu vàng tràn ngập khí tức tử vong đột nhiên cuồn cuộn nổi lên mãnh liệt bắn về phía Thần Nam và đồng bọn. Thần nam phách một chưởng về phía trước, cột nước nhất thời bị kích lui, hóa thành một dòng nước màu vàng chảy xuống dưới chân cầu.

Bất quá, tại đó một cỗ hơi thở âm trầm từ trong làn nước phóng lên cao.

Một tiếng thét dài thê lương phá tan không gian, làm cây cầu rung động kịch liệt một hồi rồi đứng lên. Một ma ảnh từ trong nước phóng

lên cao, một nam tử xích loã, có bộ tóc màu xám dài tới ngang vai, hai mắt màu đỏ lạnh lùng nhìn xuống phía dưới, thân thể trắng kiết, khiến cho người khác có cảm giác bất khả tư nghị thể nhưng hẳn lại có tới ba cái đầu. Ngoại trừ cái ở giữa là con người, tả hữu hữu hai bên bờ vai của hắn là một cái đầu trâu và một cái đầu dê, hơn nữa thân dưới của hắn có một bộ phận giống như đuôi rắn.

"Đây là loại quái vật gì vậy ?" Tiểu long hỏi nhỏ.

Con rồng bĩ ổi đưa song tiết côn hộ trước thân, nói : "Tà môn, quả thật là tà môn, xem cái bộ dạng nó như vậy, thực giống 1 đại ma vương trong truyền thuyết thiên giới, nhưng đại ma vương đó đã lạc hồn phách trong hỗn địa rồi, cũng không thể nào nương nấu ở đây làm thủ kiêu nhân."

Long bảo bảo hiểu kì hỏi : "Rút cục thì giống đại ma vương nào trong truyền thuyết?"

"Giống 1 kẻ tên là A tư Ma Đức, còn là cái giống "đồ chơi" gì thì ta cũng không nhớ rõ, chỉ biết là 1 trong 72 đại ma vương trong thần thoại tây phương" Một đại ma vương từ mồm tử kim thần long biến thành "cái giống đồ chơi gì", có thể thấy con rồng bĩ ổi này quá cuồng vọng (tự cao).

"Vậy gọi là A Đức được rồi." Long bảo bảo bay lên không trung nói với nam tử 3 đầu : "A Đức, tại sao người lại cản trở đường đi của chúng ta, lẽ nào người muốn khai chiến với chúng ta?"

Dựa cảm cảm giác, Thần Nam thấy người này không phải là 1 tử vật, nhưng mà dường như rất khó nói chuyện, bởi vì ánh mắt của hắn nhìn đăm Thần nam, ngoài sát khí lạnh băng ra thì chẳng có bất kì cảm tình nào, giống như 1 sát trặc cơ khí (bộ máy giết chóc).

Có 1 điều làm chàng thấy khó hiểu, tử kim thần long đã sống mấy ngàn năm, nó không thể nào nhìn sai, người này tại sao lại giống ma vương thiên giới?

Nam tử 3 đầu kêu lên 1 tiếng, trong không trung để lại 1 tàn ảnh, bỏ về phía đăm Thần nam, một luồng gió lạnh âm u hùng dũng trào lên, Thần nam vẫn chưa động thủ, Tử kim thần long bay lên, vung song

tiệt côn nghênh đỡ.

"Ta đánh đánh đánh... Bất kể ngươi có là ma vương 72 hay không, thì gặp phải long đại gia ta cũng sẽ biến thành khí đồng (ống dẫn khí)." Sau khi đến gần cấm kị chi địa kia, tử kim thần long cảm thấy 1 cỗ áp ức cảm khó nói, rõ ràng là quá nóng vội hấp tấp, hiện giờ nhìn thấy có kẻ cản đường, lập tức điên cuồng công kích.

"Rầm" " Tang" "Bình"...

Tử kim thần long hóa thành hình người đấu với ma vương 3 đầu, trên không trung để lại từng đạo tàn ảnh, 2 người giao chiến kịch liệt. Điều làm cho người ta ngạc nhiên là, 2 vai của ma vương 3 đầu như được đúc từ tinh thiết (sắt tinh) dù không ngừng giao kích với song tiết côn của tử kim thần long thì cũng không hề bị chút thương tổn nào, ngược lại còn phát ra những âm thanh leng keng cực lớn.

"Đây là quái vật gì vậy ? Đao thương bất nhập, đánh hòa với thần long lục giai, thật là đáng sợ." Thần Nam kêu lên, hiện giờ vẫn chưa thâm nhập vào cấm địa, ngoài ngoài vi mà đã gặp phải những địch thủ cường thế như vậy, thì có trời mới biết bên trong sẽ còn có những quái vật biến thái nào nữa.

"Bực rồi, long đại gia ta bực rồi!" Tử kim thần long gào lên, một đôi tử kim song tiết côn phóng ra tử kim đại hỏa sáng rực rỡ, tử khí cương diễm khiêu động, khí tức cương mãnh tuyệt luân trào ra, con rồng bị ối như phong ma với chiến ý dâng cao lên cực điểm.

"Bình"

Một đạo tử ảnh khắc trên không trung, song tiết côn quát mạnh lên cái đầu trên bên vai trái ma vương 3 đầu, quái vật bị đánh trúng kêu lên 1 tiếng thảm thiết, huyết thủy đỏ rực phun ra.

Tử kim thần long không chút khoan nhượng, công kích mãnh liệt như cuồng phong bạo vũ.

"Bình!"

"Gào..."

Dần dần tử kim thần long chiếm thế thượng phong, công kích từng đợt, phá phòng ngự của Tam đầu nhân khiến gã kêu từng tràng cuống quýt. Cuối cùng tên bỉ ổi vung một côn đập nát nốt cái đầu dê, óc trắng phọt ra, máu tung tóe. Tam đầu nhân phát ra tiếng kêu thảm thiết, tru lên và phá vòng vây nhảy vào làn nước.

Trong dòng nước tựa hồ còn có một số quái vật thỉnh thoảng ẩn hiện nhưng thấy một người ba thú quá mạnh và lợi hại nên không dám tên nào xuất hiện. Lúc này Thần Nam và ba tên hồn đản bình tĩnh bước qua cầu, cuối cùng thì cũng sang được bờ bên kia, hoàng mù dần dần tiêu tan, phong cánh phía trước lộ ra rõ nét.

Phong cảnh trước mắt chỉ có thể dùng chữ "tà dị" để hình dung, một biển hoa màu đỏ máu, tất cả các đóa hoa dường như nở ra những giọt máu tươi, nhưng không khí trước mặt lại có chút áp ức, rõ ràng là hoa nở khắp nơi, nhưng tử khí trùng trùng, căn bản không có chút sinh khí nào, dường như chúng nở ra chỉ để chết đi.

Thần nam như hít phải luồng không khí lạnh, bởi vì chàng nghĩ tới Vong hồn chi hoa - bỉ ngạn hoa trong truyền thuyết.

Bỉ ngạn hoa còn được gọi là tiếp dẫn chi hoa, hương hoa có ma lực, có thể gọi ra kí ức của người chết khi còn sống. Khi hoa nở không nhìn thấy lá, khi có lá thì không nhìn thấy hoa, hoa và lá không cùng xuất hiện. Hoa nở tại hoàng tuyền, là phong cảnh duy nhất trên đường hoàng tuyền, nhìn ra như giống như 1 tấm thảm được dệt bằng máu tươi.

Người bước vào cõi chết, chính là bước lên con đường hoa dẫn tới địa phủ u minh.

Bỉ ngạn hoa khai khai bỉ ngạn, nại hà kiêu tiên khả nại hà?

Tuy nhiên bỉ ngạn hoa ở đây đã cách xa hoàng tuyền và nại hà kiêu, và cũng có chút không giống như truyền thuyết, nhưng lúc này chúng lại tiếp cận sâu nhất với u minh chi ngục.

Theo truyền thuyết, dưới những đóa hoa màu máu không có chiếc lá nào, mỗi cành chỉ có duy nhất 1 đóa hoa, giống như 1 huyết thảo

đang múa.

Khắp nơi trên mặt đất xác hoa rất đẹp, rất mỹ lệ nhưng phảng phất chút lạnh lẽo có chút tà dị, chút sợ hãi, chút cô liêu...phát ra vô tận, hơi thở của tử vong làm cho người khác phải lạnh mình. Trên đời có hai loại tà hoa, một loại là tử vong chi hoa, một loại là bỉ ngạn hoa. Hai loại này Thần Nam đã được biết và gặp chúng ở tử vong tuyệt địa trong thập vạn đại sơn ở vùng trung bộ thiên nguyên đại lục. Loại hoa này chuyên hấp thu vong linh chi khí, hồn phách người chết, tác ác vô cùng, nhưng nếu như không tiếp cận chúng thì căn bản sẽ không gặp nguy hiểm.

Nhưng bỉ ngạn hoa lại không giống như vậy, nó cũng thu nạp vong linh khí tức, nhưng chỉ cần nhìn thấy nó, thì giống như là đã tiến vào tử vong quốc độ, sinh mệnh đã tới chung điểm (điểm cuối) tất cả mọi người đều không mong sẽ gặp phải cái thứ hoa này.

"Lẽ nào đây thực sự là bỉ ngạn hoa trong truyền thuyết?" Thần nam cảm thấy sau lưng đổ khí lạnh.

Trần thế cũng có 1 loại hoa mỹ lệ tên bỉ ngạn hoa, nhưng rõ ràng chỉ giống cái tên gọi mà thôi, khi hoa nở lá sẽ rụng, nhưng không thể nào có tử vong khí tức. Biện hoa sắc máu trước mắt, phát ra tử vong khí tức nồng nặc, minh chứng rằng đây thực sự là tiếp dẫn chi hoa, thực sự là tá ác chi hoa mở ra tử vong quốc độ.

Rõ ràng long bảo bảo cũng biết về loài tà hoa này, nó làm bầm nhỏ : "A, thần thuyết, loài hoa này nở 1 ngàn năm, rụng 1 ngàn năm, hoa và lá đời đời kiếp kiếp không tương kiến, đúng là ma hoa sinh tử."

"Hừm, xem ra chúng ta đã thực sự xông vào âm địa tà dị, các người phải phòng bị cẩn thận, chúng ta bây giờ đã chẳng có đường lui, chỉ có thể tiến lên phía trước!"

Lời của Thần nam không sai, hiện giờ quay đầu nhìn lại, nại hà kiều đã biến mất, chỉ thấy duy nhất dòng sông vàng đang gào thét, cuộn cuộn chảy, trên mặt sông lại có cấm chế, ngăn cản họ bay qua.

Tiểu phượng hoàng lo sợ nói : " Phía trước không biết sẽ xuất hiện

cái gì? Chúng ta còn phải đi bao xa?"

"Không sao, người cứ nép vào bên cạnh ta là được rồi." Thần nam an ủi tiểu bất điểm, sau đó, bọn họ tiếp tục tiến về phía trước.

Bỉ ngạn hoa sắc máu vô cùng yêu diễm, nhìn ra phía xa, dường như có 1 tầng huyết mù dày đặc giữa đám hoa. Thần nam bước tới giữa đám tà hoa này, cảm thấy có chút không hợp, cảm giác nguy hiểm dần chiếm trọn tâm trí chàng.

Chàng nhắc 3 thần thú : "Các người cẩn thận, ta cảm thấy có chút không ổn..."

Chương 109

Sóng máu ngập trời

Hắn chưa dứt lời, đột nhiên tà hoa dưới chân cuồng loạn vũ động như phát điên, trói chặt chân họ.

Bỉ Ngạn hoa điên cuồng vươn dài, vốn chỉ cao nửa thước, nhanh chóng vươn thành gấp đôi, bọn Thần Nam bị nuốt vào trong biển hoa.

Thần Nam có cảm giác dây hoa quấn quanh mình như những cánh tay, trói chặt thân thể, lại như nước biển hút nước, điên cuồng hút sinh mệnh chi năng trong thân thể hắn, đáng sợ hơn cả hấp huyết quý.

Hắn vô cùng tức giận, thôi động toàn thân công lực, toan giật khỏi trói buộc nhưng cả kinh thay, với tu vi lục giai mà nhất thời khó lòng chấn dứt ma hoa. Thật không thể tin nổi, vùng đất tử vong này quả nhiên khác thường.

"Vù."

Ma hỏa từ thân thể hắn bốc lên, quấn quanh mình, đó là chân hỏa mà tu luyện giả tu luyện đến cảnh giới nhất định sẽ có.

Bỉ Ngạn hoa đang mọc dài liền hóa thành tro, cuối cùng Thần Nam cũng thoát khỏi, không phải ma hỏa uy lực lớn đến thế mà nó là khắc chế với ma hoa mọc tại nơi cực âm.

Đồng thời Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long cũng gầm lên, tử kim và hoàng kim thần hỏa tràn ra giải thoát cho cả hai.

Tiểu Phượng Hoàng còn thoát trước Thần Nam, đang phóng hỏa trên không.

"Ta phun, ta phun, ta dùng kinh phun..." Tiểu Bát Điểm đang ra sức, mọi ma hoa dưới chân Thần Nam bị nó đốt sạch sẽ.

Long Bảo Bảo nắm đôi quyền đầu màu hoàng kim nhỏ xíu, tức giận: "Đáng ghét thật, hại ta tổn mất không ít sức lực."

"Ồ, ta cũng mất một chút sức mạnh, nhưng không sao, sẽ bồi thường gấp bội cho các ngươi." Hắn mở nội thiên địa ra, hướng không gian chi môn thật chuẩn xác vào đám Bỉ Ngạn hoa vô tận: "Tuy loại tà hoa này tử khí trầm trầm nhưng còn cảm thấy chúng có sinh mệnh, hiện tại ta đoạt luôn chút sinh mệnh chi năng để chúng thật sự biến thành tử vật."

Định địa thần thụ trong nội thiên địa khẽ rung, cành lá "lào xào". Ngọn núi tỏa rạng thần quang dựng đứng, gió lốc cuốn ra, tràn vào vùng tiếp dẫn chi hoa vô tận.

Điểm điểm quang hoa từ mặt đất tụ lại trên không trung, nhưng tất cả đều vô cùng quý dị, ở nơi hoàng tuyền địa phủ toàn là tử khí này đột nhiên tụ tập linh khí khiến khung cảnh khác hẳn với thế giới chung quanh.

Hào quang lờ mờ trên không phẳng phát như linh hồn chi hỏa đang nhảy nhót, chiếu sáng vùng tử địa.

Thiên địa linh khí tụ tập về nội thiên địa, Thần Nam và con thần thú đứng trong đó từ từ hút tinh khí, bổ sung chỗ sức mạnh vừa mất đi.

Thảm tà hoa nhanh chóng khô héo, biến hoa vô tận biến mất, màu máu cũng tan đi, dần dần chỉ còn lại một mớ hoa khô xác.

"Chà, tiểu tử ngươi độc ác thật, Bỉ Ngạn hoa trong truyền thuyết cũng bị ngươi hủy sạch, không biết chỗ quỷ quái này có phải địa phủ không, nếu đúng thì ngươi đã làm một việc hoành tráng." Lão du côn tỏ ra hưng phấn.

Nội thiên địa đóng lại, bọn Thần Nam lại tiếp tục cất bước.

Xuyên qua vùng đất đó, phía trước là một vùng màu máu, yên lặng vô cùng, quả nhiên là Huyết hải vô biên, nhìn không thấy bờ, chỉ có điều mặt biển lặng như tờ.

"Ghét quá đi mất! Chỗ quỷ quái này thái quá tà môn, sao lại mọc ra

Huyết hải nhỉ? Mà chỗ này rộng thật, như một vùng đất trời khác." Lão du côn hơi kinh hãi.

Long Bảo Bảo lại hiếu kì nhìn quanh, cảm giác vô cùng mới mẻ, tuyệt không sợ hãi.

Tiểu Phượng Hoàng bay lên vai Tiểu Ngư: "Mau xem kia, có bia đá."

Lúc đến gần, đập vào mắt Thần Nam là mấy đại tử cổ kính khắc trên tấm bia khổng lồ: Khổ hải.

Hai chữ này đủ nói lên Huyết hải vì sao xuất hiện, hai chữ phát ra khí tức khiến cả ai nấy sàu muộn, tựa hồ muốn khuyên giải con người quay đầu, không nên chấp mê bất ngộ.

"Ha ha... quả nhiên chúng ta đã đến khổ hải, đây đúng là chỗ quý quái khó lòng tưởng tượng." Thần Nam cười vang tự trào, sau cùng thở dài: "Theo truyền thuyết, gặp khổ hải nên hồi đầu bằng không khổ nạn vô biên, chỉ có ma với không nghe lời khuyên giải mà có tiến lên. Hừ chúng ta có muốn quay lại cũng đâu còn lối, chỉ phía trước mới có không gian sinh tồn, chẳng lẽ trời sinh đã định chúng ta có ma tính?"

"Chẳng lẽ sẽ có điều hòa thượng xuất hiện, lão đại gia không tin mấy chuyện tà môn này, chúng ta qua luôn khổ hải." Tử Kim thần long tỏ vẻ vô cùng ơ hồ.

Long Bảo Bảo lắc lự bay đến bờ khổ hải: "Tầng không ở đây hình như không có cấm chế, chúng ta cứ ngự không phi hành."

Tiểu Phượng Hoàng ngoan ngoãn đứng trên vai Thần Nam, hình như hoảng sợ.

"Được, giờ chúng ta qua khổ hải." Thần Nam nói đoạn liên tung mình lên dẫn đầu, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo bám theo.

Lúc họ bay vào khổ hải, mặt biển vốn bình tĩnh đột nhiên dấy lên làn sóng cuồn cuộn, từng đạo sóng máu cao đến hai chục thước, ngợp trời, phẳng phát cuốn cả đất trời vào trong, không trung sục nước mùi máu tanh.

Bất đắc dĩ bọn Thần Nam phải tăng độ cao, tránh không để bị sóng kích trúng. Ấn ước thấy được dưới đáy sâu Huyết hải có một tấm bia đá lớn, tựa hồ cách rất xa mà lại rất gần, khiến ai cũng có cảm giác quái dị, không nắm rõ tấm bia phiêu diêu đó cách bao xa. Nhưng trong lúc mơ hồ vẫn thấy được mấy đại tự: "Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ."

Nhưng bọn Thần Nam quay đầu lại chỉ thấy màu máu mênh mông, bờ biển còn đâu.

"Vớ vẩn, quay đầu? Quay cái đầu hòa thượng, bờ biển mất rồi." Tử Kim thần long rủa.

"Hình như có liên quan đến phật gia, phật không phải thích độ ma sao, hôm nay để họ đến độ chúng ta." Thần Nam không hề do dự, ngợ không phi hành, lao vào vùng sâu Huyết hải.

Sóng dâng cuộn cuộn, mặt biển cơ hồ trào dâng, trải ra, từng đợt sóng nối nhau, lẫn trong làn sóng máu là cảnh tượng rợn gai ốc, vô số cốt trảo thấm đẫm huyết thủy đang vũ động, có lúc thò lên mặt biển, có lúc lại ẩn xuống dưới Huyết hải.

"À, Quang Minh đại thần còn trên cao, đây đúng là chốn đại hung hiểm! Nếu không cẩn thận bị rơi xuống, chỉ e vô tận cốt trảo sẽ xé nát, đúng là không tin nổi, sao lại có vùng Huyết hải mênh mông này nhỉ? Sao trong đó lại có lắm cốt trảo thế này? Phải đồ sát bao nhiêu sinh linh đây?"

Kì thật, đó cũng là nghi vấn trong lòng Thần Nam, hắn không tưởng tượng được, cảnh tượng này làm sao mà tạo thành. Nhưng khẳng định Huyết hải tuyệt đối tồn tại, không phải ảo giác, bởi hắn cảm nhận mọi thứ phía dưới.

Đột nhiên trong vùng Huyết hải mênh mang vang lên tiếng phật xướng rõ mồn một: "Mấy độ sinh, mấy lần tử, từ cổ đến nay nhiều năm tháng như vậy, thần đầu quỷ diện có bao người, quay về gốc lại không còn ai. Tập theo giáo lý, tu mật tông, chỉ là những lối khác nhau của một con đường về gốc, từ khi đặt chân lên con đường Niết bàn, sinh tử chỉ là không..."

Phật xướng mệnh mang, phảng phất như từ thời tuyên cổ tồn tại đến nay, du dương mà vang xa, khe khẽ vang khắp tầng không Huyết hải.

"Ai đấy, ra ngay cho long đại gia." Tử Kim thần long hiển nhiên nóng tính, lên tiếng đầu tiên.

"Ồ, người à, có người ở đây?" Tiểu Phượng Hoàng hiếu kì nhìn quanh.

Thần Nam cảm thấy áp lực, trong tiếng phật xướng ẩn chứa pháp lực vô tận, người thường chắc đã bị đoạt hồn nhiếp phách, ngay hấn cũng thấy nóng ruột.

"Hành là không, tọa cũng không, lời nói cũng là không, dù cho dao bén kề vào cổ, coi như kiếm sắc cắt đứt gió xuân. Lúc đốn giác, lòng vẫn nguyên lành, vô minh là lẽ thường, lúc trong mộng có lục thú, giác ngộ rồi còn đâu thánh phàm..." Phật xướng mệnh mang, vang vọng trên tầng không Huyết hải, thủy chung không tìm được âm thanh xuất phát từ đâu.

"Hòa thượng đáng chết cầm mồm, mau ra đây." Thần Nam quát vang như sấm động trải khắp tầng không Huyết hải, chấn động khiến nước biển gầm gào, từng chiếc khô lâu thấm đẫm máu tươi bị quăng lên mặt biển.

Phật xướng có lực sát thương cực lớn, không chỉ khiến Tử Kim thần long nóng nảy mà Thần Nam cũng thấy trong lòng nóng ran, đành phải dùng vô thượng âm công phá tan lời ngậm xướng theo vắn điệu.

Thật ra phán đoán của hấn rất chính xác, phật xướng trùng trùng gia tăng, sau cùng lời ngậm xướng bình thản lại như sấm sét bổ xuống Huyết hải, đó là tinh thần uy áp thuần túy, đáng sợ hơn nhiều sấm sét hóa thành thực chất.

Cũng may hấn quát lên kịp thời, Long Bảo Bảo và con rồng du côn cũng ngừng lên trời gầm vang, Tiểu Phượng Hoàng cũng gáy lên trong veo, nhất thời tiếng rồng gầm phượng gáy vang khắp đất trời, lên tận mây xanh, khóa lấp tiếng phật xướng. Trong Huyết hải sóng

máu ngập trời trùng trùng tràn lên, xương trắng chìm nổi.

Nửa khắc sau, phật xướng, long khiêu, phượng minh đều tan biến, Huyết hải từ từ khôi phục bình tĩnh, chỉ còn lại quỷ thảo vô tận vẫn không ngừng vũ động.

"A di đà phật!..." Tiếng phật hiệu trầm trầm, cổ lão vang lên trong Huyết hải khiến người ta có cảm giác trang nghiêm thần thánh.

Chương 110

Kiếp trước của Phật Tổ

Bất quá, không khí đó nhanh chóng bị phá tan

Long Bảo Bảo cũng làm màu làm mè, chấp hai ngọn thảo hoàng kim, bập bẹ nói: "Ta không có tóc..."

Thần Nam cười ha hả, Tiểu Phượng Hoàng cũng thấy thú vị, học ngay điệu bộ: "Ta không có tóc, ta không có đậu hũ..."

"Thấy thực tướng, mọi pháp đều là không, sát na ngộ ra vạn pháp đều giống nhau, một khi không ẩn giấu phong quang, tất cả sẽ lộ hết ra. Đã nói Phật có tâm ấn, có người không muốn tin, cắt hết mọi căn nguyên, bẻ cành hái lá để dạy người." Tiếng Phật xướng lại vang lên nhưng không còn ma lực đoạt hồn nhiếp phách như vừa nãy.

Con rồng du côn quát lớn không kiêng kị gì: "Con lừa trọc đáng chết ra đây, còn định giở trò huyền hư cái gì, long đại gia nghe không hiểu, không tin vào mấy thứ vợ vắn của người."

Huyết hải phía dưới rùng rùng, vô tận hải cốt chìm nổi, vô số huyết thảo cào cào, một bộ hải cốt trắng như ngọc từ từ nổi lên mặt biển, thoát khỏi mọi trói buộc của bạch cốt.

Toàn thể bộ bạch cốt lấp lánh như ngọc, hai tay chấp lại, đang ngồi xếp bằng, là tư thế Phật giáo đệ tử lễ Phật, chất cốt sáng như ngọc chứng tỏ kiếp trước y là cao thủ tu vi đạt đến tiên thần cảnh giới.

Bộ xương bạch ngọc bay lên lưng chừng không, đối diện với Thần Nam, đáng kinh ngạc ở chỗ bộ bạch cốt không hề trống rỗng, trong lòng ngực có hào quang lấp lánh, trên đầu có quang mang xạ ra như ánh mắt.

"Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ." Khô lâu cốt tuy không có da thịt nhưng chân chân thiết thiết phát ra giọng nói già nua, khiến bọn Thần Nam không lí giải nổi.

"Hòa thượng chết tiệt này đang giả thân lộng quỷ." Tử Kim thần long lớn tiếng mắng.

"A di đà phật!" Khô lâu hòa thượng chỉ niệm một câu phật hiệu.

"Quay đầu, sau lưng ta là Huyết hải mênh mang, không còn bờ nữa, quay đầu kiểu gì?" Thần Nam lạnh lùng hỏi, hấn không biết lai lịch của hòa thượng nên quan sát cẩn thận.

"Như vậy, các vị thí chủ đều là ma, chỉ có ma mới khó lòng quay đầu, vậy lão nạp giúp các vị siêu độ, để các vị thoát khỏi khổ hải..."

"Ta khinh, tên hòa thượng chết tiệt, người thấy chúng ta là ma, công phu đoán mò quả nhiên không tệ. Ta lại thấy người giống ma tăng, rõ ràng chỉ có xương cốt mà vẫn tham luyến hồng trần, không chịu chết đi, lại còn quấn quít với nữ nhân Khô lâu mi trong Huyết hải, người đã phạm đủ tám giới nhà Phật..."

Nếu luận về nói lảng nhãng, trong thiên hạ không ai hơn được con rồng du côn, nó luôn ra vẻ ta đây, mồm mép trơn tuột khiến Khô lâu tăng không nói lại được tiếng nào.

Khô lâu tăng nhân xếp bằng trên không trung, phảng phất như đang chăm chú lắng nghe, đến lúc con rồng du côn dừng lại mới nói: "Lão nạp thân tại U Minh khổ hải, còn nói tham luyến hồng trần nổi gì?"

Con rồng du côn không ngờ Khô lâu tăng lại đi giảng đạo lý với nó, lại làm ra vẻ thật thà, nó không buồn nghĩ ngợi, bèn giở trò cùn, nói luôn: "Người đã tăng nhân chính thực, sao lại đến nơi quỷ quái này, quỷ mới tin người là một hòa thượng."

"Phật dạy: Ta không vào địa ngục thì ai vào. Lão nạp đang thực hiện tôn chỉ chúng sinh bình đẳng, mới bỏ đi túi da hôi thối, trảm mình trong Huyết hải vô tận, đối mặt với ngàn vạn hài cốt hồn phách đang giãy giụa, lão nạp đem tám lòng từ bi mà độ hóa."

Thần Nam đứng cạnh quan sát, nhận ra Khô lâu hòa thượng đúng là hơi kì dị, thần quang trong ngực lão là mấy viên xá lợi tử, hào quang phát ra trên đầu lại là một dải linh hồn chi hỏa vô cùng thuần tịnh mà mạnh mẽ.

Cần biết chỉ có bậc đắc đạo cao tăng mới sản sinh được xá lợi tử, mà của hòa thượng này lại tỏa ra kim quang thần thánh chỉ có ở những vật cao cấp nơi niết bàn, đủ thấy lúc sinh tiền pháp lực của lão cực kỳ thâm hậu.

Hơn nữa, linh hồn chi hòa thuần tịnh mà mãnh liệt chứng minh thực lực của lão rất khủng khiếp, dù nhục thân bị hủy nhưng linh thức không tan, không muốn chuyển thế, nhờ vào xá lợi kiếp trước chống cự nên nắm được hồn hỏa.

Thần Nam quát: "Ma tăng, người sống ở Huyết hải lâu như vậy, chắc hiểu hết về nơi đây, ta không muốn nghe những lời lăng nhăng giả bộ chính trực của người, muốn động thủ cứ lên. Bất quá ta muốn hỏi mấy chuyện trước đã."

"A di đà phật! Có những chuyện lão nạp nói được, có chuyện không thể."

"Ta hỏi người Huyết hải này hình thành cách nào?"

"Đương nhiên do huyết dịch và hài cốt của ức vạn vạn sinh linh tích tụ thành, trong ba ngàn đại thế giới, mười vạn pháp thiên địa, toàn bộ ác nghiệp tề tụ hết ở đây."

Thần Nam ngây ra, cười lạnh: "Quý quái thật, ta hỏi thêm người, vì sao người ở đây? Người là ai? Định thế nào với bọn ta?"

Khô lâu tăng nhân đáp: "Nếu truy xét căn nguyên, lão nạp là kiếp trước của Phật Tổ, bất quá chúng sinh bình đẳng, hiện tại chỉ là một tăng nhân phổ thông, vì muốn phổ độ chúng sinh, để ức vạn ác hồn sớm ngày giải thoát, vinh đăng lên miền cực lạc. Lão nạp và các vị giống nhau, các vị là ma, chỉ có ngã phật mới độ hóa được, lão nạp ở đây để độ chư ma thành phật."

"Ha ha.." Thần Nam cười vang: "Người bảo người là kiếp trước của Phật Tổ? Ha ha... buồn cười quá, nếu mà thế thật, chắc ta là chuyển thế của thái cổ đệ nhất ma thần Độc Cô Bại Thiên."

"A di đà phật! Thế nhân nhiều sân si, thiện ác chỉ cách nhau một

đường tơ, thí chủ bị ma niệm đầu độc, mong sớm quay đầu."

"Quay cái đầu người, bớt giả thần lộng quỷ đi." Thần Nam vốn không tin tăng nhân là kiếp trước của Phật Tổ, đương nhiên không tin lời, lại hỏi: "ta đến Vĩnh hằng sâm lâm tìm kiếm, vì sao lại cảm nhận đi vào một vùng thiên địa khác, lẽ nào ở đây là một thế giới?"

"A di đà phật! Nơi đây đương nhiên là một thế giới."

"Vĩnh hằng sâm lâm là một thế giới? Là chuyện gì nhỉ, thế giới này hình thành kiểu gì? Thật ra ẩn tàng bí mật gì?"

"Phật dạy không thể nói, không thể nói." Khô lâu tăng nhân niệm phật hiệu, không đáp.

Thấy bộ dạng của đối phương như đắc đạo cao nhân, bình tình mà nhẫn nại đối đáp với mình, Thần Nam biết ngay tăng nhân không dễ đối phó.

Lúc đó, Long Bảo Bảo nhìn xá lợi tử sáng long lanh trong ngực Khô lâu tăng nhân, nuốt nước bọt ừng ực, đứng trên vai Thần Nam nhỏ giọng: "Bộ xương này khó chơi lắm, có thể chúng ta không đối phó nổi."

Tiểu Phượng Hoàng đứng trên vai bên kia, cũng tỏ ý khiếp sợ: "Lão rất mạnh, ta sợ lắm."

"Ta biết hẳn mạnh nhưng chúng ta hết đường lui rồi." Tâm tình Thần Nam tỏ ra trầm trọng.

Tử Kim thần long sánh vai Thần Nam, thấp giọng: "Hòa thượng chết tiệt này có lẽ nói đúng, ta nghe nói lúc Phật Tổ thành phật có mười hai viên xá lợi tử, lúc thăng nhập cực lạc thế giới không hiểu sao chỉ còn lại chín viên, có người nói vì hàng phục mấy đại thần ma mà bị hủy, có người khác lại nói ba viên kia được lão lưu tại nhân gian giới trong hài cốt kiếp trước thay lão trừ ma, độ ma. Các người coi ba viên xá lợi lập lòe trong ngực lão đều lớn cỡ nắm tay, phát ra thần thánh chi quang nóng rực, hiển nhiên là cực phẩm xá lợi tử của bậc đại phật, nên...ta nghĩ...lão có lẽ là kiếp trước của tên trọc đầu trong truyền thuyết."

Thần Nam ngó người, hẳn không ngờ gặp phải nhân vật cỡ này, lại là kiếp trước của giáo tổ một phái trên thiên giới, tuy chỉ là một bộ khô lâu nhưng xá lợi tử lại chân chân thật thật, nếu đấu nhau, chắc khó lòng thủ thắng.

"Hòa thượng đáng chết kia, ngươi định làm gì?"

"A di đà phật! Xem ra ma chủng của các vị quá sâu, duy có phật pháp cao thâm của ngã phật mới độ hóa được, để lão nạp độ ma thành phật." Khô lâu tăng nhân vẫn xếp bằng, một tay giơ lên, thủ cốt như ngọc phát ra kim sắc thần quang chụp lấy bọn Thần Nam.

Hắn không nghĩ ngợi gì, nắm chặt tử vong ma đao chém mạnh vào phật quang.

"Àm."

Phật quang vàng rực phảng phất như tinh kim hữu hình hữu chất, bị ma đao chém trúng mà không mấy may tổn hại, ngược lại còn hất ma đao văng đi, vang lên tiếng binh khí va nhau chói tai.

Đồng thời tử kim song tiết côn của con rồng du côn cũng hung hãn đập xuống phật quang, bất quá, cây côn cũng bị hất văng khiến lão du côn méo xệch mặt mày, suýt nữa rớt mất côn.

Long Bảo Bảo gầm lên, há miệng phun ra một đạo sấm sét, oanh kích tới. Tiểu Phượng Hoàng cũng phun ra bất diệt thần hỏa, liên mồm kêu: "Ta phun, ta phun, ta phun, ta dùng kinh mà phun..."

Sấm sét khổng lồ và thần hỏa hùng hực đều đánh trúng thần quang nhưng vẫn vô dụng, hai con thần thú lại bị sức mạnh hất bay đi.

Thần Nam và ba con thần thú bị hất văng mấy chục trượng trên tầng không Huyết hải mới dừng lại được. Thần Nam kinh hãi, Khô lâu cốt này mạnh đến không tưởng tượng được, cuối cùng hẳn cũng hiểu vì sao đấu thần và pháp thần vào đây không ai sống sót trở ra. Ngoài hung hiểm khó tưởng tượng lại thêm Khô lâu tăng nhân cao thâm mạc trắc, phía trước không biết còn những hung hiểm gì.

"A di đà phật! Ngã phật từ bi, độ ma thành phật." Khô lâu tăng nhân tụng phật hiệu, lướt về phía bọn Thần Nam, cánh tay lại phát lên, bắn ra thần quang sáng lóa.

"Ta khinh, không còn thiên lý, sao lại đụng phải tên biến thái này, hòa thượng đáng chết này chắc là kiếp trước của tên trọc đầu trong truyền thuyết đó, bằng không sao lại mạnh mẽ đến biến thái thế này." Tử Kim thần long gầm lên liên miên.

"Ồ, Quang Minh đại thần còn người ở đâu? Đại đức đại uy Thiên Long Bảo Bảo yêu cầu người đến cứu giá." Long Bảo Bảo đưa ngọn trảo hoàng kim liên tục vuốt long giác thứ ba trên trán.

Chương 111

Thần Ma Đồ dọa Phật Tổ

Hai con rồng vô cùng kinh dị, lần lượt phản ứng khác nhau. Tiểu Phượng Hoàng tỏ ra sợ hãi, Tiểu Bát Điểm nỗ lực phun ra thần hỏa rùng rợn, đồng thời gáy lên trong veo: "Ta phun, ta phun, ta lại phun..."

Thần Nam cầm tử vong ma đao, cước đạp ma vân, lướt tới quát vang: "Các người lui lại một chút, để ta thử xem." Đao mang sáng lòe xé nát hư không, đao cương dài gần hai chục trượng hóa thành thực chất, độc địa chém vào Phật quang.

"Choang."

Tiếng nổ vang trời, đao cương vỡ vụn, Phật quang vẫn xẹt tới, thân hình Thần Nam rung động, sắc mặt nhợt nhạt, cảm giác mình vừa bị một ngọn núi lớn đánh trúng. Bát quá hấn không ngừng lại, tiếp tục huy động ma đao, quát vang: "Nghịch Thiên thất ma đao!"

Đao khí đen ngòm bùng lên dữ dội, khí thế của hấn ào ạt xô tới, mang theo ma đao chém mạnh.

"Choang."

Tiếng kim thuộc giao nhau choang choảng vang tận mây xanh, xuyên xuống Huyết hải. Trên tầng không gió nổi mây vần, sấm động âm ì, sóng dâng cuộn cuộn ngập trời, nước biển màu máu vờn lên không trung, vô số hài cốt bị chấn nát.

Thần Nam lại bị hất bay đi, nhưng hấn không ngã lòng mà nhanh chóng giữ vững thân hình, cầm ma đao lao tới chém mạnh.

"Choang."

Nghịch Thiên thất ma đao chiêu sau mạnh hơn chiêu trước, quả nhiên đánh tan được Phật quang, dù vậy ma đao sắc bén cũng mất hấn uy lực vô địch khiến hấn vô cùng kinh hãi.

Hắn biết chỉ dựa vào Nghịch Thiên thất ma đao căn bản không thể đối kháng với Khô lâu hòa thượng, pháp lực của đối phương thật quá cao thâm, không thẹn là tiền thân của Phật Tổ. Dù chỉ còn lại bộ xương nhưng vẫn cao thâm mạc trắc.

"A di đà phật! Quả nhiên ma chủng thâm sâu." Khô lâu hòa thượng tụng phật hiệu, quang ảnh vàng rực thoát ẩn thoát hiện, sau cùng một cây hàng ma chữ hình thành trong tay lão.

Thần Nam tỏ vẻ ngưng trọng, thảm than không thể dùng lực đấu với hòa thượng này, một đạo phật quang đã khó lòng chống đỡ, giờ đối phương dùng phật gia pháp khí, chắc chắn càng khó đối phó.

Thấy Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long muốn xông lên, hắn vội quát lên ngăn lại, nhanh chóng mở nội thiên địa, gọi ba con thần thú vào. Hắn đứng tại cửa vào tiểu thế giới đó, lạnh lùng nhìn Khô lâu hòa thượng, sẵn sàng đóng nội thiên địa lại ngay.

Tử Kim thần long kinh nghiệm đầy mình, giờ chợt nhớ ra: "Địa vực Huyết hải này có lẽ là một thế giới kỳ dị, có khi Hậu Nghệ cũng sử dụng được, mau thử xem sao."

Thần Nam lắc đầu: "Dù là một thế giới chân chính khác, Hậu Nghệ cũng cũng không thể sử dụng được, ngay cả Huyền Vũ giáp trên mình người còn không hiện ra bản thể."

"Ừ ừ, gràooo, hòa thượng đáng chết khiến long đại gia nhức hết đầu."

"A di đà phật! Không ngờ thí chủ lại có ma vực của mình, càng không thể để thí chủ thoát được. Phật pháp vô biên, thần thông hàng ma, độ ma!" Khô lâu tăng huy động hàng ma chữ bổ tới.

Thần quang nóng rực nhanh như chớp bổ vào nội thiên địa của Thần Nam. Hắn vội vàng đóng nội thiên địa lại, biến mất khỏi tầng không Huyết hải.

Nhưng trong nội thiên địa không hề yên tĩnh, hắn và ba con thần thú đều rung động kịch liệt, phảng phất như có người đang lay cả vùng

thiên địa đó,

Tử Kim thần long nói: "Không ổn, hòa thượng này pháp lực thật sự cao hơn chúng ta nhiều, lại cảm ứng được cả tọa tiêu trong hư không của nội thiên địa đang dùng hàng ma chữ oanh kích, sớm muộn gì cũng phá vỡ được mất thôi."

Thần Nam biết vấn đề vô cùng nghiêm trọng, nếu tiểu thế giới vỡ nát, hắn sẽ banh xác mà chết. Không ngờ hòa thượng này đáng sợ như vậy, lại nắm bắt được cả tọa tiêu trong hư không của tiểu thế giới.

Hiện tại dù hắn có định địa thần thụ và Bán bích thần sơn bảo vệ nhưng sợ rằng không chống nổi, nếu cứ bị động phòng ngự, sức mạnh của Khô lâu tăng không đánh lên hai thánh vật mà trực tiếp đánh vào nội thiên địa.

Long Bảo Bảo nói: "Nếu kéo tên hòa thượng đó vào, không biết vùng thiên địa này chịu được mấy lần oanh kích, trước lúc bị hắn phá vỡ cứ dùng Hậu Nghệ cung bắn chết là ổn."

Thần Nam cân nhắc lời khuyên của tiểu long, hắn hơi lo, nếu làm thế có khác nào dẫn sói vào nhà? Đối phương vào trong sẽ tạo thành uy hiếp cực lớn, không hiểu hắn có kịp dùng Hậu Nghệ cung bắn chết không nữa.

"Đành liều một phen." Hắn nhanh chóng mở nội thiên địa, quát lớn: "Ma tăng, vào đây đấu một phen."

Tử Kim thần long càng không khách khí gì, rống vang: "Lừa trọc, vào đây đấu, long đại gia sẽ xé xác ngươi."

"A di đà phật! Lão nạp vào thì đã sao?" Khô lâu tăng nhân cầm hàng ma chữ, xếp bằng bay vào.

Thần Nam đành sẵn sàng chiến đấu, phát một đệp chưởng lực về phía định địa thần thụ, "soạt, soạt", thần thụ khẽ lay động, phát ra ngàn vạn đạo hào quang, sau cùng bay lên không ảo hóa thành cây thần cung xanh đen đáp xuống tay hắn.

"Ồ, thí chủ quả nhiên có thánh vật này." Khô lâu hòa thượng thò nửa

người vào nội thiên địa, nửa kia vẫn ở ngoài, cỡ vẻ kinh dị: "Không chỉ có một vật."

Thần Nam biết đối phương cảm ứng thấy khí tức của thánh vật, bèn không chần chừ nữa, xé một miếng vải xuống, dồn nội lực vào khiến nó thẳng đứng như mũi tên đoạn đặt lên dây cung, nhắm thẳng vào Khô lâu tăng.

Chỉ là, Khô lâu tăng không chịu tiến vào, hình như cảm nhận được nguy hiểm.

"Lừa trọc, người sợ à, sao không dám vào? Mau mau vào dây để long đại gia giúp người giãn gân giãn cốt. Ta khinh, quên đi, người làm gì có gân, grào..." Tử Kim thần long gào lên.

Khô lâu tăng nhân tịnh không động nộ, vẫn cực kỳ bình tĩnh, hàng ma chữ trong tay khẽ khẽ rung lên, ném vào phía nội thiên địa, bản thân lão vẫn đứng ngay cửa.

Kim quang chiếu sang nội thiên địa, hàng ma chữ mang theo vô thượng thần uy đập vào Thần Nam và ba con thần thú.

Thần Nam bó tay, đành giương cung, vô tận linh khí thiên địa tràn về thần cung, thần quang sáng chói chiếu rọi tiểu thế giới sáng như ban ngày, nguyên khí dao động hùng hậu khiến Khô lâu tăng ở lối ra phải khẽ niệm phật hiệu, hiển nhiên lão cũng phải biến sắc.

Thần tiễn như cầu vòng vạch thành một dải hào quang dài lướt thướt nhanh chóng va vào hàng ma chữ, "à", nội thiên địa vang lên tiếng sấm, hàng ma chữ vàng chóa nát tan, thần tiễn cũng tan theo.

"Đáng ghét, may mà có Hậu Nghệ cung nên một kích toàn lực của hòa thượng chết tiệt mới bị hóa giải dễ dàng, nhưng con lừa trọc này đáng sợ thật, chỉ là hàng ma chữ lại chống chọi được thần tiễn." Tử Kim thần long cả kinh. "A di đà phật! Quả nhiên có tiềm chất của Đại Ma, dấu cho người có thánh vật trong tay cũng không thể chống nổi, giờ xem bản tăng siêu độ người thế nào." Hiển nhiên Khô lâu tăng đã động sát ý.

Lại một ngọn hàng ma chữ đập về phía bọn Thần Nam, hấn buộc

phải giương cung, nhưng Khô lâu tăng không chỉ có đòn này, từ lồng ngực lão bay vút ra một viên xá lợi tử to cỡ nắm tay, lao vào nội thiên địa của Thần Nam như như chớp, đập xuống vùng hỗn độn, rõ ràng muốn đánh tan nội thiên địa.

Thần Nam gầm lên, vừa buông dây cung vừa không chế Bán bích thần sơn chống lại viên xá lợi.

"Bình."

"Âm, âm, âm."

Nội thiên địa kịch liệt chấn động, hàng ma chử lại bị thần tiễn bắn tan nhưng viên xá lợi to cỡ nắm tay đủ khả năng hất văng được Bán bích thần sơn, dù nó cũng cũng bị hất đi nhưng liền quay về tay Khô lâu hòa thượng.

Thần Nam kinh hãi, thực lực của khô lâu tự xưng là Phật Tổ tiền thân này khiến hắn hoảng sợ, một viên xá lợi tử lại đấu ngang ngửa với thánh vật thần sơn mà không tổn thương gì, quả thật quá mạnh.

Xá lợi tử này được Khô lâu tăng dùng đại pháp lực không chế, cũng là một loại thánh vật! Nên biết đối phương còn hai viên nữa chưa xuất ra, nếu tề xuất, hắn ứng phó thế nào?

Lúc đó, lồng ngực Khô lâu hòa thượng lại lấp lánh hào quang, hai viên xá lợi tử còn lại cũng bay ra, cả ba viên xoay quanh mình lão, tuy là một bộ khô lâu nhưng khiến người ta có cảm giác thần thánh tưng hờa, nảy lòng muốn quỳ xuống lễ bái.

Thần Nam hô lớn không ổn, cảm thấy chuyển này lành ít dữ nhiều, cảm giác chết chóc dâng lên trong lòng. Con rồng du côn, Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng cũng thấy không xong, hoặc gầm hoặc gáy khiến cả nội thiên địa vang động.

Đúng lúc nguy cấp, thân thể Thần Nam chợt rung lên mãnh liệt, phát hào quang khiếp người, quang mang hai màu vàng, đen từ trong thân thể chiếu ra, che phủ luôn cả ba con thần thú.

Hai quang cầu, một vàng một đen từ đan điền hắn nhanh chóng bay

ra, quần lấy nhau hóa thành một tấm Thái Cực Thần Ma đồ lao vào Khô lâu hòa thượng như ánh chớp.

Khô lâu tăng từ lúc hiện thân vẫn ngồi xếp bằng, tỏ ra vô cùng vững chãi. Nhưng... lúc này không giữ nổi bình tĩnh, phát hiện Thái Cực Thần Ma đồ, lão nhanh chóng bật dậy, không dám quay đầu chạy ngay vào trong Huyết hải như chó nhà có tang.

Hóa ra... Thái Cực Thần Ma đồ xuất hiện khiến vị tiền thân Phật Tổ cảm giác được nỗi sợ khủng khiếp.

Chương 112

Tử kim thần long cùng long bảo bảo còn có tiểu phượng hoàng trốn mắt há hốc mồm, không thể tưởng được đại địch hội kinh trấn áp bọn họ, lại đào tẩu chạy như gặp ma vậy.

Bọn họ cảm nhận được Thái cực thần ma đồ đích thực là kinh khủng khiếp, nhưng không có nghĩ đến nó có thể uy hiếp được pháp lực khôn cùng của phật tổ đời trước. Thần nam cùng 3 thần thú bay ra ngoài nội thiên địa, tại bầu trời huyết hải, Thái Cực thần ma đồ như gió tử điện, truy đuổi bộ xương khô tăng nhân, bởi vì tốc phi hành rất nhanh, nên tại không trung chỉ để lại từng đạo tàn ảnh.

Bộ xương khô hòa thượng cảm thấy sự tình vô cùng nguy hiểm, đáng sợ bỏ mạng phi đào, tái vô một tia cao tăng vận vị(chỗ này pó tay), lúc này ba xá lợi tử quang mang ảm đạm vô cùng, tại trong ngực của khô lâu tăng từ từ,thong thả rung động vô cùng.

Long bảo bảo ở phía sau nãi thanh nãi khí kêu lên: "Trọc hoà thượng, ta siêu độ ngươi thành ma.

" Tiểu phượng hoàng cũng bắt chước nói theo: " trọc hoà thượng, ta siêu độ ngươi thành đạu hủ....." "Oa ha ha....." Tử kim thần long ở phía sau cuồng tiếu không thôi, một bên đi đuổi theo một bên trường hào nói: "Tử ngọc tử, không nghĩ tới là ngươi cũng có một khắc chặt vật nhý thế, oa ha ha..... nhìn ngươi bây giờ còn dám đại ngôn linh tinh nữa không? Ngươi không phải tưởng siêu độ chúng ta sao? Lạ a, quay đầu lại chạy như thế, thì siêu độ ai đây?" "Hòa thượng, ngươi chạy như vậy, không cảm thấy là rất sỉ nhục sao?" Thần nam cũng dụng vô thượng âm công truyền thanh nói: "Ngươi không phải nói mình chính là phật tổ đời trước sao? Trong cơ thể của phật tổ có ba khóa xá lợi tử, chẳng lẽ còn phải khu khu sợ một bộ Thái Cực đồ?" Bộ xương khô hòa thượng sợ hãi không thôi, đối mặt với Thái Cực thần ma đồ đang đuổi theo, hấn lâm vào tâm trạng cực độ sợ hãi, trong miệng hét lớn: "trời ạ, sao lại có thể như thế này được? Nó làm thế nào lại xuất hiện ở chỗ này.

Trời ơi, ta lại có thể nhìn thấy được nó!" Hấn thanh âm run rẩy, bồi rối vô cùng, trong lòng kinh hãi có thể tưởng tượng ra được, có khả năng để cho phật tổ đời trước sợ hãi như thế, đủ để nói rằng Thái

Cực thần ma đồ vô cùng đáng sợ.

Thần nam ở phía sau đuổi theo, không nhìn được lâm vào tâm trạng trầm tư, không còn nghi ngờ gì nữa, hai quang cầu trong cổ thể hẳn ngày trước có một địa vị vô cùng to lớn, bằng không quyết không có khả năng để cho phật tổ đời trước bằng hoàng sợ hãi như thế được.

"Bụp" bộ xương khô hòa thượng lao vào trong lòng huyết hải, tạo nên một trận ba lãng thật lớn.

Thái Cực thần ma đồ theo sát sau đó, cũng lao vào huyết hải.

Trong lúc này huyết hải giống như sôi trào mãnh liệt, hải thủy kịch liệt mênh mông đứng lên, vô số hài cốt bị bắn ra huyết hải, rồi sau đó tại huyết hải bạo toái, hóa thành cốt phấn phiêu rơi xuống.

"Bùm" bộ xương khô tăng chạy ra khỏi huyết hải, lại xông lên trời cao.

Không hổ là phật tổ đời trước, cho tới bây giờ còn không có bị Thái Cực thần ma đồ chánh thức triển thượng, bất quá, không lại mắt thấy hai quang cầu kịch liệt đuổi tới càng ngày càng gần, sớm muộn gì cũng bị Thái Cực thần ma đồ cắn nuốt.

"ha ha..... thật sự là để cho rồng ta hưng phấn a, quá mức rồi.

" Tử kim thần long hưng phấn gào lớn: "Tử hòa thượng, lần này nhất định bắt khiến cho người lên trời không đường, xuống đất không cửa!" Thần nam cùng ba thần thú gắt gao đuổi theo ở phía sau, mắt nhìn cảnh tượng này, cảm giác thật là khoan khoái, cuối cùng khô lâu tăng cũng phải nghênh đón Thái Cực thần ma đồ.

"Xích", "Xích" hai tiếng phá không vang truyền ra, lưỡng đạo kim mang ảm đạm, phân hai xá lợi tử theo phương hướng bắn nhanh đi.

Nguyên lai, bộ xương khô tăng nhân từ trong ngực hai hạt xá lợi tử bắn đi ra ngoài, muốn dùng pháp bảo để bảo toàn chính mình.

Thái Cực thần ma đồ không chút do dự, rất nhanh nhằm phía một viên xá lợi tử, trong chớp mắt đuổi theo, rồi sau đó rất nhanh hấp nạp

vào bên trong thái cực đồ.

Lúc này, nó không có truy theo hướng của viên xá lợi tử kia, mà là tiếp tục truy đuổi bộ xương khô tăng.

Một viên xá lợi tử của phật tổ bị nó hút mất, khiến thần nam cùng ba thần thú đứng quan khán trợn mắt há hốc mồm, bất quá, không lại thần nam rất nhanh tỉnh táo, vội vàng mở bên trong nội thiên địa ra, rất nhanh hút lấy một viên xá lợi tử già long đi vào.

"Hoa xào xạc" định địa thần thụ một trận chập trờn, bộc phát ra trận trận thần quang, rồi sau đó bạt địa dựng lên, rất nhanh hướng tới bên trong nội thiên địa có khỏa xá lợi tử phóng đi, giống như cầu long bàn rễ cây, bao vây lấy viên xá lợi lại, từng đạo kim quang dọc theo rễ cây hướng trứ chủ kiên lưu động đi, định địa thần thụ bảo quang lóe ra.

Trên cành cây lấp lánh một quả hình dạng giống như một pho tượng phật tổ bé xíu.

Tử Kim thần long kinh ngạc kêu "không phải chứ?" Còn Long Bảo Bảo lượn vòng quanh quả xá lợi tử được kết thành nguyên anh, nước miếng không ngừng nhiều ra.

Đến lúc này Thần Nam thực sự đã tin rằng khô lâu hòa thượng kia đích thực là phật tổ kiếp trước, tại sao hắn lại xuất hiện tại Huyết hải này.

Một người và ba con thú nhanh chóng rời khỏi tiểu thiên địa, còn Thái Cực thần ma đồ vẫn tiếp tục đuổi theo lão mũi trâu. Lúc này tại Huyết hải đã xảy ra một biến hóa kinh khủng, hải lãng ngập trời. Ngay trong lòng Huyết hải có một tấm bia đá rất lớn, trên tấm bia đó có khắc tám chữ "Biển khổ khôn cùng, quay đầu là bờ" tấm bia đá đó vô cùng chói mắt. Nơi này đúng là một nơi đầy quý dị, không thể tưởng tượng được lại có tấm bia đá ở đây, lão mũi trâu bay đến tấm bia đá với tốc độ chóng mặt, càng ngày càng tới gần. Tại đó phảng phất ẩn chứa một nguồn ma lực vô tận làm cho người khác cảm giác không có lối thoát.

Khô lâu hòa thượng hướng về tấm bia đá phóng đi rất nhanh, đến

gần đó thì Huyết hải dâng trào. Thái Cực thần ma đồ cũng nhanh chóng bay tới gần. Trong lúc này trời đất đột nhiên thay đổi, tám bia đá trong Huyết hải cũng xuất ra một nguồn năng lượng hùng mạnh ba động và rung chuyển khắp không trung. Trên bầu trời hiện ra hàng ngàn tia chớp màu đen, nổi lên từng đợt mưa máu. Tám bia đá phát ra làn huyết vụ đó đã làm cảnh vật xung quanh trở nên mờ mờ ảo ảo.

Thần Nam và ba con thú không thể nhìn thấy gì nên chui vào trong nội thiên địa, bên ngoài năng lượng ba động dữ dội nên hẳn đành đóng cửa lại. Khi mở ra bên ngoài Huyết hải đã sóng êm, gió lặng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Trên không trung một đạo thần quang bay tới càng ngày càng gần, Thái Cực thần ma đồ từ trong lòng Huyết hải bay trở về, nó rất nhanh nhập vào người Thần Nam và chui vào đan điền nằm yên tại đó.

Ba con thần thú bay vòng quanh hẳn không ngừng đánh giá, chúng muốn hiểu Thái Cực thần ma đồ rốt cuộc là vật gì? Tại sao lại ở trong người Thần Nam? Bất quá hẳn cũng không thể giải thích được hai kim, hắc quang cầu tại sao lại ở ngay trong thân thể hẳn. Thần Nam không thể biết được tám bia đá đó rốt cuộc thế nào, lại càng không biết lão phật tổ kiếp trước có chạy trốn thành công hay không. Hẳn chỉ nhận thấy trong lòng hẳn có một lo lắng không yên, trên thế giới này tựa hồ có một vị chúa tể có sức mạnh vô địch.

Long Bảo Bảo, tiểu phượng hoàng nghĩ đến kim, hắc quang cầu không nén nổi tò mò liền hỏi "Chúng nó.... Chúng nó là con của người à?"

Thần Nam thường cho tiểu bát điếm một cái cốc và mắng "Tiểu tử nhà ngươi nghĩ linh tinh cái gì thế?"

Một người ba thú bình tĩnh lại rồi hướng về phía Huyết hải bay đi, chỉ cần vượt qua được nơi này thì mới có thể tìm được bí mật. Tốc độ của họ nhanh như thiểm điện, đi được nửa ngày vượt qua mấy ngàn dặm, sâu trong Huyết hải rốt cuộc cũng xuất hiện một cảnh vật. Cảnh vật càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng đã nhìn thấy rõ. Thần Nam cùng ba thần thú đồng thời hít một hơi dài, không khí tại Huyết hải này trầm trầm, tại đó có một bạch cốt sơn, xung quanh ẩn chứa đầy ma khí, ngay giữa là một tòa bạch cốt đại điện. Giữa Huyết hải lại có

một bạch cốt sơn như vậy quả thật là một điều tà dị, hài cốt chất thành nói chói chang giữa ánh mặt trời.

Chương 113

Hải Ma

"Mẹ nó, nơi này rốt cuộc là nơi quỷ nào vậy? Ta ngày càng tin rằng, chúng ta đã xông vào u minh địa ngục trong truyền thuyết rồi. Nơi này hết thấy đều vô cùng quỷ dị, nếu cứ đi tiếp sẽ có ngày ta không thể không chết.". Tử kim thần long oán hận máng chữi.

Long bảo bảo cũng nhỏ giọng thì thầm: "Quang minh thần côn tại thượng, thế giới này thật là đáng sợ! Hoàng tuyền, Nại hà kiều, bỉ ngạn hoa, Huyết hải, phật tổ tiền thế, bạch cốt sơn..... nơi này hết thấy mọi cái đều hết kinh khủng.

" Tinh hồng ở Huyết Hải, sâm sâm tại bạch cốt sơn, ma khí vây quanh trong bạch cốt đại điện..... Nơi đây khắp nơi âm khí nặng nề, làm cho người ta có cảm giác tê dại.

"Ngao hồng....." Một tiếng gào thật lớn vang lên giữa bạch cốt điện trung, phá vỡ sự tĩnh lặng, thanh âm vang dội đình tai nhức óc vang lên: "Tự nhiên có người tới nơi này của ta, thật sự làm cho người ta khó có thể tin a!" Bạch cốt sơn rung chuyển, trong bạch cốt đại điện truyền đến những tiếng bước chân nặng nề. Một người cao lớn xuất hiện tại cửa bạch cốt điện, cả người phát xuất kim quang, toả ra thần quang.

Thần nam chấn động, cuối cùng cũng xuất hiện nhân vật có đầy đủ cơ nhục, không phải là một bộ khung xương, song thân thể huyết nhục này lại không hoàn chỉnh, thiếu mất một bộ vị hết sức trọng yếu là thủ cấp.

Người này mang một đôi cánh! Đôi cánh kim quang tầng tầng lớp lớp, thấu phát thần quang, làm hấn thoát nhìn không khác chi một cỗ thân thể thần thánh.

Mặc dù chỉ có một đôi cánh, nhưng dựa vào cảm giác, thần nam hiểu được kẻ trước mặt phải là cao giai thiên sứ, rất đáng sợ. Chỉ là không biết vì sao hấn mất đi thủ cấp, hơn nữa lại có thể bình yên, dường như không có chút ảnh hưởng nào. Bất quá, có kinh nghiệm

từ phạt tổ tiên thế, nhận thấy thiên sứ không đầu sở hữu sinh mệnh nguyên lực, thần nam cũng không lấy gì làm cổ quái nữa! Hoặc có thể nói hẳn đã sớm không quan tâm nữa rồi.

Thần nam cất tiếng hỏi: "Người là chủ nhân nơi này?"

"Ừm, xem như tối thiểu hải vực này cũng thuộc quyền quản lý của ta". Một âm thanh trầm muện từ bên trong thiên sứ không đầu vang lên.

"Hải vực này thuộc quyền quản lý của người Nói các khác mỗi khu vực ở nơi đây có một chủ nhân khác nhau"

Phân chia cấp bậc các người ở nơi này có nghiêm khắc không?"
Thần nam tuân tự dò hỏi.

"Hừm, hừm..tiểu tử kia sao người dò hỏi ta? Phải biết rằng, đối với ta những lão quái vật trong mắt người bất quá chỉ là những tiểu hài mà thôi, không nên vọng tưởng dụng tâm kế với ta?" "Ta #@&%%#@....."
Thần nam trong lòng chửi thầm, bất quá ngoài mặt không có biểu lộ thái độ gì hết, dù sao đối phương trước mắt cao thâm khó lường nếu chọ giận rồi đắ tội với đối phương cũng không tốt lành gì.

"Tiền bối, người thật sự không thể lộ ra một ít bí mật của nơi này sao? Nơi này rốt cuộc như thế nào mỗi một người một nơi ah?" Thần nam chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi

Không đầu thiên sứ thanh âm vô cùng lớn, mỗi lần nói chuyện âm thanh đều làm cho huyết hải và bầu trời không ngừng chấn động.

"Người không biết nơi này là như thế nào mà đã xông bừa ào rồi?"
"Ta cho rằng rừng rậm vĩnh hằng có chút bí mật, không nghĩ sau khi tiến vào phát hiện nơi này phẳng phát tạo thành một thế giới, hết thảy đều vậy không thể tư nghị, thật sự không rõ cho nên..."

"Rừng rậm vĩnh hằng" "ha! Ha!....." Thiên sứ không đầu cười ta đứng lên nói: "Hà thật có ý nghĩa, thế giới mát mát này hoàn toàn thích hợp với cái tên đó, vĩnh viễn không thay đổi"

Thần nam đợi một lúc, lại một lần nữa hỏi tới: " Thế giới mát mát?"

Tiền bối người là ai vậy? Vì sao lại ở chỗ này?" Thiên sứ không đầu đáp: "Về nơi này thật sự ta sẽ không nói cho người biết một chút tin tức! Cho nên ta đoán, nói ra người cũng sẽ không tin."

"Ta tin tưởng mà, ta muốn nghe, ta đang lắng nghe đây"

"Ha ha..... nếu ta nói với người, ta là chiến thần tại thiên giới của phương tây, người tin sao?" Thiên sứ không đầu cười ta, bắt quá tiếng cười phát vô cùng thâm lương, bi thảm".

"Ta tin người là là chiến thần tại thiên giới của phương tây!"

"Thần nam nhận thật sự gật đầu.

Sở dĩ nói như vậy, trước đó đã sớm gặp phạt tổ tiên thế rồi, nay lại nhìn thấy phương tây thiên giới chiến thần thì có cái gì là kỳ quái nữa? Mặt khác, hấn cũng muốn mượn cơ hội này giành thêm chút hảo cảm của thiên sứ không đầu để từng hước tìm hiểu tin tức nơi này!

"Hả, người tin ? Người tin rằng ta là một thiên giới chủ thần?" "Ta tin, bắt quá lại cảm thấy rất kỳ quái, ta không rõ một thiên giới chủ thần, vì sao lại mất đi thủ cấp, lại ở một chỗ như thế này? Chẳng lẽ là vì trọng thương mà sau đó bị trục xuất? Hay là....." Thiên sứ không đầu cười cợt nói: "Tiểu tử kia lại muốn dò hỏi ta rồi, bắt quá ngay sau đó hấn lại thở dài một hơi, nói: "Thiên địa bắt quá quả thực kỳ cục, vô luận tu luyện giả mạnh mẽ cỡ nào đều mong muốn trường sinh, Chúng sanh có thể chết thật không biết là vinh hạnh hay bi ai[1].

Thần nam trong lòng thích thích không yên, hấn vốn là từ trong viễn cổ thần mộ sống lại, từ đủ loại manh mối muốn tìm hiểu, phía sau màn bí ẩn đó tựa hồ thủy chung có bàn tay điều khiển hấn. Về mặt hấn chợt hoảng hốt, cảm giá có chút không ổn nhưng không thể thoát ra. Lúc này tâm tình như lâm vào giữa một khối mây mù. Phải rồi! Thần nam trong lòng kinh hãi thất sắc, cảm giá thân thể chính mình khó có thể khống chế, tâm thần hấn phảng phất bị người khống chế rồi.

Lơ đễng, hấn thấy Tử kim thần long, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng, cũng cùng một bộ dạng si ngốc.

"Đáng giận]" Thần nam biết bị trước mắt đang bị thiên sứ không đầu này ám toán rồi, bất tri bất giác công kích tinh thần hắn, tâm trí bị ảnh hưởng.

"Oanh long long" Hư không vỡ vụn, vừa rồi Thần nam đem hết toàn lực rốt cục đã mở được nội thiên địa mang theo ba con thần thú bay đi vào. Thiên sứ không đầu thao túng tâm linh thất bại!

"Ngao ô..... yêm khát! Đáng chết, điều nhân dám ám toán long đại gia ta." Tử kim thần long khôi phục tâm trí, bắt đầu mở mắt mở.

Cửa vào nội thiên địa khổng đóng, Tử kim thần long theo không gian chi môn phún xuất nước miếng ra ngoài vào thiên sứ không đầu, có thể thấy được nó tức giận. Long bảo bảo cùng tiểu phượng hoàng cũng bắt đầu thanh tĩnh trở lại, trong lúc nhất thời bên trong] nội thiên địa vô cùng náo nhiệt.

Thần nam âm thầm điều tức một lúc, phát giác thân thể không sao, hắn thậm chí cảm thấy may mắn tình ngộ đúng lúc, có thể khổng chế nội thiên địa, bằng không thật là Lành ít dữ nhiều rồi.

Tử kim thần long đứng ở lối vào nội thiên địa quát lớn: "Hảo, người một điều nhân, còn dám giả mạo chiến thần? Ta nhớ ra rồi, người là Hải ma gia lợi tư trong truyền thuyết thần thoại. Thân người tu vi tịnh không quá cường đại, bất quá sở hữu một loại thuật mị hoặc tinh thần, trong tình huống mọi người không có phòng bị có thể câu dẫn linh hồn đối phương. Điều nhân đáng chết, nghe nói người trước kia cũng là một thiên giới tiểu thần, không biết vì nguyên nhân gì lại bị chiến thần chém đầu, đày đi làm hải ma đích, ta nói đúng hay không?" "ha ha..... không nghĩ tới người có thể nghe nói qua tên ta, xem ra mọi người hoàn toàn không có quên ta"

" Ta nhỏ vào, bất quá biển rộng danh xấu bay xa mà thôi, có cái gì đáng tự hào đây. Người, điều nhân đáng chết, bất quá chỉ là một cục lông thôi, long đại gia đập nát người." "Hảo a, người tới đây mà giết ta!" Hải ma gia lợi tư không hề sợ hãi, đứng trước bạch cốt đại điện tiền, nhìn lên không trung một người ba thần thú.

Tử kim thần long mặc dù mắt chửi hung hăng, nhưng cũng không

dám coi thường vọng động.

Thần nam cảm thấy tức giận vô cùng, hấn đã từ miệng của Tử kim thần long biết được đối phương là nhân vật như thế nào, lập tức không chế nội thiên địa hướng tới hải ma bao phủ.

"ha ha....." Hải ma gia lợi tư cười to, cũng không trốn tránh bị thần nam thu vào nội thiên địa. Lạnh lùng nói: "Các người cho rằng ta không có bản lĩnh thật sự ư? Hừ, cho các người một chút kiến thức, xem ta làm thế nào nghiền nát nội thiên địa của người.

" Tử kim thần long tới trước Thần nam nhỏ giọng: "Tiểu tử người quá lỗ mãng rồi, ta mặc dù mãng hấn vô dụng, nhưng những thứ này đều là đấu khẩu thôi. Hấn dù có thua kém chủ thần, nhưng sợ rằng cũng không phải là loại mà chúng ta có thể đối phó." "Ta #@%&....." Thần nam thật muốn mãng to bắt quá lại lập tức tỉnh táo hạ xuống, bình tĩnh không chế Hậu Nghê Cung nơi tay, nói : "Hải ma, người nghĩ rằng ta không biết thực lực thật sự của người sao? Ta nghĩ, người nên biết bộ xương khô hòa thượng nghe nói là phật tổ tiên thế vừa rồi xương đầu đã bị ta đập nát, linh hồn chi hỏa cũng đã bị ta đánh tan, người cho rằng người mạnh hơn hấn àh?" "Cái gì?" Hải ma hiển nhiên chấn động, hấn có chút không dám tin, cuối cùng cười lạnh nói: "Hừ, chỉ bằng các người mà có thể giết chết tên trọc đầu đó ? Bốc phét quá rồi." "Ha ha....." Thần nam ra vẻ bình tĩnh cười to rồi đứng lên, nói: "Nghĩ đến cũng rất buồn cười], khi mà một kim sắc, một hắc quang cầu đồng thời xuất hiện, tạo thành Thái Cực đồ thì cái vị phật tổ tiên thế kia bị dọa chạy đến tè cả ra quần nhưng cuối cùng cũng bị thái cực đồ nuốt mất rồi.

Nhắc tới một kim sắc, một hắc sắc quang cầu, cùng với Thái Cực đồ, Hải ma gia lợi tư tựa lập tức biến sắc, có thể tưởng tượng Thái Cực thần ma đồ tất nhiên đã khắc sâu trong ấn tượng của hấn, hơn nữa tạo cho hấn cảm giác vô cùng sợ hãi.

"Người nói cái gì, hai quang cầu..... còn có Thái Cực đồ?" "Không sai, đúng rồi, người muốn thấy chúng không? Chúng nó hiện ở trên người ta, người có thể cảm ứng một chút khí tức của bọn chúng.

" Hải ma nửa tin nửa ngờ, phát ra một tia thần thức cẩn thận dò xét Thần nam, bắt quá, không tài nào tiếp cận, hấn tựa như bị làm cho

sợ hãi vô cùng, đại kêu to một tiếng quay đầu bỏ chạy.

Chương 114

Đường đến tử vong quốc

Nhưng lúc đó không gian chi môn của nội thiên địa đã đóng, Hải Ma nóng lòng, vận chuyển toàn bộ sức mạnh, định đánh vỡ cả nội thiên địa dễ xông ra.

Thần Nam chỉ đợi cơ hội này, nhân lúc Hải Ma rối loạn, bất an liền lấp tên gương cung, thoáng chốc bắn liền năm mũi, đồng thời Bán bích thần sơn cũng từ vùng hỗn độn bay lên, bổ vào Hải Ma.

Thái Cực Thần Ma đồ có lẽ là cơn ác mộng không gạt bỏ nổi trong đầu óc Hải Ma khiến y mất sạch đầu chí, căn bản không muốn phản kích giết chết Thần Nam mà chỉ mong oanh kích nội thiên địa, nhanh chóng thoát ra ngoài.

Thần tiễn do Hậu Nghệ cung bắn ta không tầm máu của mục tiêu không dừng lại, năm đạo thần quang đuổi theo thân ảnh y, sau cùng cắm ngập vào thân thể.

Hải Ma gào lên thê thảm, năm mũi tên xuyên qua ngũ tạng rồi nổ tung, máu tươi bắn văng như suối phun trào. Liền đó Bán bích thần sơn lại đập xuống, ấn Hải Ma đang ngoắc ngoải xuống đất, đoạn bị đẩy vào vùng hỗn độn.

Kết quả đương nhiên là trên đỉnh địa thần thụ xuất hiện thêm một trái thiên sứ chi tâm lấp lánh kim quang, thi thể Hải Ma bị quăng ra khỏi nội thiên địa.

Hải Ma chết đi khiến bạch cốt sơn trong Huyết hải sụp đổ, bạch cốt đại điện cũng thế, vô tận hài cốt rơi vào Huyết hải, tung lên muôn ngàn đợt sóng.

Con rồng du côn lau mồ hôi lạnh trên trán: "Không ngờ tên ma vương này lại bị chúng ta diệt, chuyện này...ta có cảm giác đang mơ."

Sợ sệt một hồi, lão du côn bắt đầu gỡ giọng coi Hải Ma không đáng một xu, toàn là những lời chửi rửa đầy ác ý, nên biết đầu Hải Ma do

Chiến Thần chém rụng, nếu y tâm thường, há cần Chiến Thần phải ra tay.

Nhưng cuối cùng, cũng coi là hữu kinh vô hiểm, Hải Ma đã bị bọn Thần Nam diệt.

"Năm mũi tên được bắn ra liên tục, lại thêm Bán bích thần sơn liên tục đập xuống, tất cả đều xảy ra trong lúc Hải Ma chỉ chuống cuống bỏ chạy, không hề phản kích, thực lực của y đúng là đáng sợ!" Thần Nam cảm thán, cho rằng mình đã gặp may mắn.

Nhưng kẻ đáng sợ như tiền thân Phật Tổ, rồi Hải Ma, vì sao lại xuất hiện tại đây? Bọn họ tất nhiên biết bí mật của Thái Cực Thần Ma đồ, bằng không sẽ không hoảng sợ như nhìn thấy quỷ, không dám kháng cự lại, không hiểu nó ẩn tàng bí mật gì? Hấn chìm vào suy tư.

Huyết hải mênh mang không bờ bến, Thần Nam và ba con thần thú liên tục phi hành hai ngày liền mà chưa thấy điểm tận đầu, họ hoài nghi liệu mình có mất phương hướng trong vùng Huyết hải chằng, còn may nội thiên địa của Thần Nam có thể dùng làm nơi nghỉ chân, còn không cứ phi hành, đương nhiên sẽ kiệt lực mà gục ngã.

Mấy ngày sau, Huyết hải vẫn yên tĩnh, không hề gặp bất kì yêu ma thần quái nào, cả vùng biển yên lặng như tờ.

Mãi đến ngày thứ năm, Tiểu Phượng Hoàng đang phi hành đột nhiên hưng phấn kêu lên: "Mau coi kìa, đất liền, ta thấy đất liền rồi."

Phía xa xuất hiện vệt mờ xám xám, bóng dáng đất liền hiện lên phía cuối Huyết hải, Thần Nam và ba con thần thú đầu phần chấn hấn lên, tăng tốc bay tới.

Sau cùng cũng nhìn thấy bờ biển, mấy ngày liền chỉ thấy một khung cảnh đơn điệu, phẳng phai như không có điểm kết thúc, còn phi hành trong Huyết hải nữa, e là cả bọn sẽ gục ngã.

Đến bờ Huyết hải, Thần Nam há hốc mồm, một tấm bia đá khổng lồ đứng sừng sững ở đó, trên mặt khắc tám chữ: "Bể khổ vô biên, quay đầu là bờ."

Đó chính là tấm bia đá họ đã nhìn thấy trong nơi sâu thẳm của Huyết hải, không ngờ nó lại di động đến đây, sao lại không khiến người ta kinh ngạc? Tình cảnh này, chỉ có hai chữ tà dị xứng đáng miêu tả.

"Cút con mẹ nó cái bề khổ vô biên đi, long đại gia qua hết rồi, còn cái gì mà quay đầu là bờ, phật cũng để bọn ta độ thành ma rồi." Con rồng du côn hiển hiện thân long thân, quất mạnh đuôi đập vào tấm bia, mấy ngày nay nó ôm đầy một bụng oán khí, vừa hay có chỗ phát tiết.

"Àm."

"Ái da...ta @#%&#...đấy là loại đá gì nhỉ, đau chết long đại gia mất thôi, gràooo.." Con rồng du côn đau đớn ngo ngo kêu ầm lên, cảm giác đuôi bỏng rát, như bị lửa đốt.

Long vĩ khổng lồ sừng vù lên, mặt bia đá vẫn trơ ra, không mảy may tổn hại.

Thần Nam cảm giác không ổn, tấm bia đá cao hai chục thước này nhìn rất quen, lúc đến gần, hần phát hiện trên đó khắc một loại hoa văn thần bí mà cổ xưa, hoàn toàn giống với những chữ khắc trên cổ thuẫn vỡ nát của hần.

Quan sát cẩn thận, nhìn kiểu gì cũng thấy nó giống một tấm thuẫn vỡ nát khổng lồ, tám chữ "Bề khổ vô biên, quay đầu là bờ" giống như bị người ta khắc thêm lên.

Trong lòng hần vô cùng kinh hãi, chẳng lẽ đây là một phần của tấm thuẫn bị vỡ? Nếu vậy, ai có được vô thượng đại pháp lực khắc chữ lên, biến nó thành bia đá để lợi dụng?

Lập tức, hần để ba con thần thú tránh đi, còn mình mở nội thiên địa, thử bao lấy tấm bia khổng lồ.

"Àm, âm, âm."

Trong nội thiên địa vang lên những tiếng ầm ầm, tấm bia đá khổng lồ bị thu vào đáy xuống vùng hỗn độn, lập tức hóa thành Bán bích thần sơn, giống hệt với thần sơn vốn có, vừa nhìn là nhận ra cả hai cùng

gốc.

"Quả nhiên là một phần của cổ thuẫn thần bí." Thần Nam hô lên kinh hãi, tuy hắn đoán trước được mà khi xác định vẫn thấy cả kinh.

Hắn thử không chế toàn thân sơn mới, ngọn núi phát ra hào quang từ từ biến nhỏ lại, sau cùng chỉ còn cỡ một trượng, chân chân thiết thiết biến thành một bộ phận của cổ thuẫn, hình dáng giống hệt bia đá lúc mới xuất hiện, chỉ nhỏ hơn nhiều, càng chứng tỏ nó là một phần của tấm thuẫn bị vỡ.

"Xem ra nó bị phong ấn, chỉ có ở trong nội thiên địa của ta, không phải tuân theo pháp tắc ở bên ngoài mới tùy ý biến ảo lớn nhỏ."

Ba con thần thú bay tới, Long Bảo Bảo thấy tình cảnh bèn cả kinh: "Tấm bia đá bên ngoài lại ảo hóa thành một phần của cổ thuẫn bị vỡ, chuyện này...nếu ta nhớ không lầm, trước tiên nhìn thấy Hoàng tuyền thạch bi, rồi Khổ hải thạch bi, hình như đều cùng một loại, chẳng lẽ chúng là một phần của tấm thuẫn bị vỡ?"

Được con rồng tham ăn đề tỉnh, Thần Nam tỉnh ngộ, mấy khối bia đều cùng chất liệu, bên trên có khắc hoa văn cổ xưa, chẳng qua hắn không nhìn kỹ, cũng không để tâm suy nghĩ.

"Sơ ý quá, bằng không thu lấy mấy khối mảnh vỡ của cổ thuẫn về, không chừng lại tổ hợp thành một tấm hoàn chỉnh!" Thần Nam lắc đầu, biết rằng hiện giờ có quay lại tìm cũng chưa chắc đã thấy, bởi cảnh vật phẳng phất tùy lúc mà biến hóa.

"Đi, chúng ta đi tiếp."

oOo

Vùng đất liền xám xịt, đâu đâu cũng là núi đá, vách dựng đứng, không hề có thực vật mọc mà tử khí trầm trầm.

"Chỗ quái quỷ này khiến long đại gia khó chịu thật! Ngay cả một ngọn suối, một cọng cỏ cũng không thấy." Tử Kim thần long liên tục oán thán.

May mà cả nhóm tu vi cao thâm, đạt đến cảnh giới này, cơ bản không cần uống nước và ăn vật thực.

Núi dựng đột ngột, quái thạch lờm chờm, vượt qua một đỉnh núi, một lũng cốc, chợt thấy phía trước mây đen sụp xuống, ma khí vẩn vít, đen sẫm một góc trời.

Mọi thạch sơn tuyệt lĩnh phía trước đầu chìm trong mây khói, đất trời đem tối thành một mớ, phẳng phát như không có điểm tận đầu.

Tiếng quỷ khiêu vang vọng chói lói từ trong đám ma vân truyền ra, vô số quỷ ảnh lập lòe trôi nổi ngoài vùng đen tối, cơ hồ có ngàn vạn ác linh quay cuồng, gầm rú.

Quỷ âm chói tai khiến người ta lạnh người, hàn khí trện trện, nơi đó hoàn toàn là một quỷ vực thật sự.

"Đáng ghét, đầu ta sắp nổ tung rồi, con bà nó, thế giới tà môn này khiến người ta phát cuồng, không phải U Minh địa phủ nhưng còn chân thật hơn địa phủ chân chính, ở đây chỉ thiếu mỗi trật tự là đủ hết mọi điều kiện để trở thành một địa phủ khác." Tử Kim thần long hít hơi khí lạnh: "Hi vọng ở đây không gặp quỷ phách của long tộc tiền bối."

Tiểu Phượng Hoàng run rẩy, bay đến đỉnh đầu Thần Nam, cặp mắt lớn đen nhánh chăm thận quan sát vùng tối tăm phía trước. Thần Nam luôn yêu quý nó, không kéo xuống mà cười bảo: "Tiểu Bất Điểm, nếu sợ thì vào trong nội thiên địa của ta."

"Không, ta sợ nhưng vẫn muốn xem." Tuy nó khiếp đảm nhưng mục quang cực kỳ kiên định.

"Grào..." Tiếng gầm vang dội vang lên trong vùng ám hắc vô quang phía trước, mấy ngọn núi cạnh đó đều run rẩy, vô số tiếng gầm cất lên phụ họa.

Lệ quỷ gầm gào, oán linh thê thiết.

Đó là một nhân gian địa ngục thật sự, vì sao thiên giới thần quang không chiếu rọi đến? Sao lại để cho một nơi như thế tồn tại trên cõi

đời? Thần Nam hơi nghi hoặc, nhưng nhớ lại lời đại trưởng lão tinh tĩnh từng nói, Sinh Mệnh nữ thần từng dặn họ vạn vạn lần không được xông vào Vĩnh hằng sâm lâm, xem ra thiên giới chủ thần cũng e ngại địa ngục tà dị này.

Cuối cùng cũng tiến đến gần khu vực tối tăm, nhìn rõ cảnh tượng bên trong, hài cốt vô tận chất đầy lòng cốc, khắp núi trắng xóa một màu, vô số oán linh phiêu đang trong không trung, cả tiếng răng rắc do khô lâu cốt phát ra trong tử vong thế giới. Đó là con đường đi xuống vong linh quốc.

Chương 115

Ám hắc thần long

Máy bộ khô lâu cốt trong mắt lấp lánh quỷ hỏa lao bỏ về phía Thần Nam, mấy đạo oán linh nổi trên không trung nhe nanh múa vuốt xông tới.

"Vù."

Tiểu Phượng Hoàng có vẻ khẩn trương, há miệng phun ra một vùng thần hỏa, kết quả thiêu rụi tất cả. Nhưng thế cũng đồng nghĩa với nó đã tuyên chiến cùng các quỷ vật khác, vô số bạch cốt đại quân, tiếng quỷ khiến rợn gai ốc tràn ra, trên không trung oán linh dày đặc tụ lại, đua nhau bỏ xuống.

Thần Nam và ba con thần thú vội lùi khỏi vùng mây đen, tử vong đại quân chỉ đến sát quầng mây, gầm lên chói tai nhưng thủy chung không vượt qua vùng âm ảnh, hình như không dám vượt qua nửa bước.

Lúc đó, ma vân mang theo tử vong đại quân đột nhiên đại loạn nhưng nhanh chóng bình tĩnh, đồng loạt gầm lên, tử vong chi âm vang lên tận mây cao.

"À, Quang Minh đại thần còn trên cao, chúng hình như đang lễ bái quân vương, mau lại xem này."

Thần Nam thuận theo hướng Long Bảo Bảo chỉ, phát hiện trong vùng quỷ ảnh lố nhố có một thân ảnh cao lớn đang bay đến sát vùng tối tăm, sau cùng đứng trên một khối đá, lạnh lùng nhìn quanh.

"Bất tử đế vương!" Hấn kinh hãi hô lên.

Hấn chỉ nhìn là nhận ra vì lúc trước đã cùng tây phương đệ nhất thánh long kị sĩ xông vào một tòa cổ thần điện có cùng một bất tử chi vương tranh đoạt thần cách của Minh Thần.

Hai kẻ này giống hệt nhau, cùng xuất hiện tại tử vực, lại sai khiến

được khô lâu cốt nhưng quái vật hiện tại có vẻ mạnh hơn. Y đủ khả năng sai khiến tà vật như oán linh, hồn phách, đó mới chân chính là bất tử đế vương.

Dáng vẻ quái vật vô cùng đáng sợ, toàn thân phủ vẩy trắng, vừa giống người vừa giống thú, cao hơn trượng, nhưng lại có thêm một cái đuôi rắn rất dài, chân tay như dã thú, móng vuốt vô cùng sắc bén, trên đầu có mọc ra năm chiếc sừng lấp lánh hàn quang, bén như chủy thủ.

Sau lưng quái vật còn có một đôi cánh xương, tựa hồ như hài cốt thiên sứ tiến hóa thành. Dựa vào điểm này đủ thấy Khô Lâu đế vương trước mắt mạnh hơn bất tử chi vương hần gặp lần trước, xuất phát điểm cao hơn.

Hai mắt y xạ ra U Minh quỷ hỏa, lạnh lùng nhìn bọn Thần Nam.

"Có lẽ không mạnh như Thi vương ở Phong Đô sơn, để ta thử." Tử Kim thần long nói đoạn hóa thành nhân hình, cầm song tiết côn xông lên.

"Gào..." Khô Lâu đế vương gầm vang, tỏ ra vô cùng phẫn nộ, lại dám có kẻ khiêu chiến với uy nghiêm của y khiến y cảm thấy bị vũ nhục.

"Gào cái đầu người, ném một côn đây." Tử Kim thần long lao đến tử vực, từ trên không trung bổ xuống Khô Lâu đế vương.

"Ầm."

Tảng đá lớn thoảng cái đã bị sức mạnh cuồng mãnh của lão du côn đánh nát, loạn thạch văng tứ tán, chôn vùi vô số bạch cốt đại quân.

Nhưng Khô Lâu đế vương không mấy may tổn hại, động tác nhanh tới cực điểm, lưu lại đạo đạo tàn ảnh tại không trung, tránh qua đòn công kích trùng trùng của Tử Kim thần long.

"Loại trùng nhỏ nhoi vô tri kia, lại dám đến lãnh địa của ta hành hung, ta phải khiến người hối hận đã tới nơi này." Khô Lâu đế vương phẫn nộ gầm lên, vung tay cùng Tử Kim thần long hỗn chiến.

Trên không trung vang lên những tiếng "choang choang" như sắt thép va chạm, vô cùng náo nhiệt. Tứ chi của Khô Lâu đế vương chính là vũ khí cực kì cứng rắn, liên tục va chạm với song tiết côn của Tử Kim thần long, phát ra tiếng kim thuộc va nhau.

Trong tử vực, ma khí lan tràn, ngàn vạn tử linh đại quân gầm gừ, thanh thế hùng hậu, Khô Lâu đế vương và Tử Kim thần long đánh từ trên không hạ xuống đỉnh núi.

Tiếng "ầm, ầm" vang lên không ngớt, đá núi vỡ tan, khá nhiều bạch cốt quân đoàn bị vùi lấp trong trận đại chiến ngang nhau của hai đại cao thủ. Lão du côn nổi nóng thật sự, Khô Lâu đế vương cũng gầm hét liên hồi, nửa khắc sau hai bên đều dính đòn của nhau, con rồng du côn bị đánh thối ra một ngụm máu, còn Khô Lâu đế vương cũng bị nó cào rớt một mảng vảy.

Thần Nam sợ lão du côn bị thương, toan bay lên, Long Bảo Bảo béo ú đã lắc lư ngăn lại: "Đề ta đi, ta có một vật vừa hay khắc chế hẳn."

"A."

Ánh mắt Thần Nam sáng lên: "Người nói đến món thánh khí của Quang Minh giáo hội?"

"Đúng là Xạ nhật tiễn." Long Bảo Bảo dùng kinh lực lần mò trên cổ, một lúc sau mới lấy xuống một mảnh vảy vàng, đoạn đón gió trải ra, hóa thành một mũi thần tiễn lấp lánh kim quang.

Nó nhỏ giọng: "Mãi gần đây ta mới tự do khống chế nó, không biết uy lực thế nào."

Nó nép sát mặt đất, lẳng lặng đến gần tử vực, nép sau một mỏm núi, chờ đợi hai kẻ trên không đánh tới chỗ đó.

Lúc Khô Lâu đế vương và Tử Kim thần long vút tới, mỏm núi vỡ tung, Long Bảo Bảo lao lên, một đạo kim quang cắm vào đầu Khô Lâu đế vương.

"Grào..." Khô Lâu đế vương gầm lên bắt cam xen lẫn phần nộ, nhưng

dấu thể nào cũng vô dụng, Xạ nhật tiễn chứa trong mình Quang minh thánh lực là tổn hủy nghiêm trọng linh hồn chi hỏa của y, nháy mắt đã phá tan đại bộ phận sức mạnh của nó.

Tử Kim thần long chớp lấy cơ hội khó gặp này, vung song tiết côn đập vào đầu đối phương. Long Bảo Bảo cũng nhanh chóng triển khai công kích, Khô Lâu đế vương không chịu nổi thế tấn công như cuồng phong bạo vũ của hai con rồng, thân thể cứng như tinh cương bị đánh tan nát, linh hồn chi hỏa bị Xạ nhật tiễn triệt để luyện hóa

Mỏm núi tan vỡ, cốt sọ sụp đổ, vùng hắc ám đại loạn, khô lâu có oán linh chi hỏa chạy tứ tán, những khô lâu không có ngã gục dưới đất, oán linh trên không rút lui như nước triều.

"Hôm nay ta học được một chiêu - đánh lén." Tiểu Phượng Hoàng chớp chớp cặp mắt mỉa mai.

Thần Nam không biết nên khóc hay cười, Tiểu Bất Diễm vốn ngây thơ, không hiểu thế sự vừa học cái gì? Thật không hiểu dưới ảnh hưởng của hai con rồng, nó sẽ biến thành thể nào? Bất quá thể cũng tốt, tương lai nó sẽ không bị thiệt thòi.

Hắn và ba con thần thú tiếp tục cất bước, đang lúc nghĩ vùng tử vực chỉ có vậy thì phía trước lại xuất hiện dao động, liên tiếp đụng độ những bất tử đế vương hàng đầu như Hắc vũ sĩ hoàng đế, Thi vu yêu vương

Nhưng Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long ngầm phối hợp, hoặc đánh lén, cộng thêm Thần Nam trợ lực, tất cả đều bị quét sạch, thuận lợi xông qua vùng hắc ám.

Đương nhiên họ không hề dễ chịu, mỗi bất tử đế vương đều thực lực phi phàm, nếu có tên nào đến phạm trần, chắc chắn là nhân vật không ai muốn dây vào.

Mấy ngày chinh chiến liên miên, cả bọn đều mỏi mệt, ra khỏi U Minh quỷ địa, phía trước là núi rừng vô biên, cuối cùng cũng được thấy màu xanh của thực vật.

Suốt dọc đường, được nhìn thấy động thực vật còn sống thật không

dễ dàng, cả nhóm quyết định dừng lại nghỉ ngơi, thư giãn thân thể, uống nước, nướng thức ăn...nếm lại mùi vị sinh hoạt, những phong vị này khiến cả nhóm có cảm giác như đã qua một kiếp, ở thế giới kì dị này, đâu đâu cũng là quỷ vực, hiếm khi được thanh thản thế này.

Trong rừng vượn hót hổ gầm, tuy không dễ nghe nhưng lọt vào tai bọn Thần Nam lại như tiếng nhạc du dương, ở U Minh địa ngục này, được chân chân thiết thiết cảm thụ âm thanh của sinh mệnh, cũng coi là ân huệ cao cả nhất.

Ba ngày sau, cả nhóm lại lên đường, bay gần ngàn dặm trên tầng không vùng rừng núi vô biên, phía trước đột nhiên xuất hiện điểm đen nhanh chóng lao tới.

"Là gì nhỉ, quái đản lớn quá!" Tiểu Phượng Hoàng cảm thán.

Thần Nam lập tức thấy không hay, một cỗ long khí tức hùng hồn từ đằng xa tràn tới, hiển nhiên là một con tây phương thần long cực mạnh.

Điểm đen càng lúc càng lớn, càng rõ dần, quả nhiên là một con tây phương thần long dài mười mấy trượng, vảy màu đen sáng loáng, tỏa ra khí lạnh, chiếc đầu hung ác dị thường, hai cánh đen ngòm như cánh của ác ma. Con rồng này phát ra tà ác khí tức khiến người ta bất giác nảy ra tâm lý chán ghét.

"Mấy con trùng nhỏ nhoi kia, các người dám xâm nhập vào lãnh địa của thần long cao quý, ta phải trừng phạt." Tiếng gầm vang vọng trên không trung khiến vô vàn lá cây rơi xuống ào ào.

Tử Kim thần long có vẻ kinh ngạc, rồi thở dài: "Đó là một con thần long thuộc ám hắc hệ trong truyền thuyết, năm xưa ở Tây đại lục gây nhiều việc ác bị tu luyện giả siêu việt của nhân loại truy sát, sau đó lại bị thần long tộc khinh ghét, đi đâu cũng bị người ta la ó."

"Nói vậy Hắc ám thần long vốn là sinh vật ở thế giới bên ngoài?" Thần Nam hỏi.

"Không sai, thần long thuộc hệ này cực mạnh, rất có danh tiếng trong tây phương long giới, bất quá trong quá khứ xa xưa gặp phải tao ngộ

mà biến mất khỏi đại lục, gằm tám ngàn năm không xuất hiện tại thế gian, không ngờ lại chạy đến đây."

Hiển nhiên, Hắc ám thần long nghe thấy lời Tử Kim thần long hóa thành nhân hình nói, nó phóng ra long khí hùng hồn, trào lộng: "Con trùn nhỏ xíu kia hiểu biết gồm nhĩ, đoán thử xem ta trừng phạt người thế nào?"

Chương 116

Thần long cốc

"Hắc hắc..." Lão du côn bật cười: "Con thần lằn cô lậu quả văn kia, tên khốn người dám trừng phạt ta sao? Đúng là buồn cười." Nó bay vụt tới, không hề thân thiện tí nào.

Hắc ám thần long cao ngạo gầm lên: "Tiểu trùng người dám bất kính với ta, người có biết đang đối diện với ai không? Ta là Hắc ám thần long vĩ đại nhất trong vạn thú."

Lúc đó Long Bảo Bảo cũng lác lư bay đến chỗ Hắc ám thần long, ấn ước hợp với Tử Kim thần long thành thế quây đôi phương lại.

Thần Nam biết có kịch hay để xem, kéo Tiểu Phượng Hoàng lùi lại, mỉm cười chờ xem lúc khai màn.

Hắc ám thần long đột nhiên phát giác có chuyện không ổn, nó đã phát ra thần long khí tức cực mạnh nhưng không hề làm cho Long Bảo Bảo giở trò che mắt và Tử Kim thần long hoảng sợ tí nào. Đồng thời phát hiện đầu hai con rồng kia rất giống đồng phương thần long trong truyền thuyết.

Nhưng nó vẫn lớn tiếng mắng: "Tiểu trùng các người..."

"Grào..."

"Grào..."

Hai tràng long khiêu vang lên lồng lộng, xuyên qua mây xanh khiến mấy ngọn núi cạnh đó rung rinh, Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long đồng thời biến thân, thân thể thoáng chốc lớn hẳn, hoàng kim thần quang và tử kim chi quang ánh xạ sáng rực chân trời.

Hai con thần long một vàng một tím dài ba mươi trượng xuất hiện tại hư không, thân thể phát ra long khí thần thánh uy nghiêm, lớp vảy lấp lánh cực kỳ bắt mắt, khí thế kinh nhân khiến Hắc ám thần long run rẩy, nó biết đại sự đã hỏng, trêu nhảm vào đối tượng không nên trêu.

"Hắc hắc..." Lão du côn cười âm hiểm, long khu khổng lồ vũ động lượn quanh Hắc ám thần long: "Con thần lân người lớn mật thật, dám xưng hô ta là tiểu trùng, ta lại thấy người mới là tiểu xú trùng đáng khinh."

Long Bảo Bảo cũng vũ động thân thể hoàng kim, bất mãn làu bàu: "Dám xưng hô ta là tiểu trùng, ta quyết định đánh cho người bò ra như tiểu trùng, khiến người mất luôn tư cách thần thú."

Hắc ám thần long đỏ mồm hôi lạnh, không dám khinh cử vọng động, sợ sẽ triệt để kích nộ hai con thần long kia, nó không ngờ hôm nay gặp phải hai tên độc ác ngàn ấy. Một là đông phương ngũ trảo tử kim thần long, con còn lại càng đặc dị, là thần linh long trong truyền thuyết. Bất kể con nào thực lực cũng không kém hơn nó, hiện tại đối phương bao vây lại, cơ hội chiến thắng không có nửa phần.

"Tiểu xú trùng, sao không mở mồm thối ra?" Tử Kim thần long gây sự.

Hắc ám thần long biết sự tình đã đến mức nghiêm trọng, nó đã gây chiến, vũ nhục trước, hai con thần long kia quyết không bao giờ bỏ qua, hung quang lóe lên trong mắt, quyết định đột vây qua được đận này đã rồi tính.

"Tiểu trùng tránh ra." Nó quát to, thân thể trầm xuống, đột phá từ phía dưới.

Nhưng lão du côn đã chuẩn bị, quật đuôi theo thế Thần Long Bái Vĩ. Một bên gia tốc hạ xuống đột vây, một bên đã liệu trước, gia tốc quật đuôi, kết quả đương nhiên dễ đoán. Đuôi của lão du côn đập cực mạnh vào đầu Hắc ám thần long.

"Grào..." Hắc ám thần long gầm lên liên liền, cảm giác bị vũ nhục cơ hồ phát cuồng.

Nhưng nó vừa gầm lên, phía trên đã vang đồng tiếng xé không khí, Long Bảo Bảo múa song quyền đâm vào đầu nó.

"Bịch."

Nó bị đánh bắn xuống, long đầu sừng vù lên, trước mắt tóe hoa cà hoa cải.

"Grào..."

Hắc ám thần long gầm lên đau đớn, xung động muốn chửi cha mắng mẹ, hai con thần long kia quá ti bỉ vô sỉ, lại đánh lén nó. Thấy Tử Kim thần long cười gian tà, long vĩ vung lên, nó đành quay người cải biến phương hướng lướt đi.

Nhưng lão du côn và Long Bảo Bảo quyết không cho nó chạy thoát, nhanh nhẹn bám theo, vây nó vào giữa, trên không trung liên tục vang liếng "bịch", "ầm", "bốp"...liên miên không ngớt bên tai.

Ngay hôm đó vô cùng tối tăm với Hắc ám thần long, gặp phải hai kẻ quái thai, không có nửa điểm thần long phong phạm, cả hai lại vây đánh nó, thủ đoạn sắc mùi đầu đường xó chợ.

Thời gian không lâu, hai mắt Hắc ám thần long vốn lấp lánh hàn quang trở nên sừng vù, thâm đen như mắt đại hùng miêu (gấu trúc).

"Hai tên khốn ti bỉ vô sỉ, cón bản lĩnh cùng ta đờn chiến, grào...ti bỉ! Đau chết ta...."

"Ta Hắc ám thần long Lý Lạp Kỳ muốn khiêu chiến với các ngươi, grào... vô sỉ! Lại đánh lén..."

"Các...các ngươi thật sự là thần long? Vì sao lại vô sỉ như vậy? Thủ đoạn lưu manh vậy mà cũng sử dụng được? Là thần thú cấp cao phải có tôn nghiêm riêng, sao lại giở trò đánh hội đồng, sử dụng các chiêu thức khốn kiếp như thế? Grào...đáng ghét."

Hắc ám thần long Lý Lạp Kỳ cứ mắng chửi, hai con thần long vẫn xuất thủ liên tục, các loại thủ đoạn giở ra bằng hết, trong trận này cả hai con rồng lưu manh đều nhất trí về quan điểm, không cần thần long tôn nghiêm, chỉ cần sát thương đối thủ hữu hiệu ắt là tuyệt chiêu tối cao.

Tiểu Phượng Hoàng ở ngoài hưng phấn kêu lên: "Hôm nay ta học

được mấy tuyệt chiêu liền, chọc vào mắt, bẻ long giác, hầu tử thâu đảo..."

Thần Nam thấy bộ dạng của Tiểu Bất Điểm đang múa may mà thậm cầu khẩn cho Côn Luân chúng yêu, sau này nó mà làm yêu tộc chi chủ, khẳng định sẽ có nhiều trò vui.

Thấy chiêu thức của hai con rồng thái quá ti bỉ vô sỉ, hấn cũng đỏ mặt thay, thật không còn tí xíu thần thú phong phạm, bèn quay sang nói với Tiểu Phượng Hoàng: "Những chiêu thức lưu manh đó không nên học, mà nên học chiến thuật, hai tên kia làm thế để kích nộ đối phương, đương nhiên điểm trọng yếu nhất là học theo da mặt thật dày của chúng, vút thẳng cánh thần thú tôn nghiêm..."

Có "tám gương" của hai con thần long, lại thêm một nhân sĩ vô lượng "giáo dục", Tiểu Phượng Hoàng không "lãnh ngộ" không được.

Sau cùng, long giác to lớn của Hắc ám thần long Lý Lạp Kỳ bị hai con rồng có vấn đề đánh gãy, nó đau đớn đột vẩy chạy mất.

"Đáng chết, hai tên lưu manh các người đợi đấy, ta sẽ quay lại." Lý Lạp Kỳ phẫn nộ gầm lên, đồng thời vong mệnh đào vong, để lại trên không những mảnh vảy vỡ và dải huyết hoa.

Thần Nam lấy làm kì quái: "Sao các người lại thả cho nó đi?"

Long Bảo Bảo trở lại dáng vẻ vô hại, lắc lư đáp xuống vai hấn, hưng phấn cùng cực, bập bẹ lên tiếng: "Nghe nói tây phương thần long đều có bảo tàng riêng, chúng ta bám theo hấn, chắc chắn là kiếm chác được."

Hai con rồng có vấn đề quả nhiên đồng lòng nhất trí, Thần Nam cảm giác cả hai hết sức khốn kiếp, chủ ý tồi tệ như thế cũng nghĩ ra được.

Bất quá, hấn không phản đối bởi hấn muốn bắt con rồng kia tra hỏi, định từ miệng Hắc ám thần long hỏi một số tin tức hữu dụng.

Hấn và ba con thần thú bám theo Hắc ám thần long.

Khu vực này núi liền núi, vách đá nối nhau, vô biên trải rộng.

Bọn Thần Nam không dám đuổi quá sát mà mượn núi rừng ẩn tàng tung tích, Hắc ám thần long hình như không cố kị gì, phi hành trên cao, tựa hồ không sợ có người truy đuổi.

Bay chừng nửa thời thần, nó đột nhiên hạ xuống, thoáng cái đã biến mất trong một tòa sơn cốc. Bọn Thần Nam đuổi theo, cũng lao vào sơn cốc.

Đúng lúc đó, Tiểu Phượng Hoàng vốn mãi cảm đột nhiên kêu lên: "Hình...hình như có mấy cỗ khí tức rất mạnh."

Long Bảo Bảo lẩm bẩm: "Chúng ta...trúng kế rồi."

Thần Nam cũng cảm giác không ổn, ở đây hình như không chỉ có một Hắc ám thần long cư trú.

"Mấy con tiểu trùng vô sỉ, các người quả nhiên đến rồi." Hắc ám thần long Lý Lạp Kỳ mất long giác phấn nộ gầm lên trong cốc: "Mấy tên khốn kia, vừa nãy các người vây công ta, giờ đến lượt ta cho các người ném mùi thê thảm."

"Grào..."

"Grào..."

Bốn phía sơn cốc vang lên tiếng rống gầm.

Chỉ thấy sáu con Hắc ám thần long xuất hiện tại sơn cốc, tầng tầng lớp lớp vây bọn Thần Nam lại.

"Đáng ghét! Tổng cộng có tới sáu tên Hắc ám thần long, chúng...lại đánh hội đồng, ta @#%&#... đúng là không còn thiên lý mà." Tử Kim thần long biến sắc, vừa nãy nó và Long Bảo Bảo vây đánh người, hiện tại bị bao vây, cũng coi như báo ứng đến nhanh.

"Tộc trưởng, chúng đánh gãy long giác của ngài sao?" Một Hắc ám thần long hình như còn rất trẻ lên tiếng.

Lý Lạp Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi: "Không sai, các người cẩn thận,

chúng là đông phương thần long, đừng để vẻ ngoài của chúng mê hoặc, thực lực của chúng cực mạnh, thủ đoạn lại lưu manh cực độ."

Lão du côn thầm kêu khổ, vừa nãy lại đánh phải tộc trưởng của chúng, phiền hà lớn rồi, nhưng mong là chỉ có sáu con Hắc ám thần long này thôi, thế còn đỡ, nếu thêm hai con nữa, coi như chúng triệt để bị vây tại đây.

Thần Nam tuyệt không thấy bị uy hiếp, mấy con Hắc ám thần long đều mới lục giai cảnh giới, đẳng cấp tương đương hắn, không có tu vi như Phật Tổ tiền thân hay Hải Ma, thành ra hắn không quá để tâm.

"Hừ, đến lúc hai con rồng lưu manh các ngươi trả giá." Lý Lạp Kỳ hô hào năm con rồng còn lại, dần xiết chặt vòng vây, đại chiến sắp bùng nổ.

Chương 117

Sinh tử đan xen

Thần Nam không muốn đánh xáp lá cà, nhanh chóng mở nội thiên địa ra, chuẩn bị thu hết vào rồi triệt để kích sát.

Hiển nhiên, việc đó vượt khỏi dự liệu của sáu con Hắc ám thần long, đúng lúc đó từ sâu trong sơn cốc vang lên giọng nói già nua: "Chậm đã, không cần động thủ."

Một cỗ uy áp hùng hồn từ xa truyền lại, mạnh hơn nhiều mấy Hắc ám thần long ở đây, một lão long nhanh chóng bay tới, phía sau còn có ba Hắc ám thần long trẻ tuổi.

Thần Nam kinh hãi, tại phạm tục giới rất khó phát hiện dấu vết thần long, mà hôm nay lại liên tục xuất hiện những mười con Hắc ám thần long, đúng là... không thể tưởng tượng.

"Lão tộc trưởng..." Lý Lạp Kỳ lên đón.

"Ồ, việc của các người ta đã biết nhưng ta không hi vọng các người tranh đấu với họ, ta muốn bàn luận một chút." Lão long vung đôi cánh cực lớn, dấy lên trận trận cuồng phong.

"Nhưng...vừa nãy chúng vũ nhục con, thân là tộc trưởng Hắc ám thần long, sao con nuốt trôi cục tức này?" Lý Lạp Kỳ không ngờ lão tộc trưởng lại nói thế nên có vẻ không phục.

"Không nhẫn được cũng phải nhẫn, nên biết chàng trai trẻ kia đã tu luyện thành nội thiên địa, dẫu không đánh lại các người cũng có thể vào đó tránh nạn, không thể thất bại được. Đương nhiên đó không phải là nguyên nhân chính, ta cản các người vì họ rất có thể từ thế giới bên ngoài đến đây, tộc chúng ta đã bị khốn ở đây mấy ngàn năm, khó lắm mới gặp người ngoài nên rất muốn bàn bạc với họ."

Thần Nam nghe rõ lời lão long, không ngờ lại chạm phải đối thủ đáng sợ thế này, lập tức lên tiếp: "Vị long tộc tiền bối này, tại hạ đúng là từ thế giới bên ngoài đến, cũng mong được cùng tiền bối trò chuyện,

vừa nãy chỉ là hiểu lầm, mong tộc trưởng Lý Lạp Kỳ bỏ quá."

Dù Lý Lạp Kỳ lửa giận bùng bùng nhưng hình như rất sợ lão tộc trưởng, sau cùng đành quay người bay vào trong long cốc.

Lão long đáp xuống, ảo hóa thành một hắc y lão nhân, bước đến gần Thần Nam: "Chàng trai trẻ có phải rất kinh hãi khi thấy nhiều Hắc ám thần long như vậy?"

"Vâng, đúng là không dám tưởng tượng."

"A, kì thật không nhiều lắm, cả thế giới này chỉ còn lại mười Hắc ám thần long chúng ta." Lão long Mâu Lợi Tư than: "Ta cũng thấy kì quái là làm sao cậu xông vào tận đây được?"

"Vượt qua trùng trùng hiểm trở mới đế được, ở đây quá mức tà dị khiến người ta không tưởng tượng nổi..." Thần Nam không giấu gì lão long, đã muốn cùng trao đổi với đối phương nên tỏ ra thành ý, hẳn kể lại toàn bộ quá trình đến được đây.

"Quả thật như vậy, quả thật như vậy! Thế giới này vô cùng nguy hiểm, Hắc ám thần long tộc chúng ta bị vây khốn ở vùng núi này, không tìm được lối về."

Qua lời lão long, Thần Nam dần hiểu mọi chuyện, Hắc ám thần long tộc bị khốn ở đây đã mấy ngàn năm, họ từng muốn xông ra nhưng chưa bao giờ vượt qua được những nguy hiểm của thế giới này, dù Hắc ám thần long thực lực cực mạnh cũng bó tay.

Cũng theo lời lão long, nguyên nhân vì sao họ vô duyên vô cớ đến đây thì bản thân cả tộc cũng không biết, hình như có ai đó dùng đại pháp lực đưa đến, coi cả tộc như động vật được nuôi dưỡng.

Tin tức này khiến Thần Nam chấn động, coi Hắc ám thần long như động vật để nuôi dưỡng, đúng là quá ư kinh hãi. Hơn nữa lão long còn cho biết, thế giới này hình như luôn "động", mỗi khu vực đều có thể trôi nổi, diện mạo thường phát sinh biến hóa.

Lão long Mâu Lợi Tư Lý Lạp Kỳ cũng được Thần Nam cho biết một số sự tình bên ngoài, lão có phần cảm khái nhưng cũng bất lực, nhờ

lão nhúng tay vào mà Hắc ám thần long tộc trưởng Lý Lạp Kỳ không gây chuyện, mặc cho cả bọn đi khỏi.

Rời khỏi long cốc, Thần Nam suy nghĩ rất nhiều, từ lời lẽ của lão long, hẳn đoán được rằng thế giới này hình như...là nội thiên địa của một cá nhân, nó có một chúa tể vạn năng! Theo cách suy nghĩ này, hẳn suy tư đến nhiều vấn đề, đoán được... nhiều vấn đề khiến hẳn kinh hãi, không dám nghĩ tiếp nữa.

Nói chung nhờ gặp lão long đã chạm vào linh cảm của hẳn, khiến hẳn lờ mờ thấy được chân tướng.

Một ngày sau, cả nhóm cũng bay khỏi vùng nguyên thủy sâm lâm, phía trước là đại thảo nguyên mênh mang.

"Trong thảo nguyên có yêu ma gì không nhỉ?" Long Bảo Bảo nhỏ giọng hỏi.

Chuyện đó gần như trở thành ấn tượng trong tư duy, đến mỗi khu vực mới, họ đều gặp nguy hiểm, xuất hiện loại ma quái mới.

Nhưng lần này, họ đã đoán sai, trên vùng đại thảo nguyên vô biên này không hề xuất hiện yêu ma, chỉ có ngút ngàn cỏ.

Cùng thật kì quái khi vùng đại thảo nguyên lại không có nổi một động vật sống xuất hiện, hoang lương khó tả, tuy màu cỏ vô tận nhưng khiến người ta có cảm giác thiếu thốn.

Ba ngày sau mới ra khỏi vùng thảo nguyên hoang vu, bọn Thần Nam không gặp nguy hiểm gì, nhưng không khí trầm tịch như chết này khiến hẳn bất an, yên lặng đôi lúc còn đáng sợ hơn hung hiểm.

Vùng ven đại thảo nguyên mênh mang bạch vụ, vừa giống tiên khí lại vừa giống tử khí, sinh khí và tử khí giao nhau, phẳng phất là nơi sinh tử cân bằng nhau.

Bạch vụ mênh mang vây phủ khiến người ta không nhìn rõ cảnh vật.

Thần Nam từng bước tiến tới, ba con thần thú theo sát, ai cũng hơi khần trương, đi được trăm dặm trong vùng bạch vụ, sức mạnh vô

hình chặn bước, sinh khí và tử khí va nhau càng kịch liệt, lúc khiến người ta như lạc vào tiên cảnh, tắm gội gió xuân, lúc lại như sa vào địa ngục, lạnh lùng ghê người.

Hắn và ba con thần thú nỗ lực tìm kiếm trong địa vực đặc thù suốt ba thời thần, cuối cùng cũng tìm được căn nguyên khiến sinh khí và tử khí giao nhau kịch liệt: một không gian chi môn sừng sững đứng trong mê vụ.

Nơi đây sáng tối bất định, mỗi lần ánh sáng lóe lên, sinh khí dâng tràn, mỗi lần tối lại sẽ có tử vong khí tức vô tận tràn ngập.

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, ba con thần thú cũng không dám tin, không hiểu đây là đâu, nhưng trong lòng ai cũng có cảm giác bất an.

Sau cùng, trong động khẩu lập lòe, họ thấy một tấm bia đá cao bằng một người, lúc ánh sáng rạng ngời thì tấm bia sáng lên như tấm kính, lúc bóng tối vây phủ, nó cơ hồ hút hết ánh sáng, tối tăm đến đáng sợ, khiến người ta kinh hãi. Lúc sáng tối đan xen, tấm bia loáng thoáng nổi lên hai chữ: Luân hồi.

"Luân hồi? Là ý gì? Lẽ nào không gian chi môn lại là luân hồi chi môn? Lúc bước vào sẽ sa xuống luân hồi?" Thần Nam không đoán ra.

Đây hình như là tận đầu của thế giới này, không còn đường đi nữa, chỉ có bước vào luân hồi môn mới tìm được đường đi mới.

Chỉ là...trong thế giới tà dị này, đạo không gian chi môn lại có tên như thế, có ai dám ơ hờ xông vào thử?

Thần Nam và ba con thần thú tìm kiếm quanh vùng sinh tử khí tức cùng tồn tại, hi vọng phát hiện được gì đó nhưng đành thất vọng, trừ luân hồi môn ra thì toàn là một màu trắng mênh mông, không có dấu vết gì.

Thoáng chốc đã qua năm ngày, Thần Nam vẫn loanh quanh trong khu vực đó, chần chừ chưa quyết có nên mạo hiểm không.

"Đáng ghét, vừa nhìn là biết có âm mưu cực lớn, hết sức kích thích

lòng hiếu kỳ khiến người ta không nén nổi mà xông vào, cảm giác này khác nào đom đóm lao vào ánh đèn." Tử Kim thần long cực lực phản đối tiến vào luân hồi chi môn, nó nhìn cánh cửa với vẻ hoảng sợ rõ rệt.

Long Bảo Bảo không có ý kiến, Tiểu Phượng Hoàng lại tỏ vẻ khiếp hãi, ngoẹo đầu ngẫm nghĩ rồi nói: "Ta thấy bên trong hình như có động thiên khác, biết đâu chúng ta lại có cơ duyên."

"Vớ vẩn, Tiểu Bất Điểm quả nhiên là con nít, chỉ thích ảo tưởng, vạn nhất thật sự sa vào luân hồi thì làm thế nào?"

"Nhưng, ta không thấy nguy hiểm gì." Tiểu Phượng Hoàng lấp bắp.

Lão du côn thấy Thần Nam có vẻ động lòng, bất giác sốt ruột: "Đáng ghét, các người chắc cho rằng ta tham sống sợ chết nhưng ta chỉ phán đoán theo lý tính. Nên nhớ, tại tây phương tu luyện giới từng có pháp thần và đấu thần tiến vào mảnh thiên địa này mà chưa nghe nói có ai an toàn trở ra. Có thể tưởng tượng có người trong số họ từng qua đây, nhưng sau đó thì sao? Khẳng định là vào luân hồi chi môn rồi không trở ra."

Lời lẽ của lão du côn rất có phân lượng khiến Thần Nam buộc phải nghĩ ngợi nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hấn vẫn quyết định tiến vào xem xét, hấn tin vào trực giác và linh giác huyền diệu, nhất định phải đi một chuyến.

"Tiểu tử khôn kiếp người đúng là chán sống, ta cá rằng trong đó tuyệt đối là một nơi nguy hiểm cùng cực, hành vi của người khác nào tự sát..."

Thần Nam cất lời con rồn du côn: "Cũng không hấn mọi người xông vào vùng thiên địa đó đều không thể an toàn trở ra, ít nhất chúng ta cũng từng thấy một người thành công, lại còn thấy cả Đại Long đao trong truyền thuyết."

Chương 118

Luân hồi

"Người nói Đại Ma? Tên biến thái đó đâu thể coi là ví dụ, hẳn đúng là..." Đối với Đại Ma, Tử Kim thần long không biết nên hình dung thế nào, đơn giản cho có một chữ: mạnh! Buộc phải hình dung chỉ biết dùng mấy chữ: mạnh đến biến thái, biến thái mà mạnh.

Thần Nam nói tiếp: "Hơn nữa ta hoài nghi các pháp thần và đấu thần đó chưa chắc đã chết ở đây, có khi nhiều người chết trong tay Phật Tổ tiền thân, có người thành công xuyên qua không gian chi môn rồi gặp những tao ngộ tại một vùng thiên địa khác."

"Được rồi, người nhất định vào, long đại gia không cần nữa."

Qua mấy hôm suy ngẫm, Thần Nam bắt đầu hành động, bắt quá hẳn buộc ba con thần thú ở lại bên ngoài đợi tin tức, không được tự tiện xông vào. Đoạn hẳn mở nội thiên địa, cầm ma đao rảo bước tiến vào.

Nơi luân hồi môn lấp lóe, sinh tử khí tức đan nhau, vừa tiến vào hẳn liền cảm nhận được phía trước cơ hồ có một bá chủ siêu cấp, một cỗ sức mạnh hùng hậu tràn ra như biển lớn, không thể đo lường nổi.

Tám bia đá ở giữa luân hồi môn biến hóa cùng sự xuất hiện của hẳn, hai chữ luân hồi dần ẩn đi, lúc sáng tối giao nhau nhiên hiện lên ba chữ "Tiền sinh kính" (Kính soi kiếp trước), tám bia trở thành một tấm kính, trong vô cùng, nhanh chóng hiện rõ bóng dáng.

Nhưng hình ảnh lóe lên quá nhanh, Thần Nam chưa kịp phản ứng, hình ảnh đã lật đến phần cuối, thân ảnh cao lớn như thần ma nghịch không lao lên vùng hư không mệnh mang rồi biến mất.

"Đây... là chuyện gì nhỉ? Tiền sinh kính... lẽ nào hình ảnh vừa rồi là kiếp trước của ta? Nhưng ta chưa kịp nhìn rõ." Hẳn bực mình, từ lúc vào đây hẳn luôn cẩn thận giới bị, không thể dốc hết chú ý vào mặt tám kính nên lỡ mất cơ hội.

Hắn muốn coi lại nhưng tám kính không mấy may lay động, lúc sáng

tối giao nhau, sinh tử khí tức lại hỗ trợ, cơ hồ chưa xảy ra chuyện gì.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng thấy hấn ngần ra, lằm bằm, như đang lạc vào cảnh tượng nào đó rất đáng sợ, vội lớn tiếng hô hoán.

"Ta không sao, các người không cần lo, ở đây không có gì nguy hiểm."

"Các người đến đây đi."

Ba con thần thú không đợi hấn dứt lời, thay nhau bay vào.

"Tiểu tử, người ngần ra cái gì?" Tử Kim thần long hỏi.

"Vừa nãy ta thấy kiếp trước của mình, nhưng chỉ thấy hình ảnh lúc sau, không nhìn rõ hình ảnh lúc trước."

"Cái gì, nhìn thấy hình anh của mình ở kiếp trước? Tiểu tử, người mơ à?" Nhưng con rồng du côn chưa nói xong liền ngậm miệng vì Long Bảo Bảo đang trôi nổi trước tấm bia, tức thì tấm bia sáng rực, hiện lên ba chữ : Tiên sinh kính.

Một hình ảnh thoáng hiện khiến người nhìn hoa mắt, chỉ thoáng chốc đã kết thúc. Tất cả những gì trọng yếu của một kiếp được thể hiện trong thời gian ngắn ngủi đó, đủ thấy hình ảnh lóe lên nhanh thế nào.

Dù bọn Thần Nam đều là siêu cấp cao thủ, cũng chỉ nắm được một vài hình ảnh.

Tử Kim thần long trợn trừng mắt nhìn Long Bảo Bảo, lắp bắp: "Kiếp trước của tiểu đậu đình...lại là...một con Thiên Long! Là một Thiên Long có cánh của rồng tây phương! Đáng ghét, Thiên Long là chủng loại siêu nhiên, cao hơn thần long."

Tâm thần Long Bảo Bảo hình như ngơ ngẩn, một lúc sau mới bập bẹ: "Ta không kịp nhìn rõ, chỉ thấy rất nhiều món ngon." Rồi nuốt nước bọt ừng ực.

Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng, con rồng tham ăn này ngay cả lúc xem

hình ảnh xong vẫn đùa cợt được.

Nhưng hắn nhìn được mấy hình ảnh trọng yếu, kết hợp với tình cảnh Tử Kim thần long và Tiểu Phượng Hoàng nhìn thấy, đại khái nắm được một phần những gì kiếp trước Long Bảo Bảo từng trải qua.

Nó từng trải qua một trận đại chiến thảm liệt rồi trọng thương nguy ngập, Thiên Long chân thân khổng lồ gần như tan nát, nhưng nó không kịp bỏ đi nhục thể để chuyển thể trùng sinh, có người thực thi phong ấn với nó, đem linh thức giam vào thân thể tàn phá sau đó nó kết hợp với niết bàn trùng sinh đại pháp của phượng hoàng tộc mà sống lại nhưng từ Thiên Long đẳng cấp cao nhất trở thành địa long thấp nhất.

Thần Nam không ngờ lai lịch của con rồng tham ăn lại lớn cỡ đó, theo lời con rồng du côn, trong lịch sử long tộc, không có mấy thần long tiến lên thành Thiên Long, nhưng lão du côn cũng không biết Long Bảo Bảo từng có thân phận như thế.

Đương nhiên tình cảnh của Long Bảo Bảo vô cùng bi thảm, từ Thiên Long lại sa xuống thành địa long, kí ức mất sạch, sau đó hoàn toàn bằng vào trực giác bản năng mà không ngừng niết bàn, tiến hóa, trải qua tuế nguyệt lâu dài mới đạt đến ngũ giai thánh long, quả xứng là một đoạn sử thâm đầy huyết lệ.

Giờ thấy dáng vẻ khả ái của Long Bảo Bảo, nhớ lại nó từng là nhất đại Thiên Long hô mưa gọi gió, Thần Nam chột thấy chua xót, nhưng gì nó trải qua quá ư đau lòng.

Chắc lúc nó thành địa long đã trải qua vô số khổ nhục mới thành thánh long, trở thành vật cưỡi của người ta, mãi đến lúc gặp hắn mới dần chuyển biến.

"Tiểu đầu đình quả thật mệnh khổ, nhưng cuối cùng cũng khôi phục thần long cảnh giới." Lão du côn cảm khái.

"Ta đẹp quá.." Tiểu Phượng Hoàng nhìn vào tiền sinh kính, một hình ảnh loáng qua, sau cùng tập hợp lại những bức họa mọi người nắm bắt được mà đoán ra đôi phần kiếp trước của Tiểu Phượng Hoàng.

Kiếp trước của nó là phượng hoàng, bất quá vô cùng hùng mạnh, thống lĩnh quần yêu đi khắp nơi chinh chiến, quét sạch mọi chướng ngại, không hiểu sau đó vì nguyên nhân gì mà trọng thương nguy ngập, lúc niết bàn lại xảy ra chuyện mới hóa thành một quả trứng.

Lão yêu ma Đuan Mộc từng nói Tiểu Phượng Hoàng là đời sau của Côn Luân yêu chủ từ vạn năm trước nhưng hiện tại có vẻ không hẳn thế, từ hình ảnh cho biết, nó tựa hồ là yêu chủ chân chính.

Thần Nam nhìn nó với vẻ cổ quái, ngầm đánh giá Tiểu Bất Điểm, nếu khôi phục được kí ức và công lực kiếp trước, chắc sẽ thành họa hại gây loạn tứ xứ.

Sau đó, con rồng du côn đứng trước "tiền sinh kính", trên tấm kính sáng ngời quang vụ, từng hình ảnh nối nhau hiện lên.

Kiếp trước của con rồng du côn lại là một con người, hơn nữa thân phận rất lớn, nhưng do hình ảnh hiện lên quá nhanh, không kịp nắm được thân phận cụ thể. Nhưng bản tính nó so với bây giờ không khác bao nhiêu, cũng vô cùng khôn kiếp, là một lão lưu manh, quả giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, tuy thân thể khác nhưng tính cách không cải biến.

"Grào... thất vọng quá, ta vẫn nghĩ mình là chuyển thế của thái cổ cấm kị đại thần Độc Cô Bại Thiên, ai ngờ không có quan hệ gì với hắn. Ôi, kiếp sống tuyệt vọng, đời ta từ nay còn gì rục rở." Lão du côn lắc lắc đầu, ra vẻ buồn bã.

Không kịp nhìn thấy kiếp trước của mình tại "tiền sinh kính", Thần Nam có phần hối tiếc, đương nhiên hắn cũng đem lòng hoài nghi nhất định với những hiện lên trong kính.

Hắn muốn để ba con thần thú lui khỏi luân hồi môn, đối diện với vùng đất nhiều nguy hiểm này, hắn chỉ muốn tự mình vào thám thính một phen, nhưng cả đều không đồng ý, kết quả tất cả cùng vào.

Trong thông đạo thoáng đãng, sinh tử khí tức rất hay giao nhau, đồng thời một cỗ sức mạnh hùng hậu liên tục dao động, với tu vi lục giai của Thần Nam mà cũng nảy ra ý khiếp sợ nguồn gốc sinh ra cỗ sức mạnh đó.

Nửa thời thần sau, một dải hồng quang nóng rãy chặn đường, trên tấm bia đá hiện lên mấy hàng chữ kinh tâm động phách: Trước ao Luân Hồi, lùi một bước biển rộng trời cao, tiến một bước hồn phi phách tán, tiêu diệt tận gốc.

"Ta khinh @#%...ở đây còn có đường lùi nữa sao?" Tử Kim thần long mắng chửi, bởi sau lưng cả bọn chỉ có vụ khí mệnh mỏng và một cổ sức mạnh chặn lối, thông đạo đã biến mất.

Thần Nam vội mở nội thiên địa, bắt một con thỏ hoang quăng tới, con thỏ bay vào liền tan thành một dải huyết vụ.

"Ôi, Quang Minh đại thần còn trên cao, đó là luân hồi sao, đáng sợ quá." Long Bảo Bảo kinh hãi.

Đúng lúc đó, hai quang cầu trong đan điền Thần Nam đột nhiên rung động rồi bật khởi thân thể, hóa thành Thái Cực Thần Ma đồ bay vào Luân Hồi trì.

Hồng quang bỗng rãy không tan đi, hai quang cầu lao vào liền bùng lên ánh sáng dữ dội, cảnh vật bên trong loáng thoáng nhìn rõ.

Luân Hồi trì là một vùng hư không rộng lớn, một hình thái cực đồ cực lớn, diện tích không dưới trăm trượng treo lơ lửng bên trên, vô thanh vô tức quay tròn, phát ra dao động sức mạnh hùng hồn và khí tức man mác, phảng phất như tồn tại từ tuyên cổ đến nay.

Tận lúc đó, Thần Nam mới biết lúc trước hắn cảm ứng được luồng đại lực như biển lớn chính bởi thái cực đồ thần bí này. Sinh tử khí tức cùng tồn tại trong thông đạo là do hai âm dương nhãn cực lớn không ngừng phát ra.

Trong Luân Hồi trì quả nhiên có một thái cực đồ thần bí, thật ra nó ẩn tàng bí mật gì?

Tiểu thái cực đồ từ nội thể hắn bay ra tiến vào vùng không gian liền treo đối diện với siêu đại thái cực đồ, lẳng lặng quay tít, ẩn ước thiết lập liên hệ vi diệu với đối phương.

Chương 119

Thánh nữ

Đột nhiên, tiểu thái cực đồ bùng lên hào quang chói lòa, hai quang cầu màu vàng và đen trong một sát na liền tách ra, tiểu thái cực đồ không còn tồn tại nữa, quang cầu hai màu chia ra lao vào âm dương nhãn của đại thái cực đồ.

"Àm, âm."

Sinh khí và tử khí tràn ra như biển lớn, hai quang cầu cùng biến mất trong âm dương nhãn.

Hồng quang nóng rực bên ngoài Luân Hồi trì tan đi, Thần Nam và ba con thần thú chưa hiểu ắt giáp gì thì vùng thiên địa đó sụp đổ, cả nhóm bị luồng sức mạnh hùng hậu kéo đi, hút vào hai âm dương nhãn to lớn.

Đầu chuyển tinh di, phong vân biến ảo.

Thần Nam có cảm giác hấn đang vào một vùng không gian kì dị, dải sao sáng lấp lánh hiện lên trong mắt. Hấn xẹt qua như sao băng, lao vút tới với tốc độ cực đại.

Thời gian hình như cũng trôi nhanh, hấn thấy phảng phất như đã đã qua ức vạn vạn năm, cảm giác đặc dị này khiến hấn rất khó chịu, bản thân hấn cơ hồ hóa thành một hạt bụi trong vũ trụ, thả trôi theo dòng sông thời gian.

Sát na mà vĩnh hằng, rõ ràng chỉ là một sát na mà hấn thấy như dài bằng ngàn vạn năm.

Mắt hấn ánh lên hào quang chói rực, cảm giác đó biến mất, hấn lại có cảm giác chân thật về thời gian.

Vùng hào quang rực rỡ tan biến, thị giác hấn trở lại như thường nhưng hoàn cảnh chung quanh đã biến đổi hẳn, cảnh vật Luân Hồi trì không còn, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng

thoáng cái lại xuất hiện cạnh hắn.

Đó là một phiên thiên địa mới, trời xanh thăm thẳm, lấp lánh như làm từ tuyệt thế lam ngọc, quanh đó hoa tươi thơm ngát, cỏ xanh rờn rợn, mùi hương thấm vào tâm phế. Tiếng chim ríu rít vui tai như tiếng nhạc, phía xa tiếng nước chảy róc rách như reo lên niềm hân hoan.

Thế giới hoa thơm chim hót này đẹp như tiên cảnh.

Nhớ lại những nơi đã qua như hoàng tuyền, huyết hải, tử vực...Thần Nam và ba con thần thú có cảm giác vừa từ địa ngục lên thiên đường.

Cả nhóm gằn như sững ra, thời gian đảo ngược quá nhanh khiến họ không kịp tương thích, không hiểu sao mình lại lọt vào tiên cảnh này.

Long Bảo Bảo ngọng nghịu: "Quang Minh đại thần còn trên cao, lẽ nào vì Luân Hồi trì, chúng ta...đã chuyển thế trùng sinh?"

Thần Nam giật nảy người, nhưng thấy mình và ba con thần thú vẫn thế liền thở phào, khẳng định chưa sa xuống luân hồi. Có thể do hai quang cầu xông vào âm dương nhãn trong thái cực đồ khiến biến cố xảy ra, vô tình đưa họ đến nơi này.

Nhớ đến quang cầu, hắn lại động lòng, dùng tâm cảm ứng khí tức của chúng, bất giác kinh ngạc, không biết từ bao giờ, quang cầu đã quay về trong đan điền. Hắn thật không biết hai quang cầu có lai lịch thế nào mà hàm chứa nhiều bí mật đến thế.

Cách đó không xa, vượn trắng đùa vui, tiên hạc bay lượn, cảnh đẹp an lành thế này khiến cả nhóm thư thái, cuối cùng cùng thoát khỏi khung cảnh địa ngục trước đó.

"Grào... đúng là một nơi đẹp để ở lại, chúng ta phải nghỉ ngơi đã, mấy hôm nay, long đại gia vất vả quá."

Tiểu Phượng Hoàng bay ngay về phía xa, cùng mấy con tiên hạc múa lượn.

Long Bảo Bảo nuốt nước bọt ừng ực nhìn đôi tiên hạc nhưng Tiểu

Phượng Hoàng đã bay tới, đành phải rời ánh mắt, "vù", nó lao nhanh về phía rừng quả cách đó không xa.

Con rồng du côn kêu vang, hóa thân thành thần long, lao xuống một chiếc hồ ở trước mặt.

Ba con thần thú dần đi xa, Thần Nam cũng lỏng người, duỗi thân thể nằm thoải mái trên mặt cỏ, ngửi mùi hương thấm vào tâm phế, chậm chậm chìm vào giấc mộng.

Nhưng mộng đẹp bao giờ cũng bị người ta quấy nhiễu, hán mới ngủ được nửa thời thần thì một tiếng gầm kinh thiên động địa ở xa khiến hán tỉnh lại.

Chri thấy con rồng du côn từ trên không bay về, kêu gào: "Grào..."

Thần Nam ngồi dậy, nhìn nó với vẻ tức giận, đợi nó đáp xuống mới trách: "Con lươn chết tiệt không yên tĩnh được một chút à?"

"Đáng ghét, tiểu tử ngươi có biết ta phát hiện cái gì không, ta thấy một người."

"Thấy một người cũng không cần phải hô hoán lên, thiên địa này lớn như thế, phong cảnh đẹp đẽ, có người xuất hiện cũng rất thường, nếu thấy quỷ quái mới là kì lạ."

"Không phải, người đó...thật không thể ngờ nổi, người đó...người xem qua là biết liền."

Thần Nam thấy bộ dạng con rồng du côn cổ quái, cũng đâm ra hồ nghi: "Được, ta theo ngươi đi xem."

Con rồng du côn đi trước dẫn đường, Thần Nam đằng không bay lên theo sát, tiếng gió vi vút, Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng cũng theo chân.

Bay chừng hơn ba chục dặm, một tiểu hồ như lam bảo thạch xuất hiện. Nước hồ xanh biếc chiếu sáng lấp lánh, trên bờ hoa nở rộ, cỏ êm ái như trong thế giới đồng thoại, đẹp đến không tin nổi.

Tử Kim thần long đứng thẳng trên không trung, chỉ xuống phía dưới: "Người coi đi..."

Thần Nam thuận theo hướng nó chỉ, thấy một thiếu nữ đang ngồi trên tảng đá xanh cạnh bờ hồ cúi nhìn nước hồ đến xuất thần.

Tuy chỉ là nhìn nghiêng nhưng thân hình hoàn mỹ của nàng đã hiển lộ, bật lên những đường cong xinh đẹp cực điểm. Tà áo trắng như tuyết tạo cho nàng khí chất xuất trần, đôi cánh tay trắng ngần lộ hết ra ngoài khiến người khác hồ tư loạn tưởng, mái tóc dài xanh mượt xõa trên bờ vai hòa cùng chiếc váy trắng, tất cả tụ lại thành phong vận đặc biệt.

Thần Nam vô cùng kinh hãi, cảm giác thấy khí tức quen thuộc, bèn nhanh chóng đổi hướng, cuối cùng cũng thấy được dung mạo nữ tử.

Tiên nhan tuyệt thế, không nhiễm trần thế khí tức mà như cửu thiên huyền nữ chuyển thế xuống trần, dung nhan động lòng người nhưng lại khiến người nhìn vào không dám nảy ý khinh mạn.

Trong óc Thần Nam nổ vang tiếng sấm, suýt nữa từ trên không rớt xuống. Trừ màu tóc ra, vô luận dung mạo hay thân hình đều giống hệt Vũ Hinh.

Sao có thể thế? Nhưng đây là chân thật.

Thần Nam không dám tin vào mắt, ở thế giới vô danh này lại gặp được một nữ tử giống hệt Vũ Hinh nên hắn suýt nữa hô lớn.

Nhưng lời thề non hẹn biển vắng vắng bên tai, nụ cười tha thiết trôi qua trước mắt, cảm xúc đôi lòng tương thông đến giờ vẫn chưa tan, lòng hắn đau nhói, rồi cảm giác ấm áp lại lan tràn trong tim, lẽ nào đó thật sự là Vũ Hinh? Là thật sao? Hắn sợ mình đang ảo giác.

Hiển nhiên thiếu nữ bên hồ cũng phát hiện một người và ba con thần thú trên không trung, nàng kinh hãi nhìn lên, sau cùng bật thành tiếng: "Các người là..."

Giọng nàng trong vắt, càng khiến Thần Nam nghệt thở, đó là giọng nói hắn quen thuộc nhất, tuy trong lòng rất kích động nhưng thoáng

chốc đã bình tĩnh lại, gần một năm nay hắn đã trải qua quá nhiều việc, không còn là thiếu niên dễ xung động, lỗ mǎng như trước.

Hắn và ba con thần thú đáp xuống bờ hồ, bình tĩnh đáp: "Chúng tôi là khách từ bên ngoài tới, không hiểu sao lại vô tình đến đây, không rõ đây là nơi thế nào, xin hỏi cô nương là người ở đây?"

"A, các người là từ bên ngoài tới? Ta cũng thế." Thiếu nữ tỏ ra rất cao hứng. đứng lên khỏi phiến đá, phát phơ bay tới, vừa nhìn là nhận ra tu vi từ lục giai trở lên.

Long Bảo Bảo lắc lư bay tới gần thiếu nữ, con rồng tham ăn tỏ vẻ hiếu kỳ, trực tiếp hỏi ngay không ngần ngại gì: "Sao cô nương lại giống Vũ Hinh thế nhỉ?"

"Tiểu long khả ái quá." Về mặt thiếu nữ cười tươi, ôm tiểu long trên không vào lòng: "Ta không phải Vũ Hinh, người nhận lầm rồi, tên ta là Khải Sát Lâm."

"A."

Thần Nam hô lên kinh hãi, hình như đã hiểu ra, sắc mặt liên tục thay đổi, đoạn hỏi: "Cô nương là thánh nữ Khải Sát Lâm của cổ tinh linh bộ lạc?"

"Đúng, sao người biết?" Khải Sát Lâm cũng giống nữ hài vạn năm trước, dáng vẻ vô cùng ngây thơ.

Thần Nam cười khổ, ngày đó tinh linh tộc đại trưởng lão nói với hawsnrawngf nữ tử mà hắn đang tìm đã sống lại từ gốc sinh mệnh chi thụ, khả năng đã tới Vĩnh hằng thâm lâm tìm tinh linh thánh nữ đã thất tung.

Thần Nam không liên hệ hai người lại với nhau, các trưởng lão tinh linh tộc hình như có ý gian dối, không bảo hắn rằng hai nữ tử là cũng một người.

Tuy hiện tại thiếu nữ tên Khải Sát Lâm, nhưng tư dung xuất trần phảng phất vẫn thế, tú lệ như đóa hoa, vẫn thanh tú tuyệt luân mỹ tuyệt hoàn vũ như vạn năm trước,

Làn mi cong vút, sống mũi cao, cặp môi đỏ tươi, răng trắng như ngọc, khóe miệng tươi cười lộ ra nét thơ ngây, đan xen một chút tinh nghịch.

Thần Nam không giấu giếm gì, từ từ kể lại hết mọi nguyên do, từ lúc ở tinh linh bộ lạc cho đến giờ rồi lặng lẽ đợi phản ứng của Khải Sát Lâm.

Tinh linh thánh nữ cả kinh, trợn trừng mắt: "Người nói ta và Vũ Hinh đó giống hệt nhau? Người muốn tìm ta hay nàng ấy?"

Chương 120

Thần ma đại hiệp cốc

"Ta nghĩ...chắc là vậy."

"A, sao lại thế được?" Tinh linh thánh nữ tỏ ra kinh ngạc, lẩm bẩm: "ta đích xác do sinh mệnh cổ thụ sinh ra nhưng ta chưa từng nghĩ tới nguyên nhân đó, lẽ nào ta thật sự là Vũ Hinh? Nhưng...ta không có ấn tượng gì."

Hiển nhiên, Khải Sát Lâm không chấp nhận được sự thật.

Lòng Thần Nam bình tĩnh lại, lúc này hắn suy nghĩ rất lung: Thần Hi, Vũ Hinh từng hóa thân thành Thi vương, tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, hình ảnh họ lần lượt lấp lóe trong óc hắn, sau cùng bùng thành tiếng thở dài: "Ta thấy... ta có lẽ đã hiểu hết."

"Người hiểu hết, là ý gì?" Khải Sát Lâm kinh nghi.

Đồng thời, con rồng du côn và Long Bảo Bảo vốn biết một chút về chuyện của Vũ Hinh, trong lòng cũng đầy nghi vấn, buột thành câu hỏi.

Thần Nam nói với Khải Sát Lâm: "Nếu có một ngày....ta nói là nếu, cô nương phát hiện thấy mình và một người khác phải dung hợp, cô...có đồng ý không?"

"Đương nhiên không!" Khải Sát Lâm lâm trực tiếp phủ định.

"Ồ, ta đã hiểu." Thần Nam khẽ lẩm bẩm: "Đã hình thành nhân cách độc lập, như vậy...ai mà đồng ý đây..."

Gặp Khải Sát Lâm, nhớ đến Thần Hi khi lớn sẽ rất giống Vũ Hinh, hắn đã đoán ra câu đố về sinh tử của nàng, ba người cùng một thể! Lại là cùng một người.

Theo truyền thuyết nhưng cao thủ vô thượng pháp lực thông thiên có thể chiết xuất hạt giống linh hồn từ thể nội để tái tạo một người giống

hết, pháp môn này cao minh hơn thân ngoại hóa thân trăm lần, nhưng nguy hiểm gấp cả ngàn lần.

Thân ngoại hóa thân suy cho cùng chỉ là công cụ nhân hình chiến đấu, cần bản thể không chế, một khi bản thể chết cũng sẽ tiêu tan theo.

Nhưng những người pháp lực thông thiên kia, khi tách hạt giống linh hồn ra tái tạo cơ thể khác thì không thể, đó là một sinh mệnh độc lập, bản thể có bị hủy diệt, phân thân vẫn có thể dung hợp lại để khôi phục chân thân.

Thần Nam đã đoán được Thần Hi và Khải Sát Lâm đều là hạt giống linh hồn mà Vũ Hinh để lại, một được "gieo" trong thần ngọc, một trong sinh mệnh chi thụ.

Chỉ tiếc, Vũ Hinh không thể đợi đến ngày "hạt giống chín mùi"...

Coi như hắn đã đoán ra nhan quả bên trong, năm xưa Vũ Hinh trọng thương, để lại một hạt giống linh hồn tại cổ tinh linh bộ lạc nhưng bản thân không ở lại, các trưởng lão của bộ lạc chắc cũng không biết được chân tướng.

Đương nhiên hắn không tin nàng triệt để tịch diệt, bởi lúc xưa ở Thần Phong học viện hắn đã thấy hư không phá toái, xuất hiện một hình ảnh khổng lồ về nàng, chính hình ảnh đó ám hiệu cho hắn đến Tây phương tìm hiểu chân tướng.

Tuy Khải Sát Lâm và con rồng du côn hi vọng hắn nói ra những điều đoán được nhưng những việc đó, dù thế nào cũng không nói ra được, làm thế chắc chắn sẽ tổn thương đến Khải Sát Lâm.

Sau này sẽ phát triển thế nào, hắn không muốn đoán nữa, cứ để thuận theo tự nhiên, hắn yêu thương Vũ Hinh của vạn năm trước chứ không phải người giống nàng về ngoại hình còn tình cảm khác hắn.

Bất quá hắn có cảm giác, sớm muộn gì cũng đến ngày hấp được Vũ Hinh chân chính, họ sẽ trùng phùng. Lúc đó Khải Sát Lâm sẽ ra sao? Lẽ nào phải tam vị nhất thể hợp nhất? Hắn thật sự không biết...

Khải Sát Lâm tuy là hạt giống linh hồn của Vũ Hinh nhưng là sinh mệnh trong tinh linh tộc, được thần thụ sinh ra, ít nhiều cũng có đặc tính của tinh linh, như mái tóc dài màu lục, tai hơi nhọn, nhưng như vậy lại tạo cho nàng một vẻ đẹp riêng.

Nàng là một dạng khác của tinh linh tộc, ít nhiều cũng mang trong mình tính cách nổi loạn, rõ ràng biết Vĩnh hằng thâm lâm vô cùng nguy hiểm nhưng bất chấp tộc quy mà tiến vào địa vực cấm kị.

Đương nhiên tu vi của nàng cực mạnh, do thiên hạ đệ nhất sinh mệnh chi thụ sinh ra, linh lực mạnh đến mức người ta không tưởng tượng nổi.

Nhưng tiến vào Vĩnh hằng thâm lâm rồi, nàng không hề có cơ hội thể hiện thực lực, bởi không đi cùng con đường với bọn Thần Nam. Vừa vào rừng, tựa hồ nàng nghe thấy một tiếng thở dài rồi bị người ta đột ngột kéo đến thế giới đẹp như tiên cảnh này.

Suốt một năm nay nàng miệt mài tìm lối ra khỏi tiên cảnh nhưng thủy chung vô dụng, bị nhốt chặt trong này.

Nghe nàng kể, Thần Nam không khỏi nhớ đến Hắc ám thần long, cũng bị người ta dùng đại pháp lực nhốt trong địa vực, quả thật vùng thiên địa này có một chúa tể.

"Cô nương bị khốn ở đây hơn một năm mà không tìm được lối ra?" Thần Nam nhíu mày, nếu thật vậy, sự tình phiền hạ rồi.

"Đúng, vùng thiên địa này cơ hồ vô biên." Khải Sát Lâm lắc đầu.

"Vậy à, không có địa vực đặc thù nào sao?" Thần Nam hỏi.

"Có, cách đây không xa có một đại hiệp cốc, nhưng ở đó có một cỗ sức mạnh phong ấn cực mạnh, tu vi lục giai của ta cũng không mấy may lay động được, không biết được phía trong là gì."

Nghe vậy, Thần Nam khẳng định: "Vấn đề nhất định ở đó, khẳng định đại hiệp cốc là một nơi quan trọng, chúng ta thoát được hay không phải bắt đầu từ đó."

Gặp Khải Sát Lâm ở đây đã là bất ngờ, đội ngũ coi như thêm một người, được nàng dẫn lối, cả nhóm lao về phía đại hiệp cốc.

Khải Sát Lâm rất thích Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng, hình như mọi nữ tử đều thế.

Dọc đường rất thuận lợi, không hề nguy hiểm gì, đương nhiên vẫn là bên ngoài đại hiệp cốc.

"Đến rồi, là ở đây." Khải Sát Lâm dừng lại đầu tiên.

Nhìn từ xa, tòa đại hiệp cốc phía trước chìm trong mây khói, mông mông lung lung, không nhìn rõ cảnh tượng bên trong. Không hiểu sao, vừa đến đây, tim Thần Nam đập nhanh, hẳn có cảm giác, tựa hồ sẽ xảy ra việc không tầm thường.

"À, Quang Minh đại thần côn trên cao, hóa ra ở đây có kết giới." Long Bảo Bảo lắc lư bay lên đầu, thò chiếc trảo nhỏ xíu màu hoàng kim ra, dùng lực đẩy. Trên lối vào đại hiệp cốc có một tầng ánh sáng mờ mờ, tựa hồ một bức màn che phủ.

"Xem ta này..." Con rồng tham ăn nóng lòng thể hiện, đưa trảo vượt chiếc sừng trên trán, lăm lăm: "Quang Minh đại thần côn, hiện tại trông vào ngươi."

Từ lúc nó nuốt xá lợi tử Quang Minh thần, trên đầu có thêm chiếc sừng thứ ba, tại mười tám tầng địa ngục dưới thần điện của Quang Minh giáo hội, phát hiện chiếc sừng này có thể xuyên thấu sức mạnh kết giới.

Tiểu long lắc lắc thân mình béo ú rồi chúc đầu lao xuống.

Như nước động, lối vào đại hiệp cốc rẽ ra, từ kết giới truyền lại từng trận dao động, tiểu long đã tiến vào.

"A, bản lĩnh của tiểu long khả ái này hay thật." Khải Sát Lâm hô lên kinh ngạc.

Long Bảo Bảo vừa khuất vào kết giới một chốc, vù một tiếng lao ngay ra, nhanh hơn lúc vào nhiều.

Con rồng tham ăn ra vẻ hoảng sợ cùng cực: "Trời ơi, bên trong quá đáng sợ, ta... cảm giác thấy nỗi sợ khủng khiếp, ta...ta rất sợ."

Thấy nó như vậy, Thần Nam cũng kinh hãi, Long Bảo Bảo xưa nay vô cùng lớn mật, giờ cũng tỏ ra thế, đủ thấy bên trong không tốt lành gì.

Hắn lập tức yêu cầu Long Bảo Bảo đưa vào để xem có gì, tiểu long tuy bị dọa một phen nhưng vẫn thuận lợi đưa hắn đi qua kết giới.

Đại hiệp cốc khác hẳn vùng tiên cảnh lúc trước, ở đây vô cùng hoang lương, đáng sợ, loạn thạch và cỏ hoang đan nhau, có cả mấy bộ hài cốt, đương nhiên không phải của phàm nhân, mà phát ra kim quang lấp lánh hoặc thánh khiết chi quang, hiển nhiên là của thần linh.

Hơn nữa còn có sát khí xung thiên, mạnh như Thần Nam cũng thấy run rẩy, quan sát sơ bộ đã nhận ra đây là chốn đại hung.

Rất nhanh, Khải Sát Lâm, con rồng du côn, Tiểu Phượng Hoàng đều được Long Bảo Bảo đưa vào.

Tử Kim thần long gào lên: "Grào... ta...ta có làm không? Ta hình như cảm ứng thấy long hoàng khí tức! Chả trách tiểu đệu đình lại sợ, là long hoàng chấn nhiếp long phách của chúng ta!"

"Long Hoàng?" Thần Nam tỉnh ngộ: "Quả nhiên Đại Long đao ở đây."

Hai người và ba con thần thú đứng ở lối vào đại hiệp cốc quan sát, đồng nhất quan điểm rằng kết giới không phải để ngăn người ngoài vào mà ngăn không cho sát khí tràn ra, chắc chắn người lập kết giới không muốn sát khí phá hỏng tiên cảnh tươi đẹp ngoài kia.

"Ta...hơi sợ." Tiểu Phượng Hoàng khiếp đảm, Tiểu Bất Điểm này mới sinh chưa lâu, theo bọn Thần Nam đến giờ cũng coi là quá "ngoan cường" rồi.

Khải Sát Lâm rất thích nó, ôm vào lòng: "Đừng sợ, theo sát ta."

Đối diện với thần linh hài cốt xuất hiện trong đại hiệp cốc, cả nhóm

đều khẩn trương, cắm thận tiến vào sâu.

Chương 121

Long hoàng - Thanh đao trong truyền thuyết

Khe núi thần bí đó vô cùng rộng lớn, bọn họ đi mãi, không ngờ vẫn chưa đi đến đầu bên kia. Trên đường, bọn họ phát hiện hơn chục bộ hài cốt của thần linh, điều đó ít nhiều làm cho bọn họ có chút sợ hãi.

Cứ thế đi tiếp hơn nửa tiếng sau, Long bảo bảo cùng con rồng du côn đột nhiên cảm thấy vô cùng bất an. Hai con thần long đột nhiên trở dậy một cảm giác kinh sợ úy cù. Khi chúng nói ra cảm giác của mình, Thần Nam không kinh ngạc làm lại rất vui vẻ. Hắn biết rằng đã gần đến chỗ của Đại long đao, có lẽ không lâu nữa sẽ có thể nhìn thấy kiện vũ khí là báu vật trong số cô bảo đó.

"Nhìn kia, ở phía trước có một tòa thành trì". Tiểu Phượng Hoàng nằm trong lòng Sát Khải Lâm kêu lên

Ở phía chân trời, xuất hiện một tòa thành quy mô không lớn lắm. Phát hiện này làm cho bọn họ cảm thán, cái khe núi này thật quá rộng.

Cổ thành trầm tĩnh dị thường, thậm chí có vẻ im lặng đầy chết chóc

Bọn Thần Nam đứng từ xa quan sát một lúc lâu, phát hiện đó thật sự là một tòa thành chết, căn bản không có một bóng người ra vào. Đến gần, nhìn tường thành hoang phế, có thể thấy tòa cổ thành này đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng tuế nguyệt rồi.

Bởi vì tường thành do kim cương nham thạch, hào xung vĩnh viễn không bị hủ hóa, còn cứng hơn cả kim loại, đã dần dần bị phong hóa, biểu hiện sự tang thương của thời gian.

Tiến vào trong thành, phong cách kiến trúc bên trong vô cùng cổ lão, căn bản không phân biệt được đó là tác phẩm của thời đại nào.

Nhưng vào bên trong thành, Tử kim thần long cùng Long bảo bảo trong long vô cùng bất an. Bọn Thần Nam từ từ tìm kiếm dọc đường. Trong một cổ thành không có dân cư, một bầu không khí chết chóc,

mọi thứ đều biểu hiện vô cùng tà dị.

Tận đến lúc tiến vào quảng trường trung tâm của cố thành, Tử kim thần long cùng Long bảo bảo đồng thời kinh sợ nói: "Ở đó..."

Quảng trường không giống như những nơi khác, ở đây tuy không có người sống, nhưng lại có hơn trăm bộ hài cốt của thần long nằm rải rác. ở một nơi nhỏ bé thế này, mà số hài cốt thần long còn nhiều hơn tất cả bọn họ đã nhìn thấy trước đây.

"Lẽ nào...Đại Long đao lại ở đây?". Thần Nam có chút kích động, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm xung quanh.

Còn hai con thần long thì nói thế nào cũng không dám bước vào quảng trường nửa bước. Chỉ căng thẳng đứng từ xa quan sát.

Khải Sát Lâm, Tiểu Phượng Hoàng cùng Thần Nam tìm kiếm xung quanh, nhưng tìm kiếm hơn nửa giờ vẫn chưa phát hiện được gì.

Thần Nam bất lực nói: "Hay là lại ở dưới đất, lẽ nào chúng ta phải đào hết cả khu này lên? Nếu như vậy, có lẽ phải tốn một phen công phu".

Nói xong, hắn chán nản đá một hòn đá dưới chân đi. Khối đá to bằng đầu người bắn ra xa rồi rơi xuống, phát xuất một tiếng va chạm với kim loại "keng".

"A"

Thần Nam trợn mắt, hắn thềm đoán xem có phải mình may mắn như thế không? Hắn vội vàng chạy đến quan sát, chỉ là chạy đến chỗ khối đá rơi xuống, hắn cảm thấy vô cùng tức giận. Ở đó có một nửa thanh đao rỉ sét sắp nát ra/

Bắt đầu tiến vào quảng trường, hắn đã phát hiện ra. Thanh đao rỉ đó không chỉ còn có một nửa, mà mặt đao đã bị rỉ sét, thủng lỗ chỗ như một tấm lưới, sắt bị rỉ hình thành vô số các lỗ nhỏ, xuyên từ trước ra sau.

"Nếu như đây là Đại Long đao, có lẽ ta tùy tiện nhổ một bãi nước bọt

cũng đều là thần khí". Thần Nam bắt lực than thở, đồng thời thuận chân đá cho thanh đao rỉ trên đất một cái.

Không ngờ không đá đi được, Thần Nam ồ lên một tiếng, cảm giác có chút kì quái. Hấn lại đá thêm một đá, thanh đao rỉ đó không chút nhúc nhích.

"Không phải chứ? Thật là cổ quái" Thần Nam có chút không tin, cúi người xuống cầm thanh đao đó lên.

"A, đây là..." hấn thực sự không dám tin vào sự thật bày ra trước mắt. Không ngờ hấn không thể cầm được thanh đao đó lên, cái thanh đao mục sấp thành một tấm lưới, không ngờ vững như bàn thạch, không thể lay động được chút nào

Thần Nam biết mình đã nhìn lầm. Thanh đao rỉ rõ chẳng rõ chịt này rất có khả năng chính là tuyệt thế hung khí Đại Long đao.

Hiển nhiên Khải Sát Lâm cùng Tiểu Phượng Hoàng đã phát hiện ra tình hình bên phía Thần Nam. Khi bọn họ thấy Thần Nam với sức mạnh lục giai mà không thể nhấc được thanh đao rỉ đó lên, lập tức hiểu ra rằng bọn họ đã tìm thấy Đại Long đao trong truyền thuyết.

Bất quá, thanh côi bảo danh chấn thiên cổ trong truyền thuyết, nhìn thật đáng thất vọng, không ngờ lại sấp rỉ nát ra.

Khải Sát Lâm cùng Tiểu Phượng Hoàng lần lượt thử, bọn họ cũng không lay động được thanh đao rỉ đó chút nào. Nếu như không biết thanh đao đó có khả năng là Đại Long đao trong truyền thuyết, bọn họ chắc muốn treo cổ lên cây tự tử. Một cao thủ lục giai không thể nào di chuyển được nửa thanh đao rỉ, nói ra thật là xấu hổ.

Cuối cùng, dưới tình huống hai lục giai cao thủ Thần Nam và Khải Sát Lâm hợp lực, mới có thể vất vả nâng thanh đao rỉ đó lên nửa thước

"Đây...thật là không ổn". Không còn cách nào khác đành phải vất thanh đao xuống đất, Khải Sát Lâm nghi ngờ nói: " Theo lí thuyết, nếu như thanh thần đao này đến chúng ta cũng không thể di chuyển, ít nhất trọng lượng của nó cũng phải mười vạn cân, mà nó lại chỉ to

bằng bàn tay, mật độ thật không thể tưởng tượng. Mặt đất chắc sẽ không thể nào chịu được, đáng nhẽ nó phải chìm xuống đất rồi mới đúng".

Thần Nam nghĩ ngợi một hồi rồi thở dài nói: "Ta hiểu rồi, long đao có hồn, bởi vì lúc đầu ta khinh thị nó, không nghĩ nó là Đại Long đao trong truyền thuyết. Bây giờ nó thể hiện cho chúng ta thấy, thật đúng là côi bảo trong các vũ khí côi bảo. Cho dù là đã bị người ta phong ấn, hơn nữa còn bị chặt mất một nửa, dường như nó vẫn có thể huy động một bộ phận sức mạnh của nó".

"Vậy phải làm sao" Tiểu Phượng Hoàng hỏi

Thần Nam cười khổ, cuối cùng bất đắc nhận lỗi một phen trước mặt thanh đao rỉ đó, sau cùng lại cưỡng bách con rồng du côn và Long bảo bảo tiến vào, bắt chôn chúng du thuyết lão tổ tông của long tộc.

Nhưng, cuối cùng vẫn phải nhờ Khải Sát Lâm, Tử kim thần long, Long bảo bảo phối hợp dùng sức mạnh nâng thanh đao lên. Chỉ là, nếu như tứ đại cao thủ tiếp dụng giờ đao như thế mà đi thám hiểm, thật là chẳng ra gì nữa.

Không còn cách nào khác, Thần Nam đành khai mở nội thiên địa, bọn họ cùng dùng lực, đem thanh đao cùn đó tống vào nội thiên địa.

Nửa thanh đao rỉ vừa tiến nhập vào nội thiên địa, lập tức bạo phát một đạo quang mang lóa mắt, tiếp đó một tiếng rùng ngâm cực lớn, như sấm chớp điên cuồng nổi lên. Thần Nam, Khải Sát Lâm, Tử kim thần long, Long bảo bảo đều bị chấn động phun ra một ngụm máu tươi. Chỉ có Tiểu Phượng Hoàng ở bên ngoài nội thiên địa là bình yên vô dạng.

Vị Long hoàng trong truyền thuyết thật quá nhỏ mọn? Thần Nam vừa muốn mở miệng chửi, nhưng khi hắn vừa nhìn thấy bản thể của long đao, lập tức ngậm miệng lại.

Thanh đao rỉ đã hóa thành thân rồng, dài gần một cây số. Thanh long dài hơn nghìn mét, trên mình chằng chịt các hố máu tiến vào vùng hỗn độn. Nói chính xác là chỉ có nửa con, bởi vì con thanh long đó đã bị đứt đôi, chỉ còn nửa trên, không có nửa dưới. Hơn nữa nửa thân

rồng đỏ máu me đầm đìa, vô số vết thương lớn xuyên qua cơ thể nó, xuyên từ trên xuống dưới, thật là đáng sợ không chịu nổi.

Nửa thân của con thanh long đó dài hơn ngàn mét, thân rồng đầy máu hư một dãy núi liên miên. Lúc này, thân thể khổng lồ của thanh long, đang không ngừng lăn lộn ở trong vùng hỗn độn, cũng không biết đã phá vỡ bao nhiêu hỗn độn địa vực.

"Kẻ nào đã gây ra chuyện này? Đáng ghét! Dám làm Long hoàng đại nhân bị thương như thế này". Tử kim thần long làm ra vẻ trung nghĩa lắm liệt.

Thanh long không ngừng quấy đạp trong vùng hỗn độn, phát ra từng trận long gầm trầm muện, dường như đang kìm nén nỗi đau đớn của nó.

Thần Nam vội vàng bay lên, đem toàn bộ nguyên anh quả, xá lợi quả, thiên sứ chi tâm trên đỉnh địa thần thụ hái xuống, sau đó nghiền nát, dùng lực tưới lên những vết thương khổng lồ của thanh long.

Cùng lúc, đỉnh địa thần thụ bỗng tự dao động, dưới những tiếng rì rào, một đạo lực quang lóa mắt, nhanh chóng hướng về thanh long, giúp nó trị liệu các vết thương.

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian, đỉnh địa thần thụ đã ngừng cung cấp lực sắc thần quang, thanh long khổng lồ ở vùng hỗn độn mới bình tĩnh trở lại. Tiếp đó, long thân đầm đìa máu từ từ hóa đá, cuối cùng nửa long thân máu thịt, đã biến thành đá xanh, vùng hỗn độn có thêm một dãy núi màu xanh.

Tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm có chút không hiểu hỏi: "Ồ, đó là..."

Con rồng du côn nói: "Đó dường như là thuật hóa đá, giống như là tự phong ấn bản thân, giảm thiểu thống khổ của bản thân".

"A, đó cũng đâu phải là biện pháp". Khải Sát Lâm nói

Thần Nam nói: "Ta nghĩ chỉ khi tìm được nửa còn lại của Đại Long đao, nối lại với nhau mới có thể giải quyết triệt để nỗi thống khổ của nó. Dù sao nó cũng đã chịu khổ bao nhiêu năm, bây giờ tự phong ấn

bản thân, tiếp tục nhẫn nại một đoạn thời gian, cũng không có gì đáng lo lắng. Ta nghĩ, hôm nay nó cảm ứng được chúng ta đến tìm, mới cố ý phát ra long hoàng khí tức, làm cho Long bảo bảo và con lươn kia cảm ứng được sự tồn tại của nó. Nghĩ lại, nó tất có cảm ứng trong tương lai chúng ta có thể giúp nó tái hiện thân thể thực sự của nó".

Khải Sát Lâm gật đầu nói: "Uhm, có thể là như thế".

Sau đó, bọn họ rời khỏi nội thiên địa.

Đứng trên quảng trường của cổ thành, Thần Nam quan sát bốn phía, ở đây rốt cục là chỗ nào? Không ngờ lại có hơn trăm bộ hài cốt thần long, hơn nữa Đại Long đao cũng ở đây, thực là kinh thế hãi tục.

Lợi dụng linh giác mãnh liệt của Tử kim thần long và Long bảo bảo, bọn họ tiếp tục tìm kiếm cẩn thận toàn bộ quảng trường, sau đó là cả tòa thành trì, nhưng không phát hiện một chút khí tức nào của nửa thanh long đao kia. Rõ ràng nó không có ở đây.

Chương 122

Thần ma mộ

Khi tất cả mọi thứ kết thúc, Thần Nam cảm thấy ngực của mình nóng lên, Ngọc như ý ẩn tàng đã lâu không có phản ứng, không ngờ hôm nay tìm được nửa thanh long đao, cuối cùng nó cũng có phản ứng.

Thần Nam vốn tưởng nữ tử trong Ngọc như ý sẽ yêu cầu hắn đưa cho nửa thanh long đao. Nhưng, hắn không ngờ từ trong ngọc như ý chỉ truyền ra một tiếng thờ dài, sau đó không có chút phản ứng gì khác.

Hai người và ba thần thú cuối cùng rời khỏi tòa cổ thành đó, tiếp tục tiến về phía trước.

Từ khi Long đao bị thu vào nội thiên địa của Thần Nam, cảm giác kinh sợ của Long bảo bảo và Tử kim thần long biến mất, điều này chứng minh ở cái khe núi thần bí đó chỉ có nửa thanh long đao, còn nửa nữa thì không biết lưu lạc ở nơi nào.

Hành trình vẫn rất hoang lương, cảnh vật chủ yếu chỉ có loạn thạch và vài ngọn cỏ, thỉnh thoảng lại xuất hiện một vài bộ hài cốt thần linh.

Bọn Thần Nam đi tiếp khoảng trăm dặm, một tòa kiến trúc ở phía xa xuất hiện trong tầm mắt bọn họ. Đến gần thì ra đó là một tòa thần điện do kim cương nham tạo thành, quy mô không lớn, chỉ có một gian đại điện cùng hai gian thiên điện.

Ở bên trong cũng không có vật gì đặc biệt, bên trong cổ lão thần điện vô cùng thông thoáng, dường như không có chỗ nào đáng để trú ngụ. Nhưng khi Thần Nam lưu ý những bài vị được thần điện cung phụng, một cảm giác kì quái dâng lên trong lòng hắn.

Trên các bài vị không hề có tượng thần nào, các bài vị chỉ khắc duy nhất một chữ lớn "Nhân"

Điều đó có ý nghĩa gì? Lễ nào là không kính thần, không lễ ma, chỉ tôn bản thân Nhân (con người). Có lẽ đúng là ý đó, Thần Nam đoán

như vậy. Nếu như đúng là như vậy, hẳn phát hiện bản thân dường như tìm thấy một giả thiết...

Tiếp tục hành trình, cảnh vật trong khe núi thần bí dần dần trở nên sống động. Màu xanh dày hơn, thực vật càng ngày càng nhiều, nhưng trước sau vẫn không nhìn thấy một động vật nào.

Khi bọn Thần Nam đi tiếp khoảng hơn 300 dặm, liền bước vào một vùng như tiên cảnh. Hoa nở khắp nơi, cỏ xanh rì mặt đất, suối uốn lượn quanh quanh, một cảnh quan mê người.

Điều này khiến bọn họ nghi ngờ, có phải là đã ra khỏi cái khe núi thần bí đó rồi không, có phải đã đến một tiên cảnh ở bên ngoài.

Nhưng cho dù ở khu vực này cảnh đẹp rất nhiều, nhưng sát khí cường liệt trong không gian không giảm đi chút nào, làm cho người ta run sợ trong lòng. Từ điểm này khiến bọn Thần Nam minh bạch, bọn họ vẫn ở trong khe núi thần bí đó, chưa thoát ra được phạm vi bao phủ của kết giới đó.

Từ phía trước truyền đến một mùi hương hoa thơm ngát. Khi Thần Nam tìm ra nguồn gốc của hương hoa đó, mặt hắn ngậy ra, tim nháy lên trong lồng ngực. Hắn nhìn thấy một loại thực vật hiếm gặp có ấn tượng cực sâu trong lòng hắn - Tuyết phong thụ.

Những cây Tuyết phong thụ cao lớn, cành lá xanh tươi. Giữa những chiếc lá xanh điểm xuyết vô số những cánh hoa trắng, như những bông hoa tuyết giữa trời mùa hạ nóng nực.

Thần Nam không hiểu làm sao ở địa phương này lại có loại cây này, bởi vì hắn chỉ nhìn thấy loại thực vật này ở một địa phương rất đặc thù ở bên ngoài, đó chính là....Thần Ma Lăng Viên.

Những cây Tuyết phong thụ cao lớn, chỉ có Thần Ma Lăng Viên mới có, tương truyền là do linh khí của thần ma đã chết hóa thành? Lẽ nào bởi vì cũng có quá nhiều thần linh chết ở đây, nên mới có thể sinh ra loại thực vật đặc thù này? Trong lòng Thần Nam tràn đầy nghi hoặc.

"Oa, hoa đẹp quá" Khải Sắt Lâm cảm thán.

Thần Nam thầm nhủ. Nếu như nàng biết được lai lịch của những đóa tuyết phong hoa đó, thì nàng có còn thốt lên như thế không

Cứ như thế đi tiếp khoảng 3 dặm, hai bên đường toàn là những cây tuyết phong thụ cao lớn. Đến cuối cùng, hấn nhìn thấy từng hàng, từng dãy....

...

...

...

Xuyên qua những cây tuyết phong thụ cao lớn ở bên ngoài, đập vào mắt Thần Nam làm một cảnh tượng làm hấn chấn kinh đến cực điểm, từng nắm từng nắm, từng hàng từng hàng bia mộ bày ra trước mắt.

Những phần mộ bày thành từng khoảng, vô cùng bắt mắt.

Quan trọng nhất là, đó không phải là những phần mộ bình thường.

Lúc này, thánh khiết quang huy chiếu sáng từng tác đất tại nghĩa địa này. Ở đây có thiên sứ tám cánh múa lượn, có chủ thần tay cầm hoàng kim thánh kiếm lãng du...

Không nghi ngờ gì, tất cả đều là ảo tượng của các cổ lão thần ma của tây phương, do cường đại thần niệm bắt diệt của cổ thần ma ảo hóa thành hư ảnh.

"vì sao? Vì sao ở đây lại cũng có một tòa thần ma lăng viên?". Thần Nam bàng hoàng tự hỏi, cảnh tượng trước mặt làm hấn vô cùng chấn động, làm cho hấn ấn ước nắm được một đầu mối quan trọng, hấn khổ sở suy nghĩ.

"Nga, quang minh đại thần còn...có lẽ đã sớm tới đây uống trà rồi". Cặp mắt to tròn của Long bảo bảo tràn đầy kinh ngạc, nó cẩn thận giới bị, cẩn thận xem xét Thần ma lăng viên.

"Ái dà, ở đây vì sao lại có nhiều mộ phần vậy, bọn họ...bọn họ đều là

quỷ hồn à? Có cần ta phóng hỏa tiêu diệt bọn chúng không?" Tiểu Phụng Hoàng sợ hãi hét lên.

Thần Nam vội vàng bắt lấy Tiểu bắt điểm, nếu như để nó bay lên phóng ra vài ngọn thần hỏa, chỉ có trời mới biết sẽ động phải cái gì nữa?".

Tử kim thần long trợn mắt há mồm nhìn đám thần ma mộ bày thành từng khoảng, chiếc đầu rồng to lớn đảo qua đảo lại chóng mặt, nó lẩm bẩm nói:"Làm sao có thể? Ở đây làm sao lại có nhiều thần ma mộ đến vậy?".

Khải Sát Lâm cũng vô cùng chấn kinh nói: Ta từng nghe có người nói, tòa Thần ma lăng viên ở Đông phương, không chỉ mai táng Đông phương tiên thần của thời kì viễn cổ, mà còn có cả Tây phương thần ma của thời kì đó. Vì sao ở đây cũng lại có một tòa Thần ma lăng viên? Xem ra quy mô không nhỏ hơn so với Đông phương Thần ma lăng viên trong truyền thuyết. Đó...thật là không thể tưởng tượng nổi, một khu thần ma mộ khổng lồ không ngờ lại ẩn tàng ở đây.

Thần Nam còn có nhiều nghi vấn hơn tất cả mọi người, bởi vì hắn vốn hồi sinh từ Thần ma lăng viên, trước giờ vẫn nỗ lực tìm hiểu bí ẩn ở bên trong. Bây giờ hắn lại phát hiện ra một địa phương giống như thế, trong lòng sớm đã cuộn sóng.

Bình tĩnh, bây giờ cần phải bình tĩnh, hắn tự đề tỉnh bản thân như thế. Đồng thời hắn cũng trịnh trọng cảnh báo Khải Sát Lâm với con rồng du côn, tạm thời không được tiến lại quá gần đám mộ đó, trước tiên quan sát từ xa một lúc.

Hai người và ba thần thú im lặng đứng nhìn những ảo tượng của thần ma đó, đều có một cảm giác mơ hồ. Làm sao cũng không tưởng tìm kiếm đến đây, lại có thể nhìn thấy một cảnh tượng chấn động đến như thế

Nửa giờ sai, bọn Thần Nam mới từ từ tiến về phía trước, tiến đến gần khu thần ma mộ cẩn thận quan sát.

Những bia mộ bằng kim cương nham đó sớm đã bị phong hóa, hầu hết đầu tàn phá vô cùng, cũng có không ít một phần chỉ còn nửa mộ

bia cắm trên đất.

Kim cương nham vốn được xưng là vạn niên bất hủ đều đã bị rửa nát, không biết Thần ma lăng viên này đã tồn tại bao lâu rồi.

Đến gần khu mộ, Thần Nam cảm giác tim mình đập loạn lên, trên những bia mộ còn nguyên vẹn, không ngờ lại là những con chữ phương đông cổ lão. Cho dù hắn là người của vạn năm trước cũng không hiểu những văn tự đó, đó dường như là những văn tự của một thời đại còn xa xưa hơn.

Chương 123

Thần ma bá tướng

Nhìn khoảng vô tận các thần ma mộ, Thần Nam trong lòng sớm dậy sóng.

Việc hấn chấn kinh đến vậy có thể hiểu được. Trong quá khứ xa xôi, lại có một người đông thổ, vì tây phương thần ma chết tại nơi đây, thiết lập một tòa Thần ma lăng viên.

Đó là việc xảy ra trước khi hấn xuất sinh rất lâu. Thời kì đó Đông Tây đại lục vẫn còn chưa hợp lại làm 1.

Vì sao có người cần kiến tạo Thần ma lăng viên, rốt cục người đó có mục đích gì? Hai tòa Thần ma lăng viên ở Đông và Tây phương có mối liên hệ tất yếu gì với nhau không.

Thần Nam vẫn nghĩ rằng, Thần ma lăng viên của đông phương, do một hoặc vài vị pháp lực thông thiên xếp đặt. Nếu như đúng là như vậy, thì thật là đáng sợ. Bởi vì vào niên đại còn sớm hơn đó, ở đây cũng đã có một người sớm bố trí một bố cục ở đây.

Kiến tạo Thần ma lăng viên có thể đem lại cái gì cho người bố cục ra nó?

Thần Nam liên tưởng đến bản thân mình, hấn ngoại trừ sống lại từ Thần ma lăng viên, bên trong còn có hai quang cầu ẩn hàm thần ma lực. Quang cầu đen trắng đó từng làm cho vô danh thần ma cảm thấy sợ hãi, đã từng dễ dàng thôn phệ Tây phương Minh thần.

Hấn vẫn còn nhớ rõ những lời mà Minh thần thốt lên trước khi chết: "Thần ma lăng viên, chúng thần tề tụ, đồ tác giá y".

Đó cuối cùng là thành toàn cho ai đây? Rõ ràng là cho người bố cục

Thần Nam có chút sợ hãi. Hấn hoài nghi có người lợi dụng cơ thể hấn, nuôi dưỡng quang cầu hai màu đó, cuối cùng hai quang cầu ẩn chứa thần ma lực sớm muộn cũng bị người ta thu hồi, đến lúc đó hấn

không đảm bảo sẽ không bị hạ độc thủ.

Nghĩ đến mỗi lần lưỡng sắc quang cầu xuất hiện, đều cùng nhau quay tròn, hình thành một thái cực đồ, Thần Nam đột nhiên liên tưởng đến thái cực đồ to lớn xuất hiện trong luân hồi tri.

Cái thái cực đồ khổng lồ đó không phải cũng hình thành như vậy sao? Nhìn thấy một tòa Thần ma lăng viên còn lâu đời hơn trước mặt, Thần Nam cảm thấy rất có khả năng đó.

Hai cái thái cực đồ to nhỏ, lúc đó từng đối chọi cùng nhau, dường như có một mối liên hệ vi diệu nào đó. Điều này càng làm hấn đem đông tây phương Thần ma lăng viên hoàn toàn liên hệ với nhau

Chỉ là chủ thể giả ở đây dường như cường đại hơn. Hoàng Tuyền, Nại Hà kiều, Huyết hải, Tử vực, Luân hồi môn...đã bị phát hiện, bao nhiêu công trình lớn như thế, mà vẫn chưa từng bị phát hiện.

Khải Sắt Lâm và ba con thần thú cũng cũng đang quan sát những ảo tượng đó. Bọn họ đang kết hợp các truyền thuyết lâu đời, đoán xem hư ảnh đó rốt cục là vị chủ thần nào.

Thần Nam từ từ rời khỏi, hấn cần một mình yên tĩnh suy nghĩ một lúc

Vô tình, hấn tiến vào nơi sâu nhất của rừng tuyết phong, đột nhiên hấn ngẩng đầu lên. Hấn chợt phát hiện ở phía trước có ba gian nhà cỏ, máu trong người hấn đột ngột chảy mạnh lên

Cảm ứng thấy trong ba gian nhà cỏ đó không có chút sinh mệnh ba động nào. Thần Nam từ từ bước tới trước, đến trước mặt ba gian nhà cỏ đó, nhẹ nhàng đẩy cửa. Bên trong bày biện rất đơn giản, chỉ có một giường, một bàn, một ghế một thạch đài (đài bằng đá), còn lại không có vật gì khác nữa.

Có thể thấy, chủ nhân đã rời đây một khoảng thời gian rồi, bởi vì bên mặt bàn có một lớp bụi phủ dày

Nhà cỏ, tuyệt không kiên cố giống với cỏ thành hay thần điện được làm bằng kim cương nham. Nó không thể tồn tại lâu được. Xem ra chủ nhân của nó vài năm trước còn cư ngụ tại đây.

Ở đây rất gần Thần ma lăng viên, còn liên quan đến thân phận của chủ nhân nơi đây, rất dễ dàng đoán được đó là người cùng nhóm với bố cục nhân, có thể chính là người đó, hoặc là người được hấn phái tới coi mộ. Bởi vì người thường không thể dễ dàng tiến vào thế giới kì dị này, chứ đừng nói tới cư ngụ ở nơi đây.

Nghĩ đến người trông mộ, Thần Nam đột nhiên nhớ lại lúc hấn hồi sinh từ Thần ma lăng viên, nhìn thấy thủ mộ lão nhân. Lúc đó hấn không nghĩ nhiều, hiện giờ nghĩ lại có lẽ lão nhân đó cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

Chỉ là, bất luận thế nào, khi mà thực lực của hấn chưa đủ mạnh, hấn không muốn kiểm chứng, hấn không thể mạo hiểm.

Đột nhiên, Thần Nam phát hiện thạch đài trong phòng có hai hàng chạm khắc, hấn không tìm được chăm chú quan sát.

Cái thạch đài này hình dạng quái dị, rất giống với bái tượng đài. Trên mặt khắc hai hàng chữ chấn động người xem: ức vạn sinh linh vi binh, bách vạn thần ma vi tướng (nghìn vạn sinh linh làm binh lính, trăm vạn thần ma làm tướng).

Thần Nam thảm kinh dị, lẽ nào cái thạch đài này có cái gì đó cổ quái? Hấn nhẹ nhàng sờ vào, thạch đài đột nhiên kịch liệt chấn động, sau đó nhanh chóng biến lớn, trong lúc Thần Nam còn chưa kịp có phản ứng, bỗng không hiểu tại sao mình đã đứng bên trên thạch đài rồi.

"Oành"

Căn phòng cổ bị phát nát, thạch đài trong chớp mắt bay vọt lên, mặt đài hóa thành chu vi trăm trượng. Thạch đài mang theo Thần Nam nhanh chóng lao lên không trung, thạch đài nhỏ lúc này thực sự hóa thành Bái tượng đài. Một cỗ lực lượng khủng khiếp khó tưởng tượng đột nhiên bạo phát, toàn bộ khoảng trời đất rung động.

Thần ma lăng viên bên dưới bắt đầu kịch liệt chấn động, từng ngôi mộ bắt đầu sụp xuống, từng đôi thủ chường xuyên qua đất trời lên.

Cùng lúc, các địa phương khác nhau ở trên Thiên Nguyên đại lục đều

phát sinh những chuyện kì dị

Tây phương, Thập bát tầng địa ngục ở bên dưới thần điện tổng bộ của quang minh giáo hội tây phương kịch liệt chấn động, tiếng ma gào vang đến tận trời.

Một thần chức nhân viên kinh hoàng thất thanh, trực tiếp tiến vào đại điện của giáo hoàng, hô lớn: "Giáo hoàng đại nhân, không ổn rồi, thập bát tầng địa ngục đại loạn, các ác ma bị phong ấn có khả năng...sắp thoát ra rồi".

Giáo hoàng nhắm mắt, trầm giọng nói: "Việc này ta không ngăn cản nổi, nếu như bọn chúng thực sự thoát ra, có lẽ là ý trời..." sau đó lão không nói gì, xua tay cho viên thần chức đang muốn nói nhưng không dám lui xuống.

Bên trong đại điện, giáo hoàng thở dài một tiếng, tự nhủ: "Thiên sứ liên tục hạ giới, mưu đồ bất chính. Chư thần thiên giới, không ngờ lại có rất nhiều người lo sợ lão quang minh thần sống lại. Tất cả mọi thứ trong tương lai không biết sẽ tạo thành sát nghiệt như thế nào. Hiện tại...vĩnh hằng thâm lâm cũng khó bảo toàn trầm tịch, đại loạn có lẽ không còn xa nữa.

Vào lúc tây phương phát sinh dị loạn, Đông phương ở rất ra cũng đồng dạng không yên ổn.

Bên trong Đổ gia huyền giới, đầu lâu của thiên ma phát ra một tiếng hét thê lương.

Bên trong Lí gia huyền giới, Phong ma phát ra một tiếng hét bất cam chấn động trời đất.

Đạm Đài cổ thánh địa, ác ma bị phong ấn, bắt đầu không ngừng công kích phong ấn, tiếng la hét chấn động màng nhĩ.

Đông phương Thần ma lăng viên rung động không ngớt. Vào lúc các phần mộ muốn nổ tung, lão nhân trông mộ thần bí, một cước đạp xuống giữa lăng viên, lăng viên chớp mắt khôi phục bình tĩnh.

Lão nhân nhìn vọng về Tây phương, tự nói với bản thân: "Bái tướng

đài.."

Chương 124

Loạn

Thần Nam chân đạp bái tướng đài, đứng trên cao vạn trượng, ma khí cuộn cuộn tỏa ra bốn phía, toàn bộ trời đất rung chuyển

Bái tướng đài đã mở rộng ra đến chu vi trăm trượng, một cỗ năng lượng bàng bạc vô cùng mạnh mẽ bành trướng ra ngoài, áp lực khổng lồ giống như cả bầu trời ép xuống mặt đất, toàn bộ khoảng thế giới dường như lúc nào cũng có thể bị hủy diệt.

Bầu trời một màu u ám, hắc sắc ma khí vô cùng vô tận, từ từ bao phủ cả bầu trời, ánh mặt trời sắp biến mất, dường như ma chủ muốn xua quân chiếm đóng nhân gian.

Cả thế giới đó dường như biến thành một thế giới chết, sinh khí từ từ biến mất, tử vong khí tức bao trùm, lan tỏa đến từng góc ngách của không gian.

Nhưng, khi cả khoảng không gian đó hoàn toàn chìm trong bóng tối vô tận, khi tử khí trao trùm trời đất, một đạo quang hoa bảy màu đột nhiên bùng sáng lên giữa bóng tối, từ trên cao, bái tướng đài phát ra một đạo quang hoa rực rỡ lóa mắt. Khi rơi vào cảnh giới cuối cùng của tử vong, tử vong khí tức từ bái tướng đài từ từ yếu đi, nó từ từ sinh ra từng đợt sinh mệnh khí tức.

Tử cực thành sinh.

Quang hoa rực rỡ, giống như thiểm điện, từ từ khai phá cả khoảng không hắc ám. Bái tướng đài rộng trăm trượng và Thần Nam đứng trên đó, đều bạo phát ngàn vạn đạo hào quang, soi sáng cả phiến đại địa.

Tử khí vẫn còn bao phủ, nhưng sinh khí đã cuộn cuộn sinh ra, mạnh mẽ lan tỏa, muốn bao phủ lên từng góc ngách nhỏ nhất ở đó

Sinh tử cân bằng

Tử cực đến sinh, sinh cực đến tử, sinh tử luân hồi, một sự cân bằng vi diệu.

Bái tướng đài phát tán hào quang rực rỡ, đồng thời bên ngoài cũng bao phủ một lớp ma khí dày đặc. Thần Nam im lặng đứng bất động trên đài cao, giống như một bức tượng được điêu khắc bằng kim cương nham, giống như là đã tồn tại từ thời viễn cổ vậy.

Lúc này bản thân hắn cũng không rõ, vì sao tâm cảnh của hắn lại bình tĩnh như vậy, những cảm giác kinh ngạc, hoài nghi trước đó được giải trừ hết. Bây giờ hắn thật bình yên, dường như phát hiện ra rằng bản thân hắn cần phải xuất hiện tại nơi đây. Dường như ngàn vạn năm trước hắn đã từng đứng tại đây.

Đột nhiên, bái tướng đài chợt động.

Nó mang theo Thần Nam di chuyển trên không đến phía trên Thần ma lăng viên, bên dưới là vô số thần ma mộ.

Đồng thời, các nấm mồ thần ma cũng đang đại loạn.

Vừa rồi, thần ma mộ xếp thành hàng đã sụp xuống, giữa các mộ phần xuất hiện những bàn tay trắng toát, hoặc những bộ xương âm u, chỉ là tất cả đều diễn ra trong im lặng, không có một chút âm thanh nào.

Nhưng vào lúc bái tướng đài đem theo Thần Nam bay đến phía trên Thần ma lăng viên, dần dần hạ xuống, toàn bộ các ngôi thần ma mộ bỗng sôi lên.

Từng tiếng gầm lớn truyền ra từ những ngôi mộ lâu đời, tiếng thần hồng đáng sợ, tiếng ma khóc, dường như muốn xuyên qua trời đất, vang vọng tới tam giới lục đạo

"hồng....."

"hồng.....".....

"oanh long long....."

Những bia mộ xếp thành hàng bị đổ xuống, mỗi ngôi mộ đều rung chuyển kịch liệt, các ác quỷ bị nhốt trong địa ngục dường như muốn thoát khỏi tù đầy, mặt đất rung lên ầm ầm, không ngừng chấn động. Các thần ma đã chết, những hồn phách chôn dưới đất dường như sắp thoát ra. Cả Thần ma lăng viên huyền não ầm ỹ

Khí tức sinh tử, thần ma chi khí, vô cùng vô tận, lan tỏa mạnh mẽ, nhanh chóng bao phủ từng góc ngách của khoảng trời đất đó

Tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm ngây cả người, dung nhan tuyệt mỹ trắng bệch ra, đôi mắt linh động chăm chú nhìn Thần ma lăng viên, đồng thời có chút chấn kinh không ngừng quan sát Thần Nam ở trên không. Nàng thật không hiểu, trước mắt xảy ra những cảnh tượng khủng bố như vậy, nàng chưa bao giờ nghĩ đến, thần ma đã chết hàng ngàn năm, làm sao lại có thể phát sinh động loạn thế này? Lễ nào bọn họ muốn sống lại? Điều đó chẳng phải sẽ làm cho thiên hạ đại loạn hay sao?".

Long bảo bảo chớp chớp mắt, tiểu quỷ còn đang nghĩ mình hoa mắt, dùng đôi trảo nhỏ màu hoàng kim dụi dụi mắt, sau đó làm bầm như người bị mộng du: "Quang minh đại thần côn tại thượng, ngẫu mẽ đầu phát tại thượng! Rốt cục là có chuyện gì..cái thế giới này...thật là điên rồ. Những lão quái vật đã chết này chẳng lẽ lại muốn hồi sinh? Ta không tin, lễ nào các người định mang theo oán niệm vô tận sống lại? Ta dùng thân phận chí tôn của Đại đức đại uy bảo bảo thiên long yêu cầu lão quỷ các người mau chóng trở lại an tĩnh..."

Con rồng du côn vốn thích ăn nói linh tinh, lúc này cũng đột nhiên yên lặng, sắc mặt nghiêm trọng, hóa thành hình người đầu rồng, một mặt quan sát Thần Nam ở trên cao, một mặt trầm trọng quan sát từng ngôi thần ma mộ sụp đổ.

Tiểu Phượng Hoàng bị dọa đến chết khiếp, đậu xuống đầu Tử kim thần long, run rẩy nói: "ngẫu mẽ đầu phát, ta chết mất...ta sợ

Trên những ngôi thần ma ma, vô số những bàn tay khua động, có cái máu thịt mơ hồ (tức là đã rữa ra, thịt vẫn bám trên xương), có cái còn tro xương trắng, dập dờn như những cơn sóng, nhưng không có một thân ma thi thể nào nhảy ra khỏi mộ, mà đang giãy giụa, dường như có một sức mạnh khó có thể tưởng tượng đang cầm cố bọn chúng,

làm bọn chúng không thể thoát ra được các ngôi mộ.

"Bùm:

Một tấm bia mộ cao lớn cuối cùng cũng sụp xuống, phần mộ bên dưới cũng đã vỡ tung, một tiếng kêu hồng vang khắp trời đất, chấn động màng nhĩ vang lên, một thân hình cao lớn nhanh chóng thoát ra khỏi phần mộ.

Đó là một viễn cổ đại thần có mười hai cánh trắng tinh, thân hình cao lớn như núi, phát ra một cỗ khí tức cường hoàng rộng lớn như đại dương.

Mái tóc dài màu vàng dưới ánh dương quang phát ra ánh sáng rực rỡ, nhưng khuôn mặt bên dưới mái tóc thì vô cùng đáng sợ. Nửa khuôn mặt máu me be bét, lộ ra xương và răng trắng ớn. Nửa mặt bên kia da thịt còn nguyên vẹn, nhưng trắng bệch ra, phát ra từng trận tử khí, cặp mắt cũng trắng dã, bất động, không có chút sinh khí nào

Trước ngực lão là năm cái lỗ, xuyên từ trước ra đằng sau, nhìn qua mấy cái động này có thể thấy một trái tim vỡ nát treo trên lồng ngực, sớm đã ngừng đập

Viễn cổ thần không ngờ lại bị chết như thế. Không ngờ lão lại bị người ta tiêu diệt như thế. Một đòn trí mệnh, có thể tượng tượng hung thủ phải có pháp lực vô biên, tuyệt đối là một kẻ thông thiên triệt địa.

Viễn cổ thần linh cao lớn đó, phát ra uy thế vô tận, lão ngẩng đầu nhìn bá tướng đài trên cao, có chút do dự, muốn quỳ xuống bái lạy, nhưng lại có vẻ phi thường bất cam, cuối cùng lao lên, cất lên một tiếng gầm ghê rợn, sau đó bay lên không lao thẳng về phía Thần Nam.

Chính lúc này, hai hàng đại tự đồ như máu nhìn ghê của người trên Bái tướng đài đột nhiên hiện lên giữa không trung.

"Triệu vạn sinh linh làm binh lính, trăm vạn thần ma làm tướng"

Hai câu đó hiện lên giữa không trung, cuối cùng giao thành hình chữ X, phát ra huyết quang vô tận

Viễn cổ thần linh đầu tiên từ thần mộ cổ lão thoát ra, bị hai hàng đại tự đỡ rọc như máu giao nhau, ép xuống bên dưới

"Oành"

Một tiếng nổ vang lên, viễn cổ đại thần tan thành khói bụi, dưới hai hàng đại tự đỡ rọc như máu, nửa điểm cũng không còn...

Chương 125

Bán chích thanh oa

Khải Sát Lâm phát ra một tiếng kêu kinh hãi, vô luận như thế nào nàng cũng khó mà tưởng tượng được một viễn cổ đại thần mười hai cánh trong nháy mắt đã bị toà bái tượng đài thần bí đánh tan nát, tan thành bụi khói.

Trên dung nhan tuyệt thế của nàng hiện rõ vẻ kinh sợ, cặp mắt nàng mở to hướng lên kh ông trung nhìn không chớp mắt.

"Vô lượng thọ phật... phật... phật". Con rồng vô sỉ lạc cả giọng giương cặp mắt màu tím giương mắt chằm chằm nhìn bái tượng đài, rồi bất chợt hấn tỉnh khỏi cơn mê, vẻ mặt nghi hoặc thì thào : "đây là cái thứ quái quỷ gì vậy.. đáng chết.. dám dọa cả long đại gia ta"

Tiểu phượng hoàng bị dọa cho khiếp hãi, đã sớm thận trọng lao vào trong ngực của Khải Sát Lâm giở giọng nói: "khủng khiếp quá, đáng sợ quá"

Long bảo bảo lúc này cũng đang trợn mắt ngậy ngốc nhìn bái tượng đài nghi hoặc lẩm bẩm: "đáng sợ quá, mà.. khí tức cũng quen thuộc quá hình như ta đã từng nhìn thấy nó ở nơi nào đó, thật là kì quái.

Ở tít trên trời cao lúc này hai đạo đại tụ màu huyết hồng vẫn ở trong tình trạng giao nhau bay lượn trên không trung.

"Ưc vạn sinh linh làm quân, trăm vạn thần ma làm tướng" Hai hàng huyết tụ ánh lên chói mắt chấn nhiếp nhân tâm.

Thần Nam lúc này cố gắng duy trì sự bình tĩnh, tuy nhiên trong phút chốc sóng gió lại nổi lên trong thâm tâm "thật là kì quái, chuyện này rốt cục là sao? Cái bái tượng đài này rốt cuộc là vật như thế nào mà có thể đánh tan một viễn cổ cự thần mười hai cánh thành tro bụi? vì sao nó lại có lực lượng kinh khủng như thế?

Thâm tâm Thần Nam lúc này tràn ngập nghi vấn, hấn nhìn xuống thần ma lăng viên, từ một toà phần mộ một cánh tay bạch cốt đang

không ngừng vũ động.

Hắn lúc này khiếp sợ đến cực điểm, lẩm bẩm: " vì sao những thần ma đã chết này đều đang hoạt động trở lại, bọn họ đã sớm mất đi tánh mạng tại sao vẫn có thể cử động là sao? Rõ ràng không hề có một tia sinh mệnh ba động nào, làm sao mà bọn họ lại có thể giãy dụa được? chẳng lẽ có kẻ nào đang đang triệu hoán bọn họ trở về sao?

"Hồng....."

"Hồng....."

Bên trong các phần mộ của thần ma lăng viên, tựa hồ như các viên cổ thần ma cảm ứng được viên cổ thần ma mười hai cánh bị tiêu diệt phát ra những tiếng gào thét rung chuyển trời đất.

Các phiến đá trên các ngôi mộ rung động càng thêm kịch liệt tựa hồ tất cả các viên cổ thần ma đều sắp phá mộ chui ra. Trên trời cao hai đạo đại huyết hồng tự tập trung lực lượng càng lúc càng chói sáng. Cuối cùng nó hướng về thần ma Lăng Viên bắn xuống, sức mạnh khó có thể tưởng tượng được khí thế dờn non lấp bể.

Khải Sát Lâm và Long bảo bảo như hai chiếc lá khô giữa cơn cuồng phong bị đánh bay ra khỏi thần ma lăng viên hơn mười dặm mới rơi xuống mặt đất.

Chẳng biết vì sao các viên cổ thần ma này đều xuất hiện dị động, tuy nhiên khi nhiều thần ma bắt đầu phá mộ lao ra thì hai hàng huyết hồng tự giao thoa đã bắn tới lăng viên. Một màn huyết quang vô tận toả đến tận trời triệt để che phủ thần ma lăng viên.

Một toà thần mộ đột nhiên vỡ ra, mặt đất càng rung chuyển kịch liệt, một cặp thần cốt thủ thò lên kèm theo tiếng rít gào ghê rợn điếc tai, xong rút cục lại không có một thi thể nào chui lên. Đích thực là cỡ lực lượng to lớn giam cầm các thần ma bên trong thần ma lăng viên, ngăn cản vô số thần ma đã chết ở đây xuất hiện dị động.

"Rốt cuộc sao lại thế này?" Nhìn cảnh tượng kì dị bên dưới Thần Nam hoàn toàn bị mê hoặc, những sự kiện chấn động xảy ra hôm nay như để thông báo cho hắn một điều gì đó. Hắn có cảm giác các

bí mật kinh thiên đã hiện ra trước mắt nhưng lại thấy không thể nắm bắt được... Các tử thần ma thi nhau gào rú tuy nhiên bá tướng đài phát ra quang mang vạn trượng chiếu sáng khắp thần ma lăng viên.

"Từ viễn cổ thần ma lăng viên sống dậy, rồi lại đi đến một viễn cổ thần ma lăng viên khác, là từ điểm khởi đầu đến đích? Hay là lại trở về điểm khởi đầu ?

Sát na vĩnh hằng !

Trong nháy mắt không hiểu vì sao Thần Nam có cảm giác kì dị năm tháng thời gian đang trôi qua thật nhanh, hấn phảng phát cảm thấy mình đột phá hạn chế về thời gian, hấn cảm giác mình đang xuyên qua năm tháng tới đến thời đại thái cổ hồng hoang, trở về thời kì hỗn độn....

Từ thần ma lăng viên truyền ra những ba động kì dị, đó là chúng thần giận dữ gào thét, chúng ma rít lên thảm thiết... các thần ma đó trước khi chết phát ra đủ loại tia ba động, sự tuyệt vọng... phảng phát như hàng ngàn năm trôi qua, tâm tình ba động của thần ma rời khỏi thế giới thần bí này trở về thiên nguyên đại lục. Tại thời điểm này thiên nguyên đại lục có vô số huyền giới, cao thủ siêu cường nhiều như mây, tựa hồ bọn họ đều mang một tâm trạng bi thương, sâu trong tim bọn họ là một nỗi tuyệt vọng.

Trên ngực Thần Nam, ngọc như ý đã lâu không động đột nhiên nóng bừng lên, rồi bên trong phát ra một tiếng thở dài, phảng phát như từ thời thượng cổ truyền đến

" Thần tử, ma diệt..." cùng lúc đó, ở phương đông đại lục, lão nhân coi mộ ở thần ma lăng viên nhìn về phương tây lẩm bẩm nói

" Thiên toái liễu, địa băng liễu"

Thiên nguyên đại lục lúc này rung chuyển bất an, tại quang minh thần điện mười tám tầng địa ngục trở nên hỗn loạn. Đặc biệt là tầng cuối cùng, tầng thứ mười tám, nơi đó phong ấn một con đông thổ đại yêu ma, năm đó do bị thất thoát sức mạnh nên rốt cục bị bắt và phong ấn tại đây, rốt cục giờ nó đã có thể bắt đầu phản kháng.

"Oành" một tiếng động lớn xuyên thấu lên mặt đất, ở tầng mười một khối thịt to lớn như núi bắt đầu điên cuồng công kích phong ấn.

Cục huyết nhục này phải cao đến hai mươi trượng, cơ hồ chỉ là một khối liền, đây là một con ếch khổng lồ có điều đã bị người ta xé nát, từ trên xuống dưới cái gì cũng chỉ có một nửa, từ đầu xuống chân. Trên nửa thân thể đó, những vết thương đầy máu me như mới, tuy nhiên thật ra nó đã bị thương cả nghìn năm.

Con ếch khổng lồ thật sự quá khủng bố, nó phát ra quang mang gầm lớn " cuối cùng cũng có ngày ta lại nhìn thấy ánh mặt trời" Từng đạo tia chớp màu đen phát ra từ miệng nó oanh kích vào lớp thần thánh phong ấn.

Cùng lúc đó tại phương đông, bên trong côn lân yêu tộc thánh địa huyền giới, một trong tứ đại yêu ma Ma Oa đột nhiên mở song nhãn, bắn ra hai đạo kim quang khiếp người.

"Hoàn Ngã Kim Tôn, ta đã đợi ngày này rất lâu rồi.

"Ma Oa, chớ nên xúc động"

Đoan Mộc, một trong côn lân tứ đại yêu ma đột nhiên xuất hiện cách đó không xa, quát

"Ta biết người muốn đến thập bát tầng địa ngục ở tây phương nhưng người đừng có lỗ mãng, thập bát tầng địa ngục không đơn giản vậy đâu. Đừng quên ngàn năm trước người đã phải bỏ nửa thân bên trái để đào tẩu.

"Không thể đợi được nữa rồi, ta nhất định phải khôi phục bản thể!" Ma Oa bây giờ thoạt nhìn chỉ giống như một lão nhân thể nhưng lại phát ra cỗ yêu khí thấu tận trời xanh.

"Người đã chữa trị phục hồi lại phần thân thể bị mất vậy mà vẫn muốn lấy phần thân thể kia để sử dụng ư?"

"Tuy đã hồi phục thân thể nhưng không có được bản thể chân chính, ko được thoải mái thì khó có thể phát huy hoàn toàn tam chuyển ma oa công." Ma Oa quát lớn"

" tương lai ắt xảy ra đại loạn, ta phải hồi phục trước khi xảy ra chuyện, để sức mạnh của ta có thể trở lại đỉnh cao."

Ngàn năm trước, trong thời đại huyền chiến người đại náo tây thổ liên tục sát tử thần long kị sĩ và các thiên sứ, rồi bị giam cầm ở thập tầng địa ngục, là ta và Nê Nhân liên thủ ngăn trở nhiều tuyệt thế cường giả, giúp người mang được nửa cái mạng về, người chẳng lẽ đã quên bài học năm đó rồi ư? giờ lại muốn sang tây phương làm loạn?"

"Hừ, năm đó ta tiêu diệt vô số đối thủ, giờ đây ta nhất định giáo huấn cho mấy lão hỗn đản đó một phen, nửa thân của ta ta nhất định phải lấy về."

Giờ phút này hai mắt lão, ma vương sát khí bay đến tận trời xanh, hai mắt trở nên đỏ ngầu, tựa như đang nghĩ đến những bi kịch ngàn năm trước.

"Người định đoạt lại như thế nào?" Đoan Mộc khuyến cáo " một nửa thân thể của người có lẽ đã sinh ra linh trí, nó bây giờ có lẽ đã hoàn toàn trở thành một cá thể. Hơn nữa, nửa thân đó tà ác vô cùng, nó chính là nửa phần tà ác bên trong con người người, nửa thân người ở thập tầng địa ngục đó tuyệt đối sẽ không nhập thể với người đâu.

"Mặc kệ như thế nào, ta nhất định trước hết giúp nó thoát khỏi, sau đó nếu nó từ chối nhập thể với ta, ta sẽ biến nó thành thân ngoại hoá thân của ta. Huống hồ, bây giờ có mấy lão bất tử nguyện ý lộ diện, sẽ là cơ hội tốt cho ta.

Lão ma vương bay lên trời, cưỡi ma vân bay ra khỏi côn lôn huyền giới.

Đoan Mộc nhìn bóng Ma Oa bay xa dần than vãn" chẳng lẽ đại loạn lại bắt đầu từ côn lôn yêu tộc sao? Nhưng đã phong bế hết các lối thông sang các huyền giới khác rồi, với ngoại giới đã hoàn toàn cắt liên lạc, chẳng lẽ như thế này vẫn không thể may mắn thoát khỏi sao? Côn Lôn yêu tộc của ta sẽ là ngòi nổ cho thời kì chiến loạn sao?

Chương 126

Kì lân xuất thế

Mây đen rợp trời, Ma Oa phi hành về phía Tây thổ, yêu khí trùm trời được phát ra ở mức khó có thể tưởng tượng. Lão vốn khí thế hung hăng, hơn nữa không muốn ấn dấu hành tung của mình.

Ngày hôm đó, rất nhiều Đông thổ tu luyện giả cảm thấy một cỗ áp ức khó nói thành lời, rất nhiều người đều nhìn thấy một khoảng mây đen nhanh chóng cuộn về phía Tây phương.

Khi Ma Oa tiến vào khu vực giao giữa Đông đại lục và Tây đại lục, rất nhiều linh thú trong Thập vạn đại sơn đang vui vẻ huyên náo, đột nhiên bọn chúng cùng cảm thấy một cỗ yêu khí bàng bạc, cảm thấy vô cùng khủng khiếp.

Ma Oa phi hành vượt qua những ngọn núi lớn, không chế tất cả mọi thứ bên dưới, thấy cái thế ma uy của mình chấn nhiếp làm cho vạn thú hoảng loạn, trong lòng lão không hề có chút hứng thú nào. Lão vốn là tuyệt đại yêu ma pháp lực thông thiên, ẩn tu hơn ngàn năm, sớm đã không còn thích gây sự nữa, làm gì có cái thống khoái của cái cái kiểu uy chấn bát phương đó nữa.

"Ộp ộp..."

Ma Oa lúc này hiện ra bằng bản thể của mình, ở giữa ma vân, một con ếch xanh khổng lồ cao khoảng năm mươi trượng, giống như một ngọn núi màu xanh, đôi mắt vàng mang quang lấp lánh, chiếc họng khổng lồ không ngừng kêu.

Ộp Ộp

Đột nhiên lúc này, một ngọn lửa bao trùm trời đất phụt lên từ một ngọn núi trước mặt, hỏa diễm nóng bỏng thiêu đốt cả bầu trời, một cột lửa khổng lồ ngạo nghễ giữa trời đất, nghênh ngang cản đường Ma Oa.

"Ộp ộp...kẻ nào dám cản đường lão tổ" Ma Oa đại nộ, tĩnh tu ngàn

năm không hề làm giảm đi dã tính kiệt ngạo của lão, trong khắp trời đất, lão chưa từng khuất phục trước bất kì kẻ nào, từ trước đến giờ, không một kẻ nào dám khinh thường trêu vào lão.

Chỉ là, từ tòa núi đối diện không có ai đáp lời lão, quang mang bỗng rực vượn lên tận trời đó càng thêm rực rỡ, càng thêm đẹp mắt. Có thể thấy, cỗ thần hỏa thiêu cháy cả trời đó, thì thần diễm do khí hóa thành, một cỗ ba động khủng khiếp làm cho người ta phát sợ như sóng biển vỗ bờ lan tỏa ra xung quanh.

Đó chính là cường giả chân chính.

Cho dù đó là Ma Oa, một trong số cái thể đại yêu ma, thần sắc cũng biến đổi, lão cảm thụ được một áp lực khổng lồ, phát hiện ra ở tòa núi trước mặt có một đối thủ vô cùng khủng khiếp.

Ma Oa cưỡi ma vân, từ từ tiến lại gần ngọn núi trước mặt. Cuối cùng lão cũng nhìn thấy ở giữa hỏa diễm nóng bỏng là thần thánh phương nào. Chỉ thấy một thần thú thân dài mười trượng hiên ngang đứng trên đỉnh núi, một cỗ khí thể bề ngễ thiên hạ, làm cho lão cũng cảm thấy khó tin.

Nhìn về ngoài, mình hươu, đuôi trâu, chân ngựa, vảy cá, trên cái đầu khổng lồ có một cái sừng kim quang rực rỡ. Nó im lặng đứng trên đỉnh núi, toàn thân lửa đỏ bao phủ, toàn bộ đá trên đỉnh núi đều bị nung đỏ lên, khí tức thần thánh bất khả xâm phạm lan tỏa mạnh mẽ ra xung quanh.

Hai mắt Ma Oa kim quang lấp lánh, lão là một trong những đại yêu ma mạnh nhất trong thiên hạ. Lão không kính trời, không lạy đất, dám lên trời giết tiên, nhưng nhìn thấy kì lân cao thâm mạc trắc trước mặt, tim cũng đập loạn lên, bởi vì lão thực sự không chắc có thể thắng được đối phương.

Đối với thần thú trong truyền thuyết trước mặt này, Ma Oa vẫn cũng nghe qua. Theo truyền thuyết, con kì lân thần thú này vốn từ trên thiên giới trốn xuống, cũng có người nói nó làm một cái thể cường giả của yêu tộc ẩn tu từ trước đến giờ. Còn có người nói nó là một lão kì lân bị trọng thương, một mình ẩn trong núi sâu dưỡng thương

Ma Oa tin vào truyền thuyết sau cùn nhất. Theo những tin tức mà lão có được, tu vi của con kì lân này không ổn định. Lúc tu vi cao nó đã từng giết chết những yêu ma cao cấp dám mạo phạm nó, lúc thì tu vi thấp đến mức bị nhân loại tu luyện giả không ngừng gây sự.

Do đó, khi biết được có cao thủ tuyệt đỉnh đang ẩn tu tại Thập Vạn Đại sơn chính là Kì Lân thần thú trước mặt. Ma Oa cũng không muốn làm địch với một đối thủ như thế. Ma Oa là một lão yêu ma tu luyện hàng ngàn năm nay, hiểu rõ đạo lý gần lành lánh dữ. Lão thậm chí từng nghi ngờ con kì lân này có khả năng chính là một cường giả yêu tộc sống sót sau thượng cổ huyền chiến.

Hôm nay, gặp được Kì Lân đang ẩn tu tại Thập Vạn Đại sơn, Ma Oa trong lòng thấp thỏm nói: "vừa rồi tại hạ quá lỗ mãng, tịnh không có ý xâm phạm, hoàn thỉnh kiến lượng".

Có thể khiến cho Ma Oa khách khí như thế, thiên hạ nào có mấy người, có thể thấy Kì Lân trước mắt thực lực phi phàm, khiến Ma Oa phải trọng thị.

"Không dám dấu, tại hạ cũng nghĩ có cái thế đại yêu ma đến đây nên mới xuất hiện". Kì Lân thần thú nhẹ nhàng nói, thao thiên thần hỏa cũng từ từ dịu xuống

"Hôm nay được gặp cao thủ trong truyền thuyết, thật khiến lão ao này tam sinh hữu hãn".

"Lão huynh quá khách khí rồi, danh tiếng của Ma Oa danh chấn thiên hạ, ai mà không biết. Hôm nay có thể gặp gỡ, thật là một chuyện vui".

Ma Oa thấy Kì Lân trong truyền thuyết không có chút cao ngạo, làm lão rất hứng thú, lão thật sự không muốn có một có địch cao thủ như thế.

"Sớm đã muốn cùng kì lân huynh kết giao, nhưng trước sau không có duyên tìm được hành tung. Hôm nay lai quấy phá huynh thanh tu, hôm khác sẽ tới bồi tội, lúc đó sẽ cùng huynh uống rượu bàn chuyện.

Ma Oa đang muốn đi tiếp, lão thật không yên tâm về nửa thân ếch xanh đang trùng quan phá ấn.

"Oa huynh đang muốn đi đâu đó?"

"Thật không dám dấu, ta muốn đến Tây thổ".

"A, ra vậy, gần đây ta cũng có ý muốn đi lại một chút, cũng đang nghĩ đến Tây thổ một phen, chi bằng cũng huynh kết bạn cùng đi".

Ma Oa trong lòng kinh sợ, lão biết đây chính là Kì Lân thần thú trong truyền thuyết, ẩn cư tại Thập Vạn Đại sơn đã hàng ngàn năm nay, chưa từng nghe nói nó đi ra khỏi nơi này bao giờ. Cho dù là huyền giới đại chiến lần trước, nó cũng chưa một lần lộ diện. Tại sao hôm nay lại muốn rời khỏi chỗ này? Lẽ nào nó có ý đồ với một nửa bản thể của mình". Ma Oa trong lòng trầm xuống, một bản thể của cái thể đại yêu ma, đối với yêu ma cao cấp mà nói, là bổ dục hạng nhất. Dem luyện hoá thân phệ thì không biết lẽ sẽ tăng thêm bao công lực đây".

Thần thú Kì lân dường như nhìn thấy mối lo trong lòng Ma Oa, nó từ từ cười nói: "Oa huynh không cần phải nghĩ nhiều, ta không có ác ý, chỉ là gần đây suy nghĩ nhiều, ta có một dự cảm không tốt, không biết là còn sống được bao lâu. Nên giờ muốn đi gặp lại một số bạn già, để sau này khỏi phải hối hận".

Ma Oa có chút kinh dị, lão biết rằng kì lân là thần thú có khả năng thông linh, dự cảm của bọn họ ít khi sai. Nhưng huyền giới đại chiến ngày xưa lão cũng không thèm quan tâm, bèn nói với kì lân: "Được, vậy chúng ta kết bạn cùng đi Tây thổ chẳng?".

Kì Lân nghe xong, chân đạp thần hỏa bay lên, thân diễm nóng bỏng chiếu sáng cả trời đất, liệt diễm rừng rực cháy xung quanh thân nó, khiến nó thực sự có dáng vẻ thần vũ vô song.

Hai tuyệt thế cường giả của yêu tộc kết bạn đồng hành, khủng bố khí tức lan toả trên đường đi không biết đã làm kinh động bao nhiêu yêu cầm ma thú.

"Kì lân huynh rút cục muốn đến gặp bạn cũ nào?".

Lão long Khôn Đức

"Cái gì? Lão bạo quân Khôn Đức?" Ma Oa trong lòng dậy lên một cảm giác bất an. Lão không lạ gì uy danh của Thượng cổ thần long Khôn Đức, chỉ cần lão bạo quân này hiện thế thì thiên hạ sẽ rơi vào cục diện loạn thế.

Chương 127

Giáo hoàng

Sau khi biết Kì Lân muốn đi gặp thượng cổ thần long Khôn Đức, đại yêu ma Ma Oa vô cùng kinh dị. Thực lực của Khôn Đức có thể xưng vô địch Tây phương, là biểu tượng gần như vô địch, đáng nhẽ đã sớm phá toái hư không tiến nhập thiên giới rồi, nhưng lão lại không muốn li khai nhân gian giới

Lão bạo quân đó bình thường ít gặp. Nếu như không có ai động đến lão, lão tuyệt đối không hiểu lộ hành tung. Nhưng kẻ nào động đến lão, thì coi như đã động đến tử thần. Có chạy lên trời hay chui xuống đất kẻ đó cũng sẽ bị lão tóm được, sau đó còn trăm tặn sát tuyệt tất cả những người có liên quan. Mỗi lần đều máu tươi trải ngàn dặm, lão tuyệt đối là siêu cấp bạo quân không nên chọc vào của nhân gian giới.

Ma Oa biết được lần cuối cùng mà lão long ra oai cũng đã vài nghìn năm trước. Nghe nói việc này có liên quan đến con gái của lão, dường như là bị một kẻ cuồng đồ to gan bắt cóc mấy ngày, còn bị mất một kiện chí bảo. Đây là việc khiến lão long phát cuồng, lão gần như lật ngược cả tây thổ lên.

Nhưng tên cuồng đồ đó lại đột nhiên biến mất, vài ngàn năm nay không chút tung tích, làm lão long vô cùng phiền muộn. Đó là kẻ duy nhất chọc vào lão mà thoát chết. Nhưng lão long đã thề rằng sớm muộn cũng sẽ tìm ra tên khốn đó để lột da cắt gân.

Nghĩ đến đây, Ma Oa không tìm được liếc sang phía thần thú Kì Lân, có thể cùng lão bạo quân giao tình, có lẽ cũng là một nhân vật cùng thời đại với lão. Nói không chừng con kì lân thần bí này thực sự có khả năng là một yêu tộc cường giả may mắn sống sót sau thượng cổ đại chiến

Khi thần thú kì lân cùng ma oa bay qua Tội ác chi thành, hai người không chút quá thái, bọn họ đều biết Tội ác chi thành tàng long ngọc hồ, có nhiều cao thủ trong truyền thuyết ả cứ, hai người bình tĩnh phi qua

Khi ma vân bay qua khỏi bầu trời, từ bên trong thành đồng thời phát ra những tiếng thờ dài từ những điểm khác nhau, mang theo những sắc thái khác nhau: có ưu tư, có hưng phấn...

Ma khí hung dũng bành trướng bao trùm trời đất, hai đại cường giả của yêu tộc bay qua muôn trùng núi non, chẳng bao lâu đã đến Tây thổ.

Thần thú Kì Lân biết Ma Oa muốn tiến vào mười tám tầng địa ngục, nên không lập tức chia tay với lão. Kì Lân nói muốn xem xem Ma Oa có thể thành công phá trừ phong ấn, cứu một nửa bản thể của mình hay không

Giao tình sâu đậm hay nhạt nhẽo không hoàn toàn tùy thuộc vào thời gian, Ma Oa mặc dù vừa quen biết Kì Lân chưa được một giờ, nhưng đã nhìn ra thần thú trong truyền thuyết tuyệt không có tính tiểu nhân phản trắc, do đó nhưng lo lắng trong lòng lão sớm đã biến mất.

Hai đại cường giả của yêu tộc không có ý ẩn dấu hành tung của mình, do đó trên đường, bọn họ không ngần ngại phát ra yêu khí trùm trời, kinh động vô số Tây thổ cường giả. Rất nhiều người nhìn thấy trên trời, một thân ếch xanh to như một hòn núi và một con kì lân to lớn thần vũ vô cùng, đều hiện ra thần sắc sợ hãi, bọn họ cũng đã ngầm đoán ra được thân phận của hai đại yêu ma này.

Phải biết là Ma Oa là lão yêu ma tu luyện đã ngàn năm nay, là nhân vật tuyệt đỉnh uy danh hiển hách trong tu luyện giới, hơn nữa ngàn năm trước lão đại náo Tây thổ, không biết đã giết chết bao nhiêu cao thủ, uy danh của lão chính là dùng các thi thể của cường giả xây dựng lên.

Cuối cùng nếu như không phải lão tấn công vào thánh địa của Quang minh giáo hội để xem những tầng dưới cùng của Thập bát tầng địa ngục phong ấn những nhân vật thế nào thì cũng sẽ không bị thần linh từ thiên giới hạ trần cùng cao thủ của Tây phương nhân gian giới hợp sức áp chế. Nếu như lão không quá cuồng vọng, hành động một mình thì cũng sẽ không bị cái vận rủi bị chặt mất một nửa thân hình như vậy.

"Ộp ộp"

Vượt qua đại sa mạc, hai đại yêu ma cuối cùng cũng đến được tổng bộ sở của Quang Minh giáo hội tại thánh thành, Ma Oa không ngừng ộp oạp, trên cao ma âm vang vọng, như sấm rung chớp giạt, thêm vào mây đen mù trời. Kì Lân bình thần nhắc nhở: "Oa huynh nên cẩn thận một chút, đây dù sao cũng là thánh thành của Quang minh giáo hội, tất cả những kẻ từ thiên giới hạ phạm đều không dám vớ vẩn quanh đây. Nghe đồn ở đây có một khu vực cực kì thần dị, dường như có một lực lượng kì lạ có thể chấn nhiếp tiên thần".

"Ta biết, nhưng không dám dấn, ta chỉ muốn giải cứu bản thể của ta, tịnh không muốn làm náo loạn cả tòa thánh thành này, càng không muốn động chạm đến những tầng dưới cùng của mười tám tầng địa ngục

"Ộp ộp"

Oa Ma đã bay đến phía trên Thần điện trung tâm của Quang minh giáo hội, ở bên dưới tòa thần điện này chính là mười tám tầng địa ngục trong truyền thuyết.

Yêu thân khổng lồ phát ra một cỗ áp lực cực đại áp xuống bên dưới, toàn bộ thần điện rung chuyển, rất nhiều thần chức nhân viên lộ ra vẻ sợ hãi, trước giờ chưa một đại yêu ma nào dám lớn võn xung quanh khu vực thần điện, đây thực sự là một sự khiêu khích trắng trợn đối với quyền uy của bọn họ

Trong trung tâm thần điện của cung điện giáo hoàng có không ít thần chức nhân viên tụ tập, bọn họ hoảng hốt cuống cuồng, không ngừng tranh luận.

"Giáo hoàng đại nhân, phải làm sao bây giờ, Ma Oa trong truyền thuyết đã đến, xem ra hẳn thật sự muốn cứu nửa thân ếch kia ra".

"Đây thực sự là một sự miệt thị đối với Quang Minh giáo hội chúng ta".

"Dù sao hẳn cũng là một trong những đại yêu ma trong thiên hạ, ngàn năm trước vốn đã ít gặp địch thủ, làm thế nào bây giờ, quyền

uy của giáo hội đang gặp phải uy hiếp nghiêm trọng..."

"Giáo hoàng đương nhiệm của QuangMinh giáo hội bộ dạng như ngọn đèn sắp tàn, vô cùng suy nhược. Nhưng khi đôi mi khép hờ mở ra, toàn bộ tòa thần điện dường như có hai ánh chớp lướt qua, nhãn thần sắc bén quét một vòng, đại điện lập tức chìm vào im lặng, một cỗ khí tức cường giả bàng bạc từ giáo hoàng lan tỏa ra xung quanh, lão lạnh lùng nói: "Nếu như có thể lật tung mười tám tầng địa ngục, cho dù là có thể cứu thoát nửa thân ếch kia thì đã sao? Một tên Ma Oa không có gì đáng sợ, đáng sợ chính là có thể chọc giận tà thần. phong ấn của tầng thứ 18 bị phá khai không đáng sợ, đáng sợ là những tầng dưới cùng đồng thời bị phá khai".

Lúc này, Ma Oa chỉ còn cách Quang Minh thần điện không đầy trăm trượng. Thân hình khổng lồ cao tới năm mươi trượng tạo ra một cái bóng khổng lồ in trên mặt đất, kinh phong lan tỏa, cả tòa thành được xây bằng gạch vàng ngói ngọc rung chuyển, nhìn như sắp bị yêu khí dừng động cuốn bay đi.

"Hừ"

Bên trong thần điện, giáo hoàng hừ một tiếng lạnh lẽo, lão vẫn ngồi trên bảo tọa, nhưng một cỗ khí tức vô cùng mạnh mẽ đã bao phủ toàn bộ thần điện. Đồng thời một phiến quang hoa rực rỡ xuất hiện phía trên thần điện, một đạo kim sắc thân ảnh nhanh chóng ngưng tụ thành hình, không ngờ chính đó chính là kim thân của giáo hoàng.

Kim thân của giáo hoàng không còn chút phong thái già lão nào của giáo hoàng nữa, nhìn dung mạo vô cùng trấn định, ẩn ước chứa đựng bản sắc duy ngã độc tôn, bề ngẩng thiên hạ. Đó tuyệt đối là một đại cường giả đủ khiến thần linh không dám coi thường nhân gian.

Chương 128

Tử vong tuyệt địa tái hiện

"Ma Oa, chẳng lẽ người thật sự tưởng rằng bằng vào sức lực của một mình người mà có thể đối chọi lại Quang minh giáo hội ư?"

Giáo hoàng kim thân tỏa hiện, quang mang chiếu sáng khắp bầu trời.

Ảnh tung không lồ do yêu khí của Ma Oa hiện ra trên không trung, một đôi kim quang ma nhãn lấp lóe nhìn về phía Giáo hoàng, nói:

"Ta đương nhiên biết trong giáo hội các người có mấy lão quái vật bất tử nhưng ta tin tưởng rằng bọn họ sẽ không dám cùng ta tranh phong!"

Người và ta đều biết bây giờ chúng ta đang ở trong một trạng thái cân bằng vi diệu, một bên chỉ cần có hành động mạnh, thì hậu quả của nó như thế nào người cũng biết. Hừ hừ hừ, hơn thế, ta đến để thu hồi bán phần bản thể của ta, hy vọng các người không nên quá phận, nếu ngăn cản ta, người nên nghĩ đến hậu quả.

Thần thú Kỳ Lân đứng yên trên trời cao quan chiến, nó tựa hồ không có ý tứ sẽ ra tay.

Kim thân Giáo hoàng lạnh lùng nói: "Mỗi người đều vì chính mình, ta phụ trách công việc ở đây, tự biết trách nhiệm với đại giới. Ngàn năm trước người gây họa loạn tại Tây thổ, giết chóc vô số,, cuối cùng người bị phong ấn một nửa bản thể, người còn không biết đủ, lại còn dám thượn môn....."

Ma Oa cười lạnh nói: "hừ hừ hừ, xem ra các người cũng không dám hủy một nửa bản thể của ta, đương nhiên, nếu Quang minh giáo hội các người nghĩ cùng Đông thổ yêu tộc chúng ta quyết chiến, thì người và ta đều hiểu được, lúc này đây ta đến Tây thổ là bất đắc dĩ, người lo lắng không phải tầng địa ngục thứ mười bị phá khai, người lo nhất chính là nhân vật bị phong ấn phía dưới.

" Kim thân Giáo hoàng quát: " Vậy thì biến khỏi đây đi.

" Xoát, một thanh kim sắc trường thương đột nhiên xuất hiện trong tay kim thân giáo hoàng, ánh sáng ngọc chói mắt trường thương thấu phát ra quang mang đầy trời, chung quanh bùng bùng lửa cháy thiêu đốt, giáo hoàng trì thương mà đứng, giống như kim giáp thiên thân hiển thân

Ma Oa giận dữ, hẳn chính là một trong những thiên hạ đại yêu ma có số má, đột nhiên bị khinh thường như thế, thật sự là làm lửa giận trong hắn bùng lên mãnh liệt.

"Tiểu tử dám khinh thị ta như thế, bản tôn xuất đạo thì người còn không biết chuyển thế ở đâu, nhận lấy cái chết!"

Ma Oa vũ động bản thể khổng lồ, kích xuống phía dưới.

Hắc sắc ma khí bao phủ khắp thần điện phía dưới. Tuy vậy, kim thân giáo hoàng không hề đổi sắc, thần thương trong tay vững mạnh, mãnh liệt hướng lên trên đâm tới. Mũi thương sắc bén lay động không ngừng, xé rách hư không thành mấy đạo khâu tử, phá toái tan tàn hư không rồi tạo thành một cái phễu đem toàn bộ ma khí hấp nạp vào.

Sau đó giáo hoàng bay lên trời, tựa như một tia chớp kim sắc, rất nhanh hướng về Ma Oa phóng đi, kim thương sắc bén trực chỉ đầu Ma Oa phóng tới

"Hảo, quả nhiên có vài phần bản lãnh.

" Ma Oa oa oa kêu vài tiếng, nọ, chân trước như một tảng núi, phách về phía Giáo hoàng, không thèm để ý mũi kim thương sắc bén.

"Choang, keng" Âm thanh va chạm cực lớn, vang vọng khắp thánh thành, hữu đảo cực lớn của Ma Oa nắm lấy kim thương. Từ xa nhìn lại một yêu ma cao lớn như núi, cùng một thân ảnh nho nhỏ màu vàng trên không trung tương trì thật sự có vẻ có chút khoa trương lẫn đặc dị.

Kim sắc thân ảnh hai tay giữ chặt kim thương, từng tác một, chậm rãi đẩy yêu thân khổng lồ lên cao.

"Oanh" một luồng kim quang bạo phát ra, kim thân giáo hoàng đột nhiên vung thương, sau đó kim thương đột nhiên phóng lớn trăm ngàn lần, dài khoảng trăm trượng, được giáo hoàng xoáy tròn rồi hướng thân trên Ma Oa, phanh một tiếng đập hấn văng ra ngoài hơn một ngàn thước.

"Oa, oa....." Ma Oa rống giận, hấn phần nộ tới cực điểm, gầm lên nói: "nguyên lai là người cũng là Lão bất tử, một tiểu bối làm sao có thể có công lực cao tuyệt như vậy không thể nghĩ được người không chết, tu thành bất diệt thân, thay đổi một bộ thân thể.

" "hừ" giáo hoàng lạnh lùng hừ một tiếng.

"đáng chết....." Ma Oa tức giận càn hông, hấn đã nhận ra Giáo hoàng trước mắt, là lão giáo hoàng ngàn năm trước kia thay đổi cơ thể mà thôi, nhưng hồn phách thì không thay đổi, hấn cảm giác được khí tức quen thuộc ! năm đó, hấn chính là do lão giáo hoàng trong tay phong ấn, bị đối phương thân thủ đưa vào đệ mười tầng địa ngục.

"Oa, oa....." Ma Oa miệng rộng há ra, phun ra mưa độc có thể hủy diệt tiên thần, nhưng đối với giáo hoàng tinh thông không gian ma pháp mà nói, khó có thể tạo thành sát thương lực hữu hiệu.

"Thời không đại nghịch chuyển!"

Lời nói giáo hoàng vừa dứt, trên trời cao tất cả độc vũ đều bị bao phủ bên trong, một trong ngũ tuyệt độc là oa độc toàn bộ bị hóa giải, cũng không biết bị truyền tống tới nơi nào.

"đáng chết !" Ma Oa cắn răng nghiến răng, ngàn năm trước thực lực của hấn vốn cùng giáo hoàng không phân biệt được cao thấp, nhưng cuối cùng chính là thua ở thời gian ma pháp cùng không gian ma pháp của đối phương, làm cho hấn khó lòng phòng bị.

Giáo hoàng, là phương tây tuyệt đối cường giả, nắm trong tay Quang minh giáo hội, là nhân vật duy nhất tu thành thời không ma pháp trong phạm giới mấy ngàn năm qua.

Do thời gian chủ thần và không gian chủ thần hoàn toàn mất tích,

thời gian ma pháp và không gian ma pháp thất truyền mấy ngàn năm, truyền lưu trên đời chỉ là chút lông da mà thôi, mà giáo hoàng là một trong những nhân vật tinh nghiên công pháp này, tưởng thiên hạ chẳng có mấy người.

"Luân chuyển Ma Oa công! Oa, oa....." Ma Oa gầm lên, bản thể khổng lồ của Ma Oa trên bầu trời, đột nhiên mọc lên nhật nguyệt, tinh ba, quang cầu tỏa ánh sáng ngọc, kim dương, ngân nguyệt, lam tinh quang cầu, tại không trung không ngừng xoay tròn, bắt đầu khởi động là kim, ngân, lam tam sắc quang mang, đem không gian xung quanh hết thảy đều bao phủ vào bên trong.

Giáo hoàng cả kinh, hấn thân ở khu vực bên trong, cảm giác tuyệt đại bộ phận ma lực của mình đều phẳng phất bị giam cầm khó có thể huy động được một chút, hấn kinh ngạc nói: "Quả nhiên là cấm ma lĩnh vực, trách không được người dám một mình tiến đến công đã mười tám tầng địa ngục.

"hừ, cấm ma lĩnh vực đã là cái gì, ta lưu chuyển nội không gian, tất cả yêu pháp, tiên pháp, ma pháp toàn bộ mất hiệu lực, chỉ có thể dụng lực lượng cơ thể thôi!" Ma Oa lãnh khốc cười, rồi sau đó huy động yêu thể khổng lồ vọt tới.

Giáo hoàng lần đầu tiên biến sắc, không gian ma pháp và thời gian ma pháp là chiêu sát thủ của hấn, thể nhưng khó có thể phát động. Dù vậy, hấn bình tĩnh lại rất nhanh rồi lao tới, vì không chỉ có tinh thông ma pháp, về phương diện võ kỹ hấn cũng là cao thủ hàng đầu, bằng không làm sao tu luyện được đông thổ bất diệt kim thân kì công? Kim sắc thân ảnh như tia chớp đánh vỡ trường không, huy động thần thương nghịch không mà lên, hướng trứ Ma Oa nghênh kích đi.

"Phanh" "Đương" "Khanh thương" trời cao trên, như đập vào kim loại, làm cả không gian nóng lên

Ma Oa yêu thể khổng lồ, hàm ẩn lực lượng đáng sợ dị thường, giáo hoàng bị nó đưa vào thế hạ phong, tuy nhiên bởi vì bản thể quá lớn, động tác của nó không đủ nhanh, có khi có vẻ quá mức sai lạc.

Vàng rực mạn sai, sát khí kích động, hai đại tuyệt đỉnh cao thủ đại

chiến kịch liệt vô cùng, cuối cùng Ma Oa bản thể thành hình người, thành thân phận lão giả cùng giáo hoàng đại chiến.

Ma Oa thân thể trùng giảm kích thước, tốc độ lập tức tăng lên, cùng giáo hoàng tấn thoái như tia chớp, hai người tại trời cao trên không ngừng giao kích, để lại từng đạo tàn ảnh.

Giờ phút này, tại vịnh hằng sâm lâm, ở chỗ viễn cổ thần ma lăng viên, thiên kỳ dị không gian, Bái tượng thai chậm rãi hạ xuống, cách thần ma mộ quần đã không đến mười trượng, nó phát ra uy áp lớn lao, hỗn loạn thần ma lăng viên dần dần an tĩnh, im lặng rồi trầm xuống.

Thần gầm, ma khiếu chi âm vẫn tồn tại như cũ, bất quá, cốt trảo thần ma vũ động cũng ít đi, có rất nhiều thi thể thần ma dần dần bình tĩnh rồi nằm yên.

Thần nam đứng ở trên bái tượng thai, lạnh lùng nhìn hết thấy, hắn không biết sẽ phát sinh cái gì, bây giờ hắn xem chính mình trở thành một trong những người đứng xem, tĩnh táo nhìn hết thấy biến hóa.

bất quá, hắn bất động, có người đã động rồi.

Cửu vô biến hóa ngọc như ý, tại ngực hắn trở nên nóng vô cùng, một đạo thánh khiết quang huy đột nhiên thấu phát, rồi sau đó như nước bình thường chậm rãi vây quanh hắn, cuối cùng nâng hắn rời bái tượng thai, chậm rãi bay lên.

Thần nam trong lòng mặc dù có chút bất an, nhưng thực lực tới hắn cảnh giới như vậy, đã dần dần hiểu biết nữ tử trong ngọc như ý tu vi sâu không lường được, giờ phút này hắn biết phản kháng cũng là vô dụng, chỉ cố tĩnh táo nhìn kỹ hết thấy.

Ngọc như ý thấu phát ra quang hoa càng ngày càng mạnh, cuối cùng Thần nam như ở trong một tiểu mặt trời chói mắt tại không trung.

đột nhiên, tất cả thánh khiết quang huy đều rất nhanh hướng phía dưới Bái tượng thai phóng đi, một cột sáng màu bạc trực tiếp kích xuống vị trí trung tâm Bái tượng thai.

"Oanh" một tiếng kinh thiên động địa vang lớn, Bái tượng thai kịch liệt rung động, Thần ma lăng viên vốn đang dần bình tĩnh xuống lại sôi trào, tất cả thần ma thi thể lại kịch liệt giãy dụa rồi đứng lên, âm thanh thần hồng, ma khiêu chân thiên địa.

cùng lúc đó, Bái tượng thai giống tựa như một viên cổ ác thú, nó phát ra một tiếng nhiếp phách người, âm thanh gào thét tự thái cổ hồng hoang truyền đến tạo thành hậu quả tất cả mọi người khó có thể tưởng tượng.

Ma âm còn chưa ngưng hẳn thì Thiên nguyên đại lục trung bộ giữa giải đất Thập vạn đại sơn, ứng xuất ra một tử vong chi âm: "Ngao hồng....." tử vong tuyệt địa tưởng biến mất lại xuất hiện, tử vong chi âm chính là nguyên vu nơi này, nó phát tử âm truyền khắp Thiên nguyên đại lục, tại giờ khắc này mọi người đều cảm giác da đầu một trận tê dại.

Âm thanh vừa dứt, nhiều người cảm giác vừa qua một cơn ác mộng, người thường thì tưởng đó là một hồi ảo giác, rất nhanh đã quên, nhưng các cường giả trong huyền giới, đều kinh hãi thất sắc, bởi vì vừa rồi, bọn họ cảm giác được một cổ khí tức kinh khủng, không thể nói nên lời.

Chương 129

Trần Ma Thạch

"Đáng chết, tử vong tuyệt địa nghịch loạn trong truyền thuyết lại xuất hiện rồi!" Đang ở giữa đại chiến của giáo hoàng và ma oa rõ ràng cảm ứng được một cỗ tử khí phát ra từ linh hồn chiến lật, nhin không được mắng rằng: "trời ạ, việc này rốt cuộc là vì sao a, tà ác chi tổ trong truyền thuyết vốn yên lặng ở một nơi, rốt cuộc xảy ra tình huống gì?" Tử vong tuyệt địa hạo đặng ra một tiếng thê lương ma âm, khiến phần đông siêu cấp cường giả của cả thiên nguyên đại lục cảm ứng được khí tức khủng bố âm u, tuyệt đối cảm nhận được đây là cực đạo cường giả siêu cấp kinh khủng! Tử vong tuyệt địa, một truyền thuyết về vô danh thần ma không thuộc nơi này, tuyệt đại đa số thời gian ẩn tại hồng hoang một nơi lớn lao, mấy trăm năm mở ra một lần, vô luận nhân vật cường đại cỡ nào đi vào nơi đó, đều là có đi mà không có về.

Buồn cười là, các cao thủ ở nhân gian ngẫu nhiên biết tin tức này, khiến cho nhiều người muốn đến nơi đó thám hiểm, nhưng chánh thức các cao thủ bên trong các huyền giới lại e sợ tránh không kịp, trong mắt của họ có nhiều hiểu biết hơn, nơi đó tuyệt đối là tử địa.

Tuyệt đại đa số huyền giới cao thủ, đều biết nơi đó quá nguy hiểm đối với họ, phần đông cao thủ cường giả tưởng là thần ma không thuộc về nơi đó, nên lao đầu vào tử giới.

Ma oa trước tiên cảm ứng được tử vong tuyệt địa đột nhiên xuất hiện, hấn có một cỗ cảm giác trong lòng run sợ, hấn sẽ không quên kí ức yêu tộc đại tiên bối cao thủ, tại sáu ngàn năm trước lao đầu vào tuyệt địa, thảm kịch đã xảy ra, suýt nữa khiến Côn Lôn huyền giới từ nay về sau không gượng dậy nổi.

Giáo hoàng cũng rất cực thay đổi nhan sắc, hấn rất nhanh cùng ma oa phân ra, đình chỉ chiến đấu, thở dài một tiếng nói: "tà ác chi tổ, đây là một trong những căn nguyên họa loạn của thiên địa a! Lúc này đây nó vì sao nghịch loạn xuất hiện nhỉ, còn chưa tới luân hồi xuất hiện a! chẳng lẽ..... chẳng lẽ là rừng rậm vĩnh hằng xuất hiện vấn đề, tạo thành ảnh hưởng đáng sợ đến nó?"

Chính tại lúc này, quang minh giáo hội khắp thần điện đột nhiên kịch liệt lắc lư.

Một cỗ ma khí ngập trời tụt dưới mặt đất của thần điện bắt đầu khởi động phát ra, sát khí ngập trời khiến cho ma oa cùng giáo hoàng trên không trung thay đổi nhan sắc.

"Bất hảo!" Giáo hoàng bay nhanh hướng phía dưới trung tâm quang minh thần điện phóng đi.

Cùng lúc đó, từ trong thần điện cũng đột nhiên bay ra mấy người già nua chính là các thần chức nhân viên, những người này đánh ra từng đạo quang minh thánh lực, liên thủ hướng trung tâm thần điện bắt đầu thi gia phong ấn.

Bốn phương tám hướng, đạo đạo ánh sáng ngọc chói mắt Quang Hoa, bao phủ thần điện vào bên trong.

Bất quá, không lại tất cả những người ẩn tu cực đạo cường giả của quang minh giáo hội đều đã xuất hiện, nhưng trung tâm thần điện vẫn như cũ kịch liệt rung động không thôi, mắt thấy sẽ sụp đổ, bọn họ ra công thi gia phong ấn, thế nhưng cũng không thể hóa giải được sát khí tận trời kia.

Ma oa lập tức bay lên trời cao, mặt lộ vẻ không giải thích được, khó hiểu, nghi hoặc nói: "việc này rốt cuộc là thế nào? mạnh kinh khủng, quá mạnh sát khí a, chẳng lẽ đây là do mỗi vị cường giả, sắp phá phong ấn ở trong mười tám tầng địa ngục gây ra? Việc này cũng quá mức là đáng sợ, việc này....." Lão yêu ma nổi lên một cỗ cảm giác vô lực, hắn chưa bao giờ nể phục ai, nhưng đối mặt với việc ma khí đang sợ phát ra từ dưới lòng đất của quang minh giáo hội, cũng có chút đảm kinh.

Lúc này, thần thú kỳ lân đã phi tới bên cạnh hắn, ngũ khí có chút ngưng trọng nói: "Cũng không phải các yêu ma cường giả đang phá phong ấn ra đâu."

"Không phải những người đó, đây là?" "Là một khối trần ma thạch!" "cái gì?" Ma oa cả kinh, hắn tựa hồ nhớ tới một ít sự tình trong truyền

thuyết.

Cực đạo cường giả đều biết quang minh giáo hội tổng bộ dưới có mười tám tầng địa ngục, nhưng rất ít có người biết chỉ hai người biết được bí mật này, không ai biết mười tám tầng địa ngục do ai đã tạo ra những tầng không gian kỳ dị này, chỉ biết là nó dùng để phong ấn các đại hung ma trong khắp thiên địa này mà thôi. Gần đây chỉ có một số ít người biết đến mười tám tầng địa ngục của quang minh giáo hội, một ngàn năm trước quang minh thần điện tổng bộ sở dĩ thiết lập ở chỗ này, là vì trấn thủ mười tám tầng địa ngục mà chuyên môn thiết lập ra.

Ma oa mặc dù biết việc này, nhưng cũng không có nghe qua "Trần ma thạch" vừa nói.

Thần thú kỳ lân thở dài một hơi, nói: "Một ngàn năm trước phong ấn những đại nhân vật có thực lực tại 18 tầng địa ngục, không phải ai cũng có thể làm được điều đó, nếu không phải là một nhân vật có pháp lực thông thiên trấn thủ, sợ rằng rất khó chánh thức chế trụ bọn họ được.

Lúc quang minh giáo hội mới thiết lập, thì đột nhiên một khối ma thạch cao ba trượng từ trên trời bay tới, hạ xuống bên trên mười tám tầng địa ngục, ma thạch chiếm lấy một chấm đất, liền khiến mười tám tầng địa ngục an tĩnh, im lặng, hoàn toàn trấn áp phong ấn các đại hung ma tại phía dưới.

Thần điện cũng vì khối ma thạch này mà được dựng lên.

Bởi vì nó hiện ra thần khí siêu phàm uy hiếp quần ma, sau lại được người ta gọi là trần ma thạch.

" Một khối thiên ngoại ma thạch, đáp xuống ngàn năm trước khiến các đại nhân vật pháp lực thông thiên, ai cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi. Ung dung trải qua vạn năm tháng qua đi, trần ma thạch đột nhiên xuất hiện dị thường hiện tượng, tựa hồ phá khai địa cơ, bay lên trên trời, làm cho quang minh giáo hội từ trên xuống dưới đại loạn.

Ma oa có chút không xác định nói: "Cái này không phải..... ngàn năm trước đã phong ấn các nhân vật, dưới mười tám tầng địa ngục chứ?"

nhắc tới vấn đề này, lão yêu ma trong lòng thật sự bất an.

Thần thú kỳ lân lắc lắc đầu, nói: "ai biết a, có lẽ sớm sẽ có câu trả lời. Có lẽ đã sớm bị phong kín tại bên trong rồi....." Tựa lúc này thì, quang minh giáo hội ở trung tâm thần điện đột nhiên oanh một tiếng bạo hưởng, đại điện hoàn toàn sụp đổ, một cự thạch tối tăm rậm rạp hiện ra, trong truyền thuyết khối trấn ma thạch này tựa hồ có thể hấp thu ánh sáng, chung quanh một chút tử khí ảm đạm, sâm sâm hắc thạch như là một cái động không đáy, phàm là bất cứ ai cũng nhìn chằm chằm đều có một cổ cảm giác hút hồn thất, khối hắc thạch tựa hồ có thể hút hồn nhiếp phách người ta vào trong.

"Oanh" đại địa một trận run động, trấn ma thạch bật địa bay lên, đây là một mặt tấm bia đá cao đạt ba trượng, tối tăm rậm rạp, tử khí trầm trầm, mặt trước triêm nhiễm nhẹ nhẹ vết máu, thoạt nhìn hết sức tà dị.

"Hô" trấn ma thạch phóng lên cao, Lục Quang để lại tại hư không.

18 tầng địa ngục lập tức đại loạn, chi âm thét dài trực lên tận trời, bên trong phần đông các đại yêu ma bị phong ấn, tựa hồ đã biết có hy vọng phá phong ấn.

"Nhanh lên, toàn giáo hội tập trung tất cả thánh vật mang tới đây, cho ta trung tâm thần điện!" Giáo hoàng quát to.

Bất quá, không lại, quang minh giáo hội có vài món thánh vật tựa hồ cũng không có thể phát huy tác dụng nào, lúc này ma oa cũng đã hạ xuống bên dưới, hấn tưởng thừa dịp cơ hội này ra tay, phá khai phong ấn của tầng 10 địa ngục.

"Mạn! Ma oa người không nên thừa dịp hỏa hoạn mà cướp bóc đầy trứ, ta đáp ứng trả lại người một nửa bản thể.

Hôm nay do cuộc chiến giữa ta và người, đã để trấn ma thạch phong ấn bay đi mất, chúng ta đều có thể đã liệt nhập thành tội nhân chi cổ.

Người nếu lại làm loạn, thật sự làm cho mười tám tầng địa ngục sụp đổ, chẳng lẽ người thật sự muốn trở thành tội nhân thiên cổ sao?" Ma oa nghĩ nghĩ, nói: "Được, chỉ cần người hoàn trả ta một nửa tôn

kim thân là được!" Giờ phút này, trấn ma thạch đã bay vào rừng rậm vĩnh hằng rồi, xuyên qua một mảnh không gian kỳ dị, cuối cùng tạo nên đầy trời tử khí, tiến nhập vào bên trong viễn cổ Thần Ma Lăng Viên.

"Phốc" sâm sâm trấn ma thạch, tiến sát vào giả đất trung tam của Thần Ma Lăng Viên, nó tựa như là một mặt bia mộ thật lớn...

Chương 130

Cấm Kỵ Thánh Cốt

Giờ phút này, quang minh giáo hội tất cả thần điện đều kịch liệt chớp lên, thanh thanh ma khiêu thể lượng, mười tám tầng địa ngục phẳng phát nháy long trời lở đất, cảnh tượng một giáo hội to lớn như đến hồi mạt nhật.

Ma oa cùng thần thú kỳ lân đứng ở không trung, lạnh lùng nhìn kỹ hết thấy cảnh tượng, ma oa tin tưởng rằng giáo hoàng nếu đã đáp ứng hoàn trả hấn một nửa bản thể, tất sẽ không rút lời.

Vốn hấn tưởng sẽ đại náo một trận, nháy nhìn xuống phía dưới mấy tầng địa ngục các đại cường giả đang phong ấn, vừa rồi sau khi chứng kiến trấn ma thạch, hấn đã có dao động rồi.

Ma oa tự biết, đồng thời các đại cường giả ra tay ngăn cản, thì khó có thể vượt qua vì thực lực chênh lệch, nếu thật sự ngàn năm trước có nhân vật đáng sợ trấn thủ tại phía dưới mấy tầng địa ngục, thì hấn khẳng định khó có thể cùng tranh phong được.

Kim thân của quang minh giáo hoàng đã dung nhập vào bản thể, hấn không ngừng chỉ huy phần đông thần chức nhân viên, cùng với vài món thánh vật uy lực vô cùng lớn của giáo hội giáo hội vào phá khai địa cơ ở dưới, nhưng là hiệu quả không tốt lắm, căn bản khó có thể chế ngự mười tám tầng địa ngục được, tựa hồ trấn ma thạch vừa ra, quần ma liền không chỗ nào cố kị nữa.

"Đáng tiếc a, quang minh thần tiến di lạc bên ngoài, bằng không có lẽ sẽ có ta tác dụng.

Truyền thuyết đó là tinh hoa của thiên long, thần tiến chính là nghịch lân luyện hóa thành là tuyệt thể thánh vật a!" Giáo hoàng cảm thán, nhưng cũng không có một biện pháp gì, tựa hồ chỉ có thể trợ mắt nhìn địa ngục chi môn mở rộng ra, hấn tựa hồ đã thấy tà thần đều xuất hiện, thảm cảnh họa loạn thiên hạ.

Lúc này, một thần chức nhân viên tuổi còn trẻ bối rối chạy đến trước

mặt giáo hoàng thi lễ nói: "Giáo hoàng bệ hạ, bệ quan Đại trưởng lão muốn ta truyền lời, hôm nay có một thứ thánh vật có lẽ có thể chấn nhiếp mười tám tầng địa ngục chấn nhiếp ma thần.

" Giáo hoàng giờ phút này đã mất đi vẻ tỉnh táo, có chút lo lắng thúc giục nói: "Nga, rốt cuộc đó là thánh vật gì?" Đại trưởng lão thỉnh giáo hoàng bệ hạ tự mình đi vào nghênh khải.

" Giáo hoàng không nói lời nào, lập tức bay lên trời.

Tại phía bên ngoài của tòa thánh thành có một ngọn núi, được gọi là quang minh thánh sơn, quang minh giáo hội phần đông thần chức nhân viên, lúc tuổi già đều ẩn tu ở tại nơi đó.

Ngọn núi thánh sơn bất quá cao khoảng ngàn thước.

Nhưng thấu phát ra một cỗ trầm trọng áp bách, núi cao khí thế vạn trượng.

Thánh sơn cũng không có cảnh đẹp, mạn sơn quái thạch lờm chờm, cỗ mộc che trời, như là một nơi mới được khai hoá.

Giáo hoàng phi thân hạ xuống giữa sườn núi đứng trước hắc thạch động còn chưa lên tiếng, thì bên trong đã truyền ra một tiếng già nua thờ dài, ngay sau đó Đại trưởng lão đã nhiều năm thoái ẩn hưởng hần bí mật truyện thanh nói: "Người cái gì cũng đừng có hỏi, chỉ nghe ta nói một chút là được."

"Hảo!" Đại trưởng lão mặt ngữ hưởng bên tai giáo hoàng: "Năm đó, lão quang minh thần từng liên hợp đông thổ Thiên Ma, đại chiến với một người siêu cấp cường đại biết là khó có thể tồn tại được.

Hắn biết dữ nhiều lành ít.

Trước khi đi, từng lưu lại nhất kiện cấm kỵ thánh vật do giáo hội chúng ta bảo tồn, dặn dò lúc ấy do nhiều đời Đại trưởng lão tương truyền với nhau.

Bí mật thủ hộ, vạn vạn lần không thể để cho thiên giới biết được.

Vì bảo vệ cho bí mật đó, đến cả giáo hoàng cũng không biết được.

Bây giờ mười tám tầng địa ngục đại loạn, sợ rằng chỉ có cấm kỵ thánh vật ấy, có lẽ mới có thể tạo được tác dụng. Giáo hoàng đã rõ ràng, trực tiếp hỏi: "Vật ấy ở nơi nào? Như thế nào để lấy ra?" "Tựa như tại đây vị trí trung tâm của tọa thánh sơn, ta đã để cho tất cả ẩn tu nhân viên tại thánh sơn lui lại rồi, người có thể lợi dụng ma pháp mà lấy ra.

Ta ở chỗ này sẽ viện trợ người một tí lực."

"Hảo!" Giáo hoàng không có hỏi nhiều, hẳn biết Đại trưởng lão trịnh trọng như thế là muốn hẳn tự mình tiến đến động thủ, khẳng định đây không phải sự tình dễ dàng.

"Thì không liệt biến!" Giáo hoàng một tiếng hét lớn, chung quanh hẳn không gian phẳng phát như bị vặn vẹo, thánh khiết quang ba như nước rất nhanh hướng bên trong sơn động bắt đầu khởi động đi.

"Oanh,, Oanh "..... Thiên diêu địa động, thánh sơn bên trong truyền đến trận trận nổ mạnh tiếng vang, cả tòa thánh sơn đều liệt mở, phẳng phát tùy thời có thể sụp đổ.

Nhất kiện cổ phác thạch hạp xuất hiện tại trong tay giáo hoàng, hẳn rất nhanh mở.

Chỉ thấy bên trong có gần một chỉ cốt, cũng không biết tồn tại đã bao nhiêu năm, tựa hồ bị phong hóa, mặt trước đã có rất nhiều thật nhỏ phong động, chính tiết chỉ cốt rất nhẹ rất nhẹ, như là chỉ cốt của một người thường hồi ngõ ngang dùng sức thử sờ, sợ rằng nó sẽ hoá thành mảnh vụn.

" Cái này..... "Giáo hoàng có chút ngần ngại, hẳn thật sự không có tưởng tượng được, lão quang minh thần bí mật truyện thừa cấm kỵ thánh vật, là như thế này một chỉ cốt không hoàn chỉnh.

" Oanh "Thánh sơn đổ sụp, Đại trưởng lão tại loạn thạch vọt đến, đôi chân đã bị mất đi, còn lại nửa thân thể thoát nhìn huyết nhục mơ hồ, rất hiển nhiên do hẳn trợ giúp giáo hoàng hoạch thủ thánh vật đã gặp đại nạn.

Đại trưởng lão khẩu niệm chú ngữ, tự trị liệu một chút, liền lớn tiếng hô: "Còn không mau đi!" Giáo hoàng thoáng do dự, rồi sau đó phóng lên cao, khi hần phi thân đến quang minh thần điện thì, mười tám tầng địa ngục ma khí phát ra ngập trời, khắp thánh thành đều đã lâm vào trong bóng tối, cảnh tượng mạt nhật như đang tiến đến.

Bên trong thành cư dân kêu la, lung tung không chịu nổi, phụ nữ trẻ con già trẻ thẳng hướng ngoài thành bỏ chạy.

Giờ phút này trên viễn không, nhãn tuyến bí ẩn nhìn thấy hết thấy cảnh tượng, quang minh thần điện dị động, làm cho hần một cự đạo cao thủ cũng bất an.

Giáo hoàng có chút hoài nghi cái thánh vật này, hần cho rằng chân phẩm có thể sớm di rời, nhưng giờ phút này, hần mặc dù không thể nào tin tưởng chỉ cốt lăm nhưng cũng hết cách, cũng chỉ có một biện pháp, chỉ có thể cùng chết hoặc là sống.

Trong miệng hần niệm động chú ngữ, không gian ma pháp thác loạn phát ra, chỉ cốt bàn địa thánh khiết quang huy như nước bao vây xuống trung tâm thần điện. Song, lại tạo thành siêu hiệu quả ra ngoài tưởng tượng của giáo hoàng! Trong phút chốc, thanh âm ma khiếu đột nhiên dừng lại! Tựa như một đám người đang rống lớn, đột nhiên bị người ta cắt đứt yết hầu, thiên địa trong nháy mắt an tĩnh, im lặng.

sát na tử khí! Ngập trời ma khí dần dần biến mất, thánh thành bên trong mọi người bỏ chạy đã ngừng lại, quang minh lại bao phủ cả tòa thành thị, tất cả mọi người vừa như trải qua một cỗ kiếp hậu dư cảm giác.

Ma oa, thần thú kỳ lân, cùng với giáo hoàng những người này, đều rõ ràng cảm giác được một cỗ vô hình uy áp, một cỗ lực lượng đáng sợ uy nghiêm tự thần điện hướng dưới đất hạo đặng phát ra.

Hơn thế, mười tám tầng địa ngục hoàn toàn an tĩnh, im lặng, trước mười tầng địa ngục những người này thậm chí phát ra thanh âm hoảng sợ.

Tĩnh lặng cục diện bị đánh vỡ, mọi người tại thánh thành lại hoan hô,

mười tám tầng địa ngục truyền ra yếu ớt, mỏng manh tê hồng.

Giáo hoàng mờ hôi lạnh tẩm thấu khắp thân, một thánh vật được lão quang minh thần trần trọng bảo tồn, tịnh truyện thừa chỉ cốt, thể nhưng hóa giải được vấn đề to lớn khó xử, hấn ngây dại..... lúc này đây phong ba, trơ mắt ra xem, khắp cả Nhân Gian Giới, thiên giới, tựa hồ đây là một sự kiện kinh thiên động địa không có gì so sánh, nhưng cái gì cũng có ý nghĩa của nó cả, cùng với kì tích tạo thành thì hậu quả của nó cũng thật lớn vô cùng, nếu có người tường tận thư tả lịch sử, ma oa, thần thú kỳ lân, giáo hoàng, một nửa chích thanh oa đẳng kỉ người vật chú nhất định phải bị đề thượng một bút.(đoạn này khó hiểu qué mọi người tự nghĩ nhé)

Một tiết chỉ cốt nho nhỏ đã trấn áp mười tám tầng địa vực, Nhân Gian Giới tựa hồ lại bình tĩnh trở lại, bất quá, không lại ai cũng không có nghe được thần điện địa cơ ở dưới, nhẹ nhàng phiêu đẳng xuất một câu yếu ớt, mỏng manh nói ngữ: "Do ma mà chết..... do ma mà sanh....." Giờ phút này, vĩnh hằng rùng rậm tại vị trí trong không gian kỳ dị, đang phát sinh một ít sự tình mà ngoại giới khó có thể tưởng tượng được.

Trần ma thạch màu đen tiến vào vị trí trung tâm thần ma lăng viên, nó thoạt nhìn trông rất giống một tấm bia mộ, trên mặt trước lại có vương một ít máu, nhìn rất là tà dị, như là một tấm bia vương! Khắp thần ma lăng viên do bởi vì nó đã đến, nên tử khí bắt đầu lan toả ra, tựa trần ma thạch thượng hạ đẳng xuất ra tử khí chi nùng, chi liệt, tựa hồ còn muốn vượt qua cả tử khí ở thần ma lăng viên, những cách tay cốt trảo cứng ngắc bắt đầu dị động chậm rãi hướng vào bên trong phần mộ thối lui. Chỉ một lát sau, tất cả ba xuất ở phần mộ của thần ma thi thể, đều lui về dưới đất, thần ma mộ đã đổ sụp đều trong nháy mắt hợp lại, do một cỗ lực lượng thần bí đã làm cho những bia mộ đổ xuống từ từ dựng đứng lên.

Thần ma lăng viên biến thành tĩnh mịch lặng lẽ, hình như chưa từng phát sinh việc gì, bất quá tử khí lại không bình thường tí nào, nó khiến cho lòng người run sợ. Giờ phút này, ở phía xa xa tinh linh thánh nữ khải sắt lâm, long bảo bảo, rồng du côn cùng tiểu phượng hoàng cảm giác được một cỗ nan ngôn áp lực, bọn họ hít thở khó khăn, một cỗ sợ hãi tràn ngập phát ra trong long bọn họ, khiến bọn họ không tự chủ được phải lùi về phía sau, không ngừng rời xa thần

ma lẳng yên.

Thần nam bị ngọc như ý khuếch tán ra thánh khiết quang huy bao vây lấy thân thể, nên không có cảm thụ được áp lực, nhưng hắn vẫn như cũ vẫn cảm giác được tử vong ba động, một cỗ lực lượng chết chóc nguy hiểm tràn ngập trong trái tim hắn.

Hắn đứng yên ở bái tượng đài trên bầu trời, cách trăm trượng xa, yên lặng nhìn phía dưới. Hắn phát giác tự thể giới bên ngoài bay tới trấn ma thạch cùng bái tượng đài tựa hồ giằng co, tựa hồ như hai kẻ thù đối lập nhau! Một cỗ cảm giác bất an phát ra trong lòng, thần nam khổng chế thân thể, muốn rời xa khu vực này.

Thánh khiết quang huy mặc dù bao quanh hắn, nhưng hắn cảm giác vẫn như cũ có thể khổng chế thân thể, hắn rất nhanh hướng tới viễn không bay đi.

Một sát na thần nam bay về phía nam thì, bái tượng đài đột nhiên động, nó tại tầng không bay vòng quanh trấn ma thạch, bắt đầu không ngừng xoay tròn.

Lúc này trấn ma thạch cũng không còn tĩnh lặng, vết máu trên bề mặt trấn ma thạch càng thêm chói mắt, càng thêm diễm lệ, thấu phát ra trận trận quang mang tà dị.

Rồi sau đó từng đạo vết máu bắt đầu chảy xuôi trên bề mặt khối ma thạch cao lớn, một nửa khối hắc thạch đã nhiễm tinh hồng huyết thủy...

Chương 131

Thần bí chủ nhân

Thần Nam đứng trên không ở ngoài xa cả kinh, Bái Tướng đài xoay chuyển càng lúc càng nhanh, sau cùng thành một dải hắc ảnh cực lớn quấn quít Trấn Ma thạch, khí tức bức bối tỏa khắp không gian.

Giọt máu tà dị từ Trấn Ma thạch nhỏ ra chậm chậm rơi xuống đất, thoáng chốc, cả tấm bia vốn đen đúa liền chuyển thành đỏ lòm như huyết bi.

"Gừ."

Không hiểu có phải nhầm lẫn không mà Thần Nam nghe thấy tiếng gầm khùng khiếp từ Bái Tướng đài truyền ra, sau đó thạch đài đập vào Trấn Ma thạch.

"Soạt."

Một làn sóng máu bốc lên ngút trời.

Trấn Ma thạch phun ra sóng máu hướng lên không nghênh đón Bái Tướng đài.

Quả thật khiến người ta khó tin, rõ ràng đây là Thần Ma lăng viên từ thời viên cổ, không hề có thêm cảnh vật gì khác mà Trấn Ma thạch đột nhiên phun ra được sóng máu rợp trời, thật tà dị vô cùng. Bên dưới Trấn Ma thạch khoảng ba trượng vẫn tử khí trầm trầm, nhưng từ độ cao đó trở đi lại là vô biên huyết hải, trên nữa là Bái Tướng đài. Huyết hải nằm giữa Bái Tướng đài và Trấn Ma thạch xuất hiện quá ư đột ngột.

Bái Tướng đài tuyệt không lao vào huyết hải và dừng lại ở phía trên, liên tục quay tròn, toan phá tan vùng biển máu cách li để lao xuống. Bất quá, sau cùng nó dừng lại trên cao, hai đạo huyết hồng đại bi vừa hạ sát viễn cổ đại thần mười hai cánh lại xuất hiện.

"Ưc vạn sinh linh là binh sĩ, bách vạn thần ma là tướng quân!"

Hai câu này xuất hiện trên không, sau cùng giao nhau thành hình chữ X, phát ra huyết quang vô tận, cứ thế ấn xuống sóng máu và Trấn Ma thạch ở phía dưới.

"Âm."

Sóng máu ngút trời cơ hồ bị đánh tan, bốc hơi bay mất, màu đỏ rực dần tan làm lộ ra Trấn Ma thạch sừng sững như bi vương ở bên dưới.

Nhưng lúc đó Trấn Ma thạch lại xuất hiện biến hóa cực kỳ dị thường, màu máu phủ kín bốn phía tấm bia phân biệt ánh xạ ra bốn đại tự đồ lòm: tuyệt, diệt, sát, phong!

Bốn chữ này từ bốn phía ánh xạ lên không, sau đó va chạm với hai hàng chữ giao nhau đang ấn xuống.

"Choang, choang."

Tiếng choang choảng chấn động màng tai vang lên, đương nhiên đó là những âm thanh tử vong.

Thần Nam há hốc mồm, Bái Tướng đài và Trấn Ma thạch lại ánh xạ ra tuyệt sát tử quang, quả nhiên chúng có cùng bản chất.

Hai vật chết như vậy lại có đấu pháp thành ra trận chiến không giống như đang diễn ra giữa hai tử vật mà tương tự hai người đang so kè nhau.

Lẽ nào có người đang khống chế tất cả? Trong lòng Thần Nam rúng động dữ dội, nếu vậy, người đứng say này phải vô cùng đáng sợ! Một vật trong thoáng chốc hủy diệt thi thể viễn cổ đại thần, một vật vừa xuất hiện đã lập tức trấn trụ mọi thần ma định làm loạn trong Thần Ma lăng viên, quả không thể tin nổi. Nếu chúng còn có người khống chế, không phải còn đáng sợ hơn nữa sao.

Cùng lúc, ngọc như ý trước ngực hấn nóng bừng, tiếng quát khe khẽ vang lên: "Hừ, cuối cùng vẫn không nén được sao, ta ra đùa một phen."

Tức thì Thần Nam thấy đại sự không ổn, giọng nói của nữ tử trong ngọc như ý vừa cất lên, thân thể hắn không còn theo không chế, sức mạnh thánh khiến tràn khắp thể nội, làm chủ thân thể hắn, nhanh chóng hướng về phía Bái Tướng đài và Trấn Ma thạch.

"Ta @#T%yT\$\$#....." Hắn hận không thể mở mồm ra chửi. Nữ tử trong ngọc như ý khiến hắn điên tiết, lại không chế thân thể hắn đấu với hai đại hung khí có thể diệt thần, trấn ma, quả khiến hắn phát cuồng, mà đáng thương ở chỗ không thể nói ra nửa lời, chỉ như một người qua đường, trở mắt nhìn hành vi của chính thân thể mình.

Thần Nam bắt lực nhìn hai tay liên tục thực hiện động tác, tay trái thành quyền phá toái hư không, kéo hai đại hung khí nhanh chóng lao tới, tay phải thành chưởng liên tục vẽ vòng tròn, dấy lên từng đạo sức mạnh hùng hậu.

Tất cả xảy ra trong chớp mắt, hai đại hung khí bị hắn kéo vào không gian đã nứt toác, phẳng phất tiến vào một vùng thiên địa khác, không gian vỡ toang ra nhanh chóng nuốt gọn cả hai hung khí.

Nhưng chỉ một sát na, hư không yên ả lại nứt toác, Bái Tướng đài và Trấn Ma thạch xông ra, lao bổ vào hắn.

"Đáng chết!" Hắn chỉ biết mắng thảm, vạn vạn lần không ngờ hai đại hung khí lại hành động thế.

Hắn liên tục duỗi thân thể, xuất ra từng đạo chưởng lực mạnh đến mức không tin nổi, quần quít với Bái Tướng đài và Trấn Ma thạch.

Cùng lúc, ngọc như ý trước ngực đột nhiên lấp lóe, sau cùng một vũng xoáy xuất hiện, càng lúc càng lớn, nhanh chóng quay tròn, hai đại hung khí giống như bị hút vào, cơ hồ lại bị nuốt gọn.

Thần Nam lạnh người, không ngờ nữ tử trong ngọc như ý mạnh đến thế, toan thanh toán cả Bái Tướng đài với Trấn Ma thạch, quả nhiên kinh nhân.

"Hừ."

Một tiếng hừ lạnh đột ngột vang lên trong phiến không gian kỳ dị khiến linh hồn Thần Nam run lên, một vùng hoàng vụ mênh mang đột nhiên xuất hiện trên tầng không Thần Ma lăng viên, cự ly không đầy trăm trượng, trong vùng sương khói có hai điểm thanh quang tà dị đến đáng sợ, lạnh lùng nhìn hần.

Bằng cảm giác, hần nhận ra, đó là một đôi mắt! Bất kể là người, yêu ma hay thần thú, đó tuyệt đối là mắt của sinh vật có dao động sinh mệnh cực mạnh.

Trong Thần Ma lăng viên, trừ hần và Khải Sát Lâm, con rồng du côn, Tiểu Phượng Hoàng, Long Bảo Bảo, cuối cùng lại có thêm một sinh vật.

Đó thật ra là ai?

Trong lúc hần kinh ngạc, Bái Tướng đài đột nhiên phá vây, quay tít lao về phía dưới dải hoàng vụ, chủ nhân đôi mắt tựa hồ đứng trên Bái Tướng đài, hai điểm thanh quang chấn nhiếp tâm phách.

Nhân vật thần bí xuất hiện, Bái Tướng đài liền bị thu về, ngọc như ý cũng không thanh toán Trấn Ma thạch, mặc nó đột vây bay lên đứng yên lặng ngoài tầng không xa xa.

"Cuối cùng người không cam chịu được." Nữ tử trong ngọc như ý khẽ thở dài, giọng nói vang lên như tiếng sấm, vang bên tai Thần Nam! Lẽ nào người đến là chủ nhân chân chính của Bái Tướng đài? Là người lập ra phiến không gian kì dị này? Thần Ma lăng viên có liên quan đến ý?

Lòng hần dao động kịch liệt, cảm giác đó tuyệt đối là một siêu cấp đại nhân vật, rất có thể là người tham dự vào đại cục từ vạn năm trước ở Thần Ma lăng viên.

"Hừ."

Trong làn hoàng vụ mênh mang, chủ nhân hai điểm thanh quang vẫn lạnh lùng hừ lên, bất quá âm thanh đó suýt nữa khiến Thần Nam hôn mê.

"Àm."

Tiếng nổ vang lên động trời, hoàng vụ tản ra, hai điểm thanh quang tan đi, không gian hắc đứng tan nát. Một vùng không gian hư vô rộng lớn xuất hiện trước mắt, ngàn vạn vì sao sáng lấp lánh trong đó, một tấm thái cực đồ treo lơ lửng đang chậm chậm chuyển động...

Chương 132

Người bày thế cuộc

Thần Nam sửng sốt, không biết nơi đây thật ra là thế giới gì, vì sao thần bí nhân lại bị khốn ở đây. Cùng lúc, hắn nghe thấy tiếng gió, được thánh khiết quang huy của ngọc như ý bao phủ, hắn hạ xuống, bên tai chỉ có tiếng gió vù vù.

Mặt đất phía dưới vô cùng rộng lớn, không nhìn thấy điểm tận đầu, khắp nơi toàn một màu lam, tốc độ đáp xuống cực nhanh, núi sông bên dưới càng lúc càng hiện ra rõ ràng.

Thân hình hắn được ngọc như ý chủ đạo, dừng lại đứng thẳng trên mặt đất, lặng lẽ quan sát tình cảnh chung quanh. Đó là một vùng đất chưa được khai hóa, núi non nối nhau, sơn nhai quái thạch điệp trùng, những vách đá dựng đứng cao vạn trượng, cổ thụ rợp bóng che kín mọi đỉnh núi, tiếng thú gầm chấn động màng tai, từng con quái điều khổng lồ lướt ngang qua vòm không.

Một thế giới kỳ dị, mọi thứ đều lạ lẫm.

Ngẩng đầu lên, sao sớm vô tận đang sáng soi, một thái cực đồ cực lớn treo lơ lửng trên không, không có mặt trời nhưng nhờ ánh sao nên nơi đây vẫn sáng rực như ban ngày.

Thần Nam hơi ngần ra, nơi đây tuyệt không phải Vĩnh hằng sâm lâm hay nhân gian giới, càng không phải tiên giới khiến hắn mơ hồ. Trong truyền thuyết có lục đạo, phải chăng hắn vô tình đến được một thế giới trong lục đạo? Hắn ngẫm đánh giá, lòng đầy mê hoặc.

"Lẽ nào người cho rằng thế này sẽ làm khó được ta?" Nữ tử trong ngọc như ý lại phát ra âm thanh, tuy lạnh lẽo nhưng vẫn vô cùng trong trẻo, vui tai.

Nhưng vùng không gian rộng lớn này không có ai đáp lại, Bái Tướng dài và thần bí nhân hình như đã mất bóng, Trấn Ma thạch đáng sợ từ lúc tiến vào thảng hiện mấy lần rồi không còn thấy đâu.

Thần Nam dùng thần thức đẩy vào ngực, hắn muốn giao lưu với nữ tử trong đó, ngộ hầu tìm ra câu trả lời cho những vấn đề bức thiết.

Hình như nữ tử biết được ý nghĩ của hắn, thở dài nói: "Có những việc không biết lại tốt hơn, nhưng nhiều người không chịu hiểu, lặn lội cả đời theo đuổi rồi cuối cùng không thoát khỏi cảnh trầm tịch tại Thần Ma lăng viên. Có những việc đã bắt đầu rồi sẽ không thể kết thúc, những người có tư cách tham dự vở kịch thật ra đang đùa với sinh mệnh chính mình, giẫm chân vào không thể rút ra, cho đến tận khi vở kịch kết thúc."

Mấy câu đột ngột cất lên khiến Thần Nam ngây người, nhưng hắn cũng biết thêm được một điều: hiện tại mình chưa đủ tư cách hiểu chân tướng sự việc, e rằng khắp thế gian, người đủ tư cách đó không nhiều.

Nữ tử trong ngọc như ý hình như lắm bả, lời lẽ lại khiến hắn vạn phần chán kinh: "Đời người như đánh cờ, thiên địa bất quá là một ván cờ lớn, chúng sinh đều là những con cờ trong đó, ta không may thất bại trong phút chót nhưng rồi lại ta vẫn có đủ thực lực chơi một ván, ta sẽ trở lại..." Càng nói giọng nàng ta càng lớn, sau cùng trở thành tiếng sấm từ chín tầng trời ầm ầm rung động vùng không gian.

"Ta sẽ trở lại..." Thanh âm vang vọng cao vút, cơ hồ vang khắp tam giới lục đạo.

Thần Nam thật không hiểu nàng ta là nhân vật chí tôn trong trời đất hay là kẻ ngốc. Hiển nhiên nàng là một trong những người mạnh nhất thiên hạ nhưng xa xưa từng suýt nữa hồn phi phách tán, linh thức tịch diệt, còn may là cuối cùng cũng quay lại.

"Gầm trời này quả nhiên có kẻ thao túng, có nhân thượng nhân đủ khả năng chúa tể vận mệnh người khác." Thần Nam thảm than.

Cùng lúc, trên không phía xa, ma khí ào ào lao tới thật nhanh, Bái Tướng đài lại xuất hiện. Trên bèn mặt thần bí nhân phủ một lớp hoàng vụ mênh mang, hai điểm thanh quang sáng chói đang lạnh lùng rơi vào hắn, thoáng chốc còn cách hắn không đầy trăm trượng, rồi đứng bất động trên không.

Thần Nam dùng thân thức hỏi nữ tử trong ngọc như ý: "Hắn là một trong những người đánh cờ của thiên hạ sao"

"Không sai, hơn nữa đây là nội thiên địa của hắn."

Nghe nàng ta khẳng định, trong lòng Thần Nam bừng lên lửa giận, nhìn lên thái cực đồ treo lơ lửng, quy tít trên không trung, nó và hình Thái Cực Thần Ma đồ trong thân thể hắn giống hệt, rất dễ khiến người ta liên tưởng hai hình với nhau.

Nữ tử trong ngọc như ý tựa hồ cảm ứng thấy niềm phẫn nộ của hắn, giao lại quyền khống chế thể thể cho hắn nhưng không thu lại thánh khiết chi lực đã lưu trong thân thể hắn.

Thần Nam phát giác thân thể lại thuộc quyền khống chế, tức thì lướt về phía thần bí nhân trên Bái Tượng đài quát vang: "Lão quái vật đáng chết, cuối cùng ta cũng biết người là kẻ khống chế tất cả. Là người bày ra ván cờ ở Thần Ma lăng viên. Nói ngay, người định thế nào, hai quang cầu trong thân thể ta rút cuộc là gì, hiện tại người có muốn thu hồi lại không? Người có biết phụ thân ta? Hai người có giao dịch gì không?"

Sự tình đã đến nước này, hắn có cảm giác, không thể dùng lẽ thường suy đoán thực lực của phụ thân, ông có khả năng biết được hắn sẽ sống lại từ Thần Ma lăng viên, rất có thể cũng có liên hệ với nhân vật thần bí đang đạo diễn một loạt sự kiện này.

Hắn có cảm giác phẫn nộ, không muốn bị người ta khống chế tất cả.

"Hắc hắc... ván cờ này có ý nghĩa thật. Đến đi, ta và người đều có phần ở trong nhau." Đây là lần thứ nhất thần bí nhân mở miệng, thanh âm chói tai, nghe như tiếng đao mài vào đá.

Thần Nam cực ghét tư thái tự tin "mọi vật thế gian trong tay ta" của đối thủ, thật sự muốn đánh cho đối thủ no đòn.

"Người, chẳng qua chỉ là một con cờ, kẻ được chọn như người là có phúc khí, trong số chúng sinh có mặt trên đời, không biết bao nhiêu kẻ không có phúc phần đó đâu." Thần bí nhân vẫn lạnh lùng đáp.

Nếu Thần Nam mà có thực lực, nhất định bây giờ sẽ tung một cước đá chết đối thủ nhưng hắn biết mình không thể đánh lại đối phương nhưng mồm miệng thì bùng nổ.

"Con mẹ ngươi đang đánh rắm cái gì!"

Chỉ có mấy chữ đơn giản lại khiến đích thần bí nhân ẩn mình trong lớp hoàng vụ ngăn người, sau cùng hiển hiện ra một nhân hình, cơn giận khiến y rung động kịch liệt, suýt nữa rớt xuống.

Ngọc như ý trên ngực Thần Nam cũng rung động, loáng thoáng nghe như có tiếng cười cố nén không để bật ra, sau cùng tiếng cười giòn tan cũng vang lên.

"Ha ha..." Tiếng cười trong vắt như tiếng chuông bạc vang khắp đất trời.

Tiếp đó giọng nữ tử trong ngọc như ý vang lên: "Miệt thị kiểu đó với chúa tể như hắn quả là đả kích lớn nhất, ngươi không muốn dấn thêm một bước, nói thêm mấy câu ắt khiến hắn đau hơn bị đánh một trận nên thân."

Nàng ta vừa nói vừa cười, y hết một tiểu hồ li dạy người ta làm việc ác, ngữ khí có phần tinh ranh.

"Muốn, đương nhiên muốn, ta hận không thể lập tức đánh hắn thành trư đầu yêu!"

"Được, ta tạm thời phong tỏa sức mạnh của hắn, nhưng thành công đến đâu phụ thuộc vào kĩ xảo của ngươi! Phải cho lão tặc biết thiên ngoại hữu thiên, trên thái cổ còn có thái cổ hồng hoang!" Nàng ta đột nhiên quát lớn: "Nghịch loạn âm dương, Hư quy hỗn độn, Thái cổ phong ma chú! Hồng hoang phong ma ấn!"

Trên tầng không của thế giới lý dị đột nhiên xuất hiện vô số chữ "chú" và "ấn", nhanh chóng phủ lấy Bái Tướng đài. Hào quang thánh khiết từ hai loại chữ trên vây chặt lấy.

Hào quang lóe sáng, Thần Nam phát giác hắn lại bị nữ tử trong ngọc như ý khống chế, lao thẳng vào vùng ấn tụ, đến gần thần bí nhân,

lần đầu tiên nhìn dung mạo y.

"Sức mạnh của ta và hắn đã trung hòa nhau, mau đánh hắn thành trư đầu yêu!" Giọng nữ tử trong ngọc như ý vang lên.

Chương 133

Đá chó ba trăm cước

Hoàng vụ mênh mang, dung mạo thần bí nhân hất vào mắt Thần Nam, cuối cùng bức màn thần bí cũng được vén lên. Mái tóc y đỏ rực như máu, đỏ đến chói mắt, nhìn mà kinh hoàng, nhưng khuôn mặt lại cực kỳ già nua, nếp nhăn chất chồng, quắt lại như trái chanh héo.

Trong hốc mắt thẩm sâu là ánh mắt màu lục lạnh lùng đáng sợ hơn cả mắt dã thú, thân hình cao gầy như cây trúc khô, làn da xám dẹt, thoát nhìn như được đắp lên khô lâu, xứng đáng với danh xưng lớp da đắp trên xương khô, khiến y trông như quỷ sống từ địa ngục mò lên.

Thần Nam được nữ tử trong ngọc như ý trợ lực, lướt vào giữa "chú" và "án", cách thần bí nhân không đầy mười trượng.

Ánh nhìn xanh lè lạnh lẽo rọi vào Thần Nam, thần bí nhân chăm chú nhìn hấn với vẻ lạnh tanh, như dã thú nhìn mồi, suýt nữa khiến hấn gục xuống, tinh thần rời rã.

Đương nhiên nhìn từ góc độ tu luyện, Thần Nam kém quá xa, đối phương mới tùy ý liếc mắt đã khiến tinh thần hấn suýt suy sụp, đủ thấy vị "bố cục giả" trong truyền thuyết này tu vi biến thái cỡ nào, thật không thể suy đoán hay lí giải nổi.

"Nhân loại nhỏ nhoi kia, người tưởng có nữ nhân đó chống lưng thì ta không làm gì được người sao? Trong mắt ta người chỉ là loại tiểu xú trùng, tìm đâu chả được kẻ thay vị trí của người trong ván cờ này." Thần bí bố cục nhân buông lời lạnh lùng, vẫn nhìn Thần Nam với ánh mắt băng giá.

"Chết tiệt, người không phải người sao? Dám coi thường con người như vậy, người thật ra là giống gì?" Thần Nam nghiến răng, cố chịu lại áp lực tinh thần cực nặng, không để sa vào cảnh cuồng loạn.

"Hừ, hừ" Thần bí bố cục nhân hừ lạnh liên mồm, vẫn đáp với vẻ lạnh lùng: "Không cần ra vẻ, chủng tộc nhược tiểu mà định đứng trên đầu

ta sao, ta từ lâu đã không còn thuộc phạm trù nhân loại nữa, mà là đỉnh cao nhất của kim tự tháp, trong vùng thiên địa cao cao tại thượng của ta, con tiểu trùng như ngươi phải chịu cho ta nô dịch, ngươi không đáng là một hạt bụi."

Thần bí bố cục nhân quả thực không có mấy may tình cảm của nhân loại, nhìn Thần Nam lạnh lùng như ánh nhìn của động vật.

Thần Nam cơ hồ phát cuồng, loại kì thị lạnh nhạt này quả là một dạng miệt thị xuất phát từ cốt tủy, bố cục nhân này thật đáng chết, một con người như hắn làm sao chịu nổi vũ nhục cỡ đó.

"Ngươi đã miệt thị nhân loại như vậy, sao còn giữ dáng vẻ con người, biến thành heo chó có tốt hơn không?" Thần Nam trả đòn.

Nhưng thần bí bố cục giả không hề phát tác, giọng nói lạnh như nước đá: "Hừ, một cái túi da hôi thối với ta chẳng nghĩ lý gì, dù ta có chuyển đổi bản thể thành heo chó thì vẫn là người nắm trong tay vùng thiên địa này, vẫn là kẻ vô thượng chí tôn cao cao tại thượng, trong mắt ta ngươi vĩnh viễn là một con xú trùng."

"Hừ, quả nhiên không hoàn toàn coi mình là một con người mà chỉ là một con chó điên. Với loại chó điên này, ta không cần nóng giận, không lẽ bị chó cắn thì cắn lại sao?" Thần Nam gắng gượng chống cự, chặt vật cắt lời. Hắn quyết chơi với thần bí bố cục nhân đến cùng nhưng tinh thần đang suy sụp dần, dưới áp lực hùng hồn của đối phương, lúc nào cũng có thể sụp đổ. Thực lực hai bên cách nhau quá xa, đó là sự thật không thể cải biến.

Thần bí bố cục giả hình như không để tâm đến "chú" và "ấn" phía ngoài, lạnh lùng nói với Thần Nam: "Hôm nay ta sẽ thử Thái cổ phong ma chú và Hồng hoang phong ma ấn của nữ nhân đó nhưng trước hết ta phải xử lý tên tiểu xú trùng ngươi, quyết hủy diệt con cò này vậy."

Nói đoạn y bắn ra hai đạo thanh quang âm u, hóa thành mũi nhọn như kiếm bén xạ vào Thần Nam.

Hắn tuy đang gục ngã nhưng đối diện với tử vong uy hiếp bèn lộ ra phản ứng bản năng. Nội thiên địa nhanh chóng mở ra, luồng thanh

quang bị vây phủ, hai mảnh cổ thuẫn chặn tại lối vào, định địa thần thụ cũng bật lên, chặn trước mặt hắn.

"Choang, choang."

Hai tiếng nổ long màng tai vang lên, hai đạo thanh quang đập vào cổ thuẫn, nhưng lần này thần bí cổ thuẫn không thể hấp thu hết năng lượng của đối thủ như những lần trước mà bị hất bay đi.

Hai đạo ánh sáng sắc lẹm xạ vào định địa thần thụ, "soạt, soạt", tiếng xé gió vang lên, thần thụ rung động, thần mang màu lục tràn ra, che lấp thanh quang nhưng lần này dải ánh sáng quá hung mãnh, xuyên qua thần quang, lao vút tới.

Dù những thánh vật hãn thế như thần bí cổ thuẫn và định địa thần thụ nhưng không có cao thủ tuyệt đỉnh chế ngự cũng khó lòng phát huy hữu hiệu uy lực vốn có, thành ra không chống nổi đòn đánh của thần bí bố cục giả cao thâm khó dò kia.

Nhưng lúc đó, nữ tử trong ngọc như ý hình như cũng bố trí xong xuôi Thái cổ phong ma chú và Hồng hoang phong ma ấn, ngọc như ý trước ngực hắn phát ra hào quang chói lòa, rồi một cánh tay trắng muốt như bạch ngọc đột nhiên thò ra, cảnh tượng quá ư quý dị, ngực hắn cơ hồ mọc ra thêm một cánh tay.

Nhưng cánh tay này không tương xứng chút nào với tay hắn mà phát ra hào quang mờ mờ, xứng đáng hoàn mỹ đến cực điểm, mềm mại mà bóng mượt, nuột nà như tuyết, quả là cánh tay trân quý.

Cánh tay ngọc khẽ nhấc lên, chộp lấy hai đạo thanh quang, một đòn kinh thiên bị hóa thành điểm điểm quang mang rồi tiêu tán, xứng đáng với bốn chữ: khiến người kinh hãi.

Lần đầu tiên Thần Nam được thấy một phần thân thể của nữ tử trong ngọc như ý, tuy chỉ lộ ra một cánh tay ngọc nhưng cũng toát lên mỹ lực vô tận, đủ khiến một nam nhân phát cuồng.

"Hừ."

Bên ngoài nội thiên địa của Thần Nam, thần bí bố cục nhân đứng

trên Bái Tướng đài lạnh lùng hừ lên rồi nói: "Để xem Phong ma chú và Phong ma ấn làm gì được ta."

Từ ngực thò ra một cánh tay, đương nhiên Thần Nam không thoải mái, nhưng nghĩ đến việc đổi phương cứu mình một mạng, hấn không tiện phát tác.

Cùng lúc, lời nữ tử ngọc như ý lại vang lên trong ngực hấn: "Chuẩn bị đánh hấn, trong ba phân thời gian tới ta sẽ dùng tuyệt đối lĩnh vực trói chặt hấn, ta không thể làm gì nhưng hấn cũng vậy, chờ xem biểu hiện của ngươi."

Thần Nam không đổi sắc, thì thàm đáp: "Được."

Cùng lúc thần bí bố cục nhân đột nhiên biến sắc: "Ngươi giờ trò gì, đây không phải là Phong ma ấn và Phong ma chú! Ta..." Lúc y phát giác mình không thể động đậy, Thần Nam đã từ trong nội thiên địa lao ra, iệng quát lớn: "Đá chó ba trăm cước."

Chương 134

Giúp người thành Phật

Thần Nam lướt tới trước mặt thần bí bố cục giả, song cước liên hoàn đá ra.

"Bịch, bịch..."

Trong một sát na hấn tung liên hơn ba chục cước, tất cả đều trúng ngực đối phương.

Gương mặt nhăn nhúm của thần bí bố cục giả biến thành xám xịt như gan lợn, bất quá đó không phải vì đau, người đau là Thần Nam, lồng ngực bố cục giả quá cứng, như một lớp thép khiến hai chân hấn suýt gãy. Nhưng mặt đối phương vẫn xám như tro tàn vì giận giữ, niềm tự hào của bậc chúa tể đã bị con tiểu trùng kia giẫm đạp, thật khiến y hận đến đỉnh điểm, ánh mắt sáng rực nổi hổ thẹn xen lẫn giận dữ âm u.

Thần Nam nhíu mày vì đau suýt nữa gào lên, hấn tuy đá trúng khá nhiều cước lên ngực đối thủ nhưng không mảy may lay động, liền hiểu rằng tu vi của mình kém quá xa, đối phương cơ hồ là kim cương bất hoại.

Thời gian cấp bách nên hấn triệu hoán ngay tử vong ma đao, bất quá lần này mấy ma ảnh sau lưng hấn không hiện lên, cả những cây vũ khí thần khí cũng mất tăm mất tích.

Chỉ có cây ma đao hóa thành thực chất phát ra tử vong khí tức dày đặc là lập lòe cạnh hấn, nắm lấy thật chắc trong tay, hiện tại hấn biết đó là "hồn" của Đại Long đao, uy lực cực mạnh, bèn chém ngay vào cổ thần bí bố cục giả.

"Choang."

Tử vong ma đao độc địa chém vào cổ đối thủ nhưng kết quả vẫn khiến y trợn trừng mắt, lưỡi ma đao sắc lẹm không chém nổi đầu đối phương khiến hấn có cảm giác vừa chém vào trụ sắt, không ảnh

hưởng gì địch thủ thì chớ, lực phản chấn cực mạnh khiến hồ khẩu hấn nứt toác, máu rỉ ra.

"Ta cho tiện nhân ngươi ném mùi!" Thần Nam vừa giận vừa xấu hổ, tu vi của hấn tại nhân gian giới cũng được coi là cao thủ nhưng đối diện với thần bí bố cục giả lại nhỏ nhoi như trẻ nít, người ta đứng yên cho hấn chém mà không làm gì được, thật khiến hấn nhục nhã. Đương nhiên thực lực của đối phương mạnh đến mức khiến hấn kinh hãi cùng cực.

"Khốn Thần chỉ!" Hấn bay lên cao, song thủ cùng vung ra, từng đạo hắc mang sắc bén như đoản kiếm từ mười đầu ngón tay xạ vào các nơi yếu hại của bố cục giả.

"Choang, choang, choang..."

Như đập vào sắt thép, bố cục giả vẫn đứng ngang nhiên, cười miệt thị với hấn, mộ đạo ý thực lạnh lùng vang lên trong lòng hấn: "Tiểu xí trùng, ngươi có bao giờ nghe thấy kiến cắn chết cự long chưa? Trong mắt ta ngươi bé xiu như hạt bụi, ta đứng im cho ngươi công kích đã sao? Căn bản không chạm được sợi lông của ta."

"Thông Thiên động địa ma công!"

Thần Nam lại tung một quyền đánh vào mũi thần bí bố cục giả, lại một tiếng "choang" vang lên, chiếc mũi lẽ ra bị một quyền cương mãnh đánh nát lại không hề hấn gì. Hấn xoa quyền đầu bông rớt, trong lòng thoáng thấy vô lực.

Bất quá hấn vung tay, "chát", tặng ngay cho bố cục giả một bạt tai, tiếng kêu giòn tan vang lên. Bố cục giả đang miệt thị nhìn hấn chợt sửng sốt, đoạn diên tiết gầm lên: "Tiểu tử, ngươi dám vả ta? Dám đánh vào mặt ta, vũ nhục chúa tể sao? Ta phải giết ngươi, nghiền nát ngươi ra."

"Bốp."

Thần Nam lại vả cho y một cái.

"Ha ha..."

Lúc đó nữ tử trong ngọc như ý cười vang, giọng nói rất dễ nghe: "Đúng rồi, ta bảo người vũ nhục hẳn chứ không được giết, so với hẳn, bị vũ nhục như thế còn khó chịu hơn là chết."

"Chết tiệt, tiện nhân người cùng tên tiểu cầu này dám vũ nhục ta như vậy, nhất định ta sẽ khiến các người hối hận đã sinh ra trên đời này." Bồ cục giả hưng hãn trừng mắt nhìn Thần Nam, hai mắt cơ hồ phun lửa, chưa bao giờ nghĩ mình lại bị nhục như thế. "Ôi, đại gia à, đã rơi vào tay ta mà còn hung hãn như vậy, hôm nay ta sẽ triệt để dập tắt tì khí của người. Để xem ai hơn ai." Thần Nam cũng nổi khùng, tay phải liên tục vung lên, liên tục vang lên những tiếng bập tai "bốp, bốp."

"Đại gia à! Người đúng là biến thái, da mặt dày quá đáng, tay ta đau rất rồi." Lời lẽ của hẳn cơ hồ giết người không thương mạng, thần bí bồ cục giả bị tát hơn chục cái nên thân, lại nghe thêm câu đó, gần như thổ huyết, gương mặt tái xám bị chọc giận thành màu tím bầm.

"Ồ, lão quỷ, tam dám chắc, nếu lột lớp da mặt người xuống làm giáp trụ, chắc chắn còn tốt hơn Huyền Vũ giáp bị đại danh đỉnh đỉnh, không ai phá nổi. Da mặt người dày thế này, đúng là trước chưa có một ai, sau cũng không có nốt, nhìn trời đất mệnh mang, một mình người là thế."

Hắn chưa nói xong, phát hiện trước trán bồ cục giả nổi lên từng sợi đen ngòm, chọc cho đối phương cơ hồ nổ tung óc, đồng thời khóe môi rỉ máu.

"Vớ vẩn, không phải sao, thật sự bị ta chọc giận thổ huyết à?" Thần Nam nói xong lại lật tay tát thật mạnh, tiếng "bốp" vang lên thật lớn.

Ý thức hung ác lại vang lên trong lòng hẳn: "Tiểu cầu, trong lòng ta, người không bằng cả xú trùng..."

Nghe thế, Thần Nam rút tay không tát nữa: "Lão cầu người cho rằng ta không bằng xú trùng trong lòng người."

Thần bí bồ cục giả bị chọc giận khiến khóe miệng rỉ máu, xấu hổ đến cực điểm: "Tiểu tử, cho người biết, nữ nhân đó không bảo hộ nổi

người, sau này người sẽ phải hối hận vì những gì đã làm, ta không giết người mà hành hạ gấp trăm ngàn lần."

"Đại gia người dám uy hiếp ta sao, ta ghét nhất, thống hận nhất kẻ nào dám nói vậy với ta."

Thần Nam toan động thủ tiếp, nữ tử trong ngọc như ý lại cười: "Ha ha...rất hay, nhưng thời gian nhanh lắm, Thần Nam người mau lui xa trăm trượng."

"A, thời gian nhanh thật, ta còn chưa bắt đầu, chưa thi triển phương pháp chân chính đối phó với lão quỷ này. Không thể duy trì thêm ba phân thời gian sao?"

"Nhưng thế này quá hao phí thánh lực, người không tưởng tượng được hao phí thế nào đâu, bất quá...ta rất thích nhìn cảnh tên giả dối, tự cao này bị giáo huấn, ta duy trì thêm hai phân thời gian nữa, người mau thi triển thủ đoạn cho ta xem." Nàng ta khác hẳn lúc trước, dung túng hẳn cực độ, tỏ ra đồng khí tương cầu.

"Ha ha, hay lắm! Lão xú trùng đáng chết có nghe thấy không?" Thần Nam lại quay lại, tung chân đá vào mông bố cục giả.

"Ta nói rồi sẽ tặng người chiêu 'đá chó ba trăm cước', tất nhiên phải thực hiện, ta đá, đá thật mạnh."

Thần bí bố cục giả gần như phát cuồng, bị tát đã là vũ nhục khủng khiếp, giờ lại thêm đá đít, cả hai phương pháp này đối với bất kì người tầm thường nào cũng là cách vũ nhục lớn nhất.

"Tiểu cầu người sẽ phải hối hận." Thần bí bố cục giả không chịu nổi nữa, huyết thủy từ khoe môi chảy xuống tong tong, nhuộm đỏ áo. Những gì phải chịu hôm nay, bậc chúa tể như y không tưởng tượng nổi, gần như suy sụp.

Nữ tử trong ngọc như ý cũng đồng dạng với Thần Nam, hôm nay hẳn gần như vô lại, hai người cùng liên thủ khiến bố cục giả hận đến cực điểm, thật sự muốn khóc rống lên.

"Ta đá, ta đá, đá, đá. Lão quỷ đáng chết người đừng cao hứng, bình

thường ít khi ta vô mộng ngựa nhưng hôm nay phá cách mà ban ân cho người, thậm chí cho luôn 'đá mộng ngựa người', nên cảm tạ ta mới phải." Nói xong mà Thần Nam không hề đỏ mặt, tựa hồ trả lại đầy đủ những gì mà bố cục giả miệt thị hấn lúc trước.

"Thần Nam, hiện tại chỉ còn lại một chút thời gian nữa." Nữ tử trong ngọc như ý liên tục giục giã.

"Được, ta biết rồi." Thần Nam quay lại, đến trước mặt bố cục giả: "Xem ra ta đá đít, người có vẻ không vui nhỉ, hay là ta dùng mộng đánh luôn nhé?"

Bố cục giả phản hặn, xấu hổ đến cực điểm, nảy ra cảm giác cực xấu, quả nhiên câu sau của Thần Nam mới khiến y phát cuồng.

"Vậy được, để ta hoàn thành nguyện vọng của người được 'thân ái' với mộng ta vài lần vậy." Nói đoạn hấn bật lên, rồi quay người trên không, quay lưng lại phía bố cục giả, rồi hóp bụng uốn mộng, ấn thật mạnh vào mặt đối phương.

Bố cục giả không thể động đậy, trơ mắt nhìn mộng đối thủ đập vào mặt, y điên tiết cơ hồ hôn mê nhưng bất lực.

Lần này Thần Nam dễ dàng thu thập bố cục giả như vậy khiến hấn cũng thấy hoài nghi, đơn giản là không thể tưởng tượng nổi, trước đây chặt vật tìm kiếm bố cục giả rồi bị y sỉ nhục, bây giờ lại thế này khiến hấn cảm khái vạn phần.

"Nhớ lấy đòn tiêu diêu thí cổ này, hắc hắc." Thần Nam cười gian tà, lại tung mình lên, tận cho bố cục giả tuyệt chiêu "tiêu diêu thí cổ".

Đối thủ gằn như phát điên, tai mũi xịt khói, ngay cả mái tóc cũng bốc lên từng sợi khói nghi ngút.

"Hắc, xem ra câu 'giận đến thất khiếu xì khói' là thật, ha ha... Thời gian nhanh thật, để ta giúp người, không để tóc người bị cháy hết, ta độ người thành phật, lại giúp người gọt tóc thành một hòa thượng trọc đầu nhỉ."

"Choang."

Thần Nam rút tử vong ma đao ra, chém loạn xạ lên đầu bố cục giả, tiếng choang choảng vang lên không ngớt, tuy không chém sứt da đối phương nhưng cắt mái tóc đỏ lôm như máu lại cực kỳ dễ dàng.

Thần Nam cơ hồ đang dùng lực thái rau, thái đến điên cuồng! Thoáng chốc, mái đầu bị gọt sạch, trọc lóc hiện ra trước mắt hắn.

"Ha ha," nữ tử trong ngọc như ý cười vang, đồng thời dặn hắn mau lùi lại.

"Ha ha..." Thần Nam nhanh chóng lùi xa trăm trượng.

"Tức chết ta thôi." Thần bí bố cục giả quát lớn, cuối cùng y cũng động đậy được.

Chương 135

Đại chiến bố cục giả

Lúc đó, Thần Nam đã lướt ra cự ly trăm trượng, nắm rất đúng thời gian, vừa hay trong khoảng thời gian nữ tử trong ngọc như ý đưa ra mà đến chỗ an toàn.

"Tiểu xú trùng, ta phải xé ngươi làm vạn mảnh..." Thần bí bố cục giả sắc mặt xanh lét, ngẩng lên trời hét vang.

Âm ba cuộn cuộn chấn động khiến mây trắng cuối trời tan tác bay về bốn phương tám hướng, mấy ngọn núi dưới đất sụp đổ, loạn thạch tứ tung, khói bụi mịt mờ, từng vạt rừng đổ rạp, lá rơi rơi tả, phía xa, mấy con sông tràn bờ, đổi dòng.

Một tiếng gầm của bố cục giả đã khiến phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc, tất cả cơ hồ đổ nát.

Nếu là trước kia, tu vi của Thần Nam đương nhiên bị thanh âm xuyên não mà chết, không chống nổi cái thế ma uy, nhưng hiện tại có nữ tử trong ngọc như ý trên mình, không thể để hắn xảy ra chuyện gì. Hào quang thánh khiết tỏa ra như sóng nước phủ kín mình hắn, như một tầng thánh giáp mờ mờ khiến cái thế ma khiêu theo gió bay mất.

Thần bí bố cục giả nhìn hắn hung tàn như ác lang, cách cả trăm trượng mà vẫn tung ra một quyền bá tuyệt thiên địa đánh tới. Thiên địa rung động, núi non rung rinh, núi rừng tràn lên như sóng biển.

Trong mình Thần Nam tràn trề sức mạnh thánh khiết, mạnh hơn trước mấy chục lần, thân thể để lại trên mặt đất một đạo tàn ảnh, nhanh nhẹn lách đi ba trăm trượng.

"Ầm."

Đỉnh núi cao nhất sau lưng vươn tới mây xanh sập xuống, quyền kinh cương mãnh khiến tất cả sụp đổ, thanh thế hãi nhân.

Thần bí bố cục giả cười lạnh liên tục, y nhận ra Thần Nam có sức

mạnh thánh khiết bảo vệ nhưng không thêm để ý, trong vùng thiên địa này y là chúa tể tuyệt đối, mỗi gốc cây ngọn cỏ, mỗi khu rừng, đỉnh núi, vạn vật đều tùy thuộc cho y huy động.

"Lên."

Bố cục giả quát lớn, hai tòa núi thấp đột nhiên lao vút lên, tiền hậu giáp công Thần Nam, trên không tức thì ảm đạm hẳn, hai ngọn núi đã che khuất ánh sao, tạo thành một vùng âm ảnh.

"Tiểu cầu, ta xem ngươi chạy đâu?"

Về mặt võ lực, "lực bạt sơn khí cái thế" không đủ để hình dung sức mạnh của bố cục giả, y quả có khả năng hủy thiên diệt địa, chỉ phát tay mà hai ngọn núi đã bay tới.

Thần Nam cơ hồ không dám tin, nhưng tình huống không cho phép nghĩ nhiều, nhanh chóng triệu hoán tử vong ma đao ra đoạn nhân đao hợp nhất, vận dụng sức mạnh thánh khiết vô biên trong thân thể, khiến ma đao hóa thành cầu vòng vắt ngang trời, bay vút lên.

Hai tòa núi trên không hình như tùy ý niệm của bố cục giả mà động, gần như có thể xuyên qua hư không, lắc lư trên không, đã chặn đường Thần Nam lại, đoạn độc địa đập xuống theo thế Thái Sơn áp đỉnh.

"Ầm, ầm, ầm."

Trời xoay đất chuyển.

Thần Nam nghiêng rằng, quát lớn: "Lão quỷ đáng chết, muốn giết ta hả, không dễ thế đâu, hôm nay ta không chết, sau này nhất định sẽ lại tát ta, đá đít ngươi."

Hắn cảm giác được áp lực cực lớn, ma đao và thân thể hợp nhất lao thẳng về một đỉnh núi, tầng tầng đao quang chiếu sáng lừng chùng không, quanh hắn là đao khí xung thiên, nơi nào đao mang đi qua, loạn thạch văng tứ tán, đỉnh núi chặn trước mặt bị hắn chẻ đôi, đoạn hắn cưỡi ma đao bay ngược lại, đỉnh núi sau lưng quả nhiên nổ tung.

Hiện tại hắn đã dùng tới sức mạnh của nữ tử trong ngọc như ý, phát ra thánh khiết quang huy, thân thể tỏa rạng hào quang nóng rẫy, từ trong tòa núi bị chẻ nát lao ra, hắn như hỏa phượng hoàng sống mãi trong liệt hỏa, chiến ý cao ngất.

Nữ tử trong ngọc như ý tựa hồ có ý để hắn tham chiến mà không can thiệp.

Mái tóc màu máu của thần bí bố cục giả dựng đứng, tấm thân da bọc xương càng tỏ ra khô gầy, ngửa mặt lên trời rống vang: "A... tiểu cầu, ngươi chết đi."

Tiếng rống khiến tòa núi còn lại trên không chưa bị chẻ chọt bị âm ba chấn nát, loạn thạch ngập trời, nhưng không rớt xuống mà tạo thành một trận bão quét qua chỗ Thần Nam.

Luồng lốc khiến thiên địa thất sắc này nhanh chóng quay tít, hình thành một vùng xoáy đáng sợ, mấy ngọn núi quanh đó bị nó quét tan rồi cuốn vào, rồi tất cả đổ vào Thần Nam.

Hắn cả sinh thất sắc, cơ lốc này thật khiến tâm thần người ta kinh hãi, hắn cầm ma đao lượn vòng, liên tục tránh né.

"Tiểu cầu ngươi tránh sao nổi, đừng quên đây là thiên địa của ta, ta là chúa tể! Ta muốn ngươi sống hay chết đều được." Thần bí bố cục giả tỏ ra cuồng bá như vậy không phải huênh hoang, y có năng lực đó, nên không có ngọc như ý, e là Thần Nam không sống nổi đến giờ.

"Chết thì chết, Thần Nam ta xưa nay chưa bao giờ sợ tử vong, cần mệnh ta cứ đến đây, bằng không thế nào cũng có ngày ta giết ngươi." Thần Nam lạnh lùng bật lại.

Trong lúc sống chết mong manh, hắn không hề sợ, ngược lại thấy hưng phấn hơn, toàn thân rơi run lên, huyết dịch hiều chiến sống lại, sôi trào lên, đó là chiến ý cốt tử, là niềm bất khuất từ linh hồn sâu thẳm, sa vào tuyệt cảnh, chiến ý của hắn lại lên cao.

"A...."

Hắn ngửa mặt gầm vang, mái tóc tung bay, trông còn điên cuồng hơn cả bố cục giả, chém thẳng một đao với khí thế băng băng lao tới, tâm thái đã siêu thoát khỏi sinh tử.

Đao mang không lồ phá không lao tới chém vào luồng lốc điên cuồng, một phần đao mang tràn vào phong nhãn, khiến cơn lốc cuồng mãnh thoáng chốc đã ngừng lại, một phần đao mang khác hung hãn chém xuống mặt đất, vết nứt dài xuất hiện, uốn lượn như đại hiệp cốc.

Lúc đó, ngọc như ý đột nhiên lóe sáng, thanh âm nữ tử vang lên: "Hay lắm, hay lắm! Ta rất hâm mộ chiến ý xuất phát từ cốt tử này, cứ thế này kịch chiến với hắn, hiện tại sức mạnh của ta tạm thời giao hết cho ngươi, ngươi nên nhớ khi nổi cơn cuồng bạo ngươi là vô địch, kể cả chúa tể cũng không chống nổi, tâm lý ngươi nên miệt thị hắn."

Nàng ta liên tục đem sức mạnh của mình truyền cho hắn, đao động truyền ra từ thể nội hắn càng lúc càng mạnh, thấy lốc quét tới nhưng hắn không buồn tránh.

Trong lúc đó, toàn bộ sức mạnh của nữ tử đã truyền sang cho hắn, cảm giác tịch mịch vô địch lan tràn, thoáng chốc hắn lộ ra tư thái bao trùm thiên hạ.

Hắn đưa tử vong ma đao ngang trước ngực, đoạn đẩy tới cực chậm, một luồng đại lực hùng hồn như biển lớn xô ra, cả vùng thiên địa lay động, đại hà gầm gào, núi cao run rẩy, tất cả như muốn nát vụn.

Tử vong ma đao quét ra từ chậm thành nhanh, sau cùng hóa thành một đạo điện quang, xé toang một góc cơn lốc, cơ hồ chỉ làm đôi vũng xoáy lao về hai hướng, để lại trước mặt hắn một khoảng bình lặng.

Tiến đó, ma đao lại cắt đứt một mảnh hư không, toàn bộ cơn lốc quay tít bị chuyển vào đó, biến mất hoàn toàn trong hư vô, ma đao vung lên, không gian đóng lại.

Thần bí bố cục giả kinh nộ cùng cực, không ngờ nữ tử trong ngọc như ý lại tín nhiệm Thần Nam như vậy, đem hết sức mạnh cho hắn

dùng, mà hắn lại dựa vào đó để phá tan nội thiên địa của y khiến y kinh hãi.

Nếu nàng ta tự động thủ sẽ ra sao? Chắc chắn, hậu quả còn đáng sợ hơn Thần Nam nhiều.

"Người...quả nhiên là thái cổ cường giả?" Bồ cục giả không nén được quát lên.

"Ha ha..." Tiếng cười như chuông bạc vang lên khắp vùng thiên địa nghe cực kỳ vui tai, khác nào tiếng tiên nhạc: "Cuối cùng ta cũng xác định được một việc, bồ cục giả người chẳng qua là một tên tiểu tốt, ha ha..."

"Nói nhăng, thế gian nay ta là chúa tể, ta là tiểu tốt, ai là bá vương?" thần bí bồ cục giả cười lạnh liên tục.

"Thần Nam thật hắn cho ta, hiện tại người có toàn bộ sức mạnh của ta, dấu nội thiên địa của hắn kiên cố thế nào, sức mạnh của ta cuối cùng vẫn phá được." Thanh âm nữ tử trong ngọc như ý lại vang lên trong lòng Thần Nam.

Có sức mạnh hùng hậu như thế, sao Thần Nam lại không dùng, rất muốn chế trụ bồ cục giả, để hỏi y từ cổ đến nay đã xảy ra đại biến cố trọng yếu gì.

"Hừ, là tiện nhân người ép ta! Để ta xem người là thần thánh phương nào, ta không tin người chế trụ được Bái Tướng đài của ta." Thần bí bồ cục giả quát vang.

Bái Tướng đài đứng ngoài xa chợt chậm chậm bay lại, khí tức hùng hậu tỏa ra, tức thì tạo thành áp lực khủng khiếp với Thần Nam.

Nữ tử trong ngọc như ý cười lạnh: "Hừ, ta hiểu rồi, Bái Tướng đài không phải là vật của người, tận lúc cuối mới dùng đến nó, bằng không với người...hừ hừ, làm gì được ta?"

Thần Nam nghe rõ, tâm tư xoay chuyển, ẩn ước hiểu rõ không ít việc.

Cùng lúc, ngực hắn nóng rực, hào quang sáng lòa chiếu rọi hư

không, ngọc khí trong suốt xuất hiện, ngọc như ý biến mất đã lâu cuối cùng lại xuất hiện.

Đồng thời từ tận đầu nội thiên địa, ma khí lan tràn, huyết quang xung thiên, một chiếc bìa khổng lồ từ chân trời lao tới, là Trấn Ma thạch tà dị...

Chương 136

Chân thân ẩn hiện

Trần Ma thạch hung hãn lao tới, phát ra tử vong khí tức vô tận, Thần Nam thật không nghĩ ra ai đang khống chế nó, chỉ có cảm giác người này càng đáng sợ hơn, nhưng chưa lộ diện.

Vĩnh hằng thâm lâm bên ngoài cũng coi là một Huyền giới độc lập, vùng thiên địa này là Huyền giới của bố cục giả, như vậy Trần Ma thạch đã vào trong Huyền giới của Huyền giới, người đứng sau nó đủ khả năng cách tầng không gian mà khống chế, nghĩ thôi cũng đủ thấy đáng sợ.

Bái Tướng đài và Trần Ma thạch cơ hồ là những pháp khí đáng sợ như nhau, cả hai đối diện trên không, hình như đều kị huy đối phương. Lúc đó, ngọc như ý trước ngực Thần Nam phát sáng, bay lên không phát ra quang sáng thần thánh vô cùng.

Thần Nam đứng thẳng trên không ngoài xa, thần bí bố cục giả cũng cách xa Bái Tướng đài, thần tình ngưng trọng nhìn Trần Ma thạch và ngọc như ý.

Đột nhiên một đạo hư ảnh mờ mờ từ ngọc như ý phiêu đảng bay ra, một hình thể nữ tử xinh đẹp ngưng hình tại không trung, thân thể do điểm điểm bạch quang tổ thành quả thật hoàn mỹ, bạch quang nhạt dần, hình càng càng lúc càng rõ rồi hóa thành thực chất.

Một tuyệt đại giai nhân khuynh thành hiển hiện, thoáng chốc thân thể do hào quang hóa thành trở nên một mỹ nhân có huyết nhục. Làn phượng mi cong cong, cặp mắt tràn đầy linh khí ẩn ước uy nghi sát khí, chiếc mũi vươn cao, cặp môi đỏ tươi, mềm mượt, lộ ra hàm răng trắng muốt như trân châu, loáng thoáng phát ra hào quang.

Vùng ngực đầy đặn, vòng eo thon thả và một chét tay, cánh tay tròn lẳn, cặp chân dài trắng muốt, được một tầng bạch sa phủ lên, càng tô thêm vẻ đẹp thần bí.

Thoáng nhìn là vậy nhưng nếu quan sát kỹ, không ai có mảy may ý

ngĩ khinh nhờn. Bậc tuyệt đại giai nhân đong đầy khí chất đứng lặng trên tầng không, vô hình trung phát ra tư thái cường giả uy nghiêm, bao trùm thiên hạ như thiên kiều nữ hoàng cao cao tại thượng, rất tự nhiên khiến người khác nảy ra xung động muốn quỳ xuống lễ bái.

Thần Nam ngây người, không phải vì sắc dục mà bị khí tức hùng hồn nhiếp phục, lần đầu tiên hắn được chân chân thiết thiết ngấn rõ dung mạo của nữ tử trong ngọc như ý, cảm giác vô cùng bất ngờ.

Bất quá chỉ một sát na sau, hào quang bảy sắc từ mình nàng toát ra, mây bảy sắc xuất hiện quanh nàng, toàn thân liền lẫn vào mây khói.

Nữ tử trong ngọc như ý biến mất khỏi tầm mắt, hắn nhanh chóng tỉnh lại, lắc đầu thầm hổ thẹn, nữ tử chí tôn này công lực cao tuyệt, phát ra vô hình khí chất cũng ảnh hưởng được đến tâm thần người khác, không thẹn là cường giả tuyệt đỉnh trong thiên hạ.

"Đi nào."

Một tiếng quát từ trong đám mây bảy màu vang lên, ngọc như ý đứng yên cạnh đó hóa thành một đạo bạch mang nhanh chóng xẹt vào bố cục giả, hào quang nóng rẫy lưu lại trên không trung khí tức tưng hờa.

Thần bí bố cục giả chợt biến sắc, định khống chế Bái Tướng đài lên nghênh kích, nhưng Bái Tướng đài vừa di động chừng nửa trượng, Trấn Ma thạch vẫn chầm chầm dõi theo đột nhiên cuồn mãnh bổ tới, đập vào Bái Tướng đài.

Trấn Ma thạch cao vút đen rậm, điểm điểm huyết tích trên bề mặt phẳng phát như từ thi thể vừa rưới lên, liu riu chảy tạo thành huyết khí đờng đờng.

Bái Tướng đài tuy là pháp khí nhưng hình như lại có tư tưởng độc lập, không chịu nghe theo ý của bố cục giả công kích ngọc như ý mà hướng về Trấn Ma thạch.

Thấy vậy, Thần Nam tin lời của nữ tử, Bái Tướng đài không thật sự thuộc về bố cục giả.

"Àm."

Trần Ma thạch tà dị và Bái Tướng đài phát ra khí thể hùng hồn va nhau, tiếng nổ vang trời, từng tòa núi cao phía dưới thi nhau đổ sụp, rừng núi vô tận trong khoảnh khắc nát tan, gỗ bay tứ tán, đó không phải sức mạnh của nhân gian.

Thần Nam tin rằng hai món pháp khí tà dị này còn va chạm tiếp, sớm muộn gì phiến nội thiên địa này cũng tan theo, chỉ hai món pháp khí mà hủy diệt được cả thế giới này.

Quả nhiên hai món pháp khí vừa chạm vào liền nhanh chóng tách ra, quay tít rồi lại lao vào nhau.

Cạnh đó, ngọc như ý phát ra thần mang nóng bỏng đuổi theo bố cục giả, nó như lưỡi thần đao, liên tục phá toái không gian, ép bố cục giả vào cảnh chật vật, né tránh tứ xứ.

Lúc này, Thần Nam chân chân thiết thiết cảm thụ được chỗ đáng sợ của thần bí nữ tử, ngọc như ý nàng xuất ra đã kinh hoàng đến thế, phá toái không gian hết sức dễ dàng, dòn bố cục giả không còn lực hoàn thủ.

"Choang", ngọc như ý kích xạ ra đạo đạo hồng mang, chém lên mình bố cục giả, liên tục vang lên tiếng kim thuộc va chạm.

Nhưng bố cục giả cũng không tầm thường, nội thể mạnh mẽ tới mức chặn được những đợt công kích hung mãnh như thế, cần biết ngọc như ý có thể phá toái không gian, mà sức mạnh cỡ đó cũng không chẻ được thân thể bố cục giả.

"Àm."

Bái Tướng đài và Trần Ma thạch lại va nhau, điểm điểm huyết tích trên Trần Ma thạch có một giọt nhiễm lên Bái Tướng đài khiến nó rung lên bần bật, sau cùng liên tục quay tròn, lao xuống đất, "ầm", trên mặt đất lưu lại một miệng hố sâu hun hút.

Liền đó cả mặt đất rung lên, như đảo sông lật biển, từng lớp đất tràn lên như sóng cuộn.

"Ăm."

Bái Tướng đài lao lên, nó đã hút được giọt máu đỏ tươi kia, lại bay lên lao vào Trấn Ma thạch.

Ngọc như ý đánh hồi lâu vẫn chưa hạ được đối thủ, chủ nhân nó, nữ tử ẩn trong mây, không thể trở mắt bàng quan, nàng ngự mây lành, ảo hóa thành một cánh tay ngọc khổng lồ, chộp lấy ngọc như ý, tụt ra tay chém bổ cục giả.

"Soẹt."

Mỗi lần ngọc như ý chém xuống, không gian lại phá toái, một đạo sấm sét bổ xuống, khiến bổ cục giả hết đường tránh né.

"Chém."

Một tiếng trong véo như tiếng phượng gáy vang khắp thiên địa, cánh tay do nữ tử ảo hóa thành cầm ngọc như ý dài hơn hai chục trượng quét tới, bổ cục giả dù phá tan không gian, thuấn di cả ngàn trượng nhưng ngọc như ý như bóng theo hình, "phập", y bị chém đứt từ ngang lưng.

Thần Nam lớn tiếng khen hay, nhưng tiếng hô chưa dứt, hai nửa thân thể bổ cục giả nhanh chóng chấp lại, vết thương khủng khiếp rải ra huyết vũ đầy trời nhưng sau cùng cũng liền lại, y không hề thương tổn gì, lại cùng ngọc như ý du chiến.

Thần Nam há hốc mồm, lúc trước hắn từng cạo trọc đầu bổ cục giả nhưng y vừa khôi phục đã "bức xuất" ra một mớ tóc màu máu, nhưng giờ hắn buộc phải thừa nhận quái vật này là bất tử chi thân! Thật đáng sợ bởi không thể hủy được thân thể y, một địch nhân không giết nổi thì đánh kiểu gì?

"Trò trẻ con! Đừng có vênh vang, có tin ta luyện hóa người không?" Từ trong đám mây bảy màu vang lên giọng của thần bí nữ tử.

Bổ cục giả cười lạnh liên hồi: "Người bớt khóa lác đi, nếu không phải Trấn Ma thạch chết tiệt kia lợi dụng chen chân vào, ta có Bái Tướng

đài trong tay, làm gì có chuyện chặt vật thể này."

"Hừ, đúng là lớn lối, Bái Tướng đài thật sự thuộc về người sao? Bằng vào người không thể nào luyện hóa được một món ma khí uy thế hùng mạnh cỡ đó. Tiềm chất của một người quyết định thành tựu người đó đạt được, người làm gì có được tiềm lực như thế, dù người tăng gấp bội khả năng tuyệt đỉnh của mình cũng không ngộ nổi chỗ kỳ diệu của bảo vật này."

Giọng nữ tử đợm vẻ khinh miệt khiến bố cục giả nổi đóa, y thân là chúa tể, làm sao chịu nổi khinh thị như vậy.

"Tiện nhân, đừng có đắc ý, đợi Trấn Ma thạch đi rồi, ta nhất định dùng Bái Tướng đài đánh cho người tan tác." Suy cho cùng, bố cục giả vẫn là sinh vật có huyết tính, còn lâu mới đạt đến trạng thái siêu nhiên như y tự nhận, thậm chí còn "phong phú cảm tình" hơn xa nhân loại, rất dễ động nộ.

"Người tưởng Bái Tướng đài thương tổn được ta sao? Hừ, ếch ngồi đáy giếng, ta mà triệt để khôi phục nguyên khí, vùng thiên địa này chứa nổi chân thân ta sao."

"Đừng khoác lác nữa." Bố cục giả quát vang.

Thần bí nữ tử hừ lạnh: "Người mở to mắt mà xem, Bái Tướng đài vô cùng kỳ huy máu dính trên Trấn Ma thạch, người có dám đem thân thử để huyết tích trên đó nhiễm vào chẳng? Bái Tướng đài không đối phó nổi Trấn Ma thạch, người còn định dùng nó đối phó với ta ư?"

"Thế gian này vạn vật vốn tương sinh tương khắc, thế cũng có gì mà kì lạ. Bất quá, Trấn Ma thạch mà không có tà huyết, căn bản không chống nổi Bái Tướng đài, chắc đã bị đánh tan rồi."

"Tà huyết? Ha ha ha... người lại bảo huyết tích đó là huyết, xem ra người đúng là cô lậu quả văn, hiện tại càng chắc chắn người là loại tiểu tốt, rất nhiều chuyện người không biết, chẳng qua người cũng là một con cò mà thôi."

Bố cục giả đại nộ: "Đừng cố lộng huyền hư nữa, dọa người ta làm gì, có gì mà ta không biết?"

"Người biết Trấn Ma thạch là vật gì chẳng? Có biết trên bề mặt nó nhiễm huyết tích của ai không?" Thần bí nữ tử cười lạnh liên hồi.

Chương 137

Mượn Long Dao dùng tạm

Nội dung ẩn tại <http://4vn.eu> :

Bố cục giả cười lạnh: "Hừ, người biết được vài ba điển cố cũng có gì đáng tự hào. Trấn Ma thạch này không cần nghĩ cũng biết đã nhờ xảo hợp mà nhiệm cảm kị chi huyết của vị thái cổ cường giả nào đó, chỉ thế thôi, chả có gì đặc biệt."

Thần bí nữ tử tịnh không động nộ, bất quá thanh âm vô cùng băng lãnh: "Cô lậu quả văn! Thế mà dám nói cứng, ta dám chắc đến cuối cùng người sẽ không biết vì sao mình lại chết."

Bố cục giả đại nộ: "Có gì ghê gớm, cho dù chủ nhân huyết dịch đến đây ta cũng không coi vào đâu."

"Ha ha ha..." Thần bí nữ tử cười vang, thanh âm vẫn trong trẻo như tiên nhạc: "Đừng có vênh váo, ta dám chắc người đó mà còn sống thì thế giới này không chịu nổi một ngón tay của người ta, ông ta mà muốn giết người, dùng một ngón tay là phá tan thế giới này."

"Hắc hắc.. hóa ra chỉ là một tử quỷ, kẻ chết rồi có gì đáng sợ, hắc mà đủ mạnh chắc đã không chết. Chắc chắn vẫn có người mạnh hơn hắc, thế thì hắc cũng có đáng gì, dịch nhân của ta toàn là cường giả mạnh nhất thiên địa, kẻ thất bại không đáng là địch thủ của ta." Bố cục giả cười lạnh liên hồi, thậm chí tỏ ra khinh miệt.

"Hừ, tiểu nhân đắc chí!" Nữ tử hừ lạnh: "Có những người dù chết rồi, uy danh của họ vẫn hiển hiện, đối với cường giả chân chính, chúng ta phải tôn kính, vạn vạn lần không được khinh mạn. Chắc chắn người phải trả giá vì lời nói của mình."

Nói đoạn nàng ảo hóa thành ngọc chưởng khổng lồ, cầm ngọc như ý dài hơn hai chục trượng, bỏ qua bố cục giả mà ném về phía Bái Tướng đài cách đó không xa, đồng thời thu lại ngọc chưởng.

Bái Tướng đài cơ hồ rất e ngại Trấn Ma thạch, không muốn đấu với

nó, thấy ngọc như ý phát ra thần thánh chi quang đổ tới, lập tức chuyển ngay chiến trường, bỏ Trấn Ma thạch mà đón lấy ngọc như ý.

Trấn Ma thạch nhiễm huyết thủy lấp lánh tức thì hồng quang đại thịnh, phát ra hào quang tà dị, cả khối đá gần như rung lên, hung mãnh bổ vào bố cục giả.

"Đây...là sao nhỉ?" Bố cục giả cả kinh, nhanh nhẹn tránh đi, liên tục lượn vòng trên không, lưu lại đạo đạo tàn ảnh.

Nữ tử cười lạnh: "Thánh khí có linh tính, người dám chê bai cường giả, nó đương nhiên giận dữ. Hừ hừ hừ, vậy cũng tốt, người không phải cuồng vọng lắm sao, giờ thử xem uy lực của ma thạch nhiễm huyết dịch của vị cường giả đó xem sao, nếu thế mà người không đối phó nổi thì nên rửa cổ chờ người ta chém là vừa."

Trấn Ma thạch rung động, thể tích trong một sát na đột nhiên phóng đại mấy chục lần, thân bia đen ngòm tạo thành âm ảnh dưới mặt đất, càng tô thêm vẻ âm u, đáng sợ.

"Âm."

Không gian phá toái, Trấn Ma thạch nhanh chóng bổ tới, ma khí ngútst rời tỏa ra che kín bố cục giả, rồi bùng một tiếng hát vắng y đi.

Bố cục giả y sam lam lữ, toàn thân gãy nát, tám thân xương phủ da bị đập thành không ra hình dạng gì, bất quá y có năng lực thông thiên, thoáng chốc đã khôi phục được thân thể.

"Âm, âm, âm."

Trấn Ma thạch cao đến trăm trượng như tòa núi lớn âm u, xoay ngang trên không bổ tới, liên tục đuổi theo bố cục giả, không gian liên tục phá toái, bố cục giả gầm rống không ngớt.

Thế giới này là nội thiên địa của bố cục giả, mọi vật đều do y luyện hóa ra, không gian không ngừng phá toái tạo thành thường tồn không nhẹ, buộc y phải nhanh chóng phục hồi. Y là cường giả bậc cao nên chưa hề hấn gì, đổi lại là Thần Nam, nội thiên địa chỉ phá toái một lần, chắc đã dị thường nguy hiểm.

Trần Ma thạch từ trên không liên tục đập ngang đập dọc khiến bố cục giả nằm bò ra, thân thể tổn hủy, có lúc toàn thân triệt để biến hình, hóa thành tương thịt, nhưng y tu vi thông thiên, quả thực có tám thân bất tử.

"Đây thật ra là cái quỷ quái gì vậy?" Bố cục giả cảm giác kinh hoàng, liên tục bị oanh kích, có lúc thân thể bị đánh thành mấy đoạn, dù không bị tử vong uy hiếp như lâu dài chắc chắn sẽ bị hao tận chân lực, lúc đó là nữ tử muốn phong ấn hoặc luyện hóa y ất để như trở bàn tay.

"Người thấy nó giống cái gì?" Nữ tử vừa chăm chú quan sát ngọc như ý giao đấu với Bái Tướng đài vừa lạnh lùng đáp lời bố cục giả.

Bố cục giả nhìn kỹ Trần Ma thạch, chỉ thấy nó âm u, vật thật chắc là một khối bia mộ, lòng y rúng động: "Lẽ nào nó là một khối thần ma mộ bi, bị người ta luyện thành pháp bảo?"

"Đúng, mà cũng không đúng. Nó đúng là một khối bia mộ, nhưng sai bởi chưa có ai luyện hóa, tự biết thông linh. Tất cả những khối bia mộ nhiễm máu tươi của vị cường giả đã chết kia đều có uy thế đáng sợ như vậy, người dám bảo người ta không đáng một xu sao? Hiện tại bia mộ thông linh đang chứng minh cho người thấy, tôn nghiêm của cường giả dù người không còn nhưng không thể khinh nhờn."

Bố cục giả thần sắc thảm biến, đáng sợ thật, pháp bảo này chưa bị người ta tế luyện mà chỉ là một khối bia mộ bình thường mà uy lực dường ấy, đúng là không thể tưởng tượng.

"Cầu trường sinh, mong bất tử, nhưng ai biết được sinh tử giao nhau, luôn luôn tương hỗ, theo đuổi cả đời nhưng trong sát na nghịch chuyển, thiên đường địa ngục cách nhau một đường tơ, cõi đời này, đạo thì sao, ma thì sao? Có người biết, có người hiểu hay chẳng?" Cụm mây bảy màu dần tan đi, nữ tử hiển lộ chân thân, tuyệt đại tư dung nói với bố cục giả: "Người tự nắm giữ chính mình mà không biết là đang sống trong mộng của người khác, tự cho rằng nắm được vận mệnh của người, kì thật bản thân chỉ là một con cò, hôm nay để ta giải thoát cho người."

Nàng hướng về phía Thần Nam quát lớn: "Thần Nam, mượn ma đao dùng một chút."

Thần Nam ngạc nhiên, trong tay hắn tuy có ma đao nhưng phải sau khi huyền công dị biến mới triệu hoán được, hơn nữa tu vi của đối phương cực mạnh, cần gì ma đao tương trợ?

Bố cục giả vừa xấu hổ vừa phẫn nộ: "Một thanh thần đao tàn khuyết, có gì đáng kể? Nó trầm tịch ở Vĩnh hằng thâm lâm không biết bao nhiêu năm tháng rồi nhưng ta chưa từng coi ra gì."

"Hừ, tiểu tốt như ngươi biết sao được chỗ diệu dụng của chí bảo."

Thần bí nữ tử nháy mắt đã phá toái hư không, đến sau lưng Thần Nam, đặt tay lên vai hắn, tức thì hắn ngửi thấy mùi hương như lan như xạ thấm vào mũi, đồng thời cảm giác đầu vai nóng bừng, sinh mệnh lực hùng hậu đẩy vào cánh tay.

Tử vong ma đao không chỉ phát ra vô tận tử khí mà đao thân xanh đen dần được một tầng sinh mệnh khí tức thánh khiết bao phủ.

"Hắc hắc, ngươi muốn đưa hắn vào cảnh giới sinh tử cân bằng sao, đúng là phí sức." Bố cục giả châm biếm.

Nữ tử không để ý, tiếp tục dồn lực, tử vong ma đao dần sang lên, đao thể từ màu đen chuyển thành xanh, đôi long mục nơi cán đao mở bừng ra, một tròng long ngâm vang lưng thiên địa, hình ảnh thanh long khổng lồ vươn đến trời cao.

Trường đao trong tay Thần Nam biến thành xanh lè, mới thể hiện ra một phần uy thế khi xưa mà mặt đất rung động kịch liệt, núi non sụp đổ, từng vạt rừng tan nát, đất biến thành cát, cát dậy sóng cuộn cuộn.

"Chém."

Một tay thần bí nữ tử đặt lên đầu vai Thần Nam, tay kia nắm lấy tay hắn, huy động trường đao chém vào bố cục giả, miệng quát: "Để ngươi kiến thức uy lực của Đại Long đao."

Đao mang nóng rực xạ ra khiến bầu trời nhuộm một màu xanh lấp lánh, đầu đầu cũng là thanh mang, long ảnh, long khiếu chấn thiên cuộn cuộn vang xa khiến đất trời rung động, sông suối gầm gào.

Một con thanh long khổng lồ nhanh chóng lao vào bố cục giả, long thân uốn lượn như núi non bất tuyệt quật tới, trong một sát na đã vây chặt bố cục giả trong màn thanh ảnh.

"A..."

Tiếng kêu thê thảm vang lên, thanh ảnh ngút trời càng sáng rỡ, long khiếu chấn thiên, bố cục giả tựa hồ vùng vẫy, kêu rống khiến cả vùng nội thiên địa rung động, cơ hồ sắp sập xuống.

Lúc thanh ảnh mờ dần, trên tầng không huyết vụ mênh mang, vô số mảnh thối vụn rơi tán loạn, trôi nổi, đầu bố cục giả tỏ ra hung ác, trừng trừng nhìn Thần Nam và nữ tử.

Nàng ta đưa ngón tay, một đạo bạch mang tự từ đầu ngón tay xẹt ra.

"Bốp."

Tiếng động khê khàng vang lên, sóng máu tứ tung, đầu bố cục giả bị nổ tung, chia thành hai nửa.

"A, thế mà thịt được hấn sao?" Thần Nam vô cùng kinh dị, không ngờ kết quả lại là như vậy.

"Lẽ ra không dễ thế." Nữ tử nhíu đôi mày phượng, bỏ tay hấn ra, lùi lại mấy trượng, "Đại Long đao cơ hồ bị hủy diệt triệt để, uy lực của nhất chém hữu hạn, e không thể giết được hấn, ở đây còn có một cỗ sức mạnh khác..." Nàng ngẩng lên nhìn thái cực đồ khổng lồ treo trên không đang liên tục quay tròn, tỏ ra vô cùng huyền bí.

Đối với thần bí thái cực đồ, Thần Nam cũng ôm trong lòng vô số nghi hoặc, lúc trước thấy nó ở Luân Hồi trì trong Vĩnh hằng sâm lâm, giờ không hiểu sao lại có mặt trong nội thiên địa của bố cục giả, xem ra nó không thuộc về quái vật đó.

Lúc đó, mọi mảnh thối vụn lơ lửng trên không bắt đầu rung lên, ngay

cả chiếc đầu bị chém cùng hướng về đó tụ hợp lại. Nữ tử nhíu mày, thở dài: "Ta mà khôi phục được trạng thái sung mãn, làm sao phải phí công thế này."

Bất quá, nàng lại giãn mày ra ngay, nhìn Trấn Ma thạch đứng ở xa, tựa hồ liên tưởng ra: "Đúng rồi, dùng Trấn Ma thạch vĩnh thế trấn áp hắn, khiến hắn xuống mười tám tầng địa ngục."

Chương 138

Giương cung bắn thái cực

Nói là làm, thần bí nữ tử vừa dứt lời đã xuất ra thánh khiết chi lực hùng hồn, luồng đại lực tràn vào đồng thịt vụn, nhưng không cách ly ra mà gom tất cả lại, đoạn nàng đẩy ra một luồng sức mạnh lên Trấn Ma thạch, muốn dùng nó trấn áp bố cục giả.

Nhưng Trấn Ma thạch hình như không muốn bị ai khống chế, xạ ra một luồng tử quang đen ngòm chặn thánh khiết chi lực lại, hai luồng sức mạnh va nhau tạo thành một dải sáng lòa rồi tiêu tan trên không.

Nữ tử nhíu mày, lúc đó nhục thân tan nát của bố cục giả rung lên từng chớp dao động tinh thần, tựa hồ hô hoán, Bái Tướng đài ở xa đẩy ra một làn thanh khí chặn ngọc như ý lại rồi lướt tới. Đồng thời thái cực đồ trên cao cũng xạ ra hai luồng hào quang màu vàng và đen trùm lấy đồng thịt.

Trấn Ma thạch tựa hồ có địch ý với Bái Tướng đài, soạt một tiếng đã tiến lên ngăn lại. Ngọc như ý cũng nhanh nhẹn lao tới, tạo thành thế tiền hậu giáp kích vây Bái Tướng đài lại, không cho nó khinh cử vọng động.

Thần Nam cả kinh, mấy món pháp khí này hình như đều có linh hồn và ý thức độc lập.

Nhìn hai dải hào quang từ trên không xạ xuống, thần bí nữ tử hình như hơi nổi giận, lạnh giọng lầm bầm: "Quả thật bá đạo, Thần Nam, đem Hậu Nghệ cung cho ta mượn."

Thần Nam và nàng hiện cùng đứng trên một chiến tuyến, nghe thế lập tức mở nội thiên địa, định địa thần thụ lấp lánh thần quang bật gốc bay ra cửa, nhưng dừng luôn ở đó, không chịu tiến ra thêm nửa bước.

Nữ tử cười dịu dàng, tuyệt đại dung nhan như được gió xuân thánng ba tưới qua khiến người ta mê đắm, song thủ liên tục kết pháp ấn, nhanh nhẹn biến hóa. Trên thân định địa thần thụ lấp lánh bạch

quang, lục quang ẩn hiện, thoáng chốc, sức mạnh phong ấn lao ra, tụ tập vào song chường nữ tử.

Sau cùng, thần thụ sáng rực lên, bạch quang tắt ngóm, lục quang xung thiên, nó bay ra khỏi nội thiên địa của Thần Nam, sinh mệnh khí tức phát ra hào quang chói lói chiếu sáng cả vùng thiên địa, mặt đất vốn hóa thành sa mạc dần hiện lên sinh cơ.

Tất cả diễn ra vô cùng thần kỳ, gần như không thể tin nổi.

Nữ tử khẽ giơ tay, định địa thần thụ bay tới, thu lại còn cao chừng hơn thước, nhánh chủ gần rễ bị nàng ta nắm chặt trong tay, vung cả thân cây quét lên không.

Thần mang màu lục lao vút lên, chân trời rạng một màu xanh biếc, khí tức như sóng nước lan tràn trên không, va vào hào quang màu vàng và đen, những tiếng âm âm vang lên không ngừng.

Không gian liên tục phá toái, trời cao cơ hồ sập xuống, những vì "sao" điểm xuyết trên trời liên tục rơi rụng khiến mặt đất nứt toác, khói bụi mờ mịt bốc lên cả trăm trượng, cảnh tượng như trong ngày tận thế.

"Ha ha, mấy vì 'sao' này quả nhiên là đá phát sáng trong mấy trượng quanh đây, ta còn cho rằng tu vi của người đạt đến cảnh giới đó, hóa ra chỉ thế mà thôi..." Nữ tử nhìn những "vì sao" đang rơi, cất tiếng trào lộng.

Những "vì sao" vẫn rơi, mặt đất vẫn bị xẻ ngang xẻ dọc, thình không trở về trạng thái hỗn độn.

Thái cực đồ khổng lồ vẫn bình thản quay tròn, hai dải hào quang không ngừng tuôn ra.

Thần bí nữ tử huy động định địa thần thụ chặn làn sóng hùng hồn đầu tiên, trong lúc phòng ngực này, hai tay nàng sáng rực bạch quang và lục quang, địa thần thụ hóa thành Hậu Nghệ cung.

Nàng đưa cung cho Thần Nam: "Người giương cung bắn cho ta xem thử có phá được thái cực đồ kia không?"

"Ta? E là còn lâu mới sánh được với khi cô nương dùng nó xuất ra sức mạnh khủng khiếp." Hấn tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Không hẳn, thần cung này với ta không tương hợp, ta không phát huy được chân chính uy lực."

Thần Nam cầm thần cung vào tay, không nói thêm mấy lời thừa thãi, hiện tại hẳn tin lời nữ tử, tin nàng không hại mình, bởi thực lực thông thiên như thế còn cần quỷ kế làm gì.

Lúc trước, Hậu Nghệ cung ở trong nội thiên địa, hình như không chịu phong ấn, có thể tùy ý hiển lộ bản thể nhưng bây giờ hẳn cầm lại cây cung, cho dùng "vô pháp", "vô quy tắc" như trong nội thiên địa thì thần cung vẫn phải chịu phong ấn, bất quá nếu không để tâm so sánh, hẳn cũng không nhận ra.

Thần cung như thể huyết mạch tương liên với hẳn, hẳn chưa bao giờ nghĩ mình lại mạnh đến thế, cầm cung mà có cảm giác như mình nắm cả vùng thiên địa này trong tay! Tư thái đó mang lại cho hẳn lòng tin vô hạn, hào tình dâng lên, dù phải đánh lên thiên giới, đối diện với thần ma nhan nhản cũng không hề hoảng sợ.

Hấn đằng không bay lên, hơi hạ eo xuống, ngửa người nhìn lên, giơ cao tay trái, từ tay phải phát ra kiếm mang rồi đặt lên dây cung, dùng lực kéo mạnh.

Thần quang sáng lòa phát ra, gió lốc cuồng mãnh dấy lên, thiên địa nguyên khí vô tận tràn về, đại lực từ mình hẳn phát ra như biển lớn, sâu không thể dò, cảm giác như chỉ cần một tên là bắn cho tan xác bố cục giả đang khoa trương kia.

Lòng tin và sức mạnh đã thành, hẳn cảm giác bản thân là thái cổ ma thần, khí thế vô địch tỏa ra.

"Soẹt."

"Soẹt."

...

Tùng đạo sấm sét không lồ phá toái thiên địa, từ ngoại giới xông vào, liên tục nổ vang quanh Thần Nam. Từ xa nhìn lại, trên cao có một quang trụ quán thông thiên địa, so với cột sấm sét, Thần Nam chỉ như một điểm đen nhỏ xíu nhưng khí thể phát ra khác nào cự nhân coi thường thiên địa.

Hậu Nghệ cung chân chính phát huy uy lực, được Thần Nam cầm trong tay, liên tục chuyển hóa thiên địa nguyên khí thành năng lượng màu vàng đặc hữu của thần cung, ngay cả ma khí hấn đẩy vào cũng hóa thành kim quang.

Kim quang sang lóa trở thành vật duy nhất trong trời đất, Thần Nam và thần cung hình thành quang ám chi thể đặc biệt, liên hiệp thành một chỉnh thể, kim quang và ma khí tràn ra, ngay cả sấm sét từ bên ngoài đánh vào cũng không thể lại gần.

Sức mạnh như biển lớn dâng lên, mặt đất nứt toác phía dưới liên tục vỡ tan, chìm xuống, vòm xanh trên cao biến mất, sao rơi lả tả, tất cả quay về hỗn độn.

"Giết."

Dây cung khẽ rung, mũi quang tiễn phá không bay tới, kim mang chỉ dài chừng một thước nhưng thiên địa nguyên khí không ngừng tụ tập năng lượng, kim mang lớn dần, sau cùng hóa thành cầu vòng dài hơn mười trượng, uy thế kinh thiên!

Thái cực đồ trên không tựa hồ cảm ứng được, âm dương nhãn phun ra đạo đạo kim mang và hắc quang che phủ bên dưới.

Quang tiễn vàng rực xuyên vân phá vụ, phá toái không gian, thoáng chốc đã đến trước thái cực đồ nhưng kim mang và hắc quang cũng không tầm thường, bắn ra vô tận sinh tử khí tức, "đẹp tan" thần tiễn, hóa giải ngay kinh thiên nhất kích.

Thần Nam vẫn tiếp tục hành động, lúc kim quang và ma khí che phủ xuống, hấn bay lên, ngược hướng với luồng sấm sét không lồ, tiến đến gần thái cực đồ, lúc gặp phải trở lực cực mạnh mới dừng lại.

Lần này hấn cắn ngón giữa, huyết tiễn xuất hiện trên dây cung, huyết quang sáng rực khiến bầu trời được nhuộm đỏ.

Huyết tiễn!

Trong lần đại chiến ở Sở quốc hoàng cung, để giết thiên sứ bốn cánh, cừu nhân của con rồng du côn, hấn từng thấm máu cho mũi tên rồi bắn ra, uy lực mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Lần này hoàn toàn là huyết tiễn, so với mũi tên thấm thần huyết còn đáng sợ hơn, huyết quang rợp trời, thiên địa nguyên khí dấy lên, hình ảnh thần ma thi thể xuất hiện quanh Thần Nam.

Nữ tử ở ngoài xa nhú mày, tỏ vẻ nghi ngại.

Vô đầu thiên sứ, đoạn tí ác ma, tam đầu ma long tàn bạo, kim giáp chiến thần uy vũ, ma vương tâm tạng phá toái...

Từng hình ảnh đáng sợ đó như thực thể vây quanh Thần Nam, tử vong khí tức và sinh mệnh khí tức đồng thời tràn ra mạnh mẽ.

Lúc này, Thần Nam như vị chúa tể khiến ma thần cùng lễ bái.

Hấn kéo căng thần cung, tức thì huyết quang xung thiên!

Hấn mất công như vậy vì thái cực đồ trên không và trong thể nội hấn rất giống nhau, muốn phá nó tất phải phải tìm ra cách đặc hữu.

Dây cung khẽ rung, huyết tiễn được kim quang bao phủ bay lên, lao về phía thái cực đồ.

Hình ảnh vô đầu thiên sứ, đoạn tí ác ma cũng bay lên theo, trên không cuồng phong ào ạt, huyết quang, kim quang, hình ảnh thần ma cộng thêm sấm sét quán thông thiên địa tạo thành thanh thế kinh hồn.

Đó là trận đối quyết giữ sức mạnh siêu cấp với nhau khiến đất trời xoay chuyển.

Thái cực đồ vẫn bình thản xoay tròn, nhưng kim quang và ám hắc tử

quang tỏa ra càng dày đặc, rợp trời phủ xuống.

Chương 139

Phong ấn ma đầu

Mũi huyết tiễn dài tới ba mươi trượng như cầu vòng vắt ngang trời, thần mâu xé toang tầng không, nơi nào nó đi qua, không gian phá toái, cộng thêm hình ảnh thần ma bao phủ chung quanh tạo ra uy thế kinh thiên động địa.

"Soẹt."

"Soẹt."

Từng đạo sấm sét bổ xuống, thần quang quanh mũi tên ràn rạt.

"Ầm, ầm."

Cuối cùng thần tiễn cũng xuyên qua hào quang hai màu do thái cực đồ tỏa ra, va nhau khiến trời xoay đất chuyển.

Không gian trở nên mơ hồ, bão năng lượng tỏa tứ tán trên không, tầng không vỡ nát, thế giới của bố cục giả quay về hỗn độn.

Tiểu thế giới phá diệt tạo thành dòng xoáy mạnh không tưởng tượng nổi, với tu vi của Thần Nam, bình thường không thể tránh thoát, sức mạnh phá toái không gian kia cũng đủ nghiền nát hẳn.

Nhưng lúc đó hắn đang cầm Hậu Nghệ cung, toàn thân phát ra vạn trượng quang mang, ma khí bản thể đen ngòm, thần cung chân lực vàng rực được Hậu Nghệ cung phóng đại, hình thành một tầng phòng hộ kín kẽ, hào quang nóng rẫy phủ bên ngoài, che chở cho hắn.

Hắn cầm thần cung đứng trên không, ngẩng nhìn thái cực đồ. Huyết tiễn lao lên, trên không toàn là hào quang nóng bỏng rồi hình thành một vùng hỗn độn, thái cực đồ đã biến mất vô ảnh vô tung

"Còn ngây ra đó làm gì, mau cùng ta lui đi." Thần bí nữ tử cước đạp mây lành bảy màu, bay đến trước mặt hắn quát lớn.

Hắn vội gật đầu, đã đến lúc rời đi, bên dưới mát đất đang nứt toác, quay về cảnh hỗn độn.

Trần Ma thạch nhiễm dòng máu tà dị hung hãn phá toái một phiến không gian thoát đi, Bái Tướng đài cũng từ hướng khác, phá toái hư không bay mất.

Thần bí nữ tử vẫy tay, ngọc như ý phá không lao đi, khoét một lỗ giữa cơn bão năng lượng, tạo thành không gian thông đạo cho nàng và Thần Nam thoát khỏi vùng thiên địa này.

Thoáng chốc họ đã ra đến viễn cổ thần ma mộ địa bên ngoài, ngoài nhìn chỉ thấy trên không có một vùng xoáy hỗn độn đang quay tít rồi tan vào hư vô.

Nữ tử động dung: "Hắn chưa chết, có thể sẽ sống lại, không thể bỏ qua được."

Nói đoạn, song thủ liên tục kết pháp ấn, từ thể nội bức ra một đạo thánh khiết quang mang, nhanh chóng hình thành một nữ tử giống hệt bản thể trước mặt nàng. Thoáng chốc đã hóa thân, thần thông này khiến Thần Nam há hốc mồm.

Hóa thân nhanh chóng lao vào dòng xoáy hỗn độn đang thu nhỏ dần, liên tục phá nát hỗn độn, tìm thi thể tan nát của bố cục giả.

Trong sát na vùng xoáy hỗn độn tan biến, hóa thân mới phá toái không gian bay ra, theo sau là một dải bạch quang, trong đó là từng khối huyết nhục tan nát của bố cục giả.

Thần Nam tỏ vẻ nghi hoặc: "Thế giới hắn tế luyện thành đã phá diệt, hắn ắt tan xương nát cốt, không thể sống nổi, vì sao còn phải lấy huyết nhục ra?"

Tuyệt đại dung nhan của nữ tử đượm nụ cười lạnh: "Quái vật nay khó đối phó hơn tưởng tượng nhiều, người thấy thế giới của hắn triệt để phá diệt nhưng thân thể tan nát vẫn còn, chưa thể bị diệt hoàn toàn, tức là hắn chưa hoàn toàn chết đi. Trong lúc thế giới tan nát, hắn vận dụng đại pháp lực, cắt đứt liên hệ, nếu ta không thu thập lại,

không lâu sau hẳn sẽ từ trong đồng hỗn độn sống dậy, đương nhiên thế giới riêng bị hủy diệt, sức mạnh cũng bị giảm đi nhiều."

Thần Nam kinh hãi nhìn dải bạch quang bao phủ toái cốt, toái nhục, không ngờ thế giới của bố cục giả đã bị diệt mà y vẫn còn sống.

"Hắc hắc..." Một tràng cười lạnh lẽo từ trong đám toái nhục vang lên, vọng khắp Thần Ma lăng viên, hiển hiện nét quỷ dị.

"Quả nhiên lão quỷ chưa chết." Thần Nam thấy đồng thịt chuyển động, nhanh chóng hợp lại.

Nữ tử hừ lạnh, một đạo thần thánh chi quang xuất ra, nhanh chóng nghiền nát đồng thịt.

Nhưng dù bị nghiền nát, đồng thịt vẫn rung động trên không, tựa hồ sinh mệnh bất tán!

"Chết tiệt, đúng là người tốt không sống thọ, họa hại sống ngàn năm, đã tan nát xương thịt mà vẫn sống, đáng ghét." Thần Nam thật sự kinh hãi, bố cục giả bày đáng sợ hơn cả tưởng tượng, bất tử chi thân uy lực vô cùng.

Giọng nói lạnh lùng của y hẳn học vang lên: "Hắc hắc... để ta từ thế giới tan nát đó ra đây là sai lầm lớn nhất của các ngươi. Ở đó vốn không có thiên địa nguyên khí cung cấp cho ta, nên nhanh chóng biến thành hỗn độn. Bình thường ta phải cần mấy trăm năm mới khôi phục được, hiện tại các ngươi cho ta cơ hội đến thế giới đầy nguyên khí này, dựa vào bất tử chi thân của ta sẽ rất nhanh khôi phục! Ta là bất tử, ta sẽ trả lại đầy đủ, có ta không có các ngươi."

"Hừ," nữ tử hừ lạnh, tỏ rõ vẻ khinh miệt: "Ta chưa bao giờ coi ngươi ra gì, thu ngươi lại chẳng qua muốn triệt để giải quyết, tránh phiền hà về sau."

"Ngủ mơ à!" Bố cục giả quát vang, cả vùng không gian rung động, mộ bia dưới Thần Ma lăng viên cũng rung lên, từng tràng ma hồng, thần khiếu vang lên không.

Thần Nam thấy bố cục giả định hợp nhục thân, bèn giơ cao Hậu

Nghệ cung, đẩy hân khí thành mũi tên, kéo căng dây cung.

Kim quang sáng rực lao vút lên trời, toái nhục mới hợp thành hình quả cầu bị mũi tên uy lực tuyệt luân bắn trúng, "phập", huyết hoa tứ tung, trên không vang lên tiếng kêu thê thảm, nhục cầu tan nát, toái nhục văng đi.

"Làm tốt lắm, dung Hậu Nghệ cung bắn tiếp đi." Thần bí nữ tử cười đáp mây lành khen ngợi: "Huyết mạch của người đặc thù, nếu tiếp tục bắn ra huyết tiễn chắc chắn tiêu diệt được hẳn."

Thần Nam cười khở, không chỉ từ lần ở Hoàng cung Sở quốc mà cả lần này, bắn huyết tiễn là bị hút mất một lượng máu lớn, đến một nửa huyết dịch toàn thân bị rút sạch, là người khác chắc đã ô hô ai tai, hiện tại hẳn không thể bắn tiếp huyết tiễn nữa.

Tuy vậy, hẳn vẫn kéo dây cung, bắn ra khí mang thần tiễn không thành vấn đề, lại kéo dây cung hướng vào bố cục giả đang hợp nhục thân lại.

Kim mang xạ ra, huyết hoa đỏ rực, bố cục giả kêu lên thảm thiết: "Tiểu cầu đáng chết, trước sau gì ta cũng nghiền nát ngươi."

"Câu này lão tạp chủng đã nói cả vạn lần nhưng ta vẫn sống trơ ra đây, còn ngươi không bằng cả con lợn, hôm nay ta phải bắn nát ngươi."

Hiện tại hẳn thấy vô cùng sáng khoái, lúc trước liên tục bị bố cục giả mắng là "tiểu xú trùng", "tiểu cầu", giờ hẳn nắm quyền sinh sát trong tay, tình thế đảo chiều khiến hẳn vô cùng thống khoái.

"Giết."

"Phập."

Bố cục giả lại bị bắn tan, phần nộ rống lên, tiếng rống vang vang trên không.

Bất quá, thoáng chốc y đã biến mất khỏi tầm mắt Thần Nam.

Hắn cười lạnh: "Người ẩn hình thì sao, chỉ cần người còn trên đời, ta còn nhớ được dáng vẻ người, bắn ra thần tiễn, không nhuộm máu người quyết không dừng tay."

"Giết."

"Phập."

Tiếng rống đau đớn, phần nộ lại vang lên: "A...." Đồng trời trên không lại lộ ra nhục thể tan nát của bố cục giả.

"Tiểu cầu, tiện nhân chết tiệt kia, ta liều với các người, bất kể trả giá nào, dùng Bái Tướng đài triệu hoán mọi thần ma ra hủy diệt các người." Bố cục giả đã nóng lòng cực độ, vừa kinh vừa giận, gầm lên liên tục.

"Đáng tiếc, Bái Tướng đài không chịu khống chế của người." Nữ tử cười lạnh, "có Trấn Ma thạch khống chế, người lại không phải chủ nhân chân chính, ra lệnh cho nó được sao?"

Cách xa đó, Bái Tướng đài quả nhiên đang cầm chân nhau với Trấn Ma thạch, khiến bố cục giả giận giữ điên cuồng, liên mồm mắng chửi.

Thần bí nữ tử nói: "Hừ, người sử dụng được Bái Tướng đài, triệu hoán mọi thần ma thì sao? Bái Tướng đài được chủ nhân cho biết mà nắm được nhược điểm của các thần ma thì thế, nháy mắt có thể giết chết ngay nhưng không thể cùng lúc hiệu lệnh cho mọi thi thể này an phận. Các cao thủ thần hoàng ma vương làm gì có chuyện cam tâm bị người ta sai khiến, ắt sẽ phản lại, khiến người linh thức tích diệt! Ta dám chắc trong đó có cao thủ tuyệt đối không kém người, dù họ sợ Bái Tướng đài chứ không sợ người, thần niệm ma oán mạnh mẽ của họ lại chịu khuất phục người chắc!"

Bố cục giả biết mình đã sa vào tuyệt cảnh, oán hận rống lên liên tục nhưng không thể thay đổi được gì, bị Thần Nam liên tục phát tên khiến y đau đớn cơ hồ tự xử cho xong nhưng lại không cam lòng, dù khuất nhục đến đâu, hôm nay nhất định phải sống sót.

Nữ tử thấy Thần Nam không thể triệt để tiêu diệt được bố cục giả, thở dài một hơi: "Ta hiện tại chưa khôi phục công lực, chắc phải

phong ấn hấn đến chết."

Tay nàng liên tục kết ấn, một đạo sức mạnh thánh khiết tràn ra, trùm lên vùng toái nhục trên không, quát lớn: "Hồng hoang phong ma ấn!"

Hào quang sáng rực triệt để chụp kín thân thể tan nát của bố cục giả lại, rồi kéo xuống Trấn Ma lăng viên, ầm một tiếng vang lên, phong ấn y trong một vùng đất trống, nghiêm nhiên thành một phần mộ.

Đồng thời, nàng ta quay sang nói với Trấn Ma thạch: "Người từ mười tám tầng địa ngục bay đến đây, tất nhiên phải có cảm ứng, muốn ngự lại nơi này. Gã bố cục giả này từng vũ nhục chủ nhân huyết tích mang lại thông linh cho ngươi, hiện tại ta đã phong ấn hấn, làm thế nào diệt được hấn phải dựa vào ngươi."

Trấn Ma thạch quả nhiên thông linh, nghe nàng nói vậy, không dùng dằng với Bái Tướng đài nữa mà mang theo khí tức lạnh lẽo, chậm chạp hạ xuống, đề lên nơi phong ấn bố cục giả.

Thần bí nữ tử thở dài: "Được rồi, hấn sẽ bị Trấn Ma thạch phong ấn đến lúc hóa thành máu."

Chương 140

Ván cờ nhiều người chơi

Bố cục giả bị phong ấn, tiếng gầm rống của thần ma thi thể trong Thần Ma lăng viên ngừng lại, tắt cả lại yên tĩnh.

Thần Nam có cảm giác mơ hồ, hắn đã tham dự hành động giết bố cục giả, tận mắt chứng kiến y từng bước tiến vào con đường diệt vong. Nhìn thần bí nữ tử đứng lặng trong đám mây bảy sắc trên không, hắn lại thấy nghi hoặc, đó là nữ tử vẫn ở trong ngọc như ý trên mình hắn sao? Cao thủ cấp chí tôn cơ mà.

Ngoài xa, tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, lão du côn Tử Kim thần long đều há hốc mồm. Vừa nãy Thần Nam đột nhiên biến mất vào hư không khiến họ lo lắng, rồi lại thấy hắn xuất hiện với thanh thể kinh nhân, cho đến lúc chứng kiến quá trình bố cục giả bị diệt, cả nhóm kinh hãi không ngậm miệng lại được, ai ngờ tình huống lại đáng sợ như vậy, thành ra ai cũng nghi vấn.

"Đúng là điên mất, một mớ thịt nát lại bắt tử, sau cùng phải phong ấn mới áp chế nổi, trời ơi, quái vật gì thế nhỉ?" Tử Kim thần long kinh hãi kêu lên liên hồi.

"Quang Minh đại thần côn trên cao, nữ tử đó khủng khiếp thật, nàng ta...là ai?"

Nghe Long Bảo Bảo nói vậy, con rồng du côn trợn trừng mắt lên, thấy ngọc như ý khổng lồ trôi nổi trên không, nó kêu lên thảm thiết, hanh chóng biến thành nhỏ như mao trùng, chui vào mớ tóc của tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, kinh hãi lẩm bẩm: "Mẹ ơi, nhất định là nữ nhân đó, không định cho ta sống nữa chắc, ả...ả sao lại ra đây?"

Khải Sát Lâm lấy làm kì quái: "Người biết nàng ta?"

"Ta sao lại không biết, ả là thế gian đệ nhất đại yêu ma, là nữ yêu đáng sợ nhất dưới gầm trời này." Con rồng du côn vừa nói vừa nhìn về phía Thần Nam, sợ thần bí nữ tử nghe thấy.

"Nàng ta là yêu ma? Sao ta lại cảm giác thấy thánh khiết khí tức và sức mạnh tường hòa như vậy, yêu ma sao được?" Khải Sát Lâm không tin lời con rồng du côn.

"Ai, tiểu cô nương như cô dễ bị bề ngoài mỹ lệ mà hư nguy mê hoặc, nếu cô nương biết chỗ đáng sợ của ả chắc không muốn nhìn thấy thêm một lần. Nên nhớ, càng tà ác thì biểu hiện càng thần thánh thiện lương, lúc cô phát hiện ra chỗ đáng sợ thì e ngay cả khớp xương cũng chẳng còn gì, ta đã từng trải qua kinh nghiệm thương đau rồi." Lão du côn tỏ ra oán hận thâm sâu.

"Thần thánh ời, ăn thịt người nuốt cả xương?" Tiểu Phượng Hoàng lắc lư vẩy cánh, đôi mắt mỹ lệ nhìn Tử Kim thần long, vừa liếc thần bí nữ tử ở xa.

"Hình như ta nghe thấy có người nói ta là thiên hạ đệ nhất đại yêu ma, là loại nữ yêu xấu xa nhất ăn thịt người nuốt cả xương, đúng không nhỉ?" Giọng nói của nữ tử nhữ từ trên trời vọng xuống, vang lên bên tai con rồng du côn, Khải Sát Lâm khiến Tử Kim thần long suýt nữa nhảy bật lên.

"Mẹ ời, đúng là thiên lí nhãn thuận phong nhĩ." Con rồng du côn lằm bằm, đồng thời thật muốn vả cho mình một cái nên thân, rõ ràng biết đối phương tu vi khủng khiếp đến độ khiến người ta lạnh mình mà còn dám nói xấu sau lưng, nó sợ nữ tử sẽ gây phiền. Nếu đối phương nổi hứng hút sạch long nguyên một lần nữa, lúc đó mới là muốn khóc không ra nước mắt.

"Con rồng kia, nói lại cho ta nghe xem ta là người thế nào?" Giọng nữ tử dịu dàng như gió xuân, nhưng trong tai Tử Kim thần long lại u ám, sào thâm như tiếng mài dao khiến tâm thần rung động.

Nó vội vàng nhảy bật lên, khôi phục dáng vẻ mình người đầu rồng, lớn tiếng xưng tụng: "Cô nương đương nhiên là nữ thần mỹ lệ và thiện lương nhất thiên địa, chim sa cá lặn không đủ để hình dung tư dung của cô nương, nguyệt thẹn hoa nhường không đủ để hình dung mỹ mạo, khuynh thành khuynh quốc không đủ để hình dung tuyệt sắc. Ngay cả vàng thái dương quang mang vạn trượng cũng thất sắc trước sắc đẹp của cô nương, phẩm đức của cô vô cùng cao thượng,

thánh khiết hơn tuyết trên trời cao, lòng dạ rộng rãi đủ chứa bốn biển...."

"Đủ rồi, con rồng chuyên vỗ mông ngựa kia, lần tới mà còn dám bất kính với ta, ắt ngươi sẽ được tống trực tiếp xuống mười tám tầng địa ngục, để ngươi vĩnh thế không thể vùng lên."

"Tuyệt không có lần sau, từ nay tình cảm kính ngưỡng và cung kính của ta đối với cô nương như sông lớn miệt mài, như trường giang cuộn cuộn, như núi non dài mãi, vạn tầng biển cả..."

Thần bí nữ tử không để ý đến con rồng du côn lẻo mép nữa, nàng và Thần Nam đang nổi trên tầng không cách Thần Ma lăng viên chừng trăm trượng.

Đột nhiên, Thần Nam cảm thấy tay nhẹ bẫng, Hậu Nghệ cung bay lên, thoát khỏi tay hắn bay về phía nữ tử.

"Đồ vật quá mạnh thế này sẽ mang đến cho ngươi họa sát thân, nên nhớ những gì tuyệt đối hùng mạnh mà lọt vào tay, phải mượn ngoại lực chính là hạ sách, không nên vì ta xuất hiện mà cải biến quỹ tích trong đời ngươi, tất cả nên theo đường lối ban đầu mà đi tiếp."

Nói đoạn nàng kết pháp ấn, bắn ra một đạo sức mạnh thánh khiết, hư ảnh lò mờ trùm lên Thần Nam, Hậu Nghệ cung hóa thành một cảnh thần thụ áp vào lưng hắn.

Thần Nam rúng động, mở nội thiên địa ra, thần thụ rung lên rồi từ trên lưng tiến vào, âm một tiếng, cắm rễ xuống lòng đất. Hắn trút được mối lo trong lòng, trong nội thiên địa, thần thụ không chịu tuyệt đối phong ấn.

"Chắc ngươi rất nghi hoặc?" Giọng nữ tử lại vang lên bên tai hắn.

"Đúng vậy, nhiều lắm, cô nương, thần bí bố cục giả thật ra có lai lịch thế nào? Thần Ma lăng viên làm sao mà hình thành? Còn Bái Tượng đài, Trấn Ma thạch..."

Thật sự trong lòng hắn đầy nghi vấn, đương nhiên hắn cũng muốn biết về hai quang cầu trong thân thể, cùng câu đố về việc mình sống

lại.

Nhưng nữ tử nhanh chóng cắt lời: "Ta từng nói rồi, có những việc, không biết lại là phúc! Rất nhiều việc hiện tại người không nên hiểu bởi chưa tiến vào lĩnh vực tương ứng, ta không nên cố ép nhân sinh quỹ tích của người thay đổi. Người vất vả truy tìm những điều nghi ngờ, ta đổ công tìm chân tướng, lúc người đủ năng lực, tự nhiên sẽ biết. Quá trình này là một vở kịch, nếu không muốn chết, người chỉ còn một lựa chọn là đi tiếp cho đến khi sinh mệnh kết thúc mới rời khỏi hí trường hoặc thuận lợi tiến đến màn kết của vở kịch."

Thần Nam trầm mặc, không hỏi những vấn đề mẫn cảm nữa, mà hỏi những việc hiện tại hẳn phải làm: "Bố cục giả vì sao dám tự tin xưng hẳn là chúa tể? Nếu đúng thế, hẳn bị phong ấn, mọi sự sẽ phơi bày, đi đến kết thúc sao?"

"Kết thúc? Phơi bày? Sao có thể như thế. Hẳn bất quá là kẻ bày ra một tiểu cục thế, cũng nằm trong bàn cờ của người khác mà tự mình không biết, hẳn bị người ta xóa đi một phần ký ức và thay đổi một bộ phận nhận thức. Thế cuộc nằm trong nhau, ngoài thế cuộc lại có thế cuộc, cuộc thế liên hoàn, trong thiên địa đại cục làm gì có chuyện một người nắm giữ được? Đó là một ván cờ lớn của thiên địa có nhiều phe phái so kè, nhiều người cùng tham gia đấu đá."

Thần Nam trầm tư hồi lâu, lại hỏi: "Cô nương vẫn nói rằng không muốn thay đổi nhân sinh quỹ tích của ta, là vì sao? Sao lại dính liền với ta? Đó không phải là cải biến sao?"

"Ta ở cạnh người vì khi xưa đã phát giác thể nội người ẩn tàng thần ma sinh tử khí tức hùng hồn nên muốn sử dụng để khôi phục thân thể. Sau này ta không rời đi vì phát hiện người là một con cờ quan trọng, nên muốn mượn người làm nước khai cuộc, song ta không muốn thay đổi nhân sinh quỹ tích của người mà muốn xem người phát triển đến cảnh giới nào, sau cùng xảy ra chuyện gì?"

Thần Nam lại hỏi: "Thần Ma lăng viên ở đây là sao, chắc cô nương sẽ không nói cho ta biết, ta muốn hỏi 'Vĩnh hằng thâm lâm' thật ra là nơi như thế nào?"

Nữ tử đáp: "Đây không đơn giản là một khu rừng mà là không gian

trùng điệp, một Huyền giới kì dị. Đó là nơi một cường giả trong truyền thuyết trầm tịch, dù là cường giả đỉnh cao trong thiên địa cũng không dám ơ hờ đặt chân đến."

"Không gian trùng điệp nhiều tầng, Huyền giới kì dị, chẳng trách!" Rốt cuộc Thần Nam cũng minh bạch một vài bí mật về Vĩnh hằng thâm lâm, coi như đã biết nguyên nhân vì sao những con đường đi qua đều biến mất.

"Thần Nam, ta sẽ đưa ngươi khỏi Huyền giới kì dị này, ngươi đến được đây là đã vượt hẳn nhân sinh quỹ tích định sẵn, tất phải rời đi. Hôm nay chúng ta diệt sạch, phong ấn vị "bồ cục giả", khẳng định được coi là thành tích tuyệt vời rồi."

"Dựa vào đâu ta lại có nhân sinh quỹ tích định sẵn? Sao ta lại bị người khác nắm giữ, người đó là ai? Chết tiệt." Thần Nam vô cùng phẫn nộ, hẳn cực ghét cảm giác bị người ta khống chế, mà bản thân lại không biết gì.

"Muốn phá vận mệnh phải dựa vào bản thân ngươi, ta không thể tham dự, không thể giúp ngươi thay đổi cái gì, vì chưa đến lúc cuối cùng ta không thể xuất thủ."

"Ta không cần cô nương xuất thủ, vận mệnh của ta phải do tự ta quyết định." Thần Nam ảo não.

"Ta chỉ điếm cho ngươi một lối đi." Thần bí nữ tử nói: "Thông thường, người thấy người phạm hay người trên thiên giới lợi hại."

Thần Nam không nghĩ ngợi gì, đáp ngay: "Đương nhiên người trên thiên giới lợi hại."

Nữ tử nói: "Người hiểu là được, phạm giới có những vị chúa tể, Thiên giới cũng có, bất kể họ có mạnh hơn các vị chúa tể phạm giới hay không thì nếu ngươi muốn thay đổi vận mệnh, tất phải lên Thiên giới."

Thần Nam ngây người, hình như nàng ta ngầm nhắc nhở hắn gì đó.

Nữ tử đột nhiên cười vang, ẩn ước nhận ra nét tà ác lẫn trong nụ

cười: "Nói cho cùng, trong quá trình bày bố cục, nhiều người cũng tính toán. Người nói xem ta mà mạn thiên quá hải khiến mỗi vị chưởng khống giả mang hài tử của người, vậy họ sẽ thế nào, ha ha..."

Thần Nam lắng nghe, tròn tròn mắt.

Chương 141

Sinh mệnh chi tuyền (dòng suối thanh xuân)

"Được rồi, ta sẽ đưa các người ra khỏi khoảng không gian kì dị này". Nữ tử thần bí nói xong, vẫy bọn Khải Sắt Lâm và Long bảo bảo lại gần, chuẩn bị thi triển đại pháp lực đưa bọn họ ra khỏi vịnh hằng sâm lâm.

Nữ tử thần bí vung tay phá toái không gian, một thông đạo hỗn độn xuất hiện trước mắt bọn Thần Nam. Sau đó bọn họ bị một cỗ lực lượng nhu hòa đưa đi.

Một màn ánh sáng lóe lên. Khi bọn họ mở mắt ra, bọn Thần Nam phát hiện mình đã ở bên ngoài vịnh hằng sâm lâm. Nhìn lại khoảng không gian kì dị âm u đó, bọn họ đều có cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng.

Bên trong đó có bao nhiêu điều mơ hồ mà bọn họ không thể nào giải thích nổi. Tuy nhiên xét cho cùng bọn họ vẫn còn rất may mắn vì vẫn còn sống mà rời khỏi đó.

Từ trước đến nay, không biết có bao nhiêu người đã tiến vào đó mà có thể an toàn bước ra. Có lẽ ngoại trừ bọn họ, chỉ có một mình Đại ma mà thôi.

"Ài, thật là một giấc mộng. Tinh linh thánh nữ Khải Sắt Lâm thờ dài. Nàng lạc vào vịnh hằng sâm lâm chớp mắt đã gần hai năm. Bây giờ thoát ra được, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

"Grào...tên thiên hạ đệ nhất yêu...nữ nhân đó không cùng đi sao" con rồng du côn nhìn ngang ngó dọc, cẩn thận truy tìm hành tung của nữ tử thần bí

"Tạm thời ta không cùng đi với các người, nhưng chúng ta sẽ gặp lại nhau nhanh thôi" âm thanh của nữ tử thần bí như vọng xuống từ trên chín tầng mây, vang vọng khắp khoảng sâm lâm.

"grào.." Tử kim thần long sợ vãi cả...hàng, không ngờ nữ tử thần bí

lại lợi hại như vậy, bất kể lúc nào và ở đâu đều có thể nghe thấy hết "Mẹ ơi, làm ta sợ chết mất, thật là...grào"

"Ha ha.." một giọng cười thánh thót vang vọng khắp không trung, một tiếng nói như từ trên trời vọng xuống: "Cho dù ở đâu đi nữa, ta cũng có thể nghe được. Đừng tưởng ta nói đùa, trừ khi người muốn xuống mười tám tầng địa ngục".

Khải Sát Lâm là thánh nữ của tinh linh tộc, nếu như theo tiêu chuẩn của nhân loại, nàng mới chỉ khoảng hai mươi tuổi. Nhưng do thể chất của tinh linh và nhân loại bất đồng, thực sự ra nàng đã khoảng 80 tuổi rồi. Đó là lí do vì sao nhìn "trẻ" như thế mà công lực của nàng đã đạt đến lục giai cảnh giới.

Đối diện với Khải Sát Lâm, Thần Nam tâm tình vô cùng phức tạp. Đó chính là hình bóng của Vũ Hinh, không biết sau này vận mệnh của nàng sẽ như thế nào. Hắn nhớ lại lời hứa của các tinh linh đại trưởng lão, chỉ cần tìm được tinh linh thánh nữ, bọn họ sẽ kể lại cho hắn nghe chuyện của Vũ Hinh năm nghìn năm trước.

Khải Sát Lâm nóng lòng muốn quay về tinh linh bộ lạc. Dù gì thì nàng đã mất tích hai năm nay. Dưới lời mời đến làm khách tại bộ lạc, Thần Nam đáp ứng không chút do dự.

Tinh linh thánh nữ rất quen thuộc với khu vực này, dưới sự dẫn đường của nàng, bọn Thần Nam nhanh chóng trở về tinh linh bộ lạc.

Những túp lều như những cây nấm xuất hiện giữa rừng già. Ở đó hoa thơm cỏ lạ, đẹp như một vùng tiên cảnh.

Những tinh linh nam nữ xinh đẹp tự do sinh hoạt tại vùng đất thiên đường tràn đầy khí tức tự nhiên này.

Khi một nữ tinh linh nhìn thấy bọn người Khải Sát Lâm từ xa bay lại, lập tức trợn mắt há miệng lắp bắp: "trời ơi, đó không phải là thánh nữ đã mất tích sao? Người...người đã quay trở lại! A, Còn có vài thần thú đó. Trời ơi, bọn họ thực sự đã tìm được thánh nữ trở về".

Lời nói và hành động của tinh linh tộc vốn rất ưu nhã. Nhưng lúc này nữ linh tình này vô cùng hưng phấn, khẩn trương. Ả nhanh chóng hét

váng lên, rất nhiều tinh linh nam nữ đều nhanh chóng nhìn thấy thánh nữ. Bọn họ đều hoan hô ầm ĩ, có người nhanh chóng bay đi báo cho các đại trưởng lão.

Vùng đất cư ngụ của tinh linh tộc, thực sự là thiên đường của nhân gian. Hương hoa thơm ngát, thắm đẫm lòng người, những con thỏ trắng, nai nhỏ không sợ người chạy tới chạy lui. Chim chóc líu lo, tất cả tạo nên một khung cảnh say đắm lòng người.

Long bảo bảo chớp chớp cặp mắt to tướng, nắm tay nói: "Thật là một vùng đất tuyệt vời, đợi đến lúc ta già nhất định sẽ tới đây ẩn cư".

Thần Nam không nhịn được cười, tên tiểu quỷ này hoạt bát như thế, không ngờ lại đã nghĩ đến việc ẩn cư lúc về già, thật là tức cười.

"Đúng là không tệ". Tử kim thần long cũng cảm khái: "Đến lúc đó tìm một long muội muội, ẩn cư tại đây, thật không thua gì thần tiên".

"Có phải là tìm mấy hắc ám thần long muội muội lần trước chúng ta gặp không?". Tiểu Phượng Hoàng ngờ ngợ ngác ngác nói.

"Biển, người lớn nói chuyện, trẻ con không được nói leo! Những ả đó quá xấu, dù sao cũng phải tìm một long muội muội xinh đẹp một chút chứ". Tử kim thần long làm ra vẻ trưởng bối nói.

Tiểu Phượng Hoàng vẫn làm ra vẻ ngây thơ ngơ ngác, chưa hiểu chuyện đời nói: "Ta thấy người và mấy ả đó rất hợp với nhau, các người đều đen thui như nhau".

Con rồng du côn nghe xong tức hộc máu, mặt tím bầm nói: "Ta toàn thân tử quang lấp lánh? Cái gì mà đen thui chứ hả? Làm ta tức chết mất. Tên tiểu bất điểm nhà người thật là coi thường ta quá".

Thần Nam cùng Long bảo bảo cười lăn lộn

Tinh linh thánh nữ tiến vào sâu trong rừng đã được một lúc lâu, cuối cùng cùng với vài vị trưởng lão nhiệt tình ra nghênh đón. Các trưởng lão của linh tinh tộc vạn phần cảm tạ Thần Nam đã cứu thoát Khải Sát Lâm, những từ tán tụng hoa mỹ tuôn ra không ngớt, khiến cho Thần Nam và ba con thần thú đều ong hết cả tai

"Các vị trưởng lão không cần khách khí như thế. Bây giờ mong các ngài nói cho ta biết những bí mật liên quan đến Vũ Hinh được chưa?".

"Ngươi ca sinh mệnh nữ thần, người trẻ tuổi của là con cưng của thượng thiên, trước giờ chưa có ai có thể an toàn ra vào vịnh hằng sâm lâm..."

Thần Nam cảm thấy có chút không ổn, nói: "Đại trưởng lão, mong ngài nói cho ta biết những việc liên quan đến Vũ Hinh".

Tinh linh đại trưởng lão Thụy Tư Nhã có chút bối rối: "Điều này...à..."

Lúc này, Khải Sát Lâm tiến lên trước, mặt đầy vẻ xấu hổ nói: "Thần Nam, cảm tạ huynh đã cứu ta thoát khỏi nơi đó, nhưng...thật là xấu hổ...các trưởng lão đã...lừa huynh. Mong huynh tha lỗi, tinh linh tộc chúng tôi nguyện ý bồi thường huynh".

"Cái gì cơ?"

Các vị trưởng lão của tinh linh tộc đều ngại ngùng, những chiếc đầu vốn cao ngạo đều đang nhìn xuống đất, tinh linh thánh nữ vô cùng ngại ngùng bắt đầu giải thích với Thần Nam.

Năm nghìn năm trước thực sự có một người con gái đã đến tinh linh bộ lạc cổ đại, nhưng tất cả đều do sinh mệnh nữ thần an bài. Cho dù là các trưởng lão của tinh linh tộc cũng không biết sự tình cụ thể bên trong.

Trước đó, những tin tức mà các vị trưởng lão tiết lộ cho Thần Nam, đã là tất cả những gì mà bọn họ biết. Nói đến đây, Khải Sát Lâm vô cùng xấu hổ xin lỗi Thần Nam "Thật vô cùng xấu hổ. Ta nghĩ...các vị trưởng lão nói dối, bọn họ...khả năng đoán được huynh xuất thân bất phàm, muốn nhờ huynh cứu ta, cho nên mới nói dối huynh. Ta đại biểu cho bọn họ trịnh trọng xin lỗi huynh. Chúng ta sẵn lòng báo đáp và bồi thường mọi thứ cho huynh...:

Nếu như nói Thần Nam không tức giận thì là giả. Hẳn ngàn vạn lần cũng không tưởng tượng được các trưởng lão của tinh linh tộc lại nói

dối như vậy. Tinh linh tộc vốn trước nay coi trọng phẩm đức cao thượng. Nói dối, lừa đảo là là những việc bị bọn họ coi thường, sỉ vả.

Dù thế nào Thần Nam cũng không tưởng tượng được, các vị tinh linh trưởng lão vì mưu hấn cứu Khải Sát Lâm, lại phản bội lại bản tính của chính bọn họ, lừa dối hấn.

Hấn muốn phát tác, nhưng sau đó liền bình tĩnh lại. Hấn kìm nén cơn giận, không trở mặt ngay với bọn họ. Dù sao thì Khải Sát Lâm mà hấn cứu được cũng là "hạt giống linh hồn" của Vũ Hình trưởng thành, cũng có thể coi là một Vũ Hình mới. Cho dù là các vị trưởng lão tinh linh không lừa hấn, nếu hấn biết chân tướng bên trong, hấn cũng sẽ cứu "Vũ Hình" này.

Sự tình đã như vậy, Thần Nam cuối cùng không tiến thêm được bước nào trong việc tìm kiếm bí mật liên quan đến Vũ Hình của năm nghìn năm trước, nhưng hấn cũng chẳng còn cách nào.

"Được, các người muốn bồi thường cho ta. Vậy đem sinh mệnh chi tuyến của các người ra bồi thường đi, hãy đưa chúng ta đến đó tắm rửa/

Nghe Thần Nam đòi hỏi như thế, Tinh linh đại trưởng lão Thụy Tư Nhã sút chút nữa lăn đùng ra đất.

"Người...ngươi nói đùa à?". Sinh mệnh chi tuyến của tinh linh tộc chúng ta, mặc dù có một chữ "tuyến" (suối), nhưng thực sự được tính bằng giọt. Mỗi năm cây sinh mệnh cũng chỉ sinh ra vài chục giọt là nhiều. Bây giờ tính tất cả cũng chỉ được vài chục cân, không ngờ người lại muốn...muốn tắm..., đó...trời ạ".

Các vị tinh linh trưởng lão khác cũng có cảm giác muốn xỉu.

"Như vậy thì..." Thần Nam giơ tay chỉ vào Nạp Lan Nhược Thủy, con rồng du côn và Tiểu Phượng Hoàng nói: "để cho ba tên này uống thoải mái một lần là được".

Con rồng du côn hai mắt sáng rực lên, phát ra hai luồng sáng xanh như mắt sói, Long bảo bảo cũng hai mắt lấp lánh. Chỉ có Tiểu Phượng Hoàng vẫn một vẻ ngây thơ vô tội, hết lòng an ủi tinh linh đại

trưởng lão: "Yên tâm, chúng tôi đảm bảo sẽ uống hết, tuyệt không lãng phí một chút nào".

Các vị tinh linh trưởng lão quay sang nhìn nhau, mặt tím bầm, đều tức tối muốn học cả máu ra.

Mười cân sinh mệnh chi tuyền đó, bọn họ đã tích lũy qua bao nhiêu năm tháng. Nếu như để cho ta con thần thú này uống thoải mái, thì coi như chẳng còn gì.

Chỉ một giọt sinh mệnh chi tuyền, có công hiệu làm người chết sống lại, là chí bảo của tinh linh tộc. Vì sự phát triển của tộc nhân, bọn họ không thể đem toàn bộ ra báo ân.

Thần Nam không đi uống sinh mệnh chi tuyền, chỉ để cho ba con thần thú đi theo các trưởng lão tinh linh tộc.

Nửa khắc sau, ba tên gia hỏa mặt mũi phờ phơ quay lại. còn các vị tinh linh trưởng lão mặt mũi u ám, không còn tí sức sống nào.

"Mặc dù sinh mệnh chi tuyền không có công năng thần hiệu đối với đề thăng tu vi như tưởng tượng, nhưng nó là thánh phẩm bồi bổ, đối với tu vi sau này của chúng ta rất có ích lợi" con rồng du côn mặt đầy hứng khởi.

"Quang minh đại thần côn tại thượng, thật là ngon, ta muốn uống nữa..."Long bảo bảo liếm mép, ra vẻ say sưa.

Tiểu Phượng Hoàng ngây thơ chớp chớp đôi mắt đẹp nói với tinh linh trưởng lão:"Các vị thật là hiếu khách, chúng ta nhất định sẽ thường xuyên đến thăm".

Đại trưởng lão Thụy Tư Nhã không chịu đựng được thêm, lăn đùng ra đất.

Không lâu sau, một người ba thần thú cáo từ tinh linh bộ lạc. Vào lúc chia tay, Long bảo bảo bay lên cao, không ngừng vẫy đôi hoàng kim sắc trào tử với bên dưới: "Ta sẽ rất nhớ các vị, cũng sẽ rất nhớ sinh mệnh chi tuyền, ta sẽ quay lại thăm các vị"

Ngoại trừ tinh linh thánh nữ lưu luyện vấy tay với bọn họ, các tinh linh còn lại chút nữa thì bệt hết xuống đất

Thần Nam vấy tay từ biệt, âm thầm hướng Khải Sắt Lâm nói lời bảo trọng, sau đó cùng ba con thần thú bay đi.

Chương 142

Phá kính trọng viên (Gương vỡ lại lành)

Thần Nam rời khỏi cổ tinh linh bộ lạc, nhìn xuống những dãy núi trùng điệp bên dưới, cùng những cánh rừng nguyên thủy ngút ngàn tầm mắt, cả bọn đột nhiên cảm giác mất phương hướng, không biết tiếp theo lên đi đâu, làm gì

Tìm một nơi ẩn cư, khổ tu bản linh? Không thực tế, tu vi đạt đến cảnh giới của bọn họ, hiệu quả của khổ tu không nhanh bằng lịch luyện ngoài đời, thể nghiệm trong chiến đấu.

Thần Nam nghĩ lại mọi việc, bất luận là vào lúc đại chiến cùng người bày thế cuộc, hay lúc chuẩn bị chia tay, nữ tử thần bí đó đã nhiều lần đề cập đến mười tám tầng địa ngục, điều này làm Thần Nam có chút hoài nghi, lẽ nào nàng ta ám chỉ điều gì

"Grào...ta cảm thấy mất đi mục tiêu trong cuộc sống, thật mong có được một vị long muội muội từ trên trời rơi xuống". Tử kim thần long rống vang, làm vô số thú vật bên dưới kinh hoàng chạy trốn.

"chúng ta cần tranh thủ tất cả khả năng đề thăng tu vi, một ngày nào đó sẽ phá toái hư không, tiến nhập thiên giới. Còn bây giờ, ta nghĩ chúng ta lên thăm quan 18 tầng địa ngục một chút". Thần Nam giải thích đơn giản những việc liên quan đến người bày thế cục với ba thần thú, đối với ba tên trời đánh này, hẳn không dấu diếm chút nào.

"Ta thích tiến nhập thiên giới, bây giờ phạm giới chỉ có ta là chính tông đông phương thần long. Vì hạnh phúc tương lai của ta, ta nhất định phải nỗ lực tiến nhập thiên giới, tranh thủ tìm một tiên nữ rồng làm vợ, grào..." Tử kim thần long lại bắt đầu gào thét

Nhìn Tử kim thần long, rồi lại nhìn tiểu long, Thần Nam cười nói: "Nếu như không biết Long bảo bảo là do một thiên long sau khi trọng thương hóa thành, ta còn nghĩ nó là do lão du côn nhà người năm đó một phút hoang đường, cùng nữ nhi của thần long Khôn đức sinh hạ".

"Kháng nghị! Nghiêm trọng kháng nghị!" tiểu long vung vẩy kim hoàng sắc tiểu quyền đầu, dường như vô cùng bất mãn cái suy nghĩ đó của Thần Nam.

Con rồng du côn chút nữa rơi từ trên không xuống, phun phì phì nói: " Nếu như ta có một đứa con như thế, không bị tức chết mới là lạ".

Thần Nam nói: "Ta rất lấy làm kì về việc phân chia thực lực của long tộc. Trước hết là nói về rồng của phương Tây. Thứ nhất là địa long, cấp thứ hai là phi lòng, cấp ba á long, cấp bốn cự long, cấp năm thánh long, cấp sáu thần long. Còn rồng của Đông thổ, ta chỉ biết người và tiểu long. Các người ở cấp sáu là thần long, vậy cấp 7 lẽ nào lại là thiên long cảnh giới, trạng thái toàn thịnh của Long bảo bảo năm xưa.

"Sai, vô cùng sai" Tử kim thần long lắc đầu nói: "Thần long ý là cảnh giới thông thần, là tôn xưng cường đại nhất của long tộc. Thực lực của bọn họ tối thiểu là lục giai. Còn tu vi đạt đến thất giai, vẫn được coi là nằm trong cảnh giới thần long. Tu vi đạt đến bát giai, có phải vẫn nằm trong phạm trù thần long không, ta cũng không biết. Bởi vì lúc ta mạnh nhất cũng mới chỉ đạt đến thất giai. Đối với thực lực của các cấp phía sau ta không biết. Còn đối với cảnh giới thiên long, thực cũng không biết rốt cục là ở cấp độ bao nhiêu. Chỉ biết rằng sau khi đạt đến cảnh giới thiên long, bản thân có thể cảm giác rõ ràng thân thể phát sinh tiến hóa, cảm giác rõ ràng mình đã tiến vào cảnh giới thiên long. Còn thiên long rốt cục là cường đại đến trình độ nào, thực là khó đoán. Trong lịch sử của long tộc, rất ít kẻ đạt được đến cảnh giới thiên long".

Thần Nam kì quái nhìn Long bảo bảo, thật khó tưởng tượng tên tiểu quỷ đáng yêu tham ăn này ngày xưa đã từng là thiên long

Tiểu long ưỡn cái ngực nhỏ kim hoàng sắc nói: "Ta là đại đức đại uy bảo bảo thiên long, ta..." nói đến đây nó lại trùng xuống, lầm bầm nói: "ta thực không có chút ấn tượng nào, căn bản không biết bản thân là một thiên long".

Nửa ngày sau, cả bọn đã thoát ra khỏi vùng núi non trùng điệp đó, bên dưới đã xuất hiện những thành trấn của nhân loại. Đây là vùng thuộc về Mạn La đế quốc trong Tây phương tứ đại đế quốc.

Tây đại lục cũng giống như Đông đại lục, chủ yếu chia thành vài nước lớn. Ngoài ra còn gần trăm tiểu quốc sinh tồn ở các khu trung gian. Bốn nước lớn ở Tây phương là Tân Lan, Mạn La, Lạp Thoát Duy Á, Ai Khắc Tư

Tân Lan nằm ở phía đông của Tây đại lục. Mạn La ở phía nam, Lạp Thoát Duy Á chiếm cứ bắc phương, còn Ai Khắc Tư hùng bá phía tây.

Vị trí của mười tám tầng địa ngục nằm ở Bái Đán thành, thánh thành của Quang Minh giáo hội. Thành nằm ở trung tâm của Tây đại lục, xung quanh có nhiều hoang mạc, thảo nguyên, có rất nhiều tiểu quốc, là vùng đất chiến tranh, được bao quanh bởi tứ đại đế quốc.

Cổ linh tinh bộ lạc mà bọn họ vừa rời đi nằm ở phía tây của đại lục, do đó bọn họ đi về phía đông, hướng về Bái Đán thành.

Bọn họ không vội, do đó một ngày sau bọn họ mới tới được vùng đất chiến tranh đó.

Cách Bái Đán Thành vài trăm dặm, Tiểu Phượng Hoàng đột nhiên kêu lên: "trời ơi, đại yêu quái, mọi người nhìn kia, có hai đại yêu quái đang bay về phía chúng ta".

Thoạt nhìn, từ phía xa hai đám mây đen nhanh chóng bay tới. Nhìn kĩ thực khiến người ta kinh sợ. Một con ếch xanh khổng lồ, cùng một con cóc khổng lồ, hai con vật cao gần năm mươi trượng, như hai hòn núi phi hành giữa không trung.

"Lạy thần tình yêu" Long bảo bảo kinh ngạc nói: "Đó là yêu ếch xanh và yêu cóc, thật là hai núi thịt mà".

Tử kim thần long nghi ngờ nói: "Con ếch xanh khổng lồ kia, giống như đại yêu quái Ma Oa của Côn Lôn huyền giới, lão chạy đến Tây phương làm gì nhỉ? Ồ, hình như lão bị trọng thương, nhìn xem, miệng của lão không ngừng thổ huyết..."

Thần Nam kinh hãi nói: "Đúng là một trong bốn đại yêu ma của Côn Lôn? Không ngờ bản thể của lão lại to lớn đến mức này".

Càng tới gần, có thể nhìn thấy con ếch xanh khổng lồ miệng không ngừng trào máu ra ngoài, còn con cóc khổng lồ đang bảo hộ bên cạnh nó, thần tình có vẻ khẩn trương

Tiểu Phượng Hoàng nói: "Hình như đúng là Ma Oa lão gia, ta cảm giác được khí tức quen thuộc

"Đúng, là Ma Oa" Thần Nam khẳng định, sau đó lại bắn khoả: "Nhưng con cóc khổng lồ kia là ai?".

"Ha ha, grào.." Tử kim thần long cười lớn: "Ta có thể đoán được là ai, chính là thanh mai trúc mã của lão, là lão bà cùng lớn lên với lão, cũng là một đại yêu của Côn Lôn huyền giới. Nhưng do nhiều nguyên nhân khác nhau, Yêu cóc đó giận nhau với Ma Oa, từ đó lưu lảng bên ngoài, không quay trở lại Côn Lôn huyền giới. Ha ha...không ngờ lão ếch xanh lại chạy đến Tây thổ tìm lão bà, nhưng có gì đó không ổn. Làm sao lão lại bị thương nhỉ, lẽ nào lại bị con cóc kia đã thương? Thật là một cô vợ cấp mô cương đại, dữ tợn".

Hiển nhiên hai đại yêu ma cũng đã chú ý đến bọn họ. Khi hai bên tiến lại gần, tốc độ đều giảm xuống.

Thần Nam lớn tiếng hỏi: "Tiền bối bị làm sao vậy, làm sao lại đến tây thổ, làm sao lại bị trọng thương vậy?".

Tử kim thần long bên cạnh hắc hắc cười nói: "Không phải là bị cấp mô đại tẩu, dùng oán khí tích lũy ngàn năm đánh trọng thương đó chứ. Hắc hắc, chúc mừng hai vị gương vỡ lại lành".

Cấp Mô trừng mắt nhìn con rồng du côn, Ma Oa giơ tay quệt vệt máu trên mép nói: "Một lời khó hết, ta bị thương ở mười tám tầng địa ngục.

Thông qua lời kể vắn tắt của Ma Oa, bọn Thần Nam biết được nguyên nhân lão từ Đông thổ đến mười tám tầng địa ngục, biết được việc lão cùng giáo hoàng đại chiến một phen.

Khi nghe lão kể đến đoạn Trấn Ma thạch bay lên trời, Thần Nam đột nhiên biến sắc. Tại vịnh hằng sâm lâm, dường như hắn đã từng nghe

nữ tử thần bí nói qua, Trấn Ma thạch đến từ mười tám tầng địa ngục. Hiện giờ thông qua sự chứng thực của Ma Oa, hẳn vô cùng kinh ngạc, dù thế nào cũng không tưởng nổi Trấn Ma thạch vốn là ma thạch trấn áp mười tám tầng địa ngục.

Sau khi Trấn Ma thạch bay đi, vì muốn áp chế tà ma, tà thần đang muốn phá phong ấn, Quang Minh giáo hội đem một đốt xương ngón tay vốn được lão quang minh thần bí mật truyền thừa vạn năm trấn ở bên dưới quang minh thần điện, không ngờ hoàn toàn bình được động loạn.

Trong suốt quá trình đó, giáo hoàng hứa với ma oa, chỉ cần lão không tranh thủ cháy nhà hôi cửa, thì sẽ phóng thích cho nửa thân ếch kia. Ma Oa tuân thủ lời hứa. Sau đó, khi mười tám tầng địa ngục bình tĩnh trở lại, giáo hoàng cũng giữ lời hứa, muốn mở tầng địa ngục thứ 11, lúc này liền xuất hiện vấn đề.

Một đốt xương ngón tay nhìn chẳng để vào mắt thay thế Trấn Ma thạch, áp chế mười tám tầng địa ngục, không chỉ uy hiếp yêu ma bên dưới, mà cả giáo hoàng cũng không cách nào mở được tầng địa ngục thứ 11. Cho dù không gian ma pháp đặc ý nhất của giáo hoàng cũng thất hiệu.

Ma Oa khẩn trương, lão cũng thử phá giải phong ấn, nhưng căn bản không có chút kết quả. Nhưng lão không bỏ cuộc, ở lại Bái Đán thành một ngày. Tranh thủ lúc Quang Minh giáo hội không chú ý, lão muốn bí mật gỡ đốt xương ngón tay đó ra, giải cứu nửa bản thể bị phong ấn

Chỉ là, lão không hề nghĩ đến, việc làm đó chút nữa đã dẫn đến họa sát thân cho lão.

Đốt xương ngón tay nhỏ nhoi đó, nhìn chẳng để vào mắt, giống như là đã bị phong hóa hết, tạo cho người ta cảm giác, chỉ cần miết nhẹ một cái là tan ra. Nhưng Ma Oa không ngờ, khi lão vừa đột nhập vào bên dưới thần điện, cái đốt xương đốt bạo phát ma khí trùm trời, chớp mắt phóng đại hàng vạn lần, như là một chiếc cột chống trời bằng xương trắng, giáng về phía lão.

Trong chớp mắt, ma khí như uông dương đại hải, bao phủ cả tòa Bái

Đán thành, chiếc cột làm bằng xương trắng đứng giữa trung tâm, toàn bộ tòa thành rơi vào khủng hoảng.

Giáo hoàng biết ngay là có chuyện gì xảy ra. Lão đoán có người đột nhập xuống bên dưới thần điện, mới có thể có kết quả khủng khiếp thế này. Lão liền dùng không gian ma pháp, muốn đem kẻ xâm nhập tống ra chỗ khác, tránh để xảy ra hậu quả xấu hơn.

Sau khi Ma Oa bị không gian ma pháp cường hành đem đi, ma khí trùm trời quanh Bái Đán thành mới từ từ biến mất, cột xương cao trăm nghìn trượng cũng từ từ trở lại thành một đốt xương ngón tay.

Không gian ma pháp tác dụng lên người Ma Oa, nhanh chóng đưa lão đến trụ sở của giáo hoàng, do đó mà Ma Oa mới may mắn giữ được tính mệnh của mình.

Nhưng cho dù là như vậy, cột xương khổng lồ mặc dù chưa đánh trúng Ma Oa, nhưng ma khí khủng khiếp trong chốc lát cũng khiến Ma Oa suýt toi mạng. Sau đó rất nhiều thần chức nhân viên của quang minh giáo hội, cùng dùng quang hệ thần thánh ma pháp trị liệu, mới có thể đưa lão từ quỷ môn quan trở về.

Quang Minh giáo hội sở dĩ phí lực bảo vệ tính mạng của lão, bởi vì sợ phát sinh hiểu lầm với Côn Lôn huyền giới, làm phát sinh đại chiến giữa hai tập đoàn thế lực hùng hậu này.

Cáp Mô vẫn lưu lạc tại tây phương từ trước. Khi Ma Oa tiến vào tây thổ, Cáp Mô đã cảm ứng được khí tức của lão, hai người vì nhiều nguyên nhân mà chia tay, nhưng khi cảm ứng được Ma Oa bị trọng thương, Cáp Mô vẫn xuất hiện tương trợ.

Thấy việc quay trở lại đông thổ quá xa, Ma Oa ngại ngừng quyết định về nơi ở của Cáp Mô dưỡng thương, do đó mới vô tình gặp bọn Thần Nam trên đường.

Ma Oa nghe bọn Thần Nam muốn vào 18 tầng địa ngục, thần tình nghiêm túc nói: "Với tu vi của các người mà đến đó, căn bản không tra cứu được gì. Cái đốt xương ngón tay đó thật khủng khiếp, đối mặt với nó, ta có một cảm giác bản thân chỉ yếu nhược như sâu kiến. Hơn nữa trong quá trình đó, ta nghe được một âm thanh như có như

không khiến cho ta sờn cả gai ốc".

"Âm thanh gì?" Tiểu Phượng Hoàng hiểu kĩ hỏi

"Do ma mà chết...do ma mà sinh..."

Chương 143

Đại đức đại uy Thiên Long

Nghe thấy câu đó, Thần Nam trong lòng không kìm được chấn động. Nhân vật đó rốt cục là đẳng cấp nào? Lại có thể đáng sợ đến như thế? Một đốt xương nhỏ bé, không ngờ lại có thể làm cho đại yêu quái Ma Oa trọng thương suýt chết? Còn âm thanh kì lạ như có như không đó, càng thêm phần tà dị.

Sau khi từ biệt Ma Oa, bọn Thần Nam nhanh chóng tiến vào Bái Đán Thành. Ở đó bọn họ không cảm ứng được gì. Kể từ khi nghe câu chuyện của Ma Oa, bọn họ đã triệt để vứt bỏ ý tưởng tiến vào mười tám tầng địa ngục. Bọn họ tự biết mình, từ khi muốn chết, còn không thì tuyệt đối không được kích động

Thần Nam cùng ba con thần thú đứng không xa quang minh thần điện quan sát.

"Không dám lên vào mười tám tầng địa ngục, xem ra chúng ta khó có thể phát hiện được gì tại Bái đán thành, hay là chúng ta sớm rời khỏi đây", Tử kim thần long kiến nghị.

Nó đã từng có một đoạn lịch sử hoang đường tại Tây thổ, đắc tội với không ít nhân vật phiền phức, hiện giờ tu vi chưa khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, con rồng du côn trong lòng có chút bất an, sợ những oan gia đối đầu ngày xưa tìm đến.

"Con lươn kia sợ rồi, hi hi..." tiểu long làm bộ dang tinh linh cổ quái.

"Ai dài, Khôn Đức đến..." Tiểu Phượng Hoàng kinh hoàng thốt lên

Con rồng du côn hét lên sợ hãi hỏi "Ở đâu?"

Bất quá chớp mắt, nó lập tức minh bạch, mặt đỏ rực, hét lên: "Giới cho người tiểu bất điểm, không ngờ cũng biết cách chọc lão nhân gia, người thực là toàn học cái xấu".

"Thì ra là người thực sự sợ Khôn Đức" Tiểu Phượng Hoàng làm ra

vẻ ngậy thơ, chớp chớp đôi mắt to tròn mỹ lệ của mình: "Ta nghe người nói nhiều lần rằng thượng cổ thần long Khôn Đức khôn khiếp như thế nào, lợi hại như thế nào, không ngờ người thực sự sợ lão ta".

"Ăn nói lung tung, làm sao ta có thể sợ cái lão khôn khiếp đó được?" con rồng du côn có chút tức giận ghen cả thờ.

"Thực thế sao, người không sợ lão sao?".

"Ta đương nhiên...." Nói đến đây, con rồng du côn đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, bởi vì người vừa cất tiếng hỏi, không phải Tiểu Phụng Hoàng, cũng chẳng phải Thần Nam cùng Long bảo bảo, mà là âm thanh mang đầy vẻ buồn bực của một nữ tử.

Con rồng du côn vội vàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy thiếu nữ trẻ tuổi cao ráo, dung mạo cực kì mỹ lệ, dường như cũng đang theo dõi quang minh thần điện như bọn họ.

Tử kim thần long há hốc miệng, cái miệng lão lúc đó chắc phải nhét vừa ba quả trứng gà.

Người thiếu nữ đó cực kì có khí chất, mái tóc bạch kim chảy dài xuống hai vai, tung bay phía sau lưng. Cặp mắt đẹp sắc như dao cau, phát ra từng trận hàn khí. Nàng mặc một bộ quần áo màu trắng bạc, im lặng đứng đó, như một đóa hoa băng trong tháng cuối của mùa đông

"Thật là một mỹ nhân, nhưng nhãn thần lạnh lùng quá" Tiểu Phụng Hoàng chân thành nói.

"Thiếu nữ này dường như rất cường đại" Long bảo bảo nhanh nhạy phát hiện ra cô gái tóc bạch kim này không hề dễ động vào

"Ê lươn, không phải người biết cô gái này đó chứ" Thần Nam hỏi

Tử kim thần long cuối cùng cũng bình tĩnh, mặt mếu máu nói: "Người nói đúng đó, ta đúng là có biết nàng, là người quen cũ. Mảnh vỡ của khối cổ thuẫn trên người người vốn là của nàng. Người nói xem ta có phải là quen nàng hay không?"

Xiu

Không ngờ lại chính là cô con gái nhỏ của thượng cổ thần long Khôn Đức, người đã từng bị Tử kim thần long "viếng thăm" nhà vài nghìn năm trước

Thần Nam mắt chữ I mồm chữ O, Tử kim thần long đã nhanh chóng bay lên không. Thần Nam cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng bay lên theo. Long bảo bảo và Tiểu Phượng Hoàng bay phía sau, đuổi theo Tử kim thần long.

Tử kim thần long hóa thành một đạo tử điện, liều mạng bay ở phía trước. Một mặt vội vã chạy trốn, một mặt run rẩy lắm bầm: "Cái thế giới này thật là quá nhỏ bé, không ngờ lại gặp cô con gái nhỏ của Khôn Đức, trước đây...vì sao ta lại khoáng sạch nhà cô ta cơ chứ, thật là làm cho ta không còn chỗ dung thân mà".

Nhìn thấy Thần Nam ở không xa phía sau, con rồng du côn hét lớn: "Tiểu tử ngươi...giúp ta trả lại mảnh vỡ của cổ thuẫn..." giọng của nó có chút ngập ngừng, không biết là do sợ hãi, hay là do làm việc xấu nên trong lòng không yên.

"Trả lại cái gì mà trả, ăn trộm vài nghìn năm rồi, bây giờ trả lại, ngươi không thấy là quá muộn rồi sao?" Thần Nam đáp

Trời đất rộng lớn, vì sao ta lại gặp cô ta ở đây cơ chứ? A, trời ơi, không ngờ cô ta....đuổi đến rồi". Tử kim thần long quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc bóng màu bạc đang ngày càng gần, chỉ chốc lát là sẽ bắt kịp bọn họ

Cái bóng màu bạc đó quá nhanh, khi vượt qua Tử kim thần long liền hét lớn:"Dừng lại".

"Được, ta dừng, ta dừng". Tử kim thần long mặt cắt không còn giọt máu, đứng giữa không trun. Thần Nam, Long bảo bảo, Tiểu Phượng Hoàng lần lượt dừng lại phía sau nó.

Phía trước, một con ngân long dài khoảng mười trượng dừng giữa không trung, bộ giáp màu bạc lấp lánh từng trận thánh khiết quang

huy, đôi mắt rông to tròn và đẹp đẽ tràn đầy vẻ phần nộ.

Đó là một con tây phương thần long, mặc dù đang tức giận, nhưng vẫn biểu hiện một phong thái ưu nhã, đem lại cho người khác một cảm giác vô cùng đặc biệt, giống như một mỹ nữ duyên dáng đang đứng trước mặt.

"Giai Ti Lệ, lâu ngày không gặp, nàng...vẫn khỏe chứ?" Tử kim thần long húng hắng hỏi.

"Hừm, chẳng khỏe tí nào?". Ngân long lạnh lùng đáp

Thần Nam cảm giác có chút gì đó quái gì, lập tức minh bạch giữa hai con rồng này, khả năng có quan hệ đặc thù gì đó, chứ không đơn giản chỉ là quan hệ giữa kẻ ăn trộm và người bị trộm.

"Ta vừa nghe người chủi phụ thân của ta là đồ khốn khiếp, người thực sự không sợ phụ thân của ta sao? Vậy được, bây giờ người cùng ta đi gặp người" Ngân long trừng mắt nhìn Tử kim thần long.

"À, hì hì...nói đùa à, làm sao ta dám chủi Khôn Đức đại nhân là đồ khốn nạn được, hì hì..." Tử kim thần long cười nhạt nhẽo

Giữa hai con rồng này chắc chắn có vấn đề! Hiện giờ Thần Nam hoàn toàn có thể khẳng định điều đó.

"Tên khốn khiếp nhà người không ngờ biến mất là biến mất mấy ngàn năm? Lẽ nào ta đáng sợ đến thế sao? Người lại trốn tránh ta cả mấy ngàn năm!" Ngân Long Giai Ti Lệ thần tình vô cùng kích động, thanh âm càng ngày càng sắc bén.

"Không phải như nàng tưởng đâu, bởi vì..." Tử kim thần long lấp bắp

"Ta biết người không quên được con bạch long đó, những sao người lại dùng thủ đoạn ăn cắp để chia tay với ta? Người là đồ khốn khiếp đáng chết!" Đôi mắt của Giai Ti Lệ tràn đầy nước mắt

"Thần tình yêu ơi!" Tiểu Phượng Hoàng không nhịn được kêu lên: "Thì ra là người yêu của rồng du côn thúc thúc!".

"Giai Ti Lệ, nàng nghe ta giải thích, không phải là như nàng tưởng tượng đâu" Tử kim thần long toát hết cả mồ hôi.

Thần Nam triệt để minh bạch, không ngờ hai con rồng này lại có một đoạn tình cảm, xem ra con ngân long kia vẫn chưa quên được con rồng du côn.

"A, Quang Minh đại thần côn tại thượng, thì ra chân tướng là như thế, cái thế giới này thật là điên rồ" Long bảo bảo lắc lư lắc lư, vỗ vỗ đôi cánh nhỏ kim hoàng sắc.

Ánh mắt của ngân long Giai Ti Lệ lập tức bị tiểu long thu hút, từ kinh ngạc chuyển sang cất kinh, cuối cùng biến thành chấn kinh, rốt cục chuyển sang phẫn nộ, nàng giận dữ hét thẳng vào mặt Tử kim thần long: "Người...không ngờ người lại kết hôn với con rồng khác, người...lại còn có cả hài tử nữa....người"

Tử kim thần long xém chút rơi từ trên không xuống, hét lên đầy oan uổng: "Trời ơi, Giai Ti Lệ, nàng nghĩ đi đâu vậy, tên tiểu quỷ này làm sao có thể là hài tử của ta được? trời ơi"

Tiếc là, lúc trên mặt Long bảo bảo thoáng hiện lên gian xảo, nó lắc la lắc lư bay lên trên vai Tử kim thần long, làm bộ dạng ngây thơ đáng yêu, nhìn giống như một con rồng con rất biết nghe lời.

Khi Tử kim thần long phủ nhận tiểu long không phải là hài tử của lão, Long bảo bảo chớp chớp đôi mắt to tròn, lộ ra thần thái vô cùng ủy khuất

Ngân long Giai Ti Lệ vỗ cánh phành phạch, tức giận nói: "Còn nói không phải, người còn có lương tâm không? Hài tử đáng yêu như thế người còn không nhận, tính độc ác của người cả mấy ngàn năm nay vẫn không thay đổi chút nào?".

Con rồng du côn tức đến hộc cả máu, nhìn tiểu long đứng trên vai nó, hai mắt nó như muốn phun lửa, cuối cùng dùng lực đẩy Long bảo bảo xuống.

"Người...đồ khốn khiếp, người làm sao có thể làm như thế? Đứa trẻ làm gì có tội, hơn nữa nó lại còn đáng yêu như thế!" Ngân long tức

giận hét lớn.

Tử kim thần long ỨC PHÁT KHÓC, gào thét âm ỉ: "Ta thề là tên tiểu quỷ này không phải là hài tử của ta, nếu như ta có đứa con quỷ quái này, ta sẽ bóp chết nó...hu hu...tiểu quỷ, ngươi hại chết ta rồi..." con rồng du côn khóc không ra nước mắt, uất ức nhìn tiểu long ở bên cạnh đang làm ra vẻ ngây thơ đáng yêu.

Thần Nam đứng bên cạnh cố gắng nhin cười, Long bảo bảo thật quá đáng, tên tiểu quỷ này thật lợi hại, khiến Tử kim thần long phải phơi bày hết gan ruột ra ngoài.

Tử kim thần long tức xì khói, nhưng càng giải thích càng rối. Bộ dạng của Long bảo bảo khiến người khác không khỏi hoài nghi, nhìn thế nào cũng thấy nó cùng con rồng du côn giống như là có quan hệ cha con.

Cuối cùng, khi Tử kim thần long uất ức gần như muốn tự sát, Long bảo bảo mới thu cái bộ dạng trẻ con ngây thơ lại, lộ ra thần thái tinh linh cổ quái, ngọng nghịu cười nói với ngân long: "Người thực sự là nghi oan cho con lươn kia rồi, ta với hắn không có quan hệ máu mủ gì. Nếu như xét về bối phận, ta có khả năng còn là tiền bối của hắn".

"Người...người nói năng linh tinh gì đó, làm sao người lại không tôn trọng trưởng bối như vậy! Hắn dù sao cũng là phụ thân của người" Ngân long kinh ngạc nhìn tiểu long

Thần Nam thấy đã đến lúc xuất hiện để giải thích, bèn nói: "Nàng thực sự nghi oan cho Tử kim thần long rồi, Long bảo bảo thực sự không có chút quan hệ gì với hắn. Phụ thân Khôn Đức của nàng cũng là cường giả của thời kì thượng cổ, người chắc biết rất rõ những cao thủ thời đó, người đã bao giờ đề cập với nàng về Đại đức đại uy thiên long của long tộc chưa?".

Chương 144

/Tiếng ma gào nửa đêm tại Đạm đài cổ thánh địa

Nếu như là người khác thì quá nửa là chưa từng nghe qua cái tên đó, nhưng Khôn Đức dù sao cũng là tiền bối long tộc đức cao vọng trọng, không một ai am hiểu các cao thủ long tộc hơn lão, ngân long Giai Ti Lệ cũng đã từng nghe phụ thân của nàng nhắc đến cái tên này

"Nó...tên nhóc con này là thiên long" Giai Ti Lệ tràn đầy vẻ hoài nghi.

Tử kim thần long cuối cùng cũng thở phào, nguy kịch lớn nhất đã được giải trừ, nó vội vàng giải thích: "tình huống của tên tiểu quỷ này vô cùng phức tạp, sau này ta sẽ giải thích cho nàng nghe, như vậy nàng tin tưởng ta chưa?".

"Được, không nhắc đến việc của con rồng nhỏ này nữa, vậy ta hỏi người, mấy nghìn năm nay, vì sao người lại trốn tránh ta, dường như biến mất khỏi nhân gian vậy".

"Hu hu....Gia Ti Lệ, vì sao nàng cứ đổ oan cho ta như vậy. Làm sao ta lại tránh nàng cơ chứ, ta bị người ta phong ấn mấy nghìn năm nay. Nếu không bằng tu vi cái thể của phụ thân nàng, làm sao lại không cảm ứng được khí tức của ta, làm sao lại không tìm được ta, thu thập ta?"

Giai Ti Lệ vô cùng kinh ngạc hỏi: "Cái gì? Người bị người ta phong ấn, chuyện là thế nào?".

Tử kim thần long nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta bị một lão khốn đáng chết, độc ác, đáng bị tống xuống mười tám tầng địa ngục phong ấn, mấy nghìn năm nay, ta trải qua những ngày tháng u ám không thấy ánh mặt trời".

Giai Ti Lệ nhẹ nhàng vỗ đôi cánh, cẩn thận hỏi: "người...người không phải là bị cha ta phong ấn đó chứ, không phải là...vì muốn ngăn cản chúng ta...người đã hạ thủ với người?"

"Nàng nghĩ đi đâu vậy?" Tử kim thần long ngăn người ra, vội vàng

giải thích: "không phải là do lão khốn đó...à...không phải là do người cha khốn nạn của nàng...trời ạ, nói sai rồi. Không phải là phụ thân của nàng đâu".

"Người là đồ chết bầm, làm sao người chẳng thay đổi được chút nào, cứ nói xấu phụ thân của ta như vậy?" Giai Ti Lệ ai oán nhìn Tử kim thần long.

"Khục khục...cái đó, nhất thời thuận miệng, lần sau ta sẽ để ý". Tử kim thần long có chút ngại ngùng.

Thông qua những tình tiết này, Thần Nam đứng bên cạnh đã nhìn ra được vấn đề, xem ra Khôn Đức không thích con rồng du côn này, dường như có ý muốn chia loan rẽ thúy.

"Xem ra thực sự không phải là phụ thân ta phong ấn người" ngân long Giai Ti Lệ nói: "Năm đó cha ta từng vận dụng đại pháp lực tìm kiếm người, kết quả không phát hiện nửa điểm tung tích, người..."

"Lão khốn đó khẳng định muốn bắt ta, thu thập ta một trận: Tử kim thần long vô tình lại buột miệng chửi.

"Người..." Giai Ti Lệ trừng mắt nhìn Tử kim thần long nói: "Khi phụ thân của ta không tìm kiếm được tung tích của người, cũng đã từng đoán là người bị người ta phong ấn, không thì cũng sợ người tìm người tính sổ nên đã phá toái hư không tiến nhập thiên giới, không ngờ người thực sự bị người ta phong ấn.

"Lão khốn đó thực là hiểu ta, nêu như ta không phải bị người ta phong ấn, thì thực cũng muốn phá toái hư không tiến nhập thiên giới"

Giai Ti Lệ nổi giận: "Ta cảnh cáo người, nếu như người dám chửi phụ thân ta một lần nữa, ta quyết ăn thua đủ với người".

"Được được, ta sẽ để ý được chưa, nhưng ta đã quen miệng, khó sửa lắm".

Thần Nam đứng bên cạnh vừa xem vừa cười, có thể tưởng tượng, con rồng du côn cùng cha con Giai Ti Lệ có quan hệ vô cùng phức tạp, làm cho người ta dở khóc dở cười

Vài nghìn năm không gặp, Giai Ti Lệ đối với Tử kim thần long lúc thì nghiêng răng nghiêng lợi, lúc thì mắt lại ươn ướt, có thể thấy tâm tình của nàng vô cùng phức tạp.

"Con lợn chết toi nhà người thật là lớn mật, năm đó đắc tội với bao nhiêu người, bây giờ tu vị bị hạ xuống mức này, còn dám to gan tới tận Tây phương, lẽ nào người không sợ bị những kẻ thù đó phát hiện hay sao?" Giai Ti Lệ bắt đầu biểu lộ dáng vẻ quan tâm.

Tử kim thần long trả lời về bất cần: " Ta không có chạy lung tung, chỉ tới đây có chút việc thôi, chẳng bao lâu nữa ta sẽ quay lại đông thổ".

Không biết là do nghe lão rồng sắp về đông thổ, hay là bất mãn ngữ khí của con rồng du côn, Giai Ti Lệ hừ lạnh một tiếng: "Người còn sự lựa chọn ư, hai ngày nay mười tám tầng địa ngục xảy ra nhiều biến động, thu hút rất nhiều cao thủ Tây thổ đến thăm dò tình hình, dưới tình huống như vậy người còn dám xuất hiện, thật là to gan lớn mật".

Đúng vào lúc này, từ phía xa truyền lại một tiếng rồng gầm vang trời, một âm thanh như sấm vang vọng giữa không trung: "Con rắn bốn chân đáng chết kia, đúng là người rồi, kẻ khác nói với ta, ta vẫn chưa tin. Chó chết, mấy ngàn năm trước người đánh cắp hết bảo tàng của ta, đến một đồng xu sứt cũng không để lại, làm ta nghèo đến mức cái quần lót cũng không có mà mặc, bị thiên hạ cười chê mãi. Chó chết. Ta tìm kiếm tung tích của người bấy lâu nay, vài ngàn năm nay chưa lúc nào quên, cuối cùng ta cùng tìm được con rắn bốn chân khốn nạn này, lần này xem người chạy được đi đâu.

Tử kim thần long sắc mặt đại biến, đầu muốn nổ tung, ngẩng đầu lên trời thở dài ân hận. Thần Nam cũng bắt lực cười khở, xem ra sự tình lần này khó mà kết thúc êm đẹp được

Một đạo ngũ sắc quang mang từ xa lao tới, một cỗ khí thể bàng bạc lan tỏa mạnh mẽ, không nghi ngờ gì nữa, ngũ sắc thần long thực lực cường tuyệt đã đuổi đến nơi

Ở Tây thổ, do mười tám tầng địa ngục biến động dẫn đến một loạt những bất ổn, Đông thổ xa xôi cũng không còn bình yên

Đạm đài cổ thánh địa, là tiên cảnh trong mắt người thường, một địa điểm cực kì thần bí, rất ít người trong giới tu luyện biết được vị trí chính xác của nơi đó.

Thời gian gần đây, Đạm Đài cổ thánh địa phát sinh một số biến động.

Trước đây, nơi này thung lũng xanh như ngọc, tiên khí giăng giăng, kì hoa nở rộ, cỏ tiên tràn mặt đất, hạc trắng bay lượn, vượn trắng hát ca, thật giống như đảo nguyên tiên cảnh. Tại lối vào tiên cảnh đó, một khối đá xanh sừng sững, trên có khắc hai chữ cổ "Đạm Đài".

Đó chính là Đạm Đài cổ thánh địa, năm xưa Đạm Đài Tuyền truyền đạo thụ pháp tại đây, sau đó phá không lên tiên, đó thực sự giống như một cõi thiên đường trong mơ.

Cảnh đẹp vẫn như xưa, nhưng trong Đạm Đài thánh địa xuất hiện một bầu không khí ngọt ngào, trầm mặc, những tiếng cười đùa vui vẻ của đệ tử trong phái bớt hẳn, bởi vì trong cổ thánh địa rất có khả năng sắp phát sinh một biến cố lớn.

Vạn năm trước, Đại Đài tổ sư trời sinh kì tài, trong khoảng thời gian cực ngắn vũ phá hư không, tiến nhập thiên giới.

Đạm Đài Tuyền là một nữ bí bí ẩn, là ngôi sao sáng nhất của thời kì đó. Khi nàng đạt được thực lực tiên thần cấp, nàng từng liên kết với rất nhiều tuyệt thế cao thủ, trấn áp một ma đầu cái thế bên trong Đạm Đài cổ thánh địa.

Có thể tưởng tượng được người bị phong ấn có tu vi khủng bố như thế nào. Bao nhiêu tuyệt đỉnh cao thủ tiên thần cấp mà không có thể triệt để huỷ diệt được y, chỉ có thể miễn cưỡng phong ấn, đủ chứng minh tu vi của y đáng sợ như thế nào.

Vạn năm trôi qua, những cao thủ thời đó phá toái hư không, tiến nhập thiên giới, rất nhiều người đã thành chí tôn của một phương. Thời gian vạn năm, những người tham gia phong ấn ma đầu đó, từng trước sau ghé thăm Đạm Đài cổ thánh địa, gia cố phong ma ấn, nhưng rốt cục vẫn không thể triệt để huỷ diệt kẻ bị phong ấn đó. Từ phương diện này cũng nói nên mức độ cường đại của y.

Bây giờ là thiên niên thứ mười, nhưng thiên giới vẫn chưa có ai xuống gia cố phong ấn, phong ma ấn đã suy chuyển, tiếng gầm thét của ma phương bị phong ấn vạn năm đã ẩn ước truyền lên trên mặt đất.

Đạm Đài cổ thánh địa tường hoà, bởi vì tiếng ma gào ẩn ước đó, đã không còn vẻ yên tĩnh hằng ngày, các Đạm Đài đệ tử tâm tình đều rất trầm trọng

Mỗi nửa đêm, tiếng ma gào trở lên rõ ràng nhất. Đến lúc đó, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi đều run rẩy sợ hãi. Bởi vì vào lúc đó, tại vùng đất bị phong ấn, một bóng ma khổng lồ xuất hiện, tạp thành một áp lực khủng khiếp đối với Đạm Đài phái.

Những đệ tử trẻ tuổi trong lòng đều rất sợ hãi, bọn họ sợ có một ngày, bóng ma khổng lồ đó hoá thành thật, thôn phệ tất cả mọi người ở đó. Một nỗi sợ hãi từ từ lan toả, thậm chí một số đệ tử trẻ tuổi còn có ý nghĩ rút lui khỏi Đạm Đài cổ thánh địa.

Đêm đã khuya, Mộng Khả Nhi một mình đứng im lặng trong hoa viên, mùi hương hoa thơm ngát làm nàng cảm thấy thư thả thoải mái hơn, những nỗi lo lắng trong lòng cũng tiêu bớt một phần

Thực ra đây vốn không phải là vấn đề lớn, bởi vì tâm pháp của Đạm Đài cổ thánh địa chú trọng tu tâm. Nhưng gần đây, không hiểu vì sao nàng có chút bất an, dễ dàng sinh ra cảm giác lo lắng.

Trong lòng nàng có một mối lo lắng, có mối lo đến từ ác ma bị phong ấn, có nỗi lo đến từ bên trong cơ thể nàng.

Gần đây, nàng thường buồn nôn, điều này làm nàng vô cùng sợ hãi.

Nếu như là vài tháng trước, nàng nhất định sẽ lo sợ là mình sẽ có mang, nhưng, bây giờ đã cách cuộc hôn nhân hoang đường đó tám chín tháng rồi, không thể là bây giờ mới có phản ứng được.

Từ khi từ Tây thổ trở về, nàng vô cùng lo lắng về cuộc hôn nhân hoang đường đó, chỉ là lúc đó không có biểu hiện gì đặc biệt, ít nhất cho đến giờ bụng nàng không có dấu hiệu to lên

Nhưng bây giờ, những hiện tượng trong cơ thể nàng dường như thực sự có chút không ổn, hàng loạt các hiện tượng chứng minh đó là dấu hiệu mang thai. Nhưng làm sao có thể như thế được, lẽ nào tiểu sinh mệnh đó cần phải hoài thai vài năm? Thật là vô cùng hoang đường!

Mộng Khả Nhi tâm trạng nặng nề, nàng thực sự lo lắng, vạn nhất điều hoang đường đó thành sự thật, nàng phải đối mặt với nó như thế nào?

Đến lúc đó, sư môn có dung thứ cho nàng? Nàng có thể vượt qua cửa ải của chính bản thân mình hay không

Nghĩ đến đây, Mộng Khả Nhi vô cùng tức giận, nếu không phải do cuộc hôn nhân hoang đường đó, nàng đâu có rơi vào tình trạng như hiện giờ.

Nghĩ đến khả năng thực sự mang trong mình giọt máu của Thần Nam, vị tiên tử của Đạm Đài cổ thánh địa có cảm giác phát điên phát rồ. Nàng khó chấp nhận sự thật đó. Tiên tử của Đạm Đài thánh địa là hình tượng băng thanh ngọc khiết trong tâm trí mọi người, làm sao lại có thể để phát sinh chuyện như thế? Nàng bắt đầu tính toán thiệt hơn

"Con có hai nguyện vọng, thứ nhất, ngàn vạn lần không để ác ma bị phong ấn tại Đạm Đài cổ thánh địa thoát ra, làm loạn thánh địa. Thứ hai, ông trời phụ hộ, ngàn vạn lần đừng để con bị mang thai".

Mộng Khả Nhi lặng lẽ cầu nguyện.

Chương 145

Dĩ ngã ma huyết nhiễm thanh thiên

"Grào..." tiếng rùng râm vang vọng trời đất, một con ngũ sắc thần long khổng lồ nhanh chóng từ xa bay lại, đôi cánh to lớn tạo ra những đợt cuồng phong cuộn cuộn.

"Con rắn bốn chân kia! Lan Đức La Ni ta tìm người mấy nghìn năm rồi, không ngờ người thực sự vẫn chưa chết!". Tiếng gầm thét của con rồng này làm người ta ong hết cả tai.

Ta khinh! Con thần lằn to xác kia, người vẫn chưa chết à! Vừa dài vừa béo, tròn như một quả bóng, thật là đáng làm thịt đem ra chợ bán!". Con rồng du côn phản đòn, ngôn ngữ còn cay độc hơn.

Ngũ sắc thần long Lan Đức La Ni càng tới gần, trên không từng trận khí lưu cuộn cuộn thổi qua, y phục của Thần Nam tung bay phấp phật, Tiểu Phượng Hoàng không chịu nổi, phải trốn vào trong lòng Thần Nam.

Con thần long tây phương này, thân hình thật vô cùng to lớn, dài tới bốn mươi trượng, toàn thân phủ đầy vẩy ngũ sắc, quang hoa lấp lánh, trên đầu có một đôi sừng thủy tinh lấp lánh, tạo cho nó một uy thế riêng.

Đôi mắt to tướng phát ra những ánh nhìn oán hận, rùng rục lửa oán hận như sẵn sàng phun ra ngoài. Đôi trảo sắc nhọn vô cùng, phát ra những tia sáng lạnh lẽo. Chiếc đuôi to lớn, mạnh mẽ.

Không thể không nói, con rồng du côn nói nó béo cũng có chút đạo lý. Con rồng này nhìn như một hòn núi thịt. Nhưng chỉ là, nó không hề béo chút nào, mà là quá cường tráng, hình dáng trông rất đồ con, khiến nó trở lên vô cùng vạm vỡ, phong mãn. Mặc dù thể hình của Tây phương thần long không phản ánh sức mạnh bên trong, nhưng không thể không công nhận ngũ sắc thần long Lan Đức La Ni thực sự tạo cho người đối diện một áp lực rất lớn.

Thật không thể có sự so sánh giữa những con rồng với nhau. Ngăn

long Giai Ti Lệ dài mười trượng, so với Lan Đức La Ni dài 40 trượng, thật vô cùng nhỏ nhắn, xinh xắn.

Cho dù là Tử kim thần long có hiển lộ bản thân, thì cơ thể dài ba mươi trượng của nó cũng hơi khó nhìn. Cơ thể thuần dài của nó dưới mắt ngũ sắc thần long không khác gì một con giun dài. Đương nhiên đó chỉ là cách nhìn mà thôi. Vì trong mắt con rồng du côn, ngũ sắc thần long cũng chỉ giống như một con thằn lằn mập ú.

"Chết đi! Con rắn bốn chân ti tiện, vô sỉ, hạ lưu". Lan Đức La Ni bụng đầy lửa giận, gầm vang một tiếng, chiếc miệng khổng lồ phun ra một phiến "đao vũ" khổng lồ. Một ma pháp phong nhận (lưỡi đao gió) lấp lánh hàn quang bao trùm trời đất chớp mắt đã vây lấy Tử kim thần long"

"Cẩn thận".

Giai Ti Lệ thấp giọng hô lên, nàng vẫn còn rất quan tâm đến con rồng du côn. Lan Đức La Ni là một trong mười cao thủ của Long tộc, thực lực cao thâm khó dò. Còn Tử kim thần long bị phong ấn ngàn năm, căn cứ theo hình thể của nó, rõ ràng là nguyên khí đại thương.

"Tử kim đại tiên, thiên hạ đệ nhất. Hiệu lệnh tây thổ, kẻ nào dám nghịch. Tây phương bất bại ta đã quay lại, grào..." Tử kim thần long ngẩng cao đầu gầm rú, thật giống như một lão yêu vạn niên xuất thế

Nhưng Tử kim thần long cũng không phải kẻ hồ đồ, nó liên tục phát động tử kim long thảo, toàn bộ khoảng không gian lân cận rung chuyển kịch liệt, thiên địa nguyên khí hóa thành những đợt sóng hữu hình, lấy nó làm trung tâm, hùng dũng lan tỏa ra bốn phía, tiêu diệt toàn bộ đao vũ đang chém tới.

Ngân long có chút hoảng hốt, đứng bên cạnh hô lớn: "Không biết cái loại rồng gì đây nữa. Lúc nào rồi còn ăn nói lung tung, còn không nhanh nghiêm túc đối địch"

"Giai Ti Lệ, làm sao nàng lại giúp cho tên khốn đó?" Âm thanh quát chúa của Lan Đức La Ni vang lên, tràn đầy bất mãn. "Tên khốn này cũng đã từng trộm cắp nhà nàng, nó là con rắn bốn chân mà rất nhiều thành viên long tộc tây phương của chúng ta muốn tiêu diệt

mà"

"Ta khinh! Long đại gia ta nhờ vào mặt người" Tử kim thần long hét lớn: "Tên khốn mập ú nhà người, chẳng qua chỉ là một con thần lằn to xác qua đường ai cũng muốn đánh. Ta là Tây phương bất bại, bên trong xưng tôn, thiên hạ xưng hùng, vạn long kính ngưỡng, vạn con mắt nghìn vào kính ngưỡng, là con rồng đẹp trai nhất trong thiên hạ, người đừng có bôi nhọ thanh danh của ta".

"Con rồng chết tiệt nhà người, cái tính ba hoa khoác lác chẳng hề thay đổi, hôm nay ta muốn lột da người bọc trống, róc xương người làm dùi". Lan Đức La Ni gầm rú liên miên, không ngừng thi triển long ngữ ma pháp. Từ trên cao, thiểm điện, hỏa diễm, băng đao, phong nhận điên cuồng lao xuống, ma pháp công kích cuồng bạo bao vây lấy Tử kim thần long, toàn bộ khu vực sôi lên.

Con ngũ sắc thần long này là một trong thập đại cao thủ của Long tộc, ở tuổi đó mà có được thực lực này không phải dễ, ma pháp công kích trùng điệp, tạo thành nguyên khí ba động kịch liệt, sớm đã kinh động đến Bái Đán thành. Rất nhiều cao thủ vì mười tám tầng địa ngục mà đến, cảm ứng được khí tức cường đại ba động, lập tức tụ tập về đây.

"Thần tình yêu ơi, Tử kim thần long thúc thúc như một chiếc lá giữa biển khơi, bầy nổi ba chìm" Tiểu Phượng Hoàng nhìn Tử kim thần long bị tấn công tới mức chỉ biết thụ động phòng thủ, kêu lên cảm thán".

"Lực bạt sơn hề khí cái thế! Grào..." Tử kim thần long huy động hai cây côn (thần côn) khổng lồ chống trả. Nhưng hiển nhiên, lúc này nó không còn là đối thủ của đại địch ngày xưa, sau khi mất đi long nguyên đã khiến nó mất đi tư cách tuyệt đỉnh cao thủ của nhân gian

"Mẹ nó nữa chứ, nếu không phải long đại gia ta bị nữ yêu đó hút hết long nguyên, bây giờ ta đã sớm giẫm chết con thần lằn mập ú nhà người" con rồng du côn càng ngày càng bị động, nhưng ngoài miệng vẫn không phục.

"Ha Ha...con rắn bốn chân đáng chết nhà người tu vi xuống thấp quá, ta xem người khua môi múa mép có hiệu quả gì không". Lan Đức La

Ni một mặt thi triển ma pháp cuồng bạo, một mặt tiến lại gần Tử kim thần long, thân rồng không lồ vũ động tấn công, thật là loại vũ khí tốt nhất

Bình

Phập

Keng

Trên cao, Tử kim thần long dài ba mươi trượng bắt đầu dùng thân thể cận chiến với ngũ sắc thần long dài 40 trượng, nhục thể của bọn chúng cường hãn đến cực điểm, sau khi va chạm liền tạo ra những thanh âm kim loại ma sát, thậm chí còn tóe lửa.

Thần Nam âm thầm tặc lưỡi, hai hình thể đó thật quá khoa trương, không hổ danh là thần thú trong trời đất, nếu nói về thể chất, có lẽ không có chủng tộc nào so được với long tộc

Hai con rồng rõ ràng đã thực sự tức giận, triển hai những đòn tư sát hung mãnh lừng lệ. Nhưng Tử kim thần long rõ ràng rơi vào thế hạ phong, đối với nó mà nói, Lan Đức La Ni giống như một hòn núi, mỗi lần bị y đánh vào nó đều văng ra trăm trượng, nhưng nó tấn công thì đối phương chẳng mấy may suy chuyển

"Hừ, làm ta tức chết mất, rồng xuống đồng bằng bị thần lằn khinh! Người là con thần lằn đáng chết. Ta mà còn tu vi năm đó, thì hôm nay ta không muốn ăn thịt thần lằn cũng không được" Tử kim thần long bị đánh đến mức thực sự tức giận, nhưng vô cùng phiền muộn, hiện giờ nó không thể nào đánh lại đối phương

Thần Nam bí mật truyền âm cho Long bảo bảo và Tiểu Phượng Hoàng: "Chúng ta chuẩn bị lên, nếu không con lươn kia chắc chắn sẽ bị người ta lột da".

Sức mạnh của Tiểu Phượng Hoàng không đáng kể, nhưng thực lực của Long bảo bảo thì cực ổn. Đầu tiên tiểu long lắc lư bay lên phía trước mặt Lan Đức La Ni, bộ dạng giống như lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi mất, nó chớp chớp đôi mắt trong trẻo của mình, vất vả giữ vững cơ thể trong gió, ngọng ngịu van vỉ ngũ sắc thần long:

"Đừng đánh nữa...nếu không...nếu không..."

"Nếu không thì làm sao?" Lan Đức La Ni nhìn bộ dạng trẻ con đáng yêu của tiểu long, cảm thấy vô cùng bất ngờ, nhưng lập tức cười lên hả hả: "Giai Ti Lệ nàng nhìn thấy chưa? Cái con rắn bốn chân này có phải là thứ tốt đẹp gì đâu? Phản bội nàng rồi còn có con với kẻ khác, uổng cho chúng ta năm đó đối với nàng một lòng một dạ. Nàng không thèm để mắt đến ai, mấy ngàn năm nhớ nhung kẻ du côn đó, thật là làm cho người ta đau lòng!".

Ngất

Bây giờ thì Thần Nam đã hiểu, vì sao con ngũ sắc thần long này lại hận Tử kim thần long đến như vậy. Thì ra là còn nguyên nhân khác, không ngờ chúng còn là tình địch của nhau. Xem ra năm đó con rồng du côn thật chẳng tốt đẹp gì, những con thần long mà nó khoáng sạch bảo tàng trước khi lên đường có lẽ đều là những kẻ cùng tranh đoạt Giai Ti Lệ với nó.

"Nếu không...nếu không...ta không khách khí với người!" Long bảo bảo thật giống như một đứa trẻ ngượng ngùng thốt lên câu đó.

"Ha ha...người còn chưa dài hơn một đốt ngón tay của ta, người không khách khí với ta thì đã sao?" Lan Đức La Ni một bên chiến đấu với Tử kim thần long, một bên nhìn tiểu long một cách đầy hứng thú, nó cảm thấy rất thú vị.

"Ta...thực sự không khách khí nữa" tiểu long tiến lên phía trước

"Ha ha...lại đây, đừng khách khí" ngũ sắc thần long cười lớn: "Con rắn bốn chân kia, đứa con tư sinh của người thật thú vị, mới dứt sữa à? Chỉ là, con rắn bốn chân nhà người thực là khốn nạn, nhìn là biết ngay mẹ của con rồng nhỏ này là một hoàng kim thần long của Tây phương, tên khốn đáng chết nhà người thật vô sỉ, toàn cướp đoạt mỹ nữ của Tây phương chúng ta, hôm nay không biến người thành thái giám không được".

" Ta &6(&#^!&#%@" Tử kim thần long tức giận chửi lại

Đồng thời, tiểu long nhanh chóng bay lại gần mắt phải của ngũ sắc

thần long, dường như không đủ sức lực, vẫy cánh liên hồi, cẩn thận tự hỏi: "Ta...không biết ta có bị hụt hơi không?".

"Đến đây, đến đây, tên tiểu quỷ kia, mau đến đấm bóp cho ta, không cần sợ" Lan Đức La Ni không biết sống chết gọi tiểu long".

"Được, ta đến đây, đến lúc đó người đừng trách ta nhé, là người để cho ta đánh người" Tiểu long ngọng ngịu nói, giờ đôi hoàng kim sắc tiểu quyền đầu lên, đôi mắt to tròn chớp chớp tràn đầy hưng phấn.

"Tiểu quỷ, người còn do dự cái gì...grào....đáng chết, mắt của ta...grào...mũi của ta...đau chết mất, khốn nạn, tên khốn đáng chết...grào..."

Một giây trước đó, đôi hoàng kim sắc tiểu quyền đầu của Long bảo bảo đột nhiên to lên gấp trăm ngàn lần, to như một căn phòng, một quyền lạnh lùng đánh thẳng vào mắt phải của ngũ sắc thần long, một quyền đấm thẳng vào mũi nó.

Ngũ sắc thần long nỗ đom đóm mắt, mũi chảy máu ròng ròng, mắt phải thâm quầng, sưng phù giống như một cái bánh bao cháy khồng lò.

Đó là tiểu long còn hạ thủ lưu tình, nó thấy con rồng này không phải là xấu, nếu không một quyền ở cự li gần như vậy, cho dù đối phương là thần long, có lẽ mắt phải cũng đã vỡ nát rồi.

"Mi là tên tiểu quỷ đáng phanh thây xé xác...grào"

Tiểu long chớp chớp mắt ngây thơ vô tội nói: "Là người để cho ta đánh mà..."

Hàng nghìn năm nay, đây là lần đầu tiên Lan Đức La Ni bị thiệt thòi thế này, hiện giờ nó bị đau đến đờ cả người, ôm lấy mũi và mắt gào thét liên miên

Thân là một trong thập đại cao thủ của long tộc Tây phương, địa vị và thực lực đều siêu nhiên, gặp phải tình huống này đối với Lan Đức La Ni thật là chưa từng tưởng tượng, vừa tức tối vừa đau khiến nó suýt ngất.

Lúc này, ở trên không đã có không ít tu luyện giả tụ tập, những người đó đều đến từ Bái Đán thành. Bọn họ đều vì mười tám tầng địa ngục mà đến, có thể nói đều là các huyền giới cao thủ có danh tiếng tại Tây thổ, nhìn thấy cao thủ long tộc lại bị một con tiểu long đánh đến sưng cả mắt, mọi người đều há hốc miệng ra cười (lúc này nhét một con trâu vào cũng vừa)

"Ta không có tóc, ta không có đậu hũ" Tiểu Phượng Hoàng kinh hoàng, chớp chớp đôi mắt đẹp, quan sát những cao thủ xung quanh: "trời ơi, có bao nhiêu quái nhân đến, con khỉ kia và sao lại có sáu cái đầu nhỉ?".

"Đó là Lục đầu thần ma viên, đừng có ăn nói lung tung, đó không phải kẻ dễ trêu đâu" Giai Ti Lệ dường như rất có cảm tình với Long bảo bảo và Tiểu Phượng Hoàng. Nhìn thấy Tiểu Phượng Hoàng ăn lờ lờ, lập tức giải thích với nó.

"a, người kia vì sao lại cưỡi lên lưng tộc nhân của tử".

"Đó là một thần long kỳ sữ thực lực cường đại, nhưng con rồng đó cũng là một cao thủ của long tộc ta. Bọn họ có khế ước bình đẳng với nhau, cũng không có vấn đề gì?"

"A, người kia vì sao lại có cánh, có phải là người chim không?"

"Người chim? Trời ạ, không ngờ...là thiên sứ" Giai Ti Lệ bất lực đáp lời

Thần Nam cảm giác tình huống có chút không ổn, vốn là muốn hợp sức đánh Lan Đức La Ni, nhưng bây giờ lại tụ tập không biết bao nhiêu cao thủ Tây thổ, nếu như hắn cùng ba con thần thú đánh hội đồng, chỉ e là sẽ có sự tình bất diệu phát sinh. Ngoài ra chỉ có trời mới biết con rồng du côn đáng chết vạn lần đó rốt cục là có bao nhiêu cừu nhân.

Hơn nữa, khi Giai Ti Lệ giải thích với Tiểu Phượng Hoàng, Thần Nam cũng đã phát hiện trong những kẻ đến xem chiến có cả thiên sứ hàng lâm. Thần Nam biết là sắp có chuyện lớn. Có lẽ cái vũng nước này sẽ càng thêm đục.

Tử kim thần long hiển nhiên cũng đã nhìn rõ tình thế trước mắt, nó đưa mắt quan sát đám người một cách thận trọng. May mà không phát hiện thêm kẻ địch ngày trước nào nữa. con rồng du côn vừa bị đòn đau, lại vừa bị người ta đứng xem chỉ trở, cảm giác vô cùng bực bội, hét lớn: "Long đại gia ta không phát uy, các người chắc sẽ coi ta là con rắn bốn chân mất,Huyết...Long... Đại... Pháp".

Tiếng rồng gầm vang dội chớp mắt chấn động cả màng nhĩ

Tử kim thần long liên tục thổ ra bầy ngụm máu lớn, máu huyết đỏ rực nhanh chóng hóa thành màn sương máu, bao quanh cơ thể nó. Lúc này biến hóa kinh người xuất hiện, màn sương máu bạo phát ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng cả phiến thiên không

Một bóng huyết sắc thần long dài trăm trượng nhanh chóng ngưng tụ trên không, hóa thành hình thật, bao trùm lên người Tử kim thần long. Hình dáng huyết long hoàn toàn giống với Tử kim thần long, ngoại trừ màu sắc và độ dài, còn lại giống như Tử kim thần long được phóng to ra.

Một cỗ áp lực bàng bạc phát ra từ cơ thể huyết sắc thần long, như sóng cả vỗ bờ, húng dững lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Thần Nam đại kinh, hấn không ngờ con rồng du côn muốn liều mạng, hấn không phải lần đầu tiên nhìn thấy huyết long hóa thân của nó. Năm xưa khi cả hai chạy trốn sự truy sát của Mộng Khả Nhi, Tử kim thần long đã từng buộc phải thi triển một lần, đó đã là chuyện từ rất lâu rồi.

Nghĩ đến Mộng Khả Nhi, không hiểu vì sao trong lòng Thần Nam đột nhiên cảm thấy bất an, điều này...trong lòng hấn dậy lên một nỗi lo lắng. Đột nhiên, hấn có một cảm giác kì lạ, phương đông xa xôi dường như đang có một sự tình trọng đại lặng lẽ xảy ra.

Vào lúc Thần Nam trong long sinh ra cảm ứng, ở Đông phương xa xôi, bên trong Đạm Đài cổ thánh địa, ma âm như có như không, đang vang vọng bên tai mỗi vị đệ tử Đạm đài phái

"Thiên trọng kiếp, bách thế nan, từ ngàn xưa đến nay, chỉ như một

làn gió thoảng. Thân thể bất tử, linh hồn bất diệt, oái trấn cổ kim, vô nhân địch..." ma âm vang vọng khắp Đạm Đài cổ thánh địa, giống như bất diệt ma chú từ thái cổ hồng hoang truyền lại.. "Đợi đến lúc âm dương nghịch loạn, hãy để ma huyết của ta nhiễm đỏ trời xanh..."

Chương 146

Thiên Phạt Chiến

"Cá trạch người định làm gì đây?" Thần nam quát lớn.

Hắn sợ lão du côn vì mất thể diện sẽ liều mạng. "Ngao hồng...." một tiếng long ngâm thật lớn phát ra, long nguyên đồng thời cũng được phún ra.

Một tiếng hồng khiêu, như bài sơn đảo hải trọng trọng như biển cả, trên trời cao thiên địa nguyên khí vô tận như hải lãng bắt đầu khởi động, không ngừng chấn động. Phía xa xa các cao thủ ngự không phi hành, đều là các nhân vật bên trong các huyền giới đang quan chiến, cũng cảm thấy được một nguồn áp lực lớn lao.

"Hôm nay, ta muốn cùng hắn đại chiến một hồi, muốn cho hắn biết ta tử kim thần long không phải là phùng giá áo túi cơm chỉ biết nói chơi!" Tử kim thần long giờ phút này lời nói cuồn cuộn chấn động trên trời cao, truyền ra xa trăm dặm, thấu phát ra vô tận uy nghiêm.

"Rắn bốn chân, thật đáng chết ! Giả thần giả quỷ, ta cho người xuống địa ngục mà giả thần giả quỷ!" Lan đức la ni đã tự chữa con mắt của mình bằng ma pháp. Nó không nhằm tiêu long tấn công, mà ngược lại lại tập trung tinh thần đối phó với tử kim thần long, bởi vì hắn cảm giác được một cỗ khí tức mạnh mẽ, thời kì toan thịnh của rồng du côn đã trở lại, điều này làm cho hắn không thể không thận trọng đối đãi. "Ngao hồng...." Lan đức la ni phát ra một tiếng rít gào tại hư không, bốn trảo hàn quang lờ lờ, bộc phát ra từng đạo sắc mang như lợi kiếm sắc bén đánh vào các nơi yếu hại của tử kim thần long, đồng thời trong miệng phún ra từng đạotia chớp thật lớn, chém thẳng vào đầu tử kim thần long. Giờ phút này tử kim thần long thân dài chừng trăm trượng, toàn thân cao thấp tia máu lóe ra. Đây không phải là hư ảnh, mà chính là nguyên khí của nó sở hóa ra, bản thể 30 trượng ẩn vào bên trong long nguyên, mỗi động tác của bản thể bên trong là long nguyên bên ngoài cũng biểu hiện như thế. Đầu long nguyên lay động tránh thoát một đạo tia chớp thật lớn, rồi sau đó điên cuồng gào thét một tiếng, hai trảo trước dùng sức huy động tại hư không, trước người nó xuất hiện một vết lứt không gian, lợi trảo đánh

sâu vào ảnh phong biến mất tại bên trong vết lứt không gian. Sau đó, hai lợi trảo đã biến vào không gian hắc ám lại vọt tới gần trước mặt Lan đức la ni. Ngũ sắc thần long vội vàng điều khiển thân mình, ra sức hướng lui về phía sau. Song, mười trượng hắc ám không gian, phẳng phát có dẫn lực, như tử địa bám lấy Lan đức la ni. Xa xa Thần Nam xem chiến trận mắt há hốc mồm, lúc này Tử kim thần long điên cuồng nổi lên, thực lực thật sự là ! Có thể tưởng tượng được. Năm xưa, thực lực thật là cường hãn, trách sao lão du côn cuồng ngạo đến như vậy.

" Ngao hồng....." Long nguyên phát ra 1 tiếng bạo hồng, viễn ko rất nhiều người đang xem cuộc chiến thân hình chấn động. Hắc ám ko gian càng thêm khai khoát. Từ bên trong bắt đầu khởi động ra 1 cỗ năng lượng cuồng bạo, từng đạo gió lốc màu đen bức áp Lan Đức La Ni. Sắc bén như thần binh bảo đao, để lại trên thân thể thật lớn của ngũ sắc thần long, những vết thương nhỏ, khiến cho 1 nửa thân trước của hắn máu tươi lâm lâm.

"Rắn bốn chân vô sỉ, lại đây tiếp một chiêu của ta. Mấy ngàn năm trước ta đã lĩnh giáo qua người, người tưởng cái không gian này có thể làm khó ta sao, rốt cuộc thì nó có làm gì được ta đâu, lôi toái cửu thiên! Ta nhất nhất phá nó!" Ngũ sắc thần long cuồng nộ niệm động chú ngữ, từng đạo thật lớn lôi điện từ không xuất hiện cuồng bạo bổ vào không gian hắc ám cùng tử kim thần long. Trong phạm vi của khe không gian bị oanh kích.

"Oanh" "Oanh" "Oanh" thiên lôi cuộn cuộn, tia chớp đạo đạo, chói mắt bạch quang, chiếu sáng khắp bầu trời, khiến cho mặt trời ảm đạm như không có ánh sáng. Từng đạo thật lớn tia chớp xé rách hư không, làm cho chung quanh không gian hắc ám bị vạc vụn, xuất hiện một khu vực hắc ám không ánh sáng, tử kim thần long đã mở không gian thông đạo bị oanh tạc vỡ nát, rốt cuộc không thể khống chế nó được nữa. Không gian hồng mắt ngăn ngừa qua đi, rất nhanh trở về hỗn độn. Trên trời cao từng đạo không gian dần dần biến mất, hai thần long tại trời cao lại bắt đầu giằng co nhau.

"A!" Thần nam cảm thán, hai thần long này thật sự là cường hãn! Xa xa phần đông đang xem cuộc chiến cũng không nhìn được biến sắc. Ngũ sắc thần long niệm động chú ngữ, bắt đầu tụ tập ma pháp năng lượng. Lúc này, nó đã không còn dám xem thường tử kim thần long

nữa, nó đã hiểu đáo sự tức giận của lão đối đầu, phương pháp tạm thời hao tổn nguyên khí để tăng cường thực lực tu vi chính mình lên đến đỉnh vu trạng thái.

"Lôi hỏa trọng thiên, thiên hàng hỏa lôi!" Lan đức la ni dứt lời, đầy trời đại hỏa khắp cả trên trời dưới đất hùng hùng thiêu đốt nhiệm hồng một nửa bầu trời, phần đông người đang xem chiến mổ hôi đổ ra ướt cả quân áo. Đại hỏa đầy trời trong chớp mắt đã bao lấy tử kim thần long vào bên trong. Bên cạnh thần nam tiểu phượng hoàng hai mắt tỏa ánh sáng, trong miệng thì thào: "thiệt nhiều năng lượng a, hảo ta muốn ăn....." Đã thấy nó chuẩn bị phóng đến, thần nam đã dơ tay ra bắt trúng nó, rồi sau đó đưa nó vào bên trong áo trước ngực nói: "Không cho phép người tham gia, đây là hai người công bình quyết đấu, không phải là lúc quần ẩu."

"Nga, được rồi thật làm cho người ta tiếc nuối rồi." Tiểu phượng hoàng mơ mơ màng màng gật gật đầu. Thần nam thật sự có chút băn khoăn, bởi vì đang xem cuộc chiến đều là tây thổ cao thủ, nếu quần ẩu ngũ sắc thần long, có thể tao đến hậu quả phi thường nghiêm trọng. Tử kim thần long vũ động thân thể long nguyên khổng lồ toàn liệt hỏa, hồng khiếu nói: "Con thần lằn mập mập người tưởng lửa của mình có thể tạo thành thương tổn cho ta sao? Thật sự là quá xem thường ta rồi, mặc dù chúng ta không phải là tộc phượng hoàng, nhưng trời sinh cũng có thể phún thổ thần hỏa, chân hỏa này hoàn không thể thương tổn chúng ta một tộc đông phượng thần long. Cho người cũng thử tư vi liệt hỏa đốt cháy ha, tử kim thần hỏa!"

Đầy trời hỏa quang, tử kim thần long ngang đầu bãi vĩ, miệng rộng hé ra, một đạo tử kim sắc quang mang bắn nhanh ra, sau đó hóa thành một đạo thật lớn hỏa lãng hướng tới Lan đức la ni, tử kim sắc đại hỏa thuận gió mà đi, rất nhanh tại không trung hình thành từng đạo hỏa lãng. Mọi người đang xem cuộc chiến cuồng hãn của 2 thần long thật là có cá tính, cư nhiên dùng hỏa đối hỏa. Diên cuồng vũ động. Không lai tụ tại đây thì, Lan đức la ni mắng to: " Rắn bốn chân, người nghĩ hỏa của người là thần hỏa, còn của ta là lửa thường sao? Lôi bạo!"

"Oanh" "Oanh" tại đây thì, chung quanh tử kim thần long toàn là đại hỏa, đột nhiên bộc phát ra trận trận nổ vang, tựa như từng đạo thiên lôi oanh tạc. Lão lưu manh tức giận đầy người, hồng khiếu cuống quýt, không nghĩ tới bị ăn ám chiêu. Kỳ thật sớm đã thấy đối phương

thi triển ma pháp hỏa lôi, nhưng đề phòng thời gian rất lâu. Chỉ thấy hùng hùng đại hỏa, không có nghĩ đến từng đạo tạc lôi sau mới bạo mở, trực tiếp oanh nó trên không không ngừng.

"Nộ rồi, nộ rồi. Long đại gia thật sự nộ rồi!" Tử kim thần long lớn tiếng hồng rít gào. Không gian chung quanh rùng rùng du côn bắt đầu kịch liệt rung chuyển, một cỗ vô thượng long uy thấu phát, hung dũng mệnh mông long khí hạo hạo đả đả đả đả. Đây tuyệt không phải là áp lực của một lục giai cao thủ, đây là tử kim thần long không tiếc tổn hủy nguyên khí, khiến long nguyên tăng lên thời kỳ toàn thịnh năm xưa thấu phát ra uy thế bức người, đã gần tới thất giai lực lượng, sắp đánh vỡ lực lượng cực hạn mà nhân gian cho phép. Xà bốn chân người điên rồi. Chúng ta không có ở vào huyền giới đặc thù chiến đấu, như vậy điên cuồng tăng lên tu vi chính mình sẽ dẫn đến thiên phạt! "Người nói cái gì, thế này mới là nghệ thuật chiến đấu!" Tử kim thần long khinh thường bĩu môi nói: "Cường giả chính thức, đều có thể lai dẫn đạo thiên phạt để mà sử dụng. Chỉ cần có thực lực, đều có thể xưng là cường giả!" Ngũ sắc thần long giận dữ nói: "Trong khi ta xưng bá, người thì bị phong ấn, cuồng ngôn loạn ngữ, hôm nay là thời điểm thật tốt để ta giáo huấn người đây, cuồng vọng xà bốn chân!" Giờ phút này hai thần long đã thoát khỏi đại hỏa phía chân trời, chúng đang điên cuồng tụ tập lực lượng bản thân, trong thiên địa rung chuyển bất an. Mọi cơn lốc năng lượng cường đại rất nhanh được hình thành vòng quanh chúng nó không ngừng kích động. Phương xa những người đang xem cuộc chiến rất nhanh lui về phía sau, mọi người đã nhìn thấy hai vị này nảy sinh ý nghĩ ác độc rồi.

"Ngao ô..... long đại gia vừa quay đầu lại thiên băng địa liệt đảo lưu, thần lẫn mập mập bị dọa cho tè ra quần!" Tử kim thần long một tiếng rống to, dùng sức hướng tới ngũ sắc thần long đánh tới, từng đạo hư ảnh hướng Lan đức la ni đánh vào, đây không phải là thân ngoại hóa thân, nhưng là loại công pháp có hơn chứ không kém, nhìn một thần long chi ảnh rít gào, thực chất hóa chân long không ngừng hướng ngũ sắc thần long tập kích. Trên trời cao năng lượng ba động thật lớn, rốt cuộc dẫn đến thiên địa thất sắc.

"Oanh" một đạo cuồng lôi đột nhiên xuất hiện, từ hư không vô tận đột nhiên xuất ra thiên lôi hướng hai thần long oanh kích. Tử kim thần long dụng lực lượng siêu việt cuối cùng đưa tới thiên phạt lực lượng.

"Quý quái, như thế nào nhanh như vậy a?" Tử kim thần long vội vàng triệt đi lực lượng trên người, rất nhanh lui về phía sau né tránh thiên phạt chi lôi. Mặc dù tử kim thần long đã rất nhanh triệt đi lực lượng, nhưng dù sao nó cũng không quen thuộc phương pháp tác chiến này, nên vẫn còn mấy đạo thiên lôi không ngưng truy kích tập sát nó. Trầm muện sấm vang, để cho mọi người phát lạnh, trên trời cao vô tình không ngàn dặm, nhưng tại trong nháy mắt mây đen đã đầy trời, làm cho người ta hoảng sợ. "Quý quái, chơi một cú lớn a!" Mang trung xuất loạn, tử kim thần long dù sao tập kết lực lượng cũng đủ rồi, lại không tự giác vận dụng thất giai thần lực. Dẫn đến thiên phạt chi lôi một đường truy kích, nghiền nát một mảnh không gian. Hơn nữa tựu lúc này rồng du côn cảm thấy nguyên khí lưu thoát rất nhanh, nó dụng bí pháp mạnh mẽ thôi bức long nguyên hóa thân đã chậm rãi trở thành nhạt, nếu chính thức biến mất, nguyên khí thương tổn nó tựu càng thêm nguy hiểm. Rồng lưu manh con mắt vừa chuyển, một cái vẩy đuôi rất nhanh hướng viễn không phân đông đang xem cuộc chiến phóng đi, mà thiên phạt chi lôi lại một đạo tiếp theo đuổi tới.

"Đáng chết, không nên tới!" "Hỗn đản xà bốn chân thật đáng giận rồi!"

"Đáng chết xà bốn chân, mấy ngàn năm trước ta đã biết người, người cùng trước kia vẫn như thế, thật không bao giờ là một hảo hán a!" Người để cho chúng ta tập thể đối kháng thiên lôi sao? Nhiều như vậy siêu cấp cao thủ cung hội một chỗ có thể dẫn đến thiên phạt lớn hơn nữa, xà bốn chân đáng chết!

Giờ phút này mây đen quay cuồng, trong thiên địa một mảnh hắc ám, trầm muện làm cho người ta cảm giác được một tòa núi lớn đặt ở trong lòng, một cảnh tượng hủy diệt sắp xảy ra.

Minh minh hư không, thần nam cảm giác trên không như có một ánh mắt tại đó đang nhìn xuống chúng sinh.

Chương 147

Cường giả trong truyền thuyết

Rồng bĩ ỏi có thể nói hỗn đản chi chí, nó đã khó có thể không chế lượng bản thân mình, mãnh liệt mệnh mông, dần dần khuếch tán cường đại long khí, dẫn đến thiên phạt chi lôi tàn tàn hạ xuống, khắp không gian đều bị thiên lôi oanh kích, nhưng nó khước tại lúc này phi tiến vào giữa đám đông tu luyện giả cường đại đang xem chiến, thật sự là làm cho người ta giận đến cực điểm! Tiếng kêu nhất thời hưởng thành một vùng, có không ít tu luyện giả tưởng rất nhanh thoát đi nơi đây, nhưng giờ phút này đã bị thiên lôi đánh tới đỉnh đầu, có hai người tây thổ tu luyện giả tu vi hơi yếu rất bất hạnh, vừa mới bay đến bên bờ giải đất an toàn, liền bị oanh kích tan xương nát thịt mà chết, hóa thành hai vệt khói nhẹ biến mất tại không trung.

"Ngao ô....." Tử kim thần long một tiếng trường hào, rớt cuộc chống đỡ không được long nguyên hoá thân tại trong phút chốc băng nát, nhưng chung quanh biên long khí vẫn kích động, làm cho càng thêm mãnh liệt thiên lôi long long không ngừng oanh kích xuống.

Mây đen áp đỉnh, Điện Quang lòe lòe.

Tùng đạo sấm sét xé rách hư không, cuồng bạo tại bên tai mỗi một người rất kinh tâm.

"Con rồng chết tiệt, thực là xuống địa ngục a!" "Đặng cái sự tình này sau khi đi qua, ta thật không còn từ ngữ nào để hình dung người rồi thật là trở trên vô liêm sỉ!" "Không thể nhẫn nhịn được nữa, cứ nhiên để cho chúng ta nhiều người như vậy lâm vào khốn cảnh!" "Ta thề, sau khi đã thoát khỏi khốn cảnh này thì con rắn bốn chân nhà người nếu không chết sẽ không ngớt truy sát!" "Oanh oanh oanh." Các tu luyện giả cường đại đã thật sự tức giận lắm rồi, nhưng bọn hắn giờ phút này cũng không có biện pháp gì, thiên phạt nhất vô tình, mỗi người đều gặp phải tánh mạng bị uy hiếp, không còn ai có thời gian để đi đối phó với con rồng bĩ ỏi.

Tại giờ khắc này tất cả mọi người vô cùng kinh ngạc đảm chiến, bởi vì thiên phạt đại biểu cho hủy diệt, nó không cho phép thế gian xuất

hiện quá mức cường đại tồn tại, bây giờ nhiều như vậy cao thủ tụ tập cùng một chỗ, cực hữu có thể hội tụ thành một loại thảm kịch - - - mọi người đều bị hủy! "Đáng chết, thiên phạt khiến phiến không gian bị phong bế rồi, bây giờ chánh thật toàn là Phương Vị phạm vi bị đả kích, như chúng ta đem hết toàn lực tương kháng, hợp cùng một chỗ lực lượng khẳng định siêu việt của nhân gian cho phép cực hạn, đến lúc đó sợ rằng hội dẫn đến thiên phạt đáng sợ hơn nữa.

Nhưng nếu chúng ta không dụng toàn lực, sợ rằng khó có thể chống đỡ được một lát.

Tiếng rít gào, nộ mạ không ngừng bên tai. Làm cho nhiều người đều khùng hoảng.

Mấy cái bóng người phá vòng vây đi, đây là đám người có thực lực nhất, cũng là tây thổ hách hách nổi danh nhân vật.

Đương lúc này vài vị cực đạo cường giả thành công sau khi rời đi nơi nguy hiểm, những người khác rốt cuộc nhịn không được, đều trùng li đi.

Chỉ là, lúc này, thảm kịch xảy ra.

Thiên phạt chi lôi phóng xuống tu luyện giả có khả năng khó chống cự, tại từng đạo từ trên trời giáng xuống bạch quang, đạo nhân ảnh tại trong phút chốc hôi phi yên diệt, trong nháy mắt hóa thành bụi bặm.

Tử kim thần long liêu mạng già, tránh ở mặt sau của một người tây thổ đại yêu ma, rốt cực chạy ra khỏi nơi nguy hiểm, rồi sau đó cũng không quay đầu lại vọt tới vùng đất an toàn bên cạnh thần nam, nói: "Chạy, còn không mau chạy đi.

Chúng ta không chạy chết cả lút bây giờ!" Thần nam, rùng du côn, tiểu phượng hoàng, long bảo bảo, hóa thành bốn đạo Điện Quang, rất nhanh hướng phương xa phóng đi, Ngân Long giai ti lệ quan tâm tử kim thần long, nên gắt gao đuổi theo ở phía sau.

Xa xa, thiên phạt đã đến lúc kết thúc, lại có đạo nhân ảnh bị oanh kích tan xương nát thịt mà chết, theo thiên phạt chi lôi biến mất.

Mây đen dần dần tan đi, trong thiên địa lại khôi phục quang minh.

Chỉ thấy, trên trời cao, thưa thớt rơi xuống đất phân tán một ít tu luyện giả, trên người bọn họ bốc ra từng làn khói nhẹ, phẳng phất bị dính vài tia điện quang, những người này đều vô cùng phần nộ, bọn họ đang phần hận tìm kiếm tung tích của tử kim thần long...

Thảm thiết nhất chính là long tộc mười đại cao thủ Lan đức la ni, mới vừa rồi nó cùng tử kim thần long mặt trước tương kháng...

Bắt đầu đưa tới thiên phạt chi lôi, toàn bộ oanh kích tại trên người nó.

Tử kim thần long rất nhanh rời khỏi nơi đó, để cho Lan đức la ni toàn bộ hứng chịu thiên phạt, việc này tuyệt không phải là bị người đùa cợt a! Bây giờ ngũ sắc thần long trên người một mảnh xám xịt, quang mang lóe ra lân sắc sớm mất đi quang sắc, một đôi long giác bị phách oai oai tà tà, bộ vị long giác ở trên đầu, huyết nhục mơ hồ.

Mặc dù long giác cùng huyết nhục hoàn tương với nhau, nhưng đó có thể thấy được nếu dùng sức thêm một ít nữa, là có thể đứt lìa.

Cũng may long giác có thể mọc lại được ngũ sắc thần long tức liền nhanh đánh rớt nó khỏi đầu của mình, nhưng không có đoạn liệt.

"Đáng chết a! Hô." Lan đức la ni phun ra một ngụm khói đen, vừa rồi Lôi Điện trận trận, đều nhanh oanh kích vào nó, nó phần nộ rít gào nói: "Vô sỉ xà bốn chân người làm cho ta ra thế này, ta...."

"Thần long trong vạn vật linh trường, cho rằng chính mình là tồn tại vĩ đại nhất thế gian. Nhưng bây giờ ngũ sắc thần long lan đức la ni, hoàn toàn mất đi tư thái cao ngạo của ngày xưa, hiện trên mặt đất nó quả thực như một tượng người không ra hình thù gì, giữa mặt lên trời trường hào bát phụ, phá khẩu mắng to con rồng du côn, từ mắt nó ánh lên một tia ác độc bắn ra làm cho người ta không thể tưởng tượng. Trên trời cao đã không còn sấm sét nữa, cho nên tu luyện giả đều lại tìm kiếm tử kim thần long, hận không được lập tức ăn tươi nuốt sống nó, thật sự là quần tình kích phần a! " Lột da, nghiền xương nó! " ", rồng du côn!" Một người yêu quái tây thổ, lớn tiếng hô: "ngàn vạn lần vạn quả, một đao phân nó thành long nhục, để luyện dược!"

lúc này tu luyện giả vô cùng kịch liệt, nhưng ngay cả cái bóng của tử kim thần long cũng đều không thấy đâu cả.

"Tự nhiên chạy mất, quả thật cá trạch vô cùng hoạt lưu!" "Hắn nghe nói tiêu thanh biệt tích mấy ngàn năm rồi, lần này không có khả năng cương lộ diện khấy đảo, chúng ta phân ra, nhất định có thể tìm được tên hồn đản!" Bây giờ có thể nói là quần tình kích phấn, lão rông du côn lần này xem như hoàn toàn đắc tội với mọi người, tại không trung các tu luyện giả đã phát ra thần thức, hướng tới bốn phương tám hướng phóng đi tìm tòi tử kim thần long.

Bọn người rông du côn bây giờ thật là có chút bối rối, dưới tình huống này, thế nhưng phi tới bầu trời bái đán thành.

Mà lúc này, một đạo ma ảnh cao lớn sớm đứng tại trước bầu trời thánh thành, đã chặn đường đi của bọn họ.

Tử kim thần long hút một ngụm lương khí, vạn vạn không có nghĩ đến ở chỗ này gặp được cường giả trong truyền thuyết.

Một cự viên thân cao chừng ba trượng ngưng thân đứng ở hư không, thấu phát ra một cỗ như thái sơn uy áp.

Cả người cao thấp đều là lông màu đen lóe sáng, bất quá làm cho người ta cảm thấy một cỗ cảm giác âm trầm.Kỳ lạ là, nó cư nhiên có sáu đầu, 2 đầu to ở giữa có vẻ hết sức dữ tợn kinh khủng, mà tả hữu,hai bên trên vai còn có 2 cái đầu nhỏ.

bất quá, bốn tiểu đầu miệng mũi tề cự, trong mắt đồng dạng thấu xạ ra sâm sâm hàn quang, cũng không phải là vật chết.

Rất hiển nhiên, cự viên 6 đầu này sớm đã ở nơi này, chờ bọn họ tới.

"Người kia là cái gì?" Thần nam từ khí thế của cự viên đã cảm giác được, đây tuyệt đối là một đại yêu ma, định nhiên là hách hách nổi danh.

Tử kim thần long gắt gao nhìn chăm chăm cự viên.

Trả lời nói: "Thần ma viên, là một trong tây thổ đại yêu ma cường đại

nhất. Tương truyền, chính là một cỗ viên cùng một người hậu đại thần ma kết hợp với nhau, trong cơ thể chảy dòng máu của thần ma, là trực hệ hậu duệ của thần ma. "Có phải rất mạnh?" Thần nam lại hỏi.

Bởi vì hắn đã cảm giác được sáu đầu thần ma viên đối bọn họ rõ ràng không có hảo ý.

"ta tức liền khôi phục đáo trạng thái toàn thịnh thì cũng không nhất định là đối thủ của nó, nó là tây thổ cường giả trong truyền thuyết." Tử kim thần long trả lời nói: "bất quá ta lại không có cùng người kia kết quả quá cừu a, vừa rồi cũng [cũng không có dẫn thiên phạt đắc tội nó a.

Nó cũng không có ở vào phạm vi của thiên phạt.

" Thần nam hút một ngụm lượng khí, đối với lời nói tự biên tự diễn của rồng du côn, hắn đã rất hiểu biết.

Nhân vật có khả năng để cho nó như thế kiên kị, đủ để nói rằng đối phương vô cùng đáng sợ.

Lúc này, Ngân Long giai ti lệ đã đuổi tới, đợi cho đến lúc thấy rõ thần ma viên liền chấn động, nhỏ giọng hỏi rồng du côn nói: "người lại gặp họa tình, năm xưa cũng đắc tội với nó rồi sao? Thật sự là chẳng biết chết sống!" Rồng du côn lắc lắc đầu.

Đề phòng cẩn thận, nói: "ta có khả năng đắc tội với một quái vật kinh khủng này a, không biết vì sao hôm nay nó sẽ đối chúng ta bất lợi.

" Tụ tại đây thì, bên trái bọn họ, đột nhiên lại bắt đầu khởi động mà đến một cỗ mạnh đại khí tức phô thiên cái địa.

Tại không trung sáng lạn kim quang bao trùm một ba đầu hoàng kim thần long xuất hiện cách bọn họ không tới mười trượng.

Ba đầu hoàng kim thần long dài mười trượng, tại long tộc không phải là khổng lồ, nhưng kì thấu phát ra uy thế như núi tự nhạc.

Làm cho người ta nhìn lên có một cỗ xúc động, nó như thần ma, làm cho nội tâm tràn ngập sợ hãi, cảm giác tại trước mặt nó mình nhỏ bé như con kiến hôi.

Long bảo bảo nhỏ giọng nói thầm: "vừa là một người siêu cấp a! tuyệt đối bất hảo nha!" Tử kim thần long sắc mặt đại biến, nhỏ giọng thảm kêu lên: "hết rồi, hết rồi, làm sao mà hắn cũng tới, bất quá so với lan đức la ni thì lợi hại hơn bội phần."

"Buồn cười! Ai bảo người thâu bảo tàng của nó, bây giờ sợ hãi rồi sao? " Ngân Long Giai Ti Lệ đã Kích nói."

Thần nam đã nghe lời tử kim thần long nói qua rồi, tổng cộng hoặc cướp bóc hoặc thâu đạo bảo tàng của ba đầu thần long, bị cướp bóc chính là giai ti lệ đã xuất hiện, nàng chính là con gái thượng cổ thần long khôn đức, có thể nói là một người chủ bất hảo nhất, nhưng bởi vì cùng tử kim thần long hoàn niệm tình xưa, nếu không đã có có thể trở thành phiên toái không ít.

Bị thâu đạo địa ngũ sắc thần long lan đức la ni cũng xuất hiện, nó chính là một trong 10 đại cao thủ của long tộc, nam thần sau khi đã kiến thức quá bản lĩnh mạnh mẽ của hắn.

Còn lại một vị hiền nhiên chính là trước mắt ba đầu hoàng kim thần long, lúc trước lão du côn từng dương dương đắc ý nói với thần nam, ba đầu hoàng kim thần long này chính là phương tây long tộc bất bại thiên tài.

Ngoại trừ khôn đức với long tộc ẩn tu tiền bối cao thủ ra, tại long tộc đã cận hồ không có đối thủ! Thần nam, rồng du côn, long bảo bảo bọn họ tại thâm cảm không ổn, đồng thời phía bên phải bọn họ đột nhiên xuất hiện một cỗ cường đại khí tức, kinh khí kích động, bên phải phảng phất có một bả tuyệt thế thần binh ra khỏi vỏ, trực chỉ bọn họ, khiến bọn họ nửa người lập tức nổi lên một tầng tiểu khí lạnh.

Một lão nhân phi đầu cước đạp hư không, nháy mắt từ phương xa đi tới khoảng cách bọn họ không tới mười trượng, lão nhân thân hình cao lớn, tích lương đỉnh trực, ánh mắt như điện, đầu bạc tóc tán loạn bay tại trước ngực sau lưng.

Mặc dù là một lão nhân, nhưng mũi nhọn lộ ra, hắn làm cho người ta cảm giác một cỗ kỳ dị, cả người phảng phất tựa như một bả tuyệt thế bảo kiếm, trực để chúng lòng người! Tử kim thần long có chút không

giải thích được, lão nhân này có tu vi cường đại, cũng tuyệt không phải là người chịu hại của thiên phạt, không biết vì sao hắn lại tìm tới cửa.

Thần nam cảm giác có chút không ổn, tam đại cực đạo cường giả, phân ba phương hướng, chặn mọi đường đi của bọn họ, việc này cũng không trùng hợp, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Rốt cuộc là họ có mục đích gì?

Chương 148

Sát Kiếp

Ba đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp ngang tư đầu tiên mở miệng nói chuyện, bất quá cũng không phải đối mặt với rồng du côn hay thần nam, nó sắc mặt ôn hòa, thanh âm khinh hoãn đối Ngân Long giai ti lệ, nói: "Giai ti lệ đã lâu không thấy rồi, nàng có khỏe không?" Không khó nhìn ra, ba đầu hoàng kim thần long đối với giai ti lệ có một tia tình ý, có thể tưởng tượng lúc trước rồng du côn vì cái gì lại thâu tàng bảo của người ta.

Nọ tuyệt đối là trả thù, là hoả lỏa lỏa trả thù.

Ngân Long giai ti lệ tại phương tây long tộc có vô số cường giả theo đuổi, hôm nay đầu tiên là gặp được ngũ sắc thần long lan đức la ni, bây giờ lại gặp ba đầu hoàng kim thần long kỳ Lạp ngang tư, từ thái độ của bọn họ rõ ràng có thể thấy được, đối với giai ti lệ thâm thiết quan tâm.

Có thể tưởng tượng, năm xưa tử kim thần long có cỡ nào cảnh tượng, cư nhiên tại nhiều như vậy long tộc cường giả theo đuổi, mà lại thu được sự quan tâm của Ngân Long giai ti lệ, không trách bình sinh nó thường xuyên xuy hư chính mình đến cỡ nào.

"Ta tốt lắm, cảm ơn quan tâm. Các người đây là..... muốn làm gì?" Ngân Long giai ti lệ có chút hồ nghi nhìn ba đầu hoàng kim thần long, lại dùng ánh mắt hướng nó ý bảo sáu đầu thần ma viên với người kia cực đạo cường giả.

Giai ti lệ mặc dù phần hận tử kim thần long năm xưa bỏ nó đi, nhưng bây giờ đã thấy tam đại cực đạo cao thủ tựa hồ sẽ đối với nó bất lợi, nhìn không được nổi lên duy hộ nó.

Ba đầu hoàng kim thần long chính là long tộc bất bại thiên tài, nhân vật như vậy có thể nói khó có thể có ngoại vật làm hấn tâm thần rung chuyển, tức liền năm xưa nó theo đuổi long tộc tuyệt thế mỹ nữ giai ti lệ, bất quá sau khi theo đuổi thất bại cũng không có làm hấn cảm giác uể oải với thất bại.

Nó nhờ vậy thứ cảm tình ba chiết trở thành một lần tâm cảnh rèn luyện.

Bây giờ nghe được giai ti lệ tựa hồ có ý duy hộ tử kim thần long, tâm địa nó dần dần lạnh đi, vô tâm tình ba động nói: "lúc này đây ta là vì đánh chết thần nam với tử kim thần long mà đến, cho nên bọn họ hai người, ta nghĩ cũng cùng mục đích của ta mà đến.

" Long tộc bắt bại thiên tài, thần ma trực hệ huyết thân sáu đầu thần ma viên, đây đều là những nhân vật tại phương tây có thể quét ngang một phương, là các nhân vật mấy ngàn năm trong truyền thuyết vô địch cường giả, còn có lão giả thực lực không dưới bọn họ, ba vị cực đạo cao thủ thế nhưng tưởng chém giết thần nam cùng tử kim thần long, quả thực có thể nói là phải chết! Mặc dù mấy ngàn năm quá đi, nhưng Ngân Long giai ti lệ tựa hồ vẫn như cũ rất quan tâm tử kim thần long.

Nàng rất giật mình, nói: "A, vì cái gì? Chẳng lẽ là bởi vì hấn năm xưa thu bảo vật của ngươi? Ngươi có thể bảo hấn hoàn trả cho ngươi nha, làm gì phải khởi sát tâm nhỉ? Lan đức la ni cũng chỉ là tưởng giáo huấn hấn một chút.

Cũng không có giết chết hấn, ta nghĩ ngươi nên tỏ ra với hấn có khí độ mới đúng.

" Ba đầu hoàng kim thần long thật sự rất thần vũ, cả người cao thấp kim quang vòng quanh, chói mắt kim hà làm cho người ta đều không thể mở mắt, nếu là con người đã thấy nhất định hội lập tức đĩnh lễ cúng bái, không thể không nói là nó quả thật có khí tức của "Thần".

"Được người uỷ thác, mà làm việc.Nếu là vì hấn thu bảo tàng của ta năm xưa, lần này gặp nó, xem ra nàng cũng không còn mặt mũi.Ta cũng chỉ truy hồi bảo vật thôi, tịnh giáo huấn hấn một chút cho đỡ tính hung hăng.Nhưng là, có người ra giá muốn chúng ta đưa bọn họ đoàn người tiệt sát tại tây thổ!"

"Là ai muốn giết tử bọn họ? Các người đều là tây thổ cao thủ cực mạnh tiền liệt nha, khó có thể tưởng tượng đến tội cùng là ai.

Phải là một cái giá thật lớn, mới có thể thỉnh động các người ra tay?" Ngân Long giai ti lệ hỏi thần nam vấn đề muốn biết.

Tử kim thần long một đôi long nhãn cũng đã trừng đứng lên, nó phi thường muốn biết người nào vương bát đản muốn giết nó.

Ba đầu hoàng kim thần long kì lạ ngang tư trả lời: "nàng nên hỏi thần nam, bởi vì hắn xuất hiện dẫn phát một hệ liệt hậu quả, đã khiến đông thổ hoàng tộc đưa vào tuyệt lộ."

"Đáng chết! Chẳng lẽ là đông thổ hoàng tộc đồ gia?" Thần nam cắn răng nghiến răng hỏi.

"không sai,đúng rồi!" ba đầu hoàng kim thần long khẳng định đáp án với hắn.

"Cầu nô tài, quả thật bị buộc nóng nảy!" Thần nam tự nhủ: "lần trước chỉ là hấp thu huyền giới bọn họ một ít linh khí mà thôi, nhưng cũng không có tất yếu như vậy bách thiết muốn giết tử ta a!" lúc này, chánh phía trước cao lớn sáu đầu thần ma viên, đột nhiên mở miệng nói: "bọn họ bách thiết yêu cầu giải quyết thân thể người, máu của người, vốn định muốn chúng ta hoạt tróc người, nhưng cuối cùng bởi vì tình huống nguy cấp, đã bất kể sanh tử, chỉ cần mang theo thân thể người về là được.

" Thần nam bây giờ đã lửa giận mãnh liệt, đồ gia thật sự thái đáng giận rồi, nắm giữ thần gia tuyệt học, cuối cùng lai muốn giết chết hắn, hắn lạnh lùng nhìn chăm chăm ba đại cao thủ.

Sáu đầu thần ma viên cao đạt ba trượng, cả người cao thấp toàn lông màu đen thấu phát ra sâm sâm âm khí, làm cho người ta cảm thấy một cỗ trầm trọng áp bách, nó tịnh không thèm để ý địch ý của thần nam, không nhanh không chậm trầm giọng nói: "không thể tưởng được a, Thiên Ma đầu lâu thế nhưng giấu ở nơi đó, thật sự làm cho người ta khó có thể tưởng tượng....." hắn nhìn thần nam, nói: "Gia tộc này tựa hồ cố kỵ trận pháp cấm kỵ, nếu Thiên Ma trọng tổ đầy đủ Thiên Ma thân, nghe nói khi đó có thể hội khiến cả đồ gia huyền giới băng toái, làm cho tất cả mọi người hôi phi yên diệt.

Mà người..... cư nhiên không hiểu có tác dụng gì, gia tộc này chỉ cần

thi thể của người, hắc hắc, thú vị a!" 6 đầu thần ma viên cười lạnh thanh âm hết sức chói tai.

Xem ra ba vị cực đạo cường giả tịnh không nghĩ giấu diếm cái gì, tựa hồ muốn cho bọn người thần nam biết hết thấy.

"Bọn họ đến tột cùng hoàn cho các người cái gì tốt?" Thần nam nhin không được hỏi.

Không chỉ có hắn muốn biết, tử kim thần long với Ngân Long giai ti lệ cũng muốn biết, bởi vì bọn họ biết ba vị cường giả tại tây thổ thực lực cùng địa vị rất cao, rất khó tưởng tượng đến tột cùng là vật phẩm gì có khả năng làm cho bọn họ tâm động. Phi đầu lão nhân vẫn không nói gì, lúc này lạnh lùng mở miệng rồi, nói: "một cái huyền giới!" Thần nam sửng sốt, rồi sau đó lập tức hiểu được, đồ gia cho bọn hắn thù lao là một cái huyền giới, việc này vị miễn thật làm cho người ta khó có thể tin! Hắn chưa nghe ai nói về sự tình chuyển tặng một cái huyền giới, cần phải có lớn lao pháp lực, hơn nữa sau khi chuyển tặng người khác, nguyên hữu nhất định hội nguyên khí đại thương, thậm chí vẫn mệnh! Ai nguyện ý đưa huyền giới chính mình tế luyện cho người khác a! mà để cho ba vị cực đạo cường giả xem hợp mắt huyền giới, nhất định rộng lớn vô cùng, nhất định là tế luyện mấy ngàn năm cái huyền giới này.

Bây giờ đáp án đã được hô ra.

Cực hữu có thể chính là cả tòa đồ gia huyền giới! Đồ gia quả nhiên bị buộc phải nóng nảy, bị buộc điên rồi! bằng không như thế nào có thể hội như vậy không tiếc đại giới nhỉ! Phi đầu lão nhân, lạnh lùng liếc liếc mắt thần nam, tựa cố nói: "tiểu tử, ta nghe nói qua người, biết người gần nhất tại tây thổ thường xuyên giương oai, sớm đã nghĩ diệt người rồi."

Người cái lão vương bát đản! Mở miệng đã nghĩ diệt ta, thật sự là một bả ta đương hội sự a, ta còn tưởng tế diệu người ni! Thần nam trong lòng mắng thầm.

Bây giờ có thể nói đại nạn trước mắt, mặc dù hắn tu vi tiến nhanh, nhưng tuyệt đối không thể cùng trước mắt ba người không thể so sánh với với ai cả, ba người đại cao thủ có hai người đều là ở

phương tây một dặm chân, đại địa đều băng nát đích thị đều là những nhân vật chiến trong truyền thuyết!

Thần nam mở miệng nói: "Các người muốn tiêu diệt ta quả thật không khó, nhưng đồ gia huyền giới chỉ có một, cuối cùng ai là người được lợi vậy?" Phi đầu lão giả cười lạnh rồi, nói: "Chết đến nơi rồi, người còn muốn li gián bọn ta.

Chúng ta sẽ không tự giết lẫn nhau, chúng ta sẽ cho người một cơ hội, lấy bài đán thánh thành là trung tâm giải đất, chúng ta ba người hội viên cách nơi này, thành hình tam giác thủ một phương.

Người lựa chọn phương hướng nào đào thoát, bị người ở phương hướng đó giết chết, là người kia vận khí tốt.

Mặt khác hai người còn lại sẽ không tương tranh.

"Hãn! Thần nam thật sự là nô hỏa đầy người, ba người hoàn thật sự là không coi hãn ra gì, cư nhiên coi hãn như động vật để bắt giết. Thật sự có chút làm cho người ta cảm giác khuất nhục."

Các người ba lão vương bát đản, hoàn thật sự là cuồng vọng a! Con mẹ nó, ông nội long đại gia người đây nếu không bị mất bốn mạng long nguyên, bây giờ bảo chuẩn đám đả bạo vào đầu của các người!" "Hừ. Người tức liền không mất long nguyên thì như thế nào? Tại trong mắt chúng ta người nhỏ yếu như xà!"

6 đầu thần ma viên khinh miệt cười lạnh nói, nó chính là chí cường của thần ma tại nhân gian huyết thân, nó từ khi sanh ra đã miệt thị hết thủy sinh vật nhỏ yếu.

Rồng du côn chán ghét địch nhân chửi nó là xà, nhưng càng thống hận chính là sáu đầu thần ma viên có tư thái khinh miệt, nó đích xác tại lúc cường thịnh nhất thì cũng không phải là đối thủ lão viên hầu, nhưng không thể dung nhẫn đối phương miệt thị nó, phần nô mắng: "Đáng chết, người ki hình nhân, ngay cả cha chính mình đều không biết là ai, ta dám khẳng định tuyệt đối là sau khi cổ viên lão mẫu của người cường hãn trộm đi lên thiên giới, mới có người đồ sáu đầu quái vật!" "Tử long!" Giai ti lệ vội vàng ngăn cản tử kim thần long.

"sợ cái gì?!" Tử kim thần long cả giận nói: "ta biết nó cổ viên lão mẫu, tại tây thổ trên đời vô địch, nhưng long đại gia cũng không phải loại sợ chết, hôm nay ta không chết, phi làm nhục nó thì làm con hấn.

"Sáu đầu thần ma viên sớm bạo nộ, toàn thân cao thấp hắc mao căn bản dựng ngược, có vẻ hết sức dữ tợn kinh khủng.

Thần nam vội vàng chắn ở trước người tử kim thần long, trơ mắt tuyệt không thể để cho hai người tiếp xúc, bằng không tử kim thần long tất nhiên lập tức hội tan xương nát thịt, hấn âm thanh lạnh lùng nói: "nếu các người muốn 'Họa Địa Vi Lao' đánh chết chúng ta, vậy các người xin mời đi thôi, nhìn một cái rốt cuộc ai tử!" 6 đầu thần ma viên chung cứu là một trong đại yêu ma của tây thổ cực mạnh, rất nhanh tĩnh táo, kim lửa giận mạnh mẽ đè ép xuống.

Tên kia phi đầu lão giả cười lạnh nói: "các người ngàn vạn lần đừng tưởng rằng chúng ta ba người phân ba phương hướng chỉ là ngồi đợi thỏ đến, chúng ta thần niệm bao phủ khu khu trăm dặm chi xa một con bướm cũng khó mà thoát được, nếu các người không lựa chọn phương hướng, tụ lại tại bái đán thánh thành không đi, chúng ta hội trực thu nhỏ lại vòng vây lai giết chết các người!"

Thần nam cười lạnh, rồi sau đó hỏi: "bọn họ hai người, ta đã biết thân phận, còn người? Người rốt cuộc là thần thánh phương nào nhỉ?" "ta, Trát lí tư!" Ngân Long giai ti lệ hút một ngụm lương khí, cả kinh nói: "ngàn năm trước trở thành đấu thần trát lí tư?!" Tây thổ vũ giả thất giai cảnh giới đó là đấu thần, bọn họ có thể vũ phá hư không, tiến vào thiên giới, nhưng có những người khước lựa chọn mạnh mẽ ở lại nhân gian, như vậy người ở phương tây bị trở thành đấu thần! Ngàn năm trước tụ trở thành đấu thần, như vậy người này thực lực có thể tưởng tượng được, bằng không cũng không có khả năng cùng sáu đầu thần ma viên như vậy đích yêu ma bình khởi bình tọa.

Thần nam tịnh không úy kỵ, hừ lạnh nói: "hừ, không cần biết người có phải là đấu thần.

Nếu ta không chết, các người ba hấn phải chết!" dứt lời, hấn lĩnh hướng bên trong bái đán thánh bay đi.

Chương 149

Tử Kim Thần Long, tiểu phượng hoàng, Long Bảo Bảo theo sát Thần Nam cùng hướng Bái Đán thánh thành bay đi. Ngân long Giai Ti Lệ nhìn Trát Lý Tư cùng ba vị cực đại cường giả một lúc, rồi sau đó cũng hướng phía thành nội bay đi. Bọn Thần Nam chạy tới trung tâm thánh thành thì dừng lại, bắt đầu tự tìm đối sách để đối phó với tình huống hiện tại. "quang minh đại thần còn tại thượng, lúc này đây sự tình thật là phiền toái." Long bảo bảo nói. Tiểu phượng hoàng cũng khiếp sợ nói: "vừa rồi hung hiểm vạn phần, gặp phải ba đại ác nhân, bây giờ phải làm sao bây giờ?" Tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp Ngang Tư, lục đầu thần ma viên, cùng với đầu thần trát lý tư, bọn họ đã phân ba phương hướng bay đi, quả thật đúng như theo như lời đã nói, chờ Thần Nam lựa chọn phương hướng chạy trốn, rồi sau đó bọn họ sẽ hạ sát thủ. Mấy ngày nay Bái Đán thánh thành cũng không bình tĩnh, mười tám tầng địa ngục chấn động một cách không bình thường, cơ hồ kinh động tất cả huyền giới cao thủ của Tây thổ, đông đảo nhân sĩ chạy tới nơi này thám thính tin tức. Hiện ở trong thành không ít tu luyện giả đã nhìn thấy bọn Thần Nam trên không trung, rất nhiều người giật mình nhìn lại bọn họ, bởi vì tuy có nhiều huyền giới cao thủ tới đây, nhưng tất cả cũng đều lạng lẽ đi đến, chứ đâu có giống như bọn Thần Nam nghênh ngang đứng trên bầu trời của thánh thành. Tuy nhiên, rất nhanh mọi người trong thành đều không cảm thấy kinh dị nữa, bởi vì trên không trung lại có mười cái bóng rất nhanh bay tới. Bị Tử Kim Thần Long dẫn động thiên phạt, đám người này rốt cục đã tìm tới nơi này, bọn họ xa xa đã nhìn thấy được bọn Tử Kim Thần Long, những người này cắn răng nghiêng lợi, cảm hận cực điểm bay lại đây. "Grào..... Long đại gia, thật là họa đơn vô chí, cái đám điên khùng này cũng đuổi đến đây. Ta cũng không nghĩ là sẽ dẫn tới thiên phạt mà. Các người, sao không hận cái tên bị lôi điện đánh chín lần, mà cứ như vậy hận ta....." Tử Kim Thần Long làm bầm oán trách. "Người còn ở đó nói xàm. người còn không biết người đã đưa tới thiên phạt nguy hiểm đến cỡ nào hay sao?!" Ngân long Giai Ti Lệ trách mắng. Xa xa đám đông, bay nhanh hướng nơi này tới gần. "đáng chết, con rắn bốn chân người thật là lớn mật, dám ngang nhiên đến nơi đây, giết nó!" "giết tên cuồng vọng tự đại xù xà!" Tử Kim Thần Long thật là thân lâm hiểm cảnh, nếu lúc này tất cả cao thủ đều hướng nó động thủ, quả nhiên là chết không có chỗ chôn. Vừa rồi, nó đã thi triển huyết long đại pháp, nguyên khí đã bị tổn thương nghiêm trọng, không có khả năng tiếp tục thi triển nữa. Bây

giờ ở xa, ba cường đại cao thủ trấn thủ Tam phương. Ở gần thì đông đảo cao thủ quần khởi công tới, đoàn người Thần Nam thật sự hăm vào hiểm cảnh. "Đáng chết thật, bị cái đám hỗn loạn này uy hiếp thật sự là tức chết Long đại gia." Tử Kim Thần Long gầm lên. Tuy nhiên điều làm cho bọn Thần Nam e ngại hơn hết chính là Ngũ giai thần long Lan Đức La Ni. Kẻ bị lãnh hậu quả thiên phạt đến mức thân thể xám xịt, đang điên cuồng từ phương xa vọt lại đây. Nó hận con rồng du côn thối xương, mặc dù nguyên khí bị hao tổn nhưng nó cũng không màng giữ lại, vũ động tám thân khổng lồ trên không trung, lưu lại trên mặt đất cái bóng to lớn, đằng đằng sát khí mà đến, quyết liều mạng với con rồng du côn. "Nga, quang minh đại thần côn tại thượng! chúng ta là nên lựa chọn phương hướng ngay lúc này. Nếu chần chừ tại đây nhiều địch nhân như vậy, sẽ không còn sức để đấu với ba vô địch cường giả!" Long Bảo Bảo lên tiếng. "Hảo, chúng ta phá vòng vây thử xem sao!" Thần Nam ứng tiếng nói: "Bây giờ chúng ta đột phá vòng vây theo hướng Tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp Ngang Tư." Long bảo bảo đảo mắt, nói: "Ta đồng ý!" Long Bảo Bảo rất thông minh, nó hiểu được trong tình huống này, hướng của Tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp Ngang Tư tương đối dễ dàng hơn một chút so với 2 hướng còn lại. "Nga, ta cũng chọn hướng này để đi." Tiểu phượng hoàng nhỏ giọng nói, rốt cuộc, cho tới lúc này tiểu bất điểm có chút khiếp sợ. Tử Kim Thần Long mặt đỏ lên, nó đương nhiên biết Thần Nam cùng long bảo bảo vì sao lựa chọn phương hướng này, chủ yếu là ngân long Giai Ti Lệ vẫn đi theo bọn họ bên người, mà Tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp Ngang Tư đối với Giai Ti Lệ ít nhiều có một tia tình ý, nếu động thủ với nhau sẽ có chút cố kỵ. Thần Nam nhắm hướng bay đi trước, 3 thần thú theo sát ở phía sau, ngân long Giai Ti Lệ thờ dãi một hơi cũng đuổi theo. "Chạy đi đâu, rần bốn chân người đứng lại đó cho ta!" phía sau truy binh hô to. "Hống....." Ngũ giai thần long Lan Đức La Ni càng phát ra một tiếng rung trời rít gào. Vừa mới bay khỏi bãi đất thánh thành, Thần Nam bọn họ liền cảm ứng được một cỗ cường đại thần niệm, tựa xa xôi phía trước kéo dài tới rồi nơi này. "Đáng chết thật, Tam đầu quái vật thật sự là cường hãn a! mấy ngàn năm không gặp, công lực đã tới mức làm cho người ta sợ hãi nghe nói cũng phải sợ hãi." Tử Kim Thần Long cảm thán nói. Lưỡng đầu thọ địch, bọn Thần Nam ngang ngạnh đi tới. "Ngao hống....." Một tiếng long khiếu như thiên lôi, tại đây phiến không gian nổ tung, bọn Thần Nam thân thể bị một trận lay động kịch liệt, phía sau, những cao thủ truy tới cũng kinh hãi thất sắc. Phía trước, ánh quang mang vàng rực chói mắt tràn ngập khắp phía chân trời, thật lớn rít gào chính là từ nơi đó phát ra. Tam

đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp Ngang Tư ở nơi này, đứng giữa kim quang, nó lẳng lẳng súc lập ở nơi này, khắp thiên địa phảng phất đều đều do nó nắm trong tay. "Các người rút cục tới, dĩ nhiên, cũng muốn từ ta nơi này đào tẩu." Kỳ Lạp Ngang Tư thanh âm như sấm sét, tại trời cao trên cuộn cuộn kích động. Trong đó thấu phát nhẹ nhẹ một tia hưng phấn, nhưng cũng có một tia tức giận. Hiển nhiên, hưng phấn bởi vì nó có thể đánh chết Thần Nam các người để có thể độc chiếm đồ gia huyền giới. Phẫn nộ thị bởi vì, Thần Nam mấy người muốn từ chỗ nó phá vòng vây hiển nhiên cho hắn là kẻ yếu nhất tam đại cường giả, không thể không tức giận! Đám truy binh mặc dù công lực cao thâm, nhưng khi thấy cản đường phía trước giả chính là Tam đầu hoàng kim thần long thì tất cả mọi người lập tức dừng lại. Người có tên cây có bóng, long tộc bất bại thiên tài tại tây thổ ít có địch thủ, truyền thuyết dù là thiên giới thần linh cũng không dám chọc giận tới nó. Lan Đức La Ni cũng là long tộc, hơn nữa còn là một trong mười đại cao thủ nhưng cũng không dám đối mặt Tam đầu hoàng kim thần long đành phải đứng ở phương xa, lẳng lẳng quan sự tình. Những người phía sau hoàn toàn chặn đứng đường lui của bọn Thần Nam, hắn và mấy con thần thú liền hiểu được tình thế trước mắt. Thần Nam toàn thân cương khí bắt đầu khởi động cả người hóa thành một đạo hắc quang hướng trừ Kỳ Lạp Ngang Tư phóng đi. Long bảo bảo một tiếng huýt sáo dài, thân hình tại trong phút chốc lớn thành thần linh long dài ba mươi vũ lộng hai cánh màu vàng. Tạo nên một trận gió mãnh liệt bay theo Thần Nam. Khi thấy tiểu long đột nhiên thành lớn, Ngũ giai thần long Lan Đức La Ni trợn tròn hai mắt vô cùng phẫn muộn mắng theo. Tiểu phượng hoàng cũng phát ra một tiếng phóng lên cao, sí liệt thân hỏa trong phút chốc dậy lên đầy trời, rất nhanh phóng về phía trước mà bay. Tử Kim Thần Long nghiêng rặng hung hăng mắng một câu: "Long đại gia liều mạng!" Long Khẩu huyết phun ra hóa thành huyết sắc quang hoa, huyết long đại pháp lại hiện ra. Bị buộc đến tuyệt địa thế này, lão du côn đã quyết định liều mạng! Ngân long Giai Ti Lệ kinh hãi thất sắc, cả kinh nói: "người điên rồi!" nó gắt gao tiến tới cạnh huyết long, cùng nhau đồng thời phóng về phía trước bay đi. Tam đầu hoàng kim thần long, phương tây long tộc trung bất bại thiên tài, lẳng lẳng đứng trong phiến kim quang lạnh lùng nhanh vọt tới mấy người rất nhanh, thái độ trầm tĩnh không thêm chú ý đến đối thủ như viễn cổ chiến thần. "Hồng....." "Hồng....." "Hồng....." thẳng đến Thần Nam cùng mấy con thần thú cách xa nó trăm trượng. Kỳ Lạp Ngang Tư ba thật lớn kêu lên ba tiếng riêng biệt, ba đạo cường quang trước từ miệng ba cái đầu bắn nhanh ra. Một đạo thần thánh ánh sáng, một đạo màu trắng, một đạo

màu lam, một đạo sí liệt hồng diễm rất nhanh ngưng tụ thành mây lửa. Ngân long Giai Ti Lệ hét lớn: "Bất hảo, long ngữ Tam hệ cấm chú ma pháp! thần thánh thẩm phán, phong toái hư không, lửa cháy phần thiên!" Bất quá ma pháp này cũng không có công đánh về phía nó, ma pháp năng lượng như là có tánh mạng, nhằm bên cạnh nó tránh đi bắn xuống đất. Sí liệt địa thần thánh ánh sáng lợi hại nọ bao phủ thiên địa. Thần Nam cùng Tam đầu thần thú đem hết toàn lực phát ra một kích, cũng khó dĩ ngăn được thần thánh ánh sáng này. Đối với ánh sáng như cắt vào da thịt này, mặc dù mạnh như Long bảo bảo và Tử Kim Thần Long lân giáp cũng không ngừng chảy máu. Tiểu phượng hoàng thì không cần phải nói, lông cánh đều bị máu dính vào, đã biến thành một chích huyết phượng hoàng. Thần Nam toàn thân trên dưới lại càng nhiều máu, toàn thân da thịt đều xuất huyết, không trung tràn ngập mùi máu tươi. Chiêu này chỉ là Tam hệ cấm chú ma pháp trung thần thánh thẩm phán mà thôi, phía sau còn có lưỡng đạo cấm chú ma pháp theo sát tới. Kinh khủng phong hệ ma pháp Phong toái hư không càng thêm đáng sợ, phong nhận thật lớn như bánh xe gió quay cuồng, hàn quang lờ lờ thật lớn mang hư không nghiền nát, bể tan tành. Còn có liệt hỏa phần thiên cấm chú ma pháp càng thêm khủng bố, thiêu đốt trời cao thành một mảnh đỏ bừng, khắp hư không phảng phát đều bị dung hoá. Cấm chú ma pháp do cảnh giới cao thủ mạnh như Tam đầu hoàng kim thần long xử dụng, một kinh thi triển quả thật đáng sợ như thần phạt! Đối mặt với chiêu đầu tiên trong Tam trọng cấm chú đã thê thảm như thế, Thần Nam rống to lên một tiếng rất nhanh triển khai nội thiên địa hướng Tam đầu thần thú toàn bộ bao phủ. Thần thánh thẩm phán mặc dù đã đến gần mục tiêu, hướng đến nội thiên địa Thần nam bay vào, Thần Nam cùng Tam đầu thần thú đối chiêu đã huyết nhiễm toàn thân, dường như khó có thể chống đỡ được thêm. Tức thì từ nội thiên địa một tia thần quang xanh biếc bắt đầu khởi động, hậu nghệ thần thụ bạt đất bay lên chặn lấy lối vào nội thiên địa, như kinh hấp ngư ằm, hướng tới thần thánh ánh sáng hút sạch sẽ. Thần Nam thò tay vào nội thiên địa lấy tòa cổ thuẫn tàn phiến biến thành thần sơn di tới lối vào, ngăn cản gió lớn. Hắn không dám mạnh mẽ đóng cửa nội thiên địa, bởi vì hắn biết đối phương sẽ trực tiếp phá nát phiến tiểu thế giới, còn không bằng mở cửa nội thiên địa mượn nhờ vài món thánh khí uy lực. "đương đương" thanh âm không dứt bên tai, phong nhận thật lớn không ngừng oanh kích vào hai tòa thần sơn, nội thiên địa Thần Nam không ngừng kịch liệt rung động, phảng phát tùy có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Thần Nam cảm giác thâm tâm chấn động, nội thiên địa cùng hắn tức tức tương quan, hiện giờ tiểu thế giới gặp

phải nguy hiểm, hấn cảm giác chính mình cũng có dấu hiệu hồng mắt. Đối mặt cường địch như thế, một người ba thân thú thật sự tới cùng đồ mặt lộ chi cảnh. Long tộc trung bắt bại thiên tài Kỳ Lạp Ngang Tư thật sự quá mạnh mẽ, cường giả như vậy thật ra đã phải tiến vào thiên giới! nó mạnh như thần! Thần Nam khôn khổ chống đỡ, hấn đã bị đưa vào tuyệt cảnh, tay trái vài lần giơ lên, nhưng hấn lại buông xuống. Thiên ma được xưng thiên hạ đệ nhất ma đầu, tay trái thiên ma đã dung nhập vào Thần Nam, hấn còn có một lần cơ hội sử dụng. Nhưng lúc này hấn không tin tưởng mong đợi cánh tay trái thiên ma một kích cuối cùng này. Đối thủ cường ngoài sức hấn tưởng tượng, long tộc trung bắt bại thiên tài mạnh như thần, thiên ma tả thủ một kích làm sao có thể huỷ diệt được nó? Thần Nam tỉnh táo suy nghĩ liền hiểu được là không thể. Nguy nan trước mắt, kim hắc sắc quang cầu trong cơ thể hấn cũng không xuất hiện. Thần bí nữ thần trong ngọc như cũng không, lúc này hấn dựa vào cái gì để thay đổi乾坤? Tại giờ khắc này, Thần Nam chân chân thiết thiết hiểu được, dựa vào ngoại lực cuối cùng cũng không được, chỉ có chính tự mình cực mạnh mới là bảo chứng lớn nhất! Song ngay lúc này, tiểu phượng hoàng cả người đầy máu đột nhiên phát ra một tiếng kêu, hai mắt bắn ra lưỡng đạo sí liệt thần quang, quanh thân cao thấp thần quang đại thịnh, bảy sắc cầu vòng không ngừng chuyển động, huyết châu cổ lạc, thái vũ sáng mờ liễu nhiều, ngập trời lửa cháy bắt đầu khởi động ra, khôn cùng thần hỏa bao phủ tại tiểu phượng hoàng chung quanh, nó nhằm trời cao mà bay lên, rời đi Thần Nam nội thiên địa..... "Nga, quang minh đại thần côn tại thượng, tiểu bất điểm bộc phát!" Long bảo bảo kinh hô. "Tiểu bất điểm chẳng lẽ Giác Tình liễu? nó..... chính là kẻ đứng đầu Côn Lôn huyền giới..." Tử Kim Thần Long lộ ra vẻ khiếp sợ. Tiểu phượng hoàng đứng tại lối vào Thần Nam huyền giới, quanh thân bắt đầu khởi động ra khôn cùng thần hỏa làm cho khắp phía chân trời biến thành liễu biển lửa, khiến phong nhận sắc bén toàn bộ bị đốt sạch, khôn cùng ma pháp năng lượng tại trong hư không văng đi khắp nơi..... cùng lúc đó, Tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp Ngang Tư đệ tam trọng cấm chú ma pháp liệt hỏa phân thiên đánh tới. phượng hoàng thần hỏa chống lại liễu thần long chân.

Chương 150

Chấn kinh thiên hạ

Rừng rậm vĩnh hằng ẩn chứa những bí mật vô tận. Sau khi Thần nam liêu lĩnh tiến vào đã tạo ra ảnh hưởng lớn tới đại lục. Đương nhiên những ảnh hưởng này hiện nay những người bình thường rất khó nhận thấy, nhưng rất nhiều huyền giới cổ lão đã phát giác được, đại lục sắp sửa xảy ra đại sự kiện.

Tiếng rống của phong ma, tiếng gào của thiên ma, ma ảnh cực lớn trong đăm thối cổ thánh địa, còn có ma âm nặng nề loạn thiên động địa trong ma vong tuyết địa, tất cả đều dự báo rằng tu luyện giới vốn yên tĩnh sắp sửa nổi sóng.

Đông thổ ám lưu dừng động, một loạt các tin tức gây chấn động đã được lưu truyền trong đông thổ tu luyện giới. Nghe đồn, không lâu nữa đông thổ thiên giới sẽ có tiên thần hạ phàm, và sẽ lựa chọn một vài tu luyện giả có khí chất đặc biệt mang lên thiên giới.

Những tin tức này như là 1 viên đá lớn ném xuống hồ nước, làm dậy lên những con sóng lớn. Trực tiếp lên thiên giới, đây là 1 vinh hạnh và là cơ hội thế nào ? Quả thực là nhất bộ đăng thiên (1 bước lên trời).

Ngàn năm nay, có vô số tu luyện giả đã khổ luyện nhưng có mấy người phá toái hư không, gia nhập thiên giới ? Đây thực là 1 tin tức chấn động, đối với tất cả các tu luyện giả mà nói, đây thực là 1 sự mê hoặc quá lớn.

Loạn rồi !

Sóng gió rồi !

Đông thổ tu luyện giới vô cùng huyên náo!

Vô số thanh niên nhiệt huyết nổi lên, đối với họ, thiên giới giống như là mơ, đây là giấc mộng mà các cao thủ trong sự môn có phần đầu cả đời cũng không thể thực hiện được.

Đến các huyền giới cũng chấn động, họ biết thiên giới sắp có hành động lớn.

Tình dục phái trong tà đại lục thánh địa, tuyệt mỹ nam cung tiên nhân đứng trên đỉnh núi, tà áo dài màu trắng tung bay trong gió. Lúc này, nàng đứng lặng im trên đỉnh núi chót vót, chẳng còn vẻ lả lơi quyến rũ điều đứng lòng người như trước, nàng đang định thần suy nghĩ, bộ dạng mỹ lệ và thuần khiết vô cùng.

Thật khó để tưởng tượng được, 1 yêu nhiều nữ có thể mê hoặc thiên hạ khi yên lặng lại có khuôn mặt tuyệt mỹ và thanh khiết như vậy, khiến những đóa hoa đang rạp ròn trong gió cũng phải thất sắc trước vẻ đẹp tiên thần của nàng.

Tiếng bước chân vang lên sau lưng Nam cung tiên Nhân, một mỹ nam tử phong lưu đến phía sau nàng, giọng nói ôn hòa cất lên : "Tiên nhân, mọi thực sự muốn đi tuyệt địa sao ? Mọi phải biết, rất nhiều tổ sư trong phái chúng ta đã thảm tử ở nơi đó, mọi..."

"Ca ca, mọi đã suy nghĩ xong rồi, mọi nhất định phải đi!" Nam cung tiên nhân chậm chậm xoay người lại, nhìn anh trai của mình Nam cung Ngâm, ánh mắt kiên định nói : "Mọi nhất định phải tìm được bảo điển "tùy đạo" tuyệt học tối cao của tình dục đạo. Chỉ có tiểu thừa thuộc về "dục đạo" thì không thể vũ phá hư không, nếu không có "tùy đạo" hồi quy, thì sau này chỉ còn là vô tình vô dục mà thôi."

Nam cung ngâm thở dài, nói : "Tư chất của mọi ngàn năm khó gặp, có thể phát huy tới tầm cao hơn, nhưng nếu thiếu 1 nửa bộ bảo điển thì cũng khó cho mọi, tuy nhiên, trong "mê tình huyền giới" của chúng ta hung hiểm quá nhiều, chỉ cần không cẩn thận là sẽ mất đi bản tính, tinh thần rối loạn mà chết. Mấy trăm năm nay, chỉ có 1 người còn sống trở về từ nơi đó, nhưng cũng bị điên, mọi là em ruột của ta, ta thực sự rất lo lắng."

Tình dục đạo truyền thừa vạn năm, tổ sư khai phái có pháp lực thông thiên, tại nhân gian giới cũng tế luyện ra 1 huyền giới lưu lại cho con cháu hậu bối. Nhưng mà, không biết năm đó huyền giới đã xảy ra đại biến hủy diệt gì, dường như huyền giới đã bị phá vỡ, chỉ trong 1 đêm mà biến thành 1 huyền giới đáng sợ rối loạn như thời không. Không

chỉ có năng lượng lưu chuyển hỗn loạn, mà còn biến thành 1 huyền giới đầy huyền giác (ảo giác). Những người đi vào nơi đó sẽ phát điên, đánh mất bản tính, đi vào con đường hủy diệt.

Sau kịch biến đó, những cao thủ trong huyền giới dường như đều tử vong, tình dục đạo đứng trước nguy cơ cả môn phái bị hủy diệt, rất may khi đó có 1 cao thủ đang chu du ở bên ngoài, nên môn phái mới không mất đi truyền thừa, nhưng một nửa bộ bảo điển của phái là "tình đạo" đã bị thất lạc trong "mê tình huyền giới".

Các cao thủ của tình dục đạo đã trả giá bằng mạng sống nhưng cũng không thành công trong việc tự do ra vào mê tình huyền giới đã trở nên hỗn loạn sau kịch biến kia.

Mấy trăm năm nay, những người đi vào đó chỉ có 1 người thoát ra được, nhưng lại bị điên. Hôm nay Nam cung tiên Nhân lại muốn xông vào mê tình huyền giới, thử hỏi Nam cung Ngâm làm sao mà không lo lắng cho được.

"Muội muội, nghe nói tổ sư khai phái của chúng ta có thể đã bị tẩu hỏa nhập ma trên thiên giới, rơi vào tình trạng tinh thần rối loạn, mới khiến cho huyền giới lưu tại nhân gian dường như phá toái..."

Nam cung Tiên nhân lắc lắc đầu, nói : "Muội bất kể truyền thuyết là thật hay giả, nhưng muội nhất định phải đi. Tại phạm giới, có thể đạt tới cảnh giới vũ phá hư không hay không là có liên quan tới công pháp mạnh yếu, chỉ khi muội có được 1 nửa bộ bảo điển kia thì muội mới có thể ngẩng cao đầu cùng đứng trên 1 đường đua với những người cùng thời, tới lúc đó, muội nhất định sẽ mạnh hơn bất cứ ai. Muội không trông mong vào người sẽ từ thiên giới hạ phạm, muội chỉ tin vào thực lực của chính mình, muội nhất định sẽ làm cho tình dục đạo quang vinh 1 lần nữa."

Nói tới đây, Nam cung tiên nhân mỉm cười, lần nữa hiện ra vẻ quyền rũ yêu nhiều đủ để mê hoặc thiên hạ, điên đảo chúng sinh, sau đó nàng bước từng bước xuống núi, đi về phía mê tình huyền giới.

Mấy vị trưởng lão trong Đạm thai cổ thánh địa gấp rút bàn mưu tính kế.

Đạm thai cổ thánh địa có phong ấn ác ma tuyệt thế, nhưng mà quan hệ mật thiết giữa họ và thiên giới đã đứt hơn trăm năm nay, tình thế vô cùng nguy cấp.

Một trăm năm nay, đạm thai thánh địa tuy không ngừng có cao thủ lục giai xuất hiện, nhưng lại chẳng có ai tiến vào cảnh giới thất giai để vũ phá hư không tiến vào thiên giới. Lần này nghe nói thiên giới sẽ có tiên nhận hạ phạm, điều này đối với bọn họ mà nói, thực là một cơ hội tốt, bọn họ hi vọng trong phái sẽ có người được chọn lên thiên giới, sẽ đi liên lạc với tổ sư Đạm thai Tuyền trong truyền thuyết.

Trong thiếu lâm tự tiếng chuông vang lên, Huyền trang hòa thượng xếp bằng trên chiếu cỏ, đã được 1 tháng, hiện giờ hấn đã mở mắt, ngược nhìn trời than thở : "Đại phật thần thông vẫn chưa thành, lẽ nào ta thực sự phải đi tu đại ma bất thành?"

Huyền trang hòa thượng bề ngoài xem ra siêu trần thoát tục, nhưng thực chất hấn lại là kẻ vô cùng điên cuồng, nếu không thì cũng không bị Thần nam gọi là Huyết hòa thượng. Hiện giờ Huyền trang hòa thượng tâm huyết dâng trào, lúc này hấn đưa ra một quyết định rất điên cuồng, nghịch luyện đại đại phật, cải tu đại ma.

Một vị hòa thượng điên của thiếu lâm tự khi vũ phá hư không đã để lại cho đệ tử duy nhất của mình 1 câu nói, giữa đại phật đại ma, đại phật bất thành thì có thể nghịch tu đại ma. Lúc đó vị đệ tử sợ hãi, cả đời cũng không làm được gì, cuối cùng để lại một bộ kinh thư tàn. Bộ kinh thư này vô tình rơi vào tay Huyền trang hòa thượng, và hấn hiểu được những bí mật trong đó.

Huyền trang kiên quyết đi vào tu luyện thánh địa của thiếu lâm tự, ẩn trong huyền giới.

Ở hàn địa bắc cực, một tiếng gào vang trong thế giới băng tuyết, đông phương trường minh tóc tai loạn vũ, hấn ngửa mặt lên trời kêu : "Thiên giới tiên nhân hạ phạm thì là cái gì ? Sẽ có 1 ngày ta vũ phá hư không, tự mình nhập vào thiên giới!"

Trong hỗn thiên đạo thánh địa, hỗn thiên tiểu ma vương rơi xuống núi không chết, quay về trong môn phái, mái tóc đỏ dựng ngược, thần sắc ngạc nhiên, nói : " Sư bá, người nói gì? Bí mật tà trời của phái

chúng ta, nằm trong phương thiên hoa kích ư?"

Hồn thiên đại ma vương gật đầu nói : "Tám trăm năm trước, có một người từ thiên giới xuống, là một vị tổ sư của phái chúng ta năm đó, người đó đã đem 1 lạc ấn tinh thần đưa vào trong thần kích. Ta đem phương thiên hoa kích giao cho con sớm như vậy, là hi vọng con có thể cảm ứng được lạc ấn tinh thần đó. Không ngờ con cũng như chúng ta, chẳng cảm ứng được gì, hơn nữa lại còn làm mất thần kích."

"Tên Thần nam đáng chết! Hắn đã làm rơi mất phương thiên hoa kích ở Tây phương, bây giờ con sẽ đi tìm nó." Hồn thiên tiểu ma vương quay người đi khỏi Hồn thiên đạo thánh địa.

Trên những con sóng xanh ở biển Đông, một nữ tử tuyệt sắc đang đạp trên sóng lướt đi, nàng đẹp như tiên, một vị phu nhân kiều diễm đang bồng bênh trên không trung, lặng lẽ quan sát tiến độ tu luyện của đệ tử mình.

Trong thần phong học viện tại thành tội ác, một tiếng gió rít lên trong không gian, một nữ tử tuyệt sắc toàn thân bao bọc bởi thần hỏa, như muốn đốt cháy thượng cửu trùng thiên.

Trong các huyền giới cũng đang diễn ra các cuộc tập luyện của đám đệ tử thanh niên, chuẩn bị một ngày đại triển thân thủ, ngạo thị thiên hạ.

Đông thổ đại lục sóng gió nổi lên, Thiên giới sẽ có tiên nhân hạ phàm, chấn kinh thiên hạ, dẫn tới sóng lớn ngập trời, vô số người như nổi điên, rất nhiều tu luyện giả chẳng biết cao thấp, muốn tiến vào thiên giới.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là thời đại của các bậc cường giả, vô số thiên tài cao thủ và các tiên thần chuyển thế cùng sinh ra trong 1 thời, khiến cho thời đại này như 1 đóa hỏa hoa chói lọi.

Dù là muốn nhân cơ hội này tiến vào thiên giới, hay là muốn dựa vào chính thực lực của mình vũ toái hư không, thì cũng đều là muốn trong thời đại sóng gió này tạo ra cho mình một cơ hội và biến cơ hội mình thai nghén trở thành sự thật.

Trong khi đông thổ tu luyện giới đang nổi sóng, thì Thần nam đang ở tại Tây phương xa xôi, chiến đấu vì sự sinh tồn của mình.

Tiểu phượng hoàng bị mất máu quá nhiều, tinh thần ủ rũ cực độ, lại càng tỏa ra thần sắc chói lọi, mệnh mông một cỗ uy lực cực lớn phóng ra khỏi nội thiên địa của Thần nam.

Nó như một lưỡi dao gió đáng sợ bổ thiên cái địa, thôi động diễm thiên thần hỏa đang bao bọc cơ thể, sau đó va chạm với thần long chân hỏa đang xông tới.

Tiếng gió rít lên, chân hỏa của tam đầu hoàng kim thần long giống như thuốc nổ, làm cho tiểu phượng hoàng hưng phấn reo lên thích thú. Lửa hồng thiêu cháy cả bầu trời, nhấn chìm tiểu phượng hoàng bên trong, nó bay lượn trong lửa, trong liệt diễm bùng bùng, đôi thần vũ của nó (cánh) càng chói sáng.

Thân thể của tiểu phượng hoàng trở nên to lớn vô số lần, một con phượng hoàng thất sắc cực lớn đang nhảy múa trong lửa, tiếng kêu vang khắp bầu trời thể hiện sự thích thú của nó.

Tam đầu hoàng kim thần long kì lạ ngang tỵ, trong 6 mắt con chiếu ra 6 đạo kim quang chói lòa, hấn bình tĩnh và lạnh lùng tỵ nói : "Bất tử phượng hoàng quả thật rất mạnh. Cấm chú ma pháp của ta đã bị nó biến thành năng lượng hấp thu. Nhưng mà, trước mặt ta, thì nó còn quá non nớt."

Khi hấn đang nghĩ tới hành động tiếp theo, thì một đạo ảnh tích ngân sắc xuất hiện trước mặt tam đầu hoàng kim thần long, nói : " Kỳ lạ ngang tỵ, ta nhìn thấy hàn quang trong mắt ngươi, lẽ nào ngươi thực sự muốn hạ thủ, ta cho rằng ngươi chỉ nói rồi thôi, không ngờ ngươi thực sự muốn vung đao, làm quái vu thủ (kẻ giết người)."

Tam đầu hoàng kim thần long rất bình tĩnh, nói : "Giai ti lệ, hiện giờ thiên địa chấn động, sẽ có đại sự kiện phát sinh, nếu như có thể đoạt được 1 huyền giới, đối với ta mà nói thực rất quan trọng. Cho nên, bất kì người nào cũng không thể ngăn cản ta, Thần nam phải chết, tử kim thần long cũng phải chết, xin lỗi!"

"Hảo ! Hảo ! Hảo !" Ngân long giai ti lệ nói liền 3 chữ "hảo", sau đó kêu lên : "Việc của người ta nhất định phải can thiệp." Nó huyền hóa thành nhân hình, sau đó lôi ra 1 miếng ngọc bội trước ngực, nắm trong lòng bàn tay rồi huy động long lực vô thượng, ngọc bội trong nháy mắt phát ra cường quang chói mắt.

Nhưng ngay lập tức thiên địa gian tối sầm lại, mây đen cuộn cuộn, một tiếng gào rú chấn động trời đất vang lên, từ trong đám mây truyền tới : "Ai dám động vào con gái ta?"

Một âm thanh già nua dường như từ viễn cổ truyền lại, uy lực vô thượng làm cho tất cả các quan chiến giả ở bên bãi đất thánh địa đều kinh sợ thất sắc.

Chương 151

Lão Bạo Quân Khôn Đức

"Lão bạo quân Khôn đức!" Ngũ sắc thần long Lan Đức La Ni đang đứng xem từ gia như hít phải 1 luồng khí lạnh, hần cảm thấy lạnh sống lưng.

Kẻ được xưng là thiên tài bất bại của long tộc, tam đầu hoàng kim thần long Kì lập ngang tư mặt cũng biến sắc, hần không ngờ được rằng lão bạo quân lại đột nhiên xuất hiện trên không trung. Lão long này trong truyền thuyết được coi là biểu tượng của tai ương và loạn lạc, mỗi lần lão xuất hiện lại đem tới thiên đại họa loạn, mấy ngàn năm nay hần không xuất hiện nhưng không có ai quên được hần.

"Lão hồn đản đó tại sao lại tới..." Trong nội thiên địa của Thần nam, tử kim thần long 2 mắt xanh lại, hần nhỏ giọng : "Lão hồn đản đáng chết này, quả thực pháp lực thông thiên."

Thần nam lập tức ngược nhìn long ảnh cực lớn giữa mây đen cuộn cuộn trên không trung, tuy là không nhìn rõ chân thân, nhưng long khí tỏa ra mãnh liệt đủ để thấy rằng thượng cổ lão long này quả là có thực lực khó lường.

Đám tu luyện giả xem chiến bất giác đều lùi lại, họ biết rõ chỗ đáng sợ của lão long, chẳng ai muốn ở gần lão, sợ là sẽ bị lão long này đánh nát.

Mây đen vần vũ, thiên địa gian tối om, lão long Khôn đức đứng trong mây, quấy cái long khu to lớn, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy nửa cái lân trảo, nhưng lân trảo quang mang lấp lánh đó lại tỏa ra từng trận tử khí và sát khí, điều này gián tiếp thể hiện được sự đáng sợ trên thân lão long.

"Con gái, đã xảy ra chuyện gì? Ở tây thổ đại địa, ai dám gây bất lợi gì con gái ta? Rút cục thì ai dám làm con gái của lão long Khôn đức ta tức giận, mau ra đây!"

Âm thanh cực lớn rống lên, tuy già nua nhưng thực làm cho người ta

sợ hãi, lời nói vô cùng cao ngạo, nhưng lại chẳng có ai dám coi thường, bởi vì lão long này thực sự có tư cách nói ra những lời đó, ở Tây thổ thực sự chẳng có ai dám gây sự với hắn.

Tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp ngang tư ngược lên không trung, nói : "Kì tích vĩ đại của long tộc, tiền bối vô địch trong long tộc, Khôn đức đại nhân, Kỳ Lạp ngang tư không có ý mạo phạm tới Giai ti lệ tiểu thư. Vừa xong là có chút hiểu lầm mới làm cho tiểu thư không vui. Làm kinh động tới tiền bối Khôn đức vĩ đại, thật sự vô cùng có lỗi!"

Thái độ khiêm tốn như vậy của tam đầu hoàng kim thần long cũng không làm quan chiến giả cảm thấy coi thường, bởi vì ở Tây thổ, dường như chẳng có ai dám có thái độ cao ngạo khi đối mặt với thượng cổ lão bạo quân Khôn đức. Hắn là 1 tồn tại siêu nhiên đến mức các thần linh thiên giới cũng phải nể sợ.

"Là như vậy sao? Hừ" Lão bạo quân Hừ lên 1 tiếng.

Kỳ Lạp ngang tư mặt không biến sắc, bình tĩnh nói : "Đúng vậy, hiểu lầm của chúng tôi là do 1 người bạn không hữu hảo lắm mà ra..."

Nghe tới đây, tử kim thần long đang ở trong nội thiên địa của Thần nam vô lực dùng 1 long trảo cực lớn lên che mặt, sau đó nghiêng răng nói : "Con tạp chủng long 3 đầu này, thật là nham hiểm."

Lời nói của tam đầu hoàng kim thần long không nhanh không chậm, hắn nói : "Chắc hẳn người cũng có chút ấn tượng với hắn, mấy ngàn năm trước, là 1 con Thần long đông thổ, đã từng náo loạn tại tây thổ 1 thời gian, đó là tử kim thần long."

"Đáng chết ! Con rồng bỉ ổi đó lại xuất hiện sao? Nó còn dám chạy tới Tây thổ nữa à?" Lão bạo quân Khôn đức lộ rõ vẻ tức giận.

"Lão hỗn đản, long đại gia ta còn mạnh hơn người nhiều!" Tử kim thần long nhỏ tiếng mắng chửi.

"Thật quá tùy tiện. Con rắn 4 chân nhà người, không dám xuất hiện trước mặt ta, lại dám âm thầm chửi rửa ta à? Chết cũng không đáng tiếc nhá !" Khôn đức vô cùng giận dữ.

Tử kim thần long không ngờ tu vị của đối phương lại đáng sợ như vậy, miệng hắn mới chỉ nhếch lên mấy cái mà đã bị đối phương cảm nhận được lời hắn nói, rõ ràng lão long đã sớm phát hiện ra tông tích của hắn, chỉ là mượn tin tức của tam đầu hoàng kim thần long để gây khó cho lão bỉ ổi mà thôi.

Con rồng bỉ ổi bay ra khỏi nội thiên địa của Thần nam, hắn biết nội thiên địa ở trước mặt Khôn đức, không có tác dụng gì cả.

"Lão hỗn đản, đã lâu không gặp. Người vẫn còn sống khỏe nhỉ!"

Nghe thấy tử kim thần long nói năng bừa bãi chẳng chút kiêng nể như vậy, đám đông quan chiến giả ở xa thấy trời đất quay cuồng, không dám tin vào tai mình, tên gia hỏa này thực quá to gan. Khôn đức là ai ? Là bạo quân của Tây thổ. Con rắn 4 chân kia lại ăn nói kiêu đố với lão long, thật là không muốn sống nữa rồi.

"Grào..." Trên không trung truyền tới 1 tiếng long hồng cực lớn, một đạo thiểm điện vô cùng lớn bổ xuống, tiếng nổ lớn vang lên ngay bên cạnh tử kim thần long.

Long khu tử kim dài 30 trượng lập tức bốc khói đen, tử kim thần long râu ria dựng đứng, quang mang trong mắt mờ nhạt, dường như đã bị đờ đẫn.

Quan chiến giả sợ hãi im phăng phắc, sự cuồng bạo của lão long đã nổi lên, đa số quan chiến giả đều cho rằng một đòn vừa xong đã lấy mạng tử kim thần long. Nhưng chưa đầy 1 khắc sau, tử kim thần long đột nhiên kêu lên : "Grào... đau chết đi được. Lão hỗn đản Khôn đức kia, long đại gia ta liều mạng với người!"

Lúc này, ngân long Giai ti lệ gấp gáp bay tới gần Tử kim thần long, giận giữ nói : "Không được mắng phụ thân ta." Sau đó, nàng lại ngược lên không trung, nói : "Phụ thân, người bớt giận. Xin hãy bỏ qua cho tử kim thần long. mấy ngàn năm qua, hắn đã chịu khổ nhiều rồi, bị 1 cỗ thần phong ấn tới nay, long nguyên cũng mất hết, xin phụ thân tha thứ cho sự bất kính của hắn!"

"Hừ, đây là vì muốn tốt cho con, con gái hồ đồ ạ! Tại sao con cứ nói

tốt cho hấn vậy ? Mấy ngàn năm trước, hấn đã làm gì, lại còn dám cướp của con, còn để lại tin chú máng ta, tên gia hỏa đòi bại này có gì mà phải cảm thông!"

"Con biết tên gia hỏa này rất bỉ ổi, nhưng..." Ngân long Giai ti lệ liếc nhìn tử kim thần long giận giữ, sau đó lại ngược đầu nói với Khôn đức : "Nhưng hấn có ơn với con, khi phụ thân và 1 chủ thần đại chiến, có thiên sứ gây chuyện với con, tử kim thần long đã cứu con!"

Nghe tới đây, Khôn đức càng giận dữ, nói : "Hấn không phải là cứu con, mà hấn tự cứu mình. Những thiên sứ đó vốn là gây chuyện với hấn, kết quả là cuốn cả con vào, tên rỗng bỉ ổi đáng ghét này nên cho hấn 1 đao. Sở dĩ ta với chủ thần kia có ác chiến, cũng là liên quan tới việc hấn náo loạn ở Tây thổ. Hấn vì muốn báo thù cho mẫu long nên đã dùng tới phương pháp đê tiện, lấy mạng mấy cao giai thiên sứ, khiến cho chủ thần phân thân xuống hạ giới, không may, ta lại cho rằng đại cừu nhân tới nên lấy mạng hấn, từ đó dẫn tới hiểu lầm, dẫn tới 1 trận ác chiến, lần này... nhất định phải giết hấn."

Thần nam ngấm ngấm tắc lưỡi, hóa ra thời gian trước, con rỗng bỉ ổi thực sự là có đảo qua Tây thổ lại còn gây ra sóng gió lớn như vậy.

"Đừng, dù sao thì chúng con cũng từng kề vai tác chiến." Ngân long Giai ti lệ đau khổ khẩn cầu. Nàng nói : "Nếu như phụ thân thật sự muốn giết hấn, thì xin người hãy giết con trước."

"Con... giỏi đấy! Không giết hấn, ta sẽ phong ấn hấn và đồng bọn của hấn vĩnh viễn." Lời của lão long vô cùng kiên quyết, không để gì lay chuyển.

"Lão hỗn đản, người dám phong ấn ta ư?" Tử kim thần long lập tức nhảy dựng lên, đã từng bị phong ấn mấy ngàn năm, bây giờ lại phải sống trong cuộc sống tối tăm không ánh sáng đó, hấn thà tự sát còn hơn.

Lúc này, đại hỏa hừng hực xung quanh tiểu phượng hoàng cũng tắt, hiện giờ nó chỉ nhỏ bằng nắm tay mà thôi, thân dài cỡ 1 tấc, đang bay tới bay lui trên không trung, lộ rõ vẻ vô cùng hưng phấn, dường như không chú ý tới tình thế gay go trước mắt.

Long bảo bảo bay lên không trung, đem tiểu phượng hoàng xuống, sau đó cùng Thần nam trôi nổi trên không trung quan sát cử động của Khôn đức.

Chính tại lúc này, từ trên cao không phía xa, 2 cỗ dao động tinh thần mạnh tới cực điểm cuộn cuộn truyền tới, lục đầu thần ma viên và đầu thần trát lý từ 2 hướng xông tới.

Đầu tiên, bọn chúng âm thầm cùng tam đầu hoàng kim thần long giao lưu bằng thần thức, sau đó 3 vị cường giả rất nhanh có cùng ý kiến.

Lục đầu thần ma viên ngược lên đám mây đen, nói : "Không ngờ phân thân của tiền bối Khôn đức đại giá quang lâm, tôi nguyện vì tiền bối bài ưu giải nan (giải trừ ưu phiền), để tránh tiền bối và tiểu thư Giai ti lệ mất hòa khí, chúng tôi nguyện làm ác nhân, giết chết tử kim thần long và đám Thần nam."

Cho tới lúc này, Thần nam mới biết, lão long đang ngự trên mây đen kia là 1 phân thân của Khôn đức mà thôi, chẳng trách Giai ti lệ thôi động ngọc bội, nó liền có thể lập tức hiện thân. Hóa ra là phân thân của hắn nằm trong ngọc bội. Từ đó có thể thấy được sự yêu thương của lão long Khôn đức đối với con gái, đem hóa thân của mình lưu lại bên người con gái.

Lão bạo quân hừ lạnh, nói : "Hừ, việc của ta không cần các người lo. Ta đã nói là sẽ phong ấn bọn chúng tức là nhất định sẽ phong ấn chúng. Quyết định của ta trước giờ không ai có thể thay đổi được."

Lục đầu thần ma viên trong mắt tinh quang lóe lên, nhìn đầu thần Trát lý và tam đầu hoàng kim thần long Kỳ lập ngang tư một hồi, bọn chúng cảm thấy lão long này thực không dễ để cho người khác đoán được tâm ý, trực tiếp giết chết bọn Thần nam thì có gì không tốt, tại sao lại phải phong ấn ?"

Sự mê hoặc của huyền giới Đổ gia cực lớn. Đám lục đầu thần ma viên không muốn nhìn thấy quả thắng lợi sắp về tay lại bị mất trắng, dù cho nhân vật trước mắt là hóa thân của bạo quân đáng sợ nhất trong truyền thuyết, thì bọn chúng cũng không sợ gì mà không đánh 1 trận.

Bọn chúng biết thượng cổ thần long Khôn đức trước giờ không bán cái cho ai, và cũng không nói nhiều, chỉ bằng cứ lựa chọn hành động, tránh để lâu sinh biến.

"Grào..." Tam đầu hoàng kim thần long rống lên 1 tiếng, thân hóa thành 1 đạo kim quang xông về phía Thần nam.

Cùng lúc, lục đầu thần ma viên và đầu thần Trát lý tư cũng xông tới phía Tử kim thần long và tiểu phượng hoàng, trên không trung lưu lại 1 đạo tàn ảnh.

"To gan!" Một âm thanh như sấm nổ trên không trung, một cỗ đại lục tuôn trào, quang mang ngân sắc vô tận trong nháy mắt chói lòa thiên địa gian, một lá chắn ngân sắc rộng mênh mông trong chớp mắt đã chặn phía trước Thần nam, tử kim thần long, long bảo bảo và tiểu phượng hoàng, như dòng sông ngân hà chặn đường của đám lục đầu thần ma viên.

3 tên này không chút do dự, đã mới có chuẩn bị để chiến đấu với hóa thân của Khôn đức.

Trong huyết khẩu của đám tam đầu hoàng kim thần long phun ra 1 đạo cường quang, 3 đạo thần quang trên không trung hợp lại làm 1, hóa thành 1 cự kiếm màu hoàng kim dài 30 trượng, điên cuồng chém tới lá chắn ngân sắc phía trước.

Lục đầu thần ma viên hướng lên trời gào rống, hắc mao toàn thân dựng đứng, 2 tay nắm thùm thụp lên ngực, âm thanh phát ra còn to hơn cả tiếng trống, thanh thế đáng sợ vô cùng. Cuối cùng, hắn uống cong thân người, 2 cánh tay vươn ra, vung nắm đấm cực lớn lên, phát ra từng trận lôi điện chi âm cự đại, đánh về phía lá chắn phía trước.

Sự biến hóa của đầu thần Trát lý tư mới thực sự làm người ta kinh hãi, lão già sắc sảo nguyên bản giờ hóa thành 1 đạo nhân hình kiếm. Hai chân hắn chụm lại, đôi cánh tay giơ cao trên đỉnh đầu, cũng khép lại, toàn thân tỏa ra hàng trăm ngàn đạo quang mang chói mắt. Cuối cùng, thân thể của hắn đã huyền hóa thành 1 thanh trường kiếm sát cơ vô hạn, bạo phát hàn khí âm u, xông tới phía lá chắn ngân sắc trước mặt.

Chương 152

Nghịch Chuyển Thiên Phạt

Tam đại cao thủ đồng thời oanh kích Lão Bạo Quân Khôn Đức năng lượng thanh thế có thể nói mạnh vô cùng. Tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp Ngang Tư, trong miệng phun ra hoàng kim thần kiếm, hung hăng bổ vào màu bạc bình tế, khôn cùng vô tế, giống như thiên mạc năng lượng cách ly, nhất thời một trận kịch liệt lay động. bất quá, lão bạo quân dù sao cũng là thượng cổ cường giả, lão bày phòng hộ bình tế không phải Tam đầu hoàng kim thần long một người có khả năng rung chuyển được. dài đến ba mươi trượng thật lớn hoàng kim thần kiếm, dĩ nhiên bị phản lực lượng oanh nát. lúc này, lục đầu thần ma viên một đôi thật lớn nắm tay đã oanh chí, hung hăng nện vào màu bạc bình tế, nương theo thần ma viên một tiếng trầm muện hống khiếu, nó bị sanh sanh phản chấn đi ra ngoài, toàn thân hắc mao căn căn đảo lập, bộ dáng thoát nhìn hết sức kinh khủng. hai vị cường giả vô công mà phản, đấu thần trát lý tư cuối cùng một kích công chí, dĩ thân hóa kiếm sát khí bức người, hóa thành một đạo trường hồng hung hăng bổ vào lão long năng lượng phòng bảo hộ. có hai vị cường giả cường công, hơn nữa đấu thần trát lý tư cùng một kích, màu bạc bình tế rất cục vỡ vụn, tại không trung chậm rãi khuếch tán. thế nhưng, đấu thần trát lý tư đã bị khước miệng lưu huyết, khôi phục lại diện mạo, do thần kiếm chuyển hóa thành nhân thể. tu luyện giả đang xem cuộc chiến phát ra trận trận kinh hô, tam đại cường giả cùng hợp lực công phá phòng ngự của lão long mà chỉ ngang bằng đã cho thấy lão long tuyệt đỉnh cường hãn thực lực. Thần Nam cũng âm thầm tự nhủ thượng cổ lão bạo quân trong truyền thuyết, thực lực quá mức cường đại, chỉ một hóa thân mà đối phó được với Tam đại cao thủ liên thủ. nhân gian giới rất hiếm thất giai cường giả, lý do là vì khi ở nhân gian giới, bất kể lực lượng cường hãn cỡ nào, đều bị hạn chế. nhân gian giới cực hạn chỉ cho phép xuất hiện lực giai đại thành lực lượng, nếu vượt qua này cực hạn này sẽ bị thiên phạt. Vì vậy, siêu việt thất giai cường giả, để có thể ở lại nhân gian giới tranh đấu, công lực càng thâm hậu cường giả càng phải tự khống chế lực lượng. trong đó tuyệt đỉnh nhân vật có thể dẫn đạo thiên phạt lực lượng để sử dụng, có thể dùng lực lượng đến gần mức "Lôi khu tới hạn", gần mức thất giai lực lượng để hướng thiên phạt đánh đối thủ. mới vừa rồi, Tam đầu hoàng kim thần

long và lục đầu thần ma viên ba người, tại không trung đã xúc động thiên phạt, đã vận dụng vô hạn đến gần thất giai lực lượng nhưng vẫn bị Khôn Đức cản lại. Điều này nói rõ rằng lão long không chạm đến cực hạn "lôi khu". Khả năng nắm giữ lực lượng tinh diệu trình độ hơn xa ba người. đấu thần trát lý tư ba người sắc mặt cũng rất khó coi, bởi vì bọn họ cho rằng lão long vận dụng lực lượng tựa hồ đã đạt tới mức thất giai cảnh giới. Cái này không phải không thể có, theo truyền thuyết, một cường giả tu luyện xuất huyền giới, đẳng đồng vu một tân thế giới, ở nơi này mặc dù vận dụng siêu việt thất giai lực lượng. nếu huyền giới của cường giả đó quá cường đại, quá kỳ dị, thì sẽ không chịu ngoại giới pháp tắc ảnh hưởng, sẽ không dẫn đến thiên phạt. như vậy cường giả, thậm chí có thể lợi dụng "Huyền giới pháp tắc" của mình, ảnh hưởng đến kỹ thân phụ cận "Ngoại thiên địa pháp tắc". Tại không gian trong phạm vi có hạn, vận dụng siêu việt thất giai lực lượng, có thể tránh cho thiên phạt phủ xuống. Dùng tự kỹ thân lực lượng của mình, tại trong phạm vi huyền giới của mình mà ảnh hưởng đến đại thiên địa pháp tắc ở bên ngoài, tu vi đến cỡ này, thật là đáng sợ a! (mấy đoạn trên quá khó, làm anh ThreeSearch dịch lác lư on tàu đi. Thiệt là nị làm khó ngộ a !) lục đầu thần ma viên ba người nhìn nhau, bọn họ hiểu được lão long tựa hồ đã đạt tới cảnh giới mà bọn hắn chưa đạt được. tam đại cường giả phía trước phóng đi, bất chợt trên cao không trung ngân quang chợt lóe, một khổng lồ thân ảnh đã đáp xuống, sanh sanh chặn bọn họ đường đi. đây là một đầu dị thường thật lớn ngân long, dài chừng sáu mươi trượng. quanh thân cao thấp bao trùm chấm đất thật lớn lân phiến, hàn quang lòe lòe. hùng tráng long khu, tự cương thiết kiên, có vẻ vô cùng cường kiện hữu lực, như màu bạc sơn lĩnh bàn tích lương thượng, mười căn hàn quang lòe lòe, mỗi căn cốt thứ đều dài hơn mấy trượng, một can sắc bén địa trường mâu tận trời mà đứng, bảo vệ phía sau. thật lớn long dực phô thiên cái địa, nhẹ nhàng, khe khẽ phiến động, trong thiên địa nhất thời cuồng phong đại tác, thô to sắc bén long thảo u quang sâm sâm, nhiếp lòng người phách. thạch đại long trên đầu, hai ngân giác phát sinh ra vô số sắc bén như kiếm tiểu xoa giác, cả đầu hàn mang bắn ra bốn phía, quả thực hơn mười bả lợi kiếm. nơi này tất cả mọi người chưa bao giờ thấy lão long chân thân, chỉ nghe đồn mơ mơ hồ hồ về bộ dáng của lão, bây giờ đã chứng kiến đều bị chấn động. Cái đầu thượng cổ lão long quang khán bề ngoài, rõ ràng bất đồng, không giống tầm thường, quả thực có thể nói là dị bẩm, hoàn toàn khác hẳn với thần long, chẳng trách lão thực lực siêu tuyệt. khổng lồ long khu như một tòa màu bạc núi lớn, đứng ở cao không trung, chấn Thần Nam chờ người trước người, ngăn cản Tam đầu

hoàng kim thần long cùng lục đầu thần ma viên đường đi. "ta nói rồi, không một ai có thể thay đổi quyết định của ta! ta đã nói muốn đưa bọn họ phong ấn, các ngươi muốn cùng ta đối địch sao?" Khôn Đức nói ngữ như thiên lôi, tại trên cao không trung long long tác hưởng, thấu phát ra tiết độc uy nghiêm. "tiền bối người quá mức bá đạo rồi!" lục đầu thần ma viên trong mắt hàn quang lóe ra, rõ ràng thấu phát ra kiệt ngao bất phục thần sắc. Tam đầu hoàng kim thần long mặc dù không nói cái gì, nhưng đã tức lắm rồi, chiến đấu chuẩn bị, nó tự xưng long tộc bất bại thiên tài, tuyệt không thể không chiến trở ra. đấu thần trát lý tư trực tiếp hơn, đã huyền hóa thành sát khí trùng tiêu thần kiếm, chỉ ngay ngực lão long. "hừ, tại đây tây thổ đại địa, ta Khôn Đức cho tới bây giờ cũng đều như thế này!" lão long hiểu cuồng nói lớn, thật kích thích ba vị cường giả. mặc dù lão long cường thịnh trở lại, cũng bất quá chỉ là một hóa thân mà thôi. chúng nó không hèn mà cùng về phía trước công tới. lúc này đây công kích, ba người có thể nói đã đem hết toàn lực, tuyệt học cuồng quít oanh xuất, hóa thành ba đạo điện quang vây vòng quanh lão long không ngừng di động, tại không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh. Tam đầu hoàng kim thần long, mỗi lần ma pháp công kích, không cần phải niệm cảm chú. không trung tia chớp, ngọn lửa mang năng lượng như một cơn lốc điên cuồng tứ ngược. đương nhiên, nó là một vị siêu tuyệt kỹ cao thủ, cường hãn thể phách, nó không để cho bất luận kẻ nào nhục mạ. nó không ngừng cùng lão long ngạnh đấu, mặc dù lần lượt bị lão long oanh học máu tung bay đi, nhưng bất khuất đấu chí, làm cho nó càng ngày càng hưng phấn điên cuồng. "Ngao hồng" "Ngao hồng"..... Tam đầu hoàng kim thần long thanh thanh hồng khiêu vang vọng thiên địa, chấn màng nhĩ người xem tê dại. cùng lúc với Kỳ Lạp Ngang Tư, lục đầu thần ma viên càng thêm bạo ngược, nó mỗi một quyền oanh xuất. đều đánh vỡ, phá tan một mảnh hư không, từng đạo thật lớn tia chớp nương theo quyền kính, không ngừng oanh hướng lão long Khôn Đức. nhưng là, lão bạo quân thân thể tựa hồ căn bản không e ngại tia chớp, nó tích trên lưng này căn căn đảo lập cốt thứ thượng. Điện hỏa hoa không ngừng lóe ra, hấp thụ tất cả lôi điện thành quá khứ. thần ma viên bạo khiêu như sấm, càng thêm điên cuồng. đấu thần trát lý tư thân hóa trường hồng. Vây vòng quanh Khôn Đức khổng lồ long khu không ngừng phách chiêu. nhưng lão long thật sự quá mạnh mẽ, mặc dù thân thể thật lớn như núi, nhưng động tác dị thường linh hoạt, mỗi một cử động toàn thân, đều tạo ra một cỗ cuồng mãnh liệt cơn lốc. trát lý tư nhiều lần vô công, thậm chí đánh tới rồi cũng bị không ít lần cương mãnh lực lượng phản chấn. các tu luyện giả đang xem cuộc chiến động dung, đây là khó được thấy,

chứng kiến một hồi kinh thế đại chiến, ba vị cực đại cường giả tại tây thổ vốn không có địch thủ, hôm nay chống lại bạo quân Khôn Đức này siêu cấp đại ngạc. Thật có thể nói hãn thế đánh một trận! "Oanh" một đạo thiên lôi cuồng phách xuống, lục đầu thần ma viên trước hết vận dụng thất giai lực lượng, nó chuẩn bị mượn thiên phạt lực oanh kích lão long Khôn Đức. thật lớn tia chớp, xé rách hư không, từ cao không trung cuồng oanh xuống, một đạo lôi điện to chừng trăm trượng. cùng hàng loạt lôi điện nhỏ hơn cuồng loạn phách chí. lục đầu thần ma viên tựa hồ vô cùng hưng phấn, điên cuồng gào thét không ngừng, tại giữa đạo tia chớp, rất nhanh di động thân thể, vây vòng quanh Khôn Đức chuyển động. dụ dẫn cuồng bạo thiên lôi, nhắm lão long bổ tới. thượng cổ thần long oai cũng không vừa, Khôn Đức một tiếng điên cuồng hét lên, thân thể bộc phát ra vạn trượng quang mang, dĩ nhiên, cũng thay đổi thiên lôi, vận chuyển quỹ tích, sử dụng lôi điện đánh về phía lục đầu thần ma viên. "Oanh" "Oanh" tiếng sấm đại tác, điện quang lờ lờ, không trung nhấp nháy, ngày tàn đã tới. Thật là đẳng địa khí khái? Lão long dĩ nhiên, cũng nghịch chuyển thiên phạt công kích đối tượng, lục đầu thần ma viên tại không trung kinh hoàng loạn đóa. Tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp Ngang Tư cùng đấu thần trát lý tư cắn răng, cuối cùng bắt đầu cuồng bạo thúc dục bản thân lực lượng, tự dẫn động thiên phạt lực lượng. Tam đại cao thủ phân biệt dẫn động thiên phạt, hội tụ cùng một chỗ thiên lôi, như đạo đạo bạch ngọc trụ, tại trong thiên địa cuồng oanh lạn tác, nơi, khắp nơi đều là lôi quang, khắp nơi đều là thật lớn điện hồ, cuồn cuộn sấm sét long long điếc tai nhức óc. bây giờ trong phương viên trăm ngàn trượng, mỗi một tác không gian đều là lôi điện, khổng lồ lão long Khôn Đức, đối mặt với thiên phạt oai lực vô cùng này, cũng phải rất nhanh thu nhỏ lại thân thể, cho đến hóa thành một trượng mới dừng lại, rồi sau đó tại không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh, tránh né thiên phạt đang oanh kích tứ phương. đồng thời, lão lợi dụng vô thượng đại pháp lực, nghịch chuyển hướng đi của thiên lôi, cuồng oanh đấu thần trát lý tư ba người. Hơn một trăm đạo, hơn một ngàn đạo thật lớn tia chớp, theo Khôn Đức ý niệm, điều chuyển phương hướng, cuồng phách đánh tới Tam đại cao thủ. Làm cho ba người chật vật không chịu nổi, không ngừng đọa hiểm. không lâu sau, Tam đầu hoàng kim thần long kim xán xán địa lân giáp, liền bị oanh kích tiêu điều hắc phiến. lục đầu thần ma viên tức thì bị phách hắc phát thẳng tắp đảo lập, bốc lên từng trận khói đen, mùi thịt nướng phiêu tán bay ra, thống hận rống không ngừng. đấu thần trát lý tư cũng bị phách đánh chật vật không chịu nổi, đã hiện ra ra bản thể, cả người cao thấp y phiến đều bị oanh nát, da thịt trên người

nám đem bảy tám lỗ, hấn chặt vật tránh né truy kích thiên lôi khắp nơi. đương nhiên, lão long cũng đã trúng vài đạo sét đánh, thân thể cũng rung động vài cái, lão cũng không khá hơn tam đại cao thủ bao nhiêu, dù sao thì loại đại quy mô thiên phạt này, uy lực quá lớn, cho dù là ai đi nữa cũng không thể giữ được không tổn hao gì. xa xa đang xem cuộc chiến, tu luyện giả hoảng sợ thất sắc, tam đại cực đạo cao thủ đại chiến lão long Khôn Đức, không nghĩ tới cuối cùng đã đưa tới thiên phạt, biến thành thiên phạt cuộc chiến. điều này làm cho đang xem cuộc chiến mọi người có chút không dám tưởng tượng, mượn thiên lực, thuận thế mà làm, nghịch thế mà chiến, không hổ là tây thổ tối cao cường giả cuộc chiến! lúc này, Thần Nam, bĩ tử long, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng, đang lặng lẽ đào tẩu, bọn họ muốn mau rời khỏi chốn thị phi càng nhanh càng tốt. Thật không may, giữa trận đại chiến lão bạo quân thần thức cảm ứng vô cùng nhạy cảm, trong nháy mắt cảm thấy được bọn họ động hướng, một tiếng quát lớn lập tức tại không trung nổ tung: "còn muốn chạy? không dễ dàng vậy, hôm nay các ngươi mấy người, đều phải bị vĩnh viễn phong ấn dưới mười tám tầng địa ngục!" PS: Chương này đánh nhau đã quá, không ổn công anh ThreeSearch dịch lác lư con tàu đi.

Chương 153

Phong Nhập Địa Ngục

Một cỗ lực lượng màu bạc như nước lơ lững trong không trung vây quanh lấy Thần Nam, bĩ tử long, tiểu phượng hoàng, cùng long bảo bảo. Không gian vặn vẹo uốn khúc, cảnh vật mơ hồ, Thần Nam cùng mấy thần thú như có cảm giác tiếng vào một vùng không gian lạ, nơi này tựa hồ là không cùng liên lạc với ngoại giới.

bất quá, nhược ẫn nhược vô gian, bọn họ chính vẫn còn có thể thấy kịch chiến bên ngoài phảng phất còn nghe được trện trện tiếng sấm động. Chỉ là bọn họ thân như bị nê hãm, mỗi một chút động tác cực kỳ khó khăn.

"đáng chết a! Đây là họa địa vi lao, lão hỗn đản đem chúng ta vây trong không trung." Bĩ tử long vừa sợ vừa giận nhin không được mắng lên.

"Nga, quang minh đại thần côn tại thượng, lão bạo long này thật sự quá mạnh, lại đem toàn bộ chúng ta vây tại nơi này." Tiểu long cũng đem hết toàn lực giãy dụa.

Tiểu phượng hoàng mới vừa rời hấp thu rất nhiều năng lượng, tại lúc khẩn trương này mà đã buồn ngủ, coi bộ dáng như sắp muốn đi vào giấc mộng đẹp.

Thần Nam nhìn thấy mà vừa tức vừa buồn cười, hấn thử mở ra nội thiên địa, cố sức đem tiểu phượng hoàng vào trong. Long bảo bảo cùng bĩ tử long cũng nhanh chóng giãy dụa thoát khỏi vùng không gian đó phi lại gần nội thiên địa của Thần Nam.

chỉ là khi bọn hấn, tất cả đều tiến vào vùng thiên địa thì Thần Nam mới phát giác căn bản là không có cách nào khống chế tiểu thiên địa này, phiến "Nê chiếu địa đá" không gian này cũng như là một khối thiết bản, tiểu thế giới của hấn căn bản không cách nào di động được dù chỉ là một chút.

"Ta nói rồi, đem bọn người đánh vào mười tám tầng địa ngục, trọn

đời phong ấn, bây giờ mặc dù là ai cũng trốn không thoát, mặc dù là ai cũng chạy không được!" giọng nói tức giận già nua của Khôn Đức vang lên tại vùng không gian vụn vẹo mơ hồ này.

tử kim thần long mắng to: "Lão hỗn đản, long đại gia một trăm cái không phục, một ngàn cái không phục. Ta chính là không sợ hãi người lão tiểu tử, đừng tưởng rằng người hù dọa ta."

Địa chiến bên ngoài còn đang tiếp tục, hoàng kim thần long ba đầu đã biến thân thành một kim phát mỹ nam tử ba đầu sáu tay, mỗi tay cầm một thứ binh khí: đao, xoa, kiếm, kích, côn, tác. Vũ động xuất đạo đạo thần quang, rất nhanh bao quanh Khôn Đức đánh tới.

những binh khí này không phải tầm thường, những binh khí này của hoàng kim thần long ba đầu đã mấy ngàn năm qua, thông qua cái loại phương pháp sưu tầm được, rồi sau đó trải qua thời gian tế luyện lâu dài mới có được, có thể nói vô kiên bất tồi. Thần nhận phá vỡ từng đạo không gian thành cái khe lớn, tạo thành cơn lốc năng lượng hướng thổi lên cao không.

lánh một bên là thần ma viên sáu đầu càng thêm điên cuồng, thần ma này thật là lớn trong phút chốc bạo trừng tới mười trượng cao, thể phách khổng lồ đỉnh thiên lập địa, hống một tiếng phá vỡ trường không.

như là một đại quái vật toàn thân lông đen thui, thật là hách đã sát hại không biết bao nhiêu kẻ đang quan chiến. Cái này đúng là không thể nghi ngờ nó là một đại yêu ma điên cuồng. Nó được bám bờ trận trận những đám yêu khí màu đen, hướng phía dưới núi rời đi, như một tiểu bán tọa thạch phong, hướng lên cao không nhằm thượng cổ thần long đánh tới, thanh thế lợi hại vô cùng khiến cho người ta sợ hãi, đúng là hủy thiên diệt địa chi thế. Vạn ngàn đạo cương mang màu đen từ trên xuống dưới quanh thân nó phát ra xông ra như xé rách không gian.

Đấu thần Trát Lý Tư cũng đỏ hồng con mắt, bây giờ hắn không dám dùng thân hóa kiếm, vì vừa rời hắn dùng bản thể hóa kiếm công kích thì nó bị lão Khôn Đức làm thương tổn không nhẹ. Giờ phút này, hắn lấy ra tinh kim thần kiếm, là một tuyệt thế thần binh được hóa luyện cả mấy ngàn năm cùng hắn cảm tức tương liên chính là tính mạng

thứ hai của hắn.

thần kiếm nhẹ nhàng rung lên trong tay, bắn ra kiếm quang cả ba mươi trượng, dẫn dắt thiên phạt chi lôi long long không ngừng đánh xuống chung quanh Khôn Đức là nổ tung cả vùng.

khán giả chung quanh vừa xem say mê, vừa hoảng sợ trận kinh thế đại chiến cả ngàn năm hiếm thấy này. Sau trận đại chiến của huyền giới lần trước chấm dứt, những cao thủ bậc này hoặc bế quan, hoặc đã thành truyền thuyết.

hôm nay, thần ma viên sáu đầu, hoàng kim thần long ba đầu cùng một đấu thần hội đồng đại chiến thượng cổ cường giả Khôn Đức, chuyện này tất truyền khắp giới tu luyện. Trận đại chiến này không những là một hồi đặc sắc tuyệt luân mà còn là một tín hiệu trọng đại.

ngay cả lão long Khôn Đức đều xuất thế, điều này muốn nói lên cái gì? Tu luyện giới không lâu tất nhiên sẽ nổi phong bạo, đây là dấu hiệu tu luyện giới sắp đại loạn!

ba đại cao thủ tây thổ, cuồng mạnh công đánh, mỗi người đều bị hãm trong cảnh điên cuồng. Khôn Đức tuyệt đối là một nhất lưu cao thủ, nếu có người có thể đả thương nó, như vậy cũng đủ để tiêu ngạo thiên hạ.

bây giờ bọn họ ba người có cơ hội cùng bạo quân đánh một trận, vô luận thành bại như thế nào, cũng có sức ảnh hưởng rất lớn đối với mọi người, bọn họ mấy ngàn năm qua cũng có cơ hội nhất bát khiêu chiến với Khôn Đức.

"Hồng..." Khôn Đức ngửa mặt lên trời rống to, không ngừng tránh né những đạo thiên lôi, đồng thời dùng sức dẫn lực thiên lôi đánh xuống phương hướng khác. Điều này cũng không dễ dàng, dù sao nó là một cái hóa thân không có bản thể tại hiện trường.

một tiếng gầm gừ trầm muộn qua đi, thượng cổ lão bạo quân, với thể phách quang mang màu bạc vạn trượng, bạo xuất một mảnh cường quang chói mắt, khiến cho tất cả mọi người không dám nhìn thẳng, ngay cả những đạo thiên phạt chi lôi cũng tạm thời không thể làm tổn thương nó, lôi quang gặp phải đại cường quang này cũng dần dần

tiêu tán.

Khôn Đức tại trong ánh sáng ngọc quang mang này, dần dần hóa một người trung niên nam tử khoảng ba mươi tuổi, cao chừng hai thước, có vẻ hết sức hùng vĩ anh tuấn. Tóc dài màu bạc bay lòa xòa trước ngực và sau lưng, hai mắt quang mang màu bạc lấp lánh chói ra tám phương, đây là một trung niên nam tử tràn ngập mị lực tà dị, bất động như núi, không giận mà uy, đây là khí chất của người tuyệt đại mạnh.

Lão bạo quân cũng không phải hoàn toàn hóa thành hình người, cặp long giác (sừng rồng) vẫn như cũ còn đang quanh co khúc khuỷu chìa ra như mười mấy đoạn kiếm sắc bén. Phía sau còn kéo theo long vĩ (đuôi rồng) dài hơn hai thước. Hiện nhiên hóa thành long hình thì tốc độ chiến đấu sẽ giảm đi.

"Phanh"

Đuôi dài màu bạc của Khôn Đức như tia chớp tại không trung lưu lại một đạo tàn ảnh, hung hăng đánh bay hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư.

lúc này, khoảng mười trượng cao, thần ma viên sáu đầu đang ôm tiểu bán tọa thạch sơn từ trên cao nhằm hướng Khôn đức đánh xuống. Khôn đức thần quang trong mắt lóe ra, phóng đôi long giác lên cao đánh ra, quang mang lóe ra "oanh" một tiếng mãnh liệt đánh lên phiến tọa thạch sơn.

trên trời cao năng lượng ba động kịch liệt khắp tám phương, phòng ốc lớn nhỏ bể nát văng ra khắp nơi, tiểu bán tọa thạch sơn nọ bị Khôn đức dễ dàng đánh bể, rồi sau đó hấn huyễn hóa ra một bàn tay thật lớn bắt tại mắt cá chân của thần ma viên sáu đầu quăng nó ra ngoài mười trượng cao.

"Oanh long long"

phía dưới là một ngọn núi bị thần ma viên đụng sụp, hồi lâu sau thần ma viên sáu đầu mới phóng được lên cao điên cuồng gào thét.

cùng lúc đó, Khôn đức đã cùng đấu thần trát lý tư một chỗ giao đấu,

đôi bàn tay ngân quang lóe ra không ngừng tấn công thần kiếm của đấu thần, âm thanh bên tai không dứt, cuối cùng Trát Lý Tư bị Khôn Đức đánh trúng một quyền trên thân kiếm, đánh bay ra ngoài, tại không trung lưu lại một chuỗi hoa máu.

"Oanh long long"

thiên lôi không ngừng đánh xuống, như đều đánh chung quanh khôn đức, cũng không có đạo thiên lôi nào bổ trúng hắn. hắn phảng phất hãm vào tịch diệt chi cảnh (cảnh giới tịch diệt), đã dung thân trong hư không, giờ phút này tất cả mọi người cũng không cảm giác được khí tức của hắn, chỉ có thể thấy được thân ảnh thần uy lẫm liệt của hắn.

Bị đánh bay đi, hoàng kim thần long ba đầu miệng rỉ máu, tụt xa bay trở lại, hắn giật mình nhìn khôn đức, cả kinh nói: "Này... đồ đáng chết, hắn vừa rồi vận dụng siêu lực lượng thất giai đánh thương chúng ta. Cư nhiên trong nháy mắt lại phong ấn ta, dung nhập hư không, cái này thật đáng sợ!"

Đấu thần Trát lý tư lau máu tươi nơi khóe miệng cũng khiếp sợ không kém: "... Đáng sợ nhất chính là, hắn dùng chính huyền giới pháp tắc của chính mình ảnh hưởng pháp tắc thiên địa bên ngoài, bảo vệ bản thân không tránh khỏi thiên phạt!"

Trong thiên địa có nhắc tới cao thủ trong truyền thuyết có thể dùng chính huyền giới của mình hóa thành một tiểu thiên địa mới, bởi bị pháp tắc của thiên địa bên ngoài hạn chế, tránh ảnh hưởng của thiên phạt, tu luyện đến mức tận cùng cảnh giới thì thậm chí có thể dùng huyền giới của bản thể ảnh hưởng thiên địa bên ngoài. Trong thời gian ngắn nhất dùng pháp tắc của huyền giới để thay thế pháp tắc của đại thiên địa bên ngoài.

Thần ma viên sáu đầu mặc dù điên cuồng, nhưng bây giờ cũng không dám tiếp tục, hắn hóa thành ba trượng lớn nhỏ nói: "không thể như vậy, mắt thấy một cái huyền giới sắp sửa lọt vào tay, lại có thể bị lão long phá hư chuyện tốt này đây!"

thượng cổ thần long khôn đức tay phải vung lên, đem nguồn không gian đang giam cầm bọn Thần Nam bay nhanh về hướng Bái Đán Thánh thành.

trong quá trình này, không biết ở đâu sanh ra một cỗ lực lượng đem thần Nam, tử kim thần long bọn họ trừu ly khỏi nội thiên địa của Thần Nam, bọn họ bị lão bạo quân giam cầm tại không trung, theo hắc cùng nhau đồng thời đi đến giữa bầu trời phía trên của quang minh thần điện.

đông đảo người đang xem cuộc chiến, theo đằng sau lão long phía xa xa cẩn thận nhìn lại.

"quang minh giáo hoàng ra đây nói chuyện" lão long nói với khí thế làm người ta không dám nghịch ý.

Một đạo thân ảnh chạy ra khỏi quang minh thần điện, bay tới hư không, đúng là lão giáo hoàng của quang minh giáo hội, hắc thi lễ thật sâu nói: "ra mắt vĩ đại long tộc khôn đức đại nhân."

Lão long uy nghiêm nói: "bảy ngàn năm trước ta từng trợ giúp qua quang minh giáo hội cùng giáo hoàng thời đó phong ấn đại ma vương vào mười tám tầng địa ngục. Với tu vi của ma vương đó mà nói, hắc nhất định hóa thành khô cốt, bây giờ ta muốn đem mấy người nay phong ấn vào một tầng địa ngục."

tử kim thần long biến sắc, long bảo bảo cũng trừng đôi mắt to, Thần Nam thì không ngừng cố phá giải vùng không gian giam cầm này.

"Cái này...." Giáo hoàng cảm thấy khó khăn, nhìn nhìn bọn người Thần Nam nói: "bọn họ không phải là bọn yêu ma thập ác, nếu đem bọn họ phong ấn vào mười tám tầng địa ngục không phải là trừng phạt quá nặng sao."

"Hừ..hừ...hừ, phong ấn như thế đã xem như là tiện nghi cho bọn họ rồi, nếu người cảm thấy khó khăn, ta tự mình động thủ." Khôn Đức hai tay kết ấn, pháp ấn màu bạc không ngừng biến ảo.

Giáo hoàng nói: "Khôn Đức tiền bối, bây giờ mười tám tầng địa ngục không có trấn ma thạch trấn áp, đã được thay thế bởi một tiết thánh cốt, ta từng thử qua, không thể tùy ý mở ra mấy tầng địa ngục này."

"vô phương sao, điều này ta cũng hiểu rõ, bây giờ mười tám tầng địa

ngục có thể vào, nhưng không có thể ra. Đưa bọn họ phong ấn vào thì không có chuyện gì cả."

"Người là lão biến thái hỗn đản, thật sự tưởng phong ấn ta sao?" Tử kim thần long bắt đầu mắng to.

Ngân long Giai Ti Lệ khổ khổ cầu tình xin tha: "Cha, đừng có làm vậy cha!"

Lão bạo quân không nói một lời, hai tay thần ấn không ngừng, từng đạo pháp ấn tại không trung tập kết mà thành, một cái hắc thông đạo hắc động xuất hiện trước mặt của bọn người Thần Nam.

"Khôn Đức, ta cùng người ngày xưa vô cừu, hôm nay cũng vô oán, người vì sao phải phong ấn chúng ta?" Thần Nam nóng nảy quát vang: "Chẳng lẽ vì tử kim thần long? Nó mặc dù đắc tội với người, cũng không cần phải làm như thế!"

"Hừ" Khôn Đức hừ lạnh một tiếng, hai tay còn đang kết thần ấn, hắc động càng thêm rõ ràng, như miệng khổng lồ của viên cổ cự thú.

"Lão hỗn đản, ta không để yên cho người! Lão thần lần đáng chết nhà người, người muốn gỡ bỏ phong ấn này đem nhốt ta vào đó sao ta thách đó!" tử kim thần long bây giờ cũng hết tin tưởng.

"Cha đại nhân, mau mau ngừng tay, chỉ nên một trừng phạt khác đi cha." Ngân long giai ti lệ cũng khẩn trong không ngừng lên tiếng cầu khẩn.

"Địa ngục tầng thứ mười hai, khai!" Khôn Đức quát lớn. Một trận âm thanh mơ hồ trầm muộn rít gào từ dưới mặt đất truyền lên. Hắc động màu đen sẫm mở to ra.

Trên lưng trời cách đó không xa, hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư, Thần ma viên sáu đầu, còn còn đấu thần Trát Lý Tư, rất nhanh liếc mắt nhìn nhau, đồng thời quát lớn: "Động thủ!"

Ba đạo thân ảnh như ba khóa lưu tinh hướng đến lão bạo long công tới, trong sát na vô số không gian bị vỡ vụn.

"Ha ha...ta biết các người chưa từ bỏ ý định mà, còn muốn múa may một hồi sao!" Khôn đức cười to nói: "Thánh cốt trấn áp mười tám tầng địa ngục này quả thật cùng trước kia không khác lắm, bây giờ mượn lực của các người sử dụng đỡ phí lực của ta."

lão long hai tay lại kết kỳ quái pháp ấn, lực lượng mệnh mông từ ba phương hướng nọ cuộn cuộn đổ lại, dĩ nhiên bị hấn dẫn đạo nhập vào hắc động thông đạo nọ.

cùng lúc đó, hấn hai ay vung lên, Thần Nam bọn họ đã bị ổng vào cái động khẩu sâm lâm đó.

"lão hỗn đản đáng chết, ta bây giờ thề muốn cho người một đũa chấu ngoại! Giai ti lệ, người chờ ta, đừng có giả cho người khác, ta sẽ quay trở lại vui vẻ cùng người. Lão thần lằng mắc dịch, người đợi đó, chuẩn bị làm ông ngoại đi!"

Khôn đức mới vừa rời thần uy cái thế, thi triển công lực tuyệt thế nhiếp chấn cả mọi người, hiện ra uy thế bạo quân. Nhưng bây giờ nghe tử tử long nói mấy câu, nhất thời làm cho nó tức giận như sấm, cái mũi phật phòng phun đầy khói trắng, nó rất là tức giận.

Chỉ là, pháp ấn của nó quanh mang lóe mắt tại không gian đã dần dần phong bế lại cái động khẩu màu đen lại rồi, tử kim thần long, cùng thần Nam bọn họ đồng thời bị phong ấn vào mười tám tầng địa ngục...

Chương 154

Hắc Âm Vô Biên

"Không, làm sao có thể như vậy được..." Ngân long Giai ti lệ hoảng hốt kêu lên, lúc này nước mắt từng hàng từng hàng rơi xuống, nàng đã sớm hóa thành nhân hình, dung nhan thanh lệ vô cùng buồn bã, toàn thân dường như đã mất đi linh hồn.

Rất lâu sau, nàng ngẩng đầu, ngược đôi mắt ngấn lệ nhìn phụ thân, run rẩy nói: "Phụ thân, người... đang đùa với con phải không? Con với hắn vừa mới gặp mặt, người lại mang hắn nhốt vào 18 tầng địa ngục, tại sao?"

"Con gái..." Lão long không giải thích, từ không trung nhẹ nhàng đáp xuống, đứng bên cạnh Giai ti lệ.

"Không, tại sao người lại làm như vậy?" Giai ti lệ kêu lên, dùng sức đâm vào ngực Khôn đức.

"Hắn không phù hợp với con!" Lời nói của lão bạo quân rất lạnh lùng và kiên quyết.

"Việc của con không cần người quản, người quản quá nhiều rồi, con hận người!" Ngân long Giai ti lệ nước mắt chảy như suối, điên cuồng giãy giụa, muốn đi khỏi Khôn đức.

Lúc này, trên cao không, lục đầu thần ma viên, tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp ngang tự, đầu thần Trát lí tự, 3 người cũng nộ hỏa xung dũng, mắt nhìn thấy 1 huyền giới sắp sửa rơi vào tay, lại bị Khôn đức quấy rối, khiến cho hi vọng của bọn chúng trở thành mây khói.

Lúc này, 3 người bọn họ muốn ngửa mặt lên trời mà kêu, những người như bọn chúng mà nói, rất biết người biết ta, sau khi tự mình tới Đông thổ 1 chuyến, đã sớm xác định được huyền giới Đỗ gia đã được tế luyện vạn năm, đối với tu luyện giải mà nói thì đó thực sự là 1 khô bảo.

"Khôn đức, người thật ực hiệp người khác quá đáng!"

Lục đầu thần ma viên là kẻ nóng nảy hấp tấp nhất, trong nháy mắt đã hóa thành 1 cục viên (con vượn) trăm trượng, đội trời đạp đất, toàn thân hấn đều là lông đen sì, rồi trong nháy mắt lại biến thành màu đỏ máu, lục đầu thần nam viên thật quá cuồng bạo.

Đây là "dã tính hồi quy" tuyệt học của yêu tộc. Trong chớp mắt sức mạnh tăng lên bội phần, toàn thân ở vào trạng thái điên cuồng giữa thú vào yêu.

Sức mạnh thiên phạt lại xuất hiện, trên không trung mây đen vần vũ, thiên địa gian tối sầm, từng đạo thiên lôi giáng xuống.

"Grào..."

Ma viên rống lên, lục đầu thần ma viên cao tới trăm trượng thực sự muốn dốc toàn mạng, dù cho có bị thiên lôi đánh chết, hấn cũng muốn keo theo Khôn đức.

Tam đầu hoàng kim thần long và đầu thần Trát lý tư lập tức mở nội thiên địa của mình, giúp lục đầu thần ma viên gánh đỡ thiên lôi chi uy, nếu không ma viên sẽ không chịu được bao lâu nữa, chắc chắn sẽ bị đánh chết.

Khôn đức trong miệng niệm chú ngữ, ngân quang lấp lánh, Giai lệ tư trong chớp mắt đã bị hấn đưa đi xa ngàn trượng tới 1 nơi an toàn.

"Tiểu hầu tử, người phải biết, ta giết chết các người dễ như trở bàn tay, ta chỉ là không muốn tạo sát nghiệt mà thôi, nếu như không biết đường mà rút lui, thì đừng trách ta không khách khí." Khôn đức lạnh lùng nhìn đám người trên không trung.

Tam đầu hoàng kim thần long Kì lập ngang tư và đầu thần Trát lý tư còn dễ nói, bọn họ nhìn thấy lão bạo quân thực sự nổi giận, sau lưng lập tức bốc lên 1 cỗ khí lạnh, sớm rút lui.

Nhưng mà, lục đầu thần ma viên "dã tính hồi quy" đã cuồng bạo quá rồi, huyết chương cực lớn dạn dũ hướng tới phiến khu (vùng cánh) của lão long. Thiên lôi cũng theo đó mà phóng đến.

Lão long lúc này tuy là nhân thân, nhưng chưởng lực đánh ra vẫn cuồng bạo vô cùng. Hắn không chút lưu tình, một quang chưởng cực lớn hóa hình phía trước người hắn, giậm dữ đón đầu cự chưởng của lục đầu thần ma viên.

Oàng!

Grào!

Một tiếng vang lớn nổi lên. Lục đầu thần ma viên kêu thảm 1 tiếng. Long khu cực lớn vốn được xem là nhân ảnh bé hơn hắn vô số lần đã trực tiếp bị chấn động vắng đi, lúc này, thiên lôi điên cuồng giáng xuống, lục đầu thần ma viên kêu lên thảm thiết, bị đánh cho bốc khói.

"Dừng lại! Bình tĩnh!" Tam đầu hoàng kim thần long Kì lạp ngang tư và đầu thần Trát lý tư 1 mặt giúp lục đầu thần ma viên triệt để ngăn chặn thiên lôi, một mặt hướng về phía hắn kêu to, không để hắn tùy tiện hành động.

Hai người bọn hắn sẵn dĩ giúp thần ma viên chẳng phải là vì hữu tình sâu đậm mà là không muốn thần ma viên bị đánh chết, thì người đứng sau lưng hắn khi đi tìm lão long báo thù thì cũng sẽ trút giận lên bọn chúng.

Lão bạo quân dường như cũng có chút kiêng kị, dường như đại lượng không muốn tính toán với bọn chúng, hắn nghịch thiên đem toàn bộ lôi điện còn lại chuyển dịch phương hướng đánh lên hư không. Điều này bằng với cứu ma thần viên 1 mạng, nếu không hắn nhất định bị thiên lôi đánh chết.

"Hừ, Xem các người tu luyện tới cảnh giới này thực cũng không dễ dàng gì, ta tha mạng cho các người, nhưng mà nếu còn không biết rút lui, thì đừng trách lão long ta tâm địa độc ác, đại khai sát giới." Nói xong, Khôn đức bay lên, mang theo Giai lệ ti mắt hút ở phía xa dưới con mắt theo dõi của đám đông.

Không có ai hoài nghi lời của lão long, một người mà tới thiên giới chủ thần cũng dám giết thì còn kiêng kị gì cao thủ ở nhân gian giới ?

Lục đầu thần ma viên thổ ra hơn mười ngụm máu tươi, bộ lông huyết sắc đã biến thành màu đen, đã thoát khỏi trạng thái điên cuồng "đã tính hồi quy".

"Ta sớm muộn sẽ trả mối thù này!" Nói xong lục đầu thần ma viên bay lên, mất hút trên không trung.

Tam đầu hoàng kim thần long Kỳ Lạp ngang tư và đầu thần Trát lý tư nhìn nhau khó hiểu, sau đó cũng bay lên, ai đi đường nấy.

Những tu luyện giả đứng xem ở xa cũng dần rút đi, không gian bãi đán thánh địa trở lại yên tĩnh.

Không lâu sau, tin tức về việc lão bạo quân xuất hiện đã truyền đi khắp Tây thổ tu luyện giới.

Dường như tất cả mọi người đều biết tin tức về cuộc đại chiến giữa Khôn đức và tây thổ tam đại tuyệt đỉnh cao bình, thần uy cái thế của lão bạo quân đã làm cho cả tu luyện giới chấn động sợ hãi.

Kì thực, tin tức về việc Thần nam và đám tử kim thần long bị lão bạo quân Khôn đức nhốt xuống địa ngục đã làm cho mọi người bàn luận không ngớt.

Đối với Thần nam, người tu luyện chẳng có ai còn lạ, có thể nói, một năm nay, chàng là nhân vật nổi danh nhất trong giới tu luyện, với thực lực tuyệt đối của mình, chàng đã vinh hạnh được coi là đệ nhất cao thủ thanh niên.

Chẳng có ai nghĩ rằng, đệ nhất cao thủ thanh niên tiềm lực vô hạn lại bị lão bạo quân phong ấn.

Tin tức nhanh chóng được truyền về Đông thổ, tuyệt đại đa số mọi người đều cảm thấy đáng tiếc, một thanh niên cao thủ thực lực vô hạn lại bị phong ấn dưới 18 tầng địa ngục, chẳng khác gì đã bị hủy diệt.

Trong huyền giới Côn luân, đại yêu ma Đoan mộ giận dữ ném vỡ chén rượu, hoàn toàn mất đi thần sắc ung dung ngày thường, kêu lên phẫn nộ : "Khôn đức thật khinh người quá đáng !"

Tiểu công chúa vẫn lưu lại yêu tộc thánh địa không muốn rời đi, không tin nói : "Làm sao có thể như vậy ? mấy tên gia hỏa đó không phải là mèo cưỡi mệnh sao? Lại bị người ta phong ấn...?"

Đỗ gia huyền giới truyền đi tiếng gào rống bi nộ :

"Làm sao như vậy được? Trời ơi, thiên vong Đỗ gia ta!"

"Khôn đức, người thật đáng chết!"

...

Lý gian huyền giới, cường nữ Lý Nhược Lan thở dài nói : "Thật đáng tiếc cho 1 cao thủ."

Hàn địa ở cực bắc Đông đại lục, Đông phương trường minh ngược mặt nhìn trời im lặng hồi lâu, cuối cùng than thở : "Đáng tiếc! Thế gian thiếu người, làm ta lập tức cũng mất đi động lực tu luyện. Người và ta cùng sinh ra trong 1 thời đại, cùng xuất hiện ở 1 thời đại, chưa thể đánh 1 trận đúng nghĩa với người, ta thực sự rất tiếc, hi vọng người có thể lập được 1 kỳ tích, đao phá hư không, thoát ra khỏi 18 tầng địa ngục!"

Trong tình dục đạo thánh địa, bạch y dâm tặc Nam cung ngâm đôi mắt nhạt nhòa, đối nguyệt cảm thán : "Năm bàn tay huynh, năm cánh tay huynh,... Thần huynh, không thể cùng huynh thưởng thức mỹ nữ ở Đạm thai thánh địa nữa rồi, thật là đáng tiếc. Ta luôn có cảm giác, chúng ta là người cùng 1 đạo, ôi thương thay!"

"Rầm" 1 tiếng, tên quý rượu ngã xuống thạch trác (bàn đá).

"Tên Thần nam đời bại, người bị phong ấn rồi, ta \$^@(%... không giờ phút nào không muốn đi tìm người, ta phải báo thù."

Hỗn thiên tiểu ma vương đã đặt chân lên Tây thổ, đang đi tìm thần kích đã mất tích, trong lòng hấn vô cùng phức tạp, biết được Thần nam bị phong ấn, hấn vừa hả dạ vừa thấy đáng tiếc.

Mỗi người có một cảm giác khác nhau khi biết sự việc Thần nam bị

phong ấn.

Lúc này, nhân vật chính trong câu chuyện đang mò mẫm trong địa ngục Tây thổ tối om không chút ánh sáng.

Lão bạo quân nắm nó bí mật mở ra 18 tầng địa ngục, dùng đại pháp lực nhốt Thần nam vào tầng thứ 12 địa ngục.

Thần nam đang ở Thế giới tràn ngập ánh sáng lập tức bị rơi vào thế giới tối om không chút ánh sáng, chàng rơi trên mặt đất. Trong địa ngục tà dị này, dù chàng đã mạnh tới lục giai cảnh giới thì cũng chẳng nhìn thấy bất kì 1 cảnh vật nào, ở đây giống như bị mù, thật là quá dị thường.

Trong tầng 12 địa ngục ẩm ướt tối om này, sát khi tỏa ra âm u, Thần nam mò mẫm đứng dậy, chàng đã mất đi liên hệ với tử kim thần long, long bảo bảo và tiểu phượng hoàng, không cảm nhận được khí tức của 3 thần thú.

Thần nam tuy không có cách gì nhìn rõ cảnh vật, nhưng dần thích ứng được với bóng tối, chàng cảm thấy vô cùng kì quái, tầng thứ 12 địa ngục dường như rộng lớn vô biên, dường như chẳng có bờ bến.

Trước đây chàng đã từng thám hiểm qua tầng thứ 1 địa ngục, nơi đó chẳng qua chỉ là kho sách của quang minh giáo hội, diện tích không lớn. Sau đó chàng đi tới tầng thứ 2 địa ngục, nơi đây bắt nhốt rất nhiều nhân vật hắc ám như vong hồn, thi sát. Tầng thứ 2 địa ngục cũng không lớn lắm, theo dự đoán của chàng, tầng thứ 12 địa ngục cũng là 1 địa lao mà thôi và diện tích cũng không lớn.

Nhưng mà, sau khi bị phong ấn ở tầng thứ 12, chàng mới thay đổi suy nghĩ cũ của mình. Bởi vì chàng dần phát hiện ra, nơi đây dường như không đơn giản như chàng tưởng, nơi đây rộng lớn vô cùng, dường như là 1 đại bình nguyên hắc ám.

Chàng không cảm nhận được đám tử kim thần long, có thể tưởng tượng được bọn chúng cách chàng quá xa.

Thần nam không dám lớn tiếng gọi đám long bảo bảo, bởi vì trước khi bị phong ấn, chàng đã nghe thấy Khôn đức và giáo hoàng đối

thoại với nhau, dường như tại tầng 12 địa ngục có phong ấn 1 ma vương.

Theo cách nói của Khôn đức, Ma vương đã bị phong ấn bảy ngàn năm, có lẽ đã biến thành bộ khô cốt.

Nhưng mà, đó chỉ là dự đoán, có trời mới biết được tên ma vương bị Khôn đức phong ấn đó đã chết hay chưa, nếu như hắn vẫn còn sống, đối với Thần nam mà nói, có thể là 1 tai nạn khó mà tưởng tượng.

Chương 155

Cổ tự

Cũng may, tầng thứ mười hai địa ngục vô biên vô tế, Thần Nam không cảm ứng được hơi thở Ma Vương, hẳn tin nếu tiếp tục cẩn thận, Ma Vương dù còn sống cũng hẳn không phát hiện ra.

Sau khi Thần Nam suy nghĩ kỹ lưỡng, định vị phương hướng, dò dẫm tại phiên địa ngục âm u này, một bước dài một bước ngắn đi tới, đồng thời cường đại thần thức, chậm rãi khuếch tán ra xung quanh, cẩn thận cảm ứng tất cả trong nội không gian này.

Hẳn tin tưởng đám Long bảo bảo cũng kiêng kỵ gặp phải lão Ma vương chưa biết sống chết này, nên không dám lớn giọng. Bây giờ cả đám chắc hẳn đang nhanh chóng hội lại một chỗ, cùng nhau đối phó lão Ma vương

Thế giới âm u thâm lãnh, yên lặng một cách kinh sợ, Thần Nam đã dò dẫm trong này hai canh giờ, nhưng vẫn chưa cách nào tham cứu tới cuối đường. Hẳn hít sâu một hơi, cẩn thận khống chế lực lượng trong cơ thể, bay lên trời rồi dựa theo tọa tiêu đường cũ, quay trở lại điểm ban đầu, bắt đầu hướng về phía ngược lại đi tới, hẳn tin tưởng đám Long bảo bảo chắc chưa đi quá xa.

Tại thế giới âm u này ánh sáng cũng không chiếu tới, dễ khiến con người ta sinh tâm tình phiền táo, Thần Nam ước chừng đi được hơn mười dặm, đột nhiên nghe thanh âm lạ truyền vào tai.

"Lạc băng lạc băng..."

Phảng phất như tiếng vang xương vỡ, vừa lại như thanh âm gặm nhấm

Thần Nam lập tức mao cốt tung thiên, ở thế giới âm trầm như này, đột nhiên truyền ra sát âm như thế, khiến hẳn lập tức liên tưởng tới lão tử Ma vương kia.

Thần Nam cực lực khống chế dao động năng lượng đang tuôn trào

trong cơ thể, để chúng từ từ phát tán ra ngoài, nhưng rất khó để làm như vậy, đồng thời, dao động tinh thần cũng ko áp chế tới mức thấp nhất.

Hắn hai tay nắm chặt đao quyết, từng bước từng bước tiến về trước.

"Lạc băng lạc băng....."

Thanh âm quái dị ngày càng rõ ràng, mục tiêu chỉ chừng cách có ba mươi trượng.

Thần Nam đột nhiên cảm giác trượt dưới chân, bất quá đối với tu vi như hắn không thể ngã được, Hắn đã cảm giác dưới chân là khô cốt, từng bước bước theo tới, hắn phát giác phiến đất này, vô số hài cốt nằm ngổn ngang.

Bây giờ hắn đã dám chắc thanh âm quái dị nọ tuyệt đối là tiếng hài cốt vỡ, không phải thực là có ma vật đang gặm nhấm trên tử cốt chứ? Nghĩ đến đây, trong lòng Thần Nam không khỏi rùng mình.

Thần Nam cảm giác kỳ quái, hắn đã tới gần nơi phát ra âm thanh kia không quá mười trượng, mà ma vật đó có vẻ không phát giác ra hắn, chẳng lẽ không phải là lão Ma vương kia? Nếu không với tu vi lão Ma vương mà nói, mặc dù thân thể đang bị thương tổn nhưng tinh thần cảm ứng không thể tồi tệ như vậy. Chẳng tại đây, không chỉ phong ấn mỗi lão Ma vương, còn loại quái vật nào vậy?

Tại thế giới văn minh loài người ở đại lục, tội phạm bị tống vào lao tù, thường thường phát sinh tranh chấp, "ma mới" tất nhiên bị kẻ mạnh bắt nạt, mà ở đây cùng một chuồng, kẻ bị nhốt là Ma Vương, Thần Nam đã chuẩn bị tinh thần chiến đấu cao độ, tới nơi này có xảy ra xung đột là điều khó tránh khỏi, mà đã xảy ra xung đột thì không chỉ như việc áp bức như ở nhân giới, mà là ranh giới giữa sống và chết.

Tay phải nắm đao mang trong nháy mắt đã lao lên vài chục trượng, hướng phía trước hung hãn bổ xuống, trong nháy mắt ánh sáng ngọc từ đao mang chiếu sáng cả không gian hắc ám.

Thần Nam rút cuộc cũng thấy rõ cảnh tượng trước mắt, cảnh vật y như những gì hắn đoán, địa diện âm u mấp mô, một phiến hài cốt

trắng như tuyết nổi lên giữa bãi, như càn thi quái vật, đang nhai một nửa thanh đại cốt thốt, thanh âm chói tái là từ đó phát ra.

Đây tuyệt đối là một sinh vật bất tử, toàn thân chỉ cao như bao cốt bình thường, nếu không có lớp da bì thì hẳn chỉ là bộ lâu xương khô, sâu thẳm trong hốc mắt thoáng hiện hai linh hồn chi hỏa.

Hắn kinh ngạc ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn vào vị khách lạ, tóc khô rể cây dựng ngược giống như trông thấy quỷ, yết hầu rên "grừ grừ" không ngừng, đó là thanh âm từ cốt khối ma, nếu hắn là loài người có đầy đủ khí quan, giờ phút này sợ rằng đã thét lên tiếng kêu.

Đao mang kịch liệt giạn dữ chém xuyên vào vùng eo của bộ khô lâu da bọc xương, năng lực đao khí cực mạnh phá vỡ hầu hết xương cốt trên người hắn, chỉ có cái đầu lâu mà trong hốc mắt vẫn lấp lánh linh hồn chi hỏa là còn giữ được, lặn lốc trên mặt đất.

Thật ko ngờ được, Thần Nam có cảm giác trống rỗng, có đánh chết hắn cũng ko tin đó là ma vương. Hắn thu liễm đao mang, trong bóng đêm dựa vào cảm giác, đi nhanh về phía trước, dựa vào linh giác, hắn đá văng khô lâu đầu.

Thân là lục giai, đã sớm có thể dựa vào dao động tinh thần để tư cảm truyền ứng. Thần Nam lạnh lùng nói, vang lên trong đầu lâu khô: "Nói, người là loại quái vật gì vậy? Tầng thứ mười hai địa ngục có chút gì thật cổ quái? Kể cho ta nghe những chuyện ở đây."

Trong khô lâu đầu có hai điểm vi quang rất khó thấy đang không ngừng dao động, có thể thấy rằng nó đang rất mực kinh sợ, thoáng như một người sống, còn Thần Nam lại như ma quỷ sống.

Thần Nam ác thanh ác khí nói: "Không nói, ta sẽ bỏ đầu người, cho người tan thành mây khói!"

Chớp mắt, Thần Nam nhận thấy dao động tinh thần từ bộ xương khô, rõ ràng nghe được trong lòng: "Đừng, ta nói...."

"Nói mau!"

" Ta là thủ hạ đại tướng đại ma vương Thác Tư Đặc, danh vi Cổ Tư."

Đầu lâu khô tự giới thiệu thân phận.

Thần Nam hạ tay xuống, nói: "Thác tư Đặc đại Ma vương? Hẳn bị phong ấn ở chỗ này?"

"Là Long ngân khôn vạn ác."

"Quả nhiên là thế!" Thần Nam cúi xuống, trực tiếp dụng hai tay nắm giữ bộ khô lâu đầu, nói: "Người là hạ thủ thứ nhất của tên đại Ma vương đó, tu vi tồi vậy?"

"Ô ô..." Khô lâu đầu bắt đầu khóc rống lên, tinh thần dao động tràn ngập toàn oán hận cùng bi thương, hẳn khóc than: "Ta đã bị phong ấn không biết bao năm tháng, sợ rằng cũng đã năn ngàn năm, không, có lẽ mười ngàn năm, hoặc hơn. Dù là chủ thần Thiên giới, tại một nơi âm u không ánh sáng, vốn là địa ngục không có nguyên khí thiên địa bị phong ấn lâu như vậy, thực lực suy thoái so cả người thường cũng không bằng, có thể sống sót đã là kỳ tích!"

Nghe đến đó, Thần Nam thở phào, dù đại Ma Vương Thác Tư Đặc còn sống, bị phong ấn lâu như vậy, tu vi đương nhiên tổn thất lớn. Rốt cuộc cũng không có gì phải lo lắng.

"Người như vậy cũng được tính là còn sống? Ta nhìn người thế nào cũng giống một sinh vật bất tử?"

"Ô ô..." Bộ khô lâu đầu khóc càng thêm thương tâm, thoát nhìn tưởng một cô gái đa sầu thiện cảm, tâm tình hẳn dao động kịch liệt, qua lúc lâu mới ổn định được lại: "Ta... quả thật đã thành một sinh vật bất tử. Nếu không, qua bao năm không thức ăn, không nước, không có nguyên khí thiên địa, ta sao có thể sống qua mấy ngàn năm. Cuối cùng ta chỉ có thể chuyển hóa thành sinh vật bất tử. Hấp hối qua ngày."

Thần Nam hiểu được bộ khô lâu đầu trước mặt có chút ý tứ, hẳn phải có dự vọng khao khát sống mãnh liệt như thế, nếu là người thường sợ rằng đã sớm tự sát để mình tan thành cát bụi, thống khổ như vậy người thường khó có thể chịu được.

" Thác Tư Đặc kia thì sao? Tu vi hấn đã suy thối tới bậc nào?" Thần Nam có chút thắc mắc về lão Ma vương

" Đã chết, biến mất hoàn toàn!" Bộ lâu khô đầu có chút tiếc hận trả lời.

" Người còn sống. Lẽ nào hấn có thể chết?" Thần Nam nghi ngờ.

Lúc này, từ phương xa đột nhiên truyền đến một cỗ năng lượng dao động. Thần Nam cảm nhận được hơi thở của Tử kim thần long. Không suy nghĩ, hấn nắm khô lâu đầu cốt, bay lên trời. Thân hóa thành đạo thiểm điện, xuất cường đại năng lượng lao về trước.

Sau khi bay được khoảng mười dặm, thanh âm như luyện sắt vang từ xa từ tới.

"Bình"

"Boong"

"Doang"

Thần Nam cuối cùng đã tới được nơi có năng lượng dao động mãnh liệt. Cùng lúc tiếng rống giận dữ của Tử kim thần long cũng truyền tới tai Thần Nam.

" Ngao ô.... lão cương thi nhà ngươi. Đỡ lấy 180 côn của Long đại gia. Ta đánh đánh đánh...."

Những tiếng rống đúng kiểu, con rồng lưu manh suýt xoa liên hồi, xem ra Tử kim thần long gặp không ít phiền toái, nếu không sẽ không la liên hồi như vậy.

Thần Nam lại tăng tốc, sau khi bay được bảy tám dặm, rốt cuộc cũng thấy ảnh tích Tử kim thần long.

Lão lưu manh đã hóa thành thân người đầu rồng, toàn thân phát quang hoa tím, trong tay nắm song tử côn, đang cùng cương thi toàn thân toàn phủ bạch mao kịch chiến.

Thanh âm luyện sắt quả là từ song tử côn, nện vào người bạch mao cương thi mà phát ra tiếng vang.

"Oa @^%&^, Thần tiểu tử người rất cuộc cũng tới, mau lấy chút thái cổ "Thần Huyết" mà trăm hấn, ta thật mệt quá đi, hấn ta đao thương không phạm, như thế nào đánh cũng không chết, khả ố tuyệt đỉnh a!" Tử thân kim long thở gắt gào lớn.

Thần Nam không nói gì, bỏ lại bộ khô lâu đầu, tay trái cầm kiếm quyết, tay phải nắm đao quyết, "Xoạt xoạt" hai tiếng, hai đao hóa thành kiếm cương, đao mang hai bên trái phải bắn nhanh ra, cùng lúc hai ngón trở bắn ra một đao huyết tuyến, nhuộm hồng kiếm cương và đao mang.

Hấn hai tay nắm đao, kiếm nhanh chóng vung lên, "Xoạt xoạt" hai tiếng trầm xuống

"Phốc"

"Phốc"

Nhìn như đao cắt củ cải bình thường, thật sự lại rất sắc bén, đao mang trăm đầu bạch mao cương thi bay thành hai mảnh, kiếm quang trăm bay nửa thanh thân thể bạch mao cương thi.

Trên mặt đất bộ khô lâu đầu, linh hồn chi hỏa trong hốc mắt chực nhảy ra, hấn thật sự kinh ngạc. Có ai không rõ hơn hấn, cương thi trước mắt chiến đấu như nào, khả năng giao chiến tuy không cao nhưng gân cốt bằng kim cương bất hoại, nếu chưa đạt đến bảy giai lực sợ rằng căn bản khó thể hủy được.

Tử kim thần long lớn tiếng chửi rủa: "Bạch mao thi đáng chết, kỹ xảo chiến đấu ngu ngốc nhưng lại là loại bất tử, Long đại gia thật tức chết đi được..."

Tới lúc này, đại địa đột nhiên rung nhẹ, ngay sau đó bắt đầu rung động kịch liệt, như thiên quân vạn mã đang chạy tới, các âm gào rống khác nhau từ xa truyền tới.

Một nơi im lặng chết chóc như vậy, đột nhiên có đại động tĩnh, những âm thanh truyền tới làm người ta dựng tóc gáy, thật vô cùng tà dị!

Bô lâu khô đầu trên mặt đất tinh thần rung động kịch liệt, cảnh báo Thần Nam: "Mau dẫn ta cùng chạy.... Đây là thống trị chân chính tầng mười hai địa ngục, cũng là chúa tể của Tây thổ đang tới..."

Chương 156

Hoạt đồ đằng

Thần Nam sắc mặt biến đổi, hần đã cảm thấy sát khí của lượng lớn nhân mã rất nhanh hướng đến nơi này. Hần nắm chặt bộ xương khô bay lên trời, gọi Tử Kim Thần Long : "Cá trạch, chúng ta nhanh rời khỏi đây"

Lúc này, bọn hần thu liễm quang hoa, trong hư không bao la tức tốc phi hành, như vậy tránh bị bắt bởi địch nhân đang truy theo.

Nói về tốc độ phi hành, Tử Kim Thần Long nhanh hơn Thần Nam, tức tốc phóng đi trước. 1 người 1 rồng bay được khoảng 10 dặm dần dần không còn nghe âm thanh phía sau.

Vào thời điểm này, đột nhiên "PHANH" 1 tiếng vang lớn, phía trước Tử Kim Thần Long đang bay kêu ngao ngao nguyên rủa

"Ta @\$#!&%.....đây là cái địa phương quỷ quái nào, với tu vi của Long đại gia ta thì tại địa phương hắc ám này cũng có thể nhìn rõ cảnh vật mới đúng chứ. Cái địa phương quỷ quái chết tiệt này làm cho ta không khác gì thằng mù, đau chết long đại gia rồi, ngao ô.....ta tới!ta @\$%%%\$@&"

Thần Nam thận trọng tìm kiếm, sau đó ôm bụng cười lớn. Phía trước đích xác bắt ngờ hiện ra 1 vách núi đen, Tử Kim Thần Long đang đắc ý phi hành thì thành linh va vào vách núi đen này mém chút mất mạng.

Có thể tưởng tượng, địa ngục tầng 20 này rộng lớn cỡ nào, có thể tồn tại 1 vách núi tuyết bích này, đích thị là 1 tiểu thế giới ngầm

Phòng chừng trốn phía sau vách núi này truy binh sẽ không tìm được, Thần Nam và con rồng du côn bay lên trên vách núi, rồi sau đó liền thăm vắn bộ xương khô

"Vừa rồi phỏng phát có thiên quân vạn mã truy sát, rốt cuộc là như thế nào?" Thần Nam hỏi

Trong mắt bộ xương khô 1 luồng quang mang lóe lên,tựa hồ tâm trạng bị kích động phi thường nói "Ta sẽ nói cho người biết hết về nơi này,người có thể trợ giúp chúng ta báo thù ko?"

"Người ko phải kêu ta đi tìm lão Khôn Đức liều mạng chứ?Bị phong ấn chỗ này đời này ko thể thoát được nói chi đến báo thù."

"Ko phải,ta muốn người giúp ta giết chết kẻ thống trị nơi đây"

"Ồ?Muốn ta báo thù cho người,trước tiên hãy nói cho ta biết tình huống cụ thể nơi này"

"Nguyên lai năm đó lão bạo quân đánh vào tầng 12 địa ngục gặp tên ma vương Thác Tư Lặc kia,chính là 1 ma long tây phương tộc trưởng.Bản thân thực lực khó có thể tưởng tượng cường đại đến mức nào nhưng tên long tộc đó gặp kỳ tích lão bạo quân cũng chỉ có thể ôm hận.Thác tư lặc tiếng xấu lan xa,cuối cùng bị xử trí bằng biện pháp phong ấn vào 12 tầng địa ngục,đồng thời bị phong ấn còn có kỉ đầu ma long cùng với hắn chiêu nạp đc 1 nhóm thuộc hạ.Mặc dù đã cường thịnh trở lại,nhưng 1 người bị phong ấn ở nơi ko có thiên địa nguyên khí thì kết quả cũng chỉ có thể chờ đợi cái chết.Ma vương Thác Tư Đặc ko cam bị phong ấn chết,liên kết mọi người oanh kích vào chỗ yếu nhất của phong ấn.Kết quả ko có nghĩ đến gặp phải sự phản kích mãnh liệt của phong ấn thần thánh,kỉ đầu ma long cùng Thác Tư Đặc tử vong ngay tại chỗ."Bộ xương khô suy nghĩ cùng với đám tử hạ của Thác Tư Đặc ko phải lực lượng chính oanh kích phong ấn nên may mắn ko tử vong nhưng toàn bộ cũng bị trọng thương nguy kịch.Vào thời điểm cuối cùng,cùng với 20 người ko chết nhưng chuyển hóa thành sinh vật bất tử

Chỉ là,tu vi của bọn họ hoàn toàn bị hủy,sau đó trở thành sinh vật bất tử đã ko còn bao nhiêu thực lực nữa rồi.

Nhưng sự tình đáng sợ nằm ở phía sau đó, hơn 20 sinh vật bất tử đang mai táng đồng bọn của mình thì bất ngờ dưới chỗ họ đào xuất hiện 1 bộ hài cốt.Bọn họ như thế nào cũng ko nghĩ đến,tại nơi hắc ám ko ánh sáng này lại cất giấu vô số hài cốt sự yên tĩnh nặng nề đè lên 12 tầng địa ngục.Đây đúng là cú "sốc" đối với bọn họ,cuối cùng bọn họ ko ngừng khai quật địa tầng.Phát giác khắp dưới địa

ngục,gần như mỗi thước nơi đây đều có thể đào được 1 bộ thi cốt.Điều này quả thật làm cho bọn họ khó có thể tưởng tượng được.

18 tầng địa ngục được xác thực là nơi tọa lập của Quang Minh giáo hội,truyền thuyết về 18 tầng địa ngục là nơi đại hung,là nơi phong ấn vô số hung thần ác sát.

Nhưng từ những bộ xương khai quật cho thấy,tất cả đều là xương của người bình thường không có khả năng là xương của tu luyện giả.Suy nghĩ của bọn họ làm sao có thể có kết quả như vậy.

Nghĩ cũng không hiểu,hơn 20 mấy người sinh vật bất tử trầm ngâm sau đó thôi không nghĩ nữa.

Chỉ là,sau khi bọn họ an táng cho Thác Tư Đặc và kỉ đầu ma long xong thì xảy ra sự tình đáng sợ.Không quá 3 ngày,phần mộ mai táng kỉ đầu ma long đột nhiên rung lên kịch liệt, sau đó thành linh nổ tung.Vài tên bạch mao cương thi cùng hồng mao thi sát chạy ra khỏi phần mộ,bọn họ còn tưởng linh hồn của ma vương bất diệt cũng trở thành sinh vật bất tử giống bọn họ.

Nhưng khi linh hồn chi hỏa chiếu rọi xuống,bọn họ thấy rõ căn bản không phải vì Thác Tư Đặc cùng mấy tên ma long biến thành cương thi.Mặt biến sắc bọn họ thật sự kinh hãi vội vàng xông lên,một mặt đánh bọn thi sát một mặt khai quật phần mộ.Bọn họ phát hiện thi thể của ma vương cùng kỉ đầu ma long lúc này đang chảy huyết dịch ra phía ngoài,huyết dịch đang chậm chậm thấm vào lòng đất.Bọn họ cảm giác sự tình có chút kì dị,bất đầu nhanh chóng khai quật,muốn xem rốt cuộc dưới đất có tà vật gì lại có thể hấp nạp huyết dịch của những thi thể.

Bọn họ sau đó vô cùng hối hận nói : "chúng ta đã gây nên tội lớn mở ra tà ác đại địa môn" bọn họ trong quá trình đào bới xuống phía dưới không ngừng làm cho bạch mao cương thi cùng hồng mao thi sát bị kinh động mà từ trong phần mộ sâu thoát ra trốn mất.

Khi bọn họ đào xuống tiếp 10 trượng thì nhìn tương đối rõ ràng,1 thạch quan(quan tài đá) tang thương xuất hiện trước mắt bọn họ trên thạch quan là huyết dịch đang chậm chậm không ngừng thấm thấu vô bên trong.

Rất rõ ràng, huyết dịch của ma vương cùng với kỉ đầu ma long là bị cái thạch quan này hấp nạp, bạch mao cương thi cùng hồng mao thi sát sợ hãi từ dưới đất lao ra cũng là do cái thạch quan này.

Những sinh vật bất tử này 1 phen khiếp sợ, nơi này bất ngờ xuất hiện 1 bộ thạch quan điều này quả thực không thể tưởng tượng được. Nhìn chằm chằm vô cái thạch quan nọ bọn họ có 1 loại dự cảm xấu. Nơi này có nhiều bộ hài cốt như vậy mà chỉ có duy nhất 1 cái thạch quan, có thể khả năng là.....tất cả bọn người kia bị tuấn táng theo cái thạch quan. Mặc dù nhìn mặt ngoài thạch quan được trang trí tang thương, nhưng bọn họ mơ hồ cảm giác được, bên trong từng đợt ba động tà ác ngất quảng truyền ra, 1 hơi thở cực kì tà ác chậm rãi phiêu tán ra. Bọn họ đã suy nghĩ lựa chọn nơi an táng cho ma vương cùng kỉ đầu ma long, cảm thấy đây là địa điểm tốt nhất mà không nghĩ tới tiền nhân cũng suy nghĩ và chọn chỗ này, bọn họ rất cực cũng hiểu được cái thạch quan tà dị này tuyệt đối không phải vật tầm thường. Bọn họ không dám dưng vào rất nhanh đem mai táng nó, rồi sau đó đem thi thể của ma vương cùng kỉ đầu ma long rời khỏi nơi đó. Chỉ là, mọi thứ đã muộn, bọn họ còn chưa đi ra khỏi 100 trượng thạch quan tà dị bị nhiễm huyết đó liền vọt đến, rồi sau đó 1 cỗ tà ác lực lượng cường đại phát ra quắc trúng vào thi thể của ma vương cùng kỉ đầu ma long đem máu trong cơ thể nháy mắt hút về phía thạch quan.

Vào thời khắc đó, 1 tiếng thê lương vang dội khắp 12 tầng địa ngục, thạch quan rạn nứt, một nam tử cả người phát ra huyết quang đứng trong hư không ngạo thị bát phương, không ngừng thét dài.

Nam tử có mái tóc dài rối bù màu đỏ như huyết vô cùng yêu dị, nửa thân trên cởi trần được che kín bằng ma văn, hạ thể không phải là 2 chân mà là đuôi của con cự xà dài khoảng 23 trượng. Kỳ lạ nhất là hắn bị che kín bởi ma văn nhưng ở chính giữa trán lại xuất hiện 1 con mắt, thật kinh ngạc hắn có 3 con mắt. Bọn họ nhất thời kinh hãi, trong truyền thuyết lâu đời tại tây thổ đại lục, từ thời hồng hoang của loài người có 1 bộ tộc lớn đồ đằng thần minh có hình dáng này, đó là trong truyền thuyết tây thổ thần thoại có pháp lực thông thiên, là 1 trong thần chi cường đại nhất. Giới thần linh này tồn tại sớm các loài tây thổ hiện nay là yêu tộc, ma thú, nhưng cho đến bây giờ chưa có một yêu, thú nào có hình dạng giống vậy.

Năm đó tại tây thổ tồn tại duy nhất bộ tộc đồ đằng trên thế gian, cho tới bây giờ cũng không có "bản sao" nhưng hoàn cảnh trước mắt hoàn toàn làm cho bọn họ trở nên mù mịt, bọn họ bất ngờ thấy được người giống như đúc hình dạng đồ đằng thần chi trong truyền thuyết! Chỉ là.... Mặc dù bọn họ không muốn tin, nhưng hắc trong lòng bọn họ là 1 loại người bất hảo, nam tử này cùng đồ đằng thần chi tựa hồ có liên quan lớn lao, hắc thật sự tà dị. Nếu như hắc cùng đồ đằng thần chi có liên quan thật sự là cho bọn họ khó có thể chấp nhận được.

Sự tình này phát sinh, làm cho bọn họ khó có thể chấp nhận tây thổ đồ đằng là huyết phát nam tử kia. Huyết quang trong mắt nam tử chợt lóe lên, 1 cỗ hấp lực cực lớn hút tất cả mọi người về phía hắc (chỗ này e không biết dịch T_T). Không trung tràn ngập huyết vụ, tiếng kêu thét thảm thiết liên tục, mười mấy cường giả chuyển hóa thành sinh vật bất tử trong phút chốc bị hấp thành nhục kiên (giống thịt sấy J) rồi sau đó thân thể bị nát bấy khi linh hồn bọn họ đang phiêu đảng thì bị huyết phát nam tử tà dị nạp thu. Nhìn thấy cảnh tượng đó, mặc dù đã chuyển hóa thành sinh vật bất tử nhưng vẫn còn tình cảm, nhìn những người thân cận chết thảm như thế, ngay cả linh hồn đều hoàn toàn tiêu tán làm cho hắc (bộ xương khô) không thể chịu được thét lớn 1 tiếng. Chỉ là, nam tử đó tu vi so với hắc mạnh hơn nhiều, mặc dù đã biến thành sinh vật bất tử nhưng tu vi trước kia cũng đồng thời bị phế đi cũng không còn lại bao nhiêu sức mạnh. Hơn nữa xem biểu hiện của huyết phát nam tử nạp thì dù cho là tu vi của hắc trước đây cũng không phải đối thủ. Thật là 1 cơn ác mộng, những người thân cận chết thảm, suy nghĩ của hắc gần như sụp đổ. Song hắc không thể chấp nhận chính là, cuối cùng hắc cũng biết được, tên 3 mắt nạp, huyết phát nam tử thân rắn, năm đó thật sự là tây thổ đồ đằng thần chi tên là Thụy Đức Lạp Áo.

Thụy Đức Lạp Áo hấp thu linh hồn chi hỏa của mười mấy sinh vật bất tử, phát giác sức mạnh cũng không tăng lên được bao nhiêu liền đem bọn người bộ xương khô cầm cố tại không trung. Hai mắt của Nam tử bắn ra luồng đạo tia máu, tinh thần lực khổng lồ bao trùm bọn họ, toàn bộ ý thức, suy nghĩ của bọn họ bị hắc đọc hết. Khi tây phương đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo hiểu rõ rằng từ quá khứ đến bây giờ, đã phát sinh 1 hệ liệt loài người phát triển mạnh mẽ, ngửa mặt lên trời rồng giận, toàn bộ không gian 12 tầng địa ngục đều run sợ.

Chương 157

Đồ Đằng hiện

Thụy Đức Lạp Áo phẫn nộ rống to " ta mới là tây thổ chúa tể giả chân chính, ta đây mới chính là tây thổ đệ nhất thần kì, ta bị bọn chúng mấy người hãm hại, giờ đây người trần đã quên ta, rồi ta sẽ trở lại lấy lại hết những gì là của ta".

Càng nghĩ càng tức, tây thổ Đồ Đằng vung trao điên cuồng khiến cả tầng địa ngục thứ 12 rung chuyển không ngừng, tiếng gào thét lan khắp 18 tầng địa ngục khiến vạn ma trời dậy gào thét, khiến quang minh giáo hội ở phía trên không ai là không kinh hồn táng đờm.

Bọn Cổ Tự mặc dù đã trở thành sinh vật bất tử nhưng vẫn bị khí thế của Đồ Đằng chấn động. Quang minh giáo hội lúc này như đang lâm phải đại địch. Không phải không khi nào có ác ma phía dưới gào thét, nhưng không có ai như thế, gây chấn động mãnh liệt lên 18 tầng địa ngục, thông thường các hung thần ác sát đều lựa chọn bảo tồn lực lượng chờ cơ hội phá khai phong ấn, không ai đi lãng phí lực lượng như vậy.

Hơn nữa từ loại năng lượng chấn động khủng khiếp này có thể thấy tuyệt đối là một siêu cấp cao thủ, căn bản không có vẻ gì là bị quang minh giáo hội phong ấn. Lúc đó thượng cổ thần long Khôn Đức vẫn đang ở tại quang minh giáo hội chưa có rời đi trực tiếp dựa vào linh giác nhạy cảm của lão đã lắng nghe được hết những sự tình mà Thụy Đức Lạp Áo nói ra.

Nghe được người ở dưới tự xưng tây thổ chúa tể giả, lão long nhất thời chấn động, hơn nữa hẳn nghe ra âm thanh kia không phải phát ra từ người của ma long tộc.

Hắn đối với Quang minh giáo hội hiểu biết hết sức sâu sắc, biết được tầng thứ 12 địa ngục là 1 không gian huyền giới hết sức kì dị nhưng bên trong không có phong ấn một kẻ nào hết, sự tình này do hẳn cùng quang minh giáo hoàng thời xưa nói chuyện mà biết được.

Cuộc nói chuyện đó, lão long và giáo hoàng nói chuyện gì, ngoại

nhân căn bản không ai biết. Bất quá cả Quang minh giáo hội đều biết 7000 năm qua lão long luôn chú ý tới tầng thứ 12 địa ngục.

Từ 7000 năm nay, Cổ Tư luôn có một tín niệm, chính là chờ hung ma cường đại bị phong ấn mà đến, hẳn thậm chí đã thấy tây thổ đồ đảng thụy đức Lạp áo bị giết chết, tuy nhiên hẳn biết, đó chỉ là giấc mơ mà thôi.

Thụy Đức Lạp Áo là tây thổ thần linh từ thời mộng muội cổ xưa, thậm chí còn trước cả khi các thần linh trên thiên giới xuất hiện. Bất quá Cổ Tư tin rằng Thụy Đức Lạp Áo có cường thịnh trở lại thì hẳn cũng không phải là người lợi hại nhất, bởi vì thực lực hẳn đã sớm bị hao tổn, hơn nữa không biết bị ai phong ấn đã nằm trong thạch thất ngủ say, đã hao phí vô cùng nhiều năm tháng, trong thời gian này đã có không biết bao nhiêu thần linh quật khởi rồi.

Chỉ cần Thụy Đức Lạp Áo không phải vô địch, vậy thì có thể sẽ có người giết được hẳn. Từ khi trở thành người bị phong ấn ở tầng địa ngục thứ 12, người chết người tự sát, hẳn vốn đã tuyệt vọng, không nghĩ tới lại gặp được Thần Nam, một người đã đến bằng con đường phong ấn mà hẳn mòn mỏi chờ đợi.

"Mẹ rồng vĩ đại, gã này đúng là một con siêu cấp cá sấu a" Tử kim thần long vốn thông hiểu nhiều điển tịch xưa và nay không kìm được phát ra lời cảm thán.

Thần Nam cũng vô cùng cảm khái, một siêu cấp viễn cổ thần lại bị giam hãm ở tầng địa ngục thứ 12 này. Tây thổ Đồ Đảng này quả thực làm cho người ta không thể tưởng tượng.

"Người nói giúp người báo thù chính là giết chết tây thổ Đồ Đảng này ư" Thần Nam hướng về khô lâu đầu Cổ Tư hỏi " Người đưa với ta hả, một gã như vậy mà ta có thể đối phó sao?"

"Người không đến giết hẳn hẳn cũng không có đến giết người"

"Vậy sao hẳn còn chưa đến giết ta"

"Bởi vì hẳn rơi vào trạng thái ngủ rất sâu, tuy nhiên khi hẳn hoàn toàn tỉnh lại sẽ hấp thu linh hồn lực lượng của các người, dù sao các

người tu vi rất là cường đại, với hấn đó là một món đại bổ. Cho nên bây giờ nhân lúc hấn chưa có hoàn toàn tỉnh giấc, các người ra tay lúc này là thời cơ tốt nhất. Vì sự sống sót của chính mình các người cũng nên động thủ đi "

Thần Nam cảm thấy đau đầu vô cùng, theo những tin tức từ Cổ Tư mà nói, tây thổ Đồ Đằng thật sự cường đại, hấn cảm thấy chỉ có thể chờ đợi vì nơi này không có thiên địa nguyên khí, hấn đã dần thấy suy kiệt sức lực.

Tử kim thần long đột nhiên gầm nhẹ nói "Cổ Tư người còn có chuyện gì gạt chúng ta, nếu không phải ta tinh thông sưu hồn thuật thì có lẽ đã bị người hại chết rồi"

"Sao lại thế" Thần Nam cả kinh hỏi.

"Ta từ trong đầu Cổ Tư đã biết được nơi này không có thiên địa linh khí nhưng gã tây thổ Đồ Đằng kia tu vi cũng không có giảm xuống mà lại tăng cường hết sức ổn định."

Nghe được điều này, Thần Nam thật muốn nhắm đầu Cổ Tư một phát trực tiếp đánh vỡ, không biết được điều này bọn hấn đánh thức tây thổ Đồ Đằng dậy rồi thì cũng không có khả năng đối phó.

Hấn cố kiềm lửa giận nói " người muốn báo thù, tâm tình này ta hiểu thế nhưng người không thể giấu diếm chúng ta, không biết được thực lực chân chính của đối phương chúng ta chỉ có con đường chết.

Khô lâu đầu Cổ Tư xấu hổ khóc lóc rồi đứng lên truyền ra một trận bi thương tinh thần ba động.

"đừng khóc" Thần Nam nói " hùng hực trực chiến khẳng định là chịu chết bây giờ chúng ta tính xem có thể hay không dùng mưu kế đưa hấn vào chỗ chết."

"Lão Khôn Đức đáng chết, tự dưng đưa chúng ta tới cái nơi phong ấn biến thái chết tiệt này, đúng là lão già hỗn đản mà"

Thần Nam đứng một bên lẩm bẩm " Ta nghĩ lão long này thái độ như đang đùa cợt vậy, nếu như lúc này hấn chỉ ở một bên xem cuộc

chiến thì chúng ta chết chắc rồi, sao hấn lại không trực tiếp đánh chết chúng ta mà lại đưa chúng ta tới nơi này? Không hiểu có thâm ý gì đây"

"Phi, lão hỗn đản này thì có thâm ý gì, chẳng qua hấn sợ con gái hấn hận hấn nên không thể giết chết ta trong tình huống đó, nếu có một ngày ta thoát ra được á, ta nhất định sẽ làm hấn tức giận đến bạc hết râu."

Thần Nam đi tới âm thầm nghĩ về sự tích của tây thổ Đồ Đằng tự như " Đồ Đằng là người từ thời đại mông muội xa xưa, hấn tự xưng là chúa tể giả tây thổ bị người ta hãm hại, không lẽ hấn cũng là một người được bố cục giả sắp đặt ư."

"Hấn như thế nào bị phong ấn tại tầng thứ 12 địa ngục chứ? Cứ như sự khủng bố của hấn thể hiện ra, có tổng xuống tầng thứ 18 địa ngục cũng đáng, mà hơn nữa hấn lại đang ngủ say tựa hồ không phải bị người ta phong ấn, thật là kì quái" Thần Nam trong lòng tràn ngập nghi vấn.

Bất quá, không lâu sau từ giải đất hắc ám phía trước truyền đến trận trận ba động năng lượng mơ hồ như có tiếng rỗng ngâm phượng hát bay lại.

"Ngaoooo ô" là tiểu đậu đinh và tiểu bắt điểm, khẳng định là chúng gặp bất tử cương thi rồi, chúng mau đến giúp a" Tử kim thần long nói trước khi bay đi.

Thần Nam nắm lấy đầu Cổ Tư cũng bay nhanh lên trời.

Phi ra ngoài hơn 10 dặm có thể thấy trên không trung có thể thấy một thất thải phượng hoàng đang bay lượn trên bầu trời, xung quanh nó là một biển lửa, một đám cương thi đang sợ hãi ôm đầu chạy trốn phát ra tiếng kêu vô cùng chói tai. Thần hỏa bao trùm xuống rất nhiều cương thi bị thiêu thành tro tàn.

Ở một bên là long bảo bảo, nó không có hiện về bản thể, vẫn giữ kích thước chỉ một thước tròn phi hành trong không trung nhanh như thiểm điện miệng phun thần hỏa, vô số ma vật bị thiêu cháy.

Rồng bĩ ỏi thấy vậy xấu hổ than vãn "ta thật sự là hồ đồ a, bon cương thi này đúng là có bất hoại chi thể nhưng chưa được càn thi phái tế luyện cho nên chúng có một điểm yếu trí mạng, đó là bọn chúng chỉ là sinh vật bất tử thuần túy mà thôi sợ nhất là pháp thuật thần thánh. Vô cùng đơn giản chỉ cần dùng thần hỏa là có thể giết chúng rồi, ngấm lại vừa rồi cực khổ như vậy thực là đau lòng a."

Nghe những lời tử kim thần long vừa nói Thần Nam âm thầm xác nhận, lũ cương thi này đã tồn tại lâu năm như vậy, cứng rắn có thể khiến cho người ta trợn mắt há hốc mồm, nếu được Càn Thi phái tế luyện lại thì có thể quét ngang cả tu luyện giới, lũ này đều là hồng hoang kì thi a !

"Ai nha... Các người mau tới giúp ta, ta đang sợ hãi...." Tiểu phượng hoàng khiếp đảm hô hoán nhưng đồng thời nó càng tỏa ra nhiều thần hỏa xuống đám cương thi bên dưới.

Nhờ có thần hỏa của tiểu bất điểm có thể thấy rõ cảnh phụ cận trên không trung có hàng trăm cương thi cánh trắng và hàng trăm thi sát tóc đỏ, dưới mặt đất thì có hàng ngàn tên cương thi và thi sát không cánh, bọn chúng đủ để tạo thành một quân đoàn.

Tử kim thần long vươn người một cái rồi quấy mạnh cái đuôi khổng lồ lao xuống mặt đất, trong miệng thần hỏa điên cuồng phun ra khiến đám cương thi, thi sát chạy trốn tán loạn

"Long đại gia đến đây....."

Thân hình 30 trượng của rồng bĩ ỏi cả người đều là thần hỏa, lao vào bày thi sát như hổ đói lao vào bày dê, bất tử cương thi tựa như băng tuyết gặp ánh mặt trời, thân hình dần dần tan thành mây khói.

Bất quá đúng lúc này một cỗ tinh thần ba động vô cùng cường đại phát ra, một âm thanh lạnh như băng phát ra trong đầu Thần Nam và 3 thần thú "hừ hừ đúng rồi, đúng là tế phẩm hảo hạng a, ta phải hưởng thụ một phen" trong chớp mắt âm thanh đã tới trước mắt, trên không trung Huyết Quang đầy trời, tây thổ Đồ Đằng đầu người thân rắn, trên mặt có 3 mắt, khắp người hoa văn tà chú bay quanh tà dị vô cùng.

Thụy Đức Lạp Áo nhìn Thần Nam 1 lúc rồi đột nhiên vung tới tấn công tốc độ nhanh vô cùng, không gian lập tức xuất hiện một khe nứt. Thần Nam hoảng hốt vội vàng né sang một bên.

Bất quá Thụy Đức Lạp Áo chính là tây thổ Đồ Đằng trong truyền thuyết, chiếc đuôi rắn tốc độ đột nhiên tăng vọt như tia chớp đánh tới Thần Nam, vô luận hắn né tránh như thế nào, đuôi rắn luôn như quỷ ảnh xuất hiện bên cạnh, rồi bất ngờ cuốn lấy hông hắn.

Nhất thời Thần Nam cảm thấy lực phủ ngũ tạng như vỡ vụn ra, Thụy Đức Lạp Áo từ trong mắt bắn ra 2 tia huyết quang, cả người cũng phát ra những tia quang mang kì dị.

"Cảm ơn người đã cho ta linh lực, ta sẽ nhớ kĩ người"

Thụy Đức Lạp Áo âm thanh lạnh như băng rồi hắn quấy động chiếc đuôi định bóp chết Thần Nam.

Chính vào lúc này, bên hông Thần Nam phát ra quang mang nhàn nhạt, kim hắc hai luồng ánh sáng phát ra chống lại Thụy Đức Lạp Áo.

Tây thổ Đồ Đằng giống như bị điện giật, rất nhanh mở đuôi ra, hắn nhìn chằm chằm vào eo lưng Thần Nam, ánh mắt có chút kinh sợ, cuối cùng nở nụ cười đứng lên

"Thú vị, có người thiết lập bố cục này, rồi cho người đến thử ta ư"

"Ta không hiểu người nói cái gì" Thần Nam hít sâu một hơi, khắp người đau đớn vô cùng, vừa rồi hắn đã cảm nhận được hơi thở của tử vong suýt nữa thật sự đã bị cắt thành hai đoạn"

"Hừ, ta giết đứa trẻ này, xem người có hậu chiêu gì" tây thổ Đồ Đằng hai mắt chột lóe, lưỡng đạo huyết sắc thần kiếm ngưng đọng lại rồi bắn về phía Thần Nam.

Thần Nam đột nhiên cảm thấy 2 tay trái phải đột nhiên nóng lên, tay trái thì đen nhánh tay phải ngược lại lại sáng như ngọc, hắn cảm thấy 2 tay chứa lực lượng vô cùng lớn nhắm đến hai thanh huyết kiếm chộp tới.

"keng keng" tiếng kim loại va vào nhau vang lên dữ dội. Hai đạo thần kiếm của Đồ Đằng bị Thần Nam vụn gãy rồi.

Không trung chợt tóe ra tia máu, tây thổ Đồ Đằng khai liễu không gian trực tiếp lao đến Thần Nam nhắm vào trái tim hấn hung hăng đánh tới.

Chương 158

Hậu Nghệ, Huyền Vũ, thần thuận phục thánh

Trực tiếp xuyên qua không gian ! tốc độ này thực sự là quá nhanh, Thần Nam chỉ có thể dựa vào bản năng chiến đấu huy động hai năm đám đám tới nghênh đón song trảo của Đồ Đằng

"Keng" một tiếng dữ dội cả quyền và trảo chưởng đều bị chấn tan, Thần Nam bị đánh bay ra sau trong khi Thụy Đức Lạp Áo vẫn bất động tại chỗ cười lạnh nhìn Thần Nam nói

"Quả là không sai, cỡ lực lượng bàng bạc trong người người đáng để ta tâm động a"

Thần Nam như lâm đại địch tinh khí thần hợp một nhìn chăm chăm tây thổ Đồ Đằng, hấn trong lòng chết lặng, nếu không phải có lực lượng của kim hắc sắc quang cầu thì hai tay hấn có lẽ đã bị phế rồi, đối phương so với hấn quá cường đại.

Từ khi Thần Nam sống lại cho đến nay trải qua vô số trận chiến, trải qua một con đường chiến đấu đầy hào quang, ở phạm nhân giới tưởng như đã vô địch nhưng khi bắt đầu tiến nhập huyền giới lĩnh vực cao thủ đã lại xuất hiện rồi.

Hấn hiểu rõ rằng thế gian không có khái niệm vô địch, một người cảm thấy tịch mịch không đối thủ chỉ là cảm khái ở một lĩnh vực nào đó mà thôi. Nếu có thể tiến vào một lĩnh vực hoàn toàn mới hấn sẽ phát hiện ra thế giới này thật sự quá rộng lớn. Hiện giờ hấn gia nhập Huyền giới lĩnh vực, chỉ như một "tân nhân" mới quật khởi, có những đối thủ cường đại mà hấn khó có thể tưởng tượng được, hơn nữa những kẻ bình thường mà hấn gặp đã là những cao thủ đỉnh cấp nhân gian rồi.

Huyết sắc tàn ảnh chợt loé lên, Thụy Đức Lạp Áo rất nhanh lao đến sau lưng Thần Nam 2 tay chộp tới cổ hấn, Thần Nam căn bản hai mắt không theo kịp tốc độ, tàn ảnh còn ở trước mắt địch thủ đã ở phía sau tấn công tới rồi.

Lưng Thần Nam bốc lên một luồng khí lạnh, bản năng chiến đấu khiến hắn lập tức mở nội thiên địa, thoát một cái hấn tiến vào bên trong tiểu thế giới của mình.

Thuy Đức Lạp Áo hai tay chụp vào khoảng không, lão không có nghĩ đến Thần Nam dùng phương pháp này nên vừa ra tay liền thất bại. Đối với đối phương đã tế luyện ra nội thiên địa hấn khế nhứ mà nhưng rồi lập tức cười to nói

"Tốt lắm, quả không ngờ, tự tế luyện ra nội thiên địa, rất tốt, rất cường đại, aa ta cảm thấy một hơi thở quen thuộc a!"

Thần Nam rất nhanh lao ra khỏi nội thiên địa, hắn không muốn trốn trong nội thiên địa mà mang họa, với tu vi cường đại của đối phương mà nói, có lẽ dễ dàng phá huỷ nội thiên địa của hắn và khiến hắn chết thảm. Như vậy chính là tự sát.

Hắn nắm chặt hai tay lúc này đang bao phủ bởi kim hắc sắc, mắt nhìn chăm chăm vào Thuy Đức Lạp Áo.

" Hắc hắc nhìn người quả thực khá thú vị, ta quyết định sẽ thư giãn gân cốt một chút rồi mới thu thập linh hồn của người"

Xoạt một tiếng, tây thổ Đồ Đằng xuất hiện bên trái Thần Nam, một chưởng nhanh như chớp cắt về phía hắn, Thần Nam vội vàng cử quyền ngăn cản.

"Phanh" Thần Nam loạng choạng lui về phía sau, bất quá Thuy Đức Lạp Áo còn nhanh hơn đã đi tới phía sau lưng hắn vung đuôi quét mạnh tới.

"Phanh" Thần Nam bị một đòn này đánh bay đi, lúc này hắn phát hiện kim hắc sắc từ song chưởng đã lan ra toàn thân khiến hắn nửa người hắc sắc âm trầm, nửa người kim quang thần thánh vô cùng. Lúc này hắn há hốc mồm, hai cái kim sắc quang cầu này biến thành cái dạng gì rồi? Sao nó không xuất hiện thành thái cực thần ma đồ mà lại biến thành hai cỗ bảo vệ lực lượng? Thần Nam lúc này trong lòng tràn đầy nghi vấn.

"Phanh" Thần Nam lại bị một quyền chấn bay, nếu không phải có kim

hắc sắc bảo vệ e rằng hấn đã tan xương nát thịt.

"Người thực sự có bản lĩnh gì sao? Ta cứ tưởng người có tiềm lực hùng hậu, không nghĩ lại kém như vậy, không phản kích nổi một đòn" tây thổ Đồ Đằng chán chường nói.

Thần Nam lập tức xuất ngôn phản kích " lão quỷ người thì có tài cán gì? nếu chúng ta là người cùng thời đại ta có thể đánh người tới mức mẹ người cũng không nhận ra nữa, người tu luyện bao nhiêu năm tháng như vậy chiến thắng ta cũng chẳng có gì hiển hách. Người cũng chỉ là bị người ta bày kế phong ấn ở nơi này, hiếp đáp kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh ở đây tự tưởng mình là kẻ bất bại.

Những lời này như đánh trúng vào vết thương của Thụy Đức Lạp Áo, lão phần nộ hét

"Ai có thể phong ấn ta, nơi này chính là thế giới của ta, cái mà người gọi là tầng địa ngục thứ 12 này chính là nội thiên địa của ta, chỉ là trong khi ta ngủ say bị bọn vô sỉ lợi dụng mà thôi.

"Phanh" Thần Nam đón đỡ một kích dữ dội từ chiếc đuôi rắn, mặc dù có kim hắc sắc hỗ trợ, hấn vẫn bị nội thương không nhẹ, khoé miệng tràn ra máu tươi.

Lúc này bọn tử kim thần long, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng đã giải quyết đại bộ phận cương thi, thấy Thần Nam đang cuống quýt chống trả vội vàng lao tới viện thủ. Bất quá, bọn họ 3 thần thú có thể ở ngoài hô phong hoán vũ, nhưng ở trước mặt tây thổ Đồ Đằng thì thật sự chưa đủ tư cách qua chiêu.

Chỉ giao thủ vài chiêu bọn họ đã bị đánh bay ra, nếu không phải tây thổ Đồ Đằng không có sát tâm, e rằng đều đã ô hô ai tai. Thần Nam không còn đường lùi, hấn hiểu rằng lão tây thổ Đồ Đằng này bị người ta lập mưu mà lâm vào cảnh ngủ say, làm hấn hoang phí bao nhiêu tu luyện, thế nhưng dù sao hấn cũng là thần thánh từ thời mông muội hoang sơ, giống như nữ tử cùng thời đại trong ngọc như ý lực lượng vẫn làm cho người ta ngợng mộ.

Thần Nam lúc này đã mở nội thiên địa, định địa thần thụ cầm trong tay, hấn muốn mượn thần thánh khí lực nhưng lại không dám để

Thụy Đức Lạp Áo tiến vào trong nội thiên địa của chính mình cho nên hẳn chỉ có thể cảm định địa thần thụ đứng ở cửa thế giới lạnh lùng nói " Người có giỏi thì đến đây"

Thụy Đức Lạp Áo híp mắt nhìn kĩ thần thụ trong tay Thần Nam gật đầu nói "trách không được ta cảm thấy có hơi thờ quen thuộc, tốt lắm, tốt lắm" Lão rất nhanh lao tới, song chưởng chém thẳng vào Thần Nam, một luồng huyết sắc sắc nhọn lao tới, mãnh liệt vô cùng.

Thần Nam vội giơ thần thụ nghênh đón, vàng ánh sáng xanh biếc như ngọc toả sáng khắp không gian tầng địa ngục thứ 12, không hổ là viễn cổ truyền lưu thánh khí,, ánh sáng đánh trúng song chưởng của Thụy Đức Lạp Áo, hất lão bay ra ngoài.

"Được được" Thụy Đức Lạp Áo bị hất bay ra ngoài, cảm thấy bị mất chút thể diện, xoạt một tiếng, lão khai phá không gian trực tiếp xuất hiện bên trong nội thiên địa Thần Nam.

Thần Nam vô cùng kinh hãi ! long bảo bảo, tiểu phượng hoàng, tử kim thần long cũng biết Thần Nam lâm vào hiểm cảnh, nếu đối phương phá nát thiên địa bên trong hẳn đương nhiên tan xương nát thịt mà chết, 3 thần thú cùng vọt tới.

Bất quá đúng lúc này kì tích xảy ra, kim sắc quang mang trên người Thần Nam nhanh chóng tụ tại đan điền rồi sau đó quang hoa chợt loé, 2 kim hắc sắc quang cầu vọt đến, tạo thành thái cực thần ma đồ, cùng lúc đó định địa thần thụ tự động phóng vọt lên cao hoá thành thiên thần thụ cản đường tới của tây thổ Đồ Đằng. Hai toà cổ thuẫn sơn cũng lao vọt lên nhắm Thụy Đức Lạp Áo lao tới. Tử kim thần long vừa lao vào đột nhiên giật mình, huyền vũ giáp trên người hoá thành thần quy cũng bay lên trời nhắm Thụy Đức Lạp Áo bay tới.

Định địa thần thụ che phủ bầu trời, thần thuẫn sơn và huyền vũ quy lúc này cũng đã biến thành khổng lồ từ bốn phương tám hướng lao tới Thụy Đức Lạp Áo. Thần ma thái cực đồ trực tiếp lao vọt qua trùng trùng vòng vây tiến tới giằng co với tây thổ Đồ Đằng.

Thần Nam thực sự vô cùng kinh dị, như thế nào cũng không có nghĩ tới mấy món thánh khí này lại tự lao lên ngăn cản địch nhân, hiển nhiên bọn họ đều có linh tính! Lúc này thái cực thần ma đồ tựa hồ bắt

đầu tỏ ra yếu thế, hiện tại nó bắt đầu liên kết lực lượng với các thánh vật khác chuẩn bị tổng tây thổ Đồ Đằng ra ngoài.

Tử kim thần long thấy vậy sợ hãi than " lão quy hồn đản này ngày nào ta cũng mang hấn trên người cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy hấn nhúc nhích một chút nào, đến lúc cấp bách lại tự bay lên trời cao, haizzzz đúng là không thể nhìn mặt mà nói mà."

Lúc này đây, định địa thần thụ, huyền vũ thần quy, hai toà thần sơn đột nhiên tuôn ra vạn trượng quang mang, tạo thành một màn hào quang thật lớn vây tây thổ Đồ Đằng ở bên trong. Thái cực thần ma đồ cũng bắt đầu xoay quanh Đồ Đằng một cách nhanh chóng.

Lão lúc này cũng không còn vẻ tùy tiện nữa.

"Mấy đồ vật này tựa như là thánh khí của Tiên Áo Đại Lục khi trước, oh ta nhớ rồi, hiện giờ hai đại lục đã nhập vào làm một" Thụy Đức Lạp Áo tự nhủ.

Lúc này thái cực thần ma đồ xoay càng lúc càng nhanh rồi phía trước nó đột nhiên xuất hiện một cái hắc động màu đen, cái động rất nhanh hướng Thụy Đức Lạp Áo hút mạnh.

Thụy Đức Lạp Áo sắc mặt biến đổi, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, huyết sắc hồng loan loạn vũ, toàn thân lão xuất hiện ma văn tà dị, con mắt thứ 3 trên trán lúc này bắn ra một đạo quang mang màu vàng.

Mặc dù được mấy món thánh khí bảo hộ nhưng tia quang mang khủng khiếp vẫn xuyên thấu qua bán thẳng vào nội thiên địa của Thần Nam khiến nó rung chuyển kịch liệt.

Có thể tưởng tượng nếu không được vài món thánh khí bảo hộ, phiến không gian bên trong nội thiên địa của Thần Nam không có khả năng chịu nổi một cỗ lực lượng như vậy.

Tây thổ Đồ Đằng quả không hổ là thần linh tồn tại từ trước cả các thần linh trên thiên giới!

Thần Nam vốn cũng không có đóng cửa nội thiên địa, ở tầng địa

ngục thứ 12 khô lâu đầu Cổ Tư giật mình nhìn sự tình biến hoá bên trong tinh thần ba động vô cùng kịch liệt

"Đồ Đẳng thánh nhân mở a, truyền thuyết có thể huỷ diệt thế gian vạn vật a!

Chương 159

Loạn đảo thiên giới

Thần Nam cảm ứng được tinh thần ba động của Cổ Tư, kinh ngạc quay sang nhìn con mắt thứ ba của Thụy Đức Lạp Áo bắn ra kim quang. Kim quang vô cùng nhanh chóng xạ vào hắc động ở giữa thái cực thần ma đồ, hắc động ma quái bị luồng kim quang bắn trúng liền nhanh chóng bị tan rã, tuy nhiên luồng thần quang đó cũng theo đó mà tan biến.

Thụy Đức Lạp Áo trên mặt xuất hiện vẻ nghiêm trọng, thái cực thần ma đồ cũng bắt đầu cẩn thận trở lại xoay tròn quanh người lão.

Bọn Thần Nam và rông vô sĩ kinh hãi thất sắc, thái cực thần ma đồ mạnh mẽ huyền ảo là thế đã thất thủ rồi! Có thể thấy được tây thổ Đồ Đằng mạnh đến như thế nào. Định địa thần thụ, huyền vũ thần quy cùng thần thuận sơn cùng thông thả xoay tròn trong nhất thời cùng với Thụy Đức Lạp Áo tạo thành thế cân bằng.

Bất quá sự cân bằng rất nhanh chóng bị phá vỡ. Đồ Đằng cùng thái cực thần ma đồ cũng không biết là ai phát động công kích trước, lúc này đây bọn họ động tác nhanh như điện quang, chỉ thấy bên trong nơi thánh khí bao phủ toàn tàn ảnh, không thể thấy rõ vị trí của cả 2, lúc này bọn họ đang không ngừng di chuyển.

Lúc này Thụy Đức Lạp Áo không ngừng huy động năng lượng, quang mang trong ánh mắt phát ra liên tục, luồng ánh sáng được mệnh danh là có thể huỷ diệt vạn vật oanh tạc liên miên tuy nhiên bị thái cực thần ma đồ đón đỡ hết không có để cho một đạo ánh sáng huỷ diệt nào bị bật ngược ra.

Mặc dù vậy, bên trong nội thiên địa của Thần Nam đang giống như là có động đất vậy, xa xa có những dải đất hỗn độn bắt đầu sụp đổ. Thần Nam lúc này kinh ngạc quan chiến, tây thổ Đồ Đằng cùng thái cực thần ma đồ đánh nhau chí chết, thật sự quá kịch liệt, cái loại năng lượng huỷ thiên diệt địa này nếu chỉ thoát ra 1 bộ phận cũng sẽ lập tức huỷ diệt nội thiên địa của hắn.

"Ngaoô, để cho lão long sống với chứ, như thế nào chúng ta gặp phải gã này, so với thiên hạ đệ nhất yêu nữ kia cũng đâu có khác gì chứ"

Tử kim thần long lại nhắc tới thần bí ngọc như ý nữ tử, nó không nhìn được rút cổ lại, đối phương đã để lại ấn tượng quá sâu sắc rồi.

Đột nhiên không gian chấn động, thái cực thần ma đồ và Thuy Đức Lạp Áo kịch liệt giao chiến, bọn họ tựa hồ đã đến hồi quyết chiến gay cấn.

"Oanh" định địa thần thụ bộc phát một luồng lực quang to lớn nhắm đến Thuy Đức Lạp Áo đánh tới, cùng lúc đó hai toà thần sơn cũng đánh tới, huyền vũ thần quy cũng hung hăng múa trảo hùng hổ lao vào.

Mấy món thánh khí điên cuồng tấn công tây thổ Đồ Đằng nhưng chính vào lúc này bọn chúng không thể nào kiềm chế được các luồng quang mang thất thoát ra ngoài nữa.

Trong phút chốc nội thiên địa Thần Nam như trải qua một trận hạo kiếp, một mảnh đất khắp nơi như tiên cảnh hoa đua sắc bướm ong dập dờn trong nháy mắt bị băng toái, các dải đất khắp nơi sụp đổ liên miên, "ong ong" không dứt bên tai cả tiểu thế giới long trời lở đất sắp hoàn toàn bị huỷ diệt. Thần Nam bị chấn động đến phun máu tươi thành vòi, rỗng bĩ ối, tiểu phượng hoàng cùng long bảo bảo cũng đồng thời bị cơn lốc năng lượng chấn bay đi trọng thương nặng nề.

Đây thật sự là một tai nạn vô cùng lớn, Thần Nam tiểu thế giới cơ hồ bị phá huỷ, vài đạo khe nứt không gian thật lớn xuất hiện ở bên trong giải đất hỗn độn, phiến thiên địa sắp sụp đổ đến nơi.

Nhưng cuối cùng may mắn thay cơn bão năng lượng đã chấm dứt, không kịp tiến xa hơn, định địa thần thủ toả quang hoa vạn trượng, hấp nạp toàn bộ năng lượng cơn lốc vừa rồi, rồi sau đó những luồng lực quang tiến đến những khe nứt không gian, chậm rãi làm nó bẻ hợp lại, khôi phục lại trạng thái hoang sơ nguyên thủy ban đầu.

Lúc này hai toà thần sơn đã bị tây thổ Đồ Đằng đánh văng lẫn lộn vào giải đất hỗn độn, cơ hồ không nhận ra nữa.

Tuy nhiên làm cho người ta kinh dị lại chính là dãy núi đá khổng lồ màu xanh kéo dài suốt dải đất hỗn độn sừng sững đứng giữa bãi chiến trường. Không có nghĩ tới đại long đao cuối cùng cũng tham chiến, nó biến về bản thể nửa thanh đại long đao đánh xuống phần thân dưới của tây thổ Đồ Đằng. Huyền Vũ thần quy trong lúc đó cũng huy động song trảo đâm nhanh về phía nửa thân trên của Đồ Đằng.

Thái cực thần ma đồ quang sắc ảm đạm phù vu trong hư không thể nhưng rồi nó đột ngột đình chỉ rồi tiếp tục xoay tròn, một kim một sắc hai quang cầu tạo thành thái cực đồ rồi bắn về phía đan điền Thần Nam.

Thần Nam nằm trên mặt đất, cả người cảm thấy tan nát, ngay cả động ngón tay cũng thấy khó khăn, hẳn tưởng rằng mình sẽ cứ như thế này chết đi, bất quá định địa thần thụ đã ổn định đại, rốt cục hẳn biết tử vong đã đi qua.

"Ngaoô Long đại gia vĩnh sinh bất diệt... long đại gia không bao giờ chết a!"

Rồng bĩ ổi phun một đống máu tươi, nằm trên mặt đất thờ dốc rồi đứng lên.

Long bảo bảo bị thương khá nặng, nó nằm mơ mơ màng màng "ta đã chết a! ta muốn ăn súp rắn Đồ Đằng a"

Tiểu phượng hoàng lúc này máu tươi nhuộm ướt cánh, đã lâm vào trạng thái hôn mê.

Thần Nam rốt cục có thể động dậy rồi, hẳn hiện thời lục phủ ngũ tạng đã gần như tan nát, hẳn cố gắng đứng dậy bước về phía Thuy Đức Lạp Áo, giờ phút này huyền vũ thần quy to lớn như một toà nhà đang cố gắng tấn công tây thổ Đồ Đằng tuy nhiên lão rùa có lẽ cũng đã thọ thương rồi, đáng vẻ lực bất tòng tâm tấn công lên thân trên của Thuy Đức Lạp Áo.

Bất quá phải nói tây thổ Đồ Đằng quá đáng sợ, mặc dù lão cũng bị hôn mê đi rồi nhưng trước sự oanh tạc của lão quy không may may thương tổn, đúng là kim cương bất hoại"

"Lão hồn đản, đánh không chết hả" rông bĩ ỏi máng to, hấn chuyển hình dáng người, không nói một lời đi tới rút song tiết côn hung hăng bỏ vào đầu lâu của Đồ Đằng.

"Keng" "Ngaoô" Tử kim thần long buông song tiết côn, hổ khẩu băng liệt, máu tươi dầm dề đau thấu tận óc. Hấn hét lớn " Tên rắn hồn đản, tức chết ta rồi, đã hôn mê như vậy mà cũng không đập bể đầu hấn được aaaa"

Thần Nam ánh mắt lạnh như băng, thương thế của hấn thật sự quá nặng rồi, bây giờ chỉ là hấn cố dần xuống mà thôi, hấn thật sự đã như đèn cạn dầu. Tuy nhiên hấn có biện pháp vô cùng nhanh để xử lý Đồ Đằng, để hấn tỉnh lại e rằng muốn cũng không kịp.

Hấn cắn răng không để ý đến thương thế tập trung tất cả lực lượng trong cơ thể"

"Roẹt" Tử vong ma đao xuất hiện trên tay phải hấn, đồng thời bảy tám binh khí huyền phù xung quanh người. Một đao ma ảnh đứng phía sau lưng Thần Nam, tay trái nó cầm một kiện binh khí kì lạ, cả người hiện lên rất rõ nét tuy nhiên khuôn mặt vô cùng mờ ảo không thể nhìn rõ dung mạo. Lúc này đây ma ảnh hai mắt cũng đã mở ra, hấn cũng giống Thần Nam lạnh như băng nhìn về phía tây thổ Đồ Đằng đang hôn mê.

Thụy Đức Lạp áo trong lòng đột nhiên có dự cảm mạnh mẽ, từ hôn mê liền tỉnh lại, nhìn thấy bóng ma sau lưng Thần Nam cũng giật nảy mình.

Bất quá lúc này Thần Nam vung tử vong ma đao chém tới, "Đinh đinh" không ngừng bên tai, chỉ là vẫn như cũ không thể tổn thương hấn. Thụy Đức Lạp Áo không vì đòn tấn công cận thân mà sợ hãi, hấn quay về phía ma ảnh nghi hoặc hỏi " người là ai?"

Đồ Đằng vươn người đứng lên lúc này lão nhận ra mình bị một toà thanh bích thạch sơn đè lên, lão giãy dụa nhìn kĩ rồi kinh ngạc la lớn " là hấn.... đông thổ đồ đằng thứ nhất ư?"

Tây thổ Đồ Đằng đang ngạc nhiên vì ma ảnh sau lưng Thần Nam, sau đó lại chấn động vì dãy thạch bích sơn, mặt biến sắc, con mắt

trên trán hấn rung chuyển nhè nhẹ tựa hồ sắp mở.

"Cá trạch, mau tránh ra" Thần Nam một tay đánh bay rồng bĩ ỏi, rồi sau đó không chút do dự đặt tay trái lên trước mặt Đồ Đằng. Ma khí từ tay trái Thần Nam thoát ra, một cỗ mãnh liệt mênh mông lực lượng trong nháy mắt bộc phát ra bao phủ cả phiến thiên địa.

"Hỗn đản" Thụy Đức Lạp Áo kêu lên "mau dừng lại chúng ta không phải địch nhân aaaa"

"Thiên ma tả thủ?" Tử kim thần long bị đánh bay chỉ kịp làm bầm một câu rồi ngất đi.

Vô tận ma khí cuộn cuộn thoát ra, nội thiên địa Thần Nam phát ra một tiếng kêu vỡ vụn, hấn phun ra một ngụm máu lớn rồi ngất đi. Đợi cho ma khí tan hết, Thụy Đức Lạp Áo lúc này nửa mặt bên trái đã bị đánh bay, dưới khoảng cách gần như thế trúng một đòn từ Thiên ma tả thủ, mà không có hoá thành tro bụi đủ để kinh thế hãi tục rồi !

Tây thổ Đồ Đằng nửa mặt bên trái bay mất, con mắt trên trán cũng không biết bay đi đâu, trên mặt đất của tiểu thế giới có một lỗ hồng do Thiên ma tả thủ xuyên thấu.

Thụy Đức Lạp Áo không có chết, hấn tinh thần ba động vô cùng kịch liệt, hấn nhìn Thần Nam muốn trực tiếp hạ sát thủ, nhưng rồi hấn nhớ lại ma ảnh phía sau lưng Thần Nam, hấn ta lại do dự rồi kêu to "Con mẹ nó, là kẻ nào đã mang hấn tới đây, tầng địa ngục thứ 12 này? Con mẹ nó, ta sẽ cho tên tiểu tử này trực tiếp tiến nhập cái gọi là thiên giới của các người, các người đã muốn loạn, ta sẽ cho các người loạn !

Chương 160

Đả thông thiên địa

Thần nam, con rồng bĩ ổi, Long bảo bảo và tiểu phượng hoàng đều đã ngất xỉu, trong nội thiên địa chỉ còn Tây thổ đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo đang điên cuồng kêu gào phẫn nộ, hấn thực sự bị khí phong.

"Dám mưu toan với ta như vậy à ? Đừng để ta biết là ai, nếu không ta với người sẽ đấu đến chết!"

Rất lâu sau, tử kim thần long, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng dần dần tỉnh lại. Chỉ còn Thần nam, thương tích quá nghiêm trọng, rơi vào trạng thái hôn mê, lúc này ma ảnh trên người chàng đã biến mất.

"Sợ chết đi được, một nửa bên mặt tên gia hỏa này đã mất rồi vậy mà vẫn sống..." Tiểu phượng hoàng là con nhất gan nhất, có bộ dạng luôn sợ sệt.

"Ồ, quang minh đại thần côn tại thượng, xà canh của ta (con rắn)." Long bảo bảo mơ mơ màng màng dụi mắt.

Tử kim thần long có vẻ tỉnh nhất, sợ hãi di chuyển, ôm Thần nam chạy lui, bộ dạng xem ra rất buồn cười.

"Gào... làm ta sợ hãi, tim gan cứ đập bùm bụp không ngừng." Rồng bĩ ổi lau mồ hôi lạnh.

Khi tử kim thần long và long bảo bảo đang huy động nguyên khí thì Thần nam cũng từ từ tỉnh lại. Nhưng khi chàng nhìn thấy Tây thổ đồ đằng đang gào thét ở phía xa, chàng thiếu chút nữa ngất xỉu trở lại.

Thiên ma hữu thủ ở cự ly gần như vậy mà không lấy mạng được hấn, thì trên đời này còn mấy người có thể giết được hấn ?

"Chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Hấn hiện giờ ở trong nội thiên địa của người, nếu chúng ta chạy, hấn cũng sẽ bám theo như ảnh tùy hình (hình với bóng), hơn nữa chạy cũng không được, bị mắc ở tầng thứ 12 địa ngục đáng chết. Mẹ rồng nhà nó, có đánh cũng không

đánh chết được nó, chạy cũng không chạy nổi, thật làm cho rùng ta đau đầu chết mất !"

Long bảo bảo nắm chặt 2 nắm tay màu vàng, coi bộ vô cùng căng thẳng, cuối cùng nó lấy cái nghịch lân ở trên cổ xuống, trịnh trọng đưa cho tử kim thần long, nói nhỏ : " Nếu không... nếu không... người trực tiếp đi giết hắn là được mà."

"A, tiểu đệu đình, người còn định trêu tức long đại gia à ?"

Tiểu phượng hoàng bay lên trên vai Thần nam, nhỏ giọng : "Thật là kì quái, hắn cũng không hề muốn nhanh chóng giết chúng ta."

Dao động tinh thần của Thụy Đức Lạp Áo cuối cùng cũng trở nên cuồng bạo, không ngừng phát động trên nội thiên địa, rất lâu sau hắn mới dần ổn định trở lại, nhưng không lúc nào không phát ra mấy lời nguyên rủa.

Thần nam đã cảm thấy nội thiên địa của mình bị kích xuyên cũng như chàng vậy, toàn thân chàng đau đớn vô cùng, nếu như không có tử kim thần long giúp đỡ, thì e rằng đến đứng lên chàng cũng không làm được.

Lúc này dao động tinh thần của Thụy Đức Lạp Áo cũng đã yên hòa trở lại, hắn dùng tinh thần tư cảm truyền âm tới Thần nam : "Gặp phải lũ ma quỷ xúi quẩy các người, thật là đại bất hạnh, các người lại đây, ta muốn biết cuối cùng là thì đưa nào toan tính ta ?"

Trước mắt, đám Thần nam đã chẳng còn chút chiến lược nào, bây giờ đối phương muốn ngồi xuống bàn chuyện, thì hà tất phải từ chối.

Nhìn thấy cái đầu đã mất nửa bên mặt của Thụy Đức Lạp Áo, tử kim thần long đứng sau lưng Thần nam lén quan sát, tuy là khi bắt đầu bọn họ đã bị thất bại, nhưng cuối cùng Thần nam đã dùng 1 chưởng lấy lại toàn bộ, cảm giác này làm tử kim thần long còn cảm thấy đã hơn cả Thần nam.

"Ta muốn hỏi, rút cục thì là ai đã phong ấn các người ở tầng địa ngục 12?" Thụy Đức Lạp Áo tức giận nghiến răng kèn kẹt, nhưng chỉ có nửa cái cằm không ngừng rung động không cần lên được.

Con rồng bĩ ỏi chẳng suy nghĩ gì buột mồm nói : "Tam đầu hoàng kim thần Kì Lạp Ngang Tư, đầu thần Trát Lý Tư, lục đầu thần ma viên, thượng cổ thần Khôn Đức."

Long bảo bảo chớp đôi mắt to, tiếp : "Còn có cao thủ huyền giới Đổ gia đông thổ và thi vương huyền giới Càn thi phái."

"Hóa ra là nhiều người như vậy, chỉ có mấy người các người, làm sao lại có nhiều người muốn động thủ như vậy, đừng có nói dối."

Tiểu long thì thầm : "Được rồi, coi như ta lằm lờ, chính là mấy người ở phía trước."

Tên tiểu tử này với rồng bĩ ỏi có cùng mục đích, muốn đem mấy đại địch kia bán quách đi, nhưng mục đích của chúng lại bị phát hiện, nó chỉ còn cách đổ cho 3 con lục đầu thần ma viên.

"Khôn đức ? Cái tên này nghe rất quen, a, ta nhớ ra rồi, nghe nói đám người đó đã bị gia hỏa kia phong ấn rồi mà, đáng chết, linh giác của hấn thật nhạy bén đã cảm nhận được sự tồn tại của ta, nhưng ta đoán sau lưng hấn còn có người khác, nếu không chỉ dựa vào 1 mình hấn thì làm sao đến tham cứu ta (dò xét)."

Dao động tinh thần của Thụy Đức Lạp Áo lại bùng lên kịch liệt, hấn nói : " 3 con lục đầu thần ma viên là cái giống gì?"

Con rồng bĩ ỏi "giải thích" : "Đương nhiên là lũ cuồng thiên, trong đó lục đầu thần ma viên có hậu thuẫn lớn nhất, mẹ của hấn hình như là nữ nhân mạnh nhất tây thổ hiện giờ, còn cha hấn là 1 thần ma thiên giới, hậu thuẫn xem ra cũng không nhỏ."

"Người của thiên giới thì là cái gì ? Năm xưa kẻ chủ mưu lớn nhất hãm hại ta cũng ở thiên giới. Hiện tại có lẽ hấn đã có cảm ứng rồi, tạo ra các sự trùng hợp ngẫu nhiên phong ấn các người tại đây. Đương nhiên cũng có lẽ là do trùng hợp ngẫu nhiên mà các người mới vô tình bị nhốt vào đây, nhưng mà, ta đã quyết định rồi, đưa các người tiến vào thiên giới, đã muốn loạn thì hãy làm hấn loạn đến cùng."

"Quản ta làm gì?" Thần nam có chút không hiểu ngược nhìn về phía Tây thổ Đồ đằng.

"Tại sao lại không quản người ? Ai gặp phải người là người ấy xui xẻo, ta muốn thiên giới hỗn loạn xúi quẩy 1 phen."

"Gặp ta thì xui xẻo?" Thần nam càng không hiểu.

"Đương nhiên... ta cũng tận mắt nhìn thấy người... thôi, đây không phải là thứ người có thể hiểu được bây giờ. Nếu người là 1 tai tinh (ngôi sao tai họa) tự mình xui xẻo cũng được, còn phải đi khắp nơi reo rắc họa nạn."

"Cơm có thể ăn linh tinh, nói thì không thể nói linh tinh, người dựa vào cái gì mà nói ta như vậy ?"

"Dựa vào cái ta là tây thổ đồ đằng, trải qua vô số thời đại, là 1 trong những tồn tại mạnh nhất từ cổ chí kim."

"Cũng may người nói là "một trong", nếu không ta lại cho rằng người là đệ nhất thiên địa gian." Thần nam đã kích : "Người nói muốn đưa ta tới thiên giới, xin hỏi người có cách nào thoát ra khỏi tầng 12 địa ngục ?"

Tây thổ đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo làm sao không biết sự đã kích của Thần nam, hấn lạnh lùng nói : "Người cho rằng dựa vào thực lực của ta thì không có cách nào phá phong ấn thoát ra được sao ? Ta sở dĩ không muốn đi là vì ta muốn mang theo cả tầng 12 địa ngục. Đây là 1 thiên địa do ta tạo ra, ta làm sao có thể để cho người ta biến nó thành tù lao!"

Năm xưa tây thổ đồ đằng thực quá sơ ý, để người ta thi triển thủ cước rơi vào ngủ say, hơn nữa lại là rơi vào "Thụy đảo hải khô thạch lạn (ngủ tới biển cạn đá mòn)" tầng sâu nhất. Nếu như không có việc gì xảy ra, e là hấn sẽ ngủ mãi không bao giờ tỉnh.

Xui xẻo hơn nữa, đó là khi hấn tỉnh lại bỗng phát hiện ra, địa không gian mà hấn tế luyện ra không biết đã bị ai phá tan tác, trở thành 1 tầng lao ngục vô cùng rộng lớn trong 12 tầng địa ngục, dường như mọi liên hệ với hấn đều bị cắt đứt hoàn toàn.

Nếu như hấn muốn khai phá hư không thoát ra thì có thể dễ như trở bàn tay, nhưng hấn muốn cắt đứt những liên hệ cuối cùng với không gian địa này, muốn vĩnh viễn vứt bỏ thiên địa này.

Thụy Đức Lạp Áo tuyệt đối không thể bỏ mặc không gian của mình, hấn ta phải đoạt lại thiên địa của mình, cho nên 7 ngàn năm nay hấn khổ tâm suy nghĩ tìm biện pháp tế luyện lại thiên địa này.

Nhưng mà sau khi quan sát tỉ mỉ, Thụy Đức Lạp Áo phát hiện ra, Địa ngục 18 tầng này có 1 số tầng là những huyền giới vô cùng rộng lớn, hấn có 1 dã tâm, hấn muốn thôn tính cả 18 tầng địa ngục. Đem tất cả không gian ở đây nhập vào thiên địa của hấn, tới lúc đó không gian của hấn sẽ rộng lớn vô biên. Cảm dữ thiên tranh ! (tranh đoạt với trời)

Những việc này đương nhiên Thụy Đức Lạp Áo không thể nói toàn bộ với Thần nam, nhưng chỉ đưa ra 1 chút thông tin là đủ để cho Thần nam kinh ngạc về tu vị của hấn.

"Người... thực sự có thể đưa chúng ta tới thiên giới ?" Tiểu phượng hoàng hỏi nhỏ.

Con rồng bị ỏi lấp bắp : "Người tự mình đi qua thiên giới ? ta nghe nói người là 1 tồn tại lão cổ huân cấp... nhưng..."

Tây thổ đồ đằng cười lạnh nói : " Năm xưa, khi ta được vạn chúng kính ngưỡng thì có lẽ tổ tiên của người vẫn còn đang bú sữa."

"Ta..." Con rồng bị ỏi chửi thầm trong lòng.

Tây thổ đồ đằng kinh bỉ nói : "Thiên giới thì là cái gì, năm xưa khi thiên giới bị ta phát hiện ra, thì các thần linh hiện giờ vẫn chưa nhập chủ, ta muốn đưa các người lên thiên giới thì dễ như trở bàn tay thôi."

@^%&^@#\$ Thật là 1 lão già không biết đã sống bao lâu ! Thần nam và 3 con thần thú muốn chửi hấn 1 trận.

"Ta có thể cảm thấy đại cừu nhân của ta trên thiên giới, ta cũng đoán

được đám hồn đản đó đang tính toán cái gì, bọn chúng đang bày mưu tính kế, vậy thì ta sẽ cho chúng 1 sự bất ngờ, bày 1 bàn "loạn cờ", ta sẽ trực tiếp mang các người tiến vào thiên giới."

Lúc này tây thổ đồ đằng phải dùng rất nhiều lực khí mới có thể rút nửa thân dưới của mình ra khỏi thanh long thạch sơn. Sau đó, trước bộ mặt trợn mắt há hốc mồm của đám Thần nam, 1 nửa khuôn mặt của hắn dần dần mọc huyết nhục, hồi phục lại dung mạo như cũ.

Thụy Đức Lạp Áo quay đầu nhìn thanh long thạch sơn, dài giọng : "Đáng thương cho đông thổ đồ đằng, người còn thảm hơn ta."

Đại long đao là đông thổ đồ đằng ?

Thần nam và đám rồng bị ổi trong lòng nhiều nghi vấn, nhưng chưa đợi bọn họ mở miệng, tây thổ đồ đằng đã đạp lên nội thiên địa của Thần nam, sau đó 1 đại lực kì lạ kéo bọn họ đi.

"Ta để các người phạm thai thành thánh (người thường biến thành thánh), bạch nhật phi thăng, đây là nguyện vọng cả đời không trở thành hiện thực của vô số người đấy."

Tây thổ đồ đằng vừa nói, song thủ không ngừng kết ấn, 1 cỗ dao động năng lượng vô tận, tuôn trào ra cả tầng 12 địa ngục, sau cùng dao động năng lượng kịch liệt này kéo theo tiếng gầm rú của các hung thần ác sát bị phong ấn trong địa ngục.

Quang minh giáo hội đại loạn, trấn ma thạch (đá trấn ma) bay lên, thánh cốt thay thế trấn áp, vừa mới ổn định được tầng 18 địa ngục, hiện giờ sao lại loạn như vậy?

Trong thần điện trung tâm, quang minh giáo hoàng hỏi : "Căn nguyên của động loạn là tầng địa ngục thứ mấy?"

"Là ở tầng thứ 12!"

Sau khi nghe thần chức nhân viên chuyên giám sát 18 tầng địa ngục nói, quang minh giáo hoàng vừa đứng lên vội ngồi xuống bảo tọa của hắn, lầm bầm nói : "Lẽ nào là... thật là đa sự chi thu!"

Lúc này, tây thổ đồ đằng đã khai phá tầng 12 địa ngục, bên ngoài 1 thông đạo không gian tối âm u, là con đường duy nhất dẫn tới quang minh giáo hội địa biểu.

Nhưng chính lúc này, một cỗ uy lực bất tận từ thông đạo phóng tới.

Thụy Đức Lạp Áo thay đổi sắc mặt, nói : "Cái gọi là "trấn áp thánh vật" thật không hiểu nổi, ta không muốn dây đến nó, ta trực tiếp khai phá không gian thiên địa tại đây là được rồi, ta xem nó có thể làm được gì?"

Tây thổ đồ đằng mở con mắt thứ 3 trên trán, hủy diệt chi quang có khả năng hủy diệt vạn vật thiên địa được phóng ra.

"oàng oàng"

Cả 18 tầng địa ngục chấn động kịch liệt, quang mang kim sắc trong nháy mắt chiếu sáng cả thông đạo không gian đen ngòm, lúc này không gian tối tăm đó dần dần bị phá vỡ, một cỗ dao động năng lượng kì dị từ không gian đó phóng tới.

Nhưng mà, cùng với lúc này, địa cơ của quang minh thần điện cũng bị chấn động kịch liệt, thánh cốt lại phát ra 1 cỗ năng lượng cực lớn, phóng xuống bên dưới lòng đất, ma khí ngút ngời trong không gian quang minh thần điện.

Tây thổ đồ đằng cười lạnh từng trận, kim quang trong mắt càng mạnh, xuyên qua không gian phía trước, không ngừng phá vỡ rồi lại không ngừng bẻ hợp.

"Cái này..." Thần nam vô cùng kinh ngạc.

"Người cho rằng thiên giới dễ vào lắm sao? Kì thực là giống như các người phạm thai phi thăng, nếu như không bứt mở thiên lôi, thì các người làm sao vào được ? Thiên phá chi lôi xuất hiện, ta đang chuẩn bị hóa giải, không thể 1 bước là khai phá được thiên giới."

Lúc này, sức mạnh mà thánh cốt tỏa ra cuối cùng cũng đánh tới, Thụy Đức Lạp Áo giơ chưởng đánh lên trên, đồng thời hủy diệt thần quang trong mắt phóng ra càng mãnh liệt.

"Oàng"

Cái gọi là "thiên địa không gian" cuối cùng cũng bị kim quang phá ra, thiên lôi vô tận đánh xuống, tây thổ đồ đằng quả nhiên mạnh mẽ đến mức làm người ta ngạc nhiên.

Hủy diệt thần quang trong mắt hắn 1 mặt kháng lại thiên phá chi lôi, 1 mặt dẫn họ vào vùng không gian dẫn tới địa biểu, đúng lúc va chạm với sức mạnh của thánh cốt.

Một lát sau, 18 tầng địa ngục sôi sục, có tiếng thiên phá chi lôi đánh xuống, cũng có tiếng nổ âm vang của hủy diệt thần quang và có dao động năng lượng vô tận của thánh cốt.

18 tầng địa ngục chấn động, vạn ma, hung thần kêu rống, tất cả các hung thần ác sát bị phong ấn tại nơi đây đều cuồng loạn.

Chương 161

Toái hư không - - thiên giới

Đối với Quang minh giáo hội mà nói, hôm nay đúng là 1 đa sự chi thu, trấn ma thạch rời đi dẫn tới 1 loạt các sự kiện, vừa may có thánh cốt thay thế.

Mà hôm nay 1 sự việc không thể hiểu nổi đã phát sinh, phạm là người của Bái Đán thánh thành đều cảm nhận được thiên lôi chi âm kì lạ, điều này tuyệt đối không phải là có người cố tình dẫn đạo thiên phá chi lôi đại chiến mà là dấu hiệu có người muốn vũ toái hư không.

Có người muốn phá toái hư không, đi vào thiên giới, đương nhiên đây là 1 đại sự, nhưng địa điểm sản sinh thiên phá thực quá tà dị, chính là 18 tầng địa ngục, là từ địa ngục - nơi trấn áp các hung thần ác sát truyền tới.

Điều này làm cho những tu luyện giả cảm nhận được dao động thiên phá há mờn trợn mắt kinh ngạc, đây thực là 1 sự kiện khó hiểu.

Nhưng, chính xác là sự việc này đã xảy ra!

Phiến hư không cuối cùng cũng bị phá vỡ, một không gian thông đạo sương mù dày đặc sáng lạn xuất hiện bên ngoài tầng 12 địa ngục. 9 đạo đại thiên lôi mang theo 99 đạo tiểu thiên lôi đã đánh xuống toàn bộ, hoàn toàn bị hủy diệt thần quang của Thụy Đức Lạp Áo và sức mạnh thánh cốt hủy diệt.

Thần nam và 3 thần thú bị Thụy Đức Lạp Áo đẩy vào trong thông đạo sáng lạn, mấy gia hỏa như đang nằm mơ, rõ ràng là không thể tưởng tượng được. Không lâu trước đó họ còn đang bán mạng với Tây thổ đồ đảng, và mới nửa thời thần ngăn ngừa vừa xong, sinh tử đại chiến đã giúp họ phá toái hư không, đưa họ vào thiên giới - nơi các tu luyện giả chỉ có mơ đến. Điều này thực sự như đang trong mộng.

Thụy Đức Lạp Áo rút cục đã nhìn thấy điều gì ở Thần nam ? Tại sao cứ nhất quyết cho rằng chàng là căn nguyên họa loạn ? Thần nam nghĩ kiểu nào cũng không thông.

Một dao động tinh thần kịch liệt từ tầng 12 địa ngục truyền ra, Cổ tư hoảng loạn kêu lên : "Thần nam hãy mang ta lên thiên giới cùng, Tây thổ đồ đằng vĩ đại hãy mang ta theo..."

Thụy Đức Lạp Áo vung tay ra sau, "uỳnh" 1 tiếng, kéo khô lâu đầu Cổ tư vào trong thiên giới thông đạo.

Thông đạo dần dần đóng lại, thân ảnh của đám Thần nam dần dần biến mất, Thụy Đức Lạp Áo lại phong ấn tầng 12 địa ngục của mình.

Đám Thần nam cảm thấy như mình đang chơi đùa trong dòng sông thời gian, dường như xuyên qua những năm tháng dài vô tận, cuối cùng 1 quang mang chớp lên, họ đã bay vào không gian thông đạo.

Một cỗ linh khí nghênh diện bổ tới, lập tức làm cho toàn thân nhẹ nhàng, nhưng mà ngay sau đó, mấy gia hỏa kinh ngạc kêu lên.

...

Họ đã rơi vào 1 dòng sông ấm áp, nhiệt khí mênh mang tỏa ra, đồng thời hương thơm ngào ngạt thấm vào tâm can.

Nơi đây là 1 ngọn ải san thấp mỹ lệ, hoa tươi ngập tràn khắp nơi, không khí đượm mùi thơm làm mê say lòng người. Từ trên đỉnh núi chảy xuống những dòng sông ấm áp, trên lưng chừng núi hình thành mười mấy chiếc ao nhỏ liên tiếp, mỗi chiếc như 1 hạt trân châu điểm tuyết trong đám hoa đại bên sườn núi, nơi đây thật là 1 thánh địa.

"Ồ, ta và quang minh đại thần còn đồng tại, ta đã đến nhà của người rồi sao ? Linh khí nơi đây thật là nồng nặc, làm ta say đến nơi rồi." Long bảo bảo díp mắt, nắm chặt tay, lặn đi lặn lại trong sông, bộ dạng say đắm rồi.

Tiểu phượng hoàng cũng vui sướng vùng vẫy té nước, rửa sạch vết máu dính trên lông, bộ dạng vô cùng hưởng thụ.

Đến khô lâu đầu Cổ tư cũng tham lam hít lấy hương hoa bên dòng sông, mặc dù hần chẳng còn khúu giác, nhưng mà được gặp lại ánh sáng mặt trời hần cảm thấy mê say hạnh phúc.

Con rồng bĩ ổi mới là kì lạ nhất. Đôi long nhãn mơ màng nhìn về phía những dòng sông xa xa, nước miếng không ngừng chảy ra.

Thần nam cũng nhìn theo hướng của nó, lập tức nhãn thần phát ra. Phía xa, trong dòng sông, mấy tấm thân yêu kiều trắng như tuyết đang vui vẻ té nước, mấy thân ảnh mỹ lệ thực quá hấp dẫn, làn da mịn như ngọc tỏa ra nét thanh khiết nõn nà.

Một bầy mỹ nữ đang đùa giỡn trong nước, thực là quá mê hoặc, dung mạo tuyệt mỹ, chiếc cổ xinh xắn, ngực đầy, eo thon, cánh tay tròn lẳn, thực là làm cho người ta nghĩ đến xa xôi.

Vấn đề then chốt nhất là sau lưng các mỹ nữ đều có những đôi cánh trắng muốt, phối hợp với gương mặt thánh khiết được che phủ bởi mái tóc kim sắc, cùng với tấm thân yêu kiều gợi cảm, thực làm cho người ta nóng tới cực điểm.

Con rồng bĩ ổi chảy nước miếng, làm bầm : " Phải mượn ông trời 500 đôi mắt để nhìn 360 độ mới đủ..."

"Xem người đang nghĩ cái gì kia." Thần nam vung 1 chưởng đánh lên đầu nó.

"A, tên tiểu tử đòi bại này người còn nói ta à, người cũng chảy nước miếng rồi kia."

"Nói linh tinh."

"Tuy là không chảy, nhưng tại sao người lại phải chùi miệng thế kia?" Con rồng bĩ ổi phản kích rất hiệu quả.

Thần nam vội vàng buông tay, nói : "Dòng sông này nóng quá, ta lau mồ hôi."

"Ồ" Con rồng bĩ ổi không thèm quay đầu kêu lên 1 tiếng, mắt vẫn chăm chú nhìn về phía dòng sông xa xa.

Long bảo bảo quý quái cũng đang trở mắt ra, nhìn không chớp mắt vào đám thiên sứ mỹ lệ, thì thầm : "Hóa ra đã thực sự đến thiên giới

rồi, thật là những thiên sứ mỹ lệ thánh khiết."

Dần dần, không khí bắt đầu hoạt náo, Thần nam, con rồng bí ối và long bảo bảo bắt đầu sôi nổi bình luận về ưu nhược điểm thân thể của đám thiên sứ mỹ nữ đằng xa.

Tiểu phượng hoàng hiểu kì nhìn 3 gia hỏa trước mặt, có chút không hiểu, thực sự nó nhìn không ra đám thiên sứ kia đẹp ở chỗ nào, làm sao có thể bì được với bộ lông thất sắc lấp lánh của nó.

Thiên sứ đó không được! Môi dày quá."

"Grào... thiên sứ ngoài cùng bên trái là đẹp nhất, eo thon, tay tròn, ngực cao, mắt sáng, là người ta thích nhất!"

"Quang minh đại thần côn tại thượng, sao ta lại cảm thấy thiên sứ ngoài cùng bên phải đẹp nhất."

"Grào... cười chết mất, đó chỉ là 1 con bé thôi. Ha ha... nhưng mà lại thích hợp với 1 đứa bé như người, a ha ha..."

"Hai người thật chẳng có nhãn quang, nhìn cô ở giữa kìa..."

Mấy tên này thực sự đã bị mỹ sắc hấp dẫn, cảm giác lạ lẫm khi mới tới thiên giới đã biến mất tăm mất tích, đồng thời cũng quên luôn việc bọn họ đã tự tay lấy mạng vài thiên sứ.

Nhưng mà, bọn họ đặc ý nên quên mất âm thanh bàn luận đã to lên, lập tức bị đám thiên sứ đằng xa đã nghe thấy.

"Ai?"

"Ai đang rình trộm?"

Đám thiên sứ kinh ngạc, lập tức chạy khỏi dòng sông, tìm y phục của mình, đồng thời vô cùng hoảng loạn.

"Phong khẩn xả hồ."

Thần nam trúng thương, không thể hành động vội gọi khô lâu đầu,

nhảy lên lưng tử kim thần long, nhanh chóng bay về phía khác của ngọn ải sơn.

"Thằng điên biến thái nhìn trộm ở đằng kia."

"Đuổi theo, không để cho bọn chúng chạy thoát."

"Trời ạ, là quái vật, hãy nhìn xem, đầu lợn thân người, là yêu quái đầu lợn."

...

Tử kim thần long thiếu chút nữa là rớt xuống, long bảo bảo và tiểu phượng hoàng đã chuyển tới chỗ chót vót. Nó bay tới mặt khác của ngọn ải sơn, đổ xuống 1 diện phía sau, đường đường là 1 thần long đầu rồng thân người lại bị người khác gọi là yêu quái đầu lợn, thực sự làm nó vô cùng tức giận.

Đúng lúc bay tới mặt khác của ải sơn, Thần nam ráng chịu đau mở nội thiên địa, mấy gia hỏa vội trốn vào trong đó. Tiểu thế giới này cũng bị thương vô cùng nghiêm trọng, mấy đạo không gian bị vỡ lớn tuy được định địa thần thụ bổ hợp, nhưng vẫn không kiên cố, chưa hoàn toàn quay về trạng thái hỗn độn.

Hơn nữa, thiên ma hữu thủ đã oanh kích ra 1 đại động, chỉ miễn cưỡng trở lại trạng thái hỗn độn mà thôi, chỉ cần dùng 1 ít lực thì e rằng sẽ bị vỡ 1 lần nữa, nội thiên địa bây giờ cần được Thần nam gấp rút tế luyện.

Tuy nhiên, trước mắt chỉ cần trốn được đám thiên sứ nữ là đủ rồi. Bầy thiên sứ nữ y phục lộn xộn ồn ào bay lượn 1 vòng cũng không phát hiện ra vết tích của kẻ nhìn trộm háo sắc, cuối cùng chửi rửa 1 hồi rồi bỏ đi.

Đây là sự kiện đầu tiên mà mấy gia hỏa này gặp phải sau khi tiến vào thiên giới.

Cảnh sắc bên cạnh ải sơn mỹ lệ dị thường, thật là 1 giai địa. Đám Thần nam quyết định dưỡng thương tại đây, thương thế của bọn họ thực không nhẹ, nhất là Thần nam, dường như sắp thành phế nhân

rồi.

Cổ tư không muốn rời xa đám Thần nam, hắn không muốn bị đám thiên sứ thánh khiết kia biến hắn thành 1 sinh vật tà ác rồi "tịnh hóa" hắn.

Trong sơn cảnh tú lệ như vậy, chỉ có duy nhất 1 thứ không hài hòa đó là khô lâu đầu Cổ tư, tên này dùng linh hồn chi hỏa bắt giết 1 con thỏ hoang, dùng đầu lô của mình thay bằng đầu lô thỏ, thực là khôi hài đến cực điểm.

Cuối cùng, sau khi hao phí rất nhiều sức lực, hắn cũng tìm thấy 1 "thân thể" khá giống, dùng khô lâu đầu thay thế bằng đầu của hoa mai lộc (hươu sao???) xem ra cũng dễ bề hành động.

Thông qua sự điều tra tỉ mỉ của tử kim thần long và long bảo bảo thì kết luận là họ thực sự đã tiến vào tây phương thiên giới. Nơi bọn họ đang ở là địa đới thần vực của nữ thần trí tuệ Nhã Ti.

Bên ngoài 50 dặm là cả vùng thần điện, nữ thần trí tuệ Nhã Tu cư ngụ tại nơi đó.

Địa đới khô lạnh ải sơn này phong cảnh mỹ lệ, lại có suối nước nóng nhiệt độ thích hợp, khiến cho nhiều thiên sứ là thủ hạ của nữ thần trí tuệ vô cùng thích thú.

Thương thế của Thần nam cực kì nghiêm trọng, trong lúc đại chiến, nội thiên địa của chàng gần như bị phá vỡ, chàng mấy lần hiểm tử hoàn sinh. Qua mấy ngày, thân thể của chàng vẫn chưa có dấu hiệu khởi sắc, tu vị dường như cũng bị phế, rất khó tập trung nguyên khí.

Tử kim thần long và long bảo bảo còn lạc quan, khuyên giải chàng vẫn còn phúc phận, ở đây từ từ dưỡng thương, ngày ngày ngắm các thiên sứ muội muội tuyệt sắc nghịch nước, đó chính là niềm vui to lớn nhất của long sinh và nhân sinh. Đương nhiên, tử kim thần long tà ác còn bổ sung thêm, nếu như có thể bắt được mấy thiên sứ, thì đó sẽ là điểm phúc tế thiên.

Nửa tháng sau, Long bảo bảo mang về 1 tin quan trọng, nữ thần trí tuệ đã tìm ra thánh chiến thiên sứ dưới hạ giới, hơn nữa còn biết tên

người đó là Nạp Lan Nhược Thủy.

Hiện tại tất cả các thiên sứ ở trí tuệ chủ thần điện đều rất bận rộn, bọn họ đã dựng tế đài, khắc họa ma pháp trận, chuẩn bị khởi động triệu hoán pháp trận cổ thần bí khó lường.

Thần nam vô cùng kinh ngạc, Tây phương thiên giới cách đây không lâu không ngừng phái các thiên sứ đi tìm thánh chiến thiên sứ trong truyền thuyết, đã từng làm loạn ở Đông thổ. Từng nghi thánh chiến thiên sứ là Long vũ, Mộng khả Nhi và cuồng nữ Lý Nhược Lan, những người này đều là những nữ tử cực kì nổi tiếng trong giới tu luyện Đông thổ.

Nhưng kết quả lại là 1 người mà giới tu luyện chẳng hề nghe tới - Nạp Lan Nhược Thủy. Điều này thực là ngoài dự liệu của mọi người. E là khi nữ thần trí tuệ biết được điều này thì cũng ngó cả người ra.

Một danh y mỹ nữ tu vị bình thường, văn nhã yếu đuối, lại là thánh chiến thiên sứ chuyển thế với chiến lực chấn động thiên giới, sự tương phản này thực sự rất lớn.

"Không được, phải ngăn cản bọn họ. Không thể để bọn họ dùng cái ma pháp trận thì bí cổ quái kia triệu hoán Nhược Thủy. Ta quyết không để Nhược Thủy trở thành kim bài tả thủ của bọn chúng." Lời nói của Thần nam vô cùng kiên quyết.

"Hì hì..." Tử kim thần long cười gian xảo, nói : " Thương thế của người chẳng có cách nào trị được, nói cho cùng thì là do người và nội thiên địa liên hệ quá mật thiết, nội thiên địa không thể khôi phục như cũ, thương thế của người cũng khó mà khởi sắc. Ta nghĩ chỉ cần định địa thần thụ hấp thu đủ năng lượng, thì nhất định có thể khai hóa hỗn độn, vá được vết nứt không gian bên trong. Vậy nguồn năng lượng to lớn đó ở đâu ra ? Hì hì... triệu hoán pháp trận thần bí của bọn họ chẳng phải đã chuẩn bị xong rồi ư ? Hì hì..."

Thần nam cũng cười...

Triệu hoán pháp trận cường đại thần bí nếu muốn thực sự phát động thì phải có linh lực cực lớn, nếu không thì làm sao có thể triệu hoán 1 tu luyện giả cường đại ở phạm gian giới lên thiên giới ? Lúc đó, nếu

có cách đưa 1 phần linh khí cực đại đó rót vào nội thiên địa của Thần nam là đủ, trước mắt, cơ hội đã tới rồi.

Ngày hôm sau, long bảo bảo lại thám thính được 1 tin, đông thổ thiên giới đã có tiên nhân hạ phàm, sẽ lựa chọn 1 vài cao thủ nhân gian có tiềm lực lớn lên thiên giới.

Thần nam trầm tư suy nghĩ, vậy không phải là tu luyện giới đông thổ đang tìm tiên thần chuyển thế sao ? Chàng nhớ tới vài bóng dáng quen thuộc cùng lớp thanh niên với chàng, như vậy thì sau này có thể gặp được người quen rồi.

Chương 162

Triệu hoán thần trận

Tổ hợp kì dị người thú mà Thần nam đứng đầu này có thể nói là gan to bằng trời, dường như chẳng có việc gì là bọn chúng không dám làm.

Nữ Thần trí tuệ phát hiện ra Thánh chiến thiên nữ giác tỉnh, sẽ cần dùng đến triệu hoán trận thần bí để cưỡng chế triệu hoán nàng tới thiên giới, đạt được sự nhất trí ủng hộ của các trụ thần thiên giới.

Nhưng mà, dưới tình hình này, mấy tên gia hỏa gan to bằng trời kia sẽ phá tan sự bố trí của nữ thần trí tuệ.

"Ồ, quang minh đại thần còn tại thượng, thật là 1 quần thể kiến trúc vĩ đại!" Long bảo bảo đã khôi phục lại 7, 8 phần, nó vẫy vẫy đôi cánh nhỏ màu vàng, chăm chú nhìn về phía điện nữ thần trí tuệ phía xa.

Nơi đó là 1 quần lạc kiến trúc cực lớn, từng hàng từng dãy thần điện nguy nga kì vĩ, tạo thành 1 cảnh quan vô cùng tráng lệ. Những tòa nhà cao chót vót, mây rập rờn quanh, hiện rõ vẻ nghiêm trang mà thần thánh vô cùng.

Xung quanh thần điện là thánh cảnh đẹp như đồng thoại, kì hoa thịnh khai, dao thảo phô địa (hoa lạ nở rộ, cỏ ngọc mọc khắp nơi), không chỉ có rất nhiều các loại chân cầm dị thú khó mà trông thấy tại phàm gian, mà còn có rất nhiều tiểu thiên sứ đang bay lượn, lộ rõ vẻ hiền hòa hoan lạc.

Những tiểu thiên sứ kia chỉ cao cỡ 1 thước, sau lưng là 1 đôi cánh trắng muốt, trên đầu có 1 vòng hào quang lấp lánh, nhìn giống như là được tạc từ ngọc, vô cùng khả ái.

Con rồng bỉ ổi chép miệng, nói : " Mấy con nhỏ này chẳng có chút sức chiến đấu nào, đều là bộc nhân (kẻ hầu, người ở) của nữ thần, chuyên phụ trách chăm sóc đám hoa cỏ kia mà thôi. Nhưng xem ra tướng mạo cũng được, làm vợ của tiểu đệu đình thì kẻ cũng hay, ta cảm thấy đây là 1 sự kết hợp không tồi."

Con rồng bị ổi lại bắt đầu trêu chọc. Nhưng mà lại chẳng thấy sự phản kích nào của tiểu long, bởi vì nó đã sớm bị vườn quả đang tỏa ra hương thơm ngào ngạt kia hấp dẫn. Đôi long nhãn mở to chớp chớp còn tiểu trảo thì đang lau nước bọt.

Tiểu phượng hoàng cũng chớp đôi mắt phượng, nói : "Đến thiên giới lâu rồi mà bây giờ mới nhìn thấy thần điện của nữ thần trí tuệ, thật là đẹp quá. Ta chỉ cần 1 toà cổ điện như vậy là được rồi."

Thần nam cũng đến xem, mặc dù thân thể của chàng vô cùng tệ, nhưng có sự giúp đỡ của 3 thần thú, chàng không sợ bị thiên sứ phát giác. Hơn nữa, thiên giới là 1 nơi coi trọng địa vị và thực lực. Đây là nơi tồn tại của thần điện chủ thần, người bình thường làm sao dám tới xem? Do vậy các thiên sứ căn bản không có bất kì sự cảnh giác nào.

Khô lâu đầu Cổ tư bị Thần nam nhốt trong nội thiên địa, nếu không, một khi tử vong linh tức trên người tên này bị phát giác thì e là sẽ dẫn tới những rắc rối lớn.

Thần nam và 3 thần thú ở trong ải sơn cách xa thần điện, quan sát địa hình xung quanh, chuẩn bị cho việc chiến đấu hoặc khi bỏ chạy cũng dễ dàng.

Thần vực nơi nữ thần điện tọa lạc là 1 miền đất thần bí với vô số truyền thuyết. Có người nói rằng nơi đây là an tức chi địa (nơi an nghỉ) của 1 vị chí thần, cũng có người nói nơi đây là chúc phúc chi địa (nơi chúc phúc) của Chí thần. Tất cả mọi người đều biết nơi đây thực sự có 1 cỗ sức mạnh thần bí mà người ta khó lí giải.

Cách thần điện của nữ thần trí tuệ không đến 10 dặm, trong quần thể ải sơn, có 1 bình địa rộng lớn, 4 phía đều là núi bao quanh, rất giống 1 bảo bồn (chậu quý).

Thiên giới tế thần đài được lập tại đây, đây là thần thánh chi địa của Tây phương thần giới.

Mặt đất nơi đây không phải là đất mềm, mà là do các thần thạch vô cùng cứng đắp thành. Ở chính giữa là 1 tế thần đài cổ được dựng

bằng thần thạch, là tế đài truy điệu tiên thánh thần linh Thiên giới.

Mỗi 1 đời chủ thần khi tiếp quản thần vị đều tới đây tế bái, nghe nói nơi đây thực là 1 vùng đất thông linh, 1 số nguyện vọng của chủ thần sẽ trở thành hiện thực.

Trên bề mặt thần thạch cứng ở xung quanh tế thần đài có khắc hơn 10 pháp trận cổ thần bí vô cùng phức tạp. Những pháp trận này vốn là ma pháp trận lớn nhất của Thiên giới. Ý nghĩa sâu xa nhất của nó đến các chủ thần cũng chưa làm rõ được.

Đương nhiên dụng đồ của mỗi pháp trận thần bí đều có ghi lại tỉ mỉ, mặc dù không thể nghiên cứu thông suốt nhưng chỉ cần hiểu cách vận dụng, hiểu được hiệu quả của nó là đủ.

Pháp trận có thể cưỡng chế triệu hoán tồn tại cấp chủ thần không phải là trận pháp sâu xa khó hiểu nhất, một số người có thể nghiên cứu thông suốt, nhưng nếu muốn phá huy uy lực tối đa của nó thì còn phải sắp xếp bồn địa nơi tế thần đài tọa lạc.

Bởi vì ở đây có trận pháp tiêu chuẩn nguyên thủy nhất, đồng thời thần vực này có 1 cỗ năng lượng thần bí, do vậy có thể đưa trận pháp phát huy tới mức độ cực điểm.

Bồn địa này nằm trong thần vực của nữ thần trí tuệ, nhiệm vụ triệu hoán thánh chiến thiên sứ tiến vào thiên giới, về lí thì sẽ là ở thần điện này.

Các trận pháp cổ với quy mô lớn trong bồn địa đều được phong ấn, mấy ngày qua các thiên sứ trong điện nữ thần trí tuệ đã dần mở lại các trận pháp triệu hoán cổ, khắc họa lại nguyên mao các trận pháp đồng thời lập triệu hoán tế đài.

Triệu hoán tế đài chính là nơi nguồn linh lực hội tụ. Sau khi linh lực tuôn vào nơi đó, ma pháp trận cổ mới chính thức khởi động.

Thần nam và đám rồng bí ối đã quan sát tế đài từ xa hơn nửa ngày, nhưng họ căn bản không hiểu được ý nghĩa thực sự của nó, rất khó hiểu rõ được ý nghĩa sâu xa của trận pháp cổ.

Nhưng tử kim thần long thì có nghiên cứu đôi chút về trận pháp, tuy rằng không thể giải thích được những tinh túy của loại ma pháp trận truyền thừa vô cùng lâu đời này, nhưng đối với bộ phận năng lượng chuyển hóa trong nó thì cũng nhìn ra chút ít.

Nhưng như vậy là đủ rồi. Thần nam và con rồng bị ổi lần này chỉ muốn làm cường đạo, chỉ cần tìm thấy nguồn linh lực cung cấp năng lượng là đủ.

"Grào... ngày mà long đại gia ta khôi phục lại trạng thái đỉnh điểm sắp tới rồi... ha ha... không chỉ nội thiên địa của người cần năng lượng, lão long ta cũng cần. Đợi khi bọn họ bắt đầu rút linh lực thì đó sẽ là cơ hội hành động của chúng ta."

Thần nam nói : "Đi, chúng ta rời khỏi nơi này. Hiện giờ chưa cần mạo hiểm, nguồn linh lực vẫn chưa được đưa tới."

Một người 3 thần thú nhanh chóng rời đi, tiếp tục quay lại tu dưỡng ở khu vực ải sơn có suối nước nóng, ngày ngày thưởng thức cảnh thiên sứ tắm, tiêu diêu tự tại.

Thiên giới không thiếu các nguồn linh lực, trong mỗi chủ thần điện đều tồn tại ma tinh hạch siêu giai đại lượng.

Trước điện nữ thần trí tuệ, thiên sứ đi lại ngày 1 nhiều, các chủ thần thiên giới lần lượt phái người tới hỏi thăm tình hình tiến triển của công việc.

Phía trên cổ điện chót vót, bạch y thiên sứ phiên phiên phi vũ (bay vùn vụt)

Trong điện nữ thần trí tuệ, một giọng nói êm ái nhưng vô cùng thần thánh và uy nghiêm vang lên trong đại điện : "Thánh chiến thiên sứ vẫn chưa bị triệu hoán tới thiên giới, chủ thần của chiến thần điện các người muốn đến cướp sao ?"

"Không phải như vậy, chủ thần của chúng tôi chỉ là muốn..." giọng nói của bạch y thiên sứ đang quỳ trong thần điện có chút run rẩy, dưới áp lực tinh thần của nữ thần trí tuệ, nàng cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Mấy thiên sứ nữ cùng quỳ trên đất như nàng ta cũng sợ hãi không dám mở lời, họ đến đây cũng là vì các chủ thần muốn tranh đoạt thánh chiến thiên sứ. Nhưng nhìn thấy thái độ của nữ thần trí tuệ, họ đều không dám mở miệng nữa.

Thánh chiến thiên sứ là những chiến đấu giả sánh ngang với chủ thần, là tộc đấu sĩ mạnh nhất trong thiên giới, là đối tượng mà tất cả các chủ thần đều muốn lôi kéo.

Những lời nói tràn đầy uy nghiêm của nữ thần trí tuệ lại vang lên trong thần điện : "Nếu như không phải là muốn đến để tranh giành thánh chiến thiên sứ thì các người hãy lui đi, nói với chủ thần các người là hãy phòng vệ cho tốt, thiên giới có 1 số người không muốn nhìn thấy chư thần điện ngày càng lớn mạnh đâu."

"Vâng!"

Tất cả các thiên sứ đều đồng thanh đáp và sau đó thoái lui.

Trong chiến thần điện xa xôi, âm thanh kêu gào cực lớn làm cho cả quần thể thần thiên bị chấn động.

"Thánh chiến thiên sứ là đệ nhất chiến lực trong các thiên sứ, thực sự sánh ngang với chủ thần, hiện giờ đã phát hiện ra 1 thánh chiến thiên sứ chiến tử đã tỉnh, tuyệt đối không để cho cô ta bị thần điện khác lôi kéo, cô ấy chỉ thuộc về chiến thần điện của chúng ta mà thôi."

Quang minh thần điện, quang minh chủ thần hiện nhiệm tỏa ra uy nghiêm vô thượng, nói : "Thánh chiến thiên sứ chỉ có thể là đấu sĩ của quang minh thần điện chúng ta."

Trong thần điện của nữ thần sinh mệnh, một giọng nói dịu dàng cất lên : "Thánh chiến thiên sứ thực sự sẽ lên thiên giới ư? Thật làm cho người ta hoài nghi..."

Đối với sự việc thánh chiến thiên sứ, các thần điện có những phản ứng khác nhau, có thể thấy sức mạnh của thánh chiến thiên sứ đã làm cho tất cả chú ý.

Một ngày, triệu hoán pháp trận cổ cuối cùng cũng bắt đầu tỏa ra quang mang, tinh hạch thần thú đại lượng từ trong điện nữ thần trí tuệ chuyển tới cũng được đặt ở những vị trí then chốt trong trận pháp. Triệu hoán trận bắt đầu vận chuyển, từng đạo ma văn kì dị không ngừng bốc lên không trung.

Vì đây là trận pháp quy mô cực lớn để triệu hoán nhân vật có cường lực như chủ thần cấp 1, nên để có thể hoàn toàn vận chuyển thì cần 1 thời gian lớn. Dự tính sau 2 thời thần, trận pháp sẽ hoàn toàn vận chuyển, tới lúc đó nữ thần trí tuệ sẽ tự mình tới hiện trường niệm chú ngữ, triệu hoán thánh chiến thiên sứ.

Có thể tưởng tượng được rằng đây sẽ là 1 thời khắc thánh thần quang vinh, thánh chiến thiên sứ được triệu hồi, các chủ thần khác sẽ không tự mình tới mà phái các thủ hạ cường lực đến quan sát.

Nhưng mà chẳng ai nghĩ được rằng, tổ hợp 1 người 3 thần thú gan to bằng trời kia đã tới hiện trường. Thần nam, rồng bí ồi, tiểu phượng hoàng, long bảo bảo ở trong ải sơn phía xa, chăm chú nhìn trận pháp cổ quang mang ngày càng sáng, đợi thời cơ tốt nhất.

"Grào... dựa vào những hiểu biết của ta về trận pháp thì năng lượng mà triệu hoán trận phát ra bây giờ đủ lớn rồi, hiện tại có thể thổi còi xung phong rồi."

Thần nam cũng có chút tin tưởng vào những hiểu biết của con rồng bí ồi, sau khi nghe xong chàng nhảy lên lưng tử kim thần long, đại thủ vung ra, nói : "Xung!"

Đây thực sự là mấy tên gia hỏa dám chọc phá trời, hoặc là không biết trời cao đất dày là gì, nhân lúc nữ thần trí tuệ vẫn chưa xuất hiện, bọn chúng liền triển khai hành động điên cuồng.

Một người ba thần thú vô cùng hưng phấn xông vào triệu hoán trận pháp cổ.

Chương 163

Huyền công tái chuyển

"Grào... làm rỗng ta sướng quá đi mất." Con rỗng bĩ ổi hí hửng kêu lên.

"A a a" Long bảo bảo cũng vui mừng đập phành phạch đôi cánh rỗng kim sắc.

"Xung phong..." Tiểu phượng hoàng cũng vô cùng vui sướng.

Phía xa, các tiểu thiên sứ trong bồn địa giệt mình kinh hãi.

Thiên giới là 1 nơi hòa bình yên tĩnh, làm sao có người dám quấy nhiễu chủ thần, nhưng mà mấy con yêu quái gan to bằng trời ở phía xa kia lại đang xông tới đây, lập tức làm các tiểu thiên sứ kinh hoàng thất sắc.

Nữ thần trí tuệ vẫn chưa giáng lâm, mà các thiên sứ ở triệu hoán ma pháp trận lại chẳng có chút chiến lược nào, đều là những tiểu thiên sứ như các hài đồng mà thôi, làm sao có thể ngăn cản được mấy thần thú này.

Nhìn thấy mấy yêu ma đang giơ nanh nhe vuốt, các tiểu thiên sứ vô cùng sợ hãi, trước giờ không cần đến thủ hộ thiên sứ đi tuần sát thần vực của nữ thần trí tuệ, hôm nay lại có ngoại địch xâm nhập, đây là sự việc mấy trăm năm khó gặp.

"A a..." Long bảo bảo lộ rõ vẻ vui sướng, nhanh như chớp xông lên phía trước, hai nắm tay màu hoàng kim không ngừng vung vẩy. Trong tiếng "ùynh ùynh" đã làm cho các tiểu thiên sứ đang ngạc nhiên và sợ hãi kia lăn ra ngất xỉu.

"Dao động năng lượng thật quá mạnh!" Thần nam nhảy xuống khỏi lưng tử kim thần long, đứng trên bồn địa chăm chú nhìn pháp trận cổ lão trước mắt.

Lúc này, triệu hoán trận vĩ đại này quang mang càng lúc càng mạnh,

những hoa văn khắc trên mặt đất đều tỏa ra quang mang thánh khiết, đồng thời trên không trung ánh lên từng đạo ma văn thần bí.

Nhưng mà, Thần ma rất nhanh chóng đảo tia nhìn trên ma pháp trận thần bí này.

Nhìn ra xa, không cảm thấy sơn cốc này có điều gì kì quái, nhưng mà sau khi thực sự tiến vào 1 cỗ sức mạnh huyền bí khó lường. Điều này làm Thần nam có chút bất an, cảm thấy nơi này vô cùng kì quái.

Sau khi quan sát tỉ mỉ, chàng mới phát hiện ra mặt đất dưới chân là do thần thạch cứng xây thành. Mỗi 1 tắc dường như đều khác các bản vẽ thần bí. Dường như cả khu vực này đều là ma pháp trận thần bí.

Đương nhiên, tế thần đài nằm chính giữa bồn địa này vẫn là cái khiến cho người ta chú ý nhất. Nhìn thế nào cũng giống 1 nơi để tế tự tiên hiền, nhưng đây là thiên giới, một nơi được các thần linh dùng để tế bái, chẳng cần phải đoán cũng biết được đó là 1 thánh địa không dám khinh mật.

"Cá trạch người xem đã được chưa? Mau tìm nguồn linh lực đi, ta cảm thấy nơi này quá cổ quái, không thể lưu lại lâu được."

Sau khi nghe thấy lời của Thần nam, con rồng bĩ ổi giật mình nói :
"Ta cứ cho rằng cảm giác của ta sai, hóa ra người cũng cảm thấy như vậy à. Hừm, tất cả các tinh hạch trong trận pháp này đều cung cấp linh lực, cuối cùng sẽ hộ tụ vào thạch đài được dựng giản đơn trong trận pháp, cái này ở đông phương được gọi là trận trung vô cực thổ. Ở tây phương cách gọi tuy là có khác nhau, nhưng tác dụng thì như nhau. Hiện giờ, chúng ta trực tiếp đánh vỡ thạch đài kia, người mở nội thiên địa thay thế nó."

"Trung ương vô cực thổ" được đắp sơ sài trong trận pháp kia cũng là tế đài theo cách gọi của phương tây. Quả nhiên là đang dần hội tụ nguồn linh lực cực đại, đây là 1 điểm then chốt để cả trận pháp có thể vận chuyển.

Đây chỉ là 1 triệu hoán trận pháp, không phải là sát trận của phương đông, do vậy phá vỡ nó cũng không có nguy hiểm gì.

Thần nam mở nội thiên địa thương tích của mình, định địa thần thụ dường như có cảm ứng, nhanh chóng bật rể bay lên trong không trung nội thiên địa.

Hiện tại nội thiên địa này, ngoài định địa thần thụ ra, đã chẳng có chút màu xanh nào. Những thực vật trước đây đã sớm bị phá sạch, đập vào mắt là cát vàng mênh mông.

Định địa thần thụ cũng mất đi thần quang trước đây, lá cây bích lục tuy xem ra vẫn rất bất phàm nhưng xét về tổng thể mà nói, thì rõ ràng đã ảm đạm hơn trước rất nhiều.

Con rồng bí ối vung cái đuôi lớn, "đoàng" 1 tiếng hát bay tể đài trong triệu hoán trận. Thần nam đứng trên lưng của tử kim thần long, lập tức mở rộng cửa nội thiên địa, bao phủ lên.

Định địa thần thụ chấn động kịch liệt, tỏa ra quang mang rực rỡ, nhanh chóng thay thế vị trí của tể thần.

Linh lực hội tụ trong ma pháp trận như sóng nước, nhanh chóng tuôn vào nội thiên địa của Thần nam, định địa thần thụ không ngừng xoay chuyển, bắt đầu điên cuồng hấp thu linh lực.

Đây là 1 cảnh tượng làm cho Thần nam vô cùng kích động, tận mắt nhìn thấy định địa thần thụ ngày 1 xanh hơn, điều này có nghĩa là thời điểm khôi phục của chàng ngày càng gần.

Linh lực cuộn cuộn không ngừng tuôn vào trong nội thiên địa dưới sự hấp thu như 1 cái động không đáy của định địa thần thụ.

"Ồ, quang minh đại thần côn tại thượng, ta rất thích cảm giác được linh lực bao quanh." Tiểu long vô cùng say sưa tiến vào trong nội thiên địa của Thần nam, không ngừng bay lên bay xuống xung quanh định địa thần thụ, nó bắt đầu tu luyện theo cách riêng của mình hấp thụ nguồn linh lực vô tận.

Phàm là thần thú thì đều vô cùng mẫn cảm với linh lực, tiểu phượng hoàng cũng nhanh chóng bay lên, mơ mơ màng màng để cho linh lực làm lễ rửa tội cho cơ thể mình.

Đương nhiên tử kim thần long cũng không lạc hậu hơn những kẻ khác. Nó đưa Thần nam vào trung ương pháp trận, sau đó cũng xông vào nội thiên địa, gào lên 1 tiếng và bắt đầu điên cuồng hấp thu linh khí.

"Oàng oàng"

Cả bốn địa chấn động, nguồn linh lực cực lớn trong pháp trận không ngừng rót vào trong nội thiên địa của Thần nam. Định địa thần thụ đã hấp thu đủ linh lực, từng đạo thần quang tỏa ra, không ngừng hóa khai hỗn độn, không ngừng tu bổ những thương tích của Thần nam.

Những vết nứt không gian lớn trong nội thiên địa nhanh chóng biến mất, dao động cuộn cuộn của nội thiên địa làm cho cả bốn địa chấn động.

Đương nhiên, nội thiên địa của Thần nam có 1 nơi bị thương nặng nhất, đó là thông đạo hỗn độn mà thiên ma hữu thủ đánh xuyên, dưới sự hấp thụ linh lực vô tận thì cái vết nứt đáng sợ đó cũng dần dần khép miệng, trở lại hỗn độn.

Quang sắc trên định địa thần thụ đã biến mất, hao phí linh lực quá lớn, nó lại bắt đầu điên cuồng hấp thu nguồn linh lực đang ào ào tuôn tới.

"Grào... quá cường đạo !" Tử kim thần long kêu to. Định địa thần thụ tiến 1 bước điên cuồng tranh đoạt làm cho nó chỉ có thể hấp thu 1 lượng nhỏ linh khí, căn bản là không thoải mái như vừa xong.

Nhưng mà trong nửa thời thần vừa qua, con rồng bí ỏi đã có 1 sự biến hóa kinh người. Linh lực thuần tịnh không ngừng ngấm vào trong thân thể của nó, cái thân rồng 30 trượng trước đây đã biến thành 50 trượng.

Cảnh giới tinh thần của tử kim thần long đã đạt tới thất giai, cái nó thiếu nhất chính là long nguyên lực thuần túy, chỉ cần có linh lực thuần tịnh bổ xung, thì nó có thể nhanh chóng chuyển hóa thành long nguyên, hồi phục công lực năm xưa.

Trước mắt, điều hữu ích mà nó thu được rất lớn, giống như 1 hồ nước cạn khô cuối cùng có được 1 dòng sông cuộn cuộn chảy vào, mực nước dần dần chuyển động.

Đương nhiên, có lợi nhất vẫn là Thần nam, định địa thần thụ điên cuồng tranh đoạt linh lực, con rồng bị ổi còn xa mới bị được, sau khi khai hóa hỗn độn, tu bổ nội thiên địa của Thần nam, định địa thần thụ quang mang đại thịnh.

Hiện giờ, sức mạnh vô tận mà nó hấp thụ được đều được chuyển vào trong thụ thể (thân cây), cùng với nguồn linh lực đang ào tới, cuối cùng cũng có chiều hướng đi vào trạng thái bão hòa. Sau đó nguồn linh lực vô tận này thông qua sự chuyển hóa của nó, dần dần tỏa ra ngoài theo lá cây, rồi phân tán trong nội thiên địa của Thần nam với hình thái của sinh mệnh chi năng lực sắc.

Cuối cùng, cát vàng mệnh mông cũng đã có sắc xanh, thảo sắc lại lần nữa xuất hiện trong nội thiên địa của Thần nam.

Cùng với lúc này, Thần nam thổi phào 1 tiếng, thân thể bán phế của chàng dường như cũng đã tràn đầy sức mạnh.

"Oàng oàng"

Định địa thần thụ từ trên không trung hạ xuống, cắm rễ vào lòng đất. Trong thần quang lực sắc ngày càng rực rỡ, cả thân cây cao đến 30 trượng, cao lớn sum xuê lên rất nhiều, hiện rõ vẻ thần dị vô cùng.

Thần thụ tuy cắm rễ vào mặt đất, nhưng cái thể điên cuồng tranh đoạt linh khí thì vẫn không thay đổi, làm cho tử kim thần long tức đến nổi không nói được lời nào.

Thần nam tuy thân thể bị thương nhưng trước mắt vẫn có khả năng vận chuyển được sức mạnh của mình, chàng bay vào trong nội thiên địa, một loại thể năng làm cho tâm chàng bình tĩnh. Chàng vô cùng tự nhiên ngồi xếp tròn dưới tán định địa thần thụ.

Trong nháy mắt, chàng và nội thiên địa hợp nhất, nhập vào không linh chi cảnh.

Thời khắc này, Thần nam như là xuyên qua vũ trụ hồng hoang, giống như thời khắc vịnh hằng vậy. Dường như trong nháy mắt trải qua hàng triệu vạn năm. Đây là 1 diệu cảnh tinh thần kì dị, là điều chàng không lí giải nổi, nhưng thật sự nó xảy ra trên thân thể chàng.

Nội thiên địa chấn động từng trận. Lúc này, định địa thần thụ đã triệt để lũng đoạn nguồn linh lực. Ba thần thú cũng không ngừng hấp thu, linh lực cuộn cuộn hội tụ lại thành 1 dòng sông linh lực, điên cuồng gào thét, không ngừng tuôn chảy vào trong nội thiên địa, và bị định địa thần thụ chén hết.

"Oàng oàng"

Hỗn độn ở biên nguyên địa đới nội thiên địa lại bị phá vỡ, cả tiểu thế giới đang to lên, nội thiên địa của Thần nam đang mở rộng ra.

"grào... thiên sát a... thất giai mộng của ta a... quá cường đạo rồi!" Tử kim thần long gào lên.

"Ô, quang minh đại thần côn tại thượng, ta đã được nhìn thấy khai thiên tịch địa rồi!" Long bảo bảo chớp đôi mắt to, kì dị quan sát tất cả.

Tiểu phượng hoàng sau khi hấp thu đủ linh lực lại rơi vào rắc rối, trở nên mơ mơ màng màng.

"Oàng"

Một đạo lôi điện từ ngọn định địa thần thụ đánh xuống lên người Thần nam. Ba thần thú kêu lên. Nhưng mà bọn chúng lập tức trọn tròn mắt, từ kinh hãi chuyển sang kinh ngạc.

Đạo lôi điện màu xanh lục kia là 1 đạo lôi điện mang đầy sinh mệnh chi năng vô tận, là loại sức mạnh bản nguyên thuần tịnh nhất do định địa thần thụ chuyển hóa thành.

Việc này không hề gây cho Thần nam chút tổn hại nào, năng lượng trực tiếp đánh vào trong cơ thể chàng, dung hòa với sức mạnh trong kinh mạch chàng.

Tử kim thần long ngưỡng mộ tới chảy cả nước bọt, kêu lên : "Nội

thiên địa và tu luyện giả liên vi nhất thể, nếu như nội thiên địa được mở rộng, thì tiểu tử này rõ ràng sẽ có lợi lớn, thật là làm cho rùng ta ngường mộ."

Nhưng mà, Thần nam thì chẳng dễ chịu chút nào. Thân thể của chàng bắt đầu chấn động kịch liệt. Ma khí màu đen bên ngoài cơ thể chàng đã biến mất, từng đạo kim quang từ thân thể chàng tỏa ra. Huyền công nghịch chuyển từ sớm nay lại đang chuyển trở lại.

Trong thân thể xương cốt của Thần nam đang phát ra những tiếng kêu lạch tạch, sau đó một nguồn sức mạnh mênh mông như biển từ trong thân thể thoát ra ngoài, nguồn sức này này trực tiếp tràn vào nội thiên địa của Thần nam, cả bồn địa trào lên mãnh liệt.

"Oàng"

Tế thần đài cao lớn chính giữa bồn địa đã trực tiếp bị nguồn năng lượng cực mạnh này đánh vỡ...

Chương 164

Khảm liễu tha môn

Thần nam lúc này đã cảm thấy được tu vị của mình đang tăng lên một cách rõ nét nhưng chàng cảm thấy rất khó chịu. Huyền công cường hành chính chuyển, giống như 1 con ngựa đang chạy với tốc độ kịch liệt thì bị người ta ghìm dây cương, khó chịu đến mức làm chàng thổ huyết.

Huyền công đang chuyển ngược lại bỗng nhiên lại thay đổi, kinh mạch của Thần nam giống như bị chém 1 nhát dao, chàng bây giờ như đang rơi vào 1 khổ mộng cực lớn.

Chính chuyển, nghịch chuyển không thể lập tức thay đổi, nó là 1 quá trình giằng co lâu dài.

Sau khi sức mạnh màu đen của nghịch chuyển bị cưỡng chế dừng lại, liền chuyển thành nguyên khí kim sắc nhạt. Nhưng chỉ khắc sau, lực lượng nghịch chuyển lại đột nhiên quay lại. Lực lượng chính phản vận chuyển đối xung trong kinh mạch Thần nam.

Sức mạnh trong cơ thể Thần Nam thiên trọng đại lẫm không ngừng gào thét. Trong sự xung kích mãnh liệt của 2 dòng lực lượng đen - vàng, từ cơ thể chàng truyền ra âm thanh điện thiểm lôi minh rợn người. Làm cho 3 thần thú đứng gần trọn mắt kinh ngạc.

"Oàng oàng"

Tiếng lôi minh (sấm kêu) trong cơ thể Thần nam ngày 1 lớn, quang mang kim sắc và hắc sắc tỏa ra từ người chàng, từng đạo thiểm điện không ngừng vũ động xung quang chàng.

Đồng thời sinh mệnh chi năng từ định địa thần thụ không ngừng rót vào đầu Thần nam.

"Ngẫu đích thần a!" Tiểu phượng hoàng mơ mơ màng màng kêu lên kinh ngạc.

Cong rỗng bĩ ỏi cũng lộ ra thần sắc khó hiểu, nói : "Tâm pháp cổ quái gì thế, tự nhiên trong người phát ra lôi điện chi âm..."

Long bảo bảo kiểu kì lão đảo bay xung quanh Thần nam, muốn tìm xem có manh mối gì không.

Lực lượng kim sắc và hắc sắc xung đột ngày càng kịch liệt. Tuy lực lượng kim sắc dần chiếm thế thượng phong nhưng dường như còn lâu mới có dấu hiệu ổn định trở lại.

Thần nam cảm thấy toàn thân trên dưới như bị vỡ nát. Mỗi tấc xương cốt, cơ bắp đều như bị bản nguyên lực kéo giật. Chàng biết đây là cơ nguyên lớn, trước mắt tuy là rất đau, nhưng thực là thoát thai hoàn cốt. Chịu đựng qua giai đoạn này là hải khoát thiên không, nếu không thể qua được thì sẽ rơi vào địa ngục vô biên.

Nhưng mà, tình hình trước mắt thật không thích hợp.

Nơi đây vẫn là thần vực của nữ thần trí tuệ, triệu hoán ma pháp trận đã bày trí xong, chỉ còn đợi nữ thần trí tuệ giáng lâm niệm đọc thần chú, triệu thánh chiến thiên sứ lên thiên giới. Nhưng hiện giờ mấy tên gia hỏa gan to bằng trời kia đã phá hoại tất cả. Nếu như không nhanh chóng rời khỏi nơi đây, thì bọn chúng sẽ chết mà chẳng có chỗ chôn.

"Hự"

Thần nam thổ ra 1 bụm máu tươi. Nhưng lại mở to mắt, ép mình đứng lên. Chàng nói với 3 thần thú : "Nhanh, chúng ta mau rời khỏi đây. Nếu không sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục chi địa. (Rơi vào cảnh bị giết, đời đời kiếp kiếp không thể tái sinh)

Quang mang màu vàng và đen tỏa ra tràn đầy trên cơ thể Thần nam, minh diệt bất định (lúc rõ lúc mất ko ổn định) sức mạnh phát ta khi mạnh khi yếu, khi thì tuôn trào như đại dương hùng mạnh, khi thì lại phong bình lặng tĩnh phảng lạng vô cùng.

3 thần thú đương nhiên hiểu rõ tình thế trước mắt. Sau khi nghe xong lập tức bay ra khỏi nội thiên địa. Ngay đến khô lâu đầu Cổ tư từ đằng hỗn độn phía xa cũng to tiếng gọi : "Mau chạy thôi. Chúng ta rõ ràng là thống phá thiên rồi!"

Lúc này, linh lực hội tụ trong triệu hoán trận đa số đã bị định địa thần thụ cướp hết. Ma pháp trận dần trở lại âm đạm.

Nhưng mà, sau khi ra khỏi nội thiên địa, Thần nam lại chẳng muốn đi khỏi nơi đây, chàng nói với 3 thần thú : "Ba người hãy toàn lực, đánh và triệu hoán trận cổ quái này cho ta. Hủy nó đi !"

Tử kim thần long không nói lời nào, thần long đại vĩ vung lên. Mạnh mẽ quật vào ma pháp trận, cùng với tiếng nổ âm oàng, thần thạch bay lên đầy trời, cổ lão pháp trận truyền thừa bao đời bị tử kim thần long phá sạch banh.

Một cỗ dao động lực lượng thần bí nổi lên trong bồn địa, làm cho Thần nam và 3 thần thú trong lòng bất an.

"Chạy mau. Cái quỷ địa này thật là tà môn. Vừa nói Thần nam vừa cuốn hơn 20 tiểu thiên sứ đang hôn mê trên mặt đất vào trong nội thiên địa. Giết người diệt khẩu, chàng cảm thấy có chút tàn nhẫn. Nhưng mà tuyệt đối không thể lưu lại bất cứ điều gì, nếu không tới lúc đó bọn họ sẽ bị nhận dạng.

Một người 3 thú cấp tốc bay về phía xa.

"Oàng"

Bồn địa lắc lư mãnh liệt. Từng vết nứt cực lớn xuất hiện bên rìa bồn địa, 24 điều tượng thần thạch cực lớn dần bay lên khỏi mặt đất, bao xung quanh bồn địa, phát ra khí tức cổ phác tang thương, giống như 24 vệ sĩ già thủ hộ nơi đây.

Đại điện trong điện nữ thần trí tuệ chấn động kịch liệt, làm cho nữ thần trí tuệ vốn ung dung bình tĩnh vô cùng cũng nổi giận, đại điện truyền ra âm thanh giận giữ của bà : "Là ai đã xuất hiện ở gần tế thần đài ? Thật là gan to bằng trời."

Chiến thần điện long vĩ cũng truyền ra tiếng gào thét cực lớn : "Đáng chết! Kẻ nào đang phá hoại ?"

Quang minh thần trong quang minh thần điện, giọng nói ôn hòa lộ rõ

về kinh ngạc, vội sai thiên sứ đi xem xét.

Thần nam mới bay được nửa dặm liền cảm thấy không ổn. Hiện giờ thân thể chàng đang ở vào giai đoạn tẩy kinh đặng mạch, đáng được gọi là niết bàn thoát thai hoá cốt. Trước mắt thực không dễ hành động.

Tử kim thần long không nói gì, cũng Thần nam trên lưng. Nhưng giờ phút này, trên không trung phía xa có 3 bóng người đang gấp rút tiến sát bọn họ, nhanh như chớp, trên không trung để lại 3 lưu quang.

Thần nam lúc này tuy hành động không tiện, nhưng thân thể đang phát sinh những thay đổi kì diệu, nhãn thần đã sắc bén hơn trước rất nhiều. Chàng nhìn thấy 3 thiên sứ đang nhanh chóng đuổi theo chàng, đó là 2 thiên sứ 4 cánh và 1 thiên sứ 6 cánh.

Tử kim thần long cũng nhìn thấy 3 thiên sứ, nó dài giọng : " Grào... long đại gia ta tuy tu vị đại tiến, nhưng vẫn chưa hồi phục lại thất giai chi thân a. Lại có 1 thiên sứ 6 cánh, nhất định là thất giai, làm sao xử lí được đây !"

Long bảo bảo dùng tiểu trảo hoàng kim làm bộ, nói : " Là từ phía thần điện của nữ thần trí tuệ bay tới, bà nữ thần đó nhất định là cảm thấy triệu hoá trận xảy ra việc, vẫn còn may là bà ta chưa tự mình tới."

"Làm thế nào bây giờ ?" Đối mặt với địch nhân, tiểu phượng hoàng khó mà giấu được sự sợ hãi.

"Đúng vậy, làm sao đây? Tình hình coi bộ khó khăn rồi!" Con rồng bĩ ổi lên tiếng hỏi.

Thần nam đã tiến vào trong nội thiên địa, cửa vào chỉ để lại 1 khe hở, bám vào lưng tử kim thần long.

"Làm sao phải nghĩ, cứ thế mà giết thôi." Thần nam trầm giọng nói.

"Đúng vậy, tiểu tử, người trốn đi. Thời điểm then chốt sẽ để bọn họ tới, đánh lén là sở thích của rồng ta, bây giờ người học theo đi." Tử kim thần long cười hi hi nói.

Thần nam không nói lại. Chàng đang cảm nhận tỉ mỉ sự biến hóa giống như niết bàn lần này.

Sau khi bị phát hiện tông tích, 3 tên gia hỏa gan to bằng trời này chuẩn bị tốc chiến tốc quyết, giải quyết luôn 3 thiên sứ.

3 thiên sứ nhanh như chớp xông tới, họ lớn tiếng kêu lên : "Đứng lại, mấy tên gia hỏa to gan này, dám làm loạn trong thần vực của nữ thần trí tuệ à ? Hãy mau đứng lại, chịu sự trừng phạt của nữ thần trí tuệ.

Điều làm 3 thiên sứ kinh ngạc, là 3 thần thú không những dừng lại, mà sát khí còn bốc lên ngùn ngụt. Tử kim thần long gầm lên, vũ động cái thân rồng cực lớn. Long bảo bảo hiện rõ bản thể, vũ đôi cánh thần long kim sắc lớn, tiểu phượng hoàng cũng dũng cảm phun thần hỏa đầy trời bổ nhào đến.

"Đây..."

3 thiên sứ có chút sợ hãi. Họ không phải là những thiên sứ chưa từng gặp qua các cảnh đời, đối với các loại thần thú nó họ cũng hiểu biết nhiều, nhưng thần long và tiểu phượng hoàng đông phương tuy là ở tại thiên giới, nhưng dường như cũng đã tiêu thanh nặc tích (không xuất hiện, biến mất). Bọn họ không ngờ rằng cùng lúc gặp cả 3 thần thú.

"Các người phụng mệnh của ai ở đông thổ tới đây phá hoại hả ?"

"Chắc chắn là người đông thổ không muốn thánh chiến thiên sứ của chúng ta trở về."

Đám tử kim thần long căn bản chẳng để ý tới mấy lời đoán mò của 3 thiên sứ, xông tới hạ thủ, mãnh liệt công kích 3 thiên sứ. Đương nhiên 3 gia hỏa này chỉ nhằm vào 2 thiên sứ 4 cánh mà thôi, né tránh thiên sứ 4 cánh kia.

3 thiên sứ không nghĩ rằng 3 thần thú này lại điên cuồng như vậy, cứ muốn công kích lấy mạng bọn họ. Sau khi né được sự công kích của chúng, 3 thiên sứ chuẩn bị phản công. Đúng lúc này tử kim thần long, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng lại bổ xuống xung quanh.

"Tội nhân ! Ta thay mặt nữ thần trí tuệ phán quyết các ngươi." Thiên sứ 6 cánh xông lên trước tiên, 2 thiên sứ 4 cánh theo sát bên cạnh.

Nhưng, trong nháy mắt, một đao khí vô cùng lóng lánh xung thiên tới, chiếu sáng cả 1 vùng không gian, đao mang dài 30 trượng tung hoành trong không gian, sức mạnh cuộn cuộn tỏa ra trong không trung.

Một đao này đã chém thiên sứ 6 cánh đứt làm 2 đoạn.

Huyết vũ ào ạt, vũ mao trắng muốt bay đầy trời.

Hai thiên sứ 4 cánh kinh hãi, không làm sao hiểu nổi hư không phía trước đột nhiên nứt ra, một địch thủ cường đại đột nhiên xuất hiện, một đao đã chém ngang lưng thiên sứ 6 cánh phía trên đầu họ.

"Grào... tên tiểu tử đòi bại này tu vị đại tiến, rút cục đã tới trình độ nào rồi mà 1 đao mà chém đứt thiên sứ 6 cánh."

Lúc này, Thần nam xông ra từ nội thiên địa. Tuy là hành động bất tiện, nhưng đao vừa rời chàng cũng không phải là dốc toàn lực đánh ra. Quang mang thu lại, trong tay chàng hiện rõ 1 thanh trường đao sắc lạn. Chính là tử vong ma đao cũ.

Nhưng hiện tại nó không còn khí tức tử vong nữa, lúc này, nó tỏa ra một cỗ sức mạnh thần thánh.

Tái thứ cử đao, trường đao hướng thiên !

"Sát"

Một âm thanh lớn vang lên. Trường đao chói lọi điên cuồng đánh ra. Hai thiên sứ 4 cánh sắc mặt thảm bại, thiên sứ 6 cánh tuy là do sơ ý mà bị đánh chết, nhưng xem ra dù cho 2 thiên sứ này có dốc toàn lực thì e là cũng không thể tiếp đao này.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của họ. Đao này chỉ đánh ra đao mang 5, 6 trượng mà thôi. Uy lực không thể bằng với đao trước.

Thần nam sắc mặt thay đổi. Lúc này chàng thực sự không thể động thủ. Đúng lúc huyền công chính phản nghịch chuyển lại lần nữa kịch liệt biến hóa, kết quả là 1 đao này không có uy lực. Nhưng chàng phản ứng rất nhanh, nhanh chóng mở rộng cửa vào nội thiên địa, cuốn 2 thiên sứ vào trong.

Lúc này, đám thần long, long bảo bảo lại biến trở lại trạng thái làm cho người ta say mê.

Hai thiên sứ tiến vào nội thiên địa, Thần nam nằm phục trên lưng tử kim thần long, nói : " Chạy mau, nếu để kinh động tới các tồn tại cấp chủ thần, chúng ta không trốn nổi đâu."

Nhưng mà, chính lúc này, từ không trung phía xa đã truyền tới tiếng hô, có thể nhìn thấy từ xa một đám thiên sứ dày đặc như 1 đại quân đang nhanh chóng bay tới.

Chương 165

Nhất cá triệu hoán trận dẫn phát đích trọng đại huyết án

"Trời ơi !" Thần nam thấy đau đầu, cuối cùng đã làm kinh động tới nhiều thiên sứ như vậy, chàng lớn tiếng nói : "Chạy mau, nhân lúc bọn chúng còn chưa nhìn rõ chúng ta."

Tiểu phượng hoàng được Thần nam ôm vào lòng, tử kim thần long và long bảo bảo lẳng lẳng mang theo 1 người 1 phượng như chớp bay đi. Tại thế gian, tốc độ của thần long dường như biểu hiện tới cực điểm, 2 rồng toàn lực phi hành, làm cho các thiên sứ có cánh hít bụi phía sau.

Đại quân thiên sứ dày đặc kia nhanh chóng bị bỏ mất tầm mắt tích, đương nhiên 2 gia hỏa này cũng không phải là đã thoát khỏi tầm mắt của truy cản giả (người đuổi theo). Cường giả trong các thiên sứ 6 cánh không dễ dàng chịu thua như vậy, tuy cự ly càng ngày càng xa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy mười mấy thiên sứ đang bám sát phía sau.

"Grào... làm rồng ta vui sướng quá đi. Lên thiên giới chưa bao lâu mà chúng ta đã có thanh thế lớn như vậy, thật làm cho rồng ta được nếm mùi vị sung sướng vô cùng. Ha ha, đợi đến khi con cháu của ta đông đúc cũng có cái để mà khoác lác, thiên giới thì là cái gì, lão long ta đã thải ra 1 đồng."

"Bốc phét vừa thôi, bay nhanh lên cho ta." Thần nam gõ 1 cái lên đầu con rồng bỉ ổi.

Long bảo bảo làm bầm : "Ôi, quang minh đại thần côn tại thượng, phương hướng chạy trốn của chúng ta không đúng, lệch sang phía nam rồi, đáng ra phải về phía đông chứ."

Thần nam hiểu ý, cười nói : "Tiểu hoạt đầu nói đúng lắm, chúng ta nhất lộ hướng đông."

Tử kim thần long như yêu quái ngàn năm xuất thế kêu to : " Hô hô...

Đây thực là để đông tây phương thêm chút hiểu lầm. Nếu không cẩn thận có thể gây ra đông tây phương thiên giới đại chiến, chúng ta sẽ trở thành những người nổi tiếng trong lịch sử."

Những thiên sứ đang đuổi theo phía sau nhìn thấy đám Thần nam thay đổi phương hướng liền có những phản ứng khác nhau.

"Đáng chết! Bọn chúng chạy về phía thiên giới đông phương. Không biết có phải là người bên đông phương không?"

"Đáng ghét, thật là gan to bằng trời, dám phá hoại triệu hoán đại trận. Nữ thần sinh mệnh đại phát lời đĩnh, nếu chúng ta không bắt được mấy tội nhân kia, thì chúng ta sẽ bị trừng phạt."

"Bọn thiên giới đông thổ hèn nhát, lại dám làm cái trò này sao!"

Mấy thiên sứ 6 cánh không ngừng mắng nhiếc, nhìn thấy địch nhân càng ngày càng xa, bọn họ trong lòng cuống quýt.

"Ha ha... long đại gia ta ngoảnh đầu 1 lần thì Thiên băng địa liệt thủy đảo lưu, ngoảnh đầu lần nữa thì phi sa tẩu thạch quý kiến sàu, ngoảnh đầu lần thứ 3 thì..." Tử kim thần long hưng phấn đến nỗi hát vang lên.

Mấy gia hỏa này chẳng căng thẳng chút nào, dường như căn bản chúng không ý thức được rằng đã rơi vào đại họa.

"Không ổn rồi. Phía nam cũng có cường địch xuất hiện." Thần nam kinh ngạc nói, sau đó đốc thúc tử kim thần long mau chóng bay về phía đông.

"Ôi, quang minh đại thần còn tại thượng, phía bắc cũng có mấy thiên sứ."

Tiểu phượng hoàng trong lòng Thần nam cũng kinh ngạc kêu lên :
"Ngẫu tích thần ơi ! Nhiều người quá ! Bốn phương 8 hướng đều thấy bóng thiên sứ."

Chủ thần của các thần điện thiên giới đều biết tin triệu hoán trận đã bị người ta ác ý phá hoại, các chủ thần vì trở ngại thân phận, không thể

rời khỏi thần điện, nhưng đã phải rất nhiều thiên sứ đi dò xét tình hình, nhân tiện giúp đỡ người bên điện nữ thần trí tuệ bất kể phá hoại.

Ngoài phía đông ra, còn lại 3 phía kia đều có bóng dáng thiên sứ.

"Vẫn còn may, chủ thần không lộ mặt. Tốt quá, chúng ta chạy đủ nhanh rồi." Thần nam lau mồ hôi lạnh.

Hai con thần long cực tốc phi hành, vừa kịp thoát khỏi vòng vây. Nếu mà bị bao vây thì kết quả cũng dễ thấy.

"Không thể chạy nữa. Sau khi thoát khỏi bóng dáng bọn chúng, chúng ta lập tức trốn."

Nghe thấy truyền âm của Thần nam, tử kim thần long và long bảo bảo bắt đầu bay thực mạng. Sau khi bay được hơn chục dặm, cuối cùng cũng không nhìn thấy truy binh phía sau nữa.

Hai con rồng chui vào trong dãy núi liên miên bất tận phía dưới, sau đó Thần nam nhanh chóng mở nội thiên địa. Một người 3 thú lập tức chui vào trong, sau khi nội thiên địa đóng lại mới thở phào nhẹ nhõm.

Thần nam đoán trong đám truy binh có những kẻ thực lực rất mạnh, cũng không chắc là có thể tìm ra vị trí nội thiên địa của Thần nam. Chỉ cần không biến mất trước mắt các thiên sứ thì họ có lẽ rất khó cảm ứng được nội thiên địa của chàng.

Ông trời quả là quá chiếu cố đám Thần nam, đại quân thiên sứ dày đặc của tây phương thiên giới bay về phía đông, vừa mới bay qua dãy núi nơi đám Thần nam ẩn thân thì nhìn thấy chân trời phía đông có vài thân ảnh xuất hiện trong tầm mắt.

Mấy người này nhìn thấy đám đông thiên sứ đang bay tới thì lập tức thất sắc, nhanh chóng chạy về phía đông.

"Đáng chết, lần này thì ta nhìn rõ rồi, đích thị là người của đông thổ."

"Đúng là đám ngụy quân tử mồm đầy nhân nghĩa đạo đức."

"Có 10 người, đáng ghét !"

"Đuổi theo !"

"Giết !"

Mấy thiên sứ 6 cánh thực lực lớn mạnh đi tiên phong, giận tới nổi mặt đỏ bầm, ban đầu chỉ đoán là người của đông phương thiên giới mà thôi, bây giờ thì không ngờ rằng điều đó đã được chứng thực, trong cách nhìn của bọn chúng thì điều này thực quá đáng khinh.

Đáng thương cho nhân vật cường thế của đông phương thiên giới, hẳn thực sự muốn là khi tây phương thiên giới triệu hoán thánh chiến thiên sứ lên thiên giới, hẳn sẽ thọc gậy 1 vài chuyện, nhưng mà sự việc lại hoàn toàn xảy ra ngoài dự liệu của hẳn.

Lại có người to gan hơn cả hẳn, khệnh khạng lợi dụng triệu hoán trận của nữ thần sinh mệnh, sau lại hèn hạ xông tới, hơn nữa, điều làm cho mấy nhân vật đông phương bức bối hơn, đó là người mà hẳn phải đi lại gặp phải những thiên sứ đang thịnh nộ, vừa kịp trở thành những kẻ thế tội.

Trước khi sự việc xảy ra họ đã có cuộc diễn tập hoàn mỹ, hoàn mỹ đối với nhân vật cường thế đông phương.

Sau khi sự việc xảy ra, sau khi hiểu được ít manh mối, hất tung 12 cái bàn, tức giận tới nổi 3 ngày không mở mồm nói chuyện.

Trong các thiên sứ, có 1 số người thực sự người ta khiếp phục, mấy thiên sứ 6 cánh dẫn đầu đuổi kịp 1 đông thổ tu giả lạc phía sau, đông thổ tu giả này dường như có chút tên tuổi, mấy người phía trước nhìn thấy hẳn bị bao vây, liền quay đầu lại định cứu hẳn.

Trong nháy mắt, 10 tu giả đông thổ bị bao vây, các thiên sứ phẫn nộ liên tiếp xuất thủ. Đối với bọn họ lúc này thì chẳng còn gì để nói nữa, không bằng cứ vậy mà ra tay.

Mười vị tu giả đông thổ lòng dạ quỷ thai cho rằng mục đích của chuyến đi này đã bị tiết lộ ra ngoài do không cẩn thận. Do vậy họ cũng không giải thích, lần lượt xuất thủ đối địch.

Lập tức, hỗn chiến kịch liệt nổ ra. Không trung ánh sáng chói loá.

Tu giả tây phương thiên giới tuy quân số ít, nhưng thực lực cao thâm, ở nhân gian giới đều là thần tiên, đều là các nhân vật thất giai. Mà đội quân thiên sứ tây phương thiên giới tuy nhiều, nhưng đa số chỉ là thiên sứ 4 cánh mà thôi.

Vừa mới xông lên đã bị phi kiếm như thất luyện giết chết mười mấy người, điều này rõ ràng làm đám thiên sứ giận tới cực điểm. Dưới sự dẫn đầu của các thiên sứ 6 cánh, bọn chúng xông lên công kích mãnh liệt.

Trên không trung huyết vũ xối xả, Tiếng kêu la thảm thiết không ngừng vang lên, không ngừng có các thiên sứ rơi xuống, đương nhiên cũng có các tu giả đồng thổ mình đầy máu ngã xuống.

Đây là 1 đại chiến thảm liệt, mười người do nhân vật cường thế đồng thổ phái đi đều nhận kết cục bi thảm, bởi vì đối phương là các thiên sứ 6 cánh tu vị không thua kém họ lại có số lượng đông hơn hẳn, thêm vào đó là 1 lượng lớn các thiên sứ 4 cánh, đây giống như 1 cuộc săn giết.

Nhưng mà, dưới sự phản kích bán mạng của các tu giả đồng phương thiên giới, đội quân thiên sứ cũng phải trả 1 cái giá quá lớn.

Trên không trung, kiếm khí tung hoành ngang dọc, từng đạo phi kiếm giống như cầu vòng không ngừng chém vào đám thiên sứ 4 cánh, mỗi 1 đòn thất luyện sẽ xuyên thủng ngực thiên sứ.

Chó cùng rứt giậu !

Rất nhiều thiên sứ chưa từng tham gia đại chiến đều bị đe dọa. Đồng thổ tu giả nguyên bản phiêu dật xuất trần, hiện tại mỗi người đều giống như hung thần ác sát, ruột gan đều lòi cả ra, cũng không thèm để ý tới vết thương vẫn tiếp tục xông tới, cưỡi phi kiếm điên cuồng chém giết.

Một vị tu giả đồng thổ thiên giới tứ chi đều bị chặt đứt nhưng không chịu phá toái nguyên anh, thân thể nổ tung mà chết, kéo theo 2 thiên

sứ 6 cánh chết cùng.

Lúc này, mấy tên gây họa đầu sỏ đang trốn trong nội thiên địa của Thần nam, hai thiên sứ 4 cánh đã bị Thần nam dùng thần sơn ép xuống mặt đất. Hai mươi mấy tiểu thiên sứ chẳng có chút sức mạnh nào, vô cùng yếu ớt, hành động của bọn họ ngược lại không chịu hạn chế.

Mấy tên này giờ đã qua thời khắc lo sợ, lúc này đang hiếu kì bay lượn trong nội thiên địa của Thần nam, càng hiếu kì bay xung quanh quan sát 2 kẻ cũng có cánh là long bảo bảo và tiểu phượng hoàng. Đối với những tiểu thiên sứ này, Thần nam không thể có sát tâm, nhưng chàng cũng không thể cho bọn họ thoát ra.

Lúc này, Thần nam cũng đã qua được thời khắc khổ nạn kia, hiện tại huyền công trong người chàng đã chính hướng vận chuyển. Huyền công vừa vận chuyển thì từng đạo kim quang sáng lạn cũng tỏa ra, toàn thân đượm 1 cỗ khí tức thần thánh uy nghiêm.

Lần này, chàng đã thu được lợi ích cực lớn. Tuy bị đông phương đồ đằng đẩy vào chỗ bị tàn phế, nhưng qua lễ rửa tội giống như trên niết bàn, tu vị của chàng đã tăng lên đáng kể, một nguồn sức mạnh to lớn trong cơ thể chàng như 1 dòng sông cuộn cuộn không ngừng, chỉ cần vận lực 1 chút thôi là tỏa ra dao động năng lượng như đại dương.

"Grào... đáng thương cho thất giai mộng của ta đã bị phá vỡ. Ta vốn cho rằng ta có thể quay lại lĩnh vực thất giai, tên tiểu tử trời đánh kia, cả cái cây đáng ghét kia nữa, đã hủy hoại đại sự của long đại gia... ô ô... lên thiên giới rồi, cách đại cừu nhân ngày càng gần, vậy mà thực lực của ta..."

Tử kim thần long ban đầu nói như trêu đùa, nhưng những lời sau cùng thực sự là có chút buồn bã.

Rút cục thì đại cừu nhân của tử kim thần long là ai, Thần nam chưa từng hỏi. Nhưng thông qua các manh mối, đó nhất định là 1 nhân vật lớn.

Thần nam nói : "Đừng có bực mình, tu vị của ta tinh tiến cũng không

nhỏ, có thể giúp đỡ người. Tuy tây phương thiên giới là nơi cao thủ nhiều vô kể, chỉ dựa vào vũ lực thôi thì không được. Muốn báo thù thì có rất nhiều cách, chúng ta có thời gian, tất cả đều có thể từ từ mà tiến."

Đúng vậy, sau khi tới thiên giới, Thần nam có rất nhiều việc cần làm, chàng cần tìm tông tích của phụ thân, chàng muốn tìm hiểu bí mật vạn năm trước, chàng muốn tìm tung tích 2 người con gái đã để lại trong chàng những kí ức quan trọng.

Đại chiến giữa tây phương thiên sứ và tu giả đông phương trần ai lạc định.

Không trung huyết mù dày đặc, từng đôi cánh nhuộm máu phiêu diêu bay xuống, đây là 1 kết quả khiến cho nhiều thiên sứ phần nộ cực điểm. 10 vị tu giả đông phương tây giới tuy đều chết thảm nhưng cũng làm cho hơn chục thiên sứ 4 cánh tang vong, 7 thiên sứ 6 cánh hủy diệt.

Cái giá phải trả thực quá lớn !

"Chúng ta cứ đi báo với chủ thần sự thật, nhất định phải để bọn đông phương thiên giới bị trừng phạt."

"Là bọn họ muốn tranh chấp. Là bọn họ muốn gây đại chiến đông tây phương."

"Việc này tuyệt đối không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, kể cả đại chiến đông tây phương cũng không tiếc."

Các thiên sứ phần nộ càng nói tâm trạng càng kích động, tất cả đều gào thét điên cuồng.

Một triệu hoán trận dẫn tới 1 huyết án lớn như vậy, càng diễn càng kịch liệt, thiên giới vô cùng rối ren.

Chương 166

Thánh khiết đích nữ thần

Thiên giới, trong mắt chúng sinh ở nhân gian giới thì đó là 1 nơi vô cùng thần thánh, khắp nơi đều là quang hoàn thần bí. Trong mắt thế nhân, nơi đó tuyệt đối là 1 vùng đất thanh tịnh, là thiên đường thánh cảnh vô ưu vô ác.

Nhưng mà, trong mắt những đỉnh phong giả nhân gian giới, thì thiên giới chẳng có gì tốt đẹp. Những tuyệt đại cường giả ẩn nặc tại nhân gian, không muốn lên thiên giới, cảm giác của họ đối với thiên giới hoàn toàn khác với các thế nhân.

Những người này có thực lực lên thiên giới, nhưng khi phá toái hư không, họ chọn lựa ở lại nhân gian giới, thậm chí có những người đã tiến vào thiên giới rồi, nhưng sau đó lại quay trở lại nhân gian giới. Ví dụ như Tây thổ phách chủ thượng cổ thần Khôn Đức, bởi vì trong mắt hắn Thiên giới chẳng có gì tốt đẹp, thậm chí còn mang lại cho hắn cảm giác không an toàn như ở nhân gian giới.

Thiên giới chân thực cảnh sắc tú mỹ, sơn xuyên hà lưu thảo nguyên bát ngát, đẹp hơn nhân gian giới bội phần. Thực xứng với tên gọi "tiên cảnh".

Nhưng mà, thiên đường đó đồng với đầy rẫy sát trạc, mâu thuẫn giữa các thần ma vô cùng gay gắt, là những đại chiến kịch liệt dị thường, tu vị mạnh tới trình độ như của họ thì mức độ đại chiến cũng vô cùng rộng lớn.

Nếu như tại tây phương thiên giới, đại chiến giữa 2 chủ thần thường kéo theo sự tham chiến của kẻ thứ 3. Chủ thần chính nghĩa, khi đại chiến với tà ác ma thần, thì càng có khả năng dẫn tới chính tà lưỡng đại trận doanh đại đối quyết.

Tại đông phương cũng như vậy, đối quyết giữa các tiên nhân thực lực lớn mạnh sẽ lan ra rất rộng. Có thể lực nào không phải là đại phá lịch sử vạn năm ? Nếu như liên quan tới tiên tôn, thần chủ thì sẽ càng thảm liệt.

Trong mắt thế nhân, trên người tiên thần thiên giới được bao bọc bởi quang hoàn (hào quang) thần thánh. Nhưng thiên giới thực là 1 nơi vô cùng thảm liệt, tranh đấu, giết chóc không tồn tại ở nhân gian giới, nhưng thiên giới thì không như vậy.

Theo cách nói của thế nhân, tiên nhân là những người tiên phong đạo cốt, phiêu dạt xuất trần, không nhiễm dục niệm. Nhưng đó là những lời dối trá, bất luận là thần hay ma, đến cả tiên đều có dục niệm, giống như người phàm trần, có thất tình lục dục. Nếu như thực sự có thể vô dục vô cầu, thì đó không phải là 1 sinh mệnh có trí tuệ, đó chẳng qua chỉ là 1 hóa thạch mà thôi.

Tuy nhiên, tiên thần ma là "thần thánh", là cao nhân nhất đẳng. Họ cực lực muốn tạo ra hình tượng huy hoàng trong mắt thế nhân, để cho phàm tục giới ngưỡng mộ.

Giữa thần ma tiên thường xảy ra các cuộc chiến đấu, có thể gọi là chiến đấu cục bộ. Nhưng, dù cho sát lục chi chiến ở thiên giới có thảm liệt nhưng thần ma tiên vẫn cực lực tránh các cuộc thánh chiến ở cấp độ lớn.

Ví dụ như đông tây phương đại chiến.

Đông tây phương thiên giới không phải là chưa từng xảy ra thần chiến. Mỗi lần đều thi hoành biến dã, tử thương vô số, đây là thảm sự (sự việc bi thảm) mà đông tây phương đều không muốn xảy ra. Đông Tây phương đại chiến gần đây nhất đã qua 5 ngàn năm, mấy ngàn năm trở lại đây 2 bên đều cố sức cải thiện quan hệ, tránh bạo phát chiến tranh lần nữa.

Tính ra Đông tây phương hiện giờ đã vô cùng hòa thuận, tự do giao lưu. Hai bên tự do đi vào lĩnh vực của đối phương, không phải chịu hạn chế nào, đó là 1 cảnh tượng hòa bình.

Vậy mà 1 triệu hoán trận đã dẫn tới huyết án lớn như vậy, làm cho thiên giới đông tây phương vốn hòa bình trở nên căng thẳng vô cùng.

Mấy ngày nay, tin tức đầy trời, những lời bịa đặt cũng không ngừng được tung ra.

Có người nói, huyết án lần này chẳng qua chỉ là cái cớ, là đông phương thiên giới cố ý làm như vậy, họ muốn đại cử tiến công vào Tây phương thiên giới.

Lại có người nói, ma thần tây phương muốn tấn công các chủ thần điện Tây phương, 10 vị tiên nhân tử nạn của đông phương chẳng qua cũng là 1 bước trong kế sách của họ mà thôi. Họ muốn lôi kéo 1 bộ phận thế giới đông phương tới, từ đó để các chủ thần tây phương đại loạn trận cước.

Thiên giới phong khởi vân dũng, tin truyền miệng bay đầy trời !

Vô số người tin rằng, dù là ai tạo ra "sáo" thì cũng là muốn chiến trận xảy ra. Từ "huyết án từ triệu hoán trận", người ta liên tưởng tới "huyết án từ cái màn thầu" nổi tiếng trong quá khứ. Muốn có chiến tranh, 1 cái bánh màn thầu là đủ rồi, nói gì đến một triệu hoán quy mô lớn ?

Nhiều người đoán rằng, thiên giới sắp đại loạn !

Thần nam đầu to như cái đầu cũng không tưởng tượng được rằng, một "phàm nhân" nhỏ bé như hắn vừa mới từ nhân gian giới lên, chỉ vì vô tình muốn bảo toàn sinh mệnh mà dẫn tới sóng gió lớn như vậy.

"Ồ, quang minh đại thần còn có thể xuống địa ngục !" Long bảo bảo chớp đôi mắt to, kinh ngạc nói : "Tiểu đả tiểu nháo" chúng ta lại có liên quan tới "huyết án màn thầu" kia sao ? Lẽ nào chúng ta đã vô tình thổi lên hồi còi hiệu cho chiến tranh thiên giới ?"

"Grào..." Tử kim thần long dài dọng, nói : " Long đại gia ta sinh ra đã vĩ đại, sống thì quang vinh, ngược mắt lên, ngưỡng thiên trường tiểu, mạnh mẽ lắm liệt. Đám thần ma tiên đầy trời bay quanh ta, long đại gia ta mới thực sự là bố cục giả chân chính. Đám xạ điều thần linh kia, ta mới đi qua đi lại một chút đã muốn khai chiến, nếu long đại gia ta đại náo thiên giới, thì không biết sẽ loạn đến chừng nào. Grào... ha ha... rông ta thực quá vui sướng, ngược lại chúng ta có thời gian, sau này nhất định đại náo 1 phen, cho lũ thần linh giả dối này lộ cái mặt ra."

Đám Thần nam đã bay ra khỏi đại sơn. Từ miệng các tử dân thiên giới biết được tin tức về cuộc chiến giữa 10 tiên nhân với đám thiên sứ. Sự xuất hiện của những kẻ thế tội đã giúp bọn chúng được an toàn.

Hiện tại mấy tên gia hỏa này đang dùng bữa tại 1 quán rượu trong thành thị. Vừa hay đây là thành thị của loài người, không phải cung điện tiên nhân, cũng không phải thần điện của chủ thần.

Đây hình như là sự việc nằm ngoài dự liệu của Thần nam và đám tử kim thần long. Bọn chúng chẳng ngờ được rằng, "thiên giới" lại có phạm nhân bình thường như vậy, hơn nữa dân số còn rất đông.

Trong hiểu biết của bọn chúng, thì tất cả những người trên thiên giới đều có thực lực lớn mạnh. Nếu như xuất hiện kẻ tam, tứ giai thì đó tuyệt đối là 1 câu chuyện cười. Hôm nay, bọn chúng thực sự là được cười rồi, thiên giới mà lại có phạm nhân nhiều như vậy, đến thiên sứ và tiên nhân cũng chẳng nhiều như bọn họ tưởng.

Từ miệng đám người này, bọn Thần nam biết được đám thiên sứ phò thiên cái địa truy sát bọn họ lần trước không chỉ là xuất thân từ thần điện nữa thần trí tuệ mà còn là nhân mã được các chủ thần khác cùng phái đi.

"Hóa ra thiên giới là như vậy. Ta còn cho rằng nơi đây chỗ nào cũng là cao thủ lục thất giai, ta còn cho rằng nữ thần trí tuệ chỉ cần tùy tiện ra một khẩu dụ là có thể điều động 1 quân đoàn thiên sứ lớn mạnh."

Sau khi biết được tất cả, Thần nam trong lòng nhẹ nhõm đi nhiều.

"Hồ lô đường đây..."

"Thịt xiên đây..."

Đi trên đường lớn, có thể thấy người người đi lại ồn ào, không ngớt tiếng rao mua bán hàng, đặc biệt là còn nhìn thấy mấy người phương đông, trong thành thị của Tây phương, lại nghe thấy tiếng rao bán thực phẩm đặc sắc của đông phương, Thần nam không nhịn được, cười như điên dại.

Điều này thực sự quá buồn cười, đường đường là tây phương thiên giới mà lại như vậy, hồ lô đường, thịt xiên của nhân gian giới lại được bán ở đây. Làm cho bọn họ có cảm giác giống như là, trong đại điện hùng vĩ kinh bích huy hoàng đang tiến hành mua bán đồ cũ, thực là không hợp, có phần kì dị.

Tử kim thần long cũng cười vác lên, nói : "Nghe nói chiến thần điện cách đây không xa, thật là chẳng ngờ, gần chiến thần điện lại có 1 nơi náo nhiệt như này, liệu có phải các chủ thần khác cũng thích náo nhiệt như vậy không nhỉ?"

"Ôi, nói nhỏ thôi. Không chừng chiến thần đang đi ngắm cảnh bên cạnh đấy." Long bảo bảo cũng cười hình híc.

Đối với một người và 3 thần thú này, người trong thành chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên hay hoảng hốt cả. Đây là thiên giới, những yêu quái và thần thú thường ẩn hiện trong thành thị của người dân, vì thế họ nhìn mãi rồi cũng quen.

Sau khi ra khỏi thành, con rồng bỉ ổi nói : "Nơi đây là thần vực của chiến thần, chúng ta có cần đi dạo đến chiến thần điện chút không nhỉ ?"

"Hừ"

Thần nam gõ lên đầu nó 1 cái, nói : "Người nghĩ nơi đây là cái chợ bán rau hả ? Còn muốn tới chiến thần điện đi dạo sao ?"

"Hiện giờ còn chưa bít đại cừu nhân của ta ở đâu, đương nhiên phải lòng vòng khắp nơi rồi. Cho dù có tới cửa phòng chiến thần, thì cũng có gì là sai đâu ?" Tử kim thần long lộ ra dáng vẻ bỉ ổi, nói : "Ta đang nghĩ, sau khi chúng ta tìm hiểu rõ sự phân biệt về thực lực ở thiên giới, ta cũng chiếm lấy một sơn đầu (ngọn núi) làm 1 cái thần điện rồi tự phong là thần, chiêu mộ 1 ít tín đồ, cướp đoạt tài nguyên thiên giới."

"Ồ, ta thích đấy." Long bảo bảo, con tiểu thần côn này lập tức mặt mày tươi tỉnh hẳn lên.

Lúc này, trong thành đột nhiên nổi lên 1 trận đại loạn, âm thanh

huyền não không dứt.

Hình như có thể nghe thấy mang máng :

"Đây là phúc trạch nữ thần ban cho chúng tôi, nữ thần sinh mệnh vĩ đại !"

"Trời ơi, đây thực là sinh mệnh chi vũ, nữ thần trí tuệ vĩ đại đã đi qua thành của chúng ta."

"Nữ thần vạn tuế!"

Có thể nhìn thấy, trên không trung thành phố phía sau lưng Thần nam, cánh hoa bay đầy trời, một cơn mưa hoa đang bay lả tả, tuy rằng có cách 1 đoạn, nhưng đám Thần nam vẫn ngửi thấy hương hoa thấm vào tâm can.

"Thơm quá!" Tiểu phượng hoàn lộ ra thần sắc say sưa, lắc lư trên vai Thần nam, mắt hướng lên không trung. Hoa vũ ngày càng gần, cánh hoa đầy trời đã bay tới, ngũ nhân lục sắc, sáng lấp lánh, hương thơm ngập trời.

Tám nữ thiên sứ cánh trắng muốt nhẹ nhàng bay lượn, khai lộ trong vũ hoa, mỗi thiên sứ đều có dung nhan mỹ lệ khuynh nước khuynh thành, mái tóc dài màu vàng, mắt màu xanh lam, da trắng như tuyết, bạch y bay bay trong gió, thật là 1 vẻ đẹp thánh khiết không gì sánh nổi.

Sau lưng họ, trong hoa vũ lả tả, 4 con độc giác thú như ngọc đang kéo 1 cỗ xe ngựa được đúc hoàn toàn từ hán bạch ngọc (đá cẩm thạch trắng), ngựa không phi hành.

Phía sau các ngọc sa, đương nhiên là 8 nữ thiên sứ thánh khiết. Họ đang nhẹ nhàng vờn bay theo gió.

Đội ngũ khôi lệ này cứ như vậy mà bay qua đầu Thần nam.

Long bảo bảo trong mắt thấy toàn sao, lầm bầm nói : "Nữ thần này thật quá thánh khiết!"

Tiểu phượng hoàng cũng mơ màng nói : "Sau này ta nhất định sẽ như vậy..."

Thần nam như người vừa tỉnh mộng, nói : " Vừa xong là nữ thần sinh mệnh ư?"

"Đương nhiên rồi" Tử kim thần long bộ dạng mờ ám nói : "Đông tử, đừng có mà nghĩ linh tinh, ta khuyên ngươi hãy mau thu lại tà niệm đi."

"Truy (đuổi theo)" Thần nam chỉ nói 1 chữ, sau đó bay lên không trung, đuổi theo ngọc sa phía trước.

Chương 167

Vô tình, đạm đài tại thiên giới

Tám thiên sứ bạch y phía sau ngọc mã sa nhanh chóng phát hiện ra Thần nam đang cấp tốc đuổi theo phía sau, lập tức kêu lên : "To gan, kẻ nào dám bám theo nữ thần sinh mệnh điện hạ?"

"Nữ thần sinh mệnh vạn tuế ! Nữ thần sinh mệnh thần quang vĩnh chiếu thế gian !" Thần nam như thần côn tiện miệng tán dương.

Bốn độc giác thú dừng lại, bạch ngọc xa nhẹ nhàng bồng bềnh trên hư không, trước sau có 16 bạch y thiên sứ bay lượn xung quanh, cánh hoa vẫn bay đầy trời, hương thơm nức người làm cho người ta say đắm.

Bên dưới là thanh sơn bích thúy, càng làm nổi bật thêm vẻ siêu trần thoát tục của nữ thần sinh mệnh.

Thần nam đạp không phi hành, nhanh chóng tiếp cận. Tử kim thần long, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng cũng nhanh chóng đuổi theo.

"Đông phương tu giả..." Một bạch y thiên sứ, trong mắt lộ ra sắc ngạc nhiên, sau đó lạnh lùng nói : "Huyết án mới qua được mấy ngày, các đông phương tu giả tại tây phương thiên giới đều ẩn mình, người lại dám xông tới chủ thần một cách vô lễ như vậy sao ? Các người thật quá to gan đấy!"

"Quang minh của nữ thần trí tuệ sáng như nhật nguyệt, nữ thần trí tuệ vĩ đại, xin hãy tha thứ cho sự lỗ mãng của ta. Trước tiên xin hãy cho ta giới thiệu 1 chút, ta là Thần nam. Sở dĩ bám theo nữ thần sinh mệnh, một là vì sự kính ngưỡng vạn phần đối với nữ thần, 2 là vì có việc quan trọng muốn thỉnh cầu nữ thần. Ta nghĩ chủ thần điện hạ cao quý nhân từ nhất định sẽ đáp ứng ta."

"Người tìm ta có việc gì?" Một giọng nói êm dịu từ ngọc sa truyền ra, lập tức làm cho người ta có cảm giác như tắm trong gió xuân, chẳng có chút khí tức uy nghiêm nữ thần nào trong đó.

Nữ thần sinh mệnh đã mở miệng, đám thiên sứ đều lặng im.

"Ta muốn hỏi, nữ thần điện hạ tôn kính, có phải người đã từng cứu 1 người con gái tên là Vũ hình?"

Nữ thần sinh mệnh trong sa ngọc chưa nói gì, đám thiên sứ bên ngoài độc giá thú mã sa đã tranh nhau mở miệng.

"Nữ thần vĩ đại mà nhân từ, mỗi năm đều cứu vô số sinh linh, nữ thần bệ hạ làm sao mà có thể nhớ được tên của tất cả mọi người chứ?"

"Khi nữ thần chiếu nhân từ chi quang, chẳng bao giờ hỏi tên người được cứu."

Thần nam rất bình tĩnh, nhưng mà lại thêm kính ý đối với nữ thần, nói : "Cô gái tên là Vũ hình đó, được nữ thần nhân từ cứu tại nhân gian giới, điện hạ còn nhớ không?"

Trên mặt đám thiên sứ lộ vẻ tức giận, lúc này, từ trong ngọc xa lại truyền ra giọng nói êm dịu của nữ thần sinh mệnh : "Ta đồng ý cứu rất nhiều người, nhưng mà chưa từng đi qua nhân gian giới. Thiên giới có quy định của thiên giới, thần linh không thể tùy tiện xuống hạ giới, ta nghĩ người nhớ nhầm rồi."

"A, làm sao lại như vậy được." Thần nam ngậy người. Điều này hoàn toàn không phù hợp với những tin tức chàng thu được ở nhân gian giới, chàng làm bầm tỵ nói : "Người của tộc linh tinh rõ ràng đã nói, năm ngàn năm trước nữ thần sinh mệnh đã từng tự tay trồng 1 cây sinh mệnh chi thụ cho tinh linh bộ lạc, tất cả đều là để cứu 1 người con gái..."

"Cái gì?" Nữ thần sinh mệnh trong ngọc xa dường như có chút kinh ngạc, nói : " Người nói năm ngàn năm trước nữ thần sinh mệnh đã hạ giới cưới 1 cô gái tên là Vũ Hình?"

"Đúng vậy." Thần nam khẳng định.

Lúc này, đám thiên sứ vây quanh ngọc sa đều giật mình, họ lộ ra thần sắc cổ quái nhìn Thần nam.

"Có gì không đúng ư?" Thần nam nghi hoặc nhìn bọn họ.

"Vị tu sĩ, có thể mời người cùng ta trở về thần điện 1 chuyến không? Ta muốn hiểu rõ nội tình sự việc." Lời của nữ thần sinh mệnh trong ngọc sa rất khách khí mời Thần nam.

"Vô cùng sung sướng thừa nữ thần cao quý nhân từ vĩ đại !" Nhập hương tùy tục, Thần nam mặc dù cảm thấy có chút bối rối, tuy nhiên không thể không làm như long bảo bảo, treo những lời tán dương lên đầu môi.

Độc giác thú tiếp tục phá không phi hành, Thần nam và 3 thần thú bám theo sau.

Long bảo bảo chớp đôi mắt to, thì thầm : "Nữ thần sinh mệnh tại thượng, ta quan sát rất lâu rồi, tại sao lại có 1 trời cánh hoa bay như vậy chứ, thật kì quái..."

Mấy thiên sứ bay phía sau nhìn thấy bộ dạng hiếu kì của long bảo bảo, rộn rã cười, nói : "Tiểu long dễ thương quá, thần long mang huyết mạch đông thổ vốn đã khó gặp, không ngờ hôm nay lại đụng trúng 1 thần linh long. Tiểu gia hỏa, những cánh hóa này là do sinh mệnh lực của nữ thần hóa thành, đó không phải là những cánh hòa bình thường."

Đôi song nhãn của tử kim thần long lập tức trợn lên, lời nói vuốt đuôi lập tức đc tuôn ra : "Nữ thần sinh mệnh thật quá nhân từ lương thiện, dùng lực sinh mệnh của mình ban cho vạn vật sinh linh nhân gian, quả thực là tấm gương mẫu mực cho ta, à không, cho các thần linh. Nhưng mà, nếu như có thể phổ độ cho lão long la 1 chút, thì càng quá vĩ đại."

Thiên giới vô cùng rộng lớn, lớn gấp nhiều lần nhân gian giới, nhưng khoảng cách giữa các chủ thần điện không phải là xa, các thần vực này hợp lại thành đại thần vực tây phương.

Bay qua mấy trăm dặm, cuối cùng thì cũng đến thần điện của nữ thần sinh mệnh.

Nơi đây không to lớn như điện của nữ thần trí tuệ, tuy là quần thể kiến trúc thần điện không lớn, nhưng thực vật bên trong thì lại rất nhiều. Có cảm giác giống như là đám cây cối sinh sôi nảy nở ở đây sẽ được phân chia thành rất nhiều bộ phận.

Cảm giác uy nghiêm còn rất ít, ngược lại cảm giác thanh thân tự nhiên lại thật nhiều.

Nhưng cổ lão thần điện khá cao lớn ở chính giữa thì lại làm cho người ta cảm giác được 1 cỗ khí tức vô cùng thần thánh.

Lúc này nữ thần sinh mệnh đã ngồi giữa thần điện, Thần nam và 3 thần thú đã nhìn rõ dung mạo thực sự của nữ thần.

Mái tóc dài màu vàng, mắt màu xanh nước biển, y sắc trắng như tuyết, nữ thần sinh mệnh không phải là 1 tuyệt thế giai nhân khuynh nước khuynh thành, thậm chí còn không xinh đẹp bằng những thiên sứ đứng bên cạnh, nhưng mà khí chất của nữ thần thì chẳng thiên sứ nào sánh được.

Thanh tâm tự nhiên, linh khí chảy đầy trong tâm, không phải quốc sắc thiên hương nhưng loại khí chất độc nhất vô nhị đó làm người ta vừa nhìn đã thấy sự khác biệt với ngàn vạn cô gái khác, đây là 1 nữ tử tập trung linh khí thiên địa, nàng là hóa thân của linh, tuệ, khiết. Thật vô cùng phù hợp với tên gọi Nữ Thần Sinh Mệnh.

Sau khi nghe Thần nam tường thuật sơ qua, nữ thần sinh mệnh liền lộ ra nét suy tư.

Lần đầu tiên đi vào thần điện của chủ thần thiên giới nên long bảo bảo và tiểu phượng hoàng vô cùng hiếu kì, hai con gia hoa này chẳng có chút lạ lẫm nào, bay tới bay lui trong thần điện, xem xét góc ngách của một nơi mà trong mắt nhân gian giới là chí cao thần thánh.

Thần nam đã dần bình tĩnh trở lại, đã lên tới thiên giới thì sẽ có nhiều cơ hội tìm kiếm các dấu vết quá khứ, dù cho chẳng tìm được gì từ nữ thần sinh mệnh thì cũng không sao cả.

Một lát sau, nữ thần sinh mệnh mới nói : "Những điều ta đã nói là sự

thật, ta chưa từng xuống nhân gian giới, nữ thần mà người nói đến, ta nghĩ có lẽ là chủ thần tiền nhiệm đã mất tông tích."

"Cái gì ? Chủ thần tiền nhiệm ? Lễ nào sự thay thế của các chủ thần thiên giới lại dày khít như vậy ?" Thần nam vô cùng kinh ngạc.

"Không phải, chỉ là chủ thần tiền nhiệm gặp bất trắc thì mới có người kế thừa mới lên kế thừa thần vị." Nữ thần sinh mệnh nói : "Năm ngàn năm trước, nữ thần sinh mệnh tiền nhiệm đột nhiên mất tích, ta chính là người kế thừa thần vị khi đó."

"Cái gì ? Đúng lúc đó lại mất tích ?" Thần nam kinh ngạc, điều này nói lên cái gì ? Lễ nào nữ thần sinh mệnh đã gặp bất trắc tại nhân gian giới? Hình như nhân thế gian không có những điều đơn giản như vậy trong tưởng tượng.

Lúc này, những lời tiếp theo của nữ thần sinh mệnh làm Thần nam còn kinh ngạc hơn gấp bội.

"Vũ Hình ? Cái tên này nghe quen quen, hình như Đông phương thiên giới vô tình tiên tử tên là Vũ Hình."

Thần nam lập tức đứng dậy, rời khỏi chỗ ngồi.

Nhìn thấy bộ dạng thất thần của Thần nam, nữ thần sinh mệnh nói : "Vũ Hình mà người nói không thể là cô ấy phải không ? Cô ấy trước giờ ở trên thiên giới, làm sao mà bị thương được ? Có người làm bị thương cô ấy được sao ?"

Thần nam cảm thấy máu trong người đang sôi sục, tai vang lên tiếng ong ong, lúc này tâm lí chàng dao động kịch liệt, rất khó giữ được bình tĩnh, chàng vô cùng căng thẳng hỏi : "Xin hãy nói cho ta biết... tình hình cụ thể của vô tình tiên tử."

Tại đông phương thiên giới, phụ mẫu là tiên thần, dựa vào quan hệ huyết duyên của cha mẹ, thì khi sinh ra tại thiên giới sẽ là con của thần linh, được xưng là thần. Còn những thần linh từ nhân gian giới phá toái hư không, bay lên thiên giới, thì được gọi là tiên.

Tu luyện đến 1 trình độ nhất định, 2 người ai yếu hơn ai thật không

dễ so sánh.

Vô tình tiên tử, là 1 tiên tử vạn năm trước phá toái hư không bay lên thiên giới.

Nghe nói cô ấy có dung mạo tuyệt sắc ở đông phương thiên giới, pháp lực thông thiên, là em gái ruột của tiên tôn Đạm đài tiên tử...

Đây là một tiên tử thần bí, cô ấy tự mình khắc 1 địa giới, gọi là vô tình giới, không cho phép người ngoài tiến vào vô tình giới nửa bước, ban đầu cũng có nhiều người không phục, nhưng sau khi vô số tiên thần vẫn lạc (chết) tại vô tình giới, nơi đó biến thành cấm địa, chẳng có ai dám mạo phạm.

Vô tình tiên tử rất bí ẩn, cô ấy lặng lẽ tu luyện trong vô tình giới, không có bất kì quan hệ gì với bên ngoài, cho nên khi ngàn người nhắc tới vô tình tiên tử thì đều có cảm giác quen lãng, nhưng mà đột nhiên tỉnh ra, thì lập tức nhớ tới sự vô tình, mỹ diệu, thần bí...

"Điều này... làm sao có thể ?"

Thần nam quả thực có chút không tin những lời nữ thần sinh mệnh nói, nhưng trong giọng nói của đối phương dường như tất cả đều là thật.

"Làm sao lại ở thiên giới ? Vậy ở nhân gian giới rút cục xảy ra chuyện gì ? Cô ấy tại sao lại có tên là vô tình ? Đúng rồi..." Thần nam kinh ngạc nhìn nữ thần sinh mệnh, nói : "Người nói cô ấy là em ruột của Đạm đài tiên tử ? Đạm đài tiên tử đó lẽ nào là Đạm đài tuyền ?"

Thiên giới nhất phương chí tôn Đạm đài tiên tử đương nhiên là chỉ Đạm đài Tuyền. Nhưng mà bà ta và vô tình tiên tử có phải là chị em ruột hay không thì rất khó nói, dù sao đó cũng chỉ là truyền ngôn."

"Đạm đài, người quả nhiên rất lợi hại, đã thật sự trở thành nhất phương chí tôn!" Thần nam cảm khái kêu lên.

Chương 168

Bại lộ

Nữ thần sinh mệnh thực sự hiền từ, lương thiện như thế gian vẫn nói, Thần nam không hề cảm thấy uy lực chủ thần từ trên người nàng ta. Sau khi nói chuyện rất lâu với nữ thần, Thần nam hiểu được không ít tin tức.

Đạm thai Tuyền quả giống như Thần nam dự liệu, tài năng và vẻ đẹp của bà ta vẫn như xưa, vạn năm trước bà ta nổi lên ở nhân gian giới một cách kì bí, vạn năm sau, bà ta lại như một ngôi sao chiếu sáng đông phương thiên giới. Dung mạo tuyệt đại, thủ đoạn siêu phàm, tu vị thông thiên, làm cho Đạm thai tuyền nghiêm nhiên trở thành nhất phương chí tôn tại thiên giới.

Môn hạ đệ tử của Đạm thai tuyền rất đông, không nói tới những người tu vị khoáng cổ tuyệt kim mà những môn hạ bình thường thực lực cũng rất lớn, khiến cho các chủ thần thiên giới cũng phải kiêng kị.

Điều làm Thần nam cảm thấy kì lạ nhất là Vũ hình của thiên giới sao lại trở thành em gái của Đạm thai tuyền. Điều này rút cục có bí mật gì?

Wũ hình của vạn năm trước là 1 cô gái lương thiện thuần khiết, đối với các lễ tiết phàm tục của nhân gian giới đều không biết rõ, sự ngây thơ của nàng như tuyết trắng tinh khôi trên đỉnh núi, vậy làm sao bây giờ nàng lại trở thành vô tình tiên tử?

Vạch ra địa giới, tiên thần không thể lại gần, trong vô tình giới thần linh ngã xuống, tính cách kì dị thay đổi lớn như vậy thực sự làm Thần nam không thể tin nổi.

Những tin tức về Thần chiến thì giống như Thần nam dự liệu, Thần nam không có được tin tức gì từ nữ thần sinh mệnh. Hiện giờ Thần nam không biết cha chàng đã gặp phải cảnh ngộ gì. Với đại thần thông năm xưa của Thần chiến, trải qua vạn năm tu luyện, thì phải uy chấn thiên giới mới đúng, lẽ nào cha chàng căn bản không tiến vào thiên giới?

Thần chiến từng nói, tiến vào thiên giới chẳng phải tốt đẹp như trong tưởng tượng. Nghĩ tới câu nói này, Thần nam không ngừng lắc đầu. Chàng không muốn suy đoán những điều vô ích nữa.

Sinh ra từ Thần mộ, sống do thần mộ, đây có lẽ là câu đố lớn nhất đang bủa vây Thần nam. Chàng cứ nghĩ rằng sau khi tiến vào thiên giới thì câu đố này sẽ được giải đáp, nhưng mà 1 lần nữa chàng lại gặp những việc ngoài ý muốn.

Ngay đến 1 trong các chủ thần tây phương thiên giới là nữ thần sinh mệnh cũng không biết gì về lai lịch của Thần mộ, điều này đối với chúng thần thiên giới cũng là 1 câu đố lớn.

Thần mộ do ai dựng lên ? Tại sao ở nhân gian giới, chẳng có ai biết đến nó. Chúng thần đang sống chỉ biết rằng, những người bị chôn ở thần mộ quá bán đều là những thiên giới cường giả vạn năm trước. Vạn năm trước, chúng thần thiên giới vẫn lạc (chết), đó là 1 năm u ám, là thời đại khốc liệt của chúng thần, tất cả các thượng vị giả đều vẫn lạc.

Đây là 1 bóng đen vĩnh viễn bao trùm lên tâm trí chúng thần, chẳng ai biết sự việc bi thảm này có xảy ra lần nữa hay không.

Nghe tới đây, Thần nam lặng im không nói.

Hiện tại chúng thần thiên giới đều trưởng thành trong vạn năm trở lại đây, theo lời nữ thần sinh mệnh nói thì dường như chỉ có 1 số thần linh trong truyền thuyết chạy thoát khỏi đại nạn vạn năm trước mới biết được chân tướng sự việc trong quá khứ, nhưng muốn tìm được những thần linh cổ đại chỉ tồn tại trong truyền thuyết này thì xem ra chẳng dễ dàng gì.

Nếu như nói các chư thần thiên giới không đoán được 1 chút gì về đại nạn vẫn thần trong quá khứ thì Thần nam không tin. Tuy nhiên sự việc lớn như vậy, chúng thần chỉ có thể suy đoán thầm trong lòng, e rằng dù có suy đoán ra chân tướng thì cũng chẳng dám nói ra.

Tư duy của Thần nam vô cùng hỗn loạn, nghĩ tới hàng vạn câu đố nhưng lại chẳng thông suốt được câu nào.

Lúc này long bảo bảo và tiểu phượng hoàng đã chẳng còn chút lạ lẫm nào nữa. Hai con thần thú một trái một phải bay tới vai của nữ thần sinh mệnh. Điều này làm cho 1 số thiên sứ trong thần điện nhăn mặt tức giận, nhưng không đợi bọn họ lên tiếng, nữ thần sinh mệnh đã khoát tay ra hiệu ngăn họ lại.

"Quang minh đại thần côn... à không, nữ thần sinh mệnh tại ngã thân biên, nữ thần sinh mệnh vạn tuế!" Tiểu long chớp đôi mắt to, nhỏ tiếng : "Lần đầu tiên tiếp xúc thân mật như vậy ! Ta đã có thể lại gần nữ thần sinh mệnh như vậy ! Chủ thần được người ta sùng bái ở nhân gian giới rõ ràng là ở trước mắt ta. Ta và nữ thần sinh mệnh đồng tại !"

Tiểu phượng hoàng đôi mắt cũng lấp lánh sao, gật đầu nói : "Ta đứng trên vai của chủ thần trong truyền thuyết! Ngẫu tích thần a! Ta say quá !"

Nữ thần sinh mệnh mỉm cười, ngoảnh qua trái, phải nhìn 2 con gia hỏa, sau đó vung 2 cánh tay, miệng nhẹ nhàng niệm đạo : "Sinh mệnh lễ tán!" 2 đạo quang huy thánh khiết đôi tay của nàng tỏa ra, đi vào thân thể của long bảo bảo và tiểu phượng hoàng.

"Nữ thần chúc phúc !" Một thiên sứ ở bên cạnh kinh ngạc nói, mặt hiện rõ vẻ ngưỡng mộ.

Tử kim thần long 2 mắt mở to, nhanh chóng tiến lên mấy bước, nói : "Nữ thần sinh mệnh vạn tuế, ta cũng muốn cùng nữ thần đồng tại!"

Mấy thiên sứ trong thần điện lập tức nhìn tử kim thần long với ánh mắt tức giận. Nhưng nữ thần sinh mệnh chỉ cười, giơ tay đánh ra 1 đạo quang huy, cũng ban cho tử kim thần long 1 đạo sinh mệnh lễ tán.

"Nữ thần sinh mệnh vạn tuế, xin hỏi nữ thần điện hạ, khi nữ thần tiên nhiệm mất tích, lẽ nào thần điện không có 1 chút manh mối nào ?" Thần nam nhận ra không thể nào có được những tin tức về sự vắng mặt của chúng thần, chàng bắt đầu quay lại với những vấn đề thực tế. Trước khi đi đông phương, chàng muốn làm rõ những bí mật của Vũ hình dưới phàm gian, chàng có chút không tin rằng Vũ hình của đông

phương thiên giới là Vũ hình của vạn năm trước.

"Hừm, nữ thần tiền nhiệm bị lôi thần hãm hại." Một thiên sứ nghiêng rặng nói.

"Câm miệng!" Nữ thần sinh mệnh mặt biến sắc, nói : "Những sự việc không có chứng cứ không được nói bừa!"

Nữ thần dịu dàng thánh khiết lúc này tỏa ra khí tức uy nghiêm làm cho người ta nể phục, mấy thiên sứ trong thần điện lập tức im phăng phắc không dám mở miệng.

Rất dễ dàng có thể nhận thấy việc này có điều kì lạ. Việc nữ thần sinh mệnh tiền nhiệm mất tinh không đơn giản như trong tưởng tượng. Hiển nhiên nữ thần sinh mệnh và các thiên sứ trong thần điện có biết ít manh mối.

Nhưng, đây là sự việc dẫn tới đại chiến giữa 2 chủ thần điện, nữ thần sinh mệnh tại nhiệm cần xem xét, hiện giờ không muốn sự việc này phát triển tới mức độ quá khích.

Khi Thần nam chuẩn bị từ biệt, một thiên sứ từ ngoài thần điện đi vào, bẩm báo với nữ thần trí tuệ : "Nữ thần nhân từ, lôi thần điện cho người tới, muốn mới mấy vị trước mặt tới lôi thần điện 1 chuyến." Thiên sứ vừa nói vừa liếc qua đám Thần nam.

Nhắc tới lôi thần, các nữ thiên sứ trong thần điện lộ ra sắc mặt vô cùng căm phẫn. Ngay cả đến nữ thần sinh mệnh vốn hiền hòa như vậy mà sắc mặt bây giờ cũng rất khó coi.

Xem ra, hố nước giữa các chủ thần thực rất sâu.

Khi đám Thần nam rời khỏi cung điện, long bảo bảo vầy vầy tiểu tảo màu hoàng kim, nói : "Nữ thần sinh mệnh vạn tuế! Chúng ta nhất định sẽ nhớ người !"

Nữ thần sinh mệnh khóc không được, cười không xong. Con vật nhỏ này chẳng hề sợ uy nghiêm của nữ thần chút nào, cứ ngang nhiên coi 1 chủ thần là chị hàng xóm kế bên nhà, hoặc là nàng thực sự quá hiền từ nhân hậu.

Thần nam 1 tay ôm long bảo bảo lại, 1 tay bịt miệng nó. Trong thần điện có không ít cuồng tín đồ, nếu các thiên sứ kia nổi giận, e là người phạm không dễ gì đi ra khỏi đây được.

Bên ngoài thần điện, 4 thiên sứ 4 cánh đang đợi. Đôi cánh trắng muốt của họ có xen lẫn với 1 số sợi lông màu tím, đây là tượng trưng cho lôi điện chi lực. Hồ quang lấp lánh trên những sợi lông màu tím.

Thần linh và thần linh quả nhiên bất đồng. Nữ thần sinh mệnh hòa nhã dịu dàng, không có chút tư thế của chủ thần. Còn mấy thiên sứ của lôi thần điện trước mặt, tuy chỉ là thiên sứ 4 cánh, nhưng thần thái lộ rõ vẻ kiêu ngạo, từ đó có thể dễ dàng thấy được thói quen của chủ thần bọn họ.

Tiểu phượng hoàng nghi hoặc hỏi : "Bốn người bọn họ có phải là đợi chúng ta không ? Tại sao mắt của bọn họ đều nhìn lên trời?"

Tử kim thần long làm bộ nghiêm trọng, nói : "Hài tử, bọn họ đều mắc bệnh rồi. Người không nhìn thấy con người của họ dài tới tận trán sao ? Không nhìn lên trời thì nhìn đi đâu nữa ? Nếu mà con người của họ dài tới tận móng, thì bọn họ sẽ phải khom người quỳ xuống trước mặt người để nhìn trời đấy. Vô địch nhất long, Thư - ốc 0 chính 1 lý" (hem hỉu)

"Ồ, hóa ra là mắt mọc sai chỗ." Tiểu phượng hoàng không rõ là thực sự không hiểu hay giả vờ không hiểu, làm cho 4 thiên sứ kiêu ngạo kia sớm đổi sắc mặt.

Thần nam đặt long bảo bảo trên vai. Ánh mắt nhìn thẳng phía trước, dẫn 3 thần thú bước đi, căn bản chẳng thèm nhìn tới 4 thiên sứ. Làm cho đám thiên sứ của lôi thần điện mắt công làm dáng.

"Loài người thấp hèn! Lại còn 3 con bò sát kia nữa, các người không thấy 4 thiên sứ của lôi thần điện sao?"

Tử kim thần long lửa giận bùng bùng, quay đầu lại gào lên : "Câm cái mồm quạ của các người lại ! Có dám thi gào với long đại gia ta không ? Các người không muốn thiên giới này loạn chứ?"

Bốn thiên sứ suýt nữa thì bị sặc chết. Lấy danh nghĩa của lôi thần ra truyền thần dụ, lại gặp phải trường hợp này, làm cho bọn chúng kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Một người 1 thần thú nhảy lên cao, bay về phía xa.

Bốn thiên sứ bị phớt lờ, nộ khí nổi lên, bay lên không trung, đuổi theo đám Thần nam.

Long bảo bảo nhỏ tiếng : "Hi hi, mấy ngày trước bắt được 2 thiên sứ, đã bận lắm rồi. Giờ lại tới 4 thiên sứ, một trồng hoa, 1 trồng cỏ, 1 kéo xe, 1 gánh nước, thật quá tốt."

Lúc này, đám Thần nam đã bay xa khỏi thần điện của nữ thần sinh mệnh, bay tới trên không trung một ngọn đại sơn. Bốn thiên sứ lôi thần điện cũng đuổi tới.

"Chạy đi đâu ! Dám kháng lại thần dụ của lôi thần, còn không mau đứng lại."

Một người 3 thần thú liền dừng lại, Thần nam cười lạnh nói : "Lôi thần mới ta đến, vậy tức là chúng ta là khách, 4 các người thì là cái gì ? Bớt cái kiêu cáo mượn oai hùm trước mặt ta đi, các người chẳng qua chỉ là 4 truyền lệnh binh mà thôi. Hơn nữa, chúng ta là tu giả Đông phương, căn bản không tin ngưỡng lôi thần của các người, hấn là chủ thần của các người, không phải là của ta."

"Lũ người thấp hèn, người..."

"Oàng oàng"

Nội thiên địa được Thần nam mở ra, đối với 4 thiên sứ đang ghéech mũi chửi chàng này, chàng không thèm tranh luận nhiều, trực tiếp cuốn 4 người vào trong nội thiên địa, sau đó dùng 2 thần sơn ép bọn họ xuống mặt đất.

Sau khi bị vây trong nội thiên địa của Thần nam, 4 thiên sứ đại kinh thất sắc, sau đó trợn mắt há hốc mồm, nhìn thấy 2 thiên sứ của điện nữ thần trí tuệ đang cực khổ trồng hoa trồng cỏ, hơn nữa còn có 1 bày tiểu thiên sứ đang bay qua bay lại giúp họ quy hoạch.

Thần nam giao việc thẩm vấn 4 thiên sứ cho tử kim thần long, lão bí ổi là thích hợp nhất với công việc này.

Quả nhiên, không phụ sự ủy thác của Thần nam. Chưa đầy khắc sau, con rồng bí ổi đã hỏi được những tin tức quan trọng.

"Tên tiểu tử đòi bại hư hỏng này ! Lão hỗn đản lôi thần đã biết là chúng ta phá hoại triệu hoán trận, hắn đã phong tỏa yếu đạo đi tới tây phương rồi."

Thần nam lầm bầm tự nói : "Ta cứ cảm thấy trong lòng không yên, quả nhiên việc tồi tệ nhất đã xảy ra."

Tử kim thần long hỏi : "Làm sao đây ? Lẽ nào chúng ta phải đại náo thiên giới ?"

Chương 169

Tuyệt đối phong cuồng chi sao lôi thần đích lão oa

"Thật là đau đầu quá !" Thần nam kêu lên. Chàng không hiểu sao sự việc này lại đột nhiên bị bại lộ. Lôi thần làm sao mà biết được ? Rõ ràng có người đã thế tội cho bọn họ, vậy mà vẫn bị phát hiện ra. Việc này nhất định phải làm rõ. Bất nhiên Thần nam cảm thấy không yên.

"Nói, nếu không ta sẽ cởi hết quần áo của các người ra, phong ấn công lực của các người, bán các người cho người nhân gian." Tử kim thần long nói với giọng hận thù.

Rất nhanh, 4 thiên sứ đồ sụp, khai tất tận tật.

Hóa ra, lôi thần tinh thông lôi thần chi lực, khi đó, vừa đi qua thần vực của nữ thần trí tuệ, khi Thần nam bị Tây thổ đồ đảng cưỡng chế lên Thiên giới, hắn liền cảm ứng được. Khi đó hư không phá toái, thiên lôi âm âm, hắn cảm giác được có người phá toái hư không tiến vào thiên giới.

Đối với những tu luyện giả dựa vào thực lực khai phá hư không, từ nhân gian giới tiến vào thiên giới, các cường giả thiên giới đều không thể coi thường, những kẻ như này thực lực tuyệt đối rất mạnh, là những đối tượng mà các phe thế lực đều muốn lôi kéo.

Lôi thần thông qua các manh mối, điều tra ra tung tích của đám Thần nam. Sau đó điều tra ra được khí tức của bọn họ và khí tức của những cường giả phá hoại triệu hoán trận là giống nhau, do vậy mới truyền ra thần dụ.

Long bảo bảo làm bầm : "Hóa ra là muốn khuyên dụ rồi bắt chúng ta."

Tử kim thần long đột nhiên hưng phấn, kêu lên : "Bốn tên gia hỏa này nói lôi thần không ở lôi thần điện, nhận lời mời của chiến thần nên đã đến chiến thần đi, chi bằng..."

"Chi bằng... cái gì?" Thần nam nhìn bộ mặt cười đều giả của tử kim

thần long, rõ ràng cảm thấy nó có chủ ý không tốt đẹp gì.

"Hì hì..." Tử kim thần long cười đen tối, nói : "Vừa xong, 4 tên gia hỏa này đều nói, rõ ràng là lời thần dối với chúng ta chẳng có chút hảo ý, dường như phát hiện chúng ta được 1 đại nhân vật đưa tới thiên giới. Hắn đã phái các cao giai thiên sứ đi ngăn chặn các yếu đạo vào đông thổ thần vực, hắn muốn bí mật truy nã chúng ta, nhưng... đây chẳng phải 1 cơ hội tốt ngàn năm khó gặp sao?"

Long bảo bảo đứng bên cạnh 2 mắt mở to, cũng lộ ra kiểu cười của rồng, giọng sặc sỡ nói : "Thật là 1 cơ hội tốt, lời thần chẳng phải muốn dụ chúng ta tới lời thần điện sao ? Chúng ta cứ đường hoàng mà tới đó, tịch thu sào huyệt của hắn."

"Tịch thu sào huyệt lời thần, tịch thu sào huyệt lời thần." Tiểu phượng hoàng cũng bắt đầu loạn lên.

Thần nam im lặng không nói, 3 tên gia hỏa này thật gan to bằng trời, nhưng mà chàng thực sự cũng rất thích.

Lời thần đã biết rõ tất cả, muốn bí mật đối phó với bọn chúng. Đối phương hà tất phải lấp liếm như vậy, cứ trực tiếp phản kích lại mới là đường đường chính chính.

Đã làm thì phải làm cho to. Còn có gì phải sợ chứ. Rõ ràng lời thần đã đưa bọn chúng vào thế bất lợi, muốn trốn cũng không trốn được, vậy thì cho hắn xui xẻo 1 phen vậy.

Nếu để lời thần biết được cách nghĩ điên cuồng của bọn chúng, nếu mà không giận tới mức ngắt xiềng ra đây thì sau khi phái các thiên sứ cao giai đi, tuyệt đối sẽ tự mình đối phó với bọn chúng.

"Ô, quang minh đại thần còn tại thượng, ta hiện giờ muốn phân đấu cho những lí tưởng cao cả, thỉnh đại thần còn bảo vệ chúng ta."

Thần nam giờ đã hiểu, quang minh đại thần còn tuyệt đối không phải quang minh thần, mà là bản thân tiểu long.

"Xung phong ! Xung phong ! Xung phong !" Tiểu hài tử rất dễ học điều xấu, nghe nói đến đi cướp thần điện 1 chủ thần, tiểu phượng hoàng

liền hưng phấn kêu la không ngừng.

"Grào... xung phong ! Tịch thu sào huyệt lôi thần"

Đám Thần nam xông ra ngoài nội thiên địa, dựa vào những tin tức mà 4 thiên sứ cung cấp, một mạch xung phong hướng về phía lôi thần điện.

Sự việc náo loạn nhất trong lịch sử thiên giới đã phát sinh. Bốn tiểu nhân vật mới vừa từ nhân gian giới lên thiên giới đã bắt đầu cuộc đại cướp bóc xấu tiếng nhất mà sau này hậu thế gọi đó là 1 trong những sự việc khó tưởng nhất thiên giới.

Bốn thiên sứ bị đè dưới thần sơn trong nội thiên địa đã sớm sợ hãi tột cùng, giờ bọn chúng chỉ muốn mở miệng chửi bới, gào lên : " Hắc ^%^&&#...! Thật không thể tưởng nổi, cái bọn thế gian này quá điên cuồng, chủ thần điện cũng muốn cướp, còn muốn thần linh sống nữa hay không !"

Một người 3 thân thú bay nhanh như điện, trong khoảnh khắc đã bay được mấy trăm dặm, rất nhanh đã tới thần vực của lôi thần.

Thần vực của lôi thần mới thực sự là nơi khí thế oai hùng, từng đạo điện quang kêu lách tách bao quang không gian bên trên thần điện. Từng tòa thần điện cao to hùng vĩ, thần điện màu tím tỏa ra khí tức tang thương cổ lão, đồng thời cũng tỏa ra khí tức thần thánh uy nghiêm của lôi thần điện.

"Ngẫu thích thần a! Thần điện này mới đẹp để làm sao ! Ta thích !" Tiểu phượng hoàng hưng phấn kêu lên.

Đương nhiên vui sướng nhất phải là tử kim thần long, con rồng bí ối không chút xấu hổ kêu lên : "Đây chẳng phải là thần điện được làm dành riêng cho long đại ta gia sao? Thế lực của tử kim hoàng giả, ngoài ta còn ai dám làm chủ ? Nào, cướp nhà ! Hay nhất là đem thần điện của lão thất phu lôi thần cuỗm đi !"

Truyện thuyết về 4 tên cường đạo này bắt đầu từ đó...

"Oàng!"

Đạo môn thần điện tối cao của lôi thần điện bị tử kim thần long dùng song tiết đại bổng mở ra. Con rồng bị ối sải bước xông vào, long bảo bảo và tiểu phượng hoàng theo sát 2 bên, Thần nam đi sau cùng.

Mấy thiên sứ trong đại điện lập tức trở mặt, đây là ai? Dám đánh vào lôi thần điện, điều này thực không thể tưởng tượng được, thật là 1 cuộc đại loạn tới tận trời xanh.

"Bang!"

Một tiếng động kinh thiên vang lên, con rồng bị ối dùng nhất bổng đánh 1 chưởng lên mặt đất đại điện, lập tức cả tòa thần điện rung lên dữ dội.

Long bảo bảo vỗ đôi cánh màu hoàng kim, lác lác bay lên trên đầu tử kim thần long, đối diện với đám thiên sứ đang há mồm trợn mắt trong đại điện.

Long bảo bảo giọng đặc sữa tuyên bố 1 cách trịnh trọng : "Ta với danh nghĩa thiên long bảo bảo đại đức đại uy chính thức thông báo với các người, các người sẽ bị cướp, lôi thần điện sẽ bị cướp, tất cả tài sản ở đây, bao gồm cả các thiên sứ sẽ là sở hữu của chúng ta!"

"Mẹ nhà nó, bọn này điên rồi!" Đây là câu nói mà tất cả các thiên sứ đều muốn quát ra, điều này thật không thể tưởng tượng nổi. Tên ôn con từ đâu tới dám làm loạn trong lôi thần điện, thật là không thể tha thứ được.

"Các người là ai ? Dám tới lôi thần điện làm loạn ? Bất kể các người là thân tín hay hậu đại của chủ thần nào, mạo phạm lôi thần điện là tội không thể dung xá!"

Thiên sứ trong lôi thần điện lớn tiếng quát, nhưng chẳng có ai dám động thủ, sau khi suy nghĩ chớp nhoáng, tất cả đều cho rằng đây nhất định là con riêng của 1 chủ thần hay 1 nữ yêu nào đó không hiểu chuyện chạy tới đây làm loạn, nếu không thiên giới làm gì có ai to gan như vậy.

"Không dung xá cái đầu quý các người ý!" Tử kim thần long nói, đại

bỗng chớp mắt nện xuống.

"Bình !"

Một thiên sứ xui xẻo đứng gần nhất bị đánh cho bất tỉnh.

"Các người... thực là quá to gan!" Mấy thiên sứ tức giận muốn tiến lên phía trước.

Đương nhiên, mấy thiên sứ nhanh nhẹn đều lui lại phía sau. Họ cho rằng con riêng của chủ thần phạm lỗi, thì cuối cùng cũng không bị trừng phạt quá đáng, nhưng nếu thiên sứ của lô thần điện làm bị thương những vương tử này, thì kẻ xui xẻo nhất định là các thiên sứ.

Sự việc náo loạn nhất đã phát sinh như vậy. Bốn tên cường đạo gan to bằng trời này chẳng sợ gì cả, còn đám thiên sứ thì lại sợ này sợ kia.

Mấy thiên sứ xông lên trước tiên bị Thần nam mở nội thiên địa hút vào, sau đó bốn tên cường đạo này bắt đầu điên cuồng cướp bóc, chỉ cần là những đồ vật nhìn vừa mắt là đều bị cuốn vào nội thiên địa của Thần nam.

Mấy thiên sứ trong đại điện đang nhìn không chớp mắt, tử kim thần long không chỉ đem những bảo tọa của lô thần ném vào trong nội thiên địa của Thần nam, mà còn đánh vỡ mấy tượng lô thần phía sau bảo tọa, còn đem đám đầu lô của tượng thần làm chiến lợi phẩm, xâu thành 1 chuỗi đeo lên đầu.

Tới khi đám thiên sứ nhìn thấy sự tình khác, họ nhanh chóng phát điên.

"Mốt hai mốt... mốt hai mốt..." Long bảo bảo và tiểu phượng hoàng đang hô khẩu hiệu. Bọn chúng đang khuân lô thần chùy - biểu tượng quyền lợi của lô thần điện từ xa xưa. Lô thần chùy ánh tím lấp lánh, thần quang chói lòa, mới nhìn đã biết đó là thần vật khó gặp của thiên giới. Lô thần thùy vĩ đại như vậy căn bản không tỉ lệ với long bảo bảo và tiểu phượng hoàng.

Nhìn thấy hai tên gia hỏa này khoa trương hô khẩu hiệu, ném chân điện chi bảo của lô thần điện vào trong nội thiên địa của Thần nam,

mấy thiên sứ nhịn không nổi, cùng xông lên.

Nhưng mà lại không phải là bao vây công kích long bảo bảo và tiểu phượng hoàng, mà là xông vào trong nội thiên địa của Thần nam. "Hi hi... lại có người trồng hoa trồng cỏ rồi!" Long bảo bảo kêu lên như rống.

Thần nam không chút khách khí, dùng 2 ngọn thần sơn chấn áp đám thiên sứ vừa vào xuống dưới mặt đất. Lúc này, trong lôi thần điện, ngoài thiên sứ đang bị bắt tỉnh ra, chẳng còn ai thủ hộ.

Con rồng bĩ ổi trong đại thần điện vừa gõ vừa đập, long bảo bảo và tiểu phượng hoàng thì đi khắp nơi tìm bảo vật.

"Mau xem, ở đây có 1 thanh bảo kiếm, đẹp vô cùng!" Tiểu phượng hoàng kêu lên. Nó phát hiện ra trong tượng thần bị vỡ có 1 thanh kiếm màu tím.

"Grào... hình như là lôi thần kiếm. Tuy không bằng lôi thần chùy, nhưng cũng là thần binh, mau lấy đi!"

Dưới chỉ thị của tử kim thần long, tiểu phượng hoàng hoan hỉ ném chiến lợi phẩm vào nội thiên địa của Thần nam.

"Quang minh đại thần côn tại thượng, ta tìm thấy 1 thần cỏ màu tím (cái trống thần)" Long bảo bảo kinh ngạc kêu lên.

Tử kim thần long 2 mắt lập tức tròn xoe, nói : "Hình như là lôi thần cỏ, cái thần điện này quả là có lắm đồ tốt, để tránh bị thất lạc, ta nghĩ tốt nhất là chuyển cả chủ thần điện này vào trong nội thiên địa."

"Không tồi, muốn chơi thì chơi cho to. Muốn náo thì náo loạn cả thiên giới luôn." Thần nam cũng điên cuồng không kém gì 3 thần thú. Lui khỏi chủ thần điện lôi thần, mở rộng nội thiên địa, trong nháy mắt đã đem cả tòa thần điện được coi là to nhất vào trong nội thiên địa.

Trong nội thiên địa của Thần nam, đám thiên sứ bị ép dưới hai tòa thần sơn dờ ra, đây là tiểu vương tử do nhà nào quản giáo vậy ? làm cường đạo tới mức độ này, đến thần linh cũng chẳng chịu nổi.

Mấy tên gia hỏa này đi cướp bảo vật của lôi thần điện đã là điên cuồng lắm rồi, nhưng giờ lại còn dứt khoát chuyển cả tòa thần điện đi, tất cả thiên sứ đều không dám tin vào sự việc đang diễn ra trước mắt, mấy thiên sứ cánh tay lộ ra ngoài thân sơn, 1 mặt tự vả vào miệng mình, 1 mặt lăm bằm với đôi mắt vô thần : "Ảo giác, tất cả đều là ảo giác!"

Nhưng mà những lời tiếp theo của Thần nam và tử kim thần long làm cho các thiên sứ mồm đang lăm bằm ngất xỉu luôn.

" Ở đây có nhiều thần điện như vậy, chúng ta vừa mới cướp 1 cái, cũng đã thu được kết quả khá lớn, tiếp tục cướp sạch tất cả các thần điện, mang hết tất cả những đồ vật có thể mang đi, không để lại cho lão hỗn đản lôi thần một sợi lông nào cả."

Chương 170

Phong cuồng đảo đảo

Long bảo bảo đã có 1 phát hiện mới trong 1 tòa thần điện, lập tức kêu lên : "Tới mau tới mau, trong thần điện này có đồ tốt, mau xem này, có rất nhiều thủy tinh cầu, hình như là ma lực thủy tinh, có thể bạo phát uy lực cường tuyệt."

Ba tên cường đạo kia mau chóng xông tới.

"Grào..." Tử kim thần long kêu lên, kích động nói : "Lẽ nào đây chính là ma lôi trong truyền thuyết, nghe nói cái đồ chơi này sau khi nổ còn kèm chú ngữ, cẩn thận một chút, đừng để nó nổ."

Bốn tên cường đạo bèn cuốc sạch đồng ma lôi, sau đó chuyển qua tòa thần điện khác.

"Ngẫu mẽ đầu phát, ta cũng tìm thấy đồ tốt." Tiểu phượng hoàng đột nhiên hưng phấn kêu lên.

Đám Thần nam nhanh chóng tiến tới.

"Quang minh đại thần côn tại thượng, hình như đây là lôi thần chi hỏa mà các ma pháp sư ở nhân gian giới phun ra." Long bảo bảo kinh ngạc kêu lên.

Trong thần điện là từng đồng thủy tinh bình óng ánh. Trong thấy cả các thủy tinh bình đều chứa ngọn lửa màu tím đang lay động.

"Phát tài rồi, haha..." Tử kim thần long cười như điên, nói : "Chuyến này ta giàu to rồi, ta có thể nói, chỉ dựa vào những đồ vật này chúng ta có năng lượng đánh với lôi thần 1 trận. Những thứ này đều là bảo bối trong truyền thuyết, ha ha... dùng thần vật siêu cấp trong lôi thần điện đối phó với lôi thần, ôi thật là kì diệu !"

"Đáng chết, các ngươi là ai ? Sao dám tới lôi thần điện cướp bóc ?"

Trong tòa lôi thần điện này có không ít thiên sứ thủ hộ, bốn tên

cường đạo âm ỉ như vậy, chả trách bị người khác chú ý. Hơn chục thiên sứ 4 cánh nhanh chóng xông tới.

Tử kim thần long tiện tây lượm 1 thủy tinh bình định ném tới, Thần nam vội vàng ngăn nó lại, nói : "Tên vô lại này, làm gì thế? Không biết "đạo diệt hữu đạo" ư? Chúng ta chỉ lấy những đồ chúng ta cần mà thôi, không làm ảnh hưởng tới sinh mạng, như vậy chẳng có chút bản sắc cường đạo nào."

Xiu !

Hơn mười thiên sứ vừa xông tới mũi như rớt ra, lại còn có cái gọi là "đạo diệt hữu đạo", nói 1 câu chính khí lẫm liệt như vậy, họ đã sớm xem Thần nam là kẻ đầu sỏ.

Một thiên sứ nữ dần đầu tức giận tới mức toàn thân run lên, chỉ vào Thần nam, nói : "Các người rút cuộc là ai ? Hôm nay thật quá náo loạn, dám xông vào lôi thần điện cướp bóc trắng trợn như vậy! Các người mau dừng tay!"

"Chúng ta là cường đạo a!" Tiểu phượng hoàng nghiêm túc, nói : "Chúng ta đang cướp, các người hãy bỏ hết những thứ giá trị trên người ra." Thấy mười mấy thiên sứ đang nhìn nó với ánh mắt giận dữ, tiểu phượng hoàng có chút sợ hãi, dù cho tiếng nói càng lúc càng nhỏ nhưng nó vẫn nói rõ ràng được hết câu.

Tử kim thần long vung song tiết đại bổng, thô lỗ nói : "Tiểu bất điểm nói đúng rồi đó, hãy ném ma pháp trượng trên người các người ra đây. Tất cả những vật đáng tiền đều để lại."

"Đi chết đi!"

"Giết bọn chúng!"

Mười mấy thiên sứ tức giận điên cuồng, chưa từng gặp bọn cướp nào ồn ào lớn tiếng như vậy, lại dám chạy tới lôi thần điện cướp bóc, nếu mà đồn ra ngoài thì thiên giới sẽ được 1 trận cười lớn.

"Ô, quang minh đại thần còn tại thượng, dám người trồng hoa trồng cỏ trong nội thiên địa rút cục cũng nhiều rồi, lần này chẳng thiếu lao

động nữa." Long bảo bảo kêu lên.

Thần nam không muốn giết chóc, chỉ mở nội thiên địa ép đám thiên sứ xuống dưới 2 ngọn thần sơn. Lúc này trong nội thiên địa vang lên tiếng kêu ồn ào, tổng cộng đã có hơn 30 thiên sứ của lôi thần điện bị cuốn vào và toàn bộ đang bị 2 ngọn thần sơn ép xuống đất.

Hiện tại, tu vị của Thần nam vừa mới qua đột phá không lâu, có đủ sức mạnh khống chế nội thiên địa, đám thiên sứ tu vị này không bằng chàng, đối mặt với các thánh vật trong nội thiên địa, bọn chúng căn bản chẳng có sức trở tay.

Bốn tên cường đạo nhanh chóng đem những thủy tinh bình phát ra lôi thần chi hỏa vào trong nội thiên địa, sau đó tiến hành thu dọn trên mặt đất, chỉ cần nhìn thấy đồ vật hợp mắt liền ném vào tiểu thế giới của Thần nam. Giờ đã không còn giống như cướp bóc nữa mà giống như đang chuyển nhà.

Thế lực của lôi thần điện tại thiên giới tuyệt đối không nhỏ, nhưng thần điện tại thiên giới có nhiều bộ phận, các thiên sứ thượng vị có khả năng trấn áp 1 phương đều trú tại các thần điện bộ phận. Mà hôm nay lôi thần ra ngoài, các thiên sứ có sức chiến đấu cao trong chủ thần điện đều được phái đi, thủ tại yếu đạo thông với đông phương thiên giới.

Hiện giờ trong lôi thần điện chỉ còn có các thiên sứ 4 cánh ở lại mà thôi, nhiều hơn các thiên sứ 2 cánh, đa số là các siêu hạ vị thiên sứ sức chiến đấu cực kì thấp. Họ chẳng qua chỉ là những thần phó phổ thông mà thôi, căn bản không đủ sức ngăn cản 4 tên cường đạo, hay nói cách khác là bọn thổ phỉ dã man.

"Xung phong !"

Đến tiểu phượng hoàng là đứa nhất gan nhất mà cũng điên cuồng lên, nói gì đến 3 tên gia hỏa kia.

"Quang minh đại thần côn tại thượng, vì sự nghiệp vĩ đại mà thần thánh của chúng ta, chúng ta cần tiếp tục nỗ lực, xung phong!"

"Grào.. cướp sạch sẽ cả nhà tên hỗn đản lôi thần này đi, đào 3 thước

đất, không để lại cho lão hỗn đản này cái gì sất!"

Cuộc vờ vét bắt đầu...

Cuối cùng, tử kim thần long dài giọng : "Lão thần côn lôi thần này thật quá giàu, pháp bảo và thần binh thì không cần nói đến làm gì, chỉ cần nói tới những vũ khí siêu tuyệt đầy tính công kích này đã làm rỗng ta hưng phấn rồi. Chúng ta thực không có cách nào quét sạch hết thần điện này tới thần điện khác, nếu không thì vài ngày cũng chẳng chuyển xong, không bằng chúng ta cứ trực tiếp dời cả thần điện, đem cả đám thần điện của lão hỗn đản này đi."

"Ồ, quang minh đại thần côn tại thượng, ý kiến này quá hay, ta nhiệt liệt ủng hộ." Tiểu long lập tức giơ cả 4 tiểu trảo hoàng kim.

Tiểu phượng hoàng cũng vỗ đôi cánh thần 7 sắc ủng hộ nói : "Hảo a, hảo a, ta cũng ủng hộ, như vậy sau này chúng ta sẽ có thần điện xinh đẹp để ở rồi!"

Mấy thiên sứ trốn trong góc tối khóc không ra lệ, trước giờ chưa từng nghe tới lũ cường đạo ồn ào lớn tiếng này, cướp đồ vật thì không nói làm gì, ngay đến phòng ốc cũng chuyển luôn, thật là quá biến thái!

"Ha ha... ý kiến hay, chúng ta sẽ dọn sạch sẽ nhà cửa của lão thần côn này."

"Oàng oàng"

Thần nam mở nội thiên địa, nhanh chóng phủ lấy thần điện, làm cho đám thiên sứ trốn trong bóng tối hoảng loạn tháo chạy, từng tòa thần điện bị nội thiên địa thu lấy.

Sau nửa thời thần, nơi lôi thần điện tọa lạc đã sạch bách, cả dãy thần điện đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn vài trăm thiên sứ hạ vị đang chờ đợi.

Có loại cường đạo như vậy sao ? đây tuyệt đối là bọn cướp cường hãn nhất trong lịch sử, dám chuyển dời hết các thần điện của 1 chủ thần, cướp sạch không còn thứ gì.

"Lôi thần tại thượng... đây... đây có phải là sự thực không?"

Đám thiên sứ cuối cùng cũng tỉnh lại, khí chất ưu nhã sớm đã không còn, tất cả đều bắt đầu mở miệng mắng nhiếc, biểu đạt sự hoảng loạn của chính mình.

"Lôi thần tại thượng! Đây là cường đạo ư? Dám cướp sạch của chủ thần?"

"Lôi thần tại thượng! Chúng ta đang nằm mơ!"

"Lôi thần tại thượng! Hôm nay thiên giới đã xảy ra sự việc náo loạn nhất trong lịch sử, thần điện của 1 chủ thần bị cướp!"

"Lôi thần tại thượng! Sự việc khó tưởng nhất thiên giới đang xảy ra trước mắt chúng ta!"

"Lôi thần tại thượng ! Việc buồn cười bất hạnh nhất ở thiên giới đã xảy ra ở thần điện của chúng ta!"

Tất cả thiên sứ đều khóc không ra lệ.

Cũng không biết ai là người kêu lên đầu tiên : "Mau đi báo cho các thiên sứ cao giai có chiến lực siêu cường ! Mau bảo với họ là không cần phải thủ vệ ở cái yêu đạo đông phương đáng chết đó nữa, 4 tên tội nhân đang dầy vò thần điện của chúng ta."

Không phải tất cả thiên sứ đều không biết lai lịch của Thần nam, người lên tiếng kia đã biết Thần nam và 3 thần thú chính là 4 mục tiêu mà lôi thần muốn ra tay.

"Thật là đáng chết ! Mau đi bẩm báo với lôi thần điện hạ, thỉnh lôi thần điện hạ điều động tất cả các nhân viên ở lôi thần điện cùng vây bắt 4 tên nghịch tặc gan to bằng trời này."

Sau nửa thời thần, hơn mười cao giai thiên sứ đã đến chủ lôi thần điện, đi cùng còn có hơn trăm thiên sứ 4 cánh. Nhìn thấy ảnh tượng trước mắt, tất cả đều thất kinh thiếu, chút nữa ngất xỉu, sau đó tất cả thiên sứ đều trọn tròn mắt, điều này thật khó tưởng!

&#@%@& có loại đạo tặc cường hãn như vậy sao ? Đây là tiếng chửi thề mà tất cả các thiên sứ đều muốn nói ra.

Đáng tiếc, bọn họ đến chậm rồi. Đám Thần nam đã rời khỏi đây trước 1 thời thần.

"Rắc!"

Một lôi điện cực lớn trên không trung đánh xuống. Mặt đất chia 5 xẻ 7, một thân ảnh màu tím nhanh chóng đáp xuống, đây là 1 trung niên cao to anh dũng, nhưng lúc này sắc mặt hắc xanh lại. Trong song mục, tử kim chi hỏa không ngừng bốc phát, phổi của hắn nhanh chóng khoáng khí nổ ra.

Đây chính là lôi thần của thiên giới Gia lý đức lập. Sau khi nghe được tin tức, hắn ta nhanh như chớp từ chiến thần điện quay về, cảnh tượng của hắn làm cho mái tóc tím trên đầu bốc cháy, từng làn khói trắng từ thất khiếu của hắn phun ra, lôi thần sắp nổ tung rồi.

Thân là chủ thần, ở thiên giới có mấy người dám động tới hắn. Nhưng hiện tại hắn bị người ta cướp, mà lại cướp tới mức độ này, đến 1 cục gạch cũng không chừa lại, đến cả dây lôi thần điện đều bị chuyển đi.

Đối với hắn mà nói, đây thực sự là 1 sự sỉ nhục quá lớn !

E rằng không tới 1 ngày, tất cả cường giả đông tây phương thiên giới sẽ biết được sự việc náo loạn tới mức khó tưởng này, lôi thần sẽ trở thành trò cười cho cả thiên giới.

Lôi thần phẫn nộ gào lên : "Đáng chết ! Dù bất kì giá nào, cũng phải bắt 4 tên tiểu bò sát lại cho ta!" Nói tới chữ cuối cùng, trên đầu hắn tỏa ra hắc tuyến, mái tóc tím cháy bùng. Hắn tức giận dùng 1 ma pháp hệ thủy dập tắt hỏa diễm trên đầu.

Lôi thần tới giận tới cuồng bạo !

Hơn mười cao giao thiên sứ vội vàng tiến lên, nói : "Điện hạ bớt giận ! Yếu đạo thông với đông phương bị chúng ta khống chế rồi, chúng ta chỉ điều 1 số người quay về thôi, 4 tên bò sát thấp hèn kia không thể

nào thoát khỏi tây phương thiên giới được."

Lôi thần nghiến răng nói : "Ngoài ra, truyền thần dụ của ta, thông báo với tất cả lôi thần điện ở các khu, tổng động viên toàn bộ, bắt lấy 4 tên bò sát đó đem chúng lại trước mặt ta!"

Lôi thần sắp tức giận tới phát điên!

Lúc này, đám Thần nam đã thực sự cảm nhận được cái thế lực to lớn của lôi thần điện. Chưa đến nửa ngày, họ đã gặp đám thiên sứ cao giai truy sát.

Bảy cao giai thiên sứ dẫn theo 50 thiên sứ 4 cánh, bao vây đám Thần nam trong không trung. Nhưng mà 4 tên cường đạo này chẳng chút hoảng sợ, khi đám thiên sứ vừa mới động thủ, từng thủy tinh cầu được 4 cường đạo ném ra.

"Không ổn, mau trốn thôi, đó là ma lôi!"

Đám thiên sứ đại loạn, không ngờ 4 tên gia hỏa đòi bại này lại dùng ma lôi uy lực cực lớn của lôi thần điện để đối phó với bọn chúng.

Oàng !

Oàng !

Oàng !

Trên không trung giống như 1 cái nồi bị nổ, tử kim chi lôi điên cuồng đánh ra xung quanh, khắp nơi là lôi quang, đám thiên sứ bị đánh tới nổi lông vũ toàn thân cháy đen, bỏ chạy toán loạn.

Chương 171

Lão nương kí trụ nễ liễu

Có ai đã từng nhìn thấy thiên sứ mắng người chưa? ? Thiên sứ không chỉ là thần linh của tây phương thiên giới, họ còn là biểu tượng của thuần khiết và mỹ lệ của thế gian. Tất cả là do dung mạo tuyệt sắc và cử chỉ ưu nhã tạo thành.

Nhưng hôm nay Thần nam và 3 thần thú đã được mở rộng tầm mắt. Máy chục thiên sứ đang mở mồm mắng nhiếc, những lời ác độc làm cho nhân gian và những bà chua ngoa đánh đá nhất cũng phải bái phục.

Nhưng mà đây là do quá giận, tất cả thiên sứ đã bị Thần nam làm cho giận tới mức bễ phôi.

Bảy cao giai thiên sứ và 50 thiên sứ 4 cánh bị Thần nam dùng ma lôi đánh cho cháy đen cả lông, mặt mũi dữ tợn, tóc tai cháy hết, tất cả thiên sứ đều có bộ dạng người chả ra người, quỷ chả ra quỷ.

Nhưng việc làm cho các thiên sứ không thể nhẫn nhịn được là ma lôi đã thương bọn họ lại mà thứ họ đã vô cùng cực khổ chế tạo ra. Kết quả là 4 tên bỉ ổi, bốn tên cướp đáng chết vạn lần kia sau khi mang cả chủ thần điện đi còn dùng ma lôi cướp được điên cuồng đối phó với chúng. Điều này làm các thiên sứ không còn mặt mũi nào nữa.

"Ta \$(%&&... bốn tên bò sát bỉ ổi đáng chết vạn lần kia, lão nương muốn ăn thịt các ngươi, ta... lão nương muốn nấu các ngươi lên, ta (%@\$%&^... !"

Ai có thể tin rằng, những ngôn từ thô lỗ độc ác đó lại xuất phát từ miệng của 1 nữ cao giai thiên sứ.

Nữ thiên sứ 6 cánh này dung mạo khuynh thành, da trắng như ngọc, nhưng lúc này mặt mũi đen thui, tóc tai rối bù, y phục trên người biến thành màu nâu, làn da toàn thân đen nhánh lộ ra ngoài, 1 thiên sứ tuyệt mỹ biến thành như vậy, chả trách nàng ta phát điên lên trở thành 1 mụ già chua ngoa đánh đá.

"Ta \$#(^\$&... Bốn tên bò sát bị ổi các người thật quá nhục nhã... ta... loại cường đạo bị ổi hạ lưu như các người lẽ nào không có chút nhân tính, đó đều là ma lôi bọn ta chế tạo ra, ta..." Một cao giai thiên sứ càng nói càng phẫn nộ, mắng nhiếc tất cả các nước ở nhân gian, nàng ta chỉ vào mặt Thần nam nói : " Ta... các người rút cục là từ đâu tới ? Làm sao dám cướp Thần điện của chủ thần, ta... Nói, ai đứng sau lưng chống đỡ cho các người ? Rút cục ai là người đưa lũ bò sát các người lên thiên giới, ta... %\$#^%..."

Thần nam trợn mắt há mồm, 2 bên nhìn nhau, Thần nam nói : "Ta xiú! Đây mà là thiên sứ sao ? Nghe nói những sinh vật này là biểu tượng của thuần khiết và mỹ lệ nhân gian, sao giờ lại trở thành bà già khó chịu thế này?"

"Ha!" Lão bị ổi xông lên chỗ Thần nam, nhìn 1 cách khinh bỉ, nói : "Mấy con thỏ muốn cắn người a, nữa là thiên sứ a? Chúng ta cướp bóc nhà người ta, lại dùng ma lôi mà họ tự tay chế tạo đưa cho họ 1 lồi oa cay xè, có thể ko gấp sao ? Nhưng mà... hihi... các người có muốn xem 1 người còn ngang ngược chưa ngoa hơn các người không?"

Tiểu phượng hoàng có chút không tin, nhỏ tiếng hỏi : "Còn có kẻ ngang ngược hơn bọn họ sao?"

"Đương nhiên rồi!" Lão bị ổi khẳng định chắc chắn : "Các người xem!"

Nói rồi, tử kim thần long xuyên 1 chuỗi ma lôi, dùng tử kim long lực hô 1 tiếng ném về phía các thiên sứ.

"Oàng"

"Oàng"

"Oàng"

Thiên không lại nổ lớn, khắp nơi đều là tử kim lồi điện, đó điều là ma lôi khảm bị cấm chú, uy lực lớn đến mức khó tưởng tượng.

" A %^\$&... con bò sát 4 chân kia, lão nương nhớ mặt ngươi rồi đấy, ta đã quá sơ xuất, lão nương sớm muộn cũng bắt được ngươi, sẽ nuốt sống ngươi từng miếng từng miếng..."

" A \$&\$&^... ông bà vài lũ bò sát 4 chân kia, ta sẽ sống chết với các ngươi, không chết không dừng !"

Trên cao không, các loại quốc ngữ tuôn ra.

Lão bỉ ổi cười hì hì với tiểu phượng hoàng, nói : "Sao nào ? Thấy đã ghê gớm hơn chưa?"

"Ngẫu đích thần a!" Tiểu phượng hoàng suýt ngất xỉu.

Đối mặt với uy lực cực đại của ma lôi, đám thiên sứ căn bản không có biện pháp nào. Những ma lôi này là vũ khí bí mật chủ thần điện chuẩn bị cho chủ thần đại chiến, ma thần đại chiến trong tương lai, không ngờ rằng bị 4 tên cường đạo cướp sạch, ma lôi có uy lực kham bỉ cảm chú đến cao giai thiên sứ cũng chẳng chịu được mấy quả, huống chi đại đa số là thiên sứ 4 cánh ?

Đến giờ đám thiên sứ đang la hét chửi mắng kia vẫn chưa tin vào sự việc trước mắt. Một chủ thần điện bị người ta cướp sạch, đây thực là 1 câu chuyện cười lớn nhất trong lịch sử thiên giới.

Oàng !

Oàng !

Oàng !

Những tiếng nổ giống như 1 tấm thảm bắt đầu vang lên. Thiên sứ 4 cánh bị trọng thương không ngừng rơi xuống, mấy cao giai thiên sứ muốn đột phá cũng thương tích đầy mình, không dám quá mạo hiểm.

Lúc này, đám Thần nam lại sử dụng vũ khí mới. Từng thủy tinh bình có chứa tử kim thần hỏa được ném về phía các thiên sứ.

Oàng !

Một tiếng nổ lớn vang lên, khắp trời đều là tử kim thần hỏa.

"A..."

"Đau chết đi được..."

"Chịu không nổi..."

Tiếng kêu la thảm thiết không ngừng, những thiên sứ mang trên mình tử kim hỏa diễm rơi xuống càng nhiều.

"A, tức chết lão nương ta rồi. Đến tuyệt mật vũ khí của lôi thần điện tử kim thần hỏa các người cũng ném ra. Cuộc chiến này làm sao mà tiến hành đây. Làm tức chết lão nương !"

Sau khi 3 cao giai thiên sứ bị trọng thương rơi xuống, 4 cao giai thiên sứ còn lại hạ lệnh rút lui, không dám tiếp tục tấn công.

Hầu hết các thiên sứ đều bị cháy đen thui, chẳng có thiên sứ nào có thể giữ được đôi cánh trắng muốt, tất cả các thiên sứ đều giống như những thiên sứ đã rơi xuống.

Các thiên sứ cũng người bị thương nhanh chóng rút lui, chỉ còn vài thiên sứ thương tích nhẹ lưu lại đối mặt với đám Thần nam nhưng rất nhanh chóng bị tử kim thần long dùng ma lôi và tử kim thần hỏa xông lên phản công làm cho bỏ chạy.

"Hừ, bỏ sát 4 chân hãy đợi đấy, lão nương nhớ mặt các người rồi, món nợ các người đốt lão nương ta, ta %(^&@\$..."

Đám thiên sứ cuối cùng cũng mất hút trên thiên không, đám Thần nam cuối cùng cũng thở phào 1 tiếng rồi cười như điên.

"A... Đã quá!"

Tử kim thần long kêu là : "Grào... mẹ nhà nó, chẳng ngờ được có 1 ngày đốt được đám thần linh, đốt lũ điều nhân này!"

"Ngẫu tích đầu phát, thiện tai thiện tai." Tiểu phượng hoàng hình như bị nhiễm thói quen thần côn của long bảo bảo.

Tiểu long suất nửa ngất xỉu, nhỏ tiếng : "Thiên giới này thật quá điên cuồng, thiên sứ đều học được các chữ mắng."

Thiên không cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, bốn phía đều lặng im.

Trong nội thiên địa của Thần nam, bốn tên cường đạo đang nằm trên đặng y (một loại ghế làm từ cây bụi) hoan hỉ uống mỹ tửu.

Lúc này, nội thiên địa của Thần nam đã sớm đại biến.

Trong triệu hoán trận do nữ thần trí tuệ bày ra, định địa thần thụ điên cuồng hấp thu linh lực vô tận. Không chỉ tu vị của Thần nam có đột phá, mà nội thiên địa cũng mở rộng ra 1 cảnh địa kinh người.

Khi ở nhân gian giới, sau khi tu luyện giả đạt tới tứ giai thì mỗi lần tu vị tăng 1 tầng thì công lực cũng nhảy vọt, rất hữu dụng sau khi đến thiên giới.

Ở thiên giới, sau khi tiến vào cảnh giới thất giai thì sẽ không bị thương bởi thiên lôi nữa, cho nên Thần nam hiện giờ hơi khó xác định, lần này rút cục tu vị đã tăng tới thất giai sơ cấp hay là đang ở lục giai đỉnh phong. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, tu vị của chàng đã tiến được 1 bước dài, nội thiên địa cũng biến hóa về chất, đã rộng tới mấy chục km².

Lôi thần điện cướp được chiếm khoảng 2,3 km². Toà lôi thần điện huy hoàng này vẫn theo dáng cũ tọa trong tiểu thế giới của Thần nam.

Đám thiên sứ bắt được từ lôi thần điện khoảng 40 người, thiên sứ trung giai 4 cánh và thiên sứ 2 cánh chiến lực cực ít chia đều mỗi loại chiếm 1 nửa.

Tất cả các thiên sứ trung giai đều bị Thần nam dùng định địa thần thụ đánh cho yếu đi, trở về trạng thái thiên sứ đê giai (cấp thấp), nguyên khí của bọn chúng toàn bộ bị thần thụ hút lấy, nguyên khí này được định địa thần thụ chuyển hóa thành sông suối và hoa cỏ.

Lúc này, nội thiên địa của Thần nam sức sống dồi dào, cộng thêm

thần điện kia, thật giống như tiên cảnh.

Đám tiểu thiên sứ bắt được từ triệu hoán trận là những viên đình tốt nhất, hiện tại chúng đã trở thành người chỉ huy, biến 40 thiên sứ không có chiến sự trở thành lao công, từng chút từng chút làm đẹp thêm tiểu thế giới của Thần nam.

Thần điện chứa tử kim thần lôi và tử kim thần hỏa, cùng với thần điện chứa thần khí đều bị Thần nam dùng cấm chế, ngoài chàng và 3 thần thú ra, tất cả các thiên sứ đều không thể đi vào, đây là nguyên nhân để chàng yên tâm thoải mái sử dụng đám lao công miễn phí này.

Đương nhiên, đám thiên sứ này sờ dĩ nghe lời như vậy, là do chính sách cà rốt và đại bổng của tử kim thần long. Biểu hiện tốt sẽ mau chóng được rời khỏi nơi đây quay về với thần điện, biểu hiện không tốt thì sẽ bị nhốt trong vùng hỗn độn vĩnh viễn giúp Thần nam mở rộng nội thiên địa.

Trong tiểu thế giới, trăm hoa đua sắc, cỏ thơm ngào ngạt, những dòng sông nhỏ chảy róc rách, hồ nước trong xanh... Thần nam và 3 thần thú ngồi trên bảo thạch bên cạnh hồ nước xanh ngắt, vừa uống rượu vừa thảo luận xem tiếp theo nên làm gì.

Sự việc điên rồ hôm nay đủ để cả thiên giới há mồm trợn mắt kinh ngạc, nhưng mà tiếp theo đây, e là cơn ác mộng của họ mới bắt đầu. Lôi thần đương nhiên sẽ truy giết bọn họ với bất cứ giá nào. Chủ thần thân chí, dù cho bọn họ có ma lôi, tử kim thần hỏa thì sao? Cũng không thể làm khó được 1 chủ thần.

"A a... các người sợ rồi ư?" Một trận cười thanh thúy như ngân linh vang lên từ trong lôi thần điện.

Tuy là tiếng nói đó êm tai nhưng đám Thần nam lại thấy nổi da gà, đây rút cuộc là thần thánh phương nào? Đã né được thần thức của bọn họ, vô thanh vô tức ẩn trong nội thiên địa của Thần nam.

"Ngẫu tích đầu phát, hay là lôi thần tới rồi!" Tiểu phượng hoàng sợ hãi.

"Lôi thần là đàn ông!" Tử kim thần long nói nhỏ: "Người này nhất

định không đơn giản, thần thức mạnh quá tưởng tượng của chúng ta, nếu không thì không thể nào né được linh giác của chúng ta."

Một đạo hư ảnh vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt Thần nam, hư ảnh nhạt nhòa trong suốt, nhìn kĩ thì đây là 1 nữ tử thanh niên dung mạo tuyệt mỹ, nhưng thực sự dung nhan thực khó nhận biết.

Thần nam đứng dậy, đối diện với hư ảnh, trầm tiếng hỏi : "Người là ai?"

"Nữ thần sinh mệnh Tạp mâu!"

"Nữ thần sinh mệnh Tạp mâu? Người nói dối ! Ta đã gặp nữ thần sinh mệnh, khí tức của các người không giống nhau."

Hư ảnh thở hắt 1 tiếng, nói : "Người nói là Trân ny ư? Đó là em gái của ta. Ta là nữ thần sinh mệnh tiền nhiệm Tạp Mâu."

"Cái gì?"

Một người 3 thú cùng kêu lên kinh ngạc.

Chương 172

Ăn tình

Hư ảnh nhạt nhòa phía trước lại là nữ thần sinh mệnh Tạt mâu đã mất tích, điều này thực làm Thần nam cảm thấy quá chấn động.

Khả mâu đã biến mất 5 ngàn năm rồi, thần điện do nữ thần sinh mệnh tại nhiệm dẫn đầu hiện giờ đều nghi ngờ việc mất tích của nàng có liên quan lớn tới lời thần Gia lý đức lập. Chủ thần mất tích đã lâu nay đột nhiên xuất hiện, thật là 1 sự kiện trọng đại trên thiên giới.

"Rất kinh ngạc phải không ? Ha ha..." Tạt mâu cười nói : "Một chủ thần mất tích đã 5 ngàn năm giờ lại xuất hiện... haha..."

Tạt mâu tuy cười nhưng trong giọng nói lại có vẻ tang thương, ai cũng có thể cảm nhận được tình cảm phần nộ trong tâm nàng.

Thần nam kinh ngạc hỏi : "Nói như vậy, người thực sự bị lời thần bức hại ? Vừa rồi ta mang cả lời thần điện về đây, là người cũng vào trong nội thiên địa cùng khi đó."

Tạt mâu thở nhẹ 1 hơi : "Ta thực sự bị lời thần Gia lý đức lập ám toán, nhưng hư ảnh này không phải là bản thể của ta, chỉ là 1 đoạn tinh thần hư thể mà thôi."

"Vậy tại sao người không đi tìm em gái của người, nói với cô ấy chân tướng, nhờ cô ấy báo thù?"

"Việc lời thần Gia lý đức lập ám toán ta, gần đây ta đã sớm liên lạc với em gái ta rồi."

Thần nam kinh ngạc hỏi : "Vậy tại sao em gái người không cứu người?"

Tạt mâu cười, không trả lời câu hỏi của Thần nam mà ngược lại dò xét Thần nam và 3 thần thú một cách kì quái, nói : "Thật không rõ các người lấy đâu ra gan to mặt lớn như vậy, dám to gan đi cướp bóc lời thần điện."

"Có gì mà không thể. Hấn muốn thanh toán bọn ta, chạy cũng không chạy nổi, chỉ còn cách cho hấn ném xui xẻo trước." Thần nam trả lời với vẻ không quan tâm.

Tạp mâu lắc lắc đầu, cười nói : "Ồ, hoá ra là lí do như vậy, quậy cho lão lôi thần xui xẻo! Nhưng, các người thực sự cho rằng chỉ dựa vào mấy người các người mà có thể cướp được lôi thần điện sao?"

Thần nam cười nói : "Sự việc đang bày ra trước mắt đó thôi!"

"Người sai rồi! Lôi thần dù sao cũng là 1 chủ thần. Thực lực lớn mạnh của hấn hiện giờ các người không thể đoán được. Lôi thần điện cấm chế cực nhiều, chỉ dựa vào các người căn bản không thể phá được. Thần thức của chấn điện chi bảo, lôi thần chùy và lôi thần tượng liên với nhau. Dù cho có cách hấn ta vạn dặm, Hấn có thể khống chế 1 cách linh hoạt như là điều khiển cánh tay vậy. Lôi thần bố trí các loại thần khí như lôi thần chùy trong lôi thần điện, thì giống như hấn ta tự mình tọa chấn thần điện vậy. Thử hỏi, ai dám xông vào lôi thần điện ?"

"Điều này..."

Thần nam và 3 thần thú nghe vậy liền đổ mồ hôi lạnh, nếu thực sự giống như Tạp mâu nói, bọn họ chẳng phải là chết vài lần rồi sao ? Lẽ nào trong này còn có ẩn tình gì bất thành ?"

Tạp mâu nói tiếp : "Lôi thần lại được chiến thần mời đi, không ở trong lôi thần điện, các người cho rằng đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên sao ?"

"Rút cuộc là thế nào ?"

Tạp mâu cười nói : "Các người rút cục đã ý thực được tử thần bao lần qua vai các người chưa?"

"Xin người hãy nói!" Thần nam bắt đầu khiêm tốn thỉnh giáo, chàng đã cảm thấy việc dễ dàng công phá lôi thần điện có chút không thực, không nghĩ rằng bên trong thực sự có ẩn tình.

"Em gái ta liên hợp với mấy chủ thần cùng xuất thủ, phá vỡ tất cả cấm chế, cắt đứt sự liên hệ giữa lôi thần chùy và lôi thần. Nhưng cuối cùng vẫn chưa phá được cấm chế, vẫn chưa thể cứu ta từ trong lao tù dưới đất ra, cho nên vui vẻ ủng hộ các người làm vụ cướp bóc khó tưởng nhất trong lịch sử thiên giới, để lôi thần trở thành trò cười cho thiên giới."

"Grào... long đại gia ta rút cục hiểu rồi. Không chỉ chúng ta làm cường đạo, mà mấy chủ thần cũng làm gian tặc, thật là hay ho! Thực quá tuyệt diệu. Ta thích cảm giác tất cả mọi người cùng liên thủ."

Tiểu thần côn long bảo bảo lầm bầm : "Tặc thần tại thượng! Ta và chủ thần đồng tại!"

Thần nam hỏi : "Lẽ nào nữ thần sinh mệnh cùng mấy vị chủ thần liên thủ cũng không cách nào phá vỡ được cấm chế của lôi thần?"

"Ngày ta thoát ra sẽ không còn lâu đâu!" Tạp miêu nhơn nhơn nói : "Thiên giới không đơn giản như các người tưởng tượng đâu. Giữa các chủ thần cũng tranh giành đấu đá nhau. Nhưng để tránh thần chiến quy mô lớn xảy ra, tất cả đều phải đấu đá trong bóng tối. Đám Trần ny không muốn liên minh khai chiến với lôi thần bây giờ."

Thần nam rất hiểu lời Tạp mâu nói, mới lên thiên giới vài ngày mà chàng đã thấy các thế lực ở thiên giới âm mưu hoạt động.

"Ngẫu đích thần a! Thiên giới sao mà phức tạp thế!" Tiểu phượng hoàng than thở.

Tạp mâu nhìn Thần nam, dường như cười mà không phải là cười, nói : "Giờ có thể nói ra đại nhân vật đứng sau nhà người được chứ? Mấy chủ thần đều biết người được 1 đại nhân vật đưa lên thiên giới. Người xem, ta đã thực thà nói hết với người, thì người chẳng nên giấu diếm ta chứ?"

Thần nam trong lòng chuyển biến. Tạp mâu và những chủ thần muốn giải thoát cho nàng đang muốn lôi kéo chàng hoặc là muốn lôi kéo "đại nhân vật" sau lưng chàng. Đây là nguyên nhân chủ ý mà bọn họ "ưu đãi" chàng.

"Ha ha... chủ thần thiên giới thật là lợi hại. Lão nhân gia có bản lĩnh thông thiên. Không nghĩ rằng khi phá toái hư không đưa bọn ta lên thiên giới lại kinh động tới các chủ thần. Thực lực các chủ thần thật khiến người ta bội phục!"

Thần nam làm bộ dạng như thần côn.

Tạp mâu có chút kích động, nói : " Vị lão nhân gia ở nhân gian giới là ai vậy ? Lẽ nào là... trong truyền thuyết !"

"Đúng, chính là... trong truyền thuyết." Thần nam cố ý làm bộ cao thâm khó dò.

Tạp Mâu tức tởm mức nghiến răng, nói : "Thôi, người đừng treo miệng nữa, mau nói ra đi!"

"Được, có thể nói với người. Nhưng ta không thể để lộ tin tức của lão nhân gia ra được."

Thần nam lấy giọng, sau đó chỉ vào tử kim thần long, nói : "Có nhìn thấy nó không ? Chính là huyền tôn (cháu 5 đời) của lão nhân gia đó..."

"^(&#@^\$..." Tử kim thần long chửi thảm trong lòng. Đồng thời âm thầm chửi rủa lão tây thổ đồ đẳng kia.

Tạp mâu kích động nói : "Lẽ nào là cổ thiên long trong truyền thuyết. Thật khó làm cho người ta tin. Lão nhân gia tại sao lại không muốn lên thiên giới."

"Tu vị của ông già đó đã sớm đạt tới thông thiên chi cảnh. Đối với lão ta mà nói thì nhân gian giới hay thiên giới không có gì khác nhau. Nhưng lão rất nhớ những cảnh vật khiến lão khó quên ở nhân gian giới. Cho nên lão ta ở lại thiên giới tịnh tu. Nhưng lão già đó đối với văn bối lại yêu cầu vô cùng nghiêm khắc. Kì thực đối với huyền tôn thì còn nghiêm khắc hơn, chuẩn bị đem tên không ra gì đó lên thiên giới rèn luyện 1 phen. A, lại để cho lão ta thất vọng. Hậu bối của lão ta lại vẫn chỉ là 1 con sâu không ra gì."

Tử kim nghe Thần nam đứng đó nói linh tinh, tức giận muốn cắn cho

hắn ta 1 trận, nhưng để tiếp tục diễn trò, nó chỉ còn cách nuốt giận.

Tạp mâu đương nhiên không tin những lời liên thiên của Thần nam. Nhưng tin chắc rằng sau lưng Thần nam nhất định có 1 đại nhân vật chống lưng.

"Yên tâm, các người sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu. Chủ thần có các chủ thần khác lôi kéo, hắn ta không có thời gian tự mình tới tìm các người đâu. Chỉ có những thiên sứ do lôi thần điện phái đi thôi, ta đã quan sát thủ đoạn mà các người đối phó với chúng, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì đâu."

Những lời này là sao. Thần nam có chút buồn bực. Ai lại muốn bị chủ thần nhớ mặt chứ. Hai nữ thần sinh mệnh và những chủ thần liên kết với họ chắc chắn rất xem trọng "đại nhân vật" sau lưng Thần nam. Lần này nếu không có sự kiện lôi thần điện, thì đám nữ thần sinh mệnh chắc cũng sẽ lôi Thần nam vào tròng.

Con người, quả nhiên không thể chỉ nhìn vẻ bề ngoài. Lần đầu khi gặp nữ thần sinh mệnh Trần ny, Thần nam còn cho rằng đây là nữ thần nhân từ không chút kiêu cách. Chẳng ngờ rằng đối phương đã sớm chuẩn bị lợi dụng chàng. Chàng không thể không kêu lên Thiên giới chủ thần thật là chẳng có thiện trà tử (tốt đẹp). Thiên giới thực là 1 cái ao nước quá sâu.

Tạp mâu cười nói : "Nếu như người cảm thấy nguy hiểm thì bây giờ có thể lập tức trốn vào sinh mệnh nữ thần điện."

Thần nam trong lòng cười lạnh, xem ra thiên giới đều là giả. Thực lực mới là đạo lí. Trốn vào trong sinh mệnh nữ thần điện ? E rằng thu nạp "đại nhân vật" mới là mục đích chính.

"Hào a, vậy thì chúng ta sẽ không khách khí. Tốt nhất là vào sinh mệnh nữ thần điện trốn 1 thời gian." Thần nam cười ngầm. "Đại nhân vật" kia có thể là 1 tồn tại hư vô ẩn hiện. Nhưng sự bảo hộ của nữ thần sinh mệnh lại là thực, e rằng không rõ là ai lợi dụng ai.

"Bản thể của ta vẫn ở trong tù lao của lôi thần điện. Hư bản tinh thần thì không thể duy trì được bao nhiêu lâu nữa." Hình ảnh Tạp mâu thật nhạt nhòa, như là sắp tiêu biến.

Thần nam gấp gáp hỏi : "Đợi chút, Ta còn có 1 việc rất quan trọng muốn thỉnh cầu người. Năm ngàn năm trước có phải người từng qua nhân gian giới, cứu 1 nữ tử tên là Vũ Hinh, có thể kể rõ tất cả cho ta không?"

Thân thể Tạt mâu mờ mờ ảo ảo có chút run động, nói : "Tại sao người lại hỏi việc này?" Nhưng ngay sau đó nhanh chóng ổn định trở lại, nói : "Ta khuyên người tốt nhất là đừng thám thính gì về nàng ta nữa. Nếu như người muốn biết, vậy hãy đợi ta thoát khỏi nạn này đã. Thôi, em gái ta đang ở ngoài nội thiên địa, cô ấy sẽ dẫn các người tới sinh mệnh nữ thần điện."

Hư ảnh vụt sáng, Tạt mâu biến mất.

"Hừ, thiên giới thật là chẳng có thiện chủ." Tử kim thần long than thở. "Nữ thần sinh mệnh hiện nhiệm bộ dạng yếu đuối như vậy, không ngờ là có nhiều thủ đoạn như vậy, không chừng cảnh bay qua đầu chúng ta cũng là có sắp đặt trước. Thiên giới... thực là phức tạp."

Thần nam có chút đồng cảm. Trong tưởng tượng của chàng, Tạt mâu đã cứu Vũ hinh khi đi qua nhân gian giới, nàng ta nhất định là 1 nữ thần nhân từ vô cùng. Bây giờ xem ra chẳng đơn giản như chàng tưởng tượng.

Sau đó 2 ngày thiên giới nổi sóng, việc lôi thần điện bị 4 tiểu nhân vật mới lên thiên giới cướp sạch đã truyền đi khắp thiên giới, trở thành trò cười cho các trụ thần. Sự việc kì lạ náo loạn này đã trở thành một trong những sự việc khó tưởng nhất trong lịch sử thiên giới.

Bốn tên tiểu nhân vật này đã vang danh trên thiên giới, được viết thành 1 truyện thuyết đại đạo - điên cuồng.

Lúc này, đám Thần nam đang ở đâu ? Làm gì ?

Một người 3 thần thú đang trốn trong sinh mệnh nữ thần điện. Nhưng dường như không giống như đang trốn, lúc này 4 tên gia hỏa đang đi thám thính trong gian thần điện.

Tiểu phượng hoàng rụt rè hỏi : "Chúng ta đã cướp lôi thần điện, lẽ

nào còn muốn cướp nốt sinh mệnh nữ thần điện?"

"A, nói nhỏ thôi!" Con rồng bĩ ối làm điệu bộ như gian tặc.

"A quang minh đại thần côn tại thượng, làm sao có thể nói là "cướp" và "quét sạch" được ? Việc chúng ta làm là thần thánh mà vĩ đại ! Người phải nhớ, đây là 1 sự nghiệp quang vinh vô hạn." Tiểu thần côn làm điệu bộ trịnh trọng nói.

Thần nam gật gật đầu, nói : "Chủ thần tây phương thiên giới chẳng có gì tốt đẹp, chúng ta cuốn chiếu cùng sinh mệnh nữ thần điện, chạy về đông phương thiên giới mới là chính đồ, tuyệt đối không thể can dự vào cuộc đấu tranh giữa các chủ thần. Đi tìm Vũ hình, đó mới là việc quan trọng nhất!"

Chương 173

Sát hướng đông phương

Lôi thần điện nguyên đã bị cướp đi nhưng nơi này vẫn là trọng địa của lôi thần. Lôi thần dùng đại pháp lực đem 1 bộ phận thần điện về đây, để trấn áp vùng đất này.

Đứng trong thần điện mới, lôi thần giận tới bốc hỏa, hiện tại toàn thiên giới đều là truyền thuyết về 4 tên cường đạo. Lôi thần chẳng còn mặt mũi nào nữa.

Lôi thần tóc tai bù xù, mặt mũi dữ tợn, toàn thân đều có tử kim thần hỏa bao bọc, hấn như 1 kẻ điên đứng giữa thần điện gào lên : "Đáng chết ! Nữ thần sinh mệnh ta đã sớm nắm được quy tắc của ngươi rồi, chỉ cần ta hiểu được sinh chi áo mật (bí mật sống) thì thiên lôi áo nghĩa (ý nghĩa sâu xa) sẽ vĩnh sinh bất diệt, thiên địa gian này sẽ còn ai là đối thủ của ta?"

Nhìn thấy trong thần điện vô số thiên sứ hệ lôi bị ma lôi và tử kim thần hỏa làm cho bị thương, lôi thần 2 mắt đỏ rực, hận thù nói : "Đem thông đạo lên đông phương thiên giới cho ta nắm giữ, nhất định không để cho 4 tên bò sát thấp hèn đó chạy về đông phương. Ta hiện giờ không có thời gian và tinh lực trực tiếp đi đối phó với bọn chúng, nhưng chỉ cần bọn chúng còn ở lại tây phương thiên giới, ta sớm muộn gì cũng sẽ đập nát bọn chúng, để cho đại nhân vật của lũ tội nhân này không trốn được nữa."

Âm thanh gào thét phẫn nộ, làm cho cả lôi thần điện chấn động, tất cả các thiên sứ đều run rẩy.

Trong sinh mệnh nữ thần điện khắp nơi đều là hoa cỏ thực vật linh khí tràn ngập. Một vườn tiên quả nằm trên 1 bình địa lớn trong thần điện. Nơi đó các loại thần thụ thanh tú bích lục, lá cây quang hoa lấp lánh, quả thực là thiên tài địa bảo trong truyền thuyết của nhân gian giới.

Hai ngày nay, long bảo bảo và tử kim thần long chỉ vật tiên quả làm cơm ăn. Đám thiên sứ trong sinh mệnh nữ thần điện vô cùng giận giữ

với 2 tên cường đạo này nhưng không bảo vệ được.

Lúc này 4 tên cường đạo đang ở trong quả viên, đang tính toán đại kế.

"Grào... sinh mệnh nữ thần điện thật là nghèo, ngoài đám hoa cỏ, thì chẳng có đến 1 bảo vật hữu dụng, trước khi đi thực chẳng có gì để vợ vét." Tử kim thần long vừa vật trộm tiên quả vừa than thở không biết xấu hổ.

Thần nam nói : "Thôi, hiện giờ chúng ta tiếng xấu khắp nơi rồi, tất cả các chủ thần nghe thấy tên chúng ta, nhất định đều tăng cường đề phòng, chúng ta ở đây, lẽ nào nữ thần sinh mệnh không đề phòng chúng ta sao ? Nhân hôm nay nữ thần sinh mệnh ra ngoài, thực là cơ hội tốt để chúng ta rời khỏi đây."

"Thần nói, không thể rời đi như vậy. Ít nhất cũng phải hái đủ tiên quả rồi mới đi!" Long bảo bảo vừa nói vừa nhỏ nước dãi.

"Không sai, chúng ta mau hành động, động tác nhanh nhẹn chút." Tử kim thần long hoá thành 1 đạo điện quang phóng vào nơi sâu trong vườn tiên quả.

Thần nam đi cùng bọn chúng. Thực sự chàng muốn đi rồi, nhưng lại để cho bọn chúng gây hậu hoạ cho nữ thần sinh mệnh 1 lần.

Từng đống từng đống tiên quả linh khí dào dạt được tử kim thần long ném vào nội thiên địa của Thần nam.

"Một hai một, một hai một..." Long bảo bảo và tiểu phượng hoàng bay lên, miệng không ngừng hô khẩu hiệu.

Tử kim thần long và Thần nam thiếu chút nữa là lòi cả mắt ra ngoài.

Tử kim thần long đối với đống tiên quả tự mình trộm được trong lòng cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng lúc này nhìn thấy biểu hiện của 2 tên gia hoả kia, nó lại cảm thấy mình thật quá cao thượng.

Long bảo bảo và tiểu phượng hoàng hợp lực, nỗ lực hơn chục gốc thần thụ, chuẩn bị di dời một diện tích lớn.

"Grào... thật quá điên cuồng ! Nhưng... lão long ta rất thích."

Ngát xỉu !

Thần nam mắt mũi tối sầm, thiếu chút nữa là ngất xỉu. Chàng cẩn thận nhìn về phía ngoài quả viên, sau đó nhanh chóng đem đám thần thụ chuyển vào trong nội thiên địa.

"Ngừng lại, 2 tên ranh các người mau dừng lại cho ta." Thần nam nhìn thấy 2 tên tiểu đồ đang tiếp tục nhổ cây, lập tức ngăn chúng lại, nói : "Hơn chục cây thần thụ là đủ rồi, đây đã là thượng phẩm nhất quả viên rồi, là tâm huyết mấy ngàn năm của nữ thần sinh mệnh. Ta xỉu ! Mau dừng lại, nói 2 người các người đó! Cướp sạch lõi thần điện đã là quá hoa trương rồi, các người còn muốn nữ thần sinh mệnh cũng đuổi giết các người hả ? Hai người thật là... mau dừng lại cho ta."

Long bảo bảo và tiểu phượng hoàng trong tiếng kêu gào của Thần nam, vẫn nhổ thêm mười mấy cây thần thụ nữa mới chịu dừng.

Tiểu long tâm mãn ý đắc thở ra 1 hơi, lẩm bẩm : "Tất cả những loại quả ta thích ăn đều sưu tập đủ rồi, sau này khỏi phải lo không có tiên quả ăn."

Nhìn thấy một dải thần thụ cao to xanh biếc trong nội thiên địa, Thần nam rõ ràng cảm thấy linh khí trong tiểu thể giới của mình nên đậm đặc. Lại nhìn sang tiên quả viên giờ chỉ còn 1 nửa, thì thấy linh khí trong sinh mệnh nữ thần điện đã giảm đi rất nhiều.

Ai nói sinh mệnh nữ thần điện không có bảo vật ? Những thần thụ này tuyệt đối là thần bảo mà nữ thần sinh mệnh đã bỏ ra nhiều tâm huyết.

Thần nam thấp giọng nói : "Mau, chạy mau!"

Nửa ngày sau, Thần nam và 3 thần thú đã tới ngọn núi hoang, đã rời khỏi thần vực của chúng thần.

"Tránh gió trước rồi tính." Thần nam nói : "Nghe nói các thông đạo tới

đông phương thiên giới đã bị lôi thần canh giữ cẩn thận. Giờ chúng ta ẩn nấp rồi xem xem động hướng thế nào."

Một người 3 thần thú trốn vào trong nội thiên địa của Thần nam. Nhưng cũng không cảm thấy vô vị, tiên quả, mỹ tửu, cảnh sắc ưu mỹ linh khí tràn ngập, thêm vào đó là các thiên sứ đang làm việc nhìn giống như đang múa lượn, điều này đối với 4 tên cường đạo đang chạy nạn mà nói, thì thực sự là 1 kiểu hưởng thụ.

Nửa tháng sau, Thần nam và 3 thần thú nhanh như điện bay về đông phương.

Tử kim thần long nói : "Lôi lão thần còn rõ là biết bốc phét, thiên giới lớn như vậy, hẳn có thể chặn tất cả các đường tới đông phương thiên giới sao ? Chúng ta cứ bay một vòng lớn chẳng lẽ không thể đi qua sao ?"

Đáng tiếc là sau đó không lâu, tin tức mà Thần nam thu được tại 1 thành phố của loài người đã phá vỡ mộng tưởng của tử kim thần long. Đông phương thiên giới và tây phương thiên giới mỗi bên thành 1 giới, giữa 2 bên có hơn mười thông đạo không gian quan trọng nối liền. Trừ phi có đại pháp lực phá toái hư không, nếu không chỉ còn cách đi qua hơn mười thông đạo này.

Thiên giới không rõ lớn hơn nhân gian giới bao nhiêu lần, sơn đỉnh vĩ đại cao tới chân mây kia còn lớn hơn cả ngọn núi cao nhất nhân gian giới.

Gần đông phương yếu đạo là những dãy núi liên miên vô tận, từng dãy từng dãy núi giống như là 1 thế giới được đúc bằng bạc, tuyết trắng mênh mông băng phủ vạn vật. Mà dưới lưng núi, thanh thủy vô hạn, sức sống dồi dào. Rừng rậm nguyên thủy dày đặc ngút tầm mắt, trong sơn lâm hồ báo kêu gầm.

Đám Thần nam bay theo bán lưng núi, gặp vô số dã thú kì cầm, mặc dù rất nhiều yêu thú tu luyện hữu thành không ngừng quấy nhiễu họ, nhưng với tu vị của 4 tên gia hoả lúc này, căn bản không sợ gì sự uy hiếp của chúng.

Trên đỉnh núi tuyết hoa lát phát, có 1 cửa thông đạo hỗn độn rộng

chừng trăm trượng, nhưng lôi thần đã phải trọng binh chân giữ nơi đây, đám thiên sứ này đứng bất động trên đỉnh núi như những hoá thạch.

Đã tới đây rồi, Thần nam không thể thoái lui. Vũ Hinh đang ở phía bên kia, dù cho có khó khăn đến đâu, chàng cũng phải xông qua, nhất định phải tìm hiểu cho được Vũ Hinh của thiên giới có phải là Vũ Hinh của năm ngàn năm trước sau.

Mấy tên này vốn định trốn trong nội thiên địa của Thần nam, chui xuống nước bơi qua như cá. Nhưng mà những cao thủ ở đây lại quá miễn cảm, họ vừa tiến vào liền bị phát hiện.

Kế hoạch thất bại, Thần nam đương nhiên là phải xông lên, trường đao trong tay chàng thần quang lấp lánh, hiện giờ nên gọi đó là thánh đao, vì nó đã không còn là ma đao màu đen tràn ngập khí tức tử vong khi xưa nữa. Trường đao bây giờ kim quang chói mắt, phát ra khí tức thần thánh.

Đao mang như cầu vồng, nhanh như chớp chém về phía đám thiên sứ đang chân giữ tại cửa thông đạo. Cả một thế giới tuyết trắng quang hoa sáng ngời, đao khí tung hoành kích động, phát ra tiếng kêu chói tai, gió tuyết bay ngập trời.

"Ha, đã đợi các ngươi rất lâu rồi!"

Sáu cao giai thiên sứ bay lên, vừa tung ra cấm chú ma pháp, vừa chém ra kiếm khí kinh thiên, bao vây công kích Thần nam. Lúc này, cũng có hơn mười cao giai thiên sứ đang xông về phía đám tử kim thần long.

Quang mạnh chói mắt bao phủ dãy núi, cấm chú ma pháp siêu lớn không ngừng nổ trên người Thần nam, hoả diệm bùng lên dữ dội, thiểm điện vừa lớn vừa đáng sợ bay khắp nơi trên không trung. Đồng thời từng đạo kiếm khí phá rách hư không, kiếm quang thực chất hoá kích thước cực lớn không ngừng chém bên người Thần nam.

Thần nam tung hoành trên không trung, chém ngang dọc trong thiểm điện, hoả diệm và kiếm khí, không ngừng xông lên công kích trong vòng vây của 6 cao giai thiên sứ. Tuy hiện giờ chàng đang ở trong

vòng nguy hiểm, nhưng chàng đã xác định được mình đã bước vào lĩnh vực thất giai, nếu không thì chẳng có cách nào chống lại các thiên sứ cao giai 6 cánh.

Bị 6 cao thủ cùng cấp vây kích, Thần nam không đủ sức chống đỡ, nhanh chóng lui lại phía sau. Sáu cao giai thiên sứ sát khí ngút trời, gấp gáp đuổi theo, thề sẽ chém vỡ đầu Thần nam. Cẩm chú ma pháp siêu lớn và kiếm khí cuồng bạo uy lực vô tận không ngừng chém tới Thần nam, cả dãy núi chấn động kịch liệt.

Oàng!

Oàng!

Oàng!

...

Thần nam lấy ma lôi và tử kim thần hoả điên cuồng ném về phía 6 cao giai thiên sứ, thiểm điện và hoả diệm trên núi điên cuồng loạn vũ, sùng sục như nước đang sôi.

Mặt khác đám long bảo bảo, tử kim thần long, tiểu phượng hoàng còn sôi nổi hơn. Bọn chúng căn bản không thể đối phó với cao giai thiên sứ, xông lên không được liền mở những bọc lớn sau lưng, điên cuồng ném ra ma lôi và tử kim thần hoả, lôi hoả tương tương với uy lực cẩm chú không ngừng oanh tạc đám cao giai thiên sứ.

Băng tuyết bị nổi tung bay khắp nơi, cả dãy núi là năng lượng ma pháp điên cuồng như thiên lôi giáng lâm. Tất cả những dãy núi gần đó điều chao đảo, một số bị năng lượng ma pháp cực lớn đánh cho sạt vỡ.

Đám thiên sứ bị đánh cho mặt mũi đen thui, tạm thời thoái lui, đám Thần nam hợp lại một chỗ.

Thần nam mở nội thiên địa, lấy lôi thần kiếm ném cho tử kim thần long, sau đó lấy lôi thần cổ cho long bảo bảo, chàng tự mình lấy lôi thần chùy lớn nhỏ vung ra.

Nhìn thấy trọng bảo của lôi thần điện trong tay kẻ địch, tất cả thiên sứ đều tức giận nghiêng răng kèn kẹt, mười sáu cao giai thiên sứ dẫn đầu đám thiên sứ 4 cánh dày đặc như lũ ong vàng xông về phía Thần nam.

Thần nam múa lôi thần chùy cực đại, dũng mãnh xông lên phía trước.

"Sát!"

Cùng với tiếng kêu vang lên đỉnh tai nhức óc, một đạo tử kim thiểm điện cực lớn dài trăm trượng từ lôi thần chùy đánh ra. Trong chớp mắt 1 cao giai thiên sứ bị đánh cho toàn thân bốc khói đen, nhanh chóng rơi xuống.

Tử kim thần long ở phía sau hít 1 luồng hơi lạnh, kinh ngạc nói : " Rõ ràng là đại thiên thần lôi!"

Trong lôi thần điện phía xa, đập bàn kêu lên tức giận : "Đáng chết!"

Chương 174

Huyết tạt trường không

Thần nam bị uy lực của lôi thần chùy làm cho ngạc nhiên đến mức há hốc mồm. Một đòn đánh ra đã làm cho 1 cao giai thiên sứ rơi xuống không rõ sống chết.

Tử kim thần long reo lên : "Thật là một món đồ tốt. Lôi thần chùy tuyệt đối là 1 trong những thần bảo nổi tiến nhất thiên giới. Thiểm điện vừa phát ra đích thị là đại thiên thần lôi. Một đòn bằng với tổng hoà sức mạnh thiên lôi của cả ngàn người khi nhập vào thiên giới được thừa thụ."

Có lôi thần chùy trong tay, sức mạnh bằng với 1 nửa lôi thần, Thần nam lập tức sinh khí tràn trề, vằm lôi thần chùy xông lên. Nhưng đám thiên sứ phía trước không biết sống chết, dưới sự chỉ đạo của hơn mười cao giai thiên sứ, điên cuồng xông tới 1 người 3 thần thú.

"Sát!"

Lôi thần chùy lại phát uy lực. Lại là 1 đạo đại thiên thần lôi uy lực cuồng bạo, một cao giai thiên sứ toàn thân đen sì không rõ sống chết rơi xuống. Đồng thời đám thiên sứ 4 cánh kêu la thảm thiết và lui khỏi chiến trường.

Uỳnh !

Một cao giai thiên sứ nhanh như chớp, nhân lúc Thần nam vung thần chùy liền xông tới tập kích mặt bên Thần nam. Nhưng mà thật bất hạnh, hắn bị Thần nam lật ngược tay một chùy thúc lên người hắn.

Huyết vụ ngập trời, thiên sứ thịt nát xương tan. Đồng thời lôi điện huyết sắc cũng làm 1 đám thiên sứ 4 cánh nổ tan.

"A !"

Dù biết lôi thần chùy uy lực cực lớn, nhưng đám tử kim thần long vẫn kinh ngạc há hốc mồm, cúi đầu nhìn lôi thần kiến trong tay, nói với

long bảo bảo và tiểu phượng hoàng : "Tiểu gia hoá xông lên !"

Tử kim thần long múa lôi thần kiếm xông lên, một kiếm chém ra 1 đạo tử sắc thiểm điện lập tức chém bay 1 đội thiên sứ 4 cánh.

Con rồng bỉ ổi vui sướng, tràn đầy tự tin, tiếp tục dũng mãnh vung lôi thần kiếm, chém tới 1 thiên sứ 6 cánh đang hung hãn xông tới.

Oàng !

Tử sắc thiểm điện của lôi thần kiếm va vào cấm chú ma pháp siêu đại của thiên sứ 6 cánh. Lão bỉ ổi trực tiếp bị 1 cỗ khí lãng cuốn đi, còn thiên sứ 6 cánh bị đánh văng ra xa.

"Ha ha"

Tử kim thần long sau khi đứng vững cười 1 tràng dài, lôi thần kiếm tuy không kì dị như lôi thần chùy, nhưng uy lực cũng mạnh mẽ vô cùng, có thể giúp nó phản kích lại 1 cao giai thiên sứ.

"Xung phong! Xung phong ! Xung phong!"

Long bảo bảo và tiểu phượng hoàng hưng phấn cầm lôi thần cổ xông lên.

Tùng !

Tùng !

Tùng !

Cổ thanh từ yếu tới mạnh, cuối cùng biến thành âm vang chấn thiên, tất cả các dãy núi gần đó đều rung lên dữ dội, những thiên sứ xông về phía long bảo bảo và tiểu phượng hoàng đều bị đánh bật ra xa.

Tùng đạo điện quang giống như mặt trời phá vỡ mây đen phóng về phía đám thiên sứ. Trong quang hoa tử sắc có kèm thêm các quang sắc, lấp lánh vô cùng. Tuy nhiên, quang mang tuy rất đẹp nhưng lại là sát nhân chi quang.

Thiên sứ 4 cánh xông tới liền bị đánh bật ra, rơi xuống.

Tử kim thần long từ phía xa hô lên : "Trogn truyền thuyết, lôi thần cổ và lôi thần chuyù hợp lại, uy lực còn mạnh hơn cả lôi thần chuyù. Đáng tiếc 2 cái thì thiếu 1, khó mà phát huy uy lực tối đại.

Mặc dù như vậy, có lôi thần cổ trong tay, long bảo bảo và tiểu phượng hoàng tự bảo vệ mình, 2 con vật này vô cùng hưng phấn, 2 tiểu quyền đầu của long bảo bảo không ngừng vung vẩy, tiểu phượng hoàng thì nhảy tới phía trước lôi thần cổ, không ngừng múa may.

Ba đại chấn điện chi bảo của lôi thần điện đều được đem ra dùng, thiên sứ 4 cánh căn bản không thể chống đỡ, đến những thiên sứ 6 cánh mạnh mẽ cũng không có cách nào đánh vào chính diện, chỉ có thể xuất thủ ở phía bên.

Theo truyền thuyết, 3 đại thần binh này đệ nhất đại lôi thần dùng sinh mệnh của mình tế luyện thành, tam giả hợp nhất, nếu có thể phát huy uy lực toàn bộ, thì đến các chủ thần cũng phải tránh né.

Trong lôi thần điện phía xa, lôi thần Gia lý đức lập cũng đứng ngồi không yên, hấn gào lên : "Đáng chết, không tóm được 4 tên hỗn đản này sao. Hiện giờ ta đã mất đi liên hệ với 3 thần khí, cũng không thể xuất thủ, e là bọn chúng sẽ xông qua được. 4 tên bò sát thấp hèn này thực quá đáng ghét. Không ngờ rằng lôi thần ta anh hùng nhất thế, hoá ra lại nằm trong tay 4 tên bò sát. Giết! Dù cho có dẫn tới chủ thần đại chiến, ta cũng phải ra tay!"

Một tiếng gầm kéo dài, lôi thần điện sụp đổ. Lôi thần mái tóc màu tím loạn vũ, xông lên không trung, hướng về phía đông phương xa xôi.

Lôi thần tuy không phải là thời không chi thần, không thể trong nháy mắt chuyển hoá không gian, nhưng tốc độ của hấn thì tuyệt đối không chậm, cưỡi lôi điện phi hành, trên không trung để lại 1 đạo tử quang, trong chớp mắt đã bay được mất trăm dặm, trên trời lôi thanh âm âm vang vọng.

Nhưng đúng lúc này, 2 đạo thần quang đột nhiên chiếu sáng thiên địa, cắt đường đi của lôi thần.

"Trân ny, ta biết ngươi sẽ không bỏ qua!" Lôi thần nghiêng răng kèn kẹt, sắc mặt sẫm lại như thép.

Trước mặt hắn, trên không trung, hai thân ảnh tuyệt mỹ đang đứng.

Một người được sinh mệnh chi quang bích lục sắc bao phủ, toàn thân trên dưới phát ra khí chất xuất thần, dung nhan tuyệt sắc như mộng như mơ, đó chính là nữ thần sinh mệnh Trân ny.

Còn 1 người toàn thân ngân quang bao bọc, thân hình tuyệt mỹ, ngọc dung làm lay động lòng người, phát ra khí tức thần thánh không thể xâm phạm, mái tóc màu vàng chói sáng như mặt trời, tổng thể xem ra tư dung hoàn mỹ, khí chất tuyệt giai, không hổ danh là thiên giới nữ thần, có dung nhan và khí chất khí cho phàm nhân tự thấy hổ thẹn.

"Không ngờ là nữ thần trí tuệ Nhã ti cũng đến tham gia. Mấy ngày trước phá vỡ cấm chế của lôi thần điện, cắt đứt mối liên hệ của ta với lôi thần chùy, không thể là việc mà 1 chủ thần có thể làm được, Nhã ti, ngươi cũng muốn làm tử địch của ta ha ha ha..." Lôi thần Gia lý đức lập cười lạnh từng trận, toàn thân toả ra khí vị âm u thấu xương, có thể thấy hắn ta cực kì phẫn nộ.

Nữ thần sinh mệnh lúc này không còn vẻ nhân từ nữa, trên mặt nàng ta lộ rõ vẻ tức giận, chỉ vào lôi thần nói : "Gia lý đức lập, ta với ngươi không có gì để nói. Dù cho ngươi có tự mình giải thả chị ta ra, thì ta cũng không dễ dàng bỏ qua cho ngươi!"

Nữ thần trí tuệ Nhã ti vẻ mặt trầm lặng như nước, phát ra khí thái uy nghiêm, nói với lôi thần : "Gia lý đức lập, ngươi quá to gan! Ngươi dám nhốt nữ thần sinh mệnh Tạp mâu trong cấm lao, pháp tắc của thiên giới trong mắt ngươi chỉ là những điều vô nghĩa, ma thần nhất phương vẫn đang ở bên theo dõi, vậy mà ngươi dám làm hại chủ thần. Nếu như không phải là để tránh quá nhiều chủ thần kéo tới mà xảy ra đại chiến, thì ngươi đã sớm trở thành tội nhân bị đưa lên diệt thần đài."

Lôi thần cười lạnh : "Doạ ta à ? Tạp mâu và Trân ny sai làm mà không tỉnh ngộ, nếu như sớm nói với ta sinh chi áo nghĩa, để ta vĩnh sinh bất diệt, hoàn thiện thiên lôi đại pháp. Khoan nói đến ma thần, thiên giới này còn có ai là đối thủ của ta ?"

Nữ thần trí tuệ Nhã ti cười lạnh : "Hừ, người quả thực sắp tẩu hoả nhập ma rồi. Lại còn mơ tưởng trở thành thiên địa pháp tắc chấp hành giả trong truyền thuyết. Tuy thiên địa pháp tắc khi giáng tội dĩ thần oanh đỉnh (dùng sét đánh vào đầu), nhưng tuyệt đối sẽ không có chấp hành giả chân chính, người thực là mộng tưởng hảo huyền."

Lôi thần cười điên cuồng, nói : "Các người thì hiểu cái gì ? Đại thiên nhi hành (thay trời hành đạo) không phải chỉ là truyền thuyết, ta sớm muộn gì cũng có thể làm được. Nhưng hiện giờ ta chẳng có thời gian tranh luận với các người. Tránh ra, nếu không ta sẽ đạp lên thi tử của các người mà qua."

Nhã ti tức giận, nói : "Không ngờ rằng kẻ máu lạnh như người còn điên cuồng hơn cả ma thần, hôm nay để người nghỉ ngơi, trở thành quá khứ từ đây."

"Sát!"

Một đạo thiểm điện cực lớn đánh vào nữ thần trí tuệ Nhã ti và nữ thần sinh mệnh Trân ny, đồng thời kèm theo tiếng kêu rống điên cuồng của lôi thần : "Các người chẳng qua là muốn 4 tên bò sát kia đem thần vật của ta tới đông phương, từ đó làm yếu thực lực của ta, sau đó làm ta mất mặt. Ha ha ha Các người xem thường ta quá. Bây giờ lôi thần chuy đối với ta mà nói chỉ là vật tượng trưng, nhưng ta không thể để nó rơi vào tay người ngoài."

Hư không sau lưng nữ thần sinh mệnh vỡ ra, nàng mở rộng nội thiên địa quy mô cỡ huyền giới, một thần thụ thủy bích xanh lục phóng ra, toả thần quang lục sắc khắp trời, nhanh chóng hút tất cả lôi điện.

"Hừ, sinh mệnh thường thanh thụ ? Ha ha... đồ tốt... ta đang muốn cướp lấy." Lôi thần 2 mắt phát ra tử quang, nhanh chóng xông tới trước.

Nữ thần trí tuệ thân hình chấn động, 1 đôi quang dực (cánh) từ sau lưng nàng vươn ra. Quang dực màu ngân sắc như được đúc từ bạch ngọc, làm cho nàng thêm phần trang nghiêm thần thánh.

Nhã ti miệng niệm chú ngữ, đồng thời 2 tay vung ra vô số tinh thạch

có khác ma văn cổ lão, một pháp trận phức tạp dị thường nhanh chóng bài bố trên không trung.

Lôi thần tức khắc xông tới, nhưng hắn chẳng để ý, cười lạnh từng trận, muốn cưỡng hành phá vỡ.

Nữ thần sinh mệnh huy động thiên địa thần thụ, thần quang chiếu sáng bầu trời, hướng về phía trận pháp dừng động tới, phối hợp với nữ thần trí tuệ bài bố tinh thạch.

"Đây không phải là trận pháp có tính công kích, hai người cho rằng chỉ dựa vào nó mà làm khó được ta sao?"

Nhưng lôi thần vừa nói dứt lời, hắn liền tức giận chau mày, hư không phá toái, một lỗ hồng không gian đen ngòm xuất hiện trước mặt hắn, sau đó nuốt hắn vào trong.

"Hai con tiện nhân các người hoá ra hiểm độc như vậy, muốn đưa ta đến không gian vị mình mê thất sao? Không có cửa đâu!"

Lôi thần gào rống gầm trời. Trong nháy mắt thiên địa gian bạo phát vô số kinh lôi chi hưởng (tiếng sét) ngàn vạn đạo thiểm điệm trên bầu trời, khắp nơi đều là điện quang, thiên địa gian chói loà, sáng lấp lánh, mỗi tấc không gian đều bị phá vỡ, cảnh tượng giống như ngày tận thế đã tới.

"A... cho ta ra"

Lôi thần Gia lý đức lập rống lên như dã thú, sau đó từng đạo lôi điện cực lớn quán thông thiên địa phóng vào trong pháp trận, xuyên qua thân thể lôi thần, phá vỡ lỗ hồng không gian đen ngòm, lôi thần như ma vương xông tới.

Nữ thần trí tuệ Nhã ti và nữ thần sinh mệnh Trân ny đại kinh, thâm than lôi thần quả không hổ danh là một trong những người có chiến lực mạnh nhất thiên giới. Khí thế cuồng bạo đủ sánh với chiến thần.

"Ta cho rằng các người sẽ tới 3 chủ thần, không ngờ là chỉ có 2, ta không có thời gian luyện tập với các người, sau này nếu có thời gian ta sẽ tự mình lấy mạng các người." Lôi thần cười lạnh nói. Sau đó phi

lên không trung hướng về phía đông phương.

"Hừ, tuy không phải là lúc bán mạng với người, nhưng hôm nay cũng phải để cho cái da mặt người khó coi 1 chút!" Nữ thần sinh mệnh cười nhạt, huy động thần thụ trong không trung đuổi theo. Nữ thần trí tuệ vung đôi quang dực, gấp rút đuổi theo.

Lúc này, tại đông phương yếu đạo, Thần nam đang gặp rắc rối lớn.

Thông đạo hỗn độn chừng trăm trượng trong hư không đang tỏa quang hoa lấp lánh.

Bên dưới, tiếng kêu giết vang đầy trời. Đỉnh núi cao tận chân mây đã bị phá nát, mấy ngọn núi gần đó cũng sớm đổ sụp, vô số thiên sứ rơi xuống, lông vũ cháy đen nhuốm máu bay đầy không trung.

Thiên sứ quá đông, các thiên sứ trấn tại các yếu đạo khác nghe tin liền kéo hết tới đây. Làm Thần nam bị bao vây trong quân đoàn thiên sứ vô tận, số thiên sứ chết cũng bất tận!

Thần nam tay cầm lôi thần chuỳ giết vô số thiên sứ, toàn thân trên dưới đều nhuộm máu tươi. Lúc này lôi thần chuỳ đã trở thành một hung khí tuyệt thế. Nó không chỉ đánh ra từng đạo thiểm điện cực lớn, làm cho đám thiên sứ không ngừng tử vong rơi xuống, mà đã trở thành 1 hung khí chiến đấu giáp lá cà.

Đại thiên thần lôi do lôi thần chuỳ tung ra dù cho mỗi đòn đều có thể oanh tạc 1 đám lớn thiên sứ, nhưng vẫn còn rất nhiều thiên sứ xông tới bên cạnh, lúc này lôi thần chuỳ liền trở thành vũ khí nguyên thủy.

Thần chuỳ lớn nhỏ đều được thần nam huy động, không ngừng chém vào người các thiên sứ, thịt nát xương tan, máu tươi ngập trời.

Thần nam như tắm trong máu, máu tươi nhuộm đỏ cả người chàng.

Thiên sứ 4 cánh xông lên, chàng không chút sợ hãi, dù là đánh giáp lá cà thì cũng không có gì đáng sợ, nhưng chàng tuyệt đối không để thiên sứ 6 cánh xông tới, đại thiên thần lôi là để chuẩn bị cho bọn chúng.

Lúc này tử kim thần long, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng bị thương không nhẹ, họ được Thần nam thu vào nội thiên địa, nhưng cửa ra vào nội thiên địa vẫn mở, trên không trung trên đầu Thần nam.

Tử kim thần long, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng không ngừng ném ma lôi và tử kim thần hỏa ra ngoài, trợ giúp Thần nam tác chiến.

Nhưng mà, đám thiên sứ không sợ chết, lôi thanh cuộn cuộn, thần hỏa ngùn ngụt cũng không ngăn được bọn chúng điên cuồng xông tới, thi thể cháy đen không ngừng rơi xuống, lông vũ nhuộm máu bay khắp nơi, nhưng đám thiên sứ như sóng biển, tràn tới từng đợt, sát khí bất tuyệt.

Thiên giới trong mắt nhân gian thiên giới là một thiên đường mộng huyền trong lí tưởng, nhưng thiên giới thực sự còn tàn khốc hơn nhân gian giới, đây là thế giới cường giả duy tôn, nhìn bề ngoài thì rất thần thánh tốt đẹp, nhưng chỉ có những kẻ thực lực tuyệt đối mới có thể hưởng thụ.

"Giết !"

Thần nam như huyết nhân tung hoành trong thiên địa, tay phải là lôi thần chùy cực đại, tay trái là thánh đao sát khí vô tận, chàng thực mạng xông tới yếu đạo không gian. Xông qua đó là có thể gặp được Vũ Hình, không xông qua được thì vĩnh viễn ngủ vùi tại nơi đây, trong thời khắc sinh tử này, giết chóc là bản năng. Giết chóc là chân lí. Nếu muốn sống, chỉ còn cách không ngừng chém giết.

Chương 175

Thực Tình Chiến Hòn

Huyết hoa đang bắn ra, tỏa ra một vẻ đẹp buồn bã, huyết sắc diễm lệ nhuốm đỏ không gian, huyết vụ vô tận phiêu tán tại sơn gian (không gian của núi), phía trước đông phương yếu đạo có một Tu La tràng sống sờ sờ!

Đỉnh núi sạt lở, không trung nhuốm máu, thi thể thiên sứ vô tận, tràn ngập trong nội thiên địa.

Sát thanh còn chưa ngừng lại, âm thanh lôi điện còn đang vang vọng, thiên sứ đại quân còn đang vây công Thần Nam, hai bên đang ở vào cục diện không chết không dừng tay, trừ phi một bên ngã xuống, nếu không thì cuộc chiến đấu tuyệt sẽ không ngừng lại!

Thần nam rốt cục bị thương nặng, cao giai thiên sứ sáu cánh thành công đột phá sự phòng ngự của lôi thần chùy, kiếm trong tay trực tiếp cắm vào sườn trái của Thần Nam, tuy bị thương nặng, nhưng Thần Nam cũng một đao chỉ tử bổ trúng đầu lâu của thiên sứ.

Cao Giai thiên sứ xông lên làm tiên phong, bốn cánh thiên sứ điên cuồng lao tới, đại đa số thiên sứ nhân dịp Thần Nam bị thương hướng đến hấn điên cuồng chém giết.

Nguy hiểm đến nơi, tử kim thần long, tiểu phượng hoàng, long bảo bảo bọn họ lấy ma lôi cùng tử kim thần hỏa oanh tạc vô số những thiên sứ liều mạng.

Lúc này, chợt vang lên một tiếng rống dài tự phương xa từ phía chân trời, một mảnh lôi quang chói mắt tự chân trời mau lẹ vọt đến.

Tất cả những thiên sứ đang vây công Thần Nam đều có thần thái kinh sợ, ngừng công kích, ở tại cửa thông đạo lớn, nhìn chăm chú về viễn không phương xa.

Thần Nam lợi dụng cơ hội khó được này, thở dài ra một khẩu chân khí, đồng thời nhanh chóng vận chuyển huyền công để chữa thương

thể. Phế phủ đau đớn vô cùng, nhưng bây giờ chỉ có thể gượng cố gắng mà thôi, hẳn biết người đang đến là tối đại cường địch, sống hay chết còn chưa biết.

Một đạo lôi quang màu tím, một đạo thần quang màu xanh, cùng với một đạo thần quang màu bạc cùng hướng nơi này vọt tới, ngay lập tức đã đến tới trước mắt.

Giờ phút này, nữ thần trí tuệ Nhã Ti, cùng sinh mệnh nữ thần Trân Ny đang cùng lôi thần chiến đấu nan phân nan giải (ngang tài ngang sức).

Nữ thần Trí tuệ nổi tiếng về mưu lược trong thiên giới, tuy nhiên giờ phút này đối mặt với tuyệt đối lực lượng này, nàng cũng chỉ có thể vận dụng thần lực, huy động thần tượng trí tuệ của mình mà thôi.

Nữ thần sinh mệnh đối với lôi thần có nhiều cừu hận không cách nào hóa giải, hiện đang thúc dục sinh mệnh chi thụ (cây sinh mệnh) hóa giải uy lực của lôi điện, đồng thời huy động ma pháp thần tượng không ngừng phát xuất thần cấp cấm chú ma pháp.

Lôi thần một địch hai, mặc dù có chút hạ phong nhưng như vậy cũng đủ để nói lên sự cường hãn của hắn. Chỉ là một người mà đối kháng với hai đại chủ thần của thiên giới đủ để nói rõ rằng chiến lực của hắn rất là mạnh!

Tử kim thần long bi quan thờ dài nói: "Thôi, chết chắc rồi. Không cần đoán cũng biết, cái lão điên cuồng đó đúng chính là lôi thần lão thất phu, xong hết rồi, xong hết rồi lão đã rượt chém giết tới cửa rồi!"

Tiểu phượng hoàng cũng mở to mắt lên nói: "Ngẫu tích thần a, thật sự là lão cuồng mãnh nha. Nữ thần cùng một với một nữ thần không biết tên, hai đấu một mà cũng không thể thắng hắn."

Long bảo bảo nhỏ giọng thì thầm: "Quang mình đại thần còn tại thượng! Nữ thần đó bao vây quang mang màu bạc, nhìn bộ dáng của nàng rất giống với pho tượng nữ thần trí tuệ tại nhân gian giới, rất giống nha."

"Phốc"

Thần Nam đang trọng thương nghe nói thế liền lập tức phún ra một khẩu tiên huyết.

Đúng là ngói vỡ lại gặp mưa đêm, phá hang ổ của Lôi thần, cướp thần thụ của nữ thần sinh mệnh, phá hủy triệu hoán trận của nữ thần trí tuệ, đắc tội một lúc với cả ba thần chủ, hiện bọn họ cũng đã truy đến nơi đây, mặc dù hiện tại họ đang kịch đấu với nhau, tuy nhiên cuối cùng sợ rằng bọn họ cùng nhau kiếm hấn tính sổ.

"Ngao ô...tiểu tử ngươi ráng lên, cùng lắm thì chúng ta sẽ chuyển thế tái đấu, hai mươi năm sau cũng vẫn làm rồng hảo hán!"

Mặc dù đến thời khắc sanh tử, nhưng tử kim thần long vẫn chứng nào tật đó, vẫn có bộ dáng phóng đãng.

Nữ thần sinh mệnh cùng nữ thần trí tuệ đánh với lôi thần một lúc lâu mà vẫn chưa phân thắng bại, những ngọn núi lân cận đều bị phá hủy, địa tuyết phong cao mấy ngàn thước trước mặt mấy vị chủ thần yếu ớt rung rinh như tờ giấy.

Một tòa núi lớn trúng thần cấp cấm chú ma pháo trong nháy mắt bị sụp đổ, hóa thành cát. Một đạo kinh thiên lôi điện hủy đi cả mảnh núi non, sức mạnh của chủ thần thật là to lớn, mạng của kẻ khác trong mắt của bọn họ chỉ như là những con kiến nhỏ yếu ớt.

Nhã Ti cùng Trân Ny song chiến lôi thần, nhưng cũng không thể kết thúc cuộc chiến mau lẹ được, các nàng cũng rất là bất đắc dĩ. Bất quá vì cả hai đều biết phía sau ủng hộ cho Thần Nam là một "đại nhân vật" cho nên nhất định muốn cấp cho Thần Nam một cái nhân tình.

Đương nhiên nếu các nàng đem hết toàn lực "duy hộ", Thần Nam sẽ chết trong tay lôi thần, hiệu quả sẽ làm cho "đại nhân vật" đó từ nhân gian giới lên thiên giới đại chiến với lôi thần.

Lôi thần không nhẫn nại, mặc dù chiến lực của hắn cường tuyệt, nhưng đối mặt với hai chủ thần, thì với tu vi hiện tại của hắn sẽ không nắm chắc thắng được. Đây là hang ổ của hắn, trước mặt những người của hắn, đánh hoài không thắng hắn cảm thấy rất là mất mặt.

Lôi thần Gia Lý đức lạp hai mắt như phun ra lửa.

Hắn tìm đúng một cơ hội, phá toái không gian, đả toái một hòn núi lớn, thoát ly phạm vi công kích của hai vị nữ thần, giá ngự khởi lôi quan, gương mặt hung ác hướng về phía Thần Nam đánh tới.

"Xong hết rồi, thật sự ta chết ở đây rồi!" Thần Nam thảm than, giờ lôi thần chùy chuẩn bị nghênh kích.

Nhưng nữ thần sinh mệnh cùng nữ thần trí tuệ không để cho Thần Nam đơn giản chết trong tay của lôi thần như vậy, nữ thần trí tuệ trong miệng niệm chú ngữ, trong không trung truyền đến một trận ba động kịch liệt.

Lôi thần tới gần còn cách đám Thần Nam khoảng mười trượng, thì Thần Nam phá toái hư không đột nhiên biến mất, rồi sau đó đột nhiên xuất hiện tại một ngọn núi phía xa xa trên kia.

"Không gian ma pháp!" như là chết đi sống lại, Thần Nam cả kinh nói.

Long bảo bảo nhỏ giọng nói:"Tại sao không đem chúng ta truyền tống về đông phương đây?"

Lôi thần phác không, hung hãn như sấm sét.

Trí tuệ nữ thần chỉ khẽ cười nói: "Đối với tinh tú của thời không chi thần, ta chỉ đạt được cái vỏ ngoài mà thôi. Ta không thể cam đoan mỗi lần thi triển đều được, cũng không thể xác định được địa điểm chính xác để đem truyền tống tới."

Quả nhiên, lôi thần lại hướng đánh về phía bọn Thần Nam, lần này không gian ma pháp của trí tuệ nữ thần đã mất linh nghiệm, mắt thấy lôi thần sắp đánh chết bọn Thần Nam, nữ thần sinh mệnh chạy nhanh tới bắt chấp hậu quả ngạnh tiếp cú đánh của lôi thần.

Sinh mệnh thần thụ hung hăng bổ vào tia lôi điện cú đánh của lôi thần, tia lôi điện bị đẩy ra nhất thời đánh nát tòa núi lớn bên cạnh, nữ thần sinh mệnh sắc mặt trắng bệch.

Một người với ba thần thú mặc dù thấy có chút không đúng, tuy nhiên

không nghĩ tới hai vị nữ thần đang diễn trò, giờ phút này bọn họ chỉ có thể thảm lòi thần thật là biến thái!

"Bây giờ các người đi tìm chết đi!" Tiếng sấm rống giận đánh tới.

Thần Nam bắt đắ dĩ giờ lên lòi thần chùy nghênh đón, đồng thời tử kim thần long huy động lòi thần kiếm, long bảo bảo cùng tiểu phương hoàng hối hả đánh mạnh vào lòi thần cổ (cái trống lòi thần). Những thứ này đều là bảo vật của lòi điện, nhưng bây giờ bọn họ dùng làm vật cứu mạng của bọn họ.

Nữ thần sinh mệnh cùng nữ thần trí tuệ không muốn nhìn bọn họ gặp nạn, cả hai đều vọt tới, tuy nhiên tựa hồ chậm mất một chút, mặc dù đã đánh bạt phần lớn lực lượng cú đánh của lòi thần, nhưng có một ít bộ phận lòi điện đánh trúng đám Thần Nam.

Lòi thần chùy, lòi thần kiếm, lòi thần cổ vậ và ngăn cản lòi điện, bắt quá ngay lúc này, tử kim thần long, tiểu phương hoàng cùng long bảo bảo trên người bộc phát ra từng trận cường quang, máu chốt là do ở những lòi quang hung mãnh đã cứu lại tánh mạng của bọn họ và Thần Nam.

"Đáng chết, vậy mà cũng không đánh chết được bọn người!" Lòi thần phần nộ rít gào lên, đồng thời hung hăng trừng mắt nhìn Trần Ny cách đó không xa.

"Nữ thần sinh mệnh vĩ đại!" Ba con thần thú không hện mà cùng đồng thanh niệm một câu.

Lúc đầu Trần Ny muốn lợi dụng bọn họ, tại sinh mệnh nữ thần điện đồng thời làm lễ tán cho ba con thần thú, hiện tại lại có tác dụng bảo vệ tính mạng cho bọn họ.

Lòi thần cuồng ngạo quát: "Lũ bò sát thấp hèn kia, bây giờ ta xem cái người làm thế nào để tránh né qua cái chết đây!"

"Long đại gia là rỗng, sĩ khả sát bất khả nhục (thà chết còn hơn chịu nhục), miệng người đầy dơ bẩn như ống cống, ta xem lại người chính là một căn xú trùng!"

"Ba trùng chính là ba trùng, trong mắt ta, bọn người ngay cả phần thổ (cứt) cũng không bằng!" Lôi thần trong mắt đầy vẻ kinh thường. Hắn bây giờ không vội ra tay, hắn đã nhìn ra hai nữ thần sẽ không vì một người và ba thần thú này mà thực sự liều mạng với hắn.

"Tự tưởng làm xú trùng!" Thần Nam nhổ ra một khẩu tiên huyết, cũng nhìn không được lên tiếng mắng.

"Xú trùng! Xú Trùng! Xú Trùng!" Tiểu phượng hoàng cũng bắt chước học lại.

"Đúng, lão thất phu này chính là một lão xú trùng!" Tử kim thần long há miệng mắng to.

Lôi thần lãnh sâm sâm nói:"Con bò sát bốn chân, ta ghét nhất chính là người, bởi vì người cùng tên gia hỏa phương đông rất giống nhau, ta từng thề, chỉ cần nhìn con bò sát bốn chân phương đông, ta nhất định giết không tha!"

"Hóa ra người là đại cừu nhân của long tộc ta!" Rồng bị ỏi há miệng mắng to: "Có ngon thì đến phương đông tìm tiền bối của long tộc ta mà quyết chiến, đúng là mắt mặt, lại kiếm chúng ta mà làm khó, quả thật là bỗ súc xú trùng mà!"

"Hừ...con bò sát bốn chân kia thì biết cái gì coi chừng ta xé nát người, ở trong mắt ta các người là loại bò sát không có một chút uy hiếp nào!"

"Ngao ô..."

"Thần nói, người hỗn đản!"

Tử kim thần long cùng long bảo bảo đồng thời tức giận, tuy nhiên bọn họ không dám tiến lên. Xa xa, một ngọn sơn mạch đột nhiên sống lại, phát ra một tiếng chấn động thiên địa, đúng là tiếng rồng ngâm, hóa thành một đạo thanh quang vọt lại đây.

"Phanh"

Ngọn "núi xanh" diêu động, lôi thần trong nháy mắt bị tạt ra khoảng

cách xa cả ngàn trượng, miệng mũi tràn ra những vệt máu nhỏ ti ti.

"Cái gì, điều này làm sao có thể?" Lôi thần Gia lý đức lập vẻ mặt hiện lên vẻ không tin, vô cùng kinh dị, hướng vào không trung nhìn kỹ đích ngọn "núi xanh".

Bất quá hẳn chỉ nhìn thấy một đạo thanh ảnh, to lớn trầm trọng như một ngọn núi phi lại.

"Oanh"

Lôi thần trực tiếp bị ngọn "núi xanh" tạt trúng vào ngọn núi phong trung, làm ngọn núi bị chấn nát, lôi thần bị ngọn "núi xanh" đánh lún vào trong lòng núi.

"Ta đích thần a!" Long bảo bảo sợ hãi than ra tiếng.

"Long tộc tiền bối, trời ạ, làm cho rồng ta đầy hưng phấn!" Tử kim thần long vô cùng phấn chấn chăm chú nhìn xem, chỉ là ngọn "núi xanh" di động quá mau lẹ, hẳn chỉ thấy được một đạo thanh ảnh không ngừng truy đuổi đánh vào lôi thần.

Nữ thần sinh mệnh Trân Ny kinh nghi bất định, nói:"Chuyện gì đang xảy ra? Thật khó hiểu!"

Trí tuệ nữ thần Nhã Ti suy tư một lúc lâu rồi nói:"Từ cổ chí kim (từ xưa đến nay), đông tây phương thiên giới từng bộc phát vô số thần chiến quy mô lớn, mà nơi này là giải đất giao giới của đông tây phương, nói vậy...." nói đến đây Nhã Ti có chút do dự rồi nói:" Có thể là một vị đông phương long tộc cường giả, rất mạnh, chiến hồn cổ chí cường vẫn chưa bị tiêu diệt, vẫn đang ngủ say tại nơi này..."

"Rồng ta.. rất là hưng phấn! Hôm nay long tộc tiền bối của ta ở đây, lôi thần người dám cuồng vọng a?"

Tiểu thần côn cũng thay đổi khẩu ngữ, nói: "Long hoàng tại thượng! Long tộc tiền bối nhất định đem lão lôi thần côn đánh thành xú trùng!"

Chương 176

Tìm kiếm Vũ Hình

"Ngẫu tích thần a!" Tiểu phượng hoàng trừng trừng mắt nhìn, sợ hãi than.

Thần Nam cảm giác có chút bất khả tư nghị, hắn từng nghe trí tuệ nữ thần Nhã Ti phân tích, nơi nay cư nhiên có long tộc tiên bối cao thủ ngủ say, tuy nhiên khủng khiếp kiểu này làm cho người ta giật mình.

Có thể tưởng tượng, trong quá khứ, đông tây phương thiên giới đại chiến thật là thảm khốc, ác liệt, dĩ nhiên cũng có những nhân vật cấp bậc này ẩn tại thâm sơn, năm tháng cách trở đã dài lâu vô tận, nhưng chiến hồn vẫn tồn tại. Hắn dựa vào chiến hồn lực là có thể bức chiến lôi thân, nếu hắn dùng đúng thực lực như năm xưa, thì chiến lực phải đáng sợ đến cỡ nào a!

"Người rút cuộc là ai?" Lôi thần phấn nộ rít gào hỏi, hắn rút cục thoáng ổn định thế cục, rất nhanh cùng ngọn "núi xanh" bác chiến.

Kỳ thật, nói là bác chiến không bằng nói là ngọn "núi xanh" cuồng mãnh truy đuổi lôi thần Gia lý đức lạp.

Lôi thần vừa sợ vừa giận, tại thiên giới rất ít người có thể làm cho hắn đốn đờ chặt vật như thế, nhưng ngọn "núi xanh" trước mắt thật là tà dị, mặc dù rất là to lớn, nhưng động tác lại nhanh như thiểm điện, chỉ lưu lại những hư ảnh to lớn trong hư không, cho đến bây giờ bản thân hắn cùng còn không thấy rõ ràng hình ảnh của ngọn "núi xanh".

"Phanh"

Lôi thần bị tạp té xuống đất, hắn tức giận đến xì khói, hắn hoảng loạn phóng lên hòn núi cao có nhiều loạn thạch, phải vất vả lắm hắn mới tạo ra khoảng cách khá xa so với ngọn "núi xanh".

"Người rút cuộc là ai?" Lôi thần rống to hỏi, hắn thật không cam lòng, giao chiến với người có thực lực mạnh mẽ như vậy mà ngay cả đối

phương là ai, hẳn cũng đều không rõ ràng lắm.

"Hừ.. ta trong mắt người đúng là lão ba trùng đông thổ, ta cũng muốn cho người xem coi tộc ta có người lợi hại cỡ nào!"

Giọng nói già nua vọng lại từ phía núi chung quanh thật lâu, âm thanh toát ra thật là tang thương dị thường vô tận, đồng thời phát ra một cỗ uy lực vô thượng làm người ta sợ hãi.

Linh hồn của cường giả đã bị chôn vùi nhiều năm, nay được gọi dậy, cường thế cũng thức dậy.

Đúng là không thể nghi ngờ, vị này là một cường giả của long tộc, dùng dao động tinh thần để truyền âm, có thể tưởng tượng hẳn lúc còn sống có phong tư tuyệt thế ngạo thị chư thần.

"Hóa ra là quỷ hồn của con ba trùng bốn chân, hôm nay ta đập nát hồn phách của người, làm cho người biến thành tro tàn!" lời thần rống lên, chủ động hướng tới ngọn "núi xanh" phóng tới.

Lôi thần mặc dù đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng lúc phóng đến gần ngọn "núi xanh", liền bị ngọn "núi xanh" đánh bay đi. Một cái bóng màu xanh lớn như hòn núi, như là chân của người khổng lồ, đập một con kiến bình thường, điên cuồng tạt lôi thần không ngừng lún sâu vào đất.

Lôi thần Gia lý đức lạp rất cực sợ hãi. Hẳn cả đời không phải là không gặp được đối thủ cường đại, nhưng đối với địch thủ trước mắt thật là cường địch, căn bản hẳn không cách gì nhìn được bóng hình của đối thủ, đây là lần đầu tiên hẳn gặp phải, căn bản không thể nào đoán được đích thực lực của đối thủ.

"Tất cả thiên sứ của lôi thần điện, toàn bộ quay lại thần điện. Các người ở chỗ này làm ta không cách nào thẳng tay thẳng chân được."

Lôi thần không muốn mất thể diện trước những người của mình, bị người đánh cho tối tăm mặt mũi mà còn không biết là ai, thật sự là rất mất mặt.

Đại quân đông đảo thiên sứ rất nhanh bay khỏi quần sơn này, dần

dần biến mất tại cuối chân trời.

Thần Nam cùng tử kim thần long bọn họ lập tức tiến vào hỗn độn thông đạo, bất quá những tên gia hỏa này còn chưa chịu rời đi, mà là đang nhìn đạo thanh ảnh (bóng màu xanh) to lớn oanh tạc lôi thần.

Đột nhiên giọng nói tang thương già nua nói vang lên trong tim của bọn Thần Nam

"Đi mau đi! Lôi thần này cường đại phi thường, trên mặt đất ta căn bản không có cách nào chiến thắng hắn, hiện tại chỉ có hù dọa hắn mà thôi."

Thần Nam cùng long bảo bảo bọn họ nhìn mặt nhau, phát giác đây không phải là nghe lầm.

Bất quá tại lúc này thì lôi thần hoàn toàn sợ hãi, đối mặt với lão long hồn cao thâm không lường được, hắn trong lòng phát run lên, cuối cùng huýt một tiếng sáo dài nói: "Hôm nay thật là mất mặt, ngày sau ta sẽ báo thù lại!"

Nói xong hắn không thèm nhìn bọn Thần Nam đâu chỉ một cái liếc mắt, mà chỉ hung hăng trừng mắt một cái liếc đạo sơn ảnh rồi sau đó đem hết toàn lực hướng về phía xa bỏ chạy.

Sinh mệnh nữ thần cùng trí tuệ nữ thần nhìn thoáng lẫn nhau, rồi sau đó cũng bay lên không biến mất tại cuối chân trời.

"Các người cũng đi thôi!"

Giọng nói già nua lại vang lên trong tim của Thần Nam bọn họ.

"Tiền bối..."

Thần Nam bọn họ muốn nói cái gì đó, nhưng rất nhanh giọng nói già nua vang lên cắt lời.

"Không nên nói thêm cái gì nữa, nếu không phải đối phương làm nhục long tộc ta, ta sẽ không quản chết sống của bọn người. Các người cũng không cần lo lắng cái gì cả, thiên giới cùng nhân gian giới

giống nhau, đông tây phương cường giả không cho phép người của đối phương dễ dàng tiếng vào khu vực của mình. Lôi thân sẽ không dễ dàng giết chết các người, hấn mặc dù rất muốn động thủ, nhưng trước tiên hấn phải tới tìm ta."

Tự thủy chí chung, Thần Nam bọn họ cũng không thấy rõ hình ảnh của ngọn "núi xanh", đại chiến xong với lôi thần, nó liền ẩn vào đám quần sơn, mặc cho bọn Thần Nam kêu gọi cũng không có tiếng đáp lại. Cuối cùng bọn họ chỉ có nước hướng đến phía quần sơn bái lạy. Bọn Thần Nam dùng Hỗn độn thông đạo hướng về phía đông phương thiên giới rời đi.

Không gian thông đạo này dường như không có lối ra, Thần Nam bọn họ bay bên trong thời gian khoảng nửa ngày mới vọt ra khỏi miệng của hỗn độn thông đạo thời gian.

"Đại thần côn tại thượng, rốt cục đã đi ra!" tiểu long là người thứ nhất xông ra ngoài.

Phía sau là một người và hai thần thú cũng hưng phấn vô cùng, rất cục an toàn bước trên mặt đất của đông phương thiên giới.

Đông thổ thiên giới thật rộng lớn, đẹp như thi như họa, tiên khí tràn ngập dày đặc, cảnh sắc sơn thủy xinh đẹp tuyệt trần vô cùng, quả thật đúng là tiên cảnh.

Đông thổ thiên giới cũng có rất nhiều người cư ngụ tại thành thị, nhưng đối với đông thổ náo nhiệt này mà nói thì thành thị này giống như 1 điểm đỏ giữa muôn ngàn trùng xanh.

Nhiều địa phương có núi cao, sông lớn, động thiên phúc địa, những địa vực mà loài người khai phá không chiếm đến năm phần trăm của thiên giới, có nơi khác vẫn còn là bí ẩn không ai biết đến.

Chủ thần tây phương thì có thần điện, trong thành thị cũng hiện hữu thần điện của bọn họ, nhưng không phải tất cả người trong thành thị là tín đồ của hấn. Đông phương tu giả cùng tây phương thần linh thì rõ ràng không giống nhau, tuyệt đại đa số tu giả thì không muốn nhập thế, bọn họ thích tự chính mình tu luyện, tự lập ra động phủ của mình tại chỗ có phong cảnh tú lệ, hoặc nơi linh khí nồng đặc.

Đi thẳng một đường về hướng đông, Thần Nam bọn họ phát hiện rất nhiều nơi giống như tiên cảnh, đều có quỳnh lâu ngọc vũ, lại có đám mây phiêu đãng chung quanh làm người ta nhớ về dĩ vãng.

Long bảo bảo nhỏ giọng nói: "đại thần côn tại thượng! Chúng ta cũng dứt khoát chiếm hạ một tòa linh sơn, đem tòa lôi điện ra, khai tiên môn, nghiêm thu đệ tử, trở thành nhất phái, cảm thác thật sự đã nha!"

Đang khi nói chuyện, một người cùng ba thần thú bay qua một khu rừng bình nguyên rậm rạp, phi nhập vào một phiến núi non liên miên bất tận.

Tại đây một trận gió kịch liệt thổi tới, té ra là một con cự điều (chim khổng lồ), to lớn chừng ba mươi trượng dài hướng về bọn họ tấn công, hai cánh thật lớn che hết nửa bầu trời, đem Thần Nam bọn họ phủ vào bên trong, đôi thiết trảo (móng vuốt cứng như sắt thiết) hung ác hương về phía một người và thần thú chộp tới.

"Ngẫu tích thần a, đúng là con chim rất lớn a!" Tiểu phượng hoàng sợ hãi than lên.

"Phốc"

Con rồng bị ối miệng cứng đờ, tay chân bị chuột rút, suýt nữa là rơi từ trên cao xuống. Tiểu phượng hoàng không hiểu gì, ngây thơ vô tà nhìn rồng bị ối.

Tại thiên giới mà gặp được hung cầm này thì cũng không kỳ lạ, danh sơn đại xuyên không chỉ có tu luyện giả loài người, còn có rất nhiều thú tu.

Thần Nam trực tiếp mở nội thiên địa, từ bên trong xuất ra một cái ma lôi, hướng về cự điều đánh.

"Oanh"

Một mảnh lôi quang chói mắt hiện lên, trên trời cao lông vũ của cự điều bay tán loạn, trên người cự điều lông vũ bị oanh tạc ngổn ngang,

các bộ phận khác lộn tùng phèo, trong miệng khói đen lũ lũ trào ra.

"Thượng tiên tha mạng a! tiểu yêu có mắt mà không nhìn thấy thái sơn...."

Cự điều kêu khóc, vỗ đôi cánh xơ xác rơi xuống bên dưới.

Thần Nam không muốn lấy tính mạng nó, thấy nó có thể mở miệng nói được tiếng người, vừa lúc có thể hỏi thăm sự tình. Hắn lập tức mở nội thiên địa thu cự điều vào trong.

Thấy Thần Nam có pháp lực lớn như vậy, cự điều càng thêm sợ hãi, ở bên trong nội thiên địa không ngừng cầu xin tha thứ:"Thượng tiên tha mạng!"

"Người tại sao công kích chúng ta?"

"Ta thường rằng thượng tiên là đệ tử của một trong đại phái mới vừa xuất sơn đây mà, bọn họ thường hay vào núi tìm kiếm linh cầm dị thú mạnh mẽ đem về thuần phục làm nô lệ để sử dụng."

"Con điều nhân hỗn xược kia, Long đại gia là người như vậy sao? Ta tuyệt thế phong tư như thế, cự nhiên bị người cho là con mèo buồn cười ba chân (tam cước miêu đích tiểu thí hài), thật sự tội không thể tha!"

Nghe tử kim thần long hú một phát như vậy, cự điều kinh sợ không ngừng khấu đầu xuống đất.

Tiểu phượng hoàng ngây thơ khờ khạo nhảy lên đỉnh đầu cự điều hảo tâm khuyên nhủ: "Hắn hú dọa người thôi, không nên sợ hãi."

Cự điều run run một trận, rồi sau đó "ầm" một tiếng, té trên mặt đất hoàn toàn ngẩng ra.

"Làm sao vậy?" tiểu phượng mơ hồ không hiểu.

"Bị người hú dọa, nó không ngã xuống thì cũng nhanh chóng bị người hú chết." Thần Nam nói, rồi túm nó đem về.

Chim bình thường gặp phải phượng hoàng, vua của loài chim không kinh hãi mới là chuyện lạ?

Thần Nam nói: "Đứng lên đi, đừng làm như đã chết, chỉ cần ngươi thành thật trả lời vài vấn đề cho ta, ta tuyệt đối sẽ không thương hại tánh mạng của ngươi."

"Thượng tiên, thỉnh người nói" tại đây, phát hiện ra tổ hợp mấy người kỳ quái này có phượng hoàng trong đó, cự điều trong lòng càng thêm run sợ.

"Ngươi có nghe qua danh hào của Vô Tình Tiên Tử hay không?"

"Đương nhiên có nghe nói qua, tại thiên giới Vô Tình Tiên tử cùng Đạm Thai Tiên tử cùng nổi là thiên kiều a! Hai người được người đời gọi là Tuyệt Đại Song Tiên, thiên giới cơ hồ không ai mà không biết."

Nghe tin tức như thế, Thần Nam liền nở nụ cười, người của thiên giới đều hiểu rõ, hấn còn sợ tìm không được "Vũ Hinh" kia sao?

"Tốt, muốn ta tha cho tánh mạng, rất đơn giản, chỉ cần ngươi đưa ta tới động phủ của Vô Tình tiên tử lập tức."

Cự điều liềm mạng lắc đầu, nói: "thượng tiên ngài tha cho ta đi, chẳng lẽ ngài mới từ nhân gian giới phá toái hư không lên đây, như thế nào ngay cả vài câu danh ngôn của thiên giới đều không biết? Vô Tình Tiên Tử tối nhất vô tình, ai ai chẳng biết a! bất luận kẻ nào cũng không dám lại gần động phủ của nàng, nếu không nàng giết chết không tha! Ngàn năm nay có biết bao nhiêu thần linh không phục tiến đến, kết quả mất mạng!"

Thần Nam nhú nhú mày, nghĩ thầm, "Vũ Hinh" này hoàn thật là lãnh huyết vô tình, so với Vũ Hinh, nữ bạch y áo trắng vạn năm, thuần khiết như hải đồng, căn bản lại là cùng một người sao?

"Tốt lắm được rồi, ngươi không cần lo lắng, ta không cần ngươi đến gần nơi vô tình tiên tử, ngươi chỉ cần đem chúng ta đến bỏ phía ngoài chỗ của vô tình tiên tử là được, chúng ta tự mình đăng môn bái phỏng nàng."

Chương 177

Nhất Đại Thiên Kiêu Đạm Thai hiện thân

Cự điều chở Thần Nam bọn họ bay đi hướng đông, mặc dù tốc độ không bằng tử kim thần long và long bảo bảo, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Bay liên tục như vậy được hai ngày, nhưng còn chưa tới nơi, quay xuống hỏi lại cự điều bên dưới, thì ra mới chỉ bay được có một phần ba lộ trình mà thôi, có thể tưởng tượng được thiên giới rộng lớn cỡ nào.

ngày thứ ba, theo hướng Hà Sái Huy, qua một đêm nghỉ ngơi, Thần Nam bọn họ lại ra đi. Lúc đi ngang một đại thảo nguyên thì một cái hồ bạc rất to lớn xuất hiện tại phía dưới, hồ nước bích lam trong như gương, phản xạ ánh sáng lên khắp bầu trời rõ ràng có thể thấy được thật là hài hòa cảnh vật.

Nhưng chợt có vài nhân ảnh phá hủy đi sự hài hòa này, những người này chân đạp phi kiếm bay trên bầu trời của mặt hồ bạc, không người dùng phi luân, cùng pháp bảo oanh kích hồ nước.

Thần Nam nhìn thấy vậy âm thầm ngạc nhiên, liền ra dấu cho cự điều ngừng lại, chuẩn bị nhìn xem những người này rốt cuộc muốn làm gì.

Cự điều tựa hồ biết ý nghĩ của Thần Nam liền lên tiếng giải đáp: "những người này, theo ta là những tu giả vừa mới xuất môn. Bây giờ thiên giới xuất hiện một phong trào là những tu luyện giả trẻ tuổi luôn ganh nhau về thú cỡi của mình, nên hay đi bắt những thú tu về để sử dụng. Không thể nghi ngờ, hiện giờ những người này đang vây bắt thú tu trong hồ."

Tiểu phượng hoàng cả kinh nói: "trời ạ, trong hồ cũng có rồng đang ẩn núp kia, mau nhìn!"

Tử kim thần long con mắt nhất thời tròng lên, long bảo bảo cũng tập trung tinh thần nhìn xuống bên dưới đánh giá.

Tử kim thần long trách mắng: "Phi, phi, tiểu hài tử nói lung tung, cái đó mà cũng là rồng sao? Bất quá không lại chỉ là một con giao

(thường luồng) mà thôi, hơn nữa con hắc giao màu đen kia huyết duyên mờ nhạt kia so với long tộc còn cách xa cả tám dặm."

Long bảo bảo gật đầu nói: "tiểu bất điềm đừng có nói lung tung, phía dưới bất quá chỉ là một giao xà mà thôi."

Một đầu giao xà màu đen, dài chừng hai mươi trượng, bị một mảnh quang hoa lóe ra như cự võng bao phủ lấy nó. Nó không lồng lộn trong hồ nhưng thủy chung không có cách nào chạy thoát, trong thoáng chốc đã bị bắt kéo lên bờ.

Trong không trung, cự điều tức giận bất bình nói: "chỉ biết đi bắt những thú tu có thực lực kém, nếu có bản lãnh đi tìm đại yêu ma a, hù, đảm bảo các người lúc đó ngay cả da cũng không có sót lại."

Đúng là cáo khốc thỏ (mèo khốc chuột)... Cũng là thú tu nên nó có chút phần khải.

Thần Nam bọn họ không muốn nhiều chuyện tốn thời gian, đang chuẩn bị tiếp tục bay đi. Song lúc này năm tên tu giả phía dưới đã phát hiện được bọn họ, trong đó hai người giá ngự phi kiếm hướng lên trời vọt nhanh tới.

"Hảo thần dị cự điều!" trong đó một nữ tử con gái tuổi còn trẻ xinh đẹp than thở.

Bên cạnh là nam tử trẻ tuổi nhàn nhạt thản nhiên cười nói: "sư muội nếu muốn, ta chộp tới tặng cho người."

"Người không thấy được nó đã bị người thu phục rồi sao?"

"Rất dễ xử lý, ta có thể cùng họ thương lượng." nam tử tuổi trẻ rất tự tin nói.

Hai người cách thần Nam một khoảng cách nhất định, trang phục của bọn họ đều một bộ tu đạo, thông qua nguyên khí ba động có thể thấy được tu vị bọn họ đã ngoài lục giai.

Nam tử tại phía xa ôm quyền hướng về hướng thần Nam nói: "tạ hạ Vương Tư Viễn, chính là truyền nhân đời thứ mười chín của đại đệ

tử Vương Chí của Đạm Thai Tiên Tử tọa hạ chường môn. Xin hỏi huynh đài có thể nhường thần điều này cho ta được không, ta nguyện xuất thượng phẩm phi kiếm cùng người trao đổi."

Vương Tư Viễn đem sự môn của mình khoe ra, nếu không phải là người ngu ngốc quá mức thì ai ai cũng biết mùi vị câu nói đó. Tuy nhiên cái này đối với Thần Nam mà nói thì không tạo được tác dụng chút nào Tình huống bên trong rất phức tạp, Vương Tư Viễn có suy nghĩ nát óc cũng không rõ.

"Xin lỗi, ta không muốn trao đổi."

Vương Tư Viễn nghe đến đó, mặt liền biến sắc, uy danh của Đạm Thai Tiên tử, tại thiên giới này không người nào mà không biết. Ngoại trừ một ít tiên tôn, thần chủ, ít có người có thể cùng chi tranh phong, các phái đệ tử tuyệt đại đa số đều cũng không muốn cùng đạm thai phái đệ tử làm khó.

"Nhưng mà ta rất muốn đổi!" Vương Tư Viễn hai mắt thần quang bức người.

Rồng bĩ ỏi đã cầm tử kim song tiết đại bổng từ lưng linh điều đứng lên, bất quá Thần Nam ý bảo hấn không nên xúc động, hơn nữa Thần Nam muốn hấn cùng long bảo bảo cùng nhau đồng thời trốn ở trên cự điều, không muốn hình dáng của thần long làm kinh hoảng đối phương.

"Ta nói không đổi là không đổi!" Thần Nam như đinh chém sắt trả lời.

Lúc này ba gã nam tử tu giả kia trên mặt đất, tựa hồ ý thức được có chút không đúng, rất nhanh chóng bay lên trời cao, trong nháy mắt chấn phía trước của cự điều.

Vương Tư Viễn âm thanh lạnh lùng nói: "con người của ta rất cố chấp, nhất định làm điều gì đó phải làm cho xong."

Thần Nam không có nghĩ đến tại chỗ này lại gặp được truyền nhân hậu bối của Đạm Thai Tuyền, chứng kiến bộ dáng bá đạo của Vương Tư Viễn như thế, hấn cười lạnh nói: "ta đây muốn nhìn người như thế nào mà làm cho xong?"

Vương Tư Viễn xuất một bả phi kiếm, âm thanh lạnh lùng nói: "thần điều lưu lại, phi kiếm lấy đi, ta không muốn nhắc lại!" vừa nói hấn vừa đưa phi kiếm về hướng Thần Nam.

Thần Nam chân đạp hư không, như đạp trên mặt đất bình thường, từ trên lưng cụ điều đi ra, tay trái ngón trở cùng ngón giữa nhẹ nhàng khe khẽ nhấp một cái, liền dễ dàng kẹp lấy đạo kiếm quanh trong tay hấn, tay hấn liền khe siết một cái, "Khanh thương" một tiếng trong trẻo vang lên, phi kiếm liền bị chém làm hai đoạn.

"Đây là thượng phẩm phi kiếm theo như lời người nói sao? Đem vật tầm thường này ra ép người khác trao đổi, truyền nhận hậu bối của Đạm Thai tiên tử không phải là quá mức bá đạo sao?"

Vương Tư Viễn biết đã đá trúng vào miếng sắt, phi kiếm nọ mặc dù chỉ là trung phẩm, nhưng người bình thường rất khó dễ dàng làm gãy.

"Đi, chúng ta cùng nhau đồng thời động thủ!"

Hiển nhiên người này làm việc rất quyết đoán, biết đã đắc tội với Thần Nam, liền muốn tiên hạ thủ vi cường (ra ta trước là tốt). Một đạo thần quang hướng Thần Nam bổ tới, cùng lúc đó ba người ở ba hướng khác nhau cũng lấy phi kiếm ra chém về phía Thần Nam.

Bốn đạo kiếm quang kích bắn ra kiếm quang, quang mang đầy trời bao phủ lấy Thần Nam.

Chỉ là, trong vài giây bên trong truyền ra những âm thanh trong trẻo của tiếng kim loại bị chiết gãy. Thần Nam đem bốn bả phi kiếm của bọn họ chấn vỡ thành hơn mười đoạn, đây tuyệt đối là nhiếp phục (làm cho người ta khiếp sợ, khâm phục). Hấn lạnh lùng thốt: "còn bản lĩnh gì thì nên sử hết ra đi."

"Người..." Bốn người miệng xuất tiên huyết, cùng phi kiếm mất đi liên hệ, bọn họ bị phản phệ nên bị nội thương không nhẹ.

Thần Nam quát lạnh: "Cút!"

Bốn người cấp tốc hướng mặt đất rơi xuống, cách đó không xa người con gái cũng bay xuống theo.

Với tu vi hiện tại của Thần Nam, mấy người đó đâu phải là đối thủ của hắn, hắn tha cho bọn kia là vì muốn thâm thập tin tức càng nhiều càng tốt, cho nên hắn mới ra mặt giáo huấn bọn họ. Bây giờ hắn đã biết đệ tử của Đạm Thai Tuyền tại thiên giới rất đông đảo, hơn nữa thể lực rất lớn, nếu không môn hạ đệ tử đâu có khả năng hoành hành như vậy, tương lai nếu cùng Đạm Thai Tuyền đối địch, hậu quả thật là đáng sợ phi thường.

Trải qua một đoạn như vậy, Thần Nam có nghi vấn, hắn vừa rồi gặp phải được vài người, thoạt nhìn bất quá bộ dáng chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi thôi, nhưng tu vi cũng đạt được lục giai. Ở nhân gian giới mà nói, tu vi như thế này mà có nhiều người như vậy, thật là hết sức khoa trương.

Vấn đề này rất nhanh được cụ điều giải đáp.

Thiên giới cùng nhân gian giới rất là khác biệt nhau, lục giai tại chỗ này không được tính là cao thủ, những cũng không phải ai cũng dễ dàng đạt đến đích này. Nói một cách khác là tu vi thì dựa theo năm tháng tu luyện.

Trong nhiều đại phái, mặc dù "đệ tử bên ngoài" rất nhiều, nhưng "chân truyền đệ tử" nhân số rất thưa thớt, tu vi không đạt tới lục giai thì không cho phép xuất sơn.

Vương Tư Viễn bọn họ thuộc về số lượng rất thưa thớt "chân truyền đệ tử", về phần tuổi tác của bọn họ, dựa theo lời của cụ điều như muốn dọa làm Thần Nam nháy lên, vậy bọn họ đều đã hơn trăm tuổi cả sao!

Đương nhiên trong đó có ẩn tình khác, thiên giới đại phái "chân truyền đệ tử", phương pháp tu luyện của mỗi phái hoàn toàn không giống nhau. Khi tu vi của bọn họ đạt tới một cảnh giới nhất định nào đó, thì sẽ được cao thủ của sư môn bọn họ truyền chân nguyên vào trong một bộ phận nào đó của cơ thể, sau đó phong ấn lại, mặc cho bộ phận chân nguyên đó tự động vận chuyển đưa tu vi bọn họ đạt đến lĩnh vực lục giai.

Cho nên mặc dù là hơn trăm tuổi, nhưng bọn họ bất quá tâm tính của bọn họ như là hai mươi mấy tuổi thôi, bởi vì họ bị phong ấn không có chút tư cảm, trăm năm đó coi như không tính.

Cái này tựa hồ như là bạt miêu trợ trường chi hiềm (???), giai đoạn ban đầu thiếu đi kinh nghiệm tương ứng, đến lúc xuất quan là lúc được trưởng bối nhập vào một đoạn tinh thần lạc ấn.

Điều này chủ yếu là bởi vì thiên giới có nhiều thế lực rất lớn, những thế lực này cạnh tranh nhau rất kịch liệt. Tất cả các môn phái đều không thể không sử dụng những thủ đoạn phi thường. Đương nhiên tư chất của "chân truyền đệ tử" của được yêu cầu rất hà khắc, cơ hồ ngàn người tuyển một, nếu không "nhân tạo cao thủ" sẽ có khắp nơi sao?

Lại qua thêm hai ngày, cự điều đem Thần Nam bọn họ bay vào một mảnh tựa như ảo mộng bàn địa tiên cảnh, tiên khí nơi này rất dày đặc, phong thanh cốc thúy (núi xanh nước biếc), có chim bay vượn múa, mỗi ngọn núi đều có phiến quỳnh lâu ngọc vũ, cảnh vật như thi như họa làm cho người ta say mê.

Tiểu phượng hoàng nhìn đến xuất thần nói: "tiên cảnh thật là xinh đẹp nha!"

Cự điều nói: "nơi này là tiên phủ của Đạm Thai Tiên Tử."

"Cái gì, như thế nào lại đi tới nơi này?" Thần Nam kinh hãi.

Nhìn "thượng tiên" kích động như thế, cự điều ghé mắt nói: "muốn đi vô tình giới của vô tình tiên tử, tất nhiên phải trải qua nơi này."

"à, là như thế này." Thần Nam gật đầu.

Mỗi khi nhớ tới Đạm Thai Tuyên, Thần Nam trong lòng liền có cảm giác mát mát. Bây giờ đối phương chính là thiên giới một phương tiên chủ, mà hắn chỉ là mới miễn cưỡng là một tiên nhân mà thôi. Vạn năm trước, bọn họ đồng thời ngang như nhau, nhưng vạn năm sau bọn họ đã có cách biệt thật là lớn.

Thần Nam vẫn không hiểu được vì sao vạn năm trước Đạm Thai Tuyền lại đối phó với hắn, mặc dù hắn tại Côn Lôn huyền giới nhận được tinh thần lạc ấn của cha hắn lưu lại, biết được công lực tựa hồ không có quan hệ trực tiếp với Đạm Thai Tuyền, nhưng nàng dường như cũng nổi lên tác dụng riêng ở bên trong.

"Đạm Thai, năm đó người vì sao đối với ta như thế?" Thần Nam trong lòng có chút đau khổ, dù sao Đạm Thai cũng là người con gái thứ nhất của hắn thích.

Thần Nam tâm thần hoảng hốt, đột nhiên hiểu được có chút không đúng, hắn cảm giác chung quanh tựa hồ có nhiều người không ngừng bay lại.

"Di, đây là sao vậy, như thế nào đột nhiên có nhiều người đến như vậy?"

Tại vùng tiên cảnh này, tu giả không ngừng nhiều người qua lại, vô luận tại sơn điền quỳnh lâu ngọc vũ, hoặc là tại bệ bệ trên núi cao, tựa hồ đều có bóng người chớp động trên đó, càng ngày càng nhiều tu giả hướng phiến tiên cảnh này tụ lại.

"Ta biết, hôm nay là ngày mà Đạm Thai tiên tử cách trăm năm hiện thân một lần giảng đạo thuyết pháp, vô luận là truyền nhân của Đạm Thai phái hay không đều có thể tụ lại tại nơi này nghe tiên tử thuyết pháp để ngộ chân đế. Không nghĩ tới hôm nay chúng ta may mắn như vậy, cứ nhiên vượt qua tròng thịnh hội này, ta cho rằng bởi vì ta đưa người đi mà đã lỡ cơ duyên này rồi chứ...."

Nói đến đây, cự điều lộ ra vẻ mặt cầu mong.

"Được rồi, chúng ta nghe tiên tử thuyết pháp xong rồi mới đi." Thần Nam đáp ứng cự điều.

Lúc này thì tiên nhạc vang lên, như trên thiên bồng, một đóa tường vân tự viễn không theo gió bay đến, mặt trước là một mảnh quỳnh lâu ngọc vũ, một bạch y tiên tử lẳng lặng đứng ở đám mây...

Chương 178

Nan dĩ vong hoài

Hôm nay, trong Đạm thai tiên cảnh tập trung vô số người. Có cả nhân tu và thú tu, khắp nơi trong thánh cảnh đều là nhân ảnh, rút cục thì có bao nhiêu người tới đây cũng không tính được.

Tiên cảnh yên bình tĩnh lặng ngày thường giờ vô cùng náo nhiệt, thịnh hội trăm năm mới có 1 lần rất khó gặp này đã có vô số người tham gia hơn chục lần.

Chân đế lĩnh ngộ của Đạm thai tiên tử đối với tu giả mà nói thực sự là khô bảo. Mỗi lần giảng đạo luận pháp, cố nhiên đều tập trung vô số cường giả.

Nhưng tiên cảnh sôi nổi ồn ào cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại. Các tu giả hướng con mắt ngưỡng mộ về phía toà quỳnh lâu ngọc vũ trên không trung, Khí chất của tiên tử bạch y quả thật làm cho người ta tự thấy hổ thẹn.

Dung nhan thanh lệ tuyệt luân, đôi mắt như nước mùa thu, làn da trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh, dáng người thon thả gợi cảm. Đây thực sự là 1 nữ tử đẹp như mộng, toàn thân toả ra 1 cỗ linh khí, người ta có thể cảm nhận được trí thông minh sắc bén hội tụ trong con người này.

Tư dung tuyệt đại này hàng ngàn năm qua đã truyền đi khắp thiên giới, còn ai có thể sánh bằng ? Đây là quan điểm chung của tất cả mọi người.

"Quả thật là khí thái thần vương, trải qua bao nhiêu năm tháng, dấu vết thời gian chẳng hề để lại dấu vết trên thân thể nàng ta. Trước đây nàng là 1 nữ tử như ngôi sao trên tiên huyền đại lục, chẳng hề có chút thay đổi nào, vẻ đẹp, trí thông minh vẫn như xưa..." Thần nam nhủ thầm, âm thanh nhỏ đến nỗi người khác không thể nghe thấy.

Trong đạm thai tiên cảnh, thú tu vô số, những kẻ có thân hình to lớn như cự điều nhiều không đếm xuể, Thần nam không lo lắng đứng

cùng bọn họ, hơn nữa còn gây chú ý với Đạm thai Tuyền.

Tử ki mthần long dài giọng : "Thật là 1 giai nhân tuyệt sắc, giờ phút này rồng ta thật muốn vứt bỏ thân thể thần long để làm người." Con rồng bỉ ổi than lên những lời tự đáy lòng, tuyệt đối không phải là những lời nói đùa.

"Ô, mỹ thần tại thượng, ta và Đạm thai Tuyền đồng tại!" Đôi mắt tiểu long sáng long lanh, tận lực chớp chớp.

Tiểu phượng hoàng đã sớm say mê, nhỏ giọng nói : "Đẹp quá, Thiên địa gian lại có 1 nữ tử như vậy sao..."

Thần nam thở dài 1 tiếng, bước khỏi nơi đây. Chàng không có tâm trạng nào nghe Đạm thai Tuyền giảng đạo luân pháp. Hiện giờ chàng tuyệt đối không muốn giáp mặt với Đạm thai tuyền, chàng dùng dao động tinh thần nói với tử kim thần long, sau khi thịnh hội tan, hãy tới chân núi cách đây 3 dặm tìm chàng.

Âm thanh như tiếng thiên bồng của Đạm thai tiên tử vang lên trong tiên cảnh, đám đông tu giả đứng nghe không ngừng gật đầu, dường như mỗi người đều thấu ngộ.

"Không ngờ qua hàng vạn năm, ta lại có thể cùng nàng ta trùng phùng, chỉ là lúc này ta đứng trước mặt nàng ta, e là nàng ra đã không còn nhận ra ta, vạn năm qua có biết bao kiếp luân rồi, trong cuộc đời đẹp đẽ dài đằng đẵng của nàng ta, ta bất quá chỉ như 1 cái chớp mắt mà thôi."

Thần nam có chút cảm khái (cảm động và than thở) chàng rời khỏi đạm thai tiên cảnh, một mình đứng dưới chân núi, nhìn về thánh cảnh yên bình phía xa.

"Nếu nàng biết ta còn sống, hơn nữa đã lên tiên giới, nàng sẽ giết chết ta ư?" Thần nam nghĩ tới điều này, trong lòng đột nhiên thấy lạnh.

"Khi thực lực còn chưa thể đối phó với nàng ta, dù nàng đã quên ta hay chưa thì cũng tuyệt đối không để bị phát hiện, nếu không ta có thể chết mà chẳng có chỗ chôn."

Nơi này, tuy đã rời xa đạm thai tiên cảnh, nhưng vẫn có hoa thơm chim hót, dòng suối xanh biếc chảy qua chân núi, róc rách tấu lên những khúc hoan ca.

Thần nam ngồi lặng im rất lâu, chàng đang nghĩ xem làm thế nào để mạnh lên, để có thể đối phó với Đạm thai tuyền, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chẳng có biện pháp gì.

Một vạn năm khổ luyện, 1 vạn năm cách biệt, rút cục Đạm thai Tuyền mạnh tới cỡ nào, chàng không đoán được.

Đúng lúc này, một giọng nam tử như có từ tính vang lên phía sau Thần nam : "Huynh đài, sao lại ngồi 1 mình ở đây ? Không đi nghe thiên đạo đại pháp sao?"

Thần nam quay đầu nhìn, thấy 1 nam tử thanh niên chân trần, mặt nở nụ cười xán lạn, đang ở trong dòng nước, bơi lên phía trước.

Nam tử thanh niên hơn hai mươi tuổi, mái tóc đen dày như dòng thác, buông xuống tự nhiên trước ngực và sau lưng.

Chàng trai tuy đi chân trần nhưng rõ ràng là nhìn rất hài hoà tự nhiên, bạch y trắng như tuyết, khí chất toả ra có phần giống với Đạm thai Tuyền, làm cho hắn có phong tư tuyệt thế, nếu như đứng cùng Đạm thai tuyền, thì thực giống như 1 đôi bích nhân (người ngọc ???)

Thần nam cười vô vị, nói : "Lần này đến, ngại giả khá loạn, e rằng khó mà ngộ được điều gì, cho nên chưa tới nghe diệu thanh của tiên tử, không biết tại sao huynh đài đây cũng không tới nghe Đạm thai tiên tử giảng đạo luận pháp?"

"À..." Nam tử thanh niên cười nhẹ, nói : "Ta tư chất ngu si, khó mà ngộ được những diệu lí của tiên tử, chi bằng tới nằm trong dòng suối mát mẻ này."

Không hiểu tại sao, nhìn thấy nam tử thanh niên trước mặt có thần thái tự nhiên như vậy, Thần nam trong lòng đột nhiên giật mình, dường như nam tử thanh niên trước mặt vô hình chung đã toả ra 1 khí thế nặng như cự sơn, làm cho chàng đột nhiên thấy khó thở.

Nhưng mà, dù cho chàng thăm dò thế nào, chàng cũng khó phát hiện ra dấu tích chân nguyên lưu chuyển trong cơ thể nam tử thanh niên.

Thần nam đã hiểu ra, khí thể trầm nặng mà chàng cảm thấy, hoàn toàn là nắm bắt được từ trực giác của linh hồn, nếu như là những cường giả khác, căn bản là sẽ không cảm nhận được cảm giác áp bức của người nam tử đối diện.

Chàng trong lòng kinh hãi, nam tử thanh niên không rõ danh tính này, tu vị chỉ thể dùng 1 từ "đáng sợ" để hình dung, dường như cũng không kém gì với Đạm thai tuyền trong tiên cảnh. Đây rút cục là ai? Thần nam trong lòng cảm thấy chấn động lạ thường.

"Ha ha... xem ra chúng ta có tố chất giống nhau, khi tiên tử đang giảng đạo thì lại ra ngồi 1 mình ngoài tiên cảnh." Nam tử thanh niên nói nhỏ : "Tiểu đệ là Vương chí, có thể thỉnh giáo danh tính của huynh đài không?"

Wang chí ? Trong lòng Thần nam chấn động kịch liệt, hai ngày trước chàng đã dọn dẹp xong mấy đệ tử chân truyền của Đạm thai phái, bọn họ chẳng đã nói Đạm thai tuyền tại thiên giới thu nạp 1 đại đệ tử tên là Vương chí, lẽ nào người thanh niên trước mắt chính là đệ tử thân truyền tại thiên giới của Đạm thai tuyền?

Nhìn thấy khí chất như thần kia, Thần nam khẳng định, chàng thanh niên kia 8,9 phần là đại đệ tử của Đạm thai tuyền, chẳng trách tu vị của hắn đáng sợ như vậy, làm linh giác của Thần nam cảm thấy như có 1 cự thú viễn cổ đang ở bên cạnh.

"Tiểu đệ Thần Trung." Thần nam nói 1 cái tên giả, đã đoán ra được đối phương có thể là đệ tử thân truyền của Đạm thai tuyền nên chàng phải dùng tên giả để tránh phát sinh sự việc ngoài ý muốn.

Hai bên sau khi báo danh xong, thì cũng không ai nói gì, lúc này chỉ còn tiếng chim uyển chuyển và tiếng suối chảy róc rách.

Không biết bao lâu sau, tiếng ồn ào của đám người trong Đại thai tiên cảnh lại vang lên, Đạm thai tiên tử cưỡi mây, cùng với toà quỳnh lâu ngọc vũ dần biến mất vào nơi sâu nhất của tiên cảnh.

Lúc này Vương chí đột nhiên đứng dậy, nhìn về phía Đạm thai tiên tử biến mất, thở dài 1 tiếng, trong mắt hiện lên vẻ mê loạn và thất lạc.

Điều này.. Thần nam trong lòng đột nhiên hít phải luồng khí lạnh... luyến sự ? (Yêu sự phụ)

Sau đó khá lâu, 2 mắt của Vương chí mới hồi phục lại thần sắc, nhìn sâu vào Thần nam như lời cáo biệt.

Không lâu sau đám tử kim thần long cũng tới nơi, tiếp tục ngồi lên lưng cự điều, bay về hướng vô tình giới.

Trùng phùng ngoài ý muốn với Đạm thai tiên tử, trong lòng Thần nam cảm khái vô hạn, chàng có 1 trực giác rằng, không lâu nữa giữa 2 người sẽ phát sinh mối liên hệ mật thiết, sẽ chống lại nhau chính diện.

Nhưng nghĩ tới gặp được Vũ Hinh, mọi thứ đè nặng trong ngực Thần nam dần nhẹ đi, chỉ còn hình ảnh Vũ hinh cùng chàng năm xưa không ngừng lấp lánh.

Qua 2 ngày bay, cự điều cuối cùng cũng đưa đám Thần nam tới vô tình giới trong truyền thuyết. Địa vực được hoạch định thành vô tình giới có chu vi khoảng 100 dặm.

Cự điều bay tới đại vi vô tình giới liền nhất định không chịu tiến thêm nữa, dường như thế giới hoa thơm chim hót này giống như 1 Tu la trường, làm nó sợ hãi muốn trốn.

Thần nam không làm khó nó, để nó vỗ cánh bay lên không trung. Nhưng cự điều bay trên không trung 1 vòng, liền hạ xuống nói : "Thượng tiên xin hãy cẩn thận. Thiên giới có truyền ngôn "Vô tình tiên tử tối vô tình". Điều này không phải là truyền thuyết, mà là sự thật."

"Ta biết rồi!" Thần nam sai bước tiến về phía sơn cốc hoang dã tràn ngập hoa tươi.

Tử kim thần long, long bảo bảo và tiểu phượng hoàng muốn đi cùng

nhưng bị Thần nam trịnh trọng ngăn cản. Chàng không biết người trong sơn cốc kia có phải là Vũ Hinh thật không. Nếu vô tình tiên tử trong truyền thuyết và Vũ hinh trong kí ức của chàng khá xa nhau, thì chàng không muốn 2 thần thú cùng chàng mạo hiểm.

Hương hoa thơm ngát đi vào lòng người, cảnh sắc nơi đây cũng đẹp như Đạm thai tiên cảnh, đi xuyên qua sơn cốc, phía trước là 1 hồ nước xanh như ngọc thạch, các loại kì hoa dị thảo điểm xuyên ven hồ, nhìn về phía xa, trên 1 đỉnh núi thanh bích thùy lục là 1 toà đình đài lâu các, tiên vụ dập rờn, chỉ nhìn thấy dáng vẻ mờ mờ ảo ảo nhưng rất thần bí và mỹ lệ.

Thần nam không có thời gian tận hưởng cảnh đẹp trên đường, đôi mắt chàng chỉ hướng về phía toà quỳnh lâu ngọc vũ trong tiên vụ, nếu Vũ Hinh thực sự ở đây, thì không còn nghi ngờ gì nữa, nàng đang ở trong tiên điệ giống như 1 thiên cung kia.

Vô tình giới, vô tình tiên tử tối vô tình!

Truyền ngôn này là thật ư?

Thần nam trong lòng đau khổ, chàng tình nguyện vứt bỏ đi sinh mạng mình cũng không muốn nữ hài đã từng là 1 người thuần khiết lương thiện kia trở thành 1 kẻ giết người máu lạnh.

Truyền thuyết nói rằng có rất nhiều người đã bỏ mạng tại đây, không ai còn sống mà ra khỏi vô tình giới. Nghĩ tới điều này, trong lòng Thần Nam cảm thấy đau đớn vô cùng.

Nhưng mà, chàng lại không nhìn thấy bất kì bộ hài cốt nào, điều này chứng minh rằng không phải có vô số cường giả đã vấp lạc tại đây.

Đây là 1 địa giới đặc biệt, có sơn cốc, hồ nước, bình lãng, tuyết phong thiên cung hợp thành, tất cả đều hiện ra vẻ mỹ lệ, làm cho người ta nhầm rằng đang đi vào 1 vùng đất cực kì thanh tịnh vui vẻ.

Gió nhẹ thổi, cuối cùng cũng thổi tan đám tiên vụ đang phát phơ trên đỉnh núi, để lộ ra toà quỳnh lâu ngọc vũ, đồng thời 1 nữ tử thanh lệ thoát tục, tuyệt mỹ tới cực điểm cũng hiện ra.

Chương 179

Vô tình tiên tử

Trên đỉnh núi, bạch y pháp phối, một tư dung tuyệt thế dường như vẫn hiện ra vẻ xuất trần như trước đây. Dung nhan tú lệ như 1 đoá hoa, vẫn thanh tú tuyệt luân như vạn năm trước, chẳng có gì thay đổi.

Lông mày cong cong, chiếc mũi cao xinh xắn, đôi môi đỏ thắm, hàm răng như ngọc, khoé miệng duyên dáng khẽ nhếch lên, toả ra vẻ ngây thơ, đáng yêu không gì sánh nổi. Dường như đang cười mà lại không phải, ấm áp như ánh mặt trời, dịu dàng như nước biển, thuần khiết như băng tuyết, thơm như hoa tươi...

Nàng cứ như vậy đứng trên đỉnh núi. Bạch y bay theo gió, giống như sắp cưỡi gió bay đi.

Dòng lệ vô thanh vô tức lăn dài trên mặt Thần nam. Nước mắt làm 2 mắt chàng nhạt nhoà. Dù cho lòng chàng cứng như sắt, nhưng cũng không ngăn được tình cảm trào dâng, dòng lệ đột nhiên chảy ra, thật sự là Vũ Hinh thuần khiết của vạn năm trước.

Sau khi ngủ vùi vạn năm, chàng sống lại từ thần mộ, đơn độc, bồi hồi, bi lương, nhưng mà chỉ 1 thân ảnh tuyệt mỹ kia đã làm ấm áp lại tâm linh cô quạnh của chàng.

Hôm nay, lại có thể gặp nhau, trong lòng chàng có hàng trăm ngàn câu nói, nhưng cuối cùng chỉ hoá thành 2 chữ "Vũ Hinh" mà thôi.

"Vũ Hinh..."

Thần nam ngược nhìn lên đỉnh núi, chăm chú nhìn người con gái chàng yêu đã từng sinh li tử biệt nay lại trùng phùng.

Nhưng mà, đáp lại chàng không phải vẻ dịu dàng quen thuộc, lúc này, người con gái trên đỉnh núi, mắt toả ra ánh nhìn lạnh lẽo, như 1 kiếm mang thực chất hoá, hướng về phía Thần nam nhìn không chớp mắt.

Vũ Hinh đứng trên đỉnh núi, nhẹ nhàng vung tay phải, 5 ngón tay mảnh mai chụp lại, dưới ánh mặt trời lấp lánh như ngọc tạc, nhưng lúc này lại giống như lưỡi dao sắc bén của thủ thần, hữu chưởng lấp lánh vạch trên không trung 1 quỹ đạo ưu mỹ, chém xiên xuống.

Một đạo thần kiếm thực chất hoá vô cùng chói mắt từ bàn tay của Vũ Hinh trên đỉnh núi hướng tới phần lưng bụng của Thần nam, dữ dằn chém tới.

"Bang !"

Một âm thanh trong như kim loại vang lên, thần kiếm chói mắt chém lên huyền vũ giáp, Thần nam thổ ra 1 ngụm máu tươi, bay xa cả trăm trượng. Sau đó, "ầm" 1 tiếng rơi xuống trong đám bụi.

Lúc này, lòng Thần nam giống như đã chết. Rõ ràng cảm nhận được dao động linh hồn của Vũ Hinh, nhưng nàng lại huy động thần kiếm tấn công chàng, dùng kiếm khí ngạo thế thiên giới của nàng từ khoảng cách trăm trượng chém lên người chàng.

Nếu như trước khi lâm hàng, trong nội thiên địa của chàng, tử kim thần long không thay huyền vũ giáp bắt chàng mặc vào, thì e rằng lúc này chàng đã bị chém đứt làm đôi.

Đó rõ ràng là Vũ Hinh, chàng đã cảm nhận được dao động tinh thần quen thuộc. Tại sao ? Tại sao đã từng yêu nhau, mãi mới có thể gặp lại, lại dùng thần kiếm đón tiếp chàng?

Thần nam rất muốn hỏi cho rõ, nhưng trong cổ họng, máu tươi không ngừng trào ra. Sau khi thổ ra hơn 10 ngụm máu tươi, chàng mới khó khăn mở miệng một cách yếu ớt, hỏi : "Vũ Hinh... vậy là tại sao? Tại sao nàng muốn giết ta? Lẽ nào vạn năm qua đi, nàng không còn nhận ra ta nữa ?"

"Ta nhận ra người! Nhưng người ta muốn giết cũng là người!"

Những lời nói lạnh như băng khiến cho trái tim Thần nam như bị dao đâm, chàng không cách nào hiểu được tại sao, lẽ nào thời gian thực sự làm thay đổi tất cả?

Dĩ vãng như mây khói...

Dĩ vãng biến thành gió...

Lẽ nào thực sự là như vậy ? Có lẽ thời gian vạn năm trôi qua dài đằng đẵng đã làm cho nhiều chuyện thay đổi.

Thần nam phần nộ kêu lên : "Ta không tin, người tuyệt đối không phải là Vũ Hinh! Người rút cục là ai?"

Người con gái thanh lệ thoát tục, tràn đầy linh khí đang đứng trên đỉnh núi kia, thờ dài 1 tiếng, nói : "Ta không phải là Vũ Hinh thì là ai? Ta nhớ tất cả những việc đã qua, nhưng thực sự không hề nghĩ rằng lại có thể gặp lại người lần nữa."

Thần nam khuôn mặt đầy vẻ không tin, nói : "Người nói xem lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở đâu?"

Vũ Hinh trên đỉnh núi 2 mắt thần quang lấp lánh, lúc này nàng lộ ra khí thế cường giả ngạo nhìn thiên hạ, nàng cười lạnh, đáp : "Yên tâm, ta không mất đi kí ức, cũng không phải là giả mạo, ta nhớ tất cả. Không cần người phải hỏi rõ, ta sẽ trả lời người tất cả một lần, chúng ta gặp nhau tại Nhạn Đãng sơn ở nhân gian giới."

"... Chúng ta tử biệt sau đó 4 năm. Thật là buồn cười, ta đã chết thay cho người!"

Vũ Hinh nhanh chóng nói ra sự việc năm đó, mỗi sự việc đều nói rất ngắn gọn súc tích. Không còn nghi ngờ gì nữa, điều này đã chứng minh thân phận của nàng, nàng chính là Vũ Hinh năm xưa.

Nhìn đôi mắt lạnh lùng của nàng, trái tim Thần nam đau đớn vô cùng. Chàng run giọng hỏi : "Tại sao nàng lại biến thành như vậy?"

"Hừ, tại sao lại không thể như vậy chứ? Phải như thế nào mới là đúng?" Lời Vũ Hinh nói càng ngày càng đúng.

Trùng trùng sau vạn năm, Vũ Hinh lại lạnh lùng và vô tình như vậy, trái tim Thần nam như vỡ ra từng mảnh. Người con gái yêu kiều,

ngây thơ, thuần khiết của ngày xưa vẫn còn mà lại chẳng còn nữa.

Hai mắt Vũ hình chiếu ra tia nhìn lạnh lẽo, một trận sát khí lại bốc lên.

Người yêu năm xưa biến thành 1 người lạ quen thuộc nhất. Những lời thề nguyện sẽ cùng nhau đi khắp đất trời nay còn đâu ?

Người yêu xưa cũ, đứng trước mặt nhau, lại giống như người dưng nước lã, lại như cừu địch.

Kết quả này thực quá tàn khốc, yêu nhau thề non hẹn biển, qua vạn năm lại trùng phùng bằng dao kiếm. Lúc này Thần nam trái tim tựa như vỡ nát, chàng quá thất vọng, không hiểu được tại sao Vũ hình lại biến thành vô tình như vậy?

Thần nam tuyệt vọng quay lưng, không cần nói thêm nữa, chàng lê tấm thân trọng thương, gian khổ từng bước từng bước uay trở lại đường cũ.

Nhìn thấy tấm lưng tiêu điều bi thương đó, Vũ Hình nhẹ nhàng xoa lên ngực, nói : "Ta lại đang đau lòng, lâu lắm rồi không có loại cảm giác này..."

Âm thanh tuy nhỏ nhưng Thần nam vẫn nghe thấy. Chàng quay người lại, nhìn chăm chăm vào thân ảnh tuyệt mỹ vừa quen thuộc lại xa lạ trên đỉnh núi.

Mấy giọt lệ châu lấp lánh trên khuôn mặt tuyết thể vừa ngây thơ vừa mờ mịt kia.

"Ta lại còn khóc nữa..." Vũ Hình dường như không dám tin, nàng dùng ngọc chỉ (những ngón tay ngọc ngà) lau nước mắt, đưa lên miệng, trên mặt lộ ra nụ cười tàn khốc, nhẹ nhàng tự nói : "Là mùi vị của nước mắt, ta thực sự đã khóc..."

"Vũ Hình..." Thần nam không chịu nổi kêu to. Chàng cảm thấy trong lòng đối phương có 1 cỗ bi thương vô tận. Chàng cảm thấy nỗi nhớ thương vô bờ đối với chàng. Nhưng mà... dường như có gì đang ngăn cách!

"Những kẻ dám xông vào vô tình giới ta sẽ giết không thương tiếc. Hôm nay ta phá lệ tha mạng cho ngươi. Ngươi còn không mau đi đi!" Vũ Hinh khuôn mặt đầy nước mắt, gào lên : "Mau đi đi !"

Một kiếm quang dài trăm dặm chém ra, bổ lên người Thần nam không chút lưu tình. Dù có huyền vũ giáp hộ thể nhưng Thần nam vẫn bị lực công kích cực đại đó đánh bay ra hàng trăm dặm. Hai lần trúng thương, làm chàng thổ huyết không ngừng, rất lâu sau cũng không thể đứng lên được.

Sinh tử mong manh, cuối cùng cũng tương phùng, nhưng chỉ có những dòng lệ chảy trong tim.

Thần nam vẫn mơ hồ, không rõ là do đau lòng hay tê liệt, chàng không biết tại sao lại như vậy. Rõ ràng vừa xong chàng cảm nhận được nỗi bi thương vô tận của Vũ Hinh, và cả tình cảm mong nhớ vô bờ đối với chàng, nhưng cuối cùng vẫn chẳng chút lưu tình chém chàng 1 kiếm.

Lúc này, Vũ hinh mặt đầy nước mắt, nàng không tin vào sự thực trước mặt, nàng giống như nhũ thảm, lại giống như đang thì thào với 1 người vô hình bên cạnh : "Ngươi vẫn chưa chết sao? Ngươi vẫn còn sống ư? Đỉnh lô bất diệt. Ta lại có thể tái sinh!

Chương 180

Thái thượng Vong Tình Lục

"Người.." Thần Nam hộc 1 bụng máu lớn bởi vì cấp nộ công tâm chớ không phải vì thương thể trở nặng thêm.

Thần Nam bi phần la lên: "Người quả nhiên không phải là Vũ Hinh, người chỉ ở trong thân xác của nàng mà thôi. Người muốn gì lại ta mà đòi, đừng có gây thương tổn cho nàng!"

"Ha, ha..." Vũ Hinh mặt đầy nước mắt vừa cười to vừa lẩm bẩm: "Tình cảm quan trọng vậy sao ? Cứ như đó là mục đích sinh tồn của người. Ta vốn tưởng sẽ tha cho nàng 1 mạng, nhưng giờ đây người đã biết, thì ta giết chết nàng ta cho người tuyệt vọng!"

Nàng đưa tay phải lên, 1 đạo thần quang bắn ra, đó là 1 thanh thần kiếm. Khi nàng định phi lên thân kiếm bay tới Thần Nam thì đột nhiên thân kiếm tan biến đi, nàng la thảm 1 tiếng từ tuyệt phong rơi xuống.

Thần Nam hiểu được, người vừa rời trong thân thể Vũ Hinh, đích không phải là nàng. Hiện tại tuy nội thương rất nghiêm trọng, nhưng niềm tuyệt vọng của hắn dần sáng sủa lên.

Hắn khẩn cấp nhảy cao lên hướng đến thân hình của Vũ Hinh đang rơi xuống, bay đến đón lấy, không cho thân nàng rơi xuống đất.

Ôm lấy Vũ Hinh trong lòng ngực, Thần Nam chậm rãi đáp lên mặt đất.

Dĩ nhiên có người dùng Vũ hinh tác đỉnh lô (lò lửa), sau đó diệt đỉnh lô để đoạt xá tái sinh. Nghĩ đến đây Thần Nam không thể nào chịu được.

Khi Thần Nam đang lo lắng, muốn dò la xem Vũ Hinh bị gì, thì Vũ Hinh đột ngột tỉnh lại, ánh mắt thật là tinh khiết, không nhiễm 1 tia phàm trần. Lúc này Thần Nam tuyệt không nhận làm, hắn kêu lớn tiếng: "Vũ Hinh...", tay run rẩy, vuốt nhẹ khuôn mặt của nàng, nhẹ giọng thốt: "Ta lần này không có nhận làm, đúng là nàng. Vũ Hinh,

nàng rót cuộc chuyện gì đã xảy ra?...."

Thần Nam nghĩ đến Vũ Hinh đã trải qua nhiều khổ nạn, hẳn không nhìn được lệ rơi đầy mặt.

Thần Nam,... Ta... rót cuộc Ta thật sự gặp lại được chàng, ta thật vui quá, hu... hu..." Vũ Hinh khóc ồ lên như đứa nhỏ.

"Vũ Hinh, nàng đừng có buồn, đừng có sợ hãi." Thần Nam khuôn mặt đầy nước mắt tươi cười kiên định nói: "Ta tuyệt đối không cho ác ma kia cướp đi thân thể của nàng nữa! Mọi việc hết thảy đã có ta!"

Vũ Hinh tựa hồ suy yếu, âm thanh đứt quãng thì thào: "Thần Nam.. chúng ta cách biệt rất lâu, ta không nghĩ sẽ được gặp lại chàng bây giờ. Giống như là mộng cảnh a... ta thật là qua vui mừng. Ta rất là kích động, không nghĩ tới trước lúc chết đi có thể được gặp lại chàng, ta đã an tâm mà đi."

"Nàng không sao, đừng có nói gỡ. Nàng sẽ không bị chết. Ta sẽ không cho nàng chết." Thần Nam kích động, ói máu đáp.

Trong mắt Vũ Hinh có tia cảm kích và vui mừng, nàng an tâm hài lòng cười nói: "Ta không có nhiều thời gian, chàng nghe ta nói..."

Thần Nam hét lớn: "Không! Ta không cho nàng nói như vậy, nàng sẽ không chết! Ta sẽ nghĩ biện pháp diệt trừ những ma quỷ chiếm lấy thân thể nàng để cứu nàng! Một ngàn năm a... Một ngàn năm chúng ta mới gặp được nhau. Ta không thể trơ mắt nhìn nàng chết đi. Ta có chết 100 lần, cũng tuyệt đối không để cho nàng chết 1 lần!"

Vũ Hinh mỉm cười, rơi lệ nói: "Thần Nam, chàng nhất định nghe ta nói... Ta thật sự không còn nhiều thời gian, nếu chàng không nghe ta nói, sau này chàng vĩnh viễn cũng không nghe được, chàng sẽ nuối tiếc suốt đời đó!"

Nghe nói thế Thần Nam rất đau lòng, hẳn rất muốn khóc, nhưng hẳn không muốn rơi lệ trước mặt Vũ Hinh. Thời khắc này hẳn tuyệt đối không thể thương tâm được

"Vũ Hinh... nàng nói đi, ta nghe đây!"

"Ta tại cổ tiên di địa bách hoa cốc, cửu tử nhất sanh, sau thần bá bá tái nhập di địa, lần nữa dùng đại pháp lực giúp ta thay đổi mệnh cục, rốt cuộc ta sống lại... nhưng khi đó... không thấy chàng..."

Thần Nam nghe vậy thật là buồn bã.

"Lúc đó thần linh tại thiên giới không biết gặp tai nạn gì hầu hết cơ hồ bị tử vong. Thần linh nào may mắn không chết đi đến nhân gian giới, nhưng tại đây lại xảy ra hỗn chiến, nhân gian đại loạn. Thần bá bá đem thần ma ma và ta trở lại thiên giới. Cuộc sống vừa được yên tĩnh 1 đoạn thời gian, 1 số thần linh còn sống quay trở về thiên giới. Kết quả thiên giới vô cùng động loạn. Không biết vì sao, mỗi ngày đều có thần linh tìm đến chỗ chúng ta. Để bảo vệ thần ma ma và ta, thần bá bá mỗi ngày đều chiến đấu và giết chóc. Trải qua 1 thời gian dài lâu như vậy. Chợt có 1 ngày..."

"Chợt có 1 ngày, tại thiên giới Thần bá bá gặp 1 cường địch khó có thể tưởng tượng. Thần bá bá đem ta giấu an toàn trong 1 động phủ, rồi sau đó cùng với thần bá mẫu không có quay lại..."

"Cái gì?" Thần Nam há mồm phun 1 ngụm máu tươi. Vũ Hinh đã không còn bao nhiêu thời gian. Bây giờ hắn nghe được tin này, hắn bị đả kích vô cùng to lớn. Điểm này làm hắn khó có thể chấp nhận được.

"Thần bá bá và thần bá mẫu không có quay trở lại. Chính thiên giới động loạn không ngừng. Tại thiên giới lúc đó, muốn tồn tại phải có thực lực. Ta lúc đó trong động phủ phát hiện được quyển kỳ thư tên là Thái thượng vong tình lục, được xưng là thiên giới đệ nhất kỳ công. Vì để được sống sót, ta phải tu luyện kỳ công trong cuốn kỳ thư này, kết quả..."

"Kết quả như thế nào?" Thần Nam hỏi dồn. Hắn đoán loáng thoáng đoán rằng việc Vũ Hinh bị ác ma phụ thể có liên quan.

"Kết quả, sau khi tu luyện Thai Thượng Vong Tình lục, ta tu vi quả thật đột nhiên tăng mạnh, hơn nữa có thể đạt tới cảnh giới phá kiển trùng... ai ngờ...loại sống lại này.. chậm rãi giết chết bản thân mình!"

Thần nam cả kinh hỏi: "Tại sao lại như vậy?"

"Thử hỏi trong thế gian này, người nào có thể đạt được Thái Thượng Vong tình? Vì thật sự Thái thượng vong tình bất quá là giết lấy bản thân mình, lại 1 lần nữa tái tạo ra bản thân mình. Ta không biết sâu cạn cứ 1 mạch tu luyện, đến khi ta nhận ra điều này thì ta không còn là ta nữa. Lúc đó thiên giới sản sinh 1 người lãnh khốc gọi là Vô Tình Tiên Tử mà thiếu đi 1 người gọi là Vũ Hinh!"

Thần Nam lẩm bẩm nói: "Như thế nào lại trở thành như vậy chớ, người kia cũng chính là nàng, trách sao ta không nhận làm chớ. Vũ Hinh nói cho ta biết, rốt cuộc cuối cùng phải làm sao để cứu nàng?"

"Không có biện pháp cứu ta. Hôm nay, nếu không phải chàng hoá thành thức tỉnh ta, ta đã chết. Người kia vốn không phải là ta, bây giờ... xin chàng giết chết, giải thoát cho ta!"

"Cái gì! Không được, ta không làm được. Thần Nam vội vàng lắc đầu.

Vũ Hinh nói: "Lúc nàng ta được sanh ra (Ta sau khi tu luyện thành công), nàng ta hận cái ta hận, hận cả cái ta yêu. Khi trong trí nhớ của ta xuất hiện 1 chút gì, nàng đều cảm ứng được, lại đem xóa đi. Hôm nay, nếu ta không bị hoá thành lại cùng nàng tranh đoạt thân xác, thì sở hữu thân xác này là do nàng nắm rồi, lúc đó nàng chẳng lưu tình sẽ giết người. Hiện tại ta đang tỉnh táo, nắm được chủ quyền của thân xác, đúng là thời cơ tốt để tiêu diệt nàng. Thái thượng vong tình lục, thiên giới đệ nhất kỳ công, tuy uy lực mặc dù rất là to lớn vô cùng, nhưng nó cũng có điểm chí mạng đó là thân thể tử vong, thì nó hoàn toàn chết đi."

Thần Nam kiên quyết từ chối: "Ta có chết đi 1 vạn lần, cũng tuyệt không động thủ đối với nàng!"

"Thần Nam, chàng còn không rõ hay sao? Vốn bản thân ta sắp tiêu mất, còn sống thật sự không phải là Vũ Hinh trước kia mà là 1 người lãnh khốc vô tình, vốn là người xa lạ, chàng tại sao không hạ thủ đây? Chàng không giết nàng ta, nàng ta cũng sẽ giết chết chàng!"

Thần Nam lắc đầu, kiên định đáp: "Nếu nàng có giết chết ta, ta cũng

không hối hận, bây giờ nếu phá hủy thân thể của nàng, ta sẽ hối hận cả đời. Chỉ cần nàng còn thân thể, chỉ cần nàng kiên định thì chúng ta hy vọng sẽ có cơ hội tụ chung 1 chỗ. Vũ Hinh, ta sẽ kiếm cách cứu nàng!"

Vũ Hinh có chút vui mừng, có chút buồn bã, cười cười, nói: "Ta biết chàng không hạ thủ được, được rồi, ta không còn thời gian nhiều, lúc nào nàng ta cũng có thể quay trở lại, giờ phút cuối này chàng ở bên ta. Trăm năm sau, nếu chàng còn nhớ kỹ ngày hôm nay, ta thật sự sẽ rất cảm động... "

Thần Nam nhiệt lê tuôn trào, hấn nhớ lại ngàn năm trước lúc Vũ Hinh chết có di lưu câu nói: "Chàng già đi rồi... nếu có thể nhớ tới người con gái tên Vũ Hinh..."

Tại sao Vũ Hinh yêu cầu như thế, điều này chỉ có làm cho ta đau lòng a! Thần Nam hai mắt mờ hồ đầy nước mắt, ngửa mặt lên trời bi hống.

Thời khắc cuối cùng, Vũ Hinh tựa vào đầu vai của Thần Nam lẩm bẩm nói: "Thần Nam, chàng thích ta sao?"

"Thích, vĩnh viễn thích."

"Tốt. Ta vĩnh viễn ghi tạc trong lòng."

"Vũ Hinh, nàng đừng có nghĩ linh tinh, cơ hội tốt sẽ đến mà."

"Ta không có nghĩ linh tinh. Thần Nam, chàng hãy nhớ kỹ, chàng không nhớ ngàn năm trước chúng ta có cùng 1 lý tưởng sao?"

Thần Nam nức nở nói: "Nhớ chứ, sẽ cùng nhau sống vui vẻ, tâm bình thân, mỗi ngày cùng nàng ngắm mặt trời mọc, cùng nàng ngắm mặt trời lặn."

Vũ Hinh cao hứng cười nói: "Chàng nhớ kỹ là tốt rồi, ta vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng."

Thần Nam bình tĩnh nói: "Mặt trời khoái lạc sơn liễu (lặn xuống núi), ta với nàng cùng xem mặt trời lặn."

Vũ Hinh cười nói: "Không nhìn tấy mặt trời mọc, thì xem mặt trời lặn cũng tốt, ta sẽ vĩnh viễn ghi tạc trong lòng."

Mặt trời một màu đỏ ối, chậm chậm lặn về hướng tây.

Vũ Hinh lặng lẽ tựa vào vai của Thần Nam, mỉm cười nhìn mặt trời lặn.

Trời chiều đã cận hoàng hôn.

Cuối cùng huyết sắc tàn dương vừa biến mất, Vũ Hinh đẩy Thần Nam ra và đứng lên, một chưởng đánh vào yết hầu của mình, 1 chưởng đánh vào ngực của mình.

Bộ y phục màu trắng tinh khiết của Vũ Hinh nhuộm từng đóa huyết hoa chói mắt.

"A..." Thần Nam đứng dậy, rống lên bi thảm như dã thú.

Chương 181

Vũ Hinh

Hoàng hôn đỏ một màu máu, gió đêm thổi lạnh cắt da

Thần Nam ôm thân thể Vũ Hinh, nhìn cô gái áo trắng tinh khiết, vậy mà đã chết đi và giờ đang nằm trong lòng của mình.

Thân thể lạnh như băng trong y phục màu trắng khiết bạch với vài đốm huyết hoa, vẻ mặt thuần khiết với nụ cười an tâm trên khóe miệng mà ra đi...

Thời khắc cuối cùng sau khi thỏa tâm nguyện của mình "cùng nhau đồng thời xem mặt trời lặn", nàng đã tự giết bản thân mình để dành cho hắn sống sót, giá này đủ để cảm động cả trời đất nhưng lại là một lựa chọn thật vô cùng tàn khốc. Thần Nam bây giờ chết đi cũng trọn đời khó quên.

Thần Nam như dã thú sắp chết tuyệt vọng rống lên. Trong tuyệt vọng, cảnh cũ cứ từ mà hiện lên trong trái tim của hắn.

Nhạn Đãng Sơn lần đầu gặp lại, thì người con gái áo trắng này với khuôn mặt thuần chân vô tà, vẻ mặt tức giận quan đầu lại chất vấn: "Người xấu, người tại sao lại đi theo ta?"

Sau khi quen biết, Vũ Hinh, 1 cô nhi, ngọt ngào cười: "Ta là Vũ Hinh, được sư phó nhặt được vào đêm vũ dạ trong bụi hoa."

Bị ma vương Đông Phương Khiếu Thiên đánh thương nghiêm trọng sắp chết còn nói: "Từ nhỏ đến lớn, ta chỉ có thân nhân là sư phó... không có cha mẹ... không bạn bè, không bằng hữu, rất là cô đơn, từ lúc thấy người.. ta thật vui vẻ, Thần bá bá, Thần bá mẫu đối đãi với ta như con gái của mình, ta rất là hạnh phúc, bởi vì rốt cuộc ta cũng có...cái gia đình... người là... thân nhân duy nhất của ta... ta đã không còn sư phó... ta không thể mất đi người... ta tình nguyện chính mình chết để người sống được thật tốt....

Trong 2 năm này... ta thật sự là vui vẻ. Người dẫn ta lên núi chơi, làm

cho ta nhận thức được cả toàn thế giới mới này... ta nói đúng không?... ta ngu ngốc khờ khạo, nhưng người không có cười chê khinh thường, cái gì ta không hiểu, người kiên nhẫn giải thích cho ta từng chút, mỗi ngày ta càng vui vẻ khoái lạc, kỳ thật ta không muốn xa rời người, ta thầm nghĩ, mỗi ngày cùng người đồng thời xem mặt trời mọc,... cùng người ngắm mặt trời lặn... cuộc sống bình đạm nhưng vui vẻ....

Thần Nam trái tim rướm máu, nhưng giờ phút này nước mắt đã cạn khô, đầu óc điên cuồng thống khổ.

Vạn năm trước, mặc dù biết Vũ Hinh đi vào Bách Hoa Cốc là cùng hắn đã tử biệt, nhưng trong lòng hắn vẫn còn 1 tia hy vọng.

Vạn năm sau, hắn rất lấy làm kinh hãi, nghĩ rằng trời đã phù hộ cho hắn khi gặp được tiểu Thần Hi, linh trí được sinh ra giống tạc dáng vẻ của Vũ Hinh cũng như là tinh linh thánh nữ Khải Sắt Lâm. Điều này muốn chứng minh cho hắn biết Vũ Hinh tựa hồ còn chưa chết.

Sự thật như dự liệu vậy, Vũ Hinh thật sự không chết, tại thiên giới bọn họ đã được gặp lại nhau.

Song giờ phút này nàng ở đâu?

Sau khi gặp lại, là đến lúc tử biệt, vĩnh viễn cách xa nhau không còn cho hắn nữa tia hy vọng!

Vạn năm trước, trong lòng luôn có tia hy vọng chờ đợi, nhưng mà giờ đây hắn thật sự tuyệt vọng rồi.

Ánh mắt Thần nam dần dần tan rã, tại khắc này, hắn cảm giác thật là bất lực, yếu ớt như một đứa nhỏ run rẩy, sợ hãi trong đêm tối đen.

Cho dù tại nhân gian tây phương, đối diện đông thổ hoàng tộc, tây phương ám hắc giáo hội đẳng tám vị tuyệt thế cao thủ đuôi sát, trong tình trạng hiểm nghèo chắc chết, hắn vẫn hoành mi tương đối, tiểu ngạo sát tràng!

Cho dù trong rừng vĩnh hằng có thể thôn thần phạt tiên, hắn vẫn thông dong đi vào!

Cho dù đương thời vô địch tây thổ, hấn cũng dám xả thân đối đầu!

Cho dù thiên giới vô tình, chủ thần vi tôn, hấn cũng dám hỉ tiểu nô mạ, đại nháo lời thần điện!

Song tại giờ khắc này, hấn chỉ có sợ hãi, tột cùng sợ hãi

Hấn ôm chặt thi thể của Vũ Hinh, dường như kiếm người để cứu sống Vũ Hinh thật là khó.

Ánh mắt Thần Nam ngày càng mờ mịt, tán loạn bên tai không ngừng hồi tưởng lời nói của Vũ Hinh.

"Sau khi già đi... người...còn có nhớ... người con gái tên là Vũ Hinh không?...."

Vũ Hinh sanh tự đỉnh Thiên Sơn, đích tuyệt liên hoa, băng thanh ngọc khiết, thuần chân vô hà, đan thuần mà đến, vui vẻ mà đi.

Thần Nam ánh mắt tán loạn, hấn cảm giác trời xoay đất chuyển, rồi sau đó kêu lên một tiếng, ngã xuống bụi bặm.

Ngoại lực có thể phá hủy nhục thể, nhưng đau lòng có thể giết chết linh hồn của một người. Tâm của Thần Nam đã chết, linh hồn ngày càng suy nhược đã dần quy vu tịch diệt.

Vô tình giới ngoại, tử kim thần long, tiểu phượng hoàng cùng long bảo bảo đã đợi cả mấy canh giờ không thấy Thần Nam đi ra, bọn họ có dự cảm bất thường.

Tiểu long nói: "Nga, đại thần còn tại thượng, Thần Nam không biết có xảy ra chuyện gì không?"

"Có khả năng có chuyện xảy ra" Tử Kim Thần Long cũng cảm thấy bất ổn.

"Làm sao bây giờ đây?" Tiểu phượng hoàng nhỏ giọng hỏi.

Nửa khắc sau, 3 con thần thú cùng tiến vào vô tình giới, bọn họ

không gặp được gì ngăn cản, không có phát sinh điều gì nguy hiểm dễ dàng đi đến tọa tuyệt điền bên dưới.

Cách rất xa bọn họ ba người nhìn thấy một người trẻ tuổi nằm trong vũng máu..

"Trời ơi! như thế nào lại có bộ dạng như vậy?"

Ba con thần thú gấp tốc vọt nhanh đến

Thần Nam hôn mê 7 ngày, 7 đêm. Linh hồn chi hồn của hắn cuối cùng cũng đập khế trở lại. Tu Kim thần long thấy vậy liền hô: "Đúng là kỳ tích!"

Vô luận là người hay là thần, địch nhân lớn nhất chính là bản thân mình. Khi một người có ý muốn chết, quyết định miễn diệt linh hồn chi hỏa của mình, thì cho dù chủ thần của thiên giới cũng cứu không được hắn.

Trong 7 ngày này, tử kim thần long cùng long bảo bảo bọn họ muốn kích động Thần Nam, nên cứ ở bên cạnh tai hắn hét to: "Vũ Hinh sống lại!"

"Còn không mau mở mắt, Vũ Hinh sống lại rồi!"

Linh hồn chi hỏa yếu ớt của Thần Nam rốt cuộc cũng đập trở lại.

Khi thấy Thần Nam mở mắt ra, 3 con thần thú thở phào 1 hơi dài, nhưng sau đó bọn họ lại khẩn trương đứng lên vì thấy Thần Nam 2 mắt trống rỗng, không có sinh khí nhìn về cái xác bất động.

"Tĩnh lại." 3 con thần thú lại bắt đầu bên tai hắn hô to: "Đây là thiên giới không phải nhân gian giới, nơi này pháp lực rất lớn, nói không chừng có người có thể cứu sống Vũ Hinh."

Thần Nam không có 1 tí phản ứng, cứ ngồi như thế 3 ngày. Long bảo bảo đi đến vĩ vai Thần Nam hô lớn: "Nhân gian giới còn có một Vũ Hinh, còn có Thần Hi. Các nàng hoàn toàn còn sống...."

Thần Nam mới như văn mô cổ thần chung, chợt tỉnh. Hắn thì thào

nhắc lại: "Nhân gian giới, có một Vũ Hinh, có một Thần Hi. Các nàng vẫn còn sống...."

Rồi sau đó hắn đứng lên ngửa mặt hét lớn: "Vũ Hinh chánh thức không chết, nàng vĩnh viễn không chết. Vũ Hinh ở nhân gian giới cũng có thể sinh ra linh trí, thì Vũ Hinh ở thiên giới sẽ sống lại!"

Nói đến đây, mặc dù rất là bi thương, trong tim rất là đau đớn nhưng Thần Nam đã hoàn toàn tỉnh lại.

"Nhân gian giới Vũ Hinh... thiên giới Vũ Hinh..." tự nói đến đây Thần Nam lại tự hỏi : "Tại sao lại có 2 Vũ Hinh?"

Cùng thiên giới Vũ Hinh vội vã gặp lại, hắn còn chưa kịp hiểu rõ bí mật trong đó... thiên giới... nhân gian giới... rốt cuộc cho tới cùng thì chuyện gì đã xảy ra?"

Hắn lại nghĩ tới tiểu thần hi cùng tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, các nàng cũng đều cùng với Vũ Hinh có sự liên quan lớn.

Lai lịch của Thần Hi hắn hoàn toàn không rõ ràng lắm, còn đối với tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm tại tây phương thì đã biết đó là tính mạng ở lại của Vũ Hinh, là 1 khóa linh hồn hôm nay vừa mới trưởng thành.

Đương bản thể gặp phải sanh tử uy hiếp thì có thể kháo linh hồn sống lại, bất quá điều kiện tiên quyết của bản thể của không có hoàn toàn chết đi!"

Bây giờ... thiên giới Vũ Hinh bản thể đã chết!"

Hiện tại Thần Nam không muốn đoán lai lịch của Thần Hi, hắn thậm nghĩ Vũ Hinh thi thể ở Càn Thi Phái cùng thiên giới vô tình tiên tử, người nào mới chính thức là Vũ Hinh.

Khi tiếp xúc với các nàng, Thần Nam có loại trực giác, các nàng đều thật sự là Vũ Hinh chân thân, cũng không tưởng tượng được tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm lại là mầm móng linh hồn phân hóa của Vũ Hinh.

"Chuyện gì đã xảy ra, tại sao lại như vậy?"

Thần Nam trong lòng có chút loạn, nhưng vô cùng kích động, mặc dù là mê cục nhưng cũng không phải là tử cục, tựa hồ ẩn chứa một bí mật nào đó mà mình không giải thích được.

Thần Nam vừa vui mừng vừa rơi lệ, tay vuốt ve nhẹ nhẹ thi thể lạnh như băng trong lòng.

Mặc dù trải qua vạn năm tuế nguyệt thân thể trong lòng vẫn là tuyệt thể mỹ nhân. Vừa gặp mặt lại, rồi lại lập tức thành tử biệt. Vũ Hinh sợ hãi sẽ bị "ác ma" Vũ Hinh giết chết, nên lựa chọn tự chấm dứt tánh mạng của chính mình để cùng "ác ma" Vũ Hinh đồng quy vu tận.

"Vũ Hinh, nàng sẽ không chết, ta tuyệt không cho nàng chết đi, nếu nàng đã xuống hoàng tuyền, ta cũng nhất định kiếm cách làm cho nàng sống lại!"

Cấp cho mình 1 sự ảo tưởng, cấp cho mình 1 tia chờ mong, Thần Nam tuyệt không tin là Vũ Hinh thật sự tan mất, hắn là người sáng tạo kỳ tích, muốn làm cho Vũ Hinh chánh thức sống lại

Con người chỉ cần có hy vọng, thì rất dễ có một sức mạnh to lớn.

Thần Nam mở nội thiên địa, ôm thi thể của Vũ Hinh rất nhanh đi vào.

Giờ phút này trong nội thiên địa có hoa thơm, có chim hót, điện vũ lâu thai, có tiểu kiều nước chảy, phi bặc lưu tuyền, cảnh tượng như là ảo mộng, linh khí dày đặc như thánh cảnh.

Cây định địa thần thụ 30 trượng cao tỏa thần quang vạn đạo xanh biếc. Chỉ có Thần Nam là có thể tiếp cận. Cho dù long bảo bảo bọn họ cũng vô phương tiếp cận thần thụ dù là nửa bước.

Thần Nam ôm Vũ Hinh chậm đi lại thần thụ và sau đó làm một cái giường rồi nhẹ nhàng đặt Vũ Hinh vào trong.

"Nguyện khai thiên tích địa này tồn tại thiên địa linh căn có thể bảo tồn thi thể của Vũ Hinh. Từ giờ trở đi ta sẽ kiếm mọi cách làm cho Vũ Hinh sống lại, cho dù phải đối địch với chúng thần ta cũng không chối

từ!". Rời khỏi nội thiên địa, bước đầu tiên, Thần Nam liền nghĩ đến thiên giới đệ nhất kỳ công "Thái thượng Vong Tinh lục", muốn làm Vũ Hình sống lại, tất nhiên trước tiên phải cần hiểu rõ cái đệ nhất kỳ công này.

Chương 182

Đệ Nhất Ma Thư

Phương viên trăm dặm đều thuộc vô tình giới, tại khu vực này, nội tiên nhân dừng lại, thần ma tị thối, rất khó làm cho người ta tưởng tượng, cảnh vật như thi, như họa đúng là tiên cảnh, là một trong cấm địa rất là nổi danh của thiên giới, cho dù là thiên giới tiên tôn hay thần chủ cũng không dám vắng lai.

Thần Nam nhìn vào tuyết phong trước mắt, trong lòng cảm thấy thật buồn bã, dĩ nhiên đây là nơi độc cư của Vũ Hình tu luyện Thái Thượng Vong Tình Lục để cuối cùng đi đến tuyệt lộ.

Tiên khí bắt đầu khởi động, Thần Nam chậm rãi đằng không bay đến, hần nhìn chăm chăm vào vách tuyết bích trước mắt, muốn nhìn xem tại chỗ này Vũ Hình có lưu lại chút dấu vết nào không.

Một tòa quỳnh lâu ngọc vũ tọa lạc tại sơn điện, chung quanh vân vũ tiên vân, một rừng thanh trúc xuyên không gian, một dòng suối chảy tinh mịch, hai dòng thác tuyết đỉnh từ trên núi chảy xuống dưới.

Nhẹ nhàng khẽ đẩy cửa lầu các đi vào trọng trọng điện vũ, Thần Nam dùng tâm để cảm thụ hết thảy nơi này để tìm xem Vũ Hình có lưu lại nơi này chút dấu vết gì, và muốn hiểu rõ nàng làm như thế nào để vượt qua cuộc sống cô độc này.

Trong đại điện có một tiểu lộ nữ đầy hoa sắc màu rực rỡ, có một cái cầu nhỏ có nước chảy, có đình thai lầu các, đúng là một bức tuyết mỹ viên lâm tiên cảnh.

Xuyên qua trọng trọng sơn, tiến vào mỗi gian tịnh xá, Thần Nam rốt cuộc tìm được phòng ngũ của Vũ Hình. Trong phòng đơn giản, khiết tịnh, có một ôn ngọc sần (giường), tử ngọc trác (bàn), một bộ bích ngọc y, thật là vô cùng đơn giản

Tu vi như cảnh giới của nàng, có lẽ hết thảy những phồn hoa, tự cảm trang phục đều là thứ yếu, giản khiết thì mới đúng là chí mỹ.

Nhìn lại chính chỗ này, Thần Nam tâm tại run rẩy: "Vũ Hinh sống chỗ này cả vạn năm a!" nơi này tràn ngập khí tức của nàng, hắn muốn đem tất cả bảo lưu lại chờ cho đến ngày Vũ Hinh tỉnh lại.

Trên tử ngọc thư, một quyển thư sách phát ra một cỗ ý vô cùng tang thương. Phong diện trên bìa thư họa mấy chữ to: Thái thượng vong tình lục !

Quyển sách này có ma lực thần kỳ, hấp dẫn tâm thần của Thần Nam làm cho hắn không thể tự kiểm chế.

Phía trước phẳng phát như có một cái động hắc ám chậm rãi mở ra cắn nuốt hắn, bản thân hắn biết rõ đây là tai nạn, nguy cơ cho bản thân, nhưng bản thân hắn không thể động đây được miệng không thể nói, chỉ biết trơ mắt nhìn cái động hắc đen ngòm không có ánh sáng đang từ từ hướng tới nuốt chửng hắn.

Tử Kim Thần Long đang tiến tới phía hắn rõ ràng phát giác hắn có điều gì không đúng, không nhìn được la lên hỏi: "Ngao ô... tiểu tử, người làm sao vậy?"

Long bảo bảo bay lên đậu trên đầu vai hắn nhỏ giọng an ủi: "Không nên thương tâm, sẽ có biện pháp làm cho Vũ Hinh sống lại mà"

Khi được Long Bảo Bảo đụng vào, Thần Nam như được một bàn tay to đầy thánh khiết quang mang, từ địa ngục đi lên, trong nháy mắt phá mở hắc động không ánh sáng, ánh sáng lại xuất hiện trước mắt hắn, cảnh vật dần dần rõ ràng.

Thần nam há miệng thở ra một khẩu tiên huyết, hét lớn: "Ma thư, thật là một cuốn ma thư đáng sợ! Các người ngàn vạn lần không nên nhìn mấy cái chữ to ngoài bìa của cuốn ma thư này." dứt lời, Thần Nam dời ánh mắt của mình khỏi cuốn Ma thư.

Thiết câu ngân hoa mấy cái chữ to đó phát ra ma lực vô tận, tử kim thần long bọn họ không tin tà thuật, vừa nghe Thần Nam nói như thế, quay về hướng ma thư nhìn lại.

Rất nhanh tử kim thần long biến thành một dáng như là thất hồn lạc phách. Long Bảo Bảo mắt mở to mê mang, tiểu phượng hoàng canh

tượng mất đi hồn phách.

Thần Nam vội vàng xoay ngược cuốn ma thư, hung hăng đập cuốn ma thư xuống bàn tử ngọc.

"Ba"

Một tiếng động kêu vang, rớt cục đã làm cho ba con thần thú phục hồi tinh thần lại.

"Ngao ô...long mù tại thượng, bốn long chứng kiến đây là tối tà môn nhất ma thư. Thiếu chút nữa hồn phách ta đã bị hắn nuốt chửng, thật là đáng sợ!"

"Đại thần côn tại thượng, ta thiếu chút nữa đã rơi vào miệng của ác ma, đúng là một quái thư, rất là hiếm thấy."

Tiểu phượng hoàng trong long còn sợ hãi thốt: "Rất sợ hãi nha, vừa rồi ta thấy hắc ám bốn phía đã phảng phát đoạt lấy linh hồn ta đem đến một không gian khác."

Thần Nam tâm tình rất phức tạp, tượng ma thư lại, tuy nhiên không dám nhìn vào bên ngoài cuốn ma thư. Hắn quay lại nói với ba thần thú: "người nào viết ra ma thư này pháp lực thật là cao cường khó mà tưởng tượng, loại thần thông này chúng ta không thể nào đối diện được. Nó như là một đĩa ngọc lớn đích thiên địa."

Mặc dù như thế, nhưng thần Nam rất muốn mở quyển ma thư này ra bởi vì chỉ có hiểu rõ kỳ công này mới cứu được Vũ Hinh.

Lật mở từng chương, Thần nam cảm thấy chấn động.

Nếu như nghiên cứu pháp này, phải lấy thân thể tiên nhân làm cơ sở.

Có yêu cầu như vậy, không hổ là đệ nhất kỳ công, quyển ma thư này chính là bảo lực chuẩn bị cho tiên thần.

Ma thư này được viết theo cổ tự của ngàn năm trước, tuy nhiên cũng không có làm khó được Thần Nam. Tự thể mặt trước đích xác từ ngàn xưa, lời văn phức tạp, bất quá hắn chính vẫn còn có thể phân

biệt được khái niệm, dù sao phương đông văn tự là một mạch tương truyền.

Chương mở đầu thật là sâu sắc làm thần Nam rung động, chữ trong sách giống như hạt châu, đối với Thần Nam vừa mới bước vào thất giai tiên cảnh quả nhiên là tiên ngôn diệu ngữ.

Vừa mới nhìn trang đầu tiên của Ma thư, thần Nam chỉ biết nếu không phải ác ma Vũ Hinh bị chánh thức Vũ Hinh sở hữu, thì hẳn tuyệt đối khó có thể sống đến bây giờ.

Trang đầu tiên không phải là Thái thượng vọng tình lục tâm pháp, chỉ là bàn một chút về thuật tu luyện mà tu luyện giả phải nắm kỹ. Trong đó dĩ nhiên cũng có bàn về thuật tu luyện nghịch thiên thất ma đao, khốn thần chỉ, thông thiên động địa ma công tâm pháp.

Đây đều là Thần Nam gia truyền huyền công, là cấm kỵ thiên thư lục tuyệt học mà thái thượng vọng tình lục bên trong cũng có ghi lại, do đó phần sau là chánh thức tâm pháp tất nhiên là rất cao thâm tuyệt ảo.

Thần Nam tiện tay lật về phần sau, đương nhiên hẳn không có nhìn kỹ phương pháp tu luyện, hẳn chỉ đại khái xem một chút tu luyện sau này có khả năng đạt tới đích cảnh giới. Mới mở nửa cuốn sách ra, hẳn lập tức động dung, mặc dù còn chưa có coi nội dung phần sau, nhưng phần đầu của Thái Thượng Vọng Tình Lục có ba cảnh giới đủ để nhìn ra được đây là một thần thư vô thượng kỳ công.

Ba cảnh giới này làm cho đường tu luyện tiến đến một bầu trời bao la bát ngát vô tận.

Nhân cảnh, tu luyện giả luyện khí, kể cả sơ thủy đao khí, kiếm cương, dĩ than hóa kiếm, ngưng vi thần binh đẳng

Địa cảnh rộng lớn, thế gian nhất thảo nhất mộc, thiên địa vạn vật, đều "ngã" binh (quân của "ta"), lớn như sơn xuyên hà lưu, nhỏ như loài sâu kiến trần ai, thậm chí bao gồm cả thân thể địch nhân, ý niệm sở chí, phàm là vật có chất đều tuân theo lệnh của ta.

Thiên cảnh, đại thiên mà đi, ta tức là trời, trời tức là ta, ta nói là pháp,

ta hành tức tắc, thiên địa pháp tắc do ta quy định.

Mặc dù chỉ là phần thượng của cuốn kỳ thư, nhưng mà đã rất sâu sắc làm cho Thần Nam rung động, nếu luyện được phần trung thì khả năng khó lường như là quỷ thần, tuyệt đối đúng là thông thiên ma thư!

Thần Nam lật nhanh về phía sau lẩm nhẩm giây lát, bây giờ hẳn đã dám chắc nếu bộ kỳ thư này lưu truyền ra ngoài tuyệt đối làm cho thiên giới náo loạn.

Hắn không dám nhìn nữa bởi vì hẳn rất sợ chính bản thân mình cũng nhìn không được sức hấp dẫn của cuốn ma thư mà phải tu luyện lấy nó. Thái thượng vong tình lục đúng là một bộ ma thư, tu luyện đến cùng là phải giết chết bản thân mình. Hiện tại hẳn không hoàn toàn hiểu rõ cho nên không dám xâm nhập tụng đọc

Thần Nam trực tiếp lật đến tờ cuối cùng, mặt trước chỉ thấy một câu vô cùng đơn giản:

Dĩ dịch cục thiên địa vi...

Mặt sau cũng chỉ có một câu nhưng bị người nào đó bôi xóa đi.

Cuối cùng thì viết một câu: thiên nhân tuyệt bút

Thần Nam hít một hơi, bộ kỳ thư này thật là đáng sợ! Ta tức là trời, trời tức là ta, ta nói là pháp, ta hành là tắc, thiên địa pháp tắc do ta định đoạt, tu hành đến cuối cùng, cũng là dĩ thiên địa vi cục, thực sự quá cuồng liêu.

Công pháp này do người tên Thiên Nhân sáng tác, nếu đúng là sự thật thì hẳn thực đã có cái danh là tiên nhân, nhưng người viết sách đã chết, điều này thật sự này vượt quá dự liệu của Thần Nam, hẳn thật sự cảm giác kinh dị không hiểu.

Đúng là không thể nghi ngờ, đây chính là một cuốn ma thư, làm vô số thần linh điên cuồng.

Nếu Thần Nam muốn thiên giới đại loạn, bây giờ chỉ cần đem cuốn

sách này phao đồn ra ngoài, sợ rằng chỉ trong vòng vài ngày, thiên giới máu sẽ chảy thành sông...

"Đáng sợ a...." Thần Nam đóng cuốn sách lại than...

Ba con thần thú bên cạnh thần Nam, tiểu long mở to mắt nói: "Bên trên viết cái gì thế, sao ta không nhận ra 1 chữ nào a.. "

Tử kim thần long đã kích: "Ây da, người chỉ là một kẻ mù chữ, nhưng nói thật, cũng có nhiều chữ ta không nhận ra. Lão long ta cũng sống ngàn năm, nhưng cũng nhận không được đầy đủ cổ tự trên đó.""

Về phần tiểu phượng hoàng càng thêm mơ hồ, nàng một chữ cũng không nhận ra, nàng bị tiểu long ảnh hưởng rất lớn cũng hỏi với giọng sặc sỡ : "Trên đó viết cái gì thế?"

Thần nam vô cùng trịnh trọng nói: "Đây là một quyển ma thư, tên là Thái thượng vong tình lục, chính là thiên giới đệ nhất kỳ công, nhưng nếu muốn tu luyện nó thành công thì trước tiên phải giết chết bản thân mình, như là Vũ Hinh vì luyện kỳ công này nên cuối cùng tự mình giết bản thân mình.

Nói đến đây... thần Nam như dồn hết khí lực để mà nói, trong long có chút bất hảo.

"Ngao ô... Thái thượng vong tình lục, long mù tại thượng! đúng đây là bản tà công trong truyền thuyết, tại nhân gian giới ta cũng có nghe qua, đúng là thiên giới đệ nhất kỳ công, theo truyền thuyết, chỉ cần tu thành kỳ công, liền trở thành thiên giới nhất đại chí tôn, bất quá cũng có lời đồn là phạm tiếp xúc công giả này, cuối cùng không chết thảm thì cũng mất tích."

Thần Nam trầm ngâm, cuối cùng đi ra vũ lâu đài, đứng trên tuyệt điện ngắm nhìn cảnh đẹp vô tận, lẩm bẩm: "Vô tình tiên tử tối nhất vô tình, nhưng đâu ai biết được nội tâm nàng ẩn chứa một linh hồn đang kêu khóc đây? Hôm nay khiến cho vô tình giới biến mất sao?"

Vô tình tiên tử từ đó biến mất, tất nhiên sẽ làm cho các phương thế lực tại thiên giới tò mò tìm hiểu, THẦN NAM không muốn chỗ ở của Vũ Hinh bị họ chà đạp, cho nên cuối cùng Thần Nam mở nội thiên địa

của mình thâu toàn bộ tiểu phiến quỳnh lâu ngọc vũ vào trong. Bên cạnh đình đài lâu các là một phiến thúy trúc cũng được Thần Nam vận dụng đại pháp lực ngay cả đất đai đều đem vào nội thiên địa của mình. Hấn hy vọng một ngày nào đó Vũ Hinh tỉnh lại sẽ chứng kiến những quang cảnh quen thuộc của chính mình.

Chương 183

Viễn Cổ Trường Thọ Quy

Thần Nam hướng về phía sau nhìn một lần cuối trước khi rời khỏi Vô Tình giới, nơi này chính là một trong cấm địa của Thiên giới, nếu bị người biết được Vô Tình Tiên Tử vắng mặt thì rất đông đảo thần linh có lòng tham sẽ tụ tập tại đây, hẳn không muốn chính mình sẽ bị phiền toái.

Trong không trung truyền đến một tiếng huýt sáo dài, một con chim khổng lồ cổ tạo nên trận trận cuồng phong, rất nhanh bay vọt lại, chính là thú tu, cùng Thần Nam bọn họ đến đây ngày nọ.

"Người còn chưa có rời đi?" Thần Nam có chút kinh dị nhìn nó hỏi.

"Thượng tiên... bình an rời khỏi vô tình giới này....tuyệt đối là một truyền kỳ tại thiên giới, truyền thuyết đồn rằng ngay cấp thần chủ hoặc tiên tôn cũng không có dễ dàng xuất nhập tại nơi này." Cách ba mươi trượng hơn, con cự điều (chim khổng lồ), với đôi mắt trên trán phóng ra đạo quang mang cuồng nhiệt, đáp: "Thượng tiên, xin thỉnh người thu ta làm đồ đệ, ta cũng biết bản thân không đủ tư cách làm đồ đệ của người, tuy nhiên ta tình nguyện xin làm vật cưỡi của người."

Thần Nam thở dài một hơi, đáp: "Ta không có đại thần thông như người tưởng tượng đâu, bất quá ta chỉ là một người vừa phá toái hư không từ nhân gian tiến vào thiên giới, ta chỉ là một tiên nhân bình thường mà thôi. Vô Tình Tiên tử mà muốn giết ta thì chỉ như giết một con kiến mà thôi. Chỉ vì ta cùng nàng có một sự liên quan sâu xa, cho nên mới bình an xuất nhập tại đây. Người đi đi."

Cự điều với quang mang trong mắt không đổi đáp: "Mặc dù thượng tiên chỉ là một tiên nhân bình thường nhưng rất có thực lực, ta nguyện đi theo làm tả hữu của người để cho người sử dụng, nếu không tại thiên giới này sớm có ngày ta cũng bị cái đệ tử của các đại phái bắt ta làm nô dịch. Ta xem thượng tiên cũng không phải là người bình thường, sớm muộn gì cũng nổi danh tại thiên giới, thỉnh thượng tiên thu lưu ta, coi như thương cảm ta, để ta khỏi bị kẻ khác

khi nhục."

Nếu được lựa chọn thì không ai nguyện ý để cho kẻ khác khu xử cả, chỉ là tại thiên giới này, cường giả vi tôn (kẻ mạnh được tôn kính), đây chỉ là một thú tu (cụ thể) không có thực lực cường đại thực, nếu không có chỗ dựa hùng mạnh thì rất khó sinh tồn.

Cụ thể thấy Thần Nam có thể bình an tiến xuất Vô Tình giới, tưởng hẳn tất nhiên có chỗ hơn người, bởi vậy tình nguyện làm nô lệ để có chỗ dựa tốt.

Thần Nam thoáng do dự một chút, đáp: "Được rồi, ta mới tiến vào thiên giới chưa lâu, đối với thiên giới không được quen thuộc lắm, nếu người đi theo ta, không chừng chỉ là chân chạy việc, người nguyện ý không?"

"Ta nguyện ý."

Cụ thể chở Thần Nam cùng ba thần thú phóng lên trời bay đi.

Thông qua cụ thể, Thần Nam phát giác cụ thể này cũng có chỗ bất phàm.

Nó vốn là huyết thống phi ưng, trời sanh dị bẩm. Lúc trưởng thành so với đồng loại thì to lớn hơn bội lần, so với đồng loại thì có thể xem như là vô địch. Đã sống được lâu năm, nên nó cũng dần hiểu được thu nạp thiên địa tinh khí, hấp nhật nguyệt tinh hoa, kinh qua 600, thân thể ngày càng to lớn, hơn nữa nó dần dần mở ra linh trí. Sau lại trải qua hơn 200 năm tu luyện, rốt cuộc bước vào thú tu lĩnh vực, hiện tại thực lực đã bước vào lục giai sơ cấp.

Dự theo lời đoán của Tử Kim Thần Long, tổ thượng của phi ưng này, có thể là hậu duệ của thần điều đại bàng, bất quá thần điều huyết mạch đã từ từ đạm hóa (nhạt đi) đi, đến đời của nó thì chỉ còn có chút ít dấu hiệu mà thôi.

Vì thế Thần Nam đặt cho nó một cái tên là Hận thiên Đê để kích lệ nó luôn vươn lên để kích hoạt tiềm chất huyết mạch thần điều biến thành một kim xí đại bàng.

Thần nam thân nhận đệ tử đầu tiên đơn giản như vậy.

Thần Nam hướng tới Hận thiên Đê hạ một đại chỉ lệnh là đi tìm kiếm một kẻ sống rất lâu tại thiên giới này, tất nhiên nhân vật này không phải là một ma vương hay là một bạo quân, mà là một nhân vật lão bối có tính cách hòa thiện.

Hận thiên đê xóa rộng hai cánh hướng tới Thanh Sơn hồ vạn dặm phía xa bay đi, nó như là hiểu rõ nơi nào đó có một nhân vật như vậy. Không ai biết nhân vật này cuối cùng được bao nhiêu tuổi rồi, chỉ biết thiên giới được bao nhiêu tuổi thì cũng có người có số tuổi tương đương.

Hai ngày sau, Hận thiên đê chở Thần Nam bọn họ đến một cái hồ thật lớn, nước màu Bích lam, hàng vạn gợn sóng, phù quang lược ảnh, liên hoa đóa đóa, bốn phía bao vây những rặng núi xanh liên miên bất tuyệt không dứt.

Thần nam bọn họ đứng trên một tòa núi xanh, lễ phép, khách khí lớn tiếng kêu gọi trường thọ quy, nhưng cho dù bọn hắn kêu đến khan tiếng, cũng không có ai đáp lại.

Hận thiên đê kể lại rằng tại một thú tu thịnh hội, có nghe nói một vị nguyên lão đỉnh cấp đại yêu quái đàm luận về kỳ văn quái sự thì cho biết được nơi này có một trường thọ quy đang ẩn cư.

Thần Nam bọn họ vờn quanh hồ bạc này tìm kiếm, kêu gọi bảy ngày cũng không có phát giác được trường thọ quy ẩn cư tại đây như lời đồn trong truyền thuyết.

Cuối cùng, thấy Long bảo bảo vươn móng vuốt kim sắc (màu vàng), chỉ vào tòa thanh sơn bên hồ nói: "Các người nhìn xem, tòa sơn tượng đó không giống một con rùa đang bò sao, không lẽ lão quy trong truyền thuyết đó đã bị người phong ấn nên biến thành tòa núi xanh đó sao?"

"Ngẫu tích thần a, một con rùa to như vậy sao, một ngọn núi yêu đại, thật đáng sợ!" Tiểu phượng hoàng sợ hãi than thở.

Tử Kim Thần Long cũng nói: "Thật có thể bị người phong ấn, lão quy

này thật sự xui xẻo, chúng ta đi xem thử, biết đâu phong ấn đã trôi qua rất nhiều năm, nói không chừng phong ấn đã lỏng lẻo, chúng ta có thể cứu lão quy này ra.

Tử kim Thần Long tự hóa ra bốn thể khổng lồ của mình, ngửa mặt lên trời huýt sáo dài một tiếng, hướng tới tòa ải sơn đánh tới, năm mươi trượng bốn thể nháy mắt quán quanh đỉnh tọa sơn đó, rồi dùng sức lay động đứng lên.

"Oanh Long Long... "

Tử Kim Thần Long dùng lực rung động tòa ải sơn hình tựa điều quy

"Tựa hồ căn bản không có lực phong ấn." Tử Kim Thần Long kêu lên.

Thần Nam bảo Long bảo bảo đi hỗ trợ. Tiểu long huyền hóa bốn thể thần long ba mươi trượng dài quán quanh tại quy vĩ phụ cận, rồi sau đó Dận thiên đề cũng theo ý thần Nam bay vọt đi xuống trợ lực thôi động quy thân.

"Oanh long long..."

Ái sơn kịch liệt rung động dưới sự hợp lực của 3 con thú với lực bạt sơn, oanh long một tiếng ải sơn bị đẩy đi lăn lông lốc xuống trong hồ bạc rộng lớn.

"Tiểu oa nhi, (con cái) nhà ai hồ đồ náo loạn a?"

Âm thanh già nua từ trong hồ phát ra, và hòn thạch điều quy rớt vào hồ cũng không có chìm xuống đáy hồ mà nó chậm rãi trôi vào bên bờ, rồi sau đó bò lên.

"Ngẫu mẽ đầu phát, nó còn sống!" Tiểu phượng hoàng đậu trên đầu vai của Thần Nam cả kinh kêu lên.

Thần Nam vốn đoán trường thọ có khả năng hóa thành ải sơn ngũ say, cho nên ý muốn long bảo bảo bọn họ làm như vậy để thức tỉnh. Tuy nhiên lúc nhìn thấy tình cảnh như vậy Thần Nam khó thể che dấu sự kinh dị trong lòng.

Lão quy này thật sự quá lớn, quanh thân cao thấp bao trùm đầy bùn đất, mang nguyên một mảng cây rừng, quả thực không thể tưởng tượng nó rốt cuộc tới cùng đã có bao nhiêu năm bất động như vậy rồi.

Lão quy cẩn thận di động, tựa hồ như không muốn đánh rơi bùn đất cùng cây cối, núi rừng trên người.

Nhìn lão quy không có chút sát khí, Thần Nam dường như an tâm hướng về lão quy thành ý biểu đạt ý của mình cũng không quên vỗ mông ngựa tán tụng lão quy điềm đạm tự nhiên không tranh dành với người trong thiên giới này, đúng là thể ngoại cao nhân.

"Nói đi tiểu tử, tìm ta rốt cuộc tới cùng là có chuyện gì không hài lòng thì nói, ta còn phải ngủ." Trường thọ quy đúng không hổ là tồn tại thụ thần cấp, vừa mới di động hồi nguyên lại vị trí cũ, mở cặp mắt lớn xong lại nhắm ngay lại.

"Ta muốn hỏi tiên bối một vấn đề, một người trong quá trình tu luyện đạt được đến cảnh giới đặng phong tạo cực, rồi sau đó nàng tự mình giết chết bản thân mình, vậy có cách nào để cứu lại không?"

Lão quy hai mắt trong nháy mắt mở trừng lên nói: "Tựa hồ nàng ta tu luyện Thái thượng vong tình lục trong truyền thuyết, quyền sách này thực là không nên coi thường!"

Thần Nam trong lòng một căng thẳng, cái lão cổ đồng này thật sự biết rộng, mới nghe được một chút mà đã đoán ra được mấu chốt trong đó, nếu lão muốn ra tay cướp ma thư thì thật là bất hảo a.

Tựa hồ nhìn thấy sự khẩn trương trong lòng hắn, trường thọ quy nói: "Yên tâm đi, tại thiên giới này, ta lão cổ đồng không bao giờ sát thương người khác, cũng vì tu luyện mà ta một mực ngủ say, không có năng lực uy hiếp các người. Chủ yếu nhất là ta đối với bản vong tình lục không có hứng thú, nếu có người phụng hiến cho a, ta cũng phải kính nhi viễn chi, ta còn phải ngủ nhiều ngàn năm mà, không muốn phải đi chết sớm đâu."

Thần Nam tâm tình dị thường trầm trọng nói: "Nam nhi dưới gối có hoàng kim, không quy thiên, không quy địa, nhưng hôm nay, ta muốn

quỳ lạy tiền bối, nếu tiền bối đoán được hết thủy ngọn nguồn về Thái Thượng vong tình lục, ta đây không có gì dấu diếm."

Thần Nam phác một tiếng quỳ gối trên mặt đất, vô cùng buồn bã đem lại ngọn ngành trong đó nói ra, cuối cùng thương cảm khẩn cầu: "Tiền bối kiến thức bao la, xin thỉnh hỗ trợ dùm cho phương pháp giải cứu."

Trường thọ quy thở dài một hơi, nói: "Thật sự là một cảnh thâm lương làm lão quy ta trong lòng cũng có chút đồng cảm. Theo truyền thuyết, muốn giết người tu luyện Thái Thượng vong tình lục chỉ có phá hủy thân thể của họ mới được. Nếu cô gái kia tự giết chết thân thể của chính mình, sợ rằng hồi thiên đã vô lực.... "

"Không..." Thần Nam bi sảng vô cùng.

"Lão quy ta quả thật không có cách nào, ta mặc dù tuổi tác sống rất lâu, nhưng qua đó tu vi không có thâm sâu, bản lĩnh không lớn, cả ngày ngủ say, kỳ thật kiến thức cũng rất ít."

"Tiền bối nhất định nghĩ ra được biện pháp, thỉnh xin chỉ điểm cho ta một con đường sáng đi!"

Lão quy thở dài một hơi, nói: "Vũ Hình nữ hài này có thể lựa chọn con đường như vậy... ài... để cho ta bình tĩnh suy nghĩ một chút. Cư nhiên nổi lên một trận gợn sóng.. được rồi, hôm nay ta phá lệ một lần, ta truyền tống các người đi gặp một người, nếu hấn cũng không biết nói ra phương pháp thì nữ hài này coi như là vô phương cứu chữa."

Nói xong, lão quy chập hai chi thật lớn phía trước, giao xoa giữa không trung hoa ra một đạo chữ thập thật lớn, rất nhanh không gian liền phá toái.

"A..."

Thần Nam cùng tử kim thần long bọn họ đồng thời kinh hô la lên, lão quy này có công lực như thế mà tự mình nói là bản thân mình vô năng đây? Trực tiếp vượt qua không gian truyền tống vài người, sợ rằng chỉ có cấp thần chủ mới có pháp lực lớn như vậy!

"Đừng có ngăn người như thế, còn không mau đi vào, cố sức làm phép như vậy, ta sợ lại phải ngủ say cả mấy trăm năm lại đó."

Bay vào phiến không gian kỳ dị này, Thần Nam quay đầu lại nói: "Tiền bối, hỏi lại vấn đề sau cùng. Vạn năm trước, thiên giới chúng thần vẫn lạc, ngài có biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì không?"

Chương 184

Thần Vương

"Ta làm sao biết, khi ta tỉnh ngủ liền phát hiện thiên giới đã bị đại biến dạng, một thân công lực của ta cũng bị phế bỏ một cách kỳ lạ. Đừng có kinh ngạc, năng lực mở ra không gian của ta, bất quá cái này là sức mạnh mà ta tích tụ mấy trăm năm mà thôi, các người mau đi đi, ta phải tiếp tục ngủ lại đây."

Thần Nam bọn họ âm thầm cắn lưỡi, đúng là lão thần quy buồn cười, an nhiên ngủ nhiều ngày, thoát khỏi thảm họa của chúng thần đại chiến, lúc tỉnh dậy mặc dù không hiểu tại sao công lực của mình mất đi nhưng cũng yên trí, cái này có phải là thiên đại phúc phận sao?

Được trường thọ quy dùng đại pháp lực truyền tống, cùng xuyên qua hỗn độn thông đạo, căn bản bất đồng, tại giờ khắc này, Thần Nam cùng Long Bảo Bảo bọn họ, rõ ràng cảm giác được thời gian tựa hồ như dừng lại, chỉ có không gian không ngừng vận vẹo, đè ép.

Bọn họ, thân ở trong không gian bất quy tắc tỏa phát quang hoa nhàn nhạt, có một cái cảm giác khó chịu, thân thể tựa hồ dường như bị vỡ nát, cứ như thế sau một lúc lâu, quang mang chợt lóe lên, cảm giác khó chịu này tiêu mất.

"Phác 噠"

"Phác 噠"

Cả bọn gia hòa đều rơi xuống trên mặt đất.

"Ngao ô..." tử kim thân long hét lên như sói tru, lập tức đứng dậy la lên: "Đúng là gặp quỷ mà!"

Tại mộng của hắn cảm một cây cốt thứ thật lớn quang mang lấp lánh, suýt chút xíu nữa làm hắn ngất xỉu, cái này thật là mất mặt mà, vừa đau đớn đồng thời làm cho hắn cảm thấy rất là mất mặt.

Long Bảo Bảo cười hì hì, còn tiểu phượng hoàng nhắm mắt lại như là

đang nghe nhạc.

Nơi này có một tòa sơn cốc đầy mùi hương. Trong cốc trăm hoa nở rộ, đua hương khoe sắc, mùi thơm dị thường tràn ngập đầy sơn cốc. Bất quá, Thần Nam bọn họ cảm giác những hoa này quá mức đẹp đẽ, diễm lệ một cách bất thường.

Thông qua cây cốt thứ cắm vào móng của lão bử tử thần long, bọn họ càng phát giác tất cả tiên hoa tại đây đều tỏa ra quang mang của toái cốt, không thể nghi ngờ đây là hài cốt của thần linh.

Nhất thời, một người và bốn con thú cảm giác một luồng lãnh khí, cư nhiên hài cốt thần linh làm cho hoa tại đây có quang mang lập lòe thật sự có chút tà dị.

Biết được mùi hương của hoa tại đây không được bình thường, nhất thời làm cho cả đám gia hỏa này có một cảm giác buồn nôn, cảm giác có 1 cỗ âm khí nồng nặc tạo cho bọn họ một cảm giác không thoải mái.

Yêu hoa a!

Lão bử tử xoa xoa cái móng hừ hừ phần nộ nói:"Đây là nơi quỷ quái gì?"

Thanh âm của trung niên nam tử chọt vang lên bên tai bọn họ

"Nơi này là chỗ ẩn cư của Bồn vương!"

Tiểu phượng hoàng nhất thời sợ hãi, giọng nói run rẩy: "Là.... ai?"

Thanh âm nổi lên không phải trả lời câu hỏi của tiểu phượng hoàng, ngược lại còn hỏi: "Ta thấy không gian phá toái, ai đã có đại pháp lực đem bọn người tới đây?"

Thần Nam truyền thanh đáp: "Là do một vị tiên bối thuộc quy tộc ẩn cư tại thanh sơn hồ, vị đó muốn chúng ta tới đây tìm tiên bối, cầu tiên bối trợ giúp."

Bên trong sơn cốc nhất thời tĩnh lặng, thật lâu không nghe thanh âm

nào phát ra cả.

Cứ như thể một khắc trôi qua nhưng Thần Nam cùng tử kim thần long bọn họ cũng không dám coi thường, vọng động chờ cho đối phương lên tiếng. Dựa vào trực giác, người này tuyệt đối là một đại nhân vật.

"Được rồi, nếu đúng là quy tiên bối truyền tống bọn người lại đây, vậy các người hướng theo hướng bắc sang tới đây."

Hoa cốc này rộng lớn phi thường, nhưng âm khí nơi này rất nặng, nhàn nhạt từng làn hắc vụ trôi lơ lửng, thần linh hài cốt được tán ra làm đất trồng hoa, nhìn rất dễ dàng phát hiện

Đi về phía trước khoản ba dặm hơn, địa hình dần dần trống trải, hoa cỏ không thấy, không có gì ngoại trừ trợ trợ một đám nham thạch cùng với thần linh hài cốt dùng để bón hoa.

Tại thiên giới, nhìn thấy thần cốt cũng không kỳ lạ, nhưng thấy được từng phiến hài cốt đúng là không tầm thường.

Phía trước có một thạch lâm, các phiến thạch cự cũng đồng dạng với loại cốt linh thần cốt rơi trên mặt đất, ma vân bay lơ lửng làm cho thạch lâm âm khí âm u.

Thần Nam bọn họ không có phi hành vì tôn kính chủ nhân tại nơi này, vòng vèo quanh co, bọn họ bước vào trong thạch lâm ngàn thước.

Một cái bia đá cao to đặc biệt ở phía trước, hạc lập kê quần, có vẻ không đồng dạng với nhau.

Vô thanh vô tức, một nam tử cao lớn tóc tai bù xù đột nhiên xuất hiện trên tấm bia đá tựa như bóng ma.

Tiểu phượng hoàng sợ đến rụt cổ lại, đứng trên vai của Thần Nam lo lắng nghe ngóng.

Nam tử cao lớn thân hình mặc một chiếc áo khoác lớn màu đen, điều làm người khác chú ý đến chính là bộ tóc dài màu vàng kim lấp lấp như là ngọn lửa hoàng kim đang khiêu động.

Kim phát nam tử (nam tử mái tóc màu vàng kim) thân hình quay nghiêng về hướng của Thần Nam bọn họ, có thể chỉ thấy được nửa gương mặt như đao tước thật anh tuấn và cương nghị.

"Ta coi như nợ quy tiền bồi một mạng, các người muốn ta trợ giúp cái gì cứ nói ra đi." Thanh âm nghe không được hay, nhiều ít thì cũng có chút khí khái nam tử.

Thần Nam luôn nghĩ rằng, trường thọ quy tiền bồi biết chuyện Thái thượng vong tình lục, mà còn đưa bọn họ đến nơi này, thì hẳn cũng rất yên tâm đối với nam tử này, sẽ không vì đệ nhất kỳ công của thiên giới mà ra tay giết người để cướp ma thư.

"Thỉnh tiền bồi chỉ dạy, một người tu luyện Thái thượng vong tình lục, tự mình giết chết bản thân mình, có còn biện pháp nào cứu giải hay không?"

"Cái gì?" cao lớn Kim phát nam tử có chút giật mình hô lên một tiếng xoay cả thân người lại.

"A..." tiểu phượng hoàng phát ra một tiếng kêu sợ hãi bất quá đó là do bản thân nó quá sợ hãi kêu lên.

Kim phát nam tử nợ xoay chuyển lại thì một nửa khuôn mặt còn lại chỉ là bộ khô cốt phía trên không có chút huyết nhục (máu thịt) nào, ngay cả con mắt cũng không có như là một hắc động đen ngòm.

Trách không được hẳn phải đứng nghiêng người lại, chắc cũng là có ẩn tình khó nói. Nửa bên kia thật là anh tuấn dị thường với độc nhãn (một mắt) màu vàng kim như là tóc của hắn vậy.

Dựa vào trực giác, Thần Nam biết người này không phải là người ở phương tây.

"Thái Thượng Vong Tình lục? Cự nhiên là nó! Thật là làm cho người ta giật mình a, ta còn tưởng rằng nó đã thất truyền rồi." Kim phát trung niên lẩm bẩm: "Xem ra cảm ứng của là thật, thiên giới có một đại nhân vật vừa chết đi. Bất quá ta không có nghĩ đến người này tu luyện Thái Thượng Vong Tình lục."

"Cái này... " Thần Nam có chút giật mình.

Tựa hồ nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, kim phát trung niên nam tử nói: Không riêng gì bản vương cảm ứng được, ta nghĩ thần vương khắp nơi tại thiên giới này cũng cảm ứng được. Nói vậy ám lưu tại thiên giới này những ngày gần đây đã bắt đầu khởi động, không bao lâu sẽ truyền ra người nào vừa chết đi."

Thần Nam rất là kinh ngạc, vừa lại buồn bã, thực lực của Vũ Hinh quả thật là cường tuyệt, nàng biến mất cư nhiên có thể làm cho thần vương khắp nơi tại thiên giới tâm sinh cảm ứng.

"Tiền bối, nếu là như vậy, có còn cứu vãn được không?"

"Người nói cụ thể tình huống cho ta nghe trước đã."

Thần Nam nghe hắn nói như thế, trong lòng có một trận kích động, lập tức dấy lên một tia hy vọng. Hắn không có dấu điểm điều gì, cứ nguyên bản sự tình trải qua mà thuật lại một lần.

"Nguyên lai là nàng, Vô Tình Tiên Tử tu luyện chính là Thái Thượng Vong Tình lục, sự kiện này người ngoài không thể dự liệu được, không trách thực lực của nàng những năm gần đây càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, nguyên lai là tu luyện môn pháp quyết này!"

Kim phát nam tử cảm thán một trận, rồi sau đó lắc đầu, nhìn Thần Nam nói:"Nếu nàng không giết chết bản thân mình, có lẽ còn có một đường hy vọng, nhưng là bây giờ nàng đã hủy đi sinh cơ thân thể, sợ rằng hy vọng rất là xa vời mong manh."

"Mặc dù chỉ có một tia hy vọng, cũng xin thỉnh tiền bối nói rõ cho." Thần Nam đã từng nghe trường thọ quy nói qua, nếu nam tử trước mắt này mà cũng nói không có cách nào, thì Vũ Hinh cơ hồ không có hy vọng sống lại.

Kim phát nam tử nói: "Muốn cứu sống Vô Tình Tiên Tử, điều trước tiên tất nhiên là phải làm cho thân thể nàng sống lại, nhưng giá này bất quá chỉ có một phần trăm hy vọng thôi, rồi sau đó ít nhất phải có

ba thần vương giúp nàng tụ tập linh thức, gọi về hồn phách, cái này cũng chỉ có một phần trăm hy vọng thôi. Cuối cùng lúc linh thức nàng phục quy, "bản tâm" của nàng còn có linh hồn thứ hai do tu luyện Thái Thượng Vô Tình lục sinh ra gọi là đệ nhị linh hồn, không biết linh hồn này có sống lại không điều này thật là khó nói. Muốn Vũ Hinh chánh thức sống lại ta thấy cơ hồ không có khả năng!"

Mặc dù điều kiện như thế rất là hà khắc, như dầu sao Thần Nam vẫn còn thấy được một tia hy vọng, chỉ cần có hy vọng, hẳn sẽ bác mệnh phần đấu tranh thủ.

"Vô luận khó cỡ nào, ta cũng nguyện ý đi thử xem, khẩn xin tiên bối nói rõ cho."

Kim phát nam tử trầm lặng thật lâu, dường như tự hỏi, qua một hồi lâu mới nói: "Muốn cho Vô Tình Tiên Tử mà sống lại, phải có những thần vật, nhưng những thần vật này đều do chí tôn trong thiên giới sở hữu, điều này khiến cho thiên giới động loạn, ví như cùng nổi danh với Vô Tình Tiên Tử là Đạm Thai Tiên Tử, người không sợ bị người khắp thiên giới đuổi giết sao?"

"Có khả năng là chống lại Đạm Thai Tuyền..." Thần Nam trong lòng run lên, tuy nhiên hẳn nghiêm túc, kiên định nói: "Không có cái gì đáng sợ cả, chỉ cần có thể cứu lại Vũ Hinh, cho dù chống lại cả thiên giới ta cũng không lùi bước!"

"Ha ha... tốt, ta thích người rồi đó, người một người mà dám chống lại cả thiên hạ, rất có bản lĩnh của bốn vương năm xưa!"

Thần Nam có chút hồ nghi, không nhịn được tự hỏi, người trước mắt rốt cuộc đúng là thần vương của thiên giới.

"Nếu người muốn cứu sống lại Vô Tình Tiên Tử, phải chiếm được 13 khối xá lợi trong truyền thuyết, tương truyền rằng mười ba khối xá lợi này hiện đang ở tại thanh thiện cổ phật niết bàn. Thần vật này là mấu chốt để làm sống lại sinh cơ của Vô Tình Tiên Tử thân thể, nếu người không thể thu tập được mười ba khối xá lợi này, thì người đừng có suy nghĩ nhiều, sớm một chút đem Vô Tình Tiên Tử an táng đi."

Thần Nam đối với nhân vật tại thiên giới không biết, nên hỏi: "Thanh

thiện cổ phật địa vị có lớn không?"

"Hắn chính là Kim Phật tổ sư phó!"

Bên cạnh chính là tử kim thần long cùng long bảo bảo nghe vậy liền cảm thấy nhức đầu, muốn chiếm Kim Phật tổ sư phó xá lợi, đúng là không có khả năng, trừ phi trước tiên phải tiêu diệt phật tổ!

"Như thế nào, sợ sao?" Kim phát nam tử lạnh lùng hỏi.

"Không sợ! ta sẽ bắt chấp mọi thủ đoạn, cũng phải lấy mười ba hạt xá lợi tới tay." Nói đến đây, Thần Nam dâng lên một cổ lệ khí, giọng nói có chút thâm hàn, trong tuyệt vọng mà có được một chút cơ hội cũng tuyệt không có buông tha.

Kim phát nam tử âm thanh lạnh lùng nói: "Thất phu có dũng khí không thì cũng chưa đủ, để thi triển thủ đoạn dựa vào năng lực của người không cũng chưa đủ. Mặt khác, ta trịnh trọng nhắc nhở người một chút, để cứu sống Vô Tình Tiên tử, người phải làm điều này nội trong vòng thời gian một trăm ngày."

"Cái gì?" Thần Nam chột ngẩn người, đã mất mười ngày để đi được đến đây. Đối với hắn thời gian thật là cấp bách. Hắn hướng đến kim phát nam tử thi lễ thật sâu nói: "Ta hiểu, đại ân không dám nói lời đa tạ, tuy nhiên chỉ muốn thỉnh giáo danh tính của tiền bối."

Kim phát nam tử trầm mặc một hồi, một lúc lâu mới nói: "Khởi mộ này phía trên đã viết rõ ràng."

"Cái gì?!"

Thần Nam cùng tử kim thần long bọn họ đều la lên.

Tảng thạch bia to lớn dưới chân kim phát nam tử đích xác là một mộ bia thật lớn, Thần Nam bọn họ chậm rãi chuyển hướng nhìn qua bên mặt kia của bia mộ, quả thật phát hiện được mộ bia khắc tự: Kim sí đại bằng thần vương chi mộ!

Quả thật có địa vị to lớn a, dĩ nhiên là nhất phương thần vương, phần mộ thì tại đây, còn đứng trên bia mộ là thân ảnh, rất cuộc tới cùng là

người hay là hồn ma đây?

Chương 185

Tam giới đệ nhất

Kim sí đại bàng thần vương năm đó uy chấn thiên giới, Hận Thiên đệ chẳng qua chỉ là 1 con điều yêu nhỏ bé, nhưng tất cả các loài chim bay đều biết tới 1 Kim sí đại bàng thần vương là tu giả chuyên giúp đỡ và bảo vệ các loài chim muông. Sau khi thần điều phượng hoàng tộc mất tích, cùng hàng với hoàng tộc loài chim, Kim sí đại bàng thần vương đương nhiên trở thành vua loài chim muông. Hắn là 1 chí tôn thần vương, thực lực không lường đc. Nhưng hơn 100 năm trước đột nhiên báo tử, không một ai biết ẩn tình.

Thần nam lại kiến lễ, dù vừa mới lên thiên giới không biết về sự tích Kim sí đại bàng nhưng nhờ vào thực lực của mình nên nhận thấy được uy lực đối phương

"Các người không cần đa lễ!" Đại bàng thần vương thờ dài, nói: "Chuyện cũ qua rồi!"

"Thần vương, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hận Thiên Đệ rất kích động, có thể gặp đc cầm vương đáng kính, thực là 1 việc mà đến năm mơ cũng không nghĩ tới.

"Dị tộc tu luyện giả vào thời đó sinh tồn khó khăn, cầm thú đương nhiên cũng không thể may mắn thoát nổi, năm đó ta vì họ tộc xuất đầu, kết quả chống lại với một địch thủ đáng sợ, cuối cùng do không địch lại mà trọng thương nghiêm trọng, nếu lúc đó không vì có Quy tiền bồi bí mật chuyển ta đến đây, sợ rằng ta đã bị chết!"

"Ngao, vị Quy tiền bồi quả thật là cao thủ." Tiểu Phượng Hoàng ngây ngô nói.

Kim sí đại bàng thần vương tiếc nuối gật đầu, nói: "Quy tiền bồi thực đã qua một kiếp nạn khủng khiếp, nhưng một thân tu vi lại bị phế đi..."

Hận Thiên đệ phẫn nộ: "Thần vương, rốt cuộc kẻ nào thụ thương Ngài?"

Đại bàng thần vương ngưng một khắc, cuối cùng thở dài: "Ta bại trong tay Phật tổ."

"Cái gì?" Hận Thiên đê phần nộ: "Ta đáng lý đã phải nghĩ đến, trong Kinh Phật mới nhất cũng coi người là yêu ma hoá thành, trong tâm các tăng lữ mới nhập môn, thì người đã trở thành ma vương thập ác bất xá"

"Toàn một lũ lừa ngu ngốc dối trá!" Đại bàng thần vương giận dữ: "Năm đó, đệ tử thứ 10 của Phật tổ gan lớn tà trời đã đưa 1 con đại bàng điểu trong tộc của chúng tôi tiến vào Phật tổ, hoa mỹ mà nói là thu vi để dạy pháp vương, nhưng thật ra chỉ làm nô lệ. Kết quả, đại bàng điểu đó không chịu nổi nhục mà tự sát. Ta vì thế mà nộ hoá với Phật tổ, kết quả.... lại nghịch thiên địa. Chỉ nghĩ không ra lũ trọc đầu này lại vô sỉ tới dường này. Trắng đen đảo lộn, lũ vô sỉ bài bố ta, một đám lừa ngu!"

Kim Sí Đại Bàng Thần Vương phần nộ, kể hết chân tướng, gào rít: "Ta tự mình lập thần mộ, giả chết. Nhưng sớm muộn gì sẽ có ngày ta hồi sinh mà giết lũ Phật tổ, báo thù mối hận này!"

Thần Nam và Tử Kim Thần Long trong lòng thầm hoài nghi về Đại Bàng Thần Vương chẳng phải mục đích để họ thu thập 13 viên xá lợi là mượn tay đả kích Phật tổ sao?

Kim Sí Đại Bàng Thần Vương tựa hồ đọc được tâm tư của hai người, trong mắt phát ra đạo kim quang quét về phía Thần Nam: "Hừ, bằng thực lực các người không thể nào mà đánh bại đc Phật tổ, đừng nghĩ rằng ta lợi dụng các người. Nếu không vì Quy Tiên Bối Muốn ta giúp sức, ta thật sự không quan tâm. Rốt cuộc, ta và Phật tổ vốn là cừu địch không cùng một trời, ta có thể minh bạch tiện nghi các người. Nếu các người có cần gì, ta sẽ trợ giúp chút lực."

"Đa tạ thần vương!"

Đại Bàng Thần Vương nhìn về phía Hận Thiên Đê, trầm giọng nói: "Người dường như có huyết thống của Đại Bàng trong người, dù đã rất phai nhạt, nhưng rốt cuộc vẫn thuộc bàng điểu hậu duệ, ta sẽ lưu người lại để dạy dỗ."

Hận Thiên đê kích động run rẩy không ngừng, Thần Nam nhắc nó: "Còn không mau đả tạ Thần vương."

"Đả tạ Thần vương, ta sẽ không khiến người phải thất vọng!"

Ngay sau đó, Đại bàng Thần vương quay sang nhìn Tiểu Phượng Hoàng trên vai Thần Nam mỉm cười.

Nhưng trong mắt Tiểu Phượng Hoàng, nửa bộ xương khô nhìn thật đáng sợ, nó run giọng nói: "Người...muốn gì... Ta rất lợi hại!"

"Haha..." Đại bàng thần vương cười to: "Người và ta đều là thuộc tộc cầm vương, người vì đâu mà nhát gan vậy? Ta muốn lưu người lại dạy dỗ, nếu một ngày ta chết đi, sớm muộn gì cũng thành Thần vương."

"Không, ta... không muốn lưu lại" Tiểu Phượng Hoàng khiếp sợ trốn sau lưng Thần Nam, chỉ lộ ra nửa cái đầu lên nhìn

"Tại sao? Ta muốn giúp người tu luyện"

Tiểu Phượng Hoàng như một tiểu hài tử bình thường, sợ hãi: "Ta... sợ người giết ta, trong sơn cốc ta đã thấy rất nhiều hài cốt"

"Haha... Người quả là một tiểu tử đáng yêu. Không phải bận lòng, ta không giết người vô tội, nhưng thần linh không phải do ta sát giới, nơi này chỉ là một di tích chiến trường cũ mà thôi."

Thần Nam bái biệt Đại bàng Thần vương, mang theo hai Thần long đi về phía sơn cốc.

Kim sí đại bàng thần vương nhìn theo bóng lưng Thần Nam, lại nhìn Tiểu Phượng Hoàng nhát gan đang ở bên, trầm tư một lúc rồi đột nhiên gọi: "Khoan đã"

Thần Nam quay người lại hỏi: "Thần vương có gì phân phó?"

"Người có gì mà nắm chắc sẽ bình an xuất nhập Phật thổ?"

"Ta không có gì để nắm chắc, nhưng ta có trực giác rằng ta nhất định có thể đoạt được 13 viên xá lợi tử"

"Hảo, đã vậy ta tặng người một món quà!"

Trên tấm bia đá lớn, Đại bàng Thần vương đột nhiên phát ra thần diễm ngập trời, tóc hoá vàng, căn căn đảo lộn, độc nhãn phát ra ánh sáng ngọc, cả người ngập tràn kim quang chói mắt chiếu thẳng lên trời. Như sức biển rộng, mãnh liệt mênh mông, cả toà sơn cốc rung động, khí thế Thần vương quả thật không lường được!"

"A....."

Đại bàng thần vương rống một tiếng to, hai cánh rục lên đạo kim sắc từ trong cơ thể bay ra, trong nháy mắt nhập vào hai bên mạn sườn Thần Nam

"A....."

Thần Nam thống khổ la lên, bay vọt lên trời cao, một lúc sau mới bình tâm trở lại. Tử kim thần long nhỏ dãi mà ngưỡng mộ, Long bảo bảo tò mò mở to hai mắt. Thần Nam hiểu chuyện gì đã xảy ra, hiện tại chỉ cần vận chút lực vào mạn sườn, hai kim sắc cánh sẽ hiện ra, cùng với ý niệm trong đầu, Thần Nam có thể dịch chuyển tức thời. Cái này chính là Thế gian cực hạn thần tốc, có lẽ trong thiên địa ít người khó mà đạt được.

"Tiền bồi... ngài..." Thần Nam xúc động

"Cực hạn thần tốc là do ta nắm giữ, dù không thể đạt tới thiên cảnh, nhưng tại tam giới mà nói, nếu ta là số hai thì không ai dám nhận là số một. Người không cần phải nói gì để cảm tạ. Ta luyện hoá được Đại bàng thần dược đem tặng cho người, nhưng với ta chưởng hữu Cực hạn thần tốc vẫn y nguyên. Về phần người, nếu có thể phát huy được toàn lực thần uy, giữa Tam giới chỉ có vài người có thể đuổi kịp. Ta mơ hồ cảm thấy người có thể khiến cho lũ đầu trọc kia ném chút khổ sở, hy vọng người không để ta thất vọng!"

Thần Nam vô cùng kích động mà cảm khái khó có thể thốt nên lời, đột nhiên có thể đứng đầu Tam giới về thần tộc, không nghi ngờ gì

nữa đây quả hơn là sinh mệnh. Nếu có gặp phải cường địch không địch lại nổi, có Cực đại thần tốc trong người có thể phi thân mà trốn. Tử kim thần long đứng bên cạnh ánh mắt đầy ghen tỵ. Mặc dù Thần long cũng đều có tốc độ đáng ghen tỵ, nhưng so với Đại bàng thần vương "một sải cánh bay 9000 dặm" thì cũng chẳng là gì. Đại bàng thần vương hướng về Thần Nam khoát tay, ý bảo không cần phải nói thêm gì. Thần Nam cúi đầu thi lễ rồi dắt hai Thần long nhanh chóng rời đi.

Hận Thiên đệ ở phía sau hô: "Thượng lộ bình an, bảo trọng a..."

Tiểu phượng hoàng nhỏ nước mắt, vẫy cánh tạm biệt: "Thần Nam, Tiểu Long ca các người nhớ sớm trở lại đón ta nha..."

Vừa ra khỏi sơn cốc, Tử kim thần long gào lên một tràng

"Tiểu tử, người đã là đệ nhất Tam giới thần tốc, sau này người phải cống ta bay.... Ngaoo..."

"Ngao... đại thần côn trên trời, Thần Nam tự nhiên được cánh thần, thật không tin đc!" Tiểu Long bay qua bay lại bên Thần Nam làm bầm, tựa hồ như đang so sánh hai cánh vàng với hắn, bộ dáng khiến người khác bật cười.

Rời xa sơn cốc của Đại bàng Thần vương, Thần Nam bắt đầu suy nghĩ phương cách đánh bại lại Phật tổ. Mặc dù chỉ bên cạnh thời gian ngắn nhưng Thần Nam có thể cảm nhận được Đại bàng Thần vương là một kẻ trượng nghĩa, mà đối với hắn lại có đại ân, dựa theo lời Hận Thiên đệ quả thật Phật tổ đã có ý dối trá; Thần Nam quyết định đại náo một phen, tuy không phải là kẻ thất phu chi dũng, nhưng trong lòng hắn đã sinh sẵn kế sách độc ác

"Chầu la... bây giờ chúng ta đi kiểm chứng, nếu chân tướng mấy lão đầu trọc thật như Hận Thiên đệ nói, thì chớ có trách ta không khách khí!"

Thời gian khẩn bách, sau khi Thần Nam tra chứng là thật, đã lên kế hoạch đại náo Phật tổ.

"Thái thượng vong tình lục" bị hắn đọc ngược, ghi nhớ vào trong tim,

hắn không dám học thuộc đúng cách, hắn sợ nếu ko cẩn thận sẽ rơi vào trong loại vũ cảnh đó, mà sau đó ko thể tự thoát ra, sẽ trở thành hậu trăn của Vũ hình. Rất khó lường được bộ ma thư này rốt cuộc sẽ tổ thành cái gì, Thần Nam sử dụng lôi thần kiếm phé đi đại lực trước khi bộ ma thư "Thái thượng vong tình lục" nhảy tới được 3 phần 5.

Cuối cùng Thần Nam giơ lên trong tay bộ cổ thư tàn khuyết, cười lạnh: ""Thái thượng vong tình lục" trầm tịch đã quá lâu, bây giờ đã đến lúc nhìn thấy ánh mặt trời "

Chương 186

Kỳ thư chi loạn

Cõi vô biên bị loài người khai phá đến địa vực, nhưng cũng chỉ chiếm tới 5 phần Thiên giới, phần còn lại đều là sông núi trùng trùng. Sơn lâm nguyên thủy vô biên, Đại hạp cốc huyền bí, sóng xanh vụn vụn nhất hợp lục trung hải.... Sông to núi lớn trùng trùng, một ai có thể đi hết?

Tuy là cõi vô biên, nhưng tin tức truyền bá lại nhanh chóng dị thường, cường đại Thần linh trong chớp mắt đều có thể dùng Thiên lý thần thức mà truyền tin. Một ngày, sau bao ngày bình yên đột nhiên bị phá vỡ, hàng loạt đại sự kiện dần dần đổ về khiến Thần linh nhú mày, cho đến một ngày bùng lên như núi lửa phun trào.

Những ngày gần đây, Thần vương trên Thiên giới khắp nơi tụt trong lòng đều cảm ứng rằng Thiên giới ắt đã có một đại nhân vật vừa qua đời. Cho đến hôm nay, rốt cuộc cũng biết là tiên tôn phương nào.

Một thời Thiên kiều Vô tình tiên tử lại lạc vào cõi hư không.....

Tin này vừa đưa ra, Thiên giới đông thổ không ai là kinh hãi, chỉ là không ai ngờ đại nhân vật hạ thế kia lại là Vô tình tiên chủ.

Tiên tử này vốn thực lực cao thâm khó lường, cùng với yêu nữ Đạm thai tiên tử được coi là hai bông hoa lạ trong chúng tiên Thiên giới với vẻ đẹp tuyệt diệu và mỹ lệ đến kinh ngạc. Thần vương các phương đều không dám đắc tội.

Một thời Thiên kiều đột nhiên chết đi, thật sự khiến người ta một chút không thể tưởng tượng! Từ giờ, Vô tình giới không còn là cấm địa nữa, chẳng qua trong Thiên giới không ít người nén tiếng thở dài, một thời thiên kiều lại chết đi, quả thật trời kỳ người tài. Nhưng phong ba vẫn chưa qua, một tin chấn động nữa lại phát ra.

Vô tình tiên tử sở dĩ có thể ngạo thế trên Thiên giới nhờ do tu luyện Địa công pháp có liên quan tới Địa quan. Công pháp này vốn là Thiên giới đệ nhất kỳ công "Thái thượng vong tình lục". Mà Vô tình tiên tử

chết đi nguyên do tu luyện "Thái thượng vong tình lục" thất bại mà nên. Tuyệt đại giai nhân mệnh do căn nhân, lại gặp chuyện không may này, không ít người tiếc thương thở dài.

Đệ nhất kỳ công "Thái thượng vong tình lục" trong truyền thuyết Thiên giới cuối cùng đã xuất hiện. Đây thật là cơn đại địa chấn, làm kinh động tới cả thiên giới, khiến vô số Tiên thần phải động tâm. Tại Thiên giới khắp nơi thật là hỗn chiến, ai ai đều muốn dò xét rốt cuộc "Thái thượng vong tình lục" rơi xuống chốn nào thì đột nhiên lại nghe truyền đệ nhất Thiên giới kỳ công bảo điển rơi xuống Ngưng Thuý Nhai, bị thủ đồ Gia Diệp - đệ tử thứ bảy của Phật Tổ thu lấy.

Thiên giới huyền diệu, không một ai có thể yên toạ. Ngưng Thuý Nhai nổi tiếng trên Thiên giới là một chỗ có nhiều tiên cảnh. Là nơi tu Phật chi địa của đệ tử đời thứ 3 của Phật phái Già Diệp, cách Vô tình giới cũng không quá xa, chừng chỉ ngàn dặm. Nhưng cách xa nơi Cực Lạc Phật thổ của Phật tổ cũng chừng 9 vạn dặm, đối với cường đại tiên nhân có muốn bay cũng phải mất một - hai ngày

"Thái thượng vong tình lục" danh tiếng lâu đời. Kỳ lục hấp dẫn khó mà tưởng tượng, lần tái xuất hiện trong Thiên giới này, không nói những tiên nhân bình thường, ngay cả Thần vương cũng muốn tham gia một chân. Sau khi tin tức truyền ra, Ngưng Thuý Nhai nhất thời thành chốn thị phi, vùng phụ cận tu hành, vô luận là tiên nhân hay thú tu không một ai là không hướng tới.

Đại náo tranh đoạt Thiên giới đệ nhất kỳ công cứ thế mà bộc phát!

Chi chủ cõi Phật Ngưng Thuý Nhai - Già Diệp cảm giác vô cùng uể oải, nguyên do hiện tại bị đông đảo tu giả vây quanh. Trước còn thấy vui sướng dần dần cũng cảm giác chán nản.

Tuy nói Phật gia giới sâu, giới si, giới tham nhưng đệ tử vô ý lại thu được "Thái Thượng vong tình lục", tựa như trên trời rơi xuống. Già Diệp vô cùng hưng phấn, đối mặt với Thiên giới đệ nhất kỳ công truyền thuyết từ cổ chí kim mấy ai có thể ngăn được lòng tham! Tiên thần đều có dục vọng, tuy nói giáo nghĩa Phật gia nhìn bề ngoài tưởng luôn ở thế vô tranh, nhưng bất quá cũng chỉ là lường gạt che mắt người khác, đối mặt với đệ nhất kỳ công, mặt nạ này tự khắc cũng không che nổi qua kỳ khảo nghiệm nào nữa.

Thiên giới có câu chắc rằng: tu vi càng cao, dục vọng càng nhiều.

Già Diệp đương nhiên không thể bỏ qua thời khắc đoạt được kỳ công bảo điển, đã tự quyết nuốt vào cho riêng mình, căn bản bỏ qua ý niệm của sư phó, cũng không có ý hiến cho Phật tổ. Tuy nhiên, việc khiến Già Diệp cảm thấy buồn bực bội phần là việc tin tức lan quá nhanh, hắn còn chưa kịp tu luyện, người khác đã kịp leo tới thượng môn.

"Già Diệp thượng phật, người vốn xưng thế nhân tử. Đa số tiên hữu đều mong được xem "Thái thượng vong tình lục", ta nghĩ lòng người vốn không hẹp hòi như vậy, đã có bộ thiên thư sao không để mọi người cùng tham nghiên như thế nào?"

Một tử nữ trẻ tuổi diễm lệ khoác lục y chân đạp mây trời Ngưng Thúy Nhai, không vội cũng không hoãn hướng Già Diệp đề nghị.

Già Diệp rối trí như vò, nữ tử này chính là yêu tiên nổi danh tự là Lan tiên tử, tu vi mặc dù không lớn nhưng giao du rộng, bằng hữu nhiều vô thường, nếu đắc tội nàng, đương nhiên động chạm tới không ít người khác.

"Lan tiên tử nói phải, Già Diệp thượng phật với Thiên thư nên hiến xuất, mọi người cùng phân hưởng mới đúng" Một tu sĩ khoác áo bào trắng từ viễn không bay tới.

"Hay, Thiên giới địa bảo thư trong truyền thuyết, mọi người nên cùng phân hưởng mới đúng!"

Lúc này, vô số người đang ẩn mình, từ trong tối bay lên Ngưng Thúy Nhai, đều lên tiếng.

Ngưng Thúy Nhai tọa tiên sơn này không phải là cao lắm, giống như là bị người ta đem từng ngọn cự sơn ra cắt đứt nửa một, thành đỉnh núi rộng phi thường. So với ngọn Thanh Bích Thúy Lục gần bên, nơi này có nhiều linh khí hơn, đỉnh núi an bình, bảo thụ xanh ngợp, lá xanh lấp lánh thần thần quang, dao hoa ngập tràn, hương hoa lan tỏa. Có vô số linh cầm dị thú, tiên hạc bay lượn, thọ viên nhảy múa. Chỉ một thời gian sau, Thanh Bích Thúy Lục hương hoa đọng lại

xanh biếc, tụ hơn trăm vị tu giả.

Người tu hành thiên giới đương nhiên không giống lũ lưu manh vô lại công khai cướp, mà nói như hoa, thuyết Già Diệp tự thấy mình xấu hổ, giống như đang làm chuyện sai trái mà xin lỗi đồng đạo.

"Phật tại thượng, bản tăng sẽ không nhượng cấp bảo thư này cho các vị cư sĩ quan khán. Quả thật việc này rất trọng đại, tương truyền Thanh Thiện cổ phật cũng vì "Thái thượng vong tình lục" mà chết, bởi vậy ta sẽ giao sách này cho Phật xử, để ngài định đoạt."

"Hừ, hoà thượng này nói không biết ngượng, ngay cả chuyện Thanh Thiện lão hoà thượng cũng bị người đem ra. Nếu Thanh Thiện quả đã tu luyện "Thái thượng vong tình lục", các người còn có Phật pháp không?"

"Đại sư, người thật không nên tìm cớ. Sớm muộn gì cũng phải lấy Thiên thư. Hãy để mọi người cùng tham nghiên."

"Già Diệp thượng phật, nghe nói hôm nay Ngưng Thuý Nhai đã bị không ít công kích bất minh, người đâu muốn để cho Ngưng Thuý Nhai này biến thành phế địa?"

Trên trăm vị tu giả đều như một, bắt đầu thì dùng đại nghĩa thuyết phục, đến giờ thì lãnh ngôn nhiệt phúng, cuối cùng quay ra uy hiếp, ánh mắt toàn sát khí.

Kỳ thật nơi nào cũng giống nhau, sức mạnh mới là đạo lý. Hết thấy những lời chính nghĩa kia bất quá chỉ là thủ đoạn mà thôi.

"Phật tại thượng!"

"Phật tại thượng!"

Trên Ngưng Thuý Nhai, Phật hiệu vang lên khắp phương. Già Diệp và đệ tử đều đã có chuẩn bị cho cuộc chiến, từ ngày có được Thiên giới đệ nhất kỳ thư, dù có nói gì bọn họ cũng quyết không chịu giao ra.

"@\$%, lũ bang chắt chít này mới chính là lưu manh a!" Tử kim thần

long đứng xa mà cảm thán: "Rành rành cùng một lũ lòng tham vô đáy, nói ra thì toàn điều hoa mỹ. Thiên giới quả không tầm thường, đến lũ lưu manh cũng đòi giảng đạo văn hoá! Cũng chả khác dưới nhân gian là bao. Toàn lũ chỉ biết cướp và cướp, nhìn lũ hậu bối kia xem, bộ dạng thì đại nghĩa, thực cũng chỉ là lũ vô sỉ a! Ngao ô..."

Xa xa, Thần Nam cũng hai con Thần long đang đứng trên một toà sơn điện, lạnh lùng nhìn Ngưng Thuý Nhai. Vô tình tiên tử mất đi, đệ nhất kỳ thư tái xuất... Tất cả bọn họ đều như dầu vào lửa.

Muốn cướp mười ba viên xá lợi trong truyền thuyết từ Phật tổ đối với tu vi Thần Nam lúc này vào cửa còn khó, vì thế chỉ có thể bày mưu, lợi dụng lực lượng cường giả khắp Thiên giới mà đả kích Phật tổ.

Thần Nam cười lạnh: "Đây bắt quá là khởi đầu, còn nữa, chờ các người thương tổn nhiều. Chờ tới khi Già Diệp bất ổn, phòng chừng Phật tổ cũng ngồi không yên. Ta không tin hắn sẽ bỏ mặc kỳ thư từ trong tay lưu lạc ra ngoài, đợi hắn từ 9 vạn dặm tới đây, đến lúc đó chúng ta sẽ đến quê nhà Phật tổ dạo chơi."

"Ngao mẽ đầu phát" Tiểu Long hai mắt tròn vo sáng lên đầy vẻ bại hoại, vui vẻ cười nói: "Ta nhất định phải làm chuyến thăm!"

Giờ phút này, tại Ngưng Thuý Nhai rất cục đã khai chiến.

"Phật tại thượng!"

Già Diệp đeo một chuỗi hạt Phật châu tung theo hàng, 108 viên Phật châu mỗi viên đều quang mang ánh sáng ngọc, bao phủ cả bầu trời Ngưng Thuý Nhai bằng một lớp mây hồng dày, tất cả những người trong sơn nhai này đều cảm thấy bị đè nén, phảng phất như có một cỗ lực lượng vô hình trói buộc thân thể họ.

"Đây là Kim đỉnh Phật quang trận, mọi người không nên bối rối, chúng ta nên phân biệt từng hướng đánh sâu vào, tên sư ngốc này căn bản không thể trói buộc chúng ta được, dám chắc chỉ tự cản lại chính mình."

Những tu giả máu lạnh trên Ngưng Thuý Nhai đều không phải người thường, nếu không nào dám gây khó khăn cho tôn đồ Phật tổ?

Nhất thời trên Ngưng Thuý Nhai phi kiếm tung hoành, thải quang phóng từ khắp phương, pháp bảo bay lượn ngập trời, kinh khí mênh mông, bão táp nổ ra, nếu không phải có Kim đỉnh phật quang bao phủ đại trận, sợ rằng cả Ngưng Thuý Nhai đã bị đánh sụp.

108 viên phật châu này trong đó có 36 viên do chính Phật tổ dùng đại pháp tự mình luyện hoá, là dị bảo tặng cho để tử thứ bảy để hộ thân, rồi cũng truyền tới tay Già Diệp. Tuy nhiên hôm nay đối mặt với phản kích của gần trăm vị tu giả, là pháp bảo cường đại nhưng thật khó để chống lại lực công kích như biển này.

"Phốc"

"Phốc"

Trên trời cao, Phật châu từng viên một vỡ vụn, sắc mặt Già Diệp càng ngày càng khó coi.

"Sự phó, chúng ta nên lùi đi thôi." Một hoà thượng trẻ lo lắng thôi thúc

"Chầu aaaa!"

Gia Diệp vung ống tay áo rộng, 36 viên Thiên cương phật châu từ không trung bay về, chui vào trong ống tay áo, địa sát Phật châu lưu lại trong không trung bạo liệt, cùng phát năng lượng lớn tấn công vào đông đảo tu giả trên Ngưng Thuý Nhai.

Già Diệp cùng đám đệ tử bay lên trời cao. Hàng trận trên Ngưng Thuý Nhai, gần 10 người bỏ mạng, những tu giả không bị thương tổn cũng vọt theo lên

"Oanh"

Mất đi bảo pháp hộ trì tiên sơn không thể chống lại từng lớp tấn công, lực mãnh liệt không ngừng. Già Diệp tái mặt, cắn răng, quay lại nói với đám đệ tử: "Theo ta cùng đi kiến Phật tổ!"

Gia Diệp từ đầu không có ý đi gặp Phật tổ, vốn định một mình tham

ngiên "Thái thượng vong tình lực", nay rơi vào thế đường cùng chỉ có Phật tổ mới có thể cứu giá hần.

Nhưng tới đây trong không trung chợt xuất hiện một đạo bạch quang, một thanh âm lạnh như băng vang lên bên tai Già Diệp.

"Còn muốn chạy? Không dễ vậy đâu! Đạm thai tiên tử truyền dụ người mau dừng lại, lưu lại Vô tình tiên tử tiên thể !"

Xa xa, Thần Nam đang dõi theo cuộc chiến mỉm cười, biết rằng mình vừa gây ra đại náo.

Chương 187

Chương sát

Ngay cả đại đệ tử của Đạm Thai Tuyên Vương Chí cũng đã tới, có thể thấy được Đạm Thai phái đối với bộ bảo thư này rất coi trọng, có thể đoán được các thần chủ, tiên tôn khác không thể không để mắt tới.

Vương Chí vận bạch y, thoát nhìn siêu trần thoát tục, phong tư tuyệt thế, rất có khí khái.

Già Diệp nhất thời nhíu mày. Về Vương Chí, tại Thiên giới có thể nói đại danh鼎鼎, thân là đại đệ tử của chưởng môn Đạm Thai, toạ trấn một phương, ít người có thể địch lại. Nay ngay cả nàng cũng tranh đoạt kỳ thư, sợ là ý Đạm Thai Tuyên, như thế Già Diệp không lo sao được?

"Vương Chí, ngươi không sợ mất đi thân phận sao?"

Già Diệp thấp giọng mắng: "Vương Chí, ngươi không nên dối gạt người qua đáng, tự trong lòng ta và ngươi đều rành rành ngươi rất cuộc vì cái gì mà đến."

"Haha...." Vương Chí cười lớn, thái độ cuồng phong không còn, nhưng đối với loại cuồng giả như nàng mà nói, dường như lại càng thêm uy thế, nàng cười lạnh nói: "Vô tình tiên tử chính là tỷ muội với sư tôn ta, Thiên giới có ai không biết? Ai mà không hay! Hôm nay chẳng may bất hạnh mà mất đi, thế tôn ta bị thương quá độ, tự mình đi tới Vô tình giới cúng tế, không ngờ thi thể không cánh mà bay. Lũ lừa ngu ngốc các ngươi thật đáng hận, ăn cắp di vật của sư bá ta cũng chưa đủ, lại còn dám báng bổ tới sư bá ngọc thể. Nói, các ngươi đã đem tiên thể sư bá giấu đi đâu?!"

Già Diệp trong lòng kêu khổ, Vương Chí này thật sự quá lợi hại. Nếu quả thật Ngưng Thuý Nhai ăn trộm thi thể Vô tình tiên tử thì ngay cả Phật Tổ cũng khó cứu được hần.

"Phật từ bi! Vương Chí, ngươi ngậm máu phun người, Vô tình tiên tử

là tiên tôn một phương, dù nàng tạ thế, ta cũng nào dám bắt kính. Ta có được "Thái thượng vong tình lục" chẳng qua là do một môn hạ đệ tử vô tình mà có được từ một tu luyện giả."

"Hừ, khỏi cần giáo biện, "Thái thượng vong tình lục" tâm pháp này như thế nào mà có thể rơi vào trong tay tu luyện giả? Mà dù có rơi vào tay hắn, làm sao lại có thể tặng cho Phật môn nhà ngươi?"

Già Diệp há mồm, muốn nói kỳ thư do đệ tử của mình cướp được từ trong tay tu luyện giả. Nhưng sự thật khó nói ra khỏi miệng, bằng không sẽ tổn hại tới tôn nghiêm Phật môn.

"Vương Chí, sự thật chính là thế, ngươi bắt quá vì "Thái thượng vong tình lục" mà đến, cần gì phải kiếm có ô miệt chúng ta?"

"Tiểu thoại (Tiểu thoại: Nói giỡn, nói đùa) ! Ta vì tiên thể sư bá mà đến, truy ra di vật của sư bá lúc còn sống là "Thái thượng vong tình lục" đang trong tay các ngươi, các ngươi là lũ lừa giả nhân giả nghĩa chỉ biết tránh né, nếu hôm nay không nói hết chân tướng đừng hòng một ai ở Ngưng Thuý Nhai này có thể rời khỏi nơi này!"

Già Diệp kinh ngạc không thôi, dù biết Vương Chí chẳng qua đang tìm cơ động thủ nhưng không may mắn may nghi ngờ nàng sẽ thật sự muốn hạ sát thủ, Vương Chí là người luôn quyết đoán, sắc bén.

Già Diệp tuyệt đối không địch được Vương Chí. Nàng tự thân tuyệt đối cường vong, dù sư tôn Già Diệp đích thân tới, cũng chưa chắc đã làm gì nổi Vương Chí.

Lúc này, trên trăm vị tu giả tấn công Ngưng Thuý Nhai đều lảng lảng đứng trên không trung quan khán. Bọn họ đều đã nghe qua đại danh của Vương Chí. Đối với đại đệ tử của chí tôn một phương thì thật sự kiêng nể. Vì đệ nhất kỳ thư, bọn họ đã đắc tội với Già Diệp, bây giờ kỳ tài trong truyền thuyết đã tới, tốt nhất là nên thị khán cả hai cường giả tương tranh, cuối cùng mà thành ngư ông đắc lợi.

Hiện thời, Già Diệp phát giác mình khẩu bồn chủ khuyết (Khẩu bồn chủ khuyết: nói ngu nói dại), đương nhiên không có cách nào mà phản bác đối phương hữu hiệu, ngôn từ đối phương quá sắc bén, căn bản không thể phản bác được.

"Nói, di thể sư bá ta đang ở nơi nào? Lữ Phật môn vô sỉ bại hoại, đã ăn cắp di vật sư bá thôi chưa đủ, còn tự tiện cả gan trộm đi di thể nàng, thật đáng chết nghìn kiếp!"

"Ta nói rồi, không phải bọn ta làm...."

"Vật chứng rành rành, còn muốn giảo biện! Ta thật lòng giờ rất hoài nghi sư bá ta tử vong phải chăng do các người ám hại? Ta nhất định phải tra ra chân tướng ngọn ngành!"

Tới bước này, Già Diệp biết tự mình khó thể tranh biện lại, từ đầu mang tiếng ăn cắp kỳ thư, tới lại mang tiếng ăn cắp thi thể, đến giờ thành ám hại Vô tình tiên tử, tội danh ngày càng chồng chất.

"Chiến...!"

Bây giờ chỉ có thể mở đường máu, chạy tới bên Phật tổ.

Thân thể Già Diệp sáng lên, trong phút chốc thành Kim cương thân cao 6 trượng, 3 đầu 6 tay, toàn thân phủ ánh Phật quang, 6 tay nắm các loại binh khí khác nhau: Hàng ma xử, Phục ma kiếm, Phục hồn toả....

"Haha... Loại thóc gạo như người mà cũng dám sáng như minh châu sao! Phiền quá hoá rồi muốn cậy mạnh sao? Bất quá người không đủ tự cách!"

Vương Chí cười lớn, chân đạp không, phóng về phía trước bước tới như trong mắt chẳng coi Già Diệp là gì.

Già Diệp nhất thời cảm thấy áp lực lớn, hướng hàng ma xử trong tay về phía trước đánh tới.

"Oang.... "

Vương Chí dùng nhục chưởng đỡ lấy Phật gia hàng ma xử, một chưởng đánh trực tiếp vắng hàng ma xử, một cổ cường đại lực lượng đồ sộ ào ạt đánh tới, khiến những tu giả đứng gần phải nhanh chóng thoái lui về phía sau, phía dưới ngọn núi cũng bị ảnh hưởng,

đỉnh núi không ngừng rung động.

Già Diệp 6 tay đều động như phong luân điên cuồng tấn công Vương Chí. Đồng thời Phật quang phát ánh sáng ngọc, không ngừng hướng về Vương Chí cuồng bạo như muốn nuốt chửng.

Tuy nhiên, tất cả không làm khó cho Vương Chí, tự thân là Thiên giới nổi danh kỳ tài, không cần phải khoe khoang, nhưng với tu vi của nàng cũng đủ để tự ngạo thì đối mặt với Phật tổ đệ tử có gì mà phải kiêng dè.

Vương Chí điều khiển lực thiên địa, vung tay một chưởng nhìn như tiện tay vung lên mà chùng như huỷ thiên diệt địa. Già Diệp thân hoá kim cương 6 trượng, vận dụng Phật bốn đại thần thông, dùng hết toàn lực thân pháp, nhưng cũng chẳng làm khó được Vương Chí nửa phân.

"Phật tử bi!"

Già Diệp sau một tiếng Phật hiệu, thân thể lại biến ảo, từ 6 trượng hoá thành 18 trượng như một gã cự nhân ngửa mặt lên trời gào thét, Phục ma kiếm và Phục hồn toả trong tay cũng to lớn theo.

Bây giờ hắn mới dùng hết công lực, mở rộng đại hợp, uy lực hùng mạnh, tạo nên trận trận cuồng phong, khiến tu giả đang xem cuộc chiến phải khiếp đảm. Tu giả vây công Ngưng thúy nhai toát mồ hôi lạnh, pháp lực hoà thượng này quả là cao thâm. Không hổ danh đại đệ tử của Phật tử. Chỉ là Vương Chí cũng tài mạnh không kém, nói cách khác cuộc chiến giữa họ khó biết cao thấp.

"Hừm, Hoà thượng người có hoá thành trăm trượng cũng chưa phải đối thủ của ta!"

Vương Chí căn bản không coi thân hình đối phương ra gì, song thủ nắm nhẹ, hai đạo quang chưởng cự đại từ cánh tay kéo dài về phía trước, mạnh liệt đánh xuống hàng ma xử cùng phục ma kiếm, quát một tiếng: "Buông ra!"

18 trượng Già Diệp, thống khổ buông rơi hai binh khí. Hai cánh tay run rẩy không ngừng, vừa rồi một cỗ quái địa lực dũng tiến vào hai

cánh tay. Bức hấn không thể không buông tay.

Vương Chí vận cự đại quang chưởng chế khứ hai siêu đại hình vũ khí, đạp không hành tẩu đi qua nhàn đình, rồi hướng về phía Già Diệp công kích mãnh liệt.

"Binh"

"Đoang"

Tại không trung Phật môn bảo khí giao tranh kịch liệt, thanh truyền hơn 10 dặm, năng lượng ba động ngày càng lớn khôn cùng. Già Diệp cuối cùng khó thể địch nổi Vương Chí, bị Vương Chí dụng hàng ma xử một chưởng mạnh liệt vào lưng. Từ không trung rơi xuống, phá nát nửa ngọn núi.

Vương Chí đắc lý không nhường, từ trên cao truy kích xuống, vũ động hàng ma xử cùng phục ma kiếm, hồng giết chết Già Diệp.

Già Diệp ngàn cân treo sợi tóc, vào thế bất đắc dĩ. Đành té xuất Thiên cương Phật châu, 36 viên Phật châu kim quang ánh sáng ngọc, quang hoa sái hạ khắp bầu trời, che hội trên đỉnh đầu Già Diệp, đưa hấn vào hộ địa nghiêm nghiêm thật thật (Nghiêm nghiêm thật thật: chắc chắn, vững chắc).

Bất quá cũng không ngăn được Vương Chí.

Chân lực Vương Chí vượt xa tưởng tượng của Già Diệp, nàng ném hai Phật môn bảo khí trong tay. Từng bước một đi vào Phật quang trung, chầm rãi hướng tới viên Phật châu bước. Dù cản lực lớn bao trùm, Vương Chí vẫn nhẹ nhàng bước vào, rốt cuộc tiến gần viên Phật châu không chút khó khăn, đưa tay bóp nát.

"Phốc"

Một tiếng giòn vang, Phật châu đã bị Vương Chí phá nổ!

Pháp bảo này là do Phật tổ tự mình luyện chế, uy lực cường đại khó thể tưởng tượng, nhưng nay bị Vương Chí sanh sanh huỷ đi, đủ có thể thấy đại pháp lực của nàng cao thâm khó lường.

Phật quang trận hiêu trương thế đã bị phá vỡ, đây quả là nỗi nhục lớn với Già Diệp.

Già Diệp há mồm phun ra ngụm máu tươi, cùng lúc thân kim cương 18 trượng mất hết nhục khí, thoáng chốc đã biến hoá trở về nguyên lai thể mạo.

Đứng từ xa, Thần Nam hít một hơi lạnh, hấn từng diện kiến Vương Chí tại Đạm Thai tiên cảnh, lúc đó chỉ biết nàng đã tu vi cao thâm không lường được, nhưng không ngờ lại cường địa phi thường như này! Già Diệp vốn là cường giả Thiên giới, nếu không thì khi đối mặt với hơn trăm vị tu giả vây khốn sao mà bình yên thoát đi, nhưng hôm nay hấn bất hạnh gặp siêu cường địch thủ, bại như thế cũng quả là khó coi.

"Già Diệp lấy di vật của sư bá ta giao ra đây, nói cho ta biết thi thể sư bá ở đâu, ta sẽ tha không giết!" Lời Vương Chí nói đầy hàn ý âm u

Già Diệp bội cảm bực tức, đường đường là đại cao thủ Thiên giới mà thảm bại, khác gì một đồng vô dụng, làm hấn thấy thật mất mặt.

Biết đối phương đã động sát khí, Già Diệp cười lạnh: "Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ (Dục gia chi tội, hà hoạn vô từ: đại ý nói Nếu đã cố ý tìm tội, thì không cần phải kiếm cớ nữa). Nhưng Vương Chí người thật sự quá kiêu ngạo cuồng vọng, dù có Đạm Thai tiên tử làm chỗ dựa cho người nhưng nếu người giết ta, Phật hội đương nhiên sẽ tàn sát Đạm Thai phái, đòi lại công bằng."

"Haha...." Vương Chí cười lớn nói: "Ta mà phải lấy sư tôn làm chỗ dựa sao? Nếu Phật tổ các người muốn tìm công lý, tự ta sẽ tiếp hết, sớm đã muốn có một ngày đến Phật tổ mà thỉnh giáo rồi."

Trận cuồng phong cuối cùng tan biến, cùng lúc đó Vương Chí động sát khí, trong ánh mắt bắn ra hai đạo ngân mang.

Xa xa, đệ tử Già Diệp kinh hãi thất sắc, vài đệ tử trung thành không thể nhìn được, quyết định xông tới nhằm ngăn cản Vương Chí. Bất quá chưa tới được gần Vương Chí mười trượng liền đột nhiên nổ tung, trong không trung ngập ngụa huyết vụ.

"Loại thóc gạo mà cũng dám tranh huy tranh với trắng sáng? Hừ!"

Vương Chí giờ hữu thủ lên cao hung ác bổ xuống: "Oanh" một tiếng, huyết quang tuôn ào, thân thể Già Diệp bị đánh nát, huyết vụ ngập khắp nơi, quyền cổ kỳ thư bay xuống.

Vương Chí nhẹ nhàng xuất thủ, kỳ thư lập tức bay vào tay nàng.

Hơn trăm vị tu giả đang dõi theo trận chiến cùng đệ tử Già Diệp có chút hoảng sợ, dù muốn tiến lên đoạt bảo thư nhưng lại e ngại thần uy Vương Chí, mọi người do dự không quyết.

Chương 188

Phật tổ với Đạm thai và Hồn Thiên (Thượng)

Đứng từ xa Thần Nam thở dài: "Tu vi Vương Chí thật đáng kính người, lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn, thật sự đối phó không dễ a! Già Diệp tu vi mà nói xưng với Thiên giới cũng là cường giả, vốn định hẳn có thể chống đỡ một ngày, không ngờ mới nửa ngày đã bị đánh chết. Như vậy cũng tốt, tu giả đến đây càng mạnh càng tốt, nếu khiến Phật tổ và Đạm thai Tuyền tàn sát lẫn nhau, sẽ có một ngày thật đại kinh hỷ."

Vương Chí quét mắt nhìn những người vây quanh, không coi bọn họ trong tâm chút nào, cười lớn: "Các người đều muốn cướp lại di vật sư bá ta chăng? Hừm! Lúc sư bá Vô tình tiên tử còn sống, các người ai dám gần Vô tình giới nửa bước? Bây giờ người vừa mất đi không lâu, các người đã nổi lên chủ ý vào di vật người. Hôm nay Vương Chí ta ở đây, để xem ai dám bắt kính với sư bá!"

Hơn trăm vị tu giả đều bị Vương Chí trấn áp, trải qua một lúc lâu không ai dám xuất ngôn, thực sự tuyệt đối uy hiếp!

"A a....." Một tràng cười như chuông bạc vang lên từ trong đám đông, Lan tiên tử bước lên, cười: "Vương Chí tiên tôn pháp lực thông thiên, trong truyền thuyết thực lực cũng gần bằng Thần vương, bọn ta tiểu tiên nào dám mạo phạm thần uy. Nhưng tiên tôn đối với bọn ta có chút hiểu lầm, Vô tình tiên tử chấn nhiếp Thiên giới, ai mà bắt kính, ai lại không phục, bọn ta không có chút ý bắt kính. Hôm nay họp lại đây, chẳng qua chỉ muốn bày tỏ ngưỡng mộ với đệ nhất kỳ thư Thiên giới, chỉ cầu được xem qua vài từ, mong được lĩnh ngộ...."

Lan tiên tử không hổ danh là nhân vật bát diện linh lung (bát diện linh lung: chỉ một người giỏi ngụy biện), mặc dù thực lực không cao, nhưng tại Thiên giới quen biết rất nhiều bằng hữu, nàng mở miệng một câu, sẽ nhiều người đều xuất ngôn phụ họa. Bọn họ bí mật truyền âm, cùng đồng lòng. Nhằm tận lực cản trở Vương Chí.

"Thái thượng vong tình lục" rơi xuống Ngưng thúy nhai. Tin tức đã truyền tứ phương, vô số người đến đây, đám Lan tiên tử đều nhanh

chóng chạy lại. Nếu Vương Chí cứ trì hoãn ở chỗ này, nói không chừng sẽ có người địch nổi nòng, như vậy bọn họ dù tu vi không phải siêu cường tu giả mới có hy vọng đục nước béo cò.

Vương Chí hiển nhiên hiểu được tâm tư bọn họ, nhưng nét mặt đầy vẻ khinh thường, tu vi nòng cũng đủ tự ngạo, là người cuồng phóng cực độ. Nếu không sao dám ra tay giết đồ tôn phật tổ?

"Hống....."

Tiếng hống từ viễn không truyền tới, một con hổ lớn chân đạp mây đen lao tới.

"Hắc hổ lão yêu!"

"Quả nhiên là hấn!"

Hơn trăm vị tu giả đang xem cuộc chiến có người thốt ra tiếng sợ hãi.

Lão yêu quái này tại Thiên giới cũng là nhân vật danh chấn một phương, mặc dù so ra kém một phương Thần vương, nhưng tu vi cũng cao thâm khó lường, vốn độc cứ một phương.

"Hắc hổ lão yêu, ngươi cũng muốn cướp "Thái thượng vong tình lục" sao?" Vương Chí không chút mấy may, bạch y phiêu động, vẻ mặt càng thêm điên cuồng.

Cụ hổ chân đạp mây đen cao chừng mười trượng. Ngửa mặt lên trời hống một tiếng, quần sơn đều bị chấn động, hấn từ mây đen hóa thân thành một lão hắc giả, âm tựa chuông lớn, lớn tiếng nói: "Không sai, lão hắc ta muốn mượn "Thái thượng vong tình lục" coi. Không rõ Vương tử có thể giúp một phen?"

"Haha....." Vương Chí cười lớn: "Hắc cạp ngươi uy hiếp ta sao? Ngươi cho rằng có thể tự cướp quyển kỳ thư trên tay ta sao? Vật này vốn là di vật sư bá ta, dù là ai cũng không nên si tâm vọng tưởng!"

Hắc hổ lão yêu sắc mặt biến đổi: "Vương tử hiểu lầm, ta bắt quá chỉ muốn mượn xem mà thôi, nếu cho ta quan khán nửa khắc thôi, ta sẽ cảm kích vô cùng. Đương nhiên, nếu Vương tử không chịu, coi như

ta chưa nói, ta lập tức quay đầu đi ngay."

Nói xong lời cuối cùng, Hắc hổ lão yêu không đành phải cúi mặt xuống, hấn không muốn vì một chút tham lam mà mất đi tánh mạng. Nếu chiến đấu cả Già Diệp hòa thượng, hấn ít nhiều còn có chút nắm chắc, nhưng giờ phát giác sát tinh ở đây, hấn không khỏi thay đổi chủ ý.

"Hừm, đã tới rồi, thì không nên đi!" Vương Chí cười lạnh: "Ta vừa lúc đang thiếu tọa kỵ, xem chừng người thân thể cũng thập phần hùng mạnh, không bằng làm thần thú hành cước cho ta ha!"

"Người.... đi quá xa rồi đấy!" Hắc hổ lão yêu giận dữ, hấn đã tự hạ mình, nhưng bị nhục nhã như vậy, thật sự khó có thể nhẫn nhịn hơn.

"Hừm, lão yêu người thường ngày sát hại tu giả yếu thế, hôm nay thu nhận người cũng tiện loại trừ ác hại một phương."

Hắc hổ lão yêu nghe vậy bạo giận: "Ta và người vốn nước sông không phạm nước giếng, ta trước đã kính người, người vô nhiên không nể mặt ta, hôm nay ta xem thử người thu ta như thế nào!"

"Ngao hồng....." một tiếng hồng xuyên thấu trời, Hắc hổ lão yêu hai tay móng vuốt dài ngắn sắc bén hiện lên, tàn nhẫn vung lên trong không trung, bắn nhanh đạo quang mang, hướng Vương Chí quét tới.

Vương Chí cười lạnh: "Hắc hổ trảo sao? Thật quá trò trẻ con. Ta bây giờ không có thời gian từng chiêu từng thức đánh nhau với người, để ta giải quyết người sớm chút a!" Vương Chí một quyền oanh xuất, trong nháy mắt đã đánh tan trảo ảnh, nhanh chóng vọt sát cận Hắc hổ lão yêu.

Hắc hổ lão yêu cũng không hoảng loạn, vung móng vuốt sắc bén hướng hung phúc (hung phúc: ngực bụng) Vương Chí xuất chiêu. Bất quá dù có liên tục xuất chiêu chục lần, cũng đều không động chút được tới mảnh y giác Vương Chí.

Cuối cùng Vương Chí chớp được cơ hội, phân.

Hai tay tóm cổ tay Hắc hổ lão yêu, chiếm thế thượng phong, đây Hắc yêu xuống dưới.

"Làm tọa kỵ của ta, ta sẽ không xử tệ với ngươi."

"Ngươi đừng có mơ!" Hắc hổ lão yêu rống giận, tiếng kêu rung trời.

Tất cả tu giả vây xem theo dõi kỹ hai người. Bất quá, thực lực Vương Chí vượt xa tưởng tượng mọi người, đối phó với Hắc hổ lão yêu so với Già Diệp cũng hơn một bậc, cũng không phải quá mức hết sức, dù đội đánh Hắc hổ lão yêu từ không trung rơi xuống ngọn núi.

Hắc hổ lão yêu không ngừng rống lên, nhưng với thần lực vô biên vô tưởng, không ngừng đổ vào thân thể hắn, làm hắn không thể không hiện ra bản thể.

Vương Chí toàn thân trên dưới toả ra ngân mang kịch liệt, ngạo nghễ cưỡi trên lưng đại hổ, vung tay trông vào cổ Hắc hổ vòng sát.

Tu giả theo dõi cuộc chiến tất thấy đều kinh hãi, không ai ngờ Hắc hổ lão yêu bị thu phục dễ dàng như thế, như vậy xem ra thực lực Vương Chí khó có thể tưởng tượng nổi.

Thần Nam đứng xa cũng phải nhíu mày, lẩm bẩm: "Người kia tựa hồ tiềm lực khôn cùng, năng không vội mang kỳ thư rời đi, ngược lại còn ở lại chỗ này đợi đihcj nhân tới, xem ra... là muốn lập uy! Không rõ cuối cùng chuyện gì sẽ xảy ra?"

"Phật tử bi!"

Một tiếng Phật hào du du vang lên trong thiên địa, như hoàng chung đại lý (hoàng chung đại lý: đại ý nốt nhạc trong điệu hát) khuấy động, làm người ta cảnh tỉnh.

Một hòa thường thoát nhìn còn rất trẻ tuổi, cưỡi trên mây trắng, từ phương xa lướt tới, thần thái không nói gì điềm đạm.

"Phật tử thứ bảy Hoài Hải thiên sư?" Vương Chí cười lớn: "Haha..... Ta vừa ra tay giết đồ đệ Già Diệp của ngươi, không nghĩ ngươi lại chạy tới sớm như vậy. "Thái thượng vong tình lực" ngay trong tay ta,

nhưng Phật gia các người nếu muốn lấy, Phật tổ không đích thân tới, sợ rằng không có cách nào thu giữ."

Hoài hảo tăng bào xám, chân đi giày gai, tuy thoát nhìn bề ngoài trông rất trẻ, nhưng loại toát ra cổ khí của một đấng đạo cao nhân, miệng tụng phật hào: "Phật tử bi, Vương Chí người sát tâm quá nặng."

Từ xa Thần Nam cùng hai thần long lẳng lẳng theo dõi hết thấy, tất cả đều trong dự đoán của Thần Nam, nơi ở đệ tử thứ bảy Phật tổ Hoài Hải và đệ tử Già Diệp khoảng cách cũng không quá xa, chỉ mất nửa ngày có thể chạy tới nơi này.

Bây giờ Già Diệp bị giết, Hoài Hải giá lâm, tất cả đều rất hoàn mỹ. Cho tới cuối cùng, vì tranh đoạt Thiên giới đệ nhất kỳ thư, càng ngày càng nhiều đại nhân vật đến, Phật tổ dảm chắc không thể ngồi yên, tất nhiên phải từ 9000 dặm chạy tới đây.

"Nặng sát tâm? Haha..... Vương Chí ta lúc nào chả vậy, người tới hôm nay mới cảm thấy sao? Chẳng lẽ bởi vì ta vừa sát hại Già Diệp đệ tử người?"

Vương Chí lộ hết vẻ cuồng phong, khí thế như nắm giữ thiên hạ trong tay, không coi trọng chuyện Phật tử thứ bảy đến đây chút nào.

"Phật tử bi!" Hoài Hải mỉm cười, không vì Già Diệp bị sát hại mà tỏ ra bi thương, ngược lại vẻ mặt vẫn mây nhạt gió nhẹ.

"Hừm, xem ra mấy năm người tâm cảnh tu vi không tồi, hôm nay Vương Chí ta lãnh giáo phật tử thứ bảy người một phen!"

Vương Chí nhẹ nhàng từ lưng Hắc hổ lão yên một bước, phi thân bay lên, hướng Hoài Hải phóng đi.

Một không gian bạc xán lạn xuất hiện trước Vương Chí, nhanh như thiểm điện lan về phía trước, như muốn nuốt Hoài Hải vào trong.

Hoài Hải sắc mặt bình tĩnh, từ trong miệng phun ra một mảnh phật châu, ném vào khe đại không gian bạc. Phật châu biến ảo càng lớn, trước biến thành tiểu ốc, sau biến thành cao lâu lớn, cuối cùng cũng

hóa thành sơn nhạc không lời, chân giữ lối vào khe không gian.

Vương Chí hét lớn một tiếng, khe đại không gian tăng vọt, trong nháy mắt nuốt Phật châu vào, tiếp đến cũng nuốt Hoài Hải vào trong, cuối cùng nàng cũng theo vào.

Mọi người đang xem cuộc chiến hoảng hốt, Vương Chí vận dụng nội thiên địa tác chiến, chuyện này chứng tỏ rằng nàng quyết đấu sinh tử với Phật tử thứ bảy, sợ rằng nếu một người không bị phế bỏ, có lẽ cuộc chiến cũng không cách nào ngừng.

Phật tử Hoài Hải vốn nổi danh đại thần thông, ý nghĩa sâu xa "một hạt cát một thế giới". Viên Phật châu là thần vật giao tu sinh mệnh hắn, chính là một phương "thế giới", bây giờ dù bị giam cầm trong nội thiên địa Vương Chí, nhưng cũng khó nói đến cuối cùng là ai cắn nuốt ai.

Hai đại cao thủ đứng đầu hoàn toàn biến trước mắt mọi người, có Trời mới biết lúc nào họ mới có thể quyết xuất sinh tử.

Những người đang theo dõi cuộc chiến không có chút ý tứ rời đi, đối với "Thái thượng vong tình lục" tất cả đều lòng mang tham niệm, không muốn cứ như vậy mà buông tay. Bọn họ đều biết rằng kẻ vô địch một phương sẽ xuất hiện tại khu vực này, có lẽ cứ như vậy chờ đợi, cũng sẽ có cơ hội mà thành "ngư ông đắc lợi".

Chỉ là, rất nhiều chuyện xảy ra dự liệu mọi người!

Hai đại cao thủ vừa mới biến mất không lâu, không gian liền đột nhiên băng nát, hơn nữa còn ở trong đám đông tu giả đang quan chiến phá khai, hai đạo nhân ảnh một trước một sau vọt đến, còn có thần lục mệnh mộng mãnh liệt kéo theo, trong phút chốc gần hai mươi danh tu giả đánh bay, trong không trung lưu lại chuỗi huyết hoa.

Chương 189

Phật tổ và Đạm thai và Hồn Thiên (Hạ)

Vương Chí cùng Phật tử thứ bảy Hoài Hải di chuyển rất nhanh tại không trung, như hai đạo quang ảnh hỗn độn, hung hăng đánh giết, khiến người ta căn bản thấy không rõ động tác bọn họ, chỉ cảm giác được năng lượng rung động đáng sợ tại phiến không gian này không ngừng tàn phá.

Hoài Hải tựa hồ không muốn phá hủy phiến tiên sơn này, khi đỉnh đại sơn như còn cốt âm âm lờ lờ vụn, hấn bay thẳng lên trời cao, khoảng cách tầm ngàn thước, rồi sau đó lại cùng Vương Chí đại chiến.

Cuồng phong dũng động, kinh khí mênh mông, thần lực ủa tới, phiến tiên mạch này người tụ càng ngày càng nhiều, đều là tu giả khắp nơi vì "Thái thượng vong tình lục" mà tới, theo thời gian trôi đi lại không ngừng gia tăng.

Một bộ kỳ thư, dẫn đến tám phương phong vân động!

Nếu không có ngoài dự ý, một trường tinh phong huyết vũ khó mà tránh khỏi.

Lúc này, trên trời cao, Phật châu Hoài Hải chường tâm quang mang đại thịnh, mặt trời trên cao sánh cùng cũng muốn buồn bã mà thất sắc, tất thấy đều bị chiếu xạ không thể mở mắt được.

Đám Thần Nam cũng không ngoại lệ, nước mắt không ngừng chảy ra, nhất thời không thể nhìn thấy.

Đến lúc khôi phục thị giác, hai đại cao thủ tại không trung đã mất đi tung tích.

"Bọn họ hướng Tây Bắc bay xuống rồi."

"Mau đuổi theo!"

Tu giả đang quan khán đã tụ tập cũng tới gần ngàn người, tất cả

đồng loạt hướng theo phương hai đại cao thủ biến mất đuổi theo.

Tử kim thân long vừa định đuổi theo thì Thần Nam kéo lại.

"Không nên tới gần quá, chúng ta đi theo sau mọi người, không nên để ai thấy."

Tốc độ hai đại cao thủ, người bình thường há có thể đuổi theo. Gần ngàn vị tu giả cuối cùng cũng đuổi tới, Hoài Hải đã chẳng biết đi đâu, chỉ còn lại Vương Chí áo bào trắng nhiễm huyết ngạo nghễ đứng trên trời cao.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Phật tử thứ bảy đã thất bại!

Tin tức trọng đại này theo những cao thủ thông qua thần niệm, rất nhanh truyền đi phương xa, không tới nửa ngày Thiên giới mọi người đều đã biết, đại đệ tử chưởng môn Đạm Thai phái đại phát thần uy.

Vương Chí hành động kế tiếp, càng khiến người ta giật mình.

Giết Bạch cốt đạo nhân, trăm Cửu U. Diệt Thanh âm thượng nhân.....

Mấy vị cường giả này cũng đều là nhân vật danh chấn một phương, nhưng chỉ nửa ngày ngắn ngủi đều bị Vương Chí giết chết.

Thần niệm truyền tức, trong nháy mắt đã qua ngàn dặm, gần nửa ngày, hung danh Vương Chí đã khiến cao thủ khắp nơi Thiên giới nhớn mày

"Hắn rốt cuộc muốn làm gì?" Thần Nam có chút khó hiểu, nếu Vương Chí chỉ vì "Thái thượng vong tình mà đến", nàng nên thu tay lại mới đúng.

Cuối cùng, Vương Chí cũng gặp phải một gã kinh địch, sau khi đại chiến một canh giờ, tu gia vây xem đã đạt tới mấy ngàn người, không ít người phải kinh hô:

"Đại đệ tử Ma vương Hỗn thiên Đạo Hứa Vân cũng cùng Vương Chí giao thủ!"

"Hỗn thiên đạo tổ cùng Đạm thai tiên tử oán khích thâm hậu, hôm nay đệ tử bọn họ lại đại chiến cùng nhau. Trông xa mà đoán a, có thể đoán sẽ dẫn động tiên chủ hai phái động thủ!"

Thần Nam cùng đám Tử kim thần long đứng xa nghe thấy mà thầm giật mình, Hỗn thiên đạo tại Nhân gian giới, Thiên giới quả nhiên cũng đều như vậy, xem ra sáu thánh địa tà đạo cùng Đạm thai thánh địa sở dĩ tại nhân gian bất hòa, do tổ sư bọn họ tại Thiên giới có liên quan trọng đại.

Thiên giới động loạn tưng bừng cuộc đã tấu hưởng!

Tại Thiên giới uy chân Ma vương Hứa Vân uy chấn tám phương. Sau khi kích đấu cùng Vương Chí gần nửa ngày, đã bị Vương Chí đánh nát trong nội thiên địa. Thảm bại chết.

Đại sự kiện này tuyệt đối chấn động Thiên giới!

Trước khi hấn chết có để lại một câu nói, khiến đông đảo tu giả đang xem cuộc chiến rốt cuộc biết, vì sao Vương Chí hôm nay điên cuồng như thế.

"Vương Chí người..... người cần tiến lên Thần vương lĩnh vực.... Cường giả hôm nay đều chỉ làm đá mài cho người...."

Mấy ngàn tu giả đang xem cuộc chiến sôi trào, Thiên giới mấy ngàn năm qua đều không có Thần Vương sản sanh, không nghi ngờ đây là một tin tức quan trọng.

"Vô tri tiểu nhân, dám giết đồ đệ ta! Lão tổ đến chậm một bước, nhưng không nghi ngờ gì nữa hôm nay người phải chết!" Một lão nhân cao mườì trượng đột nhiên xuất hiện trên cao không, phát ra đại uy áp.

"Phật từ bi, lão nạp cũng tới phục ma!" Một kim thân phật đà cao mườì trượng xuất hiện trên không trung.

Vương Chí toàn thân là máu, nhưng vẫn kiêu ngạo như trước, ngửa mặt lên trời nhìn, nói: "Hỗn thiên đạo tổ, Phật tổ.... haha... Các người bất quá là hóa thân, có thể làm khó dễ được ta sao? Hôm nay ta

đang muốn mượn lực các người, trở thành Thần vương!"

Giờ phút này, tu giả theo dõi cuộc chiến đã tụ tập tới hơn vạn người, tất thấy đều khiếp sợ vô cùng, Hỗn thiên đạo và Phật tổ đột nhiên hiện thân.

Nhưng, cái bọn họ khiếp sợ còn ở phía sau, một thanh âm như tiếng trời đất vang vọng trong thiên địa giới, thân ảnh tuyệt mỹ biến ảo trên trời cao, tựa hoa sen giữa dòng nước thanh tân thánh khiết.

"Hôm nay tiểu đồ hữu vọng tiến vào Thần vương, không nghĩ ngay cả Hỗn thiên đạo tổ và Phật tổ đều phải kinh động....."

Trên vạn tu giả sôi trào.

"Thiên địa, là Đạm thai tiên tử!"

"Là pháp tướng Đạm thai tiên tử hóa thân!"

"Tam đại tiên chủ tề tụ!"

"Thần vương đại chiến a!"

Xa xa, Thần Nam lặng lẽ đứng xem toàn bộ, hấn cơ bản không ngưỡng mộ thực lực những người đó, tin rằng chỉ cần cho hấn thời gian, sớm muộn gì hấn cũng hội tẫn lên lĩnh vực này.

Hấn lẩm bẩm: "Hôm nay, Vương Chí là nhân vật chính, phá nhập Thần vương chi cảnh, cũng dẫn tới ba tôn xuất thủ. Ngày sau, nếu ta tiến vào Thần vương lĩnh vực, nếu không có tiền bối có thể dựa vào trong tình huống đó, có phải sẽ khuấy động thiên thần chủ hợp lực diệt sát sao?"

Hỗn thiên đạo tổ quát: "Đạm Thai Tuyền người dung túng môn hạ đệ tử lạm sát kẻ vô tội, diệt đệ tử ta, thật đi quá xa rồi đấy!"

Không đợi Đạm Thai Tuyền nói, Vương Chí đã cười lớn: "Hỗn thiên đạo tổ, người và sư tôn ta vốn bất hòa, đệ tử người và ta cùng cừu oán thậm sâu, hôm nay hấn vì di vật sư thúc ta "Thái thượng vong tình lục" mà đến, chủ động cùng ta tương chiến, hôm nay bị ta trăm

chết, có gì lại than phiền? Người vốn tổ tông một đạo, nếu vì việc nhỏ đó mà lấy có thì thật quá mức nực cười."

"Hừ, lão tổ ta không cần người bình luận."

"Ha ha....." Vương Chí cuồng tiếu: "Ta cũng khinh bỉ cùng người bình luận, người bất qua chỉ là

một phân thân Hỗn thiên đạo tổ mà thôi. Ta sớm nghe hấn tinh chế ra người. Bất quá chỉ dụng như con rối để tàn sát mà thôi, địa tâm cảnh và tu vi người cùng bản thể hấn như thiên như địa, mặc dù là hóa thân, nhưng ta xem người sẽ không thể tiến lên thai điện. Nhất định là hấn tâm sinh cảm ứng, đoán được hôm nay sẽ có một kiếp, cho nên phái người tới đây độ kiếp!"

Chương 190

Cực Nhạc Phật Thổ

Phiến phật sơn này quả nhiên là một cái chung thiên địa chi linh tú bảo địa, hội tụ thiên sanh linh căn, linh khí tám phương dồn lại chỗ này, một tòa sơn phong thanh bích thúy lục, không có một cây cỏ tầm thường nào, tất cả cây cỏ đều được linh khí khởi động, thần quang lóe ra.

linh mạch liên tục không dứt dài cả mấy trăm dặm, bắt quá chỗ tu thân của phật tổ giới hạn từ trung tâm của linh mạch với bán kính trong vòng mười dặm của phương viên này.

tử kim thần long cũng không có chạy tới chạy lui, chứng kiến kim chuyên ngọc ngõa phật điện nằm trên tòa tọa sơn phong này, hấn hận không được đem toàn bộ cất vào nội thiên địa của Thần Nam để sau này hưởng dụng.

Thần Nam từng đại náo lôi thần điện, nhưng sau này biết được chẳng qua mình được may mắn mà thôi, nếu không có vài vị chủ thần âm thầm kiềm chế lôi thần thì hấn đã chết không biết bao nhiêu lần rồi. Cho nên hôm nay lúc xông vào cực nhạc phật thổ (miền đất cực lạc của phật tổ), hấn rất là cẩn thận, không dám nghênh ngang như là lần trước nữa.

nhất là tượng phật tổ như vậy đủ làm một cường giả của thiên giới, truyền thuyết rằng mặc dù hòa thượng này nhìn bộ dáng thật là hòa khí, nhưng pháp lực thật là thông thiên, ít có người nhìn thấu thực lực nông sâu của hấn, tại thiên giới đông phương là một nhân vật gần như là vô địch.

Phiến phật cảnh này rất rộng lớn, Thần Nam triển khai thần vương dực (cánh của thần vương), như điện quang tại không gian núi rừng không ngừng chớp nháy trên đỉnh các ngọn núi.

Bây giờ hấn chỉ có thể tin tưởng vào chính linh giác của bản thân mình, dựa vào bản năng của hấn đã tránh được tối thiểu tám vị cao thủ mà hấn căn bản không có cách nào rung chuyển được. "Không

cách nào rung chuyển" này đều là một loại cảm giác vô lực, chứng minh đối phương so với hăng cường đại rất nhiều. Đương nhiên đều này không bao quát những tu giả tu vi mạnh hơn hẳn.

Cường đại tiên thiên linh giác là bản sự hạng nhất của Thần Nam, luôn có thể hữu hiệu hiểu rõ sự nông sâu của đối thủ.

Phiến phật thổ này giống như sự đồn đại của truyền thuyết bên ngoài, giữa trung ương một tòa linh sơn cao lớn vô cùng, tập trung tất cả linh khí của tám phương, huyền phù trên đỉnh núi có một tòa phật điện có khí thế hùng vĩ hoành tráng, như là chỗ tu luyện của phật tổ.

Chung quanh tòa phật điện này cũng có miếu vũ, đó là án thực lực cùng bồi phận an bài, càng gần thanh phong của phật tổ, càng gặp nhiều người pháp lực càng cao thâm.

Phật âm không dứt, tiếng chung vang lên từng hồi, tại đây tiếng niệm kinh của đông đảo tăng phật vang xa khắp linh sơn.

Càng đến gần trung ương của linh sơn, Thần Nam càng cảm giác áp lực vô hình càng tăng nhiều. Hắn đã đem rỗng bĩ ỏi và long bảo bảo vào trong nội thiên địa, bây giờ bọn họ căn bản không giúp được gì. Hắn thấy rất nhiều tăng nhân, những vị này có thể nói là "Phật" của phàm gian.

Thần Nam bay về một tòa tuyệt diên, rất nhanh bắt được một tăng nhân tu vi không lấy gì làm mạnh đem nhốt vào nội thiên địa.

Đối với phiến phật thổ này, Thần Nam cũng đã tìm hiểu rõ ràng trước khi lại đây, hiện muốn xâm nhập đỉnh linh sơn này, phi thường cần phải bắt một người hiểu rõ ràng nơi này dẫn lối.

"Ngao ô...cư nhiên chộp bắt một hòa thượng." Trong nội thiên địa rỗng bĩ ỏi không có hảo ý nhìn nhìn hòa thượng trẻ có chút khó hiểu.

"Ngẫu mễ đầu phát, tiểu hòa thượng người khỏe a?" Long bảo bảo cũng dương cánh với bộ dáng như một tiểu quý.

Hòa thượng trẻ rất cuộc tình ngộ... chính tự mình... tựa hồ là tù binh

của người ta!

"Người...các người là ai? Dám đến linh sơn náo loạn, không biết nơi này chính là nơi tĩnh tu của phật tổ sao?"

"A di đà phật. Tiêu hòa thượng người nói không đúng rồi." Long bảo bảo bộ dáng như là một tiểu thần côn, nói: "Trong kinh Phật có nói qua, chúng sanh bình đẳng, người, ta cùng phật tổ giống nhau, phật tổ có thể ở tại địa phương này, ta tại sao không thể lại đây? Phật tổ có thể ở lại chúng ta đều cũng có thể ở lại."

"Người...." Hòa thượng trẻ/ có chút há mồm cứng lưỡi, nói: "Người... là tên cuồng vọng, phật tổ từ bi, mỗi người đều kính trọng, người như thế là không tôn trọng phật tổ, dựa vào cái gì mà cùng với phật tổ tịnh luận."

Thần Nam tiếp lời nói: "Phật tổ không phải dùng để kính, dùng để kính chính là phật tượng, không phải phật tổ, vì chúng sanh bình đẳng (mọi người ngang hàng), mỗi người là phật, ba ngàn đại thế giới, ức vạn sanh linh đều có tâm bồ đề."

Hòa thượng trẻ cực lực phản đối: "bồ đề tâm mỗi người đều có, nhưng tất cả bị nhuốm bụi trần, không thể đạt tới cảnh giới của phật tổ, cho nên không dám cùng phật tổ tịnh luận."

Thần Nam nói: "Phật gia giới sân, tiểu hoà thượng người như thế nào lại háo thắng, không giống với lời dạy của phật a. Phật tổ cũng là người, bất quá không lại bị các người thần hóa sau đã thành ma."

Bên cạnh tử kim thần long đi theo cười nói: "Hừ, cảnh giới? Chỉ là phương tiện thần thông sao? Nghe nói hỗn thiên đạo ma vương lão tổ pháp lực khôn cùng, nói như vậy hẳn là một người có thể cùng phật tổ tịnh luận, rồi được các người tôn kính sao?"

"Ma vương nọ như thế nào có thể cùng phật tổ tịnh luận được, Phật dĩ thân tự ưng (Phật dùng thân nuôi ưng???), cảnh giới loại này ma vương làm sao so bì cho được?"

tử kim thần long khinh thường nói: "Hừ, ta dám nói tên đầu trọc dối trá này dám chắc là heo, nên mới cắt thịt mình nuôi ưng được, thật là

mới lạ mà!"

"Người..." Hòa thượng trẻ bị ba tên này làm cho tức giận, tâm thần hỗn loạn.

Thần Nam chính lúc này hét lên một tiếng lớn, hoàn toàn làm cho hòa thượng trẻ này hai mắt mất thần, rồi sau đó bắt đầu thi triển thần thông, mạnh mẽ lục tìm trong trí nhớ của hòa thượng để hiểu rõ mọi chuyện trong đất phật này.

Dựa theo những tin tức trong đầu của hòa thượng trẻ, Thần Nam cảm thấy rất là khó khăn để đột nhập vào phật tổ đại điện tại linh sơn này.

Nơi này cao thủ đông đảo, căn bản làm không được thần không hay, quỷ không biết, sợ rằng cách đó vài dặm đã bị người cảm ứng tới rồi, bởi vì đại đệ tử của phật tổ hiện đang tọa trấn tại đây.

Nhưng điều làm cho Thần Nam cảm thấy hưng phấn bội phần chính là, hắn từ trong đầu hòa thượng biết được một tin tức vô cùng trọng yếu phi thường, hắn biết rõ mười ba khóa xá lợi tử của phật tổ hiện đang ở tại nơi đâu.

Mười ba khóa xá lợi tử hiện ở tại Thanh thiện cổ phật, phật tổ tùy thân đều đem theo bảy khóa, được hắn bố trí chính mình trong phật giới, cũng chính là trong di động huyền giới, nói cách khác là siêu đại hình nội thiên địa, truyền thuyết bảy khóa cổ phật xá lợi tử có thể định trụ phật giới của phật tổ, không thể phá được.

Mười ba khóa xá lợi tử, trong đó một viên được phật tổ tặng cho chưởng môn đại đệ tử. Hắn hiện đang tọa trấn tại linh sơn trên một tòa cao phong, hiện đang tiềm tu thượng thiên tái tại nơi này.

Năm khóa xá lợi tử khác được phật tổ an trí trên đỉnh linh sơn trong phật điện lơ lửng giữa không trung, năm khóa xá lợi tử này tạo thành ngũ hành đại trận. Tòa ngũ hành đại trận này bảo vệ phật điện chắc chắn như tòa pháo đài.

Theo tin tức Thần Nam có được từ trong đầu của hòa thượng trẻ, theo phật gia truyền thuyết, chỉ cần xá lợi tử của thanh thiện cổ phật

còn tồn tại, thì một ngày nào đó hắn sẽ sống lại.

Thần Nam không có thời gian suy nghĩ đến truyền thuyết nọ. Hắn bây giờ đang lo lắng làm thế nào đoạt được những xá lợi tử này mà thôi. Hiện tại không có biện pháp gì thu thập bảy khóa xá lợi tử trong phật tổ nội thiên địa. Về phần khóa xá lợi tử trong tay của vị đại đệ tử của phật tổ cũng thật khó để thu tới tay.

Lúc này, chỉ còn lại có năm khóa xá lợi tử trong phật điện đang phiêu phù tại tòa linh sơn trên bầu trời, bên trong là một tòa ngũ hành đại trận. Mặc dù biết rõ ngũ hành đại trận đó khó có thể phá giải, nhưng Thần Nam hiểu được so với trực diện đối phó người của phật tổ thì nắm chắc hơn một chút dù sao đó cũng là vật chết.

Hiểu được hết thảy những điều này, Thần Nam phong ấn công lực của hòa thượng trẻ giao cho quản gia của nội thiên địa chính là khô lâu đầu Cổ Tư, để hòa thượng này cùng thiên sứ đồng thời được "Lao động cải tạo" đi.

Cũng như trước, rỗng bĩ ối cùng long bảo bảo ở tại nội thiên địa, Thần Nam triển khai thần vương dực, cẩn thận tìm hành, chậm rãi đến gần linh sơn.

Khu vực linh sơn có thể hơn hai ngàn thước, tính không phải là rộng lớn quá, bất quá nó có khí thế rất phi thường. Bên cạnh nó có một tòa ải thượng có chút thanh phong, mặt trước là một tòa phật điện thật là hùng vĩ, đó chính là miếu vũ của vị đại đệ tử của phật tổ.

Thần Nam muốn tránh vị đại đệ tử này, nên đổi phương hướng tìm hành lên hướng linh sơn.

Có không ít la hán trên đỉnh linh sơn đang ngồi điều tức, phía xa xa là dãy núi. Cũng có thể thấy đông đảo tăng lữ đang tu luyện phía trước miếu vũ.

Nhìn lên trên không trung của linh sơn có thể thấy thấp thoáng tòa phật điện, Thần Nam một trận cau mày. Hắn hiểu được là nếu bay lên hư không tiến tới tòa phật điện nọ, dám chắc sẽ bị người phát giác, dù sao đó cũng là phật môn đại đệ tử.

Bây giờ hấn tiềm hành lên linh sơn, đã là mạo hiểm rất lớn rồi.

Hấn bây giờ thu liễm tất cả khí tức, linh hồn ba động cũng tiến vào trạng thái tịch diệt, hấn cảm giác được nguy hiểm thủy chung vẫn bao phủ tứ bề. Đây là một dự cảm bất thường, Thần Nam rất tin tưởng linh giác của bản thân, không một tiếng động mở nội thiên địa tiến vào.

"Bên ngoài như thế nào?" Rồng bĩ ỏi hỏi.

"Rất là không tốt, ta có cảm giác không thể nào ra tay được." Thần Nam đem tình huống bên ngoài nói ra một lần.

"Như vậy thật không tốt rồi, tất cả các ngọn núi đều có những phật đà tu vi cao thâm thủ hộ, nếu người bay lên phật điện trong không trung, cam đoan sẽ bị đám trọc đầu này phát giác liền."

"Đúng là như vậy, cho nên ta mới nghĩ thật là khó giải quyết mà."

Rồng bĩ ỏi trong trạng thái đầu rồng mình người, hấn quơ hai tay vài vòng, nói: "Ta mặc dù có nghiên cứu về trận pháp, nhưng nếu muốn phá vỡ ngũ hành đại trận của phật tổ, từ phi cho ta thời gian năm ngàn năm. Bất quá đây.... nhưng thật ra có thể có một phương pháp để thử?"

"Phương pháp gì, người nói đi." Thần Nam tuyệt đối tin tưởng kinh nghiệm và kiến thức của lão rồng bĩ ỏi, nhiều khi còn rất là bội phục.

"Hết thầy trận pháp đều có linh lực để cầm cự, thì đại trận mới có thể thuận lợi vận chuyển được. Điện vũ huyền phù bay lơ lửng trên đỉnh linh sơn tất nhiên phải cần linh lực rất lớn mới chống đỡ được. Chúng ta có thể bắt tay từ phương diện này, chặt đứt nguồn phát ra linh lực khổng lồ này, làm cho phiến phật điện rơi xuống, phá hủy ngũ hành đại trận."

Long bảo bảo đô ngạo (không biết dịch sao) nói: "Nga, đại thần côn tại thượng! Như vậy là hoàn toàn hủy đi bảo điện của phật tổ, mấy thần côn trọc đầu dám chắc sẽ rất là tức giận điên cuồng."

"Trước sao gì cũng đắc tội với đám trọc này, vậy thì cứ làm tới đi."

Thần Nam đồng ý lời đề nghị của rồng bĩ ỏi, hẳn hiểu được lão rồng bĩ ỏi chỉ ra nguồn phát ra linh khí ở tại nơi nào.

Linh sơn chính là phương viên trong vòng trăm vạn dặm tổ mạch, chính là trăm vạn dặm linh căn. Đúng là không thể nghi vấn, chỉ cần linh căn dưới đất bị hủy, tất nhiên làm cho linh khí tiết ra hỗn loạn, điều này sẽ phát sinh sự kiện đáng sợ.

Chương 191

Phật thổ chi hạ xuất ma vương

Không còn nghi ngờ gì nữa, chỉ cần hủy diệt linh căn dưới đất, tất nhiên sẽ dẫn tới việc linh khí bị tiết ra hỗn loạn, sẽ dẫn tới 1 loạt các sự việc đáng sợ phát sinh.

Linh khí hài hòa ở cực lạc Phật thổ có thể nữu chuyển triệt để chỉ sau 1 đêm và nơi đây sẽ biến thành 1 nơi ác sơn ác thủy.

Đương nhiên cũng không thể coi đó là sự phá hoại thuần túy, chí ít là cũng phá vỡ được ưu thế đặc thiên độc hậu nơi đây. Những thâm sơn đại trạch (núi sâu hồ lớn) trong vòng 1 ngàn dặm, có thể sẽ bị linh khí bao trùm sau 1 đêm.

Qua 1 hồi phân tích, Thần nam đổ mồ hôi lạnh. Nếu mà làm như vậy thì chàng sẽ trở thành tử địch của cả Phật giáo, e rằng cả thiên giới sẽ chẳng có chỗ cho chàng dung thân.

Có bách mạch chi tổ linh căn, việc tu luyện của đệ tử Phật giáo coi như thành công gấp rưỡi, nếu như hủy hoại đi, thì đồng nghĩa với việc hủy đi nửa căn cơ của Phật giáo.

Thần nam bình tĩnh nói : "Nếu làm như vậy, ta có thể sẽ chết mà không có chỗ chôn, có loại cửu hận như vậy, Phật tổ giết trái tim ta, thì chẳng ai có thể hóa giải được. Nhưng mà, nếu như không làm như vậy, thì ta sẽ chẳng có chút cơ hội nào, vì Vũ Hinh, ta nguyện làm kẻ địch của Phật tổ."

Xem ra quyết thì định thì đơn giản như vậy, nhưng thực sự nó bao hàm cá ý nghĩa xả thân vì mong ước của bản thân.

Vũ Hinh đã vì Thần nam nhiều như vậy, hiện giờ Thần nam chỉ có 1 chút hi vọng, chàng không muốn vứt bỏ, dù cho phải chống lại cả thiên giới.

Tử kim thần long thở dài nói : "Chúng ta có thể biết điểm yếu của linh sơn thì Phật tổ cũng biết, dĩ nhiên hắn sẽ dùng đại pháp lực bày bố

phong ấn, muốn phá vỡ linh căn dưới đất e là không dễ như vậy."

Thần nam cười nhạt, quay đầu nhìn tiểu long trên vai, nói : "Chúng ta cứ quên mất công lực của tiểu long. Nó đã từng chén 1 hạt thần xá lợi của quang minh thần đệ nhất đại, cái sừng thứ 3 mọc ra có thể phá được phong ấn. Nó đã từng dễ dàng phá vỡ phong ấn ở tầng 1 và tầng 2 trong 18 tầng địa ngục. Ta nghĩ, nếu như đủ thời gian, đem toàn bộ công lực của chúng ta truyền vào cơ thể nó, thì nhất định có thể phá được phong ấn của linh sơn."

Tử kim thần long nghi ngờ hỏi : "Được không?"

Long bảo bảo chớp đôi mắt to, lầm bầm : "Ta cũng không rõ cái sừng này rút cuộc có dùng được không?"

Thần nam đáp lời vô cùng tự tin : "Ta nghĩ quang minh thần sau khi trọng thương mà chết đã để lại mấy hạt xá lợi, dự định sẽ phân ra vài năng lực đặc biệt cho người kế thừa hắn, quang minh thần trong truyền thuyết là người khá giỏi phong ấn, phá ấn. Phải biết là hắn đã từng tự mình phong ấn một số nhân vật rất lợi hại vào 18 tầng địa ngục, ta nghĩ năng lực phá ấn của long bảo bảo hiện giờ tương đương với quang minh thần đệ nhất đại."

"Ồ, đại thần còn người yên tâm đi. Ta đại đức đại uy long bảo bảo thiên long sẽ rất rất rất nỗ lực thu thập tất cả thần xá lợi của người, để tuyệt học của người không bị thất truyền."

Khi nói mấy câu này, 2 mắt của long bảo bảo ánh lên "tặc lạng" (về gian tặc).

Tâm động không bằng hành động.

Thần nam âm thầm tới linh sơn, ẩn trong 1 mật lâm dưới chân núi, sao đó thả 2 con rồng ra.

Thần nam tay cầm lôi thần kiếm, thân kiếm hợp nhất, từ đầu tới chân hóa thành 1 đạo thần quang, chui vào lòng đất. Vừa khắc sau, Thần nam từ dưới đất chui lên, nói : "Quả đúng như dự đoán, dưới đất có người dùng pháp lực bày kết giới bảo hộ, long bảo bảo, trông cậy vào người!"

Tử kim thần long và Thần nam không ngừng truyền chân nguyên vào trong người long bảo bảo, cho đến khi tên tiểu giai hỏa không chịu được la to lên thì mới ngừng lại.

Long bảo bảo chớp chớp mắt, làm bầm : "Không chừng dưới lòng đất lại tìm được đồ gì tốt."

Nói rồi nó kêu lên 1 tiếng chui xuống đất.

Tử kim thần long và Thần nam cũng men theo địa động đi xuống, Dưới lòng đất, 1 tầng quang hoa thánh khiết nhàn nhạt bao phủ lấy linh căn.

Long bảo bảo dùng lực phá phong ấn, cả đầu toát mồ hôi.

"Quang minh đại thần côn tại thượng, đại thần côn trọc đầu đáng ghét, phong ấn nơi đây thực làm người ta đau đầu quá đi."

"Cố lên!" Thần nam cổ vũ, đồng thời ra hiệu cho tử kim thần long, hai người tiếp tục truyền chân nguyên cho long bảo bảo.

Đây thực là 1 quá trình gian khổ lạ thường, một người 2 rông mệt mới mức gân cốt toàn thân như vỡ nát, liên tục nửa ngày mới phá vỡ được 1 điểm phong ấn.

Lá chắn phong ấn kiên cố, giống như 1 tấm sắt dày, bị người ta khoan 1 lỗ nhỏ.

Phí sức như vậy mà chỉ thu được có chút ít thành quả, long bảo bảo mệt tới mức muốn bỏ cuộc, nhưng Thần nam đưa ra các loại dụ dỗ, cuối cùng long bảo bảo lại chịu tiếp tục công việc gian khổ.

Sau khi phá vỡ từng điểm từng điểm phong ấn, sức mạnh kết giới ở đây đã giảm đi nhiều, nửa thời thần sau, long bảo bảo dùng cái sừng thứ 3, phá được 1 phiến nhỏ kết giới phong ấn.

Dưới đất truyền ra từng trận hoan hô.

Đi qua phong ấn đã bị vỡ, Thần nam và 2 rông nhìn xuống dưới, có

thể nhìn thấy trong 1 cái hang rất rộng lớn ở phía dưới, một cự long đang gào thét nhe nanh múa vuốt, linh khí không ngừng tỏa ra từ trên cơ thể nó, sau đó chậm chậm thông qua kết giới tiết ra từng điểm quang hoa.

"Ồ!" Tử kim thần long kêu lên kinh ngạc : "Linh căn này thực sự là hiếm thấy trong thiên địa gian, đã hóa thành hình thái rồng, nó đã có linh hồn, có trời mới biết được linh khí ở dưới này mệnh mệnh tới mức nào."

"Quang minh đại thần côn tại thượng ! Con cự long do linh khí tích tụ mà thành kia có vấn đề, các người hãy nhìn xem, trên 4 cái vuốt của nó dường như có khóa linh khí."

Đúng vậy, con cự long dài ngàn trượng do linh khí ngưng tụ thành hồn trên 4 chân vuốt đều có dây xích linh khí cực lớn quấn quanh.

Tử kim thần long sống đã lâu, kiến thức khá rộng lớn, nó thờ dài nói : "Phật tổ nhất phái này thực là thâm hiểm, từ cấm 1 linh căn chi hồn trong cả trăm vạn dặm tại đây, chẳng trách linh khí của Phật tổ lại đậm như vậy. Điều này còn đáng ghét hơn chục lần so với cường đạo. Linh khí trong 1 trăm vạn dặm vốn là phân bố đều khắp, nhưng mà lại bị cấm cố tại 1 chỗ, những khi vực khác thì đều là cùng sơn ác thủy (núi mòn sông cạn)."

Long bảo bảo làm bộ dạng thần côn, nói : "Ta đại đức đại uy từ bi vi hoải, sẽ hóa giải mọi tội ác, ngẫu tích đầu phát !"

Lúc này, Thần nam còn phát giác ra nơi này có chút gì đó không đúng, ở vị trí long hồn tâm tạng quang mang lấp lánh kia, có 1 vật thể không rõ phát ra ánh màu đen, đó tuyệt đối không phải là vật do linh khí ngưng tụ mà thành, ngược lại nó giống như 1 ma vật đáng sợ lạ thường.

Bởi vì nơi đây tuy linh khí mệnh mệnh, đậm đặc vô cùng. Nhưng Thần nam vẫn cảm thấy 1 cỗ dao động ma khí đáng sợ.

"Ngã Phật từ bi..." Một tiếng Phật hiệu đột nhiên vang lên trong lòng đất. Tuy nghe vô cùng từ bi, nhưng làm cho Thần nam đổ mồ hôi lạnh.

Một người 2 thân quay nhìn lại phía sau, nhìn thấy 1 hòa thượng trẻ khoác tăng bào màu trắng nguyệt, đang đứng sau lưng họ cười mỉm, tỏa ra khí chất xuất thần phiêu dật vô cùng.

"Người là ai?" Thần nam hỏi. Chàng kêu thầm trong lòng, phật môn quả là ngọa hổ tàng long, chàng đã cẩn thận như vậy rồi mà vẫn bị phát hiện ra.

Hai rồng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể vô thanh vô tức tới sau lưng bọn họ, rõ ràng hòa thượng này pháp lực thâm hậu, e rằng bọn họ không phải là đối thủ của hắn.

"Bần tăng Hoài nhân."

Tử kim thần long kinh ngạc kêu lên : "Cái gì ? Người là đệ nhất đại ngốc đầu (đầu trọc) sao ? À không, đệ nhất phật tử, đại đệ tử của phật tổ ư?"

"Chính là bần tăng. Máy vị thí chủ tại sao lại xông vào phật môn cấm địa?"

"Là... chúng ta bất cẩn nên lạc vào đây." Tử kim thần long cười méo xệch đáp lời. Hôm nay, bị một phật tử pháp lực cao thâm chặn tại đây, thực làm cho bọn họ thượng thiên vô lộ, nhập địa vô môn.

Hoài nhân mặt mỉm cười, miệng niệm phật họa, nói : "Ngã phật từ bi, thiên giới tông ảnh thần long ngàn năm nay chưa xuất hiện, hôm nay đột nhiên lại có 2 thân long xuất thế, thật sự là 1 đại hạnh sự, ngã phật tọa tiền cuối cùng cũng có hộ pháp thần long rồi."

Hai con rồng giận giữ, hận không thể xông tới lúc này.

Thần nam không nói câu nào, vươn thân vương dực (cánh thần vương), thuận theo khuyết khẩu long bảo bảo vừa mở, xoạt 1 tiếng chui vào trong địa quật (hang), 2 con rồng nhìn nhau rồi cùng nhanh chóng lao theo.

"Ngã phật từ bi. Ba vị thí chủ, đây là ý gì ? Lẽ nào 3 người muốn phá linh căn. Nếu mà như vậy, ta khuyên các vị thí chủ hãy sớm quay

đầu, biển khổ vô biên quay đầu là bờ. Với tu vị của các vị mà nói, một khi tiếp cận với linh căn chi hồn thì trong chớp mắt sẽ bị linh khí cuồng hãn biến thành cát bụi."

Rõ ràng Hoài Nhân chẳng có chút gì lo lắng.

Thần nam vẫn không nói lời nào, chỉ nhanh chóng mở nội thiên địa, lấy ra lôi thần và thủy tinh bình có chứa lôi thần tử hỏa mà trước đây lấy được từ lôi thần điện, mang tất cả ra ngoài, cho chúng trôi nổi trong hư không.

"Grào..." Tử kim thần long kêu lên run rẩy, nói : " Long... long mù tại thượng!"

Long bảo bảo lập tức trợn tròn đôi mắt.

Hai con rồng biết rõ sự đáng sợ của đám ma lôi và thần hỏa này, nếu như năng lượng ma pháp lớn như này phát nổ cũng lúc, thì đừng nói tới linh căn chi hồn mà ngay cả linh sơn này cũng nổ tan xác.

Hoài nhân tuy chưa từng nhìn thấy những trang bị ma pháp này, nhưng đã bắt đầu cảm thấy có chút không đúng, hấn khẩu tụng phạt hiệu nói : "Ngã phạt từ bi, 3 vị thí chủ quay đầu là bờ."

Thần nam trầm giọng nói : "Ta cũng muốn quay đầu, nhưng người đã chặn đứng đường lùi của bọn ta rồi."

"Bần tăng không có ác ý."

Hoài nhân thân người lóe sáng, rời khỏi động khẩu thông lên mặt đất.

Thần nam nhanh chóng thu tử kim thần long và long bảo bảo vào trong nội thiên địa, lấy 1 ma lôi từ khuyết khẩu phong ấn ném ra ngoài, sau đó lại thu lại đám ma lôi.

Thần nam triển khai thần vương dực bay lên, muốn nhanh chóng chạy khỏi thế giới dưới đất này.

Nhưng lúc này, Hoài nhân cuối cùng cũng động thủ, một đạo pháp thủ ấn cực lớn giện giữ ấn xuống, dù cho Thần nam có được thần

tốc, nhưng Hoài nhân đã sớm có chuẩn bị, tung 1 chưởng đánh vào đôi cánh của Thần nam.

"Hự !"

Thần nam thổ 1 ngụm máu tươi, bay lên.

Lúc này, đúng trong quá trình này, trong địa quật vang lên 1 tiếng nổ kinh thiên, giống như trời sập, làm cho hồn phách của người ta như muốn rớt ra ngoài cơ thể.

Hoài nhân hòa thượng đại kinh thất sắc, hấn không nghĩ lại dẫn tới hậu quả như vậy, hấn có cảm giác như ngày tận thế sắp tới, cả người hấn dường như mất đi linh hồn, nói : "Có giết các người một ngàn lần, cũng không thể vá được thao thiên đại.

Chương 192

Thiên ma xuất thế

Thần Nam kinh ngạc tới cực điểm, ma pháp năng lượng như biển bộc phát, vì là muốn phá linh căn chi hồn, nhưng làm sao lại làm thiên ma tan ra như vậy?

Lúc này, thiên địa gian tối om, ma vân vô tận bao phủ dãy núi, một Ma Vương cái thể sắp đến tạo nên cảnh tượng kinh hoàng.

Đại địa như sóng cồn nổi lên, từng ngọn núi bị sạt lở, linh sơn chỉ còn sót lại nửa phần, trong phút chốc cũng bị thổi bay.

Nhiều điện vũ trên núi, đều trong phút chốc mà sụp đổ, vô số tượng phật băng nát.

Mà nguyên đầu của ma khí, trong địa quật dưới linh sơn, vẫn không ngừng rung động kịch liệt, sát khí nặng cùng ma khí cuộn cuộn không ngừng chảy lên, từng trận ma khiêu chấn động thiên địa gian.

Tuyệt đối khủng khiếp!

Đột nhiên, Phật thổ hiện hòa biến thành Ma vực.

Thần Nam triển khai Thần vương cánh, kim sắc quang mang lóe lên, bay ngược lại hơn mười dặm.

Lúc này, linh sơn hoàn toàn băng sụp, ngay cả những ngọn núi phụ cận cũng vỡ nát. Điện vũ trên đỉnh núi bị phá hủy vô số, một số lớn Phật tăng miệng tụng Phật hào bay lên thiên không.

Phật điện hùng vĩ trôi nổi trên núi, cuối cùng nghiêng xuống dần, con rồng lưu manh phán đoán hoàn toàn chính xác, linh căn bị hủy, linh khí dưới đất khuếch tán tới phương xa, nơi đây đã không còn nguồn linh khí to lớn cung cấp cho Phật điện bồng bềnh trên không trung

Phật hào bắt đoạn, gần trăm vị lão tăng bay tới, mong chờ vào đại pháp lực, có thể hợp lực kéo đại điện xuống một chỗ trống trên mặt

đất an ổn.

Chỉ là bọn họ đã phải thất vọng.

Một tiếng ma khiêu. Vang vọng trong không.

Một cổ hắc sắc ma khí như bật hơi, nghịch không lên tận trời, lực lượng bao la hung hãn tấn công vào tòa điện vũ.

Hai mấy vị lao tăng trong nháy mắt cốt đoạn cân chiết, trở thành mục nhân mà chết. Ngoài ra còn có ba mấy người trọng thương, bọn họ nhanh chóng bay thoát đi.

Điện vũ hùng vĩ trên không trung phát ra thần quang ánh sáng ngọc, guy còn đang chậm rãi hạ xuống, nhưng ma khí ngập trời lập tức bị ngăn cản, dưới sự tấn công của ngoại địch, ngũ hành đại trận quay vòng. Mặc dù khuyết thiếu lượng linh khí khổng lồ, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng cầm cự một thời gian.

Một tiếng ma khiêu lại vang vọng trong không, đồng thời kéo theo tiếng kêu thảm thiết đầy thống khổ

Đại đệ tử Phật tổ Hoài Nhân miệng phun máu tươi, từ hang đá văng ra. Lúc này, hắn chẳng khác gì tờ giấy vàng, không chút huyết sắc, trước ngực trước sau nhìn rõ lỗ huyết kinh sợ, tựa hồ bị người dùng chân đạp liên hoàn xuyên thấu.

Hắn vừa thổ huyết, vừa khó khăn nói: "Nhanh... Nhanh... Mời Phật tổ trở về.... Linh căn chi hồn tán đi, thiên ma.... Thiên ma đã thoát ra!"

Quang hoa chợt lóe. Một viên xá lợi to bằng nắm tay, không rõ từ đâu hiện lên. Trôi lững lờ về ngực Hoài Nhân. Nhanh chóng hồi phục lại thân thể bị tàn phá của hắn.

Từ xa, Thần Nam hai mắt lãnh quang nhìn, bất quá hắn chưa có ý động thủ. Bây giờ chưa phải thời cơ tốt nhất.

Thiên ma xuất thế vượt qua những gì hắn dự liệu. Nhưng cũng mang lại cơ hội mới cho hắn.

"Oanh"

"Oanh"

Đại địa rung động, hơn mười ngọn núi lại băng sụp.

Cùng lúc đó, Phật điện hùng vĩ treo lơ lửng trên không trung, rốt cuộc cũng đã rơi xuống. Vang lên "Oanh ù ù", rơi vào một phiến đá lở từ tàn tích ngọn núi. Đã có ngũ hành đại trận bảo vệ, Phật điện này không như Thần Nam đoán sẽ bị tổn hủy. Nó vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Đại địa rung động rốt cuộc lại yên lặng, âm ma khiêu cũng ngừng, chỉ có âm phạt hiệu vang lên trong phạt thổ âm âm ma khí.

Đây thực là thảm họa, Phật thổ hiền hòa tự nhiên bị phá thành bộ dạng này!

Thiên ma trong truyền thuyết đột nhiên xuất thế, hơn nữa lại từ dưới đất Phật thổ. Trừ một ít tăng phạt tiền bối, tất cả tu hành trẻ ở Phật thổ cảm giác khiếp sợ vô cùng.

Hàng ngàn tăng phạt miệng tụng Phật hào trên không trung. Đầu nhìn về phía địa quật đen sì sì như sắp giao chiến với đại địch

"Hừ, thật quá âm ỉ!"

Sau tiếng ma thét, một hắc đám ma vân pháp không biết tả thế nào, từ trong hang động chậm rãi nổi lên. Một cỗ lực bao la như biển, hùng mạnh, trong thiên địa gian mãnh liệt mênh mông.

Cỗ hàn lực này đều khiến mọi người run sợ, rất nhiều tăng phạt tu vi thấp yếu đều nhanh chóng không chịu nổi mà chết, tuy Thần Nam đứng cách xa hơn mười dặm nhưng cũng kinh hãi không thôi.

Thiên ma trong ma vân lạnh lùng quát: "Lũ Phật tăng các người, lão lừa ngốc Thanh Thiện đang ở đâu?"

Một hòa thượng trẻ phun huyết tức giận run rẩy quát: "Lớn mật! Cỗ... cỗ phạt há có thể cho người Ma vương báng bổ sao?" Đối diện Thiên

ma, dù hấn thật dũng cảm, cố tâm bảo vệ Thanh Thiện cổ phật, nhưng dưới uy Ma vương không khỏi run sợ.

Một tiếng hừ lạnh, một đạo hắc quang chợt lóe, hòa thượng trẻ tuổi kia trong nháy mắt nổ tung, cốt nhục tan tác văng khắp nơi.

Hình dáng Thiên ma trong ma vân khó thấy, chỉ có thể nghe thấy giọng nói lạnh lẽo: "Thanh Thiện sư ngốc không dám cũng ta nói chuyện, lũ tiểu đầu trọc các người dám quở trách ta sao, ta muốn cho các người biết dù là Phật trong lòng đất thì Thiên ma ta vẫn là chí tôn!"

Lúc này, khắp Phật thổ chìm trong mây mù ảm đạm, Thiên ma uy chấn tam giới, hấn từ Phật thổ phá ấn ra, hơn nữa vừa phá ra lại kiếm Thanh Thiện cổ phật, như này có ý nghĩa gì?

Đương nhiên, Thiên ma bị phong ấn và Thanh Thiện có liên quan lớn, hôm nay xuất thế tất nhiên muốn trả thù Phật giáo. Thanh Thiện viên tịch từ lâu, Phật tổ chưa kịp quay lại, Đệ nhất Phật tử trọng thương, có ai có thể ngăn được Thiên ma uy danh oai vệ này đây?

Một gã lão tăng lên tiếng: "Thiên ma, người muốn gì?"

"Hừ, lũ sư trọc ngu ngốc các người không xứng để ta ra tay." Thiên ma lạnh lùng cười: "Thanh Thiện ở đâu? Chỉ có hấn là xứng đáng"

Lúc nói, toàn bộ ma vân gần Thiên ma tản đi, lộ rõ hình dáng.

Tất cả tăng phật chấn động, trong ma vân có cái nào là nhân thể hoàn chỉnh? Chỉ là bán thân thể mà thôi. Từ đoạn bụng bị cắt ngang, không còn phần thân trên mà thôi. Chỉ có đôi chân và hông hùng mạnh. Mà lại có ý thức, lại có thể tự suy nghĩ.

Hiển nhiên, Thiên ma dụng rung động tinh thần truyền vào tâm gian mọi người, nhưng khiến người ta cảm giác hấn thật sự đang phát âm.

Đột nhiên Thần Nam rõ ràng biết rõ đầu Thiên ma hiện ở Đỗ gia huyền giới, tay trái Thiên ma vừa mới ly khai khỏi hấn không lâu, không có khả năng nhanh chóng tạo thành Thiên ma thân đầy đủ, hết

thầy chuyện trước mặt hắn có thể nhất thời sáng tỏ.

"Hừ, ta thân sanh bất tử, trời không hủy! Đất không chôn! Loại tiểu sư ngốc Thanh Thiện không có quan hệ, Bất quá ta giờ thức tỉnh, muốn cùng hắn chiến đấu một phen."

Vết thương trong ngực đệ nhất Phật tử đã khép lại, thanh âm lạnh nói: "Thanh Thiện tổ sư đã tọa hóa từ lâu"

Thiên ma quát: "Nói bậy. Ta rõ ràng cảm nhận được nơi này có hơi thở hắn."

Nửa thân người chột lóe, liền xuất hiện trước mặt Hoài Nhân, hai chân tại không trung lưu lại vài đạo tàn ảnh, ép Hoài Nhân không ngừng né tránh, đồng thời nhanh chóng thôi động Phật lực. Chống cự lại tàn dư Thiên ma.

Cùng lúc, Hoài Nhân hét lớn: "Nhanh nhanh lập lại thập tử phục ma trận. Hắn bất quá chỉ là tàn dư Thiên ma mà thôi. Chỉ là một lũ tàn hồn, ta và hắn vừa đấu trong hang động, hắn cũng không có gì quá đáng sợ, chỉ cần đợi Phật tử quay lại, hắn khó mà sinh oai nữa."

Mười đại Phật tử gần Hoài Nhân trong Phật thổ tu luyện. Những người còn lại đều tự ẩn vào núi. Bởi vậy thập tử phục ma trận bây giờ chỉ có thể do Tam đại đệ tử thi triển.

Hoài Nhân cùng tàn dư Thiên ma nhanh như chớp tung chưởng vào nhau va chạm dữ dội, thập tử phục ma trận bao trùm bọn họ vào giữa, đệ nhất Phật tử lúc này thềm kêu khổ, hắn căn bản vô pháp thoát khỏi Thiên ma.

Ma khí mãnh liệt mệnh mông, Thiên mà cười lạnh nói: "Dù là tàn dư, dù là tàn hồn, đủ để thu thập các ngươi rồi."

Thiên ma bước tám bước, mỗi bước đều xé rách hư không, chỉ lúc sau Hoài Nhân đã không thể chống đỡ được thêm.

Ma khí ngập trời không ngừng nổi lên. Phật tử nội địa quần sơn đều không ngừng rung động.

"Bang"

Lượng ma khí ngưng hóa thành ma kiếm hung hãn tấn công Hoài Nhân. Một viên xá lợi nhỏ bằng nắm tay lơ lửng gần tàn dư Thiên ma.

Hắn cười lạnh: "Thanh Thiên sư ngọc thật sự tặc hóa, thật buồn a!"

Lúc này, miệng phún máu tươi, đệ nhất Phật tử cơ hồ bị chém thành hai nửa, hắn gào lên : "Thập tử phục ma trận toàn lực phát động, đồng thời vòng ngoài tăng thêm 1 trùng thập tử phục ma trận nữa!"

Song trùng Thập tử phục ma trận bao vây Thiên ma vào bên trong, nhưng dường như căn bản rất khó vây khốn được hắn.

Một vị lão tăng tiến lên nói với Hoài Nhân : "Thập đại Phật tử nếu như có 5 người ở đây, thì có thể phong ấn được Thiên ma tàn khu, nhưng mà trước mắt dường như rất khó vây khốn hắn."

Đệ nhất Phật tử thở dài, nói : "Thiên ma trong truyền thuyết quả đáng sợ! Để tất cả mọi người phải trốn trong địa điện ngã Phật đi, sau đó khởi động ngũ hành đại trận để phòng ngự, đợi ngã Phật trở lại sẽ hàng ma!"

"Ngũ hành đại trận tuy lợi hại, nhưng... nguồn linh khí bị chia cắt, trước mắt linh khí thiếu thốn, e là sẽ không duy trì được lâu."

"Cần phải duy trì tới khi ngã Phật quay lại!"

Như vậy, hàng ngàn tăng Phật đều trốn trong Phật điện có bày bố ngũ hành đại trận.

Thập tử phục ma trận căn bản rất khó vây khốn Thiên ma.

Kim quang lấp lánh, hạt xá lợi tử trôi nổi trong thân Thiên ma hóa thành 1 đạo kim tuyến vang lên âm thanh phá không, liên tiếp xuyên qua ngực 3 vị tăng Phật, cuối cùng như 1 ngôi sao băng đâm thẳng vào 1 tòa tàn phong sạt lở.

Huyết hoa bắn ra, tử thi rơi xuống, mấy vị tăng Phật còn lại, mặt như

tử hôi (tro tàn).

Thiên ma phát ra tiếng cười lạnh : "Phật thổ chẳng qua chỉ như vậy thôi, thực là không chịu nổi 1 đòn."

Đối với hạt thanh thiện cổ Phật sát lợi tử, với mấy vị tăng Phật, thiên ma không quan tâm, hăm lặc lư tẩm thân tàn, xông vào trong Phật điện hùng vĩ.

Thần nam đang ở phía xa vô cùng chấn kinh, thiên ma tàn khu xuất thể ngoài dự liệu, đưa làm cho chàng cảm giác kinh ngạc tột độ.

Hiện giờ, 1 hạt thanh thiện cổ Phật sát lợi tử đã bị thiên ma bắn vào trong tàn sơn, Thần nam tuy đã nhìn thấy cơ hội nhưng lại chưa thể lập tức hành động.

Cho tới khi thiên ma tàn khu mất hút trong Phật điện hùng vĩ, Thần nam mới triển khai thần vương dực, hóa thành 1 đạo điện quang bay tới tòa tàn phong sục lở kia.

Khi Thần nam tìm ra hạt sát lợi tử lấp lánh kinh quang, chàng cảm thấy 1 gánh nặng như đại sơn. Đây chính là sinh mệnh của Vũ Hinh.

Chương 193

Thần Vương Tụ Phật Thổ

Ngay lúc này, xa xa phát điện kim quang đại thịnh, ngũ hành đại trận phát động lên, bên trong truyền ra thanh âm rống gầm của thiên ma, khắp phát điện đều rung động.

Thần Nam vừa mới thu thanh thiện cổ Phật xá lợi vào trong nội thiên địa, liền cảm ứng được nhiều luồng khí tức của cường giả đánh tới nơi này.

Vài tên la hán thất hồn lạc phách, sau khi bị thiên ma tàn khu phá vỡ đại trận, ngỡ ngác sửng sờ sau một thời gian dài, rốt cục chậm rãi phục hồi tinh thần lại. Bọn họ tỉnh lại trước tiên là tìm kiếm thanh thiện cổ Phật xá lợi, đây là trọng bảo của Phật Thổ, vạn vạn không thể mất.

Chỉ là lúc bọn họ chạy đến, thanh phong xử trí đã sụp đổ. Thần Nam đã nhanh một bước bay rời khỏi nơi đây. Hắn triển khai thần vương dực bay tới trên một tòa cao phong, lẳng lẳng đứng nhìn xem phát điện kim quang đại thịnh từ phía xa.

Sau khi ngũ hành đại trận vận chuyển lại, kim mộc thủy hỏa thổ, ngũ hành nguyên khí, tại trong thiên địa không ngừng hạo dăng, khắp điện tự bạo phát ra quang huy thần thánh.

Thiên ma tàn khu tựa hồ gặp phiền toái thật lớn, tại bên trong điện tự không ngừng rít gào, đồng thời tiếng tụng kinh của mấy ngàn tăng Phật truyền ra điện tự vang lên tận trời.

Nghe Phật gia thiện xướng (nghe tiếng tụng niệm của tăng Phật), Thần Nam nhất thời cảm giác được một cỗ áp lực vô hình thật lớn, cách xa như vậy mà còn có uy thế như thế này, hắn thậm than Phật giáo quả nhiên không phải chỗ tầm thường.

Xa xa nhiều vị la hán đang tìm kiếm thanh thiện cổ Phật xá lợi, đều kinh hô:

"Thiên phạt thiện xướng!"

"Ngũ hành đại trận cư nhiên đều không thể vây khốn thiên ma, còn phải cần phối hợp cả thiên phạt thiện xướng, thiên ma này thật sự quá lợi hại!"

Lúc này đã là muộn, bất quá phạt thổ đã bị thiên ma khí bao vây một phiến đen trầm trầm. Sắc trời thật khó có thể nhận đã bao lâu rồi.

Tại đây phạt thổ không phục, thiên ma xuất thế ra ngoài là điều mà mọi người có thể đoán trước được. Lúc này nơi đây chỉ có phạt xướng hòa cùng ma khiếu (tiếng niệm kinh cùng với tiếng ma khóc - ND: ai biết ma khóc ra sao đâu nè, hihihi), gần đó là ngũ hành đại trận thấu phát thánh khiết quang mang. Nhưng là trong đó triền vòng quanh trận trận ma quang.

Cái này đối với phạt giáo mà nói, là một thiên kiếp lớn. Tự viễn cổ đến nay, có một người có thể như thế tiến công phạt thổ, có thể làm cho phạt giáo chật vật như thế, sợ rằng chỉ cũng là tự cổ chí kim đệ nhất ma đầu này thôi.

Phạt tổ bên ngoài cách xa chín vạn dặm, đã biết được phạt thổ xảy ra chuyện, thiên ma xuất thế, tấn công lại, đối với hắn mà nói là một tin xấu. Hắn muốn rút thân đi để hàng ma. Hắn có đại pháp lực để hàng phục thiên ma tàn khốc, nhưng giờ phút này hắn không thoát thân ra được.

Không riêng gì chân thân hắn giá lâm, Đạm Thai tiên tử cùng hỗn thiên đạo tổ cuối cùng cũng hiện chân thân tại hiện trường, đệ nhất kỳ thư giờ phút này nằm trong tay của Đạm Thai Tiên Tử.

Tam đại tiên chủ này cũng không phải tưởng cải luyện Thái Thượng Vong Tình lục, như là cảnh giới đạt được khi luyện bản kỳ thư này là điều mà bọn hắn khát vọng, chỉ cần có thể nhìn xem, có lẽ bọn hắn có thể lĩnh ngộ để tiến tới đột phá.

Tu vi càng cao, dục vọng càng nhiều. (nguyên văn: Tu vi hữu đa đại, dục vọng hữu đa đại)

Phạt tổ cũng không phải là một pho tượng bằng đá, hắn chính là

người tu hành có máu có thịt. Là người thì có dục niệm, lúc này tới lúc khẩn yếu quan đầu (lúc quan trọng), hấn không muốn buông tay.

Phật tổ, Đạm Thai Tiên Tử, Hỗn Thiên Đạo tổ, tam đại thần vương, tại mấy ngàn thước trên trời cao đầu quyết, tu vi tới cảnh giới như của bọn họ, không cần phải dùng quyền, chưởng, kiếm để tranh phong.

Ba phiến tiểu thế giới như hải thị thận lâu bàn hiện lên trên bầu trời, tam tôn các là tiểu thế giới do chính tự mình sáng lập, đối ngoại triển khai thế công cùng thủ thế.

Chiến đấu loại này so với chiến đấu của chư tiên thần thì tàn khốc hơn gấp trăm lần. Trong đó lúc bắt đầu khởi động lực lượng to lớn có thể tiêu diệt hơn trăm ngàn tiên thần, hủy tiên diệt thần đều dễ dàng một cái nhất tay, đây chính là một hồi "Tiểu thế giới gian địch bát địch"!

Hỗn thiên đạo tổ đã hy sinh một cái hóa thân, đương nhiên không phải là thành toàn cho Vương Chí. Tại lúc cùng Vương Chí chiến đấu, hóa thân nọ mặc dù có được lực lượng không nhiều lắm của hỗn thiên đạo tổ, nhưng cũng đánh Vương Chí suýt chết, làm Vương Chí cuối cùng không thể trở thành Thần Vương.

Hóa thân của Hỗn thiên đạo tổ vẫn lạc tử tràng ngoại lánh khỏi tay của một thần vương, Đông hải thần vương Lý Đạo Chân này, có liên quan lớn lao với Đạm Thai phái, hôm nay cùng chân thân của Đạm Thai Tuyền đồng thời cản đến nơi này.

Nếu Thần Nam có mặt tại đây nhất định nhận ra Đông hải thần vương, chính là cố nhân của hấn vạn năm trước, cùng hấn có liên quan thật lớn.

Tại phiến không gian to lớn của núi non này, phía xa xa trên các ngọn núi có rất nhiều tu giả, chừng mấy vạn người. Vô Tình Tiên Tử vẫn lạc vô tình giới, Thái thương vong tình lục xuất thế, truyền khắp thiên giới, tất cả tiên thần đều vì thiên thư này mà đến.

Bất quá không lại lúc này tam đại thần vương đang đối quyết, lại có một thần vương đang áp trận, mấy vạn tu giả chỉ có thể đứng xa xa

nhìn xem, bọn họ căn bản không có năng lực ra tay tranh đoạt.

Mọi người tin tưởng, giờ phút này có bốn vị thần vương ở đây, không chừng còn có nhiều thần vương âm thầm ở chung quanh đây, vì đây là sự kiện lớn xảy ra tại thiên giới.

Trên cao không tại nơi cuộc chiến của tam tôn, phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc.

Đạm Thai Tuyền tay nắm kỳ thư, bởi vậy bị phạt tổ cùng hỗn thiên đạo tổ liên hợp chèn ép, nội thần lực từ hai hướng tiểu thế giới không ngừng tấn công vào tiểu thế giới của Đạm Thai Tuyền.

Tràng cảnh chung quang của Đạm Thai Tuyền tiểu thế giới bị hủy tổn rất nghiêm trọng, núi cao, sông lớn, thảo nguyên, hồ bạc không ngừng bị hủy hoại. Nhưng mà Đạm Thai Tuyền không thêm để ý đến, nàng mở ra Thái thượng vong tình lục, tại không gian mà cấp thần vương đại chiến này lại thông thả ngồi xem đệ nhất kỳ thư.

Càng là như thế, hỗn thiên đạo tổ cùng phạt tổ triển khai công kích càng ngày càng mạnh, hy vọng sẽ mau công phá phòng ngự của Đạm Thai Tuyền.

"Hoa lạp lạp"

Đạm Thai Tuyền đã xem xong, vừa lộn tay lại phát ra một trận tiếng vang, âm thanh vang lên tại không trung: "Ta đã xem qua, bây giờ cho cái người xem."

Đạm Thai Tiên Tử phát tay một cái, Thái thượng vong tình lục bay về phía phạt tổ cùng hỗn thiên đạo tổ, rồi sau đó Đạm Thai Tiên tử tự động thông dong thối lui ra khỏi đấu trường.

Dung nhan khuynh thành khuynh quốc quét về phía dưới, nhất thời làm cho tất cả các tu giả có cảm giác hít thở không thông, bắt quá đối mặt với một phương chí tôn tại thiên giới này, tất cả mọi người không dám sinh ra ý tiết mạn nào.

Đạm Thai tiên tử bay đến trước Đông hải thần vương Lý Đạo Chân cùng Vương Chí đang trọng thương, cùng bọn họ cùng nhau đứng

xem sự biến hóa của đấu trường.

Cũng quả nhiên như đông đảo tu luyện giả sở liệu, hiện trường cũng không phải chỉ có bốn thần vương. Đạm Thai vừa mới rời khỏi, liền có một người khác nhảy vào trong đấu trường tranh đoạt kỳ thư.

"Tê lạp" một tiếng vang nhỏ, Thái thượng vong tình lục bị tam tôn xé ra làm ba, một người cướp đi một bộ phận.

Trong đám người đang đứng xem cuộc chiến có rất nhiều người nhận ra thần vương kia.

"La tuyệt tình đạo tổ!"

"Thật là ma vương lão tổ!"

Một quyển sách bị chia ra làm ba phần, tam tôn không cách nào chịu được, bọn họ một bên chuẩn bị tiến hành cấp thần vương đại chiến, một bên nhìn lại xem phần thiên thư trong tay mình.

Trên cao không, năng lượng hủy diệt lưu chuyển khắp nơi, đại chiến vô cùng kịch liệt.

Tam tôn sau khi nhìn vào phần kỳ thư trong tay mình, nhìn lẫn nhau rồi chỉ nói hai chữ: "Đổi hóan!" (đổi phần kỳ thư trong tay)

Giữa lúc hỗn chiến tránh không được này, rốt cuộc ba người cũng thuận lợi đổi cho nhau đọc hết kỳ thư, hỗn thiên đạo tổ cả giận nói: "Cái này đương nhiên không phải là toàn quyển, nội dung bên trong căn bản không phải hoàn toàn, tựa hồ như có người xóa bớt đi một ít, Đạm Thai Tuyền người là người trước tiên xem, tại sao không nói cho chúng ta biết đây là một bộ phế thư, bộ người muốn xem chúng ta bị chi cười sao?"

Phật tổ cũng niệm một tiếng phật, nói: "Đạm Thai tiên tử đây là ý gì?"

Đạm Thai Tuyền lúc này bộ dáng một chút cũng không giống như là một phương chí tôn, nàng khinh nở nụ cười, dung nhan tuyệt mỹ, trên người quang sắc lung linh, nói: "Phật tổ? Cái này không thể trách ta được, ta nếu nói ra các người sẽ không tin, dám chắc còn muốn

cho rằng ta vì muốn độc chiếm kỳ thư đây."

"Hừ!"

Tuyệt tình đạo tổ hừ lạnh một tiếng, bỏ lại tàn quyền trong tay.

Đạm Thai Tuyền nở nụ cười nói: "Tuyệt tình lão ma vương, người bây giờ bỏ lại kỳ thư, tương lai đừng có hối hận nha, nói không chừng phần còn lại này cũng sẽ biết hiện vu thiên giới đây."

Tuyệt tình đạo tổ vẻ mặt lạnh như băng, cười lạnh: "Người, cái tiểu bối này, lắm kế đa đoan, cùng người đấu một vạn năm, mỗi lần người đều kỳ mưu bách xuất, lúc này đây không phải do người thiết cục sao?"

Đạm Thai Tuyền nhàn nhạt thản nhiên cười, nói: "Hôm nay ta rất mệt mỏi, vô tình muội muội biến mất, làm cho ta rất khó quá. Ta muốn biết rốt cuộc là người phương nào dẫn động dụ thần vương bốn phương, ta dám chắc còn có vài thần vương đang âm thầm ở tại nơi này."

Phật tổ niệm một tiếng phật, nói: "Lão nạp trước tiên lui bước trước, hôm nay thiên ma tàn khu xuất thế, đang làm rộn tại phật thổ an bình của ta, bản tăng muốn đi phục ma."

Hỗn thiên đạo tổ cười lạnh nói: "Đã sớm nghe nói bên dưới phật thổ, có phong ấn thiên ma tàn khu, không nghĩ tới là sự thật. Thật hy vọng thiên ma này có ngày có thể trong tổ thiên ma thân, ta cũng đợi xem hấn toàn thịnh thì rốt cuộc có thần thông lớn cỡ nào. Người tặc ngốc này dối trá mà, trử xá phật thổ cũng muốn đi tranh dành Thái thượng vọng tình lục này, thật hy vọng thiên ma tàn khu diệt khắp phật thổ của người."

Nghe vậy, phật tổ sắc mặt biến đổi hóa thành một đạo trường hồng, trong phút chốc biến mất tại cuối chân trời.

Cùng lúc đó, tuyệt tình đạo tổ sắc mặt lạnh như băng xuất hiện một mặt ý cười, nhưng thanh âm vẫn lạnh như băng, nói: "không có nghĩ đến một bộ phận tàn quyền của Thái thượng vọng tình lục, cũng xuất hiện tại giữa phật thổ, cái này thật là náo nhiệt...."

Hỗn thiên đạo tổ cũng được thần niệm của đệ tử truyền cho tin tức, hấn cười lớn: "Ha ha....chúng ta cũng đi phật thổ!"

Hai đại tà đạo ma vương như lưu tinh, trong nháy mắt biến mất tại chân trời phía xa.

"Rất có ý tứ, ta muốn đi nhìn rốt cuộc tới cùng là người phương nào tác quái." Đạm Thai tiên tử nhàn nhạt thần nhiên cười, rồi sau đó quay lại Vương Chí nói: "Người lập tức quay về bế quan."

Cuối cùng, nàng cùng đông hải thần vương Lý Đạo Chân cũng hóa thành hai đạo trường hồng, biến mất tại phía cuối chân trời.

Mấy vạn tu giả đang xem cuộc chiến, thiên giới lúc này đây thật sự là náo loạn.

Lúc này thiên ma tàn khu xuất thế, đủ để chấn kinh thiên giới. Giờ phút này, hấn đại nháo phật tổ, lại dùng Thái thượng vọng tình lục ra dẫn dụ vài vị thần vương, cái này sợ rằng là muốn làm náo loạn cả thiên giới, làm cho thiên băng địa liệt đại loạn.

Nếu là toàn tập đệ nhất kỳ thư thì những thần vương còn đang âm thầm chưa có lộ diện, nói không chừng cũng muốn phải ra tay.

Mặc dù, tất cả mọi người đã biết chuyện có chút không đúng, tựa hồ có người đang thiết cục đối phó phật giáo, nhưng vì thiên giới đệ nhất kỳ thư, mọi người cam tâm tình nguyện tiến về phía trước.

Chương 194

Đại Loạn

Sau khi phạt thổ kinh hiện một phần Thái thượng vong tình lục, bọn người tiên thần dùng thần niệm truyền ra tới chín vạn dặm phía ngoài tới chỗ Đạm Thai Tuyền, vài vị thần vương gần đó ngàn dặm bay nhanh đến.

Cái này hết thảy đương nhiên đều do Thần Nam gây nên.

Thiên ma bị vây trong phạt điện hùng vĩ, ngũ hành đại trận mặc dù không có linh khí bổ cấp, nhưng những tầng phạt bọn họ bên trong trận dùng nguyên khí của chính mình bổ sung linh khí cho ngũ hành đại trận, rốt cục làm ngũ hành đại trận vận chuyển trở lại, đây chính là cấm kỵ đại trận rất nổi danh tại thiên giới, đâu có thể dễ dàng bị tiêu diệt bởi thiên ma tàn khốc này.

Bên ngoài trận, đông đảo la hán tầng phạt đồng ngâm "Thiên phạt thiện xướng", cái này chính là đại thần thông hàng ma của phạt gia, bức thiên ma tâm phiền ý loạn làm hấn bên trong trận không thể làm được gì.

Sau khi mấy ngàn tầng phạt tề ngâm, thanh thế kinh thiên động địa, lúc âm luật đạt đến nhất trí, uy áp của phạt gia phát ra quả thực không thể tưởng tượng được. Ngũ hành đại trận hoàn muốn làm cho thiên ma đau đầu, dù sao đây là tinh anh của phạt giáo!

Nếu cứ như vậy, thiên ma sẽ từ từ bị không chế. Điều này không phải là sở nguyện của Thần Nam, thấy thiên ma tàn khốc xuất thế, điều này sẽ đem lại nhiều kỳ ngộ đến cho hấn, hấn tuyệt nhiên không có phép tình huống như thế này phát sinh.

Hấn đem phần còn lại của Thái thượng vong tình lục mà hấn đang giữ, cắt lấy một phần rải xuống phạt thổ.

Thi triển mười tử phục ma trận, mà bị thiên ma đánh bại, mấy vị la hán may mắn chưa chết bị thiên ma đánh bay ra ngoài, "trong lúc vô ý" phát hiện Thái thượng vong tình lục....

Cùng lúc đó, Thần Nam triển khai thần vương dực, tại vùng phụ cận trong vòng ngàn dặm thi triển vô thượng âm công, hét lớn: "Thái thượng vong tình lục kinh hiện phật thổ, thiên ma tàn khu xuất thế, đang đại náo phật thổ, tranh đoạt bộ kỳ thư này...."

Đối với thiên giới tu giả mà nói, đêm tối cũng như ban ngày cũng không khác nhau, bọn họ đã cảm ứng được tại phương hướng của phật thổ tựa hồ có một tuyệt thế đại ma vương xuất thế, bây giờ lại nghe thấy dạng truyền âm liền cảm thấy tò mò, đối với Thái thượng vong tình lục liền nảy ra tham niệm. Lập tức có một nhóm người nhắm hướng phật thổ đi đến.

Mấy vị la hán nhìn thấy Thái thượng vong tình lục ngoài ý muốn, thần tình đang kinh hãi còn chưa tỉnh lại, liền bị một đám thiên giới tu giả vây công.

Thiên ma tàn khu xuất thế, ba động thật là mãnh liệt kinh khủng, hạo hạo đặng đặng. Nhưng tại giờ phút này, hấn bị vây bên trong ngũ hành đại trận, mà chúng phật tăng cũng đang tị tại trong phật điện, tất cả thiên giới tu giả căn bản cũng không có gì cố kỵ, mà thật sự lực hấp dẫn của thái thượng vong tình lục quá lớn, làm cho bọn họ điên cuồng hướng vào mấy vị tăng nhân công kích.

Thần niệm lập tức được truyền đi ngàn dặm.

Rất nhanh, tu giả trong phạm vi vạn dặm của phật thổ, đều biết được đại sự kiện này, vô số người điên cuồng hướng nơi này vọt tới. Đối với tàn sách của thái thượng vong tình lục ở ngoài xa chín vạn dặm, bọn họ có lòng nhưng không có sức, bởi vì khoảng cách xa như vậy sẽ hao phí thời gian của bọn họ, đợi được bọn họ đến nơi, thì lúc đó thiên thư đã bị người khác đoạt rồi. Nhưng lúc này, tại nơi này khoảng cách rất gần lại hiện ra phần khác của kỳ thư, điều này không phải làm cho bọn họ điên cuồng sao?

Trong lúc hỗn loạn, Thần Nam vọt tới trên không trung của ngũ hành đại trận, tại phật điện hòa khí cùng kinh khủng ma khí đang cùng nhau tồn tại, bên trong thiện xướng không dứt, ma khiếu rung trời.

Thái thượng vong tình lục đã bị cắt đi phần lớn. Hôm nay trong tay

Thần Nam chỉ còn lại một phần, tuy nhiên đều chính là tinh hoa của ma thư.

Thần Nam dùng lôi thần kiếm cắt ba trang sách. Ba trang thiên thư như là con bướm bay vào trong ngũ hành đại trận.

"Nơi này cũng có Thái thượng vong tình lục tàn thư!" sau một tiếng rống lớn, vô số tu giả điên cuồng vọt tới. Lúc này, tất cả mọi người mắt đỏ lên, vì đây là đệ nhất kỳ thư tại thiên giới trong truyền thuyết, những thiên giới tu giả này đã không màng đến tính mạng.

Ai mà không muốn làm nhân thượng nhân (người trên người - NG: ý nói cao thủ trong cao thủ), ai lại không muốn được người khác sùng bái? Nếu có một ngày có một cơ hội xảy ra trước mắt, trở thành nhân thượng nhân, có thể là thiên giới chí tôn, ai đó mà không động tâm đây?

Mắt thấy một phần thiên thư rơi vào trong phạt điện, mặc dù biết bên trong có bày bố ngũ hành đại trận; mặc dù biết thiên ma tàn khu đang giãy dụa bên trong; mặc dù biết mấy ngày tầng phạt đang ngâm thiên phạt thiện xướng, nhưng vẫn như cũ có hạng người gan lớn, hết thấy đều không để ý nhằm vào ma thư tàng thiên nọ bay xuống.

Thần Nam cảm khái vô hạn, đây là thiên giới a, là nơi cường giả vi tôn (người mạnh được tôn sùng), là một nơi mà địa vị hết thấy đều bằng thực lực. Tất nhiên những tu giả bọn họ biết vào đây là nguy hiểm trùng trùng, nhưng bọn hắn vì muốn thay đổi địa vị của chính mình tại thiên giới này, nên vẫn không sợ chết vọt tới....

Có người khởi đầu, liền có kẻ đi theo, một nhóm lớn người vọt tới, trong chớp mắt đều nhập vào trong ngũ hành đại trận, sau đó liền có nhiều tu giả khác tiếp tục theo vào bên trong phạt điện hùng vĩ, trong lòng tâm lý là ôm may mắn biết đâu có thể chính mình đoạt được tàn thư.

Giờ phút này phạt thổ đại loạn, có người mạo hiểm đánh sâu vào trong phạt điện, càng nhiều người hỗn chiến để cướp đoạt tàn thư trên tay của tầng phạt. Sự yên lặng tương hòa của phạt thổ, giờ đây biến thành chiến trường ma khí tận trời.

"Ngao hồng...."

Thiên ma tàn khu rít gào, mặc dù không có nhiều tu giả trùng tiến vào ngũ hành đại trận, nhưng lại giúp hấn phá tan áp lực của trận thể đang áp lên hấn, hấn rút cục bắt đầu ra sức phóng ra.

"Oanh long long"

Phật điện hùng vĩ rung động kịch liệt, Phật quang phát ra từ ngũ hành đại trận, cũng dần dần mờ đi. Tầng Phật la hán bọn họ đang ngâm thiên Phật thiện xướng, cũng cảm giác được áp lực lớn lao, mọi người trong lòng trầm trọng giống như bị một tòa núi lớn đè ép.

Bất quá không lại tâm chí của Phật gia mọi người đều vô cùng cứng cỏi, mặc dù bị hạ phong (yếu thế hơn), nhưng mọi người cũng ngồi tại chỗ, ngược lại thanh âm của thiên Phật thiện xướng càng lúc càng lớn, cuối cùng giống như là biển gầm, lại có sấm vang vọng khắp bầu trời Phật thổ.

Các tu giả đang hỗn chiến bên ngoài cũng bị ảnh hưởng, tâm thần khó có thể ngưng tụ, động tác dần bị chậm lại. Thiên ma tàn khu ở sâu trong ngũ hành đại trận, trong khoảng cách gần như vậy, sự cảm thụ có thể tưởng tượng biết.

Thần Nam âm thầm sợ hãi than, Phật gia đại thần thông, pháp lực khôn cùng, đồng thời vì thiên ma lo lắng, hấn đưa tới nhiều tu giả như vậy là vì muốn phá tan thể yếu của thiên ma, làm cho hấn dùng cái thể ma uy phá vỡ ngũ hành đại trận, như vậy mới làm thanh thiện cổ Phật năm khóa xá lợi tử hiện ra.

Ngay lúc này, từ không trung phía xa đột nhiên truyền đến một tiếng Phật hiệu, Phật quang đầy trời chiếu xuống bầu trời đêm hắc ám nhất thời sáng ngời lên. Trong thiên địa tràn ngập khí tức tường hòa, hạo đấng ba động kinh khủng của thiên ma nhất thời đều bị tịnh hóa.

"Phật tổ trở về!"

"Thật là Phật tổ!"

Giờ phút này, tại trong Phật thổ, hỗn chiến khắp nơi, tu giả bọn họ

kinh hãi thất sắc, ngày thường bọn họ nào dám mạo phạm phạt cảnh, hôm nay lợi dụng lúc phạt tổ xuất ngoại, thiên ma xuất thế, bọn họ đến nơi này đục nước béo cò.

Bây giờ nhất phương giáo tổ trở về, làm sao mà không khiến cho bọn họ kinh hãi có can đảm tiếp tục cuộc chiến cho được.

Bất quá phạt tổ cũng không để ý đến những người này. Hấn miệng tụng phạt hiệu, phiếm trừ phạt quang rơi vào trong ngũ hành đại trận, thiên ma tàn khu phát ra vô tận uy áp, nhất thời bị ngăn chặn lại.

Thần Nam thâm nghĩ phá hủy, thiên ma là tàn khu, bị ngũ hành đại trận cùng thiên phạt thiện xướng áp chế, hơn nữa lại do phạt tổ ra tay. Tuyệt đối là dữ nhiều lành ít.

Lúc này từ phía bầu trời phía xa truyền đến tiếng huýt dài. Thanh thế thật là cường thịnh, dĩ nhiên cũng mơ hồ áp chế tiếng niệm phạt của phạt tổ, hai đạo nhân ảnh như lưu tinh từ trên không phóng đến, tiến vào trong phạt thổ.

"Tuyệt tình đạo tổ cùng hỗn thiên đạo tổ!"

"Hai đại ma vương lão tổ!"

Đông đảo tu giả khiếp sợ vô cùng, vạn vạn không nghĩ đến hai lão ma vương đến nơi này, bất quá không lại bọn họ cũng thoáng thờ dài một hơi. Có hai người này tại đây, sợ rằng phạt tổ sẽ không ra tay đối phó với bọn họ.

Hoàn ở phía sau còn làm cho bọn họ giật mình, trong thời gian ngắn tiếp đó lại xuất hiện hai đạo tuệ tinh bản từ phía xa phóng tới quang mang chói ngời, một đạo thân ảnh tuyệt mỹ đến cực điểm cùng một nam tử cao lớn rất anh tuấn xuất hiện tại trên bầu trời của phạt thổ.

Rất hiển nhiên, đây là hai vị thần vương. Nếu không thì tốc độ tuyệt đối không có kinh khủng như vậy, hạo hạo đặng đặng, uy áp vô thượng.

"Hôm nay thần vương đại tụ hội!"

"Đạm Thai tiên tử cùng đông hải thần vương Lý Đạo Chân cũng đã tới!"

Tu giả bọn họ sợ hãi than không ngừng.

Lúc này, hỗn thiên đạo tổ cùng tuyệt tình đạo tổ đã ra tay, Thái thượng vong tình lục tàn thiên, đã bị họ đoạt được từ trong tay mọi người.

Tuyệt đại tiên tử Đạm Thai Tuyền cùng đông hải thần vương Lý Đạo Chân còn chưa có ra tay, tựa hồ đang ước lượng tình thế trước mắt.

Thần Nam nhìn đến hai đạo thân ảnh tại không trung ngơ ngác sửng sờ. Hắn tại thiên giới đã gặp qua Đạm Thai Tuyền, sở dĩ không giống lần đầu tiên gặp lại làm cho hắn thất thần. Chánh thức làm cho hắn giật mình chính là nam tử đang ở bên cạnh Đạm Thai Tuyền.

Hắn có chút khó thể tin tưởng, người nam tử kia được đông đảo tu giả trong phật thổ xưng là đông hải thần vương, dĩ nhiên chính là biểu đệ của hắn, điều này ngoài dự liệu của hắn, hắn không có nghĩ đến tại thiên giới dĩ nhiên cũng gặp lại được thân nhân.

Thần Nam rất muốn hô to một tiếng, nhưng hắn lại khắc chế trong lòng.

Một vạn năm trước, lúc hắn chết đi, biểu đệ của hắn chỉ bất quá là một cái mao đầu tiểu tử, lúc trước kia mặc dù hai nhà rất là thân cận, nhưng hai người bọn hắn cũng ít gặp nhau, một năm chỉ gặp mặt được vài lần cũng không có cảm tình nồng hậu.

Mà bây giờ biểu đệ của hắn, Lý Đạo Chân cùng Đạm Thai Tuyền sóng vai mà đứng, một vạn năm quá khứ trôi qua, có lẽ có thể nhiều việc đã thay đổi, hắn không biết sự thật bên trong xảy ra chuyện gì. Nếu tương nhận lúc này không phải là thời cơ tốt.

Tại giờ khắc này, Thần Nam trong lòng cảm khán vô hạn, mao đầu tiểu tử năm đó, dĩ nhiên cũng đã trở thành một phương thần vương của thiên giới, điều này làm cho hắn trong lòng gợn sóng phập phồng.

Hỗn thiên đạo tổ cùng tuyệt tình đạo tổ đã nhìn qua Thái thượng vong tình lục tàn thiên vừa mới cướp được, hai người rất giận dữ cái người đã làm cho phần thiên thư này không đầu không đuôi.

"Đạm Thai Tuyền, không phải đây là quỷ kế của người sao, vô tình tiên tử cùng người tựa hồ có chút giao tình, nói không phải là người lần này làm ra dẫn dắt chúng ta ra tay."

Đạm Thai Tuyền nở nụ cười như hoa xuân động lòng người, khắp bầu trời đêm trong lúc nhất thời đều sáng ngời lên.

"Nếu là ta, tại sao ta phải đối phó với phật giáo? Nếu là ta, nhất định đem tàn thư này đến tiên phủ của hỗn thiên đạo tổ người mới đúng chứ."

"Hừ" Hỗn thiên đạo tổ hừ lạnh một tiếng nói: "Đã tới đây rồi, vậy ta cũng náo loạn một trận cho thống khoái luôn, tựa hồ trong trận ngũ hành đại trận nọ còn có tàn thiên, hắc hắc...."

Hỗn thiên lão ma vương cười lạnh, tuyệt tình đạo tổ khước miệng cũng nổi lên một tia cười lạnh, bọn họ cùng với bọn phật giáo có oán khích, bây giờ vừa lúc này lấy cớ làm khó dễ.

Hai lão ma vương nói được thì làm được, cùng nhau tiến vào trong ngũ hành đại trận.

Lúc này đông hải thần vương Lý Đạo Chân đột nhiên nói: "Di, ta có một cảm giác, ta tựa hồ cảm ứng được... có người đang ở nơi đây cùng ta có quan hệ huyết mạch, nhưng không thể nào nhớ được có một người như vậy mà?"

Đạm Thai Tuyền khuôn mặt tuyệt mỹ hiện lên một tia kỳ dị, nói: "Ta cũng cảm giác được trong mơ hồ, tựa hồ có một người không nên xuất hiện."

Chương 195

Truyền thuyết trúng đích đệ thập nhân (Người thứ 10 trong truyền thuyết)

Nếu như Thần nam nghe được những lời của Đạm thai tuyền, thì nhất định sẽ đổ mồ hôi lạnh. Nhưng mà lúc này hắn hoàn toàn giấu khí tức của mình, dao động linh hồn dường như cũng trở về tịch diệt, hắn biết đối mặt với cao thủ cấp Thần vương, chỉ cần chút sơ suất là sẽ để lộ ra tông tích.

Hắn yên lặng trốn sau đỉnh núi, để bản thân mình tiến vào trạng thái hóa thạch, vừa may là trốn được khỏi linh thức cường đại mà miễn cảm của 2 vị thần vương.

Trên cao không, Đông hải thần vương lộ sắc mặt kinh ngạc, nói : "Người cũng có dự cảm như vậy à ? Vật thì là ai ?"

Ánh mắt của Đạm thai Tuyền vô cùng thâm thúy, ánh nhìn ngưng lại ở phía xa, nói : "Vạn năm trước, cường giả chết quá nhiều, ta cũng không có cách nào đoán ra ai là người giả chết, cũng không rõ hắn thực ra có mục đích gì?"

Lúc này, trong ngũ hành đại trận, ma khiếu chấn thiên, phật tổ, thiên ma tàn khốc, tuyệt tình đạo tổ, hỗn thiên đạo tổ, 5 cao thủ cấp đại thần vương đang va chạm kịch liệt, ngũ hành đại trận vốn khó truyền thụ, thiên phật thiện xướng cũng đã vào trạng thái suy kiệt.

"Không thể để hỗn thiên đạo tổ đắc sính, phật giáo không thể nguyên khí đại thương." Đạm thai tuyền nói, sau đó phá toái hư không, thân tu tuyệt mỹ xông vào trong ngũ hành đại trận.

Đông hải thần vương Lý đạo Chân, có quan hệ lớn với mạch Đạm thai, cũng nhanh chóng bám theo.

Phật điện to lớn hùng vĩ, xem chừng không thể đứng vững được nữa, tuy là ngũ hành đại trận và thiên phật thiện xướng có thể vây hãm được thiên ma, nhưng trước mắt mấy vị cao thủ cấp thần vương cùng xuất thủ, thì thần điện có cảm kị đại trận cũng không giữ được.

Thần nam từ sau núi âm thầm chuyển xuất, nhìn ma khí và thần thánh khí tức cùng cuộn cuộn tại ngũ hành đại trận, hai mắt chàng thần quang tỏa ra, lặng lẽ đợi khi nào đại trận giải thể sẽ hồn thủy mạc ngư.

Các tu luyện giả trong phật thổ bàn tán không ngớt.

"Các người nhìn thấy rồi chứ ?" Mấy vị thần vương xông tới, chứng tỏ "thái thượng vong tình lục" thực là kì quỷ nam trắc (kì lạ khó đoán). Nếu không thì làm sao có thể dẫn tới sự tranh đoạt của mấy thần vương ?

"Tuyệt tình đạo tổ và hỗn thiên đạo tổ nhất định là cùng 1 phe, cùng là vì lục tà trung nhân, nhất định là muốn giúp đỡ lẫn nhau. Đạm thai tiên tử và đông hải thần vương thì không cần nói làm gì, đông hải thần vương khi chưa thành vương, đã nhiều lần nhận sự giúp đỡ của Đạm thai tiên tử, sau đó còn cưới đệ tử thứ 2 của Đạm thai tiên tử làm vợ, có thể nói là đồng khí tương liên."

"Chúng ta còn không mau rời khỏi nơi đây đi, thần vương chi chiến, không chừng xa tới chục dặm..."

Đám đông tu giả trong phật thổ, bởi vì mấy vị đại thần vương đều tới, nên không thể không nghĩ tới tình cảnh trước mắt, kì thư vốn không có duyên với họ, trước mắt cũng không thể làm loạn được.

Từ bọn chúng, Thần nam thu được tin tức quan trọng của đông hải thần vương, chàng khẽ thở dài. Mao đầu tiểu tử năm đó rút cục đã cưới đệ tử thứ 2 của Đạm thai Tuyền, trước mắt thì càng không thể quen biết Lý đạo Chân được nữa.

Đúng lúc này, tất cả các quan giả đều rời xa phật thổ hơn 10 dặm. Họ đứng chăm chú nhìn từ xa.

Oàng !

Một tiếng nổ như kinh lôi vang lên, hỗn thiên đạo tổ rống lên 1 tiếng, một phiến hư không đen ngòm bao phủ phía trên ngũ hành đại trận.

Tiếp sau, tuyệt tình đạo tổ cũng kêu to, một thế giới băng tuyết xuất hiện bên trên ngũ hành đại trận.

Ngay sau đó, phật tổ, Đạm thai Tuyền, Lý đạo Chân, đều mở tiểu thế giới tự mình nắm giữ, từng không gian bao phủ bên ngoài ngũ hành đại trận, trùng điệp lên nhau, công kích lẫn nhau.

Phiến thiên địa này dường như đã vỡ ra, không ngừng phá toái, mà phật thổ bên ngoài không ngừng lún xuống, đỉnh núi thanh thúy tang lục nhanh chóng bị sụp đổ.

Oàng!

Oàng !

Một cảnh tượng như ngày tận thế đã đến ! Trong chớp mắt, mùi máu cự phong (đỉnh núi lớn) bị hủy diệt thành khói bụi, chìm xuống trong lòng phật thổ.

Đám tu luyện giả phía xa đang xem trận chiến cảm thấy sợ hãi vô cùng, trong tim mỗi người đều dâng lên từng luồng khí lạnh, đại pháp lực của thân vương thực không thể tượng tượng được, thực sự có cái thế tê hủy thiên địa.

"Grào..."

Cùng với tiếng ma khiêu, Thiên ma tàn khu xông ra khỏi ngũ hành đại trận, trong tiếng kêu của hắn vừa có vẻ hưng phấn, vừa có vẻ phẫn nộ. Hắn rống lên : "Thật là lý thú, mấy tên tiểu bối không tài, đợi ta thu thập xong thiên ma thân sẽ quay lại."

Thiên ma tàn khu cười lên ma khí ngút trời, muốn trốn khỏi nơi đây.

"A di đà phật, thiên ma, người hủy hoại phật thổ, xin mời hãy lưu lại!" Phật tổ cũng xông ra khỏi ngũ hành đại trận, một phiến phật quang dao động, chặn đường rút của thiên ma.

Đồng thời, hỗn thiên đạo tổ và tuyệt tình đạo tổ cũng rống lên không dứt, dường như đang đánh giáp lá cà kịch liệt với Đạm thai tiên tử và Đông hải thân vương. Sau đó ngũ hành đại trận quang mang đại

thịnh, sau đó bạo phát tới 1 mức độ đáng sợ, rồi uỳnh 1 tiếng nổ tung.

Phật điện này rút cục cũng sụp đổ. Tuyệt tình đạo tổ và hỗn thiên đạo tổ xông lên, Đạm thai tiên tử và Lý đạn Chân cũng bay lên, đối trì với 2 lão ma vương.

Hàng ngàn tăng phật ngồi xếp tròn, miệng đọc thiện xướng không ngừng, ngũ hành đại trận tuy bị hủy, nhưng họ không bị dòng năng lượng bạo phát công kích.

Lúc này, hơn ngàn tăng phật đang rơi vào trạng thái kì diệu, đối mặt với sự công kích của thiên ma và mấy vị thần vương, thiện phật thiện xướng của họ phối hợp đã đạt tới cảnh giới cực điểm, phật quang tỏa ra đã bao bọc họ ở bên trong, lúc này, họ đã chống lại được 2 thần vương.

Ngũ hành đại trận giải thể, đã phát ra từng đạo năng lượng đáng sợ, trong chớp mắt đã đánh sụp 9 đỉnh núi, trên mặt đất nứt ra từng đường lớn.

Dao động đáng sợ làm cho những dãy núi ở xa cũng bị sạt lở, và xuất hiện những cảnh tượng lạ thường, loạn thạch lẫn lông lốc, sơn lâm đảo phục, vạn thú kêu rống kinh hoàng.

Một đạo thần quang kim sắc chói mắt giống như thiểm điện chiếu về phía Thần nam, hai mắt Thần nam tỏa ra 2 đạo hàn quang, nhanh chóng mở nội thiên địa, dùng thần sơn chặn đạo kim quang đó.

Pang !

Một âm thanh lớn vang lên, thần sơn trong nội thiên địa chấn động liên tiếp, một hạt xá lợi tử to bằng nắm đấm rơi xuống trong nội thiên địa của Thần nam.

Điều này thật quá may mắn, một "trận kì" trong ngũ hành đại pháp, một hạt xá lợi tử do thanh thiện cổ phật di lưu, bắn về phía này, bị Thần nam thu lấy.

Chú ý quan sát ngũ hành đại trận, thần mục của chàng như điện,

cùng lúc này, chàng đã tìm thấy hạt xá lợi thứ 2 trong những dòng năng lượng đó.

Thần Nam triển khai Thần vương dục, không quan tâm việc sẽ bị phạt tổ phát giác, hóa thành 1 đạo điện quan xông qua, mạo hiểm xông vào nơi có thể bị dòng năng lượng phá nát, chàng dùng nội thiên địa thu viên xá lợi tử thứ 2.

Trên cao không, hỗn thiên đạo tổ và Đạm thai tiên tử đang huy động tiểu thế giới của mình giao tranh kịch liệt, hai bên đánh giáp lá cà, trong tiểu thế giới của mỗi người thanh sơn thúy lĩnh không ngừng sụp đổ, từng hồ nước, thảo nguyên không ngừng bị hủy diệt...

Trong đại chiến cấp thần vương, Đạm thai tiên tử tâm tính cảm ứng, đôi mắt phượng quét xuống bên dưới, đúng lúc nhìn thấy bóng của thần vương dục, đang xông pha trong dòng năng lượng cuồng bạo.

"Người này là..." Nàng ta lộ ra thần thái ưu tư suy nghĩ, cảm giác được luồng khí tức quen thuộc, nhưng nàng không thể nhớ ra những câu chuyện trong quá khứ bụi mờ kia.

Đại chiến với tuyệt tình đạo tổ, bị rơi vào thế hạ phong, Lý đạo chân không ngừng phòng thủ nhưng cũng cảm ứng được, nhưng hấn chỉ nhìn thấy 1 đạo hư ảnh mờ nhạt, không ngừng di chuyển phía dưới. Tuyệt tình đạo tổ mạnh hơn nhiều so với một thần vương hậu bối như hấn ta, căn bản là Lý đạo chân không có thời gian để quan sát tỉ mỉ và phỏng đoán, hấn ta phải tập trung tinh thần để đối phó với cường địch.

Phật tổ đang đại chiến với Thiên ma tàn khốc, hiện giờ đã dần chiếm thế thượng phong, phong ấn thiên ma chỉ là việc sớm muộn, cuối cùng thì đó vẫn chưa phải là thiên ma thực sự, chỉ là một nửa thân thể, một sợi tàn hồn. Lúc này, Phật tổ đang ở cùng phương hướng với Thần nam, hấn phát giác Thần nam đã thu thập được 2 hạt Phật cổ xá lợi tử, dường như muốn né tránh mấy vị thần vương trên cao không, trốn về phía xa.

Phật tổ nhất chỉ hướng về phía xa, một đạo kim quang như thất luyệt hướng về phía Thần nam, lập tức không gian nứt ra 1 đường lớn, kim quang mang sức mạnh Phật gia xuyên qua vết nứt không gian,

trong chớp mắt đã tới gần Thần nam.

Thần nam đã phát hiện ra nguy hiểm, vốn muốn tẩu thoát, không ngờ phật tổ lại ra tay trước, thần quang dục không ngừng nhấp nháy quang mang. Chàng liên tiếp chuyển đổi phương vị, cuối cùng cũng né được 1 chiêu của phật tổ.

Ý !

Mấy vị đại thần vương trên cao không, cũng không biết ai là người kêu lên kinh ngạc.

Một chiêu của phật tổ chưa thành công, hấn lại ra đạn chỉ tiếp theo.

Một đạo kim tuyệt như thiểm điện trong chớp mắt lại tập kích tới phía Thần nam, lúc này chàng cảm thấy 1 luồng sức ép cực lớn, bản năng thúc đẩy, chàng nhanh chóng mở nội thiên địa.

Định địa thần thụ quang mang vạn trượng, bạo phát ra thần quang lục sắc chói mắt, hội tụ thành 1 dòng xoáy năng lực cực lớn, dần luyện hóa, hấp thu quang tuyến đang tới.

Nhưng mà, nội thiên địa của Thần nam bị dao động năng lượng mãnh liệt đó làm cho lung lay dữ dội, giống như 1 cơn địa chấn vậy.

"Haha..." Hồn thiên lão tổ cười lớn, nói : "Đầu trọc, 2 đòn đều không thành công, thật là mất mặt phật quá! Người ở phía xa kia, bắt quá chỉ mới gia nhập tiên nhân cảnh giới, người cứ giả vờ từ bi như vậy, không dùng hết thực lực, thì sẽ làm cho niềm tin vô địch của các đồ tử đồ tôn đối với người bị lung lay đấy!"

Phật tổ không nói, hấn tung ra trường không đạn chỉ thứ 3.

Lúc này sức ép mà Thần nam cảm thấy thực khó mà tưởng tượng, đạo kim quang đang bổ xuống kia đối với hấn mà nói thực giống như tử quang (ánh sáng chết), như 1 tài quyết thần kiếm của thiên địa gian đang ép lên đầu hấn.

Thần nam không phải là không muốn trốn đi, nhưng chàng cảm thấy không gian phía xa kia dường như đã bị phật tổ chặn lại, nếu như

không phải có thần vương dựng trên thân thì e là động tác của chàng đã trở thành quá muộn.

Sức ép cực lớn làm cho chàng nhanh chóng rơi xuống đột ngột, không có cách nào trốn ra ngoài trăm dặm nữa, chàng bức ép thần vương dựng không ngừng vỗ đập, đồng thời huyền công phát huy tức cảnh giới cực điểm.

Thần nam toàn thân tỏa ra kim quang đại thịnh, thần hỏa kim sắc bùng bùng nghịch không mà tiến, cả người chàng chìm trong kim quang sáng lạn, huyền công phát huy tới cảnh giới cực chí, kim diễm triệt để bao bọc lấy chân thân chàng.

Đạm thai tuyền, Lý chân đạo đều cảm thấy có gì đó dị thường nhưng rất khó gọi tên chính xác cảm giác này.

Hỗn thiên đạo tổ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nói : "Huyền công của tên tiểu tử này thật là tà dị, lại có thể che chặn khí tức bản thể, làm cho lão tổ ta không thể phát hiện được."

Lúc này, 1 tiếng long ngâm vang vọng trời đất, 1 thanh thần đao lấp lánh xuất hiện trong liệt diễm kim sắc, một đạo long hồn đang chuyển động xung quanh, mấy vị thần vương đều thất sắc.

Tiếp sau đó, xung quanh kim quang xuất hiện 7, 8 món binh khí trôi lập lờ, 1 thân ảnh cao to kim sắc lúc ẩn lúc hiện trong liệt diễm (lửa).

Tuyệt tình đạo tổ kinh ngạc : "Là người của Thần gia!"

Phật tổ khẩu tụng Phật hiệu, thở dài : "Hóa ra truyền thuyết là thật!"

Hỗn thiên đạo tổ quát lên : "Đạm thai tuyền, ngươi và Thần gia đã từng có quan hệ qua lại, ngươi xem tên tiểu tử kia có phải là người thứ 10 trong truyền thuyết không ?"

Đạm thai tiên tử đột nhiên xuất thần, tâm tư dường như có chút lay động, tiếng nói nhẹ nhàng cất lên : "Ta và Thần gia ngàn năm nay không còn qua lại nữa..."

Chương 196

Bí Ân

Thần Nam không có khả năng nghe được mấy vị thần vương lên tiếng, hắn đang cố gắng ra sức đối phó với đạo chỉ lực của phật tổ phá không bay tới. Tránh trái, tránh phải, lúc không thể tránh được hắn chỉ có thể cử đao nghênh tiếp.

Bất quá tại lúc này, một tiếng huýt vang trời từ phía xa truyền đến, nghe thanh âm nọ dường như còn cách xa ngoài mười dặm, nhưng trong chớp mắt đã đột nhiên xuất hiện tại phật thổ, đao kim quang nó tựa hồ như xé rách hư không, phá toái hư không mà đến, nhanh đến nỗi người ta khó thể tưởng tượng được.

Âm thanh tiếng huýt đó nghe đến điếc tai nhức óc, làm chấn động cả những người quan chiến (người xem cuộc chiến), có kẻ phải ngồi xuống ôm đầu.

Một thân ảnh màu vàng kim trong phút chốc đến trước Thần Nam, nguyên khí màu vàng kim cuồn cuộn phách hạo hạo đặng đặng nghịch thiên mà đến, trong nháy mắt đánh tan chỉ lực của phật tổ để cứu Thần Nam.

"Kim sí đại bằng thần vương!"

"Tốc độ, tam giới đệ nhất thần vương!"

"Hắn quả nhiên vẫn còn sống!"

Mọi người đang xem cuộc chiến liền truyền đến một trận kinh ngạc.

Trên trời cao phật tổ đang bình lặng như mặt hồ, sắc mặt cũng rất cục thay đổi, thần sắc của tuyệt tình đạo tổ cùng hỗn thiên đạo tổ lộ ra bộ dáng rất hả hê, Đạm Thai tiên tử cùng Đông hải thần vương Lý Đạo Chân ba động không có quá lớn.

Người mới đến đúng là đại bằng thần vương, một thân hình cao lớn anh tuấn mặc bộ đồ màu đen, nửa khuôn mặt anh khí bức người,

nữa bên kia là đầu lâu xương khô mặt dữ tợn làm cho người ta sợ hãi.

Hắn một tay chụp cổ tay của Thần Nam kéo đi, hóa thành một đạo điện quang chớp lên rồi biến mất rời phật thổ, tốc độ thật là mau lẹ làm cho người ta chỉ cảm giác được như là tia thần quang lóe lên.

Người khác có lẽ không cảm thấy gì, nhưng phật tổ thì rất tức giận, hắn miệng tụng một khẩu phật hiệu, quát: "Đại bằng thần vương. Người muốn cướp đoạt xá lợi tử của cổ phật lưu lại sao? Không có dễ dàng như vậy đâu!"

Phật quang mạnh mẽ bao phủ xuống, hướng phía đại bằng thần vương cùng Thần Nam rượt theo.

"Hừ, tặc ngốc, hôm nay Bản vương không muốn cùng người động thủ, trước tiên thu lấy mấy khóa xá lợi tử này làm lợi tức cái đã."

Động tác của đại bằng thần vương thật sự quá nhanh, phật tổ sử dụng đại pháp lực muốn khóa lại phiến không gian này, nhưng chính là vẫn khó có thể ngăn trở luồng kim quang di động như tia chớp kia.

Phật tổ một bên cùng thiên ma tàn khốc đối quyết (kịch đấu), một bên lại muốn ra tay giam cầm phiến không gian này lại, điều này khiến cho hắn cảm thấy bất lực. Hắn tưởng phân ra một cái hóa thân, nhưng vô luận là thiên ma tàn khốc hay chính là đại bằng thần vương, đều không phải hóa thân của hắn có khả năng đối phó được, nếu cứ ra tay thì chỉ có nước chịu chết?

"Ha ha....tặc ngốc, cảm tạ xá lợi tử của người!" Đại bằng thần vương cuồng tiếu (cuồng một cách ngông cuồng).

Bất quá, tại đây mấy ngàn tầng phật đang ngâm tụng thiên phật thiện xướng, cùng đồng thời bay lên trên không, hướng tới bao vây lấy kim sí đại bằng thần vương.

Đại bằng thần vương là nhân vật như thế nào. Hắn dĩ nhiên biết được không thể trêu chọc thiên phật thiện xướng này, lập tức không cùng bọn họ đối chiến, chỉ vờn quanh một vòng, rồi sau đó kéo Thần Nam phá không bay đi, tốc độ cực nhanh làm cho người ta kinh hãi,

chỉ trong nháy mắt đã biết mất tại cuối chân trời xa.

Thần Nam đối với đại bằng thần vương rất là cảm kích. Không nghĩ tới tại đây hần đột nhiên xuất hiện cứu giúp.

"Đa tạ thần vương giúp đỡ!"

"Đừng có khách khí, ta từng nói qua, ta vốn có oán thù với phật tổ, nếu người thật có vài phần bản lĩnh làm cho phật thổ mất mặt, ta tất nhiên tại thời khắc máu chốt sẽ trợ giúp người một tí lực." Đại bằng thần vương cười to, nói: "Ha ha.... ta vạn lần không nghĩ đến. Tiểu tử người thật gan dạ như thế, dám dùng Thái thượng vọng tình lực làm cho phật thổ đại loạn, thật sự là làm ta mất bụng mà."

Đột nhiên Thần Nam thần sắc đại biến, hần cảm giác được thân thể bị bành trướng. Tựa hồ đang bị bạo liệt, huyết mạch cả người cứ sôi lên.

Đại bằng thần vương thần sắc biến đổi, quát to: "Mau đưa ra mấy khóa xá lợi tử, tặc ngục nọ đang dở trò quỷ!"

Thần Nam rất nhanh mở ra nội thiên địa, cũng quả nhiên thấy ba khóa xá lợi tử đang xoay tròn rất nhanh, không ngừng oanh kích giải đất hỗn độn trong nội thiên địa của mình, tựa hồ muốn đem tiểu thế giới địa phương này nghiền nát đi.

Nội thiên địa vừa được mở ra, ba khóa cổ phật xá lợi tử, liền bắn nhanh ra, đồng thời cảm giác bạo liệt bên trong của Thần Nam đột nhiên tiêu mất.

Đại bằng thần vương lập tức khai triển song chưởng, hai đạo quang mang kim sắc hiện ra bao vây lấy ba khóa xá lợi tử, đồng thời tại trong lòng ngực hần cũng lặn ra thêm hai khóa xá lợi tử, đạo đạo kim quang không ngừng chớp xạ.

Năm hạt xá lợi tử nằm bên trong hai đạo kim quang đang bao phủ, tựa hồ như có tính mạng, chúng nó giãy dụa một cách điên cuồng.

"Hừ, tặc ngục sợ rằng ta cho người thất vọng, xá lợi tử này người tuyệt đối không thể thu về được đâu."

Kim sí đại bằng vương cả người kim quang chớp động, thấu phát một cỗ ba động đầy khí thế, từng đạo thần dực (luồng gió từ cánh của đại bằng vương) dũng mãnh hướng về phía năm khóa xá lợi tử, hấn tựa hồ cách không gian đấu pháp cùng với phật tổ.

Cuối cùng, năm khóa cỗ phật xá lợi tử rốt cục ngừng lại, chậm rãi bình tĩnh nằm yên xuống, hấn phát tay một cái đưa cả năm khóa xá lợi vào trong nội thiên địa của Thần Nam.

"Cái này..." Thần Nam lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đại bằng thần vương nói: "Trong ngũ hành đại trận có năm khóa xá lợi tử, hơn nữa khóa xá lợi tử cho phật tử đầu tiên được phật tổ tế luyện qua, mặc dù sau lại bị hấn mất đi ấn ký, nhưng nếu hấn toàn lực vận chuyển niệm lực thì cũng có thể cảm ứng được. Cũng may, vừa rồi chúng ta phát hiện kịp thời, nếu không vừa rồi đã bị hấn thu đoạt trở lại rồi."

"Đa tạ tiền bối!"

Đại bằng thần vương nói: "Người đều lấy xong hai hạt cỗ phật xá lợi tử bên trong ngũ hành đại trận khi bị băng toái, đáng tiếc một viên bị lạc vào đám ngâm tụng thiên phật thiện xướng, nếu không thì cũng đã đắc thủ thu tập cả năm khóa xá lợi tử rồi. Nhưng hiện tại cũng là tốt a, tính cả thầy người đã có đủ năm khóa xá lợi tử rồi, chúc mừng người!"

Thần Nam mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, nói: "Không phải phải đủ mười ba hạt cỗ phật xá lợi tử sao?"

"Ha ha...." Đại bằng thần vương cười to, nói: "Cho người mục tiêu cao như ta nói lúc trước, mới có thể cho người ý thức được khó khăn gian nan trong đó, không thể không xuất đủ các loại thủ đoạn để tranh thủ. Kỳ thật chỉ cần bốn hạt xá lợi tử thôi, nhưng nếu có năm hạt thì cũng vui mừng, nhiều quá cũng là lãng phí."

Thần Nam trầm lặng không nói gì.

Đại bằng thần vương nói: "Niết bàn vốn là một quá trình trùng sinh

(sống lại), là một nơi tụ tập vô tận thọ nguyên, phá ra lại là quá trình thăng hoa. Đương nhiên quá trình này cũng nguy hiểm rất lớn lao, cửu tử nhất sinh (chín phần chết một phần sống). Truyền thuyết, một đời của Thanh Thiện tặc ngục (tên trọc) khi còn sống tu vi thật là khó lường, nhưng không rõ là niết bàn nào, nhưng trong quá trình này đã xảy ra những việc ngoài ý muốn. Niết bàn trùng sinh không phải là phản tọa hóa, 13 hạt xá lợi tử lưu lạc thừa tái khả năng sinh mệnh vô tận. Xá lợi này đối với chúng sanh tại thiên giới mà nói, một hạt xá lợi tử chính là một phiến sinh mệnh, vô luận trọng thương cỡ nào, chỉ cần có một khóa xá lợi như vậy tồn tại, đồng nghĩa như là đã mở ra cánh cửa sinh mệnh."

Thần Nam có chút kinh ngạc.

Đại bằng thần vương tiếp theo nói: "Vô tình tiên tử tu vi cao thâm, bởi vậy muốn làm cho thân thể của nàng sống lại, thì phải có khả năng sinh mệnh thật vô cùng khổng lồ. Nhưng từng có truyền thuyết, thần vương bị chết đi, chỉ cần có bốn khóa xá lợi tử của Thanh Thiện tặc ngục thì có thể khởi tử hồi sinh, ta nghĩ mặc dù tu vi của Vô Tình tiên tử rất cao, nhưng năm khóa xá lợi như vậy cũng đã đủ rồi."

Đối với đại bằng thần vương, Thần Nam trong lòng vô cùng cảm kích.

Sau khi Đại bằng thần vương nói xong, xoay người lại nhìn hắn nói: "Thật sự không nghĩ tới, lúc trước ta cũng nhìn không ra, người dĩ nhiên chính là người của Thần gia."

"Này... tiên bối vì sao lại nói như vậy?" Thần Nam rất giật mình, hắn hoàn toàn không rõ, đại bằng thần vương cũng như phật tổ hai người đã thông qua trạng thái huyền công của hắn mà phát giác ra một chút chuyện mà hắn không được biết.

"Truyền thuyết trong thiên giới này có một gia tộc họ Thần, gia tộc bọn họ thật thần bí, có rất nhiều truyền thuyết hư vô mờ mịt."

Thần Nam lấy làm kích động nói: "Người nói là bọn họ sinh tồn tại thiên giới? Bọn họ... rất cuộc tới cùng có bí mật như thế nào? Rất cuộc là một gia tộc kiểu gì?"

"Thực lực của gia tộc này thật là bí ẩn phi thường khó có thể đoán được, mấy ngàn năm khó gặp, vừa xuất hiện thiên giới, truyền thuyết rằng bọn họ từ xưa đến nay một mực cố gắng muốn làm sống lại một nhân vật kỳ tích thời thái cổ hồng hoang."

Thần Nam tâm tình rất kích động, vừa nghe xong tin này hấn mặc dù tâm tình tán loạn phi thường, nhưng dựa vào trực giác gia tộc họ Thần này cùng hấn có liên quan lớn lao.

"Gia tộc họ Thần này có hay không xuất hiện một nhân vật tên là Thần Chiến?" Thần Nam buộc miệng hỏi, mặc dù cũng muốn hỏi rất nhiều chuyện, nhưng hấn rất là gấp gáp muốn biết tin tức của cha hấn, Thần Chiến.

Đại bằng thành vương nhìn hấn có chút ngoài ý muốn, nói: "Đây là nhân vật trong truyền thuyết, thực lực mạnh tới mức khó có thể lường được, là phẩm đồ lớn nhất của Thần gia!"

"Cái gì?!" Thần Nam ngờ ngạc sửng sờ, như thế nào lại có thể như vậy đây? Hấn vô luận như thế nào cũng không rõ nhân quả trong đó, cha hấn Thần Chiến như thế nào lại là phẩm đồ lớn nhất của Thần gia (gia tộc họ Thần) đây? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Rất hiển nhiên, Thần gia là một gia tộc vô cùng lâu đời, trong đó có rất nhiều bí ẩn, Thần Nam rất muốn lập tức hỏi rõ đến cùng, nhưng là lúc này đại bằng thành vương nhìn hấn nói: "Ta bây giờ đối với người rất có nhiều hứng thú, cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi người, một lát nữa chúng ta trò chuyện nhiều hơn. Bây giờ, ta muốn đi trợ giúp thiên ma một chút lực. Cường giả trong truyền thuyết đột phá phong ấn ra chỉ có nửa đoạn thân thể, dựa vào một đám tàn hồn mà đã có thần thông kinh thế như vậy rồi, ta rất muốn nhìn chính là thiên ma trọng tổ chân thân trở về trong truyền thuyết!"

Dứt lời, đại bằng thành vương liền biến mất, tại chỗ chỉ còn lưu lại một đạo tàn ảnh, chỉ vọng lại một câu nói từ phía xa xa: "Người đi về chỗ ta ẩn cư lúc trước chờ đợi, lâu thì một ngày, chậm thì nửa ngày thì ta sẽ quay trở lại."

Tâm tình Thần Nam kích động không ngừng, không những thu tập được xá lợi tử của Thanh Thiện cổ phật, hy vọng làm cho Vũ Hình

sống lại được tăng thêm, ngoài ra còn có khả năng biết được bí mật của Thần gia, thật là không thể tưởng tượng được làm cho hắn kích động không yên.

Dựa theo trí nhớ, Thần Nam hướng về phương vị ẩn cư của đại bằng thần vương triển khai thần vương dực bay đi.

Tại trên đường Thần Nam suy nghĩ rất nhiều, càng nghĩ Thần Nam càng kích động rùng mình, Thần gia muốn làm sống lại nhân vật kỳ tích từ thái cổ hồng hoang sao?

Cái này.....

Hắn nghĩ tới huyền công sau khi được nghịch luyện, sau lưng xuất hiện nhiều loại binh khí cùng với đạo ma ảnh, huyền công bây giờ vận chuyển được thuận hướng, nhưng những binh khí này cùng với đạo ma ảnh không rõ nọ nhưng càng ngày càng thêm rõ ràng.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ đúng là nhân vật được sống lại sao, hay chính là...nhân vật phía sau lưng hắn? Chẳng lẽ quá trình sống lại này cần phải từ trên người của Thần gia đệ tử?

Một cổ băng lãnh chợt bốc lên trong lòng Thần Nam...

Chương 197

Huyền Công Bí Mật Của Thần Gia

Mây trắng, núi rùng, cảnh vật bay lùi ngược về phía sau. Thần Nam một đường phi hành như tia chớp. Trước hừng đông, rốt cục Thần Nam đã đến được nơi ẩn cư của đại bằng thần vương.

"Bái kiến thượng tiên!" Hận Thiên Đê từ hướng sơn cốc phi hành lên không trung.

"Trời ạ, ta rất nhớ các người nha. Các người rốt cục tới rồi!" Tiểu phượng hoàng nghe được thanh âm, rất nhanh từ sơn cốc bay vọt lên. Trong mắt có ngấn chút nước mắt, hiển nhiên tiểu bất diễm đã thích ứng cuộc sống ở cùng một chỗ với Thần Nam bọn họ. Trong khoảng thời gian bọn họ rời đi, một mình tại đây tiểu bất diễm cũng không quen lắm.

Thần Nam mở nội thiên địa thả hai con rồng đi ra ngoài.

"Đại thần còn tại thượng. Chúng ta đã quay lại hang ổ của thần vương rồi." Long bảo bảo cả kinh kêu lên.

Thần Nam để mấy tên nọ bắt chuyện với nhau, hẩn lẳng lặn đi vào trong sơn cốc để chữa thương. Hẩn đang đợi đại bằng thần vương trở về, bố cục u mê trọng đại sắp được phá giải.

"Đáng chết! Thật là có chút làm cho người ta khó thể tin tưởng được!" Thần Nam ngồi ở thạch lâm, hung hăng đập nát một khối cự thạch (tảng đá lớn) ở bên cạnh.

Hết thảy phảng phát mộng cảnh, gia tộc họ Thần cư nhiên đã ở tại thiên giới từ lâu đời lắm rồi. Nghe khẩu khí của đại bằng thần vương, gia tộc này tựa hồ rất cường đại làm cho các lộ thần cương cũng phải kiêng kỵ.

Thần Nam là một người rất nhỏ bé sống lại từ trong lòng Thần Mộ tại nhân gian. Phá toái hư không tiến vào thiên giới, một đường đơn độc, vẫn cứ tưởng rằng là một người cô đơn lẻ loi cứ đi đến trước

thăm dò.

Bây giờ chợt xuất hiện một cái hậu viện (kẻ chống lưng) thật cường đại trước mắt hắn, hắn không biết là nên kích động hay là thắc thỏm bất an đây.

Sau khi tỉnh táo lại, Thần Nam quyết định chuẩn bị sẵn sàng nếu gặp trường hợp xấu nhất. Thần chiến là đại phản đồ của Thần gia, hắn là con của phản đồ, thật không biết tương lai làm thế nào đối mặt với thần gia trong truyền thuyết, không lẽ lại phải đối địch với gia tộc lâu đời cường đại này sao...

Ánh mặt trời xuyên qua sơn cốc, xa xa những đóa hoa thật đẹp để phát ra hương thơm càng nồng nặc hơn.

Nửa ngày đã trôi đi, giờ Ngọ (giữa trưa) sắp đến rồi. Thần Nam có chút lo lắng. Hắn sợ đại bằng thần vương có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn.

Nhưng hắn đã quá lo lắng, vào đúng giữa trưa, một tiếng huýt dài từ viễn không truyền đến, một thân ảnh màu vàng kim sắc trong hư không lưu lại một đạo tàn ảnh thật dài giống như là cầu vồng kim sắc.

"A, thần vương lão tổ đã quay lại rồi." Hận thiên Đê có chút kinh hoảng.

Tiểu phượng hoàng phát ra một tiếng thét kinh hãi: "Ai nha. Lão ma vương đã trở về rồi. Bầu trời của ta từ nay về sau sẽ mất đi sắc thái. Thống khổ a thống khổ! Ta chán ghét lão ma vương!"

Tiểu bắt điềm thương cảm, hề hề bay đến núp sau lưng Thần Nam. Len lén trộm nhìn kim ảnh càng ngày càng tiến gần lại.

"Hô"

Bên trong sơn cốc, một trận cuồng phong nổi lên. Kim sí đại bằng thần vương từ trên trời giáng xuống, đồng thời nương theo một tiếng hét lớn: "Các người hai đứa lại lười biếng! Hận Thiên Đê, người bây giờ lập tức bay lên cao cho ta năm mươi vạn dặm!"

Hận Thiên Đê thiếu chút nữa đã té xuống. Năm mươi vạn dặm là khái niệm gì? Hắn đâu phải chánh thức là đại bàng thần diệu a. Khoảng cách xa như vậy cũng đủ cho hắn bay mất vài ngày.

"Thần vương ta... ta...."

"Ta cái gì ta. Bay lên sáu mươi vạn dặm cho ta!"

"A?"

"A cái gì a, còn không đi sao? Lại gia tăng thêm hai mươi vạn dặm!"

Hận Thiên Đê mặc dù rất bất mãn, nhưng lúc này một câu nói cũng không dám nói. Hắn triển khai hai cánh phóng lên cao. Rất nhanh biến mất tại cuối chân trời xa.

Đại bàng thần vương gầm bầm: "Muốn kích hoạt đại bàng thần diệu huyết mạch của tiểu tử kia, chỉ có cách làm cho hai cánh mỗi một rã rời, mỗi ngày miệng phun thần huyết thì mới đạt được!"

Thần Nam cảm thấy đau thay cho Hận Thiên Đê. Cách dạy của lão tổ như vậy, thật không chết thì cũng bị thương mà. Thật là không có khả năng! Bất quá, hắn đối với Hận Thiên Đê tiền đồ, càng ngày càng lạc quan.

Tiểu phượng hoàng nhỏ giọng tại phía sau Thần Nam nói thầm: "Ác ôn. Ma vương. Người điên. XXOOXX...."

"Còn lại người tiểu tử kia, núp cái gì mà núp, nhanh đi xuống dưới đất bề quan trong nham tương, lúc nào nham tương có thể vọt tới tâm của mặt đất, hoặc là thu phục được một cái hỏa chi hồn (linh hồn của lửa). Đến lúc đó mới được quay trở về."

Nghe đại bàng vương nói như vậy, tiểu phượng hoàng nhanh khóc lên thật là ủy khuất: "Ta sợ hãi. Ta... còn nhỏ. Người không thể hành hạ ta như vậy...."

Đại bàng vương trách mắng: "Có cái gì đáng sợ đâu? Lúc ta như người, đã bắt đầu chiến đấu với yêu ma cùng tiên thần. Mỗi ngày đều giãy dựa bên bờ sanh tử, người là thần diệu phượng hoàng, không

có khả năng là đại tiểu thư. Tại thiên giới này, người mạnh là trên hết. Nếu người không có thân phận cùng với thực lực, sớm muộn gì cũng trở thành sủng vật của người khác, làm vua của loài phi cầm (chim bay) chúng ta bị mất mặt!"

"Ta..." Tiểu bát Diêm cúi đầu. Cuối cùng đột nhiên giơ tay la lớn: "Người là....., người điên, ma quỷ..."

Bất quá, sau khi phát tiết xong, tiểu phượng hoàng triển khai thần lực, phóng lên cao, hướng về miệng núi lửa tại mười dặm cách xa, bay đi.

Đại bằng thần vương mặc dù yêu cầu nghiêm ngặt, nhưng Thần Nam cũng rất hiểu, tiểu phượng hoàng quá yếu, quả thật phải có nghiêm sư (sư phụ nghiêm khắc) như vậy mới mong thành tài được. Nhìn thiên phú cùng thân phận của hắn mà nói trong tương lai thành tựu của hắn thật là không thể hạn định cho được.

"Hắc hắc...." Thần Nam nở nụ cười, nói: "Thần vương cũng quả nhiên biết cách giáo dục đệ tử. Không biết thần vương có hay không có thể thu thêm hai đồ đệ?"

"Nga, quang minh đại thần còn tại thượng! Thần Nam người thật là ghê tởm!" Long bảo bảo vừa nghe lời này, sư một tiếng bay mất.

Từ kim thần long so với tiểu long động tác còn nhanh hơn một bước. Hắn đột nhiên quảy đuôi biến mất tại sơn cốc phía ngoài xa. Chỉ để lại một câu: "Nói đùa sao, long đại gia lớn tuổi như vậy. Nếu bị cái kia... hành hạ mỗi ngày, không bằng ta tự sát tốt hơn!"

Đại bằng thần vương lộ ra ý cười đau khổ, nói: "Ta không có khả năng dạy bọn họ, phương pháp tu luyện của ta chỉ thích hợp dạy cho loài phi cầm tu giả mà thôi."

Nghe nói những lời này, long bảo bảo tặc đầu tặc não xuất hiện. Rồi sau đó lão thần long bĩ ối hoảng hoảng lo lắng bay lại, lão bĩ ối này dường như cẩn thận hơn, ở ngoài sơn cốc nhìn vào.

Thần Nam cũng không phải là thật sự muốn giao hai con rồng cho đại bằng thần vương. Hắn cũng hiểu được hai con rồng cũng không

thích hợp cùng loài phi cầm hoàng giả tu luyện, hấn chánh thức quan tâm là bí mật của Thần gia, bây giờ rốt cục có cơ hội hỏi rồi.

Đại bằng thần vương cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi Thần Nam, hấn nhìn nhìn Thần Nam, nói: "Toàn lực vận chuyển huyền công của ngươi, cho ta xem chiến hồn sau lưng ngươi cùng với mấy loại binh khí thần bí."

Thần Nam trong lòng vừa động, làm nội nguyên khí hùng dũng bùng lên mãnh liệt, quang mang kim sắc (màu vàng kim) từ trong cơ thể phát ra, kim diễm (lửa màu vàng kim) rùng rùng thiêu đốt, một thân ảnh kim sắc cao lớn xuất hiện phía sau lưng hấn, kim ảnh hai mắt nửa nhắm nửa mở, hai đạo quang mang không ngừng chớp động, một cỗ khí thế toát ra xông lên trời cao.

Một tiếng rỗng ngâm vang vọng sơn cốc. Trong tay phải của thân ảnh kim sắc có cầm thần đao, chuôi đao tại chỗ long đầu như có vật gì còn sống, trợn trợn rỗng ngâm không ngừng truyền ra. Một cái long hồn mơ hồ phát phơ tại trên thần đao.

Trong tay trái của kim sắc thân ảnh là một binh khí hình người dài hơn một thước, hình ảnh mơ mơ hồ hồ. Nhưng thấy rõ nhất là vật trên hình người là sợi dây thiết liên, tựa hồ người này đang bị xiềng xích gắt gao vậy.

Bảy hình ảnh binh khí khác không được rõ ràng cho lắm, bao quay trên dưới vòng quanh người của Thần Nam, phát ra hơi thở thần bí.

"Đáng sợ a. Đáng sợ!"

Đại bằng thần vương nhẹ giọng tự nói, tựa hồ cực kỳ khiếp sợ.

Hấn trước tiên đi tới phía tay trái Thần Nam, chỉ vào cái hình mơ hồ không rõ như là tấm chắn, nói: "Đây là cỗ thuẫn 'thạch cảm đương' trong truyền thuyết. Ta nghĩ rằng nếu thế gian này thật có một tấm chắn như vậy, thì cho dù tây phương chủ thần cùng đông phương thần vương cũng không công phá được."

"Thạch cảm đương? Nó có lai lịch như thế nào?" Thần Nam cho tới bây giờ mới biết tên của cỗ thuẫn này.

"Tương truyền, có 1 vài thần thoại về cổ thuật thần bí. Nhưng nghe nói nó đã bị vỡ tan tành. Cụ thể nguyên do ta cũng không có rõ ràng lắm."

Đại bầy thần vương lại chỉ vào kim ảnh mơ hồ tựa như thanh trường kiếm, than thở: "Cái này tất nhiên là liệt không kiếm, truyền thuyết là có thể trăm thần, diệt tiên, là loại hung khí rất vô thượng, đáng tiếc, tục truyền nó đã bị băng nát."

Tiếp theo hắn đi tới một bên kia của Thần Nam, chỉ tới cái bóng mơ hồ, dạng quanh co khúc khuỷu, nói: "Đây là hậu nghệ cung trong truyền thuyết, uy lực vô cùng to lớn, nếu có đủ tu vi khổng chế nó, nghe nói có thể vượt qua không gian diệt thần, sát ma, được xưng là nhất kiện khôi bảo (một bảo vật quý giá), chỉ là đáng tiếc, nó tuy hiện ra ảnh tích bên cạnh người, có tương truyền là cung này vẫn truyền lưu hậu thế. Nhưng tối thiểu đã bị mất đi nửa hồn, thì sẽ bị thiếu đi một nửa chân linh lực."

Thần Nam kinh ngạc hỏi: "Cái gì. Đây là chuyện gì xảy ra?"

Đại bầy thần vương trầm giọng nói: "Nói như vậy đi. Phàm những thần binh giờ phút này hiện ra bên cạnh người đều là tự thái cổ côi bảo, truyền lưu hậu thế, bất quá chúng không phải đã hoàn toàn bị tổn hủy, mà chính là đã mất đi bộ phận 'Hồn'."

"Không thể nào?!" Thần Nam thần sắc vẻ mặt không tin, hắn không biết nhân vật nào đem những thần binh côi bảo trên thế giới phong ấn chung quanh người hắn như vậy.

Đại bầy thần vương nở nụ cười, thần nhiên nói: "Bởi vì người là 'người thứ mười' trong truyền thuyết!"

Sao?

Đại bầy thần vương nhìn sắc mặt hắn không ngừng biến hóa, nói chắc: "Không sai. Người chính là "người thứ mười" trong truyền thuyết. Tai tinh thứ mười. Mọi vận tinh thứ mười!"

Hả!

Thần Nam suýt tí nữa là cười phá lên. Lúc đầu tưởng là thiên hạ cao thủ "người thứ mười". Kết quả lại là con quỷ xui xẻo đứng thứ mười!

"Tiền bối, người có nói giỡn không. Thứ loại này cũng có sắp hạng sao, cũng có thể đoán trước sao?"

"Đúng vậy. Bởi vì ngươi là người của Thần gia. Bởi vì ngươi tu tập công pháp tên là "Vũ Điện". Có người lại xưng là "Hoán Ma Kinh"!"

Mặc dù biết tên chánh thức của huyền công gia truyền, nhưng Thần Nam càng thêm khó hiểu, nói: "Có người làm ra bộ huyền công này? Cái này có thể nói rõ cái gì đây?"

"Đúng vậy, chính là bởi vì nó!" Đại bằng thần vương trầm giọng nói: "Vũ điện bao la vạn tượng. Được xưng là thượng chấn cổ thức kim địa kỳ công, nhưng nó cũng không phải là thiên hạ đệ nhất, cũng có nhiều loại huyền học có thể sáng ngang với nó. Nhưng "Vũ điện" đáng sợ ở chỗ, nguyên nó được xưng là "hoán ma kinh", có thể nói nó là một loại công pháp. Không bằng nói nó là một bộ cấm kỵ trận pháp! Lấy thân thể làm vũ khí, bày bố trận pháp."

Chương 198

Cổ lão bí tân

Thần Nam cảm giác trong lòng dội lên một cỗ hàn khí. Hắn khom mình xuống thật sâu, nói: "Xin Thần Vương giải thích tỉ mỉ, dù ta như người nói là Thần gia hậu duệ. Nhưng ta vốn sinh trưởng tại Nhân gian giới, căn bản không biết huyền công này cấm kỵ bí mật, thậm chí vừa mới biết nó được gọi tên "Hoán ma kinh"."

Đại bồng Thần vương hai mắt sâu thăm thẳm thần quang, không chớp mắt, chăm chăm nhìn Thần Nam: "Người nói thật sao?"

"Phải!"

Đại bồng Thần vương thần thái suy tư, nói: "Thần gia Nhân gian giới..... Chẳng lẽ truyền thuyết đại phản đồ Thân gia Thần Chiến hậu đại huyết mạch.... Truyền thuyết nói Thần Chiến không lưu lại huyết mạch a, này.... có lẽ Truyền thuyết lại làm sao! Nhưng bất kể như thế nào, người là hậu duệ Thần gia không nghi ngờ gì, nếu không thì không thể đạt được "Hoán ma kinh", hơn nữa lại trở thành "đệ thập nhân"."

Tới bây giờ Thần Nam cũng không vội. Im lặng chờ đợi Đại bồng Thần vương thuật lại chi tiết.

"Người Thần gia thật điên cuồng, nhưng người Thần gia cũng thật cường đại. Cường đại tới mức khiến các phương Thần vương Thiên giới đều phải kiêng kỵ không thôi! Tương truyền gia tộc này từ cổ truyền thừa đến nay. Tuy không ai tin vào lời đồn này, nhưng Thiên giới Thần vương cấp cường giả không ai dám khinh thường gia tộc. Truyền thuyết. Bọn họ muốn triệu hồi cường giả từ thái cổ, muốn hắn hồi sinh! Ý tưởng thật điên cuồng, bất hiện thực. Tương truyền, gia tộc này từ xưa đến nay đều không ngừng tiến hành, thật khó tưởng tượng. Rốt cuộc thì là động lực nào đã chống lưng cho bọn họ. Niềm tin này mãi không đổi."

Đại bồng Thần vương thở dài: "Truyền thuyết, người kia là Thần gia tổ tiên. Người Thần gia quả thật khiến người khác rất khó giải thích,

không biết bọn họ vì sao lại có niềm tin như thế. Có lẽ.... có lẽ tổ tiên từ thái cổ... thật là một người kinh thiên động địa, một nhân vật ngạo thế vạn cổ, có lẽ một ngày... hẳn thật sự có thể sống lại."

"Truyền thuyết, tổ tiên Thần gia trời không thể diệt, đất khó thể chôn, tàn dư linh hồn khắp thiên địa, trọn đời khó có thể hoàn toàn hủy diệt. Mà cơ thể Thần gia người chảy trong máu thái cổ tổ tiên. Tương truyền, bên trong cũng ẩn chứa năng lượng linh hồn tàn vỡ, năng lượng của linh hồn tàn vỡ này tương truyền từ đời này sang đời khác...."

"Cái gọi "Hoán ma kinh" độc đáo, không phải là loại tuyệt học mà sau này có thể thêm vào. Mà bộ phận tinh hoa nhất vẫn là tổng nạp ko quá vài ngàn chữ, cùng với lộ tuyến hành công kia, được tạo ra chỉ dành riêng cho thể chất của người trong Thần gia, những người trong Thần gia học lại công pháp lại có thể dần dần hội tụ năng lượng linh hồn tàn vỡ trong huyết dịch."

"Chỉ cần bọn họ có thể nhập thân thể và năng lượng linh hồn cùng một nơi, thì có thể dễ dàng cảm ứng được năng lượng linh hồn của bộ phận tàn toái trong thiên địa từ xa. Rồi có thể thu thập lại từng chút từng chút linh hồn tổ tiên."

"Có một lời tiên đoán từ xưa. Thần gia tướng sinh ra đệ thập thánh, đệ thập nhân đều thành nhân vật kinh thiên động địa. Truyền thuyết đều nói, huyết mạch bọn họ cực kỳ đặc thù, và cơ hồ giống với vị Thần gia chi tổ, đệ thập nhân ngưng tụ đủ năng lượng linh hồn, có thể so với tổng hòa toàn lực của các đời Thần gia, đệ thập thánh thu thập tàn dư linh hồn hợp một chỗ, liền có thể đánh thức linh thức đại nhân vật từ thái cổ kia, Thần gia có thể dễ dàng hoàn toàn tiến vào con đường hồi sinh."

"Tám thánh trước cũng đều y như tiên đoán vậy. Thu thập đủ năng lượng linh hồn tàn vỡ. Sau khi triển khai phân thân toái cốt (phân thân toái cốt: thịt nát xương tan) mà chết. Chỉ là người thứ chín xuất hiện, đã làm rối loạn sự sắp đặt của Thần gia. Đệ cửu nhân trở thành phản đồ lớn nhất Thần gia..."

Nghe đến đó, Thần Nam kinh hãi lên tiếng: "Đệ cửu nhân là Thần Chiến?"

"Không sai, đệ cửu nhân chính là Thần Chiến, hắn không cam lòng chịu sự sắp đặt của người khác. Mặc dù người kia là tổ tiên hắn. "Mệnh ta do ta, không do trời" là tín điều của hắn. Hắn phản Thần gia, cuối cùng sống hay chết thật khó biết được. Nhưng từ nay về sau hắn thật sự biến mất."

Thần Nam có chút nghi ngờ: "Thần Chiến thật sự cường đại vậy?"

"Đương nhiên. Nếu không sao có thể có năng lực khủng bố phản lại Thần gia" Đại bàng Thần vương nhìn hắn, thở dài: "Người không biết người Thần gia điên cuồng cỡ nào. Thần gia đệ thập thánh không phải vô cớ mà xuất hiện. Bọn họ đã tốn không biết bao tâm huyết của Thần gia. Người Thần gia điên cuồng khó tưởng tượng! Bọn họ sử dụng đủ phương pháp. Góp nhặt mấy đạo cường đại "Hồn". Đó là tàn hồn xuất ra từ trong những khôi bảo như Hậu nghệ cung, Liệt không kiếm. Có thứ đó chui vào thân thể, người nói người này không phải là cường giả sao?"

Thần Nam kinh hô: "Ý người là....."

Đại bàng Thần vương nhìn vài món Thần binh hai bên người Thần Nam một lúc, nói: "Phải, người và Thần Chiến giống nhau. Cái này gọi là lấy hồn dưỡng hồn, dùng hồn tụ hồn! Truyền thuyết kể rằng tổ tiên các người sử dụng những khôi bảo. Khôi bảo chi hồn nhập vào phong ấn của hắn. Khôi bảo chi hồn không chỉ khiến các người đạt tới cảnh địa khó tưởng tượng mà còn giúp các người mau chóng thu thập được chi hồn tổ tiên."

"Cái này....." Thần Nam kinh sợ tột độ.

Đại bàng Thần vương nói: "Trong truyền thuyết, Thần Chiến đã biến mất không bao giờ quay lại. Khôi bảo chi hồn trong cơ thể hắn làm sao nhập vào cơ thể người? Phải biết rằng khôi bảo chi hồn phải từ cơ thể của đời trước truyền vào đời sau thì mới có thể nhập vào cơ thể một người. Người đến từ bạch Nhân gian, chẳng lẽ Thần Chiến ẩn cư tại Nhân gian? Hoặc có thể người trong Thần gia giam cầm Thần Chiến, bây giờ tạo người thành "đệ thập nhân"? Có lẽ chờ người chính thức khai quật dãy tiềm lực khổng lồ ẩn núp sâu trong cơ thể người. Rồi mới xứng đáng được gọi "đệ thập nhân" sao.

Người không nghi ngờ gì thành một vật hy sinh, nhưng người dám cản trở người tiến về phía trước trong quá trình này cũng sẽ khiến Thần gia ra tay. Người quả thật là khác tinh."

Lúc này, trong lòng Thần Nam dội lên cuộn sóng lớn. Gia tộc huyền công dĩ nhiên có nhiều kinh thiên đại bí, thật sự chỉ là vượt quá xa những gì hần tưởng tượng.

Chân tướng càng ngày càng rõ, đã tới lúc phơi hết ra ánh sáng, nhưng trong lòng Thần Nam rất loạn.....

Long bảo bảo bên cạnh hai mắt mở to, thần thái mê muội. Tử kim thần long đứng xa cứng lưỡi, biểu hiện khó tin.

Đại bằng Thần vương nói: "Lần đầu tiên nghe được truyền thuyết này, ta cũng không khỏi hồ nghi. Năng lượng linh hồn tan vỡ, như thế nào lại có thể tự ẩn mình trong máu hậu duệ. Tuy nhiên, hôm nay ta thấy phía sau người có thần bí ảnh hậu, có chút tin vào lời đồn thổi."

Rất lâu sau, Thần Nam mới tĩnh tâm lại được. Hần có cảm giác Thần Chiến chắc chắn chưa bị bại vong. Hần nhìn Đại bằng Thần vương: "Thần vương người như thế nào lại biết tất cả như vậy? Vô tình tiên tử tựa hồ cũng không biết được đường này."

"Haha..... Quy tiên bối trường thọ sở dĩ để các người tới tìm ta để hồi sinh Vô tình tiên tử thì có gì không khó để nhìn ra. Ta dù không phải sống thọ nhất Thiên giới, nhưng biết hết mọi chuyện thì đại đa số người đều không thể bì được."

Lúc này, Thần Nam thất sắc. Hần cảm ứng được một cổ nguy cơ lớn từ nội thiên địa, hần nhanh chóng mở nội thiên địa.

Chỉ thấy năm viên xá lợi tử kim quang sáng lạn, đang bay vòng quanh không ngừng trên ngọn thần thụ. Khí tức ào ạt, thi thể Vũ Hinh cũng rung động, từng viên kim quang xá lợi tử bay về phía hai vết thương trí mệnh trên ngực và cổ nàng.

Thần Nam vừa mừng vừa sợ, Vũ Hinh đang dần có dấu hiệu của sự sống.

Lúc này, Đại bầy Thần vương cũng bước vào trong nội thiên địa Thần Nam, nhìn vào thần thụ có chút giật mình: "Hậu nghệ cung bản thể. Linh căn bán hồn."

Nếu con rồng lưu manh mặc Huyền vũ giáp cũng vào trong nội thiên địa, hẳn Đại bầy Thần vương lại phải kinh hô. Bất quá, hẳn không thể nhìn ra lai lịch hai tòa thần sơn.

Đột nhiên, Đại bầy Thần vương quát lớn: "Thần Nam, ngươi thực muốn hồi sinh Vô tình tiên tử, hay là muốn hồi sinh người mà người gọi là Vũ Hinh?"

"Đương nhiên muốn Vũ Hinh hồi sinh!"

"Vậy nhanh chóng không chế gốc linh căn. Đem thi thể Vô tình tiên tử thoát khỏi nội thiên địa của ngươi. Nếu không kẻ hồi sinh bây giờ tuyệt đối là Vô tình tiên tử."

Thần Nam rung mình, hẳn tin tưởng những gì Đại bầy Thần vương nói. Nếu giờ phút này thi thể hồi sinh, không nghi ngờ gì sẽ là Vô tình tiên tử, bởi mấy ngàn năm qua là nàng chiếm cứ chủ đạo thân thể.

Hai rễ cây thần thụ bật khỏi. Mạnh lực ném thi thể Vũ Hinh ra ngoài, "Hô" một tiếng, thi thể Vũ Hinh bay ra khỏi miệng nội thiên địa. Năm viên xá lợi tử dĩ nhiên cũng bay theo ra, bay xung quanh thi thể.

Đại bầy Thần vương thần sắc biến đổi, chém ra một đạo kim quang, cắt năm viên xá lợi tử. Nhưng kết quả nằm ngoài dự tính của hắn. Năm viên xá lợi tử xuyên thấu qua kim quang, bám theo thi thể cùng vọt ra ngoài: "Không hay rồi, Vô tình tiên tử cần hồi sinh." Đại bầy Thần vương trầm giọng: " "Thái thượng vọng tình lục" không hổ là Thiên giới đệ nhất kỳ công. Như thế thật tội tệ, sợ rằng Vô tình tiên tử từ đầu không hoàn toàn chết đi. Thủy chung cũng có một tia dấu hiệu sự sống, bây giờ năm viên xá lợi tử kia kích thích hơi thở sự sống. Vậy càng có thêm lý do hồi sinh. Tất cả đều là hành động ý thức chủ đạo nàng."

Đại bầy Thần vương song chưởng trầm, phát ra từng đạo thần quang. Rốt cuộc viên xá lợi tử cũng rơi xuống. Nhưng viên thứ năm thực có một cỗ quái lực lượng dẫn dắt. Cuối cùng hóa thành một đạo

điện quang nhập vào vết thương trên ngực Vũ Hinh.

"Khởi! (khởi: dậy)" Đại bằng Thần vương hét một tiếng. Một cỗ lực lượng mãnh liệt rung động khắp sơn cốc, viên xá lợi tử cuối cùng lại hiện lên thoát khỏi ngực thi thể.

Nhưng chính lúc này, thi thể Vũ Hinh đang phiêu phù tại không trung đột nhiên mở mắt. Một tiếng xoát vang lên trong hư không. Ánh mắt nàng bắn ra hai lãnh đạo điện.

Tuyệt đại dung nhan lạnh như băng sương, mái tóc tung bay theo gió. Một cỗ khí thế cường giả bễ nghể thiên hạ phát ra!

Chương 199

Tiên tử

"Vô tình tiên tử quả nhiên danh bất hư truyền, không hổ là một trong những cao thủ của thiên giới" Đại Bằng Thần Vương hoá thành một đạo ánh sáng màu hồng lao về phía Vô tình tiên tử

Cùng lúc đó Thần Nam thu tử kim thần long và long bảo bảo vào trong nội thiên địa tránh cho chúng gặp phải độc thủ rồi sau đó hấn mặc huyền vũ giáp của rồng bỉ ổi vào rồi nhanh chóng bay vọt đến.

Vô tình tiên tử cười lạnh, toàn thân nàng mỗi huyết vị đều toả ra vô số kiếm khí cuồng bạo bắn tới, nàng thậm chí không dùng tay, thế nhưng như vậy cũng đã đủ để bức Đại Bằng Thần Vương ở trên cao phải không ngừng tránh né trận trện điện quang lao tới.

Thần Nam vô cùng kinh hãi, Vô tình tiên tử quả là đáng sợ, thân thể còn đang trọng thương trầm trọng thế nhưng vẫn có thể đưa Đại Bằng Thần Vương vào thế hạ phong.

Nhưng rồi hấn chợt nhận ra có điều không đúng, Vô tình tiên tử sở dĩ hai tay không động là vì ở xa xa cách 2 bàn tay chừng một thước chính là khoả xá lợi tử thứ 5, muốn hút nó trở lại. Chỉ là có một cỗ lực lượng vô hình đang cố khống chế khoả xá lợi tử, cùng với Vô tình tiên tử giằng co kịch liệt.

Thần Nam lại giật mình, hóa ra Đại Bằng Thần Vương ngoài mặt cùng Vô tình tiên tử đấu pháp, nhưng thật sự là tranh đoạt xá lợi cùng Vô tình tiên tử.

"Vô tình tiên tử, ta thừa nhận tu vi ngươi mạnh hơn ta nhưng chút sinh mệnh chi lực còn sót lại của ngươi cũng chỉ đủ cho ngươi chống đỡ được một lát mà thôi"

Vô tình tiên tử sắc mặt đại biến, nàng đã cảm giác thấy không ổn rồi, bản thân vừa mới tỉnh lại, xá lợi tử thì chưa hoàn toàn đoạt được, bây giờ sinh mệnh lực đã sắp hao mòn hết rồi.

Nàng nhìn lại về hướng Thần Nam, ánh mắt tràn đầy sự ai oán khiến cho hắn cảm thấy đau lòng vô cùng, suýt chút nữa hắn đã lao về phía nàng.

Lúc này Đại Bàng Thần Vương quát to "Chớ để bị mê hoặc, ngàn vạn lần không nên tiến tới, nàng là Vô tình tiên tử ko phải Vũ Hinh, cẩn thận không có sẽ bị nàng thôn phệ năng lượng sinh mệnh"

"Ta biết" làm sao mà Thần Nam không hiểu chứ.

"Chàng thật sự muốn ta chết sao?" Vô tình tiên tử dáng vẻ vô cùng đau đớn đáng thương, 2 hàng lệ dài tuôn rơi " giết chết ta thì Vũ Hinh trong lòng chàng cũng không có hy vọng sống lại đâu, hiện nay ta là người kiểm soát được cơ thể, nếu cường đại như ta mà cũng không còn tồn tại thì nàng làm sao mà sống lại được chứ? Thần Nam, chẳng lẽ ngươi muốn ta và Vũ Hinh cứ như vậy chết đi."

Nhìn khuôn mặt thể lượng của Vô tình tiên tử, Thần Nam trong lòng quặn đau, đồng thời cũng phi thường sợ hãi. Vô tình tiên tử nói không phải không có đạo lý, nếu nàng không thể sống sót có lẽ Vũ Hinh cũng không thể nào còn tồn tại"

Đại Bàng Thần Vương quát to "đừng để cho nàng làm rối loạn tâm thần, trong tim ngươi biết rõ Vũ Hinh đã chết rồi, bây giờ lại sợ nàng phải chết lại một lần nữa sao? Không cần lo lắng, ta có biện pháp làm Vũ Hinh sống lại, còn bây giờ phải khiến Vô tình tiên tử phải chết đi"

Vô tình tiên tử vẻ mặt càng thêm đau khổ, nàng cười thảm nói "Thần Nam chàng tin tưởng hắn hay tin ta? Làm sao có ai có thể hiểu biết về cơ thể này hơn ta được chứ? Là hắn muốn nhân cơ hội này vĩnh viễn diệt trừ ta bởi vì hắn vĩnh viễn không bao giờ có khả năng vượt qua ta. Ngươi không minh bạch, ngươi không hiểu sự cạnh tranh giữa các thần vương tàn nhẫn như thế nào đâu"

Khuôn mặt nàng thánh thiện biết bao, bộ bạch y tinh khiết nhuốm máu kia càng rung động lòng người, Thần Nam hắn không có can đảm ngẩng mặt lên nhìn nàng.

"Vô tình tiên tử thần thông quảng đại lại lắm thủ đoạn, ta ngày càng tin tưởng thiên giới này chẳng có mấy người khiến người cố kị" Đại

Bằng Thần Vương cười lạnh đồng thời vận chuyển thần công dần dần khiến khoả xá lợi bay xa ra khỏi Vô tình tiên tử.

"Thần Nam, chàng có nhớ chẳng, điều mong ước đẹp đẽ nhất của hai chúng ta.. sống với nhau.. hạnh phúc.. nhẹ nhàng... ngày ngày nắm tay nhau ngắm mặt trời mọc.. ngày ngày nắm tay nhau ngắm mặt trời lặn.. chẳng lẽ chàng muốn lần ngắm mặt trời lặn đó chính thức là lần cuối.. vĩnh viễn là lần cuối ư?"

Thần Nam tim đau như dao cắt, nhưng hấn cắn răng lùi nhanh về phía sau cũng không quay đầu lại thì thào nói "Vũ Hinh cho dù ta có phải chết đi cũng nhất định phải làm cho nàng sống lại"

"Xích" một tiếng động nhỏ vang lên, xá lợi tử nhanh chóng bắn ra ngoài, Vô tình tiên tử cuối cùng cũng nhắm mắt, thân thể nhu nhược vô lực chậm rãi rơi xuống đất.

Thần Nam vừa định tiến lên nhưng Đại Bằng Thần Vương đã đáp xuống, từng đạo thần quang màu vàng bắn tới chui vào trong thể nội Vũ Hinh sau đó lão quát to" Đi, bây giờ chúng ta phải làm sống lại chủ nhân đích thực của cơ thể này"

Thần Nam sững sờ rồi hỏi "Chúng ta đi đâu? chẳng lẽ là tiên phủ của Đạm Thai Tuyền"

"Đúng vậy, người chắc vẫn nhớ những lời ta nói, cơ hội là rất mong manh, cơ thể nàng tuy còn lưu lại hơi thở sinh mệnh nhưng cơ hội đánh thức Vũ Hinh thật sự chỉ có 5 phần thành công"

"Vậy chúng ta đi mau thôi" Thần Nam đưa Vũ Hinh tiến vào nội thiên địa, để long bảo bảo và rồng du đãng bảo vệ, nhưng 5 khoả xá lợi thì không dám cho vào nữa."

Hấn cùng Đại Bằng Thần Vương nhanh chóng bay lên cao, trên đường Thần Nam hỏi "Thật ra thì Đạm Thai tiên tử có bảo vật gì vậy?"

"Chúng ta cần phiến tinh không cũng như nguyệt điện của nàng ta"

"Tinh không nguyệt điện?"

"Đúng vậy. Đó là một nơi vô cùng kì lạ, ẩn sâu bên trong Đạm Thai phái, nó có lẽ đã tồn tại qua vô cùng tận năm tháng, đối với chúng thần mà nói đó là một mảnh di tích từ xa xưa để lại. Một nơi rất đặc biệt, trong đó có hàng trăm khối thất thải thạch trang trí khắp nơi giống như một khoảng tinh không vậy, vô cùng đẹp đẽ. Trong khoảng tinh không đó tọa lạc một toà nguyệt điện, muốn phục hoạt lại Vũ Hinh chúng ta cần bảy phiến thạch đó để tránh Vô tình tiên tử đột nhiên sống lại mà chúng ta thì không thể đoán được sự tình sẽ xảy ra như thế nào chỉ có thể dựa vào sự thần kì của toà thần điện đó trong quá trình.. uhm thật khó dùng lời lẽ mà miêu tả nhưng có thể nói là phục hoạt lại Vũ Hinh"

"Điều này..." phải đối diện với Đạm Thai tiên tử, Thần Nam lại cảm thấy vô cùng đau đầu.

Hai người phi hành cực nhanh, vừa đi vừa trao đổi. Đại Bàng Thần Vương nói " nếu là trước kia thì ta sẽ khuyên người đi lấy trộm hơn mười khối thất thải thạch sau đó tìm một nơi nào đó phục hoạt lại cho Vũ Hinh nhưng bây giờ người đã để lộ ra trước mặt bọn họ người có thể là người thứ 10 trong truyền thuyết, người ta cũng sẽ phải nể mặt mũi của Thần gia, nên chúng ta sẽ đến thẳng nơi đó làm sống lại Vũ Hinh, tinh không nguyệt điện đúng là chỗ lý tưởng nhất. Hơn nữa ở đó có Đạm Thai Tuyền với Lý Đạo Chân, cùng với ta là đủ ba thần vương, cũng vừa đủ số."

Thần Nam cảm thấy nếu như phải đối diện với Đạm Thai Tuyền quá nhiều khả năng sẽ sinh ra sự tình gì đó không thể lường trước được. Hắn mở miệng hỏi "Tiền bối người pháp lực thông thiên có thể che dấu được diện mạo và khí tức của ta không? Ta không muốn nói chuyện trực diện với Đạm Thai tiên tử"

"Cái này... rất khó khăn a, ta có thể thay đổi dung mạo và khí tức của người nhưng ở khoảng cách gần vẫn rất dễ bị thần vương nhìn ra. Cái toà nguyệt điện đó hoàn toàn có thể nhìn thấu linh hồn một người, cũng chính vì điều đó nên nó có thể nhìn thấu linh hồn của Vũ Hinh và Vô tình tiên tử vì vậy ta mới chọn nó. Mà tại sao người lại muốn như vậy, phải chăng người có khúc mắc với Đạm Thai Tuyền? ta nghe nói Đạm Thai Tuyền và Thần gia tựa hồ cũng có giao tình mà, hmm để ta tìm xem có biện pháp nào ko"

Giờ phút này bên trong đạm thai tiên cảnh, Đạm Thai tiên tử thanh lệ vô song, cặp mắt trong như nước hồ thu ngược nhìn lên hư không bao la, trên mặt thoáng có nét xuất thần "Tựa như hạ giới có chuyện gì xảy ra rồi, hình như có người sử dụng ảo ảnh để che mắt ta. Nó bắt đầu khi nào vậy? mà tại sao ta không thể cảm thấy? Thật là một địch thủ cường đại mà!.. hy vọng.. ác ma đó vẫn chưa có xuất thế, cũng hy vọng nàng...."

Đột nhiên, Đạm Thai Tuyên cảm thấy vô cùng bất an, nàng rất muốn xuống hạ giới một chuyến nhưng bây giờ một phần thân thể của Thiên ma trong truyền thuyết đã xuất thế, cùng với người thứ 10 của Thần gia đột nhiên xuất hiện, thiên giới nhất định khởi phong vân, bây giờ nàng không thể nào tùy tiện hạ giới.

Đúng lúc này, đệ tử đạm thai phái vào thông báo Đại Bằng Thần Vương cầu kiến. Đạm Thai tiên tử tâm tình tức thì chấn động, sinh ra một cỗ cảm giác quái dị.

"Sao lại thế này? tuyệt nhiên không phải nguy hiểm phát sinh, hôm nay ta rất cuộc làm sao, tâm thần không khi nào bình tĩnh được thế này?" Đạm Thai tiên tử có chút rối loạn.

Nàng rất ít khi xảy ra trạng thái kì dị này.

Bên trong đạm thai tiên cảnh, mây trắng bay lượn khắp nơi, tiên khí ngập tràn, xa xa là một toà non xanh nước biếc, xinh đẹp tuyệt trần cảnh đẹp như trong bức họa. Từng làn gió nhẹ thổi qua các kẽ núi, khắp nơi là hoa thơm ngào ngạt, linh cảm dị thú thấy người cũng không hề kinh hãi, cảnh sắc thật là hiền hoà.

Đạm Thai tiên tử cưỡi một đám mây trắng đứng ở trước cổng thiên cung liếc mắt nhìn xuống phía dưới. Thần Nam và Đại Bằng thần vương hoá thành hai đạo điện quang bay tới. phía trước phiến quỳnh lâu ngọc vũ.

Thần Nam lúc này đã được Đại Bằng thần vương dùng thần công vô thượng che dấu đi dung mạo, thay đổi cả căn cốt, thậm chí cả khí tức bản thân cũng thay đổi. Bất quá hai người đều biết, nếu Đạm Thai Tuyên thật sự để ý thì chẳng thể nào mà che dấu được, bất quá Thần

Nam tin rằng, vạn năm đã qua đi Đạm Thai Tuyền đã hoàn toàn quên hẳn nên cũng không có nhiều phiền toái.

Chỉ là, khi Đạm Thai Tuyền nhìn thấy Thần Nam thì vẻ mặt hơi chấn động, nàng nói nhanh " chúng ta trước kia nhất định đã gặp qua"

"Tiên tử đùa rồi, người là ánh sắc cầu vồng ở cuối chân trời còn tại hạ bất quá chỉ là một tu giả bình thường, làm thế nào mà có giao thiệp qua lại được? chẳng lẽ tại hạ rất giống một vị cố nhân của tiên tử ư? nếu vậy tại hạ thật sự rất vinh hạnh"

Đạm Thai Tuyền khẽ di động cặp mắt long lanh như nước hồ thu, rồi nàng khẽ cười nói "Phải vậy không? Có lẽ..."

Thần Nam cảm thấy hơi mất tự nhiên, dường như đối phương đã cảm thấy điều gì đó.

Chương 200

Tinh không nguyệt điện

Bên trong đạm thai tiên cảnh, thanh phong thuỷ bích lung linh, lục sắc thần quang lóng lánh,quỳnh lâu ngọc vũ toạ lạc trên các đỉnh núi, khắp nơi phi bộc lưu tuyến, tiên khí dày đặc, thật là cảnh đẹp mê hồn, xứng đáng là thiên giới thánh thổ.

Xa xa trong lớp sương mù dày đặc ẩn hiện một toà cung điện lập lò bay giữa hư không, tiên nhạc nổi lên mơ hồ khi không khi có, cảnh vật thật là đẹp như tranh vẽ.

Chính tại không trung của tu thân điện của Đạm Thai Tiên Tử, lúc này Đại Bàng Thần Vương và Thần Nam đang bay giữa không trung, cùng Đạm Thai Tiên Tử đối chất ba mặt một lời.

Chỉ sau vài câu đối thoại đơn giản, cõi lòng Thần Nam vốn bình lặng bắt đầu gợn lên những cuộn sóng ba đào, với người con gái thứ nhất trên đời làm hấn xao động, đang đứng trước mặt hấn đó nhưng hấn không thể nào nói chuyện như mười ngàn năm về trước nữa.

Ung dung vạn tái, thương hải tang điền, tất cả trôi đi như dòng nước, sự thay đổi này chỉ có thể khiến cho người ta cảm thán.

Tuyệt đại giai nhân mặc bạch y trắng như tuyết, đôi mắt đẹp vô song của nàng phát ra ánh sáng hiền hoà nhìn Thần Nam, phát ra sự vui sướng khôn nguôi. Rời mắt khỏi Thần Nam, Đạm Thai Tuyền liếc qua nhìn Đại Bàng Thần Vương nói

"Thần vương quang lâm,ta không tiếp đón từ xa xin được thứ lỗi"

"Đạm Thai tiên tử khách khí rồi, ta tự tiện đến đây, thật là gây phiền nhiễu cho người"

Nói rồi Đạm Thai Tuyền cùng hai người tiến đến một toà lầu đài trên không trung.

"Thần Vương mất tích đã trăm năm có thừa, thần giới đồn đại rằng

ông có lẽ đã gặp phải bất trắc, thế nhưng không nghĩ rằng hôm nay thần vương vô thượng thần uy lại xuất thế, xem ra lời đồn quả không đáng tin aa"

"Ha ha.." Đại Bàng Thần Vương cười to " trăm năm thời gian đối với tiên thần chúng ta chỉ là cái nháy mắt tuy nhiên hơn trăm năm qua có lẽ một ngày cũng dài bằng cả trăm năm, nỗi đau chỉ tăng chứ không giảm, thần Vương Đô tốt nhất nên nhớ rõ ân oán giữa chúng ta, nếu sau này ta còn tồn tại tại thế sớm muộn cũng cùng hấn giải quyết hết ân oán.

Đạm Thai Tiên Tử gật đầu, nhưng ko nói gì, dù sao thì đây cũng là phân tranh giữa các thần vương, nàng không cần thiết phải xen vào.

Nàng lại đưa ánh mắt nhìn Thần Nam hướng đến Đại Bàng Thần Vương hỏi "Vị này là...." Đại Bàng Thần Vương cười nói "Tiên tử có thấy người trước mặt có một sự quen thuộc nào đó không?" Đạm Thai Tuyền gật gật đầu.

Đại Bàng Thần Vương vội tán " tiên tử linh thức quả là nhanh nhạy, thiên giới này quả là cũng ít có, chỉ gặp mặt qua đã có ấn tượng rồi, hấn quả là đã từng xuất hiện tại phật thổ..."

"Oh"

Đôi mắt đẹp như nước biển xanh của Đạm Thai Tuyền đột nhiên lóe lên tia sáng kì dị dừng trên người Thần Nam rồi đột nhiên vung bàn tay ngọc điểm về Thần Nam, một đạo ngân mang như thất luyện bắn nhanh tới.

Thần Nam cả kinh, hấn không có nghĩ đến Đạm Thai Tuyền đột nhiên ra tay, tâm tư hấn trong nháy mắt chuyển biến cả trăm lần. Đúng ra đối phương không thể phát hiện chân thân của hấn mà làm khó dễ, vì hấn hiện bây giờ đang mang Thần Vương dực, chân đạp Thiên ma bát bộ.

Thần Nam nhanh chóng dịch chuyển né tránh chỉ pháp của Đạm Thai Tuyền, tia sáng thánh khiết bắn tới đúng lúc hấn kịp thời biến mất, tia chỉ pháp cũng liền biến mất giữa không trung không hề làm tổn hại một vật nào.

Bất quá Đạm Thai Tuyền cũng không có thu tay lại, từng đạo chỉ lực rất nhanh phá không bay tới, không ngừng công kích về phía Thần Nam, trong nháy mắt tòa đại điện đầy rẫy kiếm khí tạo thành vòng kiếm hướng đến Thần Nam tại trung tâm. Tuy nhiên lúc này có thể thấy rõ Đạm Thai Tuyền không có sát tâm.

Bất quá lúc này Thần Nam cũng không dám phân tâm, từng đạo ngân quang đó nếu bắn trúng người hấn thì tuyệt đối có thể xuyên thủng cơ thể. Thân hình hấn lúc này như điện, nhanh chóng né tránh chỉ phong, thân hình tựa hồ chỉ như tàn ảnh. Đạm Thai Tiên tử đánh ra kiếm khí càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh, cuối cùng Thần Nam kinh hãi nhận thấy không còn cách nào né tránh, chỉ có thể vận chuyển huyền công ra tay.

"khanh thương"

Thần đao màu vàng xuất ra trên tay, đại thần ảnh thoáng hiện ra sau lưng, bầy binh khí vây xung quanh bỗng bành ẩn hiện. Thần Nam cầm trường đao, dũng mãnh chém dọc xuống chống lại công kích của Đạm Thai Tuyền. Các tiên đồng thị nữ trong cung điện đều giật mình, bọn họ chưa từng thấy công pháp nào kì dị như vậy.

Trên mắt Đạm Thai Tuyền thần quang lóe sáng, không ngừng tăng thêm khí lực, tấn công mãnh liệt đến khi Thần Nam phải vận dụng toàn lực để ngăn cản nàng mới dừng lại. Giương đôi mắt như hắc bảo thạch chăm chú nhìn Thần Nam một hồi rồi Đạm Thai Tuyền khẽ nói " Người của Thần gia, quả nhiên mạnh"

Thần Nam vô cùng bình tĩnh, từ từ thu lại thần ảnh rồi nói " Tiên tử quá khen rồi, so với tiên tử tại hạ chỉ là đom đóm so với ánh trăng dằm"

"Ha ha ha..." Đại Bàng Thần Vương cười to " Tiên tử pháp nhãn quả thông thần, chỉ một chút đã nhìn ra lai lịch hấn"

Đạm Thai Tuyền cười nói " Thần Vương quả nhiên khảng khái, đem thần vương dục tặng cho người khác"

"Haizzz vị tiểu huynh đệ này với ta cũng là có duyên, nói đến chuyện

này, đây là người đầu tiên của Thần gia mà ta gặp, nghe nói tiên tử và Thần gia có căn nguyên khá sâu, nên có lẽ sẽ rõ hơn ta hẳn có phải là người thứ 10 trong truyền thuyết không

"A.a..." Đạm Thai Tuyền nở nụ cười rồi đứng dậy, hai mắt lộ ra một thần tình phức tạp, nhưng rồi nhanh chóng biến mất.

"Hai vị đến đây, rốt cục là vì sao, xin cứ nói thẳng"

"Chúng tôi muốn mượn tinh không nguyệt điện" Đại Bàng Thần Vương cũng đi thẳng vào vấn đề, những gì cần nói thì cũng đã nói, những gì cần dò xét thì cũng đã dò xét, bây giờ cũng đến lúc giải thích vào ý chính.

Thần Nam đứng lên trước mặt Đạm Thai Tuyền nói "hôm nay mạo muội đến đây nhờ cậy mạo muội mong tiên tử thành toàn, ngày khác nhất định sẽ hậu báo"

Thần gia thân phận thì đã chứng minh, khả năng có thể là người thứ 10 trong truyền thuyết Thần Gia cũng đã hiển lộ, hiện tại khẩn thiết nhờ vả để tìm hiểu về Thần Gia thập nhân truyền thuyết.

Về Thần gia thập nhân truyền thuyết thì bây giờ Đạm Thai Tuyền đã biết rõ thân phận của Thần Nam, cũng khó có lý do để từ chối

Đúng như Đại Bàng Thần Vương và Thần Nam đã dự liệu, trong mắt Đạm Thai Tuyền hiện lên một tia sáng kì dị, rồi đáp ứng ngay.

"Mượn tinh không nguyệt điện, với Đạm Thai phái thì đương nhiên cũng không có vấn đề gì, Thần Vương huynh đã mở miệng nhờ thì đương nhiên ta phải đáp ứng rồi."

Đại Bàng Thần Vương biết, nếu bất cứ một thần vương nào khác của thiên giới yêu cầu, Đạm Thai Tuyền hầu như chắc chắn sẽ không đáp ứng, dù sao thì bí ẩn của tinh không nguyệt điện, không có thể đơn giản dễ dãi như vậy.

"Đa tạ tiên tử đã thành toàn, đại ân này ta không biết sẽ phải làm thế nào để cảm tạ người."

Đạm Thai Tuyền mỉm cười nói "cái này cũng không có vấn đề gì, nhưng mà ta muốn biết các vị cần dùng nó để làm gì"

Thần Nam ngưng thanh nói " chúng tôi muốn làm sống lại Vô tình tiên tử"

"Cái gì?" lần đầu tiên Đạm Thai Tuyền động dung thật sự " đây quả là một tin tức vô cùng tốt lành, Vô tình muội muội có hy vọng sống lại, thật là làm người ta kích động mà"

Vẻ mặt Đạm Thai Tuyền lúc này vô cùng kích động " Từ khi Vô tình muội muội biến mất, tâm ta lúc nào cũng thấy bất an, luôn luôn nghĩ về muội ấy, cứ nghĩ rằng sẽ chẳng có cơ hội được gặp lại muội ấy nữa. Bây giờ thì... thật là tốt quá mà"

Thần Nam thầm cảm thấy kinh dị, hẳn không biết có đúng Đạm Thai Tuyền và Vô tình tiên tử thân như tử muội thật không. Tiếp sau đó, Đạm Thai Tuyền hỏi rất nhiều chuyện, Thần Nam đương nhiên không thể nào nói hết sự thật, chỉ dựa theo những gì đã bàn bạc trước với Đại Bàng Thần Vương mà nói.

Theo cách trả lời này, Vô tình tiên tử quả thật như lời đồn đãi chết vì "Thái thượng vong tình lục" chi kiếp, thân thể bị người ta mang đi mất, bất quá lại bị người của Thần gia cản lại. Thần gia và vô tình tiên tử cũng có nguyên ủy sâu xa. Thần Nam đến Đạm Thai phái mượn dùng tinh không nguyệt điện cũng có chỗ không rõ ràng nhưng nàng cũng không có hỏi rõ.

Tinh không nguyệt điện ẩn tại nơi sâu nhất của Đạm Thai phái, tại một tòa núi cao màu xanh lục bích, thần quang luôn luôn lấp lánh trên bầu trời, mây mù mờ ảo, linh khí dập dềnh, trên cao mặt trăng huyền ảo chiếu sáng giữa hư không.

Đạm Thai Tuyền từ từ bay tới, theo sau là Đại Bàng Thần Vương và Thần Nam theo sát phía sau. Tiến nhập vào nguyệt lượng môn, nơi đây dường như là một thế giới khác. Nơi đây là một mảnh ánh sáng ngọc đích tinh không, trên cao một tấm lam bảo thạch lập lờ trên không trung lóe ra quang mang sáng ngời. Nhô lên cao một chút là vàng trắng sáng phát lên ánh sáng nhu hòa. Chính tại nơi đó ẩn hiện một tòa cung điện ẩn hiện dưới ánh trăng.

"Cái này...." Thần Nam có chút ngẩn người, nơi này thật sự là một thế giới khác a! giờ phút này ở ngoại giới ánh nắng chan hòa đang là giữa ban ngày, nhưng nơi đây, bóng đêm bao phủ, chỉ có ánh sáng chan hòa của mặt trăng.

"Nơi này quả là thần kì. Nghĩ đến tiên tử luôn ở chỗ này quả là thật là tuyệt vời a" Đại Bàng Thần Vương thở dài.

Đạm Thai Tuyền nhẹ nhàng cười rồi nhìn về phía Thần Nam với một vẻ khó hiểu cười nói

"Nơi này không phải là một tinh không thực sự, chỉ là một phiến không gian rộng khoảng trăm dặm mà thôi"

Đại Bàng Thần Vương thở dài "Thất thải sinh mệnh thần thạch, tại khắp thiên giới cũng khó có thể tìm được mấy khối, thế mà nơi này có đến mấy trăm khối, không nhìn tận mắt thì người ta khó mà tin được. Nhìn những khối thần thạch này xếp thành hàng, đương nhiên là hình thành một đại trận phức tạp, nhưng do tiên tử đã sớm ngộ thông nên có thể tự do xuất nhập.

"Aiii cái này thì không cần phải nói rồi" Đạm thai tiên tử gật đầu nói "thân thể của vô tình muội muội đặt tại tâm trận, ta cũng đã hiểu nhị vị phải sử dụng phương pháp gì để phục hoạt lại nàng rồi."

Vốn dĩ Đạm thai tiên tử vô cùng thông tuệ, cũng vốn không cần phải nói gì, đã đoán được các vị trí trên thiên giới xuất hiện "Thái thượng vong tình lục" tàn thiên, dẫn dắt các thần vương chạy đến tranh đoạt, hiện tại hai người mục đích chính là nhắm đến những cái đó, mục đích chính là thanh thiện cổ phật xá lợi tử.

Tại nội thiên địa của Thần Nam, thân thể Vũ Hinh phiêu phù tại tinh không, tuyệt sắc dung nhan của nàng có chút tiều tụy, tà áo trắng nhiễm huyết của nàng càng gợi lên vẻ thê lương.

Đạm Thai Tuyền ôm Vũ Hinh vào ngực, vui mừng nói " Vô tình muội muội, lại nhìn thấy người rồi, ta sẽ đem toàn lực để cứu sống lại muội.

Sau đó nàng giang tay ra, thân thể Vũ Hinh từ từ bay lên, bạch y của nàng phiêu động không gian, hướng đến nguyệt điện bay tới.

Đại Bàng Thần Vương nói " lúc bắt đầu, chỉ cần dùng bảy phiến tinh không thất thải thạch định trụ thân thể nàng. Bởi vì chưa phục hoạt lại cơ thể của nàng mà chỉ gọi về linh thức cho nên chưa cần phải sử dụng đến nguyệt điện.

Nguyệt điện này chính là trận tâm của phiến tinh không này, việc phục hoạt lại vô tình muội muội thân thể, nơi đó là tốt nhất.

Thần Nam hai mắt có chút thất thần, rốt cục cũng đến giờ khắc Vũ Hinh sống lại rồi, hắn xoay người hướng về phía Đạm Thai tiên tử nói "đa tạ tiên tử"

Đại Bàng Thần Vương nói " muốn làm vô tình tiên tử sống lại cần có ba thần vương đến đây để triệu hoán linh thức, chúng ta..."

Đạm Thai Tuyền cười cười nói "không có trở ngại gì, đông hải thần vương Lí Đạo Chân đang làm khách tại tiên phủ của ta, Đại Bàng Thần Vương có lẽ đã sớm cảm ứng được rồi, nhờ hắn thì chúng ta sẽ có khả năng..."

Lúc này Thần Nam đột nhiên tâm sinh phản ứng, hắn nhíu mày nói " tự nhiên ta thấy tâm tình không được tốt, tựa như có sự tình gì mới phát sinh.

Chương 201

Thần Vương và Chủ Thần

Đại Bàng Thần Vương và Đạm Thai Tuyền đều động dung, bọn họ không nghĩ đến với tu vi của Thần Nam mà lại có thể có linh giác nhạy bén như vậy.

Đại Bàng Thần Vương nói " Ta cũng phát sinh cảm ứng, xem ra quá trình hồi sinh Vô tình tiên tử sẽ không dễ dàng tựa hồ sẽ có nhiều thần vương tới quấy nhiễu.

Đạm Thai tiên tử cũng gật đầu lộ ra thần sắc suy tư nói " ta cũng đã sớm sinh cảm ứng đạm thai tiên phủ của ta sẽ trải qua một trận mưa gió. Một khi tinh không nguyệt điện cổ trận vận chuyển tất sẽ tương hội với ánh trăng mà phát ra dao động ánh sáng xuyên thấu thiên địa, đương nhiên sẽ khiến thần vương khắp nơi tới do thám...."

Chẳng cần Đạm Thai Tuyền phải nói rõ Thần Nam và Đại Bàng Thần Vương cũng đã nghĩ đến hậu quả.

Vô tình tiên tử khi còn sống đã chém giết không biết bao nhiêu tiên thần, trong đó con cháu họ hàng của các thần vương không hề ít, với tu vi của bọn họ mà nói, việc làm sống lại Vũ Hình khó có thể bảo toàn có thể che dấu được họ, và tất nhiên, sẽ khiến các thần vương quy tụ đến nơi này.

Chỉ là giờ phút này thời gian vô cùng quý giá, trong nội thể của Vô tình tiên tử vẫn còn sót lại sinh mệnh chi năng, nếu nhanh chóng tiến hành phục hoạt nghi thức, có lẽ còn nắm chắc được 5 phần thành công, nếu cứ trì hoãn thì hy vọng sẽ ngày càng xa vời.

Không lâu sau, Đông Hải Thần Vương bay vào phiến tinh không, khi hắn thấy Thần Nam thì vẻ mặt nhất thời ngẩn ngơ, mặc dù Thần Nam đã bị Đại Bàng Thần Vương cải biến dung mạo, che dấu đi hơi thở nhưng sâu thẳm trong trái tim, hắn vẫn có một cảm giác quen thuộc vô cùng. Chỉ là vạn năm tháng đã qua đi, hắn dù nghĩ đến vỡ đầu cũng không thể nghĩ rằng người biểu ca năm nào lại có thể phục hoạt sống dậy, hắn đơn giản là không hề nghĩ về điều đó.

Thần Nam thì ngược lại vô cùng bình tĩnh, lúc trước hắn đã thấy qua vị biểu đệ này cho nên không hề kinh ngạc, chỉ là trong lòng nổi lên một tràng cảm khái mà thôi.

Lý Đạo Chân dừng chân, đứng nhìn chăm chăm vào Thần Nam, Đạm Thai Tuyên thấy vậy ánh mắt phát ra một tia kì dị nói "Đạo Chân, vừa rồi ta đã truyền thanh, người đã biết chúng ta làm gì, người đã chuẩn bị rồi chứ."

Lý Đạo Chân gật gật đầu nói " Vô tình tiên tử đối với đệ như là một người thân trong nhà., khi xưa còn bé đệ đã được nàng chăm sóc rất chu đáo, mặc dù đã qua vạn năm tính tình đại biến nhưng mặc kệ là như thế nào, đối với đệ nàng vĩnh viễn là một Vũ Hinh tí tỉ thuần khiết vô bì. Đệ sẽ hỗ trợ toàn lực để phục sinh nàng."

Nói đến Vũ Hinh, Lý Đạo Chân tâm thần chấn động, hắn có chút không thể nhìn được nhìn về phía Thần Nam nhưng rồi bất đắc dĩ hắn lại lắc đầu. Hắn biết ý nghĩ vừa thoáng qua thật quá hoang đường.

"Đệ tử Đạm Thai nhất phái phái nghe lệnh, toàn bộ tập trung ở ngoài tinh không nguyệt điện, phòng thủ ở nguyệt lượng môn không được cho bất cứ kẻ nào tiến vào."

Đạm Thai Tiên Tử âm thanh như ngọc nhưng cũng thấu phát ra vô thượng uy nghiêm từ phiến tinh không phát ra khắp nơi trong Đạm Thai phái. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ đệ tử Đạm Thai đã tụ tập bên ngoài nguyệt lượng môn. Thập bát tiên tọa trận thủ hộ bên ngoài, hàn quang lấp lánh, phi kiếm lượn lờ khắp không trung. Tất cả đệ tử lúc này như lâm đại địch, một cỗ tiên khí khổng lồ bao vây cả toà tiên sơn.

Bên trong tinh không, năm khoả xá lợi tử toả sáng lấp lánh hướng đến phía trước địa viên nguyệt bay đến. Chính lúc này, tâm Thần Nam càng lúc càng bất an khiến hắn cảm thấy rối loạn. Làm sống lại Vũ Hinh, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hắn sẽ hối hận cả đời !

"Chờ một chút" Thần Nam kêu lên.

Năm khoả xá lợi tử lập tức dừng lại giữa hư không. Đại Bàng Thần Vương quay đầu lại nói "Sự đã đến nước này, trì hoãn không được nữa, phải tiếp tục cho dù lát nữa có thần vương đến quấy nhiễu."

Thần Nam nói " không phải ta sợ thần vương đến quấy nhiễu, ta tin vào thực lực của ba vị cũng như tin tưởng rằng cỗ tinh không cỗ trận này có uy lực rất lớn, ta chỉ lo lắng là quá trình phục sinh vô tình tiên tử rút cuộc có thể nào nắm chắc 10 phần không?"

"Không có, chỉ có 5 phần nắm chắc"

Hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi, 5 phần nắm chắc trước kia hắn cũng cho là cao nhưng bây giờ đến thời điểm máu chốt, nỗi sợ hãi lại dâng lên trong lòng hắn, nếu không thể thành công phục hoạt lại Vũ Hinh vậy Vũ Hinh hoàn toàn sẽ biến mất trên thế gian.

Hắn không thể nào chấp nhận cái kết quả này.

"Như thế nào mới có thể 10 phần nắm chắc..." Hắn hỏi nhanh, giọng vô cùng run rẩy.

Lý Đạo Chân thần tình biến đổi nhưng ngay lập tức lấy lại được bình tĩnh. Đạm Thai Tuyên lộ ra thần sắc suy tư "Có lẽ..."

"Có lẽ gì?" Thần Nam vội hỏi.

Đạm Thai Tuyên trả lời "nếu có thể mời chủ thần sinh mệnh ở tây phương tới có lẽ có thể gia tăng một chút hy vọng, chỉ là thời gian có lẽ không kịp nữa rồi."

Thần Nam tâm thần chấn động, năm ngàn năm trước tựa hồ nữ thần sinh mệnh và vô tình tiên tử đã từng có giao thiệp, bây giờ cứu sống Vũ Hinh cũng lại nhắc đến bà ta. Vị thần này....

Đại Bàng Thần Vương nói " ta với nữ thần sinh mệnh phương tây tuy không có hiểu biết nhiều nhưng nếu thật sự có thể gọi bà ta, thì thời gian không phải là vấn đề nghiêm trọng nhất đâu, sinh mệnh chi năng trong nội thể Vô tình tiên tử phải ba ngày mới triệt để biến mất."

Thần Nam kích động nói " Ta đi mời nữ thần sinh mệnh" Đạm Thai

Tuyên lộ ra thần sắc phức tạp nói " Người có nắm chắc không? Người nên biết tây phương chủ thần với đông phương thần vương không được hòa thuận, nếu người mời mà người ta không đến thì quả thật là lãng phí thời gian"

"Haizzzzzzzz" Đại Bàng Thần Vương nhìn Thần Nam chăm chú, rồi đột nhiên mỉm cười không nói không rằng 2 đạo kim sắc thần quang vụt bắn ra khỏi thân thể lão chui vào người Thần Nam biến mất vào hai bên xương sườn hần.

"Ba ngày sau, ta nhất định mời được tây phương sinh mệnh nữ thần đến nơi này"

Dứt lời Thần Nam như một tia chớp bắn ra khỏi phiến tinh không. Lí Đạo Chân ngọc nhiên, không có nghĩ tới tại thời điểm máu chốt làm Vũ Hình sống lại thì đột nhiên lại ngưng. Đệ tử Đạm Thai phái ở ngoại giới cũng không có ngăn cản hần mặc hần rời đi. Thần nam toàn thân hóa thành một đạo thiểm điện xuyên phá hư không nhắm phía tây phương bay tới.

Thiên giới rộng lớn vô ngần, các dải danh sơn kéo dài tưởng như vô tận, không biết bên trong nó che dấu bao nhiêu tu giả. Còn có vô số các thành thị được điểm tuyết giữa những dãy núi cao và những dòng sông uốn lượn bao quanh, so với nhân gian giới có phần còn phần hoa hơn nhiều, đây chính là nơi cư ngụ của phàm nhân trên thiên giới, tổng dân số có lẽ cũng không kém hơn so với hạ giới. Tuy nhiên với lãnh thổ vô biên của thiên giới thì lượng dân cư này vẫn quá thưa thớt.

Tại thiên giới hai ngày nay sôi động vô cùng, một phần di thể của Thiên Ma xuất thế không chỉ khiến tu giả đại kinh mà đến phàm nhân cũng đã biết và run sợ. Thiên Ma là một cái thể cường giả, hần là một nhân vật thần thoại trong truyền thuyết, bây giờ một người như thế đột nhiên xuất hiện trước mắt mọi người, đại náo phật thổ, ngang nhiên thoát khỏi sự ngăn cản của phật tổ thoát đi. Thiên giới dù rộng lớn vô biên là thế nhưng tin tức vẫn truyền đi rất nhanh, tin tức đã truyền sang tận tây phương thiên giới.

Thần Nam phi hành một mạch cũng không có gặp phải sự ngăn cản nào cả, tốc độ phi hành của hần hiện nay trong nháy mắt đã vượt qua

mấy trăm dặm, qua nửa ngày đã tới giao giới giữa tây phương và đông phương. Vượt qua không gian thông đạo, hắn nhìn lại nơi đã cùng Lôi thần đại chiến, hắn trong lòng đầy cảm khái, không có nghĩ tới chỉ sau có vài ngày đã quay trở lại tây phương.

Thiên Ma đại loạn đông thổ khiến chư thần đông thổ cũng có chút bất an, tại các tuyến đường trọng yếu đều có các thiên sứ dò xét bất quá không thể ngăn cản Thần Nam, hắn hóa thành một đạo kim tuyến lưu quang tại không trung chỉ để lại một đạo tàn ảnh, xuyên phá thiên giới hư không. Hắn có một cảm giác nếu giờ phút này có thể mời được sinh mệnh nữ thần thì có thể sẽ làm sáng tỏ được bí ẩn sinh tử của Vũ Hình tại nhân gian giới 5000 năm trước.

Thần Nam điều chỉnh phương vị bay qua vài tòa thành thị của phạm nhân rốt cục cũng tìm được phương vị chính xác thần điện của nữ thần sinh mệnh. Chưa đến nửa canh giờ sau, hắn đã bay tới phía trên thần điện của nữ thần sinh mệnh, hắn còn chưa có động tác gì thì một luồng ánh sáng xanh trong nháy mắt đã bao phủ hắn vào bên trong, tuy đã làm giảm tốc độ của hắn nhưng không thể giam cầm hắn tại không trung.

"Ồ" một âm thanh kinh ngạc vang lên bên trong thần điện sau đó hơn mười thiên sứ bay lên vây xung quanh Thần Nam

"Phiền các vị bẩm báo với nữ thần sinh mệnh, đông thổ tu giả xin được cầu kiến"

Sinh mệnh nữ thần Trân Ny đã cảm ứng được hơi thở của Thần Nam, đã sớm biết hắn đến.

"Xin mời" Thần Nam cùng mười vị thiên sứ tiến xuống thần điện phía dưới, nữ thần sinh mệnh vẫn thánh khiết như trước, tỏa ra thánh khí vô cùng tự nhiên, tuy không phải là sắc nước hương trời nhưng vô cùng bất phàm làm người ta khó có thể quên. Làm Thần Nam kinh ngạc nhất chính là bên cạnh Trân Ny còn có một vị nữ thần, mái tóc nàng màu vàng dài thướt tha bén gót, mắt nàng màu xanh ngọc bích, bên ngoài khoác một tấm áo khoác trắng như tuyết, tuyết đại giai nhân ! thân thể nàng như hòa cùng thiên địa làm một, hơi thở sinh mệnh nhẹ nhàng, thánh khiết.

Không ngờ nữ thần sinh mệnh Tạp Mâu bị vây khốn dưới Lôi thần điện bấy lâu nay đã thoát ra được. Đứng trước mặt Thần Nam là 2 tỉ muội, hai sinh mệnh nữ thần!

Thần Nam thật muốn cười to! Hắn vội vàng thi lễ nói " Chúc mừng nữ thần, chúc mừng người đã thoát được khổ nạn"

Hắn biết gần đây Tây phương khẳng định cũng xảy ra nhiều sự kiện bằng không Tạp Mâu không có khả năng xuất hiện tại nơi này, hai vị nữ thần cùng cười, Tạp Mâu nói "Người tới đây có việc gì? xin mời nói. Ta nghe nói phương đông gần đây rất không bình tĩnh."

"Tại hạ muốn mời hai vị tới phương đông cứu trợ Vô tình tiên tử"

"Gì cơ?" Tạp Mâu sắc mặt đại biến.

"Vô tình tiên tử tẩu hỏa nhập ma, nàng để lại di thư, duy chỉ có hai vị tương trợ mới có thể khiến nàng sống lại"

Tạp Mâu cùng Trân Ny nhìn nhau, hai người sắc mặt thay đổi liên tục, Thần Nam bây giờ chỉ còn biết bịa thêm chuyện "Đạm Thai tiên tử bảo tại hạ đi mời hai vị nữ thần, ngày sau nhất định hậu tạ, sẽ không tiếc mà xuất binh tây thổ!"

Thần Nam nói bốn chữ "Xuất binh tây thổ" rất mơ hồ không có nói rõ là sẽ đến hộ trợ hay đến báo thù. Sắc mặt hai nữ thần sinh mệnh lại biến đổi.

Thần Nam lại mở miệng tiếp "Kim sí đại bằng thần vương đi tới đông thổ cứu trợ Vô tình tiên tử, ngày khác nhất định hậu báo"

"Cái này.." hai vị thần vương gửi lời mời, điều này làm hai nữ thần do dự đứng lên.

Thần nam lại mở miệng "Đông thổ thiên giới thái cổ truyền thừa, tối thần bí, cường giả Thần thị nhất tộc có lời mời hai vị cứu trợ Vô tình tiên tử, ngày sau sẽ không tiếc xuất binh tây thổ!" Cuối cùng Trân Ny và Tạp Mâu cũng giật mình rồi, phương đông cường đại nhất tộc xuất binh tây thổ, câu này có hai loại hàm ý a, nếu sau này quan hệ hữu hảo thì quả là trợ lực rất cường đại nhưng nếu...

Tạp Mâu do dự nói "Mặc dù tây phương chủ thần và đông phương thần vương không được tự tiện qua lại nhưng hôm nay là do đông phương thần vương mời, tình huống rất đặc thù, hơn nữa 5000 năm trước ta thiếu Vô tình tiên tử một đoạn ân tình, hôm nay trợ giúp nàng, trả lại món nợ ân tình khi xưa."

Trân Ny có chút không đồng ý nói " Đông thổ rất loạn, tây thổ cũng không yên bình, tỉ tỉ vừa thoát khỏi giam cầm, Lôi thần đương nhiên không cam lòng"

Thần Nam cắn cắn răng, hắn thấy đây lại là cơ hội tốt để lại tán dương "đại nhân vật"

"Một vị tây phương viễn cổ đồ đảng thần từng cùng tại hạ đàm luận tại nhân gian giới, không lâu sau ông ta sẽ lên tây phương thiên giới, lúc trước chính ông ta đã đưa tại hạ lên thiên giới."

Trân Ny cùng Tạp Mâu đồng thời thấy khiếp sợ, ngay cả Trân Ny vốn đang có ý phản đối cũng bắt đầu do dự rồi, các nàng là tây phương chủ thần, đối với tây phương viễn cổ thần hiểu biết rất sâu sắc, các nàng đã biết Thần Nam do một đại nhân vật đưa lên thiên giới, bây giờ thật sự biết được sự tồn tại của hắn, các nàng đều khó có thể bình tĩnh

"Được, ta đi" Tạp Mâu khẳng định trả lời, Trân Ny còn đang do dự không quyết thì ở ngoài thần điện truyền ra một tràng tiếu thanh.

"Vô tình tiên tử uy chấn phương đông, hiện đang gặp nạn, chúng ta cũng nên hỗ trợ"

Một nam tử tóc vàng nhìn đầy mị lực phảng phất phát ra ánh sáng vô hình bao quanh khiến mọi người không dám nhìn thẳng. Thần Nam thấy nhân vật này cả người và quần áo tỏa sáng như mặt trời hắn nhất thời nghĩ đây có lẽ chính là... quang minh thần! Tạp Mâu có thể thoát khỏi có lẽ có sự giúp đỡ của các chủ thần quả nhiên, ở đây có thể gặp được quang minh thần trong truyền thuyết. Thần Nam cũng cảm thấy hơi giật mình.

Quang minh thần từ trong thần điện đi ra, lúc này nữ thần sinh mệnh

Trân Ny cũng đã có quyết định "Được lần này chúng ta sẽ sang phương đông"

Quang minh thần khẽ cười, trên người hắn tỏa ra một cỗ uy nghiêm đầy áp lực. "Ta cũng đi, có lẽ sẽ trợ giúp được một chút nhưng đương nhiên mục tiêu chính là tìm kiếm Thiên Ma, hỏi hắn sự tình về Quang minh thần đời thứ nhất.

Thần Nam vừa mừng vừa sợ, vốn vì muốn mời nữ thần Trân Ny mà đến, bây giờ mời được tới 3 vị chủ thần thật sự là ngoài sức tưởng tượng. Bất quá trong lòng hắn đột nhiên chấn động, thiên giới có lẽ sẽ xảy ra một trường phong ba.

Ba vị chủ thần hỏi một số tình huống từ Thần Nam rồi sau đó sắp xếp công việc rồi cùng hắn bay về đông phương thiên giới.

Cùng lúc đó tại Đạm Thai tiên phủ, phong vân nổi lên âm âm không biết nguyên nhân gì, tin tức Vô tình tiên tử sẽ được phục hoạt tại tinh không nguyệt điện không biết vì sao đã đồn ra ngoài, bây giờ có vô số tu giả tìm đến Đạm Thai tiên cảnh, đồng thời nhiều nhóm thần vương cũng âm thầm bắt đầu tìm đến. Thiên giới đại loạn đã sắp bắt đầu rồi....

Chương 202

Vấn đình Thần Vương

Bình minh chiếu những tia nắng vàng chói trên những dải mây trắng bông thoáng nhẹ lập lờ trôi dần về phía sau, ở xa xa phía dưới những dãy núi dài vùn vụt biến mất đằng sau về phía chân trời (tả cảnh tí cho sinh động)Thần Nam cùng ba vị tây phương chủ thần phá không phi hành trong nháy mắt vượt qua hàng trăm dặm, phong cảnh phía dưới chỉ thoáng vụt qua rồi biến mất. Thực lực ba vị thần vương vốn không cần phải bàn nhưng Thần Nam mang thần vương dực trên người tốc độ có thể nói là cùng cấp độ, không hề tụt hậu một chút nào. Quang minh thần cùng hai vị nữ thần sinh mệnh không khỏi kinh dị nhìn Thần Nam.

Đến giao giới giữa tây phương và đông phương, bốn người cẩn thận né tránh các thiên sứ đang dò xét ở nơi đây rồi tiến vào thông đạo tiến vào đông phương thiên giới. Trên đường đi Thần Nam đột nhiên nhớ ra một việc, trên người toát ra mồ hôi lạnh, khi trước tại tây thổ, hắn từng nói với nữ thần Trân Ny tên thật của hắn là Thần Nam, lúc đấy hắn không có nghĩ tới với thực lực của mình lại có thể gây sự chú ý khắp nơi. Nhưng hiện nay lại khác, hắn hiện nay là chủ đề bàn tán khắp nơi ở đông phương thiên giới, nếu ở Đạm Thai tiên phủ, sinh mệnh nữ thần lại gọi hắn là Thần Nam trước mặt Đạm Thai Tuyên hoặc Lí Đạo Chân thì...

Thần Nam vội vàng truyền âm với hai nữ thần sinh mệnh "Hai vị nữ thần điện hạ, tại hạ có chuyện muốn nhờ, tại hạ là người của thiên giới Thần gia, bất quá từ nhỏ được đưa xuống nhân gian tây thổ, khi trưởng thành mới được đưa lên thiên giới, nhân quả trong chuyện này rất phức tạp không tiện nói ra, nhưng chủ yếu là để tránh cho một số đại nhân vật ở đông phương thiên giới biết được, tại hạ mong hai vị nữ thần ở đông phương với bất luận kẻ nào cũng đừng nhắc đến tên thật của tại hạ, tại hạ cảm kích vô cùng"

Hai vị nữ thần nghe vậy đều vui vẻ đáp ứng, bất quá Thần Nam biết tên đã lộ ra thì khó mà giữ bí mật được mãi rồi, chuyện bại lộ có lẽ chỉ trong thời gian ngắn nữa mà thôi, bây giờ chỉ có cách là nhanh chóng đề cao thực lực mới hòng có thể cải thiện được tình thế hiện

thời.

Thần Nam nóng lòng chỉ hận không thể bay nhanh hơn phá vỡ cực hạn tốc độ của thần vương dục, hẳn lúc này đã vượt lên trước ba vị thần vương một đoạn dẫn đầu đoàn đua.

Trên đường bay bọn hắn gặp phải một số nhóm tu giả, khi bọn Thần Nam vượt qua mấy nhóm này như một tia chớp, bọn họ đều phát ra tiếng hô kinh hãi. Khi bọn Thần Nam bay gần tới Đạm Thai tiên phủ thì lập tức cảm thấy kinh dị, giờ phút này ở Đạm Thai thánh địa nơi nơi đều là vô số tu giả bay trên không trung hoặc đứng trên các ngọn núi xa xa, người người hỗn loạn, tiếng bàn tán xôn xao ầm ĩ khắp nơi, hiển nhiên nơi đây đã có sự việc gì lớn phát sinh.

"Nơi này xảy ra chuyện gì vậy?" Thần Nam túm lấy một vị tu giả hỏi.

"Phát sinh sự kiện lớn rồi ! có lẽ không kém hơn việc Thiên Ma xuất thế đâu, Vô tình tiên tử có khả năng sắp được phục hoạt tại tinh không nguyệt điện trong Đạm Thai tiên cảnh."

Trong đầu Thần Nam "ong" lên một tiếng, tin tức này thế nào lại truyền ra ngoài được? là ai làm? Đạm Thai phái khẳng định có nội gian! Vốn lo sợ rằng trong quá trình phục hoạt Vũ Hình sẽ bị các thần vương đến quấy nhiễu, nhưng bây giờ còn chưa có bắt đầu đã bị ngoại giới biết được, thật là nan giải.

"Người biết không? Tuyệt tình đạo lão ma quân, hỗn thiên đạo lão ma vương, phá diệt đạo đại ma đầu, ba vị thần vương cao thủ đã suất lĩnh toàn chúng môn đệ đến, hiện thời đã vây quanh Đạm Thai thánh địa tinh không nguyệt điện rồi, đồng thời còn có các thần vương ẩn tàng quan sát động tĩnh nữa, họ đều không hy vọng Vô tình tiên tử phục sinh đâu, vạn năm qua vô số người thân đệ tử của bọn họ đã bị Vô tình tiên tử chém giết, bây giờ cừu nhân đều tìm tới cả rồi"

Thần Nam giận to nói "Fuck, một lũ phế vật, khi Vô tình tiên tử còn sống sao không kẻ nào mò tới mà chém, bây giờ lại đến đây tụ tập đòi tính sổ"

"Haizzz. tiểu huynh đệ nói nhỏ thôi, mặc dù bên ngoài toàn là người

xem náo nhiệt nhưng không phải không có người có ý đồ bất lợi với Vô tình tiên tử đâu, bọn họ mà nghe được ta với người đều khốn đốn đó"

Quả nhiên lúc này hơn mười người ở xung quanh đang xoay sang nhìn Thần Nam.

"Vạn năm nay cũng từng có vài vị thần vương dám đến quấy nhiễu Vô tình tiên tử, nhưng đúng là Vô tình tiên tử mạnh vô cùng cuối cùng đều khiến bọn họ ôm hận cả, hiện tại cơ hội tốt như thế này làm sao bọn họ để cho nàng phục sinh được chứ."

Thấy nhiều người xung quanh bắt đầu chú ý đến nơi này Thần Nam không tiện hỏi chuyện nữa, hấn phát tay vẫy gọi, lập tức ba vị chủ thần mang theo quang mang thần thánh bay tới.

"Có phải là tây phương chủ thần không?"

Tất cả mọi người đều cảm nhận được áp lực uy nghiêm từ ba vị chủ thần.

"Trời ạ, hôm nay đúng là một ngày hội phong ba! Đạm thai thánh địa vốn đã tụ tập sáu vị thần vương rồi, hơn nữa còn có các vị thần vương ẩn trong bóng tối, bây giờ thêm ba vị chủ thần tây phương này, nếu đại chiến thì....trời ạ không dám tưởng tượng nữa T_T "

Tuyệt đại đa số đều cảm thấy vô cùng kinh dị, dù sao đông phương thần vương và tây phương chủ thần không hay tùy tiện xâm phạm lẫn nhau, làm như vậy hậu quả có thể vô cùng nghiêm trọng.

Thần Nam cùng ba vị chủ thần nhanh chóng tiến vào trong Đạm Thai tiên cảnh, vô số tu giả nhanh chóng tránh ra nhường đường, ba vị chủ thần tỏa ra một cỗ cường đại uy áp, không phải một kẻ bình thường nào có thể trêu vào được.

Bên trong tiên cảnh Tuyệt tình lão ma vương, Phá Diệt lão ma vương, Hỗn Thiên lão ma vương suất lĩnh tinh nhuệ bốn môn bao vây bên ngoài tinh không nguyệt điện, tuy nhiên đệ tử Đạm Thai phái với thập bát tọa tiên trận hiện ngang trấn giữa nguyệt lượng môn đối chọi lại.

Phía trên cao lúc này Phá Diệt lão ma vương đang cùng Đạm Thai Tuyền sống chết đánh nhau ác liệt. Tiểu thế giới của bọn họ ánh xạ tại không trung, hiện lên cảnh vật hết sức chân thực, núi cao, sông lớn, hồ bạc, thảo nguyên... như hai khối thế giới mới ở trên trời cao, mỗi lần hai đại cao thủ đối quyết đều khiến cho núi sông bị huỷ diệt, hồ bạc, thảo nguyên băng toái, quả nhiên thanh thế kinh thiên hải tặc. Thần Nam nhìn thần vương đánh nhau chết sống, hấn tựa hồ đầy nên một nỗi khao khát nhưng hiện tại hấn biết chưa đến lúc vọng tưởng.

Hấn quay lại ba vị thần vương nói "Xin mời ba vị chủ thần cùng tại hạ tiến nhập nguyệt lượng môn, nếu có kẻ nào dám cản trở xin cứ đại khai sát giới."

Thời khắc này bất luận là Đạm Thai phái đệ tử hay tam ma vương đệ tử đều đã thấy bốn vị khách bất ngờ này, ba lão ma vương thần sắc đều có chút khó coi, bọn họ làm thế nào mà không cảm thấy áp lực cường đại của ba vị chủ thần?

"Được" Quang minh thần tiên phong dẫn đầu xông lên trước, Hỗn Thiên Đạo và Tuyệt Tình Đạo đệ tử nhanh chóng rất nhanh lao đến hòng cản trở, nhưng bọn họ thì có tư cách chăng? Lúc này ba vị chủ thần toả ra hào quang phát ra trăm trượng, chúng đệ tử đều bị luồng ánh sáng hắt văng ra ngoài.

"Tây phương chủ thần dám xâm nhập đông phương thiên giới, chẳng lẽ các người không sợ dẫn đến đông tây phương thần chiến?" Hỗn Thiên lão ma vương quát to.

Tuyệt tình lão ma vương cũng hét lớn "các người muốn tạo ra tây phương đại chiến sao?"

Kim Sí Đại Bằng thần vương bay ra khỏi tinh không nguyệt điện cười to "chiến tranh giữa đông phương và tây phương không phải do ba lão già các người định đoạt, các người không phải muốn xảy ra chiến tranh lắm sao, bây giờ có mấy vị tây phương chủ thần đến có gì là không thể, haha hay lắm, đúng là rất khéo mà, hơn trăm năm không được thống khoái đại chiến một phen hôm nay quả nhiên đã đến lúc thoả lòng mong ước rồi"

Lí Đạo Chân lúc này cũng bay vọt lên, Tuyệt Tình ma vương và Hồn Thiên ma vương đồng thời đình chỉ cước bộ, chưa đến thời khắc sinh tử bọn họ cũng không muốn rơi vào tình trạng lấy 2 địch 5, huống hồ hôm nay họ chỉ vì ngăn cản Vô tình tiên tử sống lại mà đến, chỉ cần ra tay vào thời điểm mấu chốt là hoàn thành mục đích. Lúc này trên không trung vang lên thanh âm của Đạm Thai Tuyền

"Phá Diệt ma vương tu vi quả nhiên cao tuyệt nhưng nếu sư phụ Đông Phương Khiếu Thiên của người còn tại thế thì người còn lâu mới bằng"

Dứt lời Đạm Thai Tuyền bay xuống, lúc này tại đây có ba vị thần vương và ba vị chủ thần tụ tập ở ngoài tinh không nguyệt điện, ba lão ma vương không có nghĩ sự tình sẽ biến đổi như vậy, bọn họ lúc này không dám coi thường mà tùy tiện hành động nữa, chỉ còn cách chờ nghi thức phục sinh bắt đầu rồi tìm cơ hội phá hoại.

Đạm Thai tiên tử nói "Đa tạ ba vị chủ thần đã đến tương trợ"

Đại Bằng thần vương cũng nói nhanh " Bây giờ chúng ta còn rất ít thời gian mời ba vị vào!"

Sáu vị thần vương cùng Thần Nam cùng tiến vào phiến không gian kì dị phía bên trong, giờ phút này thời gian chính là tính mạng. Đại Bằng thần vương và ba vị chủ thần nói chuyện qua về những điều cần phải chú ý rồi bắt đầu phân công, muốn làm sống lại Vũ Hình tối thiểu phải có ba vị cấp thần vương cao thủ. Hai vị nữ thần sinh mệnh đương nhiên là được chọn, người cuối cùng được chọn là Đại Bằng thần vương, đây là ý tứ của Thần Nam, giờ phút này hần tin tưởng nhất là vị cầm vương này, có lão thủ hộ hần cũng an tâm phần nào.

Đối với Đạm Thai Tuyền ba người còn lại, trọng trách đè lên vai bọn họ tương đối nặng, phải ở bên ngoài đối chiến với ba lão ma vương, thậm chí vì thông tin đã truyền ra ngoài như thế này sợ rằng không biết sẽ còn bao nhiêu kẻ đáng sợ nữa tới.

Đúng lúc này 1 đệ tử Đạm thai phái gấp rút chạy vào báo cáo

"Bẩm báo tổ sư Hiên Viên thần vương tới xâm phạm!"

Đệ tử này còn chưa rời khỏi tinh không nguyệt điện lại có một đệ tử bám bám

"Bẩm tổ sư Vô ưu tiên tôn tới xâm phạm!"

"Báooo... phật thổ chi chủ xâm phạm!"

Thần Nam cùng sáu vị thần vương cùng hít vào một hơi khí lạnh, không có nghĩ tới nhanh như vậy đã có bảy vị cấp thần vương cao thủ đến, đã tới bên ngoài tinh không nguyệt điện, không hiểu có còn người nào âm thầm chưa hiện thân không nữa. Cảm giác áp lực này thật khiến cho người ta sợ hãi.

Đạm Thai tiên tử trầm ngâm một lát rồi nói "ko sao, bên trong phiến tinh không này do thất thải thạch xếp thành đại cổ trận, hơn nữa chúng ta cũng có lực hoàn toàn có thể ngăn trở bọn họ.

Quang minh thần cười khở nói " không có nghĩ tới vừa sang đông thổ đã gặp phải thần vương đại hội như thế này"

Đại Bằng thần vương cũng giật mình không thôi, lão cũng không tưởng được rằng chuyện này sẽ lôi kéo nhiều thần vương đến như vậy, lắc đầu than vãn " Sự tình không ổn a, dù có cổ trận phòng hộ cũng chưa chắc đã ngăn cản được"

Lão đột nhiên nhìn về phía Thần Nam tựa hồ nhớ tới cái gì rồi nói "Bây giờ chúng ta đều cần phải dốc hết sức, tiểu tử người cũng không cần phải phong ấn Hậu Nghệ thần cung nữa, còn không mau mở nội thiên địa ra, sáu người chúng ta có thể hợp lực phá bỏ phong ấn của nó, có vật coi bảo này thực lực của chúng ta đã tăng lên một cách rõ rệt"

Đạm Thai Tuyền trong mắt phát ra một tia sáng kì dị kinh ngạc nhìn Thần Nam nói "Hậu Nghệ cung..." Thần Nam biết bây giờ không thể lãng phí thời gian lập tức mở nội thiên địa ra, sáu vị thần vương còn chưa đi vào bên trong đã bay ra hai con rồng

"Oh, quang minh đại thần còn tại thượng Vũ Hình sống lại rồi sao?" Long bảo bảo cả người kim quang lấp loé, toàn thân tròn như một

quả cầu, lạch bạch bay tới đậu lên vai Thần Nam.

Nghe mấy lời lẽ của tên tiểu thần côn này, mấy vị thần vương đều nở nụ cười, quang minh thần thì lắc đầu không ngớt. Bĩ tử long kiến thức quảng bác, nhìn thấy tiêu chí trên quần áo của quang minh thần thất thanh kêu lên

"Oh, rờng mẹ vĩ đại ! chẳng lẽ người là quang minh thần ư?"

Sáu vị thần vương lúc này đã bước vào bên trong nội thiên địa Thần Nam, rõ ràng cảm thấy phiến thiên địa này cùng các nơi khác bất đồng. Xa xa nhìn thấy toà Lô thần điện hùng vĩ hai nữ thần sinh mệnh cùng quang minh thần đều cười to, bất quá ngay sau đó họ nhìn thấy tiên quả thụ bị long bảo bảo và tiểu phượng hoàng nhỏ lên đem vào, các nàng đều đồng thời biến sắc. Cướp bóc Lô thần xong lại dám sang lại dám sang ăn trộm của các nàng, cái này cũng là do Thần Nam bất đắc dĩ.

Nghe Quang minh thần vắn tắt nói qua, Đạm Thai Tuyền, Đại Bằng thần vương và Lí Đạo Chân đều kinh dị, không ngờ tên gia hoả trước mắt trước đây lại là đại đạo tặc ở phương tây, điên cuồng tịch thu cả thần điện của tây phương Lô thần.

Lúc này Đại Bằng thần vương cũng không nhịn được mà cười to lên "ha ha..."

Đạm Thai Tuyền cũng không nhịn được mà cười mỉm.

"A đây chính là linh căn truyền vu trong thiên địa ư?" hai nữ thần sinh mệnh lấy làm kì không thôi, tánh mạng chi thụ đó chính là đời thứ nhất nữ thần sinh mệnh. Bọn họ diện kiến mẫu thụ không khỏi kích động, Quang minh thần cùng Lí đạo chân cũng nhìn vào thần thụ mà cảm thán không thôi, còn Đạm Thai tiên tử, không nói một lời đi một vòng quanh thần thụ ánh mắt loé lên tia kì dị.

Sáu đạo thần lực đánh về phía đỉnh địa thần thụ, tiểu thế giới nhất thời phát ra ánh sáng như ngọc, trong phút chốc khắp nơi tràn đầy thất thải quang mang, căn bản khiến cho người ta không thể mở mắt. Thời gian qua đi, một mảng thần quang xanh biếc phát ra, bạo phát khắp không gian sau đó tất cả quang mang đều biến mất. Một tiểu

thần thụ dài chừng một thước lúc này tại không trung không ngừng xoay tròn phát ra năng lượng ba động đáng sợ sau đó thần quang chợt loé hoá thành một chiếc cung thần, phiêu đảng bay trên cao, nó đã hoàn toàn bị phá bỏ phong ấn có thể mang ra ngoài nội thiên địa, Thần Nam khẽ vung tay lên không trung phát nhẹ, cung thần như có linh thức rất nhanh bay đến trong tay hắn, nhất thời cảm giác như huyết nhục tương liên, phảng phất như một bộ phận của cơ thể. Sáu vị thần vương đều cảm thấy kinh dị, Đại Bàng thần vương cười to nói "tốt tốt, bây giờ người công kích từ xa có lẽ cũng đã ngang với nhiều vị thần vương đấy"

"Đa tạ các vị" Thần Nam thăm nghĩ rồi nói "Lục vị thần vương, không biết có thể giúp ta tiếp tục gỡ bỏ phong ấn của một kiện coi bảo khác không?"

"A người vẫn còn sao?" Đại bàng thần vương vô cùng kinh dị, đồng thời năm vị thần vương đều biến sắc, Thần Nam đánh nát một phiến hỗn độn bên trong nội thiên địa đào ra một cái mai rùa thật lớn, bởi vì để tránh bị gây sự Thần Nam đã yêu cầu rồng vô sỉ bỏ Huyền Vũ giáp lại cất đi, bất quá giờ phút này cần nhất là đề cao thực lực nên hắn muốn lấy nốt phong ấn của Huyền Vũ giáp.

Sáu vị thần vương là nhân vật cấp độ nào? vừa nhìn đã nhận ra ngay cái coi bảo này là gì, họ không nói nhiều sáu đạo thần lực cùng hướng đến Huyền Vũ giáp bắt đầu cởi phong ấn. Trong tiểu thiên địa lại tràn ngập tia thần lực ba động, thất thải quang mang bao phủ tiểu thế giới, thời gian qua đi, một tiếng oanh thật lớn vang lên, sáu đạo thần quang thu lại, một lão thần quy phát ra ánh sáng xanh biếc bay trên không trung đang quấy đuôi hiện ra trên không trung, nhưng rồi rất nhanh thu nhỏ lại thành một kiện thần giáp màu xanh, phát ra hơi thở thần dị. Mặc dù không tỏa ra ánh sáng rực rỡ, thoạt nhìn một điểm cũng không thấy quý nhưng sáu vị thần vương đều giật mình không thôi, bởi vì tu vi của bọn họ đã quá cao làm gì không nhìn ra giá trị của tấm áo giáp này.

Thần Nam lại vẫy tay, Huyền Vũ giáp bay tới, vài tiếng kim loại va chạm vang lên, Huyền Vũ giáp bay tới bao trùm hai tay rồi phủ lên người hắn thần giáp chậm chậm biến hoá, ở trên hoá thành chiến giáp giáp hộ thân, rồi lan lên cổ biến thành chiến khôi, sau đó lan xuống thân dưới biến thành giáp hộ chân rồi cuối cùng hoá thành một

đôi chiến ngoa.

Giờ phút này Huyền Vũ giáp quang mang đại thịnh, bộc phát trận trận thần quang, không biết so với trước đã mạnh lên biết bao nhiêu lần, tại giờ phút này Thần Nam mặc Huyền Vũ giáp tay cầm Hậu Nghệ thần cung, hấn cảm thấy một cỗ năng lượng lớn chưa từng có dịch chuyển trong nội thể, hấn cảm thấy mình dám đối chiến với bất cứ vị thần vương nào ! Hấn không nhịn được ngửa mặt lên trời thét một tràng dài..

Chương 203

Dũng đấu thần vương

Hiện tại sức mạnh trong cơ thể Thần Nam bùng phát mãnh liệt, từng luồng nguyên khí mênh mông như sông lớn từ hai bảo vật tuôn tràn khắp các kinh mạch trên người hắn.

Giờ phút này, huyết mạch toàn thân hắn sôi trào, muốn lập tức tìm người quyết chiến. Ngửa mặt lên thét dài một tiếng, Thần Nam bay ra khỏi nội thiên địa từ tinh không nguyệt điện vọt đến. Nhìn về phía Đạm Thai phái môn đệ và bảy thần vương cùng với tinh anh đệ tử của bọn họ ở phía sau, Thần Nam rút Hậu Nghệ cung triển khai thần vương dục tại không trung không ngừng biến hoá phương vị, để lại trên không từng đạo tàn ảnh, tạo nên một luồng ba động đáng sợ, bọn người Hỗn Thiên lão ma vương đều chấn động, bọn họ đều có cảm giác không thể tin được.

Vàng hào quang màu xanh của huyền vũ giáp thần dị vô cùng làm cho bọn họ trong lòng đều có cảnh giác, đồng thời Hậu Nghệ cung đen tuyền tỏa ra một vàng hào quang nguyên khí màu ngọc bích khiến cho bọn họ đều cảm giác được một sự nguy hiểm châu chực.

Truyền thuyết về thần giáp và cung thần, tại thiên giới mọi người đều sớm đã nghe qua giờ phút này mọi người đều mang máng nhận ra chúng. Bọn người Đạm thai tiên tử và Đại Bằng Thần Vương lúc này cũng đã bay ra khỏi tinh không nguyệt điện điện, đứng tại nguyệt lượng môn lẳng lẳng theo dõi.

Phá diệt lão ma vương quát to: "không hay rồi, tất cả các đệ tử lui về phía sau!" Thần vương thực lực mạnh mẽ cũng chẳng sợ hãi gì, nhưng là đệ tử của bọn họ, sợ rằng ít có người có thể chịu nổi. Thần nam trên không trung không ngừng biến hoá vị trí, chỉ để lại tầng tầng lớp lớp tàn ảnh, Hậu Nghệ cung trong tay phát ra ba động năng lượng càng ngày càng kinh khủng.

Thần nam không lâu trước đã bước vào lĩnh vực thất giai, giờ phút này hai thứ bảo vật đã hoàn toàn tháo bỏ phong ấn, công lực cao thâm hơn nữa bảo vật không còn phong ấn, có thể phát huy uy lực vô

cùng lớn quả thực không thể tưởng tượng, so với tại nhân gian giới thì không biết mạnh hơn bao nhiêu lần. Huyền vũ giáp thần quang phát ra ánh sáng như ngọc, phát ra hào quang xanh ngắt, khiến Thần Nam giờ phút này trông giống như chiến thần, Hậu Nghệ Cung hội tụ bát phương linh lực, điên cuồng thu hút thiên địa nguyên khí từ bốn phương tám hướng đến, ngưng hình tạo thành một đạo kim tiền xuất hiện trên cánh cung.

"Oanh long long"

Trong thiên địa nguyên khí không ngừng nổ vang mãnh liệt, không trung trên Đạm Thai thánh địa không ngừng nổ vang, cả phiến tiên sơn phẳng phát đều rung chuyển. Rất nhiều tu giả đang theo dõi cuộc chiến, tu vi của họ cũng không cao, tại nơi thiên địa hỗn loạn này bọn họ cảm thấy như chính mình đang bị cuốn hút về phía trung tâm của dòng năng lượng, bất giác sợ hãi chạy loạn trong không gian.

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn Thần Nam với ánh mắt không thể tin nổi, thân mặc chiến giáp hùng vĩ tỏa ra hào quang như ngọc khắp thiên địa. Giờ phút này, không riêng gì lão Hỗn Thiên ma vương, các thần vương khác cũng đều cảm thấy kinh dị không thôi, kể cả Đạm Bằng Thần Vương vốn đã sớm có tư tưởng chuẩn bị cũng phải thảm giết mình, giờ phút này hấn quá khủng bố, khiến không ai tin được

Huyền Vũ giáp và Hậu Nghệ cung được giải khai phong ấn, hợp lại cùng một chỗ quả thực quá đáng sợ!

Xoẹt xoẹt

Từng đạo tàn ảnh lưu lại khắp không trung, thần giáp mang theo hào quang thần thánh mũi tên giương cao cùng ánh mắt đáng sợ của Thần Nam cùng tỏa sáng khắp thiên địa khiến mọi người đều cảm thấy bất an. Tiếng rung chuyển vang lên ngày càng kịch liệt, thiên địa nguyên khí ba động càng ngày càng dữ dội.

Cuối cùng thì Thần Nam cũng đã chọn mục tiêu, các tu giả quan chiến đồng thời đều ồ lên kinh ngạc, Thần Nam giương Hậu Nghệ cung nhắm thẳng vào Hỗn Thiên lão ma vương, không tưởng hấn

dám khiêu chiến thần vương !

"Tiểu tử thật sự là quá cuồng vọng, bất quá,ta rất thích." Đại Bàng thần vương lẩm bẩm, đồng thời lão ngấm ngấm chuẩn bị ra tay cứu trợ.

Hỗn Thiên lão ma vương tức giận vô cùng sắc mặt trở nên xám như sắt,dù Thần Nam tay cầm Hậu Nghệ cung, mặc Huyền Vũ giáp, hai vật chí bảo của trời đất,bất quá, dù sao cũng chỉ là hậu bối đệ tử,dù có cô bảo hỗ trợ, có vẻ có chút đáng sợ nhưng đối với lão mà nói cái loại khiêu chiến này đối với lão mà nói là một loại đại vũ nhục.

Cánh cung rung lên ! phong lôi đầy trời, thiên địa đều biến sắc, nguyên khí bát phương đều ngưng tụ lại biến thành một mũi tên khổng lồ rực rỡ như bảy sắc cầu vồng phá nát hư không nhắm lão ma vương bắn vọt tới.

Luồng ánh sáng cầu vồng dài ba mươi trượng điên cuồng tạo nên thiên địa ba động, nhắm thẳng đến lão ma vương, các đệ tử phía sau lão sắc mặt đều đại biến.

Bất quá, Hỗn Thiên lão Ma vương chính lúc này lại cố ý lập uy,lão cũng không có triển khai tiểu thế giới của lão để hóa giải phát tên kinh thiên này. Nhìn phát tên xé hư không lao đến lão vẫn vững vàng đứng giữa không trung đón đợi, khi luồng ánh sáng cầu vồng toả phát thải quang mang mang theo năng lượng kinh khủng chỉ còn cách hắn 3 trượng, các môn đồ sắc mặt đều trắng bệch.Chính lúc này lão bắt đầu ra tay.

Lão phá hư không lao lên phía trước nghênh đón luồng phát thải quang mang, mở rộng song chưởng nắm tới luồng hào quang chớp tới đồng thời rống to một tiếng vang dội thiên địa, khiến không ít tu giả phía sau rơi rụng, không ít người miệng tràn máu tươi.

Tất cả tu giả đang xem cuộc chiến đều kinh ngạc thất sắc, lão ma vương thật là đáng sợ, dám ngang nhiên vung tay chụp Thần Tiên.

"A....."

Ma âm chấn động thiên địa, đạo thần quang vô thượng như thể cuối

cùng bị lão ma vương chộp vào liễu trong tay, vận lực hoá giải.

Quá khủng bố quá biến thái, thần vương đúng là vô địch!

Bất quá, Hậu Nghệ thần cung là bảo vật từ thời thái cổ lưu truyền lưu hậu thế, với tu vi đại tiến của Thần Nam hiện giờ, hơn nữa được Huyền Vũ giáp hỗ trợ, phát huy hết cỡ thần lực của Hậu Nghệ cung, sớm đã không thể dùng lời mà đo đếm. Cuối cùng luồng hào quang cũng đẩy lão Ma Vương bắn về phía sau, mặc dù không thể thương đáo hấn, nhưng lực lượng cường đại đã đánh bật lão Ma vương về phía sau hàng trăm trượng, rồi cuối cùng kim quang tại không trung nổ mạnh..

Năng lượng ba động quá đáng sợ khiến tu giả quan chiến xung quanh phải sợ hãi phi lùi ra phía sau một khoảng xa. Kinh thiên nhất tiễn, khiến cho thần vương phải lùi, thế cũng đủ để Thần Nam ngạo thị thiên hạ, trên Đạm Thai tiên sơn vang lên một trận sôi sục, vô số tu giả phát ra tiếng hô kinh hãi.

Bất quá,Thần Nam vẫn chưa hề dừng lại, hấn lại giương cung lấp tên, mục tiêu vẫn như cũ là lão Hỗn Thiên lão ma vương.

"Đáng chết..." Lão Ma vương ngửa mặt lên trời thét dài, cảm giác nổi sỉ nhục lớn lao, phá vỡ hư không, hướng trứ Thần Nam bay tới.

Bất quá,Thần Nam bây giờ có thần vương dực trong người,tốc độ so ra căn bản không kém gì hấn, trên không trung liền hiện ra vài đạo tàn ảnh thấp thoáng rượt đuổi. Đồng thời nguyên khí ba động lại nổi lên kịch liệt, lại một đạo tiễn kinh thiên toả thất thải quang mang bắn về phía Hỗn Thiên lão ma vương.

Có Huyền Vũ giáp hộ thể, tay cầm cung thần,giờ khắc này Thần Nam dám cùng thần vương chiến, có thể nói hào khí tận trời,chiến giáp và cung thần phát ra hào quang vạn trượng, hấn lúc này trông như một người khổng lồ đứng giữa trời cao. Lão ma vương gầm lên tức giận, bất quá vẫn bị luồng hào quang kinh thiên bắn ra ngoài.

Thần Nam khí thế như trời,giờ khắc này hấn chiến ý cuộn cuộn, lại một đạo thần tiễn bắn ra, khắp không gian là ánh vàng rực rỡ như ngọc. Tu giả đang xem cuộc chiến đều vội vã né tránh ra xa.

Lão Ma vương cuối cùng không dám lại dùng chỉ một đôi tay nghênh đón đối mặt với mấy đạo thần tiên hào quang kinh thiên, hẳn chỉ có thể mở tiểu thế giới của chính mình, một mảnh không gian hiện lên vu trời cao trên, non sông hùng vĩ, bình nguyên rộng lớn....Năm đạo thần quang đồng thời bay vào, một tòa cự sơn nhanh chóng bị bắn trúng tan nát, đồng thời một mảnh thảo nguyên cũng bị bốn đạo thần quang đánh cho bụi mù cuồn cuộn, đại địa băng liệt, cảnh tượng như thế gian mặt nhật.

Hủy diệt cảnh vật núi non trong tiểu thế giới của lão như thế nhưng cũng không có gây ra bao nhiêu thương tổn, chỉ đủ làm cho lão thân hình rung động, bất quá, khiến cho lão không còn mặt mũi nào. Trước mặt nhiều thần vương cao thủ như thế lại còn vô số tu giả đang xem cuộc chiến trước mắt, lại bị một gã tiểu bối chủ động công kích làm cho hẳn không thể nhẫn nại nổi, hoàn toàn bạo nộ.

Bất quá, Thần Nam có thần vương dực trong người, lão ma vương dù liên tục đánh nát hư không, tưởng phải bắt được đối phương, nhưng đều là vô nghĩa. Cuối cùng lão giam cầm phiến không gian Thần Nam đang đứng nhưng vẫn như cũ không có hiệu quả. Huyền Vũ giáp không hổ là côi bảo chiến giáp, có thể đột phá được không gian giam cầm, giam cầm không gian cũng không thể bắt được thân hình của Thần Nam..

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

Giờ phút này, Thần Nam chiến ý ngập trời, tất cả các thần vương đến đây, mặc kệ là ai, bất kể tu cao thâm cỡ nào, nhưng đều là vì ngăn cản vũ hinh sống lại, giờ khắc này hẳn căn bản sẽ không lưu tình. Hậu Nghệ thần cung đã nhắm ngay môn nhân đệ tử của Hỗn Thiên lão ma vương, ba đạo thần quang xuyên qua hư không, không ai có thể ngăn cản.

"Uợ....."

Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, các tinh anh đệ tử của Hỗn Thiên đạo bị một tia thần tiễn liên tục xuyên qua mười mấy người, huyết quang bay tận trời, mười mấy người trong phút chốc đều tan xác, máu tươi tràn ngập, mùi tanh nồng nặc.

"Ừ hự....."

"Ừa....."

Thần tiễn đạo thứ hai, đạo thứ ba lần lượt bắn tới ánh sáng ngọc thần mang hóa thành ánh sáng tử thần, liên tục bắn xuyên hơn mười người, máu thịt tung toé, máu tươi vung vãi, tàn thi rơi xuống đất lả tả.....

Tạm thời không làm gì được lão ma vương, nhưng Thần Nam có thể giết chết môn nhân đệ tử của lão không khó khăn gì khiến lão ma vương rống giận nhắm hấn phóng tới, Thần Nam vẫn như cũ thân hình như điện, không ngừng bắn giết cao thủ. Môn đệ của lão/

Tuyệt Tình lão ma vương, Hiên Viên thần vương, Cửu U ma vương chờ người, mặc dù đến đây cũng đều là vì ngăn cản Vô tình tiên tử sống lại, nhưng giờ phút này nhưng không ai tiến lên, ngoài mặt thì bọn chúng hợp lực tấn công, nhưng cũng không phải là thật sự đồng tâm, nhìn Hỗn thiên lão ma vương bị mất mặt bọn họ cũng mừng rỡ vô cùng.

Trên không trung hiện lên tầng tầng huyết vụ, Thần Nam đại khai sát giới, giờ phút này hấn nghĩ đến những bi thảm mà Vũ Hinh đã trải qua trong cuộc đời, nghĩ đến chính mình trở thành quân cờ vạn năm bị người ta nắm trong tay, tất cả các loại tâm tình đều bộc phát, khiến hấn toả ra sát ý vô hạn.

Căm ghét oán hận tận đáy lòng, máu hấn cơ hồ đông thành băng. Phàm là kẻ có ý định ngăn cản Vũ Hinh sống lại, đều là địch nhân của hấn. Nhất tiễn đoạt mệnh, nhất động sát địch! Máu tươi chan hoà... tàn thi vỡ vụn... hồn phách kêu gào.....

Đến khi hấn kiệt lực hấn mới cảm thấy tỉnh táo trở lại, lần này hấn làm sao vậy? Hấn phát giác mình trở nên tàn bạo vô cùng, đệ tử của lão ma vương bị hấn chém giết hơn trăm người.

Hỗn thiên lão Ma vương giờ phút này đã thu tinh anh đệ tử vào tiểu thế giới của chính mình, hung hăng nhắm hấn vọt tới.

Thần Nam trên người đích huyền vũ giáp bộc phát ra một luồng ánh sáng xanh, Hậu Nghệ thần cung phát ra ánh sáng như ngọc, sát ý lại mãnh liệt nổi lên. Bất quá, lúc này đây hấn vẫn không chế được, hấn triển khai thần vương dực bay trở về tinh không nguyệt điện, quay lại phía Đại Bằng thần vương nói: "xin mời các vị bắt đầu phục sinh Vũ Hinh!"

Dứt lời, hấn cầm cung thần trong tay, đứng ở lối vào tinh không nguyệt điện, lạnh lùng quét mắt nhìn bát phương, lộ rõ khí thế hào hùng, một người trấn thủ, vạn người phải dừng bước.

Đạm thai tuyền có chút kinh dị nhìn hấn, đôi mắt chớp động liên tục, cũng không biết đang suy nghĩ gì...

Chương 204

Sống lại

Thần vương đại chiến tại Đạm Thai thánh địa hôm nay có thể khiến cho người ta khiếp sợ, Vô Tình tiên tử sống lại, thất đại thần vương tới xâm phạm, Huyền Vũ giáp xuất thế, Hậu Nghệ cung hiển hiện thần uy, một thanh niên bình thường lại dám đại khai sát giới khiến cho lão ma vương tức giận gầm thét rung trời.... giờ phút này quanh Đạm Thai tiên sơn tụ tập vô số tu giả quan chiến, đa số lúc này đều đang trợn mắt há mồm theo dõi, nhiều người trong lòng không thể giữ nổi bình tĩnh, thiên giới vốn bình lặng ít phong ba nay đã bắt đầu nổi lên sóng gió.

Thần Nam đứng ở lối vào tinh không, Huyền Vũ giáp bao trùm toàn thân toả ra ánh sáng xanh thần thánh, tay cầm Hậu Nghệ cung kéo căng hết cỡ, lạnh lùng nhìn về phía địch nhân. Giờ phút này chính là thời khắc máu chốt hồi sinh Vũ Hinh, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu bảy thần vương muốn kéo tinh anh đệ tử xông vào phá hoại trừ phi bước qua xác hắn.

Thần Nam với hai kiện chí bảo không chỉ khiến thất đại thần vương bên đối phương kinh dị mà mấy thần vương đứng phía sau lưng hắn cũng phải giật mình. Bất quá giờ phút này hắn không có thời gian để phân tâm, trên tinh không Đại Bằng thần vương và hai sinh mệnh nữ thần đã bay lên trời nhằm luân viên nguyệt bay tới.

Đợi cho thân ảnh bọn họ hoàn toàn khuất bên trong phiến viên nguyệt, Đạm Thai Tuyên thần thái trang nghiêm, phát ra hào quang thánh khiết thần thánh vô song, nàng đánh ra từng đạo ánh sáng thần thánh vào màn trời sao phía trên phiến tinh không khiến cho cổ trận thất thái thần thạch trong phút chốc phát ra tinh quang như ngọc, những đạo ánh sáng loé lên từ những ngôi sao toả sáng khắp không trung, phút chốc cả phiến không gian như trở thành ban ngày, mấy trăm khoả thất thái thần thạch cuối cùng đều tự phát ra ánh sáng như cầu vòng bắn về phiến không gian trung tâm của toà nguyệt điện.

Một cỗ cỗ khí phảng phát vô cùng tang thương trời dậy mạnh mẽ, toà cổ trận bắt đầu khởi động, từng đạo ánh sáng thần thánh giao hội lại

nơi trung tâm khiến phiến viên nguyệt vô cùng thần dị, phần trên của toà cung điện giờ phút này hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Oanh long long"

Mấy trăm khoả thất thải thạch không ngừng chấn động rồi bắt đầu dịch chuyển theo một quỹ đạo, tinh quang chói mắt, một tầng ánh sáng thần thánh tràn ngập khắp phiến thiên địa. Ở bên ngoài tinh không nguyệt điện, thất đại thần vương đều đã cảm ứng được nguyên khí ba động rất lớn, bọn họ cảm thấy dường như trong đó có một viên cổ thú thần xuất hiện, tất cả đều cảm thấy kinh dị vô cùng.

Cửu U ma vương lâm bẫm "Đã sớm nghe phiến tinh không cổ trận này thần bí vô cùng hôm nay tựa hồ như không phải là lời đồn a! không đơn giản, không đơn giản!"

Hiên Viên thần vương cười lạnh nói "hắc hắc hắc mặc kệ cổ trận có uy lực mạnh mẽ cỡ nào nó cũng chỉ là vật chết mà thôi, muốn làm sống lại Vô tình tiên tử cần tối thiểu ba vị thần vương thủ hộ. Khởi động trận pháp đồng nghĩa bọn chúng giảm bớt ba đại cao thủ, xem bọn chúng bằng vào một cái trận pháp làm thế nào cản được công kích của bảy thần vương."

Bên trong tinh không cổ trận, chính tại nơi cao nhất của luân viên nguyệt Vũ Hinh đang lập lòe bay giữa không trung, ba vị thần vương lẳng lẳng đứng bên thủ hộ. Năm khoả xá lợi tử bay vòng quanh Vũ Hinh không ngừng, nữ thần Tạp Mâu lúc này thần sắc phức tạp vô cùng nhìn vào thân thể của Vũ Hinh, hiển nhiên nàng thật sự đã cùng Vũ Hinh kết giao trong quá khứ.

Lúc này. mấy trăm "ngôi sao" hoá thành tia sáng từ bốn phương tám hướng bay đến toàn bộ nhập vào người Vũ Hinh, năm khoả xá lợi tử không ngừng rung động rồi bắt đầu có dấu hiệu tan chảy. Hai sinh mệnh nữ thần Tạp Mâu và Trân Ny không hề do dự

Sinh mệnh nữ thần Tạp Mâu và TrânNy không hề do dự. Các nàng điều khiển bốn khoả thần thạch mãnh liệt phát ra sinh mệnh ba động mãnh liệt hướng vào thi thể Vũ Hinh. Năm khoả xá lợi tử cùng với bốn khoả sinh mệnh thần thạch vận chuyển rất nhanh quanh Vũ Hinh phát ra năng lượng sinh mệnh vô tận xoay tròn quanh thi thể nàng.

Thi thể Vũ Hinh không ngừng rung động tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể mở mắt ra, mấy trăm khối thất thải thần thạch xung quanh không ngừng tỏa hào quang không ngừng luyện hoá năm viên xá lợi và bốn viên tính mạng thần thạch. Sinh mệnh ba động! lòng mi Vũ Hinh đã khẽ rung chuyển rồi, thời khắc quan trọng nhất đã đến, thành hay bại chính là lúc này. Tinh không cổ trận hoàn toàn vận chuyển, phát ra ba động mãnh liệt khiến cho mọi người ở mấy trăm dặm xung quanh đều cảm ứng được.

Lúc này tại Đạm Thai thánh địa có vô số tu giả đang quan chiến. Tất cả đều biết nghi thức phục hoạt Vô tình tiên tử đã chính thức bắt đầu. Thất đại thần vương tại đây đang chờ đợi thời khắc quyết định để xuất thủ. Hiên Viên thần vương thét một tiếng dài lao về phía trước công tới. Đạm Thai phái đệ tử đang bày thập bát tọa tiên trận, vừa định phát động tấn công thì Đạm Thai Tuyền quát lớn

"Mặc cho hắn qua. Các người có thể cản được một người nhưng không thể cản được cả bảy thần vương,". Chúng đệ tử nghe lệnh lập tức trở lại phương vị để ngăn cản bên ngoài.

Hiên viên thần vương không gặp phải ngăn cản gì, nhanh chóng vượt qua thập bát tọa tiên trận lao thẳng vào lối vào tinh không nguyệt điện. Một mảnh tiểu thiên địa xuất hiện phía trước hắn, bên trong bạo xuất năng lượng cuồng mãnh.

Thần Nam lập tức giương Hậu Nghệ cung bùng tên, mũi tên xé nát hư không bắn vào Hiên Viên thần vương nội thiên địa. Bên trong vang lên một trận sét kinh khủng, cũng không biết là nó nghiền nát bao nhiêu ngọn núi. Hiên Viên thần vương toàn thân rung lên bất quá không thể dừng lại, Thần Nam giương Hậu Nghệ cung điên cuồng bắn ra từng đạo thần quang mang theo năng lượng cuồng bạo.

Đạm Thai thánh địa và toàn bộ tiên sơn và vùng phụ cận không ngừng kích động rung chuyển. Hiên viên thần vương giận dữ vô cùng, vừa rồi hắn xông vào bị Thần Nam ngăn cản, tuy chưa bị thiệt thòi gì, hưng như thế đối với thần vương như hắn cũng là một loại sỉ nhục rồi.

Thần Nam cũng hết sức lo lắng, trước mắt hắn là Hiên Viên thần

vương, không hề tự phụ như Hồn Thiên lão vương dùng tay không ngạnh tiếp thân tiến. Đối phương lập tức sử dụng tiểu thiên địa để tấn công lẫn phòng thủ.. Hấn tựa hồ như khó có thể làm gì đối phương. Thần Nam cắn ngón tay lấy huyết, trong tâm đã ra quyết định, giờ phút này, hấn chỉ có thể liều mạng mà thôi, rất nhanh một đạo huyết quang bắn ra trên mũi tên. Cùng lúc ấy, thiên địa đột nhiên xuất hiện một cỗ âm phong, một áng mây đen đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, ánh sáng vạn trượng từ chỗ Thần Nam tỏa ra chói mắt, khí tức thần thánh quanh người hấn giờ mang theo hàn khí lạnh người.

"Oanh long long"

từng đạo thiên lôi giáng xuống, phong vân biến sắc, thiên địa ảm đạm, vô số thần ma cụt tay, các thiên sứ cụt đầu đột nhiên xuất hiện xung quanh Thần Nam. Mọi người quan sát đều cứng lưỡi quả thực không tin vào mắt mình, bất quá, cuối cùng cũng phát giác tất cả đều là ảo tượng nhưng chúng tu giả không ai là không thất sắc. Mũi tên tẩm máu tươi phát ra ma âm chói tai, xuyên phá hư không bay vào bên trong Hiên Viên thần vương nội thiên địa. Nội thiên địa của lão nhất thời huyết quang đầy trời, vô số thi thể thần linh tàn phế diên cuồng gào thét, quả thực chính là cảnh tượng ở địa ngục. Khắp nơi trong nội thiên địa, núi non sụp đổ, thảo nguyên băng toái. Hiên Viên thần vương rốt cục không thể tiến lên được nữa, thân hình run lên không ngừng. Cuối cùng cỗ lực lượng khổng lồ đánh mạnh vào tâm nội thiên địa của lão, tàn ảnh thần ma đột nhiên biến mất.

Hiên viên thần vương sắc mặt trắng bệch, trong khi Thần Nam cũng không khá hơn gì. Thần huyết uy lực cường đại vô cùng nhưng sử dụng thần huyết kiểu này cũng là hại người hại ta bởi lẽ thần huyết mất đi không ít, hấn đã mất đi tới một phần ba lượng máu trong người

"Hống"

Tuyệt Tình ma vương cũng phát động công kích, cùng lúc Phá Diệt ma vương và Hồn Thiên ma vương cũng hướng tới cửa thần điện đánh tới. Thần Nam thần sắc không đổi vẫn lạnh lùng giương cung thần lên định quyết chiến. Bất quá đúng lúc này Đạm Thai Tuyên tiến lên gạt cung thần xuống nói "ngươi tạm lùi ra sau nghỉ ngơi đi"

Thần Nam nhìn tuyệt đại giai nhân trước mắt, đành gạt đầu lui về

phía sau. Cùng lúc đó Quang Minh thần và Lý Đạo Chân cũng tiến lên đối diện với 3 đại ma vương. Ba lão ma vương đều mau chóng triển khai tiểu thế giới của mình, ba phiến tiểu thiên địa bao trùm bên ngoài không gian tinh không nguyệt điện, ba khối không gian trùng điệp khiến người ta có cảm giác kỳ dị, phảng phất khiến cho không gian vặn vẹo. Tam đại ma vương hợp lực cuồn cuộn mãnh công kích, năng lượng khổng lồ bạo phát tỏa ra tám phương khiến từng phiến không gian không ngừng tan vỡ.

Tam đại ma vương đại chiến tam đại thần vương, lúc này đều mở nội thiên địa đối kháng mãnh liệt, cuối cùng không chỉ dùng tiểu thiên địa oanh kích mãnh liệt, tam đại ma vương bay lên lao vào tam vị thần vương cận chiến.

Tuyệt tình ma vương đấu với Đạm Thai Tuyền, Hỗn Thiên ma vương đấu với Quang Minh thần, Phá Diệt ma vương đấu với Lý Đạo Chân. Trên cao, đâu đâu cũng là tàn ảnh của lục đại thần vương, không gian liên tục bị xé nát, thần quang tỏa ra che phủ trời đất khiến tu giả quan chiến phần đông đều hoa mắt, đồng thời cũng kinh hãi vô cùng. Cái thực lực như vậy đối với họ quả là không thể tưởng tượng được. Nếu dám ngang nhiên lại gần có lẽ sẽ bị lấp tức tan thành bụi phấn

"Thần ma cụ diệt" một mảnh tử quang từ thân thể Tuyệt tình ma vương bộc phát điên cuồng lao về phía Đạm Thai Tuyền thôn phệ. Bất quá, Đạm Thai tiên tử là loại người nào? Bạch y phiêu động, nàng phiêu hốt phát ra một mảnh thần quang trong phút chốc đã ngăn chặn được phiến tử quang đồng thời hữu chưởng cũng phách một đạo thần quang đáp trả.

Ở một bên Quang Minh thần hét to "Ngày phán xét !" thần cấp cảm chú! tạo ra ba động đáng sợ không thể tưởng. Thần quang thánh khiết tràn ngập khắp thiên địa hướng về Hỗn Thiên lão ma vương cuồn cuộn bạo đánh tới. Quang Minh thần tu vi quả thật cao thâm khó lường, bằng không loại đại hình thần cấp cảm chú thể này có thể hủy diệt vô số tu giả quan chiến, bất quá, hấn cực lực khổng chế thần chú, không để nó lan ra, nhưng cũng vẫn làm cho ba toà tiên sơn vùng phụ cận sụp đổ.

Quang Minh thần có thể nói là tây phương vô địch chủ thần, chỉ một thần cấp cảm chú đã đánh cho Hỗn thiên ma vương quần áo rách

nát, tóc tai bù xù, máu tươi vương đầy đất. Điều này khiến cho Hồn thiên ma vương, một đời ngạo mạn tức giận, điên cuồng gầm lên lao về phía Quang Minh thần.

"Hồn độn thiên địa, sáttttt". Hư không bể nát tan tành, một mảnh hồn độn thiên địa xuất hiện bao trùm Quang Minh thần vào bên trong, Hồn Thiên lão ma vương cũng nhảy vọt vào, lão đã quyết sẽ cùng Quang Minh thần quyết một trận tử chiến.

Trong ba cặp thần vương đối kháng, Lí Đạo Chân không nghi ngờ gì là người chịu áp lực lớn nhất, không phải do đối thủ của hắn quá mạnh mà bởi vì hắn mới chỉ là một thần vương hậu bối, thực lực dù sao cũng chưa thể bằng được lão ma vương công lực thâm hậu tu luyện lâu năm. Giờ phút này hắn bị dồn ép, nguy hiểm vô cùng bất quá, hắn dù sao cũng là thần vương một phương, không có khả năng dễ dàng bị đánh bại như vậy, trong một trận chiến mà muốn giết một thần vương là phi thường khó khăn.

Rốt cục, các thần vương còn lại đang quan chiến cũng quyết định động thủ rồi. Hiên Viên thần vương vốn bị thương nhưng ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm Thần Nam đang trấn thủ ở cửa tinh không nguyệt điện lao tới. Cùng lúc đó Cửu U ma vương, Vô Ưu tiên tôn, Phật thổ chi chủ, toàn bộ đều lao tới hoặc nhằm hướng bọn Đạm Thai tiên tử lao lên tham chiến hoặc nhằm hướng tinh không nguyệt điện đánh vào. Bốn cao thủ siêu cấp tham chiến, khiến không gian nơi này như sắp vỡ tan. Bảy đại thần vương rốt cục toàn bộ đều đã ra tay !

Giờ phút này Hậu Nghệ cung trong tay Thần Nam không ngừng biến ảo trong chốc lát từ cung thần hoá thành thần thụ phát ra ánh sáng ngọc chói mắt vô cùng. Thần Nam trong lòng chấn động, hắn cảm thấy có một cỗ huyết nhục tương liên Hậu Nghệ cung, liền thành một thể, hắn liền có cảm giác hắn có thể tùy ý biến hoá Hậu Nghệ cung thành linh căn thần thụ, linh căn thần thụ này cũng có thể coi như một loại cận chiến cô bảo.

Đại địch đã tới ! Thời điểm quan trọng nhất có phục sinh được Vũ Hinh hay không đã tới, Thần Nam ánh mắt lạnh như băng, Hậu Nghệ cung đã biến thành linh căn thần thụ cao khoảng hơn thước. Hắn nhắm linh căn thần thụ phun ra một ngụm máu tươi, lại một lần nữa

huyết quang tràn ngập tinh không, quanh Thần Nam lúc này là vô số hài cốt thần linh. Các tu giả đang quan chiến từ xa kinh hãi vô cùng, thời khắc này, Thần Nam cũng phát giác ra dị trạng, hắn nhớ lại ngày đứng trên Bái tượng đài đã nhìn thấy câu nói kia

" Ưc vạn sinh linh làm quân, trăm vạn thần ma làm tướng".

Ngoái nhìn vô khối thần hồn ma phách phía sau, trong lòng y nảy sinh vô vàn cảm giác dững khởi, chiến ý ngập trời. Đại chiến lớn nhất ngàn năm nay của các thần vương đã bắt đầu rồi...

Chương 205

Nhập thể

Thần Nam toàn thân huyết quang ngập ngụa, phát ra sát khí vô tận. Thiên sứ không đầu, ác ma cụt tay..... Từng thi hài Thần ma bao bọc xung quanh hắn, vang lên tiếng rống rung chấn thiên địa, khiến bạch vân nơi góc trời đều phải phân tán.

Tựa như mơ ảo, tới thời khắc đó, đều khiến con người ta khó phân biệt rõ ràng thi hài đó là thật hay giả.

Toàn thân tỏa ra vô tận thanh uy, ma khí tràn ngập khắp không gian, Thần Nam tay cầm Thần thụ đầy huyết quang cùng thần linh thi hài bay quanh hạ xuống, nghênh đón Hiên Viên thần vương tấn công.

Lục sắc thần quang chợt sáng. Thần thụ phát ra thần mang trăm trượng, hóa thành lục sắc quang mang, như kinh thiên kiếm khí, dồn dập tấn công vào thân thể Hiên Viên thần vương. Một tiếng "Oanh", hắn bắn ra trăm trượng.

Không phải Hiên Viên thần vương không thể tránh, chẳng qua hắn cố ý ương ngạnh chống đỡ, vừa xong hắn bị Thần Nam dùng Thần cung bắn cho một phát tái cả mặt, giờ hắn muốn dùng ưu thế tuyệt đối để dần mặt đối phương, không ngờ đối phương lại có khôi bảo binh khí, thần dị và đáng sợ quá, khiến hắn hoảng sợ, tự dừng mà run người.

"Tiểu Bối đáng chết!"

Hiên Viên thần vương ngỡ ngàng quá thành nộ. Một quyền oanh kích đánh ra. Đập vỡ phiến không gian, gần như nuốt chửng Thần Nam, bất quá có Thần vương cánh ở thân, tốc độ cực hạn thoát khỏi vùng nguy hiểm, Thần thụ trong tay nhanh chóng hóa thành Thần cung, tên giương bắn. Thét một tiếng, thần tên nhiễm huyết, bắn thẳng vào lão Ma vương cách mười trượng.

"Tiểu tử ngươi làm ta thật giận!" Hiên Viên thần vương rống lên thật lớn, vội lưu lại một đạo tàn ảnh cận tiến Thần Nam. Đồng thời thân thể trong chớp mắt lớn gấp lên nghìn phần. Chẳng bao lâu đã hóa

thành cự nhân cao mười trượng, tựa như tòa đại san đính thiên lập địa tại hư không.

Một bàn tay lớn tựa thiên địa hướng Thần Nam bao bọc, Thần Nam vội huy động Thần vương cánh, dùng cực tốc mà đào thoát. Nhưng phát hiện tám phương đều chỉ là ảo ảnh to lớn, đều bị Hiên Viên thần vương nắm lấy.

"Dám đắc tội ta, người chết chắc rồi. Ta sẽ băm người thành trăm mảnh." Hiên Viên thần vương lớn tiếng quát. Thần Nam cảm giác kiệt sức. Huyền vũ giáp không ngừng biến hình, toàn thân vang tiếng crack crack.

Thần Nam cố gắng chống đỡ, không ngừng rống lên, toàn thân huyết quang không ngừng túa ra. Thần hồn xung quanh hắn cũng không ngừng la khóc, khiến màng nhĩ người ta tê liệt.

Huyết quang vô tận xộc thẳng lên trời, sát khí khủng khiếp ngập ngụa trong không khí. Một ma ảnh to lớn mờ nhạt hiện giữa đám thần linh thi hài, khiến đám thần linh thi hài điên cuồng đứng dậy.

Hiên Viên thần vương thốt lên kinh sợ, cảm giác thủ chưởng cực đại của hắn đang bị thi hài Thần ma nuốt chửng. Cảm giác bộ nguyên khí đang bị hút lại, thủ chưởng cực đại đột nhiên rỉ máu, trong chốc lát tiên huyết chảy ướt đầm.

Lúc này, ngoài Cửu U ma vương đang bỏ về phía Đạm Thai Tuyền ra, Phật tổ và Vô Ưu tiên tôn nhanh chóng phóng vào trong tinh không, cửa vào tinh không không có người ngăn cản, họ liền xông qua.

Những người theo dõi cuộc chiến từ xa kinh hãi hô, lúc này tình thế đã đảo lộn. Thần vương rõ ràng đang chiếm ưu thế, Thần Nam căn bản không có cách nào ngăn trở, hy vọng hồi sinh Vô Tình tiên tử hóa thành âm ảnh.

Thần Nam tức giận trừng mắt, nhìn vào hai Thần vương trên hư không, tâm tư của hắn cuồng bạo tới mức tột cùng.

"Hiên Viên thần vương, người phải chết!"

Thần Nam toàn thân huyết quang cực thịnh, ngập toàn trời, thi hài thân ma xung quanh hắn càng thêm bạo loạn.

"Mở cho ta!"

Sau tiếng quát của Thần Nam, vô số hài cốt thần linh đều cùng thét lớn, thân thể Thần ma vô tận càng lúc càng hóa thành thực thể, xuất hiện từng khối từng khối tại hư không.

"Hống!"

Thần ma rống lên, sát khí ngập lên tận trời cao.

Huyền vũ giáp trên Thần Nam phát ánh sáng thần quang thanh sắc, đồng thời thần thụ tỏa ánh lục quang. Tay Hiên Viên thần vương máu tuôn ngập ngựa, do hai khôi bảo thần mang thụ thương.

Hiên Viên thần vương không khỏi thất kinh, hắn rút cuộc cũng lĩnh hội. Tựa hồ không chỉ hai khôi bảo kia chống đỡ lại lực lượng, bảo vệ Thần Nam. Dường như những thi hài thần linh kia cũng có liên quan.

Lúc này, dị biến lại phát sinh.

Thần Nam sau lưng xuất hiện một đạo hư ảnh. Tuy nhiên còn rất mơ hồ. Nhìn kỹ lại thành bóng của Hậu nghệ cung, là hắn đang vận chuyển huyền công nên xuất hiện bảy ảnh tích thần binh.

Thần Nam nắm thần thụ trong tay, hóa thành một đạo lục quang, trong tay đột nhiên biến mất, sau cùng lại hòa cùng hư ảnh mơ hồ kia thành một.

Sau khi linh căn thực thể cùng linh căn tàn hồn cùng tương hợp, phát ra âm thanh chấn động màng nhĩ. Tiên sơn xung quanh đều rung động, những kẻ theo dõi cuộc chiến tu vi yếu kém đều suýt rời khỏi đám mây.

"Đây là....."

Hiên Viên thần vương thất kinh.

Toàn thân Thần Nam huyết quang ngập ngựa, linh căn đang sau không ngừng chuyển hóa cùng thần cung và thần thụ. Cuối cùng hóa thành một đạo lục quang nhập vào cơ thể Thần Nam.

"Tử địa... không phải ta đang thấy khí và hồn Thần gia đang hợp nhất sao?" Hiên Viên giận dữ, hét lớn: "Tiểu tử, ngươi là người Thần gia sao?"

"Ngươi nói đúng!" Thần Nam lạnh lùng trả lời. Lúc này, hắn cảm ứng được thân thể lực lượng hùng dũng bùng phát, như dòng nước cuộn cuộn, cảm giác được rõ ràng năng lượng căn hồn chảy trong huyết mạch. Năng lượng vô tận không thể chịu được mà hét hờn.

Thi hài thần ma cũng giận dữ hét theo.

"Mở!"

Thần nam dồn dập phá vỡ cùm buộc từ Hiên Viên thần vương, trên tay xuất hiện một vàng huyết quang. Sau cùng hóa thành đạo điện quang. Một cước đạp thẳng vào trán Hiên Viên thần vương.

Hiên Viên thần vương bị Thần nam đáp trả, sững người kinh hãi, hắn thật không nghĩ tới, Thần Nam đột nhiên xuất hiện trước mặt. Hiên Viên nhanh chóng quay đầu, lại bị Thần Nam dội gót không ngừng, hắn ngẩng mặt lên trời kêu hét. Trán gần như bị đạp nát. Tiếng kêu đau không ngừng vang lên.

Thần Nam cảm ứng nội thể năng lượng cuộn cuộn. Hắn triển khai Thần vương cánh lưu lại một đạo tàn ảnh, dồn dập đạp vào người Hiên Viên thần vương.

"Oanh"

Chính ngưỡng không trung Hiên Viên thần vương, bị Thần Nam giày xéo. Toàn thân to lớn rơi xuống, trong nháy mắt phá nát một tòa đại sơn.

Những người theo dõi cuộc chiến chết lặng đi. Thần vương bị một hậu bối đánh ngã xuống. Điều này thật quá mức tưởng tượng.

Dân tình bàn tán không dừng.

Thần Nam không lưu tâm, nhanh chóng lao thẳng vào tinh không, hấn đang mất kiên nhẫn, chỉ cầu chặn được Phật tổ và Vô Ưu tiên tôn. Chỉ là Thần Nam chưa thể đi ngay được. Hiên Viên thần vương phóng theo, thân thể đã hóa lại bình thường. Bằng năng lượng đại pháp phá vỡ hư không, xuất hiện trước mặt Thần Nam, vẻ mặt tức giận tím tái.

"Ta không quan tâm ngươi có phải người Thần gia hay gì. Hôm nay ta phải giết ngươi."

Thần Nam lo lắng tới mức điên cuồng, kịch liệt xông thẳng tới, phá vỡ.

"Oanh"

Hai người va chạm trên không. Thần Nam bị đại lực đá văng ra xa, Hiên Viên thần vương cũng không khác bay xa trăm trượng.

"Không phải lo lắng. Trong Tinh không có một cỗ trận bảo hộ. Hai ngươi bọn họ căn bản chưa thể xông vào." Tiếng Đạm Thai Tuyên vang lên từ trong hư không vào tai Thần Nam. Nghe xong, Thần Nam tâm tình lo lắng, cuối cùng cũng nhẹ thở phào.

Lúc này, Hiên Viên thần vương tiếp tục lao vào tấn công.

Thần Nam trong lòng không còn phải lo lắng, hoảng sợ nữa.

Dù Thần Nam chưa đạt tới tu vi Thần vương, nhưng Hậu nghệ cũng nhập vào bản thể, khiến cơ thể hấn có thể nói ở mức cực điểm. Lại có Huyền vũ giáp bảo vệ, khiến hấn có tu vi cũng ngang ngửa bậc Thần vương khác.

Khi Hiên Viên thần vương lao tới trước mặt Thần Nam, Thần Nam chưa kịp lui tránh, liền dùng Huyền vũ giáp tiếp nhận một chưởng, đồng thời dùng quyền đánh vào hàm dưới Hiên Viên thần vương liên tục. Cả hai người đều đồng thời thổ huyết.

Ngay sau đó, Thần Nam bị đánh ba cú mãnh liệt, nhưng hắn cũng khiến Hiên Viên lãnh hai quyền vào vành mắt và mũi.

Những người quan chiến không khỏi mắt chữ O mồm chữ I. Đây mà cũng gọi là cuộc chiến giữa các Thần vương sao? Đây chỉ đơn giản như trận đánh nhau mọi rợ, đến một chưởng kỹ xảo cũng chả có.

Thần Nam có Huyền vũ giáp bảo vệ, không ngại chiến đấu kiểu này. Nhưng Hiên Viên thần vương thì thất sắc, chỉ cố quyết bóp chết Thần Nam, cho nên vương ngoạn dùng nhục thể trực tiếp lao vào.

"Oanh"

"Oanh"

Tiếng oanh rùng rợn vang lên, Thần Nam và Hiên Viên mồm mũi hộc máu, sọc trên thân thể hai người đếm không xuể.

Cuối cùng, cả hai ôm nhau mà lao xuống đất, đào thành một hố sâu như vực. Tiếp đó, lại quán vào nhau lao đi, liên tục phá nát ba ngọn núi.

Hai người vừa đánh nhau, vừa chửi thề.

"Tiểu tử, ngươi dám phá nát mặt ta....."

"Oanh"

"Cú này là cho ngươi Thần vương" Dù thân thể đang bị trọng thương, Thần Nam mỗi quyền đều đánh thẳng vào trán Hiên Viên, không ngừng chửi rủa: "Ta đánh chết ngươi, ta đánh cho ngươi thành đầu thối heo thối."

Những người đang theo dõi từ xa chỉ biết trở mắt ra nhìn. Cuộc chiến của hai kẻ này thật không có tí gì khiến người ta nghĩ là của kẻ bề trên, thật là quá man rợ!

Nhưng, nhiều người lại cảm thấy thật sảng khoái. Họ tự huyễn mình thành Thần Nam, tác chiến trước mặt vô vàn tu giả Thiên giới, đánh điên cuồng vào đầu Thần vương.

Đạm Thai Tuyền toàn thân tỏa ngàn hào quang, màu sắc lung linh, tà áo bay phấp phới, từng hàng hàng trập trập Thần thánh khí. Nàng đang đại chiến với Tuyệt Tình ma vương, chiếm hết phần ưu thế, lão ma vương không thể chịu đựng nổi rống lên từng hồi. Tử quang bị hào quang thanh khiết che lấp.

Bất quá Cửu U ma vương cũng đã xông tới, hẳn vốn có ý thù hận sâu đậm với Đạm Thai Tuyền. Nên cùng Tuyệt Tình ma vương hợp tác chống lại Đạm Thai Tuyền.

"Cửu U lâm thế!"

Một tiếng hét lớn, một phiến bạch cốt che lấp hư không, nơi đâu trên hư không toàn là hài cốt trắng. Vô số hài cốt lao tới Đạm Thai Tuyền đầy vẻ dọa nạt.

Cửu U ma vương hét một tiếng dài, biến đổi thành bản thể hồng có được thể thượng phong. Một cỗ tử kim khô lâu cao ba trượng, hai mắt hỏa quỷ lay động, lưu lại tàn ảnh, lao vào tấn công Đạm Thai Tuyền.

Những người đang quan khán cuộc chiến kinh hãi, rốt cuộc thì Cửu U ma vương cũng đã lộ diện bản thể. Không ai là không trầm trồ. Cũng không ai nghĩ trước mặt đại chúng, hẳn lại biến thành tử kim khô lâu, đầy sát tâm muốn trừ khử Đạm Thai Tuyền.

Hư không chi thượng vô số bạch cốt trắng, từng tiếng thanh âm quỷ hồn lạnh sống lưng. Tiên khí tràn ngập thánh địa, đột nhiên âm u toàn quỷ khí.

Bất quá, Đạm Thai Tuyền cũng không run sợ, chỉ cười khểnh: "Lũ khô lâu của ngươi cũng dám chiến cùng ta sao? Kiếm chút lợi thế? Hmm, dù các ngươi có hợp lực cũng nghĩ có thể giết ta sao?"

Tiên vũ rung động, thần quang Đạm Thai Tuyền chói sáng, khiến đám khô lâu nháy mắt tan thành bụi, nàng như cá bơi trong nước. Cửu U ma vương cùng Tuyệt Tình ma vương đồng loạt lao tới không ngừng tấn công, tuy không thể chiến thắng địch thủ nhưng cũng khó bại vong.

Một bên, Quang Minh Thần đang kẹt trong Hỗn độn thiên địa của Hỗn thiên ma vương, bị lão Ma vương điên cuồng dồn về thế thập tử nhất sinh. Bất quá, hấn cũng là chủ thần cường đại Tây phương, hét lớn: "Quang minh soi sáng!"

Hàng nghìn đạo kiếm mang náo động hư không, đây vốn là thần cấp cấm chú ma pháp, là vũ đạo điên phong tuyệt kĩ. Vô số đạo kiếm mang xé rách Hỗn độn thiên địa. Quang Minh Thần hét một tiếng lớn thoát ra ngoài.

Dù thân thể dính đầy tiên huyết, nhưng Quang Minh Thần vẫn tỏa ra thần kim. Hai mắt thần quang như điện, ánh lên cỗ khí thế cường tuyệt. Lão Ma vương không ngừng rống lên, tuyệt kĩ hấn giam cầm Quang Minh thần đã bị phá vỡ, khiến hấn giận tím mặt, cùng lúc triển khai vô số tuyệt kĩ khác.

"Hỗn Thiên trảm"

Hư không bị phá vỡ, hại đạo không gian phá vỡ xuất hiện, giao thoa với nhau lao thẳng vào Quang Minh thần, một cỗ năng lượng đáng sợ, âm âm trong không gian.

Quang Minh thần bị bức tại hư không lưu lại một tàn ảnh, không muốn thân thể thụ thương. Vạn nhất bị kéo vào không gian phá vỡ. Lao vào phiến không gian đáng sợ đấy, Trời cũng biết sẽ cơ may chết không toàn mạng.

Không chút nghi ngờ, Lí Đạo Chân thật sự căng thẳng, hiện tại miễn cưỡng chiến đấu với lão Phát Diệt Ma vương, dồn ép vào thế này.

Thế mạnh của hấn là phòng ngự, một chiêu "Tủy mạn thiên địa" bảo vệ hấn trong khối nước tinh hoa vô hình. Bao bọc toàn bộ xung quanh hấn, hình thành từng đợt sóng dồn dập trong thiên địa, chống đỡ lại từng đợt công kích mãnh liệt từ Ma vương.

Lí Đạo Chân không công chỉ thủ, chỉ cầu cầm chân được Ma vương.

Bất quá, sớm hay muộn hấn cũng bại mà thôi. Khi Phát Diệt ma vương xuất chiêu "Liệt thiên thập kích", thì hấn không thể chống đỡ

nổi nữa. Mươi đợt ma khí dồn dập, một đợt mạnh một đợt yếu, lao vào tấn công Lí Đạo Chân. Khối nước linh hoa cuối cùng bị phá vỡ.

Đạm Thai Tuyền quả là thiên kiều tiên tử, suốt cuộc đại chiến vẫn có thể quan khán mọi người. Hiện tại Lí Đạo Chân đang vào thế bất lợi, nàng liền hướng tới Thần Nam, Quang Minh Thần, Lí Đạo Chân cùng nói: "Đi vào Tinh không cổ trận!"

Nói xong, nàng xông vào phá vỡ không gian trước nhất, bỏ mặc Cửu U ma vương và Tuyệt Tình ma vương. Lí Đạo Chân và Quang Minh Thần cũng lao theo, thoát khỏi đối thủ lao vào Tinh không.

Ba lão Ma vương giận dữ rống, đuổi theo.

Chỉ có Thần Nam và Hiên Viên thần vương vẫn quần lấy nhau, điên cuồng đánh nhau lao vào Tinh không.

Tại phiến không gian kì dị, tinh quang sáng lạn. Hàng trăm thạch thần bày màu xoay tròn, tỏa ra một đạo quang mang sáng chói, chiếu thẳng lên trời cao.

Sinh mệnh rung động hùng dũng, lao thẳng tới trăng trên cao.

Từng hồi thanh vang trong Tinh không: "Hồn tới...."

Trong tâm Thần Nam kinh động. Hiên nhiên thân thể Vũ Hinh phục hồi linh khí, đang tới thời khắc tối hậu. Ba vị Thần vương đã triệu hồi được linh thức của nàng.

Chương 206

Chiến hồn sống lại

Tinh quang sáng rực.

Mấy trăm khóa Thất thái thần thạch phát ra quang mang sáng lạn, đan vào nhau thành 1 tấm lưới ánh sáng mỏng.

Đạm Thai Tuyền tiên tử cực kỳ xinh đẹp, ẩn nhập trong tinh không sáng chói. Bọn họ vừa tiến vào đại trận, nàng liền khởi động đại trận vận hành.

Đồng thời, Lý Đạo Chân cùng Quang minh thần, được nàng đặt vào trong cổ trận. Bọn họ dựa theo chỉ điểm của Đạm Thai tiên tử. Phân biệt đứng ở 2 vị trí đặc thù trong tinh không, trợ giúp nàng thủ trận.

Cửu U ma vương, Tuyệt Tình ma vương, Phá Diệt ma vương, Hỗn Thiên ma vương cùng bị Thất thái thần thạch phát ra thần quang ngăn ở bên ngoài, không có nắm chắc áp chế được Phật tổ cùng Vô Ưu tiên tôn, Đạm Thai Tuyền cô định đem 4 tên ma vương này nhập trận.

Bốn lão ma vương tựa hồ có chút lo lắng, họ biết đã tới thời khắc mấu chốt để Vô Tình tiên tử sống lại, Nguyệt điện bên trên đang triệu hoán linh thức. Bọn họ phải xông lên ngăn cản càng sớm càng tốt. Bốn đại ma vương năm này bắt đầu đem hết toàn lực trùng kích cổ trận.

Bây giờ chỉ có Thần Nam cùng Hiên Viên thần vương là đang cuồng ẩu(boxing đây ae) dã man.

Hôm nay, mặt mũi Hiên Viên thần vương hoàn toàn mất hết, trước mặt vô số tu luyện giả thiên giới, bị tên tiểu tử trước mặt nắm chặt cổ áo cuồng ẩu. Toàn bộ khuôn mặt đều bị đánh sưng lên, mặc dù đối phương đồng dạng cũng trả một giá thảm khốc, nhưng thân phận đối phương như thế nào có thể so sánh với vị thần vương như hắn.

Giờ phút này, Hiên Viên thần vương hoàn toàn xuất ra chân hỏa, toàn lực đánh một trận cùng với tên tiểu tử chiến đấu không ngừng. Mặc

dù đối phương rõ ràng không phải là thần vương, nhưng có cô bảo huyền vũ giáp hộ thể và có khả năng phát huy uy lực mạnh mẽ của cô bảo Hậu Nghê cung, có thể cùng hắn đánh ngang, hơn nữa dùng cơ thể lấy cứng chọi cứng làm cho thân thể hắn bị thương.

Hiên Viên thần vương sớm đã vô cùng phẫn nộ. Hắn không có để ý đến việc ngăn cản vô tình tiên tử sống lại. Giờ phút này hắn thậm chí chỉ cần bắt được Thần Nam đem ra bên ngoài, trước sự chứng kiến của vô số tu chân giả thiên giới đem thi thể xé làm trăm mảnh rửa sạch nỗi sỉ nhục.

Phanh phanh"

Ngực và bụng Thần Nam liên tiếp trúng 2 trọng quyền, Hiên Viên thần vương không ngừng ra tay độc ác, đánh cho huyền vũ giáp liên tiếp chấn động, nếu không có thần giáp này hộ thân, tin chắc thân thể Thần Nam đã bị đánh thủng.

Bất quá Thần Nam càng tàn nhẫn, đồng thời liều mạng tung ra 3 quyền đánh vào hốc mắt, mũi, miệng của Hiên Viên thần vương.

"A,...tiểu tử đáng chết. Không cùng người chơi nữa, người đi chết đi" Cuồng ẩu dã man chấm dứt, Hiên Viên thần vương thật sự không chịu đựng được nó, hắn cuối cùng cũng bỏ loại đả pháp này. Điều này làm cho hắn cảm giác vô cùng phẫn nộ và mất mát. Cuối cùng hắn là người rút lui trước.

"Hiên Viên thần giới, khai"

Theo 1 tiếng hét lớn, tiểu thế giới của Hiên Viên thần vương được mở ra, một thông đạo cực lớn xé rách không gian xuất hiện trong hư không nháy mắt hút Thần Nam bay vào."Tiểu tử người có thể chết rồi, đây là tiểu thiên địa của ta, hết thảy pháp tắc do ta chế định "Hiên Viên thần vương cũng tiến vào phiến không gian.

Thần Nam cười lạnh : "Người lợi hại hơn người ta cũng đã gặp qua, lúc trước trong tay ta chỉ có Hậu Nghê cung, đã không sợ pháp tắc trong tiểu thiên địa của hắn; lúc này lại có hơn 1 kiện Huyền Vũ giáp, ta xem xem người làm sao giết chết ta. Giết không được, ta sẽ phá nát tiểu thiên địa của người"

Dứt lời Thần Nam hét dài 1 tiếng, xung quanh thân thể xuất hiện những thần ma thi hài không ngừng gào thét.

Hiên Viên thần vương dùng hành động thực tế cho Thần Nam đáp án.

"Oanh long long"

1 trận nổ lớn, 2 tòa núi lớn bay lên hướng Thần Nam công kích.

Thần Nam hô hề hoảng sợ hét lớn một tiếng, một quyền đánh về phía trước trong nháy mắt kích nổ 1 tòa núi lớn, loạn thạch bay tứ tung, cùng lúc đó ảo tượng thần ma cũng điên cuồng bộc phát, thần ma hồn phách này trong nháy mắt đem tòa núi lớn còn lại đánh thành nát bấy.

Thần Nam sửng sốt, sau đó mừng rỡ, nhìn ra được thần ma ảnh này không phải là đồng sắt, tại thời điểm nhất định cũng có thể phát ra uy lực.

"Người dám vây khốn ta, ta trước hết sẽ đánh banh tiểu thiên địa của người"

Lúc này, cung thần đã hòa vào cơ thể Thần Nam theo ý niệm của hắn hiện ra trên tay, một đạo nhiễm huyết thần tiễn được lắp vào huyền cung. Hắn chuẩn bị sử dụng sức mạnh tiên huyết tuyệt cường đột phá.

Ngoài miệng nói không sợ tiểu thiên địa của Hiên Viên thần vương, nhưng trong lòng Thần Nam vốn có điểm lo lắng, dù sao pháp tắc nơi này nằm trong tay đối phương.

Một chút không nghi vấn, lúc này là một tiễn uy lực tuyệt cường, không thể tưởng tượng, hội tụ sức mạnh thần ma tàn ảnh. Hiên Viên thần vương sắc mặt đại biến hét một tiếng lớn : "Khởi" Xa xa, năm tòa núi lớn bật đất bay lên, thành một phòng tuyến chắn trước người hắn. Bất quá khó có thể ngăn cản cự tiễn do tiên huyết cùng thần ma tàn ảnh tạo thành. "Oanh""Oanh" Cự tiễn do tiên huyết cùng thần ma tàn ảnh tạo thành xuyên thủng làm sập cả năm tòa núi lớn. Hiên Viên thần vương biến sắc, thân hình như tia chớp lưu lại một đạo tàn ảnh

biến mất vào dãy sơn mạch trùng trùng phía dưới, thần tiễn theo sát phía sau vọt theo.

Nhìn xa xa, một dãy núi non hơn mười tòa núi cao không ngừng sụp đổ, đất đá bay loạn thành trận trận bụi mù. Hơn mười tòa núi cao ngăn cản liền bị sụp đổ, thần tiễn vẫn không ngừng đuổi theo, duy chỉ có thần quang có chút ảm đạm. "Thật đáng chết" Hiên Viên thần vương sắc mặt dị thường khó coi, hấn rất nhanh đã mở ra tiểu thiên địa của mình, tưởng có thể dụ thần tiễn ra bên ngoài.

Bất quá, lúc tiểu thiên địa của Hiên Viên thần vương vừa mở ra, hấn còn chưa lao ra khỏi thì một tiên ảnh đã bay vào, Đạm Thai tiên tử thân hóa thành một đạo ánh sáng hồng đi tới trước mặt Thần Nam nhanh như chớp mang theo hấn xông ra bên ngoài.

Hiên Viên thần vương rất tức giận, nhưng trở tay không kịp. Cự tiễn nhiễm huyết cùng thân ma tàn ảnh, vẫn như cũ đối với Hiên Viên thần vương đuổi sát không tha. Cuối cùng cũng lại theo hấn bay vào trong tiểu thế giới.

Cuối cùng Hiên Viên thần vương cũng từ tiểu thế giới đi ra, sắc mặt vô cùng trắng bệch. Hiển nhiên, tuy cuối cùng cũng phá được một tiễn kinh thiên nọ nhưng sức lực cũng nhất định tổn hại nghiêm trọng.

Giờ phút này trong tinh không cổ trận, không ngừng kịch liệt rung chuyển. Cửu U ma vương, Tuyệt Tình ma vương, Hỗn Thiên ma vương, Phá Thiên ma vương bốn đại ma đầu này đã bay vào trong đại trận. Cùng Phật Tổ và Vô Ưu tiên tôn hợp lực sáu đại thần vương bay lên hướng Nguyệt điện.

Tòa đại trận từ thượng cổ lưu lại này, mặc dù uy lực vô cùng lớn nhưng đối mặt với sự hợp lực của sáu thần vương rất cực khó có thể ngăn cản bước tiến của bọn họ. Thần Nam bị Đạm Thai tiên tử dẫn vào tinh không cổ trận hội hợp với Quang Minh thần và Lý Đạo Chân.

[font="""]Cùng lúc đó Hiên Viên thần vương sắc mặt trắng bệch cũng tiến vào, dốc hết toàn lực bay đến cạnh sáu thần vương nọ. Hiện tại bảy vị thần vương hợp lực như một cây cương đao rất nhanh bay về hướng Nguyệt điện.

Thần Nam tuy khẩn trương nhưng cũng không có chút biện pháp nào.

Lúc này dưới sự chỉ đạo của Đạm Thai tiên tử, Thần Nam cùng Quang Minh thần, Lý Đạo Chân chỉ có thể tại phía trước ngăn cản. Bất quá bảy thần vương quyết tâm đã định, dưới sự hợp lực của bảy thần vương, bốn người căn bản không thể ngăn cản.

Lúc này ở trên tinh không nghi thức làm hồi sinh đang tiến vào giai đoạn cuối, tiếng triệu hoán truyền tới bên dưới."Cổ lão thần hồn ma phách tản mát trong thiên địa xin nghe lời triệu hoán của ta, hãy chỉ dẫn cho linh hồn bị lạc nợ trở về..."

Hai vị Sinh Mệnh thần vương đang thành tâm cầu nguyện.

Một trận âm phong cuồng mãnh thổi mạnh vào lối vào tinh không, lúc này mấy trăm khối Thất thải thần thạch trong tinh không lung lay muốn vỡ vụn.

Âm phong giạt dữ kêu gào, vô số bóng đen thật lớn giương nanh múa vuốt, phát ra trận trận rít gào đau tai nhức óc. Chính là do cổ lão ma hồn cùng thần phách trong thiên địa tru lên.

Lúc này ánh sáng rực rỡ của tinh không trở nên ảm đạm, chỉ có tiếng kêu gào thê lương của thần ma tàn hồn.

Âm khí càng ngày càng nặng, tinh không Nguyệt điện tràn ngập quỷ khí.

"Bất hảo, Vô Tình tiên tử đang hoàn hồn, chúng ta phải nhanh lên" Cửu U ma vương kêu lớn.

Bảy đại thần vương bắt đầu khởi động sức lực toàn thân, bảy đạo thần quang hợp lại thành một, trong nháy mắt chấn bay bốn người Đạm Thai tiên tử, rất nhanh bay tới vùng phụ cận Nguyệt điện.

Thần Nam rống giận tức tốc bay theo.

Nguyệt điện bên trên là một mảnh tiên cung mờ ảo.

Lúc này thân thể Vô Tình tiên tử lơ lửng trong hư không, mấy trăm đạo tinh thần chi quang toàn bộ hội tụ trên người nàng. Năm khóa cổ phật xá lợi cùng bốn khóa sinh mệnh thần thạch đã toàn bộ dung hóa. Hóa thành từng đạo sáng mờ bao phủ khắp người nàng, không ngừng qua da thịt thẩm thấu vào trong thân thể nàng.

Thân thể nàng đã khôi phục sinh cơ, cùng một ít linh thức đã quay về.

Đại Bằng thần vương cùng hai vị Sinh Mệnh thần vương mỗi người trấn thủ một phương. Giờ phút này, thần tình bọn họ vô cùng mệt mỏi, trán đầy mồ hôi, đang dốc hết toàn lực triệu hoán linh hồn thất lạc quay về cơ thể trước mặt họ.

"Ha ha....Vô Tình tiên tử người cuối cùng còn kém một bước, không thể sống lại. Mấy người các người cuối cùng chính là thất bại trong gang tấc a"

Hỗn Thiên ma vương cười lớn, một quyền hướng cơ thể Vũ Hinh trong hư không bay tới.

Lúc này, Đại Bằng thần vương cùng hai vị Sinh Mệnh thần vương đã vận dụng toàn bộ thần thức thấy tình thế khẩn yếu trước mắt, căn bản không thể quan tâm.

Vẫn như cũ, chỉ có Đạm Thai Tuyền, Thần Nam, Quang Minh thần và Lý Đạo Chân bốn người ngăn cản.

Đạm Thai Tuyền thân hóa thành một đạo sáng hồng chắn trước người Vũ Hinh hóa giải đạo chưởng lực bài sơn đảo hải họ.

Cửu U ma vương cùng Tuyệt Tình ma vương cùng cười lạnh, bọn họ đều hướng Đại Bằng thần vương và hai vị Sinh Mệnh thần vương công tới. Chỉ cần cắt đứt nghi thức triệu hoán của ba người này, đồng dạng Vô Tình tiên tử hoàn toàn bị hủy diệt.

Cặp mắt Thần Nam như muốn xé rách, cùng Quang Minh thần, Lý Đạo Chân vội vàng bay về phía trước chắn trước người Đại Bằng thần vương cùng hai vị Sinh Mệnh thần vương.

Vô Ưu tiên tôn cười lớn : "Tới kết cục này, mấy người các người còn muốn ngăn cản, quả can đảm nhưng chỉ vô dụng, bốn người các người ngăn được hợp lực bảy người chúng ta sao?"

Bảy đại thần vương đồng thời cười lạnh, bảy đạo thần quang trong nháy mắt chiếu sáng khắp tinh không, toàn bộ đều công kích về hướng một mục tiêu-Vũ Hinh.

Thân thể Vũ Hinh lơ lửng trong hư không, trên bộ áo quần trắng tinh thanh khiết điểm nhiều vết máu phá lệ chói mắt. Là do ngày đó nàng không muốn sát tử Thần Nam, tự mình sát tử bản thân lưu lại tiên huyết.

Thần Nam nước mắt như suối, Vũ Hinh chỉ cách một bước nữa là có thể hồi sinh, nhưng cuối cùng lại bị 7 đại thần vương công kích. Thần Nam bi phẫn gần chết, nhìn trước mắt thấy bạch y nữ hài sắp bị hủy diệt thi thể, hấn mặc dù đứng trước mặt nàng, cuối cùng chỉ có thể bất lực nhìn nàng biến mất.....

Nghi thức hồi sinh chỉ còn cách một bước nữa, nhưng lại bị 7 đại thần vương phút chốc thay đổi hết thảy.

Nhưng vào lúc này, trong phiến tinh không vang lên bảy đạo thiên lôi, khắp tinh không phảng phất như bị nghiền nát, không ngừng chấn động kịch liệt.

Bảy đạo thần quang đột nhiên biến mất trước người Vũ Hinh.

Trong thiên địa nổi lên một trận lốc mãnh liệt, vô tận hắc ám bao phủ phiến tinh không. Cổ lão thần hồn ma phách tạo nên trận trận âm phong, cắn nuốt bảy đạo thần quang.

"Điều này sao có thể?" Cửu U ma vương vừa sợ vừa giận nói : "Chẳng lẽ.....chẳng lẽ Vô Tình tiên tử đã hồi sinh thành công?"

Sức mạnh có thể tiếp được một kích hợp lực của bảy đại thần vương, làm cho bọn họ đứng sững một chỗ.

"Không đúng, Vô Tình tiên tử còn không có linh hồn ba động, linh thức của nàng còn chưa tụ lại, không phải là nàng" Hỗn Thiên ma

vương vừa kinh vừa giận nói : "Hắn là trong lúc vô tình đã tụ tập cổ
lão ma hồn tới"

Vô Ưu tiên tôn sắc mặt chợt biến, quát : "Bóng đen mờ ảo nọ hẳn là
tàn hồn của cổ lão thần ma lưu lại, bọn họ cũng không có linh thức,
không biết suy nghĩ bởi vì trong lúc triệu hoán linh thức của Vô Tình
tiên tử bị hấp dẫn mà tới. Bọn họ là dã hồn lang thang trong thiên địa,
chúng ta không cần để ý tới, mau mau tiếp tục công kích, nếu càng trì
hoãn lâu, Vô Tình tiên tử sẽ thật sự sống lại"

Hiên Viên thần vương cũng hét lớn : "Chúng ta bảy người hợp lực
còn sợ gì những vật chết này, mau mau đánh tan hết những quỷ mị
này đi"

Bảy đại thần vương liền bắt đầu vận toàn bộ công lực bản thân, bảy
đạo thần quang bạo phát ra phút chốc chiếu sáng hư không hắc ám.

Bất quá, lúc này đây âm phong gào thét càng thêm mãnh liệt, cuồng
mãnh thổi tới lối vào tinh không, vô số bóng đen kêu rống.

Bảy đạo thần quang trong phút chốc đã bị nuốt mất, có thể hủy diệt
thần lực của bảy đại thần vương hợp lực một cách dễ dàng, thật sự
tà dị tới cực điểm. Tuyệt Tình ma vương kinh giận nói : "Chẳng lẽ triệu
hoán về mấy cái bất tử chiến hồn? Kết cục là ai bị triệu hoán về? Là
linh hồn của vị tiên bối bất diệt nào ở đây?"

Ngay lúc này, một tiếng phật hào lớn như tiếng chuông vang vọng
khắp thiên địa, tiếng phật hào rất đặc biệt chỉ có một chữ : "Phật....."

Trong bảy đại thần vương, Phật tổ sợ đến sắc mặt chợt biến, thanh
âm run rẩy nói : "Sự....phó....."

Chương 207

Tiên phật ma đồng phục hoạt

Nghe thấy từ miệng Phật tổ thốt ra hai tiếng "sư phó", mấy vị thần vương cũng không khỏi cảm thấy hồ nghi, bọn họ khó có thể tin được quỷ ảnh hư hư ảo ảo ngay trước mặt.

Thanh thiện cổ phật rốt cuộc đã thọ bao nhiêu tuế nguyệt, điều này rất ít người có thể xác định rõ ràng. Tuy nhiên sức mạnh của ông ta vạn năm trước đã vang dội nơi thiên giới có thể nói là không ai không biết.

Nhưng đúng vào thời điểm đó ông ta niết bàn toạ hoá bị thất bại. Liên quan đến sự biến mất của ông ta, trong Thiên giới tồn tại vô số truyền thuyết.

Trong Phật giáo lưu truyền lại một truyền thuyết phổ biến nhất, truyền ngôn kể lại rằng chỉ cần ông ta còn lưu lại mười ba hạt xá lợi tử nếu chưa hoàn toàn bị tiêu huỷ thì sớm muộn cũng có ngày ông ta sẽ hồi sinh.

"Hừ! Rốt cuộc là chuyện gì?" Thần Nam quát lớn. Hắn trong lòng có chút kinh hãi, lúc chuẩn bị hồi sinh Vũ Hinh hắn đã có cảm giác bất an, nay cảm nhận đó càng lúc càng rõ rệt.

Lần này là hồi sinh Vũ Hinh hay là lại bất ngờ hồi sinh sư phụ của Phật tổ ?? Thần Nam trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng.

Đạm Thai tiên tử cũng cảm thấy hoài nghi, để lộ ra thần sắc vô cùng nghiêm trọng, nàng lẩm bẩm : " Không lẽ lại hồi sinh lão hoà thượng đó sao ???"

Đại Bằng thần vương và hai vị sinh mệnh thần nữ không đáp lại, bọn họ vẫn đang cố gắng triệu hoán hồn phách bị tiêu tan kia.

" Sư phó.....là..... là ngài ư ?? " Vị Phật tổ khước từ thất tình lục dục, ngay lúc ấy, trong âm sắc lại có chút run rẩy.

Vô ưu tiên tôn liền nói : " Thật cổ quái, cho dù Thanh thiện cổ phật có lớn mạnh đến đâu, lão ta cũng chỉ là một hồn phách không có bản thể, một mình lão sao có thể chống đỡ lại bảy vị Thần vương chúng ta ??? Hứ...

Cửu U ma vương tiếp lời : "Đây đâu phải là một trận viễn cổ chiến hồn. Các người nhìn lại hắc ám quỷ ảnh hư hư ảo ảo kia xem, nhất định có một số hồn phách mạnh đã bị triệu hoán về đây, tuy nhiên hầu hết không phải là những tự chủ linh thức !!!"

Hiên viên thần vương cảm thấy hồ nghi liền nói: " Không sai, không sai, tựa hồ chỉ có một hồn phách là có linh thức, chính hắc đã lôi kéo những thần hồn khác đến ngăn chặn sự hợp lực của chúng ta.Nói đến đây, Hiên viên thần vương hướng về phía Phật tổ nói : " Thật sự là..... là Thanh thiện cổ phật saoooo?????" Ông ta cũng như những vị Thần vương khác trong lòng có chút thấp thỏm không yên. Nhắc đến vị cổ phật danh chấn Thiên giới vạn năm trước, những người này đều rất kiêng dè.

" Phật....." nhất thanh du du phật hiệu bỗng vang lên trong tinh không, thanh âm của một vị lão lão bỗng truyền nhập vào tai mỗi người : " Nguyệt đồ.....??? Xá lợi tử....??"

" Là..... Sư phó sao...????" Phật tổ âm sắc run rẩy, nhanh chóng đã khai nội thiên, bay lên theo bảy hạt xá lợi tử kim quang chói lợi nhanh chóng bắn về phía màn sương mờ ảo.

Liên tiếp bảy tiếng sấm vang, âm phong nộ hồng vang lên trong Tinh không Nguyệt điện. Phật hiệu liên hồi, hàng trăm viên thất thải thần thạch bỗng rung mạnh, những oan hồn tựa hồ như không ngừng kêu than oán thán.Tinh không Nguyệt điện được một phen hỗn loạn.

Thần Nam vừa kinh ngạc vừa giận dữ hét lớn : " Chẳng lẽ.....chẳng lẽ tên trọc tặc này định cướp mất cơ hội hồi sinh của Vũ Hinh..? Hắc chớp được tiên cơ muốn hồi sinh lại sao?"

" PHẬT....."

Vào lúc này, phật hiệu dội lại với thanh âm ngày càng lớn từ trong Tinh không Nguyệt điện truyền ra bên ngoài. Những người quan sát

trận chiến tại Đạm Thai tiên sơn thần sắc đều lộ rõ vẻ kinh sợ. Bọn họ không chỉ nghe thấy tiếng phật hiệu du du mà còn cảm ứng được khí tức tràn đầy từ Tinh không Nguyệt điện cuộn cuộn phát ra tựa sóng nước. Đại uy phong này thật khiến cho người ta cảm thấy nghẹt thở.

Tinh không nội điện quỷ khí sâm sâm, ma ảnh trùng trùng. Hào quang chói lọi của bảy hạt xá lợi tử phá tan ma vụ nhưng ngay sau đó đột nhiên bị nổ tung ra vỡ thành những mảnh vụn nhỏ bay lả tả trong không trung...

Hào quang chói lọi của bảy hạt xá lợi tử bị vỡ giống như bảy mặt trời soi sáng trong không trung bỗng chốc nhanh chóng hội tụ tại một điểm, phát ra kim quang rực rỡ. Không xa trong màn ma vụ hắc ám xuất hiện một ảnh tử mờ nhạt nhanh chóng phóng về phía luồng kim quang chói sáng.

" Thật đáng chết !!!" Thần Nam không nhịn được cũng nhanh chóng phóng lên.

Bởi hắn cảm nhận được luồng kim quang chói sáng trong không trung này tựa hồ như phát ra một hấp dẫn lực vô cùng to lớn. Lúc này xung quanh cơ thể Vũ Hinh đột nhiên phát ra cảm ứng, vô số những đạo kim quang từ cơ thể nàng xuất ra, dần dần hoà nhập vào những ánh kim sắc trên không trung.

Vậy là Thanh thiện cổ phật trong truyền thuyết thực sự sắp hồi sinh. Lão và Vũ Hinh đang giành giật sinh mệnh !!!!

Điều này nằm ngoài ngoài liệu tính, Thần Nam cuối cùng đã hiểu ra tại sao hắn trong lòng bất an, thì ra thần vương đã tính toán sai lầm ẩn số lớn nhất chính sự hồi sinh của Thanh Thiện cổ phật.

Một đạo kim quang loé sáng, Thần Nam chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi bị dội bật trở lại.

Kim quang từ Thanh thiện cổ phật tựa hồ như chịu đựng những nỗi thống khổ cực đại, phát ra phật hiệu liên hồi.

Đạm Thai tiên tử ánh mắt loé sáng lẫm lẫm:" Niết bàn tái sinh.....?"

Tuyệt tình ma vương, Hỗn thiên ma vương, Phá diệt ma vương tam vị đại cự đầu cùng nhìn nhau đột nhiên đồng loạt xuất thủ hướng về phía luồng kim quang mà công kích.

Vô tình tiên tử chính là địch nhân mà bọn họ muốn trừ khử, Thanh thiện cổ phật lại là đại địch nhân của họ. Giữa các vị ma vương và Phật giáo oán cừu sâu nặng, nếu để vị cổ phật trong truyền thuyết này hồi sinh, sau này họ khó có chỗ đứng trong Thiên giới, e rằng ngay cả không gian sinh tồn cũng khó giữ. Có trời mới biết được lão hoà thượng này đang sợ như thế nào!!!!

Tam tiểu thế giới đã bị đả khai, từ phía trong phát ra vô số chùm quang năng mạnh mẽ., tất cả oanh kích về phía luồng kim quang phía trên.

" Oang..."

Không chỉ cả toà Tinh không Nguyệt điện rung lên mà ngay cả phía ngoài Tinh không Nguyệt điện cũng đều bị dòng sức mạnh lớn lao này làm cho rung chuyển một phen. Năm đỉnh núi lớn của Đạm Thai tiên sơn cũng bị chấn động đến mức vỡ nát. Có thể tưởng tượng ra uy lực xuất thủ của ba vị ma vương khủng khiếp đến cỡ nào.

Những kẻ quan chiến lúc này cảm thấy vô cùng kinh sợ.

Lúc này Đạm Thai Tuyền, Lý Đạo Chân cùng liên thủ hoá giải dòng sức mạnh tràn trề đang phát ra từ bản thể của Vũ Hinh, đồng thời bảo vệ cho cơ thể nàng không bị thương tích.

Kim quang không ngừng phát ra ánh sáng chói lọi, ba vị đại ma vương vẫn không ngừng dốc toàn lực oanh kích tịnh không có dấu hiệu ly tán. Lúc này đã có thể lờ mờ trông thấy một lão hoà thượng đang thiền tại luồng kim quang, chịu đựng những nỗi thống khổ lớn lao. Vậy là, Niết bàn sắp thành công!!!!

Tuyệt tình đại ma vương hét lớn:" Cừu u ma vương còn không mau lại đây giúp sức, chẳng nhẽ ngươi muốn sau này sẽ bị lão trọc tặc trong truyền thuyết độ hoá sao????? Kể đã tàn sát vô số sinh linh xương chất thành núi như ngươi một khi đã rơi vào tay hãn nhất định

sẽ không có kết cục tốt,! Hấn và chúng ta đôi lập!!!!!!"

Hỗn thiên ma vương nhảy bổ về phía Phật tổ hét lớn : "cái lão Phật tổ kia còn không mau xuất chiêu !! Đừng cho rằng thiên giới này không ai biết được nguyên nhân toạ hoá thực sự của sự phó người... Hấn một khi niết bàn thành công., kẻ đầu tiên mà hấn tìm đến chính là NGƯỜI đó!!!!!!"

Phá diệt ma vương cũng hướng về phía Vô ưu tiên tôn và Hiên viên thần vương nói lớn : "Các người còn không mau lại giúp một tay, nếu để lão hoà thượng này hồi sinh, sự bình yên của Thiên giới sẽ bị phá vỡ, rất nhiều người sẽ gặp tai ương!"

Cửu u ma vương lúc này đã phóng lên, còn lại Vô ưu tiên tôn, Hiên viên thần vương và Phật tổ vẫn chưa hề động thủ.

Tứ đại ma vương bắt đầu điên cuồng công kích luồng kim sắc quang trong không trung. Tứ đại ma vương cùng lúc xuất thủ, luồng kim quang cố thủ không nổi, có thể thấy đã bị oanh tạc.

Tuyệt tình ma vương xông về phía Vô ưu tiên tôn và những người còn lại quát lớn : "Các người cũng nhìn thấy rồi đó, lão hoà thượng này cho dù có Phật quang bảo hộ, nhưng tuyệt đối không phải là không thể công phá. Hơn nữa, hấn cố hết sức chống đỡ đòn liên thủ công kích của bảy người chúng ta, đó không hoàn toàn là thực lực của hấn mà còn nhờ sự giúp sức của rất nhiều cổ lão thần hồn không có tự chủ linh thức. Hiện giờ, chính là thời khắc then chốt để hấn có thể Niết bàn. Đây chính là cơ hội tuyệt hảo để diệt trừ hấn... Nếu không, sau này Thiên giới e rằng sẽ chẳng kẻ nào có thể đối đầu được với hấn!!"

Vô ưu tiên tôn, Phật tổ, Hiên viên thần vương dương như vẫn không có động tĩnh gì. Bọn họ tất cả đều hướng về phía đám ma ảnh hắc vụ lờ mờ, trong mắt còn lộ rõ đôi chút do dự.

Phá diệt thần vương bực tức nói: " Mấy giờ rồi mà các người còn ngồi đó do dự !!! lão trọc này bất quá cũng chỉ là một hồn phách, bỗng nhiên lại có thể nhập bọn với những cổ lão hồn phách kia, lại có được sự tương trợ của cái lũ tàn hồn không có tự chủ linh thức, nhưng bây giờ lão ác trọc này lại sắp hoàn hồn. Hiện hấn đang Niết

bàn trùng sinh, tạm thời đã mất liên hệ với những cỗ chiến hồn kia rồi....."

Ngoại trừ Phật tổ, Vô ưu tiên tôn và Hiên viên thần vương không còn do dự nữa, mỗi người đều đã xuất một đạo chưởng lực dờn núi lấp biển vô cùng uy dũng nhất loạt hướng về phía Thanh thiện cỗ phật mà oanh kích.

Lục đại thần vương đồng thời xuất thủ!!!!

Đối với bọn họ mà nói việc cỗ phật niết bàn tái sinh còn đáng sợ hơn việc hồi sinh Vô tình tiên tử.

" Phật..... Thiện tai..... Thiện tai....."

Phật hiệu của lão hào thượng không ngừng vang lên trong tinh không điện, đồng thời phật quang cũng càng lúc càng mờ nhạt dần. Cuối cùng lục vị thần vương đã oanh kích thành công luồng kim quang đó.

Trong mắt Thanh thiện cỗ phật chợt hiện lên một thoáng bi ai, vào lúc đó thân thể ông ta nửa đã hoá huyết nhục nửa vẫn còn là linh thức chìm vào ánh sáng. Niết bàn tái sinh rốt cuộc chưa thể triệt để hoàn thành.

" Lão nạp bình sinh có một nguyện vọng, nguyện rằng tam thiên đại thế giới chúng sinh bình đẳng. Vậy mà, sinh bất đắc nguyện, chúng sinh bị loài yêu quái làm cho mê muội tranh chấp liên miên. Hiện tại, ta đã vài phần là ma, thật không đáng sống..... Phật...."
"Phật hiệu du du vang khắp tinh không.

Những kẻ đến đây quan chiến hôm nay, nhất nhất đều nghe thấy thanh âm phật hiệu chấn động một vùng.

Đạo đạo kim quang, phát ra từ trên người Thanh thiện cỗ phật, nửa phần cơ thể vẫn còn là linh thức của ông ta, bỗng bị bao bọc bởi trận trận hắc sắc ma khí. Nhất đại cỗ phật bỗng chốc đã hoá thành ma!!!!!!

Luồng kim quang mê hoặc từ thân thể Thanh thiện cỗ phật không ngừng phát ra tứ phía. Ma khí dần dần xâm nhập phần cơ thể còn lại

đang được bao bọc bởi luồng ánh sáng chói lọi. Mấy vị thần vương cả kinh, không ai bảo ai tất cả không ngừng lùi lại phía sau, mắt mở trừng trừng, khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Tất cả luồng kim quang đều tập trung hướng về khu thể của Vũ Hinh, đồng thời lúc này nghi thức triệu hoán linh thức của Đại bằng thần vương và nhị vị sinh mệnh thần nữ cũng đã hoàn tất. Một trận cuồng phong bỗng nổi lên trong Tinh không điện, nhất loạt lũ lũ đăm đăm hư ảnh tiến về phía thân thể Vũ Hinh.

Lông mi Vũ Hinh chớp chớp mấy hồi, bỗng thấy nang hô một tiếng rồi bay lên, từ đôi mắt vẫn khép kín bỗng phát ra hai đạo thần quang chói lọi, cả Tinh không điện như phát ra những luồng thiểm điện.

Trận trận hà quang phát ra từ thân thể nàng, ánh sáng bảy sắc bao quanh tứ phía, nàng bỗng thốt ra những âm sắc du du : "Thái thượng vong tình, phi vô tình, vong tình là tịch yên bất động tình, nhược chi vong chi giả, ngôn giả sở dĩ tại ý, đức ý nhi vong nhất ngôn..."

Hỗn thiên ma vương và những người khác được một phen kinh ngạc, Vô tình tiên tử cuối cùng đã hồi sinh!!! Hơn nữa tựa hồ như đã đạt đến một cảnh giới cao hơn.!!

Thanh thiện cổ phật tái hiện vu thể, đã khiến cho bọn họ cảm thấy vô cùng kinh sợ. Đến khi không còn hy vọng hồi sinh thì Vô tình tiên tử bỗng nhiên lại hồi sinh. Điều này thật khiến bọn họ kinh ngạc đến cực độ.

"..Ahhhhhhhh....."

Vào đúng lúc này Thanh thiện cổ phật bỗng phát ra một tiếng hét nhất động chấn thiên. Nửa bên nhục thể còn chưa hoàn thiện, nửa bên còn được bao bọc bởi ánh sáng - đã từng là kim sắc quang chói lọi - bỗng chốc trở thành một màu đen kịt.

Chương 208

Thù dữ tranh phong

Trời đêm sao lấp lánh, gió lạnh đã ngừng thổi. Những ma ảnh đang nhe nanh giờ vuốt cũng biến mất.

Trong tinh không nguyệt điện, mấy vị thần vương thần thái ngưng trọng. Bọn họ không thể nào tưởng tượng được rằng, không chỉ Vô tình tiên tử sống lại, mà đến Thanh thiện cổ phật cũng tái xuất hiện.

Khiêu âm (tiếng kêu) của Thanh thiện cổ phật đã dứt, lúc này hần bán ma bán phật, tỏa ra từng trận phật quang, nửa thân bên phải ma vân bao phủ, hắc vụ trùng trùng.

"Phật..." Một tiếng phật hiệu vang lên, âm thanh già nua vang lên khuấy động bầu không khí trong Tinh không : "Mấy vị thí chủ, muốn lão nạp độ các vị thành phật hay là thành ma?"

Đám người Hỗn thiên ma vương kích động, cảm thấy có chút run lạnh, cảm thấy như có 1 luồng khí lạnh bốc lên trong tim. Trạng thái bán phật bán ma của Thanh thiện hiện giờ thực làm cho bọn họ sợ hãi.

"Tặc ngốc, bớ huyên hoặc đi, hôm nay ngươi không độ thành người nào đâu, ngươi từ đâu tới thì hãy trở về nơi đó đi. Thiên giới bây giờ không còn là thiên giới năm xưa khi ngươi làm mưa làm gió đâu. Những người mới đã thay thế người cũ, ngươi không nên sống lại, ngươi nên chết đi." Tuyệt tình ma vương tung 1 chưởng ra trước, đồng thời xông tới phía Phá diệt ma vương, cửu u ma vương quát lên : "Còn chờ ra đó làm gì nữa, tuyệt đối không để cho tên tặc ngốc này sống sót rời khỏi đây!"

Thiên ma vương, phá diệt ma vương, cửu u ma vương nghe lời, tiến lên phía trước, cùng chiến đấu với cổ phật.

Thanh thiện cổ phật khẩu dụng phật hiệu nói : "Các ngươi vốn là ma vương, bây giờ ta sẽ độ các ngươi thành phật."

Trong chớp mắt, lão hòa thượng bán ma bán phật mở 1 phiến không gian, kim quang chói lòa từng trận từng trận tỏa ra từ trong đó, trong nháy mắt tứ đại ma vương bị cuốn vào trong.

Đám ma vương đại kinh, họ gấp rút mở tiểu thế giới của mình, muốn dùng tiểu thế giới của mình đối kích với phật giới của cổ phật, nhưng mà không thành công, sau khi vào trong khi phật giới kim quang kia, sức mạnh trong tiểu thế giới của mỗi người mới oanh kích ra.

Tứ đại ma vương tuy hung hãn, nhưng sau khi vào trong phật giới của cổ phật mới phát hiện ra, sức mạnh của tiểu thế giới mình rất khó tạo thành đòn công kích mang tính hủy diệt tại đây. Tất cả sức mạnh dường như đánh vào hư không, biến mất tăm mất tích.

Quang mang chói mắt không ngừng lấp lánh, một tòa miếu nguy nga to lớn xuất hiện trong phật giới, nó to như 1 đại sơn bao trùm trên đỉnh đầu của Hỗn thiên ma vương, sau đó nhanh chóng hạ xuống, tỏa ra uy lực cực lớn, làm cho Hỗn thiên ma vương lập tức có cảm giác bất lực.

"Đây là cổ miếu tịnh tu của lão nạp năm xưa khi tham ngộ phật giáo, ta sẽ đem đám ma đầu các người nhốt vào đây, khi nào thành phật thì khi đó sẽ được ra ngoài!"

Oàng !

Một âm thanh cực lớn vang lên, Hỗn thiên ma vương bị cổ miếu cực đại ép xuống, dù hắn ta vùng vẫy hết sức nhưng vẫn bị cổ miếu giữ chặt, cuối cùng không thoát ra được ly nào.

Hiên viên thần vương ở bên ngoài phật giới cảm thấy kinh ngạc vô cùng, hắn tự nói : "Hỗn thiên ma vương bị trấn áp như vậy sao, thực là đáng sợ !"

"Tặc nghiệt!"

Trong phật giới ngập tràn hà quang, Tuyệt tình ma vương, phá diệt ma vương, cửu u ma vương, kiến thanh thiện cổ phật cường hãn vô cùng, thực là vừa kinh ngạc vừa đáng sợ, 3 người tập trung tấn công cổ miếu, muốn phá vỡ nó để cứu Hỗn thiên ma vương ra.

Nhưng đúng lúc này, thanh thiện cổ phật thân hình lắc lư, trên không trung lưu lại 1 tàn ảnh, trong nháy mắt đã tới chặn phía trước bọn họ.

"Phật" Phật hiệu vừa vang lên, tả thủ tung ra 1 chưởng phật thủ ấn, hà quang chói lóa bầu trời, hữu thủ tung ra 1 đòn ma chưởng, ma khí ngập trời, chưởng lực cuộn cuộn trong nháy mắt đã chặn đứng tam đại ma vương.

Trong phật giới của thanh thiện cổ phật, cao sơn, đại hà, thảo nguyên, hồ bạc, theo 2 chưởng cổ phật đánh ra giống như đã gặp phải 1 cơn địa chấn, cao sơn rung lắc, trong nháy mắt mười mấy tòa đại sơn sụp đổ, đại hà cuộn cuộn, trong cơn địa chấn kịch liệt dường như đổi hướng chảy... có thể thấy chưởng lực này đáng sợ đến thế nào.

Tam đại ma vương kinh hãi vô cùng, họ liên thủ đánh ra mấy chưởng lực, trong thiên giới lập tức ma khí ngập trời, kịch liệt dao động.

Tam đại ma vương đánh ra xa ngàn trượng, liên tiếp đập vỡ hơn chục toàn cự sơn. Thanh thiện cổ phật cũng bị chấn động thối lui mấy trăm trượng.

Phá diệt ma vương lau vết máu trên khóe miệng, nói : " Lão ngốc tử này thật mạnh ngoài sức tưởng tượng, nếu như Hỗn thiên không bị trấn áp, thì 4 người chúng ta có thể chiến với hắn 1 trận, hiện giờ chúng ta với hắn lưỡng bại câu thương (2 bên cùng thương tổn), hắn cũng không cách nào đánh bật chúng ta."

Tam đại ma vương tỏa ra ma khí cuộn cuộn, 1 phiến ô vân (mây đen) lớn ép lên kim quang trong thiên giới, tiếp tục xông kích về phía thanh thiện cổ phật.

Đúng lúc này, 1 nửa thân thể bên trái của thanh thiện cổ phật kim quang vạn đạo, nửa bên phải thân thể ma khí âm âm, sau 1 tiếng ma khiếu vang lên, lão hòa thượng đã phân tách thân thể mình.

Tàn khu sau khi phân tách nhanh chóng biến hóa, sau đó tu bổ và trở thành 2 Thanh thiện hoàn chỉnh, nhưng mà 1 bên thì trang nghiêm, toàn thân tỏa ra từng trận thần quang, 1 bên thì ma diễm ngập trời,

bao phủ lên ma khí hắc ám vô tận.

Hai Thanh thiện không đồng khí chất đứng trên không trung.

"Bán phạt bán ma thực làm cho người ta đau khổ, lão nạp còn chưa muốn thành ma, thôi thì tạm thời phạt ma phân thân đã."

Giọng nói già nua vang lên trong không trung, tuy rằng lời nói có vẻ từ bi vô cùng, nhưng lại làm cho những thần vương đang tận mắt chứng kiến cảm thấy kinh ngạc vô cùng, lão hòa thượng này thực sự mang lại cho người ta cảm giác tà dị vô cùng.

Xoạt xoạt !

Hai thanh thiện nhanh chóng lao về phía 3 ma vương, để lại trên không trung 1 tàn ảnh.

Phạt thân Thanh thiện đứng chặn trước Phá diệt ma vương và tuyệt tình ma vương, không nói câu nào, trực tiếp tỏa ra phạt quang minh mông, bắt đầu khai chiến với 2 đại ma vương.

Ma thân Thanh thiện thì đứng chặn trước Cửu u ma vương, vô cùng từ bi nói : "Ma thân ta còn mạnh hơn so với phạt thân, lệnh thiên định là phải độ hóa nhà ngươi."

"Tên tử ngốc kia, bớt khoác lác đi!"

Cửu u ma vương nhìn thấy bộ dạng cổ quái vô ba (???) của Thanh thiện, hấn trực tiếp hiện ra bản thể khô lâu tử kim, từng trận gió lạnh thổi tới, đồng thời hấn mở nội thiên địa, giải phóng cho đội quân bạch cốt vô tận xông về phía ma thân Thanh thiện.

"Hóa ra ngươi là truyền nhân của cốt hoàng, ha ha ha, hôm nay đã nhìn thấy mặt của địch nhân, tha cho ngươi 1 mạng."

Ma thân Thanh thiện đột nhiên mặt mũi dữ tợn, 1 tiếng ma khiếu vang lên, quần sơn trong phạt giới rung lắc dữ dội, thân thể hấn trong nháy mắt đội trời đạp đất, thân ma to lớn âm u đáng sợ, khi hấn vung tay, ma khí vô tận cuộn cuộn tỏa ra tràn ngập không gian, như biển cả mênh mông nhấn chìm Cửu u ma vương.

Đại quân bạch cốt vô tận kia trong chớp mắt nát vụn, toàn bộ hóa thành cát bụi bay trong phật giới, sau đó ma thân to như núi đó thò bàn tay cực lớn ra tóm lấy Cửu u ma vương trong lòng bàn tay.

Rắc...

Rắc...

Tiếng xương vỡ vang lên chói tai, thần cốt tử kim của Cửu u ma vương đã bị ma thân Thanh thiện bẻ gãy.

Bất luận là đám Vô ưu tiên tôn đang đứng xem hay Tuyệt tình ma vương và Phá diệt ma vương trong đại chiến, tất cả đều cảm thấy kinh hãi thất sắc. Ma thân Thanh thiện thực là mạnh tới mức khó tưởng, không những dễ dàng đánh bại 1 ma vương mà còn hủy đi thân thể hắn.

Trong ma chưởng cực lớn của ma thân Thanh thiện, chỉ còn lại 1 cái khô lâu đầu tử kim, trong hai con mắt của khô lâu đầu hiện rõ lên vẻ sợ hãi tột cùng.

"Nề mặt Cốt hoàng, ta tha mạng cho ngươi, hãy đi đi!"

Ma thân Thanh thiện ném tử kim khô lâu đầu trên phật giới, Cửu u ma vương giờ chỉ còn là 1 cái đầu lâu tử kim, chẳng nói 1 lời, hòa thành 1 đạo tử điện nhanh chóng phóng ra khỏi Tinh không nguyệt điện.

Bên ngoài Tinh không nguyệt điện vô số quan chiến giả đang lặng yên đợi kết quả trận chiến, nhìn thấy Cửu u ma vương chỉ còn lại cái đầu lâu đang tháo chạy, tất cả đều ồ lên.

Trong phật giới, Tuyệt tình ma vương và phá diệt ma vương nhìn nhau, họ biết đợi tới khi ma thân Thanh thiện và Phật thân Thanh thiện liên thủ, thì 2 người bọn chắc chắn chết không có chỗ chôn.

Hai ma vương rống lên, sau đó dùng đại pháp lực phá toái hư không, trong nháy mắt đã xuất hiện trước cổ miếu đang trấn áp Hỗn thiên ma vương, hai người dùng pháp lực phá vỡ kim quang của cổ miếu

rồi xông vào.

"Hai người các người vì cứu người, lẽ nào tự nguyện chui vào tù cầm?" Hai thanh thiện ngữ âm hợp nhất, lộ rõ vẻ hiền từ.

Grào...

Một tiếng rống cực lớn từ trong cổ miếu truyền ra. Từ trong đó tỏa ra dao động đáng sợ dị thường, không chỉ các thần vương đang xem chiến bên ngoài thiên giới cảm thấy kinh ngạc, mà ngay cả đến phật thân Thanh thiện và ma thân Thanh thiện cũng biến sắc.

Cổ miếu oàng một tiếng đã bị đánh bay, một ma ảnh cực lớn cao 10 trượng bay lên, mái tóc màu đỏ huyết cuồng loạn vũ động, những chiếc răng nanh lớn đột nhiên thò ra ngoài, đôi con ngươi mắt như dã thú lấp lánh 2 đạo hàn quang, đây là 1 ma vương cao lớn dữ tợn đáng sợ vô cùng.

Phật thân Thanh thiện kêu khẽ 1 tiếng rồi tự nói : "Ta biết rồi, nghe nói lục đại tà là 6 mạch phân nhánh cùng 1 tổ sư, tương truyền có 1 bộ ma công cái thể, có thể làm cho lục tà hợp nhất, sau khi hợp thể thì bằng với tổ sư tái hiện, hôm nay, 3 người các người hợp nhất, xem ra chính là vận chuyển bộ ma công đó."

"Tặc ngốc, vừa xong ma thân của người đáng bại Cửu u ma vương đã tốn 1 nửa phần công lực, ta bây giờ đã có thể nhìn rõ hư thực, không cần làm bộ làm dạng nữa, hiện giờ bản ma đã không còn sợ hãi người nữa rồi." Thập trượng đại ma lạnh lùng chăm chú nhìn Thanh thiện, sau đó gào rống điên cuồng bỏ về phía trước.

Khoáng cổ ma công tuy không phải là 6 người hợp nhất, nhưng tu vị sau khi 3 người hợp nhất không đơn giản chỉ là phép cộng trừ, lúc này thập trượng đại ma và Thanh thiện kịch liệt giao chiến, trong phật giới núi non sụp đổ, trời đất tối tăm, ma khiếu và phật âm vang lên không ngừng, đại chiến vô cùng thảm liệt.

Bên trên Tinh không, tất cả bên ngoài đối với Thần nam mà nói thì đã biến mất hết, trong mắt chàng chỉ có duy nhất bạch y nữ tử thanh lệ tuyệt tục kia, sinh sinh tử tử phân ly tương hội, trải qua bao gian nan khổ ải, chàng cuối cùng cũng cứu được Vũ Hình sống lại, cuối cùng

lại có thể cảm ứng được luồng khí tức quen thuộc đó.

Chàng nhảy lên bao về phía tuyết đại lộ nhân khuynh nước khuynh thành đó. Lúc này trong lòng chàng có ngàn vạn lời nói, nhưng lại không thể thốt ra 1 câu nào.

Đôi mắt đẹp của Vũ Hinh nhìn 8 hướng, từ phật giới sang Hiên viên thần vương, lại tới đám phật tổ, nàng đều ngừng lại lạnh lùng quan sát, nhìn thấy Thần nam đang bay về phía mình, đôi mắt lạnh băng của nàng đè nặng lên trái tim Thần nam.

Thần nam chấn động, chàng cảm thấy tim mình lạnh giá, lẽ nào... người sống lại cuối cùng vẫn là Vô tình tiên tử. Không phải linh thức của Vũ Hinh đang chỉ đạo thân thể sao ?

Nhưng, trong chớp mắt, sự lạnh lùng biến mất trong đôi mắt Vũ Hinh, mỉm cười nhẹ, nàng bay tới chỗ Thần nam, âm thanh như tiên bồng truyền tới tai Thần nam.

"Làm khó cho huynh rồi, phải làm bao nhiêu việc như vậy!"

Giờ phút này, Thần nam giống như đang từ thế giới băng tuyết đi vào một tòa xuân thành hoa gấm. Cơ thể trong chớp mắt bỗng cảm thấy nhẹ nhàng vô cùng.

Vừa xong, chàng thực sự rất sợ hãi, sợ rằng hiện thực tàn khốc sẽ còn tiếp tục.

"Vũ..." Thần nam vừa mở miệng, đã bị bàn tay mảnh dẻ của Vũ Hinh chặn lại, nàng hỏi nhỏ : "Thương tích trên người chàng là do Hiên viên thần vương để lại phải không ? Ta cảm thấy khí tức của hắc!"

"Đúng..."

"Nào, chàng theo ta!" Nói rồi Vũ Hinh dùng bàn tay ngọc ngà mảnh dẻ nắm lấy tay Thần nam, bay đi. Hai người như đôi chim bay về hướng Hiên viên thần vương đang đứng cách đó không xa.

Vũ Hinh và Thần nam đứng trước mặt Hiên viên thần vương, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong Tinh không.

"Hiên viên thần vương, người muốn tự sát hay muốn ta tự mình ra tay giết người?"

Vũ Hinh bạch y pháp phối, vẻ đẹp tuyệt mỹ, đôi mắt như nước mùa thu, vậy mà âm thanh lại phát ra sát ý cường liệt, nhưng 1 Vũ Hinh cường thế như vậy lại làm Thần nam có chút cảm giác xa lạ.

Hiên viên thần vương cười lạnh : "Tuy tu vị của người mạnh hơn ta, nhưng muốn giết chết ta, thì đó là điều không thể."

"Ha ha..." Tiếng cười như ngân linh của Vũ hinh vang lên trong tinh không, khiến cho mấy vị thần vương trong Tinh không cảm thấy chấn động.

Hiên viên thần vương có cảm giác lạnh gáy, đột nhiên hắn có cảm giác đại họa sắp giáng xuống.

"Vô tình tiên tử, hôm nay ta không muốn sinh tử tương bính với người, hôm khác ta sẽ tiếp người, cáo từ!"

Nói xong, hiên viên thần vương hóa thành 1 đạo thần quang, phóng về phía cửa vào tinh không, nhưng hắn vừa mới bay được hơn chục trượng, đột nhiên kêu thảm 1 tiếng : "A..."

Một viên thần thạch 7 màu trong Tinh không mạnh mẽ phóng vào ngực hắn, trực tiếp xuyên qua.

Vũ Hinh kéo tay Thần nam, hai người kề vai sát cánh bay tới phía Hiên viên thần vương.

"Thế gian nhất thảo nhất mộc, vạn vật trong trời đất đều là quân của ta, lớn như sơn xuyên hà lưu, nhỏ như loài kiến bụi, thậm chí cả thân thể của người nữa, tất cả những vật có chất đều nghe theo lệnh của ta, trong thế giới mà ta cảm ứng được, Hiên viên thần vương, người có thể chạy đi đâu?"

Những lời nói của Vũ Hinh vô cùng lạnh lùng, những thần vương nghe thấy đều bất giác thất sắc.

"Hừ, người hãy bớt ngông cuồng đi, hôm nay, Hiên viên thần vương ta sẽ chiến với người 1 trận, xem người có thể làm gì được ta?"

Hiên viên thần vương toàn thân tỏa ra quang mang chói lòa, hẳn biết không thể nào tránh được 1 trận chiến sinh tử, hẳn trực tiếp mở tiểu thế giới, muốn cuốn Vũ Hinh và Thần nam vào trong.

Nhưng, điều làm hẳn cảm thấy sợ hãi, đó là Vũ Hinh kéo Thần nam đứng lặng yên tại đó, nét mặt bình thản không chút dao động.

Vậy mà tiểu thế giới của hẳn đột nhiên hỗn loạn, từng dãy núi như đang chấn động, rồi kịch liệt hơn, rồi nổ tung. Tất cả các dòng sông đều cuộn cuộn gào thét, sau đó tách ra, thay đổi hướng chảy.

Tiểu thế giới của Hiên viên thần vương đột nhiên sụp đổ. Từng đường nứt không gian lớn xuất hiện tại địa giới hỗn động trong tiểu thế giới của hẳn.

"Người..." Hiên viên thần vương sợ hãi, hai mắt mở to, hẳn không dám tin vào sự việc đang xảy ra, hẳn vô cùng sợ hãi ngược nhìn bạch y nữ tử trước mặt.

"Ta nói rồi, người không tự sát thì ta sẽ tự mình giết người! Vạn kiếm xuyên tâm!"

Tiếp theo câu nói nhẹ bồng của Vũ Hinh, trong tinh không đột nhiên quang mang bạo phát, hàng chục hàng trăm đạo thân ảnh của Vũ hinh, xuất hiện trong tinh không, phóng về phía Hiên viên thần vương hàng trăm, hàng ngàn đạo thân quang.

Hiên viên thần vương kêu thảm lên 1 tiếng, cả người đột nhiên vỡ vụn.

Sau đó, thân ảnh mỹ nhân trên không trung đều biến mất, chỉ còn duy nhất 1 tuyệt đại giai nhân đứng bên cạnh Thần nam.

Chương 209

Đế hoàng

Cả thân thể Hiên Viên thần vương dường như vỡ nứt ra, huyết vụ mờ mịt, thi thể bị vỡ nát bắn tung toé ra tứ phía. Một kim ảnh mờ nhạt từ thi thể bỗng bay lên, phiêu động trong gió, hướng về phía Tinh không xuất khẩu mà tháo chạy.

Đúng vào thời khắc đó, từ mắt Vũ Hinh bỗng phát ra hai luồng lãnh điện.

Hai luồng quang mang lạnh lẽo này dường như đã làm tê liệt cả một vùng hư không, thật chẳng khác nào hai vầng thiểm điện đang loé sáng trùm lên không trung rồi bất chợt hung hãn nhằm thẳng phía kim sắc hư ảnh mà xông tới.....

"Áhhhhhhhhh"

Hiên Viên thần vương kêu lên thảm thiết, kim sắc hồn phách kia tựa như băng tuyết đang dần dần tan biến, từ từ tiêu tán trong không trung. Hình thần của Hiên Viên thần vương đã hoàn toàn bị tiêu hủy, ngay đến nhất điểm sinh mệnh cũng chẳng còn lưu lại dấu vết...

Mấy vị thần vương quan chiến nhất loạt đều cảm thấy vô cùng kinh sợ, đối với bọn họ mà nói, tu vi của Vô tình tiên tử đã đạt đến một cảnh giới vô cùng mới mẻ vượt xa trí tưởng tượng của mọi người. Điều này khiến cho mấy vị thần vương trong lòng dậy lên một nỗi thấp thỏm không yên.

Mấy vị thần vương có lẽ đều không nhận ra, nhưng Thần Nam đứng gần Vũ Hinh như vậy nên hắn đã phát hiện ra Vũ Hinh ngay sau khi xuất thủ trên khuôn mặt thánh khiết tựa ngọc vào sát na đó đã xuất hiện một vết huyết sắc, nhưng nó đã tan biến ngay tức khắc.

Thực lực của Vũ Hinh thực ra lớn mạnh đến cỡ nào? Về điểm này Thần Nam có rất nhiều nghi vấn. Nhưng càng biết rõ hắn lại càng cảm thấy sợ hãi. Nàng Vũ Hinh thân thương của hắn tuyệt đối không phải con người này.

Vũ Hinh của vạn năm trước tâm địa thiện lương, thuần khiết vô tà, không thể nào lại là kẻ lãnh huyết sát nhân đang đứng trước mặt hắn.

" Người là..... Vô tình tiên tử?? " Thần Nam âm sắc có chút run rẩy.

Vũ Hinh quay đầu về phía Thần Nam nở một nụ cười hàm tiếu. Nụ cười quyến rũ tựa như khiến cho cả Tinh không nguyệt điện bừng sáng trong phút chốc, có khác chi một làn xuân phong lướt qua nơi đây.

" Là ta mà lại không là ta!!!! Ta có kí ức của cô ta, tất cả những sự việc ngày trước ta đều ghi nhớ trong lòng. Ta chính là bản thể mới hồi sinh của cô ta. Vì vậy người không cần phải lo lắng, ta nhất định sẽ không phương hại đến người."

Thần Nam giật mình. Việc hắn lo ngại nhất cuối cùng cũng đã xảy ra. Kẻ được hồi sinh đầu cho là Vô tình tiên tử nhưng lại không phải là Vũ Hinh thuần khiết của vạn năm trước.

"Thái thượng vong tình lục" quả thực là vô cùng tà dị. Những kẻ một khi đã tu luyện môn công phu này nhân cách đều không ngừng bị biến đổi. Con người nguyên bản sẽ dần dần bị con người mới thay thế và chi phối.

Ngay từ đầu, nàng Vũ hình thuần khiết đã bị Vô tình tiên tử thay thế rồi. Và đến khi tu vi tăng thêm một tầng công lực, Vô tình tiên tử lại bị Vũ Hinh ngay trước mặt thay thế. Điều này khiến cho Thần Nam thần trí ngẩn ngơ không nói nên lời.

" Người muốn ta trở lại làm con người nguyên thể trước kia sao?" Giọng nói của Vũ Hinh mềm mại thanh thoát tựa làn gió xuân, nhưng tiếng nói ấy vọng đến Thần Nam thực chẳng khác nào sấm động bên tai, hắn gật đầu một cách khó khăn..

" Thái thượng vong tình lục " gồm có ba cảnh giới là Thiên - Địa - Nhân. Ta hiện thời mới biết để đạt đến cảnh giới cao nhất là Thiên, cần phải phục hồi hoàn nguyên, đến lúc đó ta lại trở về con người

nguyên bản của mình."

Nghe đến đây, Thần Nam vừa kinh vừa hãi. Nói như vậy, Vũ Hinh mà hần thân thuộc bấy lâu nay sớm muộn cũng có ngày trở lại. Cảm giác lo lắng sợ hãi trước kia tựa hồ như đều biến mất.

Nhưng những lời nói tiếp theo của Vũ Hinh khiến cho hần cảm thấy như đang từ trên cao mà rớt xuống vừa thẳm sâu muôn trượng. Nàng nở một nụ cười rạng rỡ : " Nhưng hiện thời ta chẳng có lí gì lại phải tu đến cảnh giới Thiên. Muốn ta biến mất ư? Sao phải phục hồi hoàn nguyên cơ chứ? TA của bây giờ mới đích thực là TA. Ta tuyệt đối sẽ không trở thành một thứ đồ để kẻ khác có thể thay thế

Vào thời khắc này, Đạm Thai Tuyền đã khai mở thiên nhãn. Một luồng ánh sáng thánh khiết chói lọi bùng phóng ra từ khe nứt nhỏ trên trán nàng, quét về phía Thần Nam. Hần vội né tránh. Đạm Thai Tuyền vốn đã tâm sinh hồ nghi đối với Thần Nam, nay đây là cơ hội để nàng có thể thấy rõ chân tướng của hần.

Tinh không nguyệt điện vốn là một nơi vô cùng đặc biệt. Những kẻ đứng trong Thần điện này đều không có cách nào che giấu linh hồn thực sự của mình, sớm muộn cũng sẽ bị lộ diện chân tướng.

Chỉ có điều, Thần Nam sau khi bước vào Tinh không nguyệt điện lại không hề bị lộ diện linh hồn khiến cho người khác không thể nhìn thấu con người hần. Đạm Thai Tuyền mấy lần thông qua pháp nhãn mới phát giác ra rằng linh hồn thực sự của hần đã được bảo vệ bởi Thần giáp. Nàng cũng biết được rằng đó nhất định là bộ Huyền vũ giáp thần dị....

Lúc này, Đạm Thai Tuyền không hề chú ý đến sắc mặt kinh dị của mấy vị thần vương, chỉ chăm chăm khai mở thiên nhãn để tìm ra bí ẩn con người Thần Nam.

Một đạo hào quang từ Đạm Thai Tuyền vụt ra phóng về phía Thần Nam, hướng về phía bản thể đang bị giấu kín, nàng nhìn thẳng vào hần không chớp mắt.

Chỉ có điều, sự thực khiến Đạm Thai Tuyền vô cùng thất vọng, nàng vẫn không có cách nào nhìn thấu được Huyền Vũ giáp và đương

nhiên cũng không thể nhìn ra chân tướng linh hồn thực sự của Thần Nam.

Thần quang thiên nhãn của Đạm Thai Tuyền làm kinh động Vũ Hinh. Nàng cười nhẹ buông tay Thần Nam rồi vụt bay lên không trung đáp đến trước mặt Đạm Thai Tuyền. Nàng chằm chằm cúi đầu thi lễ rồi nói : "đa tạ tử tử đã giúp muội hồi sinh !!"

Vô Tình muội muội, chị em chúng ta tình như tử muội, đây đều là những việc ta nên làm, thấy em bình yên vô sự tử tử cảm thấy vui mừng khôn xiết " Tiếng nói của Đạm Thai Tuyền cất lên trong vắt.

Tiếp ngay sau đó Vũ Hinh liền bay đến chỗ Đại Bàng thần vương: "đa tạ thần vương đã giúp đỡ, nếu sau này ngài gặp chuyện chẳng lành ta nhất định sẽ ra tay chi viện!! "

Có thể dễ dàng thấy, Vũ Hinh đã nhận lời ra tay giúp đỡ, điều này thực không có bảo vật nào sánh bằng.

Đại bàng thần vương sắc diện lộ rõ vẻ hổ thẹn: " Ta do sự uỷ thác của kẻ khác mới giúp tiên tử hoàn hồn, cũng bởi ta có dụng ý khác....Trong lúc hồi sinh tiên tử, đồng thời ta cũng muốn thử hồi sinh Thanh thiện cổ phật trong truyền thuyết để lão có thể xử lí môn hộ. Nào ngờ đây lại là một sai lầm lớn, khiến cho sự hồi sinh của tiên tử thiếu chút nữa xảy ra sự cố. Đến giờ, Thanh thiện cổ phật trong truyền thuyết cũng đã hồi sinh rồi. Chỉ có điều lại trở thành kẻ nửa ma nửa phật. Ta thật không biết có trở thành kẻ tội nhân của Thiên giới không??? Không biết lão cổ phật trong truyền thuyết kia có tác oai tác quái gây ra đại nạn cho Thiên giới hay không???"

Vũ Hinh gật đầu tán thành đáp: "Thần vương quả thực là vô cùng thẳng thắn, có thể thấy rõ là một bậc chính nhân quân tử. Ta quyết không rút lại lời vừa nói!! "

Vào lúc Vũ Hinh đáp tạ nhị vị sinh mệnh thần nữ và Quang minh thần, nét mặt hai vị thần nữ hiện rõ lên vẻ không tự nhiên.

Điều này khiến Thần Nam vô cùng chú ý, năm nghìn năm trước, sinh mệnh thần nữ và Vũ Hinh lúc bấy giờ vốn có chút giao du. Nghĩ đến đây Thần Nam tâm trung có chút kích động, đây là một cơ hội hiếm

có hẳn nhất định phải làm rõ chân tướng sự việc của năm ngàn năm trước.

Sau cùng, Vũ Hinh tiến về phía thân khu lạnh lẽo nhìn Vô ưu tiên tôn và Phật tổ nói : " Các người đến đây hôm nay !!! không phải là nhằm giết ta sao???? vậy hãy ra tay đi !!!"

Phật tổ vô hỷ vô ưu, tĩnh tĩnh thiền tại hư không trung tựa hồ như không để tâm tới sát ý của Vũ Hinh. Vô ưu tiên tôn thì ngược lại, lòng như dậy sóng. Tuy thân là thần vương uy chấn Thiên giới đã nhiều năm nay, nhưng nay đối diện với mục hung tiên có thể một tay nhẹ nhàng giết chết Hiên viên thần vương trong lòng không khỏi dấy lên cảm giác hoảng hốt lo sợ.

" Tụ sát hay để ta phải ra tay !!!!" Những lời Vũ Hinh nói ra vô cùng đơn giản nhưng lại chứa đựng một sát khí khủng khiếp. Không khí trong Tinh không nguyệt điện bỗng chốc đặc quánh lại khiến cho người ta cảm thấy nghẹt thở.

Phật tổ vẫn không hề động thủ. Vô ưu tiên tôn sợ quá mà hoá giận hét lớn : " Vô tình tiên tử người thực qua coi thường người khác rồi!!!! Nói đoạn, lão nhanh chóng đã khai một tiểu thế giới hướng thẳng về phía Vũ Hinh.

Nhưng ngoài sự dự liệu của lão, Vũ Hinh lại không hề bị bao vây bởi tiểu thế giới này. Thấy vậy, Vô ưu tiên tôn liền nhảy vào bên trong tiểu thế giới, lão cười nhạt nói : "Thật không ngờ người lại lợi hại đến vậy, có giỏi thì vào bên trong tiểu thế giới này cùng ta quyết chiến một phen !!!"

" Hứ" Vũ Hinh kêu lên một tiếng rồi nói : " Tiểu thế giới - cái loại công phu rườm rà, ta chẳng bao giờ thêm tu luyện thứ công phu vô dụng đó, bởi dưới gầm trời này tất cả mọi vật đều nằm dưới sự sai bảo của taaaaaaaaa!!!!!!"

"Cuồng vọng yêu nữ kia !!!! Chết điiiiiiiii!!!!!"

Vũ Hinh nghe vậy liền cười khẩy nói : " Không chịu tụ sát !?! Ta đành phải động thủ !! để người có thể thấy rõ được uy lực của kẻ mạnh thực sự !"

Nói đoạn Vũ Hinh liền đằng không bay lên mở ra một đạo kinh thiên trường hồng xuất hiện tại thượng không của tiểu thế giới, với uy lực to lớn cuộn cuộn như sóng nước khiến cho vùng hư không như vỡ vụn ra...

Một vùng hư không rộng lớn bị phá huỷ trong nháy mắt trở nên vô cùng hỗn độn.

Ngay sau đó, Vũ Hinh lao xuống phía dưới, không hề va vào những rặng núi trải dài phía bên dưới vậy mà trong phút chốc dưới áp lực lớn vô số đỉnh núi bị sập đổ. Thực là loạn thạch xuyên không, cát bụi mù mịt.

Vũ Hinh mở ra một đạo trường hồng, ngay sát na đó đã khiến một vùng núi lớn bị phá huỷ tan tành. Tất cả đều sụp đổ chỉ còn lại một vùng bình nguyên bằng phẳng....

Sau cùng, từ thân thể Vũ Hinh từng chùm từng chùm tia sáng phát ra mạnh mẽ khắp không trung. Hư không tê liệt, san xuyên hư hoại, Tiểu thế giới của Vô ưu tiên tôn dưới sự công kích của sức mạnh huỷ diệt này đã hoàn toàn nổ tung. Tiếng động ầm ầm vang lên thật đáng kinh sợ !!

" Người..... chẳng lẽ người đã đạt đến cảnh giới Đế Hoàng rồi sao ?"

" Không hề, nhưng cũng đã đủ làm cho người sợ phát khiếp rồi !!"

"Áhhhhhhhh" Vô ưu tiên tôn hét lớn. Thân thể tứ phân ngũ liệt.

Quang mang trện trện, sấm giạt liên hồi.. Đến cuối cùng khi sóng yên gió lặng thì Vô ưu tiên tôn đã hoá thành tro bụi tạt bao giờ, nội thiên của lão cũng đã trở thành cát bụi. Lúc này chỉ còn nhìn thấy một bạch y mỹ nhân tĩnh tĩnh tại không trung hai mắt loé sáng thần quang thiểm hiện, giống như một nữ vương thiên hạ quyền uy vô địch.

Đồng thời vào lúc này, Thanh thiên cổ phật đang ở tại Phật giới, giao chiến vô cùng kịch liệt. Phật thân Thanh thiên và Ma thân Thanh thiên cùng cây Thập trượng cự ma khiến cho vô số đại sơn bị phá huỷ, hàng ngàn thảo nguyên bạt ngàn đều bị sứt lở, thật là một cảnh

tượng long trời lở đất.

Ma khí cuộn cuộn tại Phật giới. Vùng Phật giới sáng chói bỗng chốc bị một màn sương đen kịt bao phủ, dày đặc âm khí sâm sâm...

Vào lúc này, Vũ Hinh quay lại thân khu, nhìn Phật tổ không chớp mắt rồi mới cất lời : "Xem ra ta đã quá xem thường ngươi, thật không ngờ ngươi chẳng khác gì Đạm Thai tử tử, lại ẩn tàng tu vi thực sự của mình."

Nói đến đây, Vũ Hinh liền xuất chưởng về phía Phật tổ, thân khu của Phật tổ vào lúc đó khôi phi yên diệt.

Nhìn thấy cảnh tượng này cách đó không xa, Quang minh thần và Lý Đạo Chân được một phen cả kinh. Họ không dám tin vào sự việc đang xảy ra trước mắt.

Vào đúng thời khắc đó, Thanh thiện cổ Phật trong Phật giới, bỗng truyền đến Phật hiệu mang âm sắc bi phẫn : " Nghiệt đồ cảm nhĩ !!"

Chỉ trông thấy một luồng Phật quang chói loà phát ra từ Phật thể của Thanh thiện. Chỉ thấy mập mờ bóng lão, theo sau đó là Phật tổ cũng dần dần hiển hiện trong làn ánh sáng này.

" Nghiệt đồ, ngươi cho rằng có thể chống lại được sức mạnh của ta sao ? Hừ... ngươi chưa đủ trình đâu."

Ma thân Thanh thiện lúc này đang thoát khỏi sự khống chế của thập trượng cự ma, nhanh chóng tiến về phía Phật quang công kích mãnh liệt. Nhưng ngay sau đó lại hợp thể với Phật thân Thanh thiện, trở về trạng thái nửa Phật nửa ma.

Thanh thiện cổ Phật thờ dài nói: " Nghiệt đồ !! Tu vi của ngươi đã sắp đuổi kịp ta rồi đó Ngươi quả nhiên là trầm đặc trụ khí, nhất nhất ẩn nhẫn bất phát."

" Ngã Phật từ bi" Phật tổ không nói gì nhiều, chỉ đọc lên một câu kệ.

" Hay hay!!!!" Vũ Hinh cười nhạt nói đồng thời bay lên nội thiên của Thanh thiện cổ Phật.

Thanh thiện cổ phật nhìn thập trượng cự ma, rồi lại nhìn Phật tổ, cuối cùng hướng mục quang về phía Vũ Hình, lão lắc đầu thở dài: " Xem ra ta và Phật giới đã tuyệt duyên, hiện tại chỉ cần nghịch chuyển Phật thân thì sẽ biến thành bất diệt ma thể !!!! Ngã phật từ bi..... Thiện tai..... Thiện tai..."

Thanh thiện cổ phật khẩu tụng phật hiệu, Phật khu nửa thân trái kim quang chói sáng vào thời khắc đó dần dần trở nên mờ nhạt, tất cả kim quang đều bị thu hẹp. Ngay sau đó, một luồng ma khí từ thân thể lão từ từ bộc phát ra ngoài. Cuối cùng phật khu bên trái đã trở thành giống như ma khu bên phải thân thể, bị luồng ma khí dày đặc chiếm đoạt...

Một luồng âm khí đáng sợ trong phút chốc đã chui vào cổ phật giới, bao phủ lấy Tinh không nguyệt điện khiến cho vùng hư không rung động càng lúc càng dữ dội. Sau đó luồng khí dày đặc thoát ra ngoài Thần điện, Bao trùm cả một vùng Đạm Thai tiên sơn. Tất cả các đỉnh núi đều chấn động. Ma vân mù mịt bay khắp trời che khuất thái dương, Đạm Thai tiên sơn trong nháy mắt đã bị một màu đen bao phủ.

" Cái thế đại ma vương sắp sửa xuất thế!!!!!!!"

Thiên địa dị biến, những kẻ quan chiến và vô số tu giả bên ngoài Đạm Thai tiên sơn đều lộ rõ thần sắc hoảng sợ. Bọn họ không dám tiến vào gần Tinh không

nguyệt điện. Dựa vào kết cục đại chiến của mấy vị thần vương, cho dù không thể tận mắt nhìn rõ cảnh tượng bên trong Thần điện, nhưng lại có thể nghe thấy tuyệt đại bộ phận nội dung, có thể nói là cũng phần nào hiểu được sự việc xảy ra bên trong.

Không chỉ Vô tình tiên tử hồi sinh, mà sự phụ của Phật tổ cũng đã hồi sinh. Hơn nữa vị thanh thiện cổ phật trong truyền thuyết lại nghịch chuyển từ phật thành ma. Đây quả thật là một sự việc kinh thiên động địa, chấn động Thiên giới.

Cả vùng tiên sơn không ngừng rung động, trong nháy mắt sau ngọn đại sơn đã đổ sụp, luồng ma khí vô tận hung dũng bành trướng.

" Ma khí trùng trùng, bốn hoàng cũng tới cho thêm phần náo nhiệt !" Một thanh âm trầm trầm bỗng vang lên trong viễn không. Giọng nói đáng sợ đó như dội vào tai, gõ vào dây thần kinh của kẻ đang ở đây. Bên ngoài không ít kẻ quan chiến nghe phải giọng nói ấy đau đầu hoa mắt, nhất loạt đều bị rơi rụng.....

Ma vân tiến tới ngày càng gần, vô số tu giả của Đạm Thai tiên sơn đều cảm thấy một áp lực vô cùng lớn đang đè nặng trên mình, tất cả đều sợ hãi ngược mắt nhìn lên cao không.

Vào lúc này, tất cả đều cảm thấy vô cùng hoảng sợ, thật sự là đại loạn rôiiiiiii!!! Bọn họ đều nhìn thấy luồng khí tức tràn đầy đang phát ra, tựa hồ như còn đáng sợ hơn các vị Thần vương.

Thanh thanh quỷ khiếu, theo sau đó là trận trận âm khí sâm sâm chui vào Tinh không nguyệt điện. Đông hải thần vương và Lý Đạo Chân đều phải đồng thanh thốt lên : "Âm khí thật dày đặc !!!"

Đại bồng thần vương phát xạ độc nhãn thần quang, nghiêm trọng nói : " Thi hoàng đến rồi !!"

Sinh mệnh thần nữ, nghe xong, khuôn mặt biến sắc hỏi lại : " Thi hoàng..... Hấn..... Hấn có lai lịch ra sao?"

Đại bồng thần vương kinh ngạc nhìn thần nữ hồi lâu sau mới nói : " Thượng cổ thần thi sản sinh ra linh trí, đã đả phá sinh tử pháp tắc, tự xưng là siêu việt thần ma !!"

Sinh mệnh thần nữ âm sắc vô cùng run rẩy : " Là.... là hấn sao ???"

Thần Nam nghe đến đây, tâm trung sinh chấn động...

Chương 210

Thi hoàng

Thi Hoàng !

Đại Bàng Thần Vương vẻ mặt ngưng trọng. Sinh Mệnh Nữ Thần Tọa Mâu sắc mặt đại biến.

Thần Nam trong lòng cũng chấn động. Trong nháy mắt liền nghĩ tới rất nhiều điều.

Đầu tiên hẳn nghĩ tới nhân gian giới Càn Thi Phái, đồng thời cũng chạm tới nỗi thống khổ trong lòng hắn - Vũ Hình biến thành linh thi vương.

Tại nhân gian giới, Thần Nam tuyệt đối là một nhân vật phong vân. Nhớ trận chiến kinh thế của các truyền nhân chính tà thuở trước, đại chiến với Càn Thi Phái, đã hoàn toàn tiêu diệt môn phái tà ác này.

Nhớ tới tình cảnh nguy hiểm vô bì, một mình đối mặt với sáu Thi Vương. Nếu không phải ngày ấy có Thiên Ma Tả Thủ, sợ rằng kết quả đã thê thảm. Nhờ trận chiến ấy, giúp hắn hiểu được rất nhiều điều, khiến cho tâm tư hắn tổn thương trầm trọng. Trong Càn Thi Phái phát giác thi thể của Vũ Hình bị tế luyện thành linh thi vương.

Rồi niềm vui khi tử khí trong linh thi Vũ Hình được tổng khứ, thoát được khỏi thi cốc, nhờ đó bắt đầu một sinh mạng mới. Dựa theo truyền thuyết của Càn Thi Phái, Vũ Hình như vậy đã phá vỡ sinh tử pháp tắc của nhân gian, thắng được cái thâm ảo của sinh tử, hoàn toàn không phụ thuộc thiên tắc, sớm muộn gì cũng sẽ trở thành siêu việt thần ma.

Theo truyền thuyết, trong Càn Thi Phái Vũ Hình không phải là linh thi vương đầu tiên. Trước đó tổ sư đời thứ nhất của Càn Thi Phái, do bất ngờ ngoài ý muốn đã đào xuất ra được một thượng cổ thần thi, tế luyện thành thi vương, sau không chỉ có thể thoát khỏi thi cốc, mà không lâu sau đó đã sinh ra linh trí, tu vi tăng đột biến. Cuối cùng phá toái hư không tiến vào Thiên giới.

Nghe nói, Linh thi vương nọ tiến vào Thiên giới pháp lực khôn cùng, hần từng nhiều lần hạ giới báo ân cho Càn Thi Phái tổ sư đời thứ nhất.

Cảm giác được thi khí ba động vô cùng kinh khủng, bản năng của Thần Nam liền nghĩ tới Thi Hoàng ắt hẳn có liên quan tới Càn Thi Phái. Hần âm thầm đoán kẻ này có lẽ chính là linh thi vương nọ !

"Ngao hồng..."

Một tiếng rít gào trầm vang lên, từ trong Thanh Thiện Cổ Phật tiểu thế giới truyền ra, kinh khủng ba động khắp bát phương. Tại giờ khắc này tất cả thần vương đều cảm giác được một cỗ áp lực cực lớn.

Thanh Thiện Cổ Phật rốt cục đã nghịch phật thành ma !

Tại Phật giới vốn rực rỡ kim quang, giờ phút này ma điểm ngập trời. Thanh Thiện đứng tại ma vân đỉnh, cả người từ trên xuống dưới hòa trong quang mang thuần khiết, ma khí đen sẫm từ trong người phát ra bốn phía. Lão hòa thượng vốn hiền lành bây giờ diện mục dữ tợn, có lẽ lúc này nên gọi hắn là Thanh Thiện Cổ Ma.

Thanh Thiện Cổ Ma hiện trên mặt đất. Hình dáng của lão xảy ra biến hóa lớn, khuôn mặt già nua dần dần trẻ lại, da thịt hiện lên từng đạo ma văn, trên cái đầu mọc sinh ra làn tóc đỏ sậm, ánh mắt lạnh tàn khốc trấn nhiếp lòng người.

Không cần phải nghĩ nhiều. Nhìn vào là rõ, Cổ Phật từ nay về sau coi như đã biến mất, Thiên giới xuất hiện một kẻ không thể địch nổi - Cổ Ma !

Thanh Thiện Cổ Phật giờ đã thành ma, cảm ứng được hơi thở cường đại của Thi Hoàng áp bách đến. Hần ngửa mặt lên trời rống một tiếng ma khiếu. Cuồng phách ma khí tỏa ra, vươn khắp tinh không, bay vào trong núi của Đạm Thai Tiên.

Tiếng vang long trời lở đất, năm sáu ngọn núi bị chấn sụp.

"Hắc hắc... Cổ Phật trong truyền thuyết thành Ma!" Giọng nói của Thi

Hoàng âm âm từ ngoài tinh không truyền đến. Một cỗ khí tức âm trầm kinh khủng dũng mãnh tiến vào bên trong, Thi Hoàng trong truyền thuyết bay lên tinh không.

Ma ảnh cao lớn, chung quanh thi khí lan tràn mãnh liệt, vô số ác hồn vòng quanh hấn tru lên. Luồng thi khí ba động đáng sợ phát ra tràn ngập khắp tinh không.

Thanh Thiện Cổ Ma kể như vừa mới sinh thành, cường đại ma khí ba động do thành ma lúc nãy thấu phát ra, bị Thi Hoàng đánh tan không ít. Điều này khiến hắn có cảm giác bị khiêu khích, bất quá, đây chính là một địch thủ cường đại đột nhiên xuất hiện. Cơ hội tốt cho hắn thí nghiệm ma uy.

Thi Hoàng bắt đầu vận cỗ thi khí vô tận, bay vào trong tiểu thế giới của Thanh Thiện Cổ Ma.

"Người chính là Thi Hoàng ?" Thanh Thiện lạnh lùng hỏi. Bây giờ khí chất của hắn đại biến, mái tóc đỏ bay lất phất, ánh mắt lạnh như băng, sớm đã không còn là vị Cổ Phật lúc trước.

"Không sai, đúng là bản hoàng."

"Hừ, khẩu khí của ngươi thật không nhỏ ! Cư nhiên dám tự xưng đế hoàng, ngươi hiện tu vi căn bản còn chưa tới Đế Hoàng chi cảnh."

"Hắc hắc..." Thi Hoàng lãnh khốc nở nụ cười nói: "Thiên giới khẳng định có thần hoàng, ma đế tồn tại. Bất quá cho tới bây giờ vẫn chưa có xuất hiện qua. Hiện ta vẫn đang từng bước tiến gần đến Đế Hoàng chi cảnh. Sớm muộn gì cũng phá nhập được tới cảnh giới này."

Thanh Thiện Cổ Ma cười lạnh: "Từng bước tiến nhập ? Hừ, từ cổ chí kim có không ít người mãi mãi chờ, chỉ cách sát một đường chỉ, rốt cục cả đời cũng không có khả năng đột phá. Người còn xa lắm !"

Nghe lời Thanh Thiện Cổ Ma không khách khí phê bình, Thi Hoàng lạnh lùng nói: "Từ khi ta phá toái hư không tới nay, chỉ mới ngắn ngủi mấy ngàn năm mà thôi, có thể đạt tới tu vi như vậy, ta dám nói đủ để ngạo thị Thiên giới. Người, lão hoàng thượng trong truyền thuyết,

được người khác xưng tụng là vô địch, nhưng hôm nay gặp, ta vẫn chưa nhìn ra người so với ta cao minh thế nào? Bất quá, người thực lực không sai. Hôm nay cùng người đại chiến sinh tử, hy vọng cái chết của người có thể giúp ta đột phá cảnh giới hiện tại."

Thanh Thiện lạnh giọng nói: "Vạn năm trước ta đã đạt tới Thần Hoàng chi cảnh, chỉ vì hôm nay tu vi suy giảm thế này. Bất quá, sau khi nghịch phạt thành ma, đã đạt tới trạng thái tột đỉnh ngày trước." Nói đến đây, ánh mắt Thanh Thiện bắn ra tia máu, nhằm Thi Hoàng nói: "Ta tại trên người người cảm giác được hơi thở quen thuộc, người tuyệt không có khả năng chỉ mới tu luyện mấy ngàn năm, người chắc chắn là người mà triệu năm trước ta từng gặp."

Thi Hoàng chung quanh tử khí tràn ngập, hắn nghe vậy ngơ ngác sửng sốt, rồi sau đó trầm giọng nói: "Tám ngàn năm trước, ta chính là một thượng cổ thần thi, nhờ cơ duyên xảo hợp trở thành Thi Hoàng như ngày nay. Như vậy chắc người tiếp xúc với kiếp trước của ta, hẳn hẳn, thật sự là làm cho người ta không thể tưởng được a! Nghĩ đến năm đó chắc ta cùng người đều là Thần hoàng nhân vật."

Thanh Thiện cười lạnh, không nói lời nào, bất quá ma tâm hắn ba động không thôi. Không nghĩ tới đây là do một thi thể tái sinh linh trí, tựa hồ kẻ kia còn là một đại nhân vật.

Thi Hoàng xoay người lại, mặt hướng Vũ Hinh cười lạnh nói: "Vô Tình Tiên Tử, lâu quá không gặp, người đã nhìn ra được sinh tử bí mật của ta chăng?"

Vũ Hinh cười lạnh, thân thể đột nhiên quang mang đại thịnh, âm thanh lạnh lùng nói: "Người cứ thử xem sao?"

Một mảnh thần quang như hỏa diễm, tại chung quanh Vũ Hinh nhảy lên không thôi, sau đó hướng về phía trước, nhắm Thi Hoàng đánh sâu vào khiến vô tận thi khí rất nhanh tiêu tán.

Thi Hoàng sắc mặt biến đổi, nói: "Người vẫn chưa đạt tới Thần Hoàng chi cảnh, thế nhưng cũng chỉ còn cách một bước."

Thi Hoàng cùng Vũ Hinh đối thoại, Thần Nam nhạy cảm thấy được vẻ mặt của Tạp Mâu biến hóa. Sinh mệnh nữ thần, sắc mặt đột nhiên

thay đổi, việc này... sáng tỏ điều gì ? Một tia nghi ngờ chậm rãi hiện trong đầu hắn.

Trong lúc nhất thời, quá nhiều tin tức phức tạp dồn tới, khiến cho hắn phải suy nghĩ rất nhiều.

Năm ngàn năm Vũ Hinh vì trọng thương sắp chết, đi xa về phương Tây tìm kiếm Sinh mệnh nữ thần cứu trợ. Sau đó không hiểu vì sao phải đọa nhập vào Càn Thi Phái. Hết thấy sự tình tựa hồ đều có một mối liên kết bí ẩn...

Trong Càn Thi Phái, linh thi vương do bán thần của Vũ Hinh biến thành, tâm tư đan thuần vô tà, nàng từng lời đều chân thật nói cho Thần Nam nghe. Nàng có trí nhớ mơ mơ hồ hồ, một người, đã từng nói qua "Thái thượng vong tình" bốn chữ, chính là nữ tử từng bảo vệ nàng.

Tin tức này chợt lóe trong đầu Thần Nam, sau đó hắn lại muốn biết năm ngàn năm trước Vô Tình Tiên Tử cùng Sinh Mệnh Nữ Thần đã từng có giao ước gì, mà mới vừa rồi Thi Hoàng lại nói Vô Tình Tiên Tử đã nhìn thấu sinh tử bí mật của hắn.

Trong phút chốc, sương mù phá mở, Vũ Hinh cũng chính là Vô Tình Tiên Tử tự mình có ý đi vào Càn Thi Phái. Vô Tình Tiên Tử đồng thời tu luyện Thái Thượng Vong Tình Lục, tựa hồ cũng muốn từ đó tìm kiếm một lực lượng thế gian pháp tắc siêu việt.

Chỉ là... Vũ Hinh kia không phải là mầm mống linh hồn, nàng làm sao có thể tự sinh ra như vậy ?

Ánh mắt Thần Nam tụ trên người Sinh Mệnh Nữ Thần Tạp Mâu. Hắn triển khai Thần vương cánh rất nhanh phi tới gần, dùng thần niệm truyền âm nói: "Vô Tình Tiên Tử vẫn còn sống, vì lẽ gì nhân gian giới Càn Thi Phái lại có được thi thể của nàng ?"

Sinh Mệnh Nữ Thần Tạp Mâu kinh hãi, rồi sau đó thần sắc phát lãnh, dùng sức lắc đầu, hiển nhiên nàng không nghĩ đến việc nói cho Thần Nam.

Thần Nam bây giờ rất vội vàng, hắn nhất thiết muốn biết nội tình

trong đó, cuối cùng không tiếc dùng lời lẽ đe dọa Sinh Mệnh Nữ Thần, nói: "Người phải biết rằng Thi Hoàng không phải là loại hiền lành, người tựa hồ đã từng giúp qua Vô Tình Tiên Tử, nếu bị Thi Hoàng biết... Người nghĩ... nói cho ta biết bí ẩn trong đó, Thiên giới Đông phương đệ nhất gia tộc Thần gia, chẳng lẽ không trả lại cho người ân tình... "

Sinh Mệnh Nữ Thần Tạt Mâu sắc mặt đột biến, cuối cùng cắn răng truyền âm nói: "Vô Tình Tiên Tử rất đáng sợ. Người đã nghe qua 'Kim Thiên Thoát Xác' chưa ? Nghĩa đen của bốn chữ này, chính là nguyên nhân trong đó.

Thần Nam kinh hãi, trong lòng hô to, Thái Thượng Vong Tình Lục quả thật là ma công !!! Ma công !!!

Sinh Mệnh Nữ Thần Tạt Mâu tiếp tục truyền âm nói: "Thứ bỏ đi không phải là xác chết, mà vốn là 'Chân ngã' !"

Thần Nam khó có thể bảo trì sự bình tĩnh, trong lòng hấn nổi sóng ngập trời, như vậy nói đến Vũ Hình ở nhân gian giới... lại chính Vũ Hình thật.

"Xin tiếp tục nói, ta thực muốn biết hết nội tình trong đó !" Thần Nam nhìn Vũ Hình cách đó không xa, cảm giác trong lòng phát lạnh, dị thường khó chịu.

"Oanh"

Khắp tinh không rung động kịch liệt, trong Thanh Thiện Cổ Ma tiểu thế giới ma khí mãnh liệt, thi khí ngập trời, thần quang rực rỡ. Thanh Thiện Cổ Ma, Thi Hoàng, Vũ Hình, ba đại cao thủ này đang hỗn chiến. Mà Phật tổ, còn có tam đại ma vương hóa thành cự ma dài mười trượng nhanh chóng đào thoát đi.

Đại chiến gần đạt tới cấp thần hoàng, như vậy đã đột ngột bộc phát.

Cách đó không xa, Đạm Thai Tuyền trong mắt thần quang sáng như ngọc, nàng quát: "Các người dám phá hủy di tích tại Đạm Thai Thánh Địa à ? Hừ, đã như vậy, đừng trách ta không khách khí !"

Thai Tuyền vẻ mặt trang nghiêm, tại giờ khắc này nàng như một tiên nữ xinh đẹp thánh khiết. Nàng đứng yên trên hư không, trong miệng phát ra những cổ ngữ âm tiết rất khó hiểu. Tinh không bên trong tất cả thất thải thân thạch đều rung động bay lên. Cuối cùng quang mang chiếu rọi khắp trời.

Vừa niệm xong loại chú ngữ đa âm tiết khó hiểu, Đạm Thai Tuyền quát: "Tinh không chiến hồn... Hiện !"

Chương 211

Tinh Không Chiến Hồn

Sau khi Đạm Thai Tuyền kêu khẽ một tiếng, khắp tinh không phát ra tinh mang ánh sáng như ngọc, tất cả thất thải thần thạch giai quang mang đại thịnh, khiến cho người không mở mắt được, tất cả toàn bộ tinh quang hội tụ tại không gian trên viên nguyệt.

Nét kinh dị hiện lên trên nét mặt của mấy vị thần vương. Từng trận nguyên khí ba động trên viên nguyệt, năng lượng ba động này càng ngày càng mãnh liệt, khắp tinh không cũng đều rung động lên. Cuối cùng ba động như uông dương bàn mãnh liệt phát ra tinh không, làm cho tất cả núi non trong vùng phụ cận của Đạm Thai thánh địa chấn động lên.

Tự trên viên nguyệt vang lên một âm thanh trầm muện rít gào, nguyệt điện trên viên nguyệt không ngừng diêu động kịch liệt. Cuối cùng có vài ma ảnh thật lớn xuất hiện tại trên viên nguyệt, phát ra trận trận ma khiếu kinh khủng. Đó là ảnh tích gần như vô hình vô chất rung động mãnh liệt khiến cho mọi người có thể cảm giác được sự đáng sợ của bọn họ.

Đột nhiên trong gian tinh không, tất cả toàn bộ quang mang của thất thải thần thạch bị hấp thu, nhưng mà mấy đạo ma ảnh cao lớn nọ cũng trùng điệp chồng vào nhau, cuối cùng trở thành ma ảnh nửa mờ nửa tỏ.

Thi hoàng, Thanh Thiện, Vũ Hình vẫn chiến đấu như cũ, bất quá khi bọn họ liếc nhìn đạo ma ảnh nọ, tựa hồ cảm nhận được lực uy hiếp của nó.

Đạm Thai Tuyền trong miệng phát ra âm tiết cổ xưa khó hiểu, tựa hồ như đang ra lệnh cho đạo ma ảnh nọ. Lúc ma khiếu rung lên một tiếng động trời, tinh quang lóng lánh trong tinh không, nhưng vẻ mặt của Đạm Thai Tuyền lộ ra một tia dở cười dở khóc.

Từ lúc ma ảnh xuất hiện thì đại bàng vương kinh dị không ngừng, chứng kiến vẻ mặt của Đạm Thai Tuyền như vậy, hấn nhin không

được hỏi: "Đây là....???"

Đạm Thai Tuyền thở dài một hơi nói: "Ta dựa theo trận pháp ghi lại, gọi về thủ hộ chiến hồn của phiến tinh không này, nhưng....vừa rồi cùng hấn thông tin thì hấn nói cho ta biết....hấn dĩ nhiên cũng không tấn công, chỉ có thể thủ hộ (bảo vệ phiến tinh không) thôi."

Đại bằng thần vương cũng kinh dị không ngừng, hấn cảm giác được tinh không chiến hồn này rất cường đại và đáng sợ, nhưng ma ảnh này thật là quái dị như thế.

Thần Nam cách đó không xa lại chấn động, sở dĩ hấn kinh dị không phải là tinh không chiến hồn xuất hiện, mà là những âm tiết cổ xưa mà Đạm Thai Tuyền vừa rồi phát ra, tựa hồ là một loại ngôn ngữ cổ xưa!

Sau khi Đạm Thai Tuyền phát ra âm tiết đó, tinh không chiến hồn liền xuất hiện, lúc ban đầu thì vẫn chưa khiến cho vài vị thần vương đang xem cuộc chiến chú ý, nhưng sau đó bọn họ chậm rãi cảm thấy được chỗ bất phàm của chiến hồn này.

Hấn dĩ nhiên cũng đang ở trong tiểu thế giới của Thanh Thiện, nhưng lại có thể phát ra năng lượng ba động thật khủng khiếp. Phải biết rằng trong vùng đại chiến của ba vị cường giả, năng lượng ba động thật là mãnh liệt không ai có thể tưởng tượng được, nếu không được thủ hộ chiến hồn ngăn chặn, khắp tinh không đều bị ảnh hưởng, thậm chí sẽ bị nghiền nát tan tành.

Trong tiểu thế giới của Thanh Thiện cổ ma, đại chiến kịch liệt vô cùng, Thanh Thiện, Thi Hoàng, Vũ Hình cùng thi triển binh sanh tuyệt học, tiến hành chiến đấu sinh tử. Tu vi của bọn họ như là thiên địa, so với cuộc chiến đấu giữa các Thần vương thì có sự khác biệt rất lớn.

Trận chiến của tu giả gần đạt thần hoàng cấp, phương thức đại chiến đã thật biến dạng.

"Sinh tử luân hồi môn!"

Thi hoàng rống to, quanh thân hấn không chỉ có thi khí mệnh môn,

còn bộc phát ra trận trận thánh khiết quang huy, đây là bí mật sinh tử mà hần nắm giữ được sau khi hần đột phá thiên địa pháp tắc.

Sinh tử hai cực, khí tức trái ngược trong cơ thể hần hạo đang phát ra, quyện vào nhau, cuốn về hướng Vũ Hình cùng Thanh Thiện cổ ma. Đây là ý nghĩa sinh tử Thi hoàng lĩnh ngộ được sau khi đột phá thiên tắc (pháp tắc thiên giới), thiên giới pháp tắc không còn giới hạn hần được.

Năng lượng của thần vương bất quá chỉ là được tăng lên với mức độ rộng lớn, cùng với tiểu thế giới chung cực triển khai ra mà thôi. Bọn họ mặc dù đều tự nắm giữ pháp tắc lĩnh vực, nhưng lại bị thiên địa pháp tắc hạn chế. Tại thiên giới phải tuân theo thiên địa pháp tắc nếu không liền bị thiên phạt.

Mà pháp tắc của thần hoàng hoàn toàn không giống như vậy, bọn họ đột phá hạn chế của thiên địa, nắm giữ chung cực pháp tắc do chính mình ngộ thông, lúc vận dụng bọn họ có khả năng thi triển lực lượng cực hạn của mình, mà không đưa tới thiên phạt.

Thi hoàng do sinh mà chết, hóa thành thần thi, rồi sao đó lại do tử mà sinh, thốn hết tử khí, thoát khỏi thi chi cốc, trở thành tiên thần. Hần có kinh nghiệm phong phú, đủ loại, làm người thường không cách nào có thể tưởng tượng được, tại sinh tử gian, không ngừng luân hồi, rốt cục đột phá sinh tử cực hạn, nắm trong tay ý nghĩa của sinh tử, trở thành một phương chí tôn tại thiên giới.

Có thể tưởng tượng được, nếu hần cứ tiếp tục tu luyện như vậy, hần sớm muộn gì cũng tu thành thần hoàng, trở nên vô địch tại thiên giới.

Sinh tử luân hồi, do sinh mà chết, do tử mà sinh, sinh tử lưỡng cực nguyên khí mãnh liệt mệnh mông, tại tiểu thế giới này, hiện ra đủ loại huyền tượng, trong chốc lát phù thi khắp nơi, biển máu ngập trời, trong chốc lát lại phát sinh đại địa hồi xuân, cây cỏ xanh tươi, sinh cơ bừng bừng.

Chín cửa luân hồi mở ra, bên trong huyết quang chói mắt, hiện lên chung quanh Vũ Hình cùng Thanh Thiện, chậm rãi ép về hướng bọn họ, dường như muốn nuốt chửng bọn họ vậy.

Không thể nghi ngờ, nếu bị cánh cửa sinh tử luân hồi nuốt lấy, thì cũng như là bị thi hoàng phong ấn trong sinh tử luân hồi, thì sinh tử coi như bị thi hoàng nắm giữ.

"Vô pháp vô thiên, ma chủ trăm phù, diệt sát!" Thanh Thiện cổ ma rống lên, pháp tắc này hiện giờ do hắn nắm trong tay. Cổ ma cuồng phát loạn vũ, trong mắt hiện lên tia máu, cả người phát ra sát ý vô tận. Sát khí cùng khí tức hủy diệt tràn ngập khắp trong tiểu thế giới.

Vạn năm trước, Cổ Phật đã nắm giữ pháp tắc sinh chi quang huy, nhưng lần này sau khi nghịch Phật thành ma, hướng đi đã hoàn toàn đảo ngược trở nên cực đoan, hôm nay cổ Phật hiền lành đã biến mất, thay vào đó chính là một hủy diệt chi ma!

Một vài không gian chi động tỏa ra sát khí vô tận xuất hiện tại tiểu thế giới này, hoặc là đối kháng với sinh tử luân hồi chi môn của thi hoàng, hoặc như là muốn nuốt chửng lấy Vũ Hình.

Vũ Hình cũng không có độc đặc pháp tắc, nàng cười lạnh nói: "Ta không có tu luyện loại tiểu thế giới dư thừa như vậy, cũng không có tu luyện loại pháp tắc vô dụng đó, ta thấy hết thảy những cái này đều chẳng ra gì. Bởi vì khắp đại thiên địa này chính là thế giới của ta, cho nên pháp tắc khắp thế giới này chỉ là do ta định đoạt.

Một mảnh hỗn độn ánh sáng từ thân thể Vũ Hình bạo phát ra, quang huy mênh mông chặn ở trước những cánh cửa sinh tử luân hồi và diệt lấy chúng, ngăn cản toàn bộ ở bên ngoài. Đồng thời, đạo đạo hỗn độn ánh sáng, bắn về phía thi hoàng và Thanh Thiện để áp bách bọn họ.

Thi hoàng cười lạnh, nói: "Không biết tự lượng sức mình, vọng tưởng hóa thành ông trời, thật là buồn cười! Hôm nay tất nhiên cho ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, vĩnh viễn rơi vào cửa luân hồi!"

Thanh Thiện sát khí tận trời, hắn cũng lạnh lùng nói: "Chỉ là sức nhỏ nhoi, mà vọng tưởng hóa thành ông trời! Thật sự si tâm vọng tưởng! Không có pháp tắc do mình ngộ ra. Làm thế nào thoát khỏi hạn trời đây!"

Vũ Hinh vô cùng trấn tĩnh, ngữ khí nhẹ nhàng nói: "Ánh mắt của người thật là thô thiển, không hiểu được ý trời, vọng tưởng rằng có thể ngộ được pháp tắc để mà đột phá. Thật không biết đại thiên chi pháp bao la vạn tượng (rộng lớn vô cùng), đâu có thể để cho các người có thể phá được! Cuối cùng chỉ dẫn đến thiên phạt hung mãnh mà thôi! Nếu hôm nay các người bái ta làm sư phụ, ta sẽ truyền phụ thiên địa chính pháp cho bọn người!"

"Ha ha....."

Thi hoàng cười lớn một cách điên cuồng, nhất thời thi khí đầy trời, vó số hồn phách bên trong tử khí bay qua lại, kêu rên giãy dụa, quả nhiên là một cảnh tượng như là tại tu la địa ngục vậy.

"Vô Tình tiên tử, người sức yếu mà rống cho to, người lĩnh ngộ đại thiên chi pháp, sinh tử pháp tắc của ta người không để mắt tới, vì sao người lại hạ giới dò xét bản nguyên ý nghĩa của sinh tử luân hồi? Thái Thượng vọng tình lục tụy là đệ nhất kỳ công tại thiên giới, nhưng ta xem ra bất quá người cũng không làm được gì, cho tới bây giờ ta cũng không để mắt tới nó."

Vũ Hinh bác đạo: "Không rõ hết thấy thế gian pháp tắc, có thể nào nắm trong tay đại thiên chi pháp đây?"

Thánh Thiện cổ ma cười lạnh, nói: "Đạt được cảnh giới phá thiên chi cực, không có hai loại pháp môn đâu, vô tình tiên tử người tự tưởng mà thôi, đọa nhập của người chỉ là cấp thấp!"

"A a a..." Tiếng cười của Vũ Hinh như chuông bạc, vang vọng trong thiên địa, bất quá càng nghe càng rét lạnh.

"Vậy ta cho các người xem thử!"

Nói xong, Vũ Hinh thân ảnh phảng phất càng ngày càng mờ, tựa hồ như dung nhập vào trong thiên địa hư không. Toàn bộ hư ảnh của nàng công kích về phía sinh tử luân hồi môn, còn có diệt sát động. Cuối cùng, sinh tử luân hồi môn toàn bộ bị bức về hướng Thanh Thiện cổ ma, còn diệt sát động bị bức về hướng Thi Hoàng.

Tình huống đột phá như vậy, nhất thời làm cho hai người vài lần rơi

vào hiểm cảnh.

Vũ Hinh tựa như người đứng xem, bình tĩnh nói: "Thế gian này mỗi một cây cỏ, thiên địa vạn vật đều do ta, núi cao sông rộng, hay con kiến hạt bụi, thậm chí là các người tưởng rằng đã ngộ ra pháp tắc, ý niệm sở chí, phàm là vật chất hữu hình đều tuân theo lệnh của ta!"

Thi Hoàng cùng Thanh Thiện cổ ma lúc đầu thật là kinh hãi thất sắc, bất quá bọn họ cũng hướng về đối phương công kích, đồng thời lại đưa luân hồi môn cùng diệt sát động hướng Vũ Hinh công tới.

Thi Hoàng cười lạnh nói: "Hữu hình vật đều tuân lệnh của người. Nếu là vật vô hình thì sao?"

Sinh tử luân hồi chi môn hóa thành vật vô hình, trong thiên địa chỉ có hai khí sinh và tử. Hướng về phía Vũ Hinh cuốn tới.

Thanh Thiện cổ ma cũng sấm nhiên cười nói: "Ta còn cho rằng người thật sự thông hết tất cả pháp tắc đây, người nắm giữ bất quá chỉ là hỗn độn pháp mà thôi!"

Diệt sát động cũng hóa thành vô hình sát khí, hướng Vũ Hinh áp bách lại.

Vũ Hinh toàn thân hiện ra trong hỗn độn ánh sáng mờ lung, âm thanh nằng nạnh lùng: "Các người nếu thật sự cho là như vậy, dù sao phương pháp ta tu, hết thảy là từ bản nguyên vào tay. Hừ, thế gian vạn vật đều có hình, khí đó là âm ba, thần niệm đồng dạng siêu thoát. Hiện tại tu vi ta còn chưa viên mãn mà thôi. Nếu không, tất mọi pháp tắc vô hình của bọn người đều tuân theo lệnh của ta. Nếu loại công pháp này của ta tiến lên thêm một tầng nữa, thì ta tức là trời, trời tức là ta, ta nói chính là pháp, ta làm chính là tắc, thiên địa pháp tắc do chính ta định lấy!"

Tam đại cường giả, mặc dù đang chiến đấu, nhưng trong quá trình không ngừng bàn luận về pháp tắc, nhưng trong đó sự nguy hiểm thật là khó thể tưởng tượng. Sinh tử luân hồi môn, diệt sát động, hỗn độn quang đều là những thần cụ có tính hủy diệt, ba người công kích lẫn nhau thật là kịch liệt vô cùng.

Giờ phút này, Thần Nam đã từ sinh mệnh nữ thần Tạp Mâu, hiểu rõ tất cả những điều đối phương biết, trong lòng hấn kích động vô cùng, hấn rất muốn quay trở lại nhân gian giới.

Bất quá lúc này cảnh tượng dị thường phát sinh.

Tinh không chiến hồn vốn được coi là vô dụng, giờ phút này không chỉ ngăn chặn năng lượng hủy diệt phát ra từ Thanh Thiện cổ ma tiểu thể mà còn làm cho khắp nơi trong tinh không xảy ra kỳ dị biến hóa.

Đầu tiên là cửa tinh không đột nhiên bị đóng lại, rồi sau đó khắp bên trong tinh không hiện ra quang huy vô cùng sáng ngời, làm cho mọi người tạm thời nhắm mắt lại, cuối cùng khi mọi người mở mắt ra thì phát giác ra tinh không tựa hồ như đã biến mất.

Mấy trăm khóa thất thải thần thạch còn đang lóe sáng, cảnh sắc bên ngoài đập vào mắt mấy vị thần vương. Quan sát tỉ mỉ có thể phát giác, một bức tường ánh sáng trong suốt đã thay thế bức tường màu xanh trước kia, chia cách ngoại giới với không gian bên trong tinh không này, thật là kỳ dị.

Tất cả những người đang xem cuộc chiến trong đạm thai tiên sơn, trợn mắt há mồm, bọn họ dĩ nhiên cũng thấy được cảnh tượng bên trong phiến tinh không.

Bên trong phiến tinh không, Đạm Thai Tuyền cũng chấn động, hôm nay là lần đầu tiên nàng gọi tinh không chiến hồn, căn bản không biết hấn có năng lực gì kỳ dị.

Ngay lúc này, bên trong tiểu thể giới của Thanh Thiện cổ ma, truyền đến âm thanh kinh hô của ba người. Thi Hoàng, Thanh Thiện, Vũ Hình ba người ngừng đại chiến, bọn họ đều lộ ra thần sắc khiếp sợ, pháp tắc của bọn họ dĩ nhiên cũng mất đi hiệu lực. Ngoài ra tiểu thể giới của Thanh Thiện không chịu khống chế, bắt đầu chậm rãi đóng lại, ba người bên trong vội vàng phóng lên không trung bên trong phiến tinh không.

Lúc này mọi người cảm thấy có điều gì không đúng, hỗn thiên ma vương rống lớn: "Đạm Thai Tuyền, người động tay động chân điều gì, tại sao cảnh giới tu vi của chúng ta bị hạ xuống thành tiên nhân

bình thường?"

Thi Hoàng, Thanh Thiện cổ ma, Vũ Hinh vừa sợ, vừa giận nhìn Đạm Thai Tuyền, đại bàng thần vương trên mặt cũng toát ra vẻ hoài nghi. Quang minh thần cùng hai vị sanh mệnh nữ thần cũng kinh nghi không ngừng, hỏi: "Đạm Thai Tiên tử, người rút cuộc đã làm cái gì?"

Lúc này, bên ngoài tinh không, tất cả mọi người đang xem cuộc chiến cũng đều thấy rõ cảnh tượng bên trong, nhưng không nghe được âm thanh bên trong, nhưng giờ phút này tất cả mọi người đều biết bên trong đang xảy ra biến cố.

Tất cả thần vương đều cùng giận dữ nhìn chằm chằm Đạm Thai Tuyền, điều này làm cho nàng cảm thấy áp lực lớn lao, giờ phút này thần vương lực của nàng cũng bị biến mất, nàng vội vàng nhìn về phía ma ảnh cao lớn trên viên nguyệt, trong miệng phát ra những âm tiết cổ xưa, tựa hồ như đang đàm thoại và hỏi cái gì.

Ma ảnh rít gào vài tiếng, cuối cùng dĩ nhiên tiêu mất.

"Đạm Thai Tuyền, người có ý tứ gì, người cùng cái tên đó nói gì đó?" Thi hoàng lớn tiếng quát hỏi.

Đạm Thai Tuyền dường như không chút e ngại thi hoàng, không thèm để ý tới hắn. Chỉ hướng về phía mấy vị thần vương giải thích: "Ta cũng không có ác ý, ta vốn thâm nghĩ, là thỉnh mời tinh không chiến hồn để thủ hộ phiến tinh không này. Mới vừa rồi hắn nói cho ta biết, hắn đã dùng chính lực lượng của hắn khởi động hoàng cấp tinh không pháp trận. Đem tu vi của mọi người giảm xuống tới cảnh giới của tiên nhân bình thường, để cho mọi người không thể uy hiếp được phiến tinh không này. Cái này... thật sự không có cách nào."

Nói đến đây, Đạm Thai Tuyền lộ ra nụ cười khổ, năng lực của tinh không chiến hồn này, làm cho nàng có chút bất đắc dĩ.

Nghe đến đó, tuyệt tình ma vương lập tức nhướng to mắt, quát: "Phiến tinh không này đã phong bế cửa ra, chẳng lẽ chúng ta bị giữ trạng thái như vậy, vĩnh viễn bị phong ấn tại đây sao?"

"Không phải." Đạm Thai Tuyền đáp: "Mới vừa rồi ta có hạ mệnh lệnh

cho hấn, bắt quá hấn cho biết là phải sau một canh giờ, mới có thể giải trừ trạng thái này."

Mọi người thở phào một hơi. Bất quá lúc này thì một cỗ sát khí đột nhiên bạo phát ra, phật tổ nhanh như thiểm điện hướng về phía Thanh thiện cỗ ma phóng tới, đối với hấn mà nói, đây là một cơ hội tốt để diệt trừ Thanh Thiện, nếu không sau này thiên giới sẽ không tha cho hấn dung thân.

Cùng lúc đó, đại bằng thần vương cũng cười lạnh nói: "Bây giờ, nơi đây tu vi của mọi người đều là cảnh giới của tiên nhân bình thường, hừ hừ hừ....." dứt lời, hấn hóa thành một đạo thần quang truy đuổi theo phật tổ.

Tất cả các thần vương còn lại kinh nghi không chừng, giờ phút này lực lượng của bọn họ cũng đều tan mất, vốn tu vi rất cao, nhưng giờ phút này thì càng rất bất an, bây giờ tất cả thần vương đều đề phòng lẫn nhau.

Hỗn thiên ma vương, tuyệt tình ma vương, phá diệt ma vương tụ lại một chỗ cùng nhau. Hai vi sinh mệnh nữ thần cùng quang minh thần hợp lại cùng nhau một chỗ.

Lý Đạo chân phi tới đứng cùng với Đạm Thai Tuyền, đồng thời có chút phức tạp nhìn Vũ Hình, hấn rất muốn kêu Vũ Hình tới, nhưng hấn hiện giờ cũng biết nữ tử áo trắng kia tựa hồ không phải là "tỷ tỷ" trước kia của hấn.

Thi Hoàng hai mắt hung quang chớp động, hấn hướng về phía Vũ Hình âm trầm nở nụ cười lạnh, hấn chính là kim cương bất hoại, cỗ thi thân thể, thân thể rất mạnh mẽ.

Bất quá Vũ Hình không hề có ý sợ hãi, chủ động phóng tới sát đầu với Thi Hoàng. Bên kia, Thanh Thiện cỗ ma, phật tổ, đại bằng thần vương cũng đã đại chiến cùng nhau.

Nếu nói tại đây có người tâm tình không chút lo lắng, thì không nghi ngờ gì, đó chính là Thần Nam, tu vi của hấn không bị chút nào ảnh hưởng, vốn chính là cảnh giới thất giai của tiên nhân. Mặc huyền vũ giáp, lưng đeo hậu nghệ cung, mặc dù không có thần vương chi lực,

nhưng lúc này tuyệt đối phòng ngự là mạnh nhất.

Thần Nam thậm chí có ý tưởng điên cuồng, đây là một ngày cơ hội thật lớn, nếu biết lợi dụng tốt, hôm nay chính là trận chiến cuối cùng của hắn tại thiên giới, đem tất cả toàn bộ họa lớn diệt sát, rồi sau đó quay lại nhân gian giới.

Hắn đã mở nội thiên địa, đưa hai con rồng ra ngoài.

Mới vừa ra tới, tử kim thần long la một tiếng dài, bắt quá khi chứng kiến những nhân vật trước mắt, hắn vội vàng bịt miệng lại. Long bảo bảo trở con mắt to lên, than thở: "Bảo bảo thiên long tại thượng!"

"Ha ha..." Thần Nam cười nói: "Không phải sợ, bây giờ đây bọn họ đều là suy thần (thần yếu), mấy người chúng ta đánh một trận tiêu diệt tất cả bọn đối đầu!"

Thần Nam đơn giản giải thích sự việc đã xảy ra cho hai con rồng biết rõ là hiện đang có chuyện gì xảy ra.

Thần Nam cười lạnh nói: "Trước đây đi cướp lôi thần điện, còn một chút ma lôi cùng tử kim thần hỏa, hôm nay hai người các người cứ ném ra cho ta, trước tiên chúng ta tấn công giết chết ba lão ma vương nợ!"

Thần Nam tay nắm lôi thần chùy, chỉ vào tuyệt tình ma vương, hỗn thiên ma vương, phá diệt ma vương ba người ra lệnh, làm cho hai con rồng hưng phấn rống gào lên.

Thần Nam tay cầm vũ lôi thần chùy, đánh về phía ba đại ma vương, trong miệng rống: "Trước tiên trăm giết các người ba suy thần này, rồi sau đó diệt lão cương thi!" một đạo lôi điện từ lôi thần chùy phách xuống.

"Phanh"

Phía trước là hỗn thiên ma vương bị đánh bay đi suýt chết, lão ma vương buồn bực muốn học cả máu. Thần vương lực biến mất, lão ma vương bị người khinh đánh đến cửa, hắn như muốn điên lên.

Cùng lúc đó, "Oanh oanh oanh" tiếng nổ mạnh không ngừng, trong tinh không rung động không ngừng, ma lôi trong tay hai con rồng không ngừng ném ra.

"A.....đáng hận!"

"Tức chết ta....!"

Tuyệt tình ma vương cùng phá diệt ma vương bị ma lôi ném trúng trên người, cả người một mảnh đen thui, đầu tóc khét nghệt.

"Ngao ô....ném ma vương, làm cho long đại gia thật là cao hứng!"

Cách đó không xa, thi hoàng đồng dạng cũng bị trúng ma lôi, hấn trong ánh mắt hung quang thoáng hiện, quát: "dám chọc ta?!"

"Thần nói, người đáng bị ném!"

"Người chính là kẻ bị ném!" Thần Nam bỏ qua hỗn thiên ma vương, triển khai thần vương dực bay tới phía trước thi hoàng, tay trái vung lôi thần chùy, tay phải nắm định địa thần thụ, hung hăng nhắm hấn bổ tới. Đồng thời, hai con rồng tập trung ném ma lôi vào thi hoàng.

"Oanh oanh oanh "

Chương 212

Đại đức đại uy

Thi Hoàng là một kẻ cuồng ngạo, mặc dù tu vi cảnh giới bây giờ bị hãm xuống như một tiên nhân bình thường, nhưng tư thái cuồng ngạo vẫn như cũ, không thay đổi. Thấy Thần Nam công tới, hắn không lùi mà còn tiến, tạo nên trận trận thi khí, tay thì đánh ra một đạo chưởng lực bài sơn đảo hải.

Nhưng lôi thần chùy là một trong số những bảo vật tại thiên giới, hạo đãng phát ra tia chớp màu tím tràn ngập không gian, tạo ra một trận quang vụ đánh tan tất cả những luồng thi khí. Ngay sau đó, đỉnh địa thần thụ trên tay Thần Nam lóe ra tia sáng lục quang, hung hăng bổ vào chưởng lực của Thi Hoàng.

Thi Hoàng bị đánh bay ra ngoài. Thần nam cũng bị một cỗ lực lượng thật lớn chấn lùi lại, nhưng dầu sao so với Thi vương thì tình cảnh của hắn tốt hơn nhiều.

"Oanh"

Ma lôi đánh tới, tử kim lôi hỏa (lôi hỏa màu tím) không ngừng nổ tung chung quanh thi hoàng, mặc dù có được tấm thân kim cương bất hoại, thân thể thi hoàng cũng bị oanh tạc đen thui bay bắn lên.

Tử kim thần long cùng long bảo bảo núp tại lối vào nội thiên địa của Thần Nam, trong tay ma lôi không ngừng oanh tạc về phía của thi hoàng.

Cùng lúc đó, sau khi Thần Nam lùi lại một khoảng cách xa, đỉnh địa thần thụ trong tay hắn lóe ra lục sắc thần quang, trong phút chốc hóa thành cung thần. Thần Nam kéo cung, rất nhanh một đạo kim quang được ngưng tụ, dao động tạo thành dây cung, ánh ngọc thần quang như là thiên phạt, phá hư không hướng thi hoàng công tới.

"Oanh long long"

Phong lôi từng trận, tinh không cũng theo đó mà chấn động, nhưng

dải cầu vòng kinh thiên vừa mới bay ra đó tuy chói mắt như một đạo thần mang nhưng liền sau đó rất nhanh chóng tối dần đi.

Thần nam lâm bảm: "Ta chỉ làm được như vậy thôi sao?"

Rồng bĩ ỏi kêu lên: "Tiểu tử hỗn đản, người đang mộng du sao? Tại sao khí lực yếu xìu vậy?!"

"Rồng ngu ngốc, động não đi. Ta không phải mới vừa nói cho người biết rồi sao? Tại trong phiên tinh không này, hết thầy lực lượng bị chèn ép hãm xuống cảnh giới của tiên nhân bình thường. Ngay cả gần đạt đến cấp thần hoàng như lão cương thi cùng tặc ngốc Thanh Thiện cũng không thể may mắn thoát khỏi, huống chi là cung thần bắn ra đây? Hết thầy lực lượng siêu việt của thất gian đều bị hãm xuống hết."

Hết thầy đều đúng như lời Thần Nam nói, ánh sáng thần mang chói mắt lúc rời cung bay đi nhưng khi đến gần thi hoàng thì ngày càng mờ.

Thi Hoàng cười lạnh, vung tay phải ra.

"Phanh" một tiếng, dễ dàng bắt được đạo kim quang nọ. Tuy nhiên đạo thần quang cũng đẩy hẳn đi ra ngoài xa hơn mười trượng, rồi sau đó nổ lên một tiếng chấn động Thi Hoàng tại không trung.

Rồng bĩ ỏi hô: "Mau mau dùng thần huyết thấm cung tên, chỉ cần giết chết lão đầu cương thi này, tổn thất phân nửa máu cũng đáng giá."

"Lúc đối kháng với Hiên viên thần vương, ta đã hao đi ba phần máu rồi, bây giờ nếu dùng máu làm hao tổn máu nữa, sợ rằng người ta chưa giết ta thì mạng ta cũng đã tuyệt rồi."

Thi Hoàng hoàn toàn bỏ qua Vũ Hinh, rống lên rung trời, thi khí cuộn cuộn không ngừng bành trướng ra khắp nơi, trong tinh không đều là tử vong khí tức. Hắc hung ác đi về phía Thần Nam công kích.

Vũ Hinh cũng không tấn công về hướng Thi Hoàng, nàng nhắm về phía ba lão ma vương tấn công. Tuy nói bây giờ mọi người bị vây trong phiên tinh không này đều đồng bậc, nhưng những cường giả đã

gần đạt mức lĩnh vực thần hoàng thì phải mạnh hơn đám người hỗn thiên.

"Oanh"

Tử kim thần long cùng long bảo bảo không ngừng ném tử kim lôi hỏa về phía Thi Hoàng.

Thần Nam quát: "Không nên dùng ma lôi đối phó với Thi Hoàng, thân thể của hắn mạnh như thần binh, căn bản công không phá được, để dành để đối phó với hỗn thiên ma vương ba lão hỗn đản nọ."

Giờ phút này, lôi hỏa trong nội thiên địa của Thần Nam gần hết, lần trước đã dùng một số rất lớn để nổ tung linh căn của phật thổ, phần còn lại không được bao nhiêu.

Thần Nam tay cầm lôi thần chùy và định địa thần thụ vọt tới. Cùng Thi Hoàng va chạm kịch liệt một phen, hai đại thần binh đều có thể hữu hiệu đánh thương Thi Hoàng. Nhất là định địa thần thụ, đã đánh Thi Hoàng té ngã cuống quýt, không hổ là khôi bảo từ thái cổ.

Thần Nam trong lòng cười lạnh, quả đúng như là dự định. Sau đó hắn lùi lại một khoảng, cất lôi thần chùy vào trong nội thiên địa, lấy lôi thần kiếm ra, thần kiếm phát ra thần quang từng trận màu tím.

Thần kiếm này mặc dù không bằng huyền vũ giáp, hay hậu nghệ cung khôi bảo, nhưng cũng là tây phương thần bảo được lưu truyền lâu đời. Nếu có thể phát huy toàn bộ uy lực của nó thì khó mà có thể tưởng tượng được.

Thần Nam đem tử kim thần kiếm khoát lên dây cung, từng trận thần quang phát ra, tử kim thần kiếm giống như là có sinh mệnh tự rung động lên, phát ra từng trận âm thanh khoan khoái.

Nguyên khí vô tận tụ tập lại, tử kim thần kiếm phát ra một cỗ khí tức mạnh mẽ, tử kim quang mang chói mắt khiến cho người ta không mở mắt được, giống như là mười mặt trời trên không chiếu xuống chói mắt.

Dây cung rung động, một đạo ánh sáng tím dài mười trượng phá

không phóng về phía Thi Hoàng, tinh không chấn động kịch liệt.

Thi Hoàng cười lạnh, bởi vì hắc chúng kiếm đạo ánh sáng tím đó mặc dù ban đầu thanh thế làm cho người ta sợ hãi, nhưng khi đến gần quang mang ánh sáng rất nhanh mờ đi. Hắc vừa định đưa tay ra đón đỡ, nhưng đột nhiên cảm giác được khí tức nguy hiểm, hắc vội vàng né tránh.

Bất quá phàm vật gì được bắn ra từ hậu cung, nếu không trúng mục tiêu thì sẽ không ngừng lại, giờ phút này, lúc tử kim thần kiếm vượt qua thi hoàng khoảng nửa trượng, thì quay ngoặt trở lại sau lưng hắc, bám hắc như bóng với hình. Thi Hoàng tức giận dị thường, quay nhanh thân hình ngược trở lại, dùng hai tay chụp lấy thần kiếm.

"Phốc"

Thi Hoàng bắt được tử kim thần kiếm, nhưng thần kiếm phát ra quang mang chói mắt, chạm vào hai tay của Thi Hoàng, trong nháy mắt cắt đứt bàn tay hắc, rồi thần kiếm vẫn mạnh mẽ lao về phía trước cắm sâu ba phần vào trước ngực Thi Hoàng.

"Xoát"

Quang mang chợt lóe lên một đạo mạn diệu, 1 thân ảnh lẹ như điện bay tới, một cỗ năng lượng mạnh mẽ oanh tạc lên tử kim thần kiếm.

"A....."

Thi Hoàng hét thảm một tiếng, tử kim thần kiếm quang mang đại thịnh, cắt đứt hai tay hắc, xuyên thấu vào trong ngực hắc, bộc phát ra trận trận quang mang màu tím.

Thân ảnh đúng là Vũ Hinh, nàng chớp lấy cơ hội bỏ qua ba đại ma vương, hướng tử kim thần kiếm phát theo một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh Thi Hoàng trọng thương.

Vũ Hinh huyễn hóa ra một đôi khiết bạch ngọc chưởng, dùng sức đánh vào tử kim thần kiếm. Thi Hoàng đầu tóc dài xổ ra, hai tay nắm lấy thần kiếm, hai mắt nộ tẫn, không ngừng rít gào, cuối cùng rốt cục bắt đắ dĩ bỏ qua thần kiếm, bay nhanh lùi ra lại phía sau. Ngực hắc

lưu lại một lỗ to kinh khủng máu chảy ào ạt ra ngoài.

Vũ Hinh tay cầm thần kiếm, quay đầu lại nhìn Thần Nam nói: "Ta lại đối phó với hấn."

Thần Nam gạt đầu, đồng thời trong lòng mừng rỡ, mới vừa rồi hấn dùng thần kiếm làm thí nghiệm, quả thật là nghiệm chứng đúng như ý nghĩ trong lòng hấn. Mặc dù phiến không gian này giam cầm siêu việt lực lượng của thất giai, hậu nghệ cung, huyền vũ giáp, tử kim thần kiếm bộc phát năng lượng ba động sẽ bị chèn ép, nhưng thân mình của những khôi bảo này chưa bị giam cầm, tựa hồ chỉ chủ yếu nhằm vào những thần vương tại đây.

Đây căn bản là hiện trường sát thương mấy vị thần vương thực lực đã yếu đi thôi!

Mặc dù Vũ Hinh trước mắt không phải là Vũ Hinh của vạn năm trước. Nhưng Thần Nam vẫn như cũ không hy vọng nàng bị nguy hiểm gì, hiện tại Thi Hoàng đã bị trọng thương, hấn rất cực yên tâm, có thể toàn lực đấu với ba lão ma vương.

"Cá chạch, long bảo bảo, đem tất cả ma lôi cùng tử kim thần hỏa ra tấn công ba lão ma vương nọ."

"Ngao ô.....đánh đau mấy lão ma vương, là sở thích của Long đại gia ta a!"

"Thần nói, Ta thích!"

Thần Nam huy động lôi thần chùy cùng định địa thần thụ hướng ba lão ma vương phóng đi. Hấn "chiếu cố" trọng điểm là hỗn thiên ma vương, trong tay hai kiện thần binh quang mang chói ngời, vây lấy lão ma vương.

Cách đó không xa, tuyệt tình lão ma vương cùng phá diệt lão ma vương đều lên tiếng chửi mắng. Bọn họ bị tử kim thần long cùng long bảo bảo ném thần lôi, căn bản không cách nào xấn lại gần được.

Tử kim thần long cùng long bảo bảo công kích kiểu này trở thành một loại hưởng thụ, dùng ma lôi cùng tử kim thần hỏa vừa ném vừa

khoan khoái.

"Ngao ô..... tuyệt tình lão tiểu tử xem chiêu, nhìn Long đại gia vãi đậu thành binh!"

"Oanh oanh oanh.... "

Tuyệt tình ma vương mặc dù rất nhanh, nhưng bị oanh tạc rất nhiều, nên không thể tránh được. Giờ phút này bộ dáng của lão ma vương rất là thê thảm, bị rồng bĩ ổi oanh tạc trúng, hiện tại như là trần truồng, thân thể bị ma lôi oanh tạc đen thui, làm cho người ta nhìn không ra vẻ mặt già nua của lão.

"Thần nói. Người có tội! Thiên nữ tán hoa! Không, mà là thiên long bảo bảo tán hoa!"

"Oanh oanh oanh....."

Phá diệt ma vương so với tuyệt tình ma vương còn bức hơn. Bị một bọn tiểu tử oanh tạc từ trên xuống dưới, thật sự là mất mặt. Sau khi bị long bảo bảo oanh tạc trúng, lão ma vương thật sự là xấu hổ rất muốn giết chết bọn họ.

"Ha ha..., Long đại gia ta... tạc tạc tạc...tạc cái đầu người!"

Kết quả, tuyệt tình ma vương thật là xấu hổ, một tay bùm lầy hạ thân (bên dưới), một tay huy động chưởng lực mãnh liệt, giận dữ hét: "Người là con rồng lưu manh, người đi nơi nào tạc. Ta.... #@&XO...."

"Hắc hắc, Long đại gia ta chưa nói tạc người mà?! Ta tạc! Ta tạc! Ta tạc!"

"Oanh oanh oanh....."

Tinh không được một tầng năng lượng trong suốt như quang bích bao phủ. Bên ngoài tụ tập vô số tu giả, bọn họ có thể chứng kiến rõ ràng cảnh tượng đại chiến đang xảy ra bên trong. Tất cả mọi người trợn mắt há mồm, không biết vì sao mấy thần vương bên trong tại sao bị ủy khuất như vậy.

Những nữ tu giả đang xem trận chiến, sắc mặt hồng lên, thấp giọng mắng con rồng bỉ ổi vô sỉ.

Thần Nam cùng hồn thiên ma vương sau một hồi kịch chiến, đã biết được thân thể của lão ma vương đích xác không mạnh bằng thi hoàng. Hắn trong lòng có dự định, nên hướng long bảo bảo quát: "Long bảo bảo mau đưa cho ta xạ nhật tiễn! (mũi tên)"

Tiểu long mơ mơ màng màng mở to mắt, sau đó đột nhiên tỉnh ngộ lại, nhỏ giọng nói: "Ta suýt chút nữa quên nó rồi."

Kim quang chọi lóe lên, tiểu long đưa nghịch lân của mình tới tay Thần Nam, khi đến tay Thần Nam nghịch lân hóa thành thần tiễn, được thần Nam khoát lên dây cung.

Hồn thiên ma vương lúc đó biến sắc, mới vừa rồi hắn đã thấy được ngay cả thi hoàng cũng bị cung thần tấn công thâm hiểm, huống chi là hắn a? Hắn xoay người bỏ chạy. Thần Nam đuổi sát theo không rời.

Bên ngoài tinh không vô số tu giả đang xem cuộc chiến rất là ngạc nhiên khi thấy thần vương cư nhiên bị một hậu bối đuổi giết đến phải chạy trốn, cái này đúng là chuyện lạ của thiên giới mà.

"Hồn thiên hôm nay là ngày chết của ngươi tới rồi!"

Xạ nhật tiễn trên dây cung phát ra hào quang kim sắc dài hơn trăm trượng, chiếu sáng khắp tinh không!

"Phốc"

Hoa máu văng ra, xạ nhật tiễn cắm vào phía trên hậu tâm (phía trên lưng) của hồn thiên ma vương phá ra một lỗ to như cái đống.

"A..." Lão ma vương hét thảm một tiếng, rơi xuống phía dưới hư không.

Sau đó, Long bảo bảo không ngừng nhỏ giọng kêu gọi xạ nhật tiễn về, xạ nhật tiễn như có linh hồn, hóa thành một đạo thần mang bay về tới tay của Thần Nam.

"Hồn thiên ma vương, người đừng có giả chết, đứng lên cho ta!" Thần Nam giọng lạnh băng hét lớn, rồi sau đó lại giương cung.

Ánh sáng hồng như cầu vồng, xé hư không, như một tia chớp thật lớn, trong nháy mắt đánh trúng hồn thiên ma vương.

Hoa máu lại hiện ra. Lão ma vương tru rống lên, giấy dựa bay lên trời cao, trên đầu hắn hiện ra một bóng hình như là lệ quỷ, chỉ vào Thần Nam nói: "Tiểu bối.... người...."

Dây cung lại bật lên, thần quang chói mắt, tiễn mang chiếu sáng khắp tinh không, lại xỏ xuyên qua thân thể của lão ma vương.

Cùng lúc đó, Thần Nam lại nắm lấy thần tiễn vừa quay trở lại tay, không tiếp tục giương cung, mà hắn triển khai thần vương dực, rất nhanh bay vọt tới, trong tay cầm lôi thần chùy hung hăng đánh mạnh vào thân thể phần bị thương của lão ma vương.

Giờ này lão ma vương đã bị trọng thương, đâu còn năng lực ngăn cản. Lôi Thần chùy như một cái búa lớn xạ ra một luồng lôi điện đánh về hướng ma vương, "Phốc" một tiếng vang lên.

Thân thể của hồn thiên ma vương bị kích tạt rách nát, bóng ma khu cao lớn hoàn toàn biến hình tung tóe bay ra ngoài.

Thần Nam trong ánh mắt lóe ra thần quang lạnh lùng. Hắn đã động sát tâm, nếu đã động thủ thì tuyệt không có hạ thủ lưu tình. Hắn lại luân động vung lôi thần chùy vọt tới. Lúc này đây lôi thần chùy hiện lớn ra đánh xuống toàn thân lão ma vương, khiến cho một nửa gân cốt của lão ma vương bị dập nát, máu thịt hòa trộn lẫn nhau.

Tuyệt tình ma vương cùng phá diệt ma vương, cả hai đều lạnh run, mặc dù bọn họ ngạo thị thiên giới cả vạn năm, nhưng điều kiện tiên quyết là nhờ bọn họ có tu vi rất là mạnh mẽ. Nhưng hôm nay bọn họ rơi vào phiền không gian kì lạ này, tu vi của bọn họ bị giảm cấp xuống. Khiến một hậu bối tiểu tử có thể giết chết bọn hắn. Vì để tự bảo vệ lấy bản thân, bọn họ căn bản không muốn tiến lên ngăn cản.

Giờ phút này, không riêng gì hai lão ma vương này kinh hãi, mà tất cả thần vương trong tinh không này, trong lòng đều lạnh run lên.

"Oanh"

Hư không phá toái, Thần Nam xạ ra thần tiễn muốn hoàn toàn tiêu diệt được tánh mạng của lão ma vương. Thần tiễn lạnh lẽo, quang mang chói mắt, bắn vào thân thể của lão ma vương.

"Phốc"

Hỗn thiên lão ma vương thân thể bị phân ra làm bốn, năm mảnh hóa thành bầm thây.

Bên ngoài phiến tinh không, vô số tu giả hoàn toàn sôi trào lên, một nhân vật vô danh, công lực thì chưa đạt được tới thần vương chi cảnh cư nhiên có thể chém giết một thần vương. Thật sự không thể tưởng nổi.

Nhưng lúc này thì một tiếng ma khiếu trầm thấp vang lên trong phiến tinh không này, tại gần cạnh cái thây tan nát của lão ma vương, một đạo quang ảnh rất nhanh được ngưng tụ thành.

"Tiểu tử, ta cùng ngươi thế bất lưỡng lập! Sau khi cấm chế của phiến tinh không này biến mất đi ta sẽ đánh cho ngươi tan nát linh hồn!"

Thần Nam chấn động, nguyên thần của hỗn thể ma vương chưa bị tiêu diệt, hấn giương cung đáp tiễn, hướng lão ma vương vọt tới, chỉ là lúc này thần tiễn vô công (công kích nhưng vô ích)! Hư ảnh của lão ma vương nọ đột nhiên tiêu tán ra khi thần tiễn sắp đụng vào. Hư ảnh đúng là vô hình, vô chất, tựa như hư không.

Khi thần tiễn quay lại trong tay của Thần Nam, nguyên thần của lão ma ngưng tụ lại trong hư không, âm thanh lạnh lùng rống lên: "Thần vương hồn là bất diệt, ngươi giết không chết ta, tiểu tử ngươi chờ đấy, ta sẽ hình thần rồi giết ngươi!"

Thần Nam cuống quít giương cung, nhưng phát giác dĩ nhiên không thể làm gì được lão hỗn thiên ma vương. Hấn mồ hôi lạnh chảy xuống, không nghĩ tới thần vương cũng mạnh mẽ như thế, dù trạng thái bị giam cầm xuống thành một tiên nhân tầm thường, nhưng giết cũng không chết, thần vương hồn dĩ nhiên là bất diệt!

Điều này đều nằm ngoài dự liệu của Thần Nam, không có nghĩ đến thần vương dĩ nhiên thật là khó có thể hủy diệt.

"Mẹ mày, lão tử liều mạng! Thần Nam phần hận mắng: "Hủy không được thần vương hồn của các ngươi, ta đánh nát toàn bộ thân thể của các ngươi, trước tiên làm cho ta hả giận, dù sau này bị ngươi giết chết cũng đáng!"

Tuyệt tình ma vương cùng phá diệt ma vương nghe những lời ấy, nét mặt già nua xám xanh lại, sau khi mất đi thân thể, tu vi của bọn họ lập tức bị giảm xuống năm thành. Mặc dù sau này có thể tìm được thân thể tốt để nhập vào sống lại, cũng mất một thời gian rất lâu mới có thể khôi phục lại năng lực. Hai lão ma vương nhìn thoáng lẫn nhau, nhanh như thiểm điện bay rời xa khỏi Thần Nam.

"Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!"

Thần Nam giờ phút này tâm tình rất xấu, thầm nghĩ cứ việc hủy diệt thân thể ma vương, ở phía sau đuổi sát theo không rời, rất nhanh giương cung bắn tên.

Những tu giả bên ngoài phiến tinh không đang xem cuộc chiến, hôm nay nhìn sự thật này đúng là ngoài sự tưởng tượng của bọn họ, thần vương lại bị một hậu bối tiểu tử đuổi giết phải bối rối chạy trốn, điều này cực kỳ không thể hiểu nổi!

"Sát....."

Thần Nam rống lớn, không ngừng giương cung. Hai vị ma vương kêu thảm chạy trốn.

Giờ phút này, Thần Nam thật là tàn nhẫn, hấn dùng thần tiễn bắn rớt cánh tay trái của tuyệt tình ma vương, đồng thời bắn phá một cái đùi phải của phá diệt ma vương.

Cái này đúng là kỳ văn (chuyện lạ) của thiên giới, hai cao thủ cấp thần vương, bị một tiểu tử hậu bối truy giết bị thảm phải chạy trốn thật là chật vật.

Lúc này thì Vũ Hinh hô: "Không cần để ý đến bọn họ, mau tới giúp ta hủy diệt thân thể của lão cương thi này, chỉ cần cấm chế của phiến tinh không này được tiêu trừ, bọn họ có hay không thân thể, ta cam đoan bọn họ sẽ bị ta hủy diệt."

Mặc dù Vũ Hinh này không phải là Vũ Hinh của vạn năm trước, nhưng Thần Nam vẫn không chút do dự vọt tới.

Thi hoàng tại đây trong ngực đã bị đánh thủng một lỗ máu to. Hắn âm trầm lạnh mắt nhìn Thần Nam, quả nhiên là vừa sợ vừa giận, hôm gặp chuyện kịch biến như vậy đúng là vượt qua sự tưởng tượng của hắn, bây giờ hắn trở thành đối tượng bị truy giết của kẻ khác.

"Phốc"

Một đạo hoa máu văng ra, xạ nhật tiễn xuyên qua vai trái của thi vương, hắn rút cuộc cũng vẫn không có thể tiếp được một tiễn này.

"Ngao hồng....."

Thi hoàng ngửa mặt lên trời rống lớn, âm phong cuồng cuộn, thi khí mênh mông.

Cách đó không xa, Thanh Thiện cổ ma trong mắt bắn ra thần quang. Mới vừa rồi hắn cùng đại chiến với phật tổ một bên, nhìn xem Thần Nam, hắn tự nhiên nhận ra được Hậu Nghệ Cung, hấp dẫn ánh mắt của hắn chính là xạ nhật tiễn.

Đến lúc đó, hắn phảng phát đột nhiên tỉnh ngộ, thất thanh la lớn: "Đúng là nghịch thiên tiên của đại đức đại uy thiên long!"

Lời này vừa nói ra, tất cả thần vương bên trong phiến tinh không đều cũng quay đầu lại nhìn Long bảo bảo.

Tiểu long nháy nháy đôi mắt to sáng ngời, bất mãn nhỏ giọng nói: "Các người tại sao đều nhìn ta, ta... ta sẽ xấu hổ."

Chương 213

Toái vương hoàng

Nghe Thanh thiện nói vậy các thần vương đều giật mình, ánh mắt mọi người đều hướng về tiểu long, bởi vì bọn họ biết rằng "Nghịch thiên tiến" là do tiểu long đưa cho Thần nam sử dụng, nếu như vậy xem ra tiểu long chẳng phải chính là đại đức đại uy thiên long sao?

tất cả mọi người ở đây ngoại trừ lão Cổ ma đều không một ai biết lai lịch của đại đức đại uy thiên long, nhưng thanh thiện cổ ma chính là ngàn năm trước là đại cao thủ, người được hắn coi trọng thì đó không phải là một nhân vật tầm thường rồi!

Tuy nhiên, mọi người đều nghĩ, tiểu tử kia không có khả năng là lão cao thủ cấp chí tôn đó, mà có khả năng là hậu thế của lão.

Thanh thiện cổ ma trong lòng cũng thấy nghi ngờ, nhìn long bảo bảo lắc lắc đầu, nói: "Không có khả năng....."

Bên kia, Thần Nam không ngừng giương cung khai tiễn, mỗi lần đều muốn xạ nhật tiến nhắm ngay thi hoàng, bắn vào vai trái của hắn.

"Phốc"

Huyết quang bắn ra.

"Ngao hồng....."

Thi hoàng kêu gào.

Đôi mắt xạ nhật tiến tập sát, thi hoàng cực kỳ kinh sợ, bầy tiễn sau bắn vào vai trái hắn đã làm cho hắn biến thành một người đầy máu. cánh tay trái đã hoàn toàn bị phế đi, cơ hồ sắp bị đứt rời rồi!

Thi hoàng kinh sợ, bất quá, lúc này hắn tu vi chỉ còn lại như một tiên nhân bình thường, căn bản không thể sử dụng pháp thuật tái sinh cơ thể. Không thể làm cho cánh tay trái phục hồi như cũ.

Hậu Nghệ Cung cùng xạ nhật tiễn phối hợp với nhau, có thể nói uy lực không thể chống đỡ, tuy nhiên, điều này cũng làm cho tiêu hao rất nhiều công lực của thần nam, dù sao mỗi một lần sử dụng bảo cung đều sử dụng công lực của hắn để mang lại uy lực lớn nhất.

Trong lúc tiễn thứ tám bắn ra, cánh tay trái của thi hoàng rốt cục đã bị đứt lìa, máu tươi xối xả. Trong không gian vang lên tiếng gào rống điếc tai nhức óc, thi khí mãnh liệt vô cùng.

Vũ hình nhân cơ hội này, lôi thần kiếm trong tay phóng ra thiểm điện. Đầy trời kiếm quang không ngừng phách chém về phía thi hoàng, trên người hắn lưu lại từng đạo vết thương kinh khủng.

không gian ở bên ngoài, những người đang quan chiến hoàn toàn lâm vào trạng thái cuồng si, thiên giới đại cao thủ nổi danh hung sát là thi hoàng đang bị người trẻ tuổi vô danh như thế xạ sát, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nhất định sẽ không bao giờ nghĩ đến được!

Phải biết rằng thi hoàng ma uy rung chuyển cả thiên giới, bình thường các thần vương đều tránh xa. tiếp cận thần hoàng cảnh giới, đâu phải là một tiên nhân, tu giả bình thường đâu chứ ?

Rung động vẫn chưa chỉ từng đó, Thần Nam phối hợp với vũ hình cùng công sát, không ngừng khai cung, hắn phóng xạ nhật tiễn nhắm ngay đùi phải thi hoàng.

Huyết quang xuất hiện, thi hoàng tráng kiện, cứng rắn bị bắn thủng!

Thi hoàng tức giận tới cực điểm. Vài lần muốn hướng Thần Nam vọt tới, nhưng đều bị vũ hình liên ngăn cản trở về, cứ thế ở trên người một lúc lại lưu lại từng vết thương mới.

lần thứ chín tiễn bắn ra nữa, đùi phải của thi hoàng sắp đoạn liệt!

"Ngao hồng....."

Thi khí phóng ra, thi hoàng đau đớn gào thét. Tin tưởng rằng nếu hắn có thể thi triển ra sinh tử luân hồi môn, tất nhiên có thể làm cho Thần Nam bị khổ hình đến chết, nhưng lúc này sự thật xảy ra trước mắt, hắn chỉ có thể chịu đựng mà gào thét.

"Bổn hoàng hôm nay thề, nếu thoát rời khỏi phiến không gian này, ngay cả phải xuống hoàng tuyền. Cũng muốn phải cho kẻ tiểu bối này niếm mùi vị của luân hồi chi môn, cho người muốn sống không được mà muốn chết cũng không được!"

Vũ hình lạnh lùng đáp lại : "Đáng tiếc, người không có cơ hội này!"

Thần Nam một bên khai cung một bên đáp lại đạo: "hừ, muốn làm ta sợ? Người phải biết rằng ta và người là đại địch, hôm nay nhất định phải hoàn toàn hủy thân thể của người!"

"Phốc"

Đùi phải Thi hoàng đã bị mười hai tiến xỏ xuyên qua, rốt cục bị đứt rời, huyết thủy bắn ra đầy trời.

"Ngao hồng....."

Kế tiếp, Thần Nam phóng xạ nhật tiến trực tiếp nhắm ngay ngực của thi hoàng, lập tức cả sáu tiến xỏ xuyên thủng ngực thi hoàng, máu phóng ra không ngừng, khắp cả ngực đều đã bị kích xuyên.

Thi hoàng không hổ là thiên giới một phương chí tôn. Mặc dù thực lực hiện tại chỉ còn như cảnh giới tiên nhân bình thường, nhưng vẫn như cũ chịu được nhiều như vậy uy lực vô cùng của thần tiến. Phải biết rằng hồn thiên Ma vương mới trúng một tiến đã bị tiêu diệt liền. mà phóng tiễn vào thi hoàng thì lại phải toàn lực tập trung phóng vào từng điểm một và phải liên tục phóng thì mới công hiệu.

Sau mười bảy tiến, trong ngực thi hoàng đã tràn đầy lỗ tiến, rồi sau đó từ từ hé, vỡ ra, cuối cùng phanh một tiếng vỡ vụn ra, thi hoàng bị thần nam phóng tiễn nổ tung cơ thể.

Cơ thể hắn bị nổ tung ra mỗi nơi một mảnh, hắn rít gào rung trời, hai mắt tròn tròn, nộ trừng nhìn mắt Thần Nam cùng vũ hình.

Tin tưởng rằng hôm nay đánh một trận, Thần Nam vô danh hậu bối, tất nhiên sẽ được truyền khắp thiên giới, xạ bạo hồn thiên Ma vương lúc trước, giờ phút này lại làm cho thi hoàng cơ thể nổ tung mỗi nơi

một mảnh thân thể sắp bị hủy diệt.

điều này tuyệt đối sẽ chấn kinh thiên giới đại sự kiện!

không gian bên ngoài vô số người đang xem cuộc chiến giả trận trận tâm huyết cũng sôi sục, bọn họ so với chi Thần Nam còn muốn kích động.

"Hảo, không nên xạ giết hắn, hãy lưu lại đầu lâu hắn, ta sẽ dùng để giam cầm thần vương hồn của hắn." Vũ hình vận dụng đại thần thông, hạo đấng xuất một mảnh mông mông quang huy, nhằm đầu lâu của thi hoàng mà bao vây lấy.

Thần Nam không chút do dự, xoay người tìm kiếm tuyệt tình Ma vương cùng phá diệt ma vương, lúc này thời gian đã không còn nhiều lắm, hắn phải trong thời gian ngắn hủy diệt thân thể của 2 người đó.

"Sát!"

Phát hiện hành tung hai người, Thần Nam không chút do dự, khai cung bắn tên, thần tiễn như hồng, hướng tuyệt tình Ma vương xạ sát mà đi.

"Phốc"

Huyết quang thoáng hiện.

"A....."

Kêu thảm thiết truyền đến.

Sáu tiễn phóng ra, tuyệt tình Ma vương đích thân thể đã bị xạ bạo liễu, tại không gian phía trong cuộc chiến bộc phát ra một tầng lớn huyết vụ nhàn nhạt, thần nhiên hướng thần vương hồn ngưng tụ tại huyết vụ xung quanh.

"Tiểu tử, ta cùng ngươi không chết không nghĩ, tất nhiên muốn đem ngươi tủa cốt dương hôi!" Tuyệt tình Ma vương thần hồn thể lượng gào rống.

Thần Nam không hề để ý đến hấn, điều chuyển hậu nghệ cung thần, bắt đầu xạ sát phá diệt ma vương.

Lão Ma vương một cái đùi phải sớm bị đứt đoạn, lúc này đang chịu đựng sự thống khổ, thấy thần tiến lại hướng hấn kéo tới, hấn kinh sợ tới cực điểm.

"Phốc"

"Phốc"

bốn tiến phóng đến. Lão Ma vương bị xạ đi nửa người. máu tanh bắn ra tung tóe, đang chú ý cuộc chiến mấy vị thần vương còn lại lòng đầy sợ hãi, bởi vì bọn họ biết giờ phút này nếu thần tiến bắn về phía bọn họ, thì kết quả sẽ là đồng dạng như vậy.

Nhưng, ở phía sau, không gian bên trong phát sáng chói lóa, bảy thần thạch phát ra ngàn vạn lần đạo quang mang chói lóa, tựa như năng lượng quang bích trong suốt bắt đầu bị xáo trộn. Sau đó không gian lờ mờ dần, trong nháy mắt lại biến thành một bầu trời đêm, từ bên ngoài không nhìn rõ không gian bên trong nữa.

Cùng lúc đó, không gian bắt đầu mở rộng ra, một cỗ thanh tân khí tức bắt đầu khởi động tiến đến.

Tất cả thần vương tại giờ khắc này khôi phục lại công lực, trong lúc biến năng lượng ba động mãnh liệt mệnh mông, tại không gian bên trong không ngừng biến động. Các thần vương Bình yên vô sự đều thở dài một hơi.

phật tổ phản ứng đầu tiên, hấn trong nháy mắt phá vỡ hư không, trực tiếp phá vỡ không gian trốn ra, cực nhanh mà phóng đi. Thanh thiện cỗ ma rống giận, hóa thành một đạo hắc quang. Theo đuôi mà đi. Kim Sí Đại Bằng thần vương hít một tiếng, đưa mắt nhìn bọn họ đi xa.

Thần Nam rất nhanh đưa hai con rồng tổng vào nội thiên địa, lúc này các thần vương đã khôi phục công lực, hai người bọn họ nếu còn ở bên ngoài, sẽ đối mặt với nguy hiểm.

"Hồng....."

"Ngao....."

"Tiểu tử để mạng lại!"

Hỗn thiên Ma vương cùng tuyệt tình Ma vương lưỡng đạo thần vương hồn, hơn nữa lại còn có phá diệt ma vương chỉ còn một phần thân hình, ba người tạo nên vô tận đích ma khí, hung hăng lao về phía Thần Nam mà phóng tới.

Bất quá, một tiếng hừ lạnh giống như chuông ngân, đánh thẳng vào trái tim tam đại Ma vương Vũ hình thân thiểm điện, ngăn cản đường đi của bọn họ.

Uy danh của vô tình tiên tử quá khủng khiếp. Tam đại Ma vương giờ phút này đang mang trọng thương trong người, trong lúc nhất thời cảm thấy lạnh gáy.

Ngay lúc này thì từ chỗ giam cầm những mảnh thi thể của thi hoàng tại không trung, hắn đột nhiên đứng lên, rống to : "Các người cứ tiêu diệt tiểu tử đó, ta sẽ ngăn cản vô tình tiên tử cho các người."

Tam đại Ma vương trong mắt hung quang lóe ra, nếu còn chần chừ, thì Thần Nam sẽ bỏ chạy mất. tuy nhiên, Thần Nam lại không có chút kinh hoảng, thần tiên đã được gắn lên thần cung. Hơn nữa hắn đã cho thần tiên nhiễm huyết, kẻ nào phóng lên sẽ bị đòn nghiêm trọng.

"Ngao hồng....." Thi hoàng bắt đầu hành động, phóng ra thi khí mạnh liệt, lưỡng đạo sinh tử luân hồi môn đã hiện lên ra.

Ba người lão Ma vương mừng rỡ, hướng Thần Nam đánh tới.

Vũ hình quát lớn: "Thi hoàng đánh không lại, lại nhờ các người phân tán tinh thần ta mà thôi, thật ngu xuẩn"

Một đạo thần quang mạnh liệt từ vũ hình đánh ra, lưỡng đạo thần vương hồn bị đánh lui về phía sau, phá diệt ma vương tự ý vào chính mình còn có sanh mạng lưu ở những tàn chi cơ thể phía sau nên tiếp

tục phóng tới.

Chỉ là, thi hoàng vẫn chưa xuất thủ tương trợ bọn họ, lưỡng đạo sanh tử luân hồi môn tại không ngừng bao trùm vũ hình để phong ấn, căn bản muốn ngăn cản hỗn độn thần quang của vũ hình.

"A....."

Một tiếng hét thảm, phá diệt ma vương thân thể bị phá hủy, huyết vụ tung tóe, thần vương hồn cũng trong phút chốc bị phá tan.

Thi hoàng cuối cùng đành mở phong ấn, chín đạo sinh tử luân hồi môn hộ ở chung quanh, hung hăng nhìn chăm chăm vũ hình cùng Thần Nam.

Tuyệt tình Ma vương cùng hỗn thiên Ma vương mất hết tinh thần chiến đấu, chứng kiến phá diệt ma vương bị tiêu diệt, hai người phi ra không gian bên ngoài rồi phóng đi không quay đầu lại.

Vũ hình cùng thi hoàng giằng co, mặc cho bọn hắn rời đi, Thần Nam rất nhanh hướng lui về phía sau, hắn biết lúc này là sắp diễn ra đại chiến siêu cấp, hắn không thể tham dự.

Đạm thai tuyền, lý đạo chân, đại bằng thần vương, Quang Minh Thần cũng lẳng lặng theo dõi.

Vũ hình âm thanh lạnh lùng nói: "Thi hoàng người nếu muốn sống hãy rời khỏi nơi này ? Chỉ với những bộ phận tàn phế này, như thế nào cùng ta tranh chấp."

Thi hoàng âm trầm nở nụ cười, nói: "nếu người thật muốn lưu lại tánh mạng ta, ta nhất định sẽ làm người lâm vào thảm cảnh, nhẹ nhất cũng phải phá hủy sáu thành công lực, cho người mấy ngàn năm khổ tu bị hủy trong nháy mắt."

Thi khí mênh mông, chín đạo luân hồi môn không ngừng quay vòng quanh thi hoàng xoay tròn. Cùng lúc đó, vũ hình chung quanh thiểm hiện ra trận trận hỗn độn ánh sáng. tiếm cận thần hoàng cảnh giới đại chiến một bắt đầu.

Song, ở phía sau, một cỗ ma khí ngập trời từ không gian lồi vào bắt đầu khởi động mà vào, thanh thiện cỗ ma phục phản.

Đạm thai tuyền sắc mặt biến đổi, nàng không có nghĩ đến lại tiếp tục diễn biến trận đại chiến của ba cao thủ siêu cấp, vì tránh cho không gian bị hủy, nàng lại gọi về không gian chiến hồn.

Ba người tiếm cận thần hoàng cảnh giới người nào cũng sắc mặt biến dị, bọn họ thật không muốn lại bị đoạt đi một thân cường tuyệt đích tu vi.

Thi hoàng trước hết hành động đứng lên, chín đạo sinh tử luân hồi môn khai đạo, hướng ra khỏi miệng bay đi. Vũ hình không muốn hấn còn sống rời khỏi, hồn độn thần quang xuất thủ hai cao thủ một bên đại chiến một bên chạy ra khỏi không gian.

Thanh thiện cỗ ma cũng không có xuất thủ, hấn gương ánh mắt lãnh liệt đảo khắp không gian bên trong, sau đó dừng lại trên người Thần Nam, rồi sau đó rất nhanh mở nội thiên địa, đưa Thần Nam đi vào, sau đó hóa thành một đạo màu đen thiểm điện bay đi.

Chương 214

đại long đao

Thiên giới sóng gió nổi lên!

Vô tình tiên tử sống lại, khiến cho thiên giới lại nổi cơn phong ba. bảy đại thần vương cùng tham gia cuộc đại chiến, kết quả hiên viên thần vương, vô ưu tiên tôn, phá diệt ma vương đều bị vô tình tiên tử đánh cho thần hồn tan tác. Trong một ngày, thiên giới mất đi ba đại thần vương cấp cao thủ, đây là một sự kiện lớn nhất từ hơn ngàn năm qua.

Thi hoàng cũng bị cuốn vào cuộc đại chiến này, bị trọng thương sắp chết, sau cùng, dẫn thiên phạt xuống muốn cùng sinh tử một phen với Vô tình tiên tử, cuối cùng cũng bị bại mà bỏ đi.

lần này, trong cơn phong ba. Thanh thiện cổ phật sống lại, hóa thân thành ma, càng khiến cho oanh động, vốn là một người đã chết từ ngàn năm trước, nay lại sống lại, làm cho thiên giới một phen khiếp sợ.

đồng thời, có tin rằng ngàn năm trước thanh thiện cổ phật đã chết là có liên quan rất lớn với phạt tổ. bây giờ lão khi đã hóa thân thành ma thì lại quay về phạt tổ.

Đương nhiên, trong toàn bộ đại sự kiện còn có sự tham gia của một người khác, làm mọi người phải chú ý. Hấn mặc huyền vũ giáp, cầm trong tay Hậu Nghệ Cung, đốt cháy hiên viên thần vương, rồi sau đó đại chiến hỗn thiên Ma vương, tuyệt tình Ma vương, phá hủy thân thể bọn họ, tiến xạ phá diệt ma vương cùng lão thi hoàng vô địch, làm bọn hấn thân thể bị nghiền nát đến mức tan tành.

Khi thanh niên này xuất hiện, lập tức khiến trời đất oanh động. sự dụng truyền thuyết côi bảo huyền vũ giáp cùng Hậu Nghệ Cung, có thể cùng thần vương phân chiến đấu oanh liệt, thật sự uá kinh người

Sau đó, trong thiên giới nghe đồn rằng, thanh niên thần bí chính là người của thiên giới cường đại gia tộc thần gia, rất có tin tức nghe

đồn người này chính là "người thứ mười trong truyền thuyết" trong thần gia.

Trong thiên giới biết về thần gia thật không nhiều lắm, biết "người thứ mười trong truyền thuyết" lại càng ít. Nhưng sau khi tin đồn này lan ra, cả thiên giới đều biết thần gia có tồn tại, và sự tồn tại của "người thứ mười trong truyền thuyết" càng làm cho sự huyền bí của gia tộc này thêm phần huyền bí.

ở thiên giới mọi người đều suy đoán đủ điều thần bí về người thứ mười của thần gia, nhưng cũng không phải tất cả mọi người không biết gì về Thần Nam.

Trước đó không lâu, thiên giới một vài môn phái dự cảm thấy phong vân sẽ khởi, từng môn phái người của mình xuống nhân gian, thử tìm kiếm các cao thủ của môn phái mình dưới nhân gian nhằm mục đích để chuyển thể thành tiên thần, bây giờ nhóm đầu tiên hạ giới tìm người đã trở về, có đưa về hai người.

hai người này đều là người quen của Thần Nam, một người là tình địch đạo địch Nam Cung Tiên nhi, tên còn lại còn lại là hỗn thiên đạo tiểu Ma vương hạ giới. Nam Cung Tiên nhi đương nhiên tiến vào thiên giới tình địch đạo, mà hạ giới hào không thể nghi ngờ tiến vào thiên giới hỗn thiên đạo.

hai người này chính mình cũng không có nghĩ đến việc được chuyển thể tiên thần, bọn họ trước chỉ muốn tìm ra những chiêu thức, pháp thuật bị thất lạc của môn phái.

Bọn họ cũng nghe được tin đồn đả về thần gia "Đệ thập,thứ mười nhân", nghe kể lại chi tiết tình hình, Nam Cung Tiên nhi cùng hạ giới giai vô cùng khiếp sợ. từ thủ đoạn ra tay, Cùng với Hậu Nghệ Cung, còn có hai con rồng, bọn họ ngay lập tức liền nghĩ tới người họ tất nhiên chính Thần Nam không thể nghi ngờ.

điều này làm cho bọn họ trợn mắt há hốc mồm, vạn lần không có nghĩ đến đồn đả bị phong ấn tiến mười tám tầng địa ngục như Thần Nam, như thể đã tiến vào thiên giới. Hơn nữa lại xảy ra như vậy thiên đại địch phong ba, điều này hết thực sự thực không thể tưởng tượng!

Nam Cung Tiên nhi cũng không có giấu giếm tin tức, liền nói cho bốn phái thông tin về thần nam. Hỗn thiên tiểu Ma vương cũng là hỏa bạo tính cách, khi biết sự việc thì nhất thời đứng lên chửi mắng âm ỹ, hẳn với Thần Nam có thể nói sinh tử đại địch.

cao thủ của Hỗn thiên đạo từ hỗn thiên tiểu Ma vương trong miệng, hiểu rõ rằng Thần Nam tại Nhân Gian Giới với đủ loại thủ đoạn, đã từng làm cho nhân gian giới bao phen sóng gió!

Tin tức bây giờ mặc dù còn chưa có truyền ra ngoài, nhưng sớm muộn gì thì sự tình sẽ lộ ra, thân phận Thần Nam cũng sẽ bị lộ ra ở thiên giới.

Giờ phút này Thần Nam đang ở thiên giới phạt thổ "Tổ khách". tuy nhiên, lúc này hẳn không phải là khách nhân mà là bị ép buộc đưa tới.

Thanh thiện cổ ma đã thu phục phạt thổ, một số tăng phạt bỏ đi. Còn lại đa số thần phục thanh thiện cổ ma, mặc dù hẳn nghịch chuyển thành ma, nhưng tại đây trước các phạt tử, hẳn vẫn như cũ là tổ sư gia.

Phạt tổ có mười đại đệ tử, nhưng bảy người đã bỏ đi, còn lại ba người hướng phạt thổ hướng bá, đến lúc này thanh thiện cổ ma địa vị đã vững vàng, hoàn toàn nắm trong tay phạt thổ.

Thanh thiện cổ ma đưa Thần Nam tới phạt thổ, muốn là để cùng thiên giới thần gia lập quan hệ, hẳn muốn thông qua Thần Nam để bắt đầu mối quan hệ, bởi vậy Thần Nam tại đất phạt được coi như đại khách tân.

Thần Nam từ thanh thiện cổ ma hiểu rõ được tình thế trước mắt ở thiên giới lúc này, hẳn nhất thời một trận nhức đầu.

Thi hoàng đã chính thức lên tiếng, mặc kệ hẳn truyền nhân của một đại gia tộc. Đều sẽ đưa hẳn đánh vào trong luân hồi môn. Hỗn thiên lão Ma vương cùng tuyệt tình lão Ma vương càng nảy sinh ác độc, tuyên bố tất nhiên phải đem Thần Nam diệt sát.

Môn phái của phá diệt ma vương thì mặc dù chưởng môn bị chết

trong tay vũ hình, nhưng không dám tìm vũ hình báo thù, hết thầy đều đem hết tội quy vào Thần Nam, phần đông đệ tử thề phải đem Thần Nam diệt sát.

Lúc này, hiền viên thần vương, ưu không tiên tôn, người của hai phái cũng ra tuyên bố cùng Thần Nam là địch.

Thần Nam một trận đau đầu, thiên giới lúc này thật sự không thể dễ dàng sống, bây giờ nếu không phải ở lại trong đất phật, sợ rằng lập tức sẽ bị một đồng cường nhân đuổi giết.

Chỉ là, hấn suy nghĩ lại muốn, phật thổ cũng không có thể sống lâu. Thần gia "người thứ mười" đồn đãi, tại thiên giới đã truyền tin, thiên giới thần gia tất nhiên sẽ phái ra cao thủ đi tìm hấn, đến lúc đó nếu bị thiên giới thần gia phát giác, như vậy càng thêm phiền toái.

Thần Nam nghĩ đến liền mún trốn đi, bất quá, hấn không nghĩ rằng lặng lẽ rời khỏi phật thổ chi tế dễ dàng, bởi thanh thiện cổ ma đã an bài mọi chuyện, nguyên nhân người của thần gia đã thật sự truyền đến tin tức, nói rõ nhất định phải để Thần Nam ở lại phật thổ, nếu phải dùng đến biện pháp mạnh tay cũng có thể.

Thanh thiện ra dù sao cũng là đại nhân vật, sống như vậy đã bao nhiêu năm tháng, có thể nói đã đoán trước tình hình. Hấn trước tiên đưa Thần Nam phong ấn tại phía dưới phật thổ.

Nói đến thanh thiện cổ ma thật là một cao nhân, trước kia một lần bị Thần Nam tạc tán linh căn, nếu bị hấn làm thế nữa chắc chắn sẽ khó phục hồi

Mặc dù hải lượng địa linh khí sớm tiêu tán một nửa nhiều, nhưng còn thừa lại một nửa linh khí mà mà tạo thành linh căn, vẫn như cũ bền vững vô cùng, không thể tưởng tượng.

"Khęc, lão tặc ngốc này thật ghê tởm !" Tử kim thần long chửi mắng ầm lên.

"Chúng ta lại tới nơi này." Long bảo bảo tò mò đánh giá dưới đất linh mạch.

Tại đây là một thế giới dưới đất, một cái đại long gương nanh múa vuốt. Khí thế hùng vĩ, nó bị thanh thiên giam cầm ở chỗ này làm địa linh căn.

Thần Nam lúc này đây thật sự vô cùng lo lắng, bị phong ấn ở chỗ này, nếu đợi được người thần gia tới, hết thấy đều chậm, hẳn tất nhiên sẽ bị đem đi thí nghiệm, trở thành vật hy sinh để làm sống lại đại nhân vật kia.

"nhanh lên sử dụng cung thần nhiệm huyết. để khai phong ấn, chúng ta bỏ đi ra ngoài."

"Không được, khai phá chi tế, thanh thiên tất nhiên sẽ bị kinh động, hẳn tu vi thật sự quá cao thâm, chúng ta trốn không thoát." Thần Nam trực tiếp chối bỏ, hắn nói: "Đáng tiếc không có ma lôi. Nếu còn có, như lần trước hải lượng lôi hỏa, trực tiếp lần nữa cho hắn một lần đại oanh tạc, phá hủy khắp phật thổ này, chúng ta thừa dịp loạn đào tẩu."

Long bảo bảo dao động đôi mắt to, nói: "Chúng ta thật không có bất kỳ biện pháp làm cho linh căn tán đi, làm cho phật thổ đại loạn sao?"

Tử kim thần long hai mắt toát ra tặc quang, nói: "nguồn linh khí thật khổng lồ, mặc dù chúng ta hấp thu một loạt, vậy mà cũng không hề giảm, không thể tưởng tượng là linh lực khổng lồ a!"

"cá chạch Người hấp thu như thế sẽ loạn xuất chủ ý, người không thấy long mạch bị cầm tù dữ dần như thế sao, mọi người ở phật thổ dựa vào hắn tụ nhiều điểm linh khí, tạo ra nguồn linh khí vô cùng, người nếu trực tiếp thu nạp, đại long cương mãnh sẽ làm người chấn vỡ luôn đấy." Thần Nam nói xong. Đột nhiên mắt sáng rực lên, nói: "Chúng ta thừa nhận không chống nổi long mạch cương mãnh. Bất quá, với vài món côi bảo có lẽ có thể."

Tử kim thần long cùng long bảo bảo nhất thời hai mắt phát sáng, đồng thời kêu lên: "sử Dụng định địa thần thụ chuyển hóa thử xem !"

Định địa thần thụ từ trong cơ thể Thần Nam bay đi ra, rồi sau đó hóa thành một gốc cây đại thụ che trời, xanh biếc cành lá quang mang, chói lóa, hoa lạp lạp diêu động, tạo nên trập trập màu xanh biếc thần

quang. sử Dụng định địa thần thụ hải lượng thu nạp long mạch linh khí, mặc dù không nhất định làm long mạch phá vỡ, nhưng không thể nghi ngờ là đối với định địa thần thụ có vô cùng có ích.

Bất quá, không lại phạt tổ hiển nhiên sớm có phòng bị, định địa thần thụ cành lá vừa mới dao động đứng lên thì Phạt tổ liền từ địa trên xuống tới.

"Nếu các người không muốn Hậu Nghệ Cung này bị ta thu lấy, tốt nhất chính mình thu hồi lấy."

"lão tặc ngốc này như thể giám thị chúng ta!"

"Thật sự ghê tởm!"

Tử kim thần long cùng long bảo bảo nhỏ giọng nói trao đổi.

Thần Nam không có nghĩ đến là như thế này. Bất lực đưa định địa thần thụ thu vào trong nội thiên địa. Song chính lúc này, kinh biến xảy ra, trong nội thiên địa của hắn những dao động mãnh liệt, giải đất hỗn độn không ngừng bị nghiền nát, bể tan tàn, một tiếng Rồng khiếu vang vọng thiên địa.

Một tòa núi xanh rất nhanh bay ra từ tiểu thiên địa của Thần Nam, hướng tới long mạch dưới đất mà đi.

"Trời ạ, lão long này rất cục tĩnh ngữ rồi, bởi vì huyền vũ giáp cùng Hậu Nghệ Cung phong ấn bị phá, nó lòng có không cam lòng, cũng muốn tu bổ thân thể liễu sao?" Thần Nam vô cùng kinh ngạc.

Thanh thiện cổ ma càng khiếp sợ, hắn đến bây giờ còn không biết núi xanh đó là vật gì, chỉ cảm giác được một cổ phi thường khí tức bất hảo, tựa hồ long mạch đang kịch biến.

Rồng ngâm rung trời, đại long đao biến thành núi xanh, áp sát vào trong địa mạch, trực tiếp áp hướng linh căn hình rồng.

"Oanh"

Phạt tổ như khai thủy, sôi trào, tất cả tiên sơn đều kịch liệt dao động

đứng lên, đại địa hé, vỡ ra vô số đao thật lớn khe hở, phảng phất như lúc khai thiên lập địa.

tiếng long long vang lên, trong phật thổ các ngọn núi không ngừng phá độn, làm cảnh vật của đất phật bị phá hủy, tất cả tầng phật đều kinh hãi bay lên trời cao.

Giờ phút này, dưới đất trong long mạch cũng dao động kịch liệt, vô số cự thạch hướng Thần Nam phóng đến. Bất quá, nhờ có định địa thần thụ hiển uy năng, thần thụ cao ba mươi trượng bay ra từ nội thiên địa Thần Nam, như một thanh cự tán giờ lên trời, tất cả cự thạch phóng đến đều bị đánh bật sang một bên.

Rồng ngâm trện trện, đại long đao biến thành núi xanh, bỗng nhiên như hải nạp trăm xuyên bàn, không ngừng thu nạp long mạch linh khí, Thiên Địa Linh Khí hướng về núi xanh không ngừng.

Núi xanh nọ thật lớn như cái khe, đại động kinh khủng rất nhanh khép lại, phong bế, vốn trước rất yếu ớt, mỏng manh tánh mạng ba động, bây giờ càng ngày càng mạnh liệt.

Bây giờ đại long đao như thể đang hấp thu long mạch!

"Thần nói, điều này thật không tưởng!" Tiểu long sợ hãi than.

Lão bĩ tử cũng trợn mắt há hốc mồm, thán vãn: "Long hoàng quả nhiên kinh khủng a! làm cho ta tự nhiên chợt thấy cảm giác kinh hãi."

Thần Nam dụng thần niệm hướng hai con rồng truyền âm : "Chuẩn bị sẵn sàng, đại long đao một khi hoàn công, chúng ta lập tức thoát ra, trở về Nhân Gian Giới, thiên giới này thật sự không chịu nổi nữa."

đại họa liên tiếp phóng xuống, cừu gia đông đảo... cái thiên giới kinh khủng này thật sự không có làm cho Thần Nam sống yên một nơi được. Huống hồ, hắn phải về nhân gian gặp vũ hình chính thức.

Lão bĩ tử nói: "Chạy đến nhân gian sẽ bảo tồn được tính mạng sao?"

"thiên giới và nhân gian tựa hồ có chút quy tắc, thiên giới người mạnh không thể tùy tiện hạ giới, có lẽ nhân gian với cơ chế làm hạn

chế lực lượng của thiên giới đi sao ấy! hừ hừ, sau khi trở về, ta nhất định muốn tặng cho thiên giới cái đại lễ."

"đại lễ gì thế?" Long bảo bảo tò mò hỏi.

"Ngàn năm trước đạ̄m thai tuyền cùng tổ sư tà đạo sáu thánh địa, cùng nhau phong ấn một người, một đại nhân vật, lần này chúng ta trở về nhất định sẽ nghĩ biện pháp giải phóng hắn đi ra, làm cho hắn lần nữa giới đại nháo làm cho Ma vương này muốn giết ta phải đau đầu sợ hãi."

Chương 215

điên cuồng

Ngày thường bao xung quanh phật thổ là những bức tường, giờ phút này tựa như bị nạn hồng thủy, tất cả núi non đều bị lay động, đã có hơn mười ngọn núi lớn sụp đổ, đại địa hoang tàn, vô số khe hở lớn lan tràn kéo dài ra phía ngoài vài dặm. trung tâm linh sơn nằm ở giữa, phẳng phất như các núi lửa dưới đất muốn phun trào. phật thổ lâm vào cảnh cực độ hỗn loạn, phần đông tăng phật phóng lên trên cao.

Linh sơn dưới đất trong linh mạch, đại long đao biến ảo thành núi xanh, phát ra trận trận rùng rùng âm, hướng chằm đất quật ở chỗ sâu trong long mạch không ngừng đánh sâu vào, hải lượng linh khí bị nó cuộn cuộn không ngừng thu nạp, trên núi những vết rách thật lớn hiện tại từ từ biến mất, cả tòa núi xanh cũng trở nên càng thêm xanh tươi đứng lên.

Địa quật trong linh căn long mạch, tự lòng có không cam lòng, hiện tại đang kịch liệt giãy dụa, linh khí bàng bạc bắt đầu kịch liệt khởi động, giờ phút này phật thổ bắt đầu xuất hiện động đất.

bàng bạc linh khí trong Địa quật nguyên sở hóa thành cự long, ngoại hình liên tục không ngừng biến hóa, từ màu quang thanh sang tử tái rồi lục quang, Quang Mang lóe sáng hiện ra diện mục, cuối cùng hóa thành kim long, lóe ra ánh sáng ngọc quang mang, chói lóa, giương nanh múa vuốt, chống lại đại long đao.

Thế nhưng, đại long đao sau khi đã hấp thụ được một lượng lớn khổng lồ nguồn linh khí, thì ngọn núi lớn thanh bích sắc cuối cùng như thể cũng dần dần hóa hình thành rùng, bất quá, thật là thiếu mất đi nửa đoạn phía sau thành ra là tàn long.

đại long màu xanh dài Hơn một ngàn thước mặc dù so ra có kém so với kim long thần vũ hoàn chỉnh, nó đang cắn nuốt, hấp thụ thân thể của con kim long kia, đương nhiên kim long cũng không phải huyết nhục hoàn chỉnh, mà đó cũng chỉ là nguyên linh khí chất bản nguyên.

đại long đao hiện ra thân thể hình rồng thì tử kim thần long cùng long bảo bảo cùng cảm giác được sự uy hiếp khủng khiếp. cỗ uy hiếp lớn lao làm cho bọn chúng hết sức bất an, thậm chí mang tia cảm giác sợ hãi.

Bất quá thì khi bọn hắc chúng kiến rồng xanh đang tàn phá thân hình kim long, tại không ngừng chữa trị thì giống, tựa như chính mình bị thương thân thể lại phục hồi như cũ, trong lòng có một cảm giác nói không nên lời sự hưng phấn.

Thần Nam cũng vô cùng vui sướng, thấy rồng xanh trên người từng mảng vết thương đáng sợ từ từ khép lại, hẳn biết thần binh uy chấn tam giới đang dần dần hồi phục thì trong mắt phát ra tia sáng kỳ vọng.

kim long không ngừng gãy dựa, cuối cùng như thể phát ra trận trận âm thanh gào rít. điều chỉnh cơ thể to lớn rung động đứng lên, nó đã bị đại long đao biến thành rồng xanh cắn nuốt đi một phần mười.

Trên bầu trời Linh sơn, thanh thiện cổ ma đang sử dụng đại pháp lực di chuyển các ngọn núi, đất đá., những ngọn núi đã không còn sụp đổ nữa, đại địa nứt nẻ đang từ từ khép lại.

Hắn không muốn để cho phạt môn ngàn năm linh cơ bị hủy. rất nhanh ổn định trụ trong phạt thổ, hẳn hóa thành thiểm điện vào trong địa quật, kế tiếp hẳn muốn hàng phục đại long đao, để cho nguyên linh khí có thể hóa thành cự long như cũ.

Tại trong khoảng thời gian này. Trong Địa quật, kim long, rung động càng thêm lợi hại, đại long đao cũng càng thêm sức mạnh cắn nuốt.

Thanh thiện cổ ma giận dữ, nhanh chóng tiếp cận đại long, rồi sau đó triển khai pháp tắc lĩnh vực của mình, thi triển chiêu thức diệt sát, thấu phát ra trận trận khí tức kinh khủng, đánh thẳng vào người của đại long đao.

"Oanh long long"

trong Địa quật một trận dao động kịch liệt, nguyên linh khí run rẩy hóa thành cự long, như thể tứ phân ngũ liệt. Yếu bạo tản.

Thanh thiện cổ ma giận dữ, lần trước linh căn bị phá hủy tan tành. nhờ hấn thông thiên đại pháp lực mạnh mẽ tụ hợp, ai ngờ lúc này đánh một đòn mạnh vào người đại long đao, như thể rớt cuộc làm cho đại long đao chống đỡ không ngừng, cuối cùng làm dẫn đến linh căn bị phá hủy lần nữa.

Đại long đao hóa thành rồng xanh, lẳng lặng đứng nhìn thanh thiện cổ ma, không có hành động gì, mà thanh thiện cổ ma cũng không có ý hàng phục đại long đao nữa, bởi vì hấn đã không có thời gian nữa.

Hấn hạo tạo nên cuộn cuộn ma khí, hướng về nơi nguyên linh khí đang bị bạo tán bao vây mà đi. ma khí Vô tận như màu đen, vây quanh bao phủ lấy tứ phân ngũ liệt của cự long.

Thanh thiện sắc mặt khó coi. Công việc này đòi hỏi phải sử dụng sức mạnh, dù sao lúc này cả biển linh khí đang bị phân tán khắp nơi, nếu không phải là tiệm cận đế hoàng cấp cảnh giới tu vi, thì tuyệt đối không làm được.

nguyên linh khí tạm thời bị vây lại, bắt quá, giữa màu đen ma khí không ngừng hạo đãng, xem ra cự long tựa hồ muốn đánh tan ma khí để đi ra ngoài, không chịu bị trói buộc ở phạt thổ, nó đang kịch liệt giãy dụa.

bất ngờ, một tiếng rồng ngâm vang vọng thiên địa, tại một bên huyền phù, đại long màu xanh bỗng hóa thành một thanh đao dài thật lớn. mặt trên, trước màu xanh vù khí liễu liễu, phát ra trận trận thanh bích thần quang.

sát khí Vô tận tràn ngập trên mặt đất, cuối cùng sát khí lãnh liệt chạy ra khỏi địa biểu, phóng lên cao tiêu tán. Xa xa nhìn lại, trong đất phạt bỗng nhiên bay lên một đao thật lớn quang thúc màu xanh, lãnh lẽo và đầy sát ý làm cho lòng người thấy ớn lạnh.

lại thêm một tiếng rồng ngâm, thanh âm vang xa trăm dặm, một đao dài thật lớn gần ngàn thước dài, phát ra đao thật lớn thiểm điện màu xanh phóng qua thanh thiện cổ ma, trực tiếp phá mở bức tường ma khí màu đen đang phong tỏa nguyên linh khí mà đánh tan đi.

Thanh thiện cổ ma kinh sợ đến cực điểm, ma khí bị đánh tan. ở chỗ bị giam cầm, nguyên linh khí rốt cuộc không còn bị khống chế, lập tức biến thành cuồng bạo đứng lên.

Cuối cùng oanh một tiếng bạo liệt, khắp nơi phát ra nguyên linh khí bạo tán, giống như ngày đó bị Thần Nam dụng hải lượng lôi hỏa đánh phá, địa quật sôi trào, cuối cùng xảy ra siêu cấp đại động đất.

"Ngao ô...!! chạy mau đi!"

"Đại thần côn tị thượng!"

Hy vọng phát sinh đại hỗn loạn rốt cục đã xảy ra, lúc này thừa dịp đang loạn mà thoát đi liền, Thần Nam dùng định địa thần thụ mở lối, những đất đá rơi xuống đều bị dẹp sang hai bên, triển khai thần vương dực hướng mặt đất phóng đi, hai con rồng theo sát sau đó.

Địa quật chính là một địa phương phong ấn cầm tù tốt nhất thiên giới, ngàn năm trước thiên ma tàn khu, từng bị thanh thiện phong khắc ở nơi đây. bất quá, hôm nay thanh thiện cổ ma phạm một người, một đại sai lầm, hấn vạn lần không có nghĩ đến gặp phải đại long đao, vạn long chí tôn cắn nuốt nguyên linh khí rồng. Đúng là khắc tinh!

"Oanh oanh oanh....."

trong Địa quật không ngừng phát ra tiếng nổ vang, nguyên linh khí như rít gào, cuộn cuộn như thủy triều, hướng ra bốn phương tám hướng phóng đi, có thể nói thế không thể ngăn cản, từng đạo thật lớn, mãnh liệt phát ra khắp nơi.

Một viên quang chính là linh nguyên của nguyên linh khí, trong tiếng nổ lớn bay ra khỏi địa quật. Nửa đoạn đại long đại phát ra một tiếng rồng ngâm lớn, hóa thành nửa đoạn rồng xanh, rất nhanh vọt đi tới, trong nháy mắt đã đem linh nguyên đó của nuốt vào trong miệng.

Thanh thiện cổ ma vốn giam cầm nguyên linh khí. Đang ổn định địa phạt thổ, bất quá, khi hấn chứng kiến đại long đao cắn nuốt liễu linh căn, cuồng rống lên một tiếng, vội vàng đuổi giết đại long, bỏ mặc cho linh khí không ngừng phát tán, mặc cho phạt thổ kịch liệt rung động, mặc cho núi lớn đang sụp đổ.

Khắp phật thổ là một mảnh hỗn loạn, phẳng phát như ngày tận thế. Lúc này đây linh căn hoàn toàn bị hỏng mất, so với lần trước càng thêm nghiêm trọng hơn nhiều, cho dù lúc này linh khí tập hợp thì phật thổ sợ rằng đã bị tàn phá, rách nát không chịu nổi !

Đại long đao đánh phá hư không, phá tan tành phật thổ, hóa thành một đạo thần quang màu xanh, hướng về phía chân trời bay đi.

"A....."

Thanh thiện cổ ma khí nộ ngửa mặt lên trời thét dài. Mái tóc dài Huyết sắc không ngừng loạn vũ, ma khí vô tận hoàn toàn bao phủ phật thổ, ma lâm đại địa, không gian lúc này trở nên đen nhánh.

Bất quá, một lát sau, linh khí mãnh liệt. Đều bị ép đi xuống dưới đất, toàn bộ ma khí ngập trời cũng đi theo vào trong địa quật, thanh thiện cổ ma liều mạng sử dụng toàn bộ tu vi, tạm thời mang linh khí phong ấn.

Rồi sau đó hắn rất nhanh hướng về phía chân trời đuổi theo đại long đao, mặc nhiên chiếm thủ đi một nửa linh khí, lần này thanh thiện cổ ma không thể chịu được.

"Đại thần côn tại thượng!"

bên ngoài Hơn mười dặm, long bảo bảo hoảng sợ đứng ngấm nhìn phật thổ phát sinh sự kiện.

"Thật là hưng phấn!" Tử kim thần long này chỉ e sợ cho thiên hạ không loạn, hưng phấn kêu gào.

Thần Nam cầm trong tay cung thần. hướng về hai con rồng nói : "Các người nói nếu bây giờ. Ta trở về phật thổ, dùng thần tiến nhiệm huyết, xạ bạo phong ấn của thanh thiện tặc ngốc, làm cho hải lượng nguyên linh khí bộc phát ra, hắn biết thì có thể hay không truy lùng khắp trời đất giết ta?"

"ta nghĩ, người điên rồi?!" Tử kim thần long cả kinh kêu lên: "các hòa thượng tất sẽ khai báo, đến lúc đó tất nhiên sẽ lên trời xuống đất truy

giết chúng ta."

"Người cho rằng hôm nay chúng ta gây nên chuyện này. hấn dễ dàng buông tha chúng ta sao? Nếu đã đắc tội hấn, ta hoàn toàn mún làm cho hấn điên cuồng luôn."

Thần Nam bây giờ tại thiên giới đắc tội với rất nhiều đại nhân vật, bây giờ nếu đã cùng thanh thiện cổ ma trở mặt, hấn hoàn toàn điên cuồng muốn đứng lên.

"Nếu thiên giới các đại nhân vật không cho ta tồn tại, trước khi trở về nhân gian giới, ta cũng muốn làm một số việc thật lớn để cho bọn họ điên cuồng rồi hãy đi."

"Ngẫu hứng thật nha!" Long bảo đôi mắt trợn tròn.

"Điên rồi, điên rồi!" Tử kim thần long tự nói.

Giờ phút này, Thần Nam quả thật lâm vào trạng thái điên cuồng, hấn cảm giác tiền đồ không rõ, mấy thần vương thế lực lớn muốn diệt giết hấn, ngoại gia thiên giới từ xưa thần bí Thần gia đang tìm tới, có thể nói đại nạn hiện ra trước mắt.

Người ở trong loại tuyệt cảnh này, thường thường sẽ bị bức làm ra một vài hành động điên cuồng.

Thần Nam triển khai thần vương dực, hướng phía phật thổ phóng đi, trong nháy mắt đến gần, chích phá ngón giữa, máu tươi tích rơi vào trên xạ nhật tiến rồi sau đó loan cung khai tiến.

"Oanh"

Đầy trời đều là thần hồn ma phách, trong thiên địa âm phong gào thét, nguyên khí kịch liệt ba động, khắp phật thổ mãnh liệt chấn chiến, trụ sơn loan vừa mới ổn định, bị thần tiến hạ phát ra uy lực đè xuống, lại dao động đứng lên. hai tòa núi lớn gần đó, trong nháy mắt đổ sụp xuống.

thần tiến Nhiễm huyết vừa phóng đi, có thể nói phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc, vô số thần ma tàn tượng hiện lên hư không, vô vàn

đầu lâu kêu gào, âm thanh không ngừng vọng vang.

Một tiếng nổ đíếc tai nhức óc, thần tiễn nhiễm huyết bay đi, huyết quang cùng kim quang lẫn nhau giao ánh, ánh sáng chói mắt lưu lại mấy trăm trượng dài, xuyên thấu tiến vào trong phật thổ địa quật.

"Oanh oanh oanh....."

những âm thanh Kịch liệt vang lên không ngừng, trên mặt đất bạo phát, khắp phật thổ như sóng biển tràn qua, núi cao sụp đổ, sự tàn phá thật khủng khiếp.

Thần Nam không cần nhìn chỉ cần biết phật thổ bị hủy là được, long bảo bảo gọi xạ nhật tiễn quay trở về. hắn đưa hai con rồng thu vào nội thiên địa, cũng không quay đầu lại nhanh chóng triển khai thần vương dực, rất nhanh hướng về phía chân trời phóng đi.

Phật thổ gặp đại nạn, nguyên linh khí, khổng lồ miễn cưỡng bị thanh thiện cổ ma phong ấn, lại bộc phát ra, phá hủy vô số tiên sơn, đại địa hoàn toàn bị phá hủy.

phần đông tăng phật, thấy được vài dặm ở ngoài Thần Nam đang bỏ chạy, rất nhiều người rồng giận đuổi theo, bất quá, mặc dù có một vài tăng nhân pháp lực cao thâm nhưng là cũng không đuổi theo được thần vương dực.

Thần Nam thở dài một hơi bay đi ra ngoài xa ngàn dặm, thấy không có truy binh truy cản thì đến tại một nơi giải đất sơn thanh thủy tú, phong cảnh đẹp vô cùng liền ngừng lại.

Một mảnh rừng toàn rừng cây, Thần Nam đi vào, nghĩ ngợi cho ý nghĩ điên cuồng dần dần tĩnh táo, rồi sau đó hai con rồng ra khỏi nội thiên địa.

"Ngao ô..... tiểu tử điên cuồng, ngươi quả nhiên là vô địch vận xui xẻo a, cái tây thổ đồ đặng nói đúng thật, người nào dây vào người người đó sẽ gặp xui xẻo!"

Long bảo bảo bất mãn nhỏ giọng : "Chúng ta cũng một mực xui xẻo nha....."

Thần Nam đã hoàn toàn tĩnh táo nói: "Mặc kệ là như vậy, dù sao đã có một đám cường địch rồi, cho dù thêm phật giáo nữa thì đã sao, trước tiên hãy để cho bọn họ khóc đi! Chúng ta quay về Nhân Gian Giới."

Xạ nhật tiến gần lên Hậu Nghê Cung, tiến vào hư không, một cái Không Gian Thông Đạo xuất hiện trước một người hai rồng.

Long bảo bảo vừa muốn phóng đến, bị Thần Nam gọi quay trở lại, bảo: "Ta nghe nói người trong thiên giới nếu muốn đi vào Nhân Gian Giới, từ trước tới nay, nếu không có người mạnh giúp đỡ, nghe nói chết ngay lập tức."

Thần Nam hướng Không Gian Thông Đạo ném vào một khối đá vụn.

"Ba"

trên Hư không, một đạo tế tiểu điện đánh xuống, trong nháy mắt đã đem đá vụn đánh cho bay hơi.

Thần Nam trợn mắt há hốc mồm, long bảo bảo gương đôi mắt to cười trộm, bĩ tử long cười mãi không thôi, nói: "một cỗ thiên phạt nhỏ nhoi, yếu ớt Như vậy, cũng có thể tạo thành cừ tử nhất sanh? Ngao ô! "

Bất quá, Thần Nam thủy chung nghĩ có cái gì đó không đúng, tung một cước đá một khối ngàn cân bên cạnh, cự thạch rơi xuống đi vào Không Gian Thông Đạo.

"Khách sát"

lập tức một đạo thần quang đánh xuống, cự thạch trong nháy mắt bị đánh nát bầy.

Tử kim thần long cười không nổi, hấn hóa thân thành rồng, bay đi đâu đó, một lúc sau hiện thành một con rồng khổng lồ vác theo 1 trái núi lớn, đem ném vào Không Gian Thông Đạo.

"Oanh"

trên trời cao, thần quang đánh xuống, quần núi trong nháy mắt hóa thành bụi khói.

Trải qua nhiều lần thí nghiệm, thậm chí không tiếc chộp tới các loại loài chim bay tẩu thú để kiểm tra, thần phạt lực lượng, luôn phóng ra, phá hủy tánh mạng hoặc vật phẩm tiến vào thông đạo.

"Bảo bảo thiên long tại thượng!"

"Lão long ta không dám trở về nhân gian !"

Thần Nam rút cục tin lời đồn đãi trên thiên giới, tiên nhân hạ giới phi thường khó khăn, thần vương hạ giới lại càng khó khăn. Thực lực càng là cao thâm, trong Không Gian Thông Đạo tại Nhân Gian Giới, sự tập trung thiên phạt lực lượng càng là cường đại. Nếu không có ai tương trợ, bằng vào sức của bản thân mình, thật không thể tiến vào nhân gian.

Đây là nguyên nhân mà thần vương cấp cao thủ không hạ dưới xuống nhân gian giới, tu vi của bọn họ dờ thiên lập địa, muốn tìm người so với bọn hắn thực lực cường đại hơn để tương trợ, cơ hồ không có khả năng. mà bọn họ tự mình càng không muốn bản thân mạo hiểm.

Thần vương không thể dễ dàng hạ giới, với Thần Nam bọn họ mà nói, là một đại đích tin tức tốt lành. Nhưng là, điều kiện tiên quyết là bọn hắn chính mình có thể trở về Nhân Gian Giới.

Thần Nam muốn đi tìm đại bằng thần vương tương trợ, nhưng là lại gạt bỏ ý định đó, hắn không muốn làm liên lụy đối phương. Muốn đi tìm vũ hình ở thiên giới, bất quá, hắn cũng không rõ vì cái gì dùng sức lắc lắc đầu, giờ phút này hắn không muốn nhìn thấy vũ hình kia.

hai ngày sau, Thần Nam đang cùng hai con rồng đang ở tạm tại phiến tiên sơn, đột nhiên truyền đến trận trận ba động, ngay sau đó một tiếng thét từ mặt đông vang lên: "Sát a....."

Ma vân quay cuồng, mấy trăm người đang ở đám mây màu đen rất nhanh vọt tới, ở giữa một lá cờ to ghi hai chữ "Phá Diệt".

"Sát a....."

phương tây sáng mờ trện trện, cũng phóng ra một đám mây như thế, một đoàn hòa thượng rất nhanh bay tới.

"Sát a....."

phương nam thi khí mênh mông, âm phong nộ hào, một mảnh cương thi cưỡi thi khí, điên cuồng gào thét vọt tới.

"Sát a....."

phương bắc tiên khí phảng phát, thần quang lóe ra, mấy trăm người tiến sát mà đến, ở giữa một lá cờ to ghi hai chữ "Vô Ưu".

"ông nội nó chứ, đại quân thiên giới thần vương tới tìm giết chúng ta rồi!"

Chương 216

Lãnh huyết giết chóc

"Thần nói, chúng ta mau chạy đi!" đôi mắt to của Long bảo bảo đảo qua đảo lại tìm kiếm phương hướng bỏ chạy. Nhưng bốn phương tám hướng đều là bóng người, hoặc ma vân hạo đãng, hoặc tiên khí liễu nhiên, lớp lớp bóng người khắp tứ phương đại quân hoàn toàn bao vây làm bọn họ không có đường thoát.

"lão tổ tiên ơi, những tên này làm sao cùng nhau đến bao vây một lúc như thế này chứ, ta #@#....." Tử kim thần long cảm giác tình thế không ổn, mở miệng mắng to.

Bốn đội quân cùng xuất hiện, xung quanh núi rừng hồ bạc, không trung tràn đầy đại quân đuổi giết, phá diệt một mạch, vô ưu tiên tôn một mạch, thanh thiện một mạch, thi hoàng một mạch, tất cả không dưới ngàn người.

Thần Nam nhất thời đau đầu, nhiều tu giả như vậy muốn tiêu diệt hẳn, mặc dù hẳn có hậu nghệ cung thần nơi tay, hẳn có thể xạ giết bao nhiêu người đây? Bị đại quân biến người vì sát thì sớm muộn gì sẽ xảy ra sự tình xấu.

"Thần gia tiểu tử chịu chết đi!"

phương đông, phá diệt ma vương một mạch mấy trăm nhân cùng kê to, thanh chấn thiên địa, tất cả mọi người đối Thần Nam cừu hận vô cùng. Phá diệt lão Ma vương bị Thần Nam dụng thần tiến xạ tàn phá thân thể, cuối cùng bị vũ hình đánh cho hình thần câu diệt, làm cho phá diệt một đạo lớn tại thiên giới bị ảnh hưởng, lực lượng giảm sút.

Giờ phút này, toàn bộ phá diệt phái mọi người hai mắt đỏ bừng, hận không được lập tức tương chi diệt sát bọn thần nam.

"Thần gia tiểu tử hôm nay ngươi chấp cánh thoát đi!"

phương bắc, vô ưu tiên tôn một mạch đệ tử cũng cùng kê lên, ở

giữa lá cờ to tung bay theo gió to như rỗ khí thể.

Vô ưu tiên tôn chính là bị vũ hình diệt sát, bất quá, bây giờ thiên giới đều biết vô tình tiên tử sắp đột phá thần hoàng cảnh giới, cùng thi hoàng đại chiến sau khi bị trọng thương mặc dù vẫn đang bế quan chưa ra. Nhưng không ai dám đi trêu chọc, vô ưu nhất phái đệ tử chỉ có thể trút thiên nộ vào người Thần Nam.

phương tây, trong đại quân phạt thổ một hòa thượng tuổi còn trẻ quát to: "Thần gia đệ tử, hủy phạt thổ của ta, tội nghiệt ngập trời, đáng bị phong ấn, không được xuất thế!"

"phải bị phong ấn mãi mãi, không được xuất thế!"

Phản đông tăng phạt cùng đứng lên kêu hét. Thanh thế kinh nhân.

"Hồng....."

phương nam, quý khí sâm sâm, thi khí mênh mêng, phản đông cương thi Quỷ Vương không ngừng kêu to.

"Thần gia Tiểu Cầu, dám cùng thi hoàng đối địch, tội không thể tha! Hôm nay nhất định cho người hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!"

đại quân Tiểu sát Thần Nam Cùng kêu lên, có thể nói tứ phương vận động, làm cho các ẩn tu giả quanh đó khiếp sợ vô cùng.

Tứ phương thế lực cộng gần ngàn người bao vây một người hai rống vây khốn. Tiên khí liễu liễu, thi vận bắt đầu khởi động, ma khí hạo đãng..... thanh thế làm cho người ta sợ hãi.

Thần Nam hiện tại đồng thời cảm thấy đau đầu nhưng cũng có một tia vui mừng, thanh thiện cổ ma cùng thi hoàng không cố xuất hiện, phá diệt ma vương cùng vô ưu tiên tôn đã chết, không có khả năng tiến đến, hiện trường không có xuất hiện thần vương cấp cao thủ nào.

Đúng là Kỳ lạ, nhưng thật ra, thanh thiện cùng thi hoàng chủ yếu nguyên nhân chình là bởi vì bọn họ nhiều ít có chút cố kỵ thiên giới

thần gia. nên biết từ xưa gia tộc này đã tồn tại một chánh thức nhân vật đạt thần hoàng cảnh giới cao thủ. Nếu bọn họ tự mình ra mặt. vậy đánh thần gia "Đệ thập nhân" diệt sát, đến lúc đó chắc sẽ được một phen phiên toái. Nên lần này bọn họ hạ lệnh đệ tử bỏn môn tiến đến đuổi giết Thần Nam. Đồng thời cũng thử một chút xem thần gia phản ứng thế nào.

"Chỉ bằng các người? hừ, chưa có tới một thần vương, mặc dù các người nhân số đông, nhưng cũng không giết nổi ta." Sau này mà đối diện Thi hoàng và thanh thiện, Thần Nam trong lòng đã định, với huyền vũ giáp hộ thân, hấn tánh mạng tạm thời không lo.

"Ngao ô..... nguyên lai là các thần vương còn chưa tới à, để cho Long đại gia đánh trận đầu sao." Tử kim thần long giờ song tiết đại bổng tử linh trong tay, kêu lên: "Cái gì đao thương cân cân bổng. Ta đều không đếm xỉa, cái gì binh khí thích nhất? Song tiết cân nhu trung đái cương. hừ hừ trò hề, hừ hừ trò hề....."

Bĩ tử long tương song tiết cân vũ động như gió, tạo nên trận trận cương khí, thanh thế rất dọa người.

"đầu quái long kia, ta đến chơi cùng người !" Phá diệt nhất phái bay ra một nam tử người cao lớn, tạo nên trận trận ma khí, hướng về tử kim thần long đánh tới.

"Kháo, người bắt quá chỉ là tiên nhân bình thường, tu vi quá kém, Long đại gia nếu xuất thủ thì thật là khinh người. Tính ra, cứ để thần tiểu tử giết người đi. Long đại gia không muốn bị người ta khinh thường nếu đánh nhau với người!"

Tử kim thần long da mặt có thể so với thành tường, đại ngôn ra vẻ trướng bối sau khi thể hiện phong thái như một cao thủ, thông dong không vội vã hướng phía sau Thần Nam mà bước đi.

Thần Nam cử cung, loan cung đáp tiến, không có có cái gì nói nhảm, trực tiếp phóng một đạo quang tiến bắn đi ra ngoài.

"Phốc"

Huyết nhục bính tiên, một mảnh huyết vụ bạo tán ra, tên tu giả kia lập

tức bỏ mạng. với tu vi hiện nay của Thần Nam, hơn nữa hoàn toàn giải khai phong ấn cung thần, mặc dù không làm gì được các thần vương, nhưng giết chết một gã tiên nhân thì quá dễ.

Cùng lúc đó, trên người Thần Nam màu xanh bóng loáng lóe ra, huyền vũ giáp lóe ra kim quang sáng bóng, bảo hộ thân thể hắn.

"Ngao hồng....." mạch bên Thi hoàng bay ra một người cao lớn là hồng mao cương thi, trong ánh mắt huyết quang bạo hiện, tạo nên trận trận thi khí, hướng Thần Nam vọt tới.

"Phanh"

Hậu nghệ cung trong tay thần nam rung lên, hồng mao cương thi bị xạ tứ phân ngũ liệt.

"Các người hôm nay muốn khảo nghiệm ta sao? hừ, như vậy tiến lên một người, ta sát một người, tiến hai người, ta xạ một đôi, các người muốn giết ta trước hết đem những kẻ thí mạng chuẩn bị đi."

Thần Nam sau khi triển khai thần giáp, hắn dám cùng thần vương đánh một trận, nhưng đối với những người này, Bất quá, lại không dám nghĩ cây đa cắn chết tượng, hắn không dám đánh lâu, dù sao hắn không phải là một thần vương chính thức, hắn chủ yếu là phòng ngự siêu cường, giờ phút này hắn chuẩn bị đột vây quanh.

Nội thiên địa đã mở, Thần Nam đưa hai con rồng thu vào.

Chỉ là, đại quân tứ phương chính là có tổ chức, đã có sự chuẩn bị kế hoạch tiến đến tiêu diệt hắn. Mới vừa rồi phái ra hai người, bất quá, chỉ là để thử một chút bản lĩnh của hắn mà thôi.

Từ Phía sau lưng của tứ phương đại quân, đồng thời truyền đến tiếng hét:

"Sát!"

"Sát!"

Diệt sát lệnh truyền ra, ma vân quay cuồng, thi khí hạo đặng, bốn

phương tám hướng, sát khí tận trời, mọi người điên cuồng hét lên hướng Thần Nam sát khí.

"Sát a....."

tiếng sát âm vang rung trời, xung quanh các ngọn núi đều hơi bị rung động đứng lên.

Thần Nam giương cung đáp tiến, không ngừng khai cung, tại phía trước mấy người bị xạ tiễn bạo toái, huyết hoa tại bắn ra, huyết vụ tràn ngập tại không trung.

"Sát a....."

tuy nhiên, tứ phương đại quân không úy kỵ, tất cả mọi người điên cuồng vọt đi lên, bốn phương tám hướng khắp nơi đều là bóng người. thần nam cầm Hậu Nghê Cung rất nhanh xạ sát hai mươi mấy người, Thần Nam phát giác là cung thần không còn hiệu quả khi Tất cả mọi người vọt tới giáp sát, thì không thể tiêu diệt kịp.

Cận chiến bộc phát huyết chiến, kịch liệt bắt đầu.

Cung thần nhập thể, bắt đầu khởi động khởi một cỗ sanh sanh không ngừng, một cỗ lực lượng tràn ngập tiến vào tứ chi trăm mạch Thần Nam, hấn cả người kinh khí mênh mông.

Thần Nam song thủ như đao, ở trong đám người chém như kiếm thép. Huyết quang bắt đầu khởi động, trong nháy mắt liền có mười mấy người bị đánh chết. Nhưng là, người quá nhiều, bao phủ lấy hấn. Đối mặt với đội quan không sợ chết, mặc dù cung thần nhập thể. và có huyền vũ giáp hộ thân, nhưng là hấn vẫn như có cảm giác vô cùng hao phí sức mạnh, quả thực đây gọi là mạng đổi mạng đây!

Thần Nam có thần vương dực nhưng lại không thể phá vòng vây mà đi, hấn cảm giác như tiến vào ao đầm, căn bản không thể thoát thân, hoặc như là tiến vào xà khanh, vô số độc xà quấn quanh trong người, hướng hấn khăng phệ.

cảm giác này thật là nan giải!

Lần này cùng một đoàn người hỗn hợp chiến đấu, giờ phút này Thần Nam đã cùng hơn mười người mặt đối mặt, cước áp mặt, cước áp bụng đối phương. hấn cơ hồ khó có thể nhúc nhích một chút, ngàn người cùng hòa vào cùng một chỗ. Đưa hấn vây ở giữa trung tâm hoặc là có thể nói là hấn bị ép ở giữa trung tâm.

Đánh úp về phía hấn, một trận đánh vô tiền khoáng hậu. có vô số bàn tay đã bắt được tứ chi của. hò lên giữ lại đầu lâu hấn, và đưa hấn tứ phân ngũ liệt, lúc này đã không giống như chiến đấu, mà như là vạn mã cắn nuốt thực vật!

Nếu không phải có huyền vũ giáp hộ thân, Thần Nam tất nhiên đã bị những người này chấn nát, đúng là trận đấu vô tiền khoáng hậu ở thiên giới.

Tại phía dưới thần giáp hộ trì, Thần Nam mặc dù có thần vương bàn thân thể cường hấn, nhưng không có thần vương oanh sát sức phá hủy, hấn không thể oanh sát nhiều như vậy đang vây lấy hấn.

Đây tuyệt đối là trận đánh khó chịu nhất của Thần Nam từ khi xuất đạo tới nay. Nếu có thể lựa chọn, hấn tình nguyện hao phí một phần ba huyết dịch trong người để xạ bạo một trận đuổi giết.

Biển người vây công, Thần Nam bị hành hạ khổ sở vô cùng, nhưng không có cách nào nhúc nhích. Cuối cùng hấn rống to một tiếng, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, vài cương thi bị máu tươi dính vào người.

"Ngao hồng....."

Kêu to rung trời, vài cương thi sau khi bị máu phóng dính thân, toàn thân bốc lên một trận khói trắng, phát ra trận trận khó nghe thi xú, tru lên giã dựa đẩy đám người ở ngoài ra.

điều này đối với Thần Nam mà nói là cơ hội khó cầu, hấn phún máu tươi nhiễm lên trên hai quả đấm, hấn đánh loạn xạ xung quanh ba phương công kích, không ngừng đánh chết cương thi xung quanh.

Tại giữa màn thi khí hạo dăng, tiếng kêu thảm thiết không ngừng, Thần Nam rốt cục chính tự mình tạo được một khe hở, định địa thần

thụ rất nhanh biến ảo ra, được hấn nắm trong tay.

Hấn biết vừa rồi phạm một sai lầm nghiêm trọng, bây giờ vạn lần không thể cùng những người này dây dưa nữa, mặc dù chỉ có thể giành lại một khoảng cách cũng phải giật lại, nếu không hấn căn bản không thể nhúc nhích một chút thân thể, sẽ bị những người này ép cho đến chết.

Thần Nam dùng định địa thần thụ làm trường đao sử dụng, mặc dù không thuận tay, nhưng là sát thương lại phi thường to lớn, hấn hoành phách thụ trăm, huyết quang không ngừng băng hiện.

Định địa thần thụ màu xanh biếc thần quang lóe ra, bất quá, giờ phút này lại có vẻ có chút không được đẹp mắt, lúc thì chém ngang đầu lâu địch thủ, lúc lại chém xuống địch nhân làm bay nửa đoạn thân thể, rồi sau đó lại phách đầu lâu địch nhân.

Hồng huyết, não tương, tại giờ khắc này Thần Nam như quỷ trong huyết Tu La, đại khai sát giới. Bây giờ không phải người tử cùng ta vong nữa, đối với địch nhân mà nhân từ, thì cũng như tự chính mình chặt đứt đường sống.

Máu càng chảy nhiều, bản năng giết chóc càng hiện thị!

Thần Nam tay chân được giải phóng, mở rộng ra phạm vi oanh tạc, mặc cho huyết bắn như hoa, mặc cho máu chảy đầu rơi, huyết phúc trong lục phủ ngũ tạng của địch nhân bị nghiền nát, tan tành khi bám dính vào khắp người hấn, hấn cũng ngay cả mày cũng không nháy một chút.

Huyết thủy nhiễm đỏ huyền vũ giáp, Thần Nam giống như một huyết nhân. tại xung quanh hấn, những tay cụt tàn chi không ngừng bay tán loạn, đầy trời huyết vũ tung tóe.

Hữu tình là nhân, vô tình là ma, Thần Nam tâm lãnh, hảo chiến máu tại sôi trào, hai mắt từ từ trở nên màu đỏ, một cỗ sát khí từ trong cơ thể hấn bạo phát ra, tại giờ khắc này hấn phảng phất hóa thân làm ác ma, tựa hồ rất cần mẫn với công việc tiêu diệt loài người.

Lúc này, hấn chỉ có khoái cảm giết chóc, không có một chút tình cảm,

hơn một ngàn tu giả bị hấn tung hoành trùng sát, nụ cười tàn nhẫn hiện lên trên gương mặt, tánh mạng của đội quân thiên giới không ngừng lần lượt biến mất!

"Thần Nam, quả thật là người!" đến lúc này, đột ngột một tiếng quát từ trên cao truyền đến.

Chương 217

Thiên giới cấm địa

Cho dù có kẻ có thể gọi ra danh phận thật sự của hắn, thì điều đó đối với hắn thực ra cũng không có gì đáng ngại.

Trên cao không ma vân mù mịt, hàng trăm vị tu giả từ xa nhanh chóng tiến gần lại, trong số đó có một vị đại nam tử cao to vạm vỡ, mái tóc đỏ như máu, song nhãn nộ khí, vai mang Thần vương dực, đang nhìn thẳng vào Thần Nam.

"Hỗn thiên tiểu ma vương!!!"

Thần Nam vô cùng kinh ngạc đồng thời cũng rất phẫn nộ, nằm ngoài mọi dự liệu của hắn, tên tiểu tử này rốt cuộc đã tiến nhập Thiên giới.... Sự việc đã đến nước này, thân phận thật sự của hắn ở Thiên giới cuối cùng cũng đã bị đưa ra ánh sáng. Thần gia, Đạm Thai Tuyên, Lý Đạo Chân cùng với những bậc cổ nhân của vạn năm trước, trong phút chốc đều liên tưởng ra rằng thân phận của hắn chính thị là Thần Chiến chi tử (con trai Thần chiến)...

Những kẻ có mặt đang có mặt tại đây vốn đều là những cao thủ của Hỗn thiên Nhất mạch. Từ khi Hỗn thiên tiểu ma vương thâm nhập vào Thiên giới đã bí mật điều tra rất kĩ về Thần Nam, hắn có lẽ đã phỏng đoán được thân phận thật sự của gã Thần nam này, bèn căn cứ vào những suy đoán này mà cấp tốc mật báo cho bốn môn sư trưởng.

Hỗn thiên Nhất mạch lão ma vương bị Thần Nam ra tay hạ sát, nhục thể bị huỷ hoại, nhất định đã để lại một mối thâm thù khắc cốt ghi tâm với Thần Nam. Lần này được biết, Tứ phái đại quân đã được cử đi trừ khử Thần Nam, thêm vào đó bốn môn cũng huy động sức người sức ngựa để truy sát. Đồng thời Hỗn thiên ma vương cũng được cử đi để vây bắt Thần Nam, điều này khiến hắn hoài nghi không rõ đây có phải là tên tiểu tử Thần Nam hắn đã từng quen biết.

Bởi điều này có quan hệ rất lớn đến đại cục hiện nay, Hỗn thiên Nhất mạch rất cuộc đã nắm bao nhiêu bí mật của Thần Nam ?? Chỉ biết

rằng, vạn năm trước Thần gia đã sinh hạ được một cái thể thiên tài, trở thành "Đệ cửu nhân" trong truyền thuyết. Tuy nhiên sau đó đại khai sát giới, tai họa ập xuống nhà Thần gia, kẻ này đã bị tiêu diệt...

Hiện tại, Thần binh tàn hồn của Thần chiến lại xuất lộ trên cơ thể Thần nam. Nếu Thần Nam quả thực là kẻ từ nhân gian lên đây, hoàn toàn có khả năng hấn và Thần gia Thiên giới vô quan, thậm chí còn có thể là hậu thể tử tôn của kẻ phản đồ Thần chiến mà Thần gia Thiên giới cất công truy đuổi bao lâu nay.

Nếu quả thật là như vậy, thì cho dù là Hồn thiên Nhất mạch ra tay hạ sát Thần Nam, thì cũng sẽ không trở thành kẻ đối địch với Thần gia Thiên giới. Hơn nữa, nếu có thể trục xuất thần binh chi hồn khỏi thể nội Thần nam, trao trả lại cho Thần gia, biết đâu lại có thể kết làm bằng hữu với gia tộc Thần gia thế lực hùng hậu lâu đời này.....

"Thần Nam người quả thực là nằm ngoài dự liệu của ta, tuy nhiên cho dù người có chạy đến đâu, đều sẽ khuấy động nên một cuộc chiến huyết vũ tinh phong. Xem ra người quả thực không phải là một kẻ tầm thường !!!" Hồn thiên tiểu ma vương khi còn ở nhân gian đã vài lần thua khi giao chiến với Thần Nam, hiện thời giáp mặt với kẻ cửu nhân mà trong lòng uất ức, hai con người lửa giận phùng phùng.

Người của Hồn thiên Nhất mạch, sau khi nghe tiểu ma vương nói hết, đã phần nào hiểu ra chân tướng sự việc. Thì ra kẻ đứng trước mặt bọn họ căn bản không phải là người được Thần gia nuôi dưỡng, trong hốc lát đã vội bỏ đi nỗi kiêng dè.

" Giétttttttt!!!!!!!"

Hàng trăm kẻ đứng trên ma vân, cát bụi mù mịt, xông về phía Thần Nam.

Mặt đối mặt với ngàn kẻ vây hãm, Thần Nam cảm thấy vô cùng trây trật, lại thêm trăm kẻ này nữa, quả thực là quá sức đối với hắn.

Ngay lúc đó, đã xảy ra một sự việc càng đẩy tafn Nam vào thế bất lợi hơn.

Mười tên tay sai của Hồn thiên Nhất mạch phù tại cao không, hét lớn: "Mi thân danh là Thần Nam, từ nhân gian có thể phi thăng lên Thiên giới này, cũng có thể coi là kẻ mạnh. Mi và Thần gia thiên giới không có quan hệ, hơn nữa lại có thể là truyền nhân của phản đồ Thần chiến của Thần gia. Cho dù có băm vằm người thành muôn mảnh, cũng không xích mích gì tới Thần gia Thiên giới!!!"

Thử ngôn nhất xuất, tất cả những kẻ ở đây đều hiểu điều này nghĩa là gì. Như vậy, Thi Hoàng hay Thanh Thiện những kẻ cái thể cường giả này, không còn phải kiêng dè nữa, không kẻ nào có thể ngăn cản việc trảm sát Thần nam. Cái chết của hắn đã được báo trước!!!!

" GIẾTTTTT!!!!!!!"

Thần nam đại nộ, ngay bây giờ chỉ hận một nỗi không thể giết chết cái tên Hồn thiên tiểu ma vương kia. Tên tiểu tử này không hiểu sao lại lên đến Thiên giới, khiến cho thân phận hắn bị bại lộ. Chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ đến tai tiên nhân trong Thiên giới.

Vậy là mọi ưu thế của hắn đã mất đi. Phản đồ của Thần gia, cừu nhân của mấy vị lão Thần vương, thiên hạ đại nghịch chuyển, hắn bỗng chốc trở thành đại địch nhân của Thiên giới!!

Thần Nam trực dục phát cuồng, ngưỡng thiên trường tiểu (ngửa mặt cười lớn), huyền công trong người vận chuyển xuất thủ, kim sắc nguyên khí hung dũng bành fát xuất ra, luồng kim sắc thần hỏa tại bùng bùng phát tiết bên ngoài cơ thể, nguyên khí sôi sục toả ra khắp chốn.....

Thất tám thần binh phù hiện lên xung quanh hắn, một luồng cao đại thần kim ảnh xuất hiện phía sau lưng. Thôi Xán thần đao chốc lát hiện ra trong tay phải của hắn, còn bên tay trái đích thị là Thần thụ.

"GIẾTTTTTTTTTTTTTTTTT!!!!!!!"

Âm sắc đầy sát khí đó là từ Thần Nam phát ra. Những bức bối trong lòng Thần nam cuối cùng cũng có thể giải toả, hắn dường như đã chuẩn bị sẵn sàng để giáp chiến với những kẻ cừu địch.

"....."

Cực đại kim sắc thiểm điện không ngừng toả ra xung quanh Thần Nam, trong hư không kim xà loạn vũ. Thần đao nằm trong tay hắn, ngoài luồng kim sắc nguyên khí đang cuộn cuộn toả ra, còn không ngừng phát ra vô số tia diệu quang thiểm điện bắn ra tứ phía.

Lúc này, Thần nam trông chẳng khác nào một vị đại ma vương.

Thần quang sáng chói, kim sắc trường đao tựa hồ như rạch nát hư không. Chu vi ba mươi trượng xung quanh đều bị quét sạch bởi luồng ánh sáng của Thần đao. Thân thể đứt rời, máu chảy thành sông, nhuộm đỏ một vùng trời, vô số tàn thi huyết nhục không ngừng bị thổi bay lên không trung. Quang cảnh thực là vô cùng đáng sợ!!

" Nghịch thiên thất ma đao!!!!"

Tuy rằng huyền công đã được thi triển, nhưng dưới sự chế ngự của luồng kim sắc nguyên khí này, thất ma đao vẫn bị khống chế bởi Thần Nam. Những nỗi uất ức tức giận của hắn dường như đều trút vào thanh ma đao này, đây mới chính là sức mạnh thật sự của thanh Thất ma đao. Chỉ có kẻ bị dồn đến bước đường cùng, không còn gì để mất, nội khí xung thiên, mới có thể phát huy được toàn bộ uy lực tối cao khủng khiếp nhất của bộ ma công này.

Kim sắc thần quang sáng chói lúc này được nhuộm một màu máu trở thành luồng huyết quang khiến cảnh tượng càng thêm não nùng thâm trầm. Thất ma đao trăm xuất hư không, sát khí đã đẩy đến cảnh giới cực hạn, vô số sinh linh đã bị thảm sát dưới thanh ma đao này.

Nhất đao xuất trăm toái thập nhân, mười sinh mệnh trong nháy mắt đã biếm mất vào cõi hư không!!

"Nghịch thiên nhất ma đệ nhị đao!!"

Thần Nam quyết một phen sống mái, lúc này thật chẳng khác nào một con sói khát máu, tâm thái như bị thiêu đốt, trăm xuất đệ nhị đao.

Đao mang rừng rực, huyết quang thảm não, hồng mang rực sáng tựa hồ như đang chuyển thành huyết sắc. Ma đao nhất trăm, chu vi mười trượng xung quanh nhất loạt đều biến thành bình địa. Tiếng khóc

than oán thán vang động cả vùng hư không, Cả Tinh không nguyệt điện như chìm vào bể máu, lúc này huyết sắc đã phủ kín cả không gian. Thật là một cảnh tượng tang thương, não nề chưa từng có trên đời!!!

Lượng đại ma đao sau khi trăm xuất, đã khiến thần Nam giết hại một lúc trăm mạng. Hẳn trước tịnh vô địch ảnh (không có kẻ thù), nay vì chuyện này mà đã triển khai thủ cước, xuất lộ nội công gây ra cái chết của bao nhiêu người.

Tuy rằng những kẻ bị hắn giết chết, tứ phân ngũ liệt, thân xác nhục thể không ngừng bắn ra tứ phía, nhưng tất cả những kẻ còn lại vẫn lao thẳng về phía hắn hét lớn: " GIÉTTTTTTTT!!!"

Cương thi, tăng phạt..... không ngừng xông thẳng về phía Thần Nam.

" Nghịch thiên thất ma đao đệ tam đaooooo!!!"

" Xoẹt!!!!!"

Đao mang đã hoàn toàn biến thành huyết hồng sắc, huyết mang bùng nổ, loé sáng cả một vùng thiên không, không gian thê lương đặc quánh máu và sát khí, cả vùng trời lúc này tựa hồ như đã trở thành một địa ngục đầy máu và chết chóc.

Thần Nam khai triển thần vương dục, trong lòng vẫn mang tâm thái tận sát những kẻ địch nhân của hắn. Huyết sắc đao mang, thế như chẻ tre, thật chẳng khác nào chiếc lưỡi hái tử thần, ra tay sát hại vô số sinh mệnh.

Không trung, khắp nơi là những tàn hồn thi thể, gọi đây là một vùng huyết thổ cũng không sai, huyết vụ đậm đặc bao kín không gian, nhuộm đỏ cảnh vật xung quanh. Sinh mệnh lúc này đã trở thành một thứ nhỏ bé và vô cùng yếu đuối, không ngừng bị tàn phá bất cứ lúc nào.....

Thần Nam sinh sinh oanh sá, hô lớn một tiếng lưỡng đao trăm xuống, sau lưng chỉ còn nhìn thấy tiên huyết chảy ra thành sông, thân chất thành núi, cảnh tượng thật vô cùng kinh dị, tàn khốc.

Thần Nam sau khi thi triển Đệ ngũ ma đao, đã cảm thấy kiệt quệ đến chín phần công lực, yếu điểm của Nghịch thiên thất ma đao đã bộc lộ ra sau khi thi triển...

Thần vương dực liên hồi hoảng động, Thần Nam vụt bay như một vệt lưu tinh, trong không trung còn lưu lại trường trường tàn ảnh, ngay lập tức mất hút vào hư không.

Ngũ phương truy sát đại quân bạo nộ, la hét âm ỉ, hướng về phía Thần Nam mà truy đuổi.

Ngày hôm nay nhất định là một ngày không bình thường, thân phận của Thần nam bị lộ diện trước Thiên giới, khởi đầu một cuộc chiến tinh phong huyết vũ, trăm sát trăm mạng, bị ngũ phương đại quân truy sát là một sự việc kinh thiên động địa, khiến bát phương phải quan khán...

Thiên giới - vùng đất tiên phật ma đồng sinh tồn vô cùng rộng lớn, nhanh chóng truyền ngôn những truyền thuyết về Thần Nam.

"Thông tin mới nhất !! thông tin mới nhất !! Sát tinh Thần Nam đang ẩn náu tại rừng Thương Minh san, đã tao ngộ với Tuyệt tình nhất mạch đệ tử, nhưng đã bị cô ta dực huyết bác mệnh, trăm sát hơn trăm mạng rồi tẩu thoát....!!" (lộng ngôn quá)

"Đại sự kiện!! Đại sự kiện!!!! Người khách của Thần gia thiên giới tại Phật thổ, đã bị bại lộ chân tướng, Thần Nam thực chất không phải là đệ tử của Thần gia thiên giới. Thế lực các phương cho dù áp bức truy sát, cũng không bị coi là đại địch nhân của Thần gia. Tuy nhiên cần giao trả thi thể Thần Nam cho nhà Thần gia giải quyết !!!"

" Tin đặc biệt!!!! Tin đặc biệt!!!! Đạm Thai tiên tử toạ hạ cùng đại đệ tử Vương Chí và trăm kẻ nữa đang truy đuổi Thần Nam, Vương Chí chỉ một cước đã có thể đối đầu Thần Nam, quả thực là đệ nhất cao thủ của Đạm Thai tiên phái chỉ đứng sau sự phụ là Đạm Thai Tuyền. Nếu bọn họ gia nhập đạo quân truy sát, nhất định sẽ xử lý được sát tinh Thần Nam.

"Tin tức mới nhất !!!!! Đạo quân truy sát đã bao vây Sát tinh Thần

Nam tại Liễu Thông thiên phong...Thảm địa trăm sát, máu chảy thành sông, xương chất thành núi, nhuộm đỏ Thiên phong!!!!!"

" Sát tinh Thần Nam đã bị trọng thương, thổ huyết liên tục, sát sinh vô số nhưng sinh mệnh chắc chắn chỉ còn trong gang tấccccc!!!!"

Những tin tức này nhất đoạn đoạn đều truyền khắp Thiên giới trong thời gian cực ngắn, làm kinh động tất cả mọi người...

Thần Nam cùng với Thần vương dựng trên mình, tung hoành khắp chốn, sát bên Đông, trăm bên Tây, cho dù những thế lực từ các phương vẫn truy sát hấn với đội quân vô cùng hùng hậu khó có thể tưởng tượng được.

Thần Nam thương tích đầy mình, với tình hình này hấn cũng không biết mình còn trụ lại được bao lâu, có thể quét được bao nhiêu kẻ địch nữa... Trước khí thế của đội quân hùng hậu đang tiến tới, hấn cảm nhận được cái chết đang đến gần với mình hơn.....

Đạo quân hùng hậu từ các phương với một khí thế áp đảo quyết một phen sống mái với tên Sát tinh này."

" Tin tức mới nhất!!1 Thần vương vào cuộc!!1 các thần vương đã chuẩn bị xuất kích!! lần này Thần nam chết chắc!!!"

" Cấp báo!! cấp báo!!! Thần Nam đã bị đạo quân truy sát bao vây tại Thiên giới cấm địa - Ma vương chi mộ. Tam diện nguy khốn, nhất diện tuyệt đường, bị bao vây tứ phía!! phen này Sát tinh Thần Nam khó mà chạy thoát!!!"

Tin tức lan truyền rộng rãi chỉ trong một ngày, tiên giới các phương nhất nhất chú mục.....

Vào lúc này Thần Nam thương tích đầy mình, thân thể dần dần mất kiểm soát, tựa hồ như đã đi vào bước đường cùng của kẻ anh hùng mạt lộ.

Nhìn thấy phía trước mặt ma khí trập trập, hấn bỗng chốc cười lớn, chỉ đến lúc này hấn mới phát hiện ra tam phương đã bị đạo quân truy sát bao vây, nhất quyết không có đường thoát, chỉ còn một phương

không có địch binh - chính là làn ma khí trước mặt hấn!!!

Phía trước mặt chính là một vùng đại hung cấm địa. Nơi đây toát ra một luồng khí tức đặc quánh mù mịt vô cùng dị thường. Đây chính thị là Thiên giới cấm địa - là cửa TỬ - là Ma vương chi mộ trong truyền thuyết!!

"Chẳng nhẽ ngày hôm nay ta sẽ chết tại Ma vương chi mộ trong truyền thuyết sao??? Ha Ha..... Được làm bạn đồng hành của Ma vương, cũng không uổng một đời!!!"

Thần Nam đã khai nội thiên, lấy ra mười mấy đăm liệt tửu, hấn một tay nắm chặt huyết sắc ma đao, một tay mở niêm phong liệt tửu, hướng vào cửa mộ tháo chạy. Liệt tửu vừa trôi vào họng hấn, hoá khí như thiêu đốt cơ thể, khí nóng bốc lên cuồn cuộn, nhiệt huyết sục sôi.

Thần Nam bạo ẩm tửu liệt, tay mang ma đao, lạnh lùng nhìn đại đoàn quan binh địch nhân đang truy sát, huyết tửu sục sôi lúc này bùng bùng bốc hoả, Thần Nam tâm trung bỗng nảy sinh xung thiên hào khí!!

" Sinh tử là cái gì??? Trong nhân gian này, thử hỏi liệu có mấy kẻ dám đương đầu với Thần vương và đạo quân Thiên giới như ta??? Hôm nay cho dù là tử chiến, thì một đời này ta cũng coi như không phí hoài, cũng có thể ngạo thiên mà cười...."

Đại đạo quan truy sát ngày càng áp sát Thần Nam, hấn quát lớn: "Đến đây!!!! Hôm nay Thần mỗ ta mở Đại hội võ lâm Thiên giới... Hahaaaaa!!!!!"

Chương 218

Ma chủ chi mộ

Thiên giới cấm địa ma chủ chi mộ trải qua năm tháng vô tận, đã không còn có những ghi nhận chính xác về nơi này nữa, chỉ biết đây là 1 nơi cổ xưa ở thiên giới, khó mà có 1 nơi thứ 2 giống thế.

Tương truyền, ma chủ vốn mà vạn ma công chủ của thiên địa gian, thực lực mạnh tới mức khó mà tưởng tượng được, là 1 ma nhân có đại pháp lực vô thượng, có khả năng cải thiên hoán địa.

Đương nhiên đó chẳng qua chỉ là 1 trong các truyền thuyết mà thôi, ngoài ra còn rất nhiều các truyền thuyết khác cũng vĩ đại vô cùng.

Đã có người từng nghiên cứu về cổ sử, phát giác ra ma chủ chi mộ không phải là mộ huyết của 1 người mà là vạn thần khanh (nơi vùi chôn vạn thần). Vô số cường giả sau khi vẫn lạc đều được chôn tập thể trong đại khanh, hình thành nên 1 khu vực đặc thù như vậy, cho nên cái gọi là ma chủ chỉ là 1 nhân vật huyền hoặc mà thôi.

Trong tất cả các truyền thuyết thì có 1 cái lưu truyền tương đối rộng.

Ma chủ chi mộ nối liền tiên phạm 2 giới, 1 đầu của nó tọa tại thiên giới, 1 đầu kia lại tọa ở nhân gian giới, thượng thông thiên giới, hạ đạt nhân gian, nếu như đây thực sự là 1 mộ huyết, thì sẽ không thể không khiến người ta cảm thán, nghịch thiên thần uy của ma chủ thật là khoảng cổ tuyệt kim.

Bất luận là truyền thuyết nào thì đều có chung 1 điểm, đó là tiến vào ma giới chi mộ thì chỉ có con đường chết. Đây là 1 trong những nơi đại hung đại ác trứ danh nhất thiên giới.

Thần nam hiện giờ đã bị bức vào tuyệt cảnh (đường cùng), ba hướng đông, tây, nam đều có đại quan truy sát lên tới hàng ngàn người, cắt đứt đường lui của chàng. Nếu tiến thêm về phía trước chưa đầy 50 dặm mà ma chủ chi mộ. Tuy còn cách vài chục dặm nữa nhưng ma khí ào ạt tỏa ra đã khiến chàng cảm thấy khó chịu lạ thường. Đại hung cảm đường, 3 phía lại là quân vây giết, chàng thực là không

còn đường sống để tháo chạy.

Tay cầm huyết sắc ma đao, miệng tưới liệt tửu, Thần nam đưa mắt nhìn đám truy quân đang ngày một tiến lại gần. Chàng đã sớm đưa ra quyết định, trước mắt chỉ có giết ! giết ! giết ! giết được bao nhiêu hay chừng đó.

Đương nhiên nếu như thần vương xuất hiện, chàng chỉ có lựa chọn, 1 là tiến vào ma chủ chi mộ, đem thân mình tống táng vào nơi đại hung, hai là phá toái hư không, nhảy vào thông đạo không gian xuống nhân gian giới. Dù biết rằng sẽ bị thần quang thiên phạt đáng sợ đánh chết, chàng cũng không thể chờ các thần vương tới bắt.

Thà chết đứng còn hơn sống quỳ !

"Giết !"

Ba phía tiếng hô giết kinh thiên, vô số nhân ảnh đang phóng tới, trên trời dưới đất dày đặc bóng người, đao quang và kiếm ảnh, thi khí và phạt quang, ảnh ảnh xước xước, sát khí xung thiên.

Sau lưng cả ngàn người còn có vô số kẻ sẵn tin tới tham gia náo loạn, chuẩn bị chứng kiến một trận tru sát sát tinh chi chiến hiếm có trên thiên giới, cả phiến thiên địa sôi trào.

Mười mấy hũ liệt tửu trôi nổi, sau đó nổ tung phía trên đầu Thần nam. Thần nam tẩm trong liệt tửu, chàng ngửa cổ lên trời rống lên 1 tiếng, tay trái nắm định địa thần thụ, tay phải giơ huyết sắc ma đao, hướng về phía đại quân truy sát xông tới.

"Giết !"

Cuộc chém giết giáp lá cà thảm liệt nhất nổ ra.

Huyết sắc ma đao trong tay Thần nam lạnh lùng vô tình chém đứt từng thân thể, sóng máu trào ra, trong chớp mắt hơn mười thi thể rơi xuống đất, máu chảy thành dòng, tiếng kêu la thảm thiết vang lên không dứt.

Trong huyết thủy phi tiên, trong đầu lâu lẩn lộng lông, Thần nam chân

đạp thiên ma bát bộ, như 1 lãnh huyết ma vương giết đông giết tây, tung hoành ngang dọc.

Chiến trường tàn khốc với màu đỏ của máu, màu trắng của óc người, còn có lục phủ ngũ tạng ngũ nhan lục sắc, đây thực là 1 phiến nhân gian luyện ngục, là 1 phiến tu la đồ sát trường, từng mảnh hồn phách kêu la trên đầu các thi thể.

Đám người xem chiến ở xa đã lộ ra vẻ mặt sợ hãi khó chịu, rất nhiều người không dám xem tiếp.

Biết rõ mình sẽ chết, Thần nam chém giết tới phát cuồng. Huyết sắc ma đao thoát khỏi tay chàng, bị thần niệm khống chế, vô tình chém giết, tay phải chàng đã đổi sang cầm ma lôi chùy.

Lôi chùy to như tòa nhà đánh ra từng đạo thiểm điện hát bay vô số người. Đồng thời thần chùy cự đại với uy thế khai sơn liệt địa đánh cho gần trăm người nát bấy.

Chiến trường huyết vụ mênh mông, trên mặt đất đã chất đống 1 tầng xương thịt, huyết vũ bắn tung tóe, rất nhiều người xương cốt đã vỡ tan trộn lẫn với máu.

"Grào..."

Một tiếng long khiếu thê lương vang lên, thi khí âm âm, đệ tử thân truyền của Thi hoàng là Huyết Thi xông tới, "bình bình bình" hấn liên tiếp chống đỡ 3 đòn thần chùy của Thần nam. Thi thể cứng như thép của hấn không hề hấn gì.

"Ngã phạt từ bi"

Một tiếng phạt hiệu vang lên. Đại đệ tử của phạt tổ là Hoài nhân phạt tử cũng xông tới. Hiện giờ hấn đã nương nhờ Thanh thiện cổ ma, dựa vào tu vi cường đại được Thanh thiện cổ ma tán thưởng, lần này hấn là người thống lĩnh phạt giáo nhất mạch trong đại quan truy sát. "Oàng" 1 tiếng, hấn với Thần nam đối kích mãnh liệt.

"A..."

"Giết!"

Những tiếng kêu to vang lên!

Đệ tử thân truyền của Cửu u tiên tôn, phá diệt ma vương, tuyệt tình ma vương, hỗn thiên ma vương đều lần lượt xuất thủ, đánh tới trước mặt Thần nam.

Những người này tuy chưa phải là Thần vương, nhưng trong đó có 1, 2 kẻ chỉ còn cách thần vương chỉ cảnh 1 bước ngắn, thậm chí có thể nói rằng họ đã đặt 1 chân vào thần vương lĩnh vực, điều này làm cho Thần nam vốn đang trọng thương cảm thấy áp lực tăng lên bội phần.

Có huyền vũ giáp hộ thể, hậu nghệ cung trong tay, Thần nam có thực lực với thần vương nhất chiến, do đã trải qua đại chiến liên tiếp nên nguyên khí của chàng đã bị hao tổn rất nhiều, hiện giờ đối mặt với những cao thủ sắp trở thành thần vương khiến chàng rơi vào khổ chiến.

"Thần nam, ngươi vẫn không dừng tay chịu trời sao?" Hoài nhân lên tiếng.

"Hừ!" Thần nam lạnh giọng nói : "Nếu hàng phục các ngươi, chi bằng ta đi chết còn hơn. Đừng có cho rằng ta giống như những kẻ khác, bồi bạn sư tôn, nhận ma tổ tở (phản bội sư tôn, nhận ma làm tổ)."

"Giết!"

"Giết !"

Hỗn thiên ma vương đệ tử cùng với tuyệt tình ma vương và phá diệt ma vương đệ tử điên cuồng công kích Thần nam. Hoài nhân cũng không muốn chịu nhục, hấn xông lên giáp lá cà với Thần nam.

Thần nam dù cảm thấy nguyên khí đang kiệt quệ nhưng chàng càng đánh càng hứng thú, trong vòng vây của các thân truyền đệ tử của các đại ma vương, từ chiếm thế hạ phong lúc ban đầu chàng dần dần chiếm được thế thượng phong.

Khi Thần nam xoay chuyển cơ thể, một khẩu máu tươi bắn vào mặt

đệ tử thân truyền của Thi Hoàng, huyết thủy đổ rùng rục hủy hoại huyết quan của Huyết thi, hấn đau đớn rổng lên điên cuồng khiến cho đám người lập tức mất đi sức chiến đấu.

Trong chớp mắt, áp lực lên Thần nam giảm đáng kể, chàng đại chiến với mấy cao thủ càng chiếm thế thượng phong.

Hoài nhân lùi lại phía sau, nói với đám đệ tử sau lưng : "Kết Thập tử phục ma trận!"

Huyết thi đang mất sức chiến đấu cũng điên cuồng kêu lên : "Mau kết bách quỷ loạn thiên trận !"

Đồng thời, mấy đệ tử thân truyền của ma vương cũng lùi lại, lệnh cho đệ tử môn phái kết trận, công kích Thần nam.

Lúc này không còn là sự công kích toán loạn vô chương như trước, địch nhân từ 4 phương 8 hướng xông tới đều là những kết trận có tổ chức, tiến sát về phía Thần nam.

Đối với Thần nam đây là 1 cỗ áp lực rất lớn!

Mười thập tử phục ma trận kết lại với nhau, thi khí cuồng vũ đầy trời, một Lệ quỷ đáng sợ huyền hóa xuất hiện.

Hỗn thiên đạo, tuyệt tình đạo, phá diệt đạo cũng kết ra những đại trận lợi hại nhất của phái mình, từng cự ma xuất hiện trên không trung, gào thét về phía Thần nam.

"Ha ha ha..." Thần nam cười lớn nửa phẫn nộ nửa giấu cợt, nói : "Các người thực sự là cũng coi trọng ta, trận chiến hôm nay nếu không phải ta chết thì sẽ là các người vong, Thần mỗ ta sớm đã giết đủ vốn rồi, hiện giờ ta sẽ mượn thêm ít mạng nữa."

Thần nam như phát điên, định địa thần thụ biến vào trong cơ thể, lôi thần chùy ném vào nội thiên địa, chàng cầm ma sắc huyết đao trong tay.

Bây giờ, cái chết đối với chàng chỉ là 1 chữ quá giản đơn, căn bản chẳng có gì đáng sợ, kết cục cuối cùng chàng đã dự liệu đến rồi.

"Nghịch thiên thất ma đệ nhất đao!" Chàng kêu to.

Hôm nay tuy chàng đã thi triển ma đao tâm pháp, nhưng giờ chàng vẫn chuẩn bị để đánh ra liền 7 đao, chàng không hi vọng sau khi chém ra 7 đao vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, chàng chỉ mong có thể nâng chiến lực của mình tới cực hạn để thoải mái mà chém giết.

Huyết sắc thần quang bạo phát điên cuồng đánh ra, đao phong thể lượng chém vỡ hư không.

Nhưng mà, xoạt 1 tiếng kêu nhẹ, đao mang huyết sắc sau khi xông vào thập tử phục ma trận và bách quỷ loạn thiên trận thì quang mang dần dần biến mất.

"Nghịch thiên thất ma đệ nhị đao!"

Trong lòng Thần nam đã có ý chết, chàng mãnh liệt đánh ra đao thứ 2, sinh năng vô tận thoát ra bên ngoài cơ thể.

Nhưng mà, sự việc tương tự lại xảy ra. Quang mang huyết sắc cuồng bạo vô cùng sau khi phóng vào trong đại trận của phá diệt và hỗn thiên phái thì lập tức trở thành hư không, từ từ tan biến.

"Nghịch thiên thất ma đệ tam đao!"

...

"Nghịch thiên thất ma đệ ngũ đao!"

Năm đao đầu dưới sự chống đỡ của đại trận thì đao khí đều biến thành hư vô, không hề cuộn lên chút sóng gió nào, sinh mệnh chi năng của Thần nam đã bị tổn hại nghiêm trọng. Hiện giờ chàng như 1 ngọn cỏ yếu ớt trong điên cuồng, lúc nào cũng có thể bị gãy gập.

"Nghịch thiên thất ma đệ lục đao!"

Thần nam gào lên điên cuồng, đao khí mạnh mẽ tỏa ra huyết quang dài hơn chục trượng, phóng vào trong đại trận, rút cục thì lần này cũng có thể lay động được các đại trận, hơn mười người bị đánh

bay, nhưng mà lại không giết được người nào.

"Nghịch thiên thất ma đệ thất đao!"

Thần nam dường như đã giống như ngọn đèn hết dầu, chàng đã suy nghĩ đến việc sau khi đánh ra đao cuối cùng thì lập tức chấn đoạn tâm mạch mà chết.

Đao mang huyết sắc dài gần trăm trượng với quang mang chói mắt như bạo long xuất hải làm cho cả đám người run rẩy, uy lực tỏa ra 8 hướng, một cỗ áp lực vô cùng to lớn làm cho làm cho đám người trong vòng mấy dặm đều thở không ra hơi.

Sinh mệnh chi năng trong cơ thể Thần nam đã sắp cạn kiệt, tất cả sinh mệnh chi năng đều tuôn vào trong quang mang huyết sắc dài trăm trượng đó, Thần nam đã chuẩn bị dùng chút lực lượng ít ỏi còn sót lại để tự quyết.

"Grào..."

Đúng lúc một tiếng long khiếu vang lên, một đạo thần quang chói mắt phá toái hư không, một cự long thân dài nửa ngàn mét phóng tới hiện trường, hóa thành 1 đạo thanh quang và nhập vào đao mang huyết sắc.

Huyết quang lặn đi, Thần nam cảm thấy toàn bộ sinh mệnh chi năng vừa tuôn ra đao thứ 7 đã quay trở lại cơ thể, trong tay chàng xuất hiện 1 thanh đao (đao mễ) màu xanh lạnh lẽo như nguyệt huy (ánh trăng).

Đại long đao !

Tuy chỉ là 1 tàn đao, nhưng nó tỏa ra uy lực đáng sợ, như một trăm cự sơn đang đè lên tim đám đông trên chiến trường, tất cả mọi người đều chao đảo muốn ngã.

Huyết nhục tương liên, 1 nửa long đao chi hồn trong cơ thể Thần nam đã tương hỗ hô ứng với đại long đao và triệu hoán đại long đao tới.

Chương 219

Bức khiêu ma huyết

Đại long đao đao tỏa ra thần mang thanh sắc, dài hơn trăm trượng, có thể so bì với đệ thất đao trong 7 thanh đao nghịch thiên.

"Ha ha ha..." Thần nam cười lạnh điên cuồng.

Đệ thất đao mãnh lực chém ra, thần mang thanh sắc tỏa ra, đao mang dài hơn trăm trượng chường sau mạnh hơn chường trước, khí tức cuồng bạo lan tỏa, khắp trời đều là đao khí, đều là long khiêu chi âm (tiếng rống gầm).

"A..."

"A..."

Quang mang huyết sắc xuất hiện như vũ bão, những tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên chói tai, đại long đao với khí thế của 1 đạo quân ngàn người quét tới, liên tiếp dập tắt từng đại trận khiến đệ tử các phái tử vong vô số.

Huyết hoa ngập trời, vô số đầu lâu lăn lông lốc, tàn thi toái cốt bay khắp nơi.

Thần nam 2 mắt đỏ như máu, giống như là đã nhập ma, không ngừng huy động long đao trong tay, tàn nhẫn lấy đi vô số sinh mệnh.

Nhìn từ xa, đao mang mà đại long đao huyền hóa ra ngưng tụ thành 1 con thanh long vô cùng tàn bạo, nó đang há cái mồm đỏ lòm ra nuốt lấy sinh mệnh, những nơi hung long đi qua không có sinh mệnh nào còn tồn tại, huyết vũ tuôn khắp nơi, xương thịt bắn tung tóe.

Thần nam giống như là 1 ma vương cười ác long, hấn 1 tay bám trên lưng long, càn quét 8 hướng, mặc cho tiếng kêu hoang dã, mặc cho linh hồn đang tranh loạn, lúc này Thần nam như hóa thành 1 tên ma vương tàn bạo nhất thiên địa gian.

Máu tươi chảy thành sông, việc chém giết vẫn chưa dừng lại.

Thần nam trăm phá hư không, triệt để phá tan mấy đại trận, tất cả các đệ tử trong đại trận đều bị quét sạch, sau đó với khí thể như hổ nhập quần dương, hấn bắt đầu điên cuồng chém giết.

Đao mang dài hơn trăm trượng của đại long đao thiên hạ vô địch, không gì có thể cản nổi, dù cho là đại quân cương thi cương cần thiết cốt (thân thể cứng như sắt thép) cũng không thể ngăn được uy lực của long đao. Những nơi long đao lướt qua, cương thi bị chém thành 2 nửa, có không ít cương thi còn trực tiếp bị đánh thành tro bụi.

Tất cả các tăng phật trong Phật giáo nhất mạch đều không niệm phật nữa, lúc này rất nhiều người đang kêu la thảm thiết như quỷ khóc lang hào (quỷ khóc sói gào) khác xa với khí chất thường ngày của họ.

Các môn đồ của Vô ưu tiên tử và tam đại ma vương cũng tổn thất nghiêm trọng, họ là chủ lực truy giết Thần nam lần này, đương nhiên sẽ trở thành những đối tượng được chú ý nhất của Thần nam.

Đại long đao tung hoành ngang dọc, huyết quang xung thiên, đám đệ tử của ma vương thường ngày tàn bạo, hôm nay gặp phải 1 ác nhân còn hung hãn hơn, lúc này đối mặt với tuyệt thế đại hung nhân còn tàn bạo hơn cả bọn chúng, khiến chúng trở thành những con mèo yếu ớt trước vị chúa tể hùng vĩ.

Con người 1 khi trở nên điên cuồng thì thần ma cũng khó mà cản nổi.

Thần nam chiến đấu với tinh thần liều chết, hiện đã rơi vào cuồng bạo chi cảnh, chàng tác chiến trong huyết vũ, liên tục chém giết trong tinh phong, lúc này chàng giống như 1 ác ma, trong mắt chỉ còn mỗi việc lấy mạng người khác.

Huyết sắc đại đồ sát vẫn đang tiếp diễn, nhưng lúc này Thần nam bắt đầu chú ý truy sát những kẻ cầm đầu đại quân, trong đó bao gồm cả đệ tử thân truyền của Thi hoàng là Huyết thi và đại đệ tử của phật tổ là Hoài Nhân, cùng với mấy ái đồ (đồ đệ được yêu quý) của ma vương.

Đạo long đao tuyệt thế vô song, trong quang mang khiến cho mọi người kinh hãi, 1 đao đã chém đứt đầu Huyết thi, với khí thế lập phách hóa sấm (???) chàng chém 1 nhát từ đầu xuống chân, làm cho Huyết thi vốn nổi tiếng hung bạo bị đứt thành 2 nửa.

Thần nam ngược lên trời rống 1 tiếng dài, sau đó lại tiếp tục vung đao. Thanh đao tàn bạo tiếp tục chém đứt hơn chục hồng mao thi vương xông tới làm 2 mảnh.

Đến đại quân vây giết Thần nam vốn không sợ chết mà bây giờ đối mặt với 1 hung nhân như thế này cũng im phăng phắc, rất đông người không dám cử động, sợ hãi mất mật, sau đó thét lên rồi bỏ trốn.

Trong thời gian nửa khắc ngắn ngủi, hơn trăm thi thể hóa thành thịt vụn rơi xuống. Gần ngàn người tháo chạy, vòng vây trước mắt Thần nam bây giờ không đến 2 ngàn người.

Ở phía xa, đối mặt với 1 chiến trường toàn máu và thịt tanh, các quan chiến giả đều lộ ra thần sắc bất nhẫn, khí lạnh bốc lên trong tim mọi người.

"Giết...!"

Âm thanh giết chóc lại tiếp tục vang lên, huyết tinh đại chiến lại tiếp diễn, đây đã là 1 cục diện bất tử bất hưu (không chết không dừng tay).

Tiên vân phiêu động, từ phía xa ngàn đạo hà quang lấp lánh, 1 bạch y nam tử phong thần như ngọc đứng trên mây, dẫn đầu đám bạch nhân nhanh chóng tiếp cận.

Quan chiến giả hết thảy ngạc nhiên.

"Đạm thai thủ đồ Vương chí đã tới !"

"Bọn họ đến viện trợ Thần nam phải không?"

"Có lẽ là không phải, thiên giới có quy tắc của thiên giới, mấy cao thủ cấp đại thần vương đã ra tất sát lệnh, thì đến Đạm thai tiên tử cũng

không dám coi thường đâu."

Vương chí sau khi tham gia Thần vương phổ cập chiến, tuy vẫn chưa thực sự trở thành thần vương, nhưng tu vi của hắn đã đột phá tới địa cảnh chỉ cách thần vương chỉ cảnh một chút mà thôi, có thể nói là bất cứ lúc nào hắn cũng có thể đột phá tiến tới giới hạn cuối cùng.

Vị chuẩn thần vương (sắp thành thần vương) anh tư phong nhã này thống lĩnh đệ tử bản môn xông tới phía trước, nhanh chóng vây Thần nam vào giữa, sau đó hắn nói với các đệ tử bản môn : "Bắt lấy hắn!"

Đám người đang vây giết Thần nam vui mừng khôn xiết, đám người của Vương chí đến quá đúng lúc, có đám quân đầy sinh lực ở đây, Thần nam chết chắc rồi.

Hơn trăm Đạm thai đệ tử nhanh chóng kết thành 1 trận pháp phức tạp khó dò, đám người xếp hàng ngay ngắn cùng di động, tinh thần chi quang (ánh sáng sao) tỏa ra mênh mông, dần vây khóa Thần nam vào chính giữa.

Rất nhiều người lộ ra thần sắc kinh động, trong hơn trăm Đạm thai đệ tử, có hơn 10 người mang theo thất thải thần thạch tàn phiến, bọn họ xuất động tinh không tỏa ma trận của Đạm thai phái. Đây là trận pháp uy lực tuyệt đại thoát thai từ tinh không đại trận, nghe nói là còn có thể vây bắt cả thần vương.

Nhìn thấy đệ tử Đạm thai xuất thủ, trong lòng Thần nam đột nhiên phát lạnh, chàng ngược lên trời cười một cách phẫn nộ : "Đạm thai quả nhiên là muốn xuất thủ với ta!"

Nhìn thấy Đạm thai đệ tử xuất động tỏa ma trận, đệ tử các phái khác thở dài nhẹ nhõm lùi lại phía sau.

"Thần nam, sự tôn của ta truyền triệu ngươi, mời ngươi dừng tay và rời khỏi đây cùng ta."

"Ha ha ha... Đạm thai Tuyên truyền triệu ta? Ha ha ha... cô ta tự cho mình là nữ hoàng sao ? Ngươi hãy quay về và nói với cô ta, dù cô ta có tự mình đến mời ta thì ta cũng chẳng muốn gặp cô ta đâu." Trước đây dù cho đối mặt với sự uy hiếp chết chóc thì dao động tinh thần

của Thần nam cũng không dữ dội như bây giờ.

Vương Chí đánh giọng quá : "To gan! Dám trực tiếp gọi tên tôn sư của ta sao. Bắt tên cuồng đồ này lại cho ta!"

Tỏa ma đại trận bắt đầu vận chuyển, tinh quang chói lòa, từng đạo tinh huy chiếu về phía Thần nam, uy lực cực lớn bao phủ toàn thân chàng, làm cho Thần nam giống như là lún sâu xuống đầm lầy, dù muốn nhấc chân cũng khó, tỏa ma trận đã giữ chàng tại chỗ.

Thần nam rống lên, dùng đại long đao nói chuyện, thân hình tuy có chậm chạp hơn trước, nhưng uy thế của long đao trong tay lại mạnh hơn, nộ hỏa trong ngực kèm theo chiến ý ngạo thiên, hóa thành thần quang chói mắt, phát ra từng phiến tinh quang.

Tinh huy bị đánh tan, thân thể Thần nam lại có thể hành động thoải mái trở lại, chàng rống lên không dứt, long đao trong tay chém ra liên tiếp, dao mang giống như cầu vồng phóng ra ngoài. Trước mắt, tuyệt đối không thể để tỏa ma trận thực sự phát huy hết uy lực, nếu không khi thân thể bị giữ chặt thì đến chút sức mạnh để tự sát cũng sẽ bị lấy mất.

Vương chí nổi giận, tự mình xông vào đại trận. Dưới sự trợ giúp của tỏa ma trận, hắn công kích về phía Thần nam, chưởng lực cấp thần vương liên tiếp bắn về phía Thần nam.

Nhưng đại long đao uy chấn tam giới bao năm, vẫn là 1 khôi bảo trong truyền thuyết, uy lực của nó không thể xem thường, long khí mà nó phát ra đã hóa giải toàn bộ chưởng lực đánh tới.

"Đại long đao quả là uy thế kinh người!" Vương chí cười lạnh.

Thần nam giọng lạnh lùng nói : "Người đang nói là ta dựa dẫm vào vạn vật sao? Ha ha ha... đáng hận, đáng giận! Nếu thượng thiên trả lại ta 1 vạn năm, thì ở thiên giới này ta còn sợ ai ? Thần vương hay tiên chủ thì cũng chỉ là cục shit mà thôi, nói gì đến loại chuẩn thần vương phé phẩm như người. Nếu thượng thiên hoàn trả ta 1 vạn năm, ta sẽ quét sạch cả thiên giới, đối phó với loại như người, thì ta chỉ cần dùng đến 1 ngón tay là đủ!"

Nghĩ tới vạn năm đáng quý đã bị mất đi, tâm tư Thần nam bắt đầu không bình tĩnh, chàng gào lên : "Một vạn năm a, ta đã mất đi quá nhiều!"

Nộ ý ngạo thiên, đao mang của đại long đao trong tay Thần nam càng mạnh hơn trước, sau đó liên tiếp chém vào tòa ma trận. Một đao của chàng chém đứt hơn chục thân thể của đệ tử Đạm thai, chàng rống to : "Hai mươi năm ít ỏi, đại chiến 1 vạn năm, tất cả các người hãy tới đi!"

Đệ tử các phái Hỗn thiên, Tuyệt tình, Vô ưu nhìn Thấy thần nam xông ra khỏi tòa ma trận của Đại thai phái, mặt thất sắc, tất cả lại đồng loạt xông lên.

Đao quang kiếm ảnh, sào vôn thảm đạm, trong sóng máu đang tuôn trào, Thần nam độc chiến với đệ tử các phái, đại long đao trong tay vung ra kèm theo sự hận thù và phẫn nộ trong tim chàng.

Đao mang mãnh liệt chém rơi hàng loạt đầu lâu, huyết vũ vô tận bay trên không trung, thi thể không ngừng rơi xuống mặt đất.

Một tiếng gào rống vang lên trong viễn không, ma khí mênh mông cuộn cuộn, nhanh chóng cuốn tới như nước lũ.

Đám đông tu giả quan chiến kinh ngạc.

"Tuyệt tình ma vương tới!"

"Hắn đã đoạt xá thành công nhanh như vậy sao, hắn đã tìm thấy thân thể thích hợp !"

...

Lại 1 tiếng rống nữa vang lên, ô vôn lại cuộn cuộn nổi lên.

"Hỗn thiên ma vương tới!"

Sau đó, trên viễn không, huyết quang xông thiên, không trung truyền tới từng trận dao động kịch liệt, thiên không dường như đã bị vỡ nứt.

"Thanh thiện cổ ma tới !"

Tất cả các quan chiến giả như hít phải luồng khí lạnh, xem ra các cao thủ cấp thần vương quả là đã nảy sinh tất sát chi tâm với Thần nam, và giờ đã lần lượt hiện thân.

Thần Nam biết giờ khắc chọn lựa sinh tử đã tới, hoặc là phá toái không gian, gánh chịu thiên phạt, hoặc là rơi vào ma chủ mộ huyết. Cuối cùng chàng chọn cách thứ 2, nếu như ở đó không có con đường sống, thì chàng sẽ chẳng do dự gì lựa chọn thiên phạt.

Thần nam dùng đại long đao quét 8 hướng, giết ra 1 loạt oan hồn, trong huyết vũ ngập trời, chàng bay lên, triển khai thần vương dực, phóng về ma chủ chi mộ phía trước.

Hỗn thiên ma vương, tuyệt tình ma vương, thanh thiện cổ ma nhanh như chớp từ viễn không phóng tới, đám người đang vây công Thần nam nhìn thấy mấy vị thần vương tới, lập tức tâm thần chấn động, tất cả đều đuổi theo Thần nam, tiếng hô vang dậy trời đất.

Vô số quan chiến giả cũng chậm chậm tiến theo phía sau, chăm chú theo dõi cuộc đại vây bắt của thiên giới lần này đang đi vào hồi kết.

Với cự ly 50 dặm, đối với Thần nam mà nói, nhờ có thần vương dực mà khoảng cách này chỉ còn là trong gang tấc, dường như thân hình chàng mới chỉ lác 1 cái thì chớp mắt đã tới vùng phụ cận ma chủ chi mộ trong truyền thuyết.

Đây là 1 thạch lâm hoang vu, ma khí vô tận tỏa ra cuộn cuộn, bao phủ cả thạch lâm trong đó. Xung quang đây không có tia sinh khí nào, đâu đâu cũng toàn là khí tức tử vong, làm cho linh hồn người ta tự nhiên run rẩy.

Từ bên ngoài có thể nhìn thấy lờ mờ cảnh tượng bên trong.

Chính giữa thạch lâm có 1 thạch bài cự lớn cao đến trăm trượng, bên trên có khắc những chữ cổ rất lớn, nhưng năm tháng qua đi đã chẳng còn ai có thể hiểu được ý nghĩa của những chữ đó.

Thật khó mà tưởng tượng được thạch bài cự đại đó đã đứng vững tại

nơi đây dù cho năm tháng vô tận trôi qua, dường như nó chẳng hề bị đổ cũng chẳng hề có chút dấu vết vỡ nứt nào.

Hơn nữa nó còn tỏa ra 1 cỗ áp lực rất lớn, dường như đây là 1 sinh vật sống, đây là 1 cự ma !

Tuy đã tới bước đường sinh tử, nhưng trong lòng Thần nam vẫn cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Áp lực cường đại mà tấm thạch bài vĩ đại này tỏa ra dường như giống với trấn ma thạch mà chàng đã từng nhìn thấy ở nhân gian giới, thực sự là 1 thạch bài tà dị.

Phía trước thạch bài là 1 cửa động huyết rất lớn chu vi chừng trăm trượng, tất cả ma khí đều từ trong đó bốc lên không trung.

Đây chính là ma chủ huyết mộ!

Một ma huyết được người ta gọi là cái động không đáy !

Thần nam không chút do dự nhanh chóng xông vào trong, ma khí hung dũng tỏa ra cuộn cuộn làm Thần nam cử động khó khăn, 1 áp lực cực lớn như muốn đè nát chàng, chàng cố chịu đựng cỗ áp lực đó từ từ tiến vào ma huyết.

Trong ma huyết đen ngòm ma vân mù mịt, căn bản là không thể nhìn rõ bất kì cảnh vật gì, nhưng khí tức âm u thảm liệt tỏa ra dường như muốn nuốt chửng lấy tâm thần con người.

Hỗn thiên ma vương, tuyệt tình ma vương, thanh thiện cỗ ma lạnh lùng đứng bên ngoài hư không theo dõi Thần nam.

Đại quân truy sát cũng đã tới, bọn họ hò hét, tay vung binh khí đối mặt với Thần nam. Còn có vô số quan chiến giả cũng theo tới, giương đôi mắt kinh ngạc nhìn về phía ma chủ chi mộ, kinh ngạc nhìn Thần nam.

Thần nam cười thảm : "Ha ha ha... lần này Thần nam ta quyết định là sẽ lưu danh tại thiên giới, dù là đã khiến các thần vương truy sát, khiến cho cả thiên giới quan tâm, nhưng các người sẽ chẳng bao giờ bắt sống được ta."

Lúc này, từ phía xa, một đạo tiên quang xuất hiện, quang ảnh chói là nhanh chóng phóng tới, cuốn theo trận trận tiên vụ mênh mông.

Thần quang trong mắt Thần nam ánh lên, chàng không ngờ rằng đến giờ phút cuối cùng này, chàng vẫn còn có thể nhìn thấy Đạm thai.

"Hận ông trời đã cướp đoạt của ta 1 vạn năm !" Những lời nói tang thương của Thần nam vang lên khắp thiên địa gian, sau đó, chàng gào lên với đám người đang đứng bên ngoài ma huyết : "Nếu như ta không chết, nhất định có 1 ngày ta sẽ dĩ huyết nhiễm thanh thiên!" (lấy máu nhuộm trời xanh)

Nói xong, Thần nam không chút do dự nhảy vào trong ma huyết sâu hún hút không nhìn thấy đáy kia.

Chương 220

Nghịch loạn thời không

Hà quang lấp lánh, nhất đại thiên kiều Đạm thai tiên tử bạch y trắng như tuyết, chân đạp lên mây, nhanh chóng tiến vào trong thạch lâm ma khí vô tận. Tốc độ của nàng ta nhanh như điện, mái tóc xanh bị gió thổi bay ngược lại phía sau.

Quang huy thánh khiết chiếu sáng cả thạch lâm u tối, Đạm thai tiên tử không chút chậm trễ, trong chớp mắt đã tiến vào huyết đạo, nàng ta quả nhiên đi theo Thần nam vào ma chủ chi mộ.

Tất cả xảy ra quá nhanh, dường như là cùng lúc với Thần nam, làm cho tất cả các quan chiến giả kinh ngạc há mồm trợn mắt, đặc biệt là đám đệ tử Đạm thai, quá kinh ngạc tới mức há hốc mồm.

Đạm thai thủ đồ Vương chí kêu lên : "Sư phó...!"

Hắn nhảy lên không trung, nhanh chóng phóng vào trong thạch lâm. Tới trước ma huyết, hắn trợn mắt nhìn vào động khẩu đen sì, lặng lẽ không nói.

"Trời ạ, là chuyện gì vậy ?"

"Đạm thai tiên tử tại sao lại xông vào ma chủ chi huyết ?"

Đám quan chiến giả bên ngoài bàn luận không ngớt, bọn họ thực tình không thể hiểu nổi tại sao.

Ngay cả Tuyệt tình ma vương, hồn thiên ma vương, thanh thiện cổ ma cũng lộ ra sắc mặt không hiểu, theo như bọn họ được biết thì Đạm thai tiên tử và Thần nam có chút giao tình, nhưng không đến mức Đạm thai phải mạo hiểm cả tính mạng của mình.

Bên tai Thần nam tiếng gió thổi vù vù, chàng thả lỏng cơ thể, nhanh chóng tiến dần vào bên trong ma huyết.

Không có chút ánh sáng nào, không nhìn thấy bất kì cảnh vật gì, chỉ

có ma khí cuộn cuộn xung quanh chàng, chỉ có khí tức đáng sợ đang bủa vây lấy chàng.

Nhưng đột nhiên, Thần nam phát hiện ra 1 đạo quang huy lấp lánh phía trên không trung, một đạo quang ảnh đang phóng tới mỗi lúc 1 gần.

Thần nam cười lạnh, chàng cho rằng có người đuổi theo chàng, chàng nhẹ nhàng nâng đại long đao lên.

Trong chớp mắt, quang ảnh đã phóng tới cách chàng chừng 5 trượng, một giọng nói quen thuộc truyền tới tai chàng.

"Thần nam... người thật sự là Thần nam ư? Là Thần nam của vạn năm trước ư?"

Thần nam đại kinh, chàng đã nghe ra giọng nói của người vừa tới, đó chính là Đạm Thai Tuyên.

Lúc này, giọng nói của đối phương có chút run rẩy, dường như là rất kinh ngạc, rất kinh ngạc.

"Hóa ra nàng vẫn còn nhớ kẻ địch nhân là ta!"

"Thần nam, hãy mau dừng lại, hãy theo ta trở lên kia. Ma chủ chi mộ, vốn là đại hung chi địa trên thiên giới, vạn vạn không thể vào sâu bên trong."

Thần nam cười lớn : "Dừng lại ư ? Lẽ nào muốn tiễn ta vào chỗ chết ? Để cho đệ tử của nàng dùng tỏa ma trận vây khốn ta, nàng thích như vậy phải không ?"

Một cựa chưởng khiết bạch như ngọc đột nhiên chộp tới, bao bọc Thần nam bên trong, muốn quắp lấy chàng.

Thần nam trong mắt hàn quang lấp lánh, lạnh giọng nói : "Cầm long thủ biến dị... ha ha ha..."

Đây chính là công pháp mà năm xưa Thần nam tự mình truyền cho Đạm Thai Tuyên, tuy đã được Đạm Thai Tuyên cải biến đi nhiều,

nhưng Thần nam chỉ cần nhìn là đã phát hiện ra ngay.

"Thần nam, những việc đã qua, trong thời gian nửa khắc không thể nói rõ được, có rất nhiều việc là bất đắc dĩ. Nhưng mà hôm nay người phải tin ta, ta không hề có ác ý với người. Hôm nay, ta phải để tử tới là để cứu người, không hề muốn bọn họ làm rùm beng thế này rồi khiến cho người hiểu lầm. Người hãy mau dừng lại, ta có cách, ta sẽ cứu người."

Thần nam vung đại long đao trong tay, quang mang tử sắc nhanh chóng phá vỡ đạo quang chưởng của Đạm thai Tuyền.

"Đạm Thai Tuyền, nếu như hôm nay nàng thực sự muốn cứu ta ra khỏi khó khăn, ta thực sự rất cảm ơn. Nhưng mà, thiên giới không thích hợp với ta, ta muốn quay trở lại nhân gian."

"Thần nam, có phải người đã nghe nói rằng ma chủ chi mộ là nơi nối liền thiên giới và nhân gian nên mới nghĩ ra cách này? Người có biết làm vậy thì chỉ có chết mà thôi. Người hãy mau dừng lại đi..."

Đạm thai Tuyền muốn vượt qua Thần nam để chặn chàng lại, nhưng không thể toại nguyện. Hư không đã phá toái, Đạm thai Tuyền triển khai tiểu thế giới của mình, hướng về phía Thần nam định cuốn lấy chàng. Nhưng Thần nam có thần vương dực trên lưng, tốc độ nhanh tới mức người khác khó có thể tưởng tượng được, trong chớp mắt chàng đã bay thoát ra.

Thần nam không bay quá xa, chàng lớn giọng hỏi : "Đạm thai Tuyền, ta rất muốn hỏi nàng, có phải vạn năm trước nàng đã từng ra tay với ta?"

Một thoáng do dự, nhưng Đạm thai Tuyền vẫn khẳng định sự nghi ngờ của chàng : "Đúng vậy!"

"Tại sao?"

"Đa phương bác dịch, đề nhằm vào phụ thân người!"

"Vậy thì nàng với ta có oán, tại sao bây giờ còn muốn cứu ta?"

"Bởi vì phụ thân của chàng đã mất tích, thể lực sau lưng ta cũng tiêu tan, chúng ta không còn là kẻ địch nữa, hơn nữa... vạn năm trước chúng ta vốn là bạn bè, có 1 số người... 1 số chuyện... ta sẽ không bao giờ có thể quên được !"

"Nàng không cảm thấy rất buồn cười sao ? Đối với ta mà nói, nàng là sinh tử đại địch của ta, việc phụ thân ta mất tích nhất định là có liên quan tới nàng hoặc thể lực sau lưng nàng."

"Việc mất tích của phụ thân người không liên quan tới ta, thể lực sau lưng ta đã sớm tan như mây khói. Thời cực của vạn năm trước quá hỗn loạn, rất nhiều sự việc người ta phải bó tay, những sự việc khi đó, tới ngày hôm nay, khi nghĩ lại vẫn khiến người ta cảm thán."

"Hừ, ta muốn biết tại sao vạn năm trước các người lại đối phó với phụ thân ta?"

"Đạm thai tuyên thờ dài nói : "Bởi vì phụ thân của người đã từng là thiên giới trung nhân, còn có 1 thân phận quan trọng khác, đối phó với người của ông ta chính là đối phó với thân phận của thiên giới."

"Có phải là do ông là đệ cửu nhân của Thần gian không? Ông phản lại Thần gia nên mới khiến cho thiên giới trung nhân xuất thủ?"

Đạm thai Tuyên phủ định những dự đoán của Thần nam, nói : "Những người trong Thần gian chưa xuất thủ với ông, người đối phó với ông là muốn cướp 1 vật trong tay ông."

"Vật gì ?"

"Nghe nói, trong tay phụ thân người có 1 thể giới tàn vỡ, có người muốn chiếm đoạt nó."

"Hừ!" Thần nam hừ lạnh 1 tiếng, nói : "Lúc đó có phải nàng đã là tiên nhân?"

"Không phải."

"Vạn năm trước thần ma cự diệt, đã xảy ra chuyện gì?"

Đạm thai Tuyền có chút cảm hoài, nói : "Khi đó, tu vi của ta còn chưa đủ, nên không có cách nào tiếp xúc được với những bí mật hạt nhân, nhưng mà không khó đoán, đó nhất định là 1 đại sự kiện nghịch loạn âm dương, cải thiên hoá địa."

"Bố cục bác dịch giả, thiên địa là bàn cờ, chúng sinh là quân cờ." Không hiểu tại sao Thần nam đột nhiên nhớ tới người con gái trong ngọc như ý, nhớ tới những lời cô gái đó nói, lẽ nào tất cả mọi chuyện là do bọn họ gây ra?"

Thần nam có rất nhiều nghi vấn, nhưng chàng không lần ra được đầu mối nào, cuối cùng chàng nói với Đạm thai tuyền : "Đạm Thai Tuyền, vạn năm trôi qua, nàng vẫn còn nhớ 1 kẻ như ta, hôm nay chúng ta xóa tan ân oán trước kia, từ giờ chúng ta sẽ không còn quan hệ gì nữa, cáo biệt tại đây, nàng không cần tiễn ta nữa!"

Đạm thai Tuyền thở dài nói : "Đã vạn năm rồi... ta trước giờ không hề nghĩ rằng có thể gặp lại người. Nhưng mà, người không tin ta. Thành kiến đối với ta quá sâu, nhưng mà... hôm nay, ta thực sự muốn cứu người."

Sắp rời khỏi thiên giới, Thần nam tâm tư dao động, chàng lập tức nhớ tới Vũ hình trên Thiên giới, nói : "Nếu như nàng cảm thấy vẫn còn nợ ta, thì hãy giúp ta chăm lo cho Vũ hình, ta luôn cảm thấy nàng còn mạnh hơn cả Thi Hoàng và Thanh thiện."

"Vũ Hình? Ha ha... nó đã không còn là Vũ hình ngày xưa nữa. Năm ngàn năm trước, ta đã từng muốn giết chết nó, nhưng mà cuối cùng lại không ra tay. Nhưng Vũ Hình bây giờ, dù sao vẫn còn một nửa thiện tâm. Hôm nay, nếu như không phải là Thi hoàng ngăn cản thì ta nghĩ nó đã sớm tới cứu người rồi."

Thần nam chấn kinh, tu vi của Đạm Thai Tuyền quả nhiên đáng sợ.

Ma huyết này căn bản là không thể đoán được sâu tới mức nào, nhưng dường như Đạm Thai Tuyền không hề muốn bay trở lên, nàng nói : "Thần nam, người muốn hạ trần, quả thật là chỉ có chết mà thôi. Hôm nay, ta quả thực chẳng có âm mưu gì, chỉ là muốn cứu người mà thôi. Do rất nhiều nguyên nhân, tu vị của ta hiện giờ chỉ còn 1 nửa, nếu như muốn cưỡng chế người trở lên mặt đất, thì sẽ mất rất

nhieu công lực, lúc đó e rằng sẽ không thể cứu người trốn khỏi sự truy sát của mấy vị thần vương kia."

"Đạm Thai Tuyền, nàng hãy quay lại đi. Ta không muốn nợ người điều gì nữa."

Đạm Thai Tuyền lặng lẽ thở dài, nói : "Có 1 số sự việc, hiện giờ ta thực sự không thể kể lại cho người được. Thôi được, ta chỉ còn cách cưỡng chế người trở lên mặt đất."

Đạm thai Tuyền hai tay không ngừng kết ấn, từ miệng nàng phát ra từng chữ : "Nghịch - loạn - thời - không"

Thần nam cảm thấy thời không đột nhiên hỗn loạn, xung quanh chàng xuất hiện từng đạo quang hoa, trong sự ngỡ ngàng chàng phát giác mình đang tiến vào 1 thông đạo không gian.

Quang mang lấp lánh, thời không đảo ngược.

Trước mắt Thần nam đột nhiên sáng lòa, chàng kinh ngạc phát giác mình đã xuất hiện trên vùng đất biên duyên ma huyết. Chàng quả nhiên đã trở lên mặt đất.

"Là sự phó của ta? Sự phó của ta đã dùng đại pháp lực đưa người trở lại. Sự phó đâu ?" Vương chí nhìn thấy Thần nam xuất hiện, lập tức giậm giữ gào lên.

Đám đông quan chiến giả bên ngoài thạch lâm thất kinh, bọn họ không thể hiểu được việc Thần nam từ thông đạo không gian quay trở lại.

"Biểu ca... thật sự là anh sao ? Huynh thật sự là biểu ca Thần nam của đệ sao?" Đông hải Thần vương Lý đạo Chân nhanh chóng phóng tới gần ma huyết.

"Là ta!" Thần nam gật đầu.

Lý đạo Chân 2 mắt tuôn lệ, run giọng nói : "Thực sự là huynh sao... đệ quả thực không dám tin."

Mao đầu tiểu tử năm xưa chẳng có gì thay đổi, đối với Thần nam vẫn có thân tình khó mà chia cắt nổi.

"Biểu ca... thiên giới chỉ có 1 Thần gia... di phụ có khả năng..."

Trong mắt Thần nam hiện lên sự chua xót, vạn năm trôi qua vẫn có thể gặp lại người thân. Chàng vỗ lên vai Lý Đạo Chân, nói : "Chỉ cần ta còn sống, ta nhất định sẽ báo công đức với Thần gia thiên giới."

Vừa nói, Thần nam vừa lạnh lùng dò xét đám người Thanh thiện và tuyệt tình ma vương ở phía xa. Nhưng mấy tên lão ma vương vẫn chưa có ý động thủ với chàng, một nam tử thanh niên anh tú đang bước về phía chàng.

"Do trên nửa đường có 1 số sự việc dây dưa đã dẫn tới chuyện, nhưng mà dù sao cũng tới kịp lúc. Thần nam, người không phải là bị ta dọa cho sợ tới mức phải nhảy xuống ma huyết trốn đấy chứ ?"

Nam tử thanh niên đang chậm chậm bước tới, giọng nói lạnh nhạt, sắc thái vô cùng tự tin.

"Người là ai?"

"Thần Vũ Minh."

Thần nam trong mắt ánh lên hàn quang, lạnh giọng hỏi : "Thiên giới Thần gian trung nhân ?"

"Không sai!" Thần Vũ Minh nhìn Thần Nam không chớp mắt, nói : "Nghe nói Thần chiến có 1 đứa con trai tên là Thần nam, nhưng mà đã chết từ vạn năm trước, còn được ghi lại tỉ mỉ trong bí sử Thần gia, nhưng mà thông qua 1 số đầu mối mới biết được người chính là kẻ đã chết vạn năm trước, người vẫn sống sờ sờ xuất hiện tại thiên giới, thật là khó hiểu."

Đám đông ngoài thạch lâm quá kinh ngạc, tin tức này làm cho bọn họ chấn động, Thần nam lại là con trai của Thần chiến - đại phản đồ của Thần gia, lại là người đã chết từ vạn năm trước

Ngay đến mấy tên ma vương Hỗn thiên, Tuyệt tình, Thanh thiện cũng

biến sắc mặt, những điều họ nghe được thực không hợp với lẽ thường.

Lúc này, mọi người mới nhớ tới lời của Thần nam : "Hận trời tước đoạt của ta 1 vạn năm!"

Do vậy, bọn họ đều tin rằng Thần nam chính là con của Thần chiến vạn năm trước. Là 1 người đã chết từ vạn năm trước lại có thể sống lại 1 cách li kì như vậy.

Phía xa, đám đông huyên náo âm ỉ, tiếng bàn luận không dứt.

"Trời ạ. Là con trai của Cái đại cao thủ trong truyền thuyết - Thần chiến sao?"

"Đó có thể là cấm kị của thần gia thiên giới, cho tới gần đây mới bắt đầu lưu truyền ra."

" Hóa ra 'đệ Thập nhân' và 'đệ cửu nhân' của Thần gia là cha con."

Thần Vũ Minh cười lạnh từng hồi, nói : "Thần nam, người và cha người đều là tội nhân lớn nhất của Thần gia. Người hoang phế cả vạn năm nên đã làm phí hoài những thời khắc huy hoàng đáng quý của Thần gia ta. Hôm nay ta muốn lấy những Thần binh chi hồn trong cơ thể người ra, tước đoạt thân phận đệ thập nhân của người."

Thần nam không chút tức giận, ngược còn cười lớn, nói : "Người hãy gọi 1 tiếng tổ tông xem nào!"

Thần Vũ Minh tức giận, hét lên : "Người đã sớm không còn là người của Thần gia nữa rồi, người chẳng qua chỉ là 1 tên mao đầu tiểu tử 20 tuổi, dám nhảy vào mồm ta thế sao. Hôm nay ta sẽ thay tổ tông thanh lí môn hộ."

Xoạt !

Trong thạch lâm u tối nổ ra quang mang chói mắt, mộ thần kiếm chói lòa như mặt trời xuất hiện trong tay Thần Vũ Minh, một cỗ lực lượng mênh mông như biển tràn ra, thạch lâm ở gần bị ép không ngừng đổ sụp, các quan chiến giả ở xa cảm thấy 1 cỗ áp lực vô cùng lớn, rất

nhiều người tự động lùi lại phía sau.

Thanh thiện cổ ma 2 mắt chiếu ra 2 đạo thần quang, tự nói : "Liệt không kiếm trong truyền thuyết!"

Thần nam đẩy Lý đạo Chân ra xa, nói : "Người hãy tránh qua 1 bên, ta muốn lấy chút lợi ích từ Thần gia thiên giới."

Đại long đao cũng chiếu ra thần quang chói mắt, tuy là đao đạo, nhưng áp lực tỏa ra mạnh mẽ chẳng thua kém gì liệt không kiếm, thần mang uy lực không gì cản nổi.

Thần Vũ Minh và Thần Nam nhất mạch tương truyền, huyền công giống nhau thần diệu vô cùng, có thể giấu đi tu vị thực sự. Thần nam hiện giờ vẫn chưa đoán ra được đối thủ rút cục mạnh tới cảnh giới nào, chàng bắt giắc chau mày.

Chính lúc này, Đạm Thai Tuyền từ ma huyết xông lên, nàng truyền âm với Thần nam : "Chàng hãy chạy về phía tây bắc, ta sẽ bí mật giúp chàng."

Thần nam đáp lại : "Hảo ý của nàng ta xin ghi nhận, ta có thể tự mình ứng phó."

"Sát!" Đúng lúc này Thần Vũ Minh hô to.

Liệt không kiếm thần quang bạo phát trăm trượng, chém về phía Thần nam. Kiếm khí uy lực chém vỡ hư không, vô số cự thạch trong sơn lâm bị đánh cho vỡ nát, từng đạo kiếm khí hung hãn như sóng biển điên cuồng chém ra.

Thần nam giơ đại long đao tiếp chiêu, một con thanh long cực lớn gào lên 1 tiếng, bay lên không trung, tiếng kêu chấn vang thiên địa, sau đó va chạm kịch liệt với kiếm khí.

Đám đông quan chiến giả sợ hãi, không ngừng lùi lại phía sau.

Chính lúc này, kinh biến xảy ra. Kiếm khí và đao mang không ngừng tủa ra, cuối cùng phóng về phía thạch bài cực lớn trong ma huyết. Thạch bài chấn động, cuối cùng phát ra 1 tiếng vang lớn inh tai nhức

óc, sau đó bật lên khỏi mặt đất, ma khí ngút trời tuôn ra, đánh về phía Thần nam và Thần Vũ Minh.

Thần nam đã sớm có sự so sánh giữa thạch bài này và trấn ma thạch, trước mắt nhìn thấy nó quả thực là thông linh, lập tức cảm thấy đại sự không ổn, chàng triển khai thần vương dực, nhanh chóng né sang 1 bên.

Oàng!

Ma khí tuôn ra cuồn cuộn, cự thạch bài phát ra dao động đáng sợ dị thường, mạnh mẽ công kích Thần Vũ Minh bắn ra xa.

Thạch bài cổ lão như 1 cự ma, vũ động tẩm thân cực lớn, đánh về 4 phía, đánh cho Thần Vũ Minh tóc tai dựng ngược.

Đám đông xem chiến sự hãi, nhanh chóng chạy ra xa, mấy lão ma vương cũng gấp rút ra lệnh cho đám đệ tử chạy trốn.

Nhưng mà, sự việc đã muộn !

Thạch bài cự đại với ma khí ngút trời, sau khi đánh Thần Vũ Minh thẳng đường phóng về phía đám đông.

Oành !

Máu thịt bay tung tóe, thạch bài cổ lão như 1 cự ma này một đòn đánh ra khiến gần 50 người trở thành thịt vụn. Thần vũ minh cũng bị bắn vào trong đó, liệt không kiểm trong tay văng ra.

"Trời ạ, ma chủ nổi giận, mau chạy đi!"

"Lời đồn quả là sự thật, ma chủ chi mộ quả không dễ xâm phạm!"

...

Tất cả mọi người đều điên cuồng tháo chạy.

Đến cả mấy lão ma vương cũng thất kinh, từ trên cao không chú mục xuống dưới, ko có bất kì dự tính nào.

Mặt đất chấn động dữ dội, cự bài dương như có sức mạnh phiên giang đảo hải, cả thiên địa đều bị cuốn theo những dao động kịch liệt, lúc này có hàng trăm người bị cự thạch đánh chết.

Thần Vũ Minh vô cùng kinh hãi, thạch bài dương như khóa chặt hẳn, ma khí đáng sợ vừa mới tan ra, hẳn nhanh chóng chạy loạn lên, nhưng mà không có cách nào thoát khỏi sự truy sát của thạch bài, còn kéo theo rất nhiều sinh mạng vô tội khác, thạch bài như là có linh trí, đuổi theo hẳn sát nút.

Cuối cùng ma bài cũng đã đánh 1 bên thân của Thần Vũ Minh trở thành 1 đồng máu thịt bầy nhầy, cánh tay bị vỡ nát không còn sức để cầm liệt không kiếm, một cỗ ma khí như rồng cuốn vang lên tiếng gào thét, rồi cuốn liệt không kiếm vào trong mộ huyết.

Tới lúc này tám thạch bài cổ lão to lớn tỏa ra ma khí mênh mông đó mới chịu dừng lại, bay trở về vị trí cũ.

Thần Vũ Minh rõ ràng là khóc không ra nước mắt, hẳn không chỉ mất đi liệt không kiếm, hơn nữa là còn bị 1 tử vật cướp mất, nhìn thấy liệt không kiếm bị cuốn vào trong ma huyết, hẳn thực sự muốn phát điên.

Tình hình của Thần nam còn tệ hơn, một cỗ lực lượng vô hình khóa chặt chàng, kéo chàng bay về phía ma huyết, giống như là 1 cự thú cổ lão muốn nuốt lấy chàng.

Đạm Thai Tuyền có chút kinh ngạc, có chút không hiểu, cuối cùng truyền âm tới Thần nam : "Thần nam, ta tin một người may mắn như chàng sẽ được trời phù hộ, chàng đã có thể sống lại sau vạn năm thì lần này nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu."

Cùng lúc, Lý đạo Chân cũng dùng thần niệm truyền âm tới Thần nam : "Biểu ca, nếu huynh có thể trở về nhân gian giới, huynh phải cẩn thận với đứa con gái tên là Mộng Khả Nhi, ta cảm thấy cô ta và Đạm Thai Tuyền có mối liên quan lớn với nhau. Đệ không phải là nói Đạm Thai Tuyền không tốt, ngược lại, vạn năm qua, đệ đã được cô ta chiếu cố. Nhưng qua vạn năm rồi, ta vẫn không thể nào nhìn thấu được cô ta, điều này làm ta cảm thấy có chút sợ hãi. Cô ta không phải là 1 thiên sứ chân chính, mà tuyệt đối là 1 ác ma đáng sợ dị

thường, đệ không hiểu tại sao cô ta lại tới cứu huynh, sở dĩ ta cảm thấy huynh nên cẩn thận..."

Thần nam không nghe thấy gì nữa, chỉ nghe thấy tiếng gió rít bên tai, trong mắt là màn đen vô tận.

Thời gian dường như ngừng lại, Thần nam rơi vào bóng tối vĩnh hằng, không ngừng rơi xuống rơi xuống...

Chương 221

Ma chủ

Ma bài cực lớn như 1 cự thú viễn cổ, đứng sừng sững bên cạnh ma huyết, tỏa ra uy lực cực đại, ma khí cuồn cuộn bao trùm, làm cho đám người ở xa cảm thấy run rẩy sợ hãi.

Thần Vũ Minh trong mắt ánh lên quang mang phấn nộ, hôm nay mất đi liệt không kiếm đối với hắn là 1 sự đả kích trầm trọng, vốn dĩ hắn có hi vọng trở thành "đệ thập nhân" của thần gia, nhưng sự việc phát sinh ngày hôm nay đã làm hắn mất cơ duyên với điều này.

Tuyệt tình ma vương, hỗn thiên ma vương, thanh thiện cổ ma phấn nộ lạ thường, cho dù biết cơ hội sinh tồn của Thần nam quá nhỏ, nhưng bọn chúng vẫn hi vọng Thần nam không chết, đợi đến khi bọn chúng bắt được chàng sẽ cho chàng hình thần câu diệt.

Nhưng mà ma chủ chi mộ quá tà dị, bọn họ không dám nhảy xuống do thám, một mộ bài to lớn đã khiến bọn họ sợ chết khiếp rồi, nói gì đến đại hung chia địa trong truyền thuyết.

Đám đệ tử của mấy đại ma vương cùng với đám quan chiến giản tâm tình phức tạp vô cùng, từ đầu tới cuối không bắt sống được Thần nam, đại sự kiện chấn kinh thiên giới lại kết thúc như vậy.

Đông hải Thần vương Lý đạo Chân nhìn mộ huyết đen ngòm hồi lâu không nói, nhưng trong lòng hắn vô cùng dao động.

Đạm thai tuyền hai mắt cũng nhìn chăm chăm vào huyết mộ, nghĩ tới khi Thần nam nhìn thấy nàng bay tới, nhưng nàng cũng không nhảy xuống mộ huyết, trong lòng nàng chấn động dữ dội,

Một nụ cười có thể xóa được ân thù sao ?

E rằng khi Thần nam nói ra câu đó lại đang nghiên răng kèn kẹt, Đạm Thai Tuyền im lặng không nói.

Bóng tối vô tận, Thần nam đang bay rất nhanh, ma huyết này dường

như không có điểm cuối cùng, dường như vĩnh viễn không rơi xuống đáy.

Thần nam ban đầu vô cùng mơ màng, cứ như vậy mà quay trở lại thiên giới chàng không can tâm nhưng mà lúc này chàng chẳng có sức kháng cự.

Nhưng cùng với sự chuyển động của thời gian, tâm trí chàng dần ổn định trở lại, chàng nghĩ tới rất nhiều, rất nhiều điều.

Thần chiến vốn là người trên thiên giới, nắm giữ 1 thế giới tàn vỡ, vậy cha chàng hiện giờ rút cuộc đang ở đâu ?

Đạm Thai Tuyền quả thật không giản đơn, trên người nàng ta bao phủ tầng tầng bí mật, trước sau gì cũng không để cho người khác nhìn ra suy nghĩ của mình.

Vô tình gặp Lý đạo Chân tại thiên giới, làm cho trái tim cạn khô của Thần nam có được chút an ủi, mà đầu tiểu tử năm đó bất luận thân phận đã xảy ra thay đổi gì nhưng vẫn không hề quên còn có 1 biểu ca.

Nghĩ tới Lý đạo Chân, Thần nam đột nhiên nhớ ra tin tức Lý đạo Chân đã nói với chàng khi chàng rơi vào huyết mộ. Mộng khả Nghi dưới nhân gian giới hóa ra có mối quan hệ lớn với Đạm Thai Tuyền.

Đến Lý Đạo Chân còn biết ở nhân gian giới có 1 nữ tử tên là Mộng Khả Nhi, điều này rõ ràng chứng minh rằng Mộng khả nhi không phải là 1 nhân vật đơn giản tầm thường.

Có lẽ là do vậy nên tên tuổi của nàng ta mới được đám Đạm Thai Tuyền biết tới, hoặc là do như vậy nên Lý Đạo Chân mới biết được 1 số bí mật.

Đạm Thai Tuyền rút cục có những bí mật gì ?

Thần nam nghĩ tới việc trước đây tại nhân gian giới đã thấy qua bức tượng của nàng ta, nghe nói ngàn năm trước nàng ta đã từng xuống nhân gian giới, nàng ta đã từng thành công trong việc kháng lại thiên phạt, nàng ta rút cục xuống nhân gian vì việc gì ?

Bóng tối vĩnh hằng. Ma khí vô tận.

Nơi đây không có chút ánh sáng ban ngày, Thần nam cảm thấy mình như rơi vào 1 dòng sông thời gian, như là đã trải qua mấy ngàn năm, cứ như biến thành 1 hóa thạch.

Theo tính toán đã qua mười mấy ngày, ma huyết vô tận dường như vẫn chưa có dấu hiệu tiếp đảy.

Ma khí vô tận dừng động, nhưng Thần nam có huyền vũ giáp hộ thân, không lo bị ma khí ăn mòn. Chàng dần dần tâm bình khí hòa trở lại, để thân thể rơi tự do, chàng xếp bằng tròn ngòì trên hư không, thử nghiên cứu thiên giới đệ nhất kỳ công - Thái thượng vong tình lục.

Huyền công gia truyền của chàng vốn đã kì diệu khó dò, Thần nam vốn dĩ không nghĩ tới việc phá bỏ công pháp cơ thể mà là tìm cách cải biến phương pháp tu luyện. Chàng sở dĩ làm như vậy 1 là vì 2 loại công pháp đối chiếu, tương hỗ lẫn nhau, đồng thời cũng là để tìm ra phương pháp hóa giải nguy cục của Vũ Hình (cục diện nguy hiểm).

Thân tọa hư không, thần du thái hư. Thần nam ở trong huyết mộ tối om, chìm mình vào vũ cảnh.

Hiện giờ, lại qua hơn chục ngày, Thần nam tâm thần biến chuyển, lúc này chàng cảm thấy bên dưới truyền lên trận trận lôi quang chi âm.

Càng xuống dưới càng cảm nhận rõ ràng những âm thanh vang lên, gió rít điên cuồng, thiểm điện loạn vũ.

Trong bóng tối vô tận, bên dưới đột nhiên hiện ra từng đạo lôi điện cự đại, đồng thời ma khí tuôn tới ào ạt, Thần nam nhanh chóng rơi vào quang võng dày đặc lôi điện.

Oàng...

Trong chớp mắt mười mấy đạo kinh lôi đánh lên thân thể chàng, Thần nam bị đánh tới mức hoa mắt chóng mặt, dù có huyền vũ giáp hộ thể, chàng vẫn bị đánh tới mức thổ huyết.

Lách tách...

Thiểm điện cực lớn đánh ra không ngừng, ma khí bao phủ khắp nơi, dường như muốn đánh cho Thần nam vỡ nát ra. Vượt ra ngoài nguy cơ tưởng tượng, Thần nam vẫn chưa kịp phản kích, thì một đạo thiểm điện cực lớn dài cả trượng lại oánh tới, trong chớp mắt chàng bị oánh cho ngất xỉu.

Thần nam dường như bị rơi vào trong 1 đầm nước, chàng đột nhiên tỉnh lại, cảm thấy xương cốt toàn thân như vỡ nát, nếu không có huyền vũ giáp thì e rằng chàng đã lành ít dữ nhiều rồi.

Chàng ngẩng đầu nhìn, phía trên lồi quang nhấp nháy, đó là 1 lồi trì đáng sợ, hung hăng không kém gì thiên phạt, chàng vẫn còn sống chẳng phải là do quá may mắn sao.

...

Dần dần khôi phục tri giác, Thần nam lập tức nôn ọe, tới lúc này chàng mới phát giác ra, mình đã rơi vào trong 1 đầm nước, đây hóa ra là 1 huyết trì (đầm máu) rất lớn, mùi tanh tưởi sộc vào mũi, huyết thủy yêu diễm vô cùng, tỏa ra quang mang tà dị đáng sợ.

Thần nam sợ hãi bay lên, rơi xuống bên cạnh huyết trì.

Vừa mới cử động, chàng liền cảm thấy thân thể mình dường như vỡ nát, toàn thân trên dưới đau đớn vô cùng, chàng đã bị trọng thương, xương cốt như bị đứt đoạn.

Thần nam toàn thân đỏ mồ hôi trộm, chàng lau huyết thủy trên mặt, cẩn thận quan sát thế giới đáng sợ trước mắt.

Nơi đây giống như ở trong lòng đất, lại giống như ở trong lòng 1 quả núi, trước mắt giống như 1 tòa cổ động, thạch bích 4 phía nhuốm đầy phong sương tế nguyệt, cứ cách khoảng mười trượng lại điểm xuyết 1 hạt dạ minh châu mờ tối. Dường như năm tháng quá vô tình, những hạt minh châu kia đã sớm nứt vỡ, tỏa ra quang mang yếu ớt.

Huyết trì rộng chừng một trăm trượng, thông thẳng lên ma huyết trên

thiên giới, xung quanh khá rộng lớn, trên mặt đất đầy cỏ cốt, khi dẫm lên phát ra tiếng kêu răng rắc vang trong thạch quật vắng vẻ tĩnh lặng, nghe thấy sợ hãi vô cùng.

"Đây là ma chủ chi mộ?"

Thần nam điều khí, men theo thông đạo trong thạch quật, mò mẫm tìm đường ra ngoài.

Dưới chana không ngừng phát ra tiếng xương khô vỡ, tới lúc này Thần nam mới phát giác, đám khô cốt vô tận này vốn là thần linh di cốt.

Theo lý, thần cốt vốn là thứ cứng nhất, nhưng hiện giờ lại dễ dàng vỡ ra như vậy, có thể thấy nơi đây đã trải qua năm tháng dài vô tận, đến cả hài cốt của thần linh cũng bị thời quang vô tình tiêu hủy.

Thần nam dường như nghĩ tới điều gì, chàng bất giác quay đầu lại nhìn, huyết trì tanh tưởi đáng sợ kia chẳng phải là huyết dịch của thần linh ư? Tim chàng chấn động kịch liệt, chỉ có hài cốt đã bị phong hóa, còn huyết trì kia tại sao không khô cạn? Nơi đây thực là quá tà dị.

Thần nam chậm chậm tiến ra ngoài, men theo thông đạo chàng đi qua lần lượt từng cỗ động, ngoài thần linh hài cốt vô tận và những binh khí đã bị ăn mòn, chàng không phát hiện được bất kì dấu vết nào có giá trị.

Nhưng mà, trong lòng Thần nam càng ngày càng cảm thấy sợ hãi, trong bóng tối dường như có 1 cự mà cổ lão, đang trợn mắt nhìn trộm chàng, dường như lúc nào cũng có thể đánh cho chàng tan xác.

Sau khi tu vị của Thần nam đại tiến, đây là lần đầu tiên chàng có cảm giác sợ hãi như vậy, một trận run rẩy từ linh hồn khiến chàng cảm thấy 1 mối nguy hiểm cực lớn đang dần tiếp cận chàng. Dường như có 1 cự ma viễn cổ không thể nào đối phó được đang khóa chặt chàng.

Thần nam cầm đại long đao trong tay, nửa tấm đoạn đao quang mang nhấp nháy, đao mang lúc hiện lúc mờ bất định.

Kéo kẹo....

Thần nam vận chuyển huyền công tới cực hạn, từng bước men theo thông đạo tiến lên, khi đi qua vài cỗ động, chàng phát hiện thần linh hài cốt ngày 1 nhiều, đồng thời trong 1 vài cỗ động, chàng phát hiện ra 1 số tượng thần linh, nhưng mà không nhận ra được đây là những thần linh nào.

Mấy bức tượng cũ kĩ này đã sớm bị vỡ, nhưng mỗi bức tượng đều tỏa ra áp lực tinh thần rất lớn, dường như đều mang linh hồn.

"Đây thực sự là mộ huyết của 1 người ư? Sao lại có nhiều thần linh mai táng ở đây, thật là không thể tưởng tượng được!!"

Thần nam càng đi càng kinh hãi, nếu như thật sự có 1 ma chủ như vậy, thì phong quang vô hạn e rằng có thể sáng với thiên kì.

Áp lực vô tận cuối cùng cũng khóa chặt lấy Thần nam, nhưng chàng không thể tìm thấy cự ma trong bóng tối.

"Lẽ nào hồn phách của ma chủ vẫn chưa diệt vong?" Thần nam nghĩ tới đây, trong lòng bất giác lạnh run.

Thiên giới truyền ngôn, ma chủ chi mộ vốn là 1 tuyệt địa, đi vào đây chỉ có chết, không có sống, Thần nam biết nguy hiểm nhất định đang đợi chàng phía trước.

Địa quật âm u này không rõ là rộng lớn bao nhiêu, Thần nam đi suốt nửa thời thần mới phát giác dường như nơi này không có điểm cuối.

Xoạt...

Một trận âm thanh như tiếng xích sắt đột nhiên vang lên trong địa quật âm u đáng sợ. Thần nam sợ hãi nắm chặt đại long đao.

Trong cỗ động tối tăm tĩnh lặng, vang lên tiếng hài cốt thần linh vô tận và tiếng sắt kêu đáng sợ.

Phía trước cương phong nổi lên, liên tiếp xuất hiện 8 động khẩu đen

ngòm đáng sợ. tất cả ma động đều đen sì, không có chút ánh sáng, tiếng sắt thép vang lên truyền đi cả động huyết.

Thần nam có chút do dự, chàng nâng đại long đao lên, bước dài về phía trước, hiện giờ lùi cũng không được, chàng chỉ còn cách tiến lên tìm đường sống.

Nhưng mà đúng lúc này, Thần nam phát giác ra chính giữa bát động hình như có 1 thạch môn. Bát động lấy nó làm trung tâm, phân thành 2 nhánh.

Thần nam không chút do dự, tay cầm long đao, tiến lên trước, dùng lực mở thạch môn.

Oàng !

Thạch môn cổ lão được mở ra, tiếng động lớn nổ ra vang khắp địa quật.

Từ bên trong tỏa ra 1 phiến huyết quang, đồng thời 1 cỗ áp lực cường đại không thể tưởng tượng mạnh mẽ ào tới. Dù cho Thần nam toàn lực kháng cự, chàng vẫn bị đánh bay ra.

Thần nam vô cùng kinh hãi, dường như thạch môn này che lấp khí tức của 1 nhân vật nào đó. Mạnh mẽ đánh bật chàng ra, rõ ràng là không thể tưởng tượng được.

Chàng kinh hãi nhìn vào trong thạch môn.

Trên 1 cái giường được đắp bằng xương sọ thần linh là 1 thanh niên nam tử cỡ 27, 28 tuổi đang lạng lẽ nằm nghiêng trên đó, cả người tỏa ra áp lực vô thượng, làm cho người khác bất giác cúi lạy.

Tuy là thân thể thanh niên đang ở độ cường tráng nhưng hai mắt lại đầy vẻ tang thương qua năm tháng, hơn nữa còn có cả mái tóc bạc trắng giống như đã trải qua vạn kiếp luân hồi, trôi nổi trong thương hải tang điền nhân thế.

Thần nam vô cùng kinh ngạc nhìn chăm chú vào nam tử trước mặt, nhưng mà đúng lúc này, một tiếng rống chấn kinh đột nhiên vang lên

từ địa quật phía xa. Tiếng rống từ xa lại gần, dường như có 1 đại ác ma đang tới...

Chương 222

Cổ nhân

"Grào !"

Tiếng ma hồng vang vào tai, như muốn xuyên thủng màng nhĩ người ta, làm chấn động cả địa quật. Trong mấy địa quật tối om không ánh sáng truyền tới âm thanh của tiếng xích sắt, cổ động âm u càng thêm phần đáng sợ.

Trong gian thạch thất, trên chiếc giường xương do đầu cốt thần linh đắp thành, nam nhân tóc trắng vẫn lặng lẽ nằm nghiêng tại chỗ, nhãn thần lộ vẻ tang thương mà sâu muợn, hắn nằm im không cử động, dường như căn bản không nhìn thấy Thần nam, cũng không nghe thấy tiếng ma hồng càng lúc càng gần.

Bất quá, khí thế mà hắn tỏa ra vẫn nặng như cự sơn, khiến người ta có cảm giác mình như loài sâu kiến còn hắn là thánh thần trên cao.

Thần nam bị kinh ngạc tới bất động, chẳng có lí do gì nhưng chàng đoán đó là ma chủ nơi đây, là 1 tồn tại đáng sợ đã mất tích nhiều năm trong truyền thuyết, chỉ có hắn mới có được cái khí thế vô thượng đủ sức bễ nghể thiên hạ này.

Hắn vẫn còn sống ư?

Thần nam tay cầm đại long đao, một mặt chuẩn bị với ma nhân đang tiến tới ngày 1 gần, một mặt quan sát kĩ càng nam nhân tóc trắng. Ma chủ trong truyền thuyết đã sớm tiêu vong. Nếu không thì sẽ không có ma huyện đáng sợ thế này tại thiên giới. Nhưng Thần nam lại cảm thấy người phía trước kia vẫn còn sống.

Nhưng, Thần nam đồng thời cũng phát giác ra, ma chủ đáng sợ mà trẻ trung 1 cách lạ thường kia dường như cũng không có dao động sinh mệnh, căn bản không thể cảm nhận được nhịp tim và hơi thở của hắn, thậm chí có thể thấy được cơ thể hắn vô cùng lạnh lẽo, không khác gì người chết.

Nhưng mà tại sao xung quanh hắn lại có nguyên khí dao động ? Lẽ nào dù đã chết nhưng ma uy vẫn hạo đặng ngàn năm ? Thật không hổ là 1 ma chủ Chấn cổ thước kim.

"Grào..."

Huyết quang lay động, một ma ảnh cao lớn cuối cùng cũng xuất hiện trong tầm nhìn của Thần nam, ma khu cao lớn có ma khí bao phủ, sát khí cuộn cuộn tỏa ra. Tướng mạo của hắn dữ tợn vô cùng, một con mắt ở nửa đầu lâu bên trái đã bị vỡ nát, trên nửa cái đầu lâu hoàn chỉnh còn lại là bộ tóc màu huyết sắc dài tới eo, dường như có thể nhìn thấy bộ óc màu trắng trên nền tóc đỏ.

Chỉ còn lại 1 mắt, 2 tai, 1 mũi, 1 miệng, nếu như không dính huyết tích và não tương thì rõ ràng là rất hoàn mỹ, người này nếu như không thiếu mất nửa đầu thì thực sự là 1 mỹ nam tử.

Tám áo choàng rách trên người hắn dính đầy vết máu, điều làm người ta kinh hãi là trên ngực hắn là 1 lỗ thủng to đang chảy máu, quả tim đã bị người ta móc đi.

Sau lưng hắn có mấy đôi cánh, 2 cánh bên trái trắng muốt, hai cánh bên phải đen như mực, khi hắn nghiêng người, phần lưng lộ ra có 2 vết thương cực lớn đập vào mắt khiến người ta kinh hãi, nơi đó có mấy đôi cánh đã bị đứt, máu thịt bầy nhầy lẫn lộn, giống như bị người ta xé ra.

Có cánh lưỡng sắc chứng tỏ hắn tuyệt đối không đơn giản như các thiên sứ bình thường, đây giống như Thần ma cổ lão trong truyền thuyết tây phương.

"Là người !" Thần nam đại kinh, thần ma khủng bố như vậy hóa ra lại là người mà chàng từng giao du, chàng thất thanh nói : "Lẽ nào ma chủ chi mộ liên thông với tử vong tuyệt địa ở nhân gian giới ?"

Cự ma gấp gáp phóng tới hóa ra là vô danh thần ma trong tử vong tuyệt địa, hắn từng nói với Thần nam, hắn ở đây thủ hộ tuyệt địa không cho người khác xâm phạm.

Nhưng Thần nam vạn vạn không thể tưởng tượng được nơi hắn thủ

hộ là ma chủ chi mộ.

Trong con mắt còn lại của vô danh thần ma vẫn vũ quang mang huyết sắc. Khuôn mặt hấn trông thật dữ tợn, tuy hấn từng gặp Thần nam, nhưng lúc này thấy Thần nam xông vào trong cấm địa, toàn thân hấn tỏa ra sát khí đáng sợ, như sắp xuất thủ với Thần nam.

Nhưng đúng lúc này, trong 6 ma động tối om đáng sợ đột nhiên truyền ra tiếng sắt rung. Vô danh thần ma lập tức giật mình, hấn quay đầu nhìn về phía gian thạch thất chính giữa, vẻ vô cùng thành kính nhìn chăm chú vào nam nhân tóc bạc trên giường xương.

Hấn dường như đang lắng nghe điều gì đó, sát khí trên thân trong chớp mắt đã biến mất, sau đó hấn phủ phục trên mặt đất, tôn kính hướng về phía thạch thất bái lạy, sau đó hấn ra hiệu cho Thần nam theo hấn ra ngoài.

Thần nam thảm kinh ngạc, ma chủ hình như thật sự không chết, cả thiên giới dường như không biết sự thật này.

Nhưng mà nam nhân tóc trắng đó từ lúc Thần nam xuất hiện tới giờ, tư thái và nhãn thần của hấn đều không hề thay đổi, dường như là vĩnh viễn bất động tại đó.

Thần nam trong lòng tràn đầy nghi hoặc, chàng há miệng định nói, sau rồi chàng kìm lại được, cùng với vô danh thần ma ra ngoài.

Thông qua các địa hạ thông đạo rắc rối, Thần nam theo vô danh thần ma từ trong lòng núi đi ra ngoài, nhìn phong cảnh trước mắt chàng biết mình đã tới tử vong tuyệt địa, cốc địa tử khí ngập tràn, xương cốt vô tận, ma khí tỏa ra cuộn cuộn cùng với cự sơn phía sau.

Lúc này, Thần nam nhớ tới 1 vấn đề nghiêm trọng, vô danh thần ma hình như không thể tiến vào nơi sâu nhất của ma động, nơi đó có 1 khốn thiên pháp trận, phong ấn những bí mật bên trong, chàng không biết trong đó rút cục là loại tồn tại gì, nhưng vô danh thần ma từng nói, những kí ức vốn có của hấn dường như đã bị người khác lấy mất, nhưng tiềm thức của hấn bảo hấn phải thủ hộ tại nơi đây, tuyệt đối không để cho kẻ nào đặt chân vào sơn cốc.

Nhưng, bản thân hắn cũng không biết hắn phải xử lý cái gì, đây hoàn toàn những những hành vi trong tiềm thức của hắn.

Tại sơn cốc này tồn tại 2 cỗ lực lượng khiến chàng cảm thấy khó hiểu, một cỗ khí tức khiến chàng cảm thấy thân quen vô cùng, dường như đó là người thân của chàng nhưng chàng lại không thể nắm được nó, không thể tìm ra nó bắt nguồn từ đâu, cỗ khí tức còn lại khiến chàng cảm thấy căm ghét vô cùng, thậm chí chàng cảm thấy sợ hãi, nó nằm tại nơi sâu nhất của ma động.

Cho tới hôm nay, thông qua tất cả những điều chàng thấy, Thần nam đã có 1 dự đoán khái quát, cỗ sức mạnh mà chàng cảm thấy thân quen là do nam nhân tóc trắng phát ra, còn cỗ khí tức khiến chàng căm ghét hiện giờ dường như đang bị nam nhân áp chế. Khốn thiên pháp trận đã bị phá vỡ, vô danh thần ma có thể tự do ra vào trong lòng núi.

"Người đó chiếm thượng phong, hắn áp chế cỗ sức mạnh làm người hoảng sợ, hắn là ai?" Thần nam có chút kích động, lo lắng hỏi, dường như chàng không hề quan tâm tới an nguy của bản thân.

"Hắn là ma chủ, ta hiện giờ là đệ tử kí danh của hắn."

"Hắn vẫn còn sống ư?" Thần nam kinh hãi, nếu như tin tức này truyền tới thiên giới, e rằng sẽ dẫn tới phiền phức lớn.

"Đang ở giữa sống và chết. Có lẽ sẽ có ngày sống lại."

"Là sao?"

"Bản thân vốn đã hồn bay phách lạc, nhưng trong tàn khu vẫn còn lại ít linh niệm, qua thiên kiếp vạn hiểm, có lẽ sẽ có ngày trùng lâm thế gian, ma trụ trầm phù."

"Còn cỗ sức mạnh mà hắn áp chế thì sao?"

"Trời, bị ma tỏa nhân gian!"

"Cái gì?" Thần nam không dám tin vào tai mình, Trời ? Nếu như chỉ dựa vào ý nghĩa của chữ này để lý giải, thì ma chủ kia thực quá biến

thái.

Thông qua vô vàn câu hỏi, Thần nam phát giác vô danh thần ma vẫn chưa khôi phục kí ức, nên những gì hắn biết chỉ có hạn. Nhưng như vậy cũng đủ làm Thần nam kinh hãi, ma chủ năm xưa thực sự đã chết, dường như yên tịch tại nơi này, nhưng mà hắn ta mạnh tới mức tà dị, gần như biến thái.

Trải qua năm tháng vô tận, 1 tia ma niệm khiến hắn quay trở lại thế gian, hơn nữa còn lợi dụng sức mạnh trong ma khu còn chưa khô, triệt để áp chế "trời" bị phong ấn.

"Hả?" Thần nam cảm thấy kinh ngạc.

"Sự phó của ta nói ta tặng người 1 thanh kiếm." Vô danh thần ma nói, hắn hóa phá hư không, triệu hoán tới 1 thanh kiếm chói mắt, đó chính là liệt không kiếm của Thần vũ Minh.

Thần nam không khách khí, thu liệt không kiếm lại. Hỏi thêm cũng không được gì, chàng lại không muốn lưu lại đây lâu, nhưng trước khi đi, chàng còn muốn làm rõ 1 vấn đề.

Thập đại cao thủ thanh niên năm xưa liên thủ xông vào tử vong tuyệt địa, chỉ có 3 người còn sống trở về còn 7 người đã vẫn thân tại đây.

Thần nam rất muốn biết hiện giờ bọn họ còn sống hay không.

"Những người năm xưa cùng ta xông vào đây có còn sống không?"

Vô danh thần ma vẻ mặt vô tình, lạnh lùng nói : "Chỉ có 1 người còn sống."

"Người nói gì? Hắn đang ở đâu?"

"Bảy người giết lẫn nhau, chỉ có 1 người có thể sống, hắn hiện giờ là sự đệ của ta, hắn phục tùng sự mệnh, thay sự phụ tiếp nhận đồ đệ."

Sự thực lại là 1 kết quả tàn khốc như vậy, Thần nam cảm thấy có chút thương cảm. Vô hình chung, đối với phong cách hành sự của ma chủ, Thần nam cảm thấy lạnh rãnh.

"Hắn đang ở đâu? Ta muốn gặp hắn!"

"Hắn ở kia!" Vô danh thần ma chỉ ra phía trước tử vong tuyệt địa.

Ma khí dũng động tới, 1 nam tử vẻ mặt vô cùng lãnh khốc đứng trên đồng cốt sơn, hắn bất động như 1 hóa thạch, đó chính là Tiềm long - ca ca của Long vũ.

Vô danh thần ma giải thích : "Hắn đang tu luyện, đang xuất nhập ma khí."

Thần nam gật đầu, Tiềm long trước mặt và Tiềm long mà chàng quen trước khi không giống nhau, người thanh niên rạng rỡ như mặt trời, giống như anh em 1 nhà với chàng hiện giờ đã rơi vào ma cảnh, biến thành 1 kẻ máu lạnh.

"Thôi, hay là không gặp hắn nữa!"

Gặp mặt thì chỉ có sự gượng gạo, Thần nam quyết định rời khỏi đây.

Tử vong tuyệt địa ma khí hạo dăng, vô danh thần ma đem Thần nam hóa thành 1 đạo điện quang nhanh chóng phóng ra ngoài cốc khẩu.

Thần nam kinh ngạc phát hiện, tử vong tuyệt địa hóa ra là liên thông với thế giới bên ngoài, chàng không biết tất cả đều là do chàng đã khuấy động bái tượng đài khi đi vào rừng rậm vĩnh hằng.

Ba ngày sau, trong tuyệt tình đạo - một trong tà đạo lục thánh địa, bạch y dâm tặc Nam cung Ngâm phong lưu hào phóng, anh hùng tiêu nhã thất thanh kêu lên : "Trời ơi, kia không phải là Thần huynh sao? Hiện giờ ở đông thổ có ai không biết huynh đã bị thần long Khôn Đức phong ấn vào 18 tầng địa ngục, huynh làm sao mà thoát ra được ? thật là cứ như ma vậy !"

Nửa thời thần sau, bạch y dâm tặc lại kinh ngạc kêu lên : "A, để tên hòa thượng thiếu lâm tự hoàn tục sao ? Để người của hỗn thiên phái và tuyệt tình phái xuất gia ? Tìm chồng cho đệ tử Đạm thai phái?"

Chương 223

Vì mộng tưởng chiến

Nhân gian giới, đa số thành đô đã bước sang đông.

Tình dục đạo nằm giữa núi non trùng trùng, thời khắc này tuyết rơi dày đặc, tựa một tòa rương bạc trắng giữa thế giới.

Giữa đỉnh núi bình định, tiên khí dày đặc, sương mù âm u, điểm tuyết vô số đình đài lâu các, phảng phất như tiên cảnh. Nơi này vốn là trọng yếu của Tình dục đạo, đỉnh núi bị sương mù che phủ bởi chính từ các dòng suối nóng lưu chảy.

Lúc này, Thần Nam đang khoái trá ngâm mình trong dòng suối nóng, nhìn cảnh vật từ xa tuyết trắng bay, hấn một trận xuất thần, tiến vào Thiên giới ngoài dự tính, mà lại vừa từ Thiên giới quay về Nhân gian, tất cả tựa như mộng tưởng.

Tử kim thần long ngâm trong một dòng suối nóng cách không xa, hóa thân thành người, nổi trên mặt nước, ăn thịt uống rượu, đặc ý kêu lớn: "Ngao ô.... Long sinh đặc ý hưởng thú vui, cùng người tiêu vạn cổ sầu."

Long bảo bảo cũng đang ngâm mình trong một bồn suối nóng, sảng khoái chìm trong bồn nước, đồng thời hưởng thụ món hấn yêu nhất.....cánh gà nướng. Long bảo bảo mắt lim dim, thần thái thỏa mãn, chép miệng: "Thần nói, một ngày ăn ba trăm cánh gà, sẽ tránh khỏi thành kẻ dục đạo."

Núi xa một mảnh bạc trắng, không trung bông tuyết trắng bay, tại nơi giá băng khí trời lạnh lẽo, có thể ở đỉnh núi ngâm mình dưới suối nóng, hưởng thụ mỹ thực, thật là chuyện vô cùng thích ý.

Hơn nữa, bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm hiếu khách, chiêu đãi nồng hậu, tuyển hơn mười mỹ nữ nhảy múa trong tuyết. Những mỹ nữ này, thân thể đều rất xinh đẹp, tư dung kiều mỹ, các nàng thân chỉ khoác lụa mỏng, hai người trước hai rông cách đó không xa nhảy múa uyển chuyển, thân thể nhu mỳ mềm mại, thần thái ủy mị.

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm trong bồn suối nóng cách đó không xa, bộ dạng phóng đảng, lớn tiếng nói: "Giang sơn như thể mỹ nữ, khiến vô số sắc lang không khỏi quy lụy."

Thần Nam ngâm mình trong bồn suối nóng, toàn thân thả lỏng, uống mỹ tửu, thưởng thức mỹ nữ nhảy múa, thật đúng là thưởng thụ. Mấy ngày qua đều trải bao biến cố sanh tử, tựa hồ mỗi ngày đều trong cuộc chinh sát, thần kinh thủy chung trong trạng thái căng thẳng, khó có được những thời khắc dễ dàng như này.

Từ Thiên giới quay lại Nhân gian, hắn có rất nhiều chuyện muốn làm. Quan trọng nhất là đi tìm Vũ Hinh, bất quá không thể gấp được, Vũ Hinh cùng Tiểu Thần Hi đã tiến vào trong bách hoa cốc nơi Côn Lôn cổ tiên, theo như mấy lão yêu quái đoán hắn phải có cơ duyên lớn lao, hiện giờ hắn không muốn quấy rầy các nàng.

Ngoài trừ chuyện này ra, hắn bắt đầu nghĩ về giải quyết Đổ gia huyền giới, nhưng không phải có thể dễ dàng làm, dù sao nơi đó có Thiên ma đầu lâu tọa trấn, không nắm chắc phần thắng. Hắn cũng không muốn phải chết.

Hắn không rõ người trên Thiên giới hiện như nào. Hiện tại đã về lại Nhân gian giới, hắn không còn lo bị Thiên giới đại quân vây bắt. Trừ phi Thần vương muốn liều mạng, mạo hiểm hạ giới kiếm hắn, còn không hắn tuyệt đối an toàn.

"Thần vương, thần gia..... hắc hắc, các người tại Thiên giới xưng vương, ta tại Nhân gian xưng tôn, bất quá chúng ta như nước với lửa, các người muốn ta chết. Ta cũng không mong các người được vui vẻ. Chờ xem, ta cam đoan sẽ dâng Thiên giới người một đại lễ."

"Thần huynh người làm bầm gì đây?" Bạch y dâm tặc cười: "Con gái trong Tình Dục đạo nhiệt tình phóng túng, người thấy mười sư muội này sao? Hôm nay người đã uy danh chấn thiên hạ. Cùng thượng cổ Thần long trong truyền thuyết giao thủ, bị hắn phong ấn ở tầng mười tám địa ngục, cuối cùng lại trốn thoát thành công. Sư muội này đối với người đầy kính ngưỡng a!"

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm vẻ mặt mờ, hắn biết không thể lưu

Thần Nam lại, bất quá vẫn còn hy vọng chưa muốn buông tha. Đối với siêu cấp thanh niên cao thủ nhanh chóng tiến khởi ở giới tu luyện như vậy, bất kỳ môn phái nào cũng đều muốn thu nạp.

Đáng tiếc, hẳn không rõ Thần Nam tâm tưởng, mặc dù Thần Nam nửa thật nửa giả nói cho hẳn mới từ Thiên giới trở về, làm sao mà Nam Cung Ngâm có thể tin tưởng.

"Dâm tặc huynh ngươi thật thiếu lòng tin, ngươi cũng muốn lôi kéo ta tiến vào Tình dục đạo các ngươi sao? Nam tử hán đại trượng phu. Không thể thiếu cận như vậy a, ngươi bất quá là muốn phát triển Tình dục đạo mà thôi. Phải rõ rằng ta không có ý định gia nhập Tình dục đạo nhưng có thể trợ giúp ngươi thống nhất sáu thánh tà lục đạo, đương nhiên còn tiêu diệt cả chánh đạo cũng không phải bàn."

"Ngươi lúc trước..... nói điều đó không thể sao? Thật muốn để.... hòa thượng tiểu lâm tự hoàn tục? Hiến đệ tử Đạm Thai phái kiếm... chồng?" Nam Cung Ngâm cảm giác yết hầu có chút khô cứng, miệng nói lắp bắp.

"Ta chẳng phải nói với ngươi vài lần rồi sao, ngươi còn chưa tin ta, dù ngươi không tin ta đã lên trên Thiên giới, cũng phải tin rằng ta thành công trốn thoát khỏi tầng mười tám địa ngục sao? Đối phó với những kỳ phái này, ta nắm chắc phần thắng trong tay."

"Thần huynh ngươi tại sao đột nhiên muốn ra tay với bọn họ?"

"Nếu ta nói tổ sư bọn họ thiếu ta nhiều lắm, hơn nữa bây giờ còn muốn giết chết ta, chắc ngươi không tin, thậm chí nghĩ ta bị điên. Vậy ngươi cứ coi như ta dã tâm bành trướng là được, say mộng mỹ nhân, tình thiên hạ quyền chưởng, không phải mỗi người đều có một giấc mộng sao? Từ nay về ta vì giấc mộng này mà chiến."

"Hắc hắc, Thần huynh ngươi rốt cuộc cũng đã ngộ, không hổ là bồi trung nhân của ta." Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm hắc hắc cười: "Nhưng dự tính của Thần huynh nói thật tuyệt, đại đệ tử Đạm Thai phái Vương Lâm nhất định phải thành vợ ta, về phần sự muội hẳn Mộng Khả Nhi, nếu ngươi không hợp nhãn, đưa cho ta cũng tốt."

Nam Cung Ngâm không hổ là người của Tình dục đạo, việc còn chưa

tiến hành, đã muốn thu thập đủ mỹ nữ.

"Ngao ô..... Long đại gia từ nay về sau cũng muốn vì mộng tưởng mà chiến, say mộng mỹ nhân, tỉnh thiên hạ quyền chưởng. Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại (Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại: Có ba điều bất hiếu, lớn nhất là không có hậu thế), lão long ta sau này cần vì long bà mà cố gắng, không thể tiếp tục cuộc sống ngu dốt nữa, ngao ô....." Tử kim thần long đang uống rượu mắt lim dim, nghe được câu chuyện, cũng hào hứng kêu lên.

Tiểu long cũng mơ mơ màng màng, hưng phấn đứng lên, hướng Nam Cung Ngâm nói: "Thần nói, dâm tặc huynh ngươi sẽ tỏa sáng."

Hai ngày sau, tuyết rơi dày đặc. Thần Nam cùng Nam Cung Ngâm đi tới tiểu lâm tự. Nơi này chính là tiên sơn nổi danh đông thổ. Bất quá tại nghiêm đông quý tiết, tiên sơn cảnh vật cũng bị chìm trong tuyết trắng.

Mỗi đỉnh núi đều có tiểu lâm tự miếu vũ. Thần Nam bọn họ đi thẳng tới ngọn cao nhất của phiến tiên sơn, phát điện lớn nhất giữa đám tiểu lâm tự.

Hai con rồng đều hóa thành bản thể, thân long lớn mười trượng tại tiểu lâm tự không ngừng rống lên, thanh thanh long khiêu vang vọng tận trời.

Nam Cung Ngâm trợn mắt ngạc nhiên. Thần Nam nắm liệt không kiếm, một kiếm hóa một đạo ba mươi trượng trường kiếm quang ánh sáng ngọc, thần quang rực cháy chế ngự. Trong chớp mắt sơn môn tiểu lâm tự bị chém nát.

"Thần huynh ngươi thật sự là biến thái. Ngoại trừ ngươi trong huyền giới trong truyền thuyết, sợ rằng khó địch nổi ngươi một trận."

Tiểu lâm tự chuông thanh đại tác, thần long trên bầu trời không ngừng rít gào, một nam tử nắm thần kiếm trong tay, một kiếm hủy đi sơn môn, không khỏi khiến phát điên tiểu lâm tử tránh một trận đại loạn, vội hướng các ngọn núi phụ cận cầu viện, hiệu lệnh các đệ tử đến cứu trợ.

Lão hòa thượng trong viện nội không phải người chưa từng thấy qua nhiều sự đời, bọn họ làm sao nhìn không ra tu vi Thần Nam không thể địch nổi đây.

Xa xa, trên đỉnh núi tuyết, vô số tầng nhân nhanh chóng hướng nơi này lao tới, cao thủ giữa phật điện càng lúc càng đông. Mấy vị cao tăng trong chùa không ngừng tụng phật hào, một lão tăng nói: "Ma vương đã đến, sợ rằng chúng ta không thể hàng ma, mau tới Tu di huyền giới mời các trưởng lão ra tay."

Nam Cung Ngâm hừ một tiếng lớn, đối với Tu di huyền giới hẳn đã từng nghe qua, nghe nói nơi đó toàn là những lão hòa thượng sống hơn trăm tuổi của tiểu lâm tự. Truyền thuyết rằng trong đó không thiếu lục giai tu luyện giả, thậm chí có người gần tới thần tăng tiên nhân chi cảnh.

"Tang tang tang....."

Theo tiếng chuông vang, tầng nhân từ các ngọn núi khác lục tục kéo tới, hơn hai ngàn người vây lấy Thần Nam và Nam Cung Ngâm trong tiểu lâm tự.

Cùng lúc đó, phía sau núi tiểu lâm tự, đột nhiên ánh lên trận trận ánh sáng hỗn độn, một đạo không gian mở ra, chín vị lão tăng râu tóc bạc trắng ngự không đến.

Nam Cung Ngâm khổ não, cảm giác hẳn không nên nóng vội như này, đi theo Thần Nam thật quá điên cuồng. Tiểu lâm tự đầm rồng, hang hổ, dĩ nhiên kéo cao thủ trên lục giai ẩn cư tại Tu di huyền giới tới.

Thần Nam haha cười lớn, thanh âm chấn động không trung, tuyết bông trong vòng vài dặm cũng bị cuốn ngược lên, hai con Thần long rít gào không ngừng. Từ xa đỉnh tuyết chấn động tan ra, thanh thế không khỏi khiến người ta sợ hãi tột độ.

Chín vị lão tăng phá không trong chớp mắt cũng đã tới, cùng mấy ngàn tầng nhân vây Thần Nam. Hơn hai ngàn tầng nhân hợp cùng một chỗ cùng nhau uy áp Thần Nam rời đi.

"Hahaa...." Thần Nam cười lớn, đầy cuồng phong. Liệt không kiếm trong tay hướng hư không, một khe nứt lớn xuất hiện tại không trung, hàng chục thiên sứ bay ra khỏi nội thiên địa của hắn.

Năm mươi, sáu mươi thiên sứ bốn cánh sắp hàng tại hư không, phát ra cường đại năng lượng thánh khiết, lạnh lùng nhìn hòa thượng tiểu lâm tự.

"Phật tử bi!"

"Phật tổ tại thượng!"

Tất cả hòa thượng tiểu lâm tự đều kinh ngạc trợn mắt, miệng chỉ tiếp tục tụng phật hào. Bọn họ quả thật không dám tin tưởng vào mắt mình, đột nhiên xuất hiện một đoàn thiên sứ.

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm kinh ngạc nhưng rồi cũng tiêu tan rất nhanh, hét lớn: "Thần huynh, ta tin người thật đã lên Thiên giới, ta tin người đã đại náo Phật thổ. Thiên a, haha.... Thần Nam đại tiên, pháp lực khôn cùng, thiên thu vạn đại, nhất thống giang hồ."

Những tù binh thiên sứ này dù công lực đều bị Thần Nam phong ấn hơn phân nửa, nhưng cũng đủ uy hiếp tăng nhân tiểu lâm tự.

"Người.... Ma vương người rốt cuộc muốn gì?" Một Lão hòa thượng run rẩy hỏi Thần Nam. Hiển nhiên, hắn còn không biết đây là đệ nhất thanh niên nổi như cồn ngoại thiên giới.

"Chả muốn sao cả, chỉ muốn mời các vị đại sư hoàn tục, sớm lập gia thất sinh con cháu." Thần Nam hai mắt ánh lên hai đạo quang mang lạnh lẽo, rồi chậm rãi thu lại, cười lớn: "Lúc này, tuyết rơi dày đặc, khí trời rét mướt, ta muốn mời các vị sư phó ăn thử món lẩu thịt chó."

Thần Nam vừa dứt lời, nhẹ nhàng phát tay, bay ra ngoài mười trượng. Chuông đồng đen cực lớn nặng hàng tấn trong tiểu lâm tự, bị hắn hung hãn lôi ra từ chuông thất, khiến cả chuông thất sụp đổ trong nháy mắt.

Thần Nam một tay giơ cao chuông lớn, tay kia dùng lực đánh một chưởng. "Tang" một tiếng, âm thanh đéck tai nhức óc, truyền hơn

mười dặm, hơn trăm tầng nhân bị chấn động mà ngã xuống.

"Haha... chuông lớn này làm nồi nấu lẩu thật thích hợp."

Nội thiên địa lại mở ra, mười thiên sứ dắt hắc cầu bước ra. Thần Nam sớm đã có chuẩn bị, thực có ý muốn mở đại tiệc lẩu chó ở tiểu lâm tự này.

Mấy ngàn tầng nhân không thốt lên lời, phần nộ vô cùng, tại cửa Phật mà đối phương dám làm càn như thế.

"Haha....." Thần Nam cười đắc trí: "Các vị đại sư cả đời đều chưa từng được nếm lẩu thịt chó sao? Thứ này chính là hảo thực a, tu âm bổ thận, nhiều chỗ huyền diệu, hôm nay ta sẽ chỉ cho các người biết thế nào vui thú của con người."

Các thiên sứ trong nội thiên địa của Thần Nam vốn đã bị gã trấn phục, mười gã thiên sứ bất kể thân phận trước kia như thế nào, giờ phút này đều đang làm thịt chó cả, người mổ chó, người thì đun nước, người chuẩn bị nồi, lại có người đang làm gia vị.

"Phật từ bi! Nơi cửa Phật há có thể để người làm vậy bản!" Một Lão hòa thượng tụng phật hào bước ra từ Tu di huyền giới, bay thẳng lên trời, bỏ một chưởng vào Thần Nam.

Thần Nam cười lạnh, cũng không ngẩng đầu lên, một kiếm vung lên không trung, kiếm quang sáng chói mọi người không thể mở mắt được, một kiếm bay về hướng lão tăng.

Oan có đầu, nợ có chủ. Thần Nam cũng không muốn giết người vô tội, hắn chỉ bất quá muốn thu phục căn cơ Phật giáo tại nhân gian giới mà thôi. Bởi vậy thần kiếm phát ra năng lượng kiếm khí cũng không quá áp chế, mà là một năng lượng nhu hòa, đẩy lão tăng hơn trăm trượng va vào vách núi, thân thể ngập trong vách.

Tất cả mọi người hít một hơi khí lạnh, cái đó còn dùng đánh sao? Đồi bên thực lực quả không phải cùng đẳng cấp a!

Dưới đại chuông đã xếp củi, trên không khung hai con Thần Long phun lửa liên tục, nước trong chuông dần dần sôi trào, các loại

hương liệu cùng thịt chó cũng đã thả vào. Hương thơm chậm rãi phiêu tán trên núi tuyết.

Thần Nam quay ra mấy ngàn tầng nhân lớn tiếng nói: "Tới đây nào, các vị đại sư không nên khách khí, hôm nay ta mời mọi người món lẩu, hơn nữa lại có rượu ngon, không say không dừng, cùng người với bột vụn cổ sấu, cuối cùng giúp các vị cùng kết lương duyên."

"Thần Nam người quả thật vô pháp vô thiên (Vô pháp vô thiên: không theo luật trời đất) a!"

Một thanh âm già nua từ viễn không đột nhiên vang lên, một lão tăng thân hình gầy gò, tầng y rách rưới, từ phía sau Tu di huyền giới thong thả bước tới.

Thần Nam hai mắt ánh lên thần quang, lẩm bẩm: "Nhân gian giới quả nhiên đầm rồng hang hổ a, không nghĩ tiểu lâm tự cũng có cao thủ ẩn giấu."

Nam Cung Ngâm kinh hoảng hỏi: "Rất lợi hại sao?"

"Lợi hại phi thường!"

Mọi người trên tiểu lâm tự, tính cả chín vị lão hòa thượng từ Tu di huyền giới bay ra, đều có vẻ mặt khó hiểu, bọn họ dĩ nhiên chưa gặp qua tăng nhân già nua dị thường này bao giờ.

Chương 224

Ma tính niết bàn

Vóc người còi cọc, khuôn mặt đầy nếp nhăn, thân khác tăng ý rách rưới. Toàn thân bước đi lẩy bẩy, lại có chút bản thủ, phẳng như người mới chui ra từ quan tài

"Ma từ bi, thiện tai, thiện tai!"

Lão tăng như xuất hiện từ hư không, lão đảo bước tới chậm rãi từng bước một, để lại những dấu chân ẩn hiện ánh sáng. Rồi sau đó lão lại đột ngột xuất hiện từ một mảnh hư không, bước vài bước đã tới phía trước tiểu lâm tự.

"Mùi thịt chó thật thơm a, lão tăng ta cũng phải ba ngàn năm chưa được người tới."

Nồi to sôi nước, hương thịt dậy mùi, lão tăng nhẹ nhàng vẫy tay, một khối thịt chó thơm phức bị hấn cách không hút tới. Lão hòa thượng hốc hác bản thủ tóm được miếng thịt chó liền ăn ngấu nghiến.

"Thật là món ngon. Thứ này quả thật đại bổ a!"

Lão già phiêu đảng bay trên bầu trời tiểu lâm tự vừa ăn vừa nói khiến chúng tăng trọn mắt há mồm, nguyên tưởng rằng lão là thần tăng xuất thế để giải nguy tiểu lâm tự. Nhưng ai ngờ Lão hòa thượng lại bất tu biên phúc, không có chút coi trọng Phật gia giới luật.

Theo thị ý Thần Nam, Long bảo bảo cùng Tử kim thần long bay ra sau hấn, tránh lão tăng đột nhiên xuất hiện.

Chứng kiến Thần Nam như lâm đại địch, Nam Cung Ngâm lập tức cảm giác không ổn. Lão hòa thượng thật dị thường khó đối phó. Hấn cũng nhanh chóng lui về phía sau.

Thần Nam trong tay nắm Liệt không kiếm, thần quang sáng chói lên tận trời cao, cả người hấn phát ra sát khí vô tận. Hấn bay lên trời, đối

diện lão tăng, lạnh lùng nói: "Thiên giới hạ trần?"

"Đúng vậy." Lão tăng vẫn nhai ngấu nghiến, không chút kinh tâm trả lời.

"Người Thiên giới làm việc thật nhanh nhẹn a. Đã sớm phá vỡ cường giả xuống đối phó ta."

Lão tăng tựa hồ như nghẹn thẹn, không trả lời Thần Nam, ngược lại xuất chiêu đem vò rượu ngon từ mặt đất lên không trung, mở niêm phong, ngửa đầu uống sạch, cuối cùng sắc khoái nói: "Hảo tửu a!"

"Nếu từ Thiên giới hạ phạm thì người mau chết đi thôi!"

Thần Nam nắm trong tay Liệt không kiếm, một kiếm bổ ra, kiếm quang mảnh liệt xé hư không, phóng thẳng vào lão tăng.

"Rượu thịt ngon thật hơi ma tổ ở trong lòng!" Lão hòa thượng uống một hùm rượu lớn, huy quyền mảnh lực hướng kiếm quang thổi một phát.

"Oanh"

Một tiếng nổ, kiếm quang bị phá nát. Lão hòa thượng bộ dạng không chút kinh tâm, lấy tay áo lau khóe miệng.

Tử kim thần long đứng xem rụt cổ nói: "Mẹ rồng vĩ đại. Lão trọc này thực lực kinh khủng a. Có thể tùy ý một kích đón đỡ một đòn ở cấp độ thất giai. Thực lực người này quả là thâm bất khả trắc a!"

Thần Nam cười lạnh. Hắn vốn đã phát giác hòa thượng này thực lực cao thâm khó lường, bất quá đến cả Phật tổ hắn còn dám trêu chọc, huống gì là lão tăng ở nhân gian giới này

Liệt không kiếm lại trảm ra, nhưng lúc này không chỉ có mỗi kiếm quang còn kéo theo tiếng sấm vang ầm trời, thiên phạt hàng thế!

Thần Nam vận dụng công lực vượt quá thất giai, kéo thiên phạt tới. Một mảnh lôi quang sáng chói tại bầu trời tiểu lâm tự, nhanh chóng đánh xuống.

Hai cánh kim quang sắc xuất hiện sau lưng Thần Nam, hấn nhanh như mị ảnh. Thoáng một cái rồi biến mất lôi quang hung hấn bổ xuống lão hòa thượng.

"Thượng thiên hữu hảo sinh chi đức. Ma từ bi!"

Lão tăng miệng tụng ma hào cổ quái, vẻ mặt trở nên nghiêm túc. Hai tay nhẹ nhàng rung động, một khe không gian xuất hiện tại bầu trời tiểu lâm tự. Sấm chớp đánh xuống, bất quá đều mất hút vào khe không gian.

"Thần vương!"

Thần Nam hai mắt ánh lên lưỡng đạo quang mang khiến người ta sợ hãi, hấn cảm ứng được lão hòa thượng rất mạnh nhưng không nghĩ tu vi hấn đã đến mức thần vương chi cảnh, việc này quả thật ngoài tưởng tượng!

Thiên giới Phật môn bất quá hai người Thanh Thiện cũng Phật tổ đạt chi cảnh thần vương mà thôi. Lão tăng chúng bình thường này như thế nào mà cũng đạt tới cảnh giới đáng sợ?

Thần Nam không chút do dự, thu Liệt không kiếm, sau đó rút Hậu nghệ cung, trên thân cung lập tức xuất hiện một luồng ánh sáng ngọc chói chang, lúc này bất kể có kéo thiên phạt tới hay không đi nữa, hấn giương cung bắn.

Nguyên khí trong thiên địa kịch liệt nổi lên trong phương viên mười dặm, toàn bộ bông tuyết hóa chốc thành mưa rồi sau đó chuyển hóa thành băng, bay ngược lên không.

Những đỉnh núi phụ cận cũng rung động theo. Năng lượng đáng sợ rung động tám phương.

Hư không bể nát. Một mảnh lôi quang dày đặc hiện ra. Thiên lôi cuộn cuộn, thiên phạt thần quang liên miên không dứt rung chuyển trời đất

Đúng vào sát na thần tiễn rời khỏi dây cung, thiên phạt rớt cuộc cũng xuống, lôi quang tỏa ra khắp trời bao trùm hoàn toàn ngọn núi tiểu

lâm tự.

Thần Nam mở nội thiên địa, thu tất cả thiên sứ vào, triển khai thần vương dục, hấn đưa nam cung ngâm lên trên lưng tử kim thần long rồi f mang bọn họ như một tia sáng bay ra ngoài mười hải lý.

Hồng địa thần tiến cùng thiên phạt đánh xuống cuồng phách, khiến lão hòa thượng hoàn toàn biến sắc. Nếu tránh né, sợ rằng tiểu lâm tự trong náy mắt sẽ hóa thành bình địa. Hấn ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng ma khiêu, Hai tay giao trước ngực, quát lớn: "Mở cho ta!"

Một khe nứt ở không gian tiếp theo xuất hiện trên bầu trời, như miệng không lồ của viễn cổ ma thú, hướng lôi quang trên không trung nuốt chửng, tuyệt đại bộ phận lôi điện đã bị lão đánh tan nát.

Thần Nam đứng ở xa cười lạnh thân hóa thành một luồng điện quang bay vọt trở lại, rất nhanh giương cung lấp tên, tiếp tục bắn ra một đạo thần tiễn, trong thiên địa nhất thời sấm chớp van rền, đình tai nhưc óc.

Lão hòa thượng tựa hồ không muốn tiểu lâm tự bị hủy, lão cuồng cuồng hét cả chân tay, rốt cục khi thấy Thần Nam lại đặt thần tiễn lên cung lão biến đổi sắc mặt hét lớn:

"Aiyeee ! Dừng ! ta không phải kẻ địch thiên giới của ngươi, ta với ngươi đều cùng có chung một địch nhân! Dừng tay chúng ta vừa ăn thịt chó vừa nói chuyện!" nghe được những lời này chúng tăng tiểu lâm tự đều kinh hãi] [thất sắc], Thần Nam như thế nào cùng với thượng giới của bọn họ có quan hệ chứ? bắt quá nghe tới câu nói cuối cùng thì tất cả hòa thượng đều hộc máu.

Thần Nam hoài nghi nhìn lão, thông thả thu hồi lại cung thần, hấn tin lời lão hòa thượng.

Nếu thiên giới Phật Môn thật có một vị thần vương cao thủ như thế này, hấn đã phải được kiến thức qua mới đúng, lại nói người trong thiên giới biết hấn hạ giới cũng không có khả năng nhanh như vậy đã có 1 thần vương hạ giới truy đuổi, phải biết rằng thần vương hạ giới phải mạo hiểm tánh mạng, vô cùng nguy hiểm. Ai muốn mạo hiểm chứ?

"Thịt chó đại hội bắt đầu ! ăn thôi !" Lão hòa thượng một điếm cũng không giống thần thái vừa rồi toả ra ma khí ngập trời đại chiến Thần Nam, bây giờ biến thành bộ dáng điên điên khùng khùng.

Lão một bên tiếp Thần Nam nhám nháp thịt chó, một bên hướng đến tất cả hoà thượng tiểu lâm tự ra mệnh lệnh: "ta là đại tổ sư đời thứ sáu của các người, bây giờ tuyên bố tổ sư lệnh, tất cả đều ăn thịt chó cho ta!

"Ta...., lão điên này chẳng lẽ là kẻ trong truyền thuyết nghịch luyện Phật pháp trở thành đại ma ư? " Tử kim thần long bay trên không khế thì thào

"Thật sự là một lão ma hòa thượng!" Tiểu long cũng gật đầu nói.

Tiểu lâm tự chúng tăng đưa mắt nhìn nhau cuối cùng mọi người toàn bộ quỳ xuống trên mặt đất, một mặt tụng niệm Phật ngôn, một bên hô to: "Tham kiến tổ sư!"

"Đến đây đi, các người nghe được ta nói gì rồi đấy, bây giờ tất cả mọi người mau lại ăn thịt chó"

"cái này....." chúng tăng nhất thời kinh ngạc đến ngây người.

"đây là tổ sư mệnh lệnh!" lục đại Phật tổ sắc mặt trầm xuống, có mấy người thoát nhìn về mặt của lão hòa thượng xong lập tức đứng lên. Có người đi trước liền có người theo, nhất thời ngoại trừ mấy Lão hòa thượng đang do dự ở ngoài, tất cả tăng nhân đều phá giới.

Lão tăng lấy từ trong tay một nhà sư trẻ tuổi một cái bát đầy thịt chó thơm phức lại quơ tay lấy một vò rượu, quay về phía Thần Nam nói: "đi thôi, chúng ta cần phải nói chuyện"

Cả tòa tiểu lâm tự nơi nơi đều là mùi thịt, ngày hôm nay đại đa số sư sãi đều phá giới. Thần Nam theo lão tăng hướng về phía bên trong huyền giới bay đi.

Bên trong huyền giới núi xanh màu lục bích, hoa cỏ vẫn xanh tươi ngào ngạt, so với thế giới bên ngoài khắp nơi là băng tuyết quả là bất

đồng.

Lão hòa thượng và Thần Nam bay về phía nam hạ xuống một tòa núi xanh, hai người khoan chân ngồi xuống, vừa ăn thịt uống rượu vừa đàm luận.

"Hai chúng ta thật sự là giống nhau, ta cũng giống như người từ thần gian lên tới thiên giới rồi sau đó lại bị người truy giết được lại quay về nhân gian..."

Lão hòa thượng bắt đầu nói về chuyện cũ, Thần Nam âm thầm cảm thấy kinh ngạc. Lão tăng này trông thế nhưng là nhân vật kì tài vào tám ngàn năm trước! Bất quá, hấn phá vỡ hư không rồi tiến teo một cái "Kì lộ", nghịch luyện đại phật thần thông, đi theo con đường hoàn toàn đối lập với phật pháp nhưng cũng bởi vì như thế, tu vi của lão đột nhiên tăng mạnh, siêu việt hơn tiên nhân bình thường mới tiến vào thiên giới rất nhiều.

Thân mang ma khí, tiến vào phật thổ, kết quả à có thể tưởng tượng được. Lão bị thiên giới Phật Môn truy sát, cuối cùng bị buộc phải phá toái hư không tiến vào thông đạo giữa nhân gian và thiên giới. Từ thiên giới phản hồi nhân gian vô cùng khó khăn, thiên phật khiến lão ma tăng gần như bị huỷ đi toàn bộ tu vi, cơ thể nát bét. Bất quá lão không có chết, còn sống về tới nhân gian, trải qua mấy ngàn năm tu dưỡng, thân thể lão không chỉ phục hồi như cũ, hơn nữa tu vi một ngày tiến ngàn dặm, không ngừng đột phá, một ngàn năm trước chỉ còn cách thần vương chi cảnh một bước, bất quá thủy chung không thể vượt qua. Lão ngao du khắp thế gian, cũng từng tiến vào tiểu lâm tự thu nhận đệ tử, nhưng không ai biết một lão tăng như thế nhưng lại là 1 siêu cấp đại ma vương.

Lão hòa thượng ma tâm đã đạt đến mười phần, nghĩ sẽ sớm đạt tới thần vương lĩnh vực, rốt cục đi lên một con đường không thể quay đầu lại.

Phật giáo có niết bàn trọng sanh phương pháp, lão nghịch tu phật gia đại thần thông, cũng tu ra ý nghĩa của Ma Công, phật diệt ma sanh! ngàn năm trước lão tạ phía sau núi tiểu lâm tự đích đã đánh nát ma tính phật xá lợi trong cơ thể, hóa thành một pho tượng tượng đá, chuẩn bị niết bàn tái sanh, cao hơn một tầng! Lão hòa thượng này ma

tính đã quá cao đối với chính mình cũng tàn nhẫn như thế, tất cả đều là một cái tự sát niết bàn. Bất quá, lão đã làm được ược rồi, loại ma tính niết bàn hoàn toàn chấn nát một chút cuối cùng phật tính năng lượng trong cơ thể, hoàn toàn chuyển biến thành ma tính năng lượng.

Vật đổi sao dời, năm tháng trôi qua, ngàn năm niết bàn, Lão hòa thượng do một pho tượng hóa thạch phát ra sinh cơ, bất quá tất cả đích lực lượng của lão đều phong ấn vào một viên ma xá lợi, hơn nữa lão từ một lão nhân đã biến thành một hài đồng không am hiểu thế sự, lão đi ra khỏi cổ động, được một hoà thượng thu dưỡng, thế là từ nay về sau tiểu lâm tự xuất hiện một gã kiệt xuất đệ tử, tên là Huyền Trang.

"Clgt?" Thần Nam đứng lên, không thể tin nổi nhìn vào Lão hòa thượng "ngươi..... ngươi thật sự là huyết hòa thượng Huyền Trang?"

"đúng vậy, ma tính niết bàn trong cơ thể Huyền Trang, không có khả năng vừa mới sanh đã tỉnh, ma tính trong cơ thể hẳn toàn bộ năng lượng phong ấn ở giữa ma xá lợi, lúc đó trí nhớ cũng bị phong ấn rồi bất quá sớm muộn gì cũng có một ngày tiến nhập ma tính niết bàn viên mãn chi cảnh.

Ngẫu nhiên, Huyền Trang trong khi tu luyện, đã thấy một quyển kinh thư raác nát, thấy được vài câu đối khiến hắn dị thường rung động: đại phật đại ma chỉ là một ý niệm, đại phật có khả năng nghịch tu đại ma, đây vốn chính là kinh thư của lão để lại, sau khi niết bàn trọng sanh vô tình phát hiện, lão lại đi lên con đường này.

Sau gần mấy tháng, trong cơ thể Huyền Trang ma xá lợi bắt đầu có cảm ứng, cuối cùng phát ra ma khí ngập trời, ma tính niết bàn hoàn toàn đại viên mãn, lão rút cục bước vào rồi thần vương lĩnh vực.

" Ta là một lão cổ đồng, nếu giữ lại một thân thể của một người trẻ tuổi, thật sự khiến cho ta cảm giác kì cục cho nên ta biến ảo thành hình dáng bây giờ

Nói xong lại biến ra diện mạo chân thật của Huyền Trang, không phải siêu trần thoát tục huyết hòa thượng kia thì là ai?

Thần Nam ngẩn người, cuối cùng tự đập vào đầu nói: "Thì ra là huyết hoà thượng người, nhìn hình dáng của người ai cũng nghĩ là một cao tăng đắc đạo nhưng ai ngờ người lại là một đại ma vương trong thiên hạ""Phật cực cảnh đó là ma, ma cực cảnh đó là Phật, nơi này có cái gì là Phật ma chi phân?"

Huyền Trang mỉm cười đúng là hình dáng của một thể ngoại cao nhân

"Người đúng là tên ôn thần!" Thần Nam một quyền đánh bay hắn, sau đó như là nhớ tới cái gì vội hỏi: "Người tựa hồ biết sự tình tại thiên giới của ta sao? người như thế nào biết được?"

"Nhân Gian Giới người đừng tưởng là nơi đơn giản! sự tình của người tại thiên giới các cao thủ số một của các huyền giới đã biết và bắt đầu lưu truyền rồi"

"Nhân Gian Giới có thể biết được tin tức từ thiên giới ư?" đối với những người này mà nói, đây đúng ra là một sự tình rất khó khăn

Bất quá lúc này đây, tựa hồ là thiên giới hạ phạm tìm kiếm chuyển thể tiên thần thì trong lúc vô ý lộ ra sự tình.

Thần Nam và Huyền Trang tại tu di huyền giới bàn tính thật lâu, cuối cùng hai người nở nụ cười đứng lên.

"ha ha.....có người ma hòa thượng ở đây, tiểu lâm tự tất nhiên sẽ làm tất cả tu luyện giả trên thế gian há hốc mồm" "ta là ma từ bi, đại chiến thiên hạ, thống nhất các thánh địa, tựa hồ có chút điên cuồng, mặt khác Đạm Thai phái không phải là một nơi đơn giản.

Chương 225

Tiên nhân hạ phàm

Hương vị thịt chó thơm lừng bay khắp Tiểu Lâm tự, đám phật môn đệ tử miệng đầy rượu thịt. Nhiều đệ tử ngoài miệng không dám nói gì nhưng trong lòng lại thầm khen ngon miệng.

Thần Nam cùng Huyết hòa thượng từ trong tu di huyền giới bay ra chứng kiến đám hòa thượng kẻ uống rượu, người ăn thịt cười nói âm ỉ.

"Ma hòa thượng, cáo từ. Tin tưởng ngày gặp lại không xa."

Thần nam tìm thấy dân tặc bạch y Nam Cung Ngâm cùng hai con rồng miệng đầy rượu thịt trong đám hòa thượng, kêu bọn họ cùng rời đi.

"Thần huynh, chúng ta cứ như vậy mà đi sao? Lạp tháp hòa thượng kia là ai? Bộ dáng tựa hồ như là đắc đạo, chẳng lẽ thật sự là đại tổ sư thứ sáu của đám phật môn đệ tử sao?" Nam Cung Ngâm trong lòng tràn đầy nghi vấn.

"Ha ha....." Thần Nam cười to, nói: "Ma hòa thượng kia là nhân vật không có đơn giản chút nào, có hấn tọa trấn Tiểu Lâm Tự, so với ta tiêu diệt hay thu phục đám hòa thượng tại chỗ này còn muốn thú vị hơn."

"Đây là đạo lý gì?"

"Yên tâm đi, Tiểu Lâm tự này cũng là đồng bọn của chúng ta, sau này trên chiến trường sẽ là hậu viện rất lớn cho chúng ta, ha ha...."

Mục tiêu kế tiếp của Thần Nam là Hỗn Thiên Đạo, môn phái này là tử đối đầu của hấn, tại nhân gian giới hấn đã cùng Hỗn Thiên tiểu ma vương không ngừng giao chiến, tới thiên giới lại bị Hỗn Thiên lão ma vương đuổi giết, lần này trở lại nhân gian, môn phái này được hấn liệt vào trong danh sách tiêu diệt.

"Gió đông thổi, trống trận vang, thế giới này ai sợ ai.... ngao ô...."

Tử kim thần long không ngừng ca hát, hét vang khắp không trung. Khắp không trung bông tuyết không ngừng bay loạn. Hai con thần long phá không phi hành trên bầu trời đông thổ, tiếng rống gầm thét truyền khắp đại địa bên dưới làm vô số người kinh hãi ngửa đầu nhìn xem.

Sơn vũ ngân xà, nguyên trì chá tượng.

Trên đại địa, một mảnh ngân trang tổ khóa, vô số núi cao bay nhanh ngược lại phía sau. Đại bình nguyên hằng hà cũng nhất nhất lùi xa, thành thị, sơn thôn cũng dần dần biến mất lại phía sau.

Hai con thần long bộc phát long khí, làm đầy trời bông tuyết cách thân thể chúng ngoài một trượng, xuyên qua tầng mây, bay rất nhanh về phía Hỗn Thiên đạo phái.

Gần nửa ngày, bọn họ dựa theo sự chỉ dẫn của Huyền Trang đã đại khái tìm được vị trí của Hỗn Thiên đạo, hiện tại còn cách địa điểm khoảng năm trăm dặm bay đến.

Nhưng bởi vì Nam Cung Ngâm còn chưa đạt tới tích cốc cảnh giới, mỗi ngày cần phải ăn uống như người bình thường. Lúc cách Hỗn Thiên đạo phái khoảng ba trăm dặm, cả bọn dừng lại một tòa tửu lâu ăn uống. Lúc ăn uống, Thần Nam biết được một tin tức trọng yếu.

Hiện giờ mặc dù đông thổ đầy tuyết rơi, nhưng tu luyện giới rất là bùng bùng xao động. Trước đây không lâu, thiên giới có tiên nhân hạ phàm mang đi tiểu ma vương cùng Nam Cung Tiên Nhi, tiếp dẫn bọn họ lên trên thiên giới, làm cho vô số tu luyện giả kinh thán không nguôi.

Phong ba không chỉ có như vậy, tục truyền thiên giới còn có tiên nhân liên tục hạ phàm tìm kiếm những tu giả có tư chất đặc biệt đưa họ tiếp dẫn lên thiên giới.

Quả thật không lâu trước đây có tiên nhân hạ phàm tại ngoài thành Tê Hà ở An Bình quốc, cử hành tu luyện giả đại hội, đến lúc đó sẽ chọn ra những tu luyện giả có tư chất siêu tuyệt để được tiến vào

thiên giới.

Mà hôm nay, đúng là ngày đầu tiên của đại hội.

Thần Nam cười lạnh. Có thật sự là tuyển những người có tư chất siêu tuyệt sao?! Tu luyện giả có tư chất không lẽ còn thiếu tại thiên giới sao? Những người này thật là đang muốn tìm kiếm chính là chuyển thể tiên thần. Chuyện này là trong lúc hắn bị truy giết tại thiên giới đã biết được.

Đông đại lục kinh qua vô số phong yên chiến hỏa, sau khi ổn định lại, quần hùng tịnh lập trăm nước cát xứ. Trong đó có ba đại quốc gia chiếm cả bản đồ phương đông, phân biệt Sở quốc tại hướng tây, Bái Nguyệt quốc tại phía bắc, và An Bình quốc tại phía đông nam.

Mà mục đích của Thần Nam là Hỗn Thiên đạo đang ở bên trong An Bình quốc. May là Tê Hà thành cũng nằm trong An Bình quốc, cách nơi này khoảng sáu trăm dặm. Sau khi nghe được tin tức này, Thần Nam muốn đi xem coi.

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngâm trong lòng có chút muốn, tuy nhiên cũng đồng ý đi xem cho biết.

Hai người, hai con rồng lại ra đi. Nhưng phương hướng được thay đổi, sáu trăm dặm khoảng cách đối với hai con thần long mà nói thì không đáng kể. Không lâu sau đã thấy Tê Hà thành trước mắt.

Đây là cổ thành ngàn năm, tại đây băng tuyết đóng đầy trên mặt đất, nhưng hiện tại cũng không vì thời tiết hàn lạnh mà vắng vẻ. Mấy ngày vừa qua, cổ thành lại có chút phồn thịnh, vô số tu giả của Đông đại lục đều chạy tới đây làm tất cả khách sạn tại đây đều đầy ắp, những nơi ăn uống trong thành nội đều chật ních người.

Tuyết bay đầy trời, nhưng trên đường lại có xe, ngựa không ngớt hướng ngoài thành chạy đi, trong đó vừa bao gồm cả tu luyện giả cùng dân chúng bình thường.

Người tại thiên giới hạ phàm làm cho mọi người râm rộ đi xem, ai mà không muốn đi xem tiên nhân hạ phàm đây?

Thần Nam đứng tại không trung trên bầu trời của thành Tê Hà, cười lạnh nói: "Tiên nhân được người phàm cúng bái là làm bọn họ có mặt mũi, nếu người phàm thấy được bọn họ bị đánh đập không biết về mặt của họ sẽ như thế nào."

"Thần huynh, huynh thực sự muốn làm lớn chuyện sao?" Nam Cung Ngâm sợ hãi, cách nghĩ thống nhất chính tà thánh địa thực sự đã quá điên cuồng, nhưng hấn phát giác ra Thần Nam còn điên cuồng gấp chục lần so với trong tưởng tượng, còn muốn đi chém tiên nhân!

"Ngao ô...." Tử kim thần long dài giọng chê bai: "Tiên nhân mà tính cái gì, dâm tặc tiểu tử không có kiến thức. Long đại gia ta năm đó còn dám chém giết cả lão bạo quân chủ thần của thiên giới, hừ tiên nhân.... tiên nhân... hấn chỉ là con muỗi thôi!"

Tử kim thần long làm bộ dáng như e sợ cho thiên hạ bất loạn, tao ngộ của Thần Nam tại thiên giới đã ăn sâu vào tâm trí hấn, bây giờ đã trở lại nhân gian giới là địa bàn của hấn, không trả thù mới là phi lý.

Bên ngoài Tê Hà thành vốn là một phế tích của diễn võ trường, hôm nay người người tấp nập. Tiên nhân từ thiên giới hạ phàm dĩ nhiên hấp dẫn mấy vạn tu luyện giả cùng với gần mười vạn người dân bình thường.

Tiếng người xôn xao, trời đất băng tuyết cũng không hề rét lạnh, tại đại diễn võ trường cũng đầy nghẹt bóng người bao vây chung quanh một tòa đình thật lớn.

"Hôm nay nếu có thể nhìn thấy tiên nhân ta đời này cũng thật là may mắn, sau này cũng có thể khoác lác với người khác được."

"Ta muốn nói cho tử tôn của ta, ta đã từng thấy qua tiên nhân!"

"Tiên nhân tồn tại trong truyền thuyết, hôm nay thật sự có thể hạ xuống phàm trần sao?"

"Thật sự muốn gặp tiên nhân a. Có thể làm cho ta cũng cảm giác có thêm tiên khí."

Rất nhiều người tại ngoại thành, tâm tính đều cung kính nghênh đón tiên nhân hạ phàm trần, trong đó có rất nhiều Đông thổ danh túc.

Ngay lúc này, tại không trung hiện ra một đạo ánh sáng, nhất thời chiếu sáng phiến hư không âm u này. Ánh sáng quang mang càng ngày càng rõ ràng, một vầng ánh sáng năm sắc xạ đầy trời, trập trập tiên nhạc mơ hồ truyền đến nhân gian, một đóa tường vân chở vài đạo tiên ảnh, rất nhanh bay tới.

"Trời ạ. Ta thật sự nhìn thấy tiên nhân!"

"Thật là có tiên nhân hạ phàm a!"

Vô số tiếng kinh hô vang lên, mọi người nhìn về phía trời cao, rất nhiều người quỳ xuống.

Quần tình kích động khi nhìn thấy tiên nhân bằng xương bằng thịt sờ sờ hạ xuống phàm trần, điều này đã đánh động sâu vào trong tâm tình mọi người.

Trên trời cao, vạn đạo ánh sáng mờ, tiên khí mờ ảo, quang vụ đầy trời làm tắt cả những bông tuyết cũng bay ra phía xa bên ngoài vầng sáng.

Trên đám mây ngũ sắc có năm tiên nhân đang đứng.

Một lão giả tóc bạc, khuôn mặt hồng hào, bộ dáng tiên phong đạo cốt. Hai gã trung niên nam tử đứng lướt gió, phong thần như ngọc, ngạo cốt tiên nhân, phiêu dật xuất trần. Hai người con gái trẻ tuổi, vóc người đĩnh tú, dung mạo xinh đẹp, sáng mờ toàn thân, tiên khí liễu liễu, vẻ dáng thánh khiết vô cùng, bộ dáng đúng là tiên tử không có tại nhân gian.

Mười mấy vạn người đều ngây dại, lúc năm vị tiên nhân đình trú tại diễn võ trường bầu trời, trập trập tiếng hoan hô bộc phát ra từ mặt đất.

Tại không trung phía xa xa.

"Thần nói, bọn họ là thần côn!" Long bảo bảo tại đầu vai của Thần

Nam bất mãn nhỏ giọng nói, tựa hồ như rất oán năm vị tiên nhân đã đoạt đi chén cơm của hắn.

Bạch y dâm tặc Nam Cung Ngân chợt ngẩn người, đồng thời có chút tâm hư, không lâu trước đây mọi mọi của hắn chính là được tiên nhân đưa vào thiên giới, bây giờ Thần Nam tựa hồ là địch của tiên nhân, làm cho hắn cảm thấy bất an.

Thần Nam cười lạnh, hắn ngồi xếp bằng trong hư không, nhắm lại hai mắt, vận chuyển đại pháp lực, bắt đầu phóng ra. Bầu trời tràn ngập đầy phong tuyết, hoa khai một đạo tia chớp kim sắc, không gian mở ra một khe hở, kéo năm vị tiên nhân lại gần hắn.

Năm vị thiên giới tu giả đang được người phàm triều bái, hiển nhiên không có dự phòng biến cố bất ngờ này. Trong không trung một trận rung chuyển kịch liệt, gã lão giả bị một cỗ lực lượng vô hình kéo xuống đám mây giam cầm, mấy người kia bị té ngã rồi mới đứng vững thân hình được. Thân thể của hai gã trung niên tú sĩ một trận lay động, dĩ nhiên cũng bị một cỗ lực lượng vô hình trói đứng tại chỗ. Hai vị tiên tử thì bị té ngã trên đầu đám mây.

Năm vị tiên nhân có thể nói là chật vật không chịu nổi, khí chất phiêu dật xuất trần mới vừa rồi đã không còn nữa.

Việc này làm mọi người chấn động, mười mấy vạn người trên mặt đất trợn mắt há mồm, cả nửa ngày không một tiếng động, thật lâu sau có một đứa nhỏ la lên: "Tiên nhân.... té ngã?"

"Năm Tiên nhân trong truyền thuyết suy yếu vậy sao?"

"Này.... ta cái gì cũng không thấy được....."

Năm vị tiên nhân mặt đỏ đến mang tai vô cùng phẫn nộ, bọn họ như thế nào lại không biết có người động tay động chân như vậy đây.

"Là ai? Đi ra!"

"Ha ha...." Thần Nam cười to, cước đạp thần long từ viễn không vọt nhanh tới.

"Trời ạ, đó là.....Thần Nam?"

"Không thể nào? Tại mấy tháng trước, hấn không phải bị thương cổ thần long trong truyền thuyết phong ấn dưới mười tám tầng địa ngục sao?"

"Đúng vậy, chính là hấn!"

"Không thể tư nghị a! Người này thật là có sắc thái truyền kỳ, xuất đạo chưa tới hai năm mà khiến lão bạo quân trong truyền thuyết phải ra tay!"

"Hấn đương nhiên từ trong mười tám tầng địa ngục trong truyền thuyết trốn tới đây, thật sự là kỳ tích a! Đúng là không thể tư nghị! Ta rất thích a!" Có một vài nữ tu luyện giả phát hoa si.

Rất nhiều tu luyện giả trên mặt đất cũng đều từng thấy qua Thần Nam, càng biết hấn có hai con thần long, liếc mắt một cái là nhận ra hấn ngay.

"Thần... Thần....Thần....Nam?!" Lão giả trong năm vị tiên nhân nhất thời biến sắc lấp bắp hỏi.

Hai vị trung niên tú sĩ cùng với hai vị tiên tử sắc mặt cũng khó coi dị thường, bọn họ là từ thiên giới xuống, như thế nào lại không biết chuyện của Thần Nam tại thiên giới đây?

"Không có nói nhảm, các người là muốn sống hay muốn chết?" Thần Nam như ma vương, triển khai một đạo ánh sáng hóa ra thần vương dực, bước tới bên cạnh năm vị tiên nhân, cả người phát ra một luồng khí tức bàng bạc khiến cho mọi người không thể địch nổi.

Tư thái thật là cuồng vọng, mười mấy vạn người phía dưới đất cả kinh, nhất thời trợn mắt há mồm, cái này thật là kiêu ngạo a, dám đối với năm vị tiên nhân mà nói chuyện như vậy, hồn nhiên không để bọn họ vào mắt.

Hôm nay, Thần Nam nhất định muốn làm rung động cả giới tu luyện, muốn tạo ra ấn tượng sâu sắc trong lòng của thế nhân để bọn họ đem chuyện này truyền khắp thiên hạ, muốn cho sóng gió ngập trời

nổi lên!

Chương 226

Ngũ Âm Ma Ngục

"Thần..... Nam, chính là người, người..... vẫn chưa chết....."

Năm vị tiên nhân thần tìn khó coi, bọn họ thể nào cũng không thể tưởng được. Thần nam đã nhảy vào Ma Chủ Chi Mộ, vậy mà vẫn bình yên như cũ, nhanh chóng đã xuất hiện tại nhân gian giới.

Đồng thời trong lòng họ cũng âm thầm kinh hãi. Trong truyền thuyết, Ma Chủ Chi Mộ quán thông Thiên Nhân lưỡng giới. Đó là sự thật!

"Ta không muốn nói nhảm nữa, các người muốn sống hay muốn chết?" Thần Nam thanh âm lạnh như băng, làm cho mấy vị tiên nhân không tự chủ được rùng mình một cái.

Phải biết rằng Thần Nam tại Thiên giới lúc đào vong, từng đại khai sát giới. Cũng không biết đã chém giết bao nhiêu tu giả, đích thị là một sát tinh. Ngay cả thần vương truy đuổi, cũng đều bị hấn sát, có thể nói hung danh lan khắp Thiên giới.

"Người....."

Năm vị Thiên giới tu giả trên mặt vừa đỏ vừa trắng, dưới con mắt của mười mấy vạn người trên mặt đất khiến họ muốn chết còn hơn. Thật sự làm cho bọn họ quá mất mặt. Bất quá, nếu thật sự muốn cùng tên sát tinh này đối đầu, sợ rằng chỉ có duy nhất tử lộ.

Bây giờ Thiên giới ai không biết, hẳn chính là Thần gia "Đệ thập nhân" trong truyền thuyết. Mặc dù cùng với phụ thân hấn xuất từ Thiên giới Thần gia, nhưng trong cơ thể hấn lại chứa đủ các loại thần binh chi hồn. Ngoài ra hấn trong tay nắm Hậu Nghệ Cung cùng Huyền Vũ Giáp, thực lực đã tiếp cận thần vương. Thiên giới tu giả bình thường nào là đối thủ của hấn?

Một vị tiên tử dung nhan tú lệ sắc mặt phi thường bắt hảo nhìn hấn, nói: "Thần Nam người chớ có khinh người quá đáng!"

"Ta không phải khinh người. Ta là muốn giết người!"

Thần Nam trong tay xuất Đại Long Dao. Mặc dù chỉ có nửa thanh tàn đao, nhưng đã sớm truyền đi khắp Thiên giới. Đặc biệt là qua trận chiến huyết tinh của Thần Nam tại Ma Chủ Chi Mộ, khiến nó trở thành thanh đại hung đao nổi danh.

Trong mắt những kẻ tu luyện giả, Thần Nam quả thật rất cuồng vọng, cư nhiên muốn phệ sát tiên nhân, điều này..... quả không thể tưởng tượng được ! Hơn nữa, bọn họ mơ hồ từ trong giọng nói của năm tiên nhân biết được. Tựa hồ, mấy vị tiên nhân đã sớm nghe nói qua về Thần Nam, hơn nữa hình như rất e ngại hẳn,..... thật sự là quá điên khùng, Thiên giới tiên nhân lại e ngại phạm giới nhân.

Bất quá, rất nhiều người đều biết, sự quật khởi của Thần Nam như tuệ tinh hoa phá trường không. Trong nháy mắt đã chiếu sáng khắp Đông thổ, tu vi tiến cảnh của hắn nhìn mắt thường cũng có thể nhận thấy.

Quả nhiên chỉ một đường 'Chiến', như trường hà cuộn cuộn, uy thế càng ngày càng mạnh, trực nhập thượng hải. Rồi sau đó phá vỡ vỡ đạo cực cảnh, đạt tới Ngự Không Phi Hành chi cảnh. Tiếp nữa đại chiến tại Tây thổ, đấu với Thượng cổ thần long Khôn Đức đều tự hắn ra tay. Hơn nữa, mặc dù bị phong ấn tại mười tám tầng địa ngục, hắn vẫn chạy thoát được chẳng tổn hao gì.

Bây giờ, Thần Nam tại trong mắt của phạm nhân giới, lập trở sự thần bí càng cường đại lên. Ngự trên hai thần long mà đến, bức năm vị tiên nhân dù giận cũng không dám mở miệng. Hết thấy đều khiến hắn càng thêm vẻ không giống bình thường.

Tiên nhân có tôn nghiêm của tiên nhân. Bị Thần Nam bức bách, lại đúng lúc mười mấy vạn người đối với bọn họ đĩnh lễ cúng bái. Năm vị tiên nhân đã vài lần muốn ra tay, nhưng đều cố gắng đè nén lửa giận.

Một người trong hai vị trung niên tú sĩ, âm thanh lạnh lùng nói: "Thần Nam người hôm nay cơ hồ đã trở thành Thiên giới công địch. Người của Thiên giới không tìm người phiền toái, người nếu cần thận ẩn nấp còn có thể bảo toàn tánh mạng. Bây giờ người dám cuồng vọng

xuất hiện như thế, không sợ Thiên giới xuất cao thủ tới lấy mạng người à?"

"Ha ha..... ta sợ người của Thiên giới?" Thần Nam cười to nói: "Lúc trước tại Thiên giới, ta ngay cả thần vương cũng dám giết, còn có sự tình gì mà ta không dám làm ? Ta còn gì để sợ hả? Xem ra các người lại nghĩ rằng ta đang hư trương thanh thế. Tốt nhất nên dùng hành động thực tế khiến các người tin tưởng."

Đao thần Đại Long tóe ánh sáng như ngọc, Thần Nam triển khai thần vương cánh. Tại chỗ cũ để lại một đao tàn ảnh, vọt tới gần năm vị tiên nhân, cử đao quét ngang. Hành động tiến công này có thể nói cuồng vọng cực kỳ, một đao hoành phách năm vị tiên nhân.

Phía dưới mười mấy vạn người đang xem cuộc chiến, miệng nhất thời đều trương thành hình chữ O.

Năm vị Thiên giới tu giả vội vàng phản kích. Bất quá Thần Nam quá nhanh, thần vương cánh trong người, so với năm tên tu giả vừa mới đạt tới thất giai cảnh giới mà nói, chẳng khác nào tốc độ ánh sáng.

Mặc dù để tránh Thiên phạt phủ xuống, Thần Nam chỉ vận dụng thất giai lực lượng, nhưng với tốc độ như chớp của hung đao vậy là đủ rồi!

Xoát xoát xoát

Thần Nam không ngừng biến ảo phương vị, đao mang chiếu sáng âm u cả bầu trời. Bông tuyết trong vòng mười trượng đã bị đao khí tán loạn khắp không trung, rồi biến mất.

Năm vị tiên nhân bị vài đao tàn ảnh vòng quang, nhanh chóng lách khỏi, phản công.

Mười mấy đao sáng chiếu rọi, một đao thần quang tựa như thất luyện, đột ngột xuất hiện tại gần nơi của vị trung niên tu sĩ mới nói vừa rồi. Hấn kinh hãi thất sắc, nhưng không thể tránh né, bị Thần Nam một đao bổ trúng.

Đao mang đổ rục từ đầu hấn bổ xuống, cả người trong nháy mắt bị

chém thành hai nửa. Huyết vũ bay đầy trời, trung niên tú sĩ ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra đã bị Thần Nam chém giết. Huyết vũ của hai nửa tàn thi ập xuống một tảng đá lớn.

Phía dưới vô số người đang xem cuộc chiến thất thanh kêu sợ hãi.

"Trời ơi..... là trò !"

"Thần Nam đã giết chết một vị thần tiên!"

"Ma vương a, một thần tiên hạ phàm đã bị giết chết."

"Ta nhất định nhìn làm rồi, tiên nhân như thế nào chết được, như thế nào lại có thể bị con người giết chết thế này?"

"Sát tinh! Ma vương! Thần Nam đích thị là ma vương đó!"

Phía dưới mười mấy vạn người, có một nửa là tu luyện giả, còn có một nửa tới xem là người bình thường. Trong đó không hề thiếu những loại vương công quý tộc, hôm nay cảnh này đã đánh sâu vào sự hiểu biết của họ, thần tiên được xưng là bất tử, cư nhiên bị một gã thanh niên nhân gian giới chém giết ! Đã đánh vỡ tín niệm trong lòng họ."

"Người dám chém giết sứ giả tiên giới hạ phàm ? Thần Nam người cừu địch trải rộng Thiên giới, thật sự chẳng biết đến sống chết." Một vị tiên tử mặt đầy vẻ giận dữ, bất quá khó nén khỏi hoảng sợ. Nàng lớn tiếng phẫn nộ để tự trấn định mình.

Thần Nam cười lạnh, Đại Long Dao trảm về phía nàng, miệng như hát: "Người trong Thiên giới làm cho ta hiểu được, hết thấy đều phải có thực lực mới nói chuyện được. Ta bất quá bây giờ không cần phải nghe các người."

Trên trời cao, đao khí tung hoành, đao mang đỏ rực dâng lên như sóng cồn. Sau lưng Thần Nam, một đôi thần vương cánh chớp động. Tại không trung để lại từng đạo tàn ảnh, cuối cùng hấn đột ngột xuất hiện sau lưng vị tiên tử kia, một đao chém về phía trước.

"Phốc"

Dòng suối máu phun trào khắp không trung, Thần Nam dụng đoản đao, chém xuống đầu lâu của vị tiên tử, tử thi không đầu hạ xuống.

Mọi người đang xem cuộc chiến kinh hãi.

"Quá tàn nhẫn!"

"Như thế nào đến ngay cả tiên tử đều bị giết?"

"Tiên tử thật đáng thương, gặp phải tên ma vương a!"

Bất quá cũng có người nhỏ giọng nói: "Nếu là cừu địch, người nào không thể giết, cho dù là tiên tử thì như thế nào?"

Mọi người tại tràng tâm tình kích động vô cùng. Thần Nam làm được những việc ngoài sức tưởng tượng của họ. Chưa bao giờ có ai tin rằng con người có thể chém giết tiên nhân. Hôm nay Thần Nam đã đánh vỡ điều này.

Bất quá, bây giờ bọn họ đã dần dần hiểu ra Thần Nam cùng với con người không phải một loại. Tất cả mọi người hiểu được con người không thể có khả năng làm được điều này.

Bây giờ tại tràng chỉ còn lại ba gã Thiên giới tu giả, ba kẻ câm như hén, đối mặt với Thần Nam, vẻ mặt thất sắc, rốt cuộc không dám va chạm với chàng nữa.

"Hừ. Các người che giấu tốt lắm. Nhưng ta từ trên người các người cảm ứng được hơi thở của Tuyệt Tình ma vương. Các người là người của hắn phải không? Theo lý thuyết ta nên đem bọn người sát tuyệt, nhưng ta vốn là người rất nhân từ, quyết định cho các người một cơ hội."

Lời nói lạnh như băng của Thần Nam vang vọng tại hư không. Mọi người đang xem chiến địa nhất thời không nói gì. Người này mà nhân từ à? Một chút cũng không nhú mày đã chém chết hai vị tiên nhân, phá hủy tín niệm trong lòng của người trần về sự bất tử của thần tiên, hắn có thể tự xưng là nhân từ? Đúng là ma vương a!

Bất quá, tại không trung, ba gã Thiên giới tu giả không nghĩ như vậy. Bọn họ nghe qua vốn đã sớm đoán ra xuất thân của Thần Nam. Quả thực bị làm cho hồn phi phách tán, bọn họ tại Thiên giới sự môn cùng Thần Nam chính là tử địch. Không nghĩ lại nghe được hắn chữa cho một đường sống.

"Các người muốn chết hay muốn sống?"

"Muốn..... sống!". Tên trung niên tú sĩ còn sống, mặt đầy bi phần ra tiếng đáp.

Thần Nam ngang nhiên đứng tại hư không, tay cầm Đại Long Dao đối mặt ba người âm thanh lạnh lùng nói: "Các người hãy truyền lời cho ta đến các lộ thần vương tại Thiên giới. Ta, Thần Nam không có chết tại Ma Chủ Chi Mộ, bọn họ tốt nhất nên rửa cổ sạch sẽ, chớ ta mang đao tới. Đồng thời nói cho bọn họ nếu sai người xuống hạ giới giết ta, gặp một người giết một người. Gặp hai người ta giết hai người ! Nếu bọn họ không phái người đến cùng ta khai đao, ta liền diệt hết căn cơ tại nhân gian, chém giết giùm đám đệ tử của chúng."

Trước mặt chúng nhân, Thần Nam cư nhiên muốn cùng Thiên giới thần vương khai chiến, quả nhiên là một kẻ ma nhân điên cuồng!

"Từ nay về sau nhân gian nhất định sẽ rất rối loạn a!"

"Ngao ô..... thật sự làm cho ta quá hưng phấn, ngẫm lại long đại gia sau này đã có thể đối mặt với cuộc sống mạnh mẽ cao quý của họ nhà long rồi. Ta thật muốn ngửa mặt lên trời hống khiếu a, ngao ô....."

Nam Cung Ngâm sắc mặt tối đen, ngẫm đi ngẫm lại, hắn thật sự hối hận là đã chết. Cư nhiên cùng một kẻ điên cuồng hòa thành một, từ nay về sau thật không biết thế nào là sống chết.

"Mệnh khổ a, lấy của ta mất năm trăm năm, thì đừng nên cho ta cùng với tên điên khùng này đồng sanh một đời chứ!" Nam Cung Ngâm thống khổ rên thán.

Ba Thiên giới tu giả giật mình, xem ra Thần Nam đúng là đồ đệ của một kẻ điên khùng, cư nhiên chủ động hướng Thiên giới khai chiến.

Thế này là quá mức cuồng vọng!

Bất quá cẩn thận nghĩ tới sau này, ba người phát giác Thiên giới nhất thời nửa khắc sợ rằng khó có thể thu thập Thần Nam. Thần vương nếu không có cơ duyên, thật sự không dám mạo hiểm hạ giới. Cho nên nếu phái cao thủ bình thường dưới tay đuổi giết Thần Nam, chỉ sợ đúng như những gì hắn nói, gặp một người giết một người, gặp hai người giết hai người!

Thần vương môn cam tâm để Thần Nam tiêu diêu tự tại tại hạ giới chẳng? Đáp án tất nhiên không cần phải trả lời, bọn họ sẽ sai khiến tất cả môn hạ diệt sát Thần Nam. Tương lai sợ rằng sẽ có rất nhiều tiên nhân bỏ mạng tại nhân gian!

"Cho các người trong thời gian mười hơi thở, lập tức biến mất khỏi mắt ta, từ nơi nào đến thì về lại chốn ấy!"

Cuồng vọng!

Tự đắc!

Nhưng với lệnh này ba vị Thiên giới tu giả hận không thể phản kháng!

Muốn bảo tồn mạng sống, không để chiếc đầu lâu cao quý rời khỏi cổ, đành cam nguyện trước mặt mười mấy vạn con người thấp giọng hạ khí, khi đối mặt với một thanh niên nhân gian cường bạo.

Phía dưới mười mấy vạn người, Thần Nam quả thực giống như là Ngục địa ma vương. Là tiên nhân như ba vị này cũng bị hắn dạy bảo. Điều này thật là bất khả tư nghị.

Một chút tín niệm trong lòng bọn họ đều bay mất!

Hư không phá toái, ba vị Thiên giới tiên nhân, chuẩn bị đối kháng Thiên phạt, trở về Thiên giới.

Không ngờ lúc này, một tiếng hét lớn từ viễn không truyền đến.

"Các người còn muốn quay về Thiên giới ? Hừ, bỏ mạng tại nhân

gian đi! Ngũ - Âm - Ma - Ngục!"

Bốn chữ thoát ra, một chữ dừng lại, ba lỗ đen khổng lồ xuất hiện tại trời cao, chắn ngay trước thông đạo Thiên giới, từng hàng Thiên phạt lôi quang đánh xuống đều bị nuốt vào.

Chương 227

Tuyệt đối hiệu trương

Phía xa, một thân ảnh cao lớn không ngừng huyễn diệt (tiêu tan) trên cao không, lưu lại vài tàn ảnh và nhanh chóng phóng tới. Người vừa tới đầu tóc rối bù, nhưng khí vũ hiên ngang, có khí thế độc tôn duy ngã vô cùng cao ngạo.

Sau khi "ngũ âm ma ngục" xuất khẩu, 5 hắc ngục cực lớn chặn trên không trung, ngăn cản đường trở về của 3 vị tiên nhân, và hút thần quang mà Thiên phạt giáng xuống. Người mới tới có thực lực thế nào, thật khó mà đoán biết được, thật cao thâm tới mức đáng sợ.

"Long gia gia ời, thật là biến thái, làm sao hấn lại xuất hiện thế này!" Tử kim thần long thấy lạnh gáy, rồi cứ như trốn bệnh dịch, nó lùi lại mấy trăm trượng, rời xa khỏi khu vực này.

Long bảo bảo cũng kêu lên 1 tiếng, hóa thành 1 đạo kim quang bay xa cả nghìn mét.

Nam cung ngâm trên lưng tử kim thần long hoài nghi hỏi : "Hấn là ai vậy ?"

"Siêu cấp đại biến thái ở nhân gian giới."

Thần nam cũng kinh ngạc, người mới tới hóa ra là ma vương đã lâu không gặp.

Đại ma làm hấn vô cùng kinh ngạc, dường như mỗi lần gặp mặt tu vị của hấn đều tăng lên rõ rệt, từ khi xuất thế ở hạ hoàng cung Sở quốc, một quyền đã đánh vỡ thân thể của thiên sứ 4 cánh, dẫn tới thiên phạt, đại chiến 1 loạt cường giả.

Lần gặp mặt tiếp theo là hấn đang đại chiến với thiên sứ 6 cánh và cao giai tiên nhân, bọn họ đồng thời bị giết sạch.

Tới lần này, xừa xuất thủ đã có "ngũ âm ma ngục", hùng dũng chặn đứng thiên giới thông đạo, nuốt luôn thiên phạt thần lực, thực là

không thể không khiến người ta chấn kinh.

Năm động huyết tối om om như ma quạt kia dường như là liên thông với nhau, vô cùng âm u đáng sợ, trù lên 3 vị tiên nhân, xem ra sắp sửa nuốt lấy bọn họ.

Thần nam lập tức kêu to : "Hạ thủ lưu tình!"

Đại ma quay người, song mục chiếu ra 2 đạo tử quang, nhìn chăm chăm vào Thần nam nói : "Là người, vì sao lại cầu xin cho bọn họ?"

Tuy nói như vậy, nhưng đại ma cũng dừng lại, đánh ra 3 đạo nguyên khí bài sơn đảo hải, giữ chặt 3 vị tiên nhân trên không trung.

Ba vị tiên nhân tối tăm mặt mũi, họ không ngờ nhân gian giới lại như vậy, cứ tưởng sẽ được thể nhân thi lễ sùng bái, không ngờ phải liên tục chạy trốn 2 đại ác ma, đối với bọn họ nói đánh là đánh, nói giết là giết, rõ ràng là chẳng coi thiên giới ra gì.

Trong lúc 3 người đang khủng hoảng, họ đột nhiên nghĩ tới thiên giới có truyền ngôn, nước dưới nhân gian giới rất "hỗn", tốt nhất là không nên coi thường ném thử. Họ đều là những tu giả mới thành tiên khoảng trăm năm nay, rõ ràng đã hiểu được những bí ẩn của các cao thủ thần bí trong các huyền giới nhân gian, nhưng mà lúc này có hối hận thì e rằng cũng đã muộn.

Đại ma nhìn thấy Thần nam bay tới, lạnh lùng nói : "Người của thiên giới tự ý xuống nhân gian giới, theo lý là phải giết, tại sao người lại cản ta?"

Mười mấy vạn quan chiến giả bên dưới toát mồ hôi lạnh, vị thần nhân này là ai ? Chỉ vì lí do đó mà nuốt cả tiên nhân, lẽ nào nhân gian giới còn cao hơn cả thiên giới ?

Đám người bên dưới không hiểu ý của đại ma, nhưng Thần nam làm sao không biết. Đại ma không phải là thủ hộ giả thì cũng là chấp pháp giả của nhân gian giới, là nhân vật siêu cấp hung ác ở đông thổ.

"Tiền bối, đã lâu không gặp. Xin tiền bối hạ thủ lưu tình, ta chẳng qua chỉ là muốn nhờ bọn họ mang khẩu tín (thư truyền miệng) tới cho 1

số người trên thiên giới."

Nét mặt đại ma có chút hiền hòa, nói : "Không lâu trước có tiên nhân bí mật hạ phàm, mang theo các cao thủ tiên lực của nhân gian giới, lúc đó ta đang quan bế, không kịp tới ngăn cản. Không ngờ hôm nay vẫn có người bất chấp những ước định năm xưa, tự mình xâm phạm nhân gian giới, nếu như ta không chấp pháp, thì bọn họ sẽ cho rằng nhân gian giới là chốn thích đến thì đến thích đi thì đi!"

"Ngẫu đích thần a! Nhân gian và thiên giới có ước định, xem ra nhân gian giới không phải chốn thanh bình như bề ngoài rồi!" Long bảo bảo thì thầm ở xa.

Thần nam nét mặt đầy vẻ tà dị. Nhân gian giới thực sự là có vị trí ngang bằng với thiên giới ư ? Chàng có chút không tin, hỏi : "Nhân gian giới có thể trực diện với thiên giới sao?"

Đại ma ngần ra 1 lúc, sau đó hấn thở dài, nói : "Nhân gia yếu ớt, nhân gian hiện giờ không phải là nhân gian mà ta quen thuộc, nhưng mà ta đã sống lại, ta phải cố gắng làm tròn chức trách của mình. Tất cả những gì ta làm, đều theo ước định giữa 2 giới năm xưa."

Toát mồ hôi !

Trong lòng Thần nam quá kinh ngạc, năm xưa quả là 1 năm khiến con người ta ghi nhớ, đồng thời, đối với đại ma, chàng cũng nảy sinh sự kính phục thực tâm.

Sau khi hiểu rõ 1 số ẩn tình, Thần nam trầm ngâm 1 lúc, nói : "Tiền bối có thể thả cho họ quay về không ? Để họ cáo giới với 1 số người trên thiên giới, hiệu quả sẽ tốt hơn!"

Đại ma hơi do dự, sau đó nói : "Được rồi, thả 1 người đi, 2 người còn lại sẽ hồn táng tại nhân gian! Ngũ - âm - ma - ngục !"

Theo tiếng hô nhỏ của đại ma, 5 hắc động cự đại bắt đầu trùm lên 1 tu giả già và 1 tiên tử dung mạo tú lệ.

"A..."

"A..."

Hai tiếng kêu thảm vang lên, hai vị thiên giới tu giả bị hắc động nuốt vào, và trong chớp mắt thân thể bị vỡ nát.

"Grào... long tổ tông ơ ! Thật quá biến thái!"

"Thần nói! Quá huyết tinh!"

Hai con rồng cùng rụt cổ, cả 2 đều cảm thấy từng trận hàn ý.

Mười mấy vạn quan chiến giả bên dưới im phăng phắc, hôm nay, những việc làm của Thần nam và đại ma đã lật đổ hình tượng tiên nhân trong lòng bọn họ, tín ngưỡng sụp đổ, tinh thần bọn họ xảy ra sự chấn động kịch liệt.

"Tha... tha mạng !"

Tú sĩ trung niên còn lại trong nháy mắt thân thể có thể hành động, hấn quỳ lạy Thần nam và đại ma, mặt thất sắc, sợ hãi nói : "Xin tha mạng!"

Thần nam lạnh giọng quát : "Cút về thiên giới, và đừng quên những lời ta nói!"

Tú sĩ trung niên sợ mất mật, khí chất phiêu diêu xuất thần đi đâu mất hết, im thin thít đứng dậy, vội vàng như con chó giữ nhà phá khai không gian, muốn chạy về thiên giới thông đạo.

Nhưng mà, hấn dường như quên mất thiên phạt giáng lâm. Vài đạo lôi quang cực lớn đánh cho toàn thân hấn đen sì, tình thế xem ra không ổn rồi.

Nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt không tìm ra đường của hấn, Thần nam trong lòng nảy sinh sự thương hại, chàng thở dài 1 tiếng, vung đại long đao chém về phía thiên lôi trong không trung, giúp hấn đánh tan mười mấy đạo lôi quang còn lại, tú sĩ trung niên ko dám quay đầu phóng thẳng về phía thiên giới thông đạo, dần dần mất hút trong hư không.

Mười mấy vạn người bên dưới chấn động kịch liệt, tiên nhân thiên giới lại quỳ lạy hai nam tử nhân gian giới, điều này làm tín niệm (niềm tin) của họ hoàn toàn sụp đổ.

"Các người nhìn thấy không, tiên nhân thì cũng ham sống sợ chết mà thôi. Các người làm sao mà phải sùng bái bọn chúng. Bọn chúng có thể khiến các người trường sinh sao? Bọn chúng có thể khiến các người an khang sao? Bọn chúng chẳng thể làm gì cho các người đâu, lại còn hưởng thụ vinh quang vô thượng của nhân gian, nhận được sự sùng bái của nhân gian. Đây là đạo lý gì thế? Thiên giới dựa vào cái gì mà vượt lên trên chúng ta chứ? Các người đã tưởng tượng quá hoàn mỹ về thiên giới. Chứ ít ta đã thấy nơi tiên nhân cư ngụ căn bản không thể coi là thiên giới. Nơi đó còn tàn khốc hơn nhân gian giới, là nơi cá lớn nuốt cá bé, chiến tranh còn thảm liệt hơn nhân gian giới trăm lần, những tiên nhân mà các người sùng bái chẳng qua chỉ là 1 số kẻ có thực lực mạnh mà thôi. Thiên giới là cái gì, thiên giới là ở trong lòng mỗi người, tự dựa vào sức mình mà xây lên. Ba gian nhà lợp lá, mấy mẫu ruộng nương, nếu như có thể khiến cho người ta sống bình yên an lạc, đó chính là thiên giới tịnh thổ. Cái thiên giới hư vô kia chẳng qua chỉ là 1 ma vực mà thôi."

Thần nam bất kể đám người bên dưới có nghe hay không, chàng giậm giữ mắng mỏ bài xích thiên giới 1 trận.

"Ồ, ta còn nhớ người tên là Thần nam. Lâu không gặp, không ngờ tu vị của người lại đột phá mạnh mẽ như vậy, thật làm cho người ta kinh ngạc!" Đại ma sắc mặt hiền hòa, hiếm hoi thấy hần lộ ra nét cười, hần nói với Thần nam: "Đông thổ chấp pháp giả bạn ta chẳng may đã vãn lạc mấy ngàn năm trước, hiện giờ một mình ta là đông thổ thủ hộ giả, cùng là đông thổ chấp pháp giả, không biết người có bằng lòng gánh vác giúp ta 1 phần áp lực?"

"Điều này..." Thần nam có chút khó khăn, nghĩ ngợi một hồi rồi nói: "Tiền bối công thâm lực hậu, ta vạn vạn không thể so vai cùng, e rằng không thể đảm nhận trọng trách này, hay là ta cứ làm 1 kẻ phiêu du tự do thì hơn."

Đại ma cười, không miễn cưỡng Thần nam, nói: "Nếu người không muốn thì ta cũng không miễn cưỡng người!"

Đối với đại ma thần bí, Thần nam trong lòng vô cùng nghi vấn, thực lực của đối phương đã mạnh hơn trước rất nhiều. Hôm nay đối phương đã thi triển tu vị cấp thần vương. Thần nam thậm chí cho rằng, "ngũ âm ma ngục" có thể chống lại "sinh tử luân hồi môn" của Thi hoàng.

Đương nhiên chàng cũng không quá kinh ngạc, chàng tin rằng hai lần trước là do đại ma chưa cởi bỏ được sự vướng mắc của hồn phách yêu đạo trong cơ thể, cho nên mới không thể thực sự phát huy thực lực của mình.

Đại ma đã từng nói với Thần nam, hắn đã từng nhìn thấy đại long đao tàn vỡ trong rừng rậm vĩnh hằng, thì rõ ràng là hắn đã từng xông vào nơi đó. Sau khi xông vào rừng rậm vĩnh hằng mà vẫn nguyên vẹn trở về thì người như vậy tuyệt đối là 1 cao thủ đỉnh cao. Đại ma là cao thủ tiền bối duy nhất bình an vô sự trở về từ rừng rậm vĩnh hằng mà Thần nam biết.

"Tu vị của tiền bối dường như đã tăng hơn so với trước kia đến mức người ta không thể đoán được!"

Đại ma nghe xong gật gật đầu, trên mặt lộ ra nét vui mừng, nói : "Bởi vì sự phó của ta đã lại xuất hiện trong giấc mơ của ta, sự phó vẫn còn sống, ông đã chỉ cho ta 1 phương hướng tu luyện mới!"

Lại toát mồ hôi !

Tên ác ma biến thái này lại còn có sự phó, từ phía xa tử kim thần long kinh ngạc xem chút nữa là ngã xuống.

Thần nam cũng kinh ngạc vô cùng, nhưng chàng thấy đại ma dường như không muốn nói nhiều, nên chàng cũng không tiện hỏi. Cuối cùng, Thần nam từ biệt đại ma, trong con mắt chăm chú ngưỡng vọng của đám người bên dưới, chàng đặt chân lên thần long bay về phía viễn không.

Hôm nay, những việc Thần nam làm đã được bồ câu đưa thư truyền đi khắp các góc ngách của thiên nguyên đại lục. Đây thực sự là 1 đại chấn, làm rung động của tu luyện giới, và cả các quốc thổ trong nhân gian giới, các biến hóa trọng đại của nhân gian giới cũng bắt

đầu từ ngày hôm nay.

Thần nam, một cường giả thanh niên to gan lớn mật dám giết cả tiên nhân đã trở thành tiêu điểm, thành đối tượng quan tâm và đàm luận của tất cả mọi người.

Khoảng cách vài trăm dặm thì đối với thần long mà nói chỉ như vài bước chân, trong chớp mắt đã tới Hổ thiên đạo, tiên sơn xa vời đã ở ngay trước mắt.

Đại tuyết phong sơn, cả sơn mạch trắng mênh mông, nhưng mà Thần nam lại cảm thấy ở đây có 1 dự cảm không lành, dường như phía trước có 1 đại yêu ma đang chờ chàng.

"Lẽ nào Hổ thiên đạo còn có 1 cao thủ vô cùng lợi hại?" Thần nam trong lòng nghi hoặc không thôi.

Chính lúc này, từ trên tiên sơn Hổ thiên đạo tỏa ra ma khí cuồn cuộn, không trung phía trên dãy núi ma khí bao phủ, 1 huyền tượng ma vương cực lớn chiếu sáng trong hắc vân.

"Ngẫu mẽ đầu phát! Thần nói, thật là không hiểu nổi!"

"Grào... long ma ma ơi, Hổ thiên lão ma vương ? Làm sao có thể như vậy?"

Chương 228

Thổ huyết đích hỗn thiên

Hỗn thiên đạo tọa lạc tại sơn mạch này vô cùng thích hợp cho việc tu luyện ma đạo tà công. Nơi đây đối với những người tu luyện ma công mà nói, xứng đáng là 1 bảo địa ma khí hòa hợp nhất, dù trong trường hợp đại tuyết phong sơn vẫn khiến cho người ta cảm thấy được ma khí nhật nhòa đang lưu động.

Nhưng mà, trước mắt thật quá khó tin, ma vân che kín bầu trời, tuyết hoa phiêu vũ trong thiên địa gian biến thành màu đen, từng đám từng đám ô vân che phủ lên ma mạch, tất cả các đỉnh núi đều nhanh chóng tương liên với ma vân.

Trong ma khí cuộn cuộn trên thiên không, một huyền tượng to lớn lạnh lùng đứng sừng sững, Thần nam vừa nhìn đã biết đó là Hỗn thiên lão ma vương trên thiên giới.

Bạch y dâm tặc Nam cung Ngâm cảm thấy 1 cỗ áp lực rất lớn, điều này làm tinh thần hắn hoảng loạn, hắn run giọng nói : "Thần huynh... ma tướng to lớn trong không trung kia là ai ? Dường như hắn có địch ý với chúng ta, ta thấy sự tình có vẻ không ổn, ta cảm thấy từng đại yêu ma siêu cấp đang dán mắt vào chúng ta."

"Long ma ma tại thượng, ta thực sự là không hoa mắt, đó quả thực là Hỗn thiên lão ma vương bát đản, tiểu tử, hãy phóng hết tốc độ, chúng ta mau chạy khỏi đây!"

"Thần nói, sự tình thực là không ổn !"

Hai con rồng sợ hãi.

"Hừ, hắn thực sự là Hỗn thiên ma vương sao ? Ở thiên giới, ta đã từng giao đấu với hắn, dù sao thì ta cũng có thực lực cấp thần vương nhất chiến. Hơn nữa, ta không tin hắn thực sự là Hỗn thiên. Hỗn thiên ma vương đã bị ta bắn cho vỡ người tại tinh không nguyệt điện, thân thể của người mà hắn chiếm giữ sau khi đoạt xá căn bản không thể như vậy được. Các người đừng lo, dù rằng tên gia hỏa trước mắt

tu vị cao thâm, nhưng tuyệt đối không đáng sợ bằng tên Hồn thiên thực sự."

Hiện giờ, Nam cung ngâm đã thực sự tin rằng Thần nam đã từng lên thiên giới, nếu không việc hắn giết thần tiên căn bản không thể giải thích được, tuy Thần nam tu vị cao thâm, nhưng hắn vẫn không thể vui vẻ lên được, trong lòng hắn không ngừng than thở : "Trời ơi, ta làm sao có thể gây rối với 1 kẻ hung tinh như vậy chứ, không... không..."

Thần nam tay trái cầm liệt không kiếm, tay phải cầm đại long đao xông lên. Đây là lần đầu tiên chàng dùng cả 2 loại vũ khí, có thể thấy chàng rất coi trọng địch nhân trước mắt.

"Hãy thôi làm bộ dạng quỷ quái đi, hãy mau lộ ra bản thể của ngươi, nếu không ngươi chết chắc." Thần nam quát to.

Đã quay lại nhân gian giới, lại không còn lo bị các thần vương liên hợp vây giết, hôm nay đối mặt với 1 tên gia hỏa không phải là Hồn thiên thực sự, Thần nam làm sao có thể khách khí.

"Hồn thiên!"

Ma tượng cực lớn thỏ ra 2 chữ, trực tiếp làm mấy đỉnh núi gần đó chấn động, âm thanh truyền đi hơn chục dặm.

"Hừ, kẻ tử nhân nhà ngươi gào cái gì mà gào, còn giả bộ. Lão vương bát đản Hồn thiên đã sớm bị chúng ta phanh thây tại thiên giới rồi, ngươi vẫn còn đắc ý mạo danh hắn sao, ngươi thật là không biết xấu hổ, hay là long đại gia ta phải nói, ta cũng là thần hoàng!"

Miệng lưỡi của tử kim thần long không chỉ làm cho các thiếu nữ giận giữ, mà còn khiến cho cường địch thù ghét. Ma tượng cự đại kia chấn động, một thủ chưởng cực lớn trên không trung ấn xuống.

Thủ chưởng to hàng trượng giống như 1 tiểu sơn ép xuống, ma khí tỏa ra ào ạt như đại dương, trực tiếp làm lay động mấy đỉnh núi phía dưới.

"Hừ, kiến thức của ta cũng giống như ngươi, lão long ta không muốn

qua mặt người, ta lánh lánh lánh..." Tử kim thần long mặt dày hơn cả bức tường bỏ chạy đầu nước, chớp mắt đã bay xa mấy dặm.

Long bảo bảo ném xạ nhật tiễn cho Thần nam, kêu lên 1 tiếng rồi cũng chạy mất.

Thần nam thân hóa thành 1 đạo cầu vòng xông lên. Tay trái cầm liệt không kiếm, tay phải cầm đại long đao mạnh mẽ đánh về phía cự thủ trên không trung. Hai thần binh cấp hồn bảo tỏa ra kiếm khí và quang mang cao hơn mười trượng đánh tan ma khí cuộn cuộn, sau đó va chạm với cự thủ trên không trung, phát ra tiếng vang chói tai như kim loại va chạm.

Đây là sự giao tranh về sức mạnh cực hạn mà nhân gian giới cho phép, chỉ cần thêm 1 chút là sẽ dẫn tới thiên phạt, Thần nam và cự ma trên không trung va chạm mãnh liệt, trực tiếp đánh vào ma khí cuộn cuộn, quần sơn chấn động, phi tuyết cuồng vũ, bầu trời tối om.

Ma khí cuối cùng cũng bị đánh tan, cự ma trên không trung lộ ra thân thể to lớn như 1 tòa cự sơn. Hấn phát ra tiếng kêu gầm rú, kinh động ra 8 hướng, tuyết lở hàng mảng lớn, thanh thế thực là kinh thiên động địa.

Thần nam biết sức mạnh cấp thất giai căn bản không thể đả thương được cự ma, chàng không chút do dự bắt đầu tăng thêm sức mạnh, chàng không ngại gọi thiên phạt tới, dù gì chàng cũng muốn giết tên cự ma dung mạo giống như Hồn thiên ma vương này.

Trên cao không đánh xuống 1 đạo lôi quang cực lớn, tiếng nổ vang lên đình tai nhức óc, một tấm điện vồng bỏ thiên cái địa xuất hiện, đồng thời Thần nam lấp xạ nhật tiễn lên hậu cung, chuẩn bị phóng thần tiễn giết cự ma.

Nhưng đúng lúc này, cự ma phản nộ rống lên 1 tiếng, sau đó đột nhiên biến mất, ma khí cuộn cuộn cũng dần tan biến.

Thần nam đại nộ, tên gia hỏa này đột nhiên bỏ chạy, thiên phạt giáng xuống sẽ đánh toàn bộ lên cơ thể chàng, Thần nam buộc phải biến thân cung thành 1 cự thụ cao chọc trời để hút lấy thần lôi, đồng thời dùng đại long đao đánh ra từng đạo thần quang chói mắt kháng lại

thiên phạt.

Cuối cùng, Thần nam sau khi thoát ra khỏi lưới điện lôi quang khổng lồ kia thì sát khí ngập trời, cuộn cuộn tỏa ra tới các đỉnh núi ở xa, bên trên các đỉnh núi là từng phiến địa đài, rõ ràng nơi đó là căn cơ sở tại của Hỗn thiên đạo.

Giận giữ đi tới các đỉnh núi, Thần nam dùng đại long đao quét sạch 1 tiểu trận được lập nhờ loạn thạch, sau đó chàng bước từng bước dài tiến vào, một đao chém vỡ 1 thạch bài cực lớn nặng cả vạn cân trước Hỗn thiên đạo sơn môn. Sau đó đao lia 1 vòng, cả bức tường vây lớn bị sụp đổ.

Cát bụi mù mịt, Thần nam rống to : "Hỗn thiên nhất mạch nghe đây, ta Thần nam diệt phát đã tới, hãy mau ra đây cho ta. Còn tên ma đầu nhãi nhép kia, nếu người thực sự là Hỗn thiên thì hãy bước ra, đừng có sợ hãi nấp như con gấu chó trong ổ thế."

Vừa xong Thần nam giao chiến với cự ma, đã sớm kinh động tới Hỗn thiên đạo, những lời chàng vừa nói lập tức kinh động tới hơn ngàn người, bọn họ đều biết đại địch đã tới.

Bọn họ đã sớm nhận được bồ câu đưa thư, biết không lâu trước đây Thần nam đã giết 2 tiên nhân cách đây có mấy trăm dặm, vừa xong lại thấy chàng đại chiến thần uy với huyễn ma, hiện tại trong lòng bọn họ tất thảy đều vô cùng sợ hãi.

Thần nam tiến về phía trước, làm cho đám đệ tử Hỗn thiên đạo không ngừng thoái lui. Cuối cùng Thần nam bước vào 1 toàn ma điện cực lớn, đám người Hỗn thiên đạo cũng tiến vào, sau đó mấy lão nhân nom già nua dị thường dường như là có tu vị lục giai trở lên cũng đồng thời bước vào đại điện.

Trong đại điện kim bích huy hoàng, nơi đây có rất nhiều tượng điêu khắc tổ sư các đời, Thần nam chân đạp lên tượng hỗn thiên đạo tổ, chàng không chút khách khí ngồi lên tòa bảo tọa chính giữa trung tâm trước cái nhìn chăm chú của đám người Hỗn thiên đạo.

Tư thế huênh hoang như vậy làm cho đám đệ tử trung thành bên dưới phẫn nộ, nhưng mấy vị trưởng lão tu vị cao thâm đã ngăn cản

sự hỗn loạn của bọn chúng, e rằng nếu bọn chúng mạo phạm Thần nam thì sẽ dẫn tới cái họa sát thân.

"Thần nam, tại sao người lại đại náo Hỗn thiên phái của ta?"

Một vị trưởng lão bước ra chất vấn Thần nam, nhưng mà lời nói lại không đủ rắn chắc, dường như hấn sợ Thần nam nổi giận.

Thần nam hiện giờ như 1 ma vương, chàng trở thành chủ nhân nơi đây, chàng ngồi trên bảo tọa, nắm giữ tất cả các sinh mệnh.

"Không phải là đại náo Hỗn thiên phái, mà là muốn tiêu diệt Hỗn thiên phái." Thần nam lạnh lùng nói.

"To gan! Thần nam, người là cái giống gì mà dám đập đổ Hỗn thiên tổ sư tượng, dám ngồi lên bảo tọa của phái ta." Một đệ tử trẻ tuổi bước tới, dùng kiếm chỉ vào Thần nam.

"Hừ, đệ tử Hỗn thiên nhất mạch vẫn còn có chút huyết tính (tâm huyết), nhưng đây không phải là lý do để ta tha thứ cho các người. Bất quá hôm nay ta đổi sự chú không đổi nhân, bởi vì tổ sư các người trên thiên giới đã muốn giết ta, xin lỗi, ta chỉ có thể phản kháng, diệt hết căn cơ mà hấn xây dựng dưới nhân gian giới. Hôm nay, tất cả đệ tử Hỗn thiên phái các người có thể được miễn tội chết, nhưng Hỗn thiên đạo phải giải tán, hơn nữa sau này các người có đi đâu ta cũng sẽ không truy sát các người, ta chỉ muốn hủy diệt phiên ma sơn này thôi."

"Người..."

"Người... thật là cuồng đồ!"

"Nạp mạng đi!"

Mấy tên đệ tử cầm đao kiếm xông lên, hỗn thiên đạo đệ tử từ già đến trẻ đều lộ ra sắc mặt tức giận, nhưng mà lại không dám công kích.

Thần nam quát lạnh : "Ta thích những đệ tử tâm huyết, ta không giết các người !"

Nói rồi chàng vẩy mạnh ống tay áo, 1 luồng đại lực mạnh mẽ bắn ra khiến đám đệ tử đang xông tới bị đánh bay đi, tuy không lấy mạng bọn chúng nhưng cũng khiến chúng không bò lên được.

"Không phục thì có thể xông lên!"

Chỉ có thực lực mới là cái vốn để người ta huênh hoang, hiện giờ trong đại điện của hỗn thiên đạo vô cùng in lặng, tuy cũng có 1 số người muốn xông lên, nhưng đều cố gắng kiềm chế lại. Nhục thể phàm thai (người trần mắt thịt) làm sao có thể chống lại 1 tên ma vương mà ngay đến tiên nhân cũng dám giết chết.

"Nói cho ta biết, tên cự ma vừa cùng ta giao tranh rút cục lai lịch thế nào? Nếu không nói sự thực thì ta 1 bước sẽ giết 10 người!"

Tư thế huênh hoang tuyệt đối, Thần nam tỏa ra sát khí vô tận, cả đại điện lạnh băng, không có ai nghi ngờ gì, tên gia hỏa này thực sự sẽ khiến Hỗn thiên đạo xương chát thành núi, máu chảy thành sông.

Một vị trưởng lão từ trong hàng bước ra, vì muốn tránh cho máu nhuộm Hỗn thiên đạo, hắn không thể không nói ra sự thực.

"Đó là thủ hộ huyền ma của phái, tương truyền là do đạo tổ năm xưa để lại, nghe nói đạo tổ trên thiên giới đã không tiếc hao tổn nguyên khí dùng đại pháp lực liên thông với huyền ma."

"Ha ha, ta hiểu rồi! Hóa ra đó thực sự là tên lão vương bát đản Hỗn thiên. Trên thiên giới hắn ta đã dùng đại pháp lực tạo ra 1 khối lõi nhân (con rối, bù nhìn), muốn dùng hắn để chiến đấu với ta. Đáng tiếc, hắn đã hao tổn nguyên khí vô ích rồi, chỉ có thể trừng mắt xem ta tiêu diệt hỗn thiên đạo. Ha ha... hỗn thiên ma vương, ban đầu không phải là người muốn thống lĩnh đệ tử trên thiên giới truy đuổi ta tới mức chẳng còn đường thoát, muốn truy cùng giết tận ta sao? Hiện giờ ta sẽ hủy diệt căn cơ của người ở nhân gian! Hôm nay ta muốn để người chỉ có thể trừng mắt nhìn ta ra tay mà chẳng có cách gì ngăn cản."

Trên thiên giới, Hỗn thiên ma vương nhắm mắt, kêu lên 1 tiếng rồi thổ ra 1 khẩu máu tươi.

"Thần nam, ta hận không thể ăn tươi nuốt sống ngươi !" Hồn thiên ma vương kịch nộ công tâm, nhưng hắn cố hết sức cân bằng tâm trạng, dần trấn tĩnh lại, tiếp tục điều khiển khôi lỗi huyền ma dưới nhân gian giới.

Chương 229

Diệt phái

Trên hỗn thiên ma sơn ở nhân gian giới, một tiếng ma khiêu đầy phần nộ vang lên trời cao, đại điện nơi Thần nam đứng ma khí cuộn cuộn, huyễn ma trogn truyền thuyết bước vào, hiện giờ diện mạo của hấn giống như của Hỗn thiên ma vương trên thiên giới khi chưa bị huỷ diệt cơ thể.

Thần nam cười lớn, nói với huyễn ma : "Con rùa rụt cổ hỗn thiên ma vương này, người hiện giờ không phải là đang trên thiên giới thông qua 1 khôi lỗi nhân chăm chú nhìn mọi việc ở đây sao ? Bây giờ ta sẽ cho người thấy ta huỷ diệt căn cơ của người dưới nhân gian như thế nào."

"Thần nam, ta không thể hòa với người được nữa!" Huyền ma nét mặt dữ tợn, nghiến răng kèn kẹt, hiện giờ hấn hoàn toàn bị Hỗn thiên ma vương trên thiên giới điều khiển, đồng nghĩa với 1 hóa thân của ma vương trở lại nhân gian.

"Ha ha..." Thần nam cười lớn, một chưởng tung ra phía trước, đánh bay nóc đại điện.

Sau đó chàng phóng lên trời, bay tới quảng trường của Hỗn thiên phái, nơi đây xung quanh 4 phía đều là quần thể kiến trúc, khiến cho quảng trường này giống như là ở vào trạng thái bị phong bế.

Ở chính giữa quảng trường có 1 bức tượng lớn cao hơn chục trượng, hoàn toàn được điêu khắc từ kim cương nham. Dĩ dĩ phủ đầy phong sương tuế nguyệt nhưng vẫn có thể nhận ra đó là Hỗn thiên đạo tổ.

Bức tượng lớn này sừng sững nơi đây không biết đã mấy ngàn năm, vẫn là biểu tượng tinh thần của Hỗn thiên đạo.

Thần nam bay tới gần bức tượng, liệt không kiếm mạnh mẽ chém lên vai trái của cự tượng, một tiếng nổ lớn vang lên, vai trái của cự tượng đã bị chém đứt, hoa cương nham địa vung vãi trên mặt đất lập tức vỡ

làm 4, năm mảnh.

Tất cả các hồn thiên đạo đệ tử theo tới nơi đây đều mặt mũi biến sắc.

Thần nam cười ha ha nói : "Hồn thiên ma vương người nhìn thấy không ? Ta sớm muộn gì cũng chặt đứt cánh tay trái của người, sau đó là tới vai phải."

Xoạt !

Thần quang chói lòa chiếu ra, kiếm mang mạnh mẽ bổ xuống vai phải cự tượng.

Sau đó Thần nam không ngừng vung kiếm, kiếm mang như cầu vòng chém đầu cự tượng hồn thiên ma vương làm 2 nửa, sau đó phá vỡ vùng ngực bức tượng, rồi tới vùng eo, rồi cuối cùng cự tượng bị vô số đạo kiếm khí đánh cho vỡ nát.

Đây tuyệt đối là 1 sự nhục nhã quá lộ liễu, huyền ma kêu to 1 tiếng muốn xông tới nhưng liền sau đó thở ra 1 khẩu máu tươi.

"Ha ha... hồn thiên ma vương, người ở thiên giới đã thở huyết rồi sao ? Khí đại thương thân a! Hay là người tới sớm 1 chút cùng ta quyết đấu đi, nếu không người điều khiển 1 con rối thì chẳng những không tạo ra chút uy hiếp nào với ta mà còn hao tổn nguyên khí vô ích, lợi bất cập hại a!"

Trên thiên giới, hồn thiên ma vương mặt xám lại như sắt, hần thông qua huyền ma tự mình cảm nhận được tất cả, những gì xảy ra ở nhân gian giới dường như giống như là hần tự mình trải qua.

Trợn mắt nhìn Thần nam, chịu nhục trước mặt các đệ tử đồ tôn mà hần lại bất lực.

"Đáng chết ! ta nhất định sẽ phái các cao thủ tinh anh truy sát người tới chết!"

Tại hồn thiên đạo nhân gian giới, tử kim thần long và long bảo bảo đem tất cả các bức tượng gỗ của hồn thiên đạo tổ tập trung lại 1 chỗ, sau đó chất đống trên quảng trường, châm lửa đốt.

"Grào... thời tiết sao mà lạnh thế, mọi người mau tới sưởi ấm đi!"

"Cánh gà nướng là món ta thích nhất." Tên hám ăn long bảo bảo thần thông quảng đại, từ trong bếp lôi ra 1 xâu cánh gà, bắt đầu nướng trên than hồng.

"Cái gì! Thạch tháp này là hỗn thiên ma vương dựng lên ư? Phá bỏ!"

"Vách đá này là nơi trước kia Hỗn thiên ma vương bế quan sao? Đánh cho nát thành bã mau!"

"Cái bát này là Hỗn thiên ma vương từng dùng qua sao? Người chắc chắn không? Đập vỡ!"

Thần nam tìm thấy trong Hỗn thiên đạo mấy kẻ tham sống sợ chết, để bọn chúng chỉ đường tìm ra những "di tích" trước đây khi Hỗn thiên ma vương còn tại phái, tất cả đem đập vỡ hết.

Ngày hôm nay, trong hỗn thiên đạo thiên giới không ngừng truyền đi tiếng gào rú của Hỗn thiên ma vương, theo lời của những đệ tử trong phái, thì ngày hôm nay lão ma vương đã liên tiếp thổ ra 7,8 khẩu máu tươi, tổn hại 1 lượng lớn nguyên khí, giống như vừa qua 1 cơn đại bệnh.

Hỗn thiên lão ma vương bị nhục nhã như vậy, thông qua khôi lỗi huyền ma hấn tường tận mọi việc, hấn thề sẽ phải tiêu diệt Thần nam.

Ngày hôm sau, một tin tức mang tính chấn động đã truyền đi khắp đông thổ tu luyện giả, hỗn thiên đạo truyền thừa ngàn năm đã bị người ta đánh vỡ cả tòa ma sơn. Các đệ tử trong phái bị ép buộc phải thề rằng sẽ không dựng lại hỗn thiên đạo, mãi mãi giải trừ đạo phái này.

Ngoài thủ sơn khôi lỗi huyền ma bị giết ra, tất cả các đệ tử của hỗn thiên đạo không ai bị giết, kẻ gây chuyện là Thần nam. Ma vương chi danh (ma vương) là cái tên mà tu luyện giới đặt cho hấn.

Sự việc này cũng làm kinh động cả các huyền giới, bọn họ kinh ngạc

tại sao Thần nam lại to gan lớn mật như vậy.

Hỗn thiên lão ma vương gia nhập thiên giới, chủ yếu là phát triển tại đây, dù cho hỗn thiên đạo tại nhân gian giới không có cao thủ siêu cấp thủ hộ (bảo vệ) nhưng đông thổ cũng không có ai dám tới đuổi cùng giết tận. Một mạch truyền thừa tới hôm nay là vì người ta vẫn chưa quên rằng phái này có 1 tổ sư tại thiên giới.

Hành động của Thần nam có thể nói là to gan lớn mật. Đây hoàn toàn là 1 sự khiêu khích đối với lão ma vương trên thiên giới.

Không lâu sau, sự việc này đã được các thế lực trên thiên giới biết được, bọn họ lập tức kinh ngạc không thôi.

Sau đó, vị tiên nhân được Thần nam và đại ma thả cho về thiên giới đã đem lời của Thần nam truyền tới toàn bộ thiên giới, điều này đã làm cho các thế lực ở thiên giới chấn nộ.

Đồng thời rất nhiều người trên thiên giới vô cùng kinh ngạc, Thần nam nhảy vào ma chủ chi mộ lại không bị chết mà còn công khai ước chiến (hẹn chiến đấu) với các cừu địch Thiên giới, ngỏ lời mời mấy vị thần vương xuống nhân gian giới quyết chiến.

Điều này thực vượt xa dự liệu của mọi người, đồng thời cho thấy Thần nam thực vô cùng điên cuồng.

Mấy vị Thần vương có oán thù với Thần nam trên thiên giới hận tới mức ngứa cả chân răng, căn cơ của bọn họ tại nhân gian giới căn bản chẳng là gì cả, nhưng nếu thực sự như lời Thần nam nói, cần phải diệt sạch từng phái, thì bọn họ cũng mất mặt chẳng khác gì Hỗn thiên ma vương, trở thành trò cười của thiên giới.

Nếu hỏi tại nhân gian giới hiện giờ ai là người nằm đầu sóng ngọn gió thì không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là Thần nam. Nghe nói đã bị thương cổ thần long phong ấn tại 18 tầng địa ngục, sau đó vài tháng lại đột nhiên xuất hiện ở Đông thổ, trước mặt mười mấy vạn người dám giết cả tiên nhân, lại còn hủy diệt cả 1 tà đạo thánh địa có lịch sử vạn năm trong giới tu luyện, những hành động này quả thực không bút nào tả xiết, không muốn người ta chú ý cũng khó.

"A a... Thần huynh, ta bị huynh hại chết rồi, thật là ân hận, lại lên cùng thuyền với ngươi."

Bạch y dâm tặc Nam cung Ngâm khóc như có tang, vẻ mặt mệt mỏi, đã từng nhìn thấy những kẻ to gan một tay che trời, nhưng chưa hề nhìn thấy 1 kẻ to gan tới mức nghịch trời như Thần nam. Giết tiên nhân, thách thức các thần vương thiên giới, hủy diệt Hỗn thiên đạo căn cơ, muốn trực tiếp quyết chiến với Hỗn thiên ma vương.

Những điều này làm cho 1 kẻ nhát gan như bạch y dâm tặc cảm thấy tim đập thình thịch, còn mắt thì như muốn rớt ra ngoài. Ở cùng 1 đội với 1 tên gia hỏa dám nghịch thiên như này khiến hắn cảm thấy hối hận vô cùng.

"Thần huynh, sau này đại quan thiên giới nếu có truy sát huynh, huynh đừng vớt ta lại mà chạy nhé, huynh có thể chịu trách nhiệm về ta không?"

"Ta nhờ vào! Dâm tặc huynh đừng có hoa trương như vậy được không?"

"Thần huynh, như vậy là huynh hại ta rồi, khắp thiên hạ đều biết ta đi cùng huynh, hiện giờ ta với huynh có quan hệ mật thiết, tới lúc đó thiên giới thần tiên cũng sẽ tìm ta, thật là hối hận quá!"

"Có ta bảo vệ huynh sẽ không sao đâu. Hiện giờ ta càng nghĩ càng cảm thấy nhân gian giới quả là không đơn giản, ta nghi ngờ có 1 số khai phái tổ sư của các huyền giới dường như không gia nhập thiên giới, bởi vì ta ở trên thiên giới không hề nghe thấy bọn họ..."

"Ý huynh là bọn họ vẫn còn ở nhân gian..."

"Có lẽ vậy, có 50% khả năng..." Thần nam chỉ là hoài nghi chứ không dám khẳng định.

Nam cung Ngâm thờ dài ai oán, nói : "Haizzz bọn họ chắc chắn là sẽ không xuất đầu lộ diện đâu. Chỉ hi vọng lão nhân gia nhà ngươi đừng có làm mấy cái việc nghịch thiên nữa, đừng có điên cuồng nữa. Vạn nhất đắc tội với mấy đại nhân vật ở nhân gian giới, thì ta e rằng không bằng ngươi cứ tự sát cho xong."

"Dâm tặc huynh, huynh cứ chờ đó, ta sẽ đại khai sát giới tại nhân gian, ta đảm bảo đám người ở thiên giới có đến mà không có về ha ha ha..." Thần nam cười lạnh.

"Xin người, lão nhân ta cầu xin người đừng có tiếp tục gây họa nữa, lão nhân gia nhà người với người khác không giống nhau, mỗi lần gây họa đều hận không thể phá được trời."

"Ha ha..." Thần nam cười lớn, nói : "Mấy cái rắc rối nhỏ chẳng có gì thú vị, đã làm loạn thì phải làm cho to, đã làm thì phải khiến cho cả thế giới này đều kinh hãi, phải làm cho long trời lở đất."

Bạch y dâm tặc Nam cung ngâm sợ hãi thiếu chút nữa là ngã ra đất, nhìn ánh mắt điên cuồng của Thần nam, tim hắn đập bình bịch không ngừng, hắn gào to trong bụng : "Hồng rồi! Lại thế rồi! Tên gia hỏa này lại sắp làm mấy chuyện điên khùng rồi!"

"Thần huynh, Thần đại ca, ta gọi huynh là Thần đại gia có được không? Ta xin huynh, chúng ta không thể yên ổn ngừng 1 trận sao?"

"Như vậy làm sao được? Ta không thể để cho đám hỗn đản thiên giới chiếm tiên cơ được. Ta phải biến từ thế bị động sang chủ động, không thể đợi rắc rối đến cửa được mà phải tặng rắc rối cho người khác."

Bạch y dâm tặc Nam cung Ngâm suýt ngã, lần này lại còn chơi to hơn, có trời mới biết sẽ gây ra sự việc kinh hãi nào nữa.

Thần nam vỗ vai hắn, nói : "Dâm tặc huynh nên nhìn cao một chút, trước đây chẳng qua là chỉ có chút rắc rối nhỏ mà thôi, đi nào, hôm nay chúng ta sẽ chơi 1 trận thật lớn!"

Nam cung Ngâm ngất xỉu. Những việc trước đây lại chỉ là những náo loạn nhỏ sao ? Trời ạ, lẽ nào lần này sẽ thực sự là nghịch thiên ? Nam cung Ngâm sợ hãi đến độ thần kinh hỗn loạn, hắn một mực lắc đầu, lẩm bẩm : "Không đi, có đánh chết ta cũng không đi cùng người, ta không chịu được những việc kích động như này, ta sắp điên rồi..."

Thần nam rống to 1 tiếng, triệu hoán 2 con rồng tới, nói với Nam

cung Ngâm : "Huynh không phải là muốn cưới Vương Lâm sao ? Lễ nào huynh muốn đứng nhìn nàng ta chết đi hoặc là sẽ cưới 1 đại ác ma siêu cấp?"

"Ý ngươi là sao?" Nam cung Ngâm bị kích thích kêu lên 1 tiếng, nhảy tới túm cổ Thần nam, nói : "Tổ tông đại họa nhà ngươi, lễ nào ngươi muốn tới đánh Đạm thai thánh địa ? Ta nói cho ngươi biết, Vương Lâm là của ta, cấm ngươi động tới nàng."

"Ha ha... đi thôi! Chúng ta cùng tới Đạm thai thánh địa. Lần này thực sự là cần phải náo tới lật trời, ta muốn ngươi với ta cùng chứng kiến thời khắc vĩ đại này!"

"Thần nam, tên khốn nạn này. Ta hận không thể chôn sống ngươi được, tránh cho cái họa long trời lở đất tới." Nam cung Ngâm hận tới nghiến răng kèn kẹt.

"Thần nói, động loạn vĩ đại sắp bắt đầu!"

"Trời ạ, thật làm rùng ta quá thích thú. Ta sắp được nhìn thấy 1 trận phong ba xoáy trời !"

Chương 230

Mộng Khả Nhi

Đạm Thai thánh địa, danh chấn khắp tu luyện giới. Chính là một trong đông thổ đệ nhất danh môn, theo một nghĩa nào đó Đạm Thai phái thậm chí có thể đại diện cho ý chí của chính đạo nhân gian giới, tưởng như một đại phái đứng đầu trong giới tu chân.

Bất quá, một trăm năm lại đây, một tầng bóng ma bao phủ tại Đạm Thai cổ thánh địa, làm cho thánh địa yên bình một thời có chút lạnh lẽo thảm đạm.

Ngàn năm trước một đời thiên kiêu Đạm Thai Tuyên, hội đồng chính tà các thánh địa tổ sư, liên thủ vây đánh một người, một đại ma vương với tu vi nghiêng trời lệch đất, phong ấn ở tại trung tâm Đạm Thai cổ thánh địa.

Vì thế, Đạm Thai tuyên từng tự mình tại nhân gian giới tọa trấn ba trăm năm, cho đến khi xác thực hung ma không thể phá phong ấn chui ra, mới phá toái hư không phi thăng thiên giới.

Không ai biết tuyệt thế hung ma rốt cuộc tới cảnh giới siêu đẳng nào, nhưng gặp phải Đạm Thai thánh địa với rất nhiều các vị tổ sư, bọn họ liên thủ tạo ra phong ấn dù là thần vương cũng có thể giam hãm một hai người.

Phải biết rằng năm đó tham dự phong ấn hung ma, ngoại trừ những người đã chết, còn sống đến bây giờ đều đã trở thành thiên giới một phương chí tôn, như là Hỗn Thiên, Tuyệt Tình, Đạm Thai tất cả mọi người đều đã đạt tới cảnh giới thần vương.

Đạm Thai cổ thánh địa, một mảnh tiên sơn chính là trung tâm của thiên địa linh khí, tại đây linh khí dày đặc thật là thiên đường của những người tu chân.

Tại cổ thánh địa, trung tâm bố trí của thần dị cổ trận, hội tụ bát phương linh khí tại đây, đồng thời để làm cho nơi này bốn mùa đều tươi đẹp như nhau, không có gì thay đổi.

Giờ phút này, bên ngoài hoa tuyết bay tán loạn, trời đất như bao trùm một màu trắng.

Song, bên trong Đạm Thai thánh địa hoa cỏ tươi tốt, tiên thảo khắp nơi, cung điện tráng lệ, tiểu kiều nước chảy, quả nhiên là một phương thánh địa, hương hoa tạo cho người ta cảm giác như lạc vào tiên cảnh.

Tại đây ẩm áp như xuân chính là Đạm Thai thánh địa cảnh nội, có thể thấy rõ ràng, chứng kiến ngoại giới tuyết trắng phiêu linh, khoả lấp cả bầu trời, bất quá, không so được với tiên cảnh thánh địa nhưng tiên cảnh cũng chẳng thể khiến cho chúng đệ tử Đạm Thai phái có thể vui vẻ hưởng thụ.

Bởi vì một tia sợ hãi bao phủ tại trái tim mỗi một người, năm đó Đạm Thai Tuyền cùng người liên thủ phong ấn tuyết thể hung ma, nay hẳn sắp phá phong ấn mà ra ngoài !

Cảnh đẹp như cõi tiên trong truyền thuyết. Nhưng trong Đạm Thai thánh địa, đã hùng dũng hiện ra một cỗ áp lực chân chính, tiếng cười nói của đệ tử trong phái đã biến mất.

Phong ma ấn đã rung động, khí phách của Đại Ma vương rít gào thành tiếng, đã mơ hồ truyền khắp thánh địa.

Mỗi khi tới giờ ngọ ba khắc, trong Đạm Thai cổ thánh địa tiếng ma khóc quỷ tru nhất nhất rõ ràng, càng ngày càng nhiều, càng rõ nét khiến các đệ tử nhập môn một mực kinh hãi, bởi vì tại nơi phong ấn ma vương thấu phát nhất phương ma khí, tạo ra một ma ảnh to lớn. Tạo cho Đạm Thai phái một cỗ áp lực lớn chưa từng có.

Tất cả đệ tử nhập môn trong lòng đều rất hoảng sợ. Bọn họ sợ có một ngày, ma ảnh to lớn kia thực thể hoá thành nhất đại ma vương, mang tất cả mọi người ra cắn nuốt. Một sự sợ hãi âm thầm lặng lẽ lan tràn, một vài đệ tử tham sống sợ chết thậm chí mang tâm thoát ly khỏi Đạm Thai thánh địa.

Trong Mấy ngày nay, mộng khả nghi quả thật rất sâu khổ, một là vì trong thánh địa phong ấn ác ma mà sầu lo, hai là vì chính nàng, tự

thấy thân thể mình mà lo lắng. Thiên kiều bá mị, diễm tuyệt thiên hạ chính là mộng tiên tử vậy mà mấy tháng nay dung nhan mỗi một khiến người khác khó có thể nhận ra.

Mộng khả nhi lẳng lẳng ngồi giữa vườn hoa, nhìn bên ngoài tuyết phủ lạnh giá khắp trời đất, cảm thụ trong thánh địa khí tức ấm áp, nhưng trong mắt nàng không có một tia thích thú.

Nàng rất nhanh liền thu liễm tâm thần, bắt đầu ngồi xuống tu luyện, bất quá, không lại bây giờ việc tu luyện bất đồng, không giống như ngày xưa, nàng vận chuyển huyền công, chuẩn bị luyện hóa trong cơ thể chính là thai nhi, một tiểu sinh mệnh. Chính xác mà nói tiểu sinh mệnh bị hoài nghi không biết có nên cho nó tồn tại hay không.

Một năm trước, mỗi lần nhớ tới tại tây thổ cùng Thần Nam mấy ngày làm vợ chồng. Mộng khả nhi đều có một cỗ cảm giác oán giận, hận không được, phải lập tức cầm kiếm chém đầu tên Thần Nam khốn kiếp kia xuống, nàng hiểu được lần này truyền nhân Đạm Thai thánh địa thánh khiết bị một sự vũ nhục to lớn, có lẽ chỉ có dùng máu tươi của Thần Nam mới có thể rửa sạch nỗi nhục này.

Đã hơn một năm nay, nàng thỉnh thoảng liền có những hồi tưởng, hơn nữa tự nhiên vui vẻ đã từ lâu không còn xuất hiện. Điều này làm cho nàng kinh khủng tưởng như tự sát, đối với thân thể băng thanh ngọc khiết danh xưng hậu thế của Đạm Thai thánh địa tiên tử, nàng không thể tiếp nhận sự thật này.

Bất quá, thời gian ba tháng, năm tháng, chín tháng, cho đến đã hơn một năm trôi qua, nàng với thân thể cũng không phát hiện có dấu hiệu gì dù là ít nhiều, làm cho nàng có chút an tâm, Chỉ tự trách mình đã mẫn cảm thái quá.

Chỉ là, vào đầu tháng trước. Nàng đột nhiên cảm thấy nàng trong cơ thể tựa hồ tồn tại một cỗ tánh mạng ba động, làm mộng khả nhi tâm hồn băng liệt, cả người đều xuất mồ hôi lạnh.

Thật bất khả tư nghị, như thế nào mà thai nhi đó có thể tồn tại hơn một năm mà nàng không biết cũng không sanh? Hơn nữa mặc dù nàng cảm ứng được có một tia yếu ớt, mỏng manh chính là tính mạng ba động, nàng vẫn như cũ không có chút dấu hiệu, vóc người vẫn

như cũ bụng dưới cũng hoàn toàn hoàn mỹ.

Nhưng cho dù sự tồn tại yếu ớt, mỏng manh thì tánh mạng ba động vẫn tồn tại và nhắc nhở nàng tựa hồ nó không ngừng lớn lên trong cơ thể nàng.

Cho nên mộng khả nghi mỗi ngày đều vận chuyển huyền công, muốn luyện hóa tiểu sinh mệnh này. Bất quá cũng không luyện hoá được lại càng làm cho nàng tức giận lẫn sợ hãi, sinh mệnh yếu ớt, mỏng manh, tánh mạng ba động toàn thân còn rất nhỏ yếu, nhưng lại phi thường ương ngạnh, chẳng những không bị nàng luyện hóa, ngược lại dần dần cứng cáp hơn.

Mộng khả nghi bàng hoàng, do dự, bất an, mỗi ngày trong lòng đều kịch liệt phân vân,

xuất phát từ tình mẫu tử, nàng không thể đành lòng, phi thường không đành lòng tiêu diệt tiểu sinh mệnh này, nhưng với thân phận thánh địa tiên tử nàng không thể để tiểu sinh mệnh này xuất thế. Trong lòng nàng mâu thuẫn tới cực điểm.

Dựa vào trực giác, nàng biết tiểu sinh mệnh này nếu có thể sinh ra trên đời, tất nhiên sẽ là một nhất biểu nhân tài, nếu được chỉ bảo chu đáo nói không chừng có thể trở thành một vị cường giả khoáng cổ tuyệt kim. Nếu không, sao có thể dựa vào một điểm, chút điểm yếu ớt, mỏng manh của tánh mạng ba động mà với nguyên khí thâm hậu của nàng luyện hoá hàng ngày cũng không bị tiêu diệt. Ngược lại càng ngày càng mạnh hơn. Biết làm sao đây ?

Nếu tiểu sinh mệnh xuất thế, khẳng định không tầm thường.

Đồng thời, mấy ngày gần đây, mộng khả nghi nghe được về Thần Nam rất nhiều tin tức kinh thế hãi tục, điều này làm cho nàng vừa tức giận vừa nghi hoặc, không muốn biết tin tức đối phương nhưng là về hấn thì sự kiện trọng đại thật sự nhiều lắm, gần đây tất cả tiêu điểm sự kiện sự kiện đều là về hấn.

Thần Nam cùng Nam Cung ngâm cưỡi trên lưng hai thần long, xuyên vân phá vụ, phi lướt qua một tòa núi lớn, rốt cục sắp tiếp cận Đạm Thai thánh địa.

Theo Nam Cung ngâm này hướng đạo, nhân gian giới xem ra vô cùng thần bí với Đạm Thai thánh địa, nhưng hẳn căn bản không có chỗ nào không biết, bởi vì tình dục đạo năm đó có một vị tổ sư đã cưới một đệ tử kiệt xuất của Đạm Thai phái nên đối với Tình Dục Đạo mà nói, Đạm Thai phái trên nhân gian không có gì bí mật.

Nửa canh giờ sau khi, bọn họ rốt cục chạy tới Đạm Thai cổ thánh địa.

Xa xa bên ngoài, cây cối tươi tốt, tiên vụ phảng phất khắp nơi, kì hoa nở rộ, tiên hạc bay múa, bạch viên nháy nhót, chân thực giống như tiên cảnh chốn nhân gian. Tại lối vào tiên cảnh, một tảng đá lớn bằng phẳng trên có khắc hai chữ cổ to lớn uốn lượn : Đạm Thai

"Đạm Thai cổ thánh địa quả thật không đơn giản nha, bên ngoài băng thiên tuyết địa, ở chỗ này lại giống như hoa quốc." Thần Nam cảm thán thờ dài.

"Ngao ô..... thật sự là địa phương tốt à nha!"

Tử kim thần long khoái trí kêu to một tiếng, dọa Thần Nam vừa bước vào hẳn như là nhớ tới cái gì đó, uy hiếp : "Người ở chỗ này không được hồ ngôn loạn ngữ, càng không được gào loạn lên, nếu không ta hôm nay cho người thành thịt rồng ninh như đó !"

Long bảo bảo mở to hai mắt, nói một câu phụ họa : "Thần dạy, người không được nói tùy tiện câu "một trăm lần" !"

"tiểu tử kia không cần người xen vào, người cũng không được ăn nói linh tinh "

Thần Nam không chút khách khí nói với long bảo bảo trên đầu đồng thời gõ cho nó một cái.

" bịch "

một tiếng gõ.

"Thần nói, đau quá a!"

Chương 231

đạm thai thánh địa phong ấn ác ma

Đi vào cổ thánh địa trong truyền thuyết, Thần Nam trong lòng cũng ít nhiều có chút mất tự nhiên, bởi vì ở chỗ này sợ là có thể chạm trán Mộng khả nhi, đối với vị này tiên tử của đạm thai thánh địa, hẳn cũng có ân oán dây dưa, chỉ vì hai người đã có một cuộc hôn nhân hoang đường, khiến cho bọn hắn đều lâm vào sự xấu hổ vô cùng.

"Vương lâm muội muội ta tới!" Bạch y dâm tặc Nam Cung ngâm một thân nho sam, trong phong tuyết trung, gió thổi lồng lộng quần áo tung bay, làm cho hắn thoát nhìn thì có vẻ như rất lãng tử, tiêu dao. Bất quá, nếu thấy vẻ mặt hắn, nhất định sẽ bị người ta nói: dâm tặc.

Tình dục đạo công pháp nam nữ đều có thể tu luyện, Nam Cung ngâm tu luyện công pháp này xong tự nhiên tà khí phát ra quanh người, tiểu long từng nhận xét: "Người bên ngoài đẹp mã, nhưng bên trong thì vô cùng xấu xa!"

Hai con rồng thu liễm khí, bản thể rất nhanh hóa nhỏ, để tránh bị người đạm thai phát giác. Hai người, hai rồng bắt đầu đi vòng quanh đạm thai thánh địa, cẩn thận quan sát địa hình.

Bất quá, lúc này đây không phải vì đến diệt phái, nên bọn họ hoàn toàn không muốn quá sớm kinh động người của đạm thai phái. Thần Nam bọn họ ở bên ngoài một tòa tuyết phong, tạm thời khoét một cái hang nhỏ để ở trú thân.

Ngọn lửa bập bùng, Thần Nam vừa quan sát ngoài trời, vừa hỏi Nam Cung ngâm: "công phu của phái nhà ngươi phái cũng có chút thủ đoạn a, đương nhiên đưa nữ đệ tử kiệt xuất nhất đạm thai phái vào bẫy tình, trở thành lão bà. Ta nghĩ, đối với trận pháp bảo vệ của đạm thai phái, ngươi cũng biết rõ chứ? Đợi ta chuẩn bị tiến đạm thai thánh địa tham quan một phen, ngươi giúp ta dẫn đường đi, đối với địa bàn ở đây ta không có quen thuộc."

"với tu vi của ngươi như vậy, ngươi còn có cái gì đáng sợ, cùng lắm thì trực tiếp đi thẳng vào."

"Ta cũng muốn thế. Bất quá, địa phương này không có tầm thường a, tồn tại một cái thế đại Ma vương, nghe nói phong ấn đã bị lay động, hẳn đã có thể dò xét bên ngoài một vài tình huống. Lần này ta mặc dù chính vì hắn mà đến, nhưng tạm thời không muốn làm cho đại ác ma này cảm ứng được khí tức ta."

"Cái gì !!!"

vò rượu trong tay Nam Cung ngâm rơi trên mặt đất vỡ nát, rượu thủy tiên hẳn uống ngấm đầy trong cơ thể, nhưng hẳn không có chút cảm giác nào, chỉ là sắc mặt trắng bệch nói: "Người điên rồi, trời ạ. Người như thế nào biết bí mật này? là kỹ phái tổ sư chúng ta liên thủ phong ấn đại ác ma a, nếu hắn trốn thoát, tại thế gian này tuyệt đối vô địch thủ. Không được, ta tuyệt không thể cho người điên cuồng dấn vào như vậy, đến lúc đó biết bao nhiêu người sẽ chết thì mới có thể làm hắn hả giận."

Nam Cung ngâm thật sự tròn mắt, mặc dù trước kia Thần Nam nổi cơn điên cuồng, cũng đã làm cho hắn sợ hãi, nhưng là so với lúc này đây thì chỉ như trò đùa trẻ con mà thôi. Trong truyền thuyết cái thế tà tổ là một người vô địch tồn tại trên đời, mặc dù từ xưa tương truyền xuống tới chỉ có là qua đồng đại, nhưng đủ để làm cho hậu thế tử tôn sợ hãi.

Thần Nam trên mặt mang theo ý cười, thấy Nam Cung ngâm như muốn giết người.

"Dâm tặc huynh người sợ cái gì, đại ác ma kia chính là năm đó những người này phong ấn, hẳn chính là cái thế ma nhân, muốn là tìm các người này để trả thù, chính là những cao thủ người, người bình thường cũng không nhất định bị liên lụy. Đối tượng hẳn thống hận, chính vài thần vương là năm đó tham dự việc này. Hẳn muốn trả thù cũng là muốn đi thiên giới, với người có cái gì quan hệ? Nói về tình dực đạo tổ sư các người, truyền thuyết tại thiên giới có thể đã vong cố, nếu nàng còn sống, thì huyền giới trong môn phái các người đâu đến nỗi đã bị hồng mất rồi sao? Cho nên, người trong lòng cũng không có gì gánh ác cảm nặng tội. Chúng ta thả ra tuyệt thế hung nhân này. Hẳn đối phó những người cũng là cừu nhân chúng ta, phải biết rằng ta bây giờ đang cùng người đứng trên một trận tuyến a."

"Thần Nam ta muốn giết chết người, nếu trời cao lại cho ta một lần cơ hội, ta nhất định sẽ đầu thai cách năm trăm năm khác đi, tuyệt không cùng người sinh ra cùng thời với người đại diện như người!"

một lúc sau, Thần Nam cùng Nam Cung ngâm, còn có hai con rồng đi tới lối vào đạm thai thánh địa, nơi đó một tảng đá thật lớn trên có khắc hai chữ to cổ phác: đạm thai.

Bạch y dâm tặc Nam Cung ngâm quả nhiên đối địa hình nơi này hiểu rõ, Thần Nam yêu cầu tất cả phải cẩn thận, tập trung tinh thần hướng về nơi hung địa trong truyền thuyết phong ấn đại Ma vương mà đi.

Trên đường đi đương nhiên cũng gặp qua đệ tử đạm thai phái, bất quá, Thần Nam với tu vi cao thủ, dễ dàng phát giác rồi tránh thoát.

Lúc này ban đêm tối mù, không có ánh trăng, nhìn không thấy năm ngón tay, ngoại trừ mùi hoa thoang thoảng, chỗ này là một nơi phong cảnh tuyệt giai tiên địa, nhưng nếu bằng vào bản năng cảm quan thì nơi đây có chút cảm giác khác thường.

cũng là nguyên nhân gần đây đệ tử đạm thai phái có cảm giác sợ hãi. thánh địa tựa hồ đang ở bị ma khí xâm nhiễm.

ở chỗ sâu trong đạm thai thánh địa, từ xa xa nhiều điểm màu đỏ nhạt huyết quang như ẩn như hiện, đồng thời ma khí nhẹ nhàng bay lên.

Nam Cung ngâm thấp giọng nói: "Cái chỗ kia chắc là nơi trong truyền thuyết chỗ phong ấn ác ma."

Thần Nam gật gật đầu, nói: "Xem ra phong ấn quả nhiên đã bị lay động, đúng là đã bắt đầu có ma khí tràn ra."

Bọn họ cũng không có tiếp cận nơi phong ấn, đứng ở một tòa ải trên núi nhìn xuống phía dưới.

Nơi Phong ấn ở vào một mảnh thạch trong rừng, đúng là nhiều điểm huyết quang, thạch lâm thấu phát ra, thật là âm trầm đáng sợ.

Long bảo bảo ở trên đầu vai Thần Nam, vươn một móng vuốt nhỏ

màu vàng kim, chia vào thạch lâm nói: "Vô luận là thạch lâm hay là địa biểu, như thế nào đều lóe ra ánh sáng huyết sắc đây?"

Nam Cung ngâm trầm giọng nói: "Tương truyền, lúc trước có không ít tiên thần xuất thủ, nhưng cái thế Ma vương pháp lực khôn cùng, cũng không biết đánh chết bao nhiêu tiên thần, máu chảy thành sông, thi cốt tích như núi, nơi đó là một tòa chiến trường, cũng là di tích chết trận thi thể tiên thần. chỗ màu đỏ huyết quang nghe nói là máu tươi tiên thần xâm nhiễm tạo thành, mãi mãi không thay đổi. Rồi sau đó cái thế Ma vương cũng bị phong khắc ở nơi đây."

Nói xong lời cuối cùng, Nam Cung ngâm không quên hỏi một câu: "Thần điên nhà ngươi còn muốn thả ra đại ác ma này sao?"

"Phóng, đương nhiên phải phóng! Nếu để cho bực thế nhân này vĩnh viễn phong khắc ở dưới đất, quả nhiên là thật đáng tiếc, nhân vật đặc biệt như thế, có thể nào không cho hấn tung hoành trong thiên địa đây?!"

"Ta #@%%&..... !!! ngươi là một người điên, ta với ngươi không có cùng tiếng nói rồi, ta nếu có thể thì ta bây giờ đã đem ngươi phong ấn, cho ngươi cùng hấn làm bạn!"

Ở phía sau nơi phong ấn đột nhiên một trận dao động, một Ma Ảnh thạch thật lớn trong rừng hiện ra, mặc dù chỉ là một cái bóng hư vô, nhưng lại thấu phát ra một cỗ khí tức dị thường đáng sợ.

"Ngàn trọng kiếp, trăm thế nạn, tuyên cổ vôi vàng, đạn chỉ gian! Không chết khu, bất diệt hồn, chấn cổ thước kim, không người địch....." ma âm lo lắng, phảng phất tự thái cổ hồng hoang truyền đến bất diệt ma chú, tại trong đạm thai cổ thánh địa không ngừng quanh quẩn, "..... đợi cho nghịch loạn âm dương thì ta sẽ ma huyết nhiễm thanh thiên!"

"Thần nói, thật là đáng sợ!"

người của Đạm thai thánh địa đã không phải lần đầu tiên nghe vô ma nói như thế, nhưng là Thần Nam bọn họ chính là lần đầu nghe, cảm giác khiếp sợ vô cùng.

Chương 232

Tiên tử tắm rửa

Ma âm khe khẽ lạnh lùng, sắc bén như đao thương phát ra xung quanh đạm thai cổ thánh địa, làm cho người ta cảm giác khiếp sợ.

"trời đất ơi, thật sự thật là đáng sợ! Long đại gia ta cảm giác đại sự không ổn. Ta..... ta không muốn đùa nữa!" Tử kim thần long giọng nói run rẩy. Về mặt rất khó coi, nói: "Tên hỗn đản này địa vị có thể rất lớn, phải rồi! Tựa hồ chúng ta không thể tưởng tượng nổi, Thần Nam hỗn trướng tiểu tử. người này chúng ta không nên trêu chọc a! người này làm cho ta cảm giác sợ hãi. làm cho ta không có một tia tin tưởng dám đối mặt! Ta.... Long đại gia ta muốn chạy trốn!"

Nói xong lời cuối cùng, tử kim thần long thật muốn lập tức bỏ đi.

"Thần nói, Ma vương này chúng ta không có khả năng liên minh, chúng ta không thể lợi dụng hẳn đối phó người trong thiên giới, chúng ta hay là chạy mau đi thôi." Long bảo bảo một đôi mắt to cũng lên tiếng đề nghị lập tức đào tẩu, bạch y dâm tặc Nam Cung ngâm thấy biểu hiện của hai con rồng như thế. Hẳn vội vàng nói: "Các người bây giờ biết hẳn đáng sợ rồi sao, bây giờ biết cũng không muộn, chúng ta nhanh đi thôi."

Thần Nam vẫn yên lặng, chỉ lẳng lẳng nhìn phiến thạch lâm nọ.

Nơi đó, huyết sắc quang lóe ra, ma vụ liễu nhiễu, một cái Ma Ảnh thật lớn cao khoảng mười trượng ở nơi này giương nanh múa vuốt, ngừng đầu nhìn trời. Mặc dù không phải là hình dạng thật, nhưng đúng là, ảnh tích này mơ hồ đáng sợ, càng làm cho lòng người thêm sanh sợ hãi. Huyết sắc thạch lâm tại Ma Ảnh có vẻ vô cùng âm trầm đáng sợ.

Phía sau đạm thai thánh địa một khung cảnh tĩnh lặng, u tịch, các đệ tử đều biết Ma vương phía sau rất nguy hiểm, không ai muốn đi qua phiến âm trầm đó.

Qua một lúc, thì huyết sắc thạch Ma Ảnh thật lớn trong rừng mới từ

từ tan biến dần, như là chưa hề có gì xuất hiện. trong Đạm thai thánh địa khí tức âm trầm dần dần biến mất, thánh khiết cùng khí tức từ từ di tán ra.

hai con rồng cùng Nam Cung ngậm đồng thời thở dài một hơi, hai miệng đồng thanh nói: "Hảo đáng sợ a!"

Thần Nam từ từ đưa ánh mắt từ nơi phong ma xoay về hướng bọn họ, nói: "Ta quyết định....."

"Có phải là buông tha cho hắn, lập tức đào tẩu?" Nam Cung ngậm không kịp đợi hắn nói hết đã hỏi.

"Long đại gia ta đã chuẩn bị xong, được rồi, bây giờ chúng ta đi luôn!"

Thần Nam nét mặt ngưng trọng thần sắc dần dần biến mất, từ từ lộ ra ý cười, nói: "Ta quyết định rằng, chúng ta lưu lại. Nhất định tìm cách giải thoát cho Ma vương, giúp hắn nhanh chóng phá tan hư không tiến vào thiên giới!"

"Thần nói, thế giới này quá điên khùng, tiên tử đều nhận ma quỷ làm mẹ!" Long bảo bảo kinh ngạc nhìn Thần Nam.

"Thần huynh người điên rồi? Mới vừa rồi người không phải đã cảm giác được khí tức hắn sao, đây tuyệt không phải là người mà chúng ta có khả năng trêu chọc vào!" Nam Cung ngậm vẻ mặt kinh hoàng.

"chính bởi vì hắn cường a, ta mới tìm mọi cách trợ giúp hắn thoát ra, nếu không sao có thể đối phó với người trong thiên giới đây?" Thần Nam thần sắc kiên quyết.

Nam Cung ngậm thấy hiển nhiên không thể khuyên bảo, nói: "Người là người điên, chuyện này người cũng nên suy nghĩ một chút, bây giờ chúng ta trước tiên rời khỏi nơi này đi, ta thật sự không muốn đứng ở chỗ này nữa."

Hai người, hai rồng dọc theo đường cũ quay ra.

nói cũng kỳ quái. Đạm thai cổ thánh sau nửa đêm ma khiếu Như thể

không hề âm trầm trầm. không có ánh trăng, bầu trời không sao, nhưng bây giờ như thể sáng lạn, ánh sáng lơ mờ dần dần thấu qua đám mây chiếu xuống. nhiều điểm tinh quang cũng phóng xuống.

cánh hoa hương nồng nàn, nồng nặc khắp tiên địa. Giờ phút này phẳng phất bao phủ khắp nơi một lớp sương nhàn nhạt. tiên khí phiêu đãng tại khắp ngõ ngách, khí tức thánh khiết tràn ngập khắp không gian.

Tử kim thần long nói: "thật là hoàn hồn, thánh địa này tựa hồ khi khí tức đại ác ma thối lui, thánh địa linh khí liền tràn ra."

Ở phía sau. một tiếng hát từ cách đó không xa truyền đến, thanh âm rất nhẹ nhu, tựa hồ có một nữ tử xinh đẹp dưới ánh trăng ca hát.

Bạch y dân tặc Nam Cung ngâm nhất thời hai mắt sáng lên, tựa hồ quên sợ hãi mới vừa rồi, nói: "Ai chà chà, một âm thanh tuyệt vời, đúng là tuyệt hảo. đó chắc chắn là một tuyệt thế mỹ nhân. Nếu không đi xem, thì thật là tiếc nuối cả đời!"

Thần Nam hoàn toàn không nói gì. Mới vừa rồi người này vẻ mặt bi phẫn, kiên quyết yêu cầu mau rời khỏi nơi đây, nhưng bây giờ lại sinh ra hoa tâm, đúng thật không không hổ là tình địch phát tiết dân tặc!

Tử kim thần long cũng là hai mắt sáng lên, nói: "Tiểu dân tặc thật sự là hảo kiến địa a, không hổ là nhân vật phong lưu, Long đại gia cũng đang có ý nghĩ này, ngao ô..... quả nhiên là anh hùng gặp nhau!" Dù sao cũng là vô sự. Thần Nam cùng long bảo bảo đi theo hai tên vô lại phía trước, hướng về phía có tiếng ca mà đi.

Đi được một lúc, bọn họ từ từ đi tới một nơi sương trắng mang mang trong hoa viên. Nơi đó hương thơm nồng nàn, đồng thời hơi nước rất nặng, vụ khí liểu liểu.

Dĩ nhiên là một chỗ ôn tuyền trì. nước suối Âm áp cũng không biết là từ nơi nào đưa tới, chảy lòng vòng qua các vị trí trong hoa viên, các gian tuyền trì bị từng bụi hoa tách riêng ra, cảnh sắc xinh đẹp tuyệt trần, quả nhiên là một chỗ tuyệt diệu.

Phía trong một gian truyền trì, có thể thấy một người như mỹ nhân ngư bàn mạn diệu thân ảnh, tại một phương tuyền trong ao như ẩn như hiện. da thịt như tuyết trắng, tóc dài mềm mại, nữ tử này có đẹp có thể nói cực điểm.

Tử kim thần long lau một giải nước miếng, nói: "Thật sự là siêu cấp đại mỹ nữ, đúng là có chút làm cho ta xúc động a!"

Bạch y dâm tặc Nam Cung ngâm cũng hai mắt sáng lên. Không ngừng bình phẩm nói: "Long huynh nói không sai, đúng rồi a, tám lưng đẹp thật, cánh tay đẹp quá, cái cổ trắng ngần tuyết vời, đôi má..... cái...kia..... hỗn đản long, người nhắm hai mắt lại cho ta !"

Nam Cung ngâm đang nhìn khuôn mặt cô gái thì, lập tức thân hình chấn động. liền hướng tử kim thần long quát: "đó là lão bà của ta, con rồng chết bầm nhắm mắt lại cho ta, người không được xem!"

"hả, người nói đó là lão bà người, phải không vậy? Ta cũng có thể nói đó là lão bà của ta đấy! Ô..... nữ tử này thật sự là thật tú lệ, Long đại gia ta đã động tâm rồi." Tử kim thần long một đôi mắt dáo dác bốn phía, so với Nam Cung ngâm cũng rất dâm tặc.

"Ta bảo, rồng chết bầm người không được nhìn lén, nhìn nữa Nam Cung ngâm ta với người liều mạng!"

"ta bảo nhé, ta nói tiểu dâm tặc người quá hồ đồ rồi sao? mỹ nữ này là chúng ta mọi người đang thấy, như thế nào lại thành lão bà người đây? Ta còn nói nàng là lão bà ta đấy? Còn có muốn nói khó nghe vậy, ta là quang minh chính trực nhìn, không phải nhìn lén. Người xem nàng đôi mi cong đẹp, đôi mắt dịu dàng, một cái miệng anh đào nhỏ nhắn, hai vú như....." Tử kim thần long giờ phút này hoàn toàn tương là một kẻ dâm tặc.

Nam Cung ngâm thật muốn thổ huyết, nghiến răng kèn kẹt nói: "đúng là ta nói vương lâm, tương lai sẽ là lão bà của ta! Hôm nay ta..... tổn thất lớn! lão bà của ta như thế, cho con sắc long, còn có người..... người..... đều thấy được!" Nam Cung ngâm tức giận chỉ vào tử kim thần long, cùng với mắt to trừng của viên long bảo bảo, còn có phía sau Thần Nam. Nói: "Các người đều lập tức rút ra phía sau cho ta, nếu không ta và các người sẽ....!"

"Ta cái gì cũng không nhìn thấy" Thần Nam lui về phía sau.

"Ngao ô..... Long đại gia ta cũng không có thấy gì !" Tử kim thần long lưu luyến không muốn, từng bước quay đầu lại.

"con rồng chết bầm. Ta muốn cùng người quyết đấu!" Nam Cung ngâm trợn mắt mà nhìn tử long.

"hừ, thật sự là hẹp hòi!"

"Sắc long người nói cái gì đây?!"

"Bổn long muốn nói, mọi người ai cũng thích cái đẹp, không nên, muốn gây sự với bổn long như vậy. Ta là đưa ánh mắt chân thành muốn thưởng thức thân hình xinh đẹp đó. Ta tấm lòng thoải mái, rộng lượng, bổn long tư tưởng cũng không như người tưởng tượng xấu xa đến mức đó đâu. Long đại gia ta là thuần khiết, ta là trong sạch."

"con rồng chết bầm này, ta thật muốn giết người!" Nam Cung ngâm vẻ mặt như tím đen.

Tử kim thần long bị Thần Nam một cước đá bay xa. Lão long mới lưu luyến thu hồi ánh mắt.

Nam Cung ngâm nhìn bỉ tử long nơi nào, sau đó không thèm nhìn nữa, mà quay đầu lại, mặt lại nổi sung lên. Hắc hung hăng quay về long bảo bảo nói: "tiểu bất điểm Người cũng nhanh lên nhắm mắt cho ta!"

Long bảo bảo tại không trung lung lảo đảo hoảng hốt nổi lợ lửng, nhìn chằm chằm Nam Cung ngâm.

Cũng may hai con rồng bị cầm long thủ cuốn đi, Nam Cung ngâm thở dài một hơi, hừ hừ. bất quá, ở phía sau. Một tiếng quát khê của vương lâm truyền đến: "người nào, đi ra cho ta, dám to gan tà trời tới đây rình coi."

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, vương lâm lao ra ôn tuyên, rất nhanh mặc quần áo bên cạnh ao vào người, cầm trong tay một thần kiếm

hàn quang lòe lòe. Như tiên tử bay đến.

SƯU SƯU SƯU

Ngay lập tức, Thần Nam cùng hai con rồng trong nháy mắt không thấy dạng, chỉ còn lại có Nam Cung ngâm đứng giữa sân.

"lại là người, tên dâm tặc, người !!!..... lần trước ta tha cho người tánh mạng, người lại tiếp tục nữa rồi." Vương lâm vừa thẹn vừa giận.

"Lâm muội người hiểu làm rồi. Ta không phải cố ý như thế, một ngày một đêm không thấy như cách ba thu, ta đã lâu không thấy người. Đối với người ngày nhớ đêm mong cuối cùng không ngại xa xôi ngàn dặm tới rồi, tưởng cùng người đối mặt. Chỉ là không khéo để xảy ra hiểu lầm như vậy, lần này, tuyệt đối không giống lần trước....."

"Dâm tặc đến đây nạp mệnh đây đi."

"Không nên, muốn....."

Nam Cung ngâm xoay người đào tẩu. Vương lâm đuổi theo không ngừng.

Sau khi Hai người biến mất. Một người hai rồng liền đi ra.

Tử kim thần long nói: "Chúng ta có phải là đã làm cho tiểu dâm tặc lâm vào tình huống nan giải, làm cho nữ nhân kia muốn đuổi giết."

Thần Nam cười cười. Nói: "Yên tâm. nữ nhân này mới vừa rồi không có bộc phát sát khí. Bọn họ bên trong có sự tình mà chúng ta ngoại nhân quản không được."

"Ngao, thần nói chúng ta lại có nhãn phúc!" Long bảo bảo hướng đôi mắt to, ý bảo Thần Nam nhìn phía cách đó không xa ôn tuyền trì.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, một thân ảnh tuyệt mỹ, mềm mại, uyển chuyển, như Cửu Thiên Huyền Nữ, tại hoa trong bụi hoa nhẹ nhàng bay qua, như tiên tử hạ phàm, không vương một chút bụi trần, bay lên trong không trung, cuối cùng hạ xuống tại một nơi mây vụ mờ ảo bên cạnh ao tuyền.

Tử kim thần long đôi long nhãn trợn trừng, cả kinh nói: "là nàng!"

"Thần nói, chính là tiểu mộng mộng." Tiểu long nói rồi nhìn Thần Nam nhấp nháy đôi mắt to.

Mộng khả nhi vừa mới hành công xong, mặc dù biết cơ hội mong manh, nhưng nàng vẫn như cũ mỗi ngày đều kiên trì thử luyện hóa tiểu sinh mệnh trong cơ thể. Mới vừa rồi mồ hôi thấm đẫm, liền đi đến đó muốn xuống ôn tuyền tắm rửa.

trường bào Màu trắng nhẹ nhàng rơi xuống. đứng lặng, dưới ánh trắng sáng lộng lẫy thoáng hiện làm động lòng người, mái tóc như mây cũng tung bay.

"Phanh"

Thần Nam một cước đạp tử kim thần long vào bụi hoa, rồi sau đó ngồi ở trên người hắn. Cùng lúc đó, lại đưa long bảo bảo cuốn vào trong ngực, bịt hai mắt hắn lại, nói: "không được nhìn!"

"Thần nói, ta Vì cái gì mà bị ngươi che đi đôi mắt!

Chương 233

Hữu Hải tử!

Mây đen chân trời đã tan hết, ánh trăng nhu hòa chiếu xuống, như phiến lông trắng vãn vũ rớt xuống cành hoa thụ. Dưới ánh trăng sáng, Đạm Thai thánh như khoác thêm một lớp lụa mỏng, ánh trăng朦胧 lung càn khiến phiến cổ thánh này càng thêm thánh khiết. Nơi đây mùi thơm ngát ngào ngạt, cây hoa bao bọc quanh hồ nước liễu rủ, tựa như mộng ảo, đẹp tựa tiên cảnh. Mộng Khả Nhi phong tư tuyệt mỹ, đẹp tựa tinh linh, toàn thân da như phủ một lớp ánh pha lê nhạt trong suốt. Nàng bước vào bồn suối nóng, tháo dải lụa buộc mái tóc dài, ánh trăng mềm mại trải xuống từng hạt nước, càng tôn nàng thêm thanh lệ xuất trần, thật như tiên tử giáng trần. Mỹ nhân đẹp nhất thiên hạ ngay trước mắt, nhưng Thần Nam lại vô tâm quan khán, hấn chậm rãi lui về phía sau, chỉ muốn mau chóng rời khỏi, bởi hấn cùng Mộng Khả Nhi vốn có ân oán tình cừu phức tạp, hấn hiện tại chưa nghĩ ra cách giải quyết. Hai con thần long bị hấn kéo lui, dần dần rời khỏi bụi hoa. Bất quá, Tử kim thần long không phải kẻ chịu an phận thủ thường, mơ hồ hiểu được tình cảnh Thần Nam, không chút hảo ý ngửa mặt lên trời kêu một tiếng, dù thanh âm cực nhỏ nhưng cũng đủ Mộng Khả Nhi nghe thấy. "Ngao ô....." Thần Nam bị dọa giật mình bật dậy, thật muốn đá một cước vào con rồng lưu manh kia. Với tu vi Mộng Khả Nhi hiện giờ, phương viên trong vòng mười trượng gió thổi lá động còn khó qua khỏi mắt nàng, nhất là rồng biển này cố ý độc địa tru lên, hơn nữa nàng đã quá quen thuộc với giọng này.

Lúc trước lão lưu manh không dưới một lần ô ngôn uế ngữ với nàng, khiến vị tiên tử Đạm Thai phách mỗi lần nhớ lại đều hận tận xương, nơi đây dưới ánh trăng đêm dài tĩnh mịch đột nhiên tiếng rồng quen thuộc tru lên, khiến nàng vừa sợ vừa giận.

Mộng Khả Nhi hát tay, y sam trên bờ bay xuống ao, nhanh chóng khoác lên người, đập đặng không vọt lên khỏi mặt nước, toàn thân sương mù che phủ, quần áo ướt trong chớp mắt bị nàng dụng nội lực thổi khô, "Thần Nam ta biết ngươi đã tới, mau ra đây cho ta!" Mộng Khả Nhi quát lớn tựa không muốn để người khác nghĩ nơi này đã có chuyện thị phi gì. Thần Nam vốn đã bay xa hơn trăm trượng ý muốn bay lên trời, nghe vậy hấn liền dừng chân, lẩm bẩm: "Ta việc gì phải

né tránh nàng, dù Đạm Thai Tuyền có ở ngay trước mắt, ta cũng chẳng việc gì phải lui một bước!" Tử kim thần long là thứ người chỉ e sợ thiên hạ không đại loạn, nghe vậy vội vàng hứa: "Hay a, chúng ta tại sao lại phải thôi lui?" Long bảo bộ dạng tiểu quý, xòe hai móng vuốt kim quang, lắc đầu: "Thần nói, chuyện tình cảm, người ngoài không nên can dự."

Thần Nam xoay người, bước nhanh quay trở lại, xuyên qua bụi cây hoa, nhìn vào thân ảnh tuyệt mỹ quen thuộc, mở miệng nói: "Đã lâu không gặp."

So với Thần Nam, hai con rồng có vẻ "khéo miệng" hơn, Long bảo bảo nhiệt tình chào hỏi: "Mộng tiên tử chúng ta đã lâu không gặp. Thần nói, một ngày không gặp như cách ba thu, tính ra chúng ta đã phải mấy trăm năm xa cách." "Đúng vậy, Mộng tiểu mẹ cái... kia.... cái.... kia... cái...kia, hắc hắc... hắc hắc...." Tử kim thần long nín cười, chĩnh giọng nói: "Mộng mỹ nữ đã lâu mới thấy, thật không ngờ rằng người càng ngày mỹ mạo càng rung động lòng người. Cái gì tư như chim sa cá lặn, mạo như bệ nguyệt tu hoa, sắc khuynh thành khuynh nước, tất thảy đều không thể miêu tả hết nhan sắc Mộng tiên tử a. Ngay cả vàng trắng sáng đứng trước người cũng phải buồn bã mà thất sắc...." Lão rồng bỉ ổi vừa nghe như nhục mạ mà vừa như thể đang hết lời ca ngợi. Hai con rồng đều hiểu quan hệ giữa Thần Nam và Mộng Khả Nhi cực kỳ phức tạp. Bây giờ tốt nhất không nên đắc tội tý nào. Long bảo bảo trước kia dù từng đắc tội Mộng Khả Nhi nhưng đem so sánh với Tử kim thần long cũng chẳng là gì. Mộng Khả Nhi gặp lại nó, chân mày ngọc nhíu lại, có thể hiểu nàng đang cực lực khắc chế, nếu không ngại điều cố kỵ, sợ rằng nàng đã cho rồng lưu manh kia một kiếm.

Mộng Khả Nhi nghiêng răng tức tối, đối diện Thần Nam, chậm rãi đi tới, trên tóc vẫn còn vương vài hạt nước, trông nàng tựa như đóa hoa mềm mại.

"Thần Nam mới rời người vì sao lại muốn chạy trốn?" Mộng Khả Nhi lạnh lùng nói. "Ta muốn tới thì tới, ta muốn đi thì đi. Đất trời rộng lớn, ai có thể trói buộc ta?" Thần Nam không khách khí đáp lại. "Người.... loại người vô sỉ, mới vừa rời.... vừa rời người nhìn trộm ta phải không?" Thần Nam cảm ứng được địch ý mãnh liệt từ Mộng Khả Nhi, hẩn tự nhiên cũng thấy bất mãn, vẻ mặt chế nhạo: "Còn gì để lên

xem sao?" "Người...." Mộng Khả Nhi tức giận muốn ói máu, nhìn về mặt đối phương, cùng ngữ khí nói chuyện này, nàng tự nhiên lại nhớ tới cuộc hôn nhân hoang đường ở Tây phương. Dù chỉ là cuộc hôn nhân ngắn ngủi, bất quá chỉ được mười ngày, nhưng thật sự không cách nào thay đổi sự thật nhục nhã này. "Tanh...." Trương kiểm bật ra, chỉ vào Thần Nam, cắn răng nén giận nói: "Ta muốn cùng người quyết chiến!" "Đáng tiếc, người không phải đối thủ của ta, mặc dù ta có bất động một chỗ, người cũng không thể giết được ta." Nghe những câu như thế, Mộng Khả Nhi càng thêm phần nộ, khí chất trấn tĩnh từ nãy khó thể giữ tiếp được, thân thể mềm mại run nhè nhẹ.

Bất quá, Mộng Khả Nhi dù sao cũng không phải thường nhân, nàng mặc dù căm phẫn, nhưng chỉ trong thời gian ngắn lại trầm tĩnh xuống.

"Thần Nam, người kêu hai con rồng rời khỏi đây. Ta muốn cùng người nói chuyện một mình." Mộng Khả Nhi bình tĩnh nói, khôi phục lại thần thái vô tình như trước, thánh khiết nghiêm nghị không thể xâm phạm. "Được!" Thần Nam quay đầu đối mắt với hai thần long nói: "Hai người về trước đi." Hai con rồng kỳ thật cũng không muốn dây thêm vào Mộng khả nhi, nghe vậy liền sụu sụu hai tiếng biến mất trong trời đêm. Hương hoa thơm bên ven ao tĩnh lặng, Mộng Khả Nhi kiềm chế tâm tình, nội tâm tranh đấu, không biết đối Thần Nam mở miệng như nào. "Thần Nam ta muốn giết chết người!" Thính xuất, lời đầy căm phẫn, quả thật tâm thanh Mộng Khả Nhi có lẽ chỉ muốn giết chết Thần Nam, tẩy hết sỉ nhục cho nàng. "Ta không dưới một lần nghe người nói vậy, nhưng tới giờ ta vẫn sống tốt. Trừ phi phát sinh kỳ tích, nếu không cả đời này người chỉ có thể vĩnh viễn mơ tưởng mà thôi." Thần Nam nói không chút khách khí. "Người.... hừmmm!" Mộng Khả Nhi dù trong lòng trào lên một cỗ xúc động, đành nén lại căm phẫn nơi lồng ngực, cuối cùng đành hừ một tiếng lạnh.

Hai người yên lặng một hồi. Tâm tư Mộng Khả Nhi rối loạn, thật lâu sau nàng mới đau khổ nói: "Thần Nam người ác ma, ta hận người! Người.... để cho ta đối mặt tổ sư như thế nào...." Mộng Khả Nhi như bàng hoàng, sợ hãi, nàng không biết có thể giải quyết... tiểu sinh mệnh như nào. Hôm nay đối mặt Thần Nam, nàng chỉ muốn xả hết tức giận, nhưng vốn tự tôn tự ngạo của bản thân khiến nàng không cách nào mở miệng.

Thần Nam bình tĩnh nhìn nàng, nói: "Chuyện đã phát sinh, chúng ta

không cách nào thay đổi, nhưng chuyện sẽ xảy ra, chúng ta có lẽ có thể thay đổi. Ta và người phân tranh, ta mong có thể dừng lại?" Nghe vậy, Mộng Kha Nhi khí chất thanh nhã nơi nàng tan biến, nàng kích động mắng: "Vô lại, cảm thú, bại hoại, ta muốn giết chết người, ta muốn giết chết.....hài tử của người!" Hai chữ cuối cùng "hài tử" rất mơ hồ, cơ hồ không bật thành lời, nhưng vẫn tới tai Thần Nam, hắn cảm giác vô cùng kinh ngạc, có chút kinh dị nhìn Mộng Khả Nhi, giật mình hiểu ra, thất thanh kêu lên: "Người..... ta có hài tử?"

Thần Nam hoàn toàn ngây dại, lắp bắp nói: "Tại Tây phương..... đã hơn một năm rồi, như vậy.... nó... đã sinh ra, là... nam hay nữ? Nó đang ở đâu?"

Mộng Khả Nhi vừa thẹn vừa tức, bí mật to lớn này cuối cùng cũng đã nói ra, dù những gì Thần Nam nói không phải chân tướng sự thật, nhưng cũng không còn bao lâu, khiến nàng hận không thể tìm được cái xích nào để trói hắn lại. "Người ác ma đáng chết vạn kiếp cam lại cho ta! Ta không muốn gặp người, cả đời này không muốn gặp lại người!" Mộng Khả Nhi cắn răng, muốn giết Thần Nam nhưng không đủ bản lĩnh, cuối cùng xấu hổ hận hận đập cước bay đi. Nhìn tuyệt mỹ thân ảnh, như tiên tử giáng trần bay đi giữa bụi hoa thụ, Thần Nam hoàn toàn ngây dại. "Ta.... và nàng... có hài tử? Tiên tử Đạm Thai thánh sinh cho ta một hài tử!" Thần Nam u mê tự nói, đứng như hóa gỗ. Nếu tin tức này truyền ra, tất sẽ dẫn tới đại động thiên hạ, không biết bao người sẽ thương tâm rơi lệ, không biết bao người sẽ cùng Thần Nam liều mạng. Thiên hạ đệ nhất thánh khiết tiên tử cũng trở thành mẹ, thật khó thể tưởng tượng. Thần Nam bước đi như mất hồn, đi khỏi Đạm Thai thánh địa, tiên tử vô số người tôn kính trên thiên hạ lại có con với hắn, khiến hắn có chút phiêu phiêu, lại có chút buồn bực, chút mê mang. Lúc này tâm tình hắn phức tạp, thật khó có thể nói ra. Tiếng thét ngoài phương bắc Thánh địa, tuyết lạnh bay bay, không khí âm hàn nhất thời khiến hắn thoát khỏi cơn mê, khôi phục thái độ bình thường, bước nhanh về hướng băng động.

Bất quá ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện trên không trung có ngọn lửa lớn khiêu động, bắt mắt, phong tuyết xung quanh đều tan chảy.

Thần Nam chấn động, bay lên trời về hướng ngọn lửa.

Khoảng cách càng lúc càng gần, Thần Nam chấn động, bởi hắn phát hiện kỳ lân trong truyền thuyết đang đứng giữa hư không! Tất thấy ngọn lửa lớn đều vây quanh hắn khiêu động, hỏa quang cũng từ nó mà ra.

Chương 234

Ác ma trong truyền thuyết

Luồng thần hỏa đang đuổi theo sát Thần Nam bỗng nhiên bạo trướng, một cơn gió lớn kéo đến thổi tuyết bay đầy trời, khiến cho khắp thiên địa tràn ngập thần hỏa, trong phương viên trăm ngàn trượng rừng tre đều bị thiêu trụi lá, tro tàn rơi lả tả xuống đều bị gió tuyết hóa thành mây mù, trong thiên địa như xuất hiện thêm một cây hỏa trụ thật lớn giữa trời, chiếu ra thần quang ánh sáng ngọc chói chang.

Một con kỳ lân cao hơn mười trượng ngang nhiên đứng trong hư không, toát ra khí thế ngạo nghễ thiên hạ, khiến Thần Nam cũng cảm thấy khó tin. Hắn cảm nhận được một cỗ áp lực lớn lao giống như biển dữ trào dâng gầm thét.

Kỳ Lân thần thú, thân hươu, ngựa vĩ, móng ngựa, vảy cứng, trên đầu lâu có một cây sừng thần tỏa hào quang chói sáng.

Nó cứ như vậy lẳng lặng địa đứng giữa không trung, quanh thân liệt hỏa vây quanh, khắp bầu trời đều bị thiêu hồng, hơi thở thần thánh không thể xâm phạm truyền ra xung quanh. Toàn thân tỏa ra ánh sáng như ngọc, toàn thân bốc lên một ngọn thần hỏa thao thiên, người thường vốn khó có thể tưởng tượng ra được, đây tuyệt đối là một cường giả ! mạnh như Thần Nam bây giờ sắc mặt cũng phải tái xanh, bây giờ hắn bất kính thiên, không bái địa, dám lên trời giết tiên, nhưng thấy con kỳ lân trước mắt này cao thâm khó lường, hắn trong lòng cũng thấy lo lắng, bởi vì hắn thật sự không có một tia nắm chắc chiến thắng đối phương.

Thần Nam chậm rãi bay xuống, bình tĩnh hỏi "tiên bối đang đợi ta ?"
"Uhm!" đơn giản chỉ một chữ, nhưng cũng đủ gây chấn động.

" Ngài là...?"

"Thập vạn đại sơn bệnh kỳ lân !" thần nam khẽ hít một hơi, đối với thần thú trong truyền thuyết trước mắt, hắn đã được nghe qua.

Lúc trước hắn vừa mới xuất thế, thập vạn đại có lời đồn có kỳ lân xuất thế, hắn chẳng biết trời cao đất rộng, từng ảo tưởng bắt thần thú về cưới ngựa.

Nhưng là, tu vi hắn ngày càng mạnh hơn, cảnh giới của hắn tăng lên rất nhanh, hắn tiếp xúc địch nhân cũng ngày càng nhiều, đối với kỳ lân thần thú trong truyền thuyết cũng hiểu biết ngày càng nhiều.

Cuối cùng, hắn đưa ra kết luận, kỳ lân thần thú vô luận lai lịch hay là tu vi đều không thể lường được, vô luận người phương nào cũng không thể dò xét được.

Truyền thuyết nói là kỳ lân thần thú chính là từ thiên giới hạ xuống cũng có người đàm luận nó là một ẩn tu cái thể cường giả của yêu tộc, lại có người nói nó chính là một lão kỳ lân bị trọng thương, một mình lẳng lẳng trốn tránh ở thâm đẽ dưỡng thương. Thậm chí từng có người hoài nghi kỳ lân có thể là đã tham gia quá thượng cổ đại chiến may mắn sống sót! Thần Nam cảm giác được một cỗ lớn lao áp lực, hắn muốn dò la xem lão kỳ lân chính thức thực lực, nhưng chỉ cảm giác được một cỗ bàng bạc như biển, ngưng trọng như núi nặng lượng ba động, cự thú chân chính tu vi căn bản không thể suy đoán.

"Lão kỳ lân có lẽ không thể dưới thần vương! nhân gian quả nhiên ẩn tu siêu cấp cao thủ khó có thể tưởng tượng a!" Thần Nam trong lòng âm thầm cảm thán. Bất quá, không lại hắn lập tức điều chỉnh tâm tư, hướng vào truyền thuyết thần thú làm lẽ, nói:

"Tiền bối tìm ta có việc gì không?"

Thần hỏa bao phủ kỳ lân thần thú, nó nhẹ nhàng nói: "Nếu ta không có đoán sai, người tới đạm thai cổ thánh địa, tất nhiên là muốn thả ra Đại Ma Vương trong truyền thuyết bị thần vương liên thủ phong ấn.

Lão kỳ lân vừa nói đã trúng bí mật trong lòng, Thần Nam chấn động, nói: "Tiền bối người lần này từ đâu mà đến đây? Vì cái gì mà nói như vậy?"

"Không nên giấu diếm ta, người gần đây tại thiên giới đại náo, đã bắt đầu lưu truyền tại nhân gian huyền giới. Vì trả thù thiên giới mấy vị

thần vương, người tất nhiên nghĩ phương pháp đối phó bọn họ, tất nhiên sẽ nghĩ đến Ma vương bị phong ấn!"

"Nếu tiên bối đã biết nhân quả trong đó, ta cũng sẽ không dấu diếm nữa. Không sai, ta muốn thả ra đạm thai cổ thánh địa cái thể đại Ma vương, ta muốn tặng cho thiên giới mấy vị thần vương một cái siêu cấp đại lễ!"

Nếu đã bị lão kỳ lân động đoán được, Thần Nam cũng không còn cái gì giấu diếm. Lão kỳ lân thần sắc phi thường nghiêm trọng, nói: "Không được! Lúc này hoàn toàn không thể thả ra này Ma vương, nếu không hội khiến cho thiên hạ đại loạn"

"Vì cái gì?" Thần Nam không hiểu, đồng thời trong lòng hơi giận.

Lão kỳ lân thần sắc phi thường nghiêm trọng, trầm giọng nói: " phong ấn Ma vương tại Đạm thai thánh địa không hề đơn giản.Đối với rất nhiều người mà nói hấn là một cơn ác mộng, nếu đưa hấn thả ra, không chỉ có thiên giới đại loạn một hồi, Nhân Gian Giới cũng tất nhiên cũng không tránh khỏi.

"Cái này....." Thần Nam không hiểu gì cả.

"Sự tình năm đó các người hậu bối không thể hiểu rõ được. Lúc phong ấn ma vương, tiên thần thi cốt xếp thành núi,máu thần linh chảy thành sông,hy sinh liễu vô số tu giả mới phong ấn được hấn. Chính thức chủ lực..... hắc hắc, không riêng thiên giới cường giả tham dự việc này, nhân gian cũng có cao thủ tham gia. Người nếu vì liễu trả thù mà thả hấn ra, không khỏi xảy ra thiên giới đại nạn mà nhân gian giới cũng thống khổ vô cùng.

Thần Nam thất thần, Ma vương trong truyền thuyết tựa hồ mạnh đáng sợ, vượt quá tưởng tượng của hấn. Nếu thật sự đưa hấn thả ra, có thể dẫn đến đại họa.

Kỳ lân thần thú nói: "gã này mà thả ra, cho dù là cao thủ thời thượng cổ trong truyền thuyết muốn áp chế hấn cũng không dễ dàng gì"

Thần Nam trong lòng bắt đầu tính toán, một kẻ nghịch thiên cấp Ma vương, thật sự là một thanh kiếm sắc a!

Thần Nam vẻ khó hiểu hỏi: "Tiền bối lần này có ý gì?"

Kỳ lân thần thú trầm giọng nói: "Mở Tâm Linh Chi Nhãn của ngươi, nhìn lại đạm thai cổ thánh địa đi. Có người dùng thông thiên đại pháp lực, giấu đi khí tức nơi này, bày ra một tòa hư ảo thần trận, hoàn toàn che dấu lân tướng."

Thần Nam biết Tâm Linh Chi Nhãn chính là 1 loại thiên nhãn thần thông, bất quá không lại hẳn bây giờ còn không biết như thế nào mở thiên nhãn.

Lão kỳ lân ở giữa trán phát ra một tia thần quang, trực chỉ trái tim hắn, trong phút chốc Thần Nam đột nhiên cảm giác bốn phương tám hướng, từ trên xuống dưới, toàn phương vị cảnh vật toàn bộ hiện lên tại hắn trong lòng. Hơn nữa khoảng cách xa vượt quá tưởng tượng của hắn.

Cái này... dĩ nhiên là thiên nhãn thông! với sự trợ giúp của lão kỳ lân hắn mở thiên nhãn, hắn nhắm lại hai mắt, nhưng cho dù có muốn nhìn tới điểm cực viễn đi chăng nữa, hắn vẫn có thể hoàn toàn quan sát được"

Thiên nhãn thần thông là thế, bất quá, không lại trước mắt hắn không thể thành thực sử dụng.

Phía sau, Thần Nam đột nhiên phát hiện, một tầng mông mông lung lung, nếu có như vô vụ khí, bao phủ tại khắp đạm thai cổ thánh địa bầu trời. Mặc dù lúc này mở thiên nhãn, cũng chỉ thấy cảnh vật hết sức mơ hồ

"Đó là....."

Lão kỳ lân trầm giọng nói: "Thấy rồi chứ, có người dùng pháp lực lớn lao động tay động chân ở đây, dấu diếm thiên giới cũng như nhân gian phần đông cao thủ, làm cho mọi người còn tưởng rằng cổ thánh địa ác ma vẫn còn đang bị phong ấn vững vàng, người nào đó pháp lực thông thiên, phi thường đáng sợ! Ta nếu không phải vì tìm ngươi, sợ rằng còn không biết chuyện ở đây"

Đây tuyệt đối là một tin tức kinh thiên đở để chấn kinh thiên giới cùng nhân gian,lại có thể có người dùng đại pháp lực phong tỏa đạ thại cở thánh địa chân tướng! nếu truyền ra e sẽ có sóng gió nổi lên.

Giờ phút này, Thần Nam cũng cảm thấy đau đầu, nói: "Ma vương phong ấn, sợ rằng có quan hệ với người kia"

Kỳ lân thần thú gật gật đầu rồi lại lắc đầu, nói: "Hắn đang đợi thời cơ thích hợp a, ta chỉ sợ thần bí nhân mượn người tay, thả ra cái thế đại Ma vương!"

Thần Nam ôm song chưởng, trầm ngâm liểu một hồi rồi nói: "thiên ngày giới có vài tên thần vương đáng chết, khiến cho ta phải khổ sở, nhưng ta không muốn trúng mưu của kẻ nào đó kia"

Kỳ lân thần thú nói: "Người biết thế cục phức tạp cùng nguy cấp là tốt rồi, bây giờ ngàn vạn lần không nên coi thường mà manh động, nhất quyết không thể vận dụng vài món côi bảo trong tay người phá phong ấn. Ta bây giờ phải đi liên lạc một vài lão già, chuẩn bị ứng phó với người trên thiên giới. Người không nên vội vã, một khi bọn họ biết sẽ toàn lực xuất thủ "

Thần Nam trong lòng cười thầm,lão già kia cũng không phải tốt,chưa gì đã phòng bị người trên thiên giới rồi

Lão kỳ lân một tiếng hét dài, quanh thân lửa bay ngập trời, phát ra ánh sáng ngập tràn,ánh sáng càng ngày càng mạnh, cuối cùng hóa thành một tia thần quang, như Lưu Tinh rất nhanh biến mất tại viễn không.

Vài ngày tiếp theo, Nam Cung ngâm vẫn không có xuất hiện, hắn có lẽ đã cao chạy xa bay.

Mấy ngày nay, Thần Nam đều ở bên ngoài đạ thại cở thánh địa thám sát, có khi cũng tiến vào cở thánh địa dò xét, hy vọng có thể phát hiện ra một chút thông tin về Ma Vương

Thần Nam dần dần phát giác, đạ thại cở thánh địa đã xuất hiện một vài tu giả, những người này đều cực lực che giấu tung tích, bắt quá, vẫn bị hắn cảm giác được. Hắn phát giác, những người này đều là

ngự không phi hành cao thủ không thể nghi ngờ vấn thị các huyền giới tu giả.

Thần Nam lẩm bẩm: "Kỳ lân lão thú thật sự đã đem tin tức truyền đi, sợ rằng một vài lão cổ đồng đã bắt đầu điều binh khiển tướng"

Hắn biết những người này đều tại chuẩn bị nghênh tiếp một hội đại chiến trong tương lai, tựa hồ bọn họ hiểu được Ma vương xuất thế không thể tránh chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mấy ngày nay tới nay, thiên giới liên tục hạ phàm nhằm tìm kiếm chuyển thế tiên thân, bất quá, không lại Thần Nam biết một tràng sóng gió lớn sẽ nổi lên, thiên giới vài thần vương tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ giết hắn.

Sau mấy ngày Thần Nam cùng hai con thần long bay phía xa xa nhìn về phía đạm thai thánh địa thì đột nhiên chứng kiến một mảnh hư không đột nhiên vỡ ra một người, thông đạo thiên địa đột nhiên xuất hiện, hơn mười vị tiên thân xuất hiện trên bầu trời đạm thai thánh địa

"Ngao ô..... lại thêm vài kẻ từ thiên giới tới chịu chết, tiểu tử ngươi còn đợi gì nữa?"

Thần Nam định định nhìn đạm thai thánh địa, lẩm bẩm: "Dĩ nhiên là người của đạm thai phái tại thiên giới, Đạm Thai Tuyền không tiếc hao phí đại pháp lực đưa môn nhân đưa đến Nhân Gian Giới, nàng bây giờ còn không biết chuyện phong ấn Ma vương sắp thoát ra mà, rốt cục là vì sao?"

Chương 235

Cảm đả mẹ hài tử?!

Giữa trận trận ánh sáng rực rỡ, mười vị tiên nhân chậm rãi bay xuống trên những đám mây hồng, hiện lên trên bầu trời Đạm Thái thánh địa, khiến nơi này càng thêm vẻ hư ảo, như tiên cảnh nhân gian tráng lệ.

Bên trong Đạm Thái thánh địa tiên nhạc khởi xướng, phía dưới các vị trưởng lão, phần đông đệ tử Đạm Thái quỳ lạy trên mặt đất, vô số người kích động mà khóc. Đã hơn trăm năm qua, Thiên giới chưa từng phái tiên nhân xuống Đạm Thái thánh địa. Mà cũng đã hơn trăm năm, cổ thánh địa cũng không một ai thành công phi tiên mà đi. Tiên phàm cách đoạn đã suốt trăm năm. " Cung đón thượng tiên giá lâm!"

" Trời giúp Đạm Thái một mạch, cung đón các vị thượng tiên!" " Đạm Thái thần quang chiếu khắp nhân gian, bái kiến các vị thượng sư!" Nội cổ thánh địa vang thanh âm hoan đón, tất thấy Đạm Thái đệ tử thành kính quỳ lạy trên mặt đất, thâm tâm hân hoan nghênh tiếp mười vị tiên nhân Thiên giới hạ giới! Mười vị tiên nhân có nam có nữ, nam tử tuấn tú phong nhã, nữ tử thanh lệ xuất trần, không chút khí tức phàm trần, vừa nhìn đã thấy toát lên hồng trần thế ngoại kim tiên.

" Đạm Thái đệ tử bái lễ!" Một nữ tiên thanh âm thanh thoát lệnh tất cả Đạm Thái đệ tử đứng lên. "Tạ tiên tôn!" Đệ tử đồng thanh cung tạ.

" Thiên giới Đạm Thái và Nhân gian Đạm Thái vốn một mạch. Phàm là đệ tử Đạm Thái đều nghe theo lệnh Đạm Thái tiên tôn, tuân theo thần thánh giáo nghĩa của thánh địa, nguyện đem ánh sáng thánh địa chiếu khắp thế gian, chiếu khắp thiên địa!" Tiên âm nhu hòa không ngừng vang khắp bầu trời Đạm Thái thánh địa, truyền khắp mỗi tấc không gian, truyền vào cả tuyết trong núi xa. " Ngao ô.... đám thần côn này thật đáng đánh, nếu mỗi ngày đều có người truy sát bọn hấn, ta xem bọn hấn còn dám buông lời hoa mỹ không?" Lưu manh thần long bộ dạng tức tối, tựa hồ rất không hài lòng mười vị tiên nhân này.

" Thần nói, Thế gian này hết thảy giáo nghĩa đều dối trá, duy có ta đại đức đại uy cứu giúp nhân gian, tin ta thì hữu sanh, ngã mẽ đầu phát!"

Tiểu long bộ dạng thành kính, gập tiểu hoàng kim móng, cúi đầu, thái độ thần côn mười phần. " Ngao ô... Tiểu tử nhà ngươi không cần lo lắng làm gì. Với mấy tên gia hỏa kia, ngươi không phải nói nhiều. Phàm là tiên nhân thiên giới hạ phàm, ngươi còn cần phải cân nhắc sao? Giết sạch chúng! Mấy gã thần côn này chỉ đáng cho long đại gia ta dẫm đạp lên."

" Thần nói, cá chạch ngươi ông tổ đàn độn!" Long bảo bảo giả bộ tức giận nói: "Thần nói, chúng sinh ngang hàng, chúng ta cần phải yêu thương hài tử thì phải dạy bảo chúng nó mới đúng. Phải để bọn họ hiểu được thế gian này duy ta đại đức đại uy mới là chúa tể chính thức, khiến bọn họ từ bỏ Đạm Thái phái. Thành môn hạ đại đức đại uy ta mới là chính đồ! Cần tiến hành một buổi tẩy lễ tâm linh, khiến bọn họ hiểu được quang mang, ánh mắt ai mới có thể chính thức chiếu khắp thế gian!"

Thần Nam thích thú nhìn hai con thần long, nhất là ánh mắt tiểu long, tiểu côn đồ này thật sự càng ngày càng giống thần côn. Hắn ho khan một tiếng cắt ngang hai tên bất lương đang tranh luận: "Hai ngươi, một kẻ luôn sợ thiên hạ cuồng đồ không loạn, kẻ thì không an phận mộng tưởng thành lập tà giáo, thật khiến người khác khổ não. Tới đây hai người cần an phận thủ thường, vạn nhất không được làm loạn. Hiểu chưa?" Dù cho Thần Nam muốn an phận thủ thường nhưng thế cục trong nháy mắt vạn biến, căn bản cũng không xuất phát từ hắn. Nửa ngày qua, trong núi tuyết bên ngoài Đạm Thái cổ thánh địa, có không ít tu chân giả. Dù mọi người đều cố gắng che dấu hành tung, nhưng vẫn bị Thần Nam phát giác một vài nhân vật. Hơn nữa, trong những người này, Thần Nam mơ hồ thấy được vài đạo thân ảnh quen thuộc.

" Không thể nào. Tu chân giả Tây phương cũng tới đây?" Thần Nam đứng trên đỉnh tòa tuyết phong, để mặc bông tuyết phiêu rơi trên người, ngắm nhìn trời tuyết trắng vô tận. " Đáng kiếp, là con thần lần ngũ sắc Lan Đức la ni, một trong thập đại cao thủ long tộc Tây phương, tại Tây thổ ít có địch thủ. Thần lần khốn kiếp này lần trước tại Tây phương truy sát ta thừa sống thiếu chết, bây giờ lại chạy tới nơi náo nhiệt này, chúng ta tới trả thù với nó a?" Từ kim thần long hừ hừ nhìn đạo long ảnh biến mất vào tuyết trắng.

Thần Nam nói: "Con rồng này không hoàn toàn hung ác. Ai bảo

người lúc trước ăn trộm toàn bộ gia sản nó. Không kiếm người hạ sát thủ là đã có chút lưu tình rồi. Loại hung ác nhất mới là thần Ma Viên cùng với cái thứ được xưng bắt bại thiên tài long tộc Phương tây tam đầu hoàng kim thần long Lạp Ngang Tư. Lúc trước, hai tên khốn này cùng đấu thần Trát Lý Tư theo lệnh Đổ gia huyền giới tìm chúng ta hạ sát thủ a. Lần này đừng để ta tóm được, nếu mà để ta trông thấy, ta hứa sẽ lột da bọn hần." Đấu thần Trát lý tư, thần Ma viên sáu đầu, hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp ngang tư, ba tên gia hỏa này đều là cường giả có khả năng phá toái hư không, lúc trước ngoài thành bái đán thánh Tây thổ truy sát Thần nam, cuối cùng dẫn tới lão bạo quân Khôn Đức ra tay. Khiến Thần Nam bị phong ấn dưới tầng mười tám địa ngục, sau Thần Nam tại nơi nhờ Tây Thổ đồ đảng thi triển pháp lực cường đại tiến nhập Thiên giới, dẫn phát một loạt sự kiện. Tử kim thần long lúc có thể nói đã ném không ít đau khổ, nghiêng răng kèn kẹt nói: "Ba tên này là khởi đầu cho một loạt sự kiện a! Chỉ hận không thể lập tức giết hết bọn hần, bất quá thế lực đằng sau bọn hần khiến người ta khổ não a, nhất là thần Ma Viên sáu đầu kia.... @#& cỗ viên lão nương, lão nhi bất tử, đáng sợ dị thường!!"

Một người hai rồng tam thời cũng chưa phát hiện ra tung tích thần Ma Viên cùng hoàng kim thần long, bất quá sự tình kế tiếp nhất thời khiến bọn họ tạm quên chuyện này. Thần Nam không thể không thể ra! Lúc này, giữa trời Đạm Thái cổ thánh địa trập trập phá toái hư không, mới với rồi giáng hạ mười vị tiên nhân, như thể có người cần lập tức quay lại Thiên giới.

Hiển nhiên, bọn họ đã biết được tình thế cổ thánh địa, biết được đại Ma vương bị phong ấn sẽ sớm thoát được. Đại sự kiện này đủ khiến bọn họ hoảng loạn, phải lập tức truyền tin này lên Thiên giới, cấp báo Đạm Thai Tuyền. Bất quá, Thần Nam tuyệt đối không cho phép bọn họ làm như vậy, dù chưa quyết định sẽ giúp cái thế Ma vương thoát khốn hay không, nhưng hần cũng không muốn thần vương Thiên giới sớm có chuẩn bị. Hần triển khai thần vương dực, như một dải cầu vòng vắt ngang trời, tại không trung lưu lại một đạo vĩ quang dài, bay về Đạm Thai thánh địa.

Lúc này, trong Đạm Thai thánh địa, phần đông đệ tử dẫn đầu là trưởng lão, đang hồi hộp nhìn trời cao, sợ rằng có chút sai thác. Đối với nhiều người mà nói, đều vô cùng kích động, đã được chứng kiến tiên nhân bản phái hạ phàm, này lại được xem bọn họ phá toái hư

không bay đi, thật là một hạnh sự. "Oanh oanh oanh....." Thiên lôi trôn trôn, từng đạo sấm chớp lớn từ trời cao đánh xuống, hư không phá toái, một thông đạo không gian nối Thiên giới và Nhân gian xuất hiện giữa hư không.

Mười vị tiên nhân cùng nhau giúp một tiên tử, đưa nàng thuận lợi tiến vào thông đạo không gian, quay về Thiên giới báo tin. Tập trung tại đây hơn vạn Đạm thai đệ tử thành kính quỳ lạy, đột nhiên đạo thần quang phá không mà tới, một nam tử tay cầm đại long đao, như thần ma cuồng phách hạ giá. Huyết sắc đao mang dài mười trượng, trong nháy mắt phách nát thông đạo không gian, đồng thời kéo cả thiên phạt, sấm chớp cuồng loạn giữa trời. Hư không đều tan nát, từng đạo kim xà cực đại tràn ngập bầu trời. "Thần Nam là người..... người..... muốn làm gì?!"

Hiển nhiên, hơn mười vị tiên nhân đều nhận ra Thần Nam, dù sao tại Thiên giới, Thần Nam huyết sát bốn phương, lưu lại ấn tượng quá sâu sắc. "Haha.. đâu có gì. Các người đừng xa xa xôi mà tới, muốn mời các người lưu lại một vài ngày. Bây giờ, ta muốn mời vị tiên tử muội muội này đi nói chút chuyện phiếm."

Đang nói, Thần Nam vội mở nội thiên địa, tóm tiên tử đang muốn phi thăng hồi Thiên giới vào trong. Rồi nhanh chóng bế hợp nội thiên địa. Sau đó dùng đại long đao chống lại thiên phạt. Mười vị tiên nhân sắc mặt đột biến, bọn họ biết sát tinh này đáng sợ cỡ nào, nếu không có tu vi cấp thần vương, sợ rằng khó có thể cùng hắn tranh phong.

Đệ tử đang quỳ lạy thành kính trên mặt đất đều giật mình mở lớn hai mắt. Tiên sư Thiên giới hạ phàm trước mặt bọn họ bị một người trên Nhân gian giới vốn được đồn đại đệ nhất thanh niên cường giả bắt giữ, thật sự bọn họ không biết nói sao. Tất thấy đệ tử Đạm Thai phái đều trợn mắt há mồm, khiếp sợ nhìn nam tử cuồng vọng đang chống lại thiên phạt trên không trung kia, chuyện này có chút gì đó ngoài tưởng tượng!

Dù sao cũng là tiền bối tiên nhân bọn họ, tiên bối cao thủ đột nhiên bị người ta bắt mất muội muội đi nói chuyện phiếm.... Thật sự quá điên cuồng, dù có là ai cũng không thể tiếp nhận chuyện này!

" Ngao ô....." Một thanh âm chấn thiên, Tử kim thần long bay tới.

Rồng bĩ ỏi không chút hảo ý cười: "Còn vị muôi muội nào muốn đi nói chuyện phiếm không? Thần tiểu tử vốn không khéo miệng, lão long ta có thể cùng các người nói chuyện, ai nguyện ý cùng ta đi a? Chúng ta cùng nhau bàn luận lý tưởng đời rồng, đàm đạo về hoài bão đời rồng, thật là ý nghĩa biết bao a!" Mười vị tiên nhân nghiêng rặng, hận không thể lập tức lột da Tử kim thần long, bắt quá không ai dám coi thường mà manh động. Dù sao họ cũng biết chuyện lúc trước Vương Chí tại thiên giới xuất quân vây bắt Thần Nam, nếu bây giờ cho hắn chút cơ động thủ. Hắn có thể lại đại sát trả thù.

" Cuộc đời rồng thật vô vị a! Bao năm tháng ngao du khắp thiên hạ, tự do vẫy vùng cùng trời đất, thế nhưng thế gian này không tiên tử muôi muội nguyện ý thành tri kỷ của ta, bi ai, bi ai!" Tử kim thần long bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ. Mấy vị tiên tử hận đứng trước mắt hận không chịu nổi, chỉ muốn đề hắn xuống đánh một trận thừa sống thiếu chết.

Đệ tử Đạm Thai phái ở nhân gian đều xúc động thổ huyết. Một người, một rồng này thật quá kiêu ngạo. Tiên tử hạ phàm Thiên giới nói như thế nào cũng đều hơn trăm tuổi, Hai kẻ ngông cuồng này lại có thể đem những muôi muội này ra châm chọc, tất thấy đều nhìn bọn họ giận dữ.

Trong đám người này có cả Mộng Khả Nhi. Nàng thật sự không nghĩ hai tên gia hỏa này dám tới náo loạn, thật có thể nói gan lớn tày trời. Đồng thời cũng giật mình Thần Nam tu vi hiện giờ thật đáng sợ.

Mặc dù từ trước tới nay, có nghe nhiều truyền thuyết về Thần Nam, nhưng nàng vẫn không khỏi ngạc nhiên. Điều rất hiển nhiên có thể thấy rằng ngay cả tiên sư từ Thiên giới hạ phàm cũng có chút e ngại Thần Nam, không muốn xảy ra xung đột với hắn. " Hẹn gặp lại, ta đi kiếm tiên tử muôi muội nói chuyện phiếm!" Thần Nam khẽ cười, sau đó triển khai thần vương dực phá không mà đi. Tử kim thần long nhìn Thần Nam bay khỏi, ngân dài giọng nói: "Cuộc đời rồng thật vô vị a, tiên tử bọn muôi muội khiến ta đau lòng quá, xá không còn gì nói, lão long cháu a."

Một người, một rồng đi khỏi, nhưng Đạm Thai thánh địa lại sôi trào, trơ mắt nhìn thấy người Thiên giới hạ phàm bị Thần Nam bắt đi, hơn nữa hắn còn không chút khách khí trên chọc, mà không ai có thể

ngăn cản. Điều này thật khiến người ta bức hỏa. " Ta nhất định phải cấp báo Đạm Thai tiên tôn!" Một nam tiên nhân phấn nộ kêu lên. " Nếu Vương Chí thượng sư hạ giới thì thật tốt biết bao, đáng tiếc không được tiên tôn đồng ý." " Hy vọng cuồng đồ kia không gây khó dễ Dương sư muội."

Dù đối với người Thiên giới hay người ở Đạm Thai thánh địa Nhân gian mà nói, hôm nay đã xảy ra sự tình thật đáng mắt mặt. Nội thiên địa cùng tu vi Thần Nam hiện tại đã hết mực phát triển, so với trước kia hơn gấp bội phần. Một tiên nhân cảnh giới mới tiên tử làm sao có thể phá nổi? Huống hồ Thần Nam còn có vài món khôi bảo trong tay, dễ hiểu rằng sẽ bị nhốt trong nội thiên địa dài lâu.

Đương nhiên, Thần Nam cũng chỉ đơn giản nói với Dương tiên tử kia vài câu. Nhưng Tử kim thần long không ngừng đàm đạo với nàng về lý tưởng cuộc đời rỗng, khiến nàng tức giận nghiến răng kèn kẹt. Còn Long bảo bảo cũng không thiếu náo nhiệt, lúc nào cũng mở miệng một câu "Thần nói", hai câu "Đại đức đại uy", càng khiến nàng muốn phát cuồng. Hai ngày sau, lại có hai vị tiên tử muốn quay về Thiên giới, bất quá cũng bất hạnh bị Thần Nam mời tới, giao cho Tử kim thần long đàm đạo lý tưởng đời rỗng.

Sau đó, đám tiên nhân muốn trốn khỏi Đạm Thai thánh địa, sang địa phương khác, phá toái hư không trở về Thiên giới. Nhưng tất cả đều bị Thần Nam triển khai thần vương dực đem trở về. Hẳn chung thủy canh giữ ngoài thánh địa. Tựa hồ thánh địa này đã bị phong tỏa. Mười mấy ngày trôi qua, nơi núi tuyết bên ngoài Đạm Thai thánh địa, tu luyện giả ẩn phục càng lúc càng nhiều, phần đông cao thủ đều đã tới đây, thế cục khẩn trương dị thường.

Lúc này, Mộng Kha Nhi phiền não không thôi, một nam tiên sư từ Thiên giới hạ phàm nói chuyện cùng nàng không ngừng, lời nói thể hiện quan tâm nàng có thể nói vô vi vô chí. Thậm chí còn chỉ bảo nàng không ít huyền công tuyệt học của Đạm Thai Tuyền. Chỉ có điều, Mộng Khả Nhi lại cảm thấy phiền não, nàng như thế nào cũng nhìn không ra ý tứ vị thượng sư này. Đạm Thai phái giới Nhân gian và Thiên giới không giống nhau. Không thể phi thăng nhập Thiên giới, các đệ tử đều không thể có giá thú, tất cả mọi người đều phải bảo trì thân thể thanh ngọc tinh khiết.

Đối với tiên sư này, nàng có chút phản cảm. Biết rõ Đạm Thai thánh địa Nhân gian quy củ, như thể đang bỡn cợt nàng, thật sự khiến nàng hận không thôi, lại cảm giác tiên sư này rất vô sỉ, không có chút khí phách của tiên bối.

Thật ra vị đệ tử Đạm Thai thiên giới như vậy bởi hắn đang nắm giữ chút ít "tin tức bí mật". Đệ tử trọng yếu Đạm Thai phái Thiên giới đều biết Đạm Thai Tuyên từng nhiều lần nhắc tới nữ tử tên Mộng Khả Nhi. Lần này phái hơn chục vị tiên nhân hạ giới, đều không ít lần căn dặn bọn họ, nếu Nhân gian giới có biến cố phát sinh, nhất định phải bảo vệ Mộng Khả Nhi thật tốt.

Qua lời dặn này khiến đệ tử bà đối với Mộng Khả Nhi có chút lưu tâm. Vị tiên nhân âm thầm theo đuôi Mộng Khả Nhi từ đầu đã có tính toán, nếu bây giờ sớm xây dựng mối quan hệ thân thiết cùng Mộng Khả Nhi, về sau một khi Mộng Khả Nhi được Đạm Thai Tuyên thăng lên chiếu trên, hắn cũng hưởng không ít lợi lộc. Chỉ có điều chuyện này Mộng Khả Nhi không thể biết được.

Mấy ngày qua, Thần Nam tĩnh tọa trên núi tuyết, một phần truy tìm tu giả ẩn núi trong biển tuyết, một phần tu luyện huyền công. Thế giới này sức mạnh mới là đạo lý, hắn bây giờ không dám buông thả bản thân, luôn luôn tu luyện. Tới đây, hai con thần long hô hoán, từ hai hướng khác nhau, bay tới. "Ngao ô..... tổ tông ông nội rỗng, tiểu tử sắp xảy ra đại sự rồi."

Tiểu long cũng hét lớn: "Thần Nam, đại sự kiện!" Hai thần long nhanh chóng vọt tới trước mặt, Tử kim thần long nói trước tiên: "Bang yêu quái Côn Lôn cũng phái người tới đây, có một con tiểu yêu vừa nói ta biết, lão bằng hữu Nê Nhân truyền tin tức cho người: Thiên giới mấy vị thần vương đang tập kết đại quân, sợ rằng vài ngày nữa sẽ có thần tộc đại quân hạ giới bắt người!"

Thần Nam bình tĩnh nói: "Rốt cuộc cũng đã xuất thủ, ta đã đợi từ lâu rồi. Hmm hmm, ta đang muốn bọn hắn đi dễ khó về." Nhìn Thần Nam không chút kinh hoàng, nhìn như vừa đạt được thành tựu gì, Tử kim thần long cũng thấy chút an ổn: "Ông tổ rỗng, còn có một việc, vừa rồi ta hình như vừa rồi có thấy thần Ma Viên sáu đầu và hoàng kim thần long ba đầu Kỳ Lạp Ngang Tư, hai tên bại hoại này cũng tới nơi náo nhiệt này, chúng ta xử lý bọn chúng thôi!" Thần Nam nói: "Đợi

thêm chút, có thêm nhiều cao thủ tới đó, Đạm Thai thánh địa sẽ thành địa điểm hội tụ của các cao thủ Thiên giới lẫn Nhân gian, sẽ hứa hẹn một đại hội lớn! Hai tên bại hoại kia đâu, chúng ta sẽ phải tìm chúng đúng vào thời điểm thích hợp nhất, nhưng không phải lúc này để chống lại lão bạo quân khôn đức." " Yên tâm đi, hiện tại chưa thấy thân ảnh tiểu nữ nhi hắc, cái lão tử long kia không có tới." Tử kim thần long nói, khuôn mặt có chút tâm hư.

Đợi Tử kim thần long nói xong, Long bảo bảo mới chậm rãi nói: "Thần Nam, nói cho người tin tốt, có kẻ đang muốn động tâm Mộng Khả Nhi." " A....." Thần Nam chấn động, gõ nó một cái: "Tin tức này thì có gì tốt? Chuyện là như nào?" Tiểu long bất mãn nói: "Không phải nàng luôn muốn giết người sao, có người khiến nàng phải thay đổi chủ ý, khiến nàng phiền não sao không được gọi là tin tốt?"

" Đồ tiểu quỷ, nói mau ruốt cuộc là chuyện gì?" " Được rồi, đi thì biết." Long bảo bảo dứt lời, siu một tiếng bay về một tòa tuyết phong. Bây giờ chưa thể kiếm thần Ma Viên sáu đầu cùng hoàng kim thần long ba đầu gây phiền toái. Thần Nam liền đi theo tiểu long, muốn ngó thử xem thần thánh phương nào dám thay đổi chủ ý Mộng Khả Nhi. Tử kim thần long cũng bay theo sau. Bay lên trên đỉnh núi tuyết, đứng từ xa đã thấy hai bóng người giữa sườn núi, một người bạch y trắng phiêu phiêu, thanh lệ xuất trần, thật như tiên tử Nhân gian yên hỏa, sắc khuynh nước khuynh thành: Mộng Khả Nhi. Tên còn lại cũng khoác bạch y, xung quanh tiên vụ đọng lại, nhìn cũng có khí chất vài phần thanh tao xuất trần, quả đúng thật tiên nhân Đạm Thai thiên giới hạ phàm.

Thần nam tới đúng lúc thấy Mộng Khả Nhi có chút phần không thể nhẫn nhịn thêm lời tiên sư, mà tiên sư vẫn còn dây dưa không tha. Mộng Khả Nhi vài lần muốn bay khỏi, thế nhưng vị tiên sư bám dai như đĩa, không cho nàng rời đi. " Uy, ngươi là ai, muốn gì? Đồ vô sỉ." Thanh âm Thần Nam đột ngột vang lên phá nang, hắc triễn khai thần vương dục nhanh chóng đứng tới trước mặt. " Ngươi.... Thần Nam!" Tiên sư vô duyên bị phá hỏng hảo sự, vừa sợ vừa tức. Hắc có chút e sợ kẻ sát tinh trước mắt này đột nhiên hạ sát thủ.

" Chính ta đây. Ngươi đối với lão tôn không kính trọng, lại dám bỡn cợt với đệ tử hậu bối mình. Vô liêm, vô sỉ!" "Ngươi....." " Ngươi cái gì mà ngươi, ta nói sai sao? Ta cảm thấy mắt mắt thay cho Đạm Thai

Tuyền, nếu nàng biết chuyện này, sợ rằng sẽ lập tức té người mất."

Tiên sư bị Thần Nam hạ nhục, cảm thấy xấu hổ bội phần, lại còn bị sỉ nhục trước mặt Mộng Khả Nhi, cuối cùng hết chịu nội động nộ quát lớn: "Thần Nam người thật quá điêu ngoa. Người không biết đại quân Thiên giới đang tập kết, nếu không có ngoài dự tính, vài ngày nữa sẽ xuống đây truy sát người. Đến lúc đó dù Nhân gian có bao la, người cũng không có chỗ dung thân. Hiện tại còn có thể ung dung kiêu ngạo đi khắp tứ xứ! Thật sự..." " Người không đáng làm địch nhân của ta, bởi người chả có chút tư cách gì. Hôm nay ta sở dĩ quan tâm tới chuyện này là còn có nguyên nhân khác."

Mộng Khả Nhi đứng một bên chột thần sắc đại biến. Thần Nam nhìn nàng, nói với tiên nhân kia: "Người biết nàng là ai hông? Dù nàng không phải phu nhân của ta, nhưng nàng là mẹ của con ta. Người dám làm mẹ đứa nhỏ động ý, nghĩa là làm đứa nhỏ không vui, mà đứa nhỏ không vui thì ta cũng không thấy vui vẻ chút nào!" Nghe xong, tiên nhân thộn lại sững sờ, tâm trí đảo loạn, thần tình ngây dại, thiếu chút nữa là té ngựa xuống núi tuyết. Lưỡng long cũng mém rơi xuống đất, thần sắc đầy khó hiểu. " Thần nói, thật điên rồ, hài tử.... có?!"

" Ngao ô..... bọn long thật biết nhìn xa, lời tiên đoán đã thành sự thật, đã thành thật trăm phần rồi..... Ngao ô...." Mộng Khả Nhi sắc mặt trắng bệch giận dữ, nàng xúc động muốn thổ huyết. Nàng hận không thể ăn tươi nuốt sống Thần Nam, rồi kiếm một lỗ mà chui xuống...

Chương 236

Lễ tình nhân, sát, sát, sát

Lời nói của Thần Nam là một đả kích nặng nề đối với hắn, một người con gái mà mình bấy lâu nay ngưỡng mộ mà đã làm mẹ rồi sao. Đừng nói hắn là người tâm cao khí ngạo, cho dù là kẻ đầu gối cũng nổi điên, huống chi hắn là một nam nhân thì không thể nào chịu được.

"Người là đồ cuồng vọng, nói hươu, nói vượn, điều này tuyệt đối là không thể xảy ra! Người không biết sao, Khả Nhi là nhân tài nhất trong đám đệ tử, do tiên tôn của phái Đạm Thai ta tuyển ra, sớm muộn gì có một ngày nàng cũng được tiếp nhận vào thiên giới, trở thành thượng vị giả của Đạm Thai nhất phái, như thế nào có thể.... như thế nào có thể sẽ phát sinh chuyện giống như theo lời người nói đây?"

Tiên sư Hiết Tư Đễ Lý, tâm trạng điên cuồng, hắn không cách nào tiếp nhận được sự thật trước mắt.

"Khả Nhi là tên cho người gọi sao? Người không biết nhục sao!" Thần Nam đả kích không chút lưu tình. Đồng thời hắn xoay người đối mặt với Mộng Khả Nhi, có chút xấu hổ, cười cười, nói: "Mộng tiên tử....đem con của chúng ta lại cho hắn nhìn xem."

Tiểu long nghe nói thế cả người rung lên, lão đảo tại không trung như muốn té xuống dưới đất, đôi móng vuốt nhỏ màu kim sắc bịt chặt miệng để tránh cho bản thân khỏi cười ra tiếng.

"Ngao..." Từ kim thần long hét dài một tiếng, từ không trung rớt xuống dưới, nằm trên mặt tuyết co giật không ngừng vì lão ta thật sự chịu không nổi những lời nói của Thần Nam.

"Ngao ô.....tiểu tử người giỏi lắm, người thật là thái quá mà!"

Lời nói càn rỡ này, suýt chút nữa làm Mộng Khả Nhi té ngã, hai má sáng như ngọc trong phút chốc chột đỏ bừng, nàng tức giận, rung giọng nói: "Thần Nam người....ta....."

Mộng Khả Nhi nói không ra lời, cuối cùng la thảm một tiếng ngã xấp xuống trên mặt tuyết, hoàn toàn hôn mê.

Vị Tiên sư kia sắc mặt sạm đen lại, tay phải nắm chặt lại không ngừng đập vào ngực của mình, miệng thì kêu lớn lên: "Điều này không phải là thật....điều này là giả!" Cuối cùng, cũng chạy đến bên sườn núi đập đầu vào phiến thạch bích.

"Vì sao vậy?" Thần Nam vội vàng chạy tới dìu Mộng Khả Nhi đứng lên, một tay thì xoa huyết nhân trung của nàng, một tay thì truyền một đạo nguyên khí vào trong thân thể nàng.

Mộng Khả Nhi mơ màng tỉnh lại, lúc vừa nhìn rõ Thần Nam đang dìu ngọc thể của nàng, nàng tức giận đến nỗi miệng phun ra một ngụm máu tươi, cố gắng vùng mạnh tránh khỏi tay của hắn, quát: "Người thật là hỗn đản....mau buông ta ra!"

"Tốt...tốt...tốt, ta buông nàng ra. Nhưng ta thật sự muốn hỏi, con của chúng ta đâu?" Thần Nam không biết sống chết cứ mở miệng hỏi.

"khanh thương"

Mộng Khả Nhi rút nhanh bảo kiếm ra, cả người run rẩy, dùng kiếm chỉ vào Thần Nam, tức giận mặt trắng bệch, nói: "Ta...người....người cầm miệng lại cho ta, người mà nhắc lại chuyện này... không phải người chết, thì là ta vong!"

"Ai...Mộng tiên tử, nàng ngàn vạn lần đừng có nên nổi giận a!" Thần Nam lùi lại hai bước, có chút khó hiểu, lo lắng hỏi: "Con của chúng ta đâu? Nó không phải con của riêng nàng, mà là ta cũng có phần nha. Là con trai hay con gái? Giống nàng hay là giống ta?"

Long bảo bảo đang bay trên không trung, nghe vậy liền té ngã, cắm đầu xuống giữa đồng tuyết tại sườn núi. Tử Kim Thần Long co quắp cả người lăn vòng vòng. Tiên sư thống khổ không chịu nổi, dùng đầu đập mạnh vào sườn núi tòa thạch bích.

"Ta giết người!"

Mộng Khả Nhi sớm đã mất đi bình tĩnh, vẻ mặt tiên tử thánh khiết ngày xưa giờ đã đỏ bừng, tức giận mãnh liệt, đằng đằng sát khí, trường kiếm trong tay hóa thành một đạo ngân mang, bao lấy Thần Nam phách trăm tởi.

Kiểm khí kinh động không gian, tuyết bay mịt mù. Tại đây, tâm cảnh bất đồng con người bất đồng, có thể nói là thiên địa u ám.

"Đương"

Một tiếng âm thanh kim loại vang lên, Thần Nam đánh văng trường kiếm trong tay Mộng Khả Nhi ra, rồi sau đó chụp lấy tay cầm kiếm của nàng. Khuôn mặt lo lắng phi thường hỏi: "Con chúng ta hiện giờ đang ở đâu? Người.... Người thật sự giết nó rồi sao?"

"Phốc"

Nghe Thần Nam nói thế, Mộng Khả Nhi nhin không được lại ói ra ngụm máu tươi, nàng nghiến răng nói: "Thần Nam... người nếu còn dám hồ ngôn loạn ngữ, ta sẽ thật sự giết nó đó.... Phi!"

Nói xong lời cuối cùng, Mộng Khả Nhi nhin không được phì một cái, nổi giận tự trách mình sao không nói thẳng ra, nàng sau đó nói: "Người....không cho người nhắc lại chuyện này trước mặt ta nữa, nếu không ta cho người hồi hận cả đời!"

Thần Nam bất tri bất giác buông tay Khả Nhi ra, nói: "Chính là....Đạm Thai thánh địa có lắm quy củ, nàng một người nuôi đứa nhỏ có tiện không? Không bằng đem nó giao cho ta nuôi dưỡng cho."

Mộng Khả Nhi cũng hiểu được có nói sao Thần Nam cũng không hiểu rõ được, nàng tức gần chết. Cuối cùng nàng không nói câu nào, chỉ lẳng lẳng cỡi lên đạo gia chí bảo ngọc liên bay lên, rất nhanh thoát đi.

"Phanh phanh phanh....."

Cách đó không xa, tiên sư đang đập đầu vào tòa thạch bích, phát hiện Mộng Khả Nhi rời đi, hấn cũng ngừng lại, rồi sau đó điên cuồng hét lên một tiếng, hướng Thần Nam đánh tới.

Đối với tên điên cuồng mất tĩnh táo này, Thần Nam phải mất một phen công phu mới đè hấn lại được. Thần Nam không khách khí, dùng đại pháp lực của mình làm hấn mất đi một đoạn trí nhớ, rồi sau đó phóng cước đá hấn rơi xuống dưới tuyết sơn.

Hai con rồng, cả người dính đầy tuyết, đã ngừng quay cuồng, co quắp, từ trên mặt đất đứng dậy.

"Hai tên gia hỏa các ngươi vẫn còn cười sao? Có cần ta điểm huyết cười của các ngươi, xong để các ngươi tại tòa tuyết phong này cho các ngươi cười cả đời tại đây."

"Ngao ô.... Long tiểu tử, ha ha ha....."

Hai con rồng không cần che dấu nữa, phóng khai yết hầu cười ha hả.

Cười một hồi, tử kim thần long hỏi: "Tiểu tử, tại sao ngươi để cho tên tiên sư kia chạy đi? Trực tiếp giết hấn đi, hoặc là đem nhốt hấn vào trong nội thiên địa của ngươi, khi nào lão nhân gia buồn buồn thì có hấn nói chuyện cũng lý tưởng lắm chứ."

Thần Nam vừa xoa huyết thái dương, vừa nói: "Mấy ngày này, ta không muốn để cho hấn nói loạn, nhưng chuyện ta là hậu nhân của Thần gia cũng không thể che đậy nổi, sau này mọi người đều sẽ biết. Qua một đoạn thời gian, nếu hấn khôi phục được trí nhớ, thì nhờ miệng của hấn truyền bá tin tức dùm cho lão bằng hữu ta".

"Ngao ô..... ngươi sẽ không là muốn mặt sát mặt mũi Đạm Thai phái chứ?"

"Thần nói, đó là Đạm Thai thánh nữ, do Đạm Thai Tuyên đích thân lựa chọn, ngươi sẽ không là muốn mặt sát mặt mũi Đạm Thai Tuyên chứ?"

"Ai, ta thật ra không có nghĩ nhiều như vậy, chỉ là nghe người ta nói Mộng Khả Nhi cũng không đơn giản, để đến lúc đó nhìn xem Đạm Thai Tuyên phản ứng ra sao. Hơn nữa nàng lại còn là mẹ đứa nhỏ, xin lỗi!"

"hả!"

Hai con rồng đồng thời la lên.

"Thần nói, chúng ta bây giờ đi đâu? Vài ngày gần đây hình như không có chuyện gì đặc biệt."

Thần Nam suy nghĩ một chút, nói: "Mặc dù bây giờ không có chuyện gì quan trọng, tuy nhiên hiện tại có một số việc chúng ta có thể xử lý. Bây giờ chúng ta đi chém người. Lục đầu thần ma viên, còn có Tam đầu hoàng kim thần long kia, hai tên vương bát đản kia không phải đã tới sao? Cùng đi kiếm bọn chúng tính sổ, chặt ra thành từng miếng!"

Một người, hai rồng bắt đầu tại chỗ tuyết mạch liên miên không dứt tìm kiếm, bắt quá nửa khắc tìm kiếm, long bảo bảo là người trước tiên phát hiện chuyện lạ.

"Thần Nam, đại sự không tốt rồi, có người đánh mẹ của con người kia!"

Thần Nam nghe nói như thế, quay về phía tiểu long, hung hăng gõ vào đầu nó một cái, rồi sau đó phóng nhanh về phía trước. Từ lúc được khai thiên nhãn, mục lực của hắn có thể so sánh với tiểu long, có thể từ đằng xa thấy rõ ràng Mộng Khả Nhi đang bị hai cừu nhân bao vây giữa không trung, tựa hồ đang bị hỏi về vấn đề gì đó.

"Ngao ô... Mụ nội ơi, đúng là hắn rồi, thật sự là thái xảo a, đang muốn đi kiếm hai thằng hồn đản nhiều đầu nhiều não này, không ngờ tự dưng đem đến cửa mà."

Còn cách rất xa, Thần Nam đã cầm đại long đao trong tay, tại không trung hóa thành một đạo thôi xán thần mang, rất nhanh vọt đến gần.

"Lục đầu thần ma viên, Tam đầu hoàng kim long, bọn người đi đâu mất dạng vậy, ta đang muốn tìm bọn người để hảo hảo nói chuyện đây." Thanh âm của Thần Nam vang lên rét lạnh, bên trong tràn ngập sát khí.

Mộng Khả Nhi giờ phút này rất là chật vật, bị hai tuyệt đỉnh cao thủ

bao vây tại không trung, nàng trong lòng cảm giác áp lực thật là nặng nề dị thường.

Tam đầu hoàng kim thần long biến ra cao lớn hơn mười trượng, cả long khu chớp động kim quang, so sánh trong long tộc thì không phải là lớn lắm, tuy nhiên uy thế phát ra nặng như núi khiến cho người ta rúng động, nó như là thần ma, làm cho nội tâm người ta tràn ngập sợ hãi, trước mặt nó có cảm giác thật là nhỏ bé như là con kiến vậy.

Lục đầu thần ma viên cao ba trượng, hai đầu phía trên thật khổng lồ nhìn có vẻ thật là dữ tợn, kinh khủng, mà mỗi hai bên vai lại có hai cái tiểu đầu lâu.

Bất quá bốn đầu lâu nhỏ miệng mũi hoàn chỉnh, trong mắt phát xạ ra hàn quang lạnh người, cũng không phải là vật chết. Khắp cả người hắc lông đen, phát ra âm khí lạnh băng băng, làm cho người ta cảm giác bị một lực trầm trọng áp bức, so với Tam đầu hoàng kim long còn muốn đáng sợ hơn.

"Thần Nam... là người?"

Nhìn thấy Thần Nam, Tam đầu hoàng kim long rõ ràng sửng sốt, mấy ngày nay, truyền thuyết về Thần Nam rất là nhiều, đủ loại, sớm truyền khắp các huyền giới tại nhân gian giới.

Chuyện Thần Nam đại náo thiên giới dĩ nhiên đã được truyền tới tai của Kỳ Lạp Ngang, vốn hắc còn chưa tin, hắc cho rằng đó chỉ là lời đồn đãi mà thôi. Lúc trước hắc truy sát Thần Nam, lúc đó Thần Nam chỉ đạt lục giai mà thôi, làm sao mà trong thời gian ngắn như vậy mà còn bị phong ấn trong mười tám tầng địa ngục, làm sao mà đến được thiên giới đại náo, gây ra một trường huyết vũ tinh phong đây?

Nhưng giờ phút này, sau khi nhìn thấy Thần Nam hắc mới tin những lời đồn đại, bởi vì từ trên người của Thần Nam, hắc cảm giác được một làn khí tức nguy hiểm. Lục đầu thần ma viên, sáu đôi mắt trương ra nhìn, đồng thời bộc phát hàn quang sâm sâm, hắc cũng cảm giác được khí tức của Thần Nam, so với trước kia mạnh hơn nhiều, hắc ý thức được đối phương thật đúng là kinh địch rất mạnh của hắc.

Thần Nam cầm trong tay đại long đao, che trước người của Mộng

Khả Nhi, đối diện với hai đại cao thủ tây thổ, hấn hướng về phía Mộng Khả Nhi hỏi: "Mộng tiên tử, bọn họ đang bức bách nàng phải không?"

Mộng Khả Nhi mặc dù vạn phần rất hận Thần Nam, nhưng hai cao thủ tây thổ mới vừa rồi còn hung ác bao vây lấy mình, dĩ nhiên so với họ Thần Nam vẫn thân cận hơn, đáp: "Bọn họ... bọn họ hướng ta hỏi về tin tức của ác ma hiện đang bị phong ấn trong thánh địa."

"Thần nói, ta trừng phạt các ngươi!" Long bảo bảo làm ra dáng vẻ thật giống, dùng sức nắm chặt đôi nắm tay bé nhỏ của mình lại.

"Ngao ô.... các ngươi là hai đứa vương bát đần, nợ mới, nợ cũ cùng nhau đồng thời thanh toán cho xong đi, ta, Long đại gia muốn đập chết các ngươi."

"Hồng...."

"Hồng...."

Có ai mà dám mắng hai đại cao thủ của tây thổ này, Tam đầu hoàng kim thần long cùng Lục đầu thần ma viên đồng thời rống to, làm tuyết phong phía bên dưới chấn động kịch liệt, cuối cùng vang ra tiếng âm âm do nhiều tuyết băng vỡ ra.

Hai đại cao thủ tây thổ, hung hăng hướng tiểu long cùng tử kim thần long đáng tới. Chợt một đạo thoi xán đao mang dài mười trượng bay đến chặn đường của bọn họ, một đao cuồng phách kinh thiên chém tới làm hai người họ chấn động, cả hai vội vàng bay ngược nhanh về phía sau.

Thần Nam thi triển thần vương dực, cử đao chém thẳng xuống, một đao tiếp theo một đao, đao mang bay lượn trùng điệp, mang theo tiếng sấm âm âm, thiên phạt phủ xuống, tại bên trong từng đạo lôi quang, một đạo đao mang đỏ như máu thật lớn, dài gần trăm trượng, đánh bay hai đao cao thủ tây thổ.

Thần Nam cũng không tiếc vì đã khiến thiên phạt, hấn vận dụng đến lực lượng cực hạn được cho phép tại nhân gian, điên cuồng chém hai đại cao thủ tây thổ.

Tại từng đạo sấm sét, đại long đao trong tay Thần Nam không ngừng chém, chặt, từng đạo đao khí xông lên tận trời, kích động tung hoành. Làm cho đỉnh tuyết phong bên dưới gần như bị san bằng.

Hai đại cao thủ tây thổ bị đánh đến nỗi tay chân rối loạn, từng đòn, từng đòn nghiêm trọng đánh vào bọn họ, oanh kích bọn họ không ngừng tại không trung, máu tươi từ khớp miệng bọn họ không ngừng tung bay trong không trung.

Nhìn thấy vậy, Mộng Khả Nhi thầm giật mình không thôi, tại sao lại được như vậy? Nàng không có nghĩ đến cảnh giới của Thần Nam đã mạnh tới bậc như thế này, đã không ngừng áp đảo, bức bách hai đại cao thủ danh chấn của tây thổ mấy ngàn năm nay.

Thần Nam bất kể hậu quả, không tiếc gây ra thiên phạt. Chủ yếu là, trước kia hai kẻ này truy giết hấn làm hấn chặt vật dị thường, hôm nay tu vi cảnh giới được tiến nhanh, hấn hung hăng muốn báo mối thù trước kia.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân chủ yếu, với tu vi của hấn bây giờ, hấn nhận ra được tu vi cảnh giới của hai kẻ này. Hấn phát giác ra hai kẻ này cũng rất cường hãn, thực lực siêu việt có thể so sánh với Vương Chí, đại đệ tử của Đạm Thai Tuyên tại thiên giới, còn cách thần vương chi cảnh không xa, không hổ là đại cao thủ tây thổ.

Trên trời cao, một thanh niên nam tử bay loạn, tay cầm đại long đao, dưới ngàn vạn đạo sấm sét, đang cùng với hai đại nhân vật ngang nhiên kịch liệt chém giết.

Núi cao rung chuyển, loạn tuyết tung bay.

Trong không trung, điện quang lòe lòe, sấm sét cuộn cuộn, kinh khí mênh mêng, nguyên khí hạo đãng. Ba người dưới thiên phạt đang chém giết lẫn nhau, Thần Nam trong tay đại long đao kích phát từng đạo đao mang kịch liệt. Trảm phá hư không, đánh cho hai đại cao thủ lâm thế hạ phong, khiến cho hai kẻ này miệng không ngừng thổ máu tươi, tại không trung không ngừng quay cuồng.

Tại lúc này, một tiếng kêu nhỏ từ phía xa truyền đến, một đạo ngân

ảnh như tia chớp phi đến.

Tử kim thần long quay đầu như muốn chạy trốn.

"Ta rốt cục cũng tìm được người, nếu người đào tẩu, ta chết cho người xem."

"Ngao ô.... Giai Ti Lệ nàng làm sao đến được đây?"

Phía trước, một đầu ngân long dài ước chừng mười trượng đang đứng tại hư không, lân giáp lóe ánh sáng màu bạc, nhàn nhạt quang huy thánh khiết, một con rồng xinh đẹp, trong mắt tràn ngập phần nộ. Đúng vậy, là Ngân long Giai Ti Lệ, người có nhiều tình cảm dành cho tử kim thần long, là tiểu nữ nhân, con của thượng cổ thần long Khôn Đức.

"Khi ta nghe được phụ thân ta nói, các người đã bình an thoát khỏi mười tám tầng địa ngục, ta thật là cao hứng. Sau lại nghe nói các người đại náo tại thiên giới, gây nên một trận máu tanh, ta thật là lo lắng, cuối cùng biết các người thuận lợi phản hồi nhân gian, ta rất là vui mừng không tả được, không nghĩ tới....lúc nhìn thấy người, người lại muốn chạy trốn, thật sự làm cho ta rất đau lòng....."

Ngân long Giai Ti Lệ đôi mắt to đầy nước mắt, khóc: "Người biết hôm nay là ngày gì không? Ta tốn biết bao công sức, vạn khổ, rốt cục hôm nay tìm thấy được người."

"Hôm nay... là ngày gì?" Tử kim thần long nói thầm trong lòng.

"Năm ngàn năm trước, cũng như ngày hôm nay, bông tuyết bay đầy trời, trời đã chuyển sang đông, khi đó chúng ta gặp nhau tại Thập Vạn Đại Sơn.... Người là tên hỗn đản, cái miệng cứ ba hoa..."

Con rồng bỉ ổi nét mặt già nua nhất thời hồng lên, vội vàng cắt ngang lời nói của Giai Ti Lệ, nói: "Nhớ kỹ rõ ràng vậy sao?"

"Ta mà không nhớ rõ ràng sao? Ta đợi người mấy ngàn năm, chính là người, hỗn đản... hàng năm vào ngày này, ta nhớ đến người, người là cái tên hỗn đản đáng chết,.... nhưng...."

Lão rồng bỉ ổi xấu hổ vô cùng, nét mặt già nua ngày càng đỏ.

Tuy nhiên, ngân long Giai Ti Lệ vẫn tiếp tục kể lể, càng làm cho tử kim thần long xấu hổ, muốn tìm cái lỗ để chui xuống.

"Có một chuyện ta muốn hỏi thẳng người, người tới cùng có thích qua ta không? Không nên luôn trốn tránh. Ta không muốn hàng năm đến ngày này lại buồn bã đau thương, ta không muốn ngày lễ tình nhân của ta biến thành ngày đau thương trong đời ta được."

"Ngao ô...." Lão rồng bỉ ổi bay nhanh đi, gấp giọng nói nhỏ: "Nhỏ giọng một tí, chúng ta có chuyện gì thì từ từ mà nói, tiếng tăm mấy ngàn năm của lão long ta hôm nay đều mất sạch.... "

"Thần của ta !" Long bảo bảo ở một bên, hồng lên, nói: "Úc úc úc.... không có tình nhân vào lễ tình nhân, rất nhiều kẻ cảm giác thật cô đơn, vậy mà có kẻ được người yêu, mà không biết, tưởng niệm cứ để trong lòng..."

Tử Kim thần long đối với long bảo bảo vừa tức, vừa giận, nhưng chỉ có thể trước hết dụ ngọt ngân long Giai Ti Lệ cái đã, miễn cho nàng khỏi tiếp tục nói lung tung làm cho hắn xấu hổ thêm.

Long bảo bảo, con rồng nhỏ này thật sự là một con rồng quý quái, chọc xong hai con rồng kia, lại quay sang nhìn về phía Mộng Khả Nhi đang cùng Thần Nam đối địch đằng kia, miệng hát lên: "người trong mộng đã tìm được, làm ta nhớ lại một đoạn hồi ức....cùng người một thời gian vợ chồng hạnh phúc,có hay không sang năm tình duyên đâm hoa kết trái....."

Mộng Khả Nhi hận, cắn chặt hàm răng, trường đao trong tay Thần Nam cũng mở rộng phối hợp, ánh đao chiếu khắp bầu trời, hắn cười dài, nói: "Hôm nay, ta đưa cho con cá chạch một phần đại lễ, trước mắt là hai vị này...."

Mới nói tới đây, trên trời cao, thiên lôi dờng như hưởng ứng lời nói này, tại hư không đột nhiên phá toái, từ trên không trung, có một cỗ lực lượng to lớn, hạo hạo đặng đặng, hạ áp xuống, một thông đạo to lớn đột nhiên xuất hiện tại không trung.

"Sát a.... "

"Sát a.... "

Hảm sát rung trời, đại quân thần tộc tại thiên giới chợt xuất hiện! Vài vị thần vương đột nhiên động thủ đối với hấn.

Thần Nam không sợ hãi, ngược lại cười to, nói: "Ha ha... tới đúng lúc, ma đao của ta đang chờ đợi các ngươi. Cá chạch, hôm nay là lễ tình nhân của ngươi, ta gởi cho ngươi một phần đại lễ, lần này thu thập một ít nguyên anh quả, giúp ngươi khôi phục nguyên khí!"

Đồng thời, hấn quay đầu lại đối mặt với Mộng Khả Nhi, nói: "Nàng không cho ta nhìn mặt đứa nhỏ cũng không sao, nhưng là ta muốn nó nhìn thấy hình dáng của cha nó. Hôm nay ta làm một tràng cảnh trăm thần diệt tiên, ta đem tinh thần lạc ấn nhập vào trong lòng của nàng, đứa nhỏ sớm muộn gì cũng có ngày thấy được hình dáng của ta!"

Thần Nam tay phải cầm đại long đao, tay trái cầm liệt không kiếm, hướng đến không gian thông đạo đang không ngừng nở ra tiên thần, vọt tới.

"Sát a.... "

"Sát a.... "

Vô số tiên thần, hảm sát rung trời, nhằm phía Thần Nam vọt tới.

Thần Nam tóc rối bời tung bay, quanh thân trên dưới huyết khí, nguyên khí mãnh liệt, mệnh môn, huyết quang hiện tại không trung, đao mang cùng kiếm khí trong nháy mắt cùng lượt từng phát, chém, trảm, đánh về phía thân thể của đám tiên thần....

Long bảo bảo, nhỏ giọng la: "Thần của ta a, tinh thần lạc ấn như vậy...Thần Nam muốn con của mình... tương lai trở thành đại ma vương hoặc là tiểu ma nữ loạn thiên động địa sao?"

Mộng Khả Nhi tâm thần kịch chấn, theo như lời Thần Nam nói, hấn sẽ đem tinh thần lạc ấn đưa vào tim của nàng, cùng lúc đó nàng cảm

giác trong cơ thể một cỗ tánh mạng ba động, càng ngày càng kịch liệt.

Chương 237

Cấp bổ phẩm cho tiểu Thần Nam

Bên trong Đạm Thai thánh địa, nơi nào cũng có những cây cỏ mọc cao lớn, tiên hoa bay phấp phới, thảo cỏ xanh tốt ngược lại ở bên ngoài thánh địa là một mảnh trời trắng xoá, khắp thiên địa bông tuyết tràn ngập liên miên không dứt tạo nên phong cảnh một đại sơn hùng vĩ, sánh cùng tiên thảo ngập trời trong thánh địa tạo nên cảnh thiên địa nghịch sắc.

Giờ phút này, Đạm Thai thánh địa tiên nhân hạ giới, cả môn phái đều hoan hân ủng hộ, mặc dù từng bị Thần Nam quấy phá một hồi bất quá phần đông đệ tử vẫn không đổi sắc bởi mỗi người ăn một viên định tâm hoàn, bọn họ biết thiên giới Đạm Thai tiên tôn (tức Đạm Thai Tuyền) sớm muộn gì cũng biết chuyện mà đích thân xuống nhân gian. Đạm Thai thánh địa sôi sục trong khí tức yên bình, song tại địa phương này hơn mười dặm bên ngoài, tuyết bay trắng núi, tại đây toả ra sát khí tận trời trái ngược hẳn với Đạm Thai thánh địa. Nơi này huyết vụ tràn ngập, ngay trước mũi là mùi máu tươi không ai có thể hô hấp được, trong khắp trời đất các bông tuyết phiêu vũ đều đã bị nhiễm hồng.

Tuyết không thể làm giảm sát khí rung trời, đại quân thiên giới thảo phạt Thần Nam, không ngừng từ trong Không Gian Thông Đạo rộng lớn lao ra, cuồn cuộn không ngừng về phía Thần Nam sát tử, đầy trời là đao quang kiếm ảnh, sí liệt kiếm khí tung hoành bắn nhanh, vô số tiên thần nhằm vào Thần Nam đoàn đoàn vây quanh. giờ phút này, Thần Nam huyết nhiễm trường bào, hắc sắc chân khí đã biến thành huyết sắc, cả người khắp nơi máu tươi lâm râm, ngoại trừ hai con mắt, mỗi tác thịt đều biến thành màu máu tươi. Đây đều là tiên thần huyết thủy, là ở trong quá sanh tử chém giết tiên thần. Người trước ngã xuống người sau tiến lên, trời cao như quay cuồng, tàn thi khắp nơi. Thần Nam đại khai sát giới, tại đây chém giết đại quân, tung hoành trùng sát, chân bước vào cõi khác như vào chỗ không người. "thiên giới thần vương chẳng lẽ là muốn mượn ta giết chết các người sao? Vừa mới có thể ngự không mà đi mà thôi, còn chưa có tiến vào tiên thần cảnh giới, đã bị đuổi xuống tới đây, chẳng lẽ cho rằng..... đông người là có thể giết chết ta sao? Thật sự là đáng

chê cười!"

Thần Nam trong miệng mặc dù nói như vậy, nhưng trong tay lại không lưu tình chút nào, đại long đao trên đời vô song. Ánh sáng ngọc của đao mang phách đoạn chẳng biết nhiều ít bao nhiêu chặt đứt hàng trăm thi thể địch nhân.

"Phốc" Huyết quang băng hiện, Thần Nam một đao nhằm chéo gã đánh lén hấn, chém làm hai đoạn, hấn hừ lạnh nói: "Người là truyền nhân hồn thiên đạo, hồn thiên lão ma vương phát binh truy sát ta, ta nhớ kỹ!" "Phốc" Xé trời kiếm quang loang loáng, hào khí vạn trượng, Thần Nam chém một gã trong vòng trùng sát một kiếm vung lên một nửa đầu gã tu giả lập tức rơi xuống, máu huyết chưa kịp trào ra thì não tủy đã bắn tung.....ra trước vương vãi khắp không trung. Một màu trắng xóa điểm khắp nơi như sao trên trời dính vào người một vài tiên thần làm cho những người này kinh hoàng sợ hãi cả người run rẩy. "Người là người của hư không đạo, ta nhớ kỹ!"

Cảnh tượng đáng sợ, như đại ác ma cắn xé địch nhân làm cho tất cả trùng lại.... những người phía trước liên tục thối lui như trúng phải lãnh khí, mọi người trong lòng đều sinh ra trần trợn sợ hãi, rất nhiều thân hình run lên nhẹ nhẹ, muốn quay mặt đào tẩu. Suốt cuộc đời không muốn nhìn thấy đại ác ma này.

Đại long đao khí thế xé trời vũ lộng thần uy, một gã khá mạnh liều mạng xông lên trong nháy mắt trúng đao ngực bụng mở tung, ngũ tạng lục phủ cùng máu huyết toàn bộ chảy ra, lần này khắp nơi tràn ngập mùi máu tanh phi thường làm cho cả thiên giới đại quân đều cảm giác trong lòng trần trần hàn khí, khắp người đều nổi cơn gai lạnh, "Người là người của tuyệt tình đạo!" Thần Nam điên cuồng đồ lục, sớm đã vận dụng lực lượng đến mức độ cực hạn cho phép ở nhân gian, thiên lôi không ngừng oanh kích xuống, bất quá không tạo ra được thương tổn nào đáng kể đối với hấn.

Bởi vì trước hết là đánh vào mấy trăm tu luyện giả đang đoàn đoàn vây quanh hấn, tất cả thiên lôi đánh xuống đều là do cộng đồng địch nhân hứng chịu thay cho hấn.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân quan trọng khác, đó là ngay cả Không Gian Thông Đạo to lớn giữa thiên giới và nhân gian giới

vẫn không có dấu hiệu đóng lại, trên đầu mọi người thiên phật thần quang càng thêm sáng ngọc, thỉnh thoảng bắt đầu khởi động những quang mang vô cùng chói mắt nhằm vào Thần Nam. Hẳn dẫn động thiên phật lực lượng đánh sâu vào trong thất linh bát lạc nghiền nát Thông Đạo tiến vào thiên giới, những thiên phật này lực lượng xem ra còn kém xa so với thiên phật thần quang trong vùng Thông Đạo hỗn độn tiến vào nhân gian giới.

Quang mang vô cùng mãnh liệt, nhìn lại bên trong Không Gian Thông Đạo vô cùng cuồng bạo thật trái ngược, có thể tưởng tượng tại một nơi khác trong Không Gian Thông Đạo đang có mấy thần vương cấp cao thủ đem toàn lực bảo vệ cho đệ tử phải mình chống lại uy lực khôn cùng của thiên phật.

Xa xa Mộng Khả Nhi thấy thần quang chói mắt, thật khiếp sợ vô cùng, nàng biết Thần Nam rất mạnh. Nhưng là như thế nào cũng không có nghĩ đến thật sự cường đại tới mức có thể đồ lục tiên thần cảnh giới. Đây đều là những nhân vật của thiên giới hạ phạm a, mặc dù trong đó có một bộ phận chỉ là lục giai tu luyện giả, nhưng vẫn như có không ít tiên nhân có cảnh giới cao tuyệt, song Thần Nam như thế nào có thể tại trong đám người này sát tiến sát xuất, như thế thật sự có thể đồ diệt tiên thần!

Hôm nay tận mắt trông thấy đã gây cho nàng sự rung động quá lớn, nàng giảm bớt tiên thức lui ra ngoài hơn mười trượng. Tràn diện lãnh huyết tàn khốc kia làm cho nàng có chút kinh tâm. Trong cơ thể nàng tựa hồ cổ tính mạng ba động ngày càng mãnh liệt, điều này làm Mộng Khả Nhi tức giận không thôi, tâm tình cực kỳ phức tạp. Tại trường huyết chiến, Tây thổ lưỡng đại cao thủ, tam đầu hoàng kim thần long cùng lục đầu thần ma viên một mực tọa thị bàng quan, cuối cùng không nhìn được vọt tới. Mới vừa rồi, bọn họ đã ăn một vỏ đậu, bây giờ thiên giới đại quân thảo phạt Thần Nam bọn họ đương nhiên sẽ không bỏ quan cơ hội tốt như vậy.

Cùng thời khắc đó, thiên giới xuất hiện một người, là một siêu cấp cao thủ nhảy vào chiến trường với lưỡng đại cao thủ tây thổ, so với sự uy hiếp của tu giả với Thần Nam còn muốn lớn hơn nhiều.

bất quá, Thần Nam không hề ỷ kỵ, ngược lại mở một đường máu hướng tới lưỡng đại cao thủ mà tới gần.

Ngân long giai lệ ti có chút lo lắng nói với Tử Kim thần long: "Người thật quá đáng, tại sao lại không đi hỗ trợ?" Tử Kim thần long lắc lắc đầu, nói: "tiểu tử này không cần ta hỗ trợ, cho dù hỗ trợ cũng là làm hấn phân tâm thôi, người nếu cần thì gọi hoá thân lão quỷ ra giúp đi, ai...ui... đau chết ta" "Ta cầu chết người!" Ngân long giai lệ tức giận nói: "Người không được như vậy máng cha ta." "Vì cái gì không được? Lão hồn trướng đó không phải là người..... ai..u... đau quá!"

Tử Kim thần long cất vấn "lão già hồn trướng đo, lần trước tự nhiên đem phong ấn chúng ta vào mười tám tầng địa ngục, đối với chúng ta cắt đứt sinh cơ, thật không phải là người.....ai...u.....dừng lại!" Tử Kim thần long quả thật tức giận, nhưng cũng phải dừng thoá mạ lão bạo quân. "Tiểu kháp tử người..... ta cha nếu là đem các người phong ấn, ông đương nhiên cũng có thể cứu thoát các người phóng đi ra. Ta đoán tưởng ông ta cũng không phải thật sự tưởng diệt các người, nếu không đã sớm trực tiếp động thủ rồi." "Lão hồn đản đó luôn xem ta không vừa mắt, bắt quá lão long ta có thể chọc hấn tức chết, đem tiểu nữ nhi hấn yêu thương nhất mãi mãi vui vẻ cùng ta Ha ha..... ha ha"

"Người, thật hồn đản, nếu tái hồ ngôn loạn ngữ, ta sẽ thật sự tức giận đó!" Kiến ngân long giai lệ ti thật sự tức giận, Tử Kim thần long liền nhỏ giọng hỏi: "Lần này Đạm Thai thánh địa xuất thế một người, cái thế đại Ma vương, giai lệ ti cha người có tổ thái độ gì không, lão có xuất hiện không ?" "Ta đoán tưởng có thể ông ta sẽ xuất thế." Tử Kim thần long có chút đau đầu nói: "Cái này thật là phiền toái lớn, ngay cả bạo quân lão hồn đản cũng đều cảm thấy hứng thú, điều này cho thấy rằng Đạm Thai thánh địa phong ấn quái vật thực lực không thể tưởng tượng a. Thật sự là đại rối loạn rồi....." Chiến trường phía trước đã thảm thiết vô cùng, tựa hồ thiên giới thần vương có điều cố kỵ, sai phái nhân mã thông qua Không Gian Thông Đạo, gặp thiên phạt hủy diệt, bắt đầu thì phái xuống những người thật sự không phải rất mạnh, chỉ làm cho Thần Nam như nhập chồn không người, rất tầm thường.

Đại long đao cùng xé trời kiếm thống thám đâm máu tươi tiên thần, ngăn ngừa chỉ một khắc tiên thần đã chết vô số, thi thể không ngừng tại trời cao rơi xuống, huyết vụ bay khắp bầu trời làm cho cả không gian đều nhiễm hồng. mà giờ phút này, trong Không Gian Thông Đạo thiên phạt thần quang càng thêm mãnh liệt hơn, trong lúc nhất thời

khoảng cách giữa thiên giới cùng nhân gian được nối liền. Thần Nam không để ý ở đây mấy trăm vị thiên giới tu giả đang vây sát, y cây huyền vũ giáp hộ thể, hấn gắt gao đuổi theo tam đầu hoàng kim thần long cùng lục đầu thần ma viên không ngừng truy sát. Sí liệt đao mang cùng kiếm khí chói mắt, còn có thiên lôi không ngừng đánh xuống, nhưng để làm cho tây thổ lưỡng đại cao thủ chặt vật không chịu nổi, trên người đã xuất hiện nhiều vết thương, bọn họ thảm máng tên Thần Nam điên cuồng, đồng thời có chút hối hận khi cuốn vào tràng huyết sát này.

"Khắp trời là thịt rồng, trên mặt đất là thịt lợn. thịt lợn ta đã ăn rùi nhưng long nhục ta còn chưa có thưởng thức qua. Kỳ lạ Tư ngươi không phải được xưng là tây phương long tộc bất bại thiên tài sao? ta nghĩ, thịt ngươi so với long nhục khác nhất định có chỗ bất đồng, hôm nay ta nên chém xuống một khối để nếm thử mới được"

Thần Nam cả người nhiễm huyết, nhưng cười to khi nghe được tam đầu hoàng kim thần long bị dùng xương cốt dùng để làm món ăn.

hắn quay đầu lại nhìn về phía Mộng Khả Nhi ở xa xa nói : "nàng đừng đi, nếu muốn ra đi hãy để ta tặng tiểu hài một chút long nhục đã..." "ngươi....."

Mộng Khả Nhi bị câu nói đó suýt chút nữa rơi khỏi liên hoa.

Nàng không đáp lại gì, cuối cùng chỉ có thể hận trời trách đất rồi quay vào hư không dùng sức chém mạnh ra một kiếm. Thần Nam thật sự động sát khí, làm lực lượng tăng lên tới cực hạn, bởi vì hắn phải nhanh một chút đánh bại lưỡng đại cao thủ tây thổ, rồi sau đó cứu thoát một người, thực hiện ý nghĩ lớn mật mà điên cuồng của hắn.

Đương nhiên, vì thế Thần Nam cũng nỗ lực tới cảnh giới cao nhất bởi thiên phạt chi lôi không ngừng, dù sao hắn cũng không có khả năng tránh né toàn bộ cho nên bị đánh trúng trong miệng chảy ra nhè nhẹ máu tươi.

Đao mang như hồng, kiếm khí trực chém nát bất cứ gì. Năng lượng cuồng mãnh ba động, dẫn dắt tứ phương vận động, trời cao hiện ra đóa đóa mây đen, đều bị sanh sanh đánh tan, phía dưới hơn mười tòa núi lớn kịch liệt diều động theo, tại đây gió tuyết mang mang

giống như xảy ra một trận động đất nhỏ.

Một mảnh dài đến hơn mười trượng, giống như thất luyện sí liệt thần quang, hung hăng bổ vào tam đầu hoàng kim thần long một vết cắt thật lớn trên long trảo, long huyết cuồng phún. Kỳ lập tư một phần thật lớn long trảo phía trước rơi ra khỏi thân thể lơ lửng trong không gian, long huyết ngập trời. "Ngao hồng....."

Tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong miệng kỳ lập tư phát ra, một mảng hoàng kim long khu tại không trung không ngừng bốc lên, huyết vũ nhiễm hồng bầu trời, mấy trăm tu luyện giả thiên giới kinh tâm động phách, mọi người trong lòng đều nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Thần Nam huyết phát loạn vũ, tám thân đều là thần huyết cùng long huyết, hấn như tám bình phong màu hồng, từ từ đáp xuống, vung quyền tiếp theo vào long trảo còn lại trong không trung, hấn cười to nói "Kỳ lập tư đa tạ ngươi, ngươi thật là khảng khái, thật làm cho ta có chút ấn tượng không thể quên, trong chốc lát có thể cho ta thưởng thức hương vị long nhục" Ba đầu hoàng kim thần long được nghe lời ấy thiếu chút nữa tức chết, một bên bi hồng gầm lên, một bên Thần Nam hung hăng trừng mắt nhìn.

"Kỳ lập ngang tư ngươi đối với ta quá tệ, chẳng lẽ ngươi không hiểu được một cái long trảo là quá ít sao? chuẩn bị mời ta long can cùng long tâm nữa ư? Mặc dù ba đầu hoàng kim thần long đã nổi giận cực điểm cơ hồ có thể bỏ cả tính mạng, nhưng được nghe nói thế vẫn còn cảm thấy sợ hãi rùng mình một cái.

Thần Nam quay lại viễn không gặp Mộng Khả Nhi hô: "đây là của ta tặng con ta chút bổ phẩm, coi như là đại lễ ban đầu" Nói xong, dùng lực mang long tí trong nội thiên địa ra ngoài, thấu phát ra vạn vạn hoàng kim thần quang đích thực long trảo, rất nhanh phá không mà đi vừa vạn ở ngay trước Mộng Khả Nhi đang đứng trên một đỉnh núi tuyết. Thần Nam thật sự giống như một người, cái vẻ lãnh huyết Ma vương rất nổi bật, quay đầu về phía lục đầu thần ma viên hấn nở nụ cười băng lãnh, lục đầu thần ma viên cả kinh cả người đều xuất một trận sợ hãi. "Ngươi..... tưởng..... thế nào?" "Ta nghe nói óc não là đại bổ a, ngươi lại có tới sáu cái đầu. Không ngại hạ xuống một cái để ta đưa vào phòng bếp, cho ta ném thử sao?"

"Ngao hồng....." Lục đầu thần ma viên tức giận đến nổi giận, ngửa mặt lên trời bạo hồng.

"hừ, nếu người không tự làm, để ta đây đích thân ra tay. Chớ có trách ta tàn ác, tất cả đều là người tự tìm chết, một kẻ gọi đến các người tưởng giết được ta, hừ đối với địch nhân ta chỉ có thể lãnh khốc..... không từ một thủ đoạn tàn ác nào!" Kiếm khí đầy trời, phong vân khởi sắc, trăm phá hư không, sí liệt kiếm quang dài đến trăm trượng, dẫn tới bát phương phong vân hội tụ, huyết hoa vấy ra, một đầu của lục đầu thần ma bị trăm xuống.

Thần ma viên phát ra một trận hồng khiêu thể lượng, trực chấn vỡ không trung, làm các bông tuyết nghịch không mà bay lên, lục đầu mất một, chỉ còn năm đầu.

Thần Nam dụng đại long đao nâng đầu lâu lên xem xét lớn nhỏ, có chút chán ghét, khinh bỉ nói: "Thật sự máu quá tanh, khoả đầu lâu này thật không thể giữ lại, không biết nhà bếp có cần đến không nữa ? ta như thế nào tưởng tượng nổi a. Ai thần long trao ta còn có thể dùng, bắt nó tưởng tượng thành một cái chân gà to, nhưng cái đầu lâu này thì thật khó tưởng tượng a, mặc kệ, bắt quá....trước tiên nhận lấy đã rồi tính sau"

Tuyệt thế đại ác ma a! Lần này hiện trường tất cả thiên giới tu giả đều mắng thầm trong lòng, thấy tây thổ lưỡng đại cao thủ thành hình dáng thể thảm như vậy, bọn họ kinh hãi không thôi. Thần Nam ném khoả đầu lâu thật lớn về hướng đỉnh tuyết sơn cách đó không xa. sau đó hấn lạnh lùng nhìn về tây thổ lưỡng đại cao thủ, như thể sắp khai sát giới đối với họ.

Bất quá ở phía sau, Tử Kim thần long đột nhiên bí mật hướng hấn truyền thanh nói: "Ngàn vạn lần không nên, muốn khoảnh khắc cắt lục đầu thần ma viên, người đã quên hấn sau lưng còn có đại ma thần viễn cổ sao? ngay cả thượng cổ thần long khôn đức cũng không hấn có thể địch lại a!"

Thần Nam suy nghĩ một chút. Không có cao cấp sát thủ, cũng không có tiên thần đối phó vậy khốn hấn Giờ phút này, hấn thu hồi đại long đao cùng Hậu Nghệ Cung, toàn trường nhất thời yên tĩnh. Trong thiên địa chỉ có trong Không Gian Thông Đạo rộng lớn kia thần quang

lóa ra, thiên giới các đại thần vương đang đem hết toàn lực đối kháng thiên phạt, lúc này đây bọn họ chuẩn bị phái đi chánh thức cao thủ. Tuyệt tình Ma vương đệ Tam đệ tử, hỗn thiên Ma vương đệ Ngũ đệ tử, cùng với dẫn đầu là đại đệ tử hoài hải của thanh thiện cổ ma, ba người phân biệt mở chính nội thiên địa của mình, đem bốn môn cao thủ thu vào, tại đây thần vương cùng bộ hạ tiến vào Không Gian Thông Đạo rộng lớn

điều này nhất định sẽ gây lên một cơn ác mộng!

Giờ phút này Thần Nam đã giơ lên hậu nghê cung cùng với máu tươi của chính mình đổ tại vũ tiễn, cung huyền mạnh như mãn nguyệt, ánh sáng ngọc thần thánh tỏa ra quang mang dữ dội cùng tử vong khí tức kinh khủng đồng thời bạo đả, đầy trời hiện ra thi thể thần mà tàn khuyết, thiên sứ không đầu bay lượn tiếng kêu vang khắp nơi khiến người ta cảm thấy lạnh cả sống lưng.. hướng lên trời cao, nhằm vào đám mây đang áp sát tại trường cảnh, thiên địa âm trầm, tạo thành một cảnh tượng dị thường trong trời đất khiến tu luyện giả thiên giới vừa kinh vừa sợ.

"Sát!" Thần Nam hét lớn một tiếng, bùng dây, một dải ánh sáng ngọc cùng huyết sắc thần quang theo sau là vô tận thần ma huyền cảnh, phát ra trận trận làm cho người ta sợ hãi, đáng sợ ngay cả tiếng huýt gió. quang mang dài đến trăm trượng cuồng mãnh lao vào Không Gian Thông Đạo.

cách khi thần tiễn bắn vào một sát na, Thần Nam thấy được trong Không Gian Thông Đạo có có vài ba người, hắn thảm than đáng tiếc, vốn muốn dùng uy lực tuyệt luân này xúc tác làm cho trong Không Gian Thông Đạo thiên phạt mạnh hơn, nhằm làm cho thiên giới đại quân tổn thất thảm trọng, nhưng mục tiêu lại chỉ được có ba người.

Bất quá, kinh hãi của Thần Nam cũng là cơn ác mộng cho thiên giới đại quân.

"Oanh"

Một tiếng nổ cuồng bạo kịch liệt vang lên tại không trung, khắp bầu trời đều băng nát, năng lượng ba động cuồng dữ dội lao ra vây khốn Thần Nam cùng mấy trăm vị thiên giới tu giả, đánh thật mạnh làm đại

quân thiên giới miệng phun trào máu tươi tung tóe.

Chương 238

Mạt thế tam nhật

Thần nam nhanh chóng triển khai Thần vương dực, trong chớp mắt bay xa cả mấy trăm dặm, dao động năng lượng cực lớn tỏa ra tứ phía, làm cho 7, 8 tòa đại sơn bên dưới đều chấn động, đổ sụp.

Nhất tiễn của Thần nam đã triệt để dẫn tới thiên phạt. Trên cao không, nơi đó là 1 phiến quang mang vô cùng chói mắt, không gian thông đạo đã bị vỡ nát. Ba người Hoài Hải đã bị sức mạnh thiên phạt đánh cho nát bấy, ngay cả mấy vị thần vương hộ hữu cùng khó mà bảo toàn được sinh mạng, điều đáng sợ là nội thiên địa của bọn họ cũng bị sụp đổ theo cái chết của họ, tất cả các cao thủ bên trong cũng hoàn toàn bị nhấn chìm trong cỗ lực lượng họa thiên này.

Thi thể tiên thần vỡ nát tung tóe khắp nơi, cánh tay đứt, cẳng chân dập nát... rơi trong không trung, máu nhuộm đỏ trời xanh. Trong đại tuyết sơn, gần đây có không ít tu giả mò tới, tất cả mọi người đều vô cùng kinh động, sợ hãi ngược lên không trung, rõ ràng là không còn tin vào mắt mình. Lúc này, mắt vị chủ thần thiên giới mắt đỏ như máu, gào rống vang trời, Tuyệt tình ma vương và Hỗn thiên ma vương tức giận tới tở huyết. Thần nam lạnh bầm : "Tử chiến tuyết sát tàn khốc như vậy đây, nếu không phải người chết thì sẽ là ta vong."

Ở phía xa, long bảo bảo ngược đôi mắt to tròn, ngó nhìn Thần nam, nói : "Rất hoành tráng, rất bạo lực Sau đó, nó lại ngó sang mấy vị tiên thần may mắn thoát chết, nói : "Rất ngu, rất ngây thơ Nghe thấy những câu nói của Tiểu long, vị thần tiên bị trọng thương sắp mất mạng không kìm được nước mắt. Tử kim thần long đã bừng tỉnh sau cơn chấn động, quay về phía long bảo bảo mà nói : " Quả là phi thườnggggg!!!!" Nghe thấy những câu nói này, những vị tu giả còn sống sót của Thiên giới chỉ còn nước nghiêng răng kèn kẹt, nhưng lực bất tòng tâm chỉ có thể ngồi nhìn. Từ trên những đỉnh núi ngút ngàn mây mù, nhìn từ xa, có thể thấy vô số các vị tu giả đang quan khán toàn cảnh cục diện. Họ quả thật có nằm mơ cũng không thể tin được cảnh tượng đng diễn ra trước mắt. Cho dù tuyệt đại đa số trong số đó là huyền giới tu giả, những kẻ này đều đã sớm biết được những động tĩnh của Thần Nam, nhưng khung cảnh hiện giờ quả thật vẫn

làm những kẻ có mặt tại đây tâm chấn từng hồi.

Cao không chi thượng, những phần tàn thi còn sót lại của các vị thần tiên rơi rớt tơi tả, thật là một khung cảnh thật khiến cho người ta cảm thấy choáng váng, huyết vụ tử khí nhiều liễu bao trùm nhất phiến thiên không. Vào thời khắc này, cực đại thông đạo tại thiên không đã sớm biến mất, những vị thần tiên còn sống sót kêu gào không ngớt, nhanh chóng bay từ không trung đáp xuống mặt đất. Mấy vị Thần vương Thiên giới, xung khí như lôi, họ vô cùng đau lòng trước cái chết của bản môn đệ tử.

"Nghiệt súc, thằng nghiệt súc kiaaaa!!!!" Hồn thiên ma vương thét lớn. Lão chỉ hận một nỗi không thể ngay lập tức lột da róc thịt nuốt sống Thần Nam. Không lâu trước, Thần Nam đã cả gan dám tiêu diệt căn cơ nhân gian của lão, nay lại đã thương vô số môn hạ đồ đệ. Điều này là một đả kích rất lớn đối với lão ma vương này.

Tuyệt tình ma vương khuôn mặt đanh lại, để lộ thần sắc vô cùng giận dữ, phần nộ hét lớn : " Cái tên tiểu tử tham sống sợ chết này, ta có nằm mơ cũng không ngờ được cái thằng khốn kiếp hấn dùng mưu hèn kế bẩn, khiến mấy người chúng ta trở tay không kipppp!!!!!" Lão đang mắng nhiếc các Thiên giới tu giả đã hạ giới lần trước, hận rằng sao bọn chúng lúc trước lại tha chết cho Thần Nam, để đến giờ mấy lão Thần vương bị tổn thất thê thảm. Nói là vậy, nhưng trong lòng mấy vị lão Thần vương lúc này cũng có mấy phần tự trách mình. Quả thật họ đã quá cầu toàn. Nếu như thay đổi địa điểm hạ giới, thì những cao thủ xuống hạ giới bình an sẽ cùng chung tay tiêu sát Thần Nam... Nhất định sẽ không xảy ra kết cục trước mắt.....Tuy nhiên, trong kế hoạch của mấy lão Thần vương hiện giờ, với sự hợp lực của họ, có thể hỗ trợ được một vị Thần vương hạ giới !!!!

Lần này, mục tiêu hàng đầu là hạ giới thành công, dùng lực lượng cường nhược còn lại tái dựng thiên không thông đạo, quả thật là thành công chỉ một phần mà khả năng thất bại thì rất lớn, bởi thời gian trong khoảnh khắc này rất khó có thể tránh được những cản trở của tên tiểu tử Thần Nam.

Hồn thiên ma vương và Tuyệt tình ma vương lúc này tâm tụ tích huyết, hai chân truyền đệ tử bị giết có thể không nói đến, nhưng tổn thất những tinh anh cao thủ của bản môn can phái thì không thể

không tính số!! Thanh thiện cổ ma sắc mặt cũng lộ vẻ không vui, Phật môn trong cuộc chiến này cũng tổn thất vô cùng thảm thương. Chân truyền đệ tử của mấy vị lão ma vương đứng đằng sau mà trong lòng bủn rủn kinh sợ. Bọn họ cũng là những cao thủ hạ phàm đợt 3 đợt 4, nhưng nếu vừa xong đời lại là bọn họ thì cảnh tượng trước mắt thật làm cho họ cảm thấy lạnh sống lưng... Đại sự kiện thiên giới sao qua nổi con mắt nhân gian, những sự việc của huyền giới nơi nhân gian cũng giấu không nổi con mắt của Thiên giới. Nhưng kể từ sau sự việc Thần Nam xuất phi từ huyền giới nhân gian, lên Thiên giới đại náo một phen, những kẻ trên Thiên giới mới bắt đầu chú ý quan khán mọi chuyện diễn ra.

Hiện tại, Tuyệt tình đạo, Hỗn thiên đạo, Phá diệt đạo, Vô ưu tiên tôn nhất mạch, Thanh thiện cổ ma nhất mạch, Thi hoàng nhất mạch... tất cả những đạo phái của Thiên giới đều hận một nỗi không thể ăn tươi nuốt sống, tức tốc xông thẳng xuống hạ giới tróc nã Thần Nam. Lần này mấy lão Thần vương đành thảm đạm thu binh, nhưng điều đó không có nghĩa là họ bỏ cuộc. Lần sau sẽ ém quân truy sát khốc liệt, bằng mọi giá phải bắt đc thằng nghiệt tử Thần Nam. Nói gì đi nữa, kết cục của trận hỗn chiến này, đối với Thần Nam mà nói thật là huy hoàng vô cùng. Nhưng lúc này hẳn chưa có tâm trí để ăn mừng thắng lợi bởi hẳn biết được rằng cái ngày thần vương hạ giới mới đích thực là 1 khảo nghiệm sinh tử của hẳn.

Hướng hồ, hẳn còn chưa tính đến việc Thần gia thiên giới lúc này vẫn chưa hề có động tĩnh gì. Nói không chừng gia tộc này đang ém hàng một vị thần hoàng hay một lão quái vật ma đé cấp cũng nên!!!! Gia tộc Thiên giới thần bí này thật chẳng khác nào một lưỡi đao nhọn đang kề sát cổ hẳn, khiến hẳn tâm trung bất an, nỗi sợ không ngừng trào dâng trong lòng.

Nhưng cũng phải nói rằng Thần Nam đã trải qua bao phen sinh tử rồi, tuy rằng trong lòng có chút băn khoăn nhưng hẳn không hề cảm thấy nao núng chút nào. " Nê thu (cá chạch) ta đã từng nói tặng mi một món quà lớn, giờ đến lúc thực hiện lời hứa rồi !!!"

Hậu nghệ cung trong phúc chóng bỗng hoá thành Tham thiên thần thụ (cao chọc trời), sừng sững trong không gian, thấu phát hàng ngàn hàng vạn luồng thần quang vô cùng chói lọi, lá cây xào xạc, sắc màu thanh thúy ngọc bích của hoa tạo nên cảnh tượng vô cùng ngoạn

mục. Thàn quang thiểm thước, nhất phiến thiên không bỗng chốc biến thành nhất phiến bích thủy. Cả không gian lạnh lẽo bỗng chốc tràn ngập xuân ý, tràn đầy một luồng khí tức đầy sức sống. Đúng vào thời khắc thiên không thông đạo bị phá hủy, toàn bộ những vị thần tiên bị kẹt bên trong đều toái cốt mà tử vong, thân xác bị phân tán thành trăm mảnh.

Những thiên giới tu giả sắp tới cổng Hạ giới cũng bị trọng thương nghiêm trọng, khó mà có thể sớm phục hồi. Hiện tại những kẻ còn lại đoán chừng cũng chỉ hơn trăm mạng nhưng ý chí chiến đấu thì hầu như đã sớm tiêu tán trước cảnh tượng vô cùng tàn khốc này.

Thần thụ lúc này có khác nào tử thần đang kề lưỡi hái trước cổ họng, từ từ tước đoạt đi sự sống của từng kẻ. Lục sắc thần quang hiện hiện trước mặt những kẻ này thật chẳng khác nào luồng ánh sáng âm sâm tiến họ về chỗ chết....

Tử kim thần long lúc này bỗng hét lớn: " dừng tayyyyyyyyy, Thần Nam huynh mau dừng tayyyyyyyyyyyyy!!!!"

Thần Nam trong lòng có chút khó hiểu, ngay lập tức dừng phát xạ thần thụ trong không trung.

Tử kim thần long nhanh chóng kéo Ngân long bay lên chỗ Thần Nam, nói nhỏ : " Thần huynh, huynh điên rồiiiiiii!!! Huynh xem bốn bề xung quanh đều là những đỉnh núi, hàng trăm huyền giới tu giả đang quan khán chúng ta. Nếu như huynh dám cả gan ra tay cướp đi nguyên anh tu luyện của tất cả những kẻ ở đây, ta e rằng thiên giới nhân gian sẽ không có chỗ dung thân cho huynh mất !!!! Động vào nguyên anh là điều đại kị, có nghĩa là huynh tuyên chiến với tất cả những kẻ tu luyện !!! Nếu mà may mắn đạt được một nguyên anh, chúng có thể mất nhắm mắt mở mà bỏ qua cho huynh đài. Nhưng cả gan làm chuyện điên cuồng như vậy, ta e tất cả bọn chúng sẽ hội đồng tính sổ với huynh !!!!"

Thần Nam suy nghĩ một hồi lâu sau mới nói : "Quả thật là vậy, ta hôm nay dường như bị ma nhập rồi!!!!"

Đúng vào lúc này, Ba con hoàng kim long cùng sáu lão Thần ma tựa như đang chạy trốn ma quỷ, nhanh chóng đào thoát chật vật chạy về

hướng Tây. Bỗng từ viễn không truyền lại nhất khiêu trường thanh, một cao đại thân ảnh bông chốc hoá thành luồng thần quang loé sáng bay tới... " Trời đất quỷ thần oiiiiiii!!! Đông thổ quái tử đến rồi !!!" Tiểu long lúc này không kìm được thốt lên. Tử kim thần long thấy vậy cũng nói với Thần Nam : " Huynh đài không cần phải tự dằn vặt mình đã bị tẩu hoả nhập mà mà gây ra nhưng chuyện này, xem xem huynh còn nhân từ với chúng chánnnn!!!" "ĐẠI MA???" Kẻ vừa xuất hiện đích thị là Đông thổ quái tử kiêm Cháp pháp giả đại ma!!! Hai mắt phát ra luồng thần quang rực rỡ, thân hình hấn thật chẳng khác nào một ngọn núi vô cùng vững chãi, sắc mặt mang vẻ lạnh lùng vô cùng bình tĩnh.

Đại ma không hề nói nhiều lời, chỉ hét lớn: "Tu giả Thiên giới tự ý hạ phạm xâm nhập nhân gian.... GIẾTTTTTT!!! Ngũ - âm - ma - ngục !!!" Bốn chữ sau cùng, như tiếng búa gõ vào mang nhĩ của những kẻ có mặt tại nơi này, rung động một cách đáng sợ. Ngay sau đó, trên thiên không bỗng xuất hiện năm lỗ đen sau hoắm đen ngòm vô cùng đáng sợ. dường như năm hố đen này liên thông với địa ngục, âm khí sâm sâm, tử khí trùng trùng, khiến cho những tu giả Thiên giới còn sống sót được một phen sợ hãi cùng cực, cung phu tu luyện trăm ngàn năm cùng với ý chí chiến đấu bông chốc như tiêu tán đầu mắt !!.

Hắn mới đích thị là tên ác ma đao phủ, thăm sát vô số kẻ như vậy, mà không hề chớp mắt!!!" Tử kim thần long thốt lên trong âm sắc có chút hoảng hốt, lo sợ. Quay lại nói với Ngân long Giai Ti Lệ : "Lão gia nhà nàng không phải nhận là vô địch thiên hạ sao, nếu thật sự là không có đối thủ, có thể tìm tên tiểu tử kia để quyết một trận....."

" Vậy chết đi !!!" Giai Ti Lệ hung hãn cắn cho hắn một phát đau điếng. Đại ma tung hoành khắp chốn. Trong chốc lát những vị Thiên giới tu giả còn sống sót không một ai thoát khỏi tay hắn, tất cả đều bị tiêu diệt. Sau cùng, Đại ma bay lên chỗ Thần Nam đang đứng, chậm rãi nói : " Người không phải là một Đông thổ chấp pháp !! Vậy mà lại làm được những chuyện tương tự, thật khiến cho ta cảm thấy khâm phục !!!" "....." Thần Nam im lặng không nói gì.

Nói đoạn hắn nắm lấy tay Thần Nam, rồi vụt bay vào không trung chả mấy chốc mất hút. Hai canh giờ sau, nhất phiến thiên không lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có, huyền vụ sâm sâm lúc trước đã nhạt nhoà rồi dần dần tiêu tán. Vô vàn xương cốt nhục thể vẫn còn lơ lửng trong không

trung, theo những bông tuyết rơi xuống mặt đất... Chẳng bao lâu đã bị che khuất bởi những bông tuyết trắng xoá. Lúc này chỉ nhìn thấy một màu tuyết trắng tinh khiết, đẹp đẽ nhưng nhuốm màu thê lương vô cùng khó tả.... Tất cả thật chẳng khác nào một giấc mộng. Những kẻ quan chiến cũng tản dần. Tử kim thần long cũng bị Ngân long giai ti lệ xách tai kéo đi. Long bảo bảo cùng Thần Nam đứng giữa không gian tuyết trắng một hồi lâu. Sau cùng không chịu đựng được giá rét liền tiến về vùng Đạm thai cổ thánh âm áp tràn ngập khí xuân, trong lòng không chút suy nghĩ về cuộc thảm sát vừa xảy ra.

Rất lâu rất lâu sau đó, Thần Nam từ thiên không hạ xuống một đỉnh tuyết phong sơn, trường đao hướng thiên, hét lớn: " Nhân sinh ta là sự bất đắc, ta không diệt người thì người ắt diệt ta. Ai muốn làm kẻ lãnh huyết sát nhân ???? Sống cùng đao quang kiếm ảnh dưới những cơn huyết vũ tinh phong ???? Được lắm ???? Các người không phải muốn giết chết ta sao ??? Từ ngày hôm nay, ta sẽ giết sạch, không tha cho kẻ nào, tàn sát tất cả, dìm các người trong bể máu...Ta sẽ khiến huyết nhiễm thiên thanhhhhh!!!!" Tuyết phong chi đỉnh lúc này đã bị Thần Nam đánh bay, phong đỉnh lúc này bốc hoả ngùn ngụt. Thần Nam hướng về phái tam đầu hoàng kim long chặt đứt lia cánh tay của hắn. Thiên kiếm cắm tại thân thể hắn bắt đầu bốc cháy dữ dội. Không lâu sau, mùi long nhục nướng toả hương thơm khắp mọi nơi. Thần Nam từ trong nội thiên, lấy ra mấy vò liệt tửu, xẻ "con cá chạch" ra từng mảnh rồi bắt đầu cuồng ẩm.

Liệt tửu chảy vào cổ họng hắn bỏng rát rồi tựa hồ như hoà vào huyết mạch trong cơ thể. Hắn toàn thân lâng lâng. Nửa canh giờ sau, khắp đỉnh núi vương lại la liệt mùi mấy vò rượu rồng... Thần Nam trụ kiếm mà đứng, hàn phong nhẹ nhàng lướt qua mặt, tựa hồ như cộng hưởng với nhiệt huyết lâng lâng, huyết thủy như trào dâng cuộn cuộn chảy trong từng thớ thịt, khiến hắn thật chẳng khác nào một kẻ cuồng loạn..... Vào lúc này, khắp người Thần Nam tràn ngập một luồng sát khí. Luồng sát khí đáng sợ này dường như phát tiết ra từ máu tuỷ xương cốt của hắn và ngày càng bùng lên dữ dội. Cuối cùng Thần nam bay lên, hướng về phía Đạm thai cổ thánh địa, trong mắt toả ra quang mang đáng sợ.

Cách đó mùi dấm tại Đạm Thai cổ thánh, một con cực đại thần thú kì lân bay lên không trung. Quanh thân hoả khí bốc ngùn ngụt, tựa hồ như sức nóng của nó đủ để làm tan chảy mặt đất băng tuyết trắng

xoá này. " Thần Nam..... huynh chẳng nhẽ định giúp Ma vương đã khai phong ấn thật saoooooooo???????" "Đúng vậy, ta đã không còn đường lui nữa rồi, huynh muốn giúp ta một tay không ????" Kì lân thần thú chăm chú nhìn Thần Nam một hồi lâu rồi mới cất lời: " Tam nhật, nhớ rằng chỉ tam nhật (3ngày), ta cho huynh tùy ý sử dụng những món bảo bối của ta để đã phá phong ấn !!!" "Tại sao lại là tam nhật ????"

Kì lân thần thú liền nói : " Năm đó, những kẻ ở Nhân gian giới tham gia vào chuyện này, đều không biết đã lưu lạc phương nào, chúng ta đều không thể tìm thấy bọn họ.Chuyện Ma vương sống lại là chuyện sớm muộn cũng sẽ xảy ra, không kẻ nào có thể ngăn cản.Chuyện của ba ngày sau tùy huynh định đoạt ! Tuy vậy huynh cũng nên chuẩn bị cho kết cục của ngày cuối cùng đi nhé!!!!" "Được !! ba ngày thì ba ngày !! "Thần Nam nói lớn: "Nhưng có điều này huynh phải hứa với ta, không được để chuyện này truyền ra Thiên giới, chúng ta phải giữ bí mật!!" " Chuyện này thì huynh yên tâm!! Huynh không thấy ngoài Đạm thai cổ thánh có rất nhiều thiên giới tu giả sao??? Phàm là những kẻ từ thiên giới hạ phàm, trong mấy ngày này đều không thể trở về Thiên giới".

Nói đoạn kì lân vẫy đuôi bay đi. Thần Nam sắc mặt lộ rõ vẻ thất thần. Hắn sao lại không rõ cục diện tình thế đang diễn ra chứ. Huyền giới nhân gian coi hắn như kẻ đại địch.Tên đại ma vương nà mạnh đến cỡ nào, đạt đến cảnh giới khủng khiếp ra sao, bản thân hắn cũng không tiên liệu được. Nếu như chỉ vì đối địch với Thiên giới, mà thả cái thể ma quân ra, hắn còn có đất dung thân trên cõi đời này nữa không ???? Đối với hắn mà nói, có lẽ ngày tàn cũng sắp điểm rồi !!

Vào thời khắc định mệnh này, Thần Nam bỗng chốc chạnh lòng nhớ đến những người thân vạn năm trước, nhớ đến cha mẹ, nhớ đến những hảo hữu tốt của hắn.... Ở thế giới này hắn không ngừng sát nhân chinh chiến không khác nào một cỗ máy. Những tình cảm mềm yếu này đã sớm chôn chặt trong lòng hắn. Đối với hắn mà nói dường như càng ngày càng xa cách, nay, phá lệ tưởng niệm lần cuối.... " Chẳng nhẽ sinh mệnh của ta quả thực sắp mất đi rồi ???Ngày hôm nay bỗng nhiên nhớ về những người thân thiết vạn năm trước ????? " Thần Nam vốn không tin vào vận mệnh lại càng không tin rằng Ma vương ngày xuất thế lại là ngày tàn của hắn !!!" " Thân nhân..... Ta trên cõi đời này vẫn còn có một người thân !!! Ta nhất định phải gặp nàng !!!" Thần Nam bay lên không trung hướng về phía Đạm Thai cổ

thánh. Nhưng lần này không phải với một sát khí đằng đằng, hắn thu hết khí tức bản thân rồi nhanh chóng tiềm nhập Đạm Thai nội thánh địa. Thần Nam dùng thần thức vô cùng nhạy cảm của mình đảo qua từng tấc đất nơi Đạm Thai thánh nhưng hắn không hề phát giác được điều gì... Tiểu hài đồng nhỏ nhất đã lên năm tuổi, có lẽ là những tân thu đệ tử mới của Đạm Thai phái.

Thần Nam trong sát na đó hai con người như phát ra một luồng sát mang đáng sợ. Nhưng cuối cùng hắn cũng bình tĩnh trở lại. Hắn cũng không hề gọi lưỡng long mà một mình hướng về phương đông xa xôi mà bay đi..... Hắn quyết định trong ba ngày này, nhất định phải trở lại những nơi đã từng ghi dấu hồi ức của hắn. Đạm thai thánh địa nằm ngay phía đông của Sở quốc. Thần Nam vừa bay qua bầu trời của Sở quốc thì tâm trung nhất động, nhanh chóng hạ thấp xống hường về phía khối kiến trúc đồ sộ vĩ đại và vô cùng tráng lệ ngay trước mắt mà bay - nơi đó chính là Sở quốc hoàng cung. Trong thâm cung này, hắn phát hiện ra khí tức của một kẻ khá mạnh. Trên miệng nở một nụ cười khoái trá rồi phát ra một luồng khí tức mãnh liệt không kém rồi hướng về phía cung điện mà đi...

Hoàng cung thâm xứ, sở quốc hoàng đế huyền tổ lão yêu quái nhìn thấy hắn nhất thời gương mặt lộ rõ vẻ chấn động, không nhìn rõ hình dáng là yêu quái phương nào ??? " Lão nhân gia không mời ta chén nước nhạt sao ?? " Bỗng chốc đã thấy Thần Nam như bóng ma quỷ mị đứng ngay trước mặt lão. " A!! Là Thần..... Nam saooooo???? " Lão yêu quái ngồi trên ngai vàng mà đọc một phen kinh sợ. " Chính tại hạ !! Thật chẳng ngờ lão nhân gia còn nhớ đến kẻ hậu bối này !!! " Sự xuất hiện của Thần Nam vừa làm lão yêu quái được một phen kinh ngạc, vừa làm lão chân tay run rẩy, từng thớ thịt như căng ra..... "Đây là..... Thần Nam à.. trước đây giữa chúng ta có nhiều hiểu lầm, nhưng ta chưa hề có ý sát hại người !!!" "Chuyện trước đây hãy để nó trôi vào dĩ vãng, ta đến đây hôm nay chỉ là muốn thăm lại bạn cũ !!"

" Vay là tốt, vậy là tốt !!! " Nghe đến đây bao nhiêu mồ hôi lạnh của lão yêu quái toát cả ra, tựa hồ như lão đang thờ phào nhẹ nhõm. Rồi chợt như nhớ ra điều gì, lão liền nói với Thần Nam: "Đợi chút ta đưa người đi gặp một người !!" Thần Nam trong lòng không chút suy nghĩ, đi theo lão yêu quái tới một trang viên ở ngoại thành. Nơi đó từng đoá hàn mai đang nở rộ, ngạo nghễ đón những cơn gió lạnh thổi qua,

hương thơm tung bay khắp chốn. Thật là một cảnh tượng vô cùng diễm lệ.

Nơi đó có một tuyệt đại mỹ nhân bạch y tựa tuyết đang đứng, trên người đeo ngọc trác, tiểu cô nương vô cùng xinh đẹp, chạy tới chạy lui giữa cây mai, dáng vẻ hết sức đáng yêu dễ thương.

"Thần hi....." Thần Nam thất kinh hô lớn...

Chương 239

Ba ngày trở về thần mộ

Tiểu thần hi bính bính khiêu khiêu, đang như một tiểu thiên sử hoạt bát, bỗng nhiên nghe thấy giọng nói Thần Nam, rất nhanh quay đầu lại, đôi như mắt to hắc bảo sáng ngời, chớp động từ giạt mình sang kinh ngục, rồi hoan hô một tiếng, như nai con nhanh nhẹn hướng Thần Nam chạy tới.

"Ca ca....."

Nàng nhảy bảy tám trượng, quần áo theo gió phiêu vũ, một đầu mái tóc cũng theo gió phát động, như một tiểu tiên tử đang bay múa.

Thần Nam vạn phần kinh hãi, hấn vốn muốn đi Côn Lôn tìm vận khí, dự định có thể không tiến vào trăm hoa cốc gặp mặt vũ hình cùng thần hi, không nghĩ ở chỗ này tự nhiên lại gặp tiểu thần hi, thiên sử hài đồng này là người mà hấn có nhiều lo lắng, quan tâm nhất.

Hấn lao thẳng đến tiểu thần hi, tại đạm thai thánh địa không được nhìn thấy cốt nhục của mình, bây giờ bỗng nhiên gặp lại thần hi, Thần Nam vui sướng vô cùng.

Bất quá, Thần Nam đang đưa hai tay ra đón tiếp tiểu thần hi thì đột nhiên động tác dừng lại, bởi hấn nhìn thấy mình tấm thân đầy huyết, khắp cả người bám máu tươi, nhìn thân hấn không ra hình thù gì, bây giờ hấn giống như ác ma mới từ địa ngục đi ra.

Khó trách lão yêu quái mới vừa rồi nhìn thấy hấn thì kinh hoảng quá độ, cho dù là ai thấy hấn đều sinh cảm giác hoảng sợ.

Bất quá tiểu thần hi không có chút nào cố kỵ, trên mặt lộ vẻ ngọt ngào tươi cười, hướng Thần Nam chạy tới.

"Thần hi chờ ta một chút."

Thần Nam bay lên trời, rất nhanh phá không mà đi.

"Ca ca..... người trở về, quay lại....."

Tiểu thần hi vạn phần lo lắng, buồn bã nhìn theo thân ảnh thần nam dần dần biến mất tại viễn không.

Bất quá, chỉ một lát sau, Thần Nam không biết ở nơi nào tẩy rửa sách huyết tích bám trên người, rồi rất nhanh bay trở lại.

Tiểu thần hi hỉ cực kỳ kích động kêu: "Ca ca..... ta rốt cục lại nhìn thấy người!"

Thần Nam thu liễm thần vương dực, hạ xuống đất, vô cùng cao hứng nói: "Ca ca cũng thật cao hứng....." Hắn bỗng thần hi lên quá đỉnh đầu, liên tục xoay tròn liểu ba vòng, nhìn hắn vui vẻ lúc này thì giống như một người bố đang vui mừng gặp lại đứa con yêu sau bao lâu xa cách.

"Ca ca, thần hi thật sự rất nhớ người, ta mỗi ngày đều tại hy vọng cùng người gặp lại, hôm nay thần hi thật sự là rất cao hứng!"

Tiểu thần hi vẻ mặt ngây thơ, làm cho người ta hết sức yêu thương, một đôi mắt to thật dễ mến. lông mi Thật dài ngắn vài giọt nước mắt trong suốt, một đôi tay nhỏ bé tí như ngọc dùng sức ôm cổ Thần Nam, như sợ chỉ cần nhắm mắt là hắn lại biến mất không thấy.

Thần Nam trong lòng cũng rối bời, cái thế Ma vương xuất thế, đối với hắn mà nói có lẽ cũng thoải mái được dăm hôm, có thể cảm nhận được thân tình quyến luyến lúc này, đối với hắn mà nói là ân tình lớn nhất.

"Thần hi, nói cho ca ca biết người như thế nào đi tới nơi này?"

"Ta nhớ ca ca... cho nên len lén chạy đến hoa ca ca..." Tiểu thần hi thanh âm có chút dè dặt. Tựa hồ sợ hãi Thần Nam trách cứ nàng.

"Người không phải cùng vũ hình tử tử đi vào cổ tiên di địa trăm hoa cốc sao? Chẳng lẽ các người xuất quan rồi, nàng hiện ở nơi nào?"

"Không có, vũ hình tử tử còn không có xuất quan. Ở chỗ có thật nhiều thật nhiều đại cung điện xinh đẹp, tượng thiên cung xinh đẹp, còn có

tảng lớn tảng lớn hoa hải, rất nhiều tiểu động vật khả ái, nơi đó thiên phá lệ, vô song lam, nơi đó thủy phá lệ, vô song thanh. Vũ hình tử tử đi vào một gian ngọc thất sau khi bế quan thì, thần hi một mình ở bên ngoài nhàm chán, không cẩn thận lạc đường. Sau lại..... không biết Sao lại đột nhiên xuất hiện tại trong yêu quái bá bá môn Côn Lôn huyền giới. Ta năn nỉ Hồ Vương tiểu ngọc, nhờ nó đem ta đi ra ngoài."

Thần Nam rất khiếp sợ, thần hi theo như lời nói bao hàm rất nhiều tin tức trọng yếu, cổ tiên di địa tựa hồ là một tiểu thiên địa, nơi đó lúc trước hẳn chỉ nhìn thấy một góc đơn giản bên ngoài. Vũ hình ở nơi này rất cuộc như thế nào mà có tương ngộ như thế?

"Thần hi người như thế nào mà len lén chạy đến đây? Như vậy thật nguy hiểm."

"Ta nhớ ca ca....."

Một câu nói nhất thời Thần Nam không nói gì, đồng thời cảm giác trong lòng thấy xấu hổ. Hẳn cho rằng vũ hình cùng thần hi không có khả năng từ trong trăm hoa cốc đi ra, nên vẫn không có đi đến Côn Lôn huyền giới hoa thăm bọn họ, không có nghĩ đến tiểu thần hi đã đi ra đầu tiên như vậy.

từ đầu đến bây giờ, Thần Nam ánh mắt vẫn nhìn thẳng trên người tiểu thần hi, bây giờ hẳn mới nhìn ra cách đó không xa, một phong hoa tuyệt đại bạch y lệ nhân dĩ nhiên là sở quốc đại công chúa sở nguyệt, mà tại cách đó không xa cưỡi trên thần tuần Hồ Vương đang ở đối diện hẳn nhe răng nhếch miệng, đúng là tiểu ngọc mà tiểu công chúa hay cưỡi.

Sở nguyệt thông thả hướng Thần Nam gật gật đầu, chứng kiến Thần Nam từ đầu cho tới bây giờ, nàng mới vừa rời sắc mặt đột biến. Cho tới bây giờ mới khôi phục bình tĩnh. Lúc trước cho dù sử dụng đủ loại hình thức nàng cũng không có khả năng xử trí nổi Thần Nam.

Thần Nam ôm thần hi đi tới gần sở nguyệt, nói : "Công chúa điện hạ đã lâu không thấy, ngọc thể vẫn tốt chứ?"

Sở nguyệt vốn là trời sanh lệ chất, dung mạo tuyệt giai, thuở nhỏ tu

tập đạm thai phái bí pháp, nàng mang theo một cỗ xuất trần khí chất thần nhiên, hơn nữa là thân phận công chúa, tự nhiên toát ra vẻ uy nghi. Đúng là có thể nói một giai nhân phong hoa tuyệt đại.

Nàng nghe Thần Nam nói thế, không tự chủ được lui lại về phía sau mấy bước.

"Ha ha..... đại công chúa cũng có sự sợ hãi sao? Woa. Ta vẫn còn nhớ đến người a. Ta thường xuyên suy nghĩ, khi nào tại sở quốc hoàng cung mở một đại hội đấu giá hoành tráng đây? với những phiến phiến cung điện, đình thai nếu đồng thời đem đấu giá, mỗi cái giá một một đầu cự long, tương lai tất nhiên hết sức giàu có a."

"Người..... người thật sự là một ác ma!" Sở nguyệt trong lòng run lên, nàng thật sự không nghi ngờ lời nói của Thần Nam là giả dối.

"Ca ca, sở tỷ tỷ rất tốt, tiểu ngọc bay đến hoàng cung, lại không đi, ở nơi này uống rượu ăn thịt, hai ngày nay sở tỷ tỷ một mực cùng ta vui đùa."

Thần Nam vỗ nhẹ sau lưng tiểu thần hi, rồi sau đó đối sở nguyệt cười nói: "Chỉ đùa một chút mà thôi, không nên nghĩ thật. Ta hôm nay còn có chuyện quan trọng, hôm nào nhất định muốn đi đến sở quốc hoàng cung một chuyến, đến lúc đó có thể còn muốn thỉnh công chúa một số thứ nữa."

Sở nguyệt nghe mà kinh hãi, nàng không tưởng tượng Thần Nam không chỉ là đến đó mà làm khách đơn thuần đâu.

"Sắc hổ mỗi lần nhìn thấy ta, đều giương nanh múa vuốt, không sợ ta biến người thành nhỏ xíu đi à?"

"Đại ác nhân, ta sớm muộn gì cũng đánh bại ngươi !" Hổ Vương tiểu ngọc tại Côn Lôn mấy vị lão yêu trợ giúp, đã có thể hóa hình cùng nói chuyện được.

Được nghe nó nói chuyện lại mang theo âm thanh sắc mùi giận dữ, Thần Nam cảm thấy thú vị, cảm long thủ vung lên, túm lấy đại hổ khu tịch đưa lại gần. Rồi sau đó dùng đại pháp lực mạnh mẽ giữ khốn nó lại rồi xem nó như con mèo nhỏ mà vươn một cánh tay vuốt vuốt trên

mặt nó.

"Mưu sát a, đại ác nhân buông ta ra, ta và người thế không đội trời chung!"

Thần Nam cười to, mang theo tiểu thần hi, phóng lên cao, rất nhanh biến mất tại phía chân trời.

"Ca ca chúng ta muốn đi đâu?"

"Chúng ta....." Thần Nam vốn muốn đi Côn Lôn, nhưng bây giờ đã không muốn còn cần thiết nữa, trong lúc nhất thời hẳn cũng không biết đi đâu.

"Ca ca người quê quán ở nơi nào? Người cho tới bây giờ không có đưa ta đi qua." Tiểu thần hi nũng nịu nói.

"Ca ca đưa người đi tới một địa phương đặc thù, Bất quá người không nên sợ hãi a."

"Không sợ, chỉ cần đi theo bên cạnh ca ca, vô luận đi đâu, thần hi cũng không sợ hãi." Tiểu thần hi khuôn mặt nhỏ nhắn, mặc dù đang ở trên cao không trung, Bất quá trong mắt lại lóe ra thần thái hoan hân vui sướng.

Thần Nam ám tự trách mình thô tâm đại ý. Vội vàng bắt đầu khởi động xuất nguyên khí màu vàng, bao bọc thần hi lại, ngăn tất cả hàn lưu ở bên ngoài.

"Tốt lắm, chúng ta đi đến địa phương nơi xuất phát vận mệnh ca ca. Là một nơi cực kỳ đặc thù, ca ca không biết tương lai sắp tới sẽ như thế nào, bây giờ có chút mê mang, muốn đi chỗ đó nhìn lại một lần."

Thần Nam triển khai thần vương dực, mang theo tiểu thần hi xẹt qua trường không. Như một viên Lưu Tinh hướng trứ sở quốc tây cảnh rất nhanh bay đi.

Nhanh chóng vượt qua mằng mằng quần sơn dưới chân bọn họ, cả hai lướt đi trên không trung.

Sau nửa canh giờ, Thần Nam bỗng nhiên cảm giác được một cỗ lực lượng như hải bàn tại phía trước mãnh liệt mênh mông, khắp bầu trời đều dao động.

Thần Nam thở dài: "trước đây tu vi còn kém, còn chưa phát hiện được. Hiện giờ nhìn lại, nơi này quả thật có nhiều bí ẩn a!"

"Ca ca, đây là địa phương nào?" Tiểu thần hi phác lóe mắt to, tò mò nhìn phía dưới.

Tại khu vực trên đại địa tuyết trắng bao trùm, phía trước có một khối địa vực, nơi đó một khu vực thông lực, năng lượng ba động ngập trời. từ chỗ phiến thông lực bắt đầu khởi động đi lên.

"Nơi này là nơi..... người mạnh ngủ say."

Gió lạnh gào thét, Thần Nam mang theo tiểu thần hi phi lạc xuống, vì tránh cho phát sinh ngoài ý muốn, hắn không muốn vận dụng lực lượng sợ có thể tương tác với nguồn lực lượng hùng mạnh kia.

Một cái trấn nhỏ nằm ở phía trước. Tất cả phòng ốc đều bao trùm tuyết trắng, rất nhiều hài đồng tại ngã tư đường chạy tới chạy lui, bọn họ đang chơi trò chơi, đám nhỏ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đang vui đùa, vui vẻ vô cùng, làm cho trấn nhỏ thoạt nhìn là một hương thôn ấm áp.

Tiểu thần hi tinh thần có chút tâm động, Thần Nam nói với nàng : "không muốn cùng bọn họ cùng nhau đầu chơi sao."

"Ta..... bọn họ sợ không chấp nhận ta."

Phía sau đám hài đồng kia, có mấy người tuổi lớn hơn một chút. thấy Thần Nam, bọn họ đột nhiên cả kinh kêu lên: "Thần đại ca là người sao?"

"Ha ha..... các người, các tiểu quỷ đầu cư nhiên vẫn nhớ rõ ta."

"Đương nhiên, thần đại ca lúc trước mỗi ngày đều cung cấp cho mọi người thức ăn, chúng ta mấy nhà đang mong thần đại ca chiếu cố."

Tiểu thần hi rất nhanh hòa nhập vào đám đũa nhỏ cùng chơi trò chơi, Thần Nam nhẹ nhàng mở cửa phòng một nhà liệt hộ, ở chỗ này hắn lại gặp lại hai mẹ con người cũ.

Lúc trước, hắn từ trong thần mộ đi ra, không quen ai trên đời, là một người mờ mịt, chẳng biết con đường phía trước là tại phương nào, trong cơn mưa to té xỉu tại đầu trấn nhỏ này, may mà, hai mẹ con này giúp đỡ, thu nạp hắn.

từ trong thần mộ sống lại đi ra, nơi này đối với Thần Nam là tân nhân sinh khởi điểm, hôm nay hắn rất cực có cơ hội đã trở lại.

Hai mẹ con lương thiện nhìn thấy Thần Nam phi thường cao hứng, lão đại nương đã sớm xem hắn như con trai, nhiệt tình chiêu đãi hắn, các loại dã vị đều bung lên phạm trác (dạng như sập, phẫn).

Thần Nam gọi tiểu thần hi vào, lão đại nương càng luôn miệng vui cười khen tiểu thần hi xinh đẹp khả ái.

Tại trong nhà lão đại nương, Thần Nam cùng tiểu thần hi ăn uống no nê. Rồi sau đó hắn dẫn thần hi đi vào trấn nhỏ phía tây, dọc theo một đường nhỏ uốn lượn bị tuyết phủ bao trùm về phía trước đi đến.

Đó là đường đi đến thông thần mộ.

Thần Nam kinh dị phát giác, nếu hắn không ngự không phi hành, thì sẽ không cảm thụ được cỗ lực lượng bàng bạc như uông dương. Nhưng là, một khi hắn cố gắng phi hành, đều có một cỗ lực lượng khó mạnh mẽ giam cầm trụ thân hình hắn.

Hắn giật mình không thôi, phía trước thần ma lăng viên thần bí khó lường cất giấu nhiều bí mật lắm, trách không được trải qua ngàn năm đều vẫn như cũ trường tồn hậu thế.

Sau một canh giờ, Thần Nam mang theo tiểu thần hi bước đi tới nơi, nơi này tựa như quen thuộc mà lại như xa lạ.

cảnh vật thanh bích xanh biếc xuất hiện trước mắt bọn họ, ở chỗ này không có chút cảm giác khí lạnh nào cả!

Một không gian tuyết phong cao lớn trầm lặng, từng cơn gió nhẹ thổi nhẹ nhàng, tuyết phong như những cánh hoa khiết bạch vô hà, như tuyết hoa từ không trung từ từ tung bay.

"Thật xinh đẹp a, Bất quá cũng thật thê lương." Tiểu thần hi ngửa đầu, nhìn Thần Nam, nói : "Ca ca, ta cảm giác hoa tại đây xinh đẹp, có rất nhiều người đang khóc, nhưng là cái gì ta nhìn cũng không thấy."

Thần Nam gật gật đầu, nói : "Truyền thuyết, tuyết phong hoa khiết bạch vô hà, là nước mắt thần linh, người xưa truyền lại rằng những người an táng tại đây có nhiều tâm sự bi thương, nhưng ngôn ngữ không thông, nên không có ai có thể nghe hiểu được tiếng lòng bọn họ, nhưng có thể cảm nhận được tâm sự bọn họ."

"Nga"

Tiểu thần hi gật gật đầu.

Thần Nam dẫn nàng hướng ở chỗ dọc theo đường đi tiên hoa phân phương, lục thảo phô địa, Bất quá nhìn như phồn hoa tự cảm, xinh đẹp trong thánh cảnh bàn mộ viên, nhưng luôn bao phủ ưu thương hào khí nhàn nhạt, làm cho đi vào nơi này nhân tâm cảnh cũng xung quanh có chút buồn bã.

Xuyên qua trọng trọng tuyết phong lâm, một tòa tòa thần ma mộ bia cao lớn rất cục xuất hiện tại bọn họ trước mắt, nơi đó lại không âm trầm kinh khủng, ngược lại có khí tức thánh khiết.

Bây giờ, đúng là ban ngày, viễn cổ thần linh bất diệt cường đại thần niệm huyền hóa thành các loại thần chi, như thể tại trong mộ địa rõ ràng có thể thấy được, thậm chí còn thể thể thấy phương tây thiên sử khởi vũ, còn có thể nghe được phương đông tiên tử ca xướng, khắp lăng viên như đang ở vào một không gian thần thánh.

"Ca ca lần này....." Tiểu thần hi đột nhiên thủ thủ với Thần Nam.

"Thần hi không phải sợ, nơi này không ai làm thương tổn người."

từng phiến mộ bia cao lớn đứng ở trong khuôn lăng viên, nơi này là

nơi đa số phần đông viển cổ thần linh nghỉ ngơi !

Thần Nam dẫn tiểu thần hi xuyên qua một mảnh phiến mộ, nơi phía sâu đằng sau lại là một khối địa thể trống trải, chỗ này tựa hồ không có một ngôi mộ nào.

Hắn thần thanh có chút kích động, ngòì xồm xuống, lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve đất dưới chân

Phía sau, một thân ảnh phảng phất trống rỗng huyễn hóa, xuất hiện tại bên ngoài thần ma lăng viên. Đó là một người, với vẻ mặt già nua, da tay nhăn nheo, thân hình đơn bạc, là một lão nhân, hắn thong thả đi đến rồi dừng ở sau lưng Thần Nam.

Chương 240

Thủ mộ lão nhân

Thần Nam lấy tay chạm xuống mặt đất lạnh như băng, thần sắc hoảng hốt, đây là chuyện quá sức tưởng tượng. Người đã chết hơn năm ngàn qua, như thể từ phiến cổ mộ phục sinh, từ bùn đất chui lên.

Thiên thu vạn năm, tựa như một giấc mộng, thương hải tang điền, nhân thế phù trầm, tỉnh mộng thiên cổ hóa hư không! Những chuyện tưởng là hôm qua, nhưng nay hiện ngay trước mắt, Thần Nam thanh âm khàn khàn, nói với Tiểu Thần Hi: "Biết không? Ca ca từng ngủ nơi đây hơn vạn năm, cơ thể ca ca ẩn giấu những sự tình bí mật nhất thế gian."

Thần Nam vốn chưa bao giờ coi Tiểu Thần Hi như một tiểu hài tử, dù trải nghiệm của nàng còn ít, nhưng trong cơ thể hài đồng lại là một tiểu thiên sứ thông tuệ. Tiểu Thần Hi chút mơ hồ thắc mắc: "A, chuyện này sao có thể, ca ca sao lại ngủ ở đây hơn vạn năm đây?" Thần Nam ngồi xuống bên ngôi mộ hắn đã từng nằm dưới, quay về Tiểu Thần Hi kể lại đủ chuyện ngàn năm trước, tất thấy bí mật trong lòng nhất nhất đều trút hết ra.

Mãi lâu sau, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Tiểu Thần Hi đầy vẻ khiếp sợ, hắn nhẹ xoa đầu nàng, nói: "Thần Hi đâu phải đứa trẻ bình thường, cho nên ca ca kể hết cho ngươi tất cả sự tình. Bây giờ ngươi có thể biết được chỗ này đối với ta có ý nghĩa ra sao." "Ta hiểu....." Quay lại nhìn tấm bia thần mộ bên trong lăng viên thành, nơi đây toát lên thần khí vô cùng trang nghiêm, không chút ghê sợ. Từng đạo hư ảnh thần linh mờ ảo không ngừng thoáng hiện, viễn cổ thần ma thần niệm cường đại bất diệt vạn năm trôi qua vẫn không thay đổi. Bất quá, nơi đây vẫn còn vương vấn ít oán niệm mà thôi, linh hồn tự cảm có chút gì đó thiếu xót. Xa xa, đình gỗ cây lá xanh biếc lay động nhẹ trong gió, cánh hoa trắng rụng bay đầy trời càng khiến Thần ma lăng viên nổi tiếng đại lục càng thêm vẻ thần thánh lạnh lẽo.

Thần Nam đột nhiên quay lại, phát hiện bên ngoài lăng viên có lão nhân già nua dị thường đang đứng đó từ lúc nào. Râu tóc bạc trắng,

da nhăn nheo, thân thể khô gầy lão đảo, tựa hồ chỉ một trận gió đi qua cũng có thể thổi bay. Bất quá trong thoáng chốc, Thần Nam cảm ứng một cỗ kỳ dị trong lòng. Lão nhân kia bề ngoài nhìn tưởng vô cùng suy yếu, nhưng lại sinh ra một cỗ ảo giác dị thường vô song. Khí tức tang thương bao trùm thiên địa, quét ngang phiến không gian. Trong mắt Thần Nam, lão nhân kia như cỗ thạch hóa, một cỗ tượng đá đã đứng đó từ ngàn vạn năm trước! Vững chắc, bất khuất, uy nghiêm, không thể suy chuyển!

Thần Nam dùng sức lắc đầu, ảo giác đáng sợ tiêu tán, nơi đó vẫn chỉ có một lão nhân yếu ớt, run rẩy đứng. Tượng đá viễn cổ mới đó tan thành mây khói, chỉ còn lại khí tức thần thánh Thần ma Lăng Viên bao phủ mờ nhạt. Thần Nam đứng dậy, nắm tay Tiểu Thần Hi đi về hướng lão nhân đang đứng giữa rừng phong tuyết. Tiểu Thần Hi tò mò nhìn lão nhân, đôi mắt tròn xoe như hai viên ngọc đen lấp lánh vẻ thích thú.

"Kính lễ tiên bối." Thần Nam thi lễ với lão nhân. Tiểu Thần Hi cũng lễ phép thi lễ: "Lão gia gia!" "A ha, ngoan...." Lão nhân cười hiền từ, thanh âm già nua, nhìn Thần Nam nói: "Người trẻ tuổi, chúng ta lại gặp, người hiện tại và trước kia có nhiều sự biến đổi lớn."

"Người luôn luôn thay đổi. Đa tạ lão nhân gia đã chi ân nuôi nấng lúc trước."

"Chút chuyện nhỏ hà cứ phải bận tâm a." Lão nhân cười thiện ý bất quá nếp nhăn trên mặt dóm đó lại, nhìn vào có chút quái dị. Hắn vẫy tay Tiểu Thần Hi nói: "Hài tử nom thật khả ái, năm nay đã bao tuổi rồi?" "Năm tuổi ạ." Tiểu Thần Hi không chút sợ hãi, vui sướng trả lời.

"Tiểu tiên tử này thật hoạt bát dễ thương a." Đang nói, lão nhân chậm rãi tiến hai bước, giơ bàn tay phải nhăn nheo như vỏ cây, khẽ vuốt đầu Tiểu Thần Hi: "Hài tử, ta thực lòng chúc phúc người. Nguyên trọn đời người không bị tà ma xâm nhiễm, như vậy tiểu tiên tử khả ái vĩnh viễn vui sướng hạnh phúc. Nếu có khí tức tà ác gần người đều phải thoái lui." Tiểu Thần Hi vui sướng cảm tạ: "Cám ơn lão gia gia đã chúc phúc!" Thần Nam thủy chung chú ý bàn tay lão nhân lúc chuyện diễn ra. Trong lòng vạn phần khấn trợ, hắn hiện tại không còn là gã thiếu niên mới bò ra khỏi thần mộ năm nào nữa. Hắn nhận ra lão nhân trông mộ này tuy đáng vẻ như một lão già ốm yếu đã trải qua

bao phong sương, dù không cảm giác được chút khí tức của tu luyện giả, nhưng trực giác bản năng nói cho Thần Nam biết lão nhân này không phải phạm nhân.

May mắn thay, lão nhân vẫn từ ái vuốt ve đầu Thần Hi, không phát sinh sự tình gì khiến hắn phải kinh hãi. Nhưng, tại thời khắc lão nhân thu tay lại, Thần Nam bỗng nhiên cảm ứng được có biến đổi lớn trên người Thần Hi. Hắn toát mồ hôi lạnh, bắt quá vẫn chỉ mở to mắt chăm chú quan sát Tiểu Thần Hi, tuy vậy cũng không phát hiện được điều gì. Lão nhân tựa hồ không chú ý điều gì, thân gù run rẩy đi tới tuyết phong trong rừng, nói: "Người trẻ tuổi, người không nên tới Thần ma Lăng Viên a!"

Thần Nam trong lòng kinh hãi, sớm đoán được lão nhân này không phải phạm nhân, bây giờ càng thêm khẳng định! "Xin tiền bối chỉ giáo!" Thần Nam nhanh chóng bước theo sau.

Lão nhân ho khan một tiếng nhẹ, một cửu sắc thần lộ xuất hiện giữa khu rừng, hoa văn kỳ dị che kín khắp thân cao lớn, ánh lên quang mang chói mắt.

"Lộ nhi thật xinh đẹp." Tiểu Thần Hi hoan hô. Cửu sắc thần lộ từ từ bước tới trước mặt Thần Hi, đột nhiên quỳ xuống, ý bảo Thần Hi ngồi lên thân nó. Thần Hi hoan hô, rồi leo lên lưng cửu sắc thần lộ, bay lên trời, đưa Thần Hi tiến vào sau trong rừng tuyết phong. Lão nhân trông mộ đưa mắt nhìn cửu sắc thần lộ đi xa, đoạn mới nói: "Có những điều không nên để tiểu hài tử nhìn thấy a." Dứt lời, lão xoay lại, hướng đối diện Thần ma Lăng Viên, khí chất toàn thân trong chớp mắt thay đổi, thần thái hiện từ dần dần tan biến, quay lại nói với Thần Nam: "Mỗi lúc người tới, Thần ma lăng viên đều xảy ra biến cố."

Lúc lão nói, bên trong lăng viên thần thánh vốn tưởng hiền hòa, đột nhiên truyền ra trận trận tiếng rít chói tai. Dãy phiến bia thần mộ to lớn đột nhiên lắc nổi lên. Khắp mộ địa rung động mãnh liệt. Ngay sau đó, tiếng rít càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng thê lương, càng lúc càng thảm lệ. Thần ma lăng viên vang lên từng tràng huýt như quỷ khóc sói tru, đất trong lăng viên bắt đầu nứt ra từng khe lớn, một cánh tay vỡ nát từ dưới đất vươn lên. Tiếng rống thê lương không ngừng, thanh âm càng lúc càng lớn, cuối cùng như tiếng biển gào, lay thiên động địa. Tiếng rống kinh sợ, ma khóc quỷ hờn, như vang

khắp thiên địa, truyền tới tam giới sáu đạo.

"Hồng....." "Hồng....." Thần ma bia mộ từng hàng hàng sụp xuống, mỗi tòa phần mộ đều chấn rung kịch liệt, ác quỷ địa ngục như muốn thoát ra khỏi, đại địa sôi sục, động đất không ngừng. Tất thấy tử thần ma, hồn phách chôn vùi dưới mộ tựa hồ sắp lao ra, khắp Thần ma lăng viên huyền não chấn thiên!

Khí tức sinh tử. Thần ma khí vô cùng vô tận, ngập ngụa, nhanh chóng bùng lên, khuếch tán khắp ngõ ngách phiến thiên địa này. Bàn tay trong Thần ma mộ khua động, mờ hồ huyết nhục. Từng lớp bạch cốt dày đặc như từng đợt sóng lớn. Nhưng lại không có thi thể ma quỷ nào có thể lao ra khỏi, chỉ có thể nhìn thấy thi thể thần ma đều đang gãy dựa, tựa như có một cỗ lực lượng thật lớn lao giam cầm chúng, khiến chúng vô phương thoát ra được phần mộ. "Chuyện này.... là sao đây?!" Thần Nam khiếp sợ nhìn vào bên trong Thần mộ lăng viên đại loạn. "Mỗi lần người tới đây, phiến lăng viên này lại sôi trào như thế." Lão nhân trông mộ thản nhiên trả lời.

"Vì cái gì?" Thần Nam dù đã ở Thần ma lăng viên Tây phương từng chứng kiến qua cảnh tượng kinh hoàng nhưng đó là bởi vì duyên tao ngộ, hay là vì cái gì đây? Chẳng lẽ thật sự như lão nhân trông mộ nói, thực bởi vì hắn.

"Ngao hồng....." "Ngao hồng....." Hai tiếng rít gào thê lương, hai Thần ma bia mộ thật lớn bị một cỗ năng lượng vô biên đánh trúng phi thẳng lên cao, hai tòa Thần mộ rung động mãnh liệt, nổ một tiếng "oanh" lớn. Một nam tử Tây phương tóc vàng, cao lớn uy mãnh, ngửa mặt lên trời rống giận, từ trong phần mộ đứng dậy. Toàn thân trên là thân hình kim quang sáng lạn, bắt quá từ ngực đổ xuống thân hình chỉ là bộ xương khô cốt. Bên phần mộ khác, một kẻ Đông phương vươn lên. Tóc đen bóng mượt tựa hồ vẫn còn hơi thở của sự sống, chỉ là sắc mặt mờ hồ huyết nhục, hung phúc bị xuyên thủng trông rõ đủ mùi tám lỗ đáng sợ, toàn thân ma khí bay quanh, phát ra sát khí ngập trời.

"Chuyện này....." Thần Nam giật mình vô cùng, tại Tây phương hắn từng gặp bá tướng đài và trấn ma thạch trấn áp thi thể thần ma, nhưng cũng như nơi ấy, chỗ này bây giờ thần ma cũng đang sôi trào muốn hồi sinh, chẳng lẽ tất cả là do hắn dẫn động? Hắn bây giờ phải

nhANH chóng thoái lui sao?

"Nam tử tóc vàng năm đó ở Tây phương là chiến thần, không rõ đời thứ mấy, tên hiệu Khải Tát. Nam tử tóc đen là ma đầu Đông phương, tên Ngạo Thiên. Hai tên này không phải là cao thủ siêu cấp nhất nhưng lại là hai kẻ có khả năng hồi sinh nhất." Lão nhân trông mộ nhẹ nhàng nói tựa hồ chỉ đang giải thích một chuyện bình thường ở Nhân gian. Thần Nam ngậm kinh hãi trong lòng, bọn họ đều là cường giả ngàn năm, mà lão nhân này điệu ngữ thản nhiên kể chuyện. "Bọn họ..... thường....?" Thần Nam cảm giác miệng mình khô khốc lại. "Cũng không hẳn, cứ cách một ngàn năm hoặc giả như có cá nhân phi thường nào đó đến thì bọn chúng đều trở nên hoạt náo. Haizzzzzz, thật là nghịch ngợm, làm cho ta rất phiền não aa." Lão nhân khẽ thở dài. Thần Nam ráng sức nuốt ngậm nước bọt, hỏi: "Thường thì ngài phải làm thế nào, dùng cách gì để khiến bọn họ có thể yên tĩnh trở lại?"

"Chôn!" Lão nhân bật một chữ, thanh âm vang lên mà như có sức mạnh, một chút cũng không giống với một lão già yếu ớt. Hơn nữa chữ "chôn" này phảng phất một cỗ ma lực lớn lao, khiến người ta tin tưởng câu chuyện. Chữ "chôn" vừa được bật ra từ miệng lão nhân, trong một chút ngắn ngủi khắp lăng viên đột nhiên yên lặng. "Ngạo hồng....."

Bất quá, chỉ trong một chớp mắt yên lặng, trong Thần ma lăng viên lại vang lên từng tràng rống chấn thiên động địa. Tất thấy phần mộ đều nứt toác, nội lăng viên khe nứt lớn càng lúc càng rộng ra.

"Tiền bối người còn chưa khống chế sao?" Phía sau, chiến thần Tây phương Khải Tát, Đông phương Ngạo Thiên đã thoát khỏi phần mộ. "Chôn!" Lão nhân hét một tiếng lớn, một cước dài tiến sau vào Thần ma lăng viên, đại địa đang rung động lập tức vững ổn trở lại, từng đạo khe lớn trong chớp mắt cũng khép lại. Lão nhân tiến một bước, tất thấy những cánh tay, cốt trảo tàn vỡ như bị một cỗ năng lượng vô hình kéo vào trong phần mộ. Cùng lúc, Khải Tát và Ngạo Thiên như hai kẻ say rượu, thân hình ngã nghiêng, sau đó phốc phốc hai tiếng, ngã lăn xuống bụi rậm, lao vào mộ huyệt.

Trận phong ba đi qua, âm thanh chấn thiên, bụi trần ngập trời, bất quá cây cối gần bên lại không chút ảnh hưởng. Toàn bộ sa thổ rơi

xuống các mộ huyết, bia mộ Khải Tát và Ngạo Thiên thần ma cũng từ trời rớt xuống chỗ cũ, tất thấy thần mộ trong phút chốc phục quy nguyên dạng.

Thần Nam sửng người ngạc nhiên! Lão nhân trông mộ chỉ dùng sức giậm một cước, một tầng quang huy mờ ảo nhanh chóng bao phủ thần mộ, cuối cùng cũng tan biến.

"A a....." Lão nhân trông mộ thần nhiên cười: "Thần ma này vốn đã sớm bị diệt vong, bất quá chỉ còn lại chút tia oán niệm làm loạn mà thôi, chuyện hồi sinh là đã vô vọng, không còn vài tia thần lực. Bọn họ không giống với sự tưởng tượng của người là 1 cái gì đó ghê gớm đâu, sự tình thực ra rất đơn giản." Thần Nam há mồm cứng lưỡi, thốt không lên lời. Đơn giản sao? Cái này phải xem kẻ trước mặt là ai mà nói a! "Tiền bối.... có phải người cũng đã biết ta vốn từ phiến lăng viên sống lại.... chui ra?" Thần Nam lo lắng hoài nghi, cuối cùng hạ quyết tâm nói ra những nghi vấn trong lòng. Lão nhân này quá cao thâm khó lường, hẳn nhất định phải hỏi rõ, mặc dù có bị lão nhân đem chôn sống dưới huyết mộ, hẳn cũng không do dự nữa. "Đúng vậy, ngày đó ta trong rừng tuyết phong đã chứng kiến người chui ra từ trong tiểu mộ vô danh, thật vô cùng kinh dị a! Thật không biết do kẻ nào sắp đặt."

Thần Nam cảm giác miệng lưỡi khô khốc, máu đông lại hỏi: "Lúc ấy.... người.... sao không chôn ta lại?" "Chôn người? A a...." Lão nhân nở nụ cười: "Người hồn phách đã hồi tỵ, linh thức phục sinh, mặc dù trong cơ thể còn thoáng nhiều tử khí, nhưng sau hết chỉ cần người có sinh khí đã xem người như người sống. Ta chỉ mai táng người chết, rất ít khi ra tay sát sinh."

Thần Nam xấu hổ, cảm giác bộ dạng mình mới rồi có chút ngây ngô. Sau đó hẳn cung kính hướng lão nhân thi lễ thật sâu, nói: "Tiền bối quả đại thần thông, quả thực không người nào tưởng tượng được! Ta có điều muốn thỉnh giáo, phiến Thần ma lăng viên do người tu kiến sao?"

Chương 241

Biển thái hằng cửu viễn

Thủ mộ lão nhân nhìn thần ma lăng viên khế lác đầu nói: "Không phải ta, ta cũng không biết thần ma lăng viên là người nào kiến tạo nên."

"Ngài cũng không biết sao?" Thần Nam cảm giác vấn đề càng ngày càng phức tạp vô cùng.

"Ta không biết a, ta là một lão già xấu xa, làm gì có chuyện ta tốt tính đi xây lăng viên cho người chết huh? Ta mà xây cũng chỉ xây cho ta thôi, hơi đâu đi quản đến cái lũ thần ma làm người ta chán ghét này làm gì?"

Thần Nam khế hít một hơi khí lạnh nói "Vậy ngài bắt đầu ở đây từ khi nào?"

"Đại khái là mới vài ngàn năm trước, sáu hay bảy ngàn năm gì đó ta nhớ không rõ lắm. Haizzz tuổi già, trí nhớ bết bát quá. Già nhưng không bao giờ chết, muốn chết cũng chẳng dễ mà chết được thật là làm người ta thống khổ aaaaa!" Thủ mộ lão nhân khế cảm thán. Thần Nam lấy tay gạt mồ hôi lạnh trên trán, lão cổ đồng này quả thực là sống dai như đĩa. "Vậy sao ngài lại ở lại địa phương này?"

"Cũng chẳng có lý do gì đặc biệt. Người xem, nơi này đẹp biết bao, bốn mùa đều đẹp như mùa xuân, trăm hoa đua nở tranh nhau khoe sắc có thể nói đây là một thế giới tràn đầy hoa thơm cỏ lạ, khắp nơi chim hót líu lo, đúng là một chốn bồng lai tiên cảnh. Hơn nữa ở chỗ này ban ngày có thể xem thiên sứ bay lượn nhảy múa, nghe đồng phương tiên tử ca hát, xem vũ thần múa kiếm, đây thực sự là một lạc thú aaa!"

Thần Nam mồ hôi toát ra như tắm ! Thật sự là..... sống lâu quá, càng sống càng... bệnh. Ớ hự, vì...vì lý do như vậy ư? Thần Nam cảm thấy không thể tin nổi.

"Haizzzz, thật ra, ta cũng muốn biết người nào đã xây nên tòa lăng viên này, thế nhưng ở chỗ này mấy ngàn năm cũng chưa phát hiện

được cái gì, nhàn rồi thì ra ngoài này chọc tức mấy lão thần ma trời đánh không chết này cho vui" "Tiền.. tiền bồi...! Đối với lão nhân này, Thần Nam thật không còn biết nói gì nữa. "Thật là hết cách a, thật sự là ta muốn được chôn dưới đất, thế gian này chả còn cái gì đáng giá khiến ta lưu luyến. Ta thậm chí đã từng muốn tự sát, tự chôn mình ở thần ma lăng viên gần ngàn năm thế nhưng vẫn không chết được, cuối cùng vẫn bị mấy tên ôn thần ở đây quấy nhiễu làm thức dậy"

Nghe những lời này, Thần Nam chỉ còn biết toát mồ hôi lạnh thở dài mà cảm thán lão quái vật. "Tiền bồi, ta muốn hỏi ngài một câu. Ngài có biết tại sao ta có thể được chôn tại nơi này không? Hẳn ngài thừa biết trước kia ta nào có phải là thần ma hùng mạnh gì đâu?"

"Ta cũng rất ngạc nhiên, sao người lại được chôn ở đây? Ta đã ở chỗ này mấy ngàn năm, vẫn luôn nghĩ người là một người chết cho đến khi người sống lại chui lên một cách kì quái, thật sự ta nghĩ đó là một kì tích, dù thế nào thì người có thể sống lại cũng là một điều quá tốt rồi. Lão nhân nói một cách thản nhiên, tựa như đó không phải là một chuyện quá sức phi thường."

"Ngoại trừ việc sống lại thì còn có cái gì tốt nữa đây?"

"Chẳng lẽ thế chưa đủ sao? Một người hồn phi phách tán có thể trọng tự lại có thể xem như cơ duyên vô cùng lớn, tuy nhiên chưa phải là hết, sau khi người sống lại đi ra từ phiến lăng viên này ta từng xuống đào bới ngâm cứu một ngày một đêm nơi người trước kia được an táng, thật sự cái phần mộ của người là một cái bảo huyết đấy. Trước kia ta từng cho rằng nơi nào là tuyệt âm chi huyết thì nơi đó tuyệt đối là một địa phương xấu, nhưng mà ta xem lại từ cuối lên đầu thì phát hiện có người đã làm rối loạn càn khôn, nghịch loạn âm dương, sử dụng phương pháp che dấu tài tình che dấu đi sự tình của người ở bên trong mộ. Nói cho người biết mộ của người là đệ nhất bảo huyết a! biết vì sao thì thế của các thần ma cứ động loạn khi người đến không? Vì người đã chiếm hết phần tiện nghi của bọn họ, từ nơi tuyệt âm biến thành dương, tận cùng của cái chết là sự sống..... hiếm có, hiếm có....!"

"Tiền bồi chẳng lẽ ngài thực sự không thể chỉ điểm cho ta một hai điều, ta dám chắc ngài biết bí ẩn trong đó." Lão nhân lãnh đạm nói: "Nói như thế nào nhỉ? Người kiến tạo thần ma lăng viên thủy chung

không hề xuất hiện, ta không biết là liệu hắn có còn ý định gì không. Người không thể nào mà vô cớ hồi sinh được mà lại còn có thể đắc thủ một kiện bảo vật vô giá, hai cái quang cầu ở trong cơ thể của người, ta nghĩ chính người cũng hiểu được, đó chính là tinh túy của thần ma lăng viên này, nhưng mà nếu người kiến tạo thần ma lăng viên xuất hiện ta nghĩ người sẽ gặp nguy hiểm nhiều lắm đó, thiên bảo thành hình thì người... hắc.. hắc....."

Thần Nam cảm thấy sống lưng mình hóa thành đá bởi vì lão nhân giọng đột nhiên trở thành vô cùng âm trầm, mà cặp mắt đục mờ kia cũng biến thành đen thẫm hàn khí âm sầm, cả người toát ra bá khí. "Yên tâm đi, một năm xương tàn như ta, đối với thế gian này đã sớm phai nhạt, đối với thiên bảo trong cơ thể người ta cũng chẳng ham muốn gì. Thủ mộ lão nhân vừa nói vừa khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Sau một lúc lâu, Thần Nam lại hỏi "Tiền bối pháp lực thông thiên, có lẽ đã trải qua đại kiếp vạn năm trước, chúng thần ma bị tiêu diệt nhưng ngài vẫn bình an vô sự, không biết thời đó đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thủ mộ lão nhân lắc đầu nói: "Ta cũng không biết a, ta chỉ có thể nhìn thấy vô số cường giả chết khắp nơi nhưng ta thực sự không biết là đã xảy ra chuyện gì. Khi có một thần ma thi thể rơi xuống trước mặt ta ta đã vô cùng mừng rỡ tưởng rằng rốt cục cũng được giải thoát, nhưng không có nghĩ đến cỗ năng lượng hủy diệt bắn xuống thôn tính cái xác đó bắn xuống như vậy mà ta vẫn bình yên vô sự. Một đạo hào quang rất lớn tấn công ta không ngừng ta bị ấn xuống hàng ngàn trượng vào lòng đất xuyên qua nham thạch, rồi xuyên qua lớp băng dày lạnh lẽo dưới đáy đại dương sau đó lại bị oanh kích, ta bị văng lên thiên giới, ta thấy khắp nơi núi non sụp đổ, đại dương tan biến, một dãy thần sơn tựa như một tờ giấy trong nháy mắt tan thành bụi khói, thế nhưng ta không chết, thật sự làm người ta thất vọng mà!"

Nghe lão già kể chuyện có vẻ như lão rất hy vọng mình chết đi, lão lại tiếp: "Cuối cùng, ta bị thằng cha nào đó tống cho bảy tám đạo thông thiên thần quang đánh bật trở lại nhân gian, đang luống cuống tay chân thì ta va phải một cái gì đó, là... một cái chân quái vật đã bị đánh nát. Haizzz, hơi tiếc ta không được nhìn xem cái con xấu xí đó

là cái dạng gì. Aaaa, thất vọng aaa, ta tưởng có thể bị giết chết, lại được giải thoát, thật sự là buồn, thất vọng thất vọng!"

Mồ hôi chảy ra như tắm, Thần Nam trợn mắt nhìn lão già, cái lão gia hỏa này tuy nói năng có vẻ linh tinh, nhưng sự tình mà lão trải qua Thần Nam chỉ tưởng tượng qua đã thấy lạnh người, bị đánh như vậy quả thật là thảm thiết đến cực điểm. Vạn năm trước sự tình xảy ra quả là đại thiên tai nghịch loạn càn khôn a.

Dù sao, cái lão cổ đồng này kể lại chuyện mà không hề kinh tâm. "Nhân sinh thật là vô thú a" Thủ mộ lão nhân khẽ cảm khái. Thần Nam thật muốn đánh cho lão già này một trận, lão cổ đồng này là lão quái vật từ hàng ngàn năm trước, đã từng cùng người đánh nhau đến xé trời xé đất, trải qua cừu tử nhất sinh của cuộc tuyệt thế đại chiến, nhưng mà lão tả lại thái độ hết sức khinh thị. "Ta biết tiên bối đã sớm chán sự vật trên thế gian, mọi sự đều không để trong lòng, thế nhưng chẳng lẽ không thể chỉ điểm cho ta 1 chút sao?"

"Ta chỉ là một lão già xấu xa mà thôi, kì thật không phải là một cao thủ siêu cấp như người tưởng tượng đâu, những người này có thể giết chết ta, là do bọn chúng không giết mà thôi. Ta cũng vì thế mà vẫn tồn tại một cách vô vị, thật sự không có gì để chỉ điểm người đâu bất quá người từ thần mộ chui ra, ta cũng không hy vọng người lại vì thần mộ mà chết đi. Người đi đi, tốt nhất không nên đến gần thần mộ, ta cũng muốn rời khỏi thần mộ đây." Nói xong lời cuối cùng thủ mộ lão nhân bắt đầu nói những lời mà Thần Nam cảm thấy điên cuồng "Cuộc sống vô nghĩa aaa, muốn chết không được, thất vọng a!"

Đang nói chuyện, thân hình lão nhân đột nhiên hóa lên một cái biến mất vào bên trong rừng cây. Thần Nam trợn mắt ngây ngốc nhìn lão cổ đồng, lão chỉ đơn giản là đột nhiên biến mất, hấn lập tức triển khai thần vương dực rất nhanh lao vào trong rừng nhưng ngay cả cái bóng của lão nhân cũng không thấy đâu. "Ca ca..." Tiểu Thần Hi lạch bạch chạy tới nói: "Ca ca ơi cừu sắc lộc biến đâu mất rồi. A lão gia gia cũng đâu mất rồi?" "Lão gia gia đi rồi, chúng ta cũng đi thôi." "Vâng!"

Đi xuyên qua lớp rừng cây bao phủ bởi tuyết, Thần Nam thấy lại gian nhà cỏ khi xưa lão nhân từng ở, hấn nao nao, dẫn Thần Hi đẩy cửa đi vào, bên trong rất trống trải, chỉ có một giường, một ghế và một

bàn, ngoài ra cái gì cũng không có. Bất quá Thần Nam phát hiện lão có để lại một đoạn thủ bút kahwcs sâu vào tường" thần mộ nghịch loạn âm dương"

"Đi thôi" Thần Nam dắt Tiểu Thần hi ra khỏi gian nhà cỏ rồi ôm nàng bay lên trời. Tiểu Thần Hi hỏi "ca ca, giờ chúng ta đi đâu?"

"Ca ca mang muội về Côn Lôn, ca ca phải đi làm một chuyện đại sự"
"Ca ca lại muốn rời đi à? Muội cứ nghĩ được ở cùng một chỗ với ca ca" Tiểu Thần Hi buồn rầu nói.

"Thần Hi, ca ca đi làm chuyện rất nguy hiểm, không thể mang muội theo được, một cái thế đại ma vương xuất hiện, ca ca sợ sẽ không chiếu cố được cho muội. Thần Nam mang theo Thần Hi bay về phía đông, đã rời xa thần ma lăng viên hàng ngàn dặm. Ngay lúc này hắn đột nhiên thấy có điều gì đó không đúng. Hắn phát hiện hơn mười bóng người bay tới rất nhanh, hắn lập tức đình chỉ thân hình, lặng lẽ đánh giá bọn chúng.

"Thiên sứ ư?" đồng tử hai mắt hắn co rút lại, dù sao thì đây là thần tiên từ tiên giới, hắn cần phải cảnh giác. Mười mấy thiên sứ dung mạo tuấn mỹ, mái tóc dài màu vàng uốn lượn, đôi cánh chim tinh khiết, kèm theo là trường bào trắng như tuyết khiến cho bọn họ trông vừa cao quý vừa thánh khiết.

Cái làm Thần Nam chú ý nhất là bọn họ mỗi người đều có ba đôi cánh chim, đều là cao giai thiên sứ, có thể nói đây là một đội có thực lực không thể khinh thường, nhưng dù sao tây phương thiên sứ không dám tiến vào phương đông vì sao hôm nay lại tới nhiều như vậy? Điều này khiến Thần Nam cảm thấy khó hiểu. Bọn thiên sứ này thấy Thần Nam có thể bay trên không cũng có chút giật mình, bất quá bọn họ vẫn cao ngạo như cũ khệnh khạng hô : "sinh vật nhỏ bé phía trước mau mau tránh ra, không được ngăn cản đường đi của thần linh." Thần Nam bị làm cho tức giận đến phì cười nói: "các vị- cao quý thần linh- hình như không hiểu nhân tình thế thái lắm thì phải? nói chuyện khệnh khạng như vậy ngứa tai lắm. Ta không tránh, ờ, các người làm gì ta?"

"Một lục giai tu giả nhỏ bé cũng dám cản đường ta? Hừ" Thiên sứ đứng giữa lạnh lùng quát: "Giết chúng!" Một gã thiên sứ bên cạnh

nghe lệnh lập tức nhanh như tia chớp vọt tới, mắt không che dấu vẻ khinh miệt.

Thần Nam không muốn cho Tiểu Thần Hi thấy máu, hấn đưa nàng vào nội thiên địa rồi sau đó một luồng ánh sáng lóe lên, đại long đao lập tức chém xuống.

"Phụ" Đầu người bắn vọt lên, tử thi thiên sứ rơi xuống, máu me vung vãi khắp nơi. "Rút.. rút.. không phải lục giai tu giả, là thất giai tu giả, người đã có năng lực phá toái hư không sao vẫn ở lại nhân gian?" Gã thiên sứ kia hai mắt như tóe lửa nhìn Thần Nam hỏi. Nếu không phải tên cao giai thiên sứ kia quá khinh địch, tuyệt không có khả năng để Thần Nam một đao chém rụng đầu, Thần Nam cười lạnh nói: "Họa đến từ miệng" Một cỗ lãnh khí bốc lên từ Thần Nam, trong nháy mắt bao phủ khắp phiến không gian này. Mười mấy tên thiên sứ chấn động, bọn chúng ánh mắt đều tập trung tại thanh đoản đao trong tay hấn, rồi đến đôi thần vương dục đột ngột hiện lên sau lưng hấn.

"Người.. người không phải là cái người đại náo thiên giới rồi phản hồi nhân gian- Thần Nam đó chứ?" "Đoàn chuẩn" Thần Nam âm thanh lạnh như băng.

Mười mấy tên thiên sứ lập tức cảm thấy không ổn, hôm nay gặp phải cái tên sát tinh trong truyền thuyết huyết chiến thiên giới! các thiên sứ thoáng nhìn nhau, bọn họ quyết định phân tán đào tẩu, không có ý muốn giảng hòa vì tại thiên giới Thần Nam đã bị coi là một tên ma vương tàn ác, không hiểu đạo lý. "Đừng có dại mà đào tẩu, ta có thần vương dục, kẻ nào manh động ta đánh cho ta xác ngay!" Nghe những lời lạnh lùng như đến từ địa ngục này, mười mấy người quả thực không có ai dám manh động. "Khẹc khẹc" Thần Nam cười to, mấy tên thiên sứ đều cảm thấy vô cùng xấu hổ.

"Nói cho ta biết các người vì sao hạ giới?" Tất cả các thiên sứ đều không dám nói gì. "Hừ không nói ta sẽ giết tất, kẻ nào nói trước ta sẽ tha mạng :T"

Nhìn tên ôn thần sát khí đằng đằng, mười mấy thiên sứ lập tức đồng thanh trả lời" Phụng thiên giới ma thần mệnh lệnh, chúng tôi đi truy tìm hai vị huyết chiến thiên sứ điện hạ hạ giới"

"Cigt? Huyết chiến thiên sứ trong truyền thuyết? được xưng là tây phương đệ nhất chiến thần huyết chiến thiên sứ nhất tộc? "Dạ, không lâu trước hai vị huyết chiến thiên sứ điện hạ mới sống lại từ tế đài ma thần. "Mạnh đến thế nào?" Thần Nam trầm giọng hỏi. "Có thể so sánh với một chủ thần!" Nghe đến đó hai mắt Thần Nam bắn ra hai đạo thần quang nói "Các người như thế nào né tránh được thiên phạt xuống đây?" "Là từ tế đài ma thần triệu hoán tới, có thể tránh được thiên phạt!" Nghe đến đó Thần Nam chấn động mạnh đến biến sắc.

Sau một lúc hẳn lại hỏi"Các người xuống cuối cùng là vì chuyện gì?" "Để đánh chết chuyển thể thánh chiến thiên sứ...." Mười mấy thiên sứ bị Thần Nam dọa nạt đành phải trả lời. Cái gì?? Hai thằng huyết thiên sử khốn kiếp đang ở đâu ?? " Thần Nam nói sắc mặt lộ vẻ lo lắng. " ngay tại một dãy núi cách đây khoảng trăm dặm. "Vì sao các người lại vội vàng trốn về Tây thổ ??" Bởi chung ta tại nơi đó, ngoại trừ việc gặp được Thánh chiến thiên sứ ra,còn có thể có cơ may gặp gỡ đông thổ Thần vương. Bọn ta không chiếm thể thượng phong..... Nên chỉ có thể.... Thần Nam không gặng hỏi nữa. Hẳn bỗng cảm thời gian lúc này trôi qua vô cùng gấp gáp, liền hoá thành một đạo trường hồng (dải cầu vồng) bay thẳng lên thiên không chẵn kác nào một vệt Lưu tinh vụt lướt qua bầutrời rồi nhanh chóng mất hút vào khoảng không rộng lớn.

Mười mấy vị thiên sứ lúc này trông thấy cảnh tượng đó toàn thân bủn rủn, toàn thân toát mồ hôi lạnhKhông dám trù trù thêm chút nào mà nhanh chóng thẳng tiến về hướng Tây bay mất. Thần Nam đã phá trường không, trong nháy mắt đã bay được trăm dặm, tới dãy núi trùng trùng điệp điệp này. vào thời khắc này, bô vọng lại những tiếng động ầm ầm không dứt vô cùng chói tai, có thể nhìn thấy tại nơi đó huyết quang trùng thiên (màu máu bao trùm không gian). CHỈ trong nháy mắt, một đỉnh cự phong sơn đã ầm ầm sụp đổ, có thể tưởng tượng được trận chiến tại nơi này đang diễn ra ác liệt đến chừng nào.

Thần Nam tay trái rút trường kiếm, tay phải là thanh đại long đao, rất nhanh chóng tiến vào vùng hỗn loạn đó. Có thể thấy lúc này đại chiến sát khí đã dâng lên ngút trời.

Chương 242

Song Hoàng Phục Hoạt

Mặc dù Thần Nam sớm biết Nạp Lan Nhược Thủy là thánh chiến thiên sứ chuyển thế, nhưng không nghĩ đến Nạp Lan Nhược Thủy thay đổi lớn đến như vậy, Nạp Lan Nhược Thủy cũng thật sự thánh hóa, dung mạo so với trước kia hoàn toàn không giống nhau, da thịt trắng như tuyết, như ngưng chi mỹ ngọc lóe lên sáng lộng lẫy làm động lòng người, nàng so với trước kia thì càng thêm xinh đẹp, gần như là hoàn mỹ vậy

Mái tóc trước vốn đen huyền, bây giờ thì đã biến thành màu vàng chói mắt như mặt trời vậy, nếu con mắt không phải như làn thu thủy, còn giữ lại nét điềm đạm quen thuộc trước kia thì Thần Nam cơ hồ nhận không ra nàng.

Mặc dù con người của Nạp Lan Nhược Thủy còn đen nhánh, nhưng lúc chuyển động thì cũng toát ra kim quang nhàn nhạt, ánh sáng thần mang sắc bén vô cùng, làm cho lòng người kịch chấn.

Thần Nam giật mình một trận, thánh hóa còn chưa hoàn thành, nếu nàng thật sự hoàn toàn thánh hóa, thì lúc đó nàng có còn là Nạp Lan Nhược Thủy hay không? Vô luận là từ dung mạo bên ngoài, hoặc là khí chất đang từ từ chuyển biến, nàng thật sự đã trở thành một người khác hoàn toàn mới

Chẳng lẽ nàng thật sự phải hoàn toàn hóa thân thành tây phương thiên giới thánh chiến thiên sứ có chiến lực vô song sao?

Tại giờ phút này, đại chiến của đại ma cùng hai vị huyết thiên sứ tiến vào cảnh kịch liệt.

Huyết thiên sứ ngạo thị tây phương thiên giới, bọn họ thuộc loại là ma thần một phương, là một trong thần tộc cường đại, ngang hàng cùng thiên giới chủ thần, nhưng số lượng rất là thưa thớt, thần tộc này lúc mà cường thịnh nhất số lượng cũng không vượt quá mười người.

Vạn năm đại chiến bộc phát không ngừng, huyết thiên sứ gần như bị diệt tộc, vài trăm năm nay mấy vị ma thần cường đại, hao tổn tâm cơ mới tại ma thần tế thai làm sống lại hai huyết thiên sứ đã chết đi cả ngàn năm, trong thời gian ngắn hai năm hai vị huyết thiên sứ này khôi phục chiến lực rất nhanh, gần đạt tới thần vương chi cảnh

Cùng đối lập với ma thần là trí tuệ nữ thần đăng giai trong lòng chấn động, bắt đầu mật mưu làm sống lại thánh chiến thiên sứ nhất tộc là tử địch lâu đời cùng huyết thiên sứ.

Thánh chiến thiên sứ cùng huyết thiên sứ tại tây phương thiên giới, được xưng là cường thế thần tộc siêu việt chủ thần. Bất quá bọn họ không cùng chiến tuyến, cả đời đều là tử địch

Trí tuệ nữ thần là một chủ thần, tại thiên giới cũng không có tìm được một thi thể của thánh chiến thiên sứ. Nhưng lúc tại chủ thần tế thai đã cảm ứng được một vị thánh chiến thiên sứ cường đại năm xưa đã chết tại đông thổ, và đã chuyển thế sống lại.

Theo truyền thuyết, loại thánh chiến thiên sứ tự thân linh lực nghịch chuyển âm dương sống lại này, so với nhiều vị chủ thần liên thủ tại tế thai nghịch loạn âm dương triệu hoán hồn phách càng cường đại hơn

Bọn người trí tuệ nữ thần sau khi biết tin tức này, trong lòng vui mừng không thể tưởng được, mặc dù chỉ là một gã thánh chiến thiên sứ, nhưng lực lượng có thể so sánh bằng cả hai gã huyết thiên sứ liên thủ.

Vài lần dùng cự hình pháp trận gọi về thánh chiến thiên sứ tiến vào thiên giới, nhưng vì do đủ loại nguyên nhân cho nên bị thất bại.

Tây phương ma thần nhất hệ sau khi biết được tin này, hai gã huyết thiên sứ lập tức hạ giới, muốn tiêu diệt thánh chiến thiên sứ, người chưa hoàn toàn được thánh hóa, muốn vĩnh viễn trừ đi mối đại họa!

Nhưng bọn họ không được may mắn, vừa mới tìm thấy thánh chiến thiên sứ, lại đột nhiên gặp được sát tinh tìm đến, đại ma đánh giết làm bọn họ trong tâm khiếp đảm.

Ngũ âm ma ngục, năm ma quật cực đại, có thể thôn phệ hết thủy lực

lượng, chiến lược bọn họ làm chấn kinh thiên giới cũng không thể chiếm được chút nào thượng phong. Tất cả pháp thuật công kích, toàn bộ đều bị thôn phệ, chỉ có hai người liên thủ thi triển "Huyết mạn thiên địa", dùng tử vong huyết quang của phệ sát thần ma chiếu sáng trong thiên địa, thì mới có thể chống lại năm cái ma quật cự đại nọ.

Huyết mang bao trùm một mảng trong thiên địa, bên trong những tòa núi cao sụp đổ, hư không phá toái, càng không nói tới các loại sinh vật trong đại sơn, liền bị thịt nát xương tan, hóa thành huyết thủy dung nhập vào trong huyết quang

Ánh sáng tử vong đầy trời, tuy nhiên vẫn không có cách nào tiêu diệt năm ma quật thật lớn nọ, năm ma quật này như năm huyết động tối tăm, giống như là minh giới không ngừng cắn nuốt, thôn phệ làn huyết quang! Đồng thời năm huyết động này cũng hấp thu toàn bộ những luồng thiên phạt lôi quang.

Hai gã huyết thiên sứ dù sao cũng vừa mới sống lại hai năm mà thôi, bọn họ còn cách rất xa mới đạt tới trạng thái đỉnh phong năm đó, hiện tại bất quá chỉ là cảnh giới sơ cấp thần vương.

Đại ma điên cuồng hét lên một tiếng rung chuyển cả thiên địa: "Ngũ ngục hợp nhất!"

Trên trời cao, năm ma quật cự đại rất nhanh hợp lại cùng một chỗ, hình thành một cái hắc động cự đại bao trùm phương viên trăm dặm lớn nhỏ, thấu phát ra khí tức sâm lãnh thấm sâu vào tận xương, như một lỗ xoáy trong đại dương mênh mông, điên cuồng xoáy tròn, không ngừng thôn phệ huyết quang trong thiên địa.

Hai gã huyết thiên sứ đều không phải là không biết tiến thoái, bọn họ biết rằng, với cảnh giới tu vi hiện nay của bọn họ, căn bản là không có khả năng chiến thắng cường giả đông thổ hiếm thấy này. Lúc này bọn họ phóng lên cao, muốn nhắm hướng tây đào thoát.

Bất quá, đại ma quyết ý giết chết bọn hắn, ma ngục cự đại trên không bao phủ xuống, đem hai gã huyết thiên sứ rất nhanh thôn phệ vào.

"A....."

"A....."

Trên không vang lên tiếng gào thê lương, huyết vũ bay tung tóe, hai gã huyết thiên sứ toàn thân trên dưới, bị ma ngục thôn phệ da rách lòi thịt ra ngoài, nơi nơi đều là miệng vết thương kinh khủng có thể thấy được cả xương, toàn thân gân mạch cùng xương cốt cận hồ bị nghiền nát.

Mất được, mất được, phải có "mất" mới có "được", tại giờ khắc này, bọn họ khế đưa mắt nhìn nhau, làm ra vẻ giống như tráng sĩ quyết tâm chặt bỏ tay. Hai đạo huyết sắc quang ảnh từ trong thân thể của bọn họ xuất ra, rất nhanh thoát khỏi ma ngục cự đại, hướng về tây phương bỏ chạy.

"Trốn đi đâu?!"

Đại ma điên cuồng hét lên một tiếng, tóc rối bời bay loạn lên, trong mắt phát ra sát ý vô tận, đầy trời đều là sát khí băng lạnh tận xương

Ma ngục cự đại xem tàn khu của hai gã huyết thiên sứ như vật rác rưởi trực tiếp bỏ qua, rất nhanh phá toái hư không, trong nháy mắt bao phủ hai đạo huyết hồn phía trên, rồi sao đó điên cuồng thôn phệ lấy chúng.

"A....."

"A....."

Tiếng kêu thảm thiết, thê lương vang vọng tận cuối chân trời.

Tại tây phương trên thiên giới, mấy ma thần đứng bên cạnh ma thần tế thai, hai mắt phún hỏa nhìn chăm chăm vào quả thủy tinh cầu thật lớn. Qua quả thủy tinh cầu, họ thấy rõ quá trình mà đại ma diệt sát hai gã huyết thiên sứ.

"Phanh"

Quả thủy tinh cầu vỡ nát, hắc ám ma thần cuồng bạo quát lên: "Tên đáng chết kia là ai?! Ta muốn hạ giới tự tay giết chết hắn!"

Minh thần thoáng suy tư trong chốc lát, sau đó chợt giật mình, biến sắc, nói: "Tựa hồ đó là đông thổ thủ hộ giả của ngàn năm trước!"

"Cái gì? Tên kia chính là đông thổ thủ hộ giả giết chết song tử huyết hoàng chuyển thế ?!" Hắc ám ma thần thất kinh hỏi.

Minh thần nói: "Nếu ta đoán không lầm, hẳn đúng là người đó!"

Đông thổ nhân gian, ngũ âm ma ngục của đại ma dần dần trở thành phai nhạt. Trên cao không, tiếng kêu thảm thiết, thể lượng dần tiêu thất, hai gã huyết thiên sứ có thể so với thần vương, đột nhiên hồn phi phách tán

Song tại lúc này thì đại ma đột nhiên thống khổ, tay ôm lấy đầu, dùng sức giựt lấy tóc của chính mình, ngửa mặt lên trời cuồng nộ, hô lên: "A....., các người thật sự còn chưa chết?!"

"Phanh"

Loạn thạch văng tứ tung.

Đại ma đánh sụp đỉnh một tòa núi. Thân ảnh cao lớn không ngừng quay cuồng phía trên ngọn núi, phát ra trận trận, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Hiện tại hẳn dường như đang bị thống khổ thật là to lớn.

Thần Nam kinh dị phát giác, hai mắt của đại ma không ngừng chuyển biến từ màu đen, sang màu đỏ, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn, kinh khủng, hẳn từ trên không trung, đánh xuống phá nát ba ngọn núi

Đến cuối cùng, đại ma phát ra một tiếng rít gào như dã thú, chấn động cả phiến núi non lân cận, hẳn ngang nhiên đứng tại không trung trên một tòa đại sơn, hai mắt lóe ra ánh sáng lấp lánh bất đồng

Mắt bên phải hẳn thần quang thăm thẳm, một mảng trong suốt, mắt bên trái màu đỏ sáng rực, hung tàn ác độc, tia sáng trong mắt bắn ra dài hơn cả trượng, thật chất hóa phong mang. Tóc trên đầu hẳn cũng đồng dạng chia làm hai màu khác nhau, bên phải màu đen thui, bên trái màu đỏ tươi như máu.

Vừa rồi đại ma lâm vào trạng thái điên cuồng, chẳng lẽ hồn phách yêu đạo trong cơ thể hắn còn chưa hoàn toàn bị luyện hóa sao?

"Ha ha..." tràng cười to điên cuồng vang vọng khắp dãy núi, trong miệng đại ma phát ra thanh âm trầm lãnh, nói: "Huyết tộc song hoàng bọn ta rất cục cựa cũng có ngày nhìn thấy lại được ánh mặt trời!"

Ngay lúc đó trong miệng của đại ma lại phát ra tiếng gầm gừ phẫn nộ: "Hai người các ngươi tại sao còn chưa chết? Ta sớm luyện hóa hồn phách của các ngươi!"

"Huyết thiên sứ bộ dễ dàng chết vậy sao. Chỉ cần có máu nuôi dưỡng, hồn phách bọn ta vĩnh viễn sẽ không bị tiêu tán, bọn ta thủy chung ở trong huyết dịch ngươi! Hôm nay dùng tiên huyết của ngươi, ở lại trên người ngươi hoàn toàn kích sống linh hồn của chúng ta, để cho bọn ta sẽ có ngày nhìn thấy ánh mặt trời."

Nạp Lan Nhược Thủy một mực ở tại trên không, không có lại gần.

Thần Nam thì thủy chung đi theo đại ma, cách đó không xa. Bây giờ nghe nói như vậy, tâm hồn liền chấn động.

Trong cơ thể của đại ma hiện tại có ba hồn phách, bọn họ cùng chung trên một thân thể.

Ba hồn phách đang rít gào cùng tranh giành, Thần Nam bất giác biết được bí mật chôn giấu mấy ngàn năm của một phái

Mấy ngàn năm trước, huynh đệ yêu đạo tại đông phương bị đại ma giết hóa ra là chân thân chuyển thế của song tử huyết hoàng !

Song tử huyết hoàng chính là tây phương thiên giới huyết thiên sứ nhất tộc, họ là hai cường giả nổi danh đáng sợ, bọn họ là huynh đệ song sinh, thực lực rất mạnh, các chủ thần khác đều e ngại không muốn dây đến, bọn họ được tôn xưng là thần đã tiếp cận đến cực hạn của đế hoàng chi cảnh.

Tuy nhiên mấy ngàn năm trước trong trận chiến lớn xảy ra giữa cường giả đông thổ và tây thổ, anh em bọn họ bị đông thổ tại nhân

gian giới giết chết.

Nhưng là, thực lực bọn họ rất mạnh, không cách nào tưởng được, bất quá trải qua trăm năm, liền trọng tụ hồn phách, sống lại tại đông thổ. Bọn họ một bên vừa giết hại ngàn vạn sanh linh, tiếp tục tu luyện huyết tộc đại pháp, một bên thì lại nghiên cứu tu luyện đạo thuật của đông thổ để tăng tiến tu vi của bản thân.

Chỉ là bọn họ giết hại quá nhiều sanh linh, dẫn đến thiên nộ, nhân oán, kết oán vô số cừu địch, không ngừng bị các tuyệt đỉnh cao thủ ẩn tu tại nhân gian liên hợp tấn công.

Khi bọn họ thật sự không còn cách nào ở lại nhân gian giới nữa, liền quyết định phá toái hư không tiến vào thiên giới, bất quá bọn họ thật sự không được may mắn, bị tôn xưng đông thổ thủ hộ giả đại ma đến giết, đem hai tên huyết tộc cường giả chưa khôi phục cảnh giới đỉnh phong giết ngay tức thì.

Tuy nhiên đại ma cũng bị một tên trong song tử huyết hoàng này âm thầm đánh lén suýt chết.

Chỉ là thực lực của ba người đều thuộc hàng siêu tuyệt, một tia linh thức thủy chung là bất diệt, cùng tồn tại bên trong cơ thể của đại ma, dây dưa không ngừng cả mấy ngàn năm, cuối cùng rốt cuộc đều sống lại.

"Đại ma, từ lúc xem linh hồn của ngươi, mặc dù ngươi là một người phi thường, nhưng nếu không phải lão tạp mao kia không ngừng thác mộng cho ngươi áp chế linh lực của chúng ta, thì lần trước ngươi đã bị chúng ta luyện hóa rồi"

"Hai huyết yêu, các ngươi không có chuyện ác gì không làm, các ngươi bớt làm mặt dày đi, sự phó của ta bất quá chỉ muốn làm cho ta hoán tỉnh lại mà thôi, chứ chưa bao giờ thật sự truyền linh lực cho ta để thâm thập bọn ngươi."

"Hắc hắc..." Song tử huyết hoàng cười lạnh, nói: "Tốt lắm, hôm nay chúng ta sẽ luyện hóa ngươi, để cho ngươi hoàn toàn biết chúng ta giác tỉnh như thế nào, so với ngươi tới cùng coi cao thấp bao nhiêu!"

"Ngao hồng..."

Cũng không biết là đại ma, hay chính là song tử huyết hoàng đang rống gào, âm thanh chấn khắp cửu thiên, thân hình cao lớn kia lại bắt đầu tiếp tục đánh phá núi non.

Hiển nhiên ba hồn phách trong cơ thể đại ma lại bắt đầu tiếp tục chém giết, loại đánh nhau chết sống này đúng là không kể mạng sống mà, so với sự chém giết bình thường bên ngoài còn hung hiểm hơn gấp trăm ngàn lần.

Chỉ là một lúc sau, sự đánh nhau trong cơ thể đại ma liền ngừng lại

Thần hình khôi vĩ, đứng ở trên đỉnh núi, âm thanh của song tử huyết hoàng tàn khóc, lạnh như băng, ở bên trong cơ thể vang ra không ngừng quanh quẩn: "Suýt chút nữa là quên đại sự, thân thể huyết thiên sứ tư chất rất tốt, đang chờ đợi chúng ta đi nhập chủ, bỏ qua thời gian này chẳng phải là phí của trời sao. Đại ma, hôm nay ta tha người một mạng, nhưng ngày khác người sẽ chết thật là thâm hiểm, huyết tộc linh hồn kết hợp với thân thể huyết tộc, trong thời gian ngắn chúng ta sẽ khôi phục đến trạng thái đỉnh phong, người chờ chết đi! Tuy nhiên, hôm nay thật sự là cảm tạ người đã tặng cho chúng ta đại lễ, hắc hắc.... "

Tiếng cười âm lãnh, tàn khóc không ngừng vang vọng khắp dãy núi.

Hai đạo huyết quang từ trong cơ thể đại ma bay ra, sát khí lập tức tiêu tán, hồn phách của hai gã huyết thiên sứ thật là cường đại, bọn họ như hai đạo hồng quang hướng về tòa núi lớn bị sụp đổ phóng đi.

Tinh thần của đại ma có chút hoảng hốt, còn chưa khôi phục tỉnh táo.

Thần Nam kê lớn một tiếng không ổn, liền triển khai thần vương dực, rất nhanh đi.

Khi hấn bay qua ngọn núi, chỗ Nạp Lan Nhược Thủy đang đứng. Nữ tử tuyệt mỹ, tóc vàng kim vẫn như cũ, lẳng lặng đứng tại nơi này, không nhúc nhích, mặc cho gió núi thổi cái váy trắng trên người nàng bay phàn phật.

Thần Nam kinh ngạc liếc nhìn nàng, bất quá bây giờ không phải là lúc trò chuyện cùng nhau, hắn tay cầm đại long đao, tay cầm liệt không kiếm, cùng lưỡng đạo huyết quang đồng thời vọt tới gần đoạn sơn.

Thi thể của hai gã huyết thiên sứ nằm lẫn trong đám loạn thạch, toàn thân máu me đầm đìa, từng vết thương thâm tím và đáng sợ sâu đến mức có thể nhìn thấy cả xương cốt, đều là do bị ngũ âm ma ngục điên cuồng xé rách. Đôi huyết dục cơ hồ bị xé rách tận gốc. Từng vết thương càng làm cho người ta sợ hãi trải đầy trên lưng

Cái này chỉ là vết thương bên ngoài, còn thương thế bên trong càng thêm nghiêm trọng, ngũ âm ma ngục lực lượng thật là kinh khủng, cơ hồ đã đập nát lục phủ ngũ tạng của bọn họ.

Tuy nhiên đối với song tử huyết hoàng mà nói, điều này không tính cái gì, chỉ cần còn có máu tươi nuôi dưỡng, bọn họ sẽ không chết. Huyết thiên sứ là hậu bối tử tôn của bọn chúng, thân thể và linh hồn có thể kết hợp được. Chữa trị thân thể tàn phá, khôi phục đỉnh điểm cảnh giới của kiếp trước chỉ là sớm muộn mà thôi.

Xoát xoát

Hai đạo huyết quang thoáng hiện, linh hồn của song tử huyết hoàn chia ra để nhập trở lại vào hai cỗ thi thể.

Trong lúc song tử huyết hoàng vui sướng, đang cảm thụ cảm giác nhập vào thân thể mới, thì Thần Nam bước đến dùng sức dẫm nát đầu của bọn họ, mong muốn bọn họ bạo chết đi.

Song tử huyết hoàng tử mở hai mắt, tức giận đến nổi đỉnh đầu xịt khói trắng, suýt chút nữa ngắt xiũ, hai đại cước không có kiêng kỵ dẫm nát mặt bọn họ, song hoàng làm sao chịu nổi sự vũ nhục như vậy!

Cùng lúc đó, song tử huyết hoàng cảm thấy, ngực, bụng đau nhức vô cùng, khiến họ suýt bị chết ngắt đi.

Tên đang đang dẫm nát mặt bọn họ, đang dùng một đao, một kiếm hung hăng điên cuồng chém trên thân thể bọn họ. Cái này quả thật là

bị kẻ khác ngược sát a, mặc dù cường mạnh như bọn họ, sau khi linh hồn cùng một chỗ hợp với hai thân thể này, cũng chịu không được nỗi thống khổ đau nhức này.

"A.... tiểu bối ngươi làm ta tức chết!"

Chương 243

Phong Vân Tế Hội Đạm Thai Thánh Địa

Song tử huyết hoàng thật sự rất là tức giận đến mức nhất phát xuất thế, nhị phát thăng thiên, quả thực là nghiêng răng muốn gãy cả răng, tự nhiên bị một thanh niên ở đâu chạy lại dùng đôi chân lớn của mình điên cuồng dẫm nát mặt, đồng thời lại dùng hai loại hung khí tuyệt thế điên cuồng chém nát, tàn phá thân thể của bọn họ!

Đại Long đao cùng Liệt Không kiếm chém nát huyết nhục của song tử huyết hoàng, nhưng dầu sao bọn họ cũng là hai đại cường giả phi thường. Mặc dù nguyên khí tổn thương lớn, cách đỉnh điểm cảnh giới khá xa, nhưng trong một sát na bọn họ lập tức khởi động xuất ra một cỗ huyết mang ngập trời đem hết toàn lực còn lại chống lại hai kiện thần binh đang chém trên thân thể bọn họ. Thần Nam dĩ nhiên cũng phát hiện vũ khí không nhúc nhích được, mắt thấy là sẽ chém đứt thân thể của song huyết hoàng nhưng giờ lại thất bại trong gang tấc. Hiện tại Đại Long đao và Liệt Không kiếm đang cắm trong cơ thể của song huyết hoàng bị một lực lượng giữ chặt khiến không nhúc nhích được.

Hắn hét lớn một tiếng khởi động song chưởng dựng hai thi thể lên rồi sau đó nỗ lực đánh vào thân thể của bọn họ tại cùng một điểm.

"Phanh" Đối với song tử huyết hoàng mà nói, hôm nay những chuyện đã phát sinh đối với bọn họ tuyệt đối là một điều sỉ nhục thật lớn. Lúc này, linh hồn của bọn họ rất cực đã hoàn toàn kết hợp với thân thể, hai tiếng kêu to vang vọng trong thiên địa, hai thân người hóa hai đạo huyết quang từ trên không phách xuống phía dưới một chưởng, thoát khỏi sự trói buộc của 2 đạo thần binh bay phía trên hư không.

Hai cỗ lực lượng to lớn như biển ép về hướng Thần Nam, đoạn sơn âm âm sụp đổ, đại địa băng toái, Thần Nam bị đánh trúng dính sâu vào dưới mấy vạn cự thạch.

Tuy nhiên nhờ có huyền vũ giáp hộ thân, hắn vẫn chưa có thương tổn quá lớn, một tiếng kêu từ phía dưới loạn thạch truyền ra. Đại long đao cùng Liệt không kiếm sát khí dàn dụa phát ra hướng về phía hai

vị huyết hoàng phóng tới. Giờ phút này, huyết thiên sứ trên mặt phát ra khí giận, bọn họ nửa thân người bên trên và nửa bên dưới hầu như bị chém ra làm hai đoạn.

Cũng may huyết tộc sanh mệnh lực thật là cường hãn, bọn họ không tiếc hao phí nguyên khí, thần thông mạnh mẽ lớn lao không ngừng tiếp tục sửa chữa gân mạch nối liền một thân thể gần như bị chém ra làm hai trở thành một thân thể nguyên vẹn thật là vất vả.

Tuy nhiên, nếu muốn hoàn toàn chữa trị lành lại hai thân thể của huyết thiên sứ này, thì còn cần hao phí thật nhiều nguyên khí và thời gian. Hai âm thanh khiến cho người ta tê dại đầu óc, từ trong miệng bọn họ phát ra, rồi sau đó hung hăng đánh về phía Thần Nam, không giết được Thần Nam thì thì khí trong lòng họ sẽ không cách nào mà thuyên giảm được.

Máu huyết vung vãi đầy trong thiên địa, huyết quang vô tận chiếu sáng khắp vùng núi non tại đây. Trong thiên địa một luồng huyết mang, so với huyết mang vừa rồi của hai gã huyết thiên sứ thì cường thịnh hơn nhiều.

Trong phương viên mười dặm của tòa núi lớn này, tất cả sinh vật đều bị tiêu diệt. Cho dù là những con rắn ngũ độn thật sâu trong lòng đất cũng bị tan nát xương cốt, hóa thành huyết thủy dung nhập vào luồng huyết quang.

Thiên lôi đánh xuống âm âm, tuy nhiên luồng huyết quang thật mạnh, lay trời động địa, nuốt lấy luôn tất cả các đạo thiên lôi. Thiên phạt căn bản không cách nào tiếp tục! Nghịch thiên cường thế, phá hủy cả thiên địa pháp tắc!

Trong huyết quang vô số ác linh rên rỉ, vô số cốt trảo vũ động. Đó là ngàn vạn sanh linh do song tử huyết hoàng đánh chết trong quá khứ, hồn phách lạc ấn của bọn họ thủy chung bị song tử huyết hoàng giam cầm phía sâu bên trong tâm hồn của bọn hắn. Tiếng kêu thảm thiết thê lương như quỷ khóc, sói tru, như một thanh ma kiếm sắc bén hướng đâm vào tim của Thần Nam. Cũng may thần thức tu vi của hắn thâm hậu, không bị đám ma âm này xâm nhập khuấy nhiễu.

Thần Nam vẻ mặt dị thường nghiêm trọng, hắn thu hồi Đại long đao

và Liệt không kiếm, lấy Hậu Nghệ cung ra cầm trong tay. Trong mấy món khôi bảo, chỉ có Hậu Nghệ cung là dung nhập vào thân thể hắn, cùng hắn hoàn toàn kết hợp, bây giờ chỉ có thần binh này uy lực lớn nhất.

Huyền vũ giáp cũng lóe ra ánh sáng kim chúc sáng lộng lẫy, trập trập ánh sáng bao phủ lấy Thần Nam chống đỡ sự thôn phệ cắn nuốt của huyết quang. Thần Nam triển khai Thần vương dực không ngừng khai cung bắn tên, từng đạo quang mang hồng tiễn không ngừng nhắm hai huyết thiên sứ bắn tới, hắn chưa muốn vận dụng máu thấm vào thần tiễn của bắn, bởi vì hắn đang chờ đợi thời cơ, chờ đợi đại ma đầu lại đây hỗ trợ, nếu không với thực lực hiện tại của hắn mà nói, căn bản là không cách nào có thể độc chiến hai đại thần vương cao thủ. Ngay lúc này, Nạp Lan Nhược Thủy đang đứng trên đỉnh núi này, tựa như ngủ say vừa mới thức tỉnh, hai mắt nàng bắn ra hai đạo kim quang lóe mắt, một cỗ khí tức thánh khiết bàng bạc tràn ra trong nháy mắt làm tan rã đám huyết quang đang vây chung quanh nàng.

Thanh âm như trời gầm vang vọng, thanh âm của nàng lãnh liệt vô cùng, mang theo sát khí nhàn nhạt: "Các người là song tử huyết hoàng trong truyền thuyết? Các người chính là địch của thánh chiến nhất tộc ta, hôm nay ta phải chém chết các người." Màu vàng quang hoa bắt đầu khởi động, thánh chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy, hóa thành một đạo kim quang vọt lại, sí liệt thần kiếm dài gần mười trượng xuất hiện trong tay nàng, hung hăng hướng một gã huyết hoàng chém tới.

"Hắc hắc...." Tên huyết hoàng kia cười âm lãnh: "Tổ thượng cường đại nhất của thánh chiến thiên sứ các người đều bị chúng ta giết chết, nhất tộc của các người cơ hồ bị chúng ta diệt tộc, người bắt quá chỉ là một gã hậu bối nhỏ nhoi mà thôi, người đi chết đi!"

Mặc dù nói như vậy, nhưng huyết hoàng cũng không dám khinh thường chút nào, hắn dù sao nguyên khí của đang bị tổn thương, đồng thời thánh chiến thiên sứ chuyển thế này bắt đầu khởi động dùng lực lượng xuất thủ, làm cho hắn cảm thấy bất an, hắn cảm giác được địch nhân thật là cường đại.

"Nhược Thủy..." Thần Nam nhẹ nhàng khẽ kêu một tiếng. Nạp Lan Nhược Thủy nhẹ nhàng hướng về phía hắn gật đầu, nhưng không có

nói gì, Thần Nam cảm giác nữ tử này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, không biết sau khi nàng hoàn toàn bị thánh hóa sẽ biến thành cái dạng gì.

Cùng lúc đó, một tiếng hồng truyền đến vang động cửu tiêu, huyết quang đang bao phủ thiên địa tại đây tựa hồ bị xóa tan một ít. Đại ma khôi phục tinh thần, thân hình cao lớn mang trận trận ma khí vọt nhanh lại. "Ha ha...." Song tử huyết hoàng không chút kinh hoảng, ngược lại còn cất tiếng cười to.

"Đừng nói là ba người, cho dù là nhiều hơn vậy công, chúng ta cũng không sợ. Hôm nay, huyết hoàng hồn phách của chúng ta đã hoàn toàn thức tỉnh, mặc dù so với lúc lực lượng của chúng ta đại đỉnh điểm còn kém một chút, nhưng mà huyết mạch của huyết hoàng giác tỉnh là điều mà tất cả thần ma trên đời này đều hâm mộ, đủ để làm cho chúng ta đạt đến cảnh giới bất tử. Các người giết không chết chúng ta, nhưng chúng ta lại có thể đánh trọng thương các người, để ta xem các người làm sao mà thu thập đây!" Đại ma không nói nhiều, trực tiếp hợp nhất ngũ âm ma ngục thành một, một cái ma quật thật lớn bao phủ trên trời cao hướng hai gã huyết hoàng thôn phệ lấy. Bất quá huyết quang đầy trời chống đỡ được động quật hắc ám kia làm nó không cách nào tiến được đến gần.

Nạp Lan Nhược Thủy chánh thức hiện ra bản thể huyết hoàng của thánh chiến thiên sứ, quanh thân bao vây một nguyên khí màu kim sắc, mãnh liệt mênh mông, như một đạo kim quang phóng đến đại chiến với một gã huyết hoàng.

Đại ma cũng nhắm gã huyết hoàng còn lại vọt tới. Hai bên chém giết thảm thiết dị thường.

Thần Nam biết đã đến lúc động thủ, lấy ra xạ nhật tiễn từ trong nội thiên địa, rồi sau đó cắt ngón tay, thấm máu tươi vào cung thần hậu nghệ, hấn muốn cho huyết hoàng cuồng vọng này hiểu được, trên đời này có một loại người có huyết mạch so với huyết mạch bất tử của bọn chúng còn bá đạo hơn!

Hắn đầu tiên dùng xạ nhật tiễn thấm huyết của hấn nhắm vào gã huyết hoàng đang kịch chiến với Nạp Lan Nhược Thủy, nhưng cuối cùng hấn thay đổi phương hướng, dù sao đại ma cường hấn dị

thường, nếu bây giờ làm đối thủ của hắn bị thương nặng, vậy hắn có thể lập tức tiêu diệt đối thủ của mình.

Một tiếng thê lương phá không vọt tới. một đạo huyết mang dài cả trăm trượng phá không vọt đến làm nguyên khí dao động dữ dội. Huyết quang của song tử huyết hoàng bay đầy trời, dĩ nhiên bị tia huyết mang này xé rách. Một tiễn lay trời, động đất, nghịch loạn thời không mà đến làm cho người ta khó thể tưởng tượng được.

Đồng thời trận trận âm thanh thê lương đi theo thần tiễn, vô số thần ma hài cốt hạo hạo đặng đặng bay theo máu tươi giống như ma thần đại quân từ địa ngục giáng lâm, tất cả thần ma điên cuồng hét lên, ngàn vạn ma thần rít gào, thanh thế khiến cho người ta cực kỳ hãi sợ!

Trên không nguyên khí ba động kịch liệt, từng tòa núi lớn bạo toái ầm ầm, loạn thạch bay lên trên không, đất cát bay vung đầy trời.

"Phốc" Huyết quang tung tóe khắp nơi, xạ nhật tiễn hung hăng cắm vào trong ngực của một gã huyết hoàng, thần sắc hắn đầy vẻ không tin, sau đó hắng bặc phát một tiếng kêu thật là thê lương thảm thiết: "A....."

Sát khí trong ánh mắt đại ma bắn ra, ngũ âm ma ngục bay lên cao rồi bao phủ xuống, ngũ ngục hợp lại làm một, thành một cái ma quật thật lớn, như một hắc động đen ngòm nuốt chửng lấy gã huyết hoàng.

Bất quá, huyết hoàng thần sắc hiện lên vẻ không tin, bạo hỏa la lối: "Huyết mạch này so với huyết mạch của chúng ta còn bá đạo hơn, huyết mạch này.... thuộc về một tộc,.... a....."

Tiếng kêu rống của hắn thật là thê lương vang vọng trong không trung, nửa đoạn thân thể của hắn nổ tung ra, ngực, bụng bị tàn phá, trong nháy mắt bị ma quật thôn phệ nuốt chửng lấy. Xạ nhật tiễn phản hồi bay trở lại tay của Thần Nam.

Huyết hoàng vận khí thật sự quá kém, nguyên khí vốn đã bị thương nặng, bị Hậu Nghệ thần cung bắn trúng, lại bị máu tươi thôn phệ thân thể, giờ phút này hồn phách của hắn bị thương rất nặng!

Đại ma điên cuồng hét lên, ma quật hoàn toàn nuốt chửng lấy huyết hoàng. "Đại ma người giết không chết ta, ta bị người phong ấn vào ma quật thì như thế nào? Ta sớm muộn gì cũng phá phong ấn ra ngoài.... " Huyết hoàng rít gào một cách không cam lòng, nhưng lúc ma quật đóng lại, thanh âm hẳn hoàn toàn tiêu mất. Chỉ còn lại một gã huyết hoàng, Thần Nam đã không cần phải lãng phí máu tươi, phóng lên cao, rất nhanh phóng đến gần gã kia. Gã kia thật sự là nổi giận, rất muốn cứu chính huynh đệ huyết hoàng của mình.

"Nhược Thủy, tiếp kiếm!" Liệt không kiếm đưa đến tay của Nạp Lan Nhược Thủy, Thần Nam thì tay cầm đại long đao. Bóng đao, ánh kiếm kích phát ra thần mang xông đến trận trời. Hai người liên thủ xúm chém sát gã huyết hoàng còn lại. Nạp Lan Nhược Thủy chủ yếu là phòng ngự, từng đạo nguyên khí được khởi như nước vỡ bờ không ngừng đánh tới màn huyết quang. Thần Nam chủ yếu công, Đại long đao trăm phá hư không, từng đạo đao mang sí liệt tại không trung đang thành một mảnh quang võng bao phủ lấy gã huyết hoàng bên trong. Công thủ kiêm bị, hai người phối hợp ăn ý, nhịp nhàng. Cùng lúc đó, đại ma cũng bay đến chém giết.

"Các người chờ, chờ ta khôi phục đến cảnh giới đỉnh điểm, ta sẽ giết sạch hết các người bọn người!" Huyết hoàng cũng không phải là người không biết tiến thoái, hẳn chỉ có một mình, nếu chần chừ, hẳn không lo lắng là sẽ bị giết chết, nhưng khó bảo toàn là sẽ bị phong ấn.

"Oanh" Một tiếng nổ lớn, huyết quang đầy trời, sí liệt vô cùng, làm cho người ta không thể mở hai mắt được, huyết hoàng hóa thành một đạo huyết ảnh, thẳng tắp hướng mặt đất phóng đi, huyết quang chợt lóe lên và biến mất trên mặt đất. Thần Nam muốn truy kích, nhưng bị đại ma ngăn trở lại.

"Không nên đuổi theo, đây là pháp lực đào mạng của huyết thiên sứ nhất tộc, thể hiện điều này sẽ làm hẳn hao phí cực kỳ nguyên khí, hẳn đã dùng huyết độn rời xa khỏi đây cả ngàn dặm rồi."

Vùng núi lớn khôi phục trở lại vẻ yên tĩnh trước đây, nhưng vùng núi này đã tan nát, cảnh tượng hạo kiếp ngày tàn của nhất phái. Đại ma, trước tiên phá vỡ vẻ yên lặng này, nói: "Mặc dù đã phong ấn một gã huyết hoàng tại ma ngục, nhưng chuyện nhức đầu là hẳn đã kết hợp

được linh hồn và thân thể của huyết thiên sứ, quả thật không cách nào hoàn toàn luyện hóa." "Lưu giữ hấn sớm muộn gì cũng gây họa lớn.... trừ phi có lực lượng của thần hoàng ma đế, mới có thể chánh thức làm cho hấn hồn phi phách tán." Thần Nam nói đến đây, dừng lại trong chốc lát, nói: "Người muốn diệt hấn, ba ngày sau đem hấn đưa đến Đạm Thai thánh địa, ta nghĩ là có chỗ dùng đó!"

"Ta biết người muốn làm gì!" Đại ma thần quang trong mắt bạo hiện ra, nói: "Ta sẽ không ngăn cản người, bởi vì ma quân kia xuất thế, thì sớm muộn gì cũng không tránh được, không một ai có thể ngăn cản nổi, ba ngày sau ta sẽ đến, huyết hoàng sẽ trở thành tế lễ của tuyệt sát đại trận!"

Dứt lời, đại ma đấng không bay đi. Hai người nói vài câu đã quyết định vận mệnh của huyết hoàng. "Nhược Thủy..." Thần Nam nhẹ giọng gọi tên của Nạp Lan Nhược Thủy.

Tại lúc này, nữ tử trước mắt phong tư thật là tuyệt thế, không còn giống như xưa nữa, mái tóc màu vàng phất động trong gió, da thịt trắng như tuyết, như ngưng chi mỹ ngọc, đôi mắt màu đen cũng mờ hồ lóe ra từng trận quang hoa màu vàng. Sau lưng là một đôi cánh chim như ngọc hiện ra. Nạp Lan Nhược Thủy nhẹ nhàng nói: "Đừng nói gì thêm, cứ để trong lòng chúng ta giữ lại một chút gì kỷ niệm đẹp để sau này nhớ lại đi...."

Thần Nam không nói gì. Cảnh vật trong thiên địa lúc này như lắng đọng lại, có một tia khí tức nhàn nhạt ưu thương. "Có lẽ lần sau gặp lại, chúng ta lại trở thành cừu địch..." Nạp Lan Nhược Thủy cười khổ nói.

"Điều này không có khả năng, tại sao chúng ta lại có thể trở thành cừu địch đây?" "Không có cái gì mà không có khả năng, ta không phải nguyên lai là bản thân ta, ta là thánh chiến thiên sứ! Ta vì tây phương thiên giới mà chiến! Trong thiên địa này, không ai có thể nắm chắc lấy vận mệnh của bản thân mình, có lẽ lần sau gặp lại, chúng ta lại trở thành cừu nhân sanh tử đối đầu. Hy vọng đến lúc đó người đừng nên mềm lòng mà bị ta giết chết. Ta.... đã không còn chính là bản thân ta nữa. Ta là thánh chiến thiên sứ, là chiến lực của tây phương thiên giới!"

"Nàng là thánh chiến thiên sứ, nhưng nàng cũng hoàn toàn vẫn như cũ, chính là Nạp Lan Nhược Thủy!" Thần Nam tóc bay rối bời, trường đao hướng lên trời rổng lớn: "Nàng dựa vào cái gì mà lại đem vận mệnh của bản thân giao cho người khác?! Chủ thần của thiên giới tính làm gì? Nếu cho ta có đủ thời gian, sớm muộn gì cũng có một ngày ta một đao bổ làm hai bạn họ!" Nạp Lan Nhược Thủy có chút cảm thương, nói: "Rất nhiều chuyện, nhiều chuyện tốt đẹp nhất trong đời ta, ta vĩnh viễn ghi tạc trong tim, vĩnh viễn nhớ hoài...." Nạp Lan Nhược Thủy, khai triển đôi cánh thánh khiết hướng trên không bay rời đi, quần áo màu trắng vũ động, như một bức tranh xinh đẹp khảm tại không trung.

"Ba ngày sau, ta cũng đến Đạm Thai thánh địa, đến lúc đó... ta sẽ giúp người" Một giọng nói thương cảm, nhàn nhạt xa xa truyền đến. Thần Nam la lớn: "Ta cũng sẽ giúp nàng, ta sẽ chặt đầu của chủ thần nọ tại thiên giới...." Sau nửa ngày, Thần Nam xuất hiện tại trong Côn Lôn huyền giới, nơi này non xanh nước biếc, hoa mọc thành từng phiến, cầu nhỏ nước chảy, đình thai lâu các, đẹp như là thánh cảnh.

"Di, xú bại hoại, sao người lại đến đây?" Tiểu công chúa Sở Ngọc, xinh đẹp xuất trần, như tinh linh, tựa tiên tử, đã hơn một năm không gặp rồi, vẻ đẹp càng thêm rực sáng, có mị lực làm điên đảo chúng sanh.

"Đông" Thần Nam không chút khách khí gõ vào trán nàng một cái. "Ai u...." Tiểu công chúa xoa xoa cái trán, đau muốn rớt nước mắt ra, tức giận kêu lên: "Xú bại hoại còn dám mạo phạm ta, ta không để yên cho người, người biết ta là ai không, ta bây giờ là đại thống lĩnh của Côn Lôn yêu tộc, bọn tiểu yêu bắt tên khốn kiếp này lại cho ta." Hô lập một tiếng, một đám yêu quái lớn nhỏ rất nhanh vọt lại bao vây quanh Thần Nam, bắt quá sau khi thấy rõ là ai, tất cả yêu quái lại cuống quít lui về phía sau.

"Tiểu phiến toái tử tử..." Thần Hi được Thần Nam bế từ trong nội thiên địa ra. "Tiểu Thần Hi, mau chạy lại bên cạnh ta, cách xa... cái tên bại hoại kia..." Sau một phen ồn ào của bọn họ, lão Côn Lôn yêu quái bị kinh động, Đoan Mộc là người đầu tiên vọt tới. Trước tiên quay qua cười hòa ái với Thần Hi, rồi sau đó kéo áo Thần Nam lại gần, quát lên: "Tiểu tử khốn kiếp, người đem tiểu phượng hoàng đi đâu rồi, để tại nơi nào, người.... có đúng hay không không để ý đến an nguy của

nàng, đem nàng đẽ lại tại thiên giới?" Ngay sau đó, Ma oa, La Sâm, Nê Thu lần lượt chạy tới, mỗi người nhìn về phía Thần Nam, ánh mắt đều tỏ vẻ bất thiện. "Dừng lại! Ta chính không có làm gì nàng à, tại thiên giới ta tìm được một danh sư cho nàng mà thôi, biết là ai không? Chính là danh chấn thiên giới nhất phương thần vương a, hơn nữa lại là cầm vương, là Kim sí đại bằng thần vương, vừa lúc lại cũng thích tiểu phượng hoàng!"

Nói đến đây, Thần Nam liền đem chuyện của tiểu phượng hoàng, gặp gỡ sư phó ra sao kể lại, tiểu tử kia bây giờ sợ rằng đang giãy dụa luyện công tại trong tâm nham núi lửa đâu đây, hoặc là mỗi ngày đều phải phi hành học máu cả hơn mười vạn dặm. "Có đúng như vậy không? Ta đã nghe nói qua về hắn." Đoan Mộc buông lỏng tay ra, chậm rãi khôi phục lại tư thái thong dong như trước, tiếp theo hắn nói: "Bất quá tiểu phượng hoàng đang ở thiên giới, cuối cùng làm cho ta có chút lo lắng, trước khi nàng quay trở về, chúng ta mấy lão yêu quái này nhất trí quyết định Thần Hi tạm thời làm yêu chủ tương lai của Côn Lôn huyền giới." Nói tới cùng, chủ ý của mấy lão yêu quái này cũng không có buông tha cho tiểu Thần Hi.

Tiểu công chúa tinh quái bên cạnh tức giận kêu lên: "Các người mấy người là mấy lão đầu khốn kiếp, không phải nói ta là chuyển thế ma tôn sao, không phải để cho ta làm Côn Lôn yêu chủ sao, như thế nào bây giờ lại đem giao cho người khác?" Đoan Mộc cười ngượng ngùng nói: "Người là đại yêu chủ, Thần hi là nhị yêu chủ, tiểu phượng hoàng là tam yêu chủ...." Thần Nam thiếu chút nữa là phun nước trà trong miệng ra ngoài, hắn kinh ngạc nhìn tiểu công chúa, chuyên môn gây họa này thật sự là....."

Ba đêm vội vã trôi qua, Thần Nam vẫn canh giữ ở bên ngoài của Bách Hoa cốc, cuối cùng chỉ có lưu lại một tiếng thở thật dài. Hắn đem Thần Hi phó thác cho lão yêu Đoan Mộc, sau đó cáo biệt Côn Lôn đi tới Đạm Thai thánh địa. Hắn đành không bay đi, quay về phía Đoan Mộc nói: "Ta bây giờ sẽ đi phóng thích lão ma, các người tại Côn Lôn huyền giới chuẩn bị sẵn sàng đi, để tránh thảm họa!"

"Chờ một chút, La Sâm, Nê nhân cùng đi với người, cái thế ma vương xuất thế, tất nhiên thu hút tất cả các tuyệt đỉnh cao thủ quan trọng trong thiên hạ, Côn Lôn cũng không thể mất mặt mũi a!" "Còn có ta, yêu tộc đại thống lĩnh, hi hi..." Bát phương mưa gió, tất cả hội

tự tại Đạm Thai thánh địa!

Chương 244

Máu Chảy Thành Sông

Nhìn tiểu Thần Hi với ánh mắt không nở chia lìa, Thần Nam bay lên không trung, rời khỏi Côn Lôn huyền giới.

Đại yêu ma La Sâm, Nê Nhân bay theo đằng sau, vô pháp vô thiên tiểu công chúa cũng lặng lẽ cỡi đại điều đi theo phía sau đuôi. Đối với cô công chúa này, đám lão yêu Côn Lôn huyền giới mắt nhắm mắt mở, tựa hồ rất mong muốn nhân vật phiền toái này rời khỏi đây một thời gian. Đương nhiên tốc độ của nàng không có khả năng đuổi kịp ba người đằng trước, chỉ có thể tức giận ra đi một mình.

Thần Nam, La Sâm, Nê Nhân ba người tức tốc xuyên phá hư không, rời đi cả trăm dặm, trong thời gian ngắn họ đã liên tục bay qua bầu trời của hai nước nhỏ. Đối với tu vi của hai gã yêu ma này, Thần Nam rất lấy làm kinh ngạc, hai người này tựa hồ đạt tới thần vương sơ cấp, tựa hồ cùng cảnh giới với Vương Chí, đại đệ tử của Đạm Thai Tuyền, đạt được cảnh giới chuẩn thần vương, khiến cho người ta một chút cũng không nhìn thấu.

Đại yêu ma La Sâm có vô số hóa thân, ngàn năm trước cùng Ma Oa đồng thời đại náo tây thổ, tạo nên một mảnh huyết vũ tinh phong. Mà mấy trăm năm trước nhất thời hứng khởi, tại đông thổ thành lập một nhân loại đế quốc không lớn, không nhỏ, trở thành thái thượng hoàng trăm năm bất tử, sau đó mới giả chết thoái ẩn. Nê Nhân nhìn như văn nhân tao nhã, nhưng tuyệt đối là một người độc ác, từng trong một đêm huyết đồ cả tám trăm dặm, tự tay làm cho mấy tiểu huyền giới cừu gia tan theo mây khói.

Có hai đại cao thủ này đi theo, hơn nữa còn có đại ma cùng Nạp Lan Nhược Thủy, Thần Nam cảm giác có được hỗ trợ rất mạnh.

Khoảng cách ngàn dặm, đối với cường giả có thể ngự không phi hành mà nói, thật là an nhàn, như là đứng đĩnh đi dạo vậy, hai đại yêu ma mặc dù tốc độ không bằng thần vương dực của Thần Nam, nhưng tốc độ toàn lực phi hành cũng là dị thường kinh người. Từng tòa núi cao bay lùi ra sau, từng tòa trấn thành của nhân loại hóa

thành hư ảnh, Thần Nam bọn họ vào lúc giữa trưa rốt cục đã bay tới nơi bát phương phong vũ hội tụ - Đạm Thai thánh địa.

Lúc còn cách khoảng trăm dặm, đã có thể cảm giác khí tức không tầm thường tại nơi này, đông đảo huyền giới cao thủ từ các nơi trên đại lục tụ tập đến nơi đây, tràn ngập đủ loại khí tức của cường giả.

Trong hai ngày này, âm thanh rít gào của cái thế đại ma vương bị phong ấn trong Đạm Thai thánh địa càng thêm kịch liệt, không riêng gì nửa đêm xuất hiện, mà ban ngày cũng thỉnh thoảng vang lên, cũng thường xuyên làm cho đệ tử của Đạm Thai thánh địa cảm giác được từng trận khí tức kinh khủng.

Ma quân bị phong ấn tựa hồ như biết được ngày hấn thoát khỏi không còn bao xa nữa, hấn cũng cảm giác được bên ngoài hào khí không tầm thường. Ba tiếng huýt dài từ phía xa trên không hạo đặng mà đến, Thần Nam, La Sâm, Nê Nhân xuất hiện tại trên không gió tuyết liên miên không dứt, phía trước là một mảng rừng cây màu xanh biếc như ngọc bích, đập vào mắt là cổ thánh địa. Cảm nhận được khí tức cường đại của ba người, đông đảo huyền giới cao thủ tại đại tuyết sơn bay lên giữa không trung, những người này đã gặp qua họa tượng của Thần Nam hoặc là nghe các cao thủ khác tiết lộ, hấn hôm nay đại phá tuyết sát đại trận của Đạm Thai thánh địa để phóng thích cái thế ma quân nọ ra ngoài. Nguyên khí ba động của đông đảo huyền giới cao thủ đồng thời mãnh liệt, mênh mênh, sau khi hội tụ cùng một chỗ thì cường đại và mãnh liệt như sóng biển, không thể tưởng được.

"Ngao ô.... " Một tiếng rỗng gầm từ xa vang đến, tử kim thần long cùng Giai Ti Lệ, như hai đạo điện quang vọt nhanh đến. "Cá chạch, kêu làm gì giống như quỷ khóc, sói tru vậy!" "Ngao ô...tiểu tử, hôm nay ta mang đến một nhân vật lớn đến giúp ngươi đây." Tử kim thần long phi thường đắc ý, nói: "Nếu lúc phóng thích đại ma vương kia ra, nhân thủ không đủ thì nói, Khôn Đức lão khôn kiếp nọ sẽ đến giúp ngươi một phần lực, ai u...."

Rỗng bỉ ổi bị Giai Ti Lệ hung hăng nhéo một cái thật đau. "Lão hỗn đản nọ mặc dù không có lộ diện, nhưng Giai Ti Lệ đã cảm ứng được khí tức của lão, lần ấy lão làm cho ta gặp nạn, coi như lão thiếu nợ ta, Giai Ti Lệ đã có liên lạc qua với lão hỗn trướng, lão đáp ứng

rằng đến lúc đó sẽ phân ra một cái hóa thân để hỗ trợ.

Cái này đúng là một viên trợ mệnh a! Một đạo kim quang thoáng hiện từ không trung phía xa xa, long bảo bảo từ trong Đạm Thai thánh địa lao đảo đi ra, tiểu tử kia miệng đầy dầu mỡ. Trên tiểu trảo màu vàng kim cầm một bình rượu lớn, so với thân hình hắn còn muốn bự hơn, say lão đảo bay lại đây, trên đường bay tới, thân hình đảo qua đảo lại.

"Thần...Thần Nam, ta... đem rượu đến cho người uống đây, rượu này.... chính là đã chôn cất hơn 300 năm a. Rượu ngon... rượu ngon cực kỳ!" Long bảo bảo giọng nhừa nhựa, dứt quãng nói, thật vất vả mới bay lại gần Thần Nam.

"Đông" Thần Nam không chút khách khí cốc vào đầu tiểu tử kia một cái, nói: "Người tiểu tửu quý này, thật sự càng ngày càng không giống ai!" Tiểu long ủy khuất, dùng tiểu trảo màu vàng kim, xoa xoa cái đầu, miệng say sưa, nói: "Ta... người thật không hiểu cho ta, ta...vô cùng nhẫn nhục...núp trong đồng củi... tại nhà bếp của bọn họ..."

"Núp vào đó để làm gì, lấy được công tích gì vĩ đại đây, phỏng chừng vào nhà bếp gây họa, đúng không?"

Tiểu long vẻ mặt hơn hờ say xỉn, cười ngây ngô, phải đến nửa ngày mới có thể tỉnh lại, nói chuyện cũng không còn lấp ba lấp bấp : "Không phải! Ta... ta tìm hiểu được một tin tức trọng yếu, ta tại Đạm Thai thánh địa nghe được tên ác ma bị phong ấn kia nửa đêm than rống tự xưng chính mình là người của Thần gia!" "Cái gì?!" Thần Nam kích động, tâm thần hơi run lên, tin tức này đối với hắn mà nói đúng là tin tức động trời a! "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nói lại rõ ràng một chút!" Hắn hỏi dồn dập. Tiểu long dùng tiểu trảo gãi gãi đầu một cách không có ý tứ, nói: "Ta... ta uống nhiều quá, tại lúc đó....ta say..."

Choáng ! Thần Nam tức muốn ói máu, muốn gõ nó thêm vài cái. Tiểu tử tinh linh cổ quái kia, tự nhiên tại lúc quan trọng thì lại mơ hồ. Ngay cả đại yêu ma La Sâm cùng Nê Nhân cũng đều có cảm giác có chút đáng tiếc. Dù sao cái thế ma vương kia thật sự là quá thần bí. "Hắn không phải là tổ tiên chung của lục đại tà đạo sao, tại sao lại liên

quan đến Thần gia đây?" Thần Nam cảm giác được tim của hắn đập rất là kịch liệt.

Một con kỳ lân thật lớn khởi động thiên thần hỏa, từ trên không phía đằng xa vọt nhanh đến. La Sâm cùng Nê Nhân phi lên phía trước, thật cung kính, nói: "Đa tạ tiền bối mấy hôm trước đã nhắc nhở, Côn Lôn huyền giới của chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng." "Chuẩn bị trước là tốt rồi, nếu không ai mà biết kẻ điên nọ, lúc được phóng thích ra có huyết sát thiên hạ hay không a, dù sao tìm kẻ có thể trị hắn cơ hồ đều tìm không được."

Trong đám huyền giới tu giả đang có mặt hiện tại, có một số người biết lai lịch của bệnh kỳ lân này, đối với hắn rất là tôn kính Bệnh kỳ lân đối mặt với Thần Nam, nói: "Người trẻ tuổi, hôm nay ta chính tại chỗ này chứng kiến ma quân xuất thế, sẽ không ra tay tham dự. Tuy nhiên chung quanh đây có không ít lão cổ đồng đã mấy ngàn năm không xuất thế đang âm thầm theo dõi đó."

Thần Nam đáp: "Ta hiểu được." Bệnh kỳ lân liếc nhìn hắn một cái thật sâu, rồi nói: "Bất quá tại nhân gian huyền giới có không ít người có thâm cừu đại hận với người trong thiên giới, những người này rất hy vọng cái thế ma quân xuất thế, có lẽ bọn họ có thể trợ người một chút lực." Thần Nam gật đầu, xong hướng Đạm Thai thánh địa bay tới. Tử kim thần long cùng long bảo bảo đang say sưa cũng đi theo bên cạnh hắn, La Sâm, Nê Nhân cũng đi theo phía sau.

Lúc này, một lão nhân râu tóc bạc trắng, suất lĩnh mười mấy người từ trên không phía xa bay lại đây, hướng về phía Thần Nam, la lớn: "Thần tiểu huynh đệ, chúng ta là nhân mã của Lao Sơn huyền giới, nguyện cùng tiến thoái với người."

Đồng thời, mười mấy người từ một phương khác cũng bay lại, cầm đầu là một lão giả, nói: "Chúng ta là Thanh Hư huyền giới, cũng cùng tiến thoái với tiểu huynh đệ." "Còn có chúng ta từ Tử Uyển huyền giới, hôm nay lại trợ lực cho Thần tiểu huynh đệ, phóng thích ma quân ra ngoài, để cho hắn đại náo thiên giới, để báo thù cho tổ sư của chúng ta đã bị người của thiên giới giết đi!" Một lão bà bà suất lĩnh mười mấy nữ nhân trung niên bay tới. "Còn có chúng ta là người của Cửu Cung huyền giới!" "Còn có chúng ta...." Từ bốn phương, tám hướng bay tới từng đội nhân mã, vây quanh lấy Thần Nam, những huyền

giới này đều có thù không đội trời chung với thiên giới.

Thần Nam thâm giạt mình, nhân gian không phải là không có cao thủ a, chỉ bất quá bọn họ ngày thường không lý đến phạm tục, đều ẩn tu. Trong chớp mắt, chung quanh hắn tụ đầy đông đảo cao thủ của các huyền giới, mà từ phía xa bóng người đứng xem không ngừng chớp động, ngày càng nhiều hơn. "Các người đều biết mấy vị thần vương tại thiên giới là đại địch của ta, nếu mục đích của các người và ta là giống nhau. Ta sẽ không nói thêm nhiều lời, bây giờ hãy để chúng ta cùng đi gởi cho thiên giới một phần đại lễ!"

Đám mây quay cuồng, vô số bóng người từ phía chân trời, hoặc là cõi đám mây ngũ sắc, hoặc là ngạ ma vân, tụ lại thành một mảng đen kịt, hướng về phía Đạm Thai thánh địa bao phủ tới.

Ngày càng nhiều cao thủ huyền giới đến xem cuộc chiến, đông đúc nhân ảnh cũng đều hiển lộ tung tích, từng đoàn người lần lượt vây quanh Đạm Thai thánh địa. Đạm Thai phái như là lâm đại địch, nhiều cao thủ ngạ không phi hành lại đây như vậy, đây là chuyện ngàn năm nay chưa bao giờ xảy ra, bởi vì cho dù là ai, đều cũng nể sợ Đạm Thai Tuyền tại thiên giới.

Có vài vị tiên sư từ thiên giới xuống, cũng nhất thời biến sắc mặt, bọn họ mặc dù là thân thể tiên nhân, nhưng cùng chống lại với cao thủ huyền giới cũng không nhất định chiếm được ưu thế gì. Lại còn nhiều người như vậy nữa, nội nhìn thôi bọn họ đã kinh tâm động phách rồi!

Tất cả đệ tử của Đạm Thai phái đều nhìn hướng lên đại quân của các huyền giới ở trên không, nhưng đều không biết làm như thế nào. Đã nhiều ngày bọn họ đã biết được có nhiều huyền giới cao thủ trong vùng phụ cận của cổ thánh địa, rốt cuộc tới cùng muốn làm gì, bây giờ bọn họ căn bản là không thể ngăn cản được!

Mộng Khả Nhi cũng đang ở trong đám người, nàng ngửa đầu nhìn lên bầu trời. Thấy nam tử đằng đằng sát khí như thần ma đang dẫn đầu đám đông đảo cao thủ này, lòng nàng chợt run lên, muốn nói cái gì đó, nhưng cái gì cũng không nói ra khỏi miệng được. Thần Nam là người dẫn đầu đại quân của huyền giới. Mộng Khả Nhi chỉ có thể trợ mắt ra nhìn hấn phá vỡ phong ấn của tổ sư Đạm Thai Tuyền.

Đại quân của các huyện giới như đám mây đen mênh mông rơi xuống về phía thạch lâm, nơi mà tuyệt thế ma vương đang bị phong ấn

Trong truyền thuyết, tại miền đất này đã nhuộm máu không biết bao nhiêu là tiên thần, khí tức âm trầm phát ra từng trận đáng sợ, một cỗ sát khí lúc có lúc không đang phát ra trên mặt đất thật là mãnh liệt!

Thần Nam lớn tiếng, nói: "Theo truyền thuyết, ma quân năm đó bị phong ấn, tại nơi này xương cốt và thi thể của tiên thần chất như núi, máu chảy thành sông nhuộm đỏ cả trời cao. Cuối cùng bị đông đảo cao thủ bày ra tuyệt sát đại trận, đem ma vương phong ấn trong địa quật. Hôm nay chúng ta phải phá vỡ tuyệt sát đại trận, trước tiên phải hiến máu tế lễ, các người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" "Đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!"

Các người cầm đầu của các huyện giới, đều mở nội thiên địa của mình ra, vô số động vật như sư tử, hổ, báo, sài lang, bị chém giết trong không trung, một mảng huyết lớn như mưa rơi xuống phủ đầy mặt đất tại thạch lâm.

Đây là một quang cảnh tàn khốc dị thường, hằng hà sa số thi thể của dã thú chất như núi tại Đạm Thai thánh địa, trong thạch lâm máu chảy thành sông, dòng máu tươi phát ra trận trận ba lãng.

"Chỉ có máu tươi của dã thú thôi thì chưa đủ, tế lễ như vậy quá đơn giản, ta đem lại máu của thượng tiên thần chi đây!" Một thanh âm già nua từ viễn không vang lên.

Chương 245

Huyết Sắc Luyện Ngục

Biên dịch và biên tập : giÓ

Nguồn: Kiemgioi.com

Đạm thai thánh địa nơi phong ấn ác ma. Huyết quang tận trời, những đám mây mù huyết sắc ba o phủ không gian, trện trện hàn phong như ngăn trở kẻ nào cố tình bừa bãi vượt qua. Huyết thủy tanh nồng ngưng lại thành sông, chảy cuồn cuộn trong thạch lâm.

Tất cả huyền giới cao thủ thần sắc ngưng trọng, chăm chú nhìn xuống bên dưới. Bọn họ trong lòng cũng có chút bất an, cho dù đã dùng máu của dã thú để làm lễ tế mở ra tuyệt sát đại trận nhưng có lẽ đã không đủ phân lượng.

Phía sau bỗng có một tiếng quát già nua vang lên, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người tại nơi phong ấn ma vương. Trên bầu trời phần đông huyền giới cao thủ cùng nhau quay đầu nhìn về hướng tây.

Chỉ thấy một lão nhân râu tóc trắng xoá, mặc trường bào rộng thùng thình từ trong hư không bay tới. Lão nhân mặc dù có vẻ cổ lão nhưng cả người thấu phát ra một luồng lãnh khí, luồng lãnh khí này mặc dù có vẻ thanh khiết nhưng toát ra một sự đáng sợ khiến người ta thấy rợn người (Nguyên văn : dựng đứng như những chiếc kim sắt màu bạc), lão nhân tư thế thoải mái, cặp lông mày màu trắng như hai phiến khoáng đao càng làm người ta cảm thấy một áp lực không tầm thường.

"Ta lại hiến thêm máu tiên thần"

Câu nói như sấm nổ vang lên trong không trung.

Tiểu long bên cạnh Thần Nam lộ ra thần thái nghi hoặc nói : "Ta trông lão nhân này có chút quen mắt a! "

Cầm đầu đám người thanh hư huyền giới nói : "Đó là... người khai sáng thần phong học viện, là nhân vật luôn đứng trong bóng tối"

Lão bà bà Tử uyển huyền giới có chút giật mình nói : "Thật là hắc? không phải nói hắc đã sớm tiêu mất sao ? ta còn tưởng hắc đã qua đời từ lâu, không ngờ hắc còn sống nguyên vẹn a....."

Sau đó, rất nhiều huyền giới cao thủ đều nhận ra lão nhân bay tới, tiếng bàn luận không ngớt vang lên.

Thần phong học viện, chính là do mấy vị cao thủ trong đại lục năm đó cùng nhau khai sáng. Bất quá, người trong huyền giới lại biết - đằng sau những người này còn có một đại nhân vật chống lưng, hắc là một thế lực tuyệt đối cả về võ lực và tài sản, làm bảo chứng khai sáng học viện. Người này lai lịch vô cùng phi thường chính là một siêu cấp cao thủ trong nhân gian của thần phong huyền giới.

Thần phong huyền giới năm đó nổi lên một người tuyệt đối ngạo thị nhân gian, đại danh đỉnh đỉnh. Trong đại huyền giới có thể nói cao thủ như mây, tuyệt đỉnh đại cao thủ nhiều vô kể, trong khi tại nhân gian giới bất quá chỉ có vài siêu cấp thế lực lớn mới có thể cùng cao thủ huyền giới sánh vai. Nhưng bỗng nhiên mấy ngàn năm trước huyền giới này trong cuộc thiên địa đại loạn, trong một đêm gần như bị huỷ diệt chỉ còn năm ba người trốn thoát.

Lưu Viễn là một trong những siêu cấp cao thủ may mắn còn sống sót, hắc mặc dù rất ít khi xuất hiện nhưng không ít huyền giới cao thủ đều biết bởi sau này hắc đi khắp nơi cùng thiên giới đối địch.

Hắc từng có bản lĩnh tiêu diệt hai vị thần vương thiên giới tại nhân gian.

Đến bây giờ cũng không cần nhiều lời, tất cả mọi người đều biết thần phong huyền giới diệt vong khẳng định có liên quan đến thiên giới.

Sau này tin đồn lan rộng, thiên giới một vị thần vương hạ phạm xuống nhân gian, muốn tru sát Lưu Viễn, bất quá lại gặp một vị cao thủ của nhân gian ngay bên ngoài không gian thông đạo, bức thần vương kia khứ hồi thiên giới, cứu Lưu Viễn một mạng.

Từ đó về sau, Lưu Viễn liền bỗng nhiên bình lặng, không hề trêu chọc người trong thiên giới, chỉ là âm thầm lén lút kiến tạo thần phong học viện.

Thần Nam nghe phía huyền giới cao thủ nghị luận, đại khái biết được tin tức này. Thật không biết có thể kết minh hữu với Lưu Viễn không a, hẳn cùng với ta có nhiều điểm giống nhau quá.

Lưu Viễn rất nhanh vọt tới, thoải mái cười nói : "Ta hoá ra vẫn chưa đến muộn nhỉ, nguyện hiến tặng một đại lễ!"

Dứt lời hắn tự mở nội thiên địa của chính mình ra. Mấy trăm vò sứ cao bằng người phiêu phù trong không trung, rồi sau đó phát nổ. Huyết thủy đỏ tươi toả sáng từ trời cao bay xuống, tất cả nhằm vào thạch lâm.

Vùng đất phong ấn này đột nhiên toả sáng một màu hồng, phía dưới dã thú bị nhiễm thần huyết hung tính nổi lên. Khắp thạch lâm giống như một khối sắt nung thấu phát quang sắc màu đỏ. Tất cả những cột đá lớn đều loé ra tia máu làm người ta sợ hãi.

"Thần kỳ, chẳng lẽ thật sự là thần huyết?!"

"Chẳng lẽ thật sự phải có máu tiên thần tế lễ mới có thể thành công sao?"

"Lưu Viễn lấy đâu ra nhiều máu tiên thần như vậy ? bao nhiêu năm nay hắn làm gì ? chẳng lẽ đã hạ sát vô số tiên thần?"

Ở đây phần đông huyền giới cao thủ đều cảm giác có chút khó hiểu. Viễn không, vô số cao thủ đang chăm chú quan sát nơi này đều giật mình kinh hãi.

Lưu Viễn đi tới gần Thần Nam, thấp giọng nói : "Đa tạ người, mặc dù không thể phục chế được một người huyết mạch như người, nhưng chúng ra trải qua đủ loại thí nghiệm, không ngừng chế tạo luyện hoá máu người cuối cùng đã có thể biến máu tầm thường thành máu tiên thần, Thật là một kì tích! ta thật sự không biết như thế nào để cảm tạ người....."

Thần Nam trợn mắt há hốc mồm. Hắn nhớ tới lúc trước ở tại thần phong học viện Phó Viện Trường hướng hắn bàn bạc về "Thần huyết", như thế..... thật sự bọn họ đã thành công rồi!

Nhưng hết thảy là bởi vì có một người, một cường thế nhân vật chông lưng cho bọn họ.

Từ mọi việc mà nhìn lại, Thần Nam đoán thần phong học viện chẳng qua chỉ là cái màn che mắt thiên hạ do Lưu Viễn sắp xếp mà thôi. Hắn chính là đang muốn tập hợp nhân tài, tiến hành các loại thí nghiệm cổ quái, muốn tạo ra được cao thủ, thần huyết thí nghiệm tất nhiên là được bọn hắn nghiên cứu một cách trọng yếu.

Tới bây giờ Thần Nam còn có thể nói gì được. Chỉ là cười cười nói: "Kỳ thật, với tu vi người như bây giờ hoàn toàn có thể chính thức chém giết tiên thần, cần gì phải thí nghiệm với nghiên cứu."

Lưu Viễn lắc lắc đầu, nói: "Bình thường máu tiên thần căn bản không có tác dụng gì, chỉ có...máu tươi của nhất đẳng cao thủ đối với chúng ta mới có đại tác dụng, người có huyết mạch cực kỳ hiếm thấy, lúc ấy chúng ta cũng không có nghĩ đến có thể có được thành tựu như hôm nay."

Phía sau, nơi phong ấn ma vương, tia máu tận trời. Hỗn hợp sát khí toả ra vô tận trực thấu cả trời xanh!

Khắp đạm thai thánh địa sớm đã không còn khí tức thần thánh tường hoà, hiện chỗ này cảm giác âm u thật kinh khủng, tràn ngập vô tận khí tức âm trầm.

Thạch lâm huyết thủy sôi trào, khắp chốn phong ấn ma vương chỗ nào đất đai cũng rung lên kịch liệt, một tiếng ma khiếu vô tận âm trầm tại tầng đất dưới không ngừng truyền ra, thanh thế làm cho người ta phải kinh hãi.

Nhưng mà rất nhiều người đều nhú mày lại.

"Tựa hồ té lễ còn chưa đủ a!"

"Tuyệt sát đại trận còn chưa có hiển lộ ra !"

"Rốt cuộc tới cùng phải nhiều ít có máu tươi của bao nhiêu sinh linh đây?"

Thần Nam cũng nhíu nhíu đầu mày. Hắn tưởng tượng, huyết hoàng bị nhốt trong ngũ âm ma ngục của đại ma đã là 1 tế lễ thượng hảo rồi.

Rất nhiều huyền giới cao thủ có chung cừu địch đã đưa tới nhiều huyết tế sinh linh, hơn nữa thần phong học viện còn đưa tới đại lễ, ngoài cả sự mong đợi của hắn, hắn vốn đã nghĩ như vậy là đủ rồi, nhưng thật bất ngờ là còn xa mới đủ, huyết sát đại trận trong truyền thuyết còn không có hiện ra, vậy càng không thể phá trận rồi!

Lưu Viễn la lớn: "Vô phương ư? không sao, ta còn giữ một nửa lễ vật chưa có mang ra mà"

Hắn lại tự mở nội thiên địa của mình, có gần trăm tên tướng mạo giống như là những kẻ bị cầm tù lại hiện lên giữa không trung. Những người này tựa hồ phải chịu những hình phạt quá dị thường tàn khốc, quanh thân cao thấp tràn đầy vết thương, tất cả mọi người như được mở rộng tầm mắt, tinh thần chấn động.

"Đây chính là kết quả của việc ta tìm giết tiên thần trong hai ngàn năm qua.

Bọn họ tưởng có thể lén lút giết ta, nhưng đều bị ta cầm tù, may là lưu lại tính mạng cho bọn họ, hôm nay cuối cùng cũng có đại dụng nha"

Lưu Viễn nói một tràng rất thoải mái.

Vì báo thù. Hắn tựa hồ như nhập ma.

"Vậy sẽ giết bọn họ đi sao?"

"Đúng, vừa đúng lúc dùng bọn họ làm huyết sắc tế lễ."

Hiện trường tràn ngập máu tanh tàn khốc, gần trăm vị tiên thần bị xé nát thân thể 1 cách tàn nhẫn. Đầu lâu phi hành, tàn chi bay vút. Tảng

lớn huyết vụ tràn ngập trong không gian. Trong lúc tàn thi của tiên thần rơi xuống bên dưới thạch lâm, suối máu sôi trào, khắp đạ thánh địa một cỗ sát khí điều động vùng lên ngập thiên địa, khắp bầu trời đều không lọt một tia nắng, trong thiên địa cảnh vật đều bao phủ bởi vụ khí huyết sắc.

"Ngao hồng....."

Một tiếng rít gào lớn kinh khủng vang lên, rõ ràng cỗ trận pháp đã có cảm ứng.

Tại giờ khắc này, khắp không gian, khắp các ngọn núi các cao thủ đều nghe được ma âm trầm muộn, tại thời điểm này mọi người đều có thể hiểu được thế nào là nghiêng trời lệch đất, đại sự kiện sắp xảy ra rồi !

"Còn chưa đủ!" Thần Nam quát to: "Mỗi người hãy tự cắt cổ tay mình. Máy ngàn người chúng ta hãy hy sinh một ít máu tươi của mình!"

Tại thời khắc máu chốt này, không ai lùi bước, không ai do dự. Tất cả mọi người đưa ra một tay, tự rạch huyết mạch cổ tay. Làm cho máu tươi không ngừng chảy xuống phía dưới thạch lâm phong ấn ma vương.

"Oanh long long"

Trận trận tiếng nổ kinh thiên động địa vang lớn, giống như thiên lôi đang bình thường đột nhiên bộc phát ra, trong thạch lâm huyết quang tận trời, mùi máu thịt, huyết thủy không ngừng phiêu dưng, đại địa rung lên kịch liệt, tựa hồ như mặt đất sắp lật vậy.

Thần Nam vội vàng hét lớn: "Mau lui lại, tất cả mọi người mau lui ra phía sau!"

Bất quá gần trăm người gần thạch lâm phía trên bầu trời chưa kịp rời khỏi, đã bị một cỗ huyết quang ngập trời bao phủ, ngay cả tiếng kêu thảm thiết đều không kịp phát ra một tiếng, toàn bộ bị tiêu diệt.

Thạch lâm hoàn toàn băng nát, đại địa cũng sớm hoàn toàn quy liệt, tất cả huyết thủy đều thẩm thấu vào lòng đất. Sau đó, một tòa huyết

sắc luyện ngục đáng sợ nương theo những tiếng long long như thiên lôi từ nơi phong ấn ma vương hiện ra, từ dưới đất phóng thẳng lên, thay thế cả thạch lâm cũ!

Huyết quang che lấp cả bầu trời, nơi đây như 1 Tu La thế giới huyết sắc âm u. Một tòa ma tượng cao lớn nguy nga sừng sững, nhưng toàn bộ đều nhiễm một màu hồng của huyết thủy. Một dãy dãy ác ma thành bảo hình dáng gần giống như đầu lâu ác ma sừng sững trong luyện ngục âm u, vô tận hải cốt phiêu phù, bảy tám khu hải cốt cao như núi to lớn vững vàng, những dòng huyết hà (sông máu) chảy cuộn cuộn dưới chân điêu tượng, thành bảo, cốt đờ vang lên tiếng gào thét dữ dội.

Một thân thể tiên thần cổ lão treo trên núi hải cốt, ngay trước tòa thành ác ma. Trạng thái thảm thiết do phải chịu đủ loại cực hình trước khi chết vẫn hoàn toàn được giữ nguyên vẹn.

Đây là 1 tòa huyết sắc luyện ngục độc lập.

"Trời ạ, đây là lúc phong ấn ác ma năm đó. Đã chết cả ngàn vạn sinh linh a!"

"Tất cả tiên thần thi cốt năm đó đều ở chỗ này!"

"Có thật không..... quả nhiên là máu chảy thành sông, thân chất thành núi a!"

Tất cả mọi người khó có thể che dấu trong lòng sự kinh hãi, không ít người đã run rẩy.

Huyết sắc luyện ngục làm chấn động tất cả huyền giới cao thủ tại hiện trường, cách đó xa xa tại viễn không những người đang chăm chú quan sát cũng đều nhìn không được sắc mặt đại biến.

Thần Nam quát to: "Đại ma người đã đến rồi sao? Tuyệt sát đại trận đã hiện lên, vậy hãy đem huyết hoàng tế thiên đi!"

Một người thân ảnh cao lớn, nhanh như thiểm điện lập tức bước ra quát to " Ngũ âm ma ngục"

Thân hình bị vỡ nát của huyết hoàng được ném ra từ trong hắc động cự đại, Thần Nam quát to: "Tất cả mọi người lui về sau, rời xa huyết sắc luyện ngục"

Ở đây phần đông huyền giới cao thủ nghe vậy, vội vàng rất nhanh lui về phía sau. Luyện ngục kinh khủng này thật sự là đáng sợ, đây là tuyệt sát đại trận a, sát cơ thực sự vẫn còn chưa hiện ra!

Xa xa, trong đạm thai thánh địa các đệ tử đều thần sắc thảm biến. Sự việc ngày đối với bọn họ mà nói thật sự là đáng sợ, ác ma mà tổ sư của bọn họ đã liên hợp vô số cao thủ để phong ấn thực sự sắp xuất thế !

Nhất là mấy vị đạm thai đệ tử từ thiên giới xuống càng sợ hãi tới cực điểm. Đại sự bậc này bọn họ không thể kịp thời báo lên thiên giới, quả nhiên là tội không thể tha, cho dù chém chết một ngàn lần bọn họ vẫn là tội nhân thiên cổ của đạm thai !

Mộng khả nhi thần sắc vô cùng lo lắng, hôm nay đủ loại sự kiện phát sinh, đối với nàng sự đả kích là quá lớn.

Thần Nam đứng hẳn lên cao quát to: "Liệt không kiểm tru hoàng tế thiên!"

Một đạo thần mang mảnh liệt được Thần Nam bạo phát ra, kiếm mang giống như trường hồng kinh thiên xông lên trời cao, hướng bay không đổi, nhằm thẳng thi thể huyết hoàng phóng tới.

"Phốc"

Huyết quang băng hiện. Thần kiếm xuyên qua thi thể huyết hoàng mà tàn phá, máu tươi vương giả rơi xuống, huyết hoàng phát ra một tiếng kêu thê lương, hẳn tựa hồ biết sắp phát sinh cơ sự gì.

"Không..... không thể như vậy!"

Mặc dù mạnh như huyết hoàng, hẳn chính là Bất Tử Chi Thân, nhưng là nếu bị dùng làm vật dẫn cho đại lễ tại tuyệt sát đại trận trước mặt thì cũng muôn vạn khó khăn giữ được mạng sống!

Liệt không kiềm găm vào người huyết hoàng, đẩy hẳn phóng về phía huyết sắc luyện ngục. Kiếm mang dài trăm trượng mang theo huyết hoàng hung hăng nhập sát vào huyết sắc luyện ngục và tòa thành ác ma.

"Oanh"

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, tòa bảo thành phát nổ. Cùng lúc đó huyết sắc luyện ngục lại bắt đầu bằng toái, một sợi thiết liên (xích sắt) cực lớn từ dưới đất phóng lên, điên cuồng vũ động, san bằng mấy tòa thành bảo và cốt sơn trong huyết sắc luyện ngục.

"Ngao hồng....."

Ma khiêu chi âm thật lớn vang vọng trong thiên địa.

"Oanh"

Lại là một tiếng nổ rung trời, lại một sợi thiết liên cực lớn từ dưới đất phóng lên, tất cả khô cốt trong huyết sắc luyện ngục đều phiêu hiện, cuồng vũ loạn động.

"Trời ạ..... đó có lẽ là thần toả vây khốn Ma vương!"

"Đó..... chính là thiết liên vây khốn Ma quân!"

Nương theo thanh âm kinh người, một đạo huyết quang mãnh liệt quán thông thiên địa từ dưới đất trực xông lên, xa xa nhìn lại phẳng phất như một cây huyết trụ phá trời thật lớn!

"Ngao hồng....."

Ma khiêu chi âm chấn thiên động địa vang lên, mấy trăm cao thủ huyền giới bị kinh động ngã lăn ra ngất xỉu.

Chương 246

Tà Tổ Xuất Thế

Huyết sắc luyện ngục, là 1 Tu La thế giới tồn tại có thực. Vốn ở sâu dưới đất, bây giờ lại hiện ra trong nhân gian, điều này làm chấn động hết thảy mọi người!

Huyết quang xung thiên từ trong Tu La luyện ngục bạo phát ra thống phá cao thông, những tiếng ma khiêu cực lớn vang lên inh tai nhức óc, mảng núi xa đều diêu động theo.

Hai sợi thiết liên tại huyết sắc luyện ngục điên cuồng vũ động, toà thành ác ma thật lớn cùng với bảy tám toà khô cốt cao như núi bị đánh trúng sụp đổ ùm ùm, bạch cốt khắp nơi, trên mặt đất huyết thủy cũng đang sôi trào.

"Lui ra phía sau. Tiếp tục lui ra phía sau!"

Thần Nam lo lắng kêu to.

Huyết quang xung thiên không ngừng lan tràn ra bốn hướng, gần ba trăm huyền giới cao thủ, như băng tuyết gặp mặt trời trong nháy mắt hóa thành huyết thủy, dung nhập vào phiến huyết sắc của Tu La thế giới. Lần này hiện trường kinh khủng dị thường, đường đường huyền giới cao thủ, không thể ngăn cản sát khí ngàn năm vùi dưới lòng đất.

Mấy ngàn người rất nhanh lui về phía sau, tại đây tất cả những cao thủ lúc trước bị ma âm chấn động tới hôn mê cũng vĩnh viễn không thể tỉnh lại, bị huyết sát xung thiên nhấn chìm, những người này trong chớp mắt hoá thành bạch cốt trắng nhợt, trở thành một trong ngàn vạn khô cốt.

Hai sợi thiết liên thật lớn quét ngang ngàn quân, cơ hồ muốn quét sạch tất cả cốt sơn và bảo thành trong huyết sắc luyện ngục.

Đúng lúc này, mười đạo thần quang phóng lên, phá tan vân vụ. Ánh sáng ngọc thần quang khai phá huyết vụ chiếu sáng khắp nơi.

Đồng thời, vô số đạo kiếm quang trong huyết sắc luyện ngục như gió lốc cuồng bạo không ngừng xuyên qua xé rách hết thảy chướng ngại vật!

Tuyệt sát đại trận mở ra rồi!

Ma vương bị phong ấn trong đại trận có chút cử động lạ thường, đại trận có thể trăm thần diệt tiên đã hoàn toàn vận chuyển.

Thần Nam cùng mấy ngàn tu giả lạnh người đứng quan sát tất cả, Ma quân xuất thế đã không thể ngăn cản rồi. Bởi vì thần toả giam khốn hấn đã bị phá một nửa, thiết liên cực lớn đã sớm phá khỏi địa quật.

Tuyệt sát đại trận lúc này phát động, dường như có chút muộn màng.

Liệt không kiếm phóng lên cao, bay trở về trong tay Thần Nam. Bây giờ hấn trước quan sát để tiện quyết định bước hành động tiếp theo.

Huyết sát bị bảy bảy bốn bốn mười chín đạo thần quang áp chết, nhìn kĩ, bốn bốn mười chín đạo quang trụ cực đại này hóa ra là kiếm quang tuyệt sát vô cùng kinh khủng. Giờ phút này mang nhận (dao mang) trong huyết sắc luyện ngục tất cả bay múa, đều là do quang trụ cực đại phát động ra.

Từ chỗ sâu nhất trong địa quật lao ra hai sợi thiết liên thật lớn, cuồng bạo vũ động, bằm nát tất cả những mang nhận kia. Rồi sau đó hướng bốn bốn mười chín đạo quang trụ bay đến.

"Đình đình đình koong....."

Trong Đạm Thai thánh địa phát ra trận trận chói tai tiếng kim loại đập vào nhau, hai sợi dây xích cùng với kiếm mang vô tận không ngừng đối chọi nhau.

"Ngao hồng....."

Một tiếng rít gào chói tai, huyết sắc luyện ngục băng nát, vô tận hài cốt cùng huyết vụ cuồng mạnh vọt ra, nhằm vào không ít huyền giới cao thủ đang xem ở phía xa, làm mọi người miệng trào máu tươi,

giống như 1 con thuyền nhỏ phóng trên biển lớn.

"Mau lui lại!"

"Ma vương xuất thế rồi!"

"Tất cả mọi người lui ra phía sau!"

Những người cầm đầu đám quân huyền giới lo lắng hướng về phía đệ tử bốn phái rộng to.

"Ngao hồng....."

Ma khí ngập trời! Tự dưới đất xuất ra một cỗ hắc sắc ma khí mãnh liệt mê mông như biển cả, trong nháy mắt tựa bao phủ khắp Đạm Thai thánh địa. Cảnh tượng như tới ngày diệt vong.

Tất cả Đạm Thai đệ tử sợ hãi chạy ra khỏi phiến cổ thánh địa. Ngay cả sư tổ đều không thể đối phó với đại Ma vương, hôm nay hấn thoát ra, sợ rằng sẽ làm ngay một việc là hủy diệt vùng thánh địa này.

Không ai ngăn trở bọn họ, bất luận làm đám người Thần Nam hay là đám người đang xem chiến ở phía xa. Tất cả đều lẳng lặng quan sát toàn bộ vùng đất bị phong ấn đang bị mây đen che phủ kia.

"Ngao hồng....."

Sau tiếng rít gào thật lớn, một tiếng nổ khiến cho thiên băng địa liệt vang lên, nơi phong ấn ma vương, cuồng mãnh năng lượng phát nổ.

Bảy bảy bốn mươi chính đạo thần kiếm đồng thời bay xuống, thần quang như ngọc đồng thời hội tụ nơi cửa ma quật.

"Ngao hồng..... ta ra đây, ta rốt cục cũng có thể thoát ra rồi!"

Ma khiếu hàm chứa thống hận tận trời, tại khắp bầu trời không ngừng kích động nói: "Một ngàn năm a. Một ngàn năm. Ta rốt cục đã đợi được tới cái ngày gặp lại ánh mặt trời này rồi!"

Ma âm trầm đục đáng sợ, cuộn cuộn ma khí mãnh liệt hạo đặng, thần

kiếm chi quang soèn soẹt không ngừng chém vào nơi phong ấn!

Ma vân rất cực tiêu tan, bốn mươi chín đạo thần quang tận trời tất cả nhằm vào ma quật, thần quang mãnh liệt như thiểm điện trên cao không ngừng quét ngang.

Tại chính giữa là một cái hắc động rộng lớn khí tức vô cùng kinh khủng. Hai bàn tay cầm theo thiết liên gia toả, đang ở bên ngoài ma quật không ngừng điên cuồng công kích.

"Trời ạ!"

"Ma quân rất cuộc, cao lớn tới cỡ nào a!"

Rất nhiều người phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Đó chính xác là bàn tay loài người, nhưng mà nó lại quá lớn, to như 1 cái nia nhỏ, thiết liên gia toả lớn như vậy mà chỉ đủ quán quanh song thủ.

"Một ngàn năm trôi qua, tuyệt sát đại trận đã hư nhược đến không còn hình dáng, vậy mà còn muốn vây khốn ta sao? hừ!"

Tiếng hừ lạnh như một thanh cự chùy ngàn cân rơi vào trái tim mọi người, không ít huyền giới cao thủ sắc mặt trắng bệch.

"Ngàn trọng kiếp nạn ta đều đã trải qua, chẳng lẽ còn bị giam khốn bởi bốn mươi chín đạo Tru Ma Kiếm sao, khai cho ta a!"

"Oanh"

Huyết quang bạo hiện, một cỗ lực lượng bài sơn hải đảo hải bạo phát ra tào trên mặt đất từng khe hổng thật lớn quanh nơi phong ấn ác ma, rất nhanh lan rộng ra, đại địa lan phát ra một trận tiếng nổ "khách khách", các khe hổng thật lớn không ngừng uốn lượn đi ra ngoài hơn mười hải lý.

"Ngao hồng....."

Một Ma Ảnh cao lớn rất cực chạy ra khỏi ma quật, đứng sừng sững

trên mặt đất. Đây quả nhiên là một cái thể ma vương! Cao chừng ba trượng, hai sợi thiết liên quấn quanh trên thân thể hấn như là một loại thiết giáp y bình thường, cơ bắp trên người hấn nhô ra như sừng rồng, thân hình hấn tráng kiện mà hữu lực, lấp lánh quang mang màu cổ đồng, quả thực là 1 ma khuru giống như từ cương thiết luyện thành, làm cho người ta cảm thấy một cỗ khí thể bá đạo! Mái tóc đỏ tươi như màu máu, tóc tai cuồng loạn cả trước ngực và sau lưng hấn, ánh mắt như dã thú loé ra khí tức thâm nghiêm kinh khủng cùng những huyết mang tà ác.

"Ha ha....." Cuồng tiếu rung trời.

"Một ngàn năm rồi, ta rốt cục đã lại xuất thế. Tất cả các người hãy chờ xem, nợ máu phải trả bằng máu !"

Trong khi đó, tiếng khanh thương không ngừng vang lên, bốn mươi chính đạo ánh sáng ngọc thần mang không ngừng oánh phách tuyệt thế đại ác ma. Song tất cả ánh sáng ngọc đều bị Ma quân dùng đôi thiết toả liên đánh bật ra, bốn mươi chín đạo tru ma thần kiếm được xưng danh là vô kiên bất tội trong tuyệt đại sát trận cũng không thể chặt đứt được toả liên quấn trên người ma quân.

Xa xa, Thần Nam vẻ mặt có chút hoảng hốt, hấn rốt cục thấy được Ma vương bản thể, hấn phát hiện ra Ma vương dường như có vài phần khí chất giống với hấn. Đồng thời cảm giác trong cơ thể máu huyết xao động, tựa hồ hấn cùng với Ma vương này huyết nhục tương liên, cảm thấy như gặp lại người thân.

Tại viễn không, một con ngân long thật lớn xuất hiện lạnh lùng quan sát Đạm Thai thánh địa. Long khu cường tráng dài chừng sáu mươi trượng, tựa như từ cương thiết luyện thành, trên phần lưng to như một ngọn sơn lĩnh bằng bạc mọc ra mấy chục cái gai xương cực lớn, mỗi gai xương dài mấy trượng tựa như một trường mâu sắc bén đứng giữa trời cao, bảo vệ cho phía sau lưng nó. Long dực thật lớn nhẹ nhàng động đậy, thiên địa gian lập tức nổi từng trận cuồng phong, long trào to thô cứng mà tỏa ra u quang làm hồn phách người khác xiêu lạc.

Đây chính là tây phương vô địch lão bạo quân Khôn Đức.

Bên cạnh hẳn chính là kì lân thần thú cũng cùng bộ dạng to lớn như vậy.

Hai lực lượng cực mạnh này vô thanh vô tức, lạnh lùng nhìn vào ma vương trong Đạm Thai thánh địa.

Cách không xa bọn họ đó là hai toà núi tuyết, một con ma viên to lớn dị thường lẳng lẳng đứng đó. Nó có thể sánh cùng hai toà tuyết sơn về độ cao! Quanh thân cao thấp đều là lông lá tối tăm rậm rạp, so với nền tuyết trắng xoá thật là trái ngược.

Trên một toà tuyết phong khác, hai đồng tử lão nhân tóc trắng như cước cũng đang chăm chú nhìn vào Đạm Thai thánh địa. Bọn họ nhẹ giọng nói chuyện và cảm thán bằng những âm thanh rất nhỏ.

"Tuyệt sát đại trận đã bị phá rồi, căn bản không thể ngăn trở hẳn."

"Côi bảo khốn thiên tở đã giam cầm hẳn hơn ngàn năm. Nhưng bây giờ lại thành vũ khí đáng sợ của hẳn!"

Trong Đạm Thai thánh địa, cái thể ma quân như cương thiết đúc thành đột nhiên hét lớn: "Nơi này có người của Thần gia, ta cảm giác được khí tức của người, mau ra đây cho ta"

Thần Nam trong lòng kịch chấn, hẳn bay hẳn ra, đứng trên cao không.

Ma quân vừa chống lại Tru Ma Kiếm quang, vừa cuồng tiếu nói: "Ha ha.....vừa rồi tại mà quật, đã cảm thấy được có người của Thần gia dùng liệt không kiếm huyết tế thượng thiên. Tiểu tử, ta là tổ tông của người. Hãy bỏ tất cả những khôi bảo trên người người ra đi. Giúp ta hoàn toàn phá nát tuyệt sát đại trận này"

"Shjt ! ta mới là ông nội người!" Thần Nam nghe thấy lời lẽ hẳn thì đáp lời theo bản năng. Loại này khiến hẳn có chỗ bất mãn nhưng sau đó hẳn đột nhiên ngắt người.

Tổ tông? điều này..... hẳn có cảm giác huyết mạch tương liên, tên kia tự xưng là người của Thần gia. Chẳng lẽ lại là sự thật ? Thần Nam chợt ngắt người tại chỗ.

Cái thế đại ma vương huyết phát loạn vũ, hấn điên cuồng vung vây khốn thiên tác, đẩy từng đạo kiếm quang ra ngoài. Đoạn dữ tợn quay về phía Thần Nam cười nói : "Tiểu tử lá gan người thật không nhỏ a! Dám cùng tổ tông đối kháng, người thật sự là không muốn sống nữa hả ?

"Người..... rất cuộc là ai?" Thần Nam quát hỏi.

"Tiểu tử người thật là kiêu ngạo a!" Ác ma như từ cương thiết đúc thành lạnh lùng nói: "Người nếu đích thị người thần gia thì phải nghe qua lai lịch của ta chứ? Ta chính là người thứ 8 trong truyền thuyết"

"Cái gì? Người người thứ 8 trong truyền thuyết Thần gia? Người..... tại sao vẫn còn sống, người không phải là bị phân thân toái cốt mà chết sao ?"

"Bởi vì ta không cẩn thận mất đi cái tư cách đó, không thể không bức thần binh chi hồn trong cơ thể người ra ngoài, đáng chết thật, dám người khốn kiếp đó lại từ bỏ ta!"

"Hóa ra cũng không phải là người thứ 8 thực sự!"

Ma vương giận dữ hét: "Vốn là ta! Ta muốn bọn họ hiểu được người nào mới là thiên tài thực sự của Thần gia. Ta thoát ly thần gia, chỉnh hợp lục đại tà đạo từ thái cổ truyền thừa xuống tới, ta muốn chứng minh ta mới là người mạnh nhất. Nhưng đáng chết là bọn khốn kiếp đó lại muốn đạp ta ra khỏi Thần gia, ta bị bọn hấn phong ấn, lại còn giúp người ngoài đặt gạch."

Hấn tàn nhẫn cười nói: "Tiểu tử này, người tự mình dẫn xác tới. Hắc hắc....." Tiếng cười lạnh lùng khiến đám đông huyền giới cao thủ đều cảm giác có chút rợn tóc gáy.

Thần Nam rất cục sảng tỏ thân phận đối phương, hấn tịnh cũng không hề e sợ. Ngược lại đại nở nụ cười, nói: "Lục đạo cộng tổ (ông tổ chung của 6 đạo), ta gọi người là tà tổ được rồi. Ha ha..... Người thứ 8 trong Thần gia thật sự có sức hấp dẫn lớn vậy nha, phải bởi thường chính mạng sống của mình để làm sống lại một tồn tại hư vô mờ mịt, thật sự đáng giá sao?"

"Hắc hắc....." Tà tổ âm trầm cười nói: "Ta tự mình nếu không muốn chết, thì sẽ vĩnh viễn là người thứ 8 mạnh nhất"

"Ta biết Thần gia vì sao lại trực xuất người rồi. Hóa ra người tâm thuật bất chính. Người không nên động nộ, kỳ thật chúng ta không phải đối lập, chúng ta hoàn toàn có thể hợp tác! Bởi vì ta đã phản Thần gia!"

"Ha..... ha ha....." Tà cuồng tổ nở nụ cười, nói: "Thật sự là vui sướng a, ha ha..... người thứ chín của Thần gian là Thần chiến phản lại thần gia, đệ thập nhân - người thứ mười cũng phản lại Thần gian. Vậy đám hỗn đản đó sẽ thành đầu heo hết rồi, ha ha..... quả thật có mắt không trông a!"

"Chúng ta có thể hợp tác hay không đây?"

"Hợp tác, ta dựa vào cái gì mà hợp tác với một tiểu tử như ngươi? Hôm nay ta giết ngươi, đem thần binh chi hồn nhập trong cơ thể, ta còn cần ngươi làm gì? Hắc hắc....." Tà tổ cười lạnh đáp.

Thần Nam cười lạnh nói: "Cái tên già bất tử nhà ngươi. Thật sự là trá trở nha, ta tốn bao công phu để cứu ngươi. Không ngờ rằng ngươi lại lấy oán báo ân"

Tà tổ âm nhiên nói: "Hừ. Trong cái thế giới loạn lạc này, muốn sống cho tử tế thì phải ác độc hơn người, người không đủ ác, sớm muộn cũng bị người ta tiêu diệt."

Thần Nam thở dài nói: "Được rồi, ta sẽ đem mấy món thần binh này cho ngươi!"

Dứt lời, liệt không kiếm hóa thành một đạo trường hồng, trực xuyên qua huyết sắc luyện ngục, oanh 1 tiếng tiến vào chánh phương đông, ngay sau đó đại long đao phát ra một tiếng rỗng ngâm, hóa thành một tàn long thật lớn, quay cuồng tiến vào huyết sắc luyện ngục, oanh địa một tiếng sáp nhập chánh phương tây.

"Ngươi....." Tà tổ một bên đối kháng trứ bốn mươi chín đạo thần quang, một bên kinh cả giận nói: "Ngươi hóa ra biết loại... bí pháp

này....."

"Hừ, vốn muốn dùng vài món coi bảo giúp người thoát ra, bây giờ thì không thể không dùng bọn chúng gia cố tuyệt sát đại trận giết người trước tiên!"

Dứt lời, từ trong cơ thể Thần Nam lao ra một phiến thần thụ, bạo phát ra vạn trượng lục quang, oanh địa một tiếng rơi vào huyết sắc luyện ngục chính phương bắc. Do dự một lát, Thần Nam không cởi huyền vũ giáp, mà hắn mở nội thiên địa mang hai mảnh nhỏ của cổ thạch thuần đi ra, hai toà thần sơn quang mang sáng ngọc, phát ra trận trận oanh long long rơi vào huyết sắc luyện ngục chính phương Nam.

Bốn kiện coi bảo quang diệu thiên địa, bảy bảy bốn mươi chín đạo thần quang trong trận lập tức trở nên mảnh mẽ như cầu vòng, từng đạo thần mang nhằm vào tà tổ chém điên cuồng.

"Tiểu tử tử, ta phải băm vằm người ra vạn đoạn!"

Thần Nam không nói gì, chỉ ở ngoài tuyệt sát đại trận lạnh lùng nhìn hắn.

Xa xa phần đông huyền giới cao thủ kinh ngạc không thôi, tại đây trong nháy mắt phát sinh sự tình ngoài dự liệu của bọn họ, khiến mọi người ngạc nhiên không dứt.

Viễn không, thượng cổ lão bạo quân Khôn Đức, bệnh kỳ lân, cũng với ma viên cao hơn núi, còn có mấy vị cao thủ thần bí, sắc mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nhìn kỹ sự tình Đạm Thai thánh địa.

Đúng lúc này, một người với thanh âm già nua dị thường, từ phía chân trời truyền tới.

"Nhân sinh thật chẳng có gì vui thú. Muốn chết đều không dễ dàng, tà tổ tiểu tử cầu xin người giết chết ta đi." Một lão nhân lưng còng gầy gò từ không trung hạ xuống.

Tà tổ nhìn thấy lão nhân tới, sắc mặt thay đổi đại biến. Nghiến răng nghiến lợi nói: "Người Lão bắt tử này, hóa ra vẫn còn sống!"

"Còn sống thật sự là chẳng có ý nghĩa gì, nhân sinh thật sự là vô vị a, ta tới cầu người giết chết ta."

Tà tổ một bên cố sức chống lại kiếm quang càng ngày càng mãnh liệt của tuyệt sát đại trận, một bên mắng : "Lão bắt tử con mẹ mày!" [

Đột nhiên, phương tây cuồng phong âm ỉ, âm phong kích động, từ viễn không một khí vật với khí tức thần thánh cùng khí tức tà ác đồng thời hạo đặng trong không gian, hướng về phía huyết quang rất nhanh vọt tới. Hóa ra là 1 thạch đài vô cùng to lớn, như một đóa ô vân trên bầu trời áp xuống đỉnh đầu tà tổ.

"Đáng chết thật, hóa ra là báỉ tướng đài ở rừng rậm vĩnh hằng." Tà tổ sắc mặt vô cùng lo lắng than.

Đột nhiên, một cỗ ma khí ngập trời nhuộm đem cả không trung phía tây. Một cỗ bàng bạc ma khí mãnh liệt cuộn cuộn xông tới.

Một thạch bài cự đại cao gần mười trượng thấu phát ra tang thương khí tức qua năm tháng, chấn thiên động địa, rất nhanh bay tới. Phía bên trên thạch bài một phiến huyết thủy đỏ tươi đang chảy, nhìn vô cùng chói mắt.

"Trần ma thạch!" sắc mặt Tà tổ kinh hãi cực điểm.

"A a..... thật là thú vị !" Một âm thanh vang lên bên tai mỗi người rất rõ ràng. Một vị bạch y thần nữ chân đạp lên một cây ngọc như ý trong suốt từ trên cao phi xuống.

Cùng lúc đó, xa xôi tại tây thổ, mười tám tầng địa ngục kịch liệt diêu động. Giáo hoàng bất lực phát ra một tiếng thở dài.

Tầng địa ngục thứ mười hai, tây thổ Đồ Đằng cường đại rống lên một tiếng: "Rốt cục hấn đã trở về, ta phải đi gặp một vài lão bằng hữu mới được!"

Tại giờ khắc này, tầng địa ngục thứ mười hai như tự đông phân ra, tây thổ Đồ Đằng rất nhanh hướng phương đông phía chân trời bay đi.

Một lát sau, một thanh âm yếu ớt hồi vang ở tầng thứ mười tám : "Do ma mà chết, do ma mà sanh....."

Một khô chỉ từ mười tầng 18 địa ngục phát ra ma khí xung thiên. Một cỗ uy thế uy áp khiến người ta sợ hãi bao phủ phiến thiên địa này, khô chỉ dưới sự bao bọc của ma khí, bay về phía phương đông xa xôi.

Chương 247

Thiên Bằng Địa Liệt

Một tiếng thét thê lương vang vọng khắp bầu trời tây phương, Tây thổ đồ đằng ngay lập tức xuyên phá hư không chỉ trong chớp mắt đã bay tới đạm thai cổ thánh địa, tiếng rít của lão vang lên vô cùng chói tai, âm thanh dường như có thể xuyên thấu sắt thép đó khiến tai mọi người tưởng như đều bị xuyên thủng.

Toàn thân hắn phát ra huyết quang vạn trượng, ngang nhiên đứng trong hư không, ngạo nghễ nhìn bát phương, không ngừng thét dài. Mái tóc dài trên đầu Tây thổ đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo phát ra màu huyết hồng vô cùng yêu dị, xõa dài che kín ma văn nửa thân trên, nửa thân dưới không phải hai chân mà là một cái đuôi cự xà dài khoảng ba trượng. Kỳ lạ nhất là toàn thân phủ kín ma văn nhưng ngay mi tâm cự nhiên sanh ra một con mắt nằm dọc. Bất quá con mắt này đang khép lại, nó được xưng là đồ đằng thánh nhãn có thể hủy diệt thế gian vạn vật. Tây thổ đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo được xưng là là một trong những vị thần trong truyền thuyết xưa nhất của tây thổ đại lục, là vị thần của loài người từ thuở hoang sơ mông muội nhất, pháp lực thông thiên không thể nào đoán được nông sâu, lão đúng là một vị thần cường đại, thời đại của lão thậm chí còn sớm hơn các thần linh bây giờ. Hiện trường tất cả cao thủ huyền giới cơ hồ không ai biết hắn, chỉ có thể cảm ứng được sự ba động khủng bố đến cực điểm, cơ hồ tất cả mọi người đều không dám đối diện với hắn!

Phía xa, lão bạo quân Khôn Đức biến sắc, than vãn: "không thể ngờ được a, đồ đằng chi thần từ thời viễn cổ vẫn sống sờ sờ ra đây! Ta từng chú ý tầng 12 địa ngục bao nhiêu năm, vài lần tham cứu đều không có kết quả, nghĩ không ra bên trong thật sự có nhân vật này đang ngủ say!" Xa xa, bên cạnh núi tuyết hắc sắc cự viên 2 mắt xạ ra 2 đạo kì quang khế lẫm lẫm: "Lời đồn đãi quả nhiên là thật, hắn quả thật còn chưa chết, aizzz thượng thiên hạ địa sẽ còn nhiều chuyện gian nan đây.

"Ha ha...." Tà tổ bị khốn tại tuyết sát đại trận ngửa mặt lên trời cười lớn: "Không ngờ ngày ta thoát khỏi giam cầm lại dẫn tới nhiều đại nhân vật trong truyền thuyết xuất hiện đến như vậy thật khiến cho

Thần mỡ nở mày nở mặt a!" Tà tổ đang cười lớn đột nhiên im bật, từ phương tây thiên giới ma vân nổi lên trùng trùng, nguyên khí mệnh mông như biển trào dâng kèm theo những luồng ma khí dao động mãnh liệt cuồn cuộn kéo đến. Trong biển ma khí, một cái chỉ cốt từ phía chân trời tây phương rất nhanh bay tới, làm cho người ta có một cỗ cảm giác dị thường tà dị. Vừa nhìn qua, nó rất bình thường bất quá nó chỉ là một cái ngón tay người bị cắt đứt mà thôi, nhưng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng, mặt trước phủ đầy hoa văn, thậm chí có những đoạn kinh bay lượn. Nhưng mà, chỉ một ngón tay như vậy thôi nhưng nó vẫn ngạo nghễ bay trên trời cao khiến cho mọi người không thể nào dám coi thường sự tồn tại của nó, tựa hồ nó mới là luồng ánh sáng chói chang nhất tồn tại trong thiên địa. Không có một ai dám coi thường nó ! Đây đúng là một tà vật đáng sợ, khi chỉ cốt tới gần, một luồng uy áp bao phủ khắp đạm thai thánh địa khiến cho người ta mất hết ý chí chiến đấu.

Mấy vị khách không mời mà đến này khiến cho toàn bộ Đạm Thai thánh địa lúc này ai ai cũng nghe thấy tiếng tim đập như đánh trống trong lồng ngực Tất cả các huyền giới cao thủ đều lặng lẽ hướng phía sau bay lùi lại. những nhân vật có mặt tại Đạm Thai thánh địa này dù là tiểu nhân vật cũng đã sống quá tám trăm năm, thậm chí trong đó còn có một số người đã sống tới vài ngàn năm, tất cả mọi người đều cảm giác được những nhân vật trước mặt này so với họ đều là nhân vật chí cường! mặc dù không thể nào đoán được lại lịch nhưng tuyệt đối đây là những nhân vật ma thần trong truyền thuyết từ thời xa xưa! "Ha ha....." Thủ mộ lão nhân đứng ở trong hư không cười to, phá tan không khí trầm mặc trước tiên, thân hình già cỗi của lão rung bần bật khiến người ta hoài nghi điệu cười của lão có thể sẽ khiến thân thể bị đứt đoạn ra thành nhiều khúc.

Mỹ nhân như hoa cách vân đoan

Thượng hữu thanh minh chi cao thiên

Hạ hữu bích thủy chi ba lan

Thiên trường lộ viễn hồn phi khổ

Mộng hồn bất đáo quan sơn nan

Hơn một vạn năm, thật sự không thể tưởng được lại còn có thể gặp lại Thần Nữ, ta từng bao nhiêu lần thử xuất linh hồn ba động tìm người hạ cứu u thượng thanh minh đều đã thử tìm qua nhưng chưa từng phát hiện ra nửa điểm tung tích, cứ tưởng người sớm đã bị tiêu diệt trong trận chiến thời viễn cổ. Haizzz yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, aazzz nhìn thấy người thế này ta lại thấy thiên địa tràn ngập ánh sáng, ta lại không muốn chết nữa rồi!"

Thần Nam ở cách đó không xa nghe được lời nói của thủ mộ lão nhân thiếu chút nữa ngã cắm đầu xuống đất. Long bảo bảo nhỏ giọng nói: "Thần nói, thật sự là một lão già đáng xấu hổ!" Từ kim thần long lắc đầu than vãn: "Lão già này da mặt còn dày hơn ta!"

Thần nữ áo trắng như tuyết đứng trên ngọc như ý bay lượn trên không trung, tà áo tung bay trong gió, nàng cười nhẹ nói "lão đầu tử người xem ra cao thâm khó lường, năm đó như thế mà như không có tổn thương chút gì, quả thật là ngoài sự dự liệu của ta. Nhưng mà người cứ thử đụng vào ta xem, ta sẽ cho người nếm mùi đau khổ."

Thủ mộ lão nhân cười to: "Haha...hôm nay vì nơi này phát ra huyết quang thấu trời xanh ta mới đem mớ xương tàn đến đây phát ra chiến ý mời cổ nhân quy tụ.... Ô cái gã mặt mũi oai nghiêm sát khí trùng trùng kia người nhìn cái gì vậy? Năm đó ta vốn muốn thưởng thức qua món súp rắn không ngờ người lại đột nhiên biến mất nhiều năm như vậy rồi" Tây thổ đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo sát khí tận trời, con mắt ở giữa trán khẽ rung động cuối cùng vụt mở, một đạo ánh sáng được xưng tụng có thể hủy diệt vạn vật trên thế gian bùng phát bắn tới Thủ mộ lão nhân. "Con trùng to kia người làm cái gì vậy? luồng khí này không thể nào bắn trúng ta đâu. Mà ta cũng không có hãm hại người đâu, ai nha người bị một vết đau quá, có lẽ do mấy lão cổ đồng vô sỉ bên tây thổ người làm rồi" Thủ mộ lão nhân đối với đạo thánh quang tựa hồ rất kiêng kị, tuy lão nói vậy nhưng thân thể huyền hóa trong không trung ra vài đạo tàn ảnh rất nhanh né tránh mấy đạo thánh quang "Ừ hự"

Xa xa, phía các huyền giới tu giả đang quan sát phát ra vài tiếng kêu thảm thiết, nơi luồng thánh quang đi qua, mười mấy tên tu giả trong nháy mắt tan thành cát bụi nhẹ nhàng rơi xuống đất, một chút thi thể cũng không còn. Đồng thời một tòa núi tuyết ở đằng sau bị luồng thánh quang bắn tới trong phút chốc sụp đổ, thật không thể tưởng

tượng nổi sự bá đạo của luồng thánh quang này.

May mà Tây thổ đồ đằng cũng không muốn chính thức động thủ, sau khi bắn ra vài đạo thần quang hần liền khép đồ đằng thánh nhãn, con mắt được xưng là có thể hủy diệt thế gian vạn vật lại. Hần lạnh lùng nói: "Lão già chết dẫm, hôm nay ta đến đông thổ cũng là vì cảm ứng được khí tức của các người, ta một mặt muốn gặp cố nhân một mặt muốn hỏi các người năm đó thằng cha nào đã động tay động chân khiến ta ngủ say bất tỉnh" "A a....." Thần nữ không nhịn được nở nụ cười rạng rỡ đẹp như hoa cỏ mùa xuân nói: "Thật là một con rắn to ham ngủ a, bị người ta làm cho ngủ lâu như vậy giờ mới đi tìm người báo thù, a ha ha..." Thấy Tây thổ đồ đằng thẹn quá hóa giận, sắp bùng phát đến nơi, thủ mộ lão nhân vội cười nói " Con trùng bự nhà người thật sự là hồ đồ, bọn họ ba người cũng tới từ tây thổ, vậy....."

Nói đến đây thủ mộ lão nhân dừng lại rồi nhìn chăm chăm vào ba kiện khí vật trên không trung. Bái tướng đài phương viên rộng khoảng trăm trượng, khí tức thần thánh tỏa ra vô cùng kinh khủng giao thoa với ma khí làm cho người ta cảm thấy một cỗ áp khí rất lớn.

Trần Ma thạch thì cao mười trượng phát ra khí tức âm trầm vô cùng đáng sợ, nhất là trên mặt trước nó có nhiều vết máu trông tà dị vô cùng! Chỉ cốt, vật thần bí nhất, tuy nó chỉ là một đoạn ngón tay ngắn ngủn nhưng lại khiến cho bất luận kẻ nào cũng phải chú ý, có cảm giác nó mới là chủ nhân của đất trời! Tây thổ đồ đằng nhìn về phía ba kiện khí vật thần bí lạnh lùng nói: "Chỉ cốt kia không phải là một ngón tay thật sự, nó là tinh hồn của một cá nhân! Ta vốn muốn thu toàn bộ mười tám tầng địa ngục vào bên trong thiên địa của ta nhưng chính là nó đã ngăn cản hảo sự của ta. Ta cũng thật không biết lai lịch của nó! Về phần Bái Tướng đài và Trần Ma thạch ta đã nghe người ta nói qua nhưng cũng không biết rõ hai cái thứ quý quái đó." Thủ mộ lão nhân cười to "ha ha... mấy thứ quái quỷ đó ở bên Tây thổ của người mà người còn không biết, thế mà còn đòi báo thù... ú ù u ye ye.." "Ý người là những kẻ hãm hại ta đã chết?" "Có lẽ vậy" Tây thổ đồ đằng lạnh lùng nói "Cái dcm, có khi mấy kiện khí vật này ngưng tụ tàn hồn của bọn họ, hôm nay ta sẽ đập nát chúng"

Thủ mộ lão nhân cười nói: "Ta sẽ giúp người". Sau đó lão quay sang cười với thần nữ nói: "Người cũng trợ giúp hần một chút đi, đối với Bái Tướng đài và Trần Ma thạch ta nghĩ ta với người đều có chút

hiểu biết còn chỉ cốt kia thì ko biết là ngón tay của ai, hôm nay chúng ta đánh tan nó ra xem tinh hồn của nó là thần thánh phương nào?" "A a.... hôm nay thật là thú vị, vậy thì cứ đại chiến một trận thật là thống khoái đi" Có vẻ như thần nữ nghĩ đây là một chuyện phi thường thú vị.

Trần Ma thạch và Bái Tướng đài đều bất động nhưng chỉ cốt lúc này đã bắt đầu tuôn ra ma khí ngập trời, một tia dao động thần thức truyền đi trong lòng mỗi người vô cùng rõ ràng: "Do ma mà chết, do ma mà sanh" Chỉ cốt nhẹ nhàng giao động, một phiến hư không lập tức bị sụp đổ, nó nhắm hướng Thủ mộ lão nhân lao vọt tới. "Mạnh mẽ lắm!" Thủ mộ lão nhân biến thành một đạo tàn ảnh rời đi, phiến hư không tại chỗ lão đứng nhanh chóng bị chấn nát, lão xuất hiện tại một mảnh hư không khác hô to "Yên diệt"

Tiếng sấm sét rung động thiên địa, không gian xung quanh chỉ cốt co lại xuất hiện một cái hắc động xoáy tròn thật nhanh hút chỉ cốt vào trong.

"Ma thân vĩnh sanh! Hắc động phát ra bốn chữ vô cùng chói tai qua dao động thần thức truyền đến tai mọi người. "Ầm" Hắc động to lớn như vậy nhưng khi va vào chỉ cốt lập tức băng nát trong khi chỉ cốt vẫn bình ổn, nó khiến mọi người đều phải chú ý, nó tỏa ra uy áp khuynh đảo thiên địa.

Trong quá trình này, thiên phạt lôi điện không ngừng đánh xuống nhưng làm người ta đều kinh dị nhất là tất cả thiên phạt lôi quang khi bay đến phiến không gian này đều biến mất một cách kì diệu. Thiên địa pháp tắc hoàn toàn vô hiệu!

Thủ mộ lão nhân và chỉ cốt vừa rồi chỉ là đơn giản quá chiêu nhưng bọn họ tựa hồ đã đều tự sáng tác ra thiên địa pháp tắc

Họ không coi thiên địa pháp tắc vào đâu cả! Vô số tu luyện giả bay trên không trung đều lặng người theo dõi cuộc chiến, mọi người đều tập trung hết tinh thần lên sự tình xảy ra tại Đạm Thai thánh địa.

Lão bạo quân Khôn Đức, bệnh Kỳ Lân, Cự Viên bọn họ mặt đều không chút biểu cảm, so với những người khác bọn họ tựa hồ còn chú ý đến cuộc chiến này hơn.

"Lợi hại!" Thủ mộ lão nhân quay về phía Tây thổ đồ đằng và Thần nữ nói "các người thấy rồi chứ, hôm nay ta gọi các người đến đây ngoại trừ việc gặp những người này, ta còn muốn thu thập tên tiểu tử dưới kia nữa" Tà tổ biết thủ mộ lão nhân ám chỉ hấn, hấn liền cười lạnh nói: "Mặc cho lão già người tu vi nghịch thiên cũng giết không nổi ta! Nếu không phải ta là bất tử thì vạn năm trước không phải ta bị phong ấn mà là bị người ta giết rồi!" Từ trên không trung Thần Nam trong lòng chợt động, Liệt Không kiếm, Đại Long đao, Hậu Nghệ thần thụ, Thạch cảm dương toàn bộ hóa thành bốn đạo thần quang bay ra khỏi phiến huyết sắc luyện ngục rất nhanh bay trở về bên trong nội thiên địa của hấn.

"A....." Bốn kiện côi bảo trong truyền thuyết bay ra khỏi tuyệt sát đại trận, tà tổ lập tức phát ra một tiếng gào chấn động thiên địa. Thân hình ma quái cao lớn như làm bằng sắt thép phát ra vô tận những tia ánh sáng vô cùng đáng sợ, tay vũ động Khốn Thiên Tác sẵn sàng ứng chiến

"Grào..." Sát khí từ người hấn tỏa lên tận trời cao, huyết quang bao trùm cả mặt trời, Đạm Thai thánh địa một nơi cổ thánh địa bốn mùa đều đẹp như mùa xuân trong nháy mắt tất cả biến thành vật chết, tất cả thực vật động vật trong nháy mắt đều bị lấy đi sinh bện chi năng. Cũng còn may mắn là các đệ tử Đạm Thai thánh địa đã được các huyền giới cao thủ của môn phái sớm triệt ly nơi này.

"Grào..." Tà tổ ngửa mặt lên trời gào thét, phiến thiên địa xung quanh hấn như biến thành địa ngục, tuyết sơn sụp đổ, đại địa tan vỡ, vô vàn khe nứt lan tràn khắp nơi dài hàng chục dặm Tiếng gào thét quá lớn khiến bát phương kinh động, trên bầu trời Đạm Thai thánh địa đến mây còn bị thổi bay, đối mặt với tà tổ cường mạnh như thế, Thần Nữ, Tây thổ đồ đằng, thủ mộ lão nhân cũng đành phải lùi lại tránh né các tia huyết quang của hấn.

Thần Nữ mặt lộ vẻ kinh ngạc nói: "Thật mạnh, đúng là Trường Giang sóng sau xô sóng trước" Thủ mộ lão nhân nói: "Gã tiểu tử này tâm ngoan thủ lạt, năm đó thái cổ lục đạo tối cường đại cường giả đều bị hấn ngư ông đắc lợi, khi sáu người khi đang bị trọng thương không còn khả năng đối chiến với cường giả thì hấn tới nuốt tất cả vào trong nội thể rồi luyện hóa bọn họ, cảnh giới của hấn so ra thì vẫn kém

người và ta nhưng thân thể của hắn bất diệt chi thể cũng không bằng, hắn thật sự có rất ít địch thủ."

Àm!

Huyết sắc luyện ngục hoàn toàn bị phá vỡ, tà tổ phóng lên cao, hôm nay hắn đã hoàn toàn thoát khỏi vây khốn. Tà tổ khiêu khích nhìn thủ mộ lão nhân lạnh lùng gầm to "vạn trùng kiếp nạn, muôn nghìn khó khăn, ngoảnh đầu lại, thoáng chốc đã vạn năm, ta đây thân bất tử, hồn bất diệt, oai chấn một phương, vô nhân địch" Nhưng ngay lúc này bên cạnh Trấn Ma thạch liền xuất hiện nhiều vết máu rồi sau đó oạt ra tà dị huyết quang bốc lên tận trời, luồng huyết quang lạnh lẽo như đến từ Cửu U địa ngục, nó phát ra thần thức ba động tiếp lời Tà Tổ, âm thanh vang dội trên không trung "Đợi cho âm dương nghịch loạn, ta đây ma huyết nhiễm trời xanh!" Tà tổ ngạc nhiên nói "Vị thái cổ lục đạo tổ sư nào đây?"

Thủ mộ lão nhân thấy vô cùng nhức đầu, lấy tay bóp trán lẩm bẩm "Sai lầm, hắn @\$#@\$\$@" lão nhin không được làm bầm máng chữ rồi cả giận nói " Con mẹ nó, Trấn Ma thạch là một trong thái cổ lục đạo đại tà nhân, mày chết với cậu!" Thủ mộ lão nhân tựa hồ tức giận vô cùng quay về phía Thần Nữ và Tây Thổ Đồ Đằng hô to "Cùng ta đánh nó ra thành cám đi, không cần đối phó với chỉ cốt" Bọn họ dường như khi xưa là đồng minh, bây giờ vẫn thế, Thần Nữ cùng Tây Thổ Đồ Đằng hướng đến Trấn Ma thạch lao đến, Thần Nữ quát khẽ: "Trên trời cao, dưới đất liền, tất cả nghe lệnh ta, âm dương lưỡng cực ! diệt !" Không trung ngay lập tức vỡ nát, một luồng ánh sáng màu ngọc bích bắn tới thế như thủy triều nghịch không mà lên, thiên địa lưỡng cực chi khí đồng thời hướng Trấn Ma thạch bắn tới!

Đây tuyệt đối là một tuyệt sát chiêu vô cùng kinh khủng, Thần Nữ chỉ nói vài câu đã huy động được thiên địa pháp tắc ! Trấn Ma thạch bị lưỡng đạo quang mang chí cường bao vây vào trong, nó không ngừng chống cự rồi sau đó phá nát phiến không gian phát ra âm thanh gào thét điên cuồng lao vọt ra. Tây thổ đồ đằng quát to "Thế gian vạn vật, thánh nhân triệt tiêu, diệt !" Con mắt thứ ba của đồ đằng đột nhiên mở ra một đạo thánh quang trong nháy mắt chiếu sáng cả đại địa trực tiếp hướng tới Trấn Ma thạch!

"Bất tử thân, hồn bất diệt, độc cô cửu chuyển!" Trấn Ma thạch truyền

ra kịch liệt thần thức ba động. Mặt trước của nó vốn nhiều vết máu, không biết vì sao đột nhiên bạo phát, những luồng máu xoay tròn từ bên trong không ngừng xuất hiện những luồng tinh hồng tiên huyết khiến cho cả bầu trời xanh đều nhiễm máu. Đò đằng thánh quang được xưng là có thể hủy diệt vạn vật trong thế gian gặp phải luồng huyết quang vô tận chậm rãi biến mất giữa không trung.

"A a...." Trần Ma thạch phát ra một tiếng rít to: "Huyết nhiễm trời xanh!" Huyết thủy trào dâng như thủy triều cuồn cuộn tới như biển gầm, đánh về phía Thần Nữ và Tây thổ đò đằng Bên kia, thủ mộ lão nhân đã sớm cùng Tà Tổ triển khai đại chiến.

"Tiểu tử, ta tuy thiếu một món nợ ân tình của lão tổ của ngươi, bắt qua người từng giết hậu bối của ta, nếu ngươi bị phong ấn trọn đời thì cũng không sao nhưng hôm nay ngươi dám thoát ra.... " Thủ mộ lão nhân phá tan một mảnh không gian trực tiếp hướng Tà Tổ đánh tới, bất quả thân thể bất diệt siêu việt của hắn không thể nào bị ảnh hưởng, thiên địa pháp tắc oanh sát điên cuồng nhưng hắn vẫn lại có thể phá tan hư không bay ngược trở lại vị trí cũ. "Lão bất tử, ngươi vô luận như thế nào cũng không giết được ta!"

"Ầm" Một bàn tay giống như một tòa cự sơn từ Thủ mộ lão nhân đánh ra,điên cuồng ấn Tà Tổ vào dưới lòng đất, phương viên trăm trượng quanh đó hoàn toàn vỡ vụn, đại địa đều biến thành cát bụi, trên mặt đất xuất hiện một cái hố hình bàn tay sâu không thấy đáy. Bên kia, Bái Tướng đài và Chỉ Cốt vốn đang bất động không biết vì sao đột nhiên phát ra hào quang thấu trời rồi lao vào đại chiến mãnh liệt.

Sau đó chiến trường mở, hỗn chiến bắt đầu lan tràn ra, những người này rốt cục đánh nhau kịch liệt cùng một chỗ Trời xanh vỡ nát, núi cao sụp đổ, đại địa nứt vỡ....

Thần Nam lạnh lùng nhìn trận chiến lạnh lùng nói"Đánh đi, tốt nhất là đánh cho thiên địa hỗn loạn thời gian đảo ngược thì tốt"

Chương 248

Tá nhân nhất dụng

Tây thổ đồ đằng rống một tiếng lớn, thanh âm thể lượng vang tận trời xanh, thanh truyền mấy trăm dặm, khiến núi xa cũng phải rung chuyển, tuyết băng tan nổ không ngừng xảy ra.

Từ khi thánh nhãn thứ ba trên trán khai ấn, hấn chưa bao giờ bế lại. Đồ đằng thánh quang quét đi tám phương, phá nát từng tòa tuyết phong, nhưng nhất thời không cách nào ngưng nổi huyết thủy cuộn cuộn dù trong nửa khắc.

Trên trời cao, khắp nơi ngập ngụa huyết thủy, khắp bầu trời một mảng huyết đỏ. Huyết thủy đáng sợ vô biên quay cuồng trong không trung, từng đợt sóng huyết nổi lên trên Trấn ma thạch như u linh.

Huyết quang ngập trời, chín đại huyết sắc suối u ám, phẳng phát như có thể nuốt hết linh hồn người, phát ra cỗ dị tà rung động, không chỉ hung ác nuốt lấy thần hình Tây thổ đồ đằng, mà còn như đang thâu tóm hết thần thức hấn, nhấn chìm hấn trong chín đại huyết động.

Thần Nữ chân đạp ngọc Như Ý không ngừng biến phép cao thiên hậu thổ mà thành hai đạo khí Thiên Địa - Âm Dương đan cùng một nơi, xé nát không trung, hồng đánh tan sóng huyết vô tận.

Bất quá, sóng huyết dày đặc, chín đại huyết động không ngừng cuộn cuộn mở rộng ra, chiếm cứ không gian càng lúc càng rộng hơn, hơn nữa dần dần cũng vây quanh Tây thổ đồ đằng Thần Nữ.

Tây thổ đồ đằng cười lạnh, lớn tiếng: "Ta không tin, chẳng lẽ không thể phá nổi chín huyết động này sao?"

Dứt lời, hấn ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, thân hình trong phút chốc tăng vọt, nửa người trên nhanh chóng hóa thành cự nhân cao năm trượng, cơ thể cường kiện. Kinh hãi hơn chính là ma văn trên người hấn càng lúc càng dày đặc. Ma văn đáng sợ nổi lên cả trên mặt, trên trán.

Nửa thân dưới vốn là đuôi rắn dài ba trượng, lúc này hóa dài trăm trượng. Thân xà to lớn giãy dụa, thật khiến người ta cảm thấy kinh đảm. Hấn phóng lên cao, lao vào sóng huyết sắc tấn công.

Cực đại song thủ đâm mạnh vào sóng huyết dày đặc. Sóng huyết ào ạt đổ xuống Trấn ma thạch hổ. Bất quá ba cực đại huyết động xoáy tròn như ba đầu cự thú hung hãn đang há mồm đầy máu chỉ trực cắn xé hấn.

Tây thổ đồ đằng hét lớn một tiếng, song chưởng phát ra trận trận quang mang rực rỡ, đột nhiên lao vào hai huyết động. Đồng thời thánh nhãn trên người đồ đằng cũng phát ra một đạo quang mang ánh sáng ngọc chói mắt tấn công huyết động cực đại kia.

Bất quá, huyết động dày đặc đáng sợ không chỉ có mỗi ba, mà có tận sáu, tựa như u minh địa ngục huyết động, sóng huyết ngập trời xoáy tới.

Trong chớp mắt, năng lượng vô cùng xung quanh Tây thổ đồ đằng xé nát thân thể hấn. Cùng lúc Trấn ma thạch từ trên không giáng xuống, hung hấn bổ xuống.

"Hãy xem đây!" Tây thổ đồ đằng hét lớn, đuôi dài trăm trượng vung lên, cuốn chặt trấn ma thạch cao mười trượng, mặc cho chín huyết động cực đại đang xé nát thân thể to lớn của hấn.

Trấn ma thạch bị đuôi Tây thổ đồ đằng cuốn chặt, thánh nhãn đồ đằng không ngừng bắn ra thánh quang oanh tạc Trấn ma thạch.

Chỉ là, tiên huyết trên Trấn ma thạch thật sự quá yêu dị, bốc lên trận trận sương mù huyết sắc đáng sợ, khiến từng đạo thánh quang bị tiêu diệt toàn bộ, tựa hồ nó bất khả xâm phạm. Trong khi chín huyết động cực đại đã nghiền nát thân thể Tây thổ đồ đằng.

"Phốc"

Thân xà trăm trượng cuối cùng bị chín huyết động cực đại bóp nát vụn. Sóng huyết vô biên khôn cùng ào ạt, trong chớp mắt bao phủ thân thể vỡ nát của Tây thổ đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo. Đột nhiên Trấn ma thạch phóng lên cao.

Bất quá, trong phút chốc, huyết hải vô biên lại sôi trào, thân thể vỡ nát của Tây thổ đồ đằng vốn đang bị bao trùm phóng ra, nhanh chóng tụ hợp lại. Kết tụ thành một thân chi hoàn chỉnh.

Những nhân vật này vốn đã đạt cảnh giới thân thể bất diệt, phải sử dụng phương thức cực kỳ đặc biệt mới có thể hoàn toàn tiêu diệt nổi, dù thân thể có nghiền ra trăm mảnh cũng không có chút uy hiếp tới tính mạng bọn họ.

Tây thổ đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo thân rắn trăm trượng nhanh chóng phá toái hư không, xoạt một tiếng, quán quanh Trấn ma thạch, mặc cho chín huyết động kia đang cố nuốt chửng. Kim quang thánh nhãn đồ đằng chói sáng, tử quang đột nhiên đại thịnh, một đạo tử kim thánh quang chói mắt bạo phát, hung hãn tấn công vào Trấn ma thạch.

"Oanh"

Huyết quang vỡ vụn, trên toàn bia thạch nhiễm vô số vết máu xối ra, trên trời cao huyết hải không ngừng nổi lên từng trận sóng lớn dị thường.

Tử kim thánh quang chiếu trên bia thạch to lớn ấy, cuối cùng khiến tấm bia thạch này rung động dữ dội. Chỉ là nó không những không vỡ nát ra, mà ngược lại kéo chín đại huyết động âm trầm nuốt lấy Tây thổ đồ đằng.

Phía sau, Thần Nữ trong tay nắm ngọc Như Ý phi tới. Trong phút chốc, ngọc Như Ý phóng lớn thêm trăm ngàn lần, dài ngắn chừng mười trượng. Rồi sau đó, Thần Nữ huy động mãnh lực, thoát ra trận thần thánh khi từ ngọc Như Ý, hung hãn tấn công vào Trấn ma thạch.

Tây thổ đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo thân xà lúc này dần dần buông lỏng, phản kích lại huyết sắc ma động đang cắn nuốt, cùng lúc thỉnh thoảng sử dụng thánh nhãn đồ đằng chiếu xạ lên Trấn ma thạch.

Thần Nữ một phần thi triển cấm pháp, điều dưỡng khí Thiên Địa Âm Dương cách ly trấn ma thạch cùng sóng huyết vô biên, một phần

không ngừng dùng ngọc Như Ý tấn công Trấn ma thạch.

"Oanh oanh oanh....."

Trấn ma thạch đen tối đáng sợ bị đánh rớt xuống, huyết thủy ngập trời cũng theo nó chảy xuống mặt đất. Thần Nữ cùng Thụy Đức Lạp Áo cùng liên thủ điên cuồng công kích vào Trấn ma thạch dưới đất.

Bên kia, Bái Tướng đài hùng vĩ tựa núi, khí thế uy nghiêm cực đại, khiến người ta dấy lên trong lòng một cỗ áp lực nặng nề dị thường. Lúc này nó đang cùng tiểu Chỉ Cốt giao đấu cùng một chỗ. Thoạt nhìn hai thứ này trông thật bất cân xứng, nhưng khi thật sự giao chiến, Bái Tướng đài to lớn kia cũng không chiếm được chút ưu thế hơn nào, đôi lúc còn bị tiểu tiết Chỉ Cốt kia đánh bay. Chỉ Cốt kia tựa như có thiên lực, như rễ cây bám chắc trên không trung.

"Triệu triệu sinh linh vì chiến, trăm vạn thần ma cũng vậy!"

Trên Bái Tướng đài khắc hai hàng chữ, hóa ảo ra hai đạo thần mang rực rỡ, giao nhau bay ra, chiếu thấu tận trời cao, phát ra uy lực lớn lao, khiến vô số người theo dõi cuộc chiến từ xa đều không khỏi khiếp đảm, tuyệt sát thần mang nhanh chóng bao phủ khắp bầu trời.

Chỉ là, Bái Tướng đài vốn có thể trấn áp vô số thần ma trong Thần ma lăng viên, nay đối mặt một tiểu tiết khô cốt tựa hồ đã mất hết cái thiên uy vốn có. Hai đạo tuyệt sát quang mang ánh sáng ngọc tấn công vào phía sau Chỉ Cốt, dù khiến hư không trên cao băng nát, nhưng Chỉ Cốt vẫn uy nghiêm bất động, không chút lay chuyển trong không trung!

Chỉ Cốt bất động như núi, động thì như long trời lở đất, trong chớp mắt rung động bộc phát ra một cỗ ma khí đáng sợ quét ngang Thiên Địa, quang mang u ám vô tận bao phủ toàn bộ bầu trời, thành một hắc phiến lớn. Trong không trung vô tận, huyết vụ ngập ngụa.

"Oanh"

Bái Tướng đài bị Chỉ Cốt lao vào, rớt xuống từ trời cao, hung mãnh lao tới phía lão nhân trông mộ.

Lúc này, lão nhân trông mộ đang tóm lấy Khốn thiên tác trên thân thể Tà Tổ, vung sang Đông, quăng sang Tây, đập nát cả phiến không gian. Tà Tổ cũng không chút yếu thế, thân cao tới ba trượng, thân ma như đúc từ thép sắt, bộc phát sáu đạo quang mang tà dị bắn tới thân thể lão nhân trông mộ. Sáu đạo vô hư ảnh bắn xé lão nhân điên cuồng, tựa hồ muốn phanh thây lão.

Đằng sau, Bái Tướng đài vừa lúc bị Chỉ Cốt đánh bay xuống, thấy phía trước có người cản trở, oanh một tiếng phóng hạ hai đạo thần quang về phía hai đại cao thủ.

Lão nhân trông mộ tức giận, đột nhiên ném Tà Tổ lao ra, trong chớp mắt vung vào hai đạo thần quang nổ tung. Tà Tổ không hổ danh là cường giả vô địch, thân ma cao lớn không bị chút thương tổn nào. Giữa thần quang phá toái và Bái Tướng đài, hai nắm thiết quyền mãnh lực tấn công.

Chỉ Cốt lao xuống tấn công, phá vỡ một mảnh hư không, cùng lão Tà Tổ và Bái Tướng đài lao vào, rồi tiếp đo rung động mãnh liệt, phiến không gian trống rỗng âm tối kia bắt đầu tiêu hủy.

Thân hình Tà Tổ nhanh chóng tan chảy mất một nửa, thân thể thương tổn mơ hồ huyết nhục, bắt quá hấn rít lên một tiếng thâu tận trời xanh, lét nửa tấm thân thể đầy máu me nhanh chóng lao ra.

Thoát khỏi phiến không gian, thân thể Tà Tổ nứt ra vang lên từng âm thanh lớn. Nửa đoạn thân thể thương tổn nhanh chóng mọc lên cốt nhục, thân ma trong chốc lát phục y nguyên dạng. Thân ma thể vô pháp hủy diệt thật đáng sợ.

Cùng lúc đó, Bái Tướng đài cũng lao ra, lúc này đây nó phát ra quang mang tà dị u ám, đài thể hắc ín bập bùng bất định. Trên mặt mơ hồ hiện ra một đạo nhân ảnh, mặc dù rất mờ nhạt, nhìn không rõ ràng nhưng cũng đủ khiến người ta có thể cảm giác được khí khái trong thiên hạ duy ngã độc tôn!

Sau khi hư ảnh xuất hiện, Bái Tướng đài tựa như cự thú thông linh từ thượng cổ, càng lúc càng trở lên kinh dị, dường như nó có thể nuốt chửng hết quang mang xung quanh, cuối cùng hình thành một cỗ dẫn lực vô biên vô đoán, ngưng đọng Chỉ Cốt đang lao tới.

Mặc dù càng lúc đoạn Chỉ tốc độ di chuyển trở nên càng chậm, nhưng tuyệt đối khoảng cách lại không ngừng nhỏ đi. Ngay cả lão nhân trông mộ và Tà Tổ cũng bị cỗ lực lượng tà dị này hút tới.

"Hủy diệt!"

Lão nhân trông mộ hét một tiếng lớn, phiến hư không bể nát. Một khe lớn giữa không gian kéo dài trong viễn không. Ba tòa tuyết sơn trong phút chốc mà đổ xuống, hơn chục người theo dõi cuộc chiến đứng gần bị khe lớn trong không gian bóp nát trong chớp mắt, bỏ mạng tại chỗ.

Xung quanh không gian Bái Tướng đài không ngừng hủy diệt. Lần này có thể hủy diệt pháp tắc không gian, lão nhân trông mộ thuận lợi thoát ra khỏi dẫn lực lớn đó, thoát khỏi cuộc hỗn chiến.

Duy có Tà Tổ lại không có chút may mắn như vậy, liên tục bị hút tới Bái Tướng đài. Trong nháy mắt vô số hư ảnh mờ ảo hiện lên đều công kích xuống Tà Tổ.

Đây không phải công kích nhục thể đơn thuần, lần này là tàn sát tận linh hồn!

Hư ảnh mờ ảo có thể xuyên thấu qua thân thể Tà Tổ, nuốt hết linh hồn hắn. Lần này, Tà Tổ thật sự hoang mang, không ngừng rống lên. Cuối cùng, hắn cắn chóp lưỡi, phun ra ba ngụm máu tươi lớn liên tục, bắn vào Khốn thiên tác, cùm sắt lớn trong chớp mắt hóa thành hai đoạn măng xà tàn thể cực đại.

Không có đầu đuôi phân biệt, tựa hồ thân thể vốn hoàn hảo hai đoạn đều có đầu rắn, sớm bị đoạn khai ở giữa. Trừ khi là do trọng thương nhưng bộ phận khác lại không chút tổn thương gì, hai đầu cự xà đang cuộn mình nhanh chóng vươn lên như một tòa ốc, thân hình trong chớp mắt tăng vọt, toàn thân toát ra trận trận lửa ánh sáng ngọc, đẩy lui vô số hư ảnh, sau đó kéo Tà Tổ thoát khỏi Bái tướng đài.

Lúc này, giữa Bái Tướng đài, một hư ảnh hiên ngang đứng, khí khái ngạo nghễ thiên hạ, duy ngã độc tôn, động mà cũng như không

động, nhìn vào đoạn Chỉ cốt.

Chỉ cốt cùng cỗ tà dị năng lượng xung quanh Bái tướng đài trong giây lát ngăn ngừa hình thành thế bình quân trong hư không. Bất quá, chỉ chút sau, Chỉ cốt đột nhiên tăng tốc lao về phía trước, phóng ra dẫn lực không thể ngăn cản.

Nó thoát ra trận trận ma khí kinh hoàng, bao phủ tòa đài to lớn, lao thân đối đầu với đạo hư ảnh mờ nhạt trên cao.

"Ngao hồng....."

"Ngao hồng....."

Hai tiếng rít lớn, rung động cửu thiên, vang khắp cửu u, khiến vô số cao thủ huyền giới đang ngự không theo dõi cuộc chiến chấn động mà ngã xuống, vô số người khác bị ma âm thấu não ngất luôn tại chỗ, một số ít bị sóng âm diệt sát.

Phần đông người đang xem cuộc chiến hoảng hốt, đều thoái lui về phía sau!

Chỉ cốt cùng hư ảnh lao vào nhau, nhìn từ xa tựa hồ như có hai đạo nhân ảnh đang cùng nhau kịch chiến điên cuồng. Bất quá Bái Tướng đài chu vi trăm trượng đang bồng bênh bay phía trên khiến người ta căn bản không thể nào thấy rõ hai đạo hư ảnh, chỉ có thể cảm ứng phảng phất được hai phiến bao la đang cùng nhau oanh kích mãnh liệt!

Phía sau, lão nhân trông mộ, Tà Tổ, Thần nữ, Tây thổ đồ đảng Thụy Đức Lạp Áo cũng Trấn ma thạch nhuộm máu đang cùng nhau hỗn chiến kịch liệt.

Đương nhiên, ba đấu hai, tình cảnh Tà Tổ càng thêm bất ổn, mặc dù thân thể bất tử nhưng máu từ miệng mũi đã từ từ tràn ra, thần sắc nhìn cũng kiệt sức không chịu nổi.

Trấn ma thạch càng lúc càng tổn thương, Thần nữ ba người công kích điên cuồng.

Cao thiên băng nát, đại địa chìm hãm, cự sơn sụp đổ.... Đại chiến vô song, thiên cổ bất ngộ!

Cuối cùng, trên Bái tướng đài hai đạo hư ảnh giao chiến ác liệt. Đột nhiên Bái tướng đài chớp động lao vụt vào trường đại chiến, khiến cho trận đại chiến càng thêm thảm liệt

Ở phía sau, lão nhân trông mộ đột nhiên quát lớn: "Ta mượn Đại long đao một lúc!"

Từ trên không, Thần Nam cảm giác trong tay nhẹ bẫng, nửa đoạn Long đao bay ra khỏi tay, nhanh chóng len vào giữa chiến trường hỗn loạn. Trong phút chốc, đao mang trực thẳng trời xanh.

Một lát sau, Tây thổ đồ đằng Thụy Đức Lạp Áo cũng quát lên: "Mượn Liệt không kiếm chút!"

Tay Thần Nam lại cảm giác nhẹ bẫng, Liệt không kiếm phá toái hư không bay vào giữa cuộc đại chiến thảm khốc. Kiếm khí cuồng bạo tung hoành, quét ngang tám phương!

Chỉ sau một lát, Thần Nam thấy Thần Nữ tay nắm ngọc Như Ý cũng nhìn về phía bên này. Lần này, hắn có chút thích thú, đã triệu hồi sẵn Hậu nghệ cung. Trước bị lấy đi hai kiện khôi bảo bất ngờ, lần này chủ động đem ra.

Bất quá, mọi việc lại ngoài dự liệu của hắn, Thần Nữ quát lớn: "Mượn.... thân xác..... một lúc!"

Thần Nam toàn thân bay lên, phóng vào nơi đại chiến.

"Ta #@Y%&u.."

Cảm giác hắn thật sự....

Chương 249

Huyết cốt dung hợp

Một cỗ sức mạnh to lớn cuốn lấy Thần nam bay về phía đại chiến. Hai con rồng sau lưng chàng kinh hãi, nhưng rõ là chẳng có biện pháp nào để cứu chàng.

Thần nam thực sự không có lời nào để nói, thủ mộ lão nhân và tây thổ đồ đằng ép mượn đại long đao và liệt không kiếm coi như xong, vị thần nữ mà chàng giao du không quá 1 lần này quả quá cá tính, nghiêm nhiên mượn cả người chàng.

Hiện giờ đại chiến phía đó vô cùng kịch liệt, mấy vị cường giả không thể không suy nghĩ tới hậu quả sau đại chiến thảm liệt này. Do vậy tất cả đều dùng pháp tắc của mình vạch ra danh giới, để chiến khu (khu vực chiến đấu) chỉ hạn chế trong phiên thiên địa của Đạm Thai Thánh, không để cho nó tiếp tục mở rộng ra nữa.

Trên bái tượng đài cao lớn, hai đạo huyết ảnh vẫn cuốn lấy nhau điên cuồng, mấy vị cao thủ khác đối với bái tượng đài đang vận vũ đại chiến kia căn bản là không quan tâm, họ vẫn không ngừng giao chiến.

Hai người trên đài cao tuy chỉ là 2 hư ảnh, nhưng thực lực của họ mạnh tới mức người khác không tưởng tượng nổi, từng đạo không gian u minh không ngừng được phá ra, từ bên trong phóng ra từng trận canh lôi, trên không trung hình thành nên 1 cơn bão năng lượng cực lớn.

Tới trấn ma thạch lúc này cũng bị áp chết triệt để, 3 vị cao thủ thần nữ, tây thổ đồ đằng và thủ mộ lão nhân thực lực mạnh mẽ bao trùm cả thiên địa gian, dường như không ai có thể ngăn cản được sự công kích của họ.

Tà tổ cũng bị áp chế, tây thổ đồ đằng tay cầm liệt không kiếm chém ra từng đạo thần quang chói mắt, mà đại long đao trong tay thủ mộ lão nhân cũng kịch liệt xé rách hư không.

Thần Nam đã bị thần nữ cưỡng ép "mượn" tới gần, toàn thân rơi vào vòng xoáy đại chiến kịch liệt này.

"A a... thân thể của người cũng không tồi, xem ra tiềm lực rất lớn, lại có huyền vũ giáp hộ thể nên có thể phát huy một phần sức mạnh của ta."

"Người..." Thần nam không biết nàng ta muốn làm gì.

"Thân thể của ta đã sớm vỡ nát, nhục thể mà ta luyện ra bây giờ lại quá yếu ớt, không thể dùng quá sức trong cuộc chiến này, nếu không rất dễ bị tổn hại, do vậy phải mượn thân thể của người."

Đây thực là 1 yêu cầu khiến cho người ta cứng họng, nhưng Thần nam không có biểu hiện gì, thần nữ hoá thành 1 đạo thần quang chui vào trong thân thể chàng, trong nháy mắt nhãn thần của Thần nam đột nhiên trở nên mạnh mẽ, dường như có 1 ngọn lửa cháy rừng rực đang khiêu động, song mục lập tức chiếu ra 2 đạo quang kiếm.

"Keng !"

Quang kiếm chém lên trán ma thạch, lập tức hoa lửa bùng lên.

Lúc này Thần nam tham gia vào đại chiến cường giả với 1 hình thức kì dị, tư cảm của chàng vẫn còn, vẫn có thể nhìn rõ, nghe rõ mọi biến đổi xung quanh, nhưng thân thể của chàng thì lại không thuộc vào sự chi phối của chàng nữa.

Chàng thấy mình giơ tay đá chân, đánh cho cao thiên sục vỡ, đánh cho trán ma thạch rơi xuống nơi sâu nhất của huyết hải, huyết thủy cuồng loạn bắn tung toé đầy trời.

Trên cao không nơi đâu cũng là huyết thủy, 9 vòng xoáy huyết sắc chuyển động không ngừng, trán ma thạch bị áp chế chỉ có thể trốn phía sau để né tránh sự công kích của 3 cường giả.

Khí thế của tam đại cao thủ ngày càng cường thịnh, đến trán ma thạch kì dị, cao thâm khó lường cũng có nguy cơ bị đánh vỡ.

Đại long đao và liệt không kiếm trong tay thủ mộ lão nhân và tây thổ

đồ đằng đã phát huy uy lực tới mức đáng sợ, mà Thần nam còn lâu mới đạt được.

Trong huyết quang ngập trời, đại long đao hoá thành 1 nửa con tàn long, phát ra tiếng gào thét không ngừng, long thân quấn trên tay phải của thủ mộ lão nhân, long đầu và lợi trảo (đầu và vuốt sắc) không ngừng tấn công đôi cựa xà trong tay tà tổ. Con đại xà bị long khí chí tôn mạnh mẽ áp chế cơ hồ không ổn, nó đã mất đi sự linh động ban đầu.

Đồng thời tàn long đang gào thét không ngừng cũng dần cắn vỡ trán ma thạch, khiến cho trán ma thạch không ngừng thoái lui trốn chạy.

Liệt không kiếm trong tay Thụy Đức Lạp Áo cũng đồng thời hiện ra thân thể, đây là lần đầu tiên Thần nam nhìn thấy chân thân của liệt không kiếm. Hoá ra là xuyên thiên thú trong truyền thuyết, hình dáng như xuyên sơn giáp, nhưng nhiều hơn xuyên sơn giáp 1 cái độc giác nhìn như kiếm.

Con xuyên sơn thú to lớn này phần đuôi quấn trong bàn tay của Thụy Đức Lạp Áo, một nửa khu thể to lớn phía trước dài trăm trượng điên cuồng vũ động trong không gian, đánh vỡ nhiều phiến không gian khiến cho huyết thủy trào lên tung toé.

Thần nam dưới sự khống chế của Thần nữ, trên không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh, thân khu như quang minh không ngừng huyễn diệt, khôi bảo ngọc như ý trong tay đánh bay trán ma thạch trong chớp mắt, chàng lại tiếp tục huyễn hoá trong không trung phía trên đầu tà tổ, hai chân đạp phá hư không, giận dữ đá lên đầu tà tổ.

Cái đầu lâu cứng như sắt thép đó trong nháy mắt bị đá lõm, làm cho tà tổ kêu lên thảm thiết, bay ngược ra sau mấy trăm trượng.

Cuộc chiến đã vào hồi kết, trán ma thạch tuy không bị đánh vỡ nhưng đã bị phong ấn lại, mà tà tổ cũng không còn sức địch lại 3 vị cao thủ đang chiếm thế thượng phong kia nữa.

Đúng lúc này, hai hư ảnh trên bái tướng đài đột nhiên rống lên vang trời, bọn họ nhanh chóng phân chia, có thể thấy dường như thực lực hai bên cân bằng, bất phân thắng bại.

Chỉ cốt xung thiên, rời khỏi bái tướng đài, từng đạo hư ảnh mờ nhạt chui vào trong chỉ cốt.

Hai đạo hư ảnh trên bái tướng đài lui lại phía sau, sau đó nhìn thấy tình cảnh của trấn ma thạch, bọn họ lập tức xông qua.

Đương nhiên bái tướng đài không phải là giúp đỡ trấn ma thạch, mà là cùng với đám người của thủ mộ lão nhân đánh vỡ nó, từng phiến từng phiến thần quang rực rỡ bạo phát, khiến cho huyết hải bốc lên huyết vụ vô bờ vô tận.

Đương nhiên đây là đại hỗn chiến, bái tướng đài không thể tránh khỏi sự va chạm kịch liệt với đám Thủy Đức Lạp Áo.

Liệt không kiếm và đại long đao cùng chém về phía bái tướng đài, trong quá trình này, Thần nam bị điều khiển, thân thể không được tự do. Chàng phóng tới bái tướng đài, tung 2 chưởng mạnh mẽ về phía 2 hư ảnh trước mặt, cuối cùng chàng rút hậu nghê cung, liên tiếp bắn ra 3 đạo quang tiễn, khiến cho bái tướng đài bị công kích rung lên dữ dội.

Vừa may, thần nữ không để cho thần tiễn nhiễm máu, nếu không Thần nam trải qua đại chiến thế này, lại mất máu quá nhiều thì nhất định sẽ mắc đại bệnh.

Đúng lúc này phiến thiên địa rung động kịch liệt, chỉ cốt phá toái hư không phóng tới, khi đám Thần nam cho rằng nó sẽ công kích bái tướng đài thì ngoài dự liệu của mọi người, nó xông tới đánh về phía trấn ma thạch.

Sự cường đại của chỉ cốt, hôm nay đám người trong chiến trường đã được nhìn thấy.

Lúc này chỉ cốt sát khí xung thiên, hư ảnh nhạt nhoà từ trong cốt lại hiện ra bồng bênh, trong chớp mắt bổ lên trấn ma thạch. Cùng với 1 tiếng ma hồng cực lớn, hai tay của hắn đã đập nát thạch bài to lớn kia, trong không gian dường như vang lên âm thanh "lách tách".

Trấn ma thạch đã trở thành công địch (kẻ địch chung), cả đám người

cùng tấn công nó, cuối cùng mấy cường giả dường như đã có kế ước ngầm, họ không hỗn chiến nữa, tà tổ cũng không bị thủ mộ lão nhân áp chế nữa, tất cả cùng tập trung sức mạnh tấn công thạch bài.

Chín huyết động âm u đáng sợ đã không thể ngăn cản sự công kích của các cao thủ, trấn ma thạch không còn chỗ nấp trong huyết hải, chỉ có thể chống đỡ lại những cường giả này mà thôi.

Nhưng mà đối mặt với 9 vị cường giả không hề yếu hơn nó, nó làm thế nào để chống lại sự liên hợp của họ đây ?

Cuối cùng, dưới sự tương tác của kiếm khí xung thiên, đao mang dữ dội và chưởng lực mạnh mẽ, chỉ cốt phát ra đòan cuối.

"Oành!"

Thạch bài to lớn cao tới 10 trượng đã bị đánh vỡ, trấn ma thạch đã nổ tung !

Tất cả những điều này Thần nam đều nhìn rõ, trong đó cũng có công lao của chàng, chàng không ngờ rằng tà dị chi vật trấn áp 18 tầng địa ngục đã bị huỷ diệt như vậy.

Huyết thủy cuồng loạn đầy trời, 9 vòng xoáy huyết sắc cực lớn điên cuồng chuyển động, không trung được nhuộm bỏ bởi từng trận sóng máu nhanh chóng bị 9 huyết động không ngừng nuốt vào.

Cuối cùng, không trung huyết sắc trở lại sáng rõ, 9 huyết động kia đã nuốt hết toàn bộ huyết thủy.

Hư ảnh nhạt nhoà bên cạnh chỉ cốt rống lên vang trời, kéo theo chỉ cốt cũng gào thét điên cuồng gần 9 huyết động. Cuối cùng huyết động âm u biến mất, hoá thành 9 giọt huyết thủy đẹp lung linh tà dị.

Huyết thủy ngập trời giờ hoá thành 9 giọt !!!

Cảnh tượng cực kì khó hiểu, đám người thần nữ cảm thấy kinh ngạc, quan chiến giả ở xa còn kinh ngạc gấp bội lần.

Hư ảnh tiêu biến trong chỉ cốt, 9 giọt huyết thủy nhanh chóng ngưng

tụ lại. Khi đám thủ hộ lão nhân muốn ngăn cản thì 9 giọt huyết thủy đã nhập vào trong chỉ cốt đầy những lỗ sâu như hang đá vôi.

Trong chớp mắt huyết quang chiếu rọi thiên địa, khắp thiên địa gian đâu đâu cũng là huyết quang, nhưng chỉ trong phút chốc, quang mang huyết sắc biến mất, chỉ cốt trắng như ngọc lại xuất hiện trong thiên địa gian, không lỗ rỗ giống như trước nữa mà chẳng chịt vân tay, hiện giờ đã hoàn toàn hóa thành 1 chỉ cốt hoàn chỉnh.

Tất cả mọi người đều không hiểu, không ngờ là lại có kết quả như vậy, 9 giọt chân ma chi huyết đã nhập vào trong chỉ cốt, khiến cho chỉ cốt đang nứt vỡ bỗng trở lại nguyên vẹn đầy sức sống.

Hư ảnh trên bái tượng đài phát ra 1 tiếng thở dài khe khẽ không ai nghe thấy, sau đó cưỡi bái tượng đài bay lên, mắt hút phía trời tây.

Chỉ cốt khẽ lay động, phát ra sát khí cuồng bạo, sau đó phá toái hư không, trong chớp mắt đã bay xa vạn dặm, cùng hướng về phía Tây thổ.

Thụy Đức Lạp Áo muốn ngăn cản, nhưng thủ hộ lão nhân kéo lại, nói : "Không cần đuổi theo, chỉ cốt quá thần bí, trước khi hiểu rõ về nó ta không thể mạnh động được." Sau đó hắn làm bầm trong miệng : "Lẽ nào không phải là thái cổ lục tà ? Lẽ nào ta đoán sai?"

Đại hỗn chiến kịch liệt đã kết thúc, thủ hộ lão nhân lập tức dùng mục quang quét về phía tà tổ đang đứng đó không xa, hàn quang trong mắt khiến cho tà tổ thấy lạnh gáy, hắn bản lĩnh thông thiên lại không thể nào chống lại 3 cao thủ trước mắt.

Bỏ chạy ư ? Điều này là không thể. Cả không gian đều bị 3 cao thủ cầm cố, tà tổ không còn đường tháo chạy nữa.

Ba cổ lục lượng lớn như đại dương đang ép về phía tà tổ, không có cường địch đe dọa, 3 vị cao thủ dốc toàn lực, trong chớp mắt đã phong ấn tà tổ, khiến hắn bị kèm chặt bất động trên hư không.

Thủ hộ lão nhân lộ ra vẻ suy nghĩ rồi nói : "Hôm nay không thể tự tay giết người, để tránh vô ngôn với tổ thượng của người, nhưng phải tiêu trừ sức mạnh có thể làm họa cho thiên địa của người, còn cái

mạng của người, thì còn phải xem Thần gia sẽ xử lý thế nào. Nếu như không làm ta vừa lòng, thì ta tuyệt đối sẽ không nể mặt."

Nghe thấy có thể giữ lại mạng sống, tà tổ trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng ngay lúc này, 1 câu nói của thủ mộ lão nhân đã làm mặt hắn biến sắc.

"Hôm nay liên trường đại chiến, hao tổn quá nhiều công lực, xin mượn 2 phần thần lực."

Bàn tay khô gầy bắt lấy khí hải của tà tổ, thần lực không ngừng tuôn ra, đôi hàm răng cứng như thép của tà tổ nghiến chặt như muốn vỡ ra, thủ mộ lão nhân tuy không giết hắn, nhưng rút hết thần lực kiểu này còn làm hắn đau khổ hơn cả việc hủy diệt đi 1 nửa sinh mạng của hắn.

Đây là thần lực có được do khổ luyện qua bao năm tháng vô tận. Cư nhiên bị người khác dùng đại pháp lực rút mất 2 phần, đối với 1 cường giả mà nói thì điều đau khổ lớn nhất chính là đây.

Một khắc sau, thủ mộ lão nhân ngừng tay.

Nhưng, giọng nói như ác mộng của Tây thổ đồ đằng lại vang lên bên tai hắn : "Hôm nay đúng là đã tiêu hao quá nhiều công lực, ta cũng xin mượn 2 phần thần lực!"

Tà tổ hận tới mức muốn kêu rống lên, nhưng lúc này thân thể của hắn bị phong ấn, hắn chỉ có thể trợn mắt nhìn đối phương đang dần rút cạn thần lực của mình.

Thần lực là nguyên khí sinh mệnh của hắn, sau khi bị rút tiếp 2 phần, tà tổ xem ra đã kiệt sức, già đi rất nhiều.

Thần nữ từ trong cơ thể Thần nam huyễn hóa ra, nhìn nàng tuy bạch y pháp phối, thánh khiết mỹ lệ, nhưng bộ dạng cười hì hì của nàng nhìn giống như là 1 ác ma tuyệt sắc.

"Người không thể bên trọng bên khinh được chứ ? Ta cũng xin mượn 2 phần thần lực."

Tà tổ giận tới muốn phát điên, 6 phần thần lực đã bị mất đi như vậy, không biết phải tu luyện bao năm mới có thể hồi phục lại đây ?

Nguyên khí cuộn cuộn không ngừng từ cơ thể tà tổ truyền vào cơ thể thần nữ.

Sau khi mất đi 6 phần thần lực, bộ tóc huyết sắc của tà tổ đổi sang màu trắng, khuôn mặt hấn đầy nếp nhăn, hấn đã trở thành 1 ông già.

Thần nữ vẫn chưa rời đi, nàng ta quan sát tà tổ, nói : "Dường như người rất không vừa lòng phải không ? Có gì muốn nói với ta không ?" Khi nói câu này, thần nữ để tà tổ hồi phục chút công lực để nói chuyện.

"Ta muốn ăn tươi nuốt sống các người, các người mới là những ác quỷ thực sự." Tà tổ nộ phát xung thiên, cất tiếng rống thê lương.

"Thật là làm ta sợ quá, xin lỗi nhé, lại xin của người 2 phần thần lực." Thần nữ cười hì hì, vươn đôi tay ngọc ra.

"Người đúng là ma quỷ, ta đã bị giáng xuống thần hoàng chi cảnh, người vẫn chưa chịu buông tay sao ?" Tà tổ 2 mắt đỏ như máu, điên cuồng gào rống.

"Nếu như không phải là muốn giữ thể diện cho ai đó, thì ta muốn lấy hết thần lực của người kia, người sợ cái gì ? Chẳng phải chỉ tiêu hao có 8 phần thần lực sao ? Tu dưỡng mấy ngàn năm là có thể hồi phục mà. Hoặc giả, nếu người may mắn, có thể nuốt được 1,2 thần hoàng, hoặc là nuốt mấy tên sắp đạt thần hoàng chi cảnh, thì chẳng phải người lại vô địch thiên hạ rồi sao ?"

Tà tổ trong lòng rỉ máu, gặp phải loại nữ cường đạo ác ma pháp lực vô biên như thế này thì có nói gì cũng vô ích.

Cuối cùng, thần nữ hài lòng thu tay, nói : "Không còn cách nào khác. Viễn cổ nhất chiến. Nguyên khí đại thương. Nhục thể của ta đã bị hủy hoại, nên cần rất nhiều thần lực. Do vậy, đến con thần long chưa đạt tới thần vương chi cảnh cũng có ý tốt muốn tương trợ cho ta, thì người càng không nên keo kiệt."

Tà tổ sắp phát điên.

Tử kim thần long ở phía xa cũng buồn bực tới mức muốn thổ huyết.

Nói xong, nữ thần nhẹ nhàng lui sang 1 bên.

Thần nam đi tới gần, dùng tay sờ nhẹ vào dây xích trên người tà tổ, nói : "Đây có thực là khốn thiên tác trong truyền thuyết không ?"

Chương 250

Đạm Thai hạ phàm

Thiên giới Đạm Thai thánh địa, nhất đại thiên kiêu tiên tử Đạm Thai Tuyên bỗng nhiên mở bừng hai mắt nói: "Sự thể thế nào lại như vậy?!"

Cùng lúc đó, tại các nơi trên Thiên giới, mấy vị cường giả đồng thời biến sắc, khắp nơi trên Thiên giới phát ra âm thanh cuồng nộ bất đồng.

"Khốn khiếp!! Là kẻ nào động tay động chân? Ngang nhiên che mắt cả Thiên giới " "Thật đáng hận, ác ma rốt cuộc cũng đã xuất thế " "Sát khí như vậy dám ngang nhiên xuất hiện trước mặt mọi người, nếu không phải dưới đại chiến hiện tại đã huỷ đi màn mê vụ thì không biết còn bị giấu diếm đến bao giờ.

"Các đệ tử, hãy chuẩn bị cho đại chiến thật tốt " Nhân gian giới, tại Đạm Thai thánh địa "Xin hỏi, đây có phải là Khốn Thiên tác trong truyền thuyết không?" Tà tổ: "ta!@#\$%^...." Tà Tổ đau khổ bởi thân thể đang nhanh chóng bị nổ banh. Suốt đời hắn không thể quên đc mối thù này, bị đấm hậu sinh tiểu bối lấy đi tám phần thần lực. Giờ hắn sẽ tiêu diệt đấm hậu sinh tiểu tử này, giết cả nhà chúng cho hả cơn giận trong lòng. Thần Nam vận chuyển huyền công, kim sắc nguyên khí mãnh liệt toả ra mệnh môn, vạn đạo kim quang bao trùm toàn thân, giống như 1 pho tượng chiến thần đứng trước mặt Tà Tổ "Khanh thương" Âm thanh binh khí va chạm vào nhau vang vọng khắp thiên địa khiến mọi người cảm thấy nhịp tim của mình càng lúc đập càng mạnh, kinh hãi vô cùng. Vài kiện hoàng sắc thần binh thần bí đang vây quanh toàn thân hắn, từ trên xuống dưới, mờ mờ ảo ảo, ánh sáng thực thể hoá thành vũ khí, đó là thần binh chi hồn. " Ngao hồng..." Một tiếng rít gào trầm muộn, Đại long đao phá không bay đến, khanh thương một tiếng cùng trường đao của Thần Nam nhập thành một, chỉ trong khoảng khắc tỏa sáng lấp lánh.

" Hồng..." Một tiếng gầm vang trời đất, Liệt không kiếm phá toái hư không, như tia chớp lao tới, cùng thanh trường kiếm bên người Thần Nam nhập thành một, huyền ảo tại hư không, chiếu sáng khắp thiên

địa. " Hoa lap lap..." Định địa thần thụ xanh biếc như ngọc từ trong cơ thể Thần Nam hiện ra, xuất ra hàng vạn đạo thần quang xanh biếc, rồi sau đó hoá thành một bảo cung ngăm đen, xoạt 1 tiếng cùng thần cung chi ảnh bên người Thần Nam nhập thành một, quang mang rực rỡ, chiếu khắp thiên địa. Ngay sau đó, Huyền vũ giáp phát ra ánh sáng xanh nhạt thần bí thấu trời. Bất quá bảo giáp chi hồn bên người Thần Nam không chút chuyển động, thần binh chi hồn nhập vào bên trong thần giáp trên người Thần Nam, phát ra âm thanh ung ung.... Cuối cùng hai khối tàn phiến cổ thuẫn thần bí cũng bay đến hợp vào cánh tay trái của Thần Nam, cùng binh hồn nọ nhập thành một.

"Tiểu tử, xem ra ngươi cũng không có ít côi bảo đâu nhỉ, bất quá chỉ có Hậu nghệ cung cùng Liệt không kiếm là bị thu phục, còn mấy món kia thì vẫn thất lạc khắp nơi." Lão đầu tử chăm chú nhìn kỹ. Trong lúc Thần Nam nói chuyện, một hư ảnh mờ nhạt xuất hiện phía sau lưng hắn, chính là Ma Ảnh thần bí nọ. Thời khắc này, tay phải hắn nắm chặt Đại Long đao, mà bên tay trái hắn lại là 1 kiện binh khí hình người, quanh thân bị xích sắt trói chặt dài hơn một thước, trông thần bí vô cùng. Chỉ là quá mơ hồ, căn bản không cách nào làm cho người ta có thể nhìn thấu được. Tà Tổ hai mắt bắn ra hai đạo hàn quang, đồng tử co rút lại.

"Lão đầu tử ngươi là người của Thần gia, nói vậy cũng có thể hiểu được tâm trạng của ta lúc này, có lẽ chỉ có Thần gia cổ lão đồng như ngươi mới có khả năng giải đáp nghi vấn trong lòng ta. Nếu như ta đoán không nhầm, xích sắt trói hư ảnh này tựa hồ là Khốn Thiên tác chi hồn phải không??? Tuy nhiên Thiên Tác chi hồn này tựa hồ như có bảy tám phần là đồ bỏ. Bản thể của nó sẽ không phải là Thất đầu liên thể đại xà (rắn bảy đầu) chứ?? Mà thần tác trên thân ngươi vẫn còn tàn khuyết. Tuy nhiên điều này không quan trọng, giờ hãy nói cho ta biết thần binh hình người bị trói này rốt cuộc là vật gì???? "Không biết!" Tà Tổ đáp lại như chém đinh chặt sắt. Thần sắc thần nam có chút nặng nề: "Khốn thiên tác, cái tên thật là bá đạo, sẽ không là vậy....."

Tà Tổ im lặng... Thần Nam cũng không truy vấn nữa, chỉ yên lặng giải khai xích sắt trên người Tà tổ, lấy quấy quanh lên trên người hắn. "Tiểu tử ngươi....." Mặc dù trong lòng tà tổ đã có sự chuẩn bị, bất quá thiếu chút nữa là bị tức đến hộc máu, hai mắt trừng lên nhìn chằm chằm Thần Nam. Đạt tới cảnh giới thần hoàng, thực lực Tà tổ gần như vô địch khắp thiên địa thế nhưng khi xuất thế thật sự bất

hạnh, gặp phải mấy vị cao thủ được xưng có thể cải thiên hoán địa, nghịch loạn âm dương. Mấy người này không bị ràng buộc bởi thiên địa pháp tắc, sớm có thể tự nghĩ ra thiên địa đại pháp. Tại nơi họ đứng tự thành thiên địa, pháp tắc chính là do họ định ra.

Tà tổ đối với những người này nếu công bình tranh đấu thì có thể miễn cưỡng chống đỡ được, nhưng đây lại là ba cao thủ cùng ra tay, nếu có thể chạy thoát khỏi bị phong ấn đã là điều kì diệu rồi. "A...a.." Thần nữ nở nụ cười khinh miệt. Thủ mộ lão nhân cũng bước tới nói: "Tiểu tử người cũng cần phải coi chừng, sở hữu nhiều cô bảo trong người như vậy, phúc hay họa thật khó nói." Thần Nam ngạc nhiên. Thủ mộ lão nhân tiếp : "Người chân chánh hiểu rõ lai lịch những thần binh bên người sao? Người thường đối với mấy loại thần binh này đều kính nhi viễn chi. Đương nhiên với Thần gia các người thì là ngoại lệ, bất quá ta nghĩ không sớm thì muộn gì cũng dẫn đến tự mình hại mình!"

Thần Nam càng nghe càng khó hiểu hỏi: " Xin tiên bối nói rõ thêm!" Thủ mộ lão nhân chỉ về phía tây thổ đồ đằng nói "Đã thấy con trùng to dài này không? Hẳn chính là một trong những đồ đằng thần chi tại Tây thổ, trong thiên địa này không mấy người có thể giết được hẳn! Nhìn lại người đi, bên người là Đại long đao, biết bản thể là gì không?? Chính là Thiên long hoàng ! Chính là một trong những đồ đằng thần chi của Đông thổ! Người còn muốn ta nói thêm cái gì nữa ??" Thần Nam toát mồ hôi lạnh, chẳng lẽ mấy khối bảo mang bên người này, đều tồn tại cùng thời với tây thổ đồ đằng và thủ mộ lão nhân. Nhìn Liệt không kiếm rồi lại nhìn Hậu nghê cung cuối cùng sờ sờ vào Huyền vũ giáp trên người, hẳn cảm giác như có vạn ngọn núi lớn đang đè lên người vậy. " ta\$%^...." Thần Nam cảm giác như không thể tự nghị Thần nữ nói: " Không nhớ những gì ta đã nói với người sao? Thiên địa là bàn cờ, chúng sinh là quân cờ. Mặc dù có 1 số người tự ý rút lui nhưng nếu chúng chưa chết thì chúng sẽ quay trở lại."

Thần Nam có cảm giác không thể hiểu nổi, bản thể của những thần vật này hẳn đã đều thấy qua, linh hồn của chúng đều đang tồn tại mà chính trong cơ thể mình cũng có chút tàn hồn của chúng "Cái này....." Thần Nam nhúc nhích đầu vô cùng "Người hãy tự mình giải quyết đi." Thần Nữ vung tay mở một phiến không gian, liền xuất hiện ngay trước mặt Tử Kim thần long. Khiến con rồng bí ối này sợ hãi suýt chút nữa rơi

xuống đất.

Lão nhìn phong tư tuyệt thế của Thần Nữ trước mắt, thốt không ra lời: "Hắn hẳn hẳn..... con mẹ nó, long.. long..long đại gia ta đang sống yên ổn, người... người... người... người... lại tới, ta.. ta... ta... ta thật muốn khóc a! " " A a..." Thần nữ nở nụ cười khinh miệt: "Ta đã từng nói nếu người tìm được Đại long đao thì ta sẽ trả lại cho người long nguyên, mặc dù ta chỉ thấy được một nửa thanh Đại long đao nhưng cũng miễn cưỡng coi như là người hoàn thành nhiệm vụ, biết hẳn còn chưa biến mất khỏi thế gian là tốt rồi!". Nói đến đây, Thần Nữ quát lớn: "Trả lại long nguyên "

Một cỗ lực lượng mênh mông như biển, trực tiếp quán nhập đỉnh đầu Tử Kim thần long, từ xa nhìn lại một dải ánh sáng màu hồng rực rỡ từ trong tay Thần Nữ không ngừng quán nhập vào trong cơ thể Tử kim thần long. "Ngao ô.....long long long Long đại gia ta thật sung sướng chết đi được, Long mục tại thượng, rốt cuộc cũng hiển linh!!" Tử Kim thần long hưng phấn điên cuồng hét lên, thân hình hơn mười trượng rất nhanh bạo trưởng, biến thành to lớn, đến khi quang mang biến mất, Tử Kim thần long đã bạo trưởng đến hai trăm trượng như một dãy núi bay lượn trên không trung.

Thiên phạt phủ xuống, điên cuồng oanh kích Tử Kim thần long, bất quá dưới vài lần phát tay của Thần Nữ, thiên phạt thần quang dần dần biến mất.

"Ngao ô.....ha ha ha, long đại gia ta đã khôi phục trạng thái đỉnh phong siêu việt. Ha ha ha...." Tử Kim thần long cuồng tiếu như lão yêu ngàn năm vừa mới xuất thế, hẳn kích động kêu lớn: " Ha ha ha... Long đại gia ta năm đó cũng là cường giả chóng đạt đến cảnh giới thần vương. Kết quả bắt đầu chậm lại, bây giờ long nguyên phục quy cũng đã đột phát khỏi công cùm, đạt tới cảnh giới thần vương, Ngao ô...ha ha ha lão long ta thật hưng phấn. Khôn Đức, Khôn Đức lão hồn dẫn người ở nơi nào?? Long đại gia đang hưng phấn muốn đấu một trận với người đây!" Thần Nam cũng mừng rỡ theo, không ngờ Tử Kim thần long có thể đột phá tiến nhập thần vương cảnh giới, bất quá đây cũng là điều hiển nhiên. Lão rồng bỉ ổi cùng Nê Nhân là hảo hữu, cùng đối đầu với Tam đầu hoàng kim thần long có thể giao hảo cùng bọn họ đương nhiên cũng là người cùng cấp bậc. Vậy mà 2 người kia đều còn cách thần vương cảnh giới bước mong manh, còn lão rồng

bỉ ỏi này ai có thể ngờ được sau khi long nguyên phục quy lại có thể đột phá cảnh giới thần vương.

Cho đến khi Ngân long Giai Lệ Ty bay đến hung hăng đánh hấn một cái, Tử Kim thần long mới không quát tháo âm ỹ nữa, đồng thời hấn chú ý phía xa, thượng cổ bạo quân Khôn Đức trong mắt đầy hàn quang nhìn hấn, lão rồng bỉ ỏi không biết vì sao lại rùng mình một cái. Thần Nữ cười nhẹ, phá toái không gian, trong phút chốc biến mất vô tung vô ảnh. Tây thổ đồ đằng cũng bay lên không, biến mất về phía chân trời tây phương. Thủ mộ lão nhân đi vòng quanh Tà Tổ hai vòng rồi nói: " Xử trí người như thế nào đây?? Trực tiếp giao cho Thần gia..."

Thần Nam nghe được những lời ấy tiến lên hỏi: " Tiền bối, khi nào phong ấn trên người hấn có thể giải khai?" "Còn nữa khắc nữa." "Ha ha ha..." Thần Nam cười to nói: "Ta có thể giúp ngài giải quyết chuyện này, kỳ thực vô cùng đơn giản a."

Thủ mộ lão nhân hồ nghi nhìn hấn: " Người có chủ ý gì hay sao ??" " ha ha ha....ngài đứng một bên nhìn là được, giao hấn cho ta." Thần nam nhắc đến tà tổ trên mặt liền nở nụ cười tà dị.

Hấn đột nhiên phát lực, một quyền phá nát hư không, rồi sau đó hung hăng đá một cước vào mông của Tà Tổ, tiếp theo sau trận trận thiên phạt chi lôi rớt xuống, Tà Tổ bị một cước của Thần Nam đá bay vào không gian thông đạo thông tới thiên giới. " Tên tiểu tử!! Thật đáng chết!! Sớm muộn gì ta cũng sẽ giết ngươi." Tà tổ tức giận gào lên Bị kẻ hậu sinh vẫn bối đá vào mông, văng vào thiên giới. Thật sự quá mất mặt, hấn vô cùng tức giận !! "Hắc hắc..." Thần Nam khúc khích cười, lên Thiên giới gây náo loạn, giờ muốn diệt hấn sợ rằng mấy vị thần vương cũng không đủ sức.

Tà Tổ mặc dù bị mất đi 8 phần thần lực, rớt xuống lại thần vương chi cảnh nhưng dù sao hấn cũng đã đạt tới thần hoàng lĩnh vực, những thần vương bình thường tuyệt không phải là đối thủ của hấn, hấn như một cái động nước trống rỗng, nếu tại thiên giới không dùng thủ đoạn giết người hấp thu thần lực của người khác mới có thể dần dần cường đại trở lại, nếu không nhất định sẽ bị người khác liên thủ lại tiêu diệt Bất quá đây không phải là điều Thần Nam lo lắng, cái chính là để cho mọi người ở thiên giới một phen chấn kinh.

Chợt thấy sắc mặt của thủ mộ lão nhân bất thiện nhìn chằm chằm vào hắn, Thần Nam ngưng cười, vẻ mặt có chút xấu hổ: "Tiền bối đi nhé... Ta không tiễn " "Phanh..." Thần Nam bị thủ mộ lão nhân tặng một vô ảnh cước ngay vào hông, rất nhanh bay lên giữa trời.

"Ta \$%^&.....Lão đầu tử người thật quá độc ác!" Thần nam trên không nhếch miệng nói bất quá không làm gì được, khi hắn quay đầu nhìn lại thì thủ mộ lão nhân sớm biến mất, không còn trông thấy bóng dáng nữa. Các đại cao thủ đều đã rời đi Chỉ còn lưu lại Đạm Thai thánh địa đã bị phá tan tành Bây giờ tại Đạm Thai thánh địa, mọi vật tan hoang bởi trận đại chiến, đều hoá thành cát bụi. Cổ thánh địa quanh năm chỉ một màu xanh giờ biến thành tử địa, đất đai nứt nẻ, động vật sớm bị hoá thành khô cốt. Một vùng khô tịch Xa xa gió tuyết đang thổi, vô số Đạm Thai đệ tử mặt lộ vẻ bi thương. Truyền thừa thánh địa nghìn năm bị huỷ đi như vậy! Bọn họ khó có thể chấp nhận được, không muốn tin sự thật trước mặt Cuối cùng cũng không người nào khóc lóc nữa, từng bước một hướng về đạm thai thánh địa "Đồ quái vật..." " Thần Nam người đúng là đại ác nhân! " " Là người phóng thích ác ma" "Đạm thai thánh địa và người quyết không đội trời chung!"

Đám Đạm Thai đệ tử vô cùng phẫn nộ, nhiều người hướng phía Thần Nam ở trên không cùng lớn tiếng mắng chửi Tử kim thần long cùng Long bảo bảo cùng phi tới gần Thần Nam, con rồng bĩ ổi hét lớn: "Đứa nào chửi bới thì coi chừng lão nhân gia ta đem người về làm vợ a." Bây giờ đã đạt đến thần vương cảnh giới, con rồng bĩ ổi nói năng không chút khách khí Bất quá đám Đạm Thai đệ tử vẫn không sợ hãi vẫn phẫn nộ tiếp tục chửi mắng Cho đến khi trên không đông đảo cao thủ huyền giới bay đến, đám đệ tử này mới im miệng.

Một đội cao thủ huyền giới, như mây đen che kín khắp bầu trời, thanh thế cực kỳ khiến người ta sợ hãi, dù sao đây đều là những nhân vật có thể cùng tiên thần đối kháng, sớm đã có danh, lại nhiều như vậy không thể không khiến cho đám Đạm Thai đệ tử e ngại Đông đảo huyền giới cao thủ nhìn những vết tích của cuộc đại chiến, nhớ lại cuộc đại chiến vừa rồi, yên lặng cảm ngộ.

Lúc này 1 tiếng rít gào hoà cùng tiếng gió tuyết từ xa vang đến, một ma viên to lớn rất nhanh bay đến.

"Oanh Oanh Oanh...." Mặt đất rung chuyển dữ dội, như xảy ra 1 trận động đất vậy

Ma viên cả người khoác trên mình bộ lông tối tằm rậm rạp, dị thường kinh khủng, mỗi bước hạ xuống mặt đất như rạn nứt chấn động liên hồi Không cần nói, đám Đạm Thai đệ tử cùng đám cao thủ huyền giới trên không đều cảm giác mắt mũi tối sầm lại.

Rất nhiều người đoán ra thân phận của nàng, ngay cả bạo quân Khôn Đức tại tây thổ cũng không dễ dàng trêu chọc chính là siêu cấp cao thủ " thượng cổ hắc Ma Viên" Truyền thuyết nói rằng, ngàn năm trước nàng đã gia nhập Thiên giới, tại tây phương cũng là một nhân vật hô mưa gọi gió, không biết vì sao lại quay về nhân gian Thần Nam cảm giác thấy có chút gì đó không ổn, không lâu trước đây chính hắn đã đánh văng cái đầu lâu của Lục đầu thần ma viên, lão ma viên này quá nửa bây giờ đến là để tìm hắn.

Một mảng thánh địa trở nên yên lặng, chỉ có tiếng bước chân oanh oanh nọ, làm rung chuyển nhân tâm. Nhưng đột nhiên lúc này xuất hiện xuất hiện 1 thông đạo không gian thật lớn trên bầu trời Đạm Thai thánh địa.

Tất cả mọi người đều ngửa đầu nhìn lên, bên trong cái thông đạo không gian cự đại nọ, một nữ tử phong hoa tuyết đại, y phục trắng hơn tuyết, quanh thân bao phủ một lớp thần quang lấp lánh, đang đối kháng với thiên phạt.

Một cao thủ thiên giới với sức mạnh của mình đã phá tan truyền thuyết, một thân nghịch đảo tiến nhập nhân gian.

Chương 251

Tàn bạo

Thiên giới vốn có một câu tục ngữ: "Thượng thiên dễ, hạ phàm khó."

Cao thủ của Nhân gian giới, tu vi đạt từ thất giai cảnh giới trở lên, nếu như nội công đủ thâm hậu, phá tan hư không tiến vào Thiên giới. Cho dù nguy hiểm vạn phần nhưng cơ hội sống sót lại rất lớn.

Tuy nhiên, nghĩ đến việc Thiên giới tiến nhập Nhân gian, cho dù là một Tiên nhân bình thường hay một vị Thần vương nội công thâm hậu nội lực khó lường, một khi đã bước vào không gian thông đạo, đều sẽ gặp phải những nguy hiểm lớn.

Thiên phạt thần quang sẽ huỷ diệt tất cả. Bất luận là Thần vương hay tiên nhân, một khi đối diện với Thiên phạt thần quang chính là mặt đối mặt với một luồng năng lượng có tính huỷ diệt cực cao.....

Đạm Thai Tuyền cũng xuất hiện trong Thiên giới thông đạo. Điều này khiến Thần Nam vô cùng lo lắng. Đạm Thai cổ thánh đã hoàn toàn bị phá huỷ. Nếu quá Đạm Thai tuyền có ý muốn trả thù, chắc chắn kẻ đầu tiên tìm đến sẽ là hắn.

Bạch y tuyệt thế tiên tử phiêu vũ trong thiên không, mặc dù đang đối mặt với luồng tử quang huỷ diệt nhưng phong thái nàng vẫn vô cùng ung dung tự tại. Cả thân thể tựa hồ như toát ra một luồng linh khí vô cùng mạnh mẽ, khiến cho bất cứ kẻ nào chứng kiến cũng phải trầm trồ thán phục. Vị nữ tử này ắt hẳn phải là sủng nhân của Thiên giới, là sự hội tụ tinh tuý linh khí của đất trời.

Đạm Thai Tuyền cho dù bị vây hãm bên trong Không gian thông đạo, nhưng nàng đã nhanh trí dùng lịch lực biến ảo hoá ra thất thanh thái kiếm, công lực so với luồng Thiên phạt thần quang huỷ diệt này cũng một chín một mười. Đối diện với Thiên phạt thần quang dù không thể chiếm thế thượng phong không nhưng cũng chẳng hề kém cạnh. Thất thanh thái kiếm phiêu động vô cùng linh hoạt, không ngưng xông tới chặt đứt luồng đại đạo huỷ diệt đang thẳng tiến về phía Đạm Thai Tuyền với tốc độ kinh hồn.....

Đồng thời cơ thể nàng lúc này cũng phát ra một luồng thất thải quang mang hết sức mạnh mẽ. Cả thân mình Đạm Thai Tuyền lúc này như bừng sáng trong không trung, càng tăng thêm vẻ đẹp thoát tục xuất trần của nàng.

Lúc này những đệ tử của Đạm Thai Tuyền ở dưới mặt đất, không ngừng reo hò vô cùng hoan hỉ. Bọn họ ngày thường vốn đã rất thành kính sùng bái sư tổ. Bởi vậy, lúc này, các đệ tử đều nhận ra vị tiên tử thanh lệ diễm tuyệt phong thái thoát trần đang kẹt bên trong Thông đạo kia chính là Đạm Thai Tuyền tổ sư của bọn họ.

" Tiên tôn hạ phàmmmm "

" Thánh địa được cứu rồi "

" Chúng ta khai thông thánh địa, tái sinh Đạm thai!!!! "

Thần Nam càng lúc càng cảm thấy vạn phần kinh dị. Đạm Thia Tuyền quả thật cao thâm khó lường. Dựa vào cục diện thế trận lúc này nàng hoàn toàn có khả năng hạ giới thành công!!! Hắn không khỏi không nghĩ đến những lời đồn đại rằng ngàn năm trước Đạm Thai Tuyền cũng đã từng hạ phàm. Mà tại tiểu thành phía tây Sở quốc quả thật cũng còn lưu lại một pho tượng ghi dấu sự hạ phàm của nàng.

Tuy nhiên, một lát sau, Thần Nam bắt đầu chú ý đến luồng thất thải quang phát ra từ Đạm Thai Tuyền. Tựa hồ như rất quen thuộc, khiến hắn đột nhiên liên tưởng ngay tới luồng quang thải huyền diệu vô cùng mạnh mẽ xuất hiện tại Tinh Không nguyệt điện ngày trước.

Có thể thấy rõ, có lẽ Đạm Thai Tuyền đã nắm trong tay luồng công năng đặc dị có sức mạnh khủng khiếp đó, vì vậy mới có thể thông dong mà đối mặt với luồng Thiên phạt huỷ diệt này.

" Oang oang oang..... "

Đại địa dao động vô cùng dữ dội. Mặt đất rung động một hồi rồi nứt ra thành vô số khe hở, nhiều kẽ hở đã nứt toác trở thành những vực thẳm sâu không đáy. Rất nhiều đệ tử của Đạm Thai Tuyền né không kịp đã rơi xuống khe nứt mà chết thảm. Trước cảnh tượng như vậy,

tất cả những kẻ còn lại vội vàng bay lui về phía sau....

Thần Nam lúc này cũng đang không phi khởi lên thiên không. Vào lúc này, sự chú ý của hắn không còn tập trung vào Đạm Thai Tuyền nữa mà bắt đầu đổi mặt càng lúc càng gần với Thượng cổ hắc ma viên.

Cụ nhãn của Hắc ma viên bỗng long lên, đổ ngẫu, rồi bắt ngờ phóng ra hai đạo huyết quang lạnh lùng về phía Thần Nam đang đứng.

Đạm Thai để tự đá sớm chạy mất dép. Đông đảo huỳnh giới cao thủ không ai bảo ai cũng tự khắc lùi lại phía sau vài bước.

Con vật khổng lồ này thật khác nào một ngọn núi sừng sững, vạn năm trước dọc ngang đông tây tung hoành tại Thiên giới, đánh bại không biết bao nhiêu Tây thổ địch thủ. Vì vậy bất cứ kẻ nào gặp phải cái nhìn hung hãn của nó, đều cảm thấy trong lòng dâng lên một luồng hàn khí mà không ngừng toát mồ hôi lạnh.

Thần Nam cũng muốn lùi lại, nhưng lưỡng đạo huyết quang này không ngừng quét về phía hắn, luồng hơi thở nồng nặc sặc mùi sát khí hung hãn như bao trùm lấy hắn. Thần Nam trong lòng cảm thấy vô cùng xui xẻo, con vật cùng thời với lão bạo quân Khôn đức này rõ ràng là đang trừng trừng nhìn hắn. Đến nước này, hắn cũng chẳng buồn né tránh nữa, nhìn lại Ma viên tựa hồ như dò xem rốt cuộc nó muốn thế nào.....

Đạm thai đệ tử lúc này đều đã đồng loạt lùi về phía sau. Đông đảo huyền giới cao thủ lúc này cũng bay lên thiên không quan khán từ xa. Đạm thai cổ thánh hoang tàn đổ nát lúc này chỉ còn Thần Nam và lưỡng long đứng trợ trợ.

" Giờiiiii ẹhhhh!!! Nó ăn cái gì mà to thế ??????? Tiều long cặp mắt mở to hết cỡ tỏ vẻ vô cùng khâm phục, càng lúc càng chăm chú nhìn về phía Ma viên, lấy hoàng kim trảo thủ (móng vuốt màu vàng) gãi gãi bụng ra chiều suy nghĩ lắm, rồi nói thảm khe khẽ: "Yo, hết cách rồi, cho dù ăn bao nhiêu, ta cũng mãi mãi thanh mảnh, nhỏ nhắn như vậy thôi.....hý hý!!!"

Thần Nam thấy vậy chẳng thèm khách khí nói: " Béo khác gì quả bóng da đâu, còn dám nhận mình thon thả à!!

SAu đó hắn quay ra nói với Tử Kim thần long: "Chuẩn bị chiến thôi!". Cái con ma viên đáng chết này tuổi gì mà đòi sinh sát ý với ta. Ta quyết không tin hai kẻ còn mạnh hơn cả Thần vương chúng ta lại chiến không lại con nghiệt súc nàyyyyyyyy!!!

" Long đại gia ta cũng khôngggg tinnnnnn. Cuối cùng đã có thể lên đến Thần vương cảnh giới, con quái này coi như vật thử nghiệm cũng được thân thủ của ta.... hé hé..."

" Oang oang oang..."

Mỗi tiếng bước chân của Ma viên thật chẳng khác nào một cơn chấn động, khiến tâm trung rung lên từng hồi, ngay cả những cao thủ đang quan khán từ xa cũng có thể cảm nhận được chấn động rất rõ.....

" Người là Thần Nam phải không??"

Giọng nói thâm trầm mang theo luồng hàn khí lạnh lẽo như gõ mạnh vào thính giác Thần Nam, thật chẳng khác nào tiếng sấm nổ bên tai, khiến thân hình hắn được một phen dao động. Con Ma viên này thật quá rồi. Thanh âm thật chẳng khác nào thiên lôi, ầm ầm bên tai khiến cho nhiều cao thủ đang đứng trên thiên không từ xa cũng không tránh khỏi bị thủng màng nhĩ!!!!

Thân ảnh cao lớn, bộ lông tối tăm rậm rạp, khuôn miêng thật chẳng khác nào một chậu máu đang nhều ra nước dãi, hàm răng nanh nhọn trắng ớn ghê người, sống mũi nhọn hoắt, đôi mắt long lên nhìn thấy cả tia máu. Tất thảy những kẻ một lần được diện kiến con Ma viên này đều cảm thấy vô cùng kinh hãi, khiếp sợ....

" Không sai... Chính ta đây."

Ma viên nở nụ cười thâm độc nhẹ ra hàn răng trắng ớn đáng sợ: " Dám đả thương hài nhi của ta, mi chọc giận ta rồi đấy, ta quyết sẽ xử lí ngươiiiiiii!!!!"

Giọng nói của Ma viên nghe vô cùng cứng nhắc, tựa hồ như kẻ vừa mới học nói, khiến cho người ta có cảm giác đang đối diện với một pho tượng thượng cổ mãnh thú

"Hèyyyyy!!!" Thần Nam tỏ vẻ lạnh lùng.

Đối phương đã quyết định như vậy thì cách duy nhất là chiến một trận, không cần nói nhiều nữa. Tuy nhiên, trong lúc này long hấn ít nhiều cũng có chút bất an, đối mặt với con mãnh thú này, hấn thực sự cũng không đoán biết được thực lực của đối phương nông sâu ra sao....

" Gào.. gào....." Vào đúng thời khắc này, một thanh âm lớn từ phía xa vọng lại. Nhìn có vẻ như một cao thủ đang cưỡi một con lam long, nhanh chóng tiến gần tới.

Mắt Thần Nam chớp chớp không ngừng, ánh lên một tia khác lạ. Hấn đã nhìn ra đây rõ ràng là một Thất giới Thần long kị sĩ. Ngày trước hấn và long kị sĩ vốn đã từng qua lại, sát phạt hằng hà sa số Tây phương long, tuy nhiên, Thần long kị sĩ nào thì hấn chưa từng thử bao giờ.

"Tham kiến ma viên bệ hạ!! Tại hạ nãi Tây thổ ám hắc thánh hoàng toạ hạ hộ giáo Thần long kị sĩ, muốn thỉnh cầu bệ hạ một việc. Người xử lí tên kia và lưỡng long xong, có thể để lại cho tại hạ hoàn thi của tiểu long được chăng??? Tại hạ ám hắc thánh điện vô cùng cảm kích bệ hạ.

Nghe xong những lời này, đôi mắt của tiểu long mở to hết cỡ trừng trừng nhìn kẻ kia, vận sức toàn thân nắm chặt đôi hoàng kim sắc long trảo, tựa hồ như nghe thấy tiếng răng rắc, nó nghiêng răng kèn kẹt: "Thần nói, thật tửmmmmmm!!!!!!!"

Thần Nam tâm trung nhất động. Quá khứ huy hoàng của Tiểu long rốt cuộc đã để lại Tây thổ những truyền thuyết gì??? Con tiểu long này trước đây đã trao cho Quang minh giáo hội một mũi xạ nhật thánh tiễn. Vậy mà bây giờ người của Ám hắc giáo hội lại muốn có toàn thi của Tiểu long, rút cuộc bọn chúng đã đánh hơi được chuyện gì???

Tuy nhiên, phản ứng của Ma viên nằm ngoài dự liệu của tất cả những kẻ có mặt tại đây. Ma trảo thật chẳng khác nào một toà tiểu sơn vỗ bộp một tiếng khô khốc xuống đất, quát lớn: "Đa sự, chuyện

của bà các người quản được àhhhhhhh?????"

" Phụccc!!!"

Huyết vũ tràn lan bay khắp trời, cực đại ma trảo chẳng khác gì ngọn núi lớn, một chưởng đã giết chết Long kị sĩ, trong nháy mắt hắn chỉ còn là một đống huyết nhục bầy nhầy trên mặt đất. Đồng thời tay kia bóp chặt ngũ trượng thần long trong tay. Con lam long đau đớn thảm thiết cuống quít không ngừng giãy dụa tìm đường thoát ra.

Ma viên cao lớn đồ sộ tựa trái núi, dùng hai tay phanh thây ngũ trượng Thần long, miêng phát ra những tiếng gào rít kinh hoàng. Ma trảo vận hết nội công " Phụctttttt" một tiếng động vang lên, lam sắc huyết vũ chảy ra ào ạt. Con Tây phương thần long trong phút chốc đã bị Ma viên xả thịt ra từng phần.

Cảnh tượng trước mắt thật là kinh hoàng. Viễn cổ hắc ma viên cầm lấy thi thể con Lam lon, mở cái miệng đỏ lòm rồi nhai nhồm nhoàm với vẻ ngon lành.

" Sực sực, khạp khạp, cạp cạp..."

Tiếng nhai xương cốt rau ráu nghe mới đáng sợ làm sao, huyết thủy phun trào bắn lên tung toé. Không cần phải nói các đệ tử Đạm Thai phái hoảng sợ đến nhường nào. Những huyền giới cao thủ đứng từ xa quan khán cũng không phải ngoại lệ, kể nào kể nấy lông mao dựng đứng, khí lạnh chạy dọc sống lưng. Một thất giai thần long kị sĩ chỉ một dải đã bị nó giết chết, còn con thần thú lam long hắn cưới bị phanh thây xé xác trở thành món tráng miệng ngon lành trong miệng con Ma viên.

Lam sắc huyết vũ tuôn chảy ào ào, khoé miệng Ma viên còn nhều xuống những vệt máu dài, ướt đẫm cả bộ lông rậm rạp tối tăm của nó. Cảnh tượng này khiến Thần Nam càng bội phần kinh hoàng.

Ma viên dùng hết sức cắn nát thi thể con Lam long thành nhiều phần, rồi mang những mảnh thân thể này bay vụt lên không trung, phi vào bên trong đại động tuyết sơn.

Thượng cổ hắc ma viên thật là quá tàn bạo!! Những kẻ quan khán

trên không lúc này mạch máu như đông tắc, da tê rần rần, hàn khí bao trùm khắp cơ thể.

Tử kim thần long thấy biến liền rút về phía sau như con rùa rút cổ, nhanh chóng hô biến tự mình thu nhỏ bản thể từ một con cự long dài gần hai trăm trượng thành một con tiểu long một trượng. Hắn không muốn bị lão Ma viên bạo tàn kia biến thành món mì lạ. Vạn nhất mà bị nó nắm được đuôi, nói không chừng sẽ lại bị xẻ làm mấy phần mất.

"Thần Nam người chặt đầu hài tử của ta, nay ta cũng chặt đầu người để trả nợ, người chuẩn bị hậu sự điiiiiii, Khử khửa!!!! Tiếng cười của con Ma viên phát ra nghe thật ghê rợn chói tai...."

Đối với con Ma viên tàn bạo khát máu này, Thần Nam thật không còn gì phải chần chừ nữa. Đại long đao rạch ngang bầu trời xuất hiện trong tay hắn.

Tử kim thần long xem ra còn nóng lòng hơn Thần Nam, ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng. Một luồng tử kim thần quang mờ mờ bồng vọt ra, như một đạo điện quang xé nát hư không.

"Bang"

"Ào ùmmmmm!!!!"

Bỗng từ đâu một nắm đấm lớn tựa một ngọn tiểu sơn hiện ra, hung hăng nện tới tấp Tử kim thần long với tốc độ khủng khiếp không thể tưởng tượng được!!!! Tựa hồ như từ hư không chui ra. Tử kim thần long thấy vậy kêu thất thanh một tiếng rồi cuống cuồng bay ra ngoài tẩu thoát.

Thần Nam nhìn thấy cảnh tượng này thì vô cùng kinh ngạc, nhanh chóng triển khai Thần vương dực. Ngay lúc đó ngay sau lưng Ma viên bỗng xuất hiện một đạo tàn ảnh

Xoẹt!!

Thiên địa cực tốc!!

Thần Nam tái triển khai Thần vương dục, đánh vào sơ hở phía bên trái của Ma viên, tuy nhiên cô viên ma thân tựa như không hề suy suyển, vẫn sừng sững trước mặt hắn!!

Con Ma viên này thân thủ thật quá linh hoạt!! Thân thể đồ sộ to lớn nhưng động tác lại vô cùng linh hoạt mau lẹ!!

Thần Nam không tin vào mắt mình, bay lên thiên không nhưng trước mặt vẫn là một ma ảnh cao lớn tựa cự sơn đang chờ hắn. Con thượng cổ hắc ma viên này quả thật biến ảo khôn lường thoát cái đã ở trước mắt hắn, đứng trong không trung nhìn hắn cười một cách độc ác....

Hắn đã biết đại sự bất ổn!!!! Con Ma Viên này tuyệt đối không phải là kẻ dễ dàng đối phó. Cho dù là Tử kim thần long đạt đến Thần vương cảnh giới căn bản cũng không thể là đối thủ của nó.

Thần vương dục vốn đã vô cùng linh hoạt nhanh nhạy, cũng không thể đuổi kịp con Ma Viên này.

Thân thể khổng lồ, thần lực cái thế, cùng với tốc độ vô cùng kinh khủng, lại thêm thông thiên ma pháp chưa triển lộ, Ma viên quả là đệ nhất quái vật Tây thổ, quả thực là vô cùng đáng sợ!!!!!!!

Đây tuyệt đối phải là kẻ đạt đến Thần hoàng cảnh giới hoặc đã bước vào Thần hoàng chi cảnh, mới có thể có được sức mạnh kinh hoàng đến nhường này!!

Thần Nam dựa vào vai Long bảo bảo nhanh chóng rút vào Nội thiên địa. Sau đó hướng xuống mặt đất nói với Tử kim thần long:"Cá chạch, chúng ta chia nhau ra mà tẩu thôiiiiiiii!!!!!!"

" Long gia gia ta khôngggggg tẩuuuuu!!!!!! Lão Viên hầu kia, Long gia ta đến đâyyyyyyyyy!!!!!!"

Tử kim thần long lúc này hoá thân thành một trung niên nam tử. Lúc này đây xuất hiện trước mặt mọi người không phải là một con rồng, mà là một nam tử mắt hổ mày kiếm, dáng hình vô cùng hiên ngang, tuy nhiên lão già này toàn thân vẫn toát ra một sự tinh ma ranh mãnh. Hắn toàn thân trùm tử bào, cầm trong tay Tử kim song tiết côn, diên

cuồng thét lớn xông về phía Ma Viên.

Tuy nhiên, thực lực của Ma viên đã vượt quá tưởng tượng của tất cả những kẻ ở đây!

Tại mặt đất nơi Thần Nam từng lưu lại bóng xuất hiện một tàn ảnh, sau đó biến ảo trong hư không nhanh chóng tiến tới gần Tử kim thần long.

Những kẻ viễn khán cuộc chiến lúc này cảm thấy vừa kinh dị vừa sợ hãi. Một kẻ to lớn, khổng lồ, công lực cao thâm khó lường mà đạt đến tốc độ thần tốc như vậy, quả thật khiến kẻ khác vạn phần khiếp sợ !!

Ma viên hướng về phía Tử kim thần long huy động Ma trảo. Tuy nhiên dường như lão bĩ tử (lão lưu manh) đã sớm có sự chuẩn bị từ trước, rạch xé nhất phiến không gian. Từ một hướng khác, cực đại Tử kim bóng tử, hung hãn hướng về phía Ma viên với tốc độ kinh hồn.

"Đang...."

Tiếng kim loại chan chát chạm vào nhau vang vọng trong không trung, vô cùng chói tai, Tử kim thần long bị đánh bay. Trong khi đó, Ma viên chỉ suy suyển có chút ít, dường như không hề có thương tổn gì.

Lão bĩ tử thấy tình thế nguy cấp liền thẳng nhập Thần vương cảnh giới. Dường như hắn bị đả kích nghiêm trọng, không cam lòng trước tình thế hiện tại, lại tiếp tục xông lên!!

Thần Nam thấy vậy liền quát lớn: "Cá chạch, ngươi chớ làm lièuuuuuu!!!"

Thấy không có cách nào ngăn cản Tử kim thần long, Thần Nam không còn cách nào khác phi tới bên cạnh hắn. Ma Viên thấy vậy không hề động thủ mà chỉ cười nhạt.

Thần Nam lạnh lùng nhìn Ma viên rồi quay ra nói với Tử kim thần long: "Không thể không thừa nhận rằng chúng ta không phải là đối thủ của con quỷ cái này. Tu vi của con Ma viên này ta đoán không

chùng đã gần đạt tới Thần hoàng cảnh giới, cùng với Vũ hình ở Thiên giới cũng một chín một mười. Còn nhớ những việc xảy ra tại Tinh không nguyệt điện chẳng?? Những kẻ đã đạt đến cảnh giới như vậy, quanh thân tự nhiên đã tự thành thiên địa, hết thấy pháp tắc đều do bọn họ định đoạt. Tốc độ của nó nhanh hơn Thần vương dực của ta chính là vì nguyên cơ này. Giờ chiến đấu với Ma viên, chúng ta chỉ có một cửa tử mà thoooooooo!!!!!!"

"Long gia gia ta tức chết đii đượccccccc, sức mạnh của con Ma viên nàythật là đáng giậnnnnnnnnnnn!!!!!!"

" Biện pháp duy nhất bây giờ là phải lừa tiếp cận đượcc nó để chế ngự pháp tắc. Chỉ khi con Ma viên này ở ngoài khoảng khôngthiên địa ta mới hòng có cơ hội xử lí nó!!"

Thần Nam muốn vận dụng Nhiệm huyết thần tiễn nhằm đột phá thiên địa con ác thú này. Tuy nhiên, ngay chính lúc này, từ một đạo Thần quang chói lọi rực rỡ, bỗng xuất hiện một nhân ảnh toàn thân phát ra vạn đạo kim quang chẳng khác nào một thánh khiết thiên sứ đang rẽ màn thiên không đáp xuống.

Y phục lả lướt phiêu vũ theo gió, mái tóc màu hoàng kim rực rỡ tung bay thật chẳng khác nào những tia lửa dài đang thiêu đốt trong không trung, làn da trắng tựa tuyết mịn tựa ngọc, dung nhan thanh lệ tuyệt tục khuynh quốc khuynh thành. Nhưng điều khiến kẻ khác phải ngẩn ngơ mãi không rời chính là một đôi mắt phóng ra kim quang xán lạn. Đây chính thị là Thánh chiến Nạp Lan Nhược Thủy, nàng dường như đã hoàn toàn hoá thánh.

" Thánh chiến thiên nguyên trăm----- PHÁ"

Thánh chiến thiên sứ vừa lâm trận đã dùng ngay tuyệt học đích phái - -----THÁNH CHIẾN THIÊN NGUYÊN TRĂM, thích là ra tayyy!!! Một đạo cực đại hoàng quang phát ra, rạch nát cả một phiến thiên không. Vào sát na đó, Thiên địaavô hình của Ma viên, tựa hồ như đã nhiễm phải hoàng sắc.

Đồng thời vào lúc đó, từ đâu hiện ra một đại ma vóc người vô cùng to lớn, rạch xé hư không mà bay đến, miệng hô lớn bốn chữ: NGŨ -- ÂM-- MA---NGŨC"

Đúng vào lúc này, từ thiên không chi thượng, Thiên kiều Đạm thai tiên tử cũng đã đánh lui Thiên phạt thần quang, phá tan phong ấn thiên địa, tiến nhập xuống nhân gian!!!! Bạch y phiêu phiêu, tuyệt sắc tiên tử khiến cho những kẻ quan khán vô cùng ngưỡng mộ.

Đạm Thai tiên tử phiêu phiêu phi vũ rồi từ từ đạp xuống mặt đất, tại thiên không lúc này phát ra một đạo quang tỏa vô cùng rực rỡ. Nàng quát khẽ: " Nghịch -- loạn --- thời --- không!!!!"

Chương 252

Ý tưởng bắt đáo đích nhân

Tam đại cao thủ tới tập kích, uy thế thực sự làm cho thiên địa đổi sắc.

Thánh chiến thiên sứ được ngợi xưng là chiến tộc cường đại nhất Tây phương thiên giới. Bọn họ là những kẻ Vi chiến nhi sanh, vi đấu nhi hoạt (sinh ra để chiến đấu, sống để chiến đấu). Họ là những đấu chiến thần chi bẩm sinh. Thánh chiến thiên nguyên trăm dài hơn trăm trượng, kim quang chói lòa xé rách không gian, xuyên thẳng vào thiên địa vô hình của ma viên.

Cùng lúc đó, ngũ âm ma ngục của đại ma huyền hóa thành 5 ma huyết cực lớn cũng không ngừng nuốt lấy không gian kì dị xung quanh ma viên, hư không liên tiếp sụp đổ.

Đạm thai tiên tử như cữu thiên huyền nữ giáng lâm phạm trần, "nghịch loạn thời không" 4 chữ vừa xuất ra cả không gian liền xoay chuyển, biến thành mờ mờ ảo ảo. Thời không dường như bị người ta cải biến về trạng thái cũ.

"Grào..."

Ma viên cao lớn như 1 ngọn núi phát ra những âm thanh gào rống cực lớn chấn kinh thiên địa, gần trăm cao thủ huyền giới phía xa bị âm chấn của ma viên làm cho chóng mặt ngã vật ra.

Bộ lông màu đen trên người ma viên dựng đứng, dáng vẻ vô cùng dữ tợn, phá vỡ lực công kích cường đại của 3 vị cao thủ, nhưng thiên địa vô hình xung quanh nó đã bị cải biến, không thuộc về sự khống chế của nó nữa.

Thần nam và tử kim thần long bay lên, xông ra khỏi phiến không gian kì dị đó. Tới giờ, Thần nam không còn nghi ngờ nữa, nhân gian tuyệt đối không hề yếu hơn thiên giới, hồng trần vạn trượng, nơi đâu cũng có cao thủ.

Xông lên trên cao không, Thần nam lấp tên vào Hậu nghệ cung,

hướng về phía ma vương buông nhẹ dây cung. Một đạo kim mang phá toái hư không, trong chớp mắt phóng tới phía trước ngực ma viên, nhưng cũng trong nháy mắt bị 1 hắc trảo cực lớn đập vỡ, kim quang tan dần trong không gian.

Thánh chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy kim quang chói lòa phóng lên không trung. Nàng như 1 đạo kim sắc thiểm điện bay tới cách ma viên trăm trượng, nhưng cũng không dám lại gần thêm nữa trượng. Nàng giận dữ tung ra thánh chiến thiên nguyên trảm, sau đó bay lên.

"Oàng..."

Kim sắc quang mang dài hơn trăm trượng triệu tới trận trận thiên phạt chi lôi. Tất cả đánh xuống viên cổ ma viên. Nhưng mà, thiên lôi đánh xuống căn bản không có hiệu quả, bị ma viên coi thường, đến kim sắc quang mang cực lớn kia cũng bị bạo viên há mồm phun ra 1 đạo thiểm điện cực lớn đánh tan.

Tây thổ ma viên sao mà đáng sợ! Thực lực thật làm cho người khác không tài nào đoán được.

Đại ma không hề sợ hãi, ngược lại còn vui mừng. Hắn rống lên tung ra 1 chưởng lực bài sơn đảo hải về phía ma viên, đồng thời ngũ âm ma ngục bao trùm lấy ma thân cực lớn đó.

Bạo viên không chút sợ hãi, lạnh lùng đứng nguyên tại chỗ, hai chân không hề di chuyển, hắn giương 2 ma trảo cực lớn ra, mãnh liệt bổ vào không trung.

Trên cao không vang lên từng trận bạo lôi, năm ma huyết cực lớn đã bị nó phá vỡ, không gian theo đó cũng sụp đổ.

Điều này thực quá kinh khủng! Quan chiến giả ở phía xa chỉ có thể kêu thảm như vậy.

Đại ma dường như có chút kiêng kị, hắn đang cách ma viên mười trượng, cũng không dám tiến thêm, chưởng lực bài sơn đảo hải mà hắn đánh ra huyền hóa thành 1 chưởng ảnh huyết sắc cực lớn trên không trung đánh về phía ma viên. Huyết chưởng cực lớn này có thể

ngang bằng với cự trảo của ma viên, cả 2 cùng to như 1 tiểu sơn.

Hắc ma viên lộ ra nụ cười tăm tối, có thể nhìn thấy bộ răng trắng nhờn của hắn, hắn vung 1 trảo ra phía trước, thiên địa nguyên khí mãnh liệt tuôn trào, những đám mây ở 4 phía đều bị đánh tan, sau đó ma viên cuốn tới đầy trời.

Một âm thanh cực lớn vang lên, từ người ma viên tỏa ra từng đạo nguyên khí ba động mạnh mẽ như sóng thần, huyết sắc cự chưởng bị đánh tan, đại ma bị đánh văng ra xa trăm trượng, sau đó mới giữ vững thân hình trên không trung.

Ma vương đáng sợ dường như vô cùng tự tin vào bản thân mình, hắn vẫn chưa hề di chuyển thân thể, hắn quay đầu nhìn Đạm Thai Tuyền, cười lên dữ tợn.

Đạm thai tiên tử cười nhẹ, nụ cười sáng lạn như hoa xuân nở rộ, nói: "Viên phu nhân, ngàn năm không gặp, xem ra vẫn khỏe!"

"Rất khỏe, người cũng không tồi, cứ nhiên có thể làm chấn động thiên địa pháp tắc của ta, khiến ta nhận ra tiểu muội muội người cũng tiến bộ quá nhỉ."

Rất nhiều quan chiến giả cảm thấy nổi da gà, tên thượng cổ hu thú to lớn này lại xưng là tỷ muội với thiên kiêu tuyệt sắc, thực là làm người ta cảm thấy quái dị.

"A a... tiểu muội đương nhiên không phải là đối thủ của tỷ tỷ rồi. Không dám múa rìu qua mắt thợ!"

"Hì hì..." Ma viên cười nhạt, nói: "Nhưng mà, ta rất muốn xem tinh không thần lực của người!"

Ma viên cao lớn phóng lên không trung, đứng sừng sững trên cao không, đối mặt với Đạm Thai Tuyền, trên mặt đất hiện ra 1 bóng ảnh to lớn đáng sợ.

Lúc này, thánh chiến thiên sứ Nạp Lam Nhược Thủy nói với Thần nam: "Đi!"

"Đi đâu?" Thần nam hỏi.

Nạp Lan Nhược Thủy nói: "Đi gặp 1 người, có lẽ chỉ có hắn là có thể ngăn chặn được tên cổ viên này."

Thần nam nói: "Bỏ chạy như vậy không tốt !"

Vừa xong Đạm Thai Tuyền đã ra tay giúp đỡ, nhưng Thần nam cũng không muốn bỏ chạy trong tình huống này.

Đại ma sắc mặt không chút lưỡng thiện, nhìn Đạm Thai Tuyền cười lạnh, tự nói: "Đây cũng là 1 đối thủ không tồi, tuy nhiên không phải là ngày hôm nay." Hắn quay đầu, nói với Nạp Lan Nhược Thủy: "Ta dẫn dụ ma viên, các người cứ tiến thẳng lên trước."

"Hảo!" Nạp Lan Nhược Thủy dẫn đầu bay về phía Tây.

Thần Nam cũng không nói gì nữa, cùng với tử kim thần long bay theo sau.

Đại ma thực sự rất mạnh, trực tiếp xé rách không gian, lợi dụng vết nứt trong không gian vỡ, tìm cách giết ma viên.

Ma viên rống lên 1 tiếng, phần nộ quay đầu hướng về phía đại ma giết tới.

Đại ma cười lạnh, nhưng không có ý muốn ứng chiến, mà nhanh chóng chạy về phía tây. Ma viên bỏ qua Đạm Thai Tuyền gấp rút đuổi theo, ma khu to lớn như 1 ngọn núi của hắn nhanh nhẹn như 1 ngôi sao băng.

Nhóm người Nạp Lan Nhược Thủy nhanh như điện phóng vào trong thập vạn đại sơn, vùng đại lục giao giới Đông tây phương.

Vô số huyền giới cao thủ nhìn thấy mấy người đột nhiên bay đi thì ngạc nhiên sửng người lại, sau đó rất nhiều người bám theo. Một đám cao thủ huyền giới căn cứ vào nguyên khí ba động lưu lại trong không trung bám theo sau với tốc độ không nhanh không chậm, mọi người đều muốn xem xem tu vị của ma viên rút cục đáng sợ tới cỡ nào.

Trong chớp mắt đám người rời đi, nhất đại thiên kiêu tiên tử Đạm Thai Tuyền hạ xuống Đạm thai thánh địa vỡ nát.

"Tổ sư..."

"Tổ sư..."

Đạm thai đệ tử đều cúi rạp quỳ lạy.

"Mau đứng lên!"

Đạm Thai Tuyền thanh lệ xuất trần, tuy nét mặt có phần nhợt nhạt nhưng vẫn tỏa ra uy nghiêm vô hình, làm cho các đệ tử Đạm thai cảm thấy kính ngưỡng vô hạn.

"Khả Nhi đâu?"

Không thấy ai lên tiếng trả lời, Đạm Thai Tuyền khẽ cau mày, nói: "Mộng Khả Nhi rút cuộc ở đâu?"

Thấy Đạm Thai Tuyền vẫn chưa hỏi việc Thánh địa bị hủy mà lại hỏi tới Mộng Khả Nhi trước tiên, mấy vị trưởng lão trong Đạm thai thánh địa lập tức phái người đi tìm, cảm thấy sự tình có chút kỳ lạ.

Tất cả các đệ tử trong thánh địa đều biết Mộng Khả Nhi, dù sao thì nàng vẫn là 1 truyền nhân, nhưng mà lúc này Mộng Khả Nhi tự nhiên biến mất, không rõ là nàng đã đi đâu.

Đạm Thai Tuyền lộ ra vẻ mặt lo lắng, nói: "Các người có biết nó biến mất bao lâu rồi không?"

"Khi tổ sư đang kháng thiên phạt, ta cơ hồ còn nhìn thấy Mộng sư tổ." Một tiểu cô nương khoảng 15, 16 tuổi đáp.

Đạm Thai Tuyền cảm thấy sự tình có chút bất thường, nàng ta nhanh chóng bay lên không trung, xếp bằng tròn trong hư không, hai mắt nhắm lại.

Trong con mắt kinh ngạc của đám Đạm thai đệ tử, toàn thân Đạm

Thai Tuyền tỏa ra hà quang vạn đạo, từng đạo hư ảnh nhạt nhòa từ trong thân thể Đạm Thai Tuyền xuất ra, trong chớp mắt hơn chục đạo ảnh tích phóng đi 8 hướng.

Đám đệ tử Đạm Thai há mồm trợn mắt kinh ngạc, một số đệ tử thanh niên thất kinh nói: "Tổ sư lẽ nào có thể nhất thân thoát thiên vạn (phân thân ra ngàn vạn), đây không phải là sự thật chứ?"

Một vị trưởng lão trong phái lắc lắc đầu, cuối cùng thở dài nói: "Tất cả đệ tử chia nhau đi tìm."

"Không cần!" Lát sau Đạm Thai Tuyền mở mắt, từng đạo hư ảnh lại nhập vào thân thể nàng ta, nói: "Có người cố ý cướp Khả Nhi đi, các người không tìm thấy đâu."

"Vây... chúng ta phải làm sao, tổ sư?"

"Việc này các người không cần lo, ta sẽ tự mình đi tìm nó. Trước mắt, Đạm Thai Tuyền tuy đã bị hủy, nhưng may mắn là các đệ tử vẫn còn, các người có thể ở trong tuyết sơn, mở 1 ngọn núi, xây lại thánh địa."

"Vâng!"

Tất cả đạm thai đệ tử đồng thanh đáp, tâm tình cũng không hẳn là hưng phấn, tổ sư trong truyền thuyết đã hạ giới, bọn họ trong lòng cảm thấy có thêm sinh khí.

Nhưng mà, mấy vị trưởng lão biết, Đạm Thai Tuyền dường như chẳng để ý tới việc Đạm Thai thánh địa bị hủy, nàng ta dường như chỉ quan tâm tới Mộng Khả Nhi.

Cuối cùng, Đạm Thai Tuyền sau khi truyền đạt xong liền bay lên phóng về phía trời tây.

Xuyên vân phá vụ, Nạp Lan Nhược Thủy dẫn đám Thần nam cực tốc phi hành, khi bay qua một quần sơn rậm rạp, nàng đột nhiên hạ xuống.

Vô số khô cốt chất đóng trong sơn cốc, trên khô cốt là gạch vụn và

cự thạch, nơi đây là 1 đồng đồ nát.

"Đây không phải là cổ thần điện trong thập vạn đại sơn ư?" Thần nam đại kinh.

Tử kim thần long còn quen thuộc với nơi này hơn, khi xưa nó đã bị phong ấn tại đây hàng ngàn năm, không hề được nhìn thấy ánh mặt trời. Trở lại nơi đây, nó như muốn phát điên, phần nộ gào rống: "Ta... đừng để ta nhìn thấy lão cổ thần khốn nạn đó, nếu gặp lão ta, ta sẽ tróc da, rút gân hấn..."

Bỗng nhiên, tử kim thần long á khẩu, nó há mồm cứng lưỡi nhìn, từ ngoài sơn cốc 1 lão nhân da bọc xương đang run rẩy đi tới.

"A ha... cơ hội đây rồi!" Tử kim thần long đột nhiên nhảy lên.

Nó như 1 cơn cuồng phong xông tới, trong chớp mắt đã túm lấy cổ áo của khô lâu nhân, cười lên điên cuồng: "Ha ha... tên lão già bắt tử này... cũng có ngày rơi vào trong tay ta... Ha ha... long đại gia ta sẽ chơi với ngươi... hãy xem ta sẽ làm thế nào để xóa sổ ngươi!"

Thánh chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy quát lên: "Bỏ hấn ra!"

Tử kim thần long ngạc nhiên, nói: "Tại sao? Ta hận không thể ăn tuổi nuốt sống cái lão già đáng chết này, ngươi và hấn có quan hệ gì?"

"Hấn ta là đệ nhất cao thủ của tộc thánh chiến thiên sứ năm xưa. Hiện giờ chỉ có lão tiên bối mới có thể ngăn cản viên phu nhân."

"Ta... ta nhìn không ra. Ngươi là người của thánh chiến nhất tộc, chiến lực mạnh nhất sao? Tại sao năm xưa ngươi lại bắt ta? Thủ lần nữa xem!" Tử kim thần long chửi mắng không ngừng, nó hận thấy lão cổ thần trước mắt.

Khô lâu lão nhân cười khổ, gật đầu với Thần nam rồi nói: "Chàng thanh niên, lâu quá không gặp!"

"Đúng vậy, đúng là lâu quá không gặp. Thần phó ngày xưa, thật sự đã là cổ thần."

"A a..." Lão nhân cười chua chát: "Tình phi đặc dĩ. Trước mắt, người giúp ta với long vương đây giải trừ oán thù, ta sẽ nói cho người 1 tin tức quan trọng. "

"Tin gì?"

"Tung tích của Thần chiến - phụ thân người!"

Chương 253

Cổ thần đích khổ trung

Thần Nam nghe những lời nói của cổ thần, tâm tình kích động tới cực điểm, chàng nhanh như điện xông tới, cướp lão nhân trong tay tử kim thần long, túm cổ áo hắn, giận giữ hỏi : "Mau nói cho ta biết ! Phụ thân của ta ở đâu ?"

"Khụ khụ..." Cổ thần yếu ớt bị Thần Nam nắm chặt tới mức ho sù sù.

"Xin lỗi. Tâm trạng ta thực quá kích động." Thần nam buông lão ra, kính cẩn thi lễ, nói : "Kính tiền bối nói cho ta biết phụ thân ta đang ở đâu. Làm sao mà người lại biết ?"

Cổ thần dùng đôi tay khô quắt chỉnh sửa lại bộ quần áo nhăn nhúm trên người, né đôi mắt đầy hận thù của tử kim thần long, lão nói : "Ta cũng chỉ biết những tin tức đại khái mà thôi, cũng không dám khẳng định là chính xác."

"Không sao, cứ nói hết những gì người biết là được rồi." Thần nam gấp gấp nói.

"Grào..."

Đúng lúc này, trên cao không truyền tới từng trận âm thanh gào rống kinh thiên, ma viên cao to như trái núi và đại ma nhất lộ cùng đuổi tới nơi đây.

Đại ma đáp xuống bên cạnh đám Thần nam, xem chừng vô cùng giận dữ, bên khóe miệng đã sớm lộ ra vết máu.

"Hừ... thế gian này chẳng có ai có thể cứu các người được đâu. Nơi đây sẽ trở thành mồ chôn các người." Tây thổ ma viên từ trên không trung đáp xuống nhanh như gió, khiến cho cả sơn cốc chấn động dữ dội, nó như cự nhân (người khổng lồ) đội trời đạp đất nhìn đám người Thần nam 1 cách khinh bỉ.

Bỗng nhiên, viễn cổ ma viên thần tình ngưng trọng, sau đó thở gấp,

cuối cùng phát ra tiếng kêu thét chói tai, thanh ba vô hình làm sạt lở 1 tòa sơn đỉnh bên cạnh sơn cốc.

"Gào... không thể nào!" Ma viên nghễnh cổ rống to, tâm trạng vô cùng kích động, nó nhìn chăm chăm vào khô lâu cổ thần trên mặt đất, run giọng : "Là... là người ?"

Cuối cùng, nó phẫn nộ rống lên : "Tên khốn nạn nhà người, năm xưa chính người bỏ rơi thê tử, phản bội chúng ta mà đi, ta phải giết người!"

Cự trào to như núi mạnh mẽ bổ xuống, nhưng cổ thần vẫn đứng yên bất động, hai mắt nhắm lại, bộ dạng của kẻ sẵn sàng chịu chết.

Ma trào to lớn còn cách cổ thần cỡ nửa mét thì đột nhiên ngừng lại, nếu như cự trào đó tiếp tục bổ xuống thì e rằng cổ thần sẽ trở thành 1 đống xương thịt bầy nhầy rồi.

"Gào..."

Ma viên ngưỡng thiên trường tiếu, 1 đôi hắc trào cực lớn nắm lại thành nắm tay, rồi đâm vào ngực mình, phát ra những âm thanh nặng nề, sau đó nó như phát cuồng, xông vào trong rừng rậm nguyên thủy ngoài sơn cốc, vô số những cây đại thụ cao chọc trời dưới bước chân của nó đều bị dập nát, cành lá vương đầy mặt đất, cả khu rừng mênh mông trong phút chốc đã bị hủy sạch.

Ma viên cao lớn cuối cùng đã biến rừng rậm nguyên thủy trở thành bình địa !

Nhưng, dường như nó vẫn chưa hoàn toàn phát tiết hết ra ngoài, sau đó những tiếng rống thê lương vang lên hết đợt này tới đợt khác, cả khu rừng rậm ở phía xa cũng đổ rạp giống như những cây mạ non yếu ớt đột nhiên gặp phải 1 cơn gió mạnh liền bật gốc và bị thổi bay đi, cả một khu vực rộng lớn đã bị thanh ba cực lớn làm cho chấn động.

Từ ngọn núi xa xa truyền lại những tiếng kêu bi thương mà khủng bố, mấy con phi long từ đại sơn bay lên, cả 1 con cự long cũng hoảng hốt phóng lên không trung, muốn bỏ chạy khỏi khu vực đáng sợ này.

Ma viên giống như đã tìm thấy đối tượng để trút giận, tiếng rống của nó vang lên như xuyên thủng bầu trời, trên mặt đất lưu lại 1 tàn ảnh và nó nhanh chóng xuất hiện trên cao không. Tiếp sau đó là 1 cảnh tượng vô cùng kì dị, máu tanh bắn khắp nơi, mấy con phi long đã bị ma viên xé tan xác, rồi ném vào trong sơn cốc.

Riêng cự long thì còn thê thảm hơn, đầu tiên là cả quả tim to lớn nặng mấy ngàn cân bị moi ra, vẫn còn đập thình thịch trong tay ma viên, nó dùng 1 tay nhét vào trong mồm, nhai nát rồi nuốt vào bụng.

Tiếp sau đó, nó bắt đầu nhăm nháp xương thịt cự long, bức tranh tàn bạo trước mắt làm cho người ta sợ hãi chẳng dám nhìn.

Tử kim thần long hóa thành hình người, dùng lực lau lau mồ hôi lạnh trên trán, sau đó quay đầu sang bên cạnh nói với cổ thần : "Kính vi, muội ta vốn là vợ người, ta thật sự quá khâm phục người đấy :H Người rõ ràng là thần tượng một đời ta, đến một bạo viên như vậy mà người cũng dám cưới, người thật là 1 tên cầm thú. Người ở trên thiên giới nhất định là 1 tên gan to cùng mình, tiên nữ thiên sứ bình thường không lọt được vào mắt người, người tìm kiếm 1 loại điểm tình khác. Cao nhân ah, đích thị cao nhân !"

Tử kim thần long bị hấn giam giữ mấy ngàn năm, đương nhiên là hận hấn tới tận xương tủy, cho nên khi nói chuyện chẳng thêm giữ ý tứ.

Cổ thần chỉ biết cười khổ.

Nhưng mà, đối với việc thượng cổ hung thú ma viên là vợ của cổ thần đừng nói tới Thần nam không tin mà ngay cả Nạp Lan Nhược Thủy cũng không lí giải nổi, đến một kẻ có vẻ mặt nghiêm túc như đại ma cơ hồ cũng không có cách nào hiểu được việc kết đôi của đôi vợ chồng này.

Nhưng mà lão cổ thần không chỉ lấy ma viên làm vợ, hơn nữa giữa họ còn có 1 đứa con.

"Grào... ha ha... nhìn bộ dạng của người... thật làm lão long ta vui sướng." Tử kim thần long cười nhạt, nói : "Xem ra người đã chịu không ít khổ cực ha ? Đường đường là 1 kẻ phong lưu hào hoa, một

thánh chiến thiên sứ tiền đồ vô hạn, lại bị ma viên ép làm chồng, thật là... haizzz... thật thú vị !"

Nhưng mà, câu trả lời của cổ thần đã làm cho tử kim thần long á khẩu.

"Ban đầu, là chúng ta thực sự yêu nhau !"

Nghe xong câu này, cảm của tử kim thần long thiếu chút nữa là rơi mất, hấn lấy tay đẩy đẩy cho nó về vị trí cũ, rất lâu sau mới bình thường trở lại, sau đó hấn hừ 1 tiếng, lui lại đứng cách cổ thần mấy trượng, nói : "Tên gia hỏa nhà ngươi thật....Ngày xưa ngươi bắt long đại gia ta có phải cũng là vì... Ta... xxx...!"

Nghĩ tới những điều không ổn, tử kim thần long đổ mồ hôi toàn thân, hấn há miệng mắng : " Long đại gia ta thần vũ uy mãnh, ngươi đừng có mà xem ta như 1 mĩ nữ bạo viên trong mắt ngươi chứ, tổ sư nhà ngươi, long đại gia ta là 1 nam long đẹp trai a ! Ta... Ngươi thật là... xxx !"

Lúc này, cổ thần lặng ngắt không nói nên lời.

Những lời mắng mỏ đầy suy diễn của tử kim thần long tuy Thần nam và đại ma không tin nhưng họ cũng cảm thấy nhãn quang của thánh chiến thiên sứ năm đó có vấn đề.

Chỉ có Nạp Lan Nhược Thủy là giữ được bình tĩnh, nét mặt không có bất cứ biểu hiện nào.

Ở phía xa, ma viên đã nhắm nháp xong huyết nhục của cự long, còn bộ xương trắng nhờn nó ném vào trong sơn cốc. Nộ khí xung xung bay trở lại, một chân đạp xuống. Nếu như không phải tử kim thần long né kịp thì e là nó đã bị bàn chân to lớn màu đen kia dẫm cho thụt xuống đất rồi. Giữa 2 người chỉ cách có nửa mét mà thôi.

"Con bò sát 4 chân kia, vừa xong ngươi nói cái gì ? Đi chết đi !" Ma viên gào lên.

"Không..." Hiện giờ đối mặt với ma viên to lớn như vậy Tử kim thần long chẳng còn chút sĩ diện nào. Thực lực chênh nhau quá lớn, hơn

nữa sự hung bạo của đôi phương đã trở thành 1 kẻ địch đáng sợ mà hẳn phải né tránh.

Cổ thần nói : "Nàng cuối cùng cũng hết giận rồi!"

"Ta không có !" Ma viên tức giận nói : "Nói ! mấy ngàn năm trước, tại sao ngươi lại rời bỏ chúng ta ? tại sao 1 đi không trở lại ? Ngươi có biết hai mẹ con ta đã sống thế nào không ? Tiểu viên, nó thiên tư tuyệt thế, kế thừa huyết mạch của chúng ta, với linh lực bẩm sinh cực lớn nó sẽ trở thành thần hoàng trong 1 thời gian ngắn. Nhưng mà 2 người anh em đáng chết của ngươi, thấy ngươi không có nhà đã cố tình làm khó mẹ con ta, hẳn cho rằng tiểu viên có 6 đầu, quá xấu xí, làm hỏng hình tượng quang huy của thánh chiến thiên sứ, lúc nào cũng muốn đuổi chúng ta đi. Ta vì đợi ngươi trở về, nên nhất quyết không chịu rời đi, vậy mà bọn họ... bọn họ..."

"Bọn họ làm sao ?" Cổ thần gấp gấp hỏi. Hơi thở dồn dập nơi lồng ngực.

Miễn cổ ma viên cười thê lương, nói : "Bọn họ nhân lúc ngươi không có nhà, đã bẻ gãy đôi thánh chiến thiên sứ vũ dực (đôi cánh) của tiểu viên. Bọn họ muốn tiểu viên tuyệt đối mất đi những dấu hiệu cho thấy nó mang thân phận thánh chiến thiên sứ, giải quyết nỗi nhục của thánh chiến thiên sứ nhất tộc."

"Khốn kiếp, hai tên khốn kiếp!" Cổ thần bi phẫn kêu lên.

"Tiểu viên trong một đêm đã mất đi toàn bộ sức mạnh mà nó kế thừa được, nó suýt nữa thì mất mạng ! Do vậy nó từ nhỏ đã yếu ớt lắm bệnh, cho nên sức mạnh mà ta truyền cho nó cũng không được thức tỉnh, ngàn năm qua đi, đừng nói tới thần hoàng lĩnh vực, đến thần vương chi cảnh thực sự nó cũng chưa thể tiến vào."

Nghe kể về thân thế của lục đầu thần ma viên, mấy kẻ đứng quanh đều cảm thấy bi thảm, cũng đồng thời tặc lưỡi. Dù cho thân thể yếu ớt lắm bệnh, nhưng thần ma viên cũng nhanh chóng tiến vào thần vương lĩnh vực, vậy mà miễn cổ ma viên lại rất không vừa ý. Điều này nói lên cái gì ? Sức mạnh truyền thừa của gia tộc này quả là đáng sợ.

Cổ thần thở dài, giọng nói pha chút hối hận : "Không ngờ lại như vậy

! Trước đây ta cũng cảm thấy kì lạ, tiểu viên từ nhỏ tư chất ưu việt, tại sao mấy ngàn năm qua mà tiến cảnh của nó lại không được như trong tưởng tượng, hóa ra nguyên nhân là vậy. Đều là lỗi của ta, năm xưa ta thực là không nên bỏ đi."

"Cái gì ? Người đã từng gặp tiểu viên ?" Viễn cổ ma viên ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy. Thân thể ta tuy bị phế, đã mất đi chiến lực cường đại, nhưng 1 số thần thông vẫn có thể thi triển, ta vẫn ngắm nhìn nó từ xa."

"Vậy sao người không tới gặp ta? Tại sao ngày đó người lại bỏ đi ?"

"Năm xưa, ta biến thành 1 kẻ người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Khi đang do dự xem có nên tới gặp nàng không, thì nghe thấy nàng đã giết 2 ca ca của ta, ta..."

"Do vậy người không biết phải đối diện với ta như thế nào ? không biết có nên báo thù cho bọn họ ?" Viễn cổ ma viên cất tiếng cười thê lương, nói : "Hai người anh em khốn nạn của người đã hại tiểu viên tới mức sống không bằng chết, ta đương nhiên sẽ không tha cho bọn họ, bọn họ đã bị ta xé nát, đáng tiếc là không thể lấy đôi thánh chiến thiên sứ vũ dực của bọn họ cắm lên thân thể của tiểu viên được. Nhưng mà, khi đó máu nhuộm trời tây, thực là quá sảng khoái, dù ta bị trọng thương ngũ li bì nhưng cuối cùng cũng chạy thoát được."

"Ta thật hổ thẹn với 2 mẹ con nàng!" Cổ thần đau khổ thở dài.

"Người vẫn chưa nói tại sao mấy ngàn năm trước người bỏ đi!"

Cổ thần chìm vào hồi ức, nói : "Đệ nhất nhân huyết đế của tộc huyết thiên sứ đã phát hiện ra 1 di tích dưới nhân gian, hắn đã có được 1 cấm kị cổ vật là ngọc như ý. Bên trong ẩn chứa 1 sức mạnh cực lớn, ta không muốn nhờ vậy mà thực lực của huyết thiên sứ nhất tộc tăng lên, đồng thời muốn tặng nàng 1 món quà, muốn nàng vui. Một mình ta, từ cổ trận pháp thâm nhập vào nhân gian, muốn đi giết huyết đế. Ai mà biết được đó lại là 1 cái bẫy, bọn họ cố tình để lộ ra thông tin với ta, biết ta với tính cách của mình đơn độc đi tìm huyết đế quyết chiến."

"Sau đó ta bị tam đại cao thủ của huyết thiên sứ hợp lực công kích." Nói tới đây, cổ thần dừng lại rồi 1 lát rồi tiếp : "Trận chiến đó thực quá thảm liệt, giờ nhớ lại ta vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Nếu như trên người ta không mặc huyền vũ giáp, thì nhất định đã bị bọn họ tiêu diệt rồi. Dốc hết sức mình, ta giết được 2 tên trong đó, huyết đế tuy không chết nhưng cũng thê thảm như ta, từ đế hoàng lĩnh vực rơi xuống thần vương chi cảnh, tu vi đại tổn, chúng ta đều không muốn cứ như vậy mà quay lại nhân gian, nên quyết tâm chiến đấu tới cùng tại thập vạn đại sơn. Kết quả là ta thắng thảm, chiến lực toàn thân tiêu tan, thánh chiến vũ dực cũng thoái hóa. Sau đó ta biết trên thiên giới nàng đại khai sát giới, giết người trong tộc ta, chạy về nhân gian. Nhưng mà ta cũng đã biến thành như vậy, cảm thấy trong lòng giá lạnh, không biết đi đâu về đâu, cuối cùng muốn ở lại nhân gian hồng trần chờ đợi cái chết."

"Người nói thật ư ? Người là muốn ta vui, mới đi giết huyết đế đoạt ngọc như ý tặng ta chứ không phải là muốn vứt bỏ mẹ con ta ư?"

"Đương nhiên là không rồi. Tại sao nàng lại có thể nghĩ như vậy được?"

"Grào..." Một tiếng rống vang lên chấn động thiên địa. Ma viên cao tu như núi dần dần thu nhỏ lại, bộ dạng đáng sợ đã hoàn toàn thay đổi.

Trong chớp mắt, 1 nữ tử thanh niên chừng hơn 20 tuổi xuất hiện trước mắt mọi người. Toàn thân nàng mặc y phục màu đen, mái tóc dài đen nhánh bóng như gương soi, lông mày cong lá liễu, đôi mắt như nước mùa thu, sống mũi cao, đôi môi đỏ thắm phủ ngoài hàm răng trắng bóng, chiếc cổ thon nhỏ trắng ngần như thiên nga, khuôn ngực đầy đặn nhô cao, chiếc eo thon gọn, bộ hông tròn trịa rắn chắc, đôi chân dài thanh mảnh, đây thực là 1 tuyệt thế đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương. Chẳng hề có 1 tí ti hung ác nào, thật là chẳng còn vẻ gì của thượng cổ hung thú lúc trước.

Long bảo bảo từ trong nội thiên địa của Thần nam bay ra, kinh ngạc kêu lên : "Ngẫu tích thần a!"

Tử kim thần long dụi mắt liên tục, không tin vào mắt mình, cất giọng ngu ngơ nói : "Long sinh a! Thế giới này thật lắm màu nhiều sắc, lão

long ta cũng có lúc bị mê hoặc !"

Viên phu nhân cất tiếng nói, âm thanh như những hạt trân châu rơi xuống ngọc bàn, âm thanh du dương êm tai so với ma viên ngưỡng thiên trường tiểu khi nãy thật là khác nhau 1 trời 1 vực.

Chương 254

Thần Chiến

Ma viên cao ngàn trượng dần biến hoá nhỏ thành 1 trang quốc sắc thiên hương, tuyệt thế mỹ nữ, thanh âm cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, thật sự trước sau khác biệt quá lớn bất luận là Thần Nam hay Đại ma cùng với Nạp Lan Nhược Thủy dù há môn trọn mắt, chỉ có lưỡng long là vẫn lạng lẽ không biểu lộ điều gì....

Viên phu nhân vẻ mặt đanh ác hỏi " Nói !!! tại sao ngươi lại che chở cho bọn chúng, ngươi cũng biết trong bọn chúng có 1 tiểu tử đã trảm đầu của tiểu viên mà "

"Tiểu viên vốn là kẻ tặc hài nhi của ngươi, bản thể của nó vốn là bất tử chỉ cần tu dưỡng 1 thời gian là sẽ mọc lại đầu, ân oán nên giải không nên kết, hơn nữa ngươi biết hắn là ai không, hắn là con trai Thần Chiến, cha hắn từng có đại ân với chúng ta....."

"Cái gì ?? hắn thật sự là con trai của Thần Chiến ? Điều này....điều này sao có thể ??". Viên phu nhân có chút chấn động nói : "Án nhân Thần Chiến đã biến mất từ vạn năm trước, nhi tử của ông ta có thể nào đột nhiên xuất hiện chứ ???"

Cổ thần thờ dài 1 tiếng nói : "Đúng vậy, vạn năm đã qua, nhưng đích thực hắn là con trai của Thần chiến, tin tức của ngươi thật là kém, còn không bằng kẻ phế nhân như ta đây. Không lâu sau khi Thần Nam đại náo thiên giới sự tình đã lan truyền khắp nơi, đến tai các các cao thủ trong tất cả các huyện giới, nếu ngươi không tin có thể tùy tiện hỏi các cao nhân huyện giới, chắc chắn cũng hiểu rõ 8, 9 phần sự việc"

"Là như vậy sao " Viên phu nhân nhìn về phía Thần Nam, ánh mắt đã ko còn địch ý, thậm chí còn lộ ra 1 tia yêu quý.

Nàng quay đầu lại đáp trả Cổ Thần ánh mắt vô cùng hiền hòa : "Ta ẩn thế nhiều năm, sớm đã không màng đến chuyện hồng trần, nếu không phải là Tiểu Viên bị trọng thương chạy trốn đến chỗ ta bề quan, chắc ta vĩnh viễn không xuất hiện trên đời nữa, ta thật sự đã

quá lỗ mãng, thấy vài món côi bảo trong tay hắn lại còn tưởng hắn chính là người trong thần gia thiên giới, đặc biệt thấy hắn mặc huyền vũ giáp, ta lại càng không thể bình tĩnh được bởi vì đó chính là thần giáp năm xưa ta mặc, dù không có chuyện của tiểu viên, ta cũng sẽ truy vấn hắn đến cùng."

"Tính tình người 1 chút cũng không thay đổi, lúc tỉnh táo thì đoan trang, hiền thực, lúc tức giận thì bạo phát như sấm, người quả thật chính là như thế, còn ta bây giờ đã là 1 phế vật." Nói đến đây cổ thần dáng vẻ cô đơn, thân thể như bộ xương khô càng thêm yếu ớt.

Con rồng bị ổi mặc dù rất phẫn hận với cổ thần, với chuyện cũ của bọn họ lại vô cùng hứng thú nhưng rồng bị ổi lại có chút đồng tình, đối với cảnh vợ chồng đoàn tụ cũng không có lên tiếng xen ngang bọn họ.

"Ta nhất định sẽ nghĩ ra cách giúp người khôi phục thần lực." Mắt viên phu nhân ươn ướt, bây giờ trông nàng thật ôn nhu đoan trang, so với hình dáng lúc trước thật là 1 trời 1 vực.

Cổ thần cười khổ đáp " vô dụng thôi, nếu có thể ta đã sớm chuyển thể đầu nhập vào thân thể 1 người, thiên sứ huyết tộc có sức mạnh hủy diệt, kết hợp với linh hồn của ta cùng tranh đấu, đã chẳng phân biệt được, sớm muộn gì cũng sẽ có 1 ngày ta tan thành mây khói, bất quá trước khi chết, ta có thể làm chút chuyện, thánh chiến thiên sứ vũ dực mặc dù đã giảm uy lực đi đáng kể, nhưng nó giữ lại thần huyết của chiến thần, ta sẽ thực nhập vào cơ thể Tiểu viên khiến cho nó thành đệ nhất chiến tộc "

" Không được, ta tuyệt đối không cho phép, hừ ta muốn đánh phương tây thiên giới, ép buộc Ma thần nói ra cách cứu người, ta tin tưởng nhất định sẽ có cách cứu người, Tây phương thần tộc đối với ta cũng chả là cái thá gì, người không cần lo lắng " Viên phu nhân rưng rưng nước mắt nói như chém đinh chặt sắt.

Nữ vi duyệt ký giả dung, Viên phu nhân là 1 đại mỹ nhân khuynh thành khuynh quốc, thế mà cam nguyện giữ lột thú để đổi mặt với nhân gian, mấy ngàn năm nay nàng đau khổ vì tình, tâm như tro tàn, bây giờ mọi hiểu lầm được hoá giải đối với nàng mà nói tâm tính sẽ chuyển biến rất nhiều.

" Việc này sau này rồi tính " Cổ thần cười cười rồi nói " hôm nay cùng nàng hoá giải hoàn toàn ty hiềm cũ coi như đã đúng tâm nguyện của ta, bây giờ nói chút về chuyện của Thần Chiến ân nhân, Thần Nam tới người đó!!!" Cổ thần kêu gọi Thần Nam. Thần Nam nhanh chân bước đến, hẳn rất đồng tình với tình cảm của 2 người nhưng hẳn cũng rất muốn biết tin tức của cha hẳn Thần chiến.

"Huyền Vũ giáp cũng xem như là vật quý nguyên chủ, vốn là thuộc về người"

" Vốn dĩ thuộc về ta sao???"Thần Nam trong mắt lộ điểm quái dị nói " người nói nó..."

"Đúng vậy, nó vốn là của cha người năm đó lưu lại " Cổ thần khẳng định

" Thần Nam, mới vừa rồi đã đắc tội với người, xin người thứ lỗi cho ta thật sự là ta không biết người là con trai của Thần Chiến ân nhân " giờ phút tuyệt sắc ma viên phu nhân trên mặt có chút xấu hổ.

Tuy nhiên không ngờ Tử kim thần long ở phía sau Thần Nam cảm thấy 1 trận nhộn nhạo trong người hẳn sẽ không quên được hình ảnh trước mặt, Long bảo bảo đôi mắt loé sang nhìn vị tuyệt sắc giai nhân này vẻ mặt rất hứng thú.

" Không có gì, là ta không đúng làm thương tổn đến con trai 2 vị "

Từ những chuyện như này, mọi chuyện quá khứ đều có thể hiểu được. Thông qua câu chuyện của Cổ thần cùng Viên phu nhân. Thần Nam biết rõ thêm nhiều điều về cha hẳn.

Thần Chiến, một đời kiêu hùng!!!

Mọi người đều hiểu và nhìn đúng hẳn, không ai còn hoài nghi về khả năng của hẳn nữa.

Thần Chiến trên thiên giới là Thần gia truyền thuyết đệ cửu nhân, có thể nói tu vi thâm sâu khó lường, năm tháng đạt được cảnh giới đó bằng người khác cả đời khổ tu cũng không thể đạt được.

Thần Nam ở thiên giới không lâu cũng được nghe kể không ít truyền thuyết về cha hắn, bất quá trong ấn tượng của hắn, cha hắn tựa hồ không có cường đại đến mức như vậy.

Hôm nay, hắn rút cuộc từ miệng của Cổ thần và Ma viên cũng sáng tỏ vì sao thiên giới lại nhanh cho đồn đại về những lỗi lầm của hắn.

Thần Chiến từ nhỏ lớn lên tại thần gia trên thiên giới, không chỉ có 1 thân tu vi siêu việt hơn hắn đám đồng bối, mà ngay cả những nhân vật trên đều không phải là đối thủ của hắn. Cuối cùng bị xác định vi phạm cửu nhân cơ thể bị thần binh chi hồn thực nhập, trải qua hơn trăm năm tu luyện tu vi đại tăng cuối cùng dường như là vô địch !

Chỉ là Thần Chiến không giống những đệ tử thần gia bình thường trung thành 1 cách mù quáng, ông ta hiểu rõ mọi chuyện, ông ta từng tuyên bố : " Chỉ cần cho ta thời gian, cho dù Viễn tổ sống lại, ta cũng siêu việt hơn Viễn tổ "

Những lời này lọt đến tai của thần gia trưởng lão khiến cho ông ta vô cùng tức giận, cuối cùng Thần chiến nói rõ không muốn làm đệ cửu nhân nữa trọng trách đệ cửu nhân này có thể giao cho người khác gánh vác. Tuy nhiên hắn lại muốn Thần Nam gánh vác lấy trọng trách này.

Những lời đại nghịch bất đạo như thế đương nhiên bị đông đảo lão cổ đồng của Thần gia trên thiên giới bất mãn, song phương xuất hiện 1 vách ngăn vô hình.

Cuối cùng chuyện rốt cục cũng phát triển đến bước không thể giải quyết được, Thần Chiến phản kháng lại vận mệnh của chính mình, dám cười nhạo cả tử tôn.

Có thể tưởng tượng được kết quả, đối mặt với Thần gia đích lão cổ đồng Thần Chiến rốt cục bị phong ấn hơn nữa lại còn bị đày xuống nhân gian, trí nhớ cũng bị người ta động thủ động cước.

Thần gia đã không hy vọng gì hắn quay đầu lại chỉ muốn biến hắn thành nhất kiện công cụ, để cho hắn ở trạng thái phong ấn, ở dưới nhân gian tiếp tục tu luyện, đợi đến lúc thành thực, sẽ đi lên Thần gia

thành đệ cửu nhân trong truyền thuyết tiếp tục bước trên con đường vận mệnh.

Thần Chiến vốn là 1 kỳ tài vô địch, tại nhân gian hắn đột phá tâm linh bị phong tỏa, khôi phục lại được tất cả trí nhớ, nhưng công lực lại bị phong ấn nên đành lực bất tòng tâm, hắn chỉ có thể âm thầm tu luyện huyền công hy vọng đột phá phong ấn, cường đại lực lượng trong người hắn.

Phong ấn tầng tầng bị phá vỡ, sức mạnh của Thần Chiến dần hồi phục. Bất quá không ngờ, lúc này 1 chưởng hắn đánh ra lại dẫn đến vô tận phong ba tàn phá thế giới, mấy kẻ thực lực cao thâm khó lường đến tìm hắn để đọ sức.

Vì sợ hãi kinh động Thần gia trên thiên giới, Thần Chiến chỉ có thể cùng những người này ám chiến, canh từng lần thi triển thông thiên pháp lực dùng nguyên thần của chính mình chế ngự nguyên lực cùng với mấy nhân vật tranh đấu ở 1 mảnh không gian kỳ dị, mà hắn chỉ giữ lại được 1 phần linh thức nên tu vi không phát huy hết đc.

Thần Nam nghe nói đến thật sự giật mình không thôi, nguyên lai cũng quá nhiều ẩn tình trong đó, cha hắn thật không đơn giản, hắn rất muốn hiểu thêm chuyện về cha mình nhưng cổ thần hiểu chuyện cũng có hạn, căn bản không thể biết hết mọi chuyện đã xảy ra, cũng như không biết Thần Chiến đại chiến cùng nhân vật nào.

Bất quá, Thần Chiến mấy trăm năm sở dĩ có thể ngạo nghễ trong thiên địa, cực hữu có thể cùng hắn tàn phá thế giới ít nhiều có chút liên quan.

Sau này, trong thiên địa Thần gia hậu nhân không người nào có thực lực đáng để Thần chiến bận tâm.

Trong truyền thuyết khi cửa Thiên môn đại khai, tiên thần hoạ loạn nhân gian, Thần Chiến tại đây đã đưa người thân lên thiên giới ẩn trốn. Chuyện này, Thần nam đều đã nghe Vũ Hình kể qua, điều hắn quan tâm là sau này cha hắn như thế nào.

Cổ thần nói " Thần Chiến ân nhân trăm thần diệt tiên, từ Đông phương thiên giới chém giết đến Tây phương thiên giới, thì thương

thể nghiêm trọng, thật không biết người nào có thể khiến ân nhân thương thể nghiêm trọng như vậy.

"Người nói cha ta chạy tới Tây phương thiên giới ? Còn mẫu thân ta, người có từng thấy không "

"Bọn họ ở cùng 1 chỗ"

Sau nay mọi chuyện hoàn toàn dễ hiểu, có thể nói là rất bình thường, Thần Chiến sát đáo Tây phương thiên giới, tao ngộ cùng đôi vợ chồng Cổ thần và ma viên trong 1 ngày họ bị thiên ma tộc đuổi giết, Thần chiến đại hiển thần uy, nhất cử giết năm tên thiên ma, giúp vợ chồng Cổ thần và Ma viên thoát khỏi hiểm cảnh.

Thần Chiến tại Tây phương nhân sinh không thông thuộc, trong khi Cổ thần chính là thánh chiến thiên sứ nhất tộc nên có thể dễ dàng an bài 1 chỗ bí mật cho Thần Chiến ẩn tu. Thương thể Thần Chiến trong 1 năm dần dần tiến triển tốt, nhiều lần chỉ điểm vợ chồng Cổ thần tu luyện, khi chia tay Thần Chiến thoát hạ huyền vũ giáp tặng vợ chồng Cổ thần.

Cổ thần thờ dài nói " Thần Chiến ân nhân nói với ta, hấn muốn đi hội chiến với 1 cường địch, huyền vũ giáp cơ bản đã mất đi linh hồn căn bản không có cách nào có thể phòng ngự được lực công kích sắc bén của đối phương, nếu dùng cho đại chiến chỉ khiến thần giáp hư tổn không bằng lưu lại đợi người có duyên ngưng tụ được hồn của thần giáp, tương lai có thể phát huy sức mạnh của thần giáp lớn hơn từ đây vợ chồng ân nhân liền không trở về "

Đáng tiếc, vợ chồng Cổ thần và Ma viên hiểu sự thật có hạn. Thần Nam còn rất nhiều nghi vấn muốn hỏi, nhưng họ lại không thể trả lời hết.

Bất quá, có 1 việc Thần Nam muốn biết nhất, năm đó vợ chồng Cổ thần từng có kinh nghiệm trải qua thiên địa hạo đãng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hấn mong muốn hiểu được chuyện này nhất.

Cổ thần tựa hồ nhớ lại những điều kinh khủng, thờ dài nói "Đó là 1 hồi ức dị thường đáng sợ, đối với thần ma mà nói thì hồi đó chém giết ghê gớm, đáng sợ đích thần phạt hạo đãng trong thiên địa, huỷ

diệt hết thầy tu vi cao thâm của tu giả, thực lực yếu hơn so với tiên thần, tựa như ngày thu hoạch từng phiến thành từng phiến đổ xuống"

Thần nam giật mình hỏi " Thiên phạt ???"

Viên phu nhân lắc đầu tiếp lời " Không đơn giản chỉ là Thiên phạt, đối với thần ma mà nói như 1 hồi diệt thế chiến, ngoài huỷ diệt thần quang, tựa hồ còn không thể tưởng tượng nổi sự cường hãn, tham dự diệt thần ma phần đông ta từng thấy qua một người, chỉ trong 1 chưởng nháy mắt đã huỷ diệt chủ thần hệ gia tộc, sức mạnh kinh khủng căn bản không cách nào có thể phản kháng "

Cổ thần tựa hồ bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi, nói tiếp " quả thực đó đúng là trường hạn kiếp của thần linh, đáng sợ hơn chính là rất nhiều thần ma như phát điên tàn sát lẫn nhau, thiên giới quả thực như là huyết sắc luyện ngục, ngàn người bắt quá chỉ có thể còn 1 đến 2 người may mắn sống sót.

"Đúng vậy, có 1 cỗ lực lượng làm ảnh hưởng đến nhân tâm làm cho người ta nổi giận điên cuồng chém giết, tất cả đều điên cuồng, tất cả thần ma đều không biết con đường phía trước sẽ ra sao, đó là sự tuyệt vọng triền miên " Viên phu nhân phảng phất như trải qua cơn ác mộng năm xưa, thở dài rồi tiếp " tất cả mọi thần linh đều như bị sai khiến đến thậm chí cả những nhân vật trong truyền thuyết đều hiện thân cả thiên giới chìm trong hỗn loạn"

Thần Nam im lặng lắng nghe, hắn hiểu đc rất nhiều bí mật trước đây hắn không thể biết nhưng đồng thời lại càng thêm mê hoặc, cuối cùng thì lực lượng nào tiến hành trừ diệt thế chiến?

Thiên phạt !

Chẳng lẽ Thiên phạt không phải do 1 lực lượng tự nhiên ? Chẳng lẽ lại bị thao túng ? Huỷ diệt ánh sáng trung ẩn nặc đích sinh linh là cái gì ? Vì sao bọn họ cũng muốn đồ lặc thần linh ?

" Thiên " thật sự tồn tại ư ?? Chẳng lẽ không phải 1 loại phép tắc tự nhiên mà là 1 loại hữu tư cảm của sinh linh???

"Thiên " cuối cùng là gì ?? Thần Nam vẫn tưởng rằng đó là thiên địa

tự nhiên phép tắc, cho rằng đó là 1 loại bản nguyên lực lượng khắp thiên địa nhưng là bây giờ hắn không thể xác định được.

Hắn nghĩ tới tại Ma chủ chi mộ, hắn gặp Ngân phát nam tử, ngạo nghễ thiên hạ, ma uy cái thế, ma công chủ thật sự khôn "Thiên"

Khi đó, Thần nam cho rằng " Thiên " bất quá chỉ là 1 nhân vật chí tôn lợi hại nào đó nhưng bây giờ hắn lại dao động. " Thiên " rốt cục là cái gì, chẳng lẽ trong thiên địa thật sự nó đứng trên tất cả mọi sinh linh tồn tại, thật sự áp đảo hơn mọi chúng sinh.

Nếu sự thật tồn tại 1 loại như vậy, thì ma chủ căn bản không có khả năng chế trụ hắn!

Cuối cùng Thần nam lại nghĩ tới nữ nhân trong ngọc như ý, thần nữ từng nói qua " thiên địa là bàn cờ, chúng sinh là quân cờ "

Chẳng lẽ những người này lại thao túng hết tất cả, chẳng lẽ tất cả vận mệnh đều nằm trong tay bọn chúng ?????

Thần nam đắm chìm trong suy nghĩ, đột nhiên lời Cổ thần làm hắn bừng tỉnh.

" Tuy rằng ta đã mất đi chiến lực nhưng ta vẫn còn lưu lại được chút thần thông, linh giác của ta vẫn còn như cũ, Thần Chiến ân nhân tuy rằng đã mất tích vạn năm trước nhưng năm ngàn năm trước tại Tây phương ta đột nhiên cảm giác được 1 cỗ lực lượng mạnh mẽ, chỉ có thể là của cường giả, ta nghĩ đó là ân nhân, ta muốn nói cho người biết về tin tức của cha mình.

Chương 255

Chiêu hồn (gọi hồn)

Cái gì ???" Thần Nam giật mình nói.

Là 5000 năm trước.

Năm nghìn năm trước, xảy ra rất nhiều chuyện, Thiên giới Vũ Hình hạ phàm, Càn Thi phái xuất hiện Vũ Hình thi vương.... Và cùng lúc Thần Chiến đột nhiên lộ hành tung, làm cho người ta cảm nhận đc khí tức của mình, hết thấy những chuyện này đều là trùng hợp hay là có mối liên hệ với nhau.

"Tiền bối người cảm nhận đc khí tức của cha ta ở nơi nào, tây thổ thật sự quá rộng lớn, chẳng nhẽ không có địa điểm cụ thể nào ư?"

Cổ Thần thờ dài nói:"khi đó ta phiêu dăng khắp tây thổ, đột nhiên trong 1 sát na ta cảm thấy 1 cỗ sức mạnh thần uy vô cùng, bất quá nó chỉ duy trì trong chốc lát sau đó chỉ nháy mắt lại biến mất như tan vào hư vô, không biết có đúng là như thế hay chỉ là ảo giác của ta, nhưng ta có cảm nhắc như vậy....."

Nói đến đây, Cổ Thần dừng lại, trong ánh mắt nhìn Thần Nam lộ ra tia an ủi: "có lẽ hơn phân nửa là ảo giác..."

Thần Nam trong lòng trầm xuống, bản năng trong hấn cảm thấy điều gì đó không ổn, hấn trầm giọng: "xin tiền bối cứ nói tiếp"

Cổ Thần thờ dài nói: " sự thật trong 1 khoảnh khắc ta cảm thấy khí tức của Thần Chiến ân nhân, tựa hồ mạnh tới cực điểm rồi suy yếu, tựa hồ trong phút chốc hoàn thành liễu huyền lạn hết sức thăng hoa, rồi đột nhiên biến mất không vết tích, đây có lẽ là ảo giác của ta nhưng trong 1 khắc ta lại cảm thấy vô cùng bất an, tựa hồ có chuyện gì đó không ổn...."

Thần Nam trong đầu oanh 1 tiếng cảm giác như mặt đất rung chuyển, thân thể đứng không vững như muốn ngã

Nạp Lan Nhược Thủy vội vàng chạy tới đỡ hắn, vội vàng nói với hắn: "Thần Nam người không sao chứ, không nên vội vàng như vậy, bất quá chỉ là cảm giác nhất thời của tiền bối thôi, chưa chắc đã là thật à."

Tử kim thần long cũng nói: "Ngao ô...nói phải lắm, lão đầu này vô cùng hèn hạ vô sỉ hạ lưu lời của hắn sao có thể đúng đc."

Viên phu nhân trừng mắt nhìn Tử kim thần long 1 cái, rồi quay lại nói với Thần Nam:

" không nên quá vội lo lắng, tại tây thổ cũng không có mấy người có thể mạnh ngang với ta, ta cũng không có cảm ứng đc khí tức của Thần Chiến ân nhân lão đầu tử này sao có thể cảm nhận đc chứ, chắc chắn là do hắn hoảng hốt nên đoán sai rồi "

Thần Nam bình tĩnh lại nói: " ta cũng không tin thật sự xảy ra chuyện", hắn quay lại hỏi Cổ Thần "xin hỏi tiền bối cảm giác đc khí tức của cha ta tại nơi nào "

"Tại Tây thổ.... bái đàn thánh thành"

"xích xích"

Thần Nam 2 mắt bắn ra 2 đạo quang mang, 2 đạo kiếm quang bắn về phía trước trong nháy mắt phá nát đôi cự thạch

"Bái đàn thánh thành, không phải đó chính là thánh địa của quang minh giáo hội ư, thập bát tầng địa ngục chính là ở nơi này"

Nói đến nơi này, trong cơ thể Thần Nam xuất hiện 1 cỗ nguyên khí màu vàng mãnh liệt vô cùng hùng hực như lửa cháy thiêu đốt tâm can, 1 cỗ sát khí theo đó cũng bốc lên cao

"Không sai, chính là nơi đó" Cổ Thần gật đầu

Thần nam phóng lên cao, trong tay cầm đại long cùng liệt không kiếm, ngửa mặt lên trời hét 1 tiếng đinh tai nhức óc, đầu tóc rối bời trong gió, sát khí ngút cao tận trời, hướng tới ngọn đại sơn phía xa cuồn phách bay tới, ngàn đao kiếm khí, vạn đạo đao mang phá

không, quang mang ngợp trời vô cùng khủng khiếp.

Một trận chấn động, cự sơn bị Thần Nam liên tục công kích, kiếm khí tung hoành, đao khí tận trần, đoạn sơn ầm ầm sụp đổ loạn thạch xuyên không, bụi mù mịt đất trời.

Thần Nam đứng trên cao, ngửa mặt lên trời quát: "ta muốn san bằng 18 tầng địa ngục nhưng ta biết với tu vi của ta bây giờ căn bản không có khả năng công phá 18 tầng địa ngục, ta phải mạnh hơn....ta phải mạnh hơn "

Hắn lớn tiếng quát làm tất cả đều rung động

Viên phu nhân bay lên nói với hắn: " nếu thật sự Thần Chiến ân nhân bị giam ở 18 tầng địa ngục thì ta có thể giúp ngươi, quang minh giáo hội mặc dù có 1 hai lão già ẩn tàng thực lực nhưng bọn họ so với thiên giới chủ thần thì đáng sợ hơn sao, ta sẽ cho bọn họ ném chút đau khổ "

Thần Nam hô hấp có chút khó khăn, sau khi tâm tình trở lại bình tĩnh hắn nói: "đưa tạ Viên phu nhân đến lúc đó nhất định sẽ nhờ phu nhân tương trợ bất quá lúc này ta phải chuẩn bị thật tốt "

"Còn có gì cần chuẩn bị nữa, trực tiếp oanh phá 18 tầng địa ngục, nếu Thần Chiến ân nhân quả thực bị giam ở trong, chúng ta cùng nhau hợp lực trên thế gia này còn có gì có thể ngăn cản đc ? " Viên phu nhân tính như liệt hoả, yêu ghét rõ ràng, hiện tại đã biết rõ Thần Nam chính là con trai của ân nhân mình nên càng quyết tâm dốc hết sức để giúp đỡ.

Đại ma liền bay lên lạnh lùng nói: " có thể quang minh giáo hội không là gì trong mắt ngươi nhưng còn đốt xương thần bí thì ngươi có khả năng đối phó sao, trấn ma thạch của 18 tầng địa ngục cũng bị nó oanh nát thử hỏi trên thế gian mấy người có thể đối phó với chỉ cốt có lưu tiên huyết này."

Viên phu nhân cười lạnh nói: "đừng tưởng mấy kẻ tại đạm thai thánh địa đầu đá đó có bản lĩnh gì hơn người, ta còn muốn cùng bọn chúng phân thắng bại 1 phen "

Cổ Thần như 1 đạo quỷ anh bay lên không nhìn Viên phu nhân nói: " tính tình nàng chính là quá nóng nảy, bây giờ trong thiên địa thể cục phức tạp dị thường nhất quyết không thể hành động 1 cách lỗ mãng đc, nếu khai phá thập bát tầng địa ngục nói không chừng sẽ khiến cho thiên hạ đại loạn "

Long bảo bảo mơ màng bay tới, đôi mắt to tròn tràn đầy mê mang nói: " 18 tầng địa ngục, thần nói, ta trong lòng thích loạn à "

Tử kim thần long là chính là kẻ e sợ thiên hạ này kô loạn, lớn tiếng hô: " có gì là đáng sợ chứ, ta chính là muốn phá nát 18 tầng địa ngục, chính là muốn thiên hạ đại loạn, để cho siêu cấp ma vương bị nhốt ngàn năm bên trong đc thoát ra hoạ loạn thiên địa, thế giới này những kẻ xảo trá còn nhiều, để cho ma vương thanh tẩy 1 phen

Nạp lan nhược thuỷ bay lên cạnh Thần Nam nói nhỏ : "Thần Nam, người không nên quá vội vàng "

" Ta không sao " Thần Nam dần dần bình tĩnh trở lại, hắn bắt đầu tự hỏi, rốt cuộc là ai đã phong ấn Thần Chiến cha hắn. Hắn quay sang Cổ Thần hỏi: " tiên bối, ngàn năm trước người cuối cùng đã đạt tới cảnh giới nào "

" Thần vương sơ cấp cảnh giới "

Thần Nam không nhịn đc nhíu mày 1 cái, vạn năm trước Cổ thần tiên bối là thánh chiến thiên sứ nhất tộc, tu vi đã đạt tới thần vương sơ cấp cảnh giới mà cha hắn Thần Chiến lại có thể cứu thoát Cổ thần vào thời khắc nguy hiểm, điều này nói lên cha hắn ít nhất tu vi cũng đã đạt tới cảnh giới cao nhất của Thần vương, có lẽ còn đạt tới cảnh giới Thần Hoàng.

Nếu từ những tin tức trên có thể đoán ra được huyền vũ giáp sau khi mất đi linh hồn đã vô dụng với Thần Chiến vậy có thể dám chắc rằng cha hắn tất nhiên đã đạt tới Thần Hoàng cảnh giới thậm chí thực lực có thể còn cao hơn thế.

Thật là chuyện khó tin đc, một người có thể phong ấn Thần Hoàng thì thực lực quả thật rất đáng sợ

Bất quá điều Thần Nam lo lắng nhất là cha hắn liệu có gặp bất trắc gì không, tại sao Cổ Thần tại sao đang cảm nhận thấy khí tức cực thịnh rồi đột nhiên lại biến mất như chưa từng xuất hiện

" Ta nghĩ hay là bây giờ kiến lập 1 đàn chiêu hồn, để xem phụ thân ta....có gặp bất trắc gì hay không " ngữ khí Thần Nam rất trầm trọng

Bất chợt, Viên phu nhân lạnh lùng lên tiếng: "Đạm Thai Tuyền người nghe đủ rồi đấy "

Thiên kiều tiên tử Đạm Thai Tuyền khắp người bao phủ 1 lớp mây mù, cả người nàng phảng phất như bao phủ 1 lớp lụa mỏng trắng, nàng phiêu hốt bay tới, cả người như thanh lệ xuất trần, không nhiễm một chút bụi trần nào.

" Ta cũng chỉ là vừa mới tới mà thôi, không ngờ Thần Chiến bá bá cũng có thể bị phong ấn tại 18 tầng địa ngục thật sự làm cho người ta không dám tin, bá bá khí thế ngút trời, công lực cái thế trong thiên địa này mấy người có thể phong ấn đc bá bá chứ ? "

Chính lúc này, trên không xuất hiện vô số người không ít người đã hạ xuống các đỉnh núi bọn họ là các cao thủ trong các huyền giới, bọn họ tưởng có thể thấy Thượng cổ bạo viên phát uy, ai có thể chống đỡ đc nàng

Đạm Thai Tuyền bay đến đứng trước mặt Thần Nam, đôi mắt tựa như ảo mộng loé lên chút cảm tình nói " Thần Nam, ta có hứa sẽ nói với người nhiều chuyện nhưng bây giờ ta có chuyện trọng yếu phải lập tức đi ngay, bất quá ta đã xuống nhân gian giới này thì rất nhanh chóng thôi chúng ta sẽ gặp lại nhau "

Tiếp đó nàng quay người đối mặt với Viên phu nhân nói " tỷ tỷ người pháp lực thông thiên, khả dĩ biết đc, chẳng hay tỷ có biết khi nào mọi phải đối đầu với thiên phạt đấy,ta cũng không quản đc hết đồ đệ của mình không biết kẻ nào đã bắt cóc 1 nữ đệ tử của đạm thai phái "

" Những kẻ đến quan chiến đông vô kể, một mình mọi không thể quan sát hết đc, tuy nhiên dựa vào tình hình tế nhi của mọi có thể bắt cóc đc nó khiến thần không hay quỷ không biết thì chỉ có vài người "

" Tỷ tỷ có thể nói cho ta biết chẳng "

"Đông thổ có 2 người, nhưng theo ta thì không phải là bọn họ..., có thể là tây thổ lão sắc long, long tộc có tiếng tham tài háo sắc à, lão long này lại càng háo sắc tiếng xấu truyền lan truyền khắp nơi bắt quá ta cảm thấy vô cùng kì quái hẳn cho dù là 1 kẻ háo sắc cũng không vô duyên vô cớ nhắm vào đệ tử của ngươi, hẳn chính là luôn luôn đề cao bản thân mình, chỉ để mắt tới những đệ tử nổi danh của các phái "

"Đa tạ "Đạm Thai Tuyền nhìn sâu vào mắt Thần Nam rồi nói " ta sẽ nhanh chóng trở về tìm ngươi "

Nói xong, Đạm thai tiên tử hoá thành 1 đạo thần quang, hướng về phía tây bay đi, 1 vệt dài mỹ lệ trên không trung như Lưu tinh vội vã bay đi.

Long bảo bảo đôi mắt mở to, bay quanh quanh Thần Nam ngó đông ngó tây làm bộ mặt quý.

Thần Nam không đc tự nhiên, thật không hiểu sao Đạm Thai Tuyền lại tìm đến Mộng khả nhi phát hiện ra nàng đã vi nhân mẫu, bắt quá hẳn vô cùng kinh dị tại sao Đạm Thai Tuyền lại để ý tới Mộng khả nhi, 2 người rốt cục có quan hệ gì

Xa xa trên núi cao thủ huyền giới tụ tập lại càng nhiều bắt quá không ai dám tới gần, bọn họ giật mình khi thấy ma viên biến hoá, dựa vào khí tức của cường giả mà bọn họ biết đc tuyệt đại mỹ nữ kia chính là do Cổ viên biến hoá thành, có đánh chết họ cũng không thể nghĩ tới nàng biến hoá trước sau lại có sự khác biệt lớn như vậy

Đột nhiên viên phu nhân phát ra 1 tiếng thanh khiếu chấn động núi non, nàng lớn tiếng quát " từ bây giờ, Thần Nam chính là huynh đệ của Viên phu nhân ta, mặc kệ hẳn là thiên thượng tiên thần, hay là yêu ma dưới đất nếu kẻ nào dám đụng vào 1 sợi tóc của Thần Nam thì viên phu nhân ta sẽ không tha cho kẻ đó "

Huyền giới cao thủ 1 phen ồn ào không thôi về quan hệ của Thần Nam và Viên phu nhân, lúc trước thì thù địch thế mà mới chỉ qua 1 2 canh giờ hai người đã hoá giải cừu oán, không những thế lại còn kết

thành tỷ lệ, thật sự thay đổi quá lớn làm cho người ta khó hiểu

Tất cả mọi người bây giờ đều biết bây giờ Thần Nam có 1 quả núi đằng sau chống lưng, nếu Thượng cổ bạo viên này nổi trận lôi đình, kẻ nào động vào thật không dám nghĩ đến kết cục sẽ như thế nào.

" Ta sẽ lập đàn chiêu hồn " Thần Nam nói như chém đinh chặt sắt

Cổ Thần, đại ma có chút kinh ngạc nhìn hắn, thần sắc lộ ra vẻ khó hiểu

"Ta muốn xác định xem cha ta còn được bình an trên cõi đời hay không, Đàn " Chiêu hồn " chính là huyền công gia truyền của Thần gia chúng ta, đó là 1 loại bí thuật có thể nghịch loạn âm dương, cầu thông thiên quỷ, tìm kiếm tàn hồn trên thế gian, luyện đến cảnh giới thâm sâu có thể nghịch thiên cải mệnh "

" Hảo, lão long ta ủng hộ, đại danh của Thần Chiến như sấm động bên tai chỉ là lúc đó ta chưa được gặp mặt, hôm nay ta cũng muốn mở rộng tầm mắt 1 chút...he he he...Ngao ô "

Tử kim thần long lại bị Viên phu nhân 1 chưởng trực tiếp khiến hắn rơi xuống bị lún sâu vào đất

Phía dưới vốn là thị Cổ Thần điện nhưng hiện tại đã biến thành 1 nơi hoang phế, hàng vạn khô cốt chất cao như núi, thần điện sụp đổ cự thạch ngổn ngang, xương cốt chất đầy lên trên, thật là 1 nơi lý tưởng để thực hiện đàn chiêu hồn

Xa xa, đông đảo huyền giới cao thủ ánh mắt kinh dị, ma viên sử dụng pháp lực san bằng 1 mảnh đất trống, rồi sau đó Thần Nam tự mình động thủ, chỉ thấy cự thạch bay loạn khắp trời Thần Nam giảo phác ngón giữa mỗi cự thạch đều rơi một giọt máu tươi.....

Đạm thai thánh địa ác ma xuất thế tạo thành 1 ảnh hưởng to lớn.

Sau khi chỉ cốt bay khỏi 18 tầng địa ngục, bên trong 18 tầng địa ngục liền rít gào tung trời, sát khí ngút trời, cả bãi đất thánh thành chìm trong sát khí, ma vân bao phủ toàn thành.

Tất cả thần chức nhân viên của quang minh giáo hội đều xuất động, tất cả vận chuyển quang minh thánh lực, muốn xua tan đi sát khí đầy trời nhưng 18 tầng địa ngục như 1 ngọn núi lửa luôn liên tục phun trào.

Quang minh giáo hoàng quyết định ra tay, tới trung tâm thần điện để lấy quang minh thánh cốt dùng để trấn áp chúng ma đang làm loạn.

Đây chính là hài cốt của quang minh thần đời thứ nhất, hài cốt ẩn chứa không ít thần xá lợi truyền thuyết rằng quang minh thần này sớm muộn gì cũng có 1 ngày hồi sinh.

Quang minh thánh cốt quả nhiên thần diệu có thể hoá giải đc nguy hiểm trước mắt, áp chế đc sát khí của chúng ma, ngay tại lúc này chỉ cốt cũng quay trở lại, 18 tầng địa ngục cũng trở lại bình thường

Giờ phút này, thiên giới hỗn loạn bất kham

Tà tổ đột nhiên xuất thế, làm cho mấy người năm đó tham gia phong ấn Thần vương nhất thời rối loạn tay chân, điều điều binh khiển tướng để chuẩn bị cho đại chiến.

Bất quá, tà tổ tu vi tụt xuống thành Thần vương, cũng không có điên cuồng báo thù mà là âm thầm phái cao thủ đi ám toán. Ba ngày qua đi, hỗn thiên đạo, tuyệt tình đạo đều phái tinh anh cao thủ đi, đều bị tà tổ giết chết mười mấy người, nhân số tuy không nhiều lắm nhưng tử trạng cực thảm, toàn thân máu huyết khô kiệt, khả năng sinh mạng đều đã bị hút hết

Âm thầm tranh đấu so với quyết chiến bên ngoài càng làm cho chúng nhân có cảm giác kinh dị, tất cả các phái đều đóng cửa chờ đợi lo lắng, Thiên giới 1 hồi đại phong ba là không thể tránh khỏi.

Ba ngày qua đi, trên thập vạn đại sơn, đàn chiêu hồn đã đc kiến lập hoàn tất, mỗi khối cự thạch cao mười trượng đều có tiên huyết của hần hơn nửa trên mỗi cự thạch hần đều khắc những ma văn tự từ thời xưa

Ma văn phát ra những trận ba động liên hồi, trên mặt đất hàng vạn bộ khô cốt, toàn bộ bay tới xung quanh đàn chiêu hồn không ngừng nhìn

vô cùng tà dị

Đông đảo cao thủ huyền giới không có 1 ai rời đi, tất cả đều giật mình khi nhìn trên không lúc này chính ngọ ngày thứ tư, Thần Nam đứng trên đàn cao, cởi bỏ Huyền Vũ giáp, bốn thanh trường kiếm xuyên qua tứ chi để mặc cho máu tươi chảy xuống đàn chiêu hồn, bắt đầu khải tụng những chú ngữ cổ xưa "vạn cổ trường tồn đích thần hồn ma phách, xin cho ta đã toái phiền cấm kỵ nơi đại môn, dẫn gặp linh hồn lầm lạc quay về....."

Tại thời khắc này, mây đen từ đâu kéo đến đầy trời, tất cả tinh quang phút chốc đều biến mất, khắp thiên địa nổi lên 1 trận gió nhẹ âm u.

Chương 256

Thần Chiến bất tử

Thập Vạn Đại Sơn tại giờ khắc này, một dãy núi non liên miên không dứt phẳng phát thành một mảnh tử địa! Chỉ có Thần Nam trong miệng phát ra ngôn ngữ khó hiểu cổ xưa nọ. Toàn bộ tinh tú đầy trời trong phút chốc biến mất, mây đen quay cuồng, vô thanh vô tức.

Một cỗ áp lực khó nói bao phủ khắp mảng núi non tại đây, tử khí tràn ngập, cánh cửa địa ngục phẳng phát mở rộng ra, ngàn vạn quỷ hồn tựa hồ như sắp lao ra.

Lúc này, giờ tay cũng không thấy ngón, giáp mặt cũng không thấy rõ diện mạo, thiên địa mờ mịt, hắc ám vĩnh hằng bao phủ khắp nơi.

Tại không khí yên lặng chết chóc này, đột nhiên vang lên một tiếng quỷ khóc tương thấu tận trời. Âm thanh chói tai phá tan không khí tĩnh lặng tại đây làm cho mọi người cảm thấy kinh hồn đoạt phách, như có một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống.

Bóng tối bao trùm hư không, đột nhiên lộ ra vô số vàng sáng huyết sắc nhàn nhạt, một cái bóng đen thật lớn như núi hiện ra trong không trung cúi xuống nhìn chiêu hồn đài dưới đất. Trong đôi mắt bắt đầu khởi động phát ra hai điểm quỷ hỏa màu xanh, u thâm mà đáng sợ.

Đông đảo huyền giới cao thủ đang ẩn thân trên núi, cảm giác da đầu một trận tê dại. Cảnh tượng tà dị trước mắt làm cho bọn họ cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống. Trên trời cao đạo quỷ ảnh nọ chính là Thiên quỷ- cổ lão tàn hồn trong truyền thuyết được xưng có thể thôn phệ thần ma.

Đó không phải là sanh mệnh thể của một người, mà là ngàn vạn oan hồn ngưng tụ mà thành tà ác chi hồn. Chỉ có tại tiến hành một số tế tự thần bí cổ xưa, hội tụ các tàn hồn cường đại đang phiêu đảng trong thiên địa lại một chỗ, mới hình thành Thiên quỷ.

Đông đảo huyền giới cao thủ đều không dám thử mạnh, mọi người đều khẩn trương tập trung nhìn vào chiêu hồn đài.

Thần Nam sắc mặt trắng bệch, cả người trên dưới huyết tích loang lổ, tứ chi bị bốn thanh trường kiếm xuyên qua, máu chảy nhiễm đỏ cả chiêu hồn đài, nhiều điểm ánh sáng từ trong huyết thủy thấu phát ra ngoài, đem Thần Nam nhập vào một loại tình trạng vô cùng tà dị.

Chú ngữ khó hiểu cổ xưa vẫn tiếp tục phát ra nhưng là thân thể hắn đã lung lay muốn ngã, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống chiêu hồn đài.

Loại phương pháp cấm kỵ này, hao phí quá mức sinh mệnh chi năng. Nếu không phải gần đây tu vi đại tiến, hắn căn bản không có cách nào thi triển. Nhưng vào lúc này, nếu không có Viên phu nhân siêu cấp đại cao thủ này với nguồn sinh mệnh chi năng sung mãn ở bên hiệp trợ. Thỉnh thoảng đem trút vào nội thể hắn, cuồn cuộn bổ sung lượng lớn mệnh năng tiêu hao, hắn cũng lực bất tòng tâm.

Thần Nam niệm chú ngữ càng ngày càng dồn dập, đến lúc tối hậu, hắn quát to: "Cấm kỵ chi môn đại khai!"

Trên trời cao, Thiên quỷ phát ra một tiếng kêu thê lương, rất nhanh đáp xuống, tạo nên trận trận âm phong mãnh liệt, tựa như tòa núi lớn trên không rơi xuống đỉnh đầu Thần Nam, một đôi mắt quỷ u thâm như một đôi thủy trì thật lớn, bên trong tràn ngập âm hỏa màu xanh biếc.

Hắn lộn ngược người trên không trung, dữ tợn nhìn Thần Nam. Khí tức tử vong tỏa ra mênh mông đậm đặc, tử khí bao quanh khắp người hắn, mặc dù gần trong gang tấc, Thần Nam cũng vô pháp nhìn thấy hình dáng hắn, chỉ có thể nhìn thấy cặp quỷ nhãn đáng sợ kia

Viên phu nhân bay ở bên cạnh cảm giác được Thiên quỷ đáng sợ tựa hồ muốn thôn phệ Thần Nam, trong đôi mắt nàng bắn ra hai đạo hàn quang, muốn xuất thủ ngay lúc này. Bất quá bị một tay cổ thần giữ lại.

Thiên quỷ tựa hồ rất muốn thôn phệ ngay Thần Nam, nhưng chú ngữ cổ xưa triệu hoán hắn ra, dường như có một hạn chế nhất định, hắn không ngừng luyến tiếc nhìn Thần Nam một cái, rồi sau đó đem toàn bộ máu đang chảy trên chiêu hồn đài hấp phệ. Sau đó phát ra một

tiếng rít gào kinh thiên động địa, nguồn sanh mệnh chi năng khổng lồ của Thần Nam nhanh chóng bị hút lấy.

Đại ma, Nạp Lan Nhược Thủy, Viên phu nhân, Tử Kim thần long đều xuất thủ. Mấy đại cường giả này cùng cung ứng sanh mệnh chi năng. Có thể tưởng tượng được khổng lồ cỡ nào, chỉ cần một khắc thời gian ngắn ngủn lượng sanh mệnh chi năng ngang bằng mấy ngàn, mấy vạn người thường hợp lại.

Thiên quỷ hét một tiếng dài, phóng lên cao, ngàn vạn khô cốt lơ lửng tại phụ cận chiêu hồn đài, toàn bộ nổ tan tành, nhiều đạo tàn hồn hướng phía Thiên quỷ rất nhanh phóng đi, trở thành bữa ăn trong miệng hắn.

Cùng lúc đó, Thiên quỷ không ngừng tàn phá trên không, tử khí khắp nơi. Cuối cùng không ngừng rít gào, trên không trung rất nhanh tụ tập mười đạo quỷ ảnh thật lớn, đều là thần hồn ma phách vạn cổ trường tồn ngưng tụ thành ma quỷ. Quỷ ảnh trùng trùng, trận trận gào hét. Những tòa núi lớn vẫn tĩnh lặng như cũ làm cho người ta có cảm giác chết chóc nặng nề, tiếng quỷ gào càng để cho nơi này trở nên âm trầm đáng sợ.

Bất quá ngay trong phút chốc, một đạo tia chớp trong u minh, xé rách hư không, một cái không gian chi môn thật lớn xuất hiện ngay trên không trung, không ai biết nó tới cùng thông tới nơi nào.

Tất cả mọi người tại dãy núi non này đều có thể cảm giác được. Khí tức đáng sợ mênh mông nọ âm trầm kinh khủng cỡ nào, một cỗ lực lượng mênh mông từ mặt sau cấm kỵ chi môn mãnh liệt bành trướng ra ngoài.

Tiếng quỷ kêu thê lương vang vọng khắp thiên địa, có cả tiếng của Thiên quỷ, cùng với trận trận gào hét truyền ra từ mặt sau cấm kỵ chi môn nọ.

Thần Nam thần tình vạn phần khẩn trương nhìn chăm chăm vào phiến không gian đen sẫm đang mở rộng nọ.

Song ngay lúc này, trong thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng sấm.

"Oanh"

Một đạo thiểm điện thật lớn xuất hiện trên không trung, từ trong mây đen trực tiếp đánh xuống mặt đất. Tiếng sét đánh tạm thời làm mọi người bị điếc, hai tai chỉ còn nghe "ông ông".

Đông đảo huyền giới cao thủ hoảng sợ thất sắc.

Cổ thần kiến thức uyên bác lắm lắm nói : "Cấm kỵ thiên lôi, đây không phải là thiên phạt bình thường mà là cấm kỵ thiên lôi! Do người nghịch thiên tạo thành thiên phạt a! Bất quá Thiên quỷ đã thôn phệ nhiều sanh mệnh chi năng như vậy, hẳn là khả năng có thể ngăn cản được."

"Oanh"

Lại một đạo cấm kỵ thiên lôi đánh xuống. Thiên quỷ thét dài thể lượng trên trời cao, tử khí tỏa ra đầy trời, hướng cấm kỵ thiên lôi mãnh liệt phóng tới, thần hồn ma phách xung quanh hẳn cũng đều động thủ, oanh kích đạo thiên lôi đáng sợ nọ.

"Oanh"

"Oanh"

Từng đạo thiên lôi nối nhau giáng xuống, dị thường đáng sợ, dư ba tỏa ra xung quanh liền đem hơn mười tòa núi lớn phía dưới hủy thành tro bụi. Mười tám đạo thiểm điện thật lớn đánh xuống xung quanh cấm kỵ chi môn. Tỏa sáng chói lòa làm người ta không thể mở mắt, tiếng sấm vang vọng khắp thiên địa.

Tại trong màn điện quang chói mắt nọ, không ai biết xảy ra chuyện gì, người ngoài căn bản không có khả năng thấy rõ, chỉ có thể nghe tiếng kêu to của Thiên quỷ, cùng với trận trận gào thét mặt sau cấm kỵ chi môn truyền ra, mười tám đạo thiên lôi không ngừng điên cuồng oanh tạc, lôi quang như mười mặt trời cùng chiếu sáng trên không.

Lúc này Thần Nam vạn phần khẩn trương, đang còn suy tính thì trên trời cao, trong màn điện quang chói lòa nọ. Một thân ảnh cao lớn từ cấm kỵ chi môn thoát ra, tỏa ra cấm kỵ lôi quang vạn trượng, từ không

trung đáp xuống.

Tại một khắc này, hấn thành duy nhất trong thiên địa, mặc cho Thiên quỹ gào thét, mặc cho thiên lôi điếc tai, ánh mắt mọi người đều tập trung vào hấn.

Thân ảnh to lớn này để lại ấn tượng thật sâu trong lòng tất cả, để cho tâm thần mọi người kịch chấn, khí thế phát ra làm cho người ta quy phục mà thành tâm quỳ bái.

Tại giờ khắc này, hấn tựa như là Trời, tựa như là Đất, trong phút chốc, làm tâm linh mọi người nhiếp phục.

Thần Nam nước mắt chảy như suối, tim như bị đao cắt, hấn thật sự không có nghĩ đến sẽ gọi về được hồn phách của phụ thân hấn. Người nọ đúng là Thần Chiến!

Một đời này, chỉ có Vũ Hinh từng để cho hấn đau thương không thôi, mà hiện tại trong lòng hấn càng đau thương mãnh liệt. Đây chính là phụ thân chí thân của hấn!

Người từng tung hoành trong thiên địa kia, sát thần diệt ma, hào khí tận trời là nhất đại nhân kiệt có thể so sánh với viễn tổ cũng đã chết đi! Thần Nam không muốn tin sự thật này, hấn không cách nào tiếp nhận nổi.

Ngày đó, hào khí ngút trời, cả thế giới như đều nằm trong tay nam tử to lớn nọ. Bên tai Thần Nam vang lên thanh âm phảng phất từ thiên cổ truyền đến.

"Trên thế giới này, trọng yếu không phải con đang đứng ở đâu, mà là con phải tìm ra con đường đúng mà đi!"

"Cường giả không sợ tịch mịch, chỉ sợ trên đường truy tầm thực lực, mất đi cái tâm của cường giả!"

"Thế giới này không một ai có thể giết chết ta"

"Cho ta thời gian, không cần làm sống lại viễn tổ, ta sẽ là siêu việt viễn tổ!"

Đây là nhất đại nhân kiệt Thần Chiến! Vĩnh viễn tự tin, phảng phất cả thế giới đều run sợ dưới chân hắn!

Thân ảnh quen thuộc nọ bay đến trước mặt Thần Nam.

Thần Nam bị phần ngựa mặt lên trời hét dài. Mặc dù là tàn hồn, nhưng thân hình nọ vẫn cao lớn anh tuấn như xưa, chỉ là trong hai mắt vốn tràn ngập quang mang sáng suốt giờ lại trống rỗng vô hồn, rốt cuộc không có lấy một tia sanh mệnh.

Cường giả vĩnh viễn là cường giả! Mặc dù chỉ là tàn hồn nhưng phảng phất vẫn như cũ có thể làm cho cả thế giới bò dưới chân. Tàn hồn phát ra ba động đáng sợ, để cho linh hồn tất cả huyền giới cao thủ trên không sợ hãi, rất nhiều người không nhìn được phải run sợ.

Tàn hồn không có linh tính để cho Thần Nam tuyệt vọng.

"Ta không tin. Hết thảy đều là mộng ảo không phải thật, phụ thân ta vĩnh viễn không bao giờ chết!"

Chỉ là tàn hồn im lặng đứng trước mặt hắn hết thảy đều rất chân thật.

"Thật sự...là Thần Chiến ân nhân sao?" Cổ thần thanh âm run rẩy.

Viên phu nhân cũng kêu to một tiếng làm chấn động nhân tâm, dung mạo xinh đẹp trong phút chốc hóa thành ma viên cao ngàn trượng không ngừng gào thét.

Đại ma trong lòng luôn kính ngưỡng cường giả, đối với tàn hồn trong không trung thành tâm cúi đầu.

Nạp Lan Nhược Thủy rơi lệ, có chút lo lắng nhìn Thần Nam.

Hai con rồng cũng lo sợ bất an.

"Ta muốn trở nên mạnh mẽ!" Thần Nam ngựa mặt lên trời rống to.

Tại giờ khắc này, hắn ngừng rơi lệ, tâm như sắt đá!

"Phốc"

"Phốc"

Bốn thanh trường kiếm từ tứ chi hấn nhanh chóng bắn ra ngoài, bốn đạo máu tươi liền theo phun ra, Thần Nam toàn thân trên dưới nguyên khí mãnh liệt bành trướng, bất quá do huyền công nghịch chuyển từ màu hoàng kim trở thành đen nhánh.

Tại giờ khắc này, Thần Nam hóa thân thành Ma Vương, khí tức thần thánh bao quanh người toàn bộ biến mất, thần mang chuyển hóa thành ma khí sâm sâm.

Miệng vết thương nhanh chóng khép lại, mái tóc vốn đen nhánh bây giờ chuyển thành đỏ như máu, điên cuồng đánh phá. Hấn muốn san bằng nơi này.

Tu luyện hữu thành làm huyền công biến đổi lần thứ nhất, rồi sau đó nghịch chuyển làm huyền công biến đổi lần thứ hai, sau đó lại chuyển lại làm biến đổi lần thứ ba, bởi vậy tại lần nghịch chuyển thứ tư, làm cho huyền công bây giờ hoàn toàn có sự chuyển biến trọng đại.

Trong lúc tuyệt vọng, Thần Nam lại có sự lột xác hoàn toàn, tu vi chung quy cũng đạt tới tầng cao hơn.

Chương 257

Luyện thể

Nguồn: kiemgioi.comBạo phát trong tuyệt vọng, Thần Nam như con tằm hóa bướm, hoàn thành sự biến đổi cực kỳ rực rỡ, thực hiện được sự thăng hoa vượt qua cả bản ngã. Nhưng đó là nói về thần hóa, chứ không giống như ma hóa. Thời khắc chàng thoát khỏi cái kén và bay ra ngoài không phải là 1 con thần điệp (bướm thần) mà là 1 con ma điệp (bướm ma).

Một con ma điệp bất mãn với vận mệnh của bản thân, trong lòng đầy tinh thần phản kháng mạnh mẽ. Hắn muốn phá bỏ mọi phép tắc, đập vỡ mọi cấm kị, tha hồ dạo chơi trong thiên địa gian.

Oàng !

Một tiếng nổ lớn vang lên đánh thức tất cả mọi người trong đại sơn, 1 đạo thiểm điện cự đại từ trên không gian mênh mông mạnh mẽ đánh xuống Thần Nam. Thiểm điện to tới mức vượt qua tưởng tượng của mọi người. Lôi quang cự đại giống như 1 cột kinh thiên ngọc trụ, cột thiểm điện này chiếm cứ toàn bộ sơn cốc, bao phủ toàn bộ nhóm người ma viên, cổ thần, đại ma vào bên trong.

Ma viên kêu to : "Không hay rồi! Thần Nam tiến thân vào thần vương lĩnh vực, đây là thần vương chi kiếp. (Thử thách ép buộc khi tiến vào thần vương chi cảnh)."

Ma khu cao vạn trượng lay động, 1 đôi cự trảo điên cuồng hướng lên không trung chống đỡ, một mặt bảo vệ cổ thần, 1 mặt muốn giúp Thần nam oanh phá thiểm điện đáng sợ kia.

Thần Nam thực sự mới bước vào thần vương chi cảnh, từ tiên nhân chi cảnh tiến vào thần vương lĩnh vực, đã vượt qua 1 ranh giới lớn mà vô số tu luyện giả mơ ước. Đây không phải là do số mệnh tốt, cũng không phải là gặp may. Đây là thành tựu mà chàng có được sau khi trải qua vô số trận chiến sinh tử, tôi luyện mình trong máu lửa mới đạt được.

Có thể nói, Thần nam nhất lộ chiến lai, tức là trên đường đi của chàng lúc nào cũng là chiến đấu, trước giờ chàng không có một ngày nào được sống yên ổn. Cơ hồ như hơn nửa thời gian chàng vận lộn trong sinh và tử. Ở nhân gian, trên thiên giới, những trận đại chiến sinh tử mà chàng trải qua còn nhiều hơn số trận chiến thâm hiểm đời này qua đời khác của nhiều người. Trong hoạn nạn trùng trùng, chàng bước từng bước tiến tới phía trước, chẳng có chút nào gọi là may mắn.

Trong quá trình tu luyện không biết mệt mỏi, Thần Nam đã tích lũy được vốn sức mạnh đáng kể. Trong đại chiến sinh tử với các cao thủ siêu cấp như thần vương, vật lộn với sợi dây sinh tử mỏng manh, chàng đã lĩnh ngộ được thần vương cảnh.

Hôm nay, bạo phát trong tuyệt vọng, cuối cùng chàng cũng đã phá vỡ được gông cùm, tu vi lại tiến lên 1 tầng mới.

Mái tóc đỏ huyết của Thần Nam tung bay, hai mắt chàng chiếu ra 2 đạo quang mang làm cho người ta sợ hãi. Chàng quay sang Ma viên, nói : "Không cần đâu, ta tự làm được!"

Ma viên kêu to : "Đây không phải là trò chơi đâu, thần vương chi kiếp uy lực cường đại vô cùng, kì thực là người thành vương tại nhân gian, tu vi cũng đã tăng lên nhiều, nhưng mà trong tình huống này, mười người thành vương thì 9 người chết. Đến tu vi ở cảnh giới như ta cũng phải dốc toàn lực chống đỡ.

"Nếu như không thể dựa vào sức mình để trở thành thần vương, nếu như đến kiếp nạn này ta cũng không chống đỡ được, thì ta nguyện chết đi còn hơn." Thần Nam nói chắc nịch như đinh đóng cột.

Cổ thần nói : "Chúng ta rút lui thôi, hấn nói đúng, nếu như cần có người khác giúp đỡ, thì cho dù có trở thành thần vương thì cũng như là đóa hoa sinh trong nhà kính, không trải qua được khảo nghiệm thiên phạt, thì chi bằng đừng trở thành thần vương!"

Thiên trượng ma viên không còn cách nào khác, thở dài 1 tiếng, giúp cổ thần né tránh lôi quang, Nạp Lan Nhược Thủy từ chỗ Thần Nam cũng bảo vệ long bảo bảo, chạy đi tránh lôi quang. Đại ma và Tử kim thần long nhìn Thần Nam 1 lát, rồi cũng nhanh chóng phóng đi.

Chỉ còn duy nhất tàn hồn của Thần chiến như 1 ngọn núi đang đứng yên bất động trong hư không, đôi mắt tuy trống rỗng nhưng dường như vẫn đang nhìn Thần Nam, sắc mặt vô cùng bình yên.

Đạo lôi quang thứ nhất tuy cự đại vô cùng, chiếm cứ cả sơn cốc nhưng bất quá chỉ là đòn thăm dò mà thôi. Khi đạo thiên phạt thần quang thứ 2 giáng xuống, tất cả mọi người đều biến sắc. Quang trụ cự đại đã thực chất hóa, thần trụ giống như cột chống trời, từ trên cao không cắm xuống mặt đất, rồi hướng về phía Thần Nam thẳng tiến.

Đúng lúc này, Thần Nam làm 1 động tác khiến mọi người kinh ngạc. Chàng đưa 2 tay lên trời, ném Đại long đao và Liệt không kiếm đi, sau đó chàng cởi Huyền vũ giáp, ném bộ thần giáp ra xa, đồng thời hậu nghệ cung, thạch cảm dương, khốn thiên tác cũng bị chàng ném vào nội thiên địa.

Chàng tay không tác sắc, đứng trên triệu hồn đài, ngẩng cao đầu đón những đạo thiểm điện cực lớn đang giáng thẳng xuống, miệng chàng cất lên những tiếng rống dài : " Tới đi ! Không cần tới ngoại vật, không cần ngoại hồn, ta sẽ độc kháng thiên phạt bằng chính tấm thân và linh hồn này. Trong thử thách này, trong lôi kiếp này, ta sẽ thăng hoa !"

"Hắn điên rồi sao ? Làm sao có thể ném bỏ những khô bảo kia chứ ?" Ma viên không hiểu, cất giọng hỏi vô cùng lo lắng.

Cổ thần khế lắc đầu thở dài : "Thần chiến ân nhân từng nói, truyền nhân chân chính của Thần gia sau khi thần binh nhập thể thì công lực sẽ đại tiến, trên danh nghĩa là lấy hồn nuôi hồn, dựa vào khô bảo chi hồn để nâng cao tu vị, nhưng trên thực tế cũng không rõ là lấy ai nuôi ai. Ta nghĩ Thần Nam có lẽ cũng đã phát hiện ra điều gì đó. Một cao thủ chân chính sẽ đi theo con đường tu luyện riêng của mình, không đi theo quỹ đạo vạch sẵn của các bậc đi trước. Dường như hắn yêu cầu rất cao đối với bản thân mình..."

Oành !

Quang trụ cực lớn quán thông thiên địa trực tiếp oanh kích xuống,

trong chớp mắt y phục của Thần nam biến thành tro bụi. Trong điện quang chói mắt, đến tro bụi cũng chẳng còn lưu lại chút vết tích nào.

Lôi điện đáng sợ này sẽ khiến những kẻ ở gần bị tiêu diệt ngay lập tức, đến những huyền giới cao thủ đứng xem từ gia cũng cảm thấy trong lòng bất an.

Trong quang mang chói mắt, động tác của Thần Nam vô cùng kì lạ, chàng không đối kích lại thiên lôi, mà còn giơ tay lên cao để cho lôi quang khắp trời đánh vào thân thể.

Quang mang chói mắt đánh vào thân thể Thần Nam, sau đó theo 2 chân của chàng truyền xuống triệu hồn đài, sau đó truyền xuống đất. Chẳng hề có thiêu cháy hay tàn thi như mọi người nghĩ.

Bình !

Triệu hồn đài bị đánh cho vỡ tan. Trên mặt đất xuất hiện những đường nứt cực lớn kéo dài ra tận phía xa, những vết nứt này chạy dài cả mươi mấy trượng.

Oàng !

Gần đó, 1 toà tàn sơn đã sớm sạt lở, khi những đường nứt vươn dài tới, toà tàn sơn đã sụp đổ hoàn toàn. Cùng lúc đó, từ các hướng cũng truyền tới từng trận âm thanh long trời, những đường nứt vươn dài ra các hướng đã khiến cho mấy ngọn núi cao chót vót bị chấn động rồi sạt lở ầm ầm.

Triệu hồn đài vỡ nát, Thần Nam đứng bất động trên hư không, vẫn ở nguyên vị trí cũ.

Lại 1 tiếng nổ lớn vang lên, đạo thiên phạt chi quang thứ 3 do thần vương chi kiếp dẫn tới mạnh mẽ đánh xuống.

Thần Nam vẫn đứng yên bất động, mặc cho thiên phạt thần quang giáng vào thân thể. Quang mang chói mắt bao trùm lên toàn bộ thân thể chàng, trong chốc lát bên ngoài không thể nhìn rõ được những gì đang diễn ra.

Đại ma chau mày, nói : "Hắn dùng thiên lôi thôi luyện thân thể, nhưng thể này giống như chơi với lửa!"

Cổ thần cũng lộ ra vẻ mặt âu lo, nói : "Hắn thật sự là dùng thần phạt chi quang tẩy sạch thân thể, không cần nghĩ tới hậu quả."

Ma viên cũng vô cùng lo lắng, nàng ta biết thiên phạt hủy diệt thần vương đáng sợ thế nào.

Đương nhiên, trên đời này không có con đường cùng, trong tử cảnh vẫn ươm mầm sống.

Thần vương về mặt ý nghĩa hoàn toàn không phải là 1 tu giả có thể trường sinh, trong tuyệt cảnh bọn họ vẫn có 1 cơ duyên rất lớn, khi tử vong thiên phạt giáng xuống, trong thân thể sẽ xuất hiện 1 sức sống vô hạn. Nếu như có thể dẫn dắt hiệu quả, thì sẽ mang tới cho bản thân mình những lợi ích vô cùng lớn.

Nhưng mà, tất cả mọi người đều lựa chọn để sinh mệnh chi năng vô hạn bổ sung cho sức mạnh của mình, kháng lại thiên phạt, trốn tránh thiên phạt.

Nhưng Thần Nam đã đi tới tột cùng, chàng muốn dùng thiên lôi chi quang tôi luyện thân thể, nhưng cũng còn 1 dụng ý khác, chàng muốn mượn thần quang để loại trừ thần binh chi hồn trong cơ thể mình. Trong mấy ngày này, chàng đã hiểu được rất nhiều chuyện, chàng không muốn để hồn phách nhập vào thân thể chàng giống như 1 quả bom ẩn giấu, chàng muốn loại trừ những hậu họa không xác định này.

Thần binh chỉ có thể mượn dùng, không thể dung nhập. Đây là quyết định đầu tiên hiện nay của chàng.

Nhưng sự tình không giống như tưởng tượng, có rất nhiều việc bản thân không thể nắm rõ được.

Lôi điện cực lớn giáng vào thân thể chàng, Thần Nam vận chuyển ma công thông thiên động địa, để thân thể mình dung nhập vào thiên địa gian, khiến cho sức mạnh thiên phạt đáng sợ đó toàn bộ đi vào thân thể, vào bách mạch của chàng. Sau đó lại dẫn dắt sức mạnh đó từ

các huyết vị, từ cả lỗ chân lông trên thân thể thoát ra ngoài.

Khi cuộc thôi luyện thân thể bắt đầu, chàng như 1 người thợ rèn, dẫn dắt ngọn thánh hỏa hừng hực cháy bắt tay luyện tạo 1 khối tinh thiết (sắt tinh).

Rèn giữa trong liệt hỏa, trùng sinh trong liệt hỏa, biến tinh thiết trở thành thần thiết, khiến chàng sôi sục, khiến chàng thăng hoa tới cực điểm.

Thần Nam là 1 võ nhân, sau khi vứt bỏ mấy món khôi bảo, chàng chẳng còn bất cứ binh khí nào bên mình, không thể giống như tu đạo giả, dẫn pháp bảo nhập thể giao tu với tính mạng. Hiện giờ Thần Nam thôi luyện thân thể bằng với việc biến thiên thể mình thành 1 loại thần binh mạnh nhất, thành loại pháp bảo mạnh nhất.

Nhưng mà, nguy hiểm quá lớn, vượt qua cả tưởng tượng.

Ngay cả Thần Nam vốn tinh thông loại ma công thông thiên động địa cũng không thể thật sự quán thông thiên địa được. Tất cả sức mạnh nhập vào thân thể chàng do ngay từ khi bắt đầu đã là miễn cưỡng thừa thụ, cho nên cuối cùng thân thể bạo trưởng, sẽ nứt vỡ. Chàng đang bước dần trên sợi dây thép tử vong.

Oành !

Đạo thiên lôi thứ tư giáng xuống, quang trụ cực đại đã gần là thiên lôi cấm kỵ mà chỉ có thiên quý mới đối kháng được.

Thiên lôi nhập thể, Thần Nam sắc mặt đỏ hồng, không nhìn được thò ra 1 khẩu máu tươi, toàn thân trướng lên giống như là được bơm khí, thân thể cường tráng khi xưa biến thành húp híp, huyết quản màu xanh nổi toàn thân, giống như sắp sửa nổ tung.

Oành ình ình (=))

Sức mạnh dồi dào từ cơ thể Thần Nam xuất ra xung quanh, phóng về phía mấy ngọn núi cao ở phụ cận, khiến cho mấy ngọn núi đều rung lắc dữ dội rồi đổ sụp. Cùng lúc này, Thần Nam không nhìn được lại tiếp tục tổ huyết. Nhưng chàng đã dũng mãnh trải qua đạo thiên lôi

thứ 4.

Thần Nam thân thể lác lự muốn đổ, nhưng mà chàng vẫn đứng vững trên cao không, hơn nữa khi đạo thiên lôi thứ 5 giáng xuống, chàng vẫn lựa chọn phương pháp thiên lôi quán thể (cho thiên lôi đánh xuyên vào trong thân thể), căn bản chàng không giống như những tu giả đối kháng thiên lôi theo cách bình thường.

Phốc!

Cùng với thổ huyết, huyết quản ở hai cánh tay của Thần nam cũng nứt toác, máu thịt lẫn lộn, thậm chí còn có thể nhìn thấy xương trắng lộ ra. Vết thương đáng sợ làm cho Thần Nam đau đến tận xương tủy, nhưng chàng vẫn ương ngạnh đứng đó.

Phốc !

Huyết quản trên hai chân chàng cũng nứt toác, cơ nhục trên đùi chàng bị xé rách, máu thịt bầy nhầy, xương trắng lộ ra. Đây thực sự là 1 vết thương cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng dù sao cũng coi như chàng đã vượt qua đạo thiên phạt thần quang thứ 5. Trong chớp mắt khi thần quang vừa tiêu biến, thần vương lực nhanh chóng từ thân thể Thần Nam dừng động ra ngoài tựa như tiên nữ linh dịch (sữa tiên), hiệu quả bất ngờ ngoài sức tưởng tượng, phần thân thể vỡ nát của Thần Nam được tu bổ trong nháy mắt, thân thể máu thịt bầy nhầy mấy phút trước giờ đã hồi phục trở lại nguyên vẹn hình dáng ban đầu.

Trên da thịt chàng không còn có bất kì vết thương nào, thần quang kì dị lấp lánh sôi sục sức sống vô hạn.

Thiên lôi quán thể, thôi luyện thân thể, chính là đưa thân mình vào nguy hiểm, phá vỡ tự kỉ cũ, tôn tạo 1 bản ngã hoàn toàn mới, khiến cho nhục thể bản thân thăng hoa tới cực điểm, luyện ra bất hoại chi thể theo 1 ý nghĩa chân chính.

Đề Thần Nam lấy hơi trong khoảng khắc, đạo thiên lôi quần sơn lật địa thứ 6 từ trên cao không lại hung hãn giáng xuống.

Đạo cấm kị chi lôi này còn hung mãnh hơn đạo thứ 5 nhiều lần, Thần Nam bị đánh rơi từ trên cao không xuống mặt đất vỡ nát, toàn thân chàng máu thịt be bét, thậm chí còn tỏa ra mùi hôi thối khét lẹt. Tất cả da thịt như tách ra khỏi thân thể, toàn thân trên dưới ít nhất cũng đến hai mươi mấy cái xương cốt bị phá vỡ.

Quang mang chói mắt bao quanh Thần Nam không ngừng lấp lánh, chàng bò trên mặt đất, cơ hồ rất khó cử động, nhưng duy có đôi mắt là vẫn hướng lên cao không, ánh nhìn đăm đăm vào tàn hồn bất động.

Trong chớp mắt nhìn phụ thân, Thần Nam cảm thấy bản thân mình dường như lại có sức mạnh. Chàng gian khổ bò lên khỏi mặt đất, mặc cho đạo thiên lôi thứ 6 bổ xuống. Chàng vận chuyển huyền công, thiên chuy bách luyện thân thể, cơ hồ như đang bị giày vò trong địa ngục, khiến cho chàng phải chịu nỗi đau đớn lớn nhất trong nhân gian.

Huyết nhục vỡ nát, xương cốt đứt lìa, khổ nạn này cho dù là tiên nhân hay là thần vương thì cũng khó mà chịu được.

Bịch!

Thần Nam bị trúng đòn ngã nhào ra đất. Cuối cùng cũng chịu được đạo thiên lôi thứ 6. Thần vương lực cuồng dũng trào ra, bắt đầu nhanh chóng tu bổ thân thể chàng. Thân thể gần như vỡ nát của chàng hồi phục trong nháy mắt.

Nhưng mà lần này, không đợi thân thể chàng hồi phục hoàn toàn, đạo cấm kị thiên lôi thứ 7 đã giáng xuống. Thần Nam trực tiếp bị đánh ngã. Nhưng chàng vẫn kiên trì để thiên lôi đi vào người.

Những nơi mà lôi quang cuồng bạo đi qua, những dãy núi phía xa đều bị đánh sụp. Có thể thấy Thần nam hiện giờ dùng thân thể để hứng chịu thiên lôi, đang phải chịu những đau đớn cực lớn.

Khi Thần vương đổi quyết, chỉ vung tay thôi cũng có thể hủy diệt cả sơn xuyên đại trạch, nhưng ai biết được rằng bọn họ mới chỉ đạt tới thần vương chi cảnh, rút cục thì sẽ phải chịu những đau đớn thế nào đây.

Đương nhiên, Thần Nam còn chịu nhiều khổ sở đau đớn hơn bọn họ gấp nhiều lần, dù sao thì chàng cũng chủ động dẫn thiên lôi nhập thể chứ không né tránh như những kẻ khác.

Thần Nam thân thể máu me be bét, xương cốt toàn thân đang vỡ, lúc này chàng đã sắp hóa thành 1 đồng máu thị bày nhầy, kinh mạch đứt đoạn, ngũ tạng vỡ nát, huyết nhục trên người chàng đã sắp hóa thành bột nhão.

Nếu như là ngày thường, thì chàng chết chắc rồi, nhưng chịu tử vong thiên phạt cũng đồng nghĩa với đang thai nghén 1 sức sống vô hạn, khiến chàng không đi vào chỗ chết.

Sau khi chịu nổi thống khổ lớn nhất thế gian, Thần Nam cuối cùng cũng qua được đạo thiên lôi cấm kị thứ 7. Thần quang chi lực vô tận lại tràn ra, bắt đầu tu bổ thân thể gần vỡ nát của chàng. Không chỉ Nạp Lan Nhược Thủy khóc không thành tiếng, mà ngay cả Đại ma, Cổ thần, Hiên viên cũng thương tâm quay mặt đi, còn 2 con rồng thì cũng lo lắng không ngừng bay lượn trên không trung.

Vô số cao thủ huyền giới đang đứng phía xa cảm thấy khiếp sợ, khổ nạn lớn như vậy thật chẳng khác gì khổ hình địa ngục trần gian.

Cường giả trên con đường phía trước chẳng thể nói là liệu có may mắn hay không, họ phải trả giá bằng máu, phải trải qua những khảo nghiệm tàn khốc mà người bình thường không thể nào chịu nổi.

Khi đạo thiên lôi thứ 8 giáng xuống, thân thể vẫn chưa hồi phục của chàng lại 1 lần nữa vỡ ra, cơ hội như tất cả xương cốt đều nứt toác, huyết nhục trên người chàng đều đã hóa thành 1 đồng bày nhầy. Chàng nằm tê liệt trên mặt đất, nhưng vẫn để thiên lôi nhập vào người.

Thật là 1 khảo nghiệm thảm liệt !

Nếu như có thể chịu được đạo hủy diệt thần quang thứ 8, thì còn phải chịu đạo thần phạt thứ 9 cũng là lần cuối cùng.

Nhưng mà lúc này, thiên quỷ đối kháng với 18 đạo thiên lôi cấm kị đột

nhiên cát tiếng rống thê lương, đối kháng trên không trung đã đi vào giao đoạn bạch nhiệt hóa (cực kì gay gắt, nóng bỏng). Nhưng mà, hấn cơ hồ như không muốn tiếp tục chống cự nữa, tiếng cười thê lương cất lên dẫn theo lôi quang ngập trời, hấn cuối đầu phóng xuống phía Thần nam.

Cùng lúc này, đạo thiên phạt thứ 9 muốn hủy diệt Thần nam cuối cùng đã xuất hiện, sơ với đạo thứ 8 thì mạnh hơn gấp nhiều lần, cơ hồ như không muốn cho Thần Nam 1 cơ hội nào. Hiện giờ Thần Nam mới dẫn đạo thiên lôi thứ 8 nhập thể, cả người vẫn ở trong trạng thái xương thịt vỡ nát.

Thiên quỷ dẫn theo lôi quang vô tận, cùng xuất hiện với đạo hủy diệt thần quang thứ 9 hung hãn đánh về phía Thần Nam.

Tất cả đám người quan sát đều kinh ngạc.

Ma Viên giận dữ quát lên : Đáng chết, Thiên quỷ phản phệ!"

Đại ma cũng rống lên "Thiên quỷ phệ biến!"

Ma Viên, Đại ma, Nạp Lan Nhược Thủy và cả 2 con rồng cùng xông lên.

Nhưng mà đúng lúc này, phía Thần Nam phát sinh dị biến, khiến bọn họ phải lập tức ngừng lại.

Thần Nam muốn mượn thiên phạt thần uy để bức mấy khôi bảo chi hồn ra khỏi cơ thể, nhưng mà hiển nhiên là đã thất bại. Thần binh chi hồn không thể bị thiên phạt thần quang đánh vỡ. Không thể bị Thần Nam bức đẩy ra khỏi cơ thể.

Những Thần binh tàn hồn này trong thời khắc đột nhiên tự động phóng ra khỏi cơ thể của Thần Nam, cuồn loạn chuyển động xung quang Thần Nam, sau đó tốc độ ngày càng nhanh, bên ngoài Thần Nam dường như hình thành nên 1 tấm quang bích (tường ánh sáng).

Thần Nam được bao phủ ở bên trong, giống như con tằm đang ngủ trong kén.

Cùng lúc này, ma ảnh sau lưng Thần Nam từ đầu tới giờ vẫn lặng im cũng hiện ra. Ma ảnh cao to, tay trái cầm 1 binh khí hình người, đứng sừng sững cạnh Thần Nam.

Nhưng mà lần này, hấn không giống như trước, dường như hấn có linh hồn, hấn nghênh cổ hướng về phía Thiên quỷ phát ra 1 tiếng rống trầm muộn, âm thanh không lớn lắm nhưng mà làm cho hơn nửa số người trong đại sơn ngã lăn ra đất.

Cùng lúc này, tàn hồn Thần Chiến đang đứng sững bất động dường như cũng có kích thích, giống như muốn cùng ma ảnh so cao thấp, trong song mục dần dần thấu phát ra quang sắc.

Chương 258

Trùng hưởng địa ngục

Thiên Quỷ cao lớn trăm ngàn trượng, từ trên trời đáp xuống, ma vân đen sẫm khai mở, lộ ra hình dáng dữ tợn, trên mặt phủ đầy vẩy xanh li ti, miệng đỏ như máu, răng nhọn lồm chồm, 2 cái răng nanh mọc chĩa ra ngoài. Trên cái miệng rộng là lỗ mũi như 1 hắc động. Trong đôi mắt quỷ âm hỏa đại thịnh, trên đầu mọc ra một cái sừng ác ma sáng hoắc như cương đao.

Thân thể khổng lồ tối tăm u ám, không có hoạt tính nổi đầy gân cốt, nhìn thật kinh khủng. Mười ngón tay cứng rắn sắc bén, tựa như cương câu xoắn cong lại

Hiển nhiên, tên Thiên Quỷ này cũng là từ huyết nhục mà tạo thành. Hẳn dẫn hơn mười đạo thần hồn ma phách cường đại vọt tới, mặt sau là mười tám đạo cấm kỵ thiên lôi, theo sau là chín đạo hủy diệt chi quang muốn sát tử Thần Nam.

"Ngao hồng....."

Đạo ma ảnh cao lớn đứng bên cạnh Thần Nam, cầm trong tay binh khí hình người, phát ra tiếng rít gào trầm muộn. Thân hình Thiên Quỷ tại không trung lập tức ngừng lại, mà toàn bộ thần hồn ma phách chung quanh hẳn cũng do dự không tiến thêm nữa. Bọn họ mặc dù đều là cổ lão tàn hồn do cường giả cường đại sau khi chết lưu lại, nhưng là đối mặt với ma ảnh cao thâm khó lường bên dưới, bọn họ tất cả đều có chút e sợ.

"Ngao hồng...."

Tiếng ma khiêu trầm muộn làm cho tất cả huyền giới cao thủ trên khắp các dãy núi non đều cảm giác da đầu trợn trợn tê dại. Một sự kinh hãi phát ra từ linh hồn làm cho sắc mặt mọi người đều trở nên di thường khó coi.

Mà Thiên Quỷ cũng trở nên vô cùng do dự. Được xưng có thể thôn thần phạt ma, hiện tại hẳn lơ lửng trên trời không muốn bay xuống

bên dưới nữa, chỉ là đuôi theo phía sau Thiên Quỷ là mười tám đạo cấm kỵ thiên lôi nháy mắt đã bức lại gần.

Bỗng nhiên, hai mắt Thiên Quỷ lộ hung quang, kêu to một tiếng, cuối cùng đánh xuống bên dưới.

"Khách....."

Một đạo lôi điện từ phía chân trời đáp xuống theo, quang mang chói mắt làm cho cả dãy núi non trùng điệp phẳng phát nhiễm đạo đạo kim quang. Cả một phiến núi non sáng rực như ban ngày.

Khi Thiên Quỷ hướng ma ảnh bên cạnh Thần Nam bay tới, mười đạo thần hồn ma phách cũng đồng thời theo sát phía sau, cuối cùng là cấm kỵ chi quang cự đại theo đuôi.

Thiên Quỷ cao trăm ngàn trượng, so với ma ảnh trên mặt đất nọ, có thể nói quá mức cao lớn. Nhưng là hắn không có chút nào dám khinh thường, đã vận dụng hết toàn bộ công lực, tạo nên uy lực kinh khủng khiến cho tất cả tu giả trong đại sơn suýt chút hôn mê.

Ma ảnh ngửa mặt lên trời rít gào nhưng tựa hồ cũng không có thần thức. Hắn chính là không có "Linh", chỉ là phản ứng bản năng của một loại cường giả, do tàn hồn trước mặt khiêu khích mà toát ra tư thái tự nhiên này.

Mặc dù đứng ở trên không, nhưng khí tức kinh khủng của Thiên Quỷ phát ra mênh mông truyền khắp dãy núi non xông lên tận trời. Một cỗ bề ngễ thiên hạ, khí thế duy ngã độc tôn như đại dương tỏa ra mãnh liệt mênh mông.

Thiên Quỷ kêu lên một tiếng thê lương, bay xuống trước mặt. Hai tay dài gần trăm trượng hung hăng chộp về phía ma ảnh. Cái miệng khổng lồ cũng đồng thời mở rộng, lộ ra cặp răng nanh dữ tợn.

Mà ma ảnh chỉ có một động tác há miệng hướng hư không thôn phệ. Hắn cùng Thiên Quỷ so sánh, thân hình có thể nói thật sự quá nhỏ. Song, động tác của hắn vừa xuất cũng làm phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc!

Một dãy núi non trùng điệp kịch liệt rung chuyển, ma tức mệnh mông trực phá tận trời. Ma ảnh phảng phất như một vị chúa tể ngang nhiên đứng im bất động một chỗ, nhưng lại làm cho khắp thiên địa rung động theo.

Thiên Quỷ cao trăm ngàn trượng cũng lộ ra nét hoảng sợ, rất muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này. Nhưng là hết thầy đã muộn, ma ảnh phảng phất có thể thôn phệ khắp thiên địa. Ngay trong phút chốc, cự trảo trước người Thiên Quỷ đã bị chấn nát thành bụi, hóa thành từng đạo ma khí bị ma ảnh thôn phệ vào miệng

Tại giờ khắc này thân thể Thiên Quỷ cao trăm ngàn trượng bị phân băng ly tích, tan thành mây khói, trong nháy mắt biến mất chỉ lưu lại ma khí vô tận mệnh mông trong hư không. Rồi sau đó Thiên Quỷ chỉ khí như đại hà rất nhanh lao xuống trùng nhập vào miệng của ma ảnh.

Thiên Quỷ cao trăm ngàn trượng ngang nhiên bị ma ảnh thôn phệ, hết thầy sự việc phát sinh hoàn toàn là do phản ứng bản năng của tàn hồn.

Điều này đủ để chứng minh, nếu tàn hồn có linh tính hoàn toàn sống lại, đủ để ngạo thị thiên cổ! Không hổ là thái cổ chí cường tồn tại khiến cho thiên giới thần gia tận tâm làm sống lại.

Trong quá trình này, tại không trung, trong mắt Thần Chiến từng chút từng chút phát ra ánh sáng, tựa hồ chậm rãi có "Linh" trở lại. Cuối cùng ông cũng phát ra một tiếng hú dài vang khắp thiên địa.

Không có quang mang bạo phát, không có ba động kinh khủng truyền ra, nhưng tại giờ khắc này, hơn phân nửa cao thủ huyền giới tại không trung quần áo đều ướt đẫm mồ hôi. Một cỗ uy lực vô hình bao phủ thiên địa tại đây. Loại áp bách tinh thần này làm cho trong lòng mọi người ở đây không có chút ý niệm phản kháng.

Trong đôi mắt Thần Chiến thấu phát ra trùng trùng quang huy, tựa như ánh sáng mặt trời xuyên phá mây đen, trong nháy mắt chiếu sáng khắp thiên địa. Tại giờ khắc này tất cả mọi người cảm giác chính mình biến thành con kiến. Mà tàn hồn ngang nhiên đứng bất động trong không trung tựa như một vị thần nhìn xuống đám người

yếu nhược.

Muốn cùng viễn tổ so tài! Đây là câu Thần Chiến từng nói. Mà giờ khắc này tàn hồn của ông tựa hồ nghiệm chứng hào khí năm xưa. Hai mắt tàn hồn phát ra trùng trùng quang huy quét khắp bốn phương tám hướng, không cho mười đạo thần hồn ma phách đào tẩu. Đi qua nơi nào thì thần hồn tiêu, ma phách tán. Tất cả cổ lão tàn hồn trong phút chốc tan thành tro bụi.

Thiên Quỷ bị diệt vong, mười đạo thần hồn ma phách cũng theo hắn cũng tan thành mây khói. Chỉ có mười tám đạo cấm kỵ thiên lôi, cùng với chín đạo hủy diệt chi quang điên cuồng đánh xuống, hướng Thần Nam cuồng mãnh bổ tới. Trong thiên địa một mảnh sáng trắng chói mắt....

Lúc này, Thần Nam bị một phiến ánh sáng bao phủ vào bên trong. Thần binh chi hồn ẩn trong cơ thể hắn rất nhanh xoay tròn, biến thành một mảnh ánh sáng xanh tựa như vây quanh thân người hắn.

Thân thể hắn rất nhanh biến thành nhục thể. Vốn đã ngồi phịch trên mặt đất, nhưng là thần binh chi hồn bao phủ, tạm thời không bị thiên lôi oanh kích nữa. Hắn tranh thủ thời gian quý giá này, rất nhanh phục hồi lại thân thể. Từng đoạn xương thịt vỡ nát trong cơ thể nhanh chóng liền lại.

Đến lúc mười tám đạo cấm kỵ thiên lôi oanh kích đến, thân thể Thần Nam đã hoàn hảo như ban đầu. Lớp da toàn thân trên dưới tỏa ra hào quang, bất diệt thân thể gần như đại thành.

"Oanh"

Mười tám đạo cấm kỵ thiên lôi toàn bộ oanh kích lên trên thần binh chi hồn. Năng lượng ba động cự đại không chút suy giảm. Trong thiên địa chỉ có quang mang chói mắt. Thần Nam mở hai mắt, thấy rõ hết thấy sự việc phát sinh này, không biết nên nói là may mắn hay xui xẻo.

Thần binh chi hồn đánh tan đạo cấm kỵ thiên lôi, giúp hắn thoát khỏi kiếp nạn phải chết. Dù sao, mười tám đạo thiên lôi này cũng hơn tám đạo truyền thừa thiên lôi trước kia đến tận mười đạo, hơn nữa lại

đang oanh oanh giáng xuống. Chỉ là, có thể rõ ràng nhìn thấy thần binh chi hồn tựa như đang thôn phệ năng lượng thiên lôi khiến chúng lớn mạnh hơn không ít. Hắn một mực nghĩ thầm, nếu thần binh chi hồn lúc này bị suy yếu, rõ ràng là sẽ rơi vào thảm cảnh tuyệt vọng.

Mười tám đạo cấm kỵ thiên lôi càng ngày càng yếu, Thần Nam đứng lên tự gia cố thêm cho chính bản thân một tầng phòng ngự, làm cho truyền thừa thân thể càng lúc càng lớn hơn, bắt đầu tiến hành cuộc huấn luyện tàn khốc. Hắn cất lực mở rộng phạm vi xung quanh thần binh chi hồn, mười tám đạo thiên lôi trong nháy mắt oanh kích lên người hắn.

"Oanh"

Trong chớp mắt, xương cốt toàn thân Thần Nam chấn vỡ, ngã xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, chín đạo thiên lôi hủy diệt thần vương đánh xuống. "Oanh" một tiếng. Cột sáng năng lượng cự đại trong nháy mắt giáng xuống đem Thần Nam chém thành tương.

Mặc cho cột sáng nọ quán nhập vào thân thể, Thần Nam bảo trì một tia linh thức bất diệt, chịu đựng sự thống khổ lớn nhất thế gian.

Xa xa, Nạp Lan Nhược Thủy cùng Viên phu nhân kinh hô một tiếng. Bọn họ không nghĩ đến Thần Nam lại quyết đoán như vậy, ngang nhiên chấn vỡ thần binh chi hồn.

Phía chân trời, lôi quang chói mắt từ cực thịnh chuyển thành suy yếu. Sau một hồi chớp tắt, cuối cùng toàn bộ lôi điện cũng hoàn toàn biến mất.

Tại trên mặt đất bị tàn phá, thân thể Thần Nam không ngừng ba ba bạo hưởng. Thần Nam bước đầu đã tái tạo được một thân thể mới từ đồng xương cốt vỡ vụn. Tánh mạng lực có khả năng hồi phục, rất nhanh bắt đầu cải tạo lại thân thể.

Thân hình to lớn, tỏa ra quang mang lấp lánh, phẳng phát hàm chứa lực lượng vô cùng vô tận. Thiên lôi rèn luyện thể phách, trải qua cửu tử nhất sinh tuyệt đối là khó khăn lớn nhất. Rốt cuộc hắn đã luyện

thành bất diệt thân thể.

Trong thiên hạ này, ngoại trừ các cô bảo, các thần binh bảo nhận khác khó có thể làm thân thể hắn bị thương. Ngoài ra, người đồng cấp bậc rất khó gây thương tổn cho hắn.

Thần Nam thân hình xích lỏa, toàn thân trên dưới hào quang tỏa ra. Hắn ngửa mặt lên trời hú một tiếng dài, tất cả thần binh chi hồn nhập vào cơ thể. Ma ảnh cũng theo đó mà biến mất. Hắn như Lưu Tinh hướng tòa núi nơi xa phóng tới. Trong nháy mắt công phu, hắn như một đạo lợi kiếm vô kiên bất tồi (không có gì không thể phá) xuyên qua rặng núi lưu lại một hang động lớn thông suốt cả trước lẫn sau.

Ma thể đáng sợ!

Sau đó, Thần Nam hướng lên phía trên đánh ra một một quyền, ngọn núi lớn lập tức biến thành cát bụi.

Bất diệt ma thể, tu vi của thần vương chi cảnh làm cho Thần Nam cảm giác có thể lay trời đập đất! Trong cơ thể hắn năng lượng không ngừng chuyển động, hào khí trong lòng phát ra vạn trượng. Bây giờ hắn muốn trở lại thiên giới, đại chiến với các lộ thần vương.

Thần Nam sau khi hú lên một tiếng dài, hóa thành một đạo thân quang bay trở về, rất nhanh đến trước mặt Thần Chiến tàn hồn. Hắn thấy được quang mang trong mắt Thần Chiến, kích động kêu lên : "Phụ thân...." Tâm như sắt đá, đã không còn rơi lệ nhưng trong giọng nói lại hàm chứa tình cảm gằn gữi.

Thần Chiến uy vũ đứng tại không trung, yên lặng nhìn kỹ Thần Nam. Một tia tinh thần ba động yếu ớt truyền vào tim hắn.

"Ta sẽ trở lại"

Dứt lời, nhất đại thiên kiêu Thần Chiến tàn hồn hóa thành một đạo quang mang, nhằm phía chân trời chậm rãi tiến vào cấm kỵ chi môn đã hoàn toàn đóng cửa.

"Oanh"

Thân ảnh Thần Chiến biến mất. Cẩm kỳ chi môn đóng lại, vô tận ma vân trong thiên địa cũng toàn bộ biến mất. Trong chốc lát, tinh quang đầy trời rơi xuống. Ánh trăng như nước làm cho người người khiếp nhược.

Thần Nam triển khai thần vương dực, rất nhanh bay lên hư không. Song tại nơi đó cũng không có lưu lại cái gì. Cẩm kỳ chi môn đã biến mất.

"Phụ thân rốt cục người đi đâu?" Hấn ngửa mặt lên trời rống to, tiếng hô thật lớn làm cho một dãy núi non rung chuyển. Thần vương chi nộ tại nhân gian trực tiếp dẫn đến thiên phạt.

Rất lâu sau, Thần Nam mới bình tĩnh trở lại.

Nạp Lan Nhược Thủy rất nhanh bay tới gần, ân cần hỏi : "Thần Nam huynh không sao chứ?"

"Ta không có việc gì"

"Ngao ô....."

Viên phu nhân cũng bay lên. Ma viên ngàn trượng lại hóa thành tuyệt sắc giai nhân quốc sắc thiên hương. Nàng hướng Thần Nam vui vẻ nói : "Nhân gian thành vương, thiên lôi thôi luyện ma thể, tất nhiên so với thần vương bình thường sẽ cường thịnh hơn nhiều."

Cổ thần nói : "Không nên lo lắng, Thần Chiến ân nhân pháp lực thông thiên, tựa hồ căn bản không có chết đi"

"Tiền bối người có biết phụ thân ta phi thân vào phiến không gian nọ rốt cuộc là nơi nào?"

"Cái này....ta đoán đó là đệ tam giới trong truyền thuyết"

"Đệ tam giới?" Thần Nam khó hiểu

Cổ thần gật đầu nói : "cổ lão truyền ngôn, thế gian có tam giới. Bao gồm Nhân Gian giới, Thiên giới, còn có một phiến cấm kỳ không gian. Bất quá, phiến không gian cấm kỳ hư vô kia, cơ hồ không ai biết"

tọa lạc ở đâu. Theo truyền thuyết, chỉ có dùng chút nghi thức cổ xưa mới có thể câu thông đến đệ tam gian! Như vừa rồi người sử dụng tại chiêu hồn đài. Có lẽ Thần Chiến ân nhân người cũng không có chết, là người cố ý phân ra tàn hồn. Tiến vào phiến không gian nọ, có lẽ người muốn thăm dò điều gì đó...

Trong lòng Thần Nam chấn động, thật lâu cũng không nói gì.

"Đừng suy nghĩ nhiều nữa" Cổ thần an ủi nói

"Thần nói, không phải nam nhân kia bị phong ấn ở mười tám tầng địa ngục sao? Như thế nào chạy đến đệ tam giới?"

Long Bảo Bảo đột nhiên nói điều này làm cho Thần Nam sinh ra một ý nghĩ điên cuồng.

Vì phụ thân hắn Thần Chiến, hắn sẽ đại náo một hồi. Hắn quyết định đánh vào mười tám tầng địa ngục.

Ngoài ra, tu vi của hắn đã đạt tới thần vương chi cảnh. Phải biết rằng lúc khởi đầu mỗi trăm xích, từng bước một đã rất khó khăn. Chỉ có thể tự mình cố gắng mới có thể vượt qua một tầng trong mười tám tầng địa ngục.

Thần Nam khách khí tiễn vợ chồng ma viên đi. Hắn không muốn nói cho bọn họ biết, khiến bọn họ phải mạo hiểm. Có chỉ cốt thần bí này, bọn họ cũng giúp không được gì. Đại ma cũng bay trở về đông thổ. Chỉ có Nạp Lan Nhược Thủy cùng hai con rồng còn ở bên Thần Nam, ngoài ra còn có các vị huyền giới cao thủ các nơi tại hư không.

Cầm kỵ thiên lôi lưu lại chỗ này dấu vết bất khả ma diệt. Xa xa mờ ảo có bóng người rất nhanh bay tới. Đông đảo huyền giới cao thủ muốn lại gần kiến thức một chút tràng cảnh đáng sợ do hủy diệt thần phạt trong truyền thuyết tạo thành.

Lúc này, Thần Nam hô lớn một tiếng : "Các người muốn gặp cao thủ chân chánh không? Ta mang bọn người đến mười tám tầng địa ngục xem rốt cuộc là phong ấn nhân vật nào. Nếu không sợ chết, dám đi Tây Phương thì theo ta cùng đi"

Nói xong, Thần Nam hướng phía chân trời tây phương bay đi.

Đông đảo huyền giới cao thủ nhìn nhau, hiểu được câu nói của Thần Nam điên cuồng đến mức nào. Mười tám tầng địa ngục danh chấn thiên hạ, chưa có người nào dám đến giương oai.

Bất quá thấy Thần Nam rời đi với biểu tình nghiêm túc, không ít cao thủ huyền giới tin. Một số ít người do dự chốc lát, rồi bay theo sau.

Ngày hôm nay, Tây thổ phong hòa nhật lệ.

Tuy nhiên, một cỗ ám lưu lại bắt đầu khởi động.

Từ đông phương có tới gần ngàn cao thủ có thể ngự không phi hành. Đám người này hướng về phía tây thổ. Đối với tu luyện giả tây thổ mà nói như lâm đại địch, tưởng rằng đông tây phương đại chiến đã bạo phát.

Nhưng bọn hắn nào biết, bọn người điên cuồng này mục tiêu là mười tám tầng địa ngục.

Chương 259

Thần Cổ Hưởng (Tiếng trống thần)

Vùng tây thổ rộng lớn, địa linh nhân kiệt.

Từ xưa đến nay, cũng không biết sản sinh bao nhiêu là người tài năng cũng như người đẹp. Tuy nhiên giới tu luyện tại Tây thổ giống với tại Đông phương. Mấy ngàn năm qua, trừ lúc hai lần huyền chiến bộc phát ra, tới nay vẫn yên lặng dị thường. Đa số cao thủ lánh xa hồng trần, không hỏi đến thế sự. Những cao thủ xuất thế có khả năng phi hành, đều được người bình thường tôn làm thần nhân.

Thần Nam thống lĩnh hơn ngàn cao thủ của các huyền giới, hạo hạo đặng đặng tiến nhập Tây thổ, nhất thời tạo một phiến phong ba. Người bình thường nhìn thấy có người có thể ngự không phi hành, hơn nữa không phải là một người, mà là 1 phiến đen đặc hơn cả ngàn người! Bọn họ nhất thời kinh hãi muốn té trên mặt đất.

Đại quân huyền giới bay ngang qua, không ít người đều thi lễ cúng bái, khắp nơi trên Tây thổ hồng trần đều sôi trào.

Đương nhiên, lo lắng nhất chính là các huyền giới cao thủ tại Tây thổ, rất nhiều cao thủ lão bối bắt đầu tổ chức nhân thủ, chuẩn bị nghênh đón đại chiến. Trong lịch sử, mỗi lần đại chiến xảy ra giữa Tây thổ và Đông thổ, đều là máu chảy thành sông, thi thể, xương cốt chất như núi.

Lúc này, có nhiều cao thủ từ Đông thổ huyền giới xâm lấn như thế, điều này làm sao mà không làm cho mấy nhân vật lão bối khẩn trương cho được?

Thời gian gần nửa ngày, trên đường đi Thần Nam bọn họ gặp không ít những cao thủ Tây thổ có thể phi hành, những người này đứng xa xa nhìn về phía bọn họ, tựa hồ như cùng đợi lệnh hành động, đồng thời đợi đội quân tiếp trợ.

Thần Nam lập tức hiểu được bọn họ đang lo lắng điều gì, hẳn không muốn làm cho họ hiểu lầm. Nếu thật sự vì vậy mà làm xảy ra đại

chiến giữa Đông thổ và Tây thổ, thì hấn sẽ biến thành tội nhân thiên cổ. Hấn ngựa mặt lên trời huýt dài một tiếng như âm thanh của thiên lôi, nhất thời truyền ra xa cả trăm dặm.

"Các vị bằng hữu Tây thổ, hôm nay Thần mỗ đến quý bảo địa, cũng không muốn phân tranh xảy ra, chúng ta chỉ muốn đi đến mười tám tầng địa ngục mà thôi, đừng có hiểu lầm!"

Mặc dù hấn nói rất thành khẩn, nhưng cầm đầu cả nhiều cao thủ đến như vậy, thì khiến người ta thấy khó có thể mà an tâm được? Tây thổ cao thủ vẫn cứ như cũ, vẫn đi theo phía đằng sau, hơn nữa người tụ đến ngày càng nhiều.

Mười tám tầng địa ngục là ở sâu phía dưới Bái Đán thánh thành, là một nơi rất là đặc thù, trong lịch sử đã phong ấn rất nhiều đại ma vương nổi danh vang dội, bất quá thời gian dần trôi qua, rất lâu về sau, nhiều người đã dần dần quên mất đi. Có rất nhiều nhân vật thần bí bị phong ấn trong mười tám tầng địa ngục, bên ngoài, mọi người căn bản là không thể nào biết được.

Nơi nổi danh nhất trong địa ngục dưới thánh thành chính là tòa giam lao!

Thần nam mặc dù không đem hết toàn lực để phi hành, cùng đông đảo cao thủ huyền giới đồng bộ, nhưng tốc độ phi hành cũng thật là kinh người. Trong vòng hơn nửa ngày, bọn họ đã xuyên qua Tân Lan đại đế quốc, biên giới của Đông thổ và Tây thổ, để tiến vào trong dải đất của tây Tạng lục, chính là nơi bách chiến.

Đây là nơi trăm nước đua nhau mọc lên, chính là vùng đất hiền hòa giữa tứ đại đế quốc Tây tạng lục - Tân Lan, Mạn La, Lạp Thoát duy á, và Ai Khắc Tư. Thường thường một quốc gia bao gồm khoảng bảy, tám tòa thành trì độc lập.

Sau khi tiến vào khu vực này, thì số lượng huyền giới cao thủ tại Tây thổ theo chân đã lên tới bảy, tám trăm người. Đến lúc này, bọn họ không còn lo lắng quá mức. Nếu có việc gì phát sinh ngoài ý muốn, bọn họ cũng có đủ thời gian để ngăn chặn.

Đại quân phi hành trong không trung thanh thế ngày càng lớn mạnh,

những tu giả này hoặc là cưỡi mây, hoặc là chân cưỡi pháp bảo, hoặc là cưỡi thần long, lúc bay ngang qua các thành thị, thì khiến cho mọi người trợn mắt há mồm kinh hãi.

Xuyên qua Bách chiến chi địa, trước mắt chính là một đại sa mạc. Xuyên qua biển sa mạc này, là chính thức tiến vào khu vực của Bái Đán Thành.

Lúc tới được nơi này, các huyền giới cao thủ tại Tây thổ hoàn toàn vượt qua các huyền giới cao thủ tại đông thổ, hơn một ngàn năm trăm cao thủ tóc vàng mắt xanh biếc, hoặc là cưỡi thần long, hoặc phun ra đấu khí mãnh liệt, tại không trung trùng trùng nhìn bọn Thần Nam, không khí thật là khẩn trương dị thường.

Tuy nhiên Thần Nam không thêm để ý, với tu vi của hắn bây giờ mà nói, cho dù hai bên thật sự khai chiến, hắn một mình cũng dám chiến đấu một phen.

Bay vào phiến đại sa mạc này, Thần Nam cảm khái vô cùng. Tại trong phiến sa mạc này, lúc trước hắn đã trải qua nhiều trận đại chiến sinh tử khó quên. Lúc đầu trong một ngày hắn đã chém giết tám đại tuyệt thế cao thủ tại nơi này, cũng làm cho hắn nổi danh từ đó.

Cao thủ bên ngoài Quang minh giáo hội, song tử thánh long kỵ sĩ của hắc ám giáo hội, anh em của Đổ gia huyền giới... hết thảy đều tan thành mây khói. Tám đại cao thủ ngã xuống, đổi lấy uy danh chấn thế của Thần Nam, cường giả vĩnh viễn là đạp lên xương cốt của kẻ địch để tiến lên phía trước lập lấy uy danh của chính mình.

Hạo hạo đặng đặng mấy ngàn người phi vào đại sa mạc, Thần Nam bên người chỉ có hai con rồng, cùng với Nạp Lan Nhược Thủy, bọn họ thủy chung vẫn duy trì với mọi người khác một khoảng cách.

Nạp Lan Nhược Thủy vốn định muốn rời hắn bỏ đi, nhưng nàng tựa hồ như cảm giác được thời gian còn tại nhân gian này không nhiều lắm, cho nên muốn lưu lại cho chính mình một đoạn thời gian đáng giá và đầy kỷ niệm.

Chỉ là những chuyện xảy ra thường trái ngược với sự mong muốn của bản thân mình.

"Oanh"

Không gió, không mây, nhưng lại có lời sấm oanh động phía xa xa trên không.

"Oanh oanh oanh...."

Tiếng sấm ngày càng lớn, vang bên tai không dứt, trên trời cao điện quang chớp lòe, tiếng sấm điếc tai nhức óc.

"Ngẫu đích thần a, bầu trời vỡ vụn, mau nhìn xem!" Long bảo bảo giật mình kinh dị, dùng đôi móng vuốt nhỏ chỉ chỉ, điểm điểm lên trên trời cao.

Cao không sụp đổ, một đạo thần quang thật lớn đánh xuống, giống như một thiên trụ từ trên hư không cắm xuống mặt đất, quang huy thánh khiết như song nước từ đạo quang trụ tỏa ra.

Vài chục tên thiên sứ cao giai sáu cánh, từ trời cao theo cột sáng phi hạ xuống, mọi người đều mặc áo trắng phiêu phiêu, dung mạo tuyệt mỹ, khí tức phát ra thật là thánh khiết, có thêm mười mấy tên tiểu thiên sứ đáng yêu, nhanh chóng hạ xuống theo, phát ra quang huy thần thánh.

Bất luận là Tây thổ huyền giới cao thủ, hay là đám người Đông thổ đều vô cùng khiếp sợ. Thiên giới thần linh tự nhiên lại hạ xuống phạm trần. Nhìn ra được cột sáng to lớn đó chính là một không gian thông đạo thần bí, thiên giới hóa ra tương liên cùng nhân gian, cũng không dẫn đến sự đáng sợ của thần phạt!

"Thần nói, cánh thiên sứ lớn quá a!" Long bảo bảo lại nhỏ giọng nói thầm: "Ta đã từng ăn cánh gà nướng, cánh ngỗng nướng, nhưng chưa từng ăn qua cánh thiên sứ nướng, không biết là có ngon không...." Cặp song nhãn của tiểu long mở to ra, nhìn lui nhìn tới không ngừng.

"Đông"

Từ trên trời cao phía trên quang trụ truyền xuống một tiếng trống,

Nạp Lan Nhược Thủy nhất thời chấn động.

"Đông đông đông"

Qua ba tiếng trống truyền ra, con người trong mắt của Nạp Lan Nhược Thủy trước vốn là màu đen tuyền, giờ nhất thời bắn ra hai đạo kim quang, thân hình nàng rung lên bần bật, cuối cùng ôm đầu la lớn: "A....."

"Phanh"

Đôi cánh chim khiết bạch mở rộng ra, Nạp Lan Nhược Thủy bay lên không trung, xoay người đối diện với Thần Nam, thờ dài một cái thật sâu, nói: "Ta phải đi, Thần Nam người bảo trọng nhé!"

"Tại sao? Chẳng lẽ là bởi vì âm thanh của tiếng trống tại thiên giới, là bọn họ gọi người về? Tại sao người chịu sự an bài của bọn họ?"

Thần Nam xoay người lại, lớn tiếng hét to lên phía trời cao: "Hôm nay, ta Thần Nam đứng tại đây, ta xem các người làm cách nào triệu hồi Nạp Lan về thiên giới từ trong tay ta!"

"Đông đông đông....."

Trên trời cao, âm thanh của thần cổ không ngừng vang lên, ngày càng dồn dập, thân thể của Nạp Lan Nhược Thủy phát ra từng trận kim quang chói mắt. Nàng nhìn Thần Nam một cách buồn bã thể lương, nói: "Trong cơ thể ta có dòng máu của thánh chiến thiên sứ, hôm nay thánh chiến gia tộc ta đánh trống truyền xuống chính là gọi ta, ta không thể nào làm trái ý nguyện của tổ tiên ta, ta phải quay về thiên giới, trận thế đã mở, thiên địa đã thông liên, đang chờ ta tiến vào."

"Hừ"

Thần Nam hừ lạnh một tiếng, bước từng bước trong hư không, trong nháy mắt tiến vào trong cột sáng thật lớn nọ, hấn ngửa mặt lên trời quát to: "Tất cả tránh ra hết cho ta!"

Mười mấy tên thiên sứ cao giai cùng mười mấy tiểu thiên sứ, cảm

giác thân thể của chính mình phảng phất bị giam cầm, rồi sau đó như những chiếc thuyền con trên biển bị chấn bay đi.

Thần Nam giận, ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng, tóc đỏ như máu dựng đứng lên, tại trong cột sáng đánh ngược lên trên một quyền!

"Oanh"

Ma khí cuồng phách đen như mực, trong nháy mắt thôn phệ cột ánh sáng, lực lượng như phong ba đông hải, bàng bạc không bến bờ cuốn ngược nghịch không hướng lên thiên giới.

Ma khí kinh khủng hạo hạo đặng đặng dọc theo không gian thông đạo xông thẳng lên thiên giới.

Âm thanh tiếng trống trên cao thiên, nhất thời dừng lại, trện trện âm thanh bạo nộ truyền xuống bên dưới.

"Người nào tại phạm gian dám phá hỏng chuyện của giới chủ thần tại thiên giới?!" Một cỗ uy áp thật lớn theo cột ánh sáng bao phủ xuống.

"Hừ"

Thần Nam hừ lạnh một tiếng, bay lên không, thân thể như lưu tinh nghịch không bay vọt lên, rồi sau đó đánh ra một quyền, đồng thời đánh ra một chưởng diệt thiên thủ. Quyền đánh trúng phá tan luồng uy áp thần thánh từ phía trên truyền xuống, trong khuôn viên vài chục trượng, diệt thiên thủ đen thui đánh mạnh vào phiến hư không rục rở đó.

Từ phía trên trời truyền xuống một tiếng kêu đau đớn, đồng thời truyền đến từng trện tiếng kêu sợ hãi.

"Oanh" một tiếng, thiên giới hư không mở rộng ra, kim quang chớp sáng chiếu xuống phạm gian, hơn mười luồng thân ảnh kim sắc, đứng ở trên trời cao trong phiến kim quang nọ, cường đại uy áp bao phủ xuống, làm đông đảo cao thủ của các huyền giới âm thầm kinh hãi không thôi, rất nhiều người có cảm giác khó có thể tiếp nhận được.

Thần Nam ngửa mặt lên trời quát to: "Thiên giới chủ thần, các người nghe đây, hôm nay, ta Thần Nam có mặt tại đây, muốn gọi về Nạp Lan Nhược Thủy tiến vào thiên giới thì phải hỏi cặp ma quyền của ta trước đã!"

Thần Nam đứng sừng sững uy nghiêm trong cột sáng thông đạo, tóc dài màu máu, không gió tự động bay, hấn lạnh lùng nhìn về phía trời cao, mặc dù phía trên cũng là một nhóm các vị chủ thần, nhưng hấn lại ngạo nghễ hãnh diện đối mặt không một chút e ngại.

Bất luận là Đông thổ huyền giới cao thủ hay là Tây phương cường giả nghe tin mà đến, họ trong lòng ngậm khiếp sợ thần thái cuồng phóng của Thần Nam tại giờ phút này.

Điều này thật sự là điên cuồng quá mức! Cư nhiên đối với các chủ thần tại thiên giới mà dám trả lời hống hách như vậy, muốn độc kháng với mấy vị thần vương cao thủ, đúng là kiêu ngạo, cuồng vọng quá mức mà!

"Thần Nam, người quá mức cuồng vọng, người là người có thể quản được chuyện của chủ thần sao, mau mau thối lui, nếu không ta cho người hồn phách tiêu tán!" Một âm thanh uy nghiêm từ thiên giới truyền xuống, đồng thời một đạo thần phạt trên không truyền xuống, kim quang chớp sáng nhằm Thần Nam bổ tới.

Thần Nam ngạo nghễ, đứng yên, mặc cho luồng kim quang nọ vọt tới, luồng sáng thần phạt vọt đến gần hấn thì rất nhanh tan biến mất.

Tóc đỏ màu máu bay loạn, hấn ngửa mặt lên trời quát to: "Thiên giới rốt cuộc có đúng do các người định đoạt hay không, ta không rõ ràng lắm. Nhưng ta biết, tại nhân gian, trong phiến sa mạc này là do ta định đoạt! Muốn gọi Nạp Lan Nhược Thủy tiến vào thiên giới, cho dù là các người có xuống tới đây, ta Thần Nam sẽ đón tiếp các người!"

Chương 260

Âu Đà Chủ Thần

Thần Nam đứng trong cột sáng thông đạo, ngang nhiên đối mặt với Thiên giới chủ thần. Một người dám khiêu chiến với thiên uy của mấy vị chủ thần, quả nhiên là gan to hơn trời.

Bất luận là các huyền giới cao thủ tại Đông phương, hay là Tây thổ cường giả, đều cảm giác kinh ngạc vô cùng.

Mấy vị chủ thần nhú mày, cau mặt, trong lòng bọn họ đang nghĩ, không biết nam tử cuồng ngạo dưới kia đầu óc có vấn đề gì không.

Tên của Thần Nam dĩ nhiên là chấn kinh thiên giới, đầu tiên là tại Tây thổ cướp Lôi thần điện, làm cho Lôi thần mất hết mặt mũi, trở thành trò cười tại thiên giới. Rồi sau đó đại chiến tại Đông phương thiên giới, cùng mấy vị thần vương kết oán, mặc dù bị truy giết, nhưng hắn vẫn còn sống xuống lại phàm gian, đúng là rất ngạc nhiên.

Đông đảo cường giả tưởng có thể lấy tính mạng của hắn, nhưng hắn dưới tình huống đó vẫn còn sống sót, đúng là không thể dùng sự may mắn để giải thích được, tất nhiên hắn phải có chỗ hơn người.

"Đông đông đông...."

Thần cổ lại vang lên, chủ thần tại thiên giới không đáp lại lời của Thần Nam, nhưng dùng hành động thực tế để tỏ vẻ cho hắn biết, con người thì không thể cãi lại ý chí của chủ thần được!

Nạp Lan Nhược Thủy vẻ mặt lộ ra vẻ thống khổ, mái tóc dài của nàng vốn màu vàng nhạt, giờ phút này trở thành màu vàng kim chói sáng như ánh mặt trời, con người màu đen hoàn toàn hóa thành màu vàng, đôi cánh chim màu trắng khiết bạch cũng đột nhiên chuyển hóa thành kim vũ (lông màu vàng kim), cả người phát ra một cỗ uy áp bàng bạc, máu thánh chiến nhất tộc sôi trào!

Được xưng là một chủng tộc có chiến lực cường mạnh nhất, hôm nay sự thức tỉnh chính thức cuối cùng đã được hoàn thành!

Con người màu vàng của Nạp Lan Nhược Thủy bắn ra hai đạo quang mang chớp sáng, sự u oán trong mắt, trong phút chốc tiêu mất. Nàng phóng lên cao, rất nhanh bay vào thông đạo không gian thật lớn đó, nàng quay mặt về phía Thần Nam, trong giọng nói thiếu đi sự chân tình lúc xưa, hơn nữa lại trở thành lạnh lùng: "Những kỷ niệm lúc trước ta đem để vào sâu trong tim, nó trở thành kỷ niệm trân quý nhất của ta, nhưng bây giờ ta phải đi rồi, ta là huyết mạch cuối cùng của thánh chiến nhất tộc tại thiên giới, là vì chiến mà sinh ra, vì đấu mà sống còn!"

Nhìn khuôn mặt dần dần trở nên xa lạ, Thần Nam cảm thấy giật mình. Cô gái này đã không còn thuần túy là Nạp Lan Nhược Thủy nữa, có lẽ nàng còn giữ lại trí nhớ của Nạp Lan Nhược Thủy, nhưng hành động sau này của nàng hoàn toàn không giống với nàng trước kia!

Thần Nam từng bước tiến về phía trước, trong nháy mắt đã xuất hiện trước người của nàng.

"Thánh chiến nhất tộc, các người tưởng rằng chiến lược của các người là cường đại nhất sao. Nếu ta đánh vỡ thần thoại của các người, nếu ta bạt trừ đi cánh thiên sứ của nàng, làm tiêu mất đi thần lực của nàng, lúc đó nàng có biến trở lại thành Nạp Lan Nhược Thủy như trước kia hay không?"

"Ta không nghĩ ngày này đến quá nhanh như vậy, chúng ta bây giờ sẽ là địch sao?" Âm thanh của Nạp Lan Nhược Thủy lạnh như băng.

"Ta biết trí nhớ của nàng không giống như trước kia nữa, tuy nhiên điều đó không sao cả, ta sẽ đánh tan thánh chiến ký ức của nàng, làm cho nàng trở lại người như trước kia."

"Để xem người có thực lực như người nói hay không!" Trên người của Nạp Lan Nhược Thủy bộc phát ra vạn đạo kim quang, một cỗ sát khí hung hậu xông lên tận trời.

Thần Nam lẳng lặng nhìn nàng, nói: "Ta trước giờ không hề nghĩ rằng sẽ đấu cùng nàng, nhưng nàng không phải là Nạp Lan Nhược Thủy thực sự, ta chỉ muốn tìm lại chính bản thân nàng trước kia mà

thôi." Nói đến đây, trong cơ thể Thần Nam bộc phát một cỗ ma khí cuồng mãnh ngập trời, ma vân cuộn cuộn bao phủ hơn phân nửa phiến sa mạc.

Xa xa đông đảo cao thủ của các huyền giới thật sự giật mình đến cực điểm, bọn họ cuối cùng hiểu được chút ít, ngẫm kinh dị gan của Thần Nam thật lớn hơn trời.

"Phá trừ hắc ám, để quang minh chiếu khắp đại địa, rọi sáng nhân gian!"

Nạp Lan Nhược Thủy ra tay trước, không lưu tình chút nào, phát động thần cấp cấm chú ma pháp, nguyên khí ba động mãnh liệt xông lên cứu tiêu, quang mang rất nhanh bộc phát ra vô cùng chói mắt, làm cho mặt trời cũng u ám, kém sắc đi.

Đông đảo huyền giới cao thủ ám hô không ổn, mọi người đều tự thi triển tuyệt học của mình, hướng về phía không trung đằng xa nhanh chóng rời đi. Bọn họ không phải là người thường, bọn họ cảm giác được khí tức đáng sợ của hai đại cao thủ, đại chiến của hai người này tất nhiên sẽ động trời động đất.

Thần cấp cấm chú còn chưa chính thức bắt đầu, trên trời đã đưa đến thiên phạt, sau đó nương theo là quang mang chói mắt, cấm chú ma pháp chiếu khắp nhân gian đại địa. Thiên phạt kinh khủng dung nạp năng lượng vào trong ma pháp, cuồng mãnh oanh kích về phía Thần Nam.

Một quang trụ thật lớn từ trên trời chiếu xuống thông đến đại địa. Thanh thế làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, năng lượng ma pháp lớn vô cùng, làm cho tất cả các huyền giới cao thủ đang xem cuộc chiến kinh hãi.

Thần Nam căn bản không tránh né, trong nháy mắt đã bị cột sáng quán thông thiên địa nọ bao phủ lấy. Xa xa, từng trận kinh hô phát ra, đó chính là thần cấp cấm chú a!

Cột sáng đó lớn chừng mấy trăm trượng, có thể tưởng tượng trong đó ẩn chứa uy lực thật là kinh khủng, Thần Nam mặc dù đối kháng được với cấm kỵ thiên lôi lúc độ kiếp thần vương, nhưng tại thời khắc

đặc thù đó trong cơ thể hần sanh ra khả năng vô tận, làm cho hần có thể hồi phục rất nhanh như cũ.

"Khách"

Thần Nam bị cường quang chói mắt thôn phệ, đại sa mạc điều động kịch liệt, đợi một lúc lâu, khi quang mang biến mất, tại trên sa mạc xuất hiện một cái hố sâu thăm thẳm, tại trời cao nhìn xuống dưới, sâu không thấy đáy.

Rất nhiều huyền giới cao thủ, nhất thời sỏa nhãn (mắt chữ O miệng chữ U), chẳng lẽ Thần Nam đã bị thánh chiến thiên sứ giết một cách dễ dàng vậy sao?

Bất quá không đợi bọn họ suy nghĩ nhiều, một cỗ ma khí ngập trời, phóng lên cao, Thần Nam như Ma Thần chậm rãi phiêu phù mà lên, trên thân bao trùm huyền vũ giáp, quanh thân vô số thần binh bảo nhận trôi nổi lơ lửng.

Hần không bị tổn hao gì, hơn nữa trên huyền vũ giáp mơ hồ có lôi quang lưu động. Lôi điện vạn trượng nọ tựa hồ toàn bộ bị huyền vũ giáp hấp thu, thần cấp cấm chú tựa hồ trở thành chất bổ dinh dưỡng của hần.

"Hoa lạp lạp"

Một tiếng vang lớn rung trời, một đạo tỏa liên thật lớn phía Thần Nam như là măng xà phóng vọt lên cao, cuốn đánh về hướng của Nạp Lan Nhược Thủy.

Nạp Lan Nhược Thủy vội vàng mở rộng thánh chiến thần dực, phóng nhanh lên cao, tuy nhiên thần tác nọ tựa hồ thật dài, lớn vô tận, Thần Nam đứng trong hư không uy nghiêm bất động, nhưng thần tỏa liên tục không dứt nghịch không phóng lên trên, nhanh chóng đuổi theo Nạp Lan Nhược Thủy, tạo nên trận trận ô quang, rồn rảng một tiếng đã cuốn lên người trời nàng lại.

Thần Nam rống to một tiếng, dùng sức mãnh liệt lôi kéo Nạp Lan Nhược Thủy xuống lại bên dưới.

Cái này... đông đảo huyền giới cao thủ trợn mắt há mồm, thánh chiến thiên sứ chính là cao thủ cấp thần vương a, vậy mà cũng bị Thần Nam trói lại sao?

Nạp Lan Nhược Thủy phát ra một tiếng trong trẻo, lay động thiết tỏa, tiếng kêu rồn rảng vang lên không ngừng, cuối cùng nàng phải hóa thành một đạo hồng mang thoát ly tỏa liên, xông lên phía trên trời.

Tuy nhiên Thần Nam nhanh hơn, thi triển thần vương dực, "xoạt" một cái tiếng đã ngăn phía trên ở không gian thông đạo, rồi sau đó toàn bộ thần binh khôi bảo bay ra - đại long đao, liệt không kiếm, thạch cảm đương, định địa thần thụ, khốn thiên tác - đồng loạt bao phủ lấy Nạp Lan Nhược Thủy.

Thần Nam lúc độ kiếp thần vương tưởng rằng, mượn lực của cấm kỵ thiên lôi để khử trừ những thần binh chi hồn trong cơ thể của bản thân mình, thế nhưng căn bản là không cách nào rung chuyển được tàn hồn của mấy món khôi bảo này, không những vậy mà nhờ lực phản của thiên phạt mà tàn hồn của mấy món khôi bảo này càng lớn mạnh thêm, ngay cả bản thể mang theo mấy món khôi bảo này so với trước kia càng thêm thần dị, đều có thể tự do ẩn nhập trong cơ thể hắn, theo ý niệm của hắn mà xuất động.

Điều này không thể nghi ngờ, đúng là một trợ lực tuyệt đại hạng nhất, nhưng hắn không biết trong tương lai, mấy món khôi bảo tàn hồn không biết có đem lại họa lớn gì cho bản thân hắn hay không.

Lúc trước thiết tác, long đao, thần thụ, trường kiếm, thạch cảm đương thôn phệ lực lượng của cấm kỵ thiên lôi, giờ phút này uy lực so với lúc trước càng thêm tuyệt đại, hóa thành từng đạo thần quang vây lấy Nạp Lan Nhược Thủy vào bên trong.

Vì muốn mau đánh bại và bắt lấy Nạp Lan Nhược Thủy, nên Thần Nam đã vận dụng toàn lực, lúc mấy thần binh vây quanh lấy nàng ta, hắn rất nhanh, như là một đạo thần mang vọt đến bên cạnh của Nạp Lan Nhược Thủy.

"Đương"

Kiểm quang thật lớn hung hăng trùm trên người của Thần Nam, tuy

nhiên Thần Nam không dùng huyền vũ giáp hộ thể, chỉ cần dùng một ma quyền là đánh nát đao kiếm quang nọ, nắm tay lóe ra quang thải trong suốt, không bị thương tổn gì. Đây là nhờ trải qua sự rèn luyện của cấm kỵ thiên lôi, mà thân thể trở thành một ma thể đáng sợ, thần vương đồng cấp rất khó mà làm hắn bị thương!

Không trung quang ảnh lóe ra, Nạp Lan Nhược Thủy công kích Thần Nam, tuy nhiên lại không thể nào gây thương thế cho đối phương. Một khắc trôi qua, quang mang chớp sáng, vài đao ma pháp công kích đều bị Thần Nam phá trừ, long đao, liệt không kiếm, thạch cảm đương, định địa thần thụ bao chặn lấy đường lui của Nạp Lan Nhược Thủy. Thiết tác như quỷ thần, đột nhiên xuất hiện quán lấy trên người nàng.

Lúc này đây, Thần Nam không cho nàng có cơ hội giãy dụa, rất nhanh bay vọt tới, dùng khốn thần chỉ phong bế công lực của nàng. Nạp Lan Nhược Thủy đã bị Thần Nam bắt được.

"Đáng chết!" trên trời cao truyền xuống một tiếng rít gào phẫn nộ: "Thánh chiến thiên sứ vừa mới giác tỉnh, chiến lực còn lâu mới đạt được cực điểm."

Cùng lúc đó, một cỗ thần lực lớn như biển từ trời cao phủ xuống, uy áp bàng bạc làm cho đám huyền giới cao thủ đáng đứng xem phía xa xa kinh tâm động phách.

Một thân ảnh cao lớn, chậm rãi rơi xuống, chung quanh hắn bắt đầu khởi động liệt hỏa ngập trời, ngọn lửa nóng rực thật là mãnh liệt, như muốn nướng đỏ cả phiến sa mạc này. Phía sau hắn, có đi theo cả mười mấy tên thiên sứ, tạo nên trận trận tường vân, khiến cho hắn càng thêm thần vũ.

"Loài người nhỏ bé, ngươi lại dám đại nghịch bất đạo, dám kháng lại ý chỉ của chủ thần, ta là đệ đệ của nguyên tổ hỏa thần, tên là Kỳ Man, đến đây chấp hành sự trừng phạt của chủ thần."

"Nói như vậy, ngươi miễn cưỡng có thể tính là một chủ thần?"

Kỳ Mạn giận dữ: "Loài người thấp hèn mà kiêu ngạo, ngươi thật quá bừa bãi!"

"Ha ha....." Thần Nam cười to, nói: "Đám thiên giới chủ thần giả dối các ngươi, ngươi biết rõ, ta đã đạt tới thần vương chi cảnh, cứ nhiên dám miệt thị ta là loài người nhỏ bé, ngươi đúng là muốn lấp liếm, muốn tỏ ra tại thiên giới ở bậc cao hơn sao? Hôm nay nếu ta không giáo huấn ngươi thật tốt, thì sau này ngươi không thể nhớ dai được."

"Rõn rãng..."

Thần Nam rung khốn thiên tác, đem Nạp Lan Nhược Thủy tống vào nội thiên địa của mình, sau đó xoay người lại, khí chất lúc đó hoàn toàn thay đổi, cả người như là một thanh kiếm tuyệt thế vừa mới được rút ra khỏi vỏ, trong mắt lóe lên quang mang thật là cuồng dã.

Hắn kiêu ngạo cười lấy huyền vũ giáp ra, để nó hóa thành một con thần quy (con rùa) thật lớn, cùng mấy món khôi bảo phóng lên trên cao chặn đường lui của Kỳ Mạn.

Thần Nam cười lạnh lùng, nói: "Vừa rồi là ta sợ gây thương tổn cho Nạp Lan Nhược Thủy, nên ta mới thúc thủ thúc cước (không thẳng tay, thẳng chân), bây giờ rốt cục có cơ hội thử nghiệm một chút thần vương lực rồi!"

Hắn hóa thành một đạo thần quang, phá toái hư không, trong nháy mắt vọt tới, ma khí ngập trời, mãnh liệt mênh mông. Khắp thiên địa đều bị chấn động.

"Thần hỏa vĩnh hằng, đốt sạch hết tất cả tội ác tại thế gian này đi!"

Kỳ Mạn trong miệng vịnh xướng hỏa hệ thần cấp cảm chú, liệt hỏa đầy trời, rơi xuống như mưa, toàn bộ cát trong sa mạc bên dưới đều nóng đỏ lên, biến thành một dòng nham tương, có thể tưởng tượng được, lúc này, tại nơi đây nhiệt độ thật là nóng ghê gớm cỡ nào.

Tất cả huyền giới cao thủ đều thối lui ra ngoài xa cả vài dặm, chỉ ở phía xa xa nhìn lại nơi này.

Thần Nam thì không chút úy kỵ, hắn thân nhiên nhập vào trong liệt hỏa vô tận nọ, ma khí đầy trời bắt đầu khởi động, trong nháy mắt nuốt gọn đám liệt diễm đang thiêu đốt rần rạt phía chân trời.

Trong ma vân, ngọn lửa cuộn cuộn bắn lên, thể phách Thần Nam đã trải qua thiên lôi rèn luyện, trên người da thịt gần như trong suốt có thể nhìn thấy, quang mang lóe ra một cách kỳ dị. Thần hỏa hùng hùng, nhưng dĩ nhiên đối với hắn không hề chiếm được thượng phong.

Trong một thoáng công phu, Thần Nam liền vượt qua đám mây lửa đầy trời, rất nhanh phóng đến trước người Kỳ Mạn, rồi sau đó ma quyền hung ác được đánh ra.

"Phanh"

"Ngại....."

Có được thần vương dực, Thần Nam tốc độ thật sự quá nhanh, tại lúc Kỳ Mạn đang ngạc nhiên với thần sắc không thể tin tưởng được, thì Thần Nam đánh ra một quyền vào cằm của hắn. Máu tươi văng ra, trong đó còn trộn lẫn vài cái răng trắng, Kỳ Mạn đau quá ôm lấy cằm, tư thế thật là bất nhã, dị thường, rồi bay lên trên không.

Không chỉ có đông đảo huyền giới cao thủ trợn mắt há mồm, ngay cả trên thiên giới, mấy vị chủ thần vẻ mặt hiện ra thần sắc khó tin, Kỳ Mạn cư nhiên lại đưa mặt cho người ta đánh rớt răng, điều này thật sự quá mức làm cho người ta không thể nói gì được.

"Ngao ô.... Còn không mau ra cướp đi, đó đường đường là hàm răng của chủ thần, là bảo đệ của nguyên tố hỏa thần tại thiên giới, đó đúng là vật liệu thượng đẳng dùng để chế luyện thượng đẳng thần khí a!" Rõng bĩ ỏi như e sợ thiên hạ không loạn, liền ngao ngao kêu ầm ỉ.

Một tiếng hét lớn vang lên, mấy vị tây phương ma pháp sư tựa hồ như đang rục rịch chuẩn bị động thủ nhưng rốt cuộc vẫn nhẫn nhịn chưa vội ra tay.

Nói chơi sao! Đó chính là hàm răng của một vị chủ thần a, bây giờ mà xông ra cướp, thật đúng là quá ghê tởm.

"Thật sự là vô dụng a! Chẳng lẽ là chủ thần, bị đánh như vậy mà nhịn

được sao?" Thần Nam bắt đầu khởi động ma khí ngập trời, bay đứng trong hư không, trong tay cầm theo hàm răng trắng, nói: "Không có hứng thú!"

"Đồ đáng chết! Dám đánh lén ta, ta sẽ cho ngươi tan hồn nát phách!" Kỳ Mạn phần nộ rít gào, một tay ôm lấy miệng, một tay chỉ vào Thần Nam.

Tại giờ khắc này, hắn hoàn toàn cuồng bạo, hắn biết nếu không thể giết chết được Thần Nam, nếu vậy sau này có an toàn quay trở lại thiên giới, thì cũng trở thành trò cười lớn nhất tại thiên giới. Cự nhiên bị một cao thủ tại nhân gian giới đánh rớt răng, đây chính là điều buồn cười to lớn nhất trong thiên hạ à! Điều này đúng là còn tức cười hơn so với chuyện lôi thần điện bị kẻ điên cuồng cướp lấy!

Quanh thân Kỳ Mạn, thần hỏa bao vây ngập trời, làm khắp bầu trời đều bị thiêu đỏ hồng lên, làm đệ đệ của nguyên tố hỏa thần, hỏa hệ pháp thuật đúng là cao thâm khó lường, vô cùng đáng sợ.

Đầu tóc đỏ rực lửa bay trong gió, hắn thét lên giận dữ phóng về phía Thần Nam. Trong lúc thần hỏa dừng động, Thần Nam hai tay nắm chặt một thanh quang kiếm, thần quang từ thanh kiếm phát ra chói sáng rực rỡ, động cả trời cao!

"Sát!"

"Sát!"

Thần Nam cũng rống to lên, tạo ra ma vân đầy trời, điên cuồng phóng lại hướng Kỳ Mạn.

Thanh âm chạm nhau kịch liệt của hai đại cao thủ vang vọng khắp chân trời, hư không không ngừng bị hai đại cao thủ phá toái, từng đoạn không gian bị xé rách thành như khe lớn thật đáng sợ.

Hai người như là hai cái cầu vòng dài, dây dưa cuốn lấy nhau, từ trên trời đánh xuống tới đất, từ trên mặt đất đánh sâu vào trong lòng đất. Cuối cùng như một đạo quang mang chói mắt phá nhập vào trong hư không.

Cao thiên sụp đổ, đại địa chấn động, đại sa mạc phía bên dưới gió cát mù mịt thật chẳng khác nào sóng biển cuộn cuộn tuôn trào, đợt bão cát cuối cùng như một trận sóng thần dâng lên tận cao không, cát bụi mù mịt bay khắp không trung...

Đại chiến kịch liệt vô cùng, mọi người ở đây tưởng rằng hai người đấu đến lưỡng bại câu thương, trong không trung truyền lại từng trận kêu thảm thiết.

Kỳ Mạn lại ôm miệng, tư thế thật là bất nhã hướng về phía trong đại sa mạc, lúc này đây hơn mười cái răng trắng bị gãy rớt, rơi ra.

Mọi người trợn mắt há mồm, trên chiến trường đột nhiên yên lặng, tuy nhiên trong nháy mắt đã bị tử kim thần long phá vỡ yên lặng.

"Ngao ô... Đấu giá thần khí nguyên liệu đây, hàm răng của chủ thần đây, mại dzô, mại dzô! Ngao ô....."

Mọi người cũng nhin không nổi, phát ra một tràng cười ầm lên.

Mấy vị chủ thần đứng trong thiên không chi môn trên thiên giới, thấy cảnh này thật là tức giận, khuôn mặt đỏ hồng lên, điều này.... Thật là mất mặt! Chủ thần tại nhân gian bị người đánh rớt hàm răng, cái này thật sự là quá tức cười, sự uy nghiêm của thần chẳng còn chút nào a!

Thần Nam triển khai thần vương dực, nhanh như một ngôi lưu tinh nhập vào trong sa mạc, đuổi theo Kỳ Mạn.

Kỳ Mạn phẫn nộ, hai mắt phun ra lửa, xé rách một mảnh không gian, phát ra vô tận tử sắc thần hỏa, hận không được lập tức đem Thần Nam thiêu thành tro. Song thần hỏa sáng chói rực rỡ nọ vẫn như cũ, không có mảy may làm thương tổn được Thần Nam. Thân thể Thần Nam được cấm kỵ thiên lôi luyện hóa trở thành ma thể, thật sự là cứng rắn quá mức đáng sợ. Tu vi tương đương với hắn, nếu không có thần thông đặc thù, thật sự căn bản khó có thể làm hắn tổn thương mảy may nào.

Cho dù lửa đỏ hừng hực quanh thân như vậy, Thần Nam không hề để ý, vẫn xuyên qua đi đến gần dùng diệt thiên thủ bổ nhanh ra.

Bàn tay màu đen thật lớn bao phủ cả khuôn viên vài chục trượng, oanh long vang lớn một tiếng, đem Kỳ Mạn đánh bay xuống dưới sa mạc, trong bàn tay ẩn xuống có lưu lại một đồ hình thật lớn.

Ngay sau đó, Thần Nam dùng cầm long thủ, thuận thế chém ra, rất nhanh đem Kỳ Mạn từ dưới dùng sức ném lên trời cao, rồi sau đó một chưởng diệt thiên thủ cực lớn giện dữ bổ xuống.

"Phanh"

Kỳ Mạn bị đánh vào dưới sa mạc. Đúng là thương cảm, là một chủ thần, liên tiếp bị đánh te tua!

"Đồ đáng chết!"

Kỳ Mạn điệu bộ vô cùng giận dữ, sau khi lao ra liền vận dụng tất cả thần lực, đã khai không gian, hai đạo không gian đan chéo vào nhau nhằm thẳng về phía Thần Nam đánh tới. Kỳ Mạn đã nhìn ra được, ma pháp năng lượng căn bản là không thể làm thương tổn đến Thần Nam vì vậy mới dùng đến "không gian trảm" đáng sợ này!

Song ma thể của Thần Nam thật là cường hãn siêu việt ngoài sự tưởng tượng của hắn. Không gian lực lượng lớn như vậy mà cũng không đánh thương được thân thể của Thần Nam.

"Phanh"

Lại bị diệt thiên thủ oanh kích vào trong sa mạc, Kỳ Mạn thật muốn chết, là một chủ thần cao quý, cư nhiên tại nhân gian bị một người đánh cho thê thảm!

Chuyện phía sau còn đáng sợ hơn, sau khi Thần Nam bắt được Kỳ Mạn từ dưới sa mạc, đem tên chủ thần của thiên giới này ra làm bao cát, tay đấm, chân đá, chủ thần Kỳ Mạn vốn là anh tuấn tiêu sái, trong chốc lát bị Thần Nam đánh đến nổi ba má nhận không ra.

Cái này.... xa xa đông đảo huyền giới cao thủ quả thực không dám tin vào chính con mắt của mình, đây là sự thật chẳng? Đây chính là một chủ thần trong truyền thuyết a!

Mấy vị chủ thần đứng trong thiên không chi môn nhìn nhau, đồng thời xấu hổ muốn khóc!

"Thần nói, thế giới này quá điên cuồng!" Long bảo bảo nhỏ giọng mơ màng: "Chẳng lẽ ta thật sự có cơ hội thưởng thức.... mùi vị của cánh chủ thần nướng sao?"

Chương 261

Sự kiện khuyếch đại hoá

Nguyên tố Hoả Thần Kỳ mạn bị Thần Nam hành hung giữa sa mạc, đối với thiên giới chủ thần mà nói điều này thật không thể tưởng tượng được, bọn họ vốn nghĩ người trần đều tôn sùng thần linh, loài người thế gian đều cung phụng họ, cả huyền giới cao thủ đối với bọn họ có chút không vừa mắt, nhưng cũng không thể nào phát sinh chuyện hoang đường như vậy, thế mà huynh đệ của chủ thần lại bị phạm nhân hành hung.

"Oanh"

Kỳ mạn trên người đột nhiên hoá quang tận trời, sau đó trong phút chốc thân thể bạo toái, hoá thành nhiều điểm hoả quang biến mất trên không trung.

Xa xa, cao thủ huyền giới vô cùng kinh hãi, nếu quả thật Thần Nam sẽ không thật sự xuống tay chứ??? nếu sự việc phát sinh đến mức đấy thì quả thật vô cùng phiền toái, Một chủ thần thiên giới đã đích hình thần câu diệt, cực hữu có thể đưa thiên giới và nhân gian phát sinh xung đột kịch liệt.

Thần Nam ngạc nhiên, hẳn hiểu được chính mình không hề động sát tâm, bất quá trong nháy mắt hẳn hiểu được chuyện gì đã xảy ra, cách đó không xa, nhiều điểm hoả quang một lần nữa lại tập trung cùng một chỗ, một người hoàn chỉnh lại xuất hiện trong hư không.

"Đáng chết" Kỳ mạn lên tiếng mắng chửi, làm nguyên tố chủ thần đương nhiên không thể chết dễ dàng như vậy được, tại trong lúc nguy cấp thân thể hoá thành nguyên tố chính là tuyệt học thoát thân của bọn hắn. Hôm nay, Thần Nam hôm nay mạnh ngoài mức hắn dự liệu không ngừng công kích hắn, khiến hắn phải chạy trốn chết, đành phải hoá thân thành vi hoả nguyên tố rồi sau đó phải khôi phục thân thể trên không.

"Xoát"

Thần quang loé sáng, Thần Nam khai triển thần vương dực trong nháy mắt phá không đến cạnh Kỳ mạn. Oanh 1 tiếng khiến hấn vắng trở lại sa mạc.

"Sĩ nhục của Thiên giới"

Bản thân là Chủ thần cao cao tại thượng nhưng tại nhân gian lại bị hạ nhục, sau này còn mặt mũi nào nhìn các chủ thần thiên giới.

Một đạo thần quang từ trên trời cao chiếu xuống, đã gọi mở ra đạo thiên môn, mạnh mẽ muốn đưa Kỳ mạn quay trở lên thiên giới, Kỳ mạn quả thật xấu hổ phần uất vô cùng nhưng cũng không còn cách nào khác, nếu cứ tiếp tục đi xuống thì chỉ có chuốc thêm nhục nhã vào người mà thôi căn bản không có khả năng chiến thắng đối thủ đáng sợ kia.

Chỉ là Thần Nam không muốn hấn rời đi đơn giản như vậy, nếu đã động thủ có thể không giết nhưng cũng không thể tha, Thần Nam muốn bắt hấn làm tù binh, Đại Long đao phá hư không phát ra long khiêu, ánh sáng ngọc từ thân đao rất nhanh biến hoá chỉ trong 1 sát na hoá thành ngàn trượng tàn long như đoá thanh vân vũ động mà đến trong nháy mắt phá nát thần quang thông đạo kia.

"Oanh...."

Thiên băng địa liệt bộc phát trên bầu trời sa mạc, không gian thông đạo tản mát, Kỳ mạn biến sắc mặt, bị vắng đến chỗ khác.

Thần Nam cười to " nếu người đã hạ giới như vậy thì còn trở về làm chi. Không phải người đã nói sẽ tiến hành thần phạt đối với ta sao??? lại đây chúng ta tiếp tục nào."

Kỳ mạn cuồng nộ, cả cơ thể đột nhiên bốc cháy, trên thiên giới mấy vị chủ thần đều giật mình không thôi, Kỳ mạn cuối cùng vận dụng linh hồn chi hoá quyết cùng địch nhân lưỡng bại câu thương, thiêu đốt linh hồn chi năng.

Ngọn lửa phát tán ra khắp bầu trời vô cùng mãnh liệt, phía dưới sa mạc phương viên 20 trượng biến thành 1 biển lửa, tất cả toàn bộ dong hoá, dung nham chảy từng dòng.

Thần Nam cảm giác được 1 sự nguy hiểm đang tiến tới, hắn không hề dụng lực đối đầu với ngọn lửa mạnh mẽ yêu dị này, hắn triển khai thân pháp cực nhanh, trên không hắn không ngừng xuất từng đạo chưởng lực phá toái hư không oanh sát kỳ mạn.

Thiên giới chủ thần không muốn hạ xuống nhân gian quần áo với cao thủ dưới nhân gian này như vậy sẽ làm thương tổn đến thanh danh nhưng bây giờ không thể ngồi yên để mặc nữa nếu bây giờ không ra tay thì Kỳ mạn chắc chắn sẽ chết, nếu để chuyện như vậy xảy ra thiên giới chủ thần uy vọng tất nhiên sẽ chịu đả kích nghiêm trọng.

Lập tức liền có 1 vài vị chủ thần muốn tiến nhập vào nhân gian giới, đột nhiên ngay lúc này một tiếng rít gào phẫn nộ từ chín tầng trời truyền đến, chủ thần cường giả lôi thần giá lâm.

Thật đáng chết, tên phàm trần nhỏ bé này lần lượt khiêu khích sự uy nghiêm của chủ thân, lần này rốt cuộc ta cũng biết nơi hắn hạ lạc, ta sẽ tiến hành trừng phạt đối với hắn.

Tiếng gầm gừ thật lớn không chỉ vang vọng trên thiên giới, trấn đắc cao thiên chi thượng triệu hoán trận pháp làm tất cả thiên sứ như muốn gục ngã, truyền tới nhân gian càng lúc càng rõ, có thể tưởng tượng đc giờ phút này lôi thần phẫn nộ kích động đến mức nào.

Thủ hộ tại thiên giới triệu hoán mấy vị chủ thần muốn xuống nhân gian về, nhìn thấy Lôi thần xuất hiện, tất cả đều biết hắn pháp lực cao thâm, chính là 1 trong những chủ thần cường mãnh nhất, biết hắn bị tứ đại đạo tủy kiếp tiểu binh, muốn cười nhưng không thể cười nổi.

Lôi Thần rít gào, triệu hoán trận pháp, tránh né thiên phạt, theo không gian thông đạo thật lớn đi xuống.

Đây là một nam tử cao lớn dị thường, so với người bình thường còn cao hơn rất nhiều, hắn vô cùng tức giận, đầu tóc vũ động trong gió, da tay cũng ám màu tím, từng đạo lôi quang vờn quanh người hắn bạo hưởng không ngừng, thần tình hắn lúc này vô cùng tức giận hai mắt bắn ra tử quang như hung thần ác sát vô cùng đáng sợ.

Một đạo tử quang thật lớn từ trên trời giáng xuống như một đạo hồng

quang màu tím chiếu sáng thiên địa, bắt quá trong nháy mắt đã chui vào trong cơ thể Kỳ mạn, hùng hực thiêu đốt linh hồn chi hồn kiêu diệt.

Kỳ mạn như hư thoát, tinh thần đại chấn, tại không trung hấn lung lay như muốn ngã, khi hấn nhìn thấy lôi thần thì vô cùng xấu hổ, bây giờ bọn họ có thể nói là nan huynh nan đệ đều thua trong tay một người mất hết cả mặt mũi.

"Tên sâu trùng bỉ ổi kia, ta sẽ rút gân lột da ngươi" Lôi thần nhìn thấy Thần Nam ở phía sau cả người run rẩy vì tức giận, đúng là người trước mắt kia chính là kẻ đã biến chủ thần thiên giới thành trò cười cho cả thiên giới.

Điều hấn không thể chịu đựng đc chính là cứ giết tất cả các nữ thần xa hoa trên thiên giới đều mất đi hứng thú đối với hấn, sau lưng hấn còn nói rất nhiều điều khó nghe, thậm chí rất nhiều thiên sứ nhìn hấn với ánh mắt khác lạ trong ánh mắt lộ vẻ coi thường.

"Đều là kẻ trước mặt này ban tặng"

Đối mặt với những lời trách mắng của Lôi thần, Thần Nam mỉm cười nói "này ngươi không phải là truyền kỳ vĩ đại của thiên giới sao không chỗ nào không thể có Lôi thần điện hạ, ca ngợi tất cả thần linh. Hôm nay, ta thật sự cảm thấy sự thần thánh của cuộc sống, có thể hôm nay gặp lại được Lôi thần điện hạ thật sự làm cho người ta kinh hãi à, cảm tạ ngươi, đúng rồi ta nhớ lôi thần thật vô cùng hùng vĩ tráng lệ như thiên cung tiên vũ nhất phàm hôm nay đã vì ta thành tư trạch "

"oanh"

Trả lời lại Thần Nam chính là lôi hoả đầy trời, lôi quang màu tím bao phủ bầy trời, cuồng bạo đánh xuống, trong nháy mắt bao phủ hấn vào bên trong, lôi thần hận hấn thấu xương lại bị Thần Nam nói những lời mai mỉa này, suýt nữa thì không thể không phát cuồng.

"Đây mới là kinh địch"

Thần Nam bắt đầu khởi động ma khí vô tận trong nội thể, thao thao như sông lớn nghịch thiên mà lên, cuồng phách vô cùng, ma vân như

cơ lốc tiến đến va chạm với lôi quang.

"Khách....."

Một tiếng sấm thật lớn từ ma vân trên trời không ngừng truyền ra, hư không băng liệt, năng lượng khủng khiếp không ngừng dao động khiến thiên địa rung động kịch liệt, viễn không đồng đảo cao thủ huyền giới đều rúng động không thôi

Lôi thần mất từ màu tím đã biến thành màu đỏ của máu, tử phát đảo trụ, điên cuồng hướng tới Thần Nam vọt tới, Thần Nam không chút yếu thế cũng xuyên qua ma vân và lôi quang cuồng mạnh xuất ra diệt thiên thủ đánh tới hướng Lôi thần.

Cự đại diệt thiên thủ cùng tử sắc đại thủ của Lôi thần đồng thời va đập vào nhau.

Lôi thần rống to, diện bộ dữ tợn, đột nhiên bạo phát hướng một trảo thủ màu đen khổng lồ tung 1 quyền về phía Thần Nam, cự đại thiểm điện nương theo bay tới, hư không vỡ ra đáng sợ vô cùng, thật không hổ là một trong những chủ thần mạnh nhất trên thiên giới, so với Kỳ mạn thì mạnh yếu thật rõ như ban ngày.

Thần Nam không hề tránh né, hữu quyền loé ra quang thái kỳ dị trực đánh ra, thông thiên động địa ma công vận toàn lực lên tới cực điểm.

"Oanh..."

Lôi Thần nắm chặt cánh tay tử sắc, cùng hữu quyền của Thần Nam va chạm, một trận kinh thiên động địa 1 tiếng nổ mạnh đẩy bọn họ từ trung tâm bay ra ngoài, tại một sát na khuyếch tán ra khắp trời là lôi quang và hắc sắc ma khí, năng lượng ba động điên cuồng khắp trời, ở phương xa từng đám mây trắng liên tục tản ra.

Phía dưới sa mạc, linh hồn Kỳ mạn bị chi hoả thiêu đốt, hiện tại vẫn còn hoả hồng vô cùng, trên không trung năng lượng cuồng mãnh vô cùng, càng lúc càng bốc lên hơn ngàn trượng, hoả xà loạn vũ, trời cao huyền lạn vô cùng càng lúc trông càng hiểm ác.

Lôi Thần cùng Thần Nam đại chiến vô cùng kịch liệt cuồng bạo kinh

thiên động địa, tại không trung lưu lại vô số tàn ảnh, không trung không ngừng băng liệt.

" khách....."

Lôi thần đột nhiên khai mở nội thiên địa, bên trong chính là một thế giới của lôi vân, vô tận tử quang đó là cảnh sắc duy nhất trong nội thiên địa của Lôi thần, cuồng bạo hướng ra phía ngoài vô cùng mãnh liệt, muốn trong nháy mắt huỷ diệt Thần Nam.

" Oanh....."

Thần Nam cũng khai mở nội thiên địa, tiến thân nhập vào thần vương lĩnh vực hấn ở bên trong nội thiên địa vô cùng khoáng đạt, bất quá còn chưa trải qua sự bố trí sắp xếp, bên trong mặc dù có từng dãy núi cao, nhưng vẫn còn hỗn độn vẫn chưa hình thành đầy đủ mọi thứ trong không gian rộng lớn này.

" Hắc, vừa lúc lôi thần lực của người giúp ta khai phá bên trong nội thiên địa, phá trừ hỗn độn trở cách" Thần Nam cười lạnh.

Vô tận lôi điện như một cơn lốc tiến vào nội thiên địa của Thần Nam, bị hấn âm thầm dẫn đao rất nhanh phá tan từng đạo hỗn độn cách trở, đã thông từng mảnh núi non.

Lôi thần bạo nộ, trong nháy mắt hấn hiểu được Thần Nam đang làm gì, rất nhanh đóng cửa nội thiên địa thu hồi lôi điện, rất nhanh chóng lao đến Thần Nam cận thân quyết chiến, 2 người đại chiến đánh từ trên trời cho xuống tới mặt đất, trực tiếp nhảy vào dung nham còn chưa ngưng đọng.

Đông đảo huyền giới cao thủ trợn mắt há hốc mồm, đúng là thần vương thể phách hai người đại chiến trong dung nham không có chút thương tổn nào, như là đứng trên nước kịch chiến, giảo khởi vô tận biển dung nham.

Cuối cùng 2 người lại đánh lên trời, Lôi thần hoàn toàn tiến nhập trạng thái cuồng bạo, hấn không hề nghĩ đến người trước kia bị hấn truy giết phải chạy trốn chật vật như đạo tặc vô sỉ, bây giờ đang cùng hấn tranh đấu tương tranh cao thấp, thật sự khiến hấn không thể

tưởng tượng được.

Đại địch trước mắt hần không thể ăn tươi nuốt sống lột da tróc thịt hần, nhưng không cách nào có thể làm gì được đối phương, Lôi thần cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung.

Mà ngay trong khi Lôi thần cùng Thần Nam đánh nhau vô cùng kịch liệt, trong giây lát hần cảm giác phía sau có gì đó không tốt, song nhĩ oanh lên đầu hần vô cùng đau nhức, hần phần uất quay lại nhìn thì thấy Tử kim thần long đã hoá thành người, tay cầm tiết đại bổng tử đang nhìn về phía hần cười khúc khích.

Lôi thần suyt chút nữa thì ngất hần không nghĩ tới đối phương lại có thể phá toái không gian đánh lén hần, trực tiếp xuất hiện sau lưng hần dùng song tiết côn hung hăng đánh vào gót hần, điều này quả nhiên vô cùng sỉ nhục đến Lôi thần.

Hần liếc mắt nhìn ra đối phương chính là một trong 4 kẻ đạo tặc, không ngờ đột nhiên bị đối phương đánh lén dễ dàng như vậy. Lửa hận công tâm, cảm nhận đc 1 trận đau đớn từ gáy truyền đến, hần bạo nộ, xoay người lại đỉnh đối phó với Tử kim thần long, bất quá không ngờ 1 trận đau nhức từ phía sau truyền đến, trong lúc thất thần hần bị Thần Nam tống cho 1 quyền.

Tử Kim thần long tuyệt đối không phải là 1 kẻ tử tế gì, một côn đánh ra phát giác đối phương không hề có chút trọng thương nhất thời có chút phát hoả, bất quá nhìn thấy Thần Nam một quyền mệnh trung Lôi thần hạ ba hần như mộng tỉnh. Lão tử lôi thần rống lên giận dữ, lại dính thêm 1 côn nữa.

"phanh...."

Cho dù lôi thần có bản thể của bất tử của thần vương, tuy nhiên bị một ác ma thần vương đồng cấp dùng chưởng lực đánh cùng vào một vị trí hai lần liên tiếp, quả thật là không thể chịu nổi. Từ trên đỉnh đầu, một khối cực đại nhục não phụt ra. Lôi thần đau đớn như điên dại, đầu óc quay cuồng, thật là một cảnh tượng vô cùng kinh hãi.

"ha ha.... đánh trúng rồi, lại thêm 1 cái" tử kim thần long cuồng tiếu, vừa rồi lại tung ra 1 côn.

"Phanh..."

Đã phải cũng Thần Nam tranh đấu từ nãy tới giờ, Lôi thần đã cảm thấy bực tức muốn chết lại còn liên tiếp dính mấy côn đánh lén, hấn hận không thể ăn tươi nuốt sống Tử kim thần long, thế nhưng Thần Nam cứ bám sát hấn nên vô lực đuổi theo con rồng bĩ ổi kia.

Phía xa đám cao thủ huyền giới đều trợn mắt há mồm, con rồng bĩ ổi thật sự quá vô sỉ, bản thân đã là cao thủ cấp thần vương lại đi đánh lén, hơn nữa lại còn là 2 đánh 1, nếu là 1 cao thủ chân chính thì sẽ không bao giờ làm cái chuyện này nhưng con rồng bĩ ổi này lại còn làm bộ đắc ý dương dương tự đắc.

Thiên giới chủ thần nổi giận đùng đùng, bọn họ tự trọng coi mình là chân chính cao thủ, một mực chỉ khoan tay nhìn đại chiến dưới nhân gian, nếu không để ý đến thân phận thì đã sớm nhảy vào quần ẩu, lúc này Tử kim thần long lại vô sỉ nhảy vào phá hoại qui củ, bọn họ rất cuộc cũng không còn điểm nào cố kị, lập tức có 2 vị chủ thần đáp xuống.

Đương nhiên, xuất hiện ngay gần con rồng bĩ ổi là Kỳ mạn, hấn không hề quay trở lại thiên giới một mực đứng trên bầu trời quan sát cuộc chiến dưới sa mạc.

"Ngao ô..... Long đại gia ta lúc này cũng đang muốn vận động 1 chút... người lại đây"

Tử kim thần long cùng Kỳ mạn cùng nhau bắt đầu đại chiến.

Mắt thấy 2 vị chủ thần thiên giới hạ phàm, Lôi thần bạo nộ hô "không nên tới đây, ta muốn đích thân diệt trừ hấn". Trước kia vì Thần Nam mà hấn biến thành trò cười của thiên giới, nếu bây giờ phải nhờ người trợ giúp hấn bắt Thần Nam thì không cách nào có thể xoá hết được nỗi nhục này.

Hấn buồn bực gào lên "hãy quan sát cho ta, nếu lại có kẻ nào lại dám đánh lén, giết"

Không biết vì sao, Thần Nam cảm giác có chút gì đó bất an, hấn phát

giác ra trên không trung 1 cỗ lực lượng cực kỳ khổng lồ đang ba động bắt đầu có sự biến chuyển, hắn quyết định tốc chiến tốc thắng không thể cứ tiếp tục kiểm nghiệm bắt diệt ma thể

Xoát Xoát.....

Năm đạo quang mang thoáng hiện, Thần Nam rất nhanh phân ra 5 thân ảnh, vô luận hình dạng hay là vóc người đều cùng hắn độc nhất vô nhị.

"Thân ngoại hoá thân, xem ta đánh nát bọn chúng" Lôi thần cười lạnh.

Bất quá ngay lúc này, đại long đao, Liệt không kiếm, Hậu nghệ cung, huyền vũ quy, khôn thiên tác, thạch cảm rất nhanh phi chí, mặc huyền vũ giáp đã khôi phục bản thể vào bên ngoài, năm đại hoá thân cùng nhất kiện coi bảo cùng lúc vây quanh Lôi thần.

Rất nhiều tiên nhân đều có thể phân ra hoá thân, bất quá bình thường không ai muốn vận dụng vì hoá thân nếu bị đánh nát sẽ ảnh hưởng đến bản thể ngay lập tức, nhưng hôm nay Thần Nam trải qua cấm kị thiên lôi rèn luyện, đã tiến vào bắt diệt ma thể chi cảnh, chính thể hắn mới dám yên tâm phân ra 5 hoá thân.

Năm bắt diệt ma thể cùng Thần Nam tâm ý tương thông, sử dụng các kiện coi bảo phát huy hết thực lực nên không lo lắng sẽ bị huỷ diệt, không hề cố kỵ điều gì nhất thời làm Lôi thần lộ ra vẻ hoảng sợ.

Lôi thần tập trung toàn bộ lực lượng muốn giết chết một hoá thân của Thần Nam, nhưng hắn vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra rằng hoá thân mạnh mẽ vượt qua sức tưởng tượng của hắn, có thể oanh sát nhưng... nhưng điều quan trọng là thời gian và phải dùng thủ đoạn đặc biệt chỉ là lúc này Thần Nam sẽ tuyệt đối không cho hắn thời gian.

Đại long đao, đao mang tận trời, liệt không kiếm phá nát hư không, khôn thiên tác khắp trời vũ động, Hậu nghệ cung tiến mang truy hồn, khó chịu nhất là Thạch cảm đương hóa thân giống như một thanh đao cơn vây công lôi thần vào giữa, đập thêm hai phát trúng vào chỗ mà Tử Kim thần long đánh lén, Lôi Thần đau đến phát cuồng.

Hoa lạp lạp!

Cuối cùng, Lôi thần rút cuộc cũng không địch lại, khôn thiên tác xuất quỷ nhập thần, quần quanh khiến hắn khó có thể nhúc nhích được chút nào, cầm trong tay thạch cảm hoá thân mãnh lực phách hạ. "Phanh" một tiếng, Lôi thần suýt chút nữa không còn chịu nổi, hậu não trái dính đòn nghiêm trọng, hắn biết nơi đó dường như đã trườn ra "Nhục cơ giác", hắn từ trên cao rơi xuống như 1 mảnh sa xuống mặt đất.

Thần Nam cùng năm đạo hoá thân rất nhanh lao xuống, Thần Nam 1 cước giẫm lên ngực Lôi thần.

Lôi thần cường đại cũng bị Thần Nam giam giữ! tất cả mọi người đều không dám tin vào mắt mình, hai vị chủ thần trên cao lập tức đáp xuống.

Song ngay lúc này, một cỗ năng lượng ngập trời dao động, tại bầu trời sa mạc kịch liệt mãnh liệt bốc lên, rồi sau đó 1 cột sáng màu đỏ từ phía chân trời bắn thẳng xuống đất.

Một cái không gian thông đạo!!!!!!

Bên trong ma khí bắt đầu khởi động, hai Ma ảnh rất nhanh từ trên cao dọc theo huyết sắc thông đạo lao xuống.

"Ha ha....Thần Nam, tốt lắm, ta Hắc ám đại ma thần còn có Minh thần đến trợ giúp ngươi đây"

Xa xa đông đảo cao thủ huyền giới, cảm giác một trận tê dại, lúc này bọn họ thật sự đã biết chuyện này lớn đến như nào.

Thần Nam ngẩn ra bất quá trong nháy mắt đã khôi phục lại ngay cười to.

"Ha ha..... Hắc ám đại ma thần cùng Minh thần điện hạ giá lâm, thật sự làm người ta kinh hãi a! Nói đến, ta thật sự rất muốn cùng các ngươi hợp tác, nghe nói Thượng đại hắc ám ma thần cùng Minh thần tựa hồ bị người ta phong ấn ở 18 tầng địa ngục, chẳng biết nhị vị có

muốn cùng ta đại náo một hồi???"

Đây không riêng huyền giới cao thủ hiểu được chuyện lớn này, ngay cả Lôi thần cùng mấy vị chủ thần thiên giới cũng biết phiền toái lớn, một trường phong ba sắp xảy ra!

Chương 262

Rối Loạn

Một đạo quang trụ màu đỏ như máu thật lớn trực sát tận trời, quán thông thiên địa, hiện ra đứng bên cạnh không gian thông đạo thánh khiết nọ.

Hắc Ám đại ma thần thông dong từ trong đó bước ra, cao chừng hơn trượng, thân mặc huyền sắc ma giáp, mái tóc đen như thác nước giờ bay loạn trước ngực và sau lưng hắn. Hắc vụ nhàn nhạt vờn vũ chung quanh hắn, đôi ma nhãn sáng quắc như hai ngọn đèn sáng. Trong màn hắc vụ lóe ra quang mang trấn nhiếp lòng người, trên giữa trán chĩa ra một cái ma giác (cái sừng) màu tím, chia làm ba xoa, loạn khúc hướng thiên, làm cho hắn có vẻ thật là dữ tợn khiến cho người ta càng sợ hãi.

Uy áp vô hình chung phát ra khiến cho đông đảo huyền giới cao thủ chung quanh nhìn không được rung sợ. Đây là một sự lo sợ phát ra từ linh hồn, phảng phất như là hung thú đời thái cổ, làm cho người ta có cảm giác bị áp bức đáng sợ. Đây chỉ là khí tức của hắc ám đại ma toát ra mà thôi, như vậy có thể tưởng tượng được tên ma vương trong truyền thuyết này kinh khủng đến mức độ nào.

Minh thần cả người đều ẩn trong hắc vụ, thân hình thoạt nhìn thì to lớn phi thường, nhưng lại chỉ có thể nhìn ra hình dáng đại khái mà thôi, âm khí tràn ngập tại bầu trời ở sa mạc này, mặc dù là tại giữa trưa, ánh nắng rực rỡ, nhưng vẫn làm cho người ta có một cảm giác rùng mình.

Hai ma thần này đã danh chấn thiên hạ cả mấy ngàn năm trước, là cường giả tuyệt đối của ma thần nhất phương. Bọn họ vừa mới hiện thân đã làm cho các cao thủ huyền giới khiếp sợ không yên, lại làm cho Lôi thần cùng mấy vị chủ thần cau mày.

"Ha ha.... Tại phương đông của bọn người không phải có câu danh ngôn sao - lão tử anh hùng nhi hảo hán, Thần gia phụ tử lưỡng đại nhân quả nhiên đều là anh hùng. Một vạn năm trước, cha người huyền náo đại loạn cả thiên giới, một vạn năm sau người lại làm cho

đám chủ thần dối trá này mất hết mặt mũi.... Ha ha.... Ta rất là muốn hợp tác với ngươi, mười tám tầng địa ngục giam giữ một số tuyệt đỉnh cường giả ma thần chúng ta, điều đó cũng là mục tiêu chung của chúng ta."

Hắc Ám đại ma thần cười to, khí tức âm lãnh, hạo đặng khắp nơi trong thiên địa này.

Tâm tư Thần Nam biến chuyển, ma thần xảo trá này, đúng là không chừa thủ đoạn nào, đối phương tựa hồ muốn lợi dụng hắn. Thần Nam đối với bọn chúng cũng đề phòng rất cẩn thận, dù sao cùng bọn chúng là có oán chớ không có ân. Không lâu trước đây, hắn từng cùng với Đại ma tiêu diệt Huyết hoàng chuyển thế của Huyết thiên sứ nhất tộc, tin tức chắc chắn đã truyền ra bên ngoài và đến tai của mấy ma thần này. Còn nữa, trước đây, thái cực thần ma đồ trong cơ thể hắn đã từng thôn phệ thần cách của một minh thần nào đó.

Thần Nam cũng cười to, nói: "Ha ha.... Hắc Ám đại ma thần điện hạ như là trăng sáng soi trên cao, Minh thần điện hạ ma uy cái thế, nghe như sấm bên tai, hôm nay có thể gặp được thật sự là tam sinh hữu hạnh (vinh hạnh ba đời)!"

Lời khách sáo dối trá này bắt buộc phải nói, Thần Nam hào khí ngất trời, tiếp : "Nếu hai vị ma thần cũng có hứng thú công đả mười tám tầng địa ngục. Sao không phái xuống nhiều nhân mã, chúng ta cũng vui vui vẻ vẻ đại náo một trận long trời lở đất!"

Vẻ mặt của Hắc Ám đại ma thần cũng hơi bị chùng xuống, cười nói: "Ngươi có điều không biết rõ, từ thiên giới xuống tới nhân gian, oai của thiên phạt khiến cho cả chủ thần cũng phải e ngại, tuy nhiên chúng ta có triệu hoán trận đồ từ ngàn xưa, có thể tránh được hung hiểm. Chỉ là điều này làm tiêu phí rất nhiều ma lực, phải chuẩn bị hơn cả ba tháng mới có thể miễn cưỡng mở được thông đạo một lần thôi, thời gian thật là ngắn ngủi, hơn nữa căn bản không thể điều động nhân mã đại quy mô hạ giới giống như lời của người nói được, nếu không nhân gian chấp pháp giả sẽ hiệu lệnh cho huyền giới cường giả xuất thế đại chiến với người trong thiên giới đại chiến."

Minh thần hai tròng mắt chớp động quang mang tà dị trong hắc ám, hắn tiếp lời: "Ta xem trước tiên chúng ta nên giải quyết mấy tên chủ

thần ở trước mắt cái đã, sau đó mới bàn lại chuyện của mười tám tầng địa ngục có được không!"

"Ha ha... " Thần Nam cười to, nhưng trong lòng thì sự giới bị càng thêm thận trọng.

Lôi thần uy phong ngàn đời bị hấn đập dưới chân, lúc này mái tóc màu tím loạn vũ, Lôi thần bất lực chịu trói chặt bởi khốn thiên tác, lại bị mấy hóa thân dùng khôi bảo đeo bám, hấn căn bản không có cách nào thoát ra.

"Con bò sát đáng chết, loài người thấp hèn..." Hấn mắng không ngừng miệng.

Thần Nam không có phản ứng gì đối với mấy lời chửi mắng của Lôi thần, tuy nhiên một hóa thân của hấn tay cầm thạch cảm dương, tựa hồ như muốn giải khuây, cầm hai khối thần thạch đập vào ót của Lôi thần, phanh phanh hai cái.

Thần Nam cười cười, xong thu năm hóa thân của mình vào trong cơ thể, mấy món khôi bảo bao vây chung quanh hấn, hấn cầm lấy khốn thiên tác, cổ tay dùng sức rung lên, vang lên từng trận rồn rảng, làm trái tim của mọi người tại đây chấn động không thôi.

Hấn dùng lực đem Lôi thần bị trói quăng tới trước dưới chân của Hắc Ám đại ma thần, cười nói: "Ta cấp cho hai vị điện hạ một cái đại lễ, muốn giết hay làm gì tùy ý các người."

Di họa giang đông!

Nếu Thần Nam thật sự giết chết một vị chủ thần thì phiền toái đem lại thật là lớn. Tuy nhiên nếu giao lại cho hai vị ma thần chém giết, vậy không phải là tốt lắm hay sao.

Hai vị ma thần nhú mày một lúc, mà lúc đó trên cao thiên mấy vị chủ thần kinh sợ vô cùng.

Lúc này, một vị chủ thần thân mặc hoàng kim chiến y tại trên trời cao quát to: "Hắc Ám ma thần, các người nếu dám giết chết Lôi thần, thì chuẩn bị chờ thiên giới đại chiến đi! Chúng ta đã phá vỡ sự cân

bằng, huyết chiến rốt cuộc đã chuẩn bị tốt lắm rồi!"

"Hừ, các người muốn uy hiếp ta sao? Ta, Hắc Âm ma thần cho tới bây giờ chưa bao giờ chịu bị uy hiếp. Người muốn chiến thì chúng ta chiến, chúng ta đã sớm nghĩ đến chuyện cùng các người huyết chiến rồi." Nói xong, Hắc Âm ma thần cùng Minh thần đồng thời ra tay, đánh ra từng đạo hắc ám ma lực đáng sợ, bao vây lấy Lôi thần đang mở miệng mắng nhiếc vào bên trong. Không lâu sau, Lôi thần như người chết rồi, thân hình bất động, cơ thể tựa hồ mất đi hết sức sống.

Minh thần nói: "Trước tiên phong ấn hắc lại, sau này nói không chừng có thể có chỗ dùng à, Thần Nam, đem nhốt hắc vào trong nội thiên địa của người đi."

Thần Nam trong lòng mắng hai lão bất tử giáo hoạt này, ngoài miệng thì nói rất là lợi hại, nhưng rốt cuộc cuối cùng không có dám ra tay hạ sát thủ.

Hắc ha hả cười to, sẵn khoái đem Lôi thần bị phong ấn nhốt vào trong nội thiên địa của mình, dù sao cũng đã cùng chủ thần nhất phương trở mặt, vậy trước hết bắt Lôi thần làm tù binh, sau này từ từ thu thập hắc.

Lúc Thần Nam vừa mở nội thiên địa của mình ra, Hắc Âm đại ma thần hai mắt sáng ngời, nói: "Thần Nam, không có nghĩ đến người cũng bắt nhốt thánh chiến thiên sứ chuyển thế, ha ha... không bằng đem giao nàng cho chúng ta đi."

Đúng là khôn kiếp đáng chết mà! Hóa ra là hai lão ma thần hạ giới là vì Nạp Lan Nhược Thủy, Thần Nam trong lòng cười lạnh.

"Chỉ là 1 thánh chiến thiên sứ nhỏ bé mà thôi, nghe đồn thì thật là đáng sợ vậy, nhưng lại bị ta dễ dàng bắt vào tay, mà nè, hai vị ma thần, vì sao lại để ý đến nàng ta như vậy đây?"

"Hắc hắc... chúng ta muốn lấy máu của thánh chiến thiên sứ để tế tự mà thôi."

Thần Nam tuyệt không tin bọn ma quỷ này, hắc trầm giọng nói: "Xin

lỗi hai vị ma thần điện hạ, thân của chuyển thể thánh chiến thiên sứ là bạn tốt của ta, ta không thể giao nàng cho trên thượng giới hay cũng không thể giao nàng cho các người."

Hắc Ám ma thần cười to nói: "Đàn bà phụ nữ thôi mà! Đạt được tu vi như của người hiện tại, muốn có tuyệt đại giai nhân thì khó gì. Trong thiên giới ma thần có nhiều vị tư dung còn xinh đẹp hơn, người cứ giao thánh chiến thiên sứ này cho chúng ta, thì ba ngàn giai lệ của ta người mặc tình chọn lựa."

Vừa nói xong, thì trong huyết sắc thông đạo sau lưng của hắc ám ma thần, chợt lóe lên quang mang, xuất hiện mười mấy ma nữ thật là xinh đẹp đầy đặn đang bay múa và hạ dần xuống, những ma nữ quả nhiên là xinh đẹp kiều mị không thể tưởng được.

Bay nhẹ nhẹ, váy trong suốt, đường cong thướt tha mềm mại, tư thế nhẹ nhàng chậm rãi, tiếng hát mê mị toát ra phong thái tuyệt mỹ, vẻ mê hoặc vô tận.

Tuy nhiên trong lòng Thần Nam, các nàng như là bộ xương khô hồng phấn mà thôi. Đạt mức thần vương thì tâm rất kiên định không thể vì mấy nàng này với ma âm mị vũ có thể có khả năng lay động tâm của hắn được.

"Ta nói rồi, thánh chiến thiên sứ chuyển thể là bằng hữu của ta, với sắc đẹp này mà nói, như là mây bay qua mắt, cho nên ta không thể đem Nạp Lan Nhược Thủy ra trao đổi với các người."

"Ha ha, đó là bởi vì người còn chưa chánh thức gặp qua đứa con gái hấp dẫn nhất của ma thần ta, nàng là một phụ nữ đầy mị lực, hơn nữa nàng chính là một vị ma thần bậc nhất a.... "

Thần Nam cắt đứt lời của hắn rồi nói: "Hắc Ám ma thần điện hạ, ta thật sự không có khả năng giao ra Nạp Lan Nhược Thủy cho các người được."

"Thật sự không thể giao ra sao?" Ma thần cùng Minh thần đồng thời bộc phát từng trận ma khí thật là kinh khủng, giọng nói có chút phát lạnh.

"Thật sự không thể giao ra!" Thần Nam trả lời như đinh chém sắt.

Trên cao thiên, xuất hiện ngàn vạn đạo kim quang, khí tức thần thánh mãnh liệt, minh mông, hai thân ảnh màu vàng kim sắc rơi nhanh xuống.

Sắc mặt của Hắc Ám ma thần chợt biến, nói: "Quang Minh thần cùng Chiến thần!"

Thần Nam ngược mắt nhìn, chỉ nhìn thấy 1 nam tử thanh niên với đôi mắt mê hoặc như ánh mặt trời, trong muôn ngàn kim sắc hà quang chiếu rọi, hần nhẹ nhàng hạ xuống, đây chính là Quang Minh thần đã từng giúp đỡ hần trong tình không nguyệt điện.

Khí thế của gã thanh niên nam tử so với Quang Minh thần thì tựa hồ hơn một bậc, thân mặc hoàng kim chiến giáp, tay cầm hoàng kim thánh kiếm, cả người kim quang chói mắt, như là một đám thần hỏa thiêu đốt rần rần, phát ra chiến ý vô tận.

Hai người này chính là chủ thần của tây phương thiên giới, mọi chủ thần tại đây đều biết họ chính là cao thủ, rất ít có người có thể đối địch được với họ.

"Thần Nam, đã lâu không gặp rồi, không nghĩ tới chúng ta lại gặp lại trong trường hợp này." Quang Minh thần cười sáng lạn, cả người chói mắt như là mặt trời vậy.

"Đa tạ Quang Minh thần điện hạ lần trước đã viện thủ." Thần Nam ân oán rõ ràng, lần trước quang minh thần ra tay tương trợ hần và Vũ Hinh, nếu có ân thì đối với hần không có quên.

Chiến thần ngạo nghễ bát phương. Nhìn hai lão ma thần đối thủ, hần trong đôi mắt phát ra từng luồng chiến hỏa. Chiến thần là một chủ thần nổi danh đứng đầu tại thiên giới, tuyệt đối có thực lực ngạo nhân, chiến ý của hần làm cho kẻ cao cường như Hắc Ám đại ma thần cũng có chút phát lạnh.

Chủ thần nhất phương, ma thần nhất phương đều xuất động, toàn là cao thủ đứng đầu, chẳng lẽ tất cả đều đến để tranh đoạt Nạp Lan Nhược Thủy sao? Thần Nam trong lòng tràn ngập nghi hoặc, chẳng

lẽ nói thánh chiến thiên sứ đạt tới trạng thái toàn thịnh thì thật là đáng sợ vậy sao? Mà khiến cả ai nấy đều muốn dành giật?

Xa xa đông đảo huyền giới cao thủ đều nghiêm mặt nhìn về nơi này, bọn họ dựa vào trực giác bản năng biết được hôm nay nhất định sẽ có đại sự phát sinh.

Rồng bĩ ổi đã hoàn toàn thắng chủ thần Kỳ Mạn. Tuy nhiên điều làm cho lão bĩ ổi này ảo não chính là không có cách nào có thể bắt được đối phương làm cho Kỳ Mạn có thể đào thoát lại thiên giới, hẳn cùng long bảo bảo cũng bắt đầu mật thiết chú ý đến mấy lão đầu to này.

Quang Minh thần cười nói: "Thần huynh, huynh có thể giao ra thánh chiến thiên sứ cho chúng ta đem lên thiên giới được hay không? Hôm nay mặc dù xảy ra rất nhiều chuyện không vui, tuy nhiên dựa vào giao tình của chúng ta, ta nguyện ý bảo đảm, tất cả chuyện xảy ra có thể xóa bỏ, chuyện gì cũng coi như chưa từng xảy ra, Thần huynh coi xem thế nào?"

Hắc Ám đại ma thần gấp giọng nói: "Thần Nam người nếu đem thánh chiến thiên sứ giao cho chúng ta, ma thần ta sau này có thể giúp người thực hiện một nguyện vọng."

Bất quá Thần Nam không để vào tai những lời nói của hắc ám ma thần, ma thần thật là xảo trá, không chừa thủ đoạn, lời hứa của bọn họ không thể tin tưởng được.

Chứng kiến hai bên đang tranh chấp nhau, Thần Nam không có vội, hẳn không nhanh không chậm hỏi: "Ta lấy làm kỳ quái, chuyện thánh chiến thiên sứ thật sự quan trọng như vậy sao, các người vì sao mà vội vã tranh đoạt nằng như vậy?"

Quang Minh thần cười cười, nói: "Nếu ma thần bọn họ cũng đã biết, vậy thì ta cũng không có dấu diếm huynh nữa. Tại thiên giới, mấy vị chủ thần chúng ta phát hiện ra một cái thần quật, bên trong có mấy thân thể rất tốt của mấy vị thánh chiến thiên sứ. Thư tịch ghi lại là sau khi dùng máu tươi hoá tể bọn họ làm bọn họ sống lại. Nếu vài vị cường đại chiến tể sống lại, ý nghĩa như thế nào huynh có thể tưởng tượng biết được mà!"

Thần Nam hớp một hơi không khí, mấy lão bắt tử này mà sống lại đối với tình trạng cân bằng của tây phương tại thiên giới lúc này quả nhiên đúng thật là kinh hãi a!

Hắc Âm ma thần hai mắt hung quang lộ ra quát to: "Đúng là người si nói mộng, mấy lão bắt tử đó quyết không có khả năng sống lại mà."

Dứt lời, hắn cùng với Minh thần đem thần thức tập trung lên trên người của Thần Nam, nhìn bộ dáng như nếu có xảy ra chuyện gì bất thường, bọn họ sẽ hướng Thần Nam phát động công kích trước. Mà Chiến thần bên cạnh Thần Nam cũng tỏa ra chiến ý ngập trời.

"Ha ha..." Thần Nam cười to, nói: "Đúng là sự kiện thạch phá thiên kinh a, đối với các người mà nói thì ảnh hưởng trọng đại vô cùng." Hắn liếc nhìn hai lão ma thần một cái, sau đó lại nhìn chiến thần một cái, nói: "Các người, người nào đó nếu ra tay đối phó với ta trước sẽ phải hối hận a. Tuy nhiên các người cũng rõ ràng, ta không có hợp tác với ai cả, chỉ muốn tiêu dao tự do tự tại trong thiên địa. Mấy vị thần vương tại đông phương tưởng rằng đã đoạt được tính mạng của ta, nhưng hiện tại ta cũng sống phây phây. Hơn nữa ta còn chuẩn bị lập sát thần vương các người, nếu thật sự muốn đối phó với ta, ta cũng không ngại có thêm một nhóm các người là địch nhân đâu!"

Thần Nam lời nói cuồng ngạo không kiên kỵ. Tuy nhiên bốn vị thần vương cường giả này, thật sự không có dám coi thường vọng động, dù sao Thần Nam đúng là rất mạnh, hơn nữa lại có thần vương dực, ngay lập tức có thể đi cả ngàn dặm, bọn họ không có cách nào đuổi kịp hình bóng của đối phương.

"Không bằng như vậy đi, chuyện này chúng ta chậm rãi thương lượng. Bây giờ các người cũng không cần vội vã quay lại thiên giới, không bằng chúng ta đi đến mười tám tầng địa ngục một loạt đi, như thế nào?"

Nghe Thần Nam nói thế, Hắc Âm đại ma thần nở nụ cười nói: "Hảo, đi mười tám tầng địa ngục."

Quang Minh thần cùng Chiến thần không khỏi nhíu mày một lúc.

"Ha ha...vậy tiến vào mười tám tầng địa ngục đi!" Dứt lời, Thần Nam hướng về phía trong sâu đại sa mạc phóng đi, hai con rồng đi theo sát đằng sau.

Bốn vị thần vương cao thủ đều tự quay về không gian thông đạo của chính mình truyền âm, vài đạo thân ảnh phóng xuống, hội cùng bốn thần vương cùng nhau bay về phía tây.

Xa xa đông đảo huyền giới cao thủ, nhìn nhau. Loạn rồi! Thật sự loạn rồi! Thần Nam tự nhiên lại cố động thiên giới chủ thần đi đại náo Bái Đán Thánh thành, điều này sẽ đem lại phong ba thật lớn a!

Vô số huyền giới cao thủ đi theo phía đằng sau, sa mạc bầu trời hiện lên một mảnh đen kịt đầy người.

Tử kim thần long bên cạnh Thần Nam hưng phấn ngao ngao kêu loạn: "Nếu nghĩ được biện pháp có thể chỉ huy bọn họ, thật sự đúng là một nhóm cao thủ siêu cấp a!"

Long bảo bảo cũng dùng sức gục gặt đầu nói: "Thần nói, làm cho ma thần đánh hạ chín tầng địa ngục, làm cho chủ thần đánh hạ chín tầng địa ngục, chúng ta cùng nhau đi thăm mười tám tầng địa ngục."

Chương 263

Thiên Đường Địa Ngục

Sức mạnh của quang minh thần truyền thừa nhất mạch quả thực không phải nghi ngờ, bọn họ đã từng một lần trở thành lãnh đạo của giới chủ thần trên thiên giới, chiến thần thực lực càng không thể đong đếm được, bọn họ vốn là đấu chiến thánh thần chủ lực của tây phương, cùng với huyết chiến và thánh chiến thiên sứ nhất tộc được ca tụng là những chiến tộc hùng mạnh nhất!

Đứng cùng bọn họ còn có hai vị chủ thần cường hãn khác, thủy thần Tây Lạp Lệ Ti Hòa và hỏa thần Khải Kỳ

Thủy thần Tây Lạp Lệ Ti với mái tóc màu xanh nước biển tung bay trong gió uốn lượn quanh cơ thể, dung nhan vô cùng mỹ lệ, cặp mắt nàng cũng màu xanh lam đẹp như hai viên bảo thạch, làn da nàng trắng như tuyết, quanh thân kẽ có những tia sáng ánh lên vô cùng lộng lẫy.

Nhìn nàng giống như một nữ thần kiều diễm nhưng nhu mì tuy nhiên từ nàng vô hình trung lại toát ra một luồng ba động năng lượng vô cùng to lớn, một luồng thánh khí vô cùng uy nghiêm. Đây chính là năng lực của thủy thần, khi nàng bình tĩnh điềm đạm thì năng lực của nàng cũng phẳng lặng như mặt hồ không gợn sóng, tuy nhiên khi nàng lộ ra một chút tâm tình, biển năng lượng xung quanh ngàn trượng lập tức gợn sóng, nguyên tố thủy trong thiên địa lập tức bị nàng huy động dựa theo ý chí của nàng. Người ngoài không cách nào có thể đánh giá được hết năng lực của thủy thần.

Bên kia là hỏa thần, cả người hãn giống như một luồng thần hỏa, điên cuồng thiêu đốt, xung quanh hãn nhiệt độ cao không thể tưởng tượng nổi, hỏa nguyên tố bùng cháy mãnh liệt tạo thành một biển lửa mê mông, mái tóc hãn dài và đỏ rực cũng bay lên theo ngọn lửa mà vũ động mãnh liệt trong không trung.

Hỏa thần phần nộ nhìn Thần Nam, nhận được lời bẩm báo của Kỳ Mạn hãn vội vã lật đật chạy từ hỏa thần điện tới, tuy nhiên lúc này chưa phải là lúc phát tác lên Thần Nam.

Không nghi ngờ gì, thiên giới nguyên tổ chủ thần tuyệt đối là cường giả trong các thần linh, ma pháp nguyên tổ của bọn họ có thể nói là khó có cường chống lại. Vô luận quyền thế hay là tu vi, nguyên tổ chủ thần đều xếp hạng nhất, tuyệt đối là chủ lực tiên phong của thần tộc!

Hiện tại bốn vị thiên giới chủ thần thực lực siêu phàm tạo thành một tổ đội vô cùng ghê gớm, có lẽ có thể đạt tới cấp độ tuyệt đỉnh của chuyển thể thánh chiến thiên sử.

Ma thần nhất phương xuất trận ngoại trừ hai vị ma thần danh động như sấm mấy ngàn năm nay Hắc Ám ma thần và Minh thần vừa rồi lại xuất hiện thêm hai vị ma thần trong truyền thuyết Ngạc Vận ma thần và huyết thiên sử nhất tộc Huyết Hoàng

Ngạc Vận ma thần thực ra khả năng chiến đấu không phải là mạnh nhưng hắn có thể bày Ngạc Vận kết giới có thể ảnh hưởng đến đại cục của trận chiến, hắn là một ma thần phi thường tà dị. Khi khai mở mười tám tầng địa ngục Quang Minh hệ và Hắc Ám hệ chủ thần sẽ ko tránh khỏi xảy ra hỗn chiến, ma thần nhất phương mang Ngạc Vận ma thần tới, dụng ý đã rất rõ ràng.

Về phần Huyết Hoàng, hắn vừa mới chạy về thiên giới không lâu, chính là một người quen cũ của Thần Nam.

Mới đây, thiên giới ma thần nhất phương hao phí gần như toàn bộ khí lực để làm sống lại hai gã huyết thiên sử hồng gia tăng số cao thủ cấp chủ thần thêm hai người, thế mà không nghĩ đến khi họ hạ giới tru sát thánh chiến thiên sử chuyển thể thân thì bị đông phương chấp pháp giả giết chết khiến vài lão đại ma thần suyt chút nữa thì ức đến tắc thở.

Tuy nhiên ngay sau đó ông trời lại tặng cho bọn họ một phần đại lễ. Huyết thiên sử nhất tộc song tử Huyết Hoàng thoát khốn ra, mặc dù chỉ có một người chạy thoát được về thiên giới nhưng cũng có thể coi là bù đắp được hai gã huyết thiên sử kia. Huyết hoàng là cái loại nhân vật như thế nào? Hắn là một nhân vật thiên tài trong truyền thuyết của Huyết tộc, một trong những cường giả có năng lực đột phá thần hoàng lĩnh vực.

Sau đó, hắn được mấy vị thiên giới ma thần trợ giúp, hôm nay dù hắn không có khôi phục được trạng thái đỉnh cao năm xưa nhưng thực lực cũng đã đủ để khiến người ta kinh ngạc.

Huyết Hoàng vô cùng oán hận nhìn Thần Nam, hắn cùng Thần Nam có thể nói không đội trời chung, Thần Nam không chỉ phục kích huynh đệ hai người bọn họ mà thậm chí tại Đạm Thai phái phong ấn đã mang tên song tử huyết hoàng kia ra để tế lễ hiến cho tru ma trận.

Mối thù giết đê, bắt cộng đái thiên!

Nhưng dù sao Huyết Hoàng cũng là một gã phi thường, dù có thâm thù đại hận nhưng với tình hình trước mắt hắn chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn.

Thần Nam cùng hai con thần long bay nhanh như chớp dẫn đầu đoàn người đi về phía trước. Hai phương đối lập chủ thần bay sát phía sau bọn họ, bay xa xa phía sau là đông đảo huyền giới cao thủ. Thần Nam đã thấy rõ hai bên chủ thần đều có cừu nhân của hắn, cũng không rõ song phương cố ý làm như vậy là để tạo áp lực cho hắn hay là cảnh cáo hắn đây?

Nếu thật sự công phá mười tám tầng địa ngục thì quan hệ địch ta sẽ rất phức tạp, ba phương có thể xảy ra hỗn chiến bất cứ lúc nào, Thần Nam vốn bây giờ có lẽ chỉ là trung gian nhưng hiện nay thì hai bên đều có ánh mắt thù hận theo dõi hắn.

Bay xuyên qua sa mạc vô tận rồi xuyên qua một đại thảo nguyên rộng cuộc đoàn quân của Thần Nam đã tới tây phương Bái Đán thành. Tòa thánh thành hùng vĩ dưới ánh nắng chiều trông vô cùng tráng lệ, những tia sáng bảy màu chiếu sáng xung quanh tòa thành, từ xa xa nhìn lại vừa thần thánh vừa trang nghiêm.

Sau khi đến đây, Quang Minh hệ chủ thần và Hắc Ám hệ chủ thần đều không tự chủ được phải dừng lại. Hắc Ám nhất hệ ma thần cực kỳ hận cái địa phương này, người ngoài rất ít người biết trong lịch sử cổ xưa đã có vài vị ma thần bị người ta phong ấn vào tầng mười tám địa ngục. Tuy nhiên, vì bị đủ loại cố kị cho nên các ma thần hiện nay cũng không dám khinh thường mà tự tiện mò đến nơi này. Nơi này có rất nhiều bí mật mà người ngoài không thể biết, hôm nay vì sự tình

thật sự quá quan trọng nên bọn họ mới tới nơi này.

Quang Minh thần nhất phương cũng như vậy không muốn giao thiệp với nơi này bởi vì một nguyên nhân nào đó khiến bọn họ và thánh thành trở thành đối lập. Nơi này chính là do Quang Minh thần đời thứ nhất sáng lập ra, tuy nhiên thiên giới chủ thần hiện nay không phải là trực hệ của quang minh thần đời thứ nhất nữa....

Cả chủ thần và ma thần đều do dự không dám tiến tới khiến các cao thủ huyền giới phía sau cũng phải dừng lại.

Thần Nam cười to nói: "Xem các người trù trừ như thế, chẳng lẽ các người là thiên giới thần linh vẫn e ngại một tòa thành nho nhỏ ở nhân gian ư? Ta xem các người tựa hồ rất cố kỵ a, thật là kì quái."

Rồng vô sỉ cười hắc hắc nói: "Truyền thuyết, nơi này vẫn là một địa phương thần thánh a, bọn họ đương nhiên phải kiêng kị!"

Long bảo bảo mơ hồ thì thầm: "Thần nói, thật kì quái.... Ta sao lại cảm thấy tâm thần hoảng hốt a, ta cảm giác....có cái gì gọi ta, kì quái a. Ta đại đức đại uy... ta tới..." nói xong lời cuối cùng, tiểu long giống như bị mộng du, đôi mắt trở nên mơ màng hai nắm tay nhỏ màu vàng của nó nắm chặt lại.

Thần nam phát hiện ra sự bất thường của tiểu long, trong lòng lo lắng, cầm lấy nó đặt lên bả vai rồi quay về phía các chủ thần và ma thần hô lớn: "không có đường lùi đâu, ta đi trước một bước"

Dứt lời hấn hóa thành một đạo quang ảnh bay vào trong Bái Đán thánh thành.

"Ầm"

Vào sát na Thần nam tiến vào Bái Đán thánh thành một luồng ánh sáng vô cùng chói mắt chiếu sáng cả thiên địa cản đường hấn, phía trước xuất hiện hai lão già râu tóc bạc phơ suất lĩnh mười mấy tên thần chức nhân thủ bay lên trời đối mặt với hấn.

Một lão già lạnh lùng nhìn Thần Nam quát: "Thần Nam, ta nghe nói người muốn công phá mười tám tầng địa ngục, chẳng lẽ là sự thực

sao?"

"Chính là thế, ta cũng chẳng có gì phải giấu, hôm nay tới đây muốn phá tan mười tám tầng địa ngục!"

"Vậy thì hãy chờ ngày thần linh phán xét ngươi đi! Đối với kẻ tà ác như ngươi, chỉ có ánh sáng thần thánh mới có thể tẩy rửa linh hồn đen tối của ngươi!"

"Ha ha... thần thánh quang mang? Ha ha ha ha..... Thần Nam ngửa mặt lên trời cười to, hai mắt bắn ra hai tia sáng tà dị, lấy tay chỉ nói: "Ngươi nhìn đi! Đằng sau có mấy người là ai. Chẳng phải là thần linh mà các ngươi cung phụng đấy sao?"

Quang Minh nhất hệ chủ thần và các vị ma thần chỉ do dự trong chốc lát rồi vọt tới, lúc này chủ thần uy áp cùng cái thế ma thần khí tức tỏa ra, biến năng lượng ba động khiến cho khắp không gian dường như lay động, hơn nữa, phía sau là mấy ngàn huyền giới cao thủ danh tiếng đều tỏa ra năng lượng ba động khiến cho cả Bái Đán thành lắc lư không thôi.

Quang Minh thần điện chấp pháp đội tất cả mọi người sắc mặt đều đại biến, mặc dù bọn họ đã nhận được tin tức nhưng không thể tin nổi có nhiều như vậy cường giả tìm đến, hơn nữa mấy người phía trước tựa hồ.. thật sự là thần linh! Chỉ có chí cao chủ thần mới tỏa ra uy áp khủng khiếp như vậy thôi!

Thần Nam đối với mấy lão già chấp pháp lúc nào cũng phán người ta là dị giáo này chẳng có chút hảo cảm quát to: "Mau tránh ra, ta tha mạng cho các ngươi, bằng không thì tự gánh lấy hậu quả"

"Ngươi... tà ác, dị giáo...."

Thần Nam sôi máu hét to một tiếng cắt ngang lời nói nhảm của lão.

"Quang Minh thần, Hắc Ám đại ma thần, nếu các ngươi có thành ý thì hãy ra tay đi, chúng ta mở đường xuống tầng mười tám địa ngục."

"Àm"

Quang Minh thần ánh sáng tỏa ra đến tận trời xanh, Hắc Âm ma khí hoành hành bát phương, quang ám đồng thời vũ động khiến mười mấy tên chấp pháp giả đều bị đánh bay ra ngoài vài dặm, bất quá mấy vị cường giả thiên giới vẫn còn hạ thủ lưu tình không có hạ sát thủ với họ.

"Bọn họ chính là thần đấy!" Thần Nam cười to, dẫn hai con thần long tiến vào thánh thành.

Bên trong Bái Đán thánh thành đông đảo dân chúng đang ngạc nhiên há miệng hết cỡ, chẳng lẽ thần lại nhiều như vậy, trong mắt họ những người biết bay đều là thần linh a! Tất cả dân chúng lúc này đều vô cùng khiếp sợ, trên trời cao các huyền giới cao thủ nhiều như mây đang phi hành vào thành.

"Thần nói, thật là náo nhiệt a!" thật kì quái, càng đến gần quang minh giáo hội, long bảo bảo càng phát ra những tia sáng màu vàng nhạt, nó lúc này giống như một quả bóng phát ra ánh sáng nằm mê man ở trên vai Thần nam.

Trong trung tâm thần điện của Quang Minh giáo hội giáo hoàng thờ dài một hơi nói: "Đi thỉnh mời các nguyên lão tới đây."

"Vâng" Thần chức nhân viên lập tức phi thân đi.

Quang Minh giáo hoàng bay ra khỏi thần điện, xông lên trời cao đứng đối diện với đông đảo cường giả, đồng thời trong thần điện cũng bay ra gần trăm người, những người này là những cường giả của giáo hội, các thần chức nhân viên bình thường đều lập tức sơ tán.

"Thần Nam người đứng là gan to hơn trời a, dám đến đòi công phá mười tám tầng địa ngục, người có biết địa ngục vỡ nó sẽ xảy ra điều gì không?" Giáo Hoàng trên mặt đầy nếp nhăn, thân hình lão thì vô cùng gầy gò già cỗi thể nhưng hai con mắt lão luôn lóe lên những tia điện lạnh lẽo chấn nhiếp lòng người khiến cho đông đảo huyền giới cao thủ phía sau cũng phải lạnh sống lưng, lão nói tiếp: "Mười tám tầng địa ngục phá, tai nạn sẽ giáng xuống nhân gian"

"Ta chính là muốn nhìn thấy mười tám tầng địa ngục phong ấn những loại tai nạn nào đây." Thần Nam đứng đối diện với giáo hoàng

nói "Các người tín ngưỡng Quang Minh thần, nay hẳn cũng tới và không có ngăn cản ta, chẳng lẽ người lại muốn thử sao?"

"Son of a bitch!" Giáo hoàng lạnh lùng hừ một tiếng nhìn bọn Quang Minh thần phía sau không có một điểm kính nể nào, thậm chí mang theo một tia nhìn miệt thị, lão cao giọng quát: "Ta tín ngưỡng Quang Minh thần nhưng không phải bọn hẳn!"

Một cỗ uy áp bùng phát từ giáo hoàng mạnh mẽ xuất ra khiến cho tất cả huyền giới cao thủ đều có cảm giác khó tin, lão giáo hoàng này không ngờ cũng có thể phát ra uy thế hùng mạnh ngang các chủ thần!

Thực ra việc này có lẽ cũng không phải là quá khó hiểu, mấy tháng trước giáo hoàng chỉ phân ra một kim thân đã có thể đánh bại một Ma Oa thực lực đạt cận thần vương cảnh giới.

Quang Minh thần, Chiến thần, nguyên tố thủy thần, hỏa thần lộ ra vẻ mặt xấu hổ thậm chí là một chút tức giận nhưng không có phản bác.

Thần Nam cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Hắc Ám đại ma thần cười to: "Ha ha... Thần Nam người không biết ẩn tình trong đó đâu, thiên giới Quang Minh thần nhất hệ thần linh đều là phản nghịch giả, bọn họ đã phản bội lại Quang Minh thần đời thứ nhất.

Thần Nam giật mình hiểu ra vì sao hài cốt của Quang Minh thần đời thứ nhất lại nằm rải rác ở nhân gian, vì sao Quang Minh thần điện chứ không phải các chủ thần cố gắng làm sống lại hẳn.

"Còn các người Hắc Ám nhất hệ thần linh, các thượng đại chủ thần của các người từng đã phát thệ, ma thần không được xâm phạm Bái Đán thánh thành chẳng lẽ các người quên rồi sao?" Quang Minh giáo hoàng lạnh lùng quát tựa hồ không coi Ma thần nhất hệ vào đâu.

Thần Nam lại cảm thấy bất ngờ tiếp, Quang Minh giáo hoàng cũng quá dũng cảm, dám ngang nhiên bài xích mấy vị ma thần, như thế Quang Minh giáo hội chẳng lẽ cũng có thực lực khiến người ta phải kinh sợ sao?

"Hắc, cũng không phải ta phát lời thề, thế liên quan gì tới ta?" Hắc Âm ma thần cười lạnh.

"Ta nóng quá!" Tiểu long nằm trên đầu vai Thần Nam mơ mơ màng màng nói, kim quang trên người nó càng lúc càng chói sáng.

Thần nam nhíu mày, hắc bắt đầu lo lắng cho tiểu long, có lẽ nơi này có cái gì ảnh hưởng không tốt đến tiểu long.

Hắc quát to: "Quang Minh thần, Hắc Âm đại ma thần, ta không biết các người có vấn đề gì khó khăn nhưng các người chủ thần mà thiếu thủ đoạn như vậy thật quá ngây thơ. Các người đều biết mục đích của ta, ta cũng biết các người cần chuyển thể thánh chiến thiên sứ,, quá dễ rồi, ai giúp ta công phá mười tám tầng địa ngục ta sẽ giúp người đó."

"Ha ha..." Hắc Âm đại ma thần cười to nói: "Được, bây giờ ta giúp người chế trụ lão giáo hoàng này, ngoài lão ra có lẽ chẳng còn ai ngăn cản được người."

Thần Nam lắc đầu nói: "Ta cần thành ý của người, bên nào công phá ba tầng địa ngục đầu tiên, ta sẽ xem xét..."

Cả hai bên chủ thần và ma thần đều không có ai lên tiếng, với bọn họ mà nói, mười tám tầng địa ngục có nhiều bí ẩn cùng điều kiêng kị.

"Ngao ô... thật sự là không sáng khoái tí nào cả, Long đại gia trước tiên đã thông ba tầng địa ngục, đến lúc đó các người bắt đầu từ tầng thứ tư. " Tử Kim thần long hét dài một tiếng, thân hình trong phút chốc dài tới mấy trăm trượng, thiên phạt lập tức đánh xuống nhưng nó cũng không thèm để ý, thân thể thần long khổng lồ lóe ra những tia tử quang chói mắt, rồng vô sỉ phóng lên cao rồi sau đó đáp xuống cuồng mãnh đánh vào trung tâm thần điện.

Giáo hoàng trong mắt lóe lên hàn quang, vừa định ngăn cản thì Hắc Âm đại ma thần thật sự bắt đầu ra tay, vô tận hắc ám ma khí lập tức bao phủ tòa thánh thành, hắc thân hóa thành một đạo ô quang tấn công giáo hoàng.

"Àm"

Tử Kim thần long trong miệng xuất ra trăm trượng tử sắc thiểm điện đánh vào trung tâm thần điện.

Trung tâm thần điện khổng lồ là thể trong phút chốc tan thành cát bụi, những tòa thần điện ở xa xa cũng đều sụp đổ không ít.

"khách"

Xuất ra tử kim thiểm điện cấp thần vương sau đó rỗng vô sỉ nhanh như cá chạch thu nhỏ thân hình cấp tốc rút lui.

Từng hành động của nê thu vô cùng chuẩn xác, sau khi những tia thiểm điện điên cuồng oanh kích trung tâm thần điện, khiến nó đổ vỡ, nhưng trong sát na đó đột nhiên một cỗ ma khí khổng lồ phát ra, một cái đại bạch cốt cao tới mười trượng phóng lên trời cao ngạo nghễ đứng giữa bầu trời.

Thần Nam hít một hơi khí lạnh, mới mấy ngày không gặp, chỉ cốt trong truyền thuyết đã trở nên khổng lồ như vậy rồi.

Cùng lúc đó, giáo hoàng cùng với Hắc Ám đại ma thần mạnh mẽ đối kháng, cuối cùng giáo hoàng sử dụng không gian ma pháp độc nhất vô nhị của mình phóng ra đẩy Hắc Ám ma thần trong nháy mắt truyền tống ra ngoài mấy trăm trượng.

Giáo hoàng quát to: "Xin mời phệ thần thú xuất thế!"

Bầu trời mười tám tầng địa ngục đột nhiên nứt nẻ, từ nơi nào đó một cái khe không gian xuất hiện, một thế giới thần thánh xuất hiện trước mắt mọi người, bên trong xuất vạn đạo hào quang, các tòa điện vũ xếp liên miên thành dãy, khắp nơi đều là thánh hoa và tiểu thiên sứ nhảy múa.

Quang Minh thần bọn họ thần sắc đều biến đổi cả kinh nói: "Thiên đường của đệ nhất quang minh thần trong truyền thuyết ư?"

Thần Nam nghe vậy cả kinh, Quang Minh giáo hội quả nhiên thần bí vô cùng, ở giữa là trung tâm thần điện, phía dưới là mười tám tầng

địa ngục, cao phía trên lại là Quang Minh thiên đường.

Phiến hư không phát ra thần thánh quang hoa rồi rất nhanh đóng lại, nhưng lúc đó tại hiện trường đã xuất hiện thêm một lão nhân, dáng người vô cùng già yếu, trên mặt đầy nếp nhăn râu tóc đều đã bạc màu, lão phát phơ đứng giữa hư không miệng phát ra âm thanh già nua vô cùng "Phệ thần thú hiện đang ngủ say, để ta tới trước"

Quang Minh giáo hoàng trong mắt hiện ra sự kinh hãi, tựa hồ ngoài ý muốn, cung kính thi lễ với lão.

Quang Minh nhất hệ Chiến thần trên người mặc hoàng kim thần giáp phát ra ánh sáng lấp lánh như ngọc, cả người như một thanh đao mới tuốt vỏ bao, thấu phát vô tận chiến ý, hấn quát to: "Người là ai?"

"Ta là ai? Cha mẹ các người không có nhắc đến sao?" âm thanh già nua của lão già không hề có cảm tình gì với Chiến thần, thấu phát ra uy áp kinh người.

Chương 264

Không gian phệ thần

Người ta thường nói, thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau 1 sợi dây mỏng manh. Nếu như trái tim rộng mở, tâm hồn tràn đầy hi vọng, lạc quan, thì thiên đường chính là ở trước mắt các bạn. Ngược lại, nếu như tâm trạng nặng nề, trong lòng lúc nào cũng u ám, thì chỉ 1 bước thôi chính là địa ngục.

Đây chẳng qua chỉ là ý nghĩa phóng đại của con người ta mà thôi. Vậy mà hôm nay Thần Nam lại thực sự hiểu được cái khoảng cách mỏng manh giữa thiên đường và địa ngục.

Trung tâm thần điện trong Quang Minh giáo hội có 18 tầng địa ngục, nhốt giữ vô số tuyệt thế đại hung ma. Đây là việc mà tất cả mọi người đều biết, nhưng có ai biết rằng phía trên cao không trung tâm thần điện của Quang minh giáo hội lại ẩn dấu 1 thế giới thiên đường thần thánh?

Nơi đó thần thánh yên bình, như một vùng đất trong lành bên ngoài thế giới, từng phiến từng phiến quỳnh lâu ngọc vũ trải dài dằng dặc, kì hoa dị thảo đua nhau khoe sắc khắp nơi. Vậy mà lại chỉ cách 18 tầng địa ngục 1 khoảng cách nhỏ bé, đây thật là việc nằm ngoài dự liệu của thế nhân.

Cửa thiên đường đã đóng, tại hiện trường xuất hiện 1 lão nhân suy nhược đầy vẻ thần bí, lời nói và hành động tất thảy đều trấn áp chiến thần cao ngạo.

Lão nhân phong thái già nua, đầu không một sợi tóc, răng đã rụng hết, còn da thì nhăn nheo như vỏ quýt khô, nhưng đôi mắt đục ngầu của lão lại lộ ra quang mang màu xanh bích tối tăm làm cho người khác thấy trong lòng bất an, lo lắng.

Hơn nữa, trên cao không cách đó không xa, một bạch cốt cực lớn phơi bày ở đó, tỏa ra ma khí vô tận bao trùm trên cao không 18 tầng địa ngục.

Nhưng mà cự cốt lại không có bất kì hành động kì lạ nào, chỉ lặng lẽ trôi nổi trong hư không. Tuy làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc, nhưng mà lại không hề có chút sợ hãi nào.

"Hì hì..." Lão nhân thần bí cười nham hiểm, nụ cười không chỉ khiến mấy ngàn huyền giới cao thủ dựng tóc gáy mà đến các chủ thần và ma thần tại hiện trường cũng cảm thấy bất an lạ thường, cảm thấy 1 cỗ khí lạnh xuyên vào đỉnh đầu.

"Tốt quá a, phụ bối của các người vẫn giữ lời, không đem chuyện thiên đường tiết lộ ra ngoài. Nhưng mà bọn họ lại không dạy dỗ các người chu đáo, do vậy mà các người lại tới đây tập kích."

Nghe những lời này, ai nấy đều đã hiểu, trong quá khứ xa xôi, các chủ thần trong thiên giới dường như đã xuống hạ giới, thảo phạt thiên đường phía trên Quang minh giáo hội.

Đây là 1 tin tức thực sự làm cho người khác sợ hãi.

Từ trong đó không khó gì có thể đoán ra được nhiều tin tức làm cho người ta kinh ngạc. Sau khi quang minh thần đời đầu tan xương nát thịt, hắn đã không tan biến như vậy, mà để lại 1 sức mạnh đủ để chống lại cuộc chinh phạt của các chủ thần thiên giới.

Quang minh giáo hội không bao giờ đơn giản như người ta tưởng. Sức mạnh thực sự của bọn họ tuyệt đối không phải chỉ như bề mặt nổi. Những vương bài (quân bài vua) thực sự đều ở tại thiên đường.

Bên dưới trung tâm thần điện là địa ngục, bên trên trung tâm thần điện là thiên đường, sự sắp xếp cố ý như vậy thực là mang ý nghĩa bất phàm !

"Rút cuộc là chuyện gì? Lẽ nào chiến thần đời trước đã chiến bại ? Hừ, ta không tin." Khí thế của chiến thần lại cường thịnh, hoàng kim thánh kiếm trong tay hắn tỏa ra quang mang chói mắt.

"Hừ, đối mặt với hóa thân mạnh nhất của quang minh thần mà chỉ dựa vào phụ bối của các người là được sao?"

Thật là 1 câu nói kinh thiên động địa!

Lão nhân cơ hồ cố ý để lộ ra 1 chút chân tướng sự việc năm xưa. Một câu nói xuất khẩu là không chỉ các cao thủ huyền giới kinh ngạc mà đến các chủ thần và ma thần mặt cũng biến sắc.

Quang minh thần đời đầu không phải tan xương nát thịt mà chết sao ? Làm sao vẫn còn lưu lại 1 hóa thân ? Đây thực là 1 tin tức chấn kinh thiên hạ.

"Hóa thân của quang minh thần vẫn còn sống?" Chiến thần cất giọng hỏi với vẻ mặt rõ ràng là không tin.

Thủy thần nguyên tố và hỏa thần nguyên tố cùng với đám người hắc ám đại ma thần, minh thần cũng lộ ra thần sắc không hiểu.

Lão nhân thần bí vẻ mặt ưu tư thất thần nói: "Có 1 số sự việc cũng nên để nó nổi trên mặt nước (để cho người khác biết), thần tích vĩ đại của quang minh thần đời đầu không thể bị chôn vùi tuyệt diệt trong lịch sử được. Trong quá khứ xa xôi, hắn phân thân toái cốt mà chết, nhưng hóa thân cường đại nhất thì không tan thành khói bụi ngay lập tức được. Bởi vì khi đó, hóa thân đang ở trong phong ấn, cho đến khi phụ bối của các người tới thì hóa thân mới được giải thoát khỏi phong ấn. Với thực lực của hắn mà giết phụ bối các người thì không phải khó, nhưng mà hắn là kẻ nhân từ, đã tha cho mọi người. Vậy mà bọn chúng lại không giáo dục các người cho tử tế, các người lại lần nữa tới xâm phạm, thực là không thể tha thứ được."

Lại là 1 tin tức chấn động, nhưng sự giáo huấn của lão nhân làm cho chiến thần hiểu chiến lập tức biến sắc, hắn quát to: "Hừ, bớt phí lời đi. Cho ta gặp hắn, xem xem cái gọi là hóa thân của quang minh thần đời đầu rút cục là mạnh tới cảnh giới nào!"

Lão nhân thở dài, nói: " Người không gặp được hắn đâu, sau khi thoát được phong ấn, đánh bại phụ bối của các người, hắn đã nương theo gió đi rồi, bản thể đã vỡ vụn, hắn làm sao có thể tồn tại lâu dài được."

"Ha ha..." Hắc ám đại ma thần ở bên cạnh cười lớn, nói: "Ta còn cho rằng hóa thân của quang minh thần đời đầu còn tồn tại chứ, hóa ra hắn đã sớm tan thành khói bụi rồi, ha h..."

Người của hệ quang minh là tử địch của hệ hắc ám, bất kể là quang minh thần đời đầu hay là những kẻ phản nghịch hiện giờ, biết được tin tức này làm sao không khiến ma thần vui mừng được chứ.

"Đúng vậy! hóa thân của quang minh thần thực sự đã chết rồi. Nhưng mà, chân thân của hắn trong tương lai không xa sẽ sống lại!" Nói tới đây, lão nhân phát ra nụ cười sảng khoái. Nhưng mà những kẻ nghe tin, lại cảm thấy khó chịu như nghe tiếng chim lợn giữa đêm.

"Người nói gì ? Quang minh thần đời đầu sống lại?" Thủy thần nguyên tố này giờ lặng im đột nhiên lên tiếng, đôi đồng tử màu xanh nước biển lộ rõ vẻ kinh ngạc, dung nhan tuyệt sắc thật khó giữ được bình tĩnh.

"Đúng vậy, ta đã nhìn thấy tương lai, quang minh thần sẽ quay lại!" Lão nhân nét mặt lộ ra vẻ kích động khó che dấu, nói : "Đây cũng là nguyên nhân tại sao ta đem công bố 1 số bí mật với mọi người. Hừ, những kẻ phản nghịch thiên giới, sự đến nước này các người vẫn chưa hối cải, chuẩn bị chịu phạt ư!"

Hắc ám đại ma thần thần sắc đại biến, hướng về phía quang minh thần đang ưu tư, nói: "Quang minh thần giả mạo, chúng ta liên thủ hủy diệt cái thiên đường này, xem xem quang minh thần đời đầu làm thế nào mà sống lại. làm thế nào mà hồi quy!"

Quang minh thần vẫn im lặng, hỏa thần nguyên tố Khải Kỳ lên tiếng trước tiên: "Không sai! Chúng ta nên liên thủ, ta cũng biết được 1 số chuyện, mấy ngàn năm trước, phụ bối của chúng ta tới đây để hủy diệt hài cốt của quang minh thần, nhưng mà phát hiện ra hài cốt đường như không ở nơi này. Vậy mà hiện tại, ta rõ ràng cảm ứng được khí tức của Quang minh thần. Chúng ta liên thủ hủy diệt toái cốt của hắn, ta xem hắn sẽ sống lại thế nào!"

Ma thần cũng đồng thời tán thành, quang minh thần có chút do dự, thủy thần nguyên tố không có biết hiện gì, chiến thần thì tán thành ý kiến của hỏa thần nguyên tố. Hắn nói to : "Thiên giới có thiên giới chi quy, ta chỉ biết tổ bối của chúng ta là bị bức phản, vì mạng sống chỉ có cách như vậy thôi, chúng ta là con cháu của họ, phải tiếp tục đi theo di chí chiến đấu của họ!"

Oành!

Khí tức thần thánh như giải ngân hà rơi xuống cửu thiên, khắp trời đều là quang sắc thần thánh, chiến thần và hỏa thần nguyên tố toàn thân trên dưới phát ra khí thể cường đại vô cùng. Hoàng kim đấu khí kim sắc trên người chiến thần hình thành 1 quanh bích dày mấy trượng, còn thần hỏa hùng hực xung quanh hỏa thần nguyên tố cũng đang đốt cháy trời cao.

Oành!

Phía Hắc ám đại ma thần thì dững động ra ma khí ngút trời, nơi đó dường như biến thành địa ngục, ma vân xung thiên, trong phạm vụ mây dậm quang bọn họ đều là 1 màu tối ảm đạm.

Hắc ám đại ma thần đứng ở phía trước nhất, ma giáp toàn thân phát ra hàn quang, một thanh ma đao màu đen đột nhiên huyễn hóa ra. Minh thần cao lớn cường tráng mặc tử vong khải giáp, trong tay cầm 1 huyền sắc liêm đao cực lớn, từ trong bóng tối đi ra, hai mắt tỏa ra quang mang làm người ta hồn xiêu phách lạc. Ngạc vận ma thần đứng sau lưng bọn họ, ẩn thân trong bóng tối. Huyết hoàng phóng lên không trung, đứng trên cao không phía trên đầu bọn họ, trong ma vân lấp lánh huyết quang chói mắt.

"Hì hì..." Lão nhân thần bí cười lạnh, nói: " Thật sự là muốn chết sao, muốn đi cùng đường với ma thần sao. Nhưng mà các người cảm thấy như vậy thì có thể công phá thiên giới à ? Thật là quá sai lầm. Hóa thân của quang minh thần tuy không còn, nhưng vẫn còn ta và phệ thần thú."

Lão nhân tuy không phát ra bất kì dao động năng lượng nào, nhưng lại khiến cho đám người hắc ám đại ma thần cảm thấy bất an lạ thường. Hắc xông tới phía quang minh thần quát lớn: "Tên gia hỏa giả mạo còn do dự cái gì ? Chúng ta liên thủ tiêu diệt hắc!"

Chiến thần kêu lên: "Giết!"

Hắc là người đầu tiên xông về phía lão nhân, hoàng kim đấu khí bỏ thiên cái địa lan tỏa ra cả thiên không, kiếm mang mãnh liệt như

những ngôi sao rơi xuống, trên hư không hóa thành từng đạo quang mang tán loạn, sát khí ngút trời.

Hỏa thần nguyên khí cũng ra tay đồng thời, thần hỏa ngập trời bốc lên ngùn ngụt, điên cuồng bắn về phía lão nhân, sức nóng khủng khiếp đến mức các cao thủ huyền giới đang quan chiến cảm thấy sợ hãi, không gian dường như đều bị nung chảy.

Ma đao trong tay hắc ám ma thần cũng đồng thời chém tới, trăm phá hư không, năng lượng không gian cuồng loạn bạo phát. Tử vong liên đao âm u trong tay mình thần cũng xé rách hư không, chém về phía lão nhân. Huyết hoàng cũng xuất thủ, huyết quang mãnh liệt nhưng kết thành 1 thanh huyết kiếm, phát ra quang mang tà dị chói mắt, khiến cho người ta không thể nào nhìn chính diện vào nó.

Mấy vị chủ thần liên thủ công kích thì đủ biết uy lực mạnh mẽ thế nào, cả toà Bái đán thánh thành rung lắc dữ dội. Cũng may là các chúng thần phát động công kích trên không trung, nếu như là ở dưới mặt đất thì e là thánh thành đã sụp đổ từ bao giờ.

Thiên phạt cơ hồ trong nháy mắt giáng xuống, nhưng mà rất khó ngăn cản được các chúng thần.

Đối mặt với sát khí xung thiên, đối mặt với sự công kích với sức mạnh vô biên này, lão nhân thần bí không chút hoảng sợ. Miệng lão nhanh chóng niệm ra 1 chú ngữ cổ quái khó hiểu. Cuối cùng lão hô to: "Không gian cấm cố!"

Trong 1 khắc, sự việc kì dị đáng sợ xảy ra. Các chủ thần đột nhiên bất động, bị khóa chặt trong không trung, đến cả kiếm khí và đao mang mà bọn họ đánh ra cũng như thần hỏa hùng hực kia cơ hồ cũng ngưng lại trong nháy mắt vĩnh hằng.

Thần nam đã rời xa khỏi chiến trường, nhìn thấy vậy liền vô cùng kinh hãi, lão nhân này rút cục là nhân vật như thế nào, có thể khóa chặt mấy nhân vật cấp chủ thần thì thực sự rõ ràng là quá mạnh rồi! Đến con rồng bí ối đồng cấp thần vương cũng đổ mồ hôi lạnh từng hòi.

Nhìn chỉ cốt cự đại ở cách đó không xa và sự việc dị thường phát

sinh trong chiến trường, Thần nam cảm thấy lần vi hành tới 18 tầng địa ngục này có nhiều điều không ổn, hiện giờ chỉ còn cách lặng lẽ quan sát, không thể manh động được.

Rắc...

Âm thanh rạn vỡ cực lớn vang lên trên chiến trường trong hư không, đám người chiến thần, hắc ám đại ma thần rất khó di chuyển thân thể, dường như giống 1 toà thần sơn đang vỡ nát phát ra từng trận âm thanh xé tan không gian.

Mấy vị chủ thần dần dần cử động được, bọn họ cơ hồ như đang dốc toàn lực để phá vỡ trói buộc không gian.

Quang minh thần và thủy thần nguyên tố Tây Lạp Lệ Ti cũng bị ép buộc phải tham chiến, bọn họ cũng bị cấm cố năng lực hành động, rất khó mà cựa quậy trong không gian.

Lão nhân thần bí yếu ớt cười lạnh : Giờ đã biết lợi hại chưa ?"

"Người... đã đạt tới thần hoàng chi cảnh ư?" Hỏa thần nguyên tố chấn kinh hỏi.

"Không, từ 1 ý nghĩa nào đó mà nói, ta chỉ là 1 phé nhân, ta cơ hồ chẳng có thần lực nào cả. Nhưng ta nắm được thời không pháp tắc, không gian xung quanh ta do ta định đoạt, ngay cả thần vương cũng khó mà thoát khỏi cấm cố chi thuật của ta."

"Không phải là thần hoàng nhưng mà lại có quy tắc của thần hoàng!" Hắc ám đại ma thần cảm thấy như hít phải luồng hơi lạnh.

Chiến thần nghiêng răng nói : "Người cho rằng có thể triệt để cấm cố bọn ta sao?"

Rắc...

Không gian hư vô dường như là 1 hữu hình chi vật, phát ra tiếng nứt vỡ chói tai, chiến thần lão đảo muốn ngã, nhưng lại từ từ thoát ra khỏi trói buộc, dần dần có thể cử động trở lại.

Cùng lúc này, đám người quang minh thần, hắc ám đại ma thần, huyết hoàng cũng bắt đầu dần dần khôi phục năng lực hành động.

Lão nhân thần bí mặt có chút biến sắc, nói: "Xem ra các người mạnh hơn là ta tưởng tượng. Nhưng mà, vô ích thôi. Tuy rằng ta không phải là thần hoàng, còn có những yếu điểm chí mạng, nhưng ta có thể bù đắp những điểm yếu đó."

Miệng hấn lại niệm chú ngữ, phát ra những âm thanh nghe thê lương, không gian chi môn lại được mở ra, thiên đường lại trôi nổi trên cao không.

Grào...

Một tiếng rống như là kinh lôi vang lên tại nơi sâu nhất của linh hồn, làm cho tất cả các tu luyện giả trên thiên không đều bị chấn động, tiếng rống của thánh thú vô danh thật quá đáng sợ. Dường như có thể xuyên thấu qua trái tim con người, khiến cho linh hồn người ta sợ hãi và run rẩy.

Một con thánh thú cực lớn đang gào rống trong thiên đường hung hãn xông ra, nó cao 3 trượng, dài 5 trượng, tám thân kì lân cực lớn, chân to như chân voi, toàn thân trên dưới là lân giáp màu xanh, hàn quang lấp lánh. Điểm kì lạ nhất là nó có 5 cái đầu nhìn vô cùng dữ tợn đáng sợ. Mỗi cái đầu lại không giống nhau, chính giữa là 1 cái đầu rồng Tây phương, bên trái là 2 cái đầu hổ và sư tử, còn bên phải là đầu gấu và báo.

Đương nhiên, trên mỗi cái đầu đều có lân giáp màu xanh bao bọc, lấp lánh từng trận quang mang âm u đáng sợ. Nó rống lên từng hồi, xông về phía các chư thần còn đang chưa thể cử động dễ dàng, trong cảm chú không gian nó không bị ảnh hưởng, không khác gì là trên bình địa.

Grào...

5 cái đầu cùng kêu lên, âm thanh chấn động thiên địa, bái đán thánh địa cũng theo đó rung lên dữ dội, nó nhanh chóng xông tới gần minh thần. 5 cái đầu thú cực lớn đồng thời há to, trong nháy mắt đã khợp lên người minh thần.

5 cái huyết khẩu như 5 chậu máu, trong chớp mắt đã xé rách 1 nửa thân người minh thần, ma huyết nhuộm đỏ không gian. Minh thần kêu lên thảm thiết. Điều này thực quá đáng sợ, phệ thần thú lại có thể dễ dàng cắt đứt thân thể của chủ thần.

Từ phía xa, Thần nam như hít phải khí lạnh, con thánh thú này nhục thể cường hoành, đáng sợ hơn gấp vạn lần so với tử kim thần long thần thú.

Lúc này, long bảo bảo đang oằn oèo trên vai Thần nam, toàn thân trên dưới kim hoàng chói mắt. Nó mơ mơ hồ hồ cử động, làm bầm khó chịu: "Thần nói. Ta thực là rất khó chịu, ta... sắp chết rồi, ta sẽ không xuống địa ngục..."

"Long bảo bảo, ngươi rút cục làm sao thế?" Thần nam đại kinh, chàng không buồn xem trận chiến nữa, chàng vô cùng lo lắng quan tâm tiểu long.

"Ta... trong lòng khó chịu, có người đang gọi ta, ta sẽ mất đi linh hồn, đại đức đại uy..."

Chương 265

Thuế biến

Đôi mắt to của Long bảo bảo lúc này trở nên mờ mịt, vô thần, phẳng phát như mắt đi linh hồn, không ngừng kêu lên những lời kỳ quặc. Tình huống này làm cho Thần Nam lo lắng dị thường.

Tiểu Long mặc dù ngày thường rất tinh quái, nhưng dù sao hình dáng của nó cũng rất khiến người ta yêu thích. Nghĩ đến nếu như có điều gì ngoài ý muốn xảy ra cho nó, Thần Nam thực sự khó có thể chấp nhận được.

- Long Bảo Bảo, nói cho ta biết, rốt cuộc người cảm thấy chỗ nào trong người không thoải mái a?

Trải qua 1 đoạn thời gian, Thần Nam cuối cùng cũng có chút lo lắng, lẩm bẩm: "Vấn đề nhất định xuất phát từ Mười Tám Tầng Địa Ngục hoặc Thiên Đường. Ở đây có điều gì đó cổ quái làm ảnh hưởng đến Tiểu Long. Chúng ta tốt nhất nên rời khỏi nơi này thôi.

Vì Long Bảo Bảo, hẳn dự tính tạm thời rời khỏi Bán Đán Thánh Thành, tuyệt đối không để Tiểu Long gặp chút nguy hiểm nào cả.

Bất quá, không ngờ ngay lúc này, Tiểu Long chợt đứng lên hồ ngôn loạn ngữ lớn tiếng nói:

- Trời đất bao la, mỗi mình ta chí cao vô thượng. Ta là Đại Đức Đại Uy Thiên Long. Ta không muốn rời khỏi nơi này, ta không thể rời khỏi nơi này.....

Long Bảo Bảo như một khối cầu da tròn trịa tại đầu vai Thần Nam phát ra kim quang càng lúc càng mãnh liệt. Giờ phút này, nhiệt độ của thần hỏa màu hoàng kim không ngừng tăng cao, hùng hực thiêu đốt khiến cả không gian tựa hồ như vụn vụn.

Nếu không phải Thần Nam tiến nhập thần vương lĩnh vực, cơ thể trải qua sự rèn luyện của cấm kỵ thiên lôi, tu luyện gần như trở thành bất diệt thần vương thân thể, thì chỉ e rằng lúc này căn bản khó có thể

chịu nổi thần hỏa mạnh mẽ không ngừng bộc phát ra từ Tiểu Long.

- "Ta.... khát.... nước!! " Tiểu Long khẽ rên lên trong miệng. Đôi mắt to vô thần từ từ lộ ra vẻ thống khổ. Hoàng kim lân giáp trên thân cũng thu nhỏ lại, hơn nữa, tựa hồ như không còn độ sáng bóng, phẳng phát nguyên lực bên trong cũng có dấu hiệu đang dần dần tiêu tán đi.

Thần Nam hoảng hốt triển khi Thần dực vực, không dám ngưng lại, nhanh như thiểm điện vội vã thoát ly chiến trường này. Hắn rút cuộc cũng chẳng chú ý đến mấy vị Chủ Thần cùng Ma Thần sống hay chết. Thiên hạ rộng lớn cũng không có thứ gì có thể so được với tính mạng của Tiểu Long.

Tử Kim Thần Long theo sát phía sau.

- Không... không muốn.... không... Ta không... muốn... không muốn.... rời khỏi nơi này.

Long Bảo Bảo mê man nói. Đôi mắt to khó khăn hiện ra một đạo thần sắc, giấy dựa muốn từ trên đầu Thần Nam bay lên.

Không ngờ, lúc này thân thể của Tiểu Long rút cuộc xảy ra 1 trận biến hóa cực kỳ ác liệt.

"Dát... bắng..." - Một mảnh hoàng kim lân giáp mất đi sức sống từ trên thân thể của nó rơi xuống tan thành bụi phấn.

- A... đau quááá !!! - Tiểu Long như một đứa bé thống khổ kêu lên.

- Thật là đáng chết. Cuối cùng là chuyện quái quỷ gì đang xảy ra?

Thần Nam thực sự phẫn nộ. Hắn đã sử dụng Thần vương lực cách ly với không gian bên ngoài, tất cả mọi ba động không thể xuyên thấu vào bên trong. Thế nhưng, tình hình của Long Bảo Bảo vẫn chưa có được chuyển biến tốt.

Sự tình càng lúc càng thêm nghiêm trọng. Máu tươi không ngừng chảy xuống từ nơi lân phiến bị tróc ra khiến tên tiểu tử Long Bảo Bảo đau đến tận long khu. Thần Nam nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng nổi lên một cỗ cảm giác đau lòng khôn xiết. Hắn nhanh chóng

mở nội thiên địa, mang Tiểu Long đưa vào trong. Sau đó, toàn lực thi triển Thần vương dục, chỉ trong chốc lát đã bay khỏi Bái Đán Thánh Thành cả trăm dặm.

Chỉ đến khi bay đến bầu trời thảo nguyên phía đông Thánh Thành, Thần Nam mới đình chỉ thân hình ngừng lại, rất nhanh mở ra nội thiên địa rồi cùng Tử Kim Thần Long vọt vào bên trong.

- Ta... khó... chịu.... Ta..... thống... khổ.....

Tiểu Long đau đớn lăn lộn bên trên một đám hoa cỏ, trên người toàn thân xuất máu tươi từ trên xuống dưới, hoàng kim lân phiến cũng đã bị tróc ra hơn phân nửa. Tiểu Long đáng thương trông như đang mắc một căn bệnh tuyệt chứng.

Thần Nam thoáng nhìn thấy, lập tức chạy đến ôm Tiểu Long vào ngực, trong lòng dấy lên một cảm giác bất lực. Giờ phút này, khối huyết nhục Tiểu Long mơ hồ thì thầm với hắn:

- Ta... khát...

Thần Nam lập tức đi đến tiên quả lâm thái hái lấy tiên quả ép ra nước cho Long Bảo Bảo uống. Tiểu Long hút vào từng ngụm từng ngụm tiên quả, thế nhưng lân giáp trên người vẫn cứ như cũ từng mảng tróc ra.

Tử Kim Thần Long đứng bên cạnh lo lắng nói:

- Con bà nó. Sao lân giáp của tên tiểu đậu đình này thế nào mà cứ tróc ra mãi? Chẳng lẽ huyết mạch của hắn không thuần nên lân giáp không thể bám vào người? Thật là kỳ quái a....

Nhắc đến việc này, hắn như nhớ đến cái gì đó liền nói:

- Để cho ta thử xem.

Đoạn, rất nhanh tự cắt cổ tay của mình, để cho thần long huyết chảy ra nhỏ vào miệng Tiểu Long. Hoàng kim thần hỏa trên người Tiểu Long đột nhiên suy yếu đi không ít nhưng chỉ là lân giáp vẫn như cũ lại tiếp tục tróc ra.

Rồng bĩ ỏi một tay để trên người Tiểu Long, trong cơ thể bắt đầu khởi động long nguyên vô tận rót vào thân thể Tiểu Long.

Thần Nam trong lòng vừa động, cũng tự cắt lấy cổ tay mình nhỏ máu vào miệng Long Bảo Bảo, đồng thời vận dụng Thần nguyên lực hướng về tên rồng con đang nằm mà truyền vào.

- A... thoải mái hơn.... - Tiểu Long mơ mơ màng màng lên tiếng.

Thần Nam và Tử Kim Thần Long quay mặt nhìn nhau:

- Rốt cục thì tên tiểu tử này mắc phải chứng quái bệnh gì đây???

Được thần vương lực cùng long nguyên liên tục truyền vào trong cơ thể, Long Bảo Bảo có vẻ như đã thoải mái hơn rất nhiều. Chỉ là, tốc độ lân giáp trên người đang bị tróc ra cũng tăng lên rất nhanh.

- Tiểu đậu đĩnh có lẽ phải cần đến thần lực lớn hơn nữa - Tử Kim Thần Long đưa ra phán đoán trong lòng - Tình hình này nếu như hắn không chết thì cũng bị đại thoái tu vi.

Thần Nam trong lòng vừa động, hướng về phía xa nói sâu nhất trong nội thiên địa nhẹ nhàng phát tay. Một kẻ đang hôn mê nhìn kỹ chính là Lôi Thần bị phong ấn từ từ trôi đến.

Vì Long Bảo Bảo, hôm nay đành phải xin lỗi người này, thử xem có thể hay không sử dụng tâm tạng của thần vương.

Tử Kim Thần Long nghe thấy, nhất thời 2 mắt toát ra vẻ thèm muốn, thiếu điều chảy cả nước miếng ra:

- Tên tiểu đậu đĩnh này thực sự làm cho người ta hâm mộ a. Để cho ta. Năm đó, cừu nhân của Long đại gia ta và Lôi thần điện kể ra cũng có chút giao tình. Hôm nay ta sẽ tự mình làm đao phủ.

- Cẩn thận một chút. Tốt nhất nên lưu lại tính mạng cho hắn.

Vốn dĩ Thần Nam không nghĩ rằng sẽ giết chết Lôi Thần. Dù sao, đây cũng là một kẻ trong giới chủ thần, sức ảnh hưởng khảng định rất

lớn. Chỉ là, lúc này hắn không còn lựa chọn nào khác. Vì Long Bảo Bảo, hắn sẵn sàng không tiếc trở mặt cùng với chúng thần.

Tử Kim Thần Long sống qua mấy ngàn năm, kinh nghiệm cực kỳ phong phú. Hắn mở thiên nhãn, bắn vào trong cơ thể Lôi Thần một đạo thần quang.

Lôi Thần đã tỉnh lại. Tuy nhiên, cả người không thể cử động, cũng như không thể mở miệng ra mà nói chuyện được. Trong đôi mắt tràn đầy ngọn lửa căm hận, hung hăng nhìn chằm chằm vào Thần Nam và Tử Kim Thần Long.

- Ngao ô... Phát tài rồi a. Trong người tên này quả thực có mấy khóa thần đan.

Thần Nam cũng đã mở thiên nhãn, nhìn thấy trong thân thể Lôi Thần đang bị phong ấn có cả thảy 9 khóa tử kim sắc thần đan, phân bố đều tại ngực và bụng. 9 khóa thần đan này phát ra quang hoa nhàn nhạt, bất quá lại bị một cỗ lực lượng đen sẫm bao bọc, không thể lưu chuyển để xuất ra thần vương lực.

- Xin lỗi, nhưng Long đại gia ta cần phải xuống tay thôi.

Lôi Thần nghe đến đây, thần sắc lộ ra vẻ hoảng sợ, nét mặt cực kỳ khó coi.

Tử Kim Thần Long thực sự động thủ. Huyết tinh bắn ra khắp cả mặt hắn. Thần long lực ảo diệu vô cùng đưa long nguyên rất nhanh tiến vào trong cơ thể của Lôi Thần. Một viên tử kim sắc thần đan từ trong miệng Lôi Thần bay ra.

Tên rồng bỉ ổi đánh tan lớp hắc sắc ma thần lực bao bọc quanh thần đan vừa từ trong miệng Lôi Thần bay ra. Một viên thần đan tỏa ra quang hoa sáng như ngọc xuất hiện tại lòng bàn tay hắn. Cùng lúc đó...

- Oanh long long.....

Tiếng sấm không ngừng vang lên. Từ bên trong thần đan bộc phát ra tầng tầng lớp lớp những tia thiểm điện thật lớn.

- Thật là khó đối phó a. Tiểu tử, mau đến giúp ta 1 tay thu phục nó.

Thần Nam nghe thấy liền xuất ra một cỗ chưởng lực. Thần lực mạnh mẽ cùng với long nguyên của Tử Kim Thần Long kịch liệt công kích Lôi Thần đan. Tử kim sắc thần đan phát ra tiếng vang khách khách, rồi sau đó âm âm bạo toái.

Một đạo năng lượng vô cùng mạnh mẽ phát ra nhưng lại bị Thần Nam và Tử Kim Thần Long gạt lực ngăn trở. Cả một vùng quang hoa tử khí rộng lớn bị bọn họ dùng nguyên lực chế trụ, lơ lửng tại không trung.

Lôi thần lực sắc màu bàng bạc dưới sự khống chế của bọn họ chậm rãi hướng về phía cơ thể Long Bảo Bảo rút vào.

Tiểu Long tựa hồ đã tỉnh lại, nhẹ giọng nói:

- Ta đã đỡ hơn rồi. Các người không nên quá lo lắng.

Tử sắc quang hoa trở nên nhạt nhẽo. Lôi thần lực dần dần cũng bị Tiểu Long hấp thu gần hết. Trong cơ thể Tiểu Long chợt lóe lên một cỗ quang hoa tử sắc. Chỉ là, vẫn như cũ không cách nào ngăn cản lân giáp tróc ra. Sau khi năng lượng của Lôi Thần đan hoàn toàn bị Long Bảo Bảo hấp thụ, đột nhiên cả thảy hoàng kim long giáp trên người nó mãnh liệt bạo phát rơi xuống, toàn bộ thoát ly khỏi thân thể Tiểu Long.

- A..... - Thần Nam kinh hô thất thanh - Long Bảo Bảo !!!!!!!

- Ta cảm thấy thoải mái hơn rồi. Bất quá, ta lại trở thành quá khó coi a.

Long Bảo Bảo yếu ớt cử động cặp mắt to nhìn lại chính mình toàn thân đầy máu, có chút không giải thích được, khó hiểu nói:

- Thần hỏi, ta... thế nào... mà... lại bị... như.. vậy... a?

Kim quang mãnh liệt trên người nó từ từ phai nhạt. Đột nhiên ngay lúc này, tại trung tâm cái sừng thứ ba trên đầu Tiểu Long phát ra trận

trận kim quang bao phủ lấy toàn thân nó vào bên trong.

Thần Nam kinh hãi nhìn Tử Kim Thần Long nói:

- Mau lên, nhanh nhanh lấy thêm Lôi thần đan nữa.

Lôi Thần đáng thương nghe đến câu cuối suýt chút nữa là ngất đi.

- Ta... không... sao... - Tiểu Long mệt nhọc nói.

Lúc này, kim quang cũng không thương tổn gì đến Long Bảo Bảo. Ngoài ra, kim quang nhàn nhạt từ từ vây kín lấy thân thể đầy máu của nó, những miệng vết thương cũng nhanh chóng khép miệng lại. Một tầng kim mang nhàn nhạt thực chất hóa bao quanh bên ngoài thân thể tiểu long, cùng lúc cái sừng thứ 3 trên đầu nó cũng bắt đầu... tan rã.

Thần Nam cực kỳ quan tâm đến Tiểu Long. Nếu như thần vương lực có thể giúp Tiểu Long thoát khỏi hiểm cảnh, vậy thì dùng càng nhiều càng tốt. Hắn đối với Lôi Thần không hề khách khí.

Viên Lôi thần đan thứ 2....

Viên Lôi thần đan thứ 3...

Tổng cộng 4 khóa Lôi thần đan bị đánh nát hóa thành thần lực, rót vào bên trong cơ thể Tiểu Long.

Nửa canh giờ sau.

-Thần nói, ta đã khỏe hơn.

Mặc dù thân thể hoàn toàn suy yếu, nhưng tinh thần của Tiểu Long tựa hồ đã khá lên rất nhiều.

Giờ phút này, dị biến phát sinh trên người nó. Cái sừng thứ 3 hoàn toàn tan rã, hóa thành đạo đạo kim sắc phân đều khắp nơi trên thân, thẩm thấu vào bên trong. Cùng lúc ở bên ngoài cơ thể cũng đã mọc ra một phiến lân giáp nhỏ bé phi thường. Mặc dù thoạt nhìn có vẻ mong manh, nhưng so với lúc này toàn thân đầy huyết nhục thì cũng

tạm xem là có hình dáng mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần. Cuối cùng, Thần Nam và Tử Kim Thần Long cũng có thể thờ phào đứng sang một bên quan sát.

- Hay là dùng thêm một viên Lôi thần đan để củng cố thêm một chút?

Cường đại bạo nghịch Lôi Thần vừa mới tỉnh lại nghe thấy câu này của Thần Nam, hoảng sợ đến ngất đi lần nữa.

Bất quá, viên thần đan thứ 5 cuối cùng cũng không bị lấy ra. Long Bảo Bảo rút cuộc đã có thể run rẩy đứng lên, loang choạng bay ra khỏi nội thiên địa mắt nhìn về hướng Bái Đán Thánh Thành xa xa có chút thất thần nói:

- Ta... muốn đi... đến... nơi đó..... có... người gọi ta.....

Kẻ nào gây họa, kẻ đó phải tự giải quyết. Thần Nam đồng ý đi mặc dù không hề muốn Long Bảo Bảo một lần nữa gặp nguy hiểm. Hơn nữa, hắn mơ hồ cảm nhận được sẽ có một sự kỳ ngộ to lớn đang chờ Long Bảo Bảo phía trước.

Trở về Bái Đán Thánh Thành, bầu trời phía trên tròn như phỉ thúy, nguyên khí ba động cuồng loạn khắp nơi.

Quang Minh Thần hào quang rực rỡ, Chiến Thần tay cầm đao tuốt ra khỏi vỏ, Nguyên Tố Thủy Thần bình tĩnh trầm mặc, Nguyên Tố Hỏa Thần quanh thân liệt hỏa ngập trời, bốn người mặc dù khí thế cương thịnh nhưng rõ ràng là đã thụ thương không ít. Trên người bọn họ rất nhiều huyết tích cùng với đạo đạo ấn ký chứng minh. Mà trong đó, Nguyên Tố Hỏa Thần chính xác thương thế nặng nhất, đùi phải đã bị chặt đứt, huyết nhục vương vãi cả một vùng.

Bốn người đứng cùng một chỗ quay lưng về nhau, khẩn trương tập trung nhìn Phệ Thần Thú phía trước. Ma Thần một phương bốn người đang kịch chiến thần thú. Minh thần đã mất đi thân thể, bị Phệ Thần Thú tàn nhẫn xé xác, cắn nuốt, bây giờ chỉ còn có một đạo ma hồn. Tuy nhiên, đối với hắn mà nói, chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng bao nhiêu. Bản thân hắn chính là Tử Vong Chi Thần, có thể tùy thời vứt bỏ thân thể để làm vật thay thế.

Hắc Âm Đại Ma Thần, Huyết Hoàng bọn họ cũng đều biến thể giai thương, cả người bị Phệ Thần Thú cắn xé, huyết nhục bắn khắp nơi. Tuy nhiên, bọn họ phóng xuất đấu khí hay ngâm xương ma pháp cũng đều vô cùng thông thả.

Mà Phệ Thần Thú lại tấn công như tia chớp. Từng đạo ma pháp công kích đáng sợ, còn có kiếm khí cực kỳ cương mãnh. Rất khó để đánh trúng thân thể nó, mà dù cho có đánh trúng, cùng lắm cũng chỉ bị quay cuồng văng ra hơn 10 trượng rồi sau đó liền lại vọt tới. Căn bản công kích đáng sợ thế nào tựa hồ đối với nó không hề có hiệu quả.

Huyền giới cao thủ đang xem cuộc chiến cũng đã tránh xa ra ngoài vài dặm để quan sát.

Thần Nam trông thấy cảnh này âm thầm kinh ngạc. Trong không gian cấm chế này, cường hãn như Chủ Thần cùng với Ma Thần cũng phải rất chật vật, bị năm cái đầu quái thú hung hăng liên tục tấn công.

Phệ Thần Thú thật là đáng sợ!

- Ta... cảm giác được.... Có cái gì đó.... đang gọi ta... từ dưới địa ngục.. A,... không đúng.... không chỉ địa ngục.... mà cả... trên bầu trời.... cũng có gì đó gọi ta....

Thần Nam nhìn theo hướng móng vuốt nhỏ bé của Long Bảo Bảo đang chỉ, quả thật trên trời có một khe hở.

Liều mạng!

Vì Tiểu Long, Thần Nam quyết định xông vào Thiên Đường.

Lúc này, bên trong không gian, thần bí lão nhân đang ra sức ngâm xương chú ngữ khổng lồ chế cục diện, bên cạnh chính là Quang Minh Giáo Hoàng đang trấn giữ. Phệ Thần Thú điên cuồng truy kích các vị Ma Thần; trên trời, năng lượng tựa hồ như muốn xé nát không gian.

Trong bóng tối, bọn người Thần Nam hóa thành vài đạo tàn ảnh vô thanh vô tức đột nhập vào trong khe nứt kim sắc.

Ở bên trong, non xanh nước biếc, cung điện trải dài vô tận, thái hà

ngập trời, rất nhiều những thiên thần đang nhảy múa.

Đột nhiên, một tiếng gầm thật lớn suýt chút làm cho Thần Nam và Tử Kim Thần Long điếc cả tai. Một con quái thú từ trong cung điện rất nhanh lao ra nhắm hướng họn người Thần Nam bay đến. Con quái vật này cao 3 trượng, dài năm trượng, thân như kỳ lân, sừng như ngà voi, năm cái đầu phân biệt ra: long đầu, hổ đầu, sư đầu, hùng đầu, báo đầu.

- Phệ Thần thú?? Ngao ô... Sao lại có thể? Chẳng phải nó đang ở ngoài kia sao? - Tử Kim Thần Long kinh hãi nói.

Thần Nam nét mặt lộ vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói:

- Chắc là có một cặp. Con này chắc là con cái.

Phệ Thần Thú ngay cả chủ thần cũng dám cắn nuốt, có thể hình dung ra thực lực cường đại đến cỡ nào.

Năm cái đầu dữ tợn nhắm hướng Thần Nam hung hăng lao đến.

Bất quá, ngay sát na khi gần tới, khí thế hung tàn của quái thú năm đầu đột nhiên thay đổi. Hơi thở hung bạo trong nháy mắt biến mất như chưa từng có. Quái thú tựa như một con chó ngoan ngoãn ôn thuận tiến đến.

Thần Nam cùng Tử Kim Thần Long ngạc nhiên.

- Chẳng lẽ tên này thấy Long đại gia ta thần uy cái thế, muốn nhận thân sao? Ngao ô.....

Tử Kim Thần Long còn chưa kịp nói xong đã bị Phệ Thần thú đánh văng đi kêu thảm thiết.

- Ngao ô... đáng chết!!!

Phệ Thần thú thần tình lộ vẻ lấy lòng quay về phía Long Bảo Bảo trong lòng Thần Nam vẫy đuôi liên tục.

Chương 266

Cổ lão tế thai (đàn tế cổ)

Thần Nam kinh dị nhìn hung thú phía trước mặt, không rõ tại sao lại có bộ dạng vui mừng khi nhìn thấy long bảo bảo đang nép trong ngực hắn, Long bảo bảo tựa hồ không cảm nhận thấy sự nguy hiểm đôi mắt to tròn kêu lên:

"Thần nói! người quả thật biến thái a, sao lại có đến tận 5 cái đầu "

Nghe thế phệ thần thú uy mãnh to lớn tựa hồ có chút uỷ khuất, 5 cái đầu phát ra những tiếng ô ô phảng phất có chút bất mãn tựa hồ lại như hướng tới chủ nhân để làm nũng. Điều này càng làm cho Thần Nam có cảm giác quái dị chỉ có thể giải thích đc việc này chính là thần thú trước mắt có thể chính là hồng hoang man thú tại viễn cổ đã cảm giác đc trên người của Long bảo bảo có khí tức của quang minh thần. Phải biết rằng trước đây do tham ăn chính Long bảo bảo đã không cẩn thận nuốt phải thần đan của quang minh thần vào trong bụng, sợ rằng cũng có quan hệ tới việc này. Thiên giới đối với bọn Thần Nam mà nói không phải là đất lành, vạn nhất bị phệ thần thú phát hiện ra điều gì đó khác thường, ở nơi vô cùng hung hiểm này, đặc biệt là với tiểu long đã nuốt thần đan của thần long đời thứ nhất rất cần thiết cho sự hồi sinh của Quang minh thần lại càng khiến họ phải nhanh chóng rời bỏ nơi chằng lành này.

Thần Nam thúc giục Long bảo bảo : "nơi này có gì kêu gọi người ? mau để phệ thần thú đưa chúng ta đi tìm "

" Có cảm giác kỳ quái...." Long bảo bảo có chút thất thần, như bị mất đi trí nhớ, nó lẩm bẩm nói : " lực lượng phong ấn vẫn còn....."

Bỗng nhiên tiểu long giơ 1 cái móng vuốt nhỏ màu vàng chỉ ra phía trước : "nơi này"

" Đi, chúng ta đi "

Thần Nam ôm Long Bảo Bảo bay lên, hướng về phía trước bay tới...phệ thần thú chột hạ thân ý bảo bọn họ ngồi lên trên lưng nó,

cách đó không xa Tử kim thần long cười lớn cũng bay tới cùng Thần Nam và Long Bảo Bảo ngồi lên lưng phệ thần thú, con rồng bí ối này âm thầm huyền hoá ra long trảo thật lớn thử ngay trên lân giáp của phệ thần thú...thật làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi, long trảo ẩn chứa thần vương lực thể mà ngay cả 1 ấn ký nhỏ cũng không lưu lại trên lân giáp của nó. Bọn Thần Nam cùng lắc đầu nhìn nhau, quái thú này thể chất thật sự quá mạnh mẽ, thần vương lực cũng không mấy may làm suy chuyển tý nào lân giáp của nó, không hổ có thể xé rách man thú của chủ thần.

Chỉ là không biết tại sao nó lại không thể nói tiếng người, không thể biến hoá thành người mà giữ lại hơn nửa thú tính.

Bên trong thiên đường bao la rộng lớn, những con sông cuốn quanh những ngọn núi trùng điệp. Những lâu đài lơ lửng trên không trung, các tiểu thiên sứ nhảy múa, cảnh sắc thật sự tráng lệ thần thánh vô cùng.

Xuyên qua 1 ngọn núi, dựa theo sự chỉ dẫn của tiểu long, man thú đưa họ tới 1 bình nguyên vô cùng tĩnh lặng, càng bay về phía trước càng thấy sự im lặng tuyệt đối bao trùm khắp nơi, không có thiên sứ nhảy múa, không có cung điện xuất hiện ngay cả những điểm chấm xanh biếc cũng dần biến mất. Phía trước chỉ còn là 1 vùng hoang mạc.

Một mảnh hoang mạc...

Đi thêm khoảng trăm dặm, xuất hiện trong tầm mắt họ là 1 hẻm núi lớn do 2 dãy núi cao tạo thành.

"Chính là nơi này" Long Bảo Bảo chỉ về đại hạp cốc phía trước.

Hai toạ thổ màu vàng như 2 thanh kiếm chọc thẳng lên trời. Long bảo bảo nhìn chăm chăm vào 2 toạ thổ trong ánh mắt xuất hiện dị quang, nó lẩm bẫm nói :

" chúng...chúng gọi ta ".

" Ngao hồng..." phệ thần thú ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm thật lớn âm thanh vang dội khắp hoang mạc.

Long Bảo Bảo từ trong lồng ngực Thần Nam bay ra ung dung tiến tới. Thần Nam cẩn thận đi theo nó dường như sợ có điều gì bất ngờ xảy ra. Còn phệ thần thú thì đang ngu ngơ nghịch cái đuôi phía sau của nó

Trong hẻm núi không có bất kỳ 1 sự sống nào, trải dài vô tận chỉ là sỏi đá hoang vu vô cùng.

Một người 2 thần thú chậm rãi bay vào phía bên trong. Long Bảo Bảo lộ ra vẻ mặt mê hoặc khó hiểu dùng tiểu trảo hoàng kim vuốt ve sơn bích. Vào sâu trong hẻm núi khoảng 10 dặm nữa, xuất hiện 1 đàn tế áng chừng cao 10 trượng do những tảng đá đen sẫm tạo thành nằm chính giữa thung lũng. Đàn tế này hình như đã có từ rất rất lâu rồi, những tảng đá hằn bao dấu tích thời gian cũng không thể biết đc từ năm tháng nào mà xuất hiện. Tại khoảng cách không quá trăm trượng này bọn họ phát hiện ra hài cốt nằm thưa thớt trên mặt đất, nhờ có thần linh bảo hộ nên trông những bộ hài cốt này vẫn sáng bóng khác hẳn những bộ hài cốt đã dầm mưa dãi nắng cùng thời gian, mặc dù hài cốt nằm xung quanh đàn tế nhưng không làm cho người ta có cảm giác tà ác ngược lại nơi này có khí tức thần thánh tràn ngập.

Long Bảo Bảo thất thần bay tới đàn tế, thấy vậy Thần Nam vô cùng lo lắng ngăn nó lại "không nên tới gần vội, đối với nơi này chúng ta phải xem xét cho kỹ lưỡng rồi mới có thể hành động "

"Không...ta không muốn rời khỏi nơi này", tiểu long có chút gì đó không bình thường chậm rãi bay lên. Thần Nam và Tử kim thần long bắt buộc dĩ phải đi theo tiểu long để đề phòng bất trắc có thể xảy ra bất cứ lúc nào, dường như phệ thần thú cũng cảm thấy bất an nên gầm nhẹ vài tiếng. Đàn tế cao 10 trượng bao phủ toàn bộ là 1 màu đen, mặc dù có gió nổi ào ạt nhưng Thần Nam vẫn cảm nhận được 1 cỗ năng lượng cường đại đang dao động. Khi khoảng cách vào đàn tế còn chưa tới 5 trượng Long Bảo Bảo đột nhiên hạ xuống bước đi tập tễnh. Thần Nam và Tử kim thần long cùng cảm thấy hành động của tiểu long có chút gì đó kỳ quái lại càng thêm lo lắng không dám rời đi nửa bước...chỉ là khi tiểu long bước đến tầng thứ nhất của đàn tế thì chuyện quái dị xảy ra đối với Thần Nam và Tử kim thần long. Toàn bộ đàn tế quang mang bao phủ, Long Bảo Bảo nhẹ nhàng

xuyên qua như xuyên qua 1 làn nước mỏng nhưng Thần Nam và Tử kim thần long lại bị 1 lực lượng kỳ lạ cản trở và đẩy ra bên ngoài, cả 2 không thể tiến thêm về đàn tế nữa bước. Mắt thấy tiểu long 1 mình bước lên đàn tế, Thần Nam trong lòng hết sức bất an, hấn dồn hết lực vào 2 tay bạo phát 1 trận hắc sắc bắn về phía màn quang mang phía trước, nhưng kết quả lại không như hấn mong muốn, màn thủy liên này nhìn như rất mỏng manh nhưng không có cách nào có thể phá vỡ được. Tử kim thần long càng không tin có tà, thần vương lực bộc phát trong tay hấn cầm đại bồng xuất ra tử quang đánh vào quang mang phía trước...vang lên 1 tiếng đing tai, rồng bị ổi bị bắn ngược về phía sau trăm trượng dính chặt vào sơn bích đối diện. Thần vương lực cương mãnh như nào có thể tưởng tượng ra đc nhưng mà thủy liên trải qua trận công phá của Tử kim thần long vẫn không có gì suy chuyển ngược lại lực phản chấn còn khiến cho con rồng bị ổi ném chút thiệt thòi.

"ngao ô...đáng chết, thật làm cho long đại gia ta tức chết đi đc"

Thần Nam phát giác ra đàn tế này có chút gì đó không ổn, nếu dùng lực cương mãnh công kích nó thì sẽ nhận đc lực phản kích lớn hơn gấp bội lần. Thần Nam nhìn tiểu long bước lên tế đàn vô cùng lo lắng, tế đàn này đối với tiểu long mà nói dường như không có chút gì nguy hiểm chỉ là Thần Nam quá ư lo lắng nên xuất Đại Long đao cùng Liệt Không kiếm chuẩn bị công kích lần nữa. Song ngay lúc này phệ thần thú cảm thấy có điều gì đó bất ổn quay ra nhìn chăm chăm vào 2 thanh thần binh trên tay hấn phát ra tiếng gầm rít nhẹ rồi chạy vội ra đứng chắn trước mặt Thần Nam, thần sắc bất thiện tựa hồ cực lực phản đối

"ngươi không cho ta phá vỡ kết giới của đàn tế, không sợ rằng tiểu long ở bên trong sẽ gặp nguy hiểm ư?", Thần Nam thử hoà hoãn với man thú này, hấn thật sự không muốn nghĩ tới việc man thú này có thể nuốt đc cả man thú của chủ thần. Phệ thần thú lắc lắc cái đầu to lớn của nó rồi sau đó lại gật gật đồng thời phát ra những tiếng gầm liên hồi tựa như uy bức Thần Nam phải rời khỏi nơi này.

"Long đại gia ta thật tức chết đi đc được, đc rồi để xem ai sợ ai đây" Tử kim thần long cầm chặt đại bồng nghiêm sắc mặt từ xa đi tới. Thần Nam tay nắm chặt Đại Long đao cùng Liệt Không kiếm 2 mắt phát ra 2 đạo hàn quang bức về phía man thú bất quá thần sắc của nó không

có vẻ gì nhường nhịn cả. Thần Nam liền thu hồi 2 kiện thần binh lùi lại phía sau nói với tử kim thần long :

"Không nên coi thường mà vọng động, dường như Long Bảo Bảo tạm thời cũng chưa có nguy hiểm gì"

Nhìn thấy Thần Nam và Tử kim thần long lui về phía sau, phệ thần thú cũng rất nhanh rời khỏi tế đàn, bất an ngửa mặt lên trời phát ra trận hồng khiêu vang dội.

Lúc này rốt cuộc tiểu long cũng lên tới đàn tế, tiểu tử này béo tròn đi lại như 1 quả bóng lăn trông thật hoạt kê, nó đang tò mò xem đàn tế cổ xưa này. Bất chợt trong hẻm núi rung chuyển kịch liệt, Long Bảo Bảo không đứng vững loạng choạng ngã đè mông lên đàn tế, nó đang giãy dụa đứng lên thì đàn tế bất chợt bộc phát đạo kim quang vô cùng mạnh mẽ từ trung tâm lan ra rất nhanh.

Thần Nam và Tử kim thần long rất nhanh chóng phi thẳng về phía trước để tương cứu tiểu long. Nhưng lúc này phệ thần thú lại phát ra tiếng gầm rít hoá thành 1 đạo điện quang bay đến ngăn trở đứng chắn trước mặt 2 người, 5 cái miệng đồng thời há ra như 5 bồn máu uy hiếp 2 người.

"Mau tránh ra" Thần Nam không chút nghĩ ngợi xuất Đại Long đao từ trên chém xuống, Tử kim thần long thì điên cuồng dùng đại bổng công kích, phệ thần thú đồng thời cũng dùng 5 cái miệng phun ra 5 đạo quang trụ thật lớn hướng về Thần Nam và Tử kim thần long

" Oanh "

Ánh sáng tràn ngập, một người 2 thần thú đồng thời lui về phía sau vài bước, ngay lúc này từ đàn tế ánh sáng chói vô cùng, thanh âm của tiểu long đến tai Thần Nam và Tử kim thần long khiến 2 người đang có ý định quyết chiến phải dừng lại. Mặc dù quang mang trên đàn tế đang bạo phát nhưng Thần Nam vẫn trông thấy Long Bảo Bảo không có chút gì thương tổn, trong ánh sáng nó trông thật thuần khiết và thánh thiện. Long Bảo Bảo bỗng hồ ngôn loạn ngữ :

"hư không hỗn độn, bóng tối bao trùm, thần nói quang mang phân cách, thần nói vạn thủy ngưng tụ, thần nói đại địa sinh cơ...."

Tại thời khắc này người Long Bảo Bảo phát ra hàng vạn quang mang vô cùng thần thánh bao trùm thần bí khôn lường. Thanh thanh thảo thảo xuất hiện trong hẻm núi hoang vu cùng lúc đó hẻm núi kịch liệt dao động không thôi, 2 toà thạch sơn cao tận trên mây cũng nương theo tiếng nói non nớt của Long Bảo Bảo mà phá đất bay lên.....

Chương 267

Thiên Long?

Bên trong đại hạp cốc rung chuyển ầm ầm. Hai toà thạch sơn cao chọc trời cách mặt đất không xa phát ra trận trận tiếng sấm vang rền khắp chốn. Từ ngọn thạch sơn màu vàng đất bộc phát ra đạo đạo kim mang, chậm chậm bay lên trời.

Trông thấy cảnh tượng này Thần Nam và Tử Kim thần long trong lòng vô cùng kinh hãi, nhất thời trong đầu không còn nghĩ được gì, thật quá bất ngờ.

Tuy nhiên, biểu hiện của Long Bảo Bảo lúc này vô cùng kì lạ, ngày thường, tên tiểu tử này vốn rất thích giả làm Thần côn, nhưng vào lúc này, trước tình huống kì lạ đang xảy ra bên dưới mặt đất, Tiểu long tuy vẫn giữ bộ dạng Thần côn nhưng nó lần này là hữu hình hữu dạng, tư thái vô cùng thần thánh cho những tín đồ thành kính nhất của Quang Minh giáo hội cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Tại nơi tiểu tử này đứng một cột sáng chiếu thẳng lên tận trời, tại trung tâm Tế thai hai kim hoàng sắc tiểu trảo dáng vẻ vô cùng trang nghiêm, không ngừng vẽ lên không trung thập tự, không ngừng rì rầm cầu khẩn : " Thần thuyết, muốn chúng tinh loé sáng phải đúng vào lúc có ánh bình minh, phải đúng lúc vào thời kì.....

Hai toà đại thạch sơn rung uỳnh uỳnh từ từ tách khỏi mặt đất bay lên, chớp mắt đã cách mặt đất hơn trăm trượng, theo sau là một trận cực đại lãng khí cũng từ từ toà ra xung quanh, khiến cho đất đá xung quanh cũng được một phen cuồng bạo vũ động, tung bay mù mịt. Tuy nhiên, chút cuồng phong này, đối với bọn Thần Nam mà nói căn bản là không có khả năng đả thương được họ, hơn nữa càng không thể vì xuyên vào cổ lão Tế thai kết giới mà làm tổn thương đến Tiểu long được.

Cùng với hai toà đại thạch sơn bay lên càng lúc càng cao trên không trung, cơn cuồng phong trên mặt đất cũng lãng dần lãng dần rồi rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại. Đại hạp cốc trong phút chốc đã tiêu biến, giờ chỉ còn lại cổ lão Tế thai nằm trơ trọi tại vùng trung tâm.

Hai toà đại thạch sơn lúc này đã cách mặt đất có lẽ hơn trăm trượng, màu vàng đất lúc này từ từ chuyển sang hoàng kim toả đạo đạo quang mang chói lọi, chiếu rọi khắp thiên địa, đẹp huy hoàng như hai toà kim sơn. Cuối cùng chúng dừng lại trong không trung, tựa hồ như không hề nhúc nhích, nhưng thần thánh kim quang lúc này càng ngày càng toả ánh sáng chói lọi vô cùng rực rỡ.

Đúng vào thời khắc này, từ phía dưới cổ lão Tế thai, nơi kim sắc quang trụ nổi trời bỗng bộc phát một luồng quang mang từ từ hóa thành một dòng suối uốn lượn chảy về phía hai toà kim sắc thạch sơn.

Qua một quãng thời gian luồng kim sắc thần quang kia cũng không ngừng phát tán, tạo thành những luồng ánh sáng vô cùng chói lọi trong không trung sau đó nó hợp với những đạo tiểu sắc quang kia dần hợp thành một dòng sông kim sắc, dần dần lại hợp thành một con sông màu vàng vô cùng rộng lớn cuộn cuộn tuôn chảy, hướng về phía hai toà kim sơn với tốc độ kinh hồn và một uy lực vô cùng mãnh liệt.

Cho đến tận một lúc lâu sau, cực đại kim sắc quang trụ nổi thẳng tới thiên không vẫn bạo phát đạo đạo quang sắc chói lọi tuôn trào tựa sóng biển từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn hùng dũng kéo tới, tụ về hai toà thạch sơn...

Hai toà cự đại kim sơn cao chọc trời tựa hồ như đang từ từ biến hình, không ngừng huyền hoá tạo ra trùng trùng hư ảnh, cho đến khi hai tiếng long khiếu vang trời rạch phá bầu hư không hỗn độn vang lên, cả không gian tràn ngập âm thanh vang rền, cả phiến hư không như đều bị trận trận âm thanh nghiền nát tan tành. Lưỡng đạo long ảnh từ trên cao không ùn ùn kéo đến, cuồng vũ phiêu phiêu, vô cùng cuồng mãnh.

Cự đại long ảnh tựa hồ như chiếm cứ cả bầu thiên không, bọn chúng gào rít, truy đuổi nhau trên trời cao, quấy động như bão về, kim quang sắc đầy trời tựa như bao quanh bọn chúng, khiến lưỡng long ảnh càng nhìn càng thần bí và không kém phần mãnh mẽ, thi thoảng, từ trong lớp bạch kim vân vụn lại lộ ra một lân bán trảo (móng vuốt kì lân). Nếu như để những kẻ người trần mắt thịt nhìn thấy cảnh tượng

trên ất hẳn phải há hốc mồm tròn mắt kinh hãi...

Bản thể của bọn chúng quả thật là quá lớn !!!!

Tử Kim thần long lúc này cảm thấy cho dù có xuất hiện ở nguyên thể thần long hơn hai trăm triệu đi nữa, có lẽ cũng không to hơn hai cái kim trảo đang bay lượn trên không trung này.

" Aaaaaaa..... Ô Ô Ooooo..ứ hự....."Tiếng thét lớn của Tử Kim thần long vô cùng đứt quãng, hẳn sợ hãi đến mức độ nói năng lắp bắp, không liền mạch.

Long tổ tông ơi là Long tổ tông..... thế này thì..... quá là khoa trương rồi đấy,sở ra đến hơn ngàn triệu, một long lân cũng đã to bằng thân hình của long đại gia ta rồi !!!! "Aaaaaaa..... Ô Ô Oooo..... quả không hổ danh là ngũ trảo hoàng tộc.....!!!!!"

Tử Kim thần long lúc này tựa hồ như khiếp sợ đến nỗi không nói nên lời nữa...

Thần Nam lúc này trong lòng cũng cảm thấy bội phần kinh dị. Chẳng nhẽ hai toà cự đại sơn thạch kia vốn là hai con thần long bị phong ấn chăng ?? Điều này quả khiến hẳn không thể tin được.

Trận mãnh đích cuồng phong tự cao không đã đáp xuống mặt đất, trong phút chốc khiến bụi tung cát mù, đất đá bay đầy trời. Cuối cùng, vô số cự thạch đều bị trận cuồng phong nay quét sạch hất bay lên không trung.

"Thần linh long!!!!!!"

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, cuối cùng hẳn cũng đã phát hiện ra hai đại vật vô cùng to lớn ẩn hiện trong làn vân vụ mờ mịt trên trời cao kia, chính là một đôi Thần long dực, kim sắc thần dực toả sáng chói lọi khắp trời, phạm vi bao quanh rộng lớn không biết bao nhiêu mà kể. Cơn cuồng phong dữ dội dưới mặt đất chính là do thần long dực gây ra.

Phệ thần thú phát ra những tiếng kêu rên rỉ yếu ớt. Mặc dù con man thú này dám xé rách thân thể của chủ thần nhưng lúc này tựa như

cũng trở nên hiền hoà hơn hết như con mèo vậy, hai con thần linh long chiếm cứ nửa bầu trời thật chẳng khác nào hai con tiểu miêu tiểu cầu lộ ra thần thái vô cùng thuần phục.

"Hắn hẳn hẳn..... long tổ tông ơ! Đây đây đây..... chẳng phải là thiên long sao ????" Tử Kim thần long nhìn thấy cảnh tượng này vô cùng kinh ngạc lấp bắp nói, thần sắc lúc này lộ ra vẻ suy tư: "Chẳng lẽ có liên quan đến Tiểu đậu đình ??"

"Gào.... Grào...."

"Gào.....Grào...."

Cực đại thanh âm gào rít âm ỉ vang vọng cả một vùng chân trời.Hai con đại vật phiêu động thân thể vô cùng to lớn, kim quang sắc toả sáng khắp chốn rồi chúng đột nhiên từ từ hạ xuống.

Tỏa ra uy áp vô cùng lớn lao, năng lượng ba động mãnh liệt khiến cho đại địa phía bên dưới cũng không ngừng chấn động theo, cát bụi bay mù mịt. Thần Nam và Tử Kim thần long rất nhanh chóng lùi lại phía sau.

Từ vùng đất trung tâm, trên Cổ lão tế thai còn lại mỗi long bảo bảo dường như vẫn không bận tâm đến những âm thanh vang động kia, kiên quyết trụ lại miệng vẫn lẩm bẩm khẩu quyết, trong đôi mắt hẳn tràn đầy một luồng quang thái vô cùng tinh khiết.

Hai con thần linh long phiêu động thân hình khổng lồ trên bầu trời,mục tiêu hướng thẳng về phía long bảo bảo từ trên không trung nhanh chóng tiến về phía Tế thai bên dưới mặt đất.

"Thật đáng chết!!" Thần Nam giận dữ kêu lên, rút Đại long đao và Liệt Không kiếm ra, hoá thành lưỡng đạo thanh mang dữ dội phóng về phía hai con thần linh long khổng lồ.

Hai con thần linh long vạn trượng này quả thật là thân thủ phi phàm, phần đuôi vẫn còn ở trên cao không, vậy mà cái đầu khổng lồ của nó đã phá nhập thiên không,trong chớp mắt đã tiến đến gần cổ lão Tế thai.

Đại long đao tại không trung đang biến hoá ra bản thể của mình, một nửa thân hình tàn long hiện hữu trong không trung, nó giống như một linh hồn có linh thức, sau khi nhìn thấy hai con thần linh long liền lập tức giảm tốc độ cuối cùng đình chỉ giữa không trung. Liệt không kiếm lúc này cũng hoá thành liễu xuyên thiên thú, nó cùng đại long đao trôi nổi trong hư không, đồng dạng như nhau, lạnh lùng nhìn kĩ hai con thần linh long.

"Ao..... Grao....."

"Ao.....Grao....."

Hai con vật khổng lồ lúc này phát ra những âm thanh đình tai nhức óc., hai cái đại long đầu đồng thời đâm mạnh vào vùng sáng bao quanh Tế thai.

Sau khi trùng tiến vào luồng bích quang, cực đại long đầu của hai con thần linh long rất nhan chóng thu nhỏ lại, tuy nhiên phần thân thể khổng lồ lộ rõ ra bên ngoài đang không ngừng phiêu động lại không có gì biến đổi, vẫn như cũ che lấp nửa bầu trời.

Thần Nam kinh hãi lộ vẻ thất sắc, không hiểu vì sao Đại long đao và Liệt không kiếm vẫn để cho hai con thần linh long tiến về phía Tế thai mà không hề có động tĩnh gì.

Tiếp ngay sau đó, phần thân thể dài ngàn trượng của hai con thần linh long thật chẳng khác nào hai dòng kim hà đang cuộn cuộn tuôn chảy gào rít trong không trung, từ trên cao lao thẳng xuống Tế thai với vận tốc điên cuồng.

"Ngao oooo..... Xong hết rồi !!!!! Tiểu đệ đình đáng thương, bảo đám sắp sửa trở thành nhục tượng rồi !!!" Nghĩ đến cảnh tượng này con rồng bỉ ổi có chút không đành lòng. Những cảnh tượng trước mặt, Thần nam cảm thấy mình thật vô dụng, không tìm được biện pháp nào, phệ thần thú lúc này vẫn phát ra trện trện những âm thanh rì rầm bất an.

Chỉ có điều, mọi chuyện lại xảy ra ngoài sự định liệu của tất cả mọi người. Hai con thần linh long dài ngàn trượng vọt tới khu Tế thai, nhưng long thân khổng lồ lại không hề mảy may làm tổn hại đến Tế

thai. Tất cả những kẻ có mặt cảm thấy bội phần kinh ngạc. Long thể khổng lồ lúc này cũng dần dần thu nhỏ lại, cho đến khi luồng kim quang khắp trời kia dần dần tiêu tán, bọn chúng đã hoá ra kích thước so với long bảo bảo cũng một chín một mười, không ngừng bay lượn trên Tế thai.

Xa xa nhìn lại, phẳng phất giống như ba long bảo bảo giống nhau y đúc đang đứng trên Tế thai. Chỉ khác ở chỗ một kẻ thì đang có vẻ rất thành tâm rì rầm cầu khẩn, hai kẻ còn lại thật chẳng khác nào những tiểu hài đồng hoạt bát vây quanh chơi đùa.

"Cái này....."

Sự biến hoá khôn lường này khiến cho Thần Nam không nói nên lời nào. Con rồng bửu cũng há hốc mồm trợn mắt kinh ngạc, không dám tin vào sự thật đang xảy ra trước mắt.

Nhưng những điều khiến người ta kinh ngạc vẫn còn tiếp diễn. Hai con tiểu long hoạt bát đáng yêu sau khi chơi đùa vây quanh Tiểu long một chập, đột nhiên quang mang đại phát, từ hai phiến kim quang bộc phát ra ánh sáng bích ngọc chói lọi, ngay sau đó bọn chúng đột nhiên tiêu tán trong không trung, hoá thành một mảnh kim vụ rồi nhanh chóng ngưng tụ tạo thành một đôi thần long dực. Trong nháy hiện ra lưỡng đạo hư ảnh tốc độ cực kì nhanh, nhảy vào bên trong thần long dực của Tiểu long, bộc phát ra một đạo quang mang chói lọi....

Những sự biến hoá này quả thật xảy ra vô cùng đột ngột. Không ai có thể tưởng tượng được hai con đại vật này lại biến thành một đôi thần long dực rồi nhảy vào thân thể Tiểu long. Những điều này khiến cho người khác khó có thể giải thích được tựa hồ như ngày càng trở nên thuần phục hơn đối với tiểu long đang ở trên tế thai phát ra thần sắc vô cùng kính cẩn.

Nhìn từ phía xa, Thần dực của Tiểu long rõ ràng không tương xứng (không giống nhau). Màu sắc đậm và rõ nét hơn. Đôi mắt phát ra kim sắc rực rỡ, vô cùng mê hoặc. Chỉ có điều, tên tiểu tử này dường như vẫn không cảm nhận được điều gì khác biệt vẫn không ngừng cầu khẩn làm bầm như lúc trước khiến cho kẻ khác chỉ hận một nỗi không thể đả cho tên tiểu mê hồ này một chưởng để cho hắn mau chóng

thức tỉnh.

Không cần Thần Nam và những người khác đánh thức, vào thời khắc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng vang lên, khiến cho tiểu thần còn đang trong cơn mê man bỗng phục hồi tinh thần trở lại. Cổ lão Tế thai bỗng chốc đổ sụp, long bảo bảo dang rộng đôi kim hoàng sắc tiểu long dực, kinh ngạc hét lớn: "Thần thuyết, địa chấn chẳng????"

"Àm àm àm...."

Tế thai đổ sụp, nhất phiến kim quang xán lạn không ngừng bộc phát, từ trong lớp đất đá đổ vỡ lộ rõ hai chuỗi kiếm màu vàng vô cùng lớn, ước đoán trường kiếm cũng phải dài đến mấy trượng, nặng chắc cũng đến ngàn cân....

"Ngao ô, thật khó tin, phải chăng là thần binh bảo vật đã xuất thế???" Tử Kim thần long lúc này chỉ muốn mau mau chóng chóng lại gần nơi chôn giấu bảo kiếm, nhưng lại bị Thần Nam cản lại. Hắn đã mơ hồ đoán được, vật này cùng Tiểu long ắt hẳn có một mối cơ duyên lớn, không kẻ nào có thể xen ngang được.

"keng....."

"keng....."

Hai cây tuyệt thế kiếm từ dưới đất đột nhiên bắn thẳng lên, trường kiếm dài chừng trăm trượng, toàn thân phát ra kim quang chói lọi từ mũi kiếm loé ra những luồng ánh sáng chói mắt tựa hồ như có thể cảm nhận được một luồng hàn khí toát ra, rung động cả một vùng thiên không.

Tiểu long thấy vậy vô cùng hoảng sợ, nhanh nhanh chóng chóng nhảy tránh qua một bên. Đôi mắt mở to, tràn đầy vẻ khó hiểu trước những sự việc đang xảy ra trước mắt.

"Thần nói, quả thật là thánh kiếm, vô cùng sắc bén. Tuy nhiên, lớn như vậy, kẻ nào mới có thể nâng được chứ????"

Hai cây hoàng kim thánh kiếm dài hơn trăm trượng tựa hồ như có

linh thức, nghe thấy những lời tiểu long vừa nói liền phóng vọt lên cao, trăm phá phiến phiến hư không, trên trên trời cao bỗng chốc hoá thành lưỡng đạo kim long, phong vân cuồn cuộn đầy trời. Không gian ngập tràn sát khí, lãnh khí khiến cho người ta cảm thấy rùng mình, thêm vào đó là vô số những luồng quang mang chói lọi, khiến cho chúng càng trở nên bất phàm.....

"Ào gào..."

"Ào gào..."

Hai tiếng long khiếu như vang vọng chín tầng mây, lưỡng đạo kim ảnh từ trên thiên không từ từ đáp xuống, hướng về phía tiểu long mà phóng đi.

"Ngẫu đích thần a!" tại giờ khắc này long bảo bảo vốn mập mạp chậm chạp béo tròn như quả bóng da đột nhiên nhanh như cá chạch kêu lên một tiếng phi ra ngoài xa mấy trăm trượng

Chỉ có điều, hai con kim sắc thần long này như bóng với hình, trong phút chốc đã bắt kịp hẳn.

"Ai nha, thần nói, ta cần được giải thoát!!" long bảo bảo giống như một đứa trẻ kêu lên một cách vô cùng kinh ngạc.

Chỉ có điều, kết quả mọi việc xảy ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người, hai đạo hoàng kim thánh kiếm cũng không hề có ý đả thương hẳn, mà nhanh chóng ngay sau đó hoá thành một làn kim vụ, ngưng tụ thành hai cái long giác chói sáng, từ từ dung nhập vào đầu giữa hai tai của Tiểu long.

"Ai nha, Ta không muốn chết aaa!!!!!" Tiểu thần còn tựa hồ như sợ chết ngất đi, không hề hay biết hai đạo thánh kiếm đã dung nhập vào đầu hẳn từ lúc nào. Nó sợ hãi nhắm mắt hét lớn: "Cứu mạng! Ta không muốn chết! Ta không làm thần còn nữa!..... Thần Nam, nê thu mau cứu ta mới !!!!"

Về mặt của Tử Kim thần long tựa hồ như đóng băng trong giây lát, hồi lâu sau mới cất lời hét lên một hồi dài: "Ngao ô, không thể tin nổi, long tổ tông ơi, cơ duyên lớn như vậy sao lại không có phần của ta

cơ chứ !Nếu như ta đoán không nhầm, đây đích thị là Thiên long dực và Thiên long giác a?"

Thần Nam vừa bực mình lại vừa buồn cười nhìn về phía long bảo bảo, tên tiểu tử này quả thật là thần bí!

"Bịch!"

Tiểu tử long bảo bảo đang nhắm mắt chờ chết, sớm đã quên võ cánh, từ trên cao rơi thẳng xuống mặt đất.

Lúc này, hắn mở to đôi mắt lộ vẻ tràn đầy tò mò: "Hê! ta chưa chết". Nó cúi đầu xuống, thấy một đôi kim hoàng sắc tiểu thảo đang cuống quýt sờ sờ chính đầu của mình.

"long bảo bảo ngươi không sao chứ?" Thần Nam thấy vậy thu hồi Đại long đao và Liệt không kiếm bay tới chỗ Tiểu Long.

"Không hề gì! đã hoàn toàn khôi phục rồi !!" Vừa nói Tiểu long vừa cảm thấy vô cùng kinh ngạc cảm nhận sự biến hoá của chính thân thể mình. Nó lẩm bẩm: "Thật là kì quái!!! Ta cảm giác toàn thân nội lực vô cùng sung mãn..!!"

Thần Nam lúc này cũng đã mơ hồ hiểu được chuyện gì đang xảy ra, liền nói với Tiểu long: "Thử nhìn lại Long dực và Long giác của ngươi xem!!"

"OK!!!"

Tiểu long đang không bay lên, đôi thần dực vỗ mạnh một cái, rồi sau đó hướng về phía trước mà ra sức vỗ cánh bay lên.

"Bang!!"

Một cơn cuồng phong trong phút chốc chồm nổi lên, cát bụi hơn mười dặm phía trước mặt trong phút chốc bị thổi bay sạch. Một cái hố cực lớn bỗng chốc xuất hiện trên mặt đất, hàng ngàn hàng vạn hòn cự thạch đều bị nhấc bổng lên cao không.

Vào đúng thời khắc này, hai đạo quang kiếm giao thoa nhau từ lưỡng

giác của Tiểu long nhanh chóng bay ra, trong phút chốc không thể biết rõ được phương hướng của chúng. hai đạo cự đại quang mang này thật chẳng khác nào hai vệt rách xé trời bay đi với tốc độ kinh hồn. Trên đại địa chúng bay một đường thẳng tắp rồi dần dần phân tách những tiếng "Khách khách" vang lên không ngớt đập mạnh vào thính giác.

Tiểu tử lúc này cảm thấy vô cùng kinh sợ, ngay lập tức ổn định lại thân hình. Lúc này, chỉ còn nhìn thấy ở xa xa xuất hiện một toà thiên huyết rộng đến chừng mười mấy mét vuông, ở một phía khác hiện rõ một thiết khẩu bằng phẳng dài hơn mười lí, rộng phải đến mấy trượng, sâu không thấy đáy, vô cùng tối tăm, không thể nhìn thấy chút ánh sáng nào.

Thần Nam trong lòng chấn động, tên tiểu tử này quả thật quá mạnh rồi!! Cho dù hắn có làm như vậy, thì cũng bắt quá chỉ đến thế.

Long bảo bảo có chút không tin vào chính mình. Tuy nhiên, tiểu đồ vật này chỉ mơ hồ trong chốc lát, đột nhiên tự nói lớn: "Hình như có cái gì đó đang gọi ta....!"

" Còn..... còn có....nữa....?" rùng bĩ ổi vô cùng lắp bắp, vừa nói vừa chảy ròng ròng nước miếng.

"Tiểu đồ vật này không có lẽ nào nhập vào thiên long thân chẳng???" Thần Nam nhìn Tiểu long một cách kì dị, trong lòng không tìm được trên mặt lộ ra sắc thái nghi hoặc....

Chương 268

Tụ hợp

Lúc trước, tại rừng rậm vĩnh hằng, Thần Nam và Tử Kim Thần Long bọn họ trước "Tiền Sanh Kỉnh" đã biết kiếp trước của Long Bảo Bảo tinh quái chính là thiên long.

Đương nhiên, hiện tại cũng không phải là chuyển thế chi thân. Trong quá khứ xa xưa, Long Bảo Bảo sau một hồi đại chiến đã bị trọng thương, bản thể Thiên Long to lớn hầu như đã bị đánh nát. Cặp sừng bị đánh gãy, móng vuốt Thiên Long vỡ vụn, tiếp đến là đôi cánh thần long cũng gần như bị đứt đoạn. Bất quá, nó quyết tâm không chịu từ bỏ thân thể mà chuyển thế đầu thai.

Căn cứ theo những gì "Tiền Sanh Kỉnh" từng hiện ra, thân thể bị tàn phá của Long Bảo Bảo cũng giống như Phượng Hoàng Tộc có khả năng hồi sinh, rốt cuộc cũng có thể sống lại. Bất quá, không ngờ từ cao giai Thiên Long lại bị biến thành hạ đẳng địa long. Hơn nữa, linh thức luôn bị phong bế tại nơi sâu nhất trong linh hồn cuối cùng, theo năm tháng trôi qua cũng dần dần phai nhạt.

"Kỳ quái a! Thật sự có cái gì đó đang gọi ta..... Long Bảo Bảo tại không trung lắc lư thân hình bay tới bay lui"

"Còn chờ gì nữa, không mau đi tìm đi" Thần Nam trong lòng cảm thấy cao hứng vì Long Bảo Bảo

Thần Nam đã đoán ra, vô luận hai tòa thạch sơn này hay Hoàng Kim Thánh Kiếm cũng đều là những bộ phận từ thân thể Thiên Long năm xưa bị đánh đứt ra rơi xuống, sau đó bị phong ấn tại nơi này, hiện giờ chẳng qua chỉ là hồi quy lại nguyên bản mà thôi.

Cánh Thiên Long!

Vuốt Thiên Long!

Sau nhiều năm bị phong ấn, cuối cùng chủ nhân của chúng đã đến.

Phệ Thần Thú cuồng quít gầm lên, từ trên cao lao thẳng một đường đến trước Long Bảo Bảo quỳ xuống, để cho Long Bảo Bảo, Thần Nam và Tử Kim Thần Long ngồi lên. Sau đó, dựa vào cảm ứng của Tiểu Long hướng về phía trước phóng đi.

Vượt qua núi non, hoang mạc. Sau hơn trăm dặm đường, trước mắt bọn họ xuất hiện một mảng bình nguyên trống trải. Một tòa thạch sơn cao đến tận trời sừng sững đứng giữa bình nguyên. Tiểu Long quả nhiên cảm ứng được sự tình kỳ quái tại nơi này.

Hiện tại, Thần Nam không còn gì phải lo lắng nữa. Hắn cùng với Tử Kim Thần Long rời khỏi man thú, nhảy xuống đất, để cho một mình Long Bảo Bảo tiến về phía trước. Phệ Thần Thú mang Tiểu Long đưa vào tòa thạch sơn, sau đó vội vã bay ngược trở ra.

Tất cả đều giống như Thần Nam tiên đoán, thậm chí thực tế diễn ra trước mắt còn có phần hoành tráng hơn.

Một luồng tuyết phong phá đất bay lên khiến cho đại địa không ngừng rung chuyển, tạo thành hàng loạt khe nứt thật khủng bố trên mặt đất kéo dài đến tận chân trời. Mây đen ùn ùn kéo đến. Toàn bộ thạch sơn phát ra kim mang sáng chói, rực rỡ.

"Ngao ô... Thật không thể tưởng tượng nổi! Lần này là cái quái gì đây? Chẳng lẽ là thân thể của Thiên Long?" Tử Kim Thần Long đứng dưới đất ngược nhìn lên trời ngơ ngác hỏi

"Không có khả năng" - Thần Nam phủ nhận, năm đó thân thể Thiên Long mặc dù bị tàn phá nhưng vẫn còn được bảo tồn hạ thế. Rất có thể đây chính là móng vuốt của Thiên Long.

Liền đó, như để chứng minh lời nói của Thần Nam, toàn bộ thạch sơn hóa thành long ảnh, tại không trung gầm thét vang trời. Cuối cùng, toàn bộ long ảnh đáp xuống, hướng về phía Long Bảo Bảo mà tụ hợp.

"Quả nhiên là móng vuốt Thiên Long" Tử Kim Thần Long kinh hô.

Long ảnh hóa thành một cái hoàng kim trảo khiến cho tên tiểu tử kia rất ngạc nhiên cứ đưa móng vuốt của mình lên nghịch ngợm nhìn

ngắm

Bây giờ tiểu long có thêm song giác, một đôi long dực trên cánh tay lại xuất hiện lợi trảo, cơ thể xuất hiện thêm nhiều tia ánh sáng lấp lánh như ngọc, cơ thể phát ra một cỗ khí tức vô cùng đặc biệt. Thần Nam nhìn thấy Tiểu Long thập phần cao hứng. Trong lịch sử long tộc, số Thần Long có thể tiếp nhập cảnh giới Thiên Long chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Có thể tưởng tượng được năm đó Long Bảo Bảo đích thực là một siêu cấp cường giả.

Chỉ là kết quả của Long Bảo Bảo thực sự bi thảm. Từ đệ nhất thượng đẳng Thiên Long rốt cuộc bị giáng xuống thành hạ đẳng Địa Long, hơn nữa, trí hơn cũng hoàn toàn biến mất. Sau đó, toàn lực dựa vào trực giác và bản năng, không ngừng niết bàn, liên tục tiến hóa. Trải qua biết bao năm dị thường buồn chán mới có thể tiến giai thành ngũ cấp Thánh Long,

Hôm nay, nó rốt cuộc trở lại như xưa. Mặc dù không thể trực tiếp hồi phục cảnh giới Thiên Long, nhưng càng lúc càng có nhiều hy vọng. Sớm muộn gì cũng có một ngày nó có thể dương oai khắp thiên địa.

Tiểu tử Long Bảo Bảo vẫn tinh nghịch y như trước đây, nhanh chóng bay đến trước mặt Thần Nam, đôi mắt to chớp chớp hưng phấn kêu lên

"Ta cảm thấy trong cơ thể có một cỗ năng lượng chưa thể khống chế được"

Mặc dù năng lượng cường hãn khôn lường, nhưng tâm tính của nó vẫn y như một đứa trẻ bình thường.

Nhìn hình dáng Long Bảo Bảo đáng yêu như thế, nghĩ đến trước đây nó từng là Thiên Long có thể hô mưa gọi gió, Thần Nam quả thật có chút cảm khái.

Thân thể Thiên Long bị giáng thành Địa Long, từng trải qua biết bao gian khổ. Trong Thập Vạn Đại Sơn đánh nhau với dã thú, tranh giành thức ăn với hung long. Mặc dù sau này tiến hóa thành Thánh Long thì cũng là tọa kỵ cho kẻ khác.

Được rồi, chúng ta rời khỏi đây thôi. Thần Nam thích thú xoa đầu Tiểu Long, theo thói quen đặt Tiểu Long lên vai rồi cùng với Tử Kim Thần Long bay đi. Phệ Thần Thú gầm nhẹ một tiếng theo sát phía sau bọn họ.

Xuyên qua bình nguyên, bay qua nhiều ngọn núi, cuối cùng cũng trở về Thánh Địa, nơi có vô số cung điện trải dài đến vô tận. Đây cũng chính là lối ra của không gian này. Đám người Thần Nam không chút do dự lập tức xông ra ngoài, chỉ là Phệ Thần Thú còn có chút do dự không biết phải làm sao. Không ngờ cuối cùng cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ không ở lại trấn giữ Thánh Địa nữa mà bay ra ngoài.

Thân thể Long Bảo Bảo liên tục biến hóa, không ngừng phát ra từng đạo kim quang mạnh mẽ. Vừa mới hùng hổ lao ra khỏi không gian, nó lập tức kinh hãi kêu lên

"Thần nói, nguồn năng lượng trong cơ thể ta đang bùng phát."

Tiểu Long rất nhanh bay lên, thân thể biến thành mười trượng, tại không trung không ngừng gầm thét. Sau đó, trong một trường quang mang chói mắt, thể tích của nó trong giây lát tăng vọt lên, từ năm trượng rất nhanh phình lên hơn hai trăm trượng. Tiếng long ngâm cường đại vang vọng đến tận chân trời.

Các chủ thần đang kịch liệt đại chiến cách đó không xa lập tức quay đầu nhìn lại. Xa xa, mấy ngàn huyền giới cao thủ càng kinh dị hơn ngược nhìn trời cao.

Thần Nam lúc này còn có chút lo lắng, bây giờ cũng đã bắt đầu yên tâm. Long Bảo Bảo thành công thăng cấp, dung hợp cánh Thiên Long, sừng Thiên Long và vuốt Thiên Long, rốt cục hoàn toàn đột phá, tiến vào Thần vương lĩnh vực.

Tiểu Long thăng cấp thành công, thực lực trong nháy mắt đột nhiên tăng cao. Có điều, Thần Nam tin rằng đây chưa phải là toàn bộ năng lượng của Long Bảo Bảo. Sừng Thiên Long trên người tựa như thần binh lợi khí nhưng lại không hoàn toàn khế hợp cùng nó. Bất quá, theo thời gian, nó sớm muộn gì cũng có thể hội tụ toàn bộ năng lượng. Một ngày nào đó dĩ nhiên có thể một lần nữa tiến nhập cảnh giới Thiên Long.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn Tiểu Long, không nghĩ đến ngay tại chiến trường ác liệt này lại có kẻ tiến nhập thần vương lĩnh vực.

Ngao hồng....

Giờ khắc này, khí thế của Tiểu Long vô cùng cường thịnh, không còn thái độ của một đứa bé nữa. Nó vũ lộng cái đuôi khổng lồ, quạt đôi cánh to đề phòng nhìn lên trời. Bởi vì lúc này, nó đã cảm giác được Thiên phạt đang từ từ phủ xuống.

Khách sát.....

Thần vương kiếp xuất hiện. Một cột sáng thật lớn từ không trung đánh thẳng xuống Long Bảo Bảo.

Ngao hồng.....

Long Bảo Bảo phấn nộ gầm lên. Đôi cánh mạnh mẽ bắt đầu đánh ra một đạo cuồng phong mạnh mẽ hướng về phía chân trời. Tất nhiên, đây không phải cuồng phong bình thường. Trong đó ẩn chứa Thần vương lực vô tận, phát ra tầng tầng lớp lớp kim mang chói mắt. Cuồng phong màu vàng lập tức đánh tan đạo lôi quang thứ đầu tiên.

Quả nhiên rất cường đại a!!!

Thần Nam lâm bảm.

Hắn đối với thực lực Tiểu Long phi thường tin tưởng. Dù sao nó cũng đã kế thừa nguyên lực của Thiên Long, so với Thần vương lực bình thường càng thêm thuần túy, đối kháng với Thần vương kiếp dĩ nhiên không thành vấn đề.

Hơn nữa, long tộc với phương pháp tu luyện đặc thù, không cần phải như Thần Nam đưa thiên lôi nhập thể, dùng tánh mạng mạo hiểm. Tiểu Long chỉ cần bình tĩnh đối kháng hoặc có thể né tránh thiên phạt.

Phệ Thần Thú từ trong Thiên Đường bay ra, bắt gặp Tiểu Long gặp

nạn liền gầm lên một tiếng bay thẳng lên trời, tựa hồ như muốn trợ giúp đối kháng thiên phạt. Không ngờ Tiểu Long gầm lên một tiếng trầm muện khiến nó buộc phải quay trở về. Bất kỳ sinh vật gì cũng đều có sự cao ngạo và tôn nghiêm của mình. Hướng chi, long tộc thực lực cường đại, bản thân tiến vào Thần vương lĩnh vực, đương nhiên muốn dựa vào thực lực bản thân vượt qua Thần vương kiếp.

Xa xa, trận đại chiến của chủ thần cũng ngừng lại. Nguyên nhân do Phệ Thần Thú được nghe thấy tiếng hồng của con cái. Nhìn thấy Tiểu Long trên không, nó cảm giác được hơi thở quen thuộc từ long tộc. Nó nhảy ra khỏi không gian cấm chế của lão nhân thần bí, bay lên trời cao cùng con cái khẩn trương nhìn về phía Tiểu Long.

Bên trong không gian cấm chế, đám người Quang Minh Thần cùng Hắc Ám Đại Ma Thần thở dài ra một hơi, đồng thời trong lòng cảm thấy vô cùng xấu hổ. Trong lần đại chiến này, bọn họ thật sự thất bại.

Bên Ma Thần, Minh Thần bị Phệ Thần Thú xé nát thể xác, một phần thân thể vẫn còn đang nằm trong miệng của nó. Còn phía Quang Minh Thần, Hỏa Thần ngay từ đầu đã bị đứt mất đuôi phải, trở thành độc thối thần linh (thần linh một chân). Đối với một vị chủ thần mà nói, đây đích thị là một sự thất bại và sỉ nhục to lớn.

Ma Thần cùng các chủ thần cũng đều động dạng thê thảm, thương thế lưu lại trên người lộ rõ từng vết thối rữa đáng sợ. Đối với chúng sinh mà nói, quả thật không thể tưởng tượng nổi chủ thần cao cao tại thượng lại thua thê thảm tại nhân gian giới. Hơn nữa, thương tích chính là do một man thú gây ra.

Bọn họ kinh hãi cho rằng Quang Minh Giáo Hội thực lực cao thâm khó lường. Bản thân thần bí lão nhân, nói theo một cách nào đó, đúng là một phế nhân, cơ hồ không có lấy một chút thần lực. Thế nhưng lão ta lại nắm giữ không gian pháp tắc. Một khi lão ta ổn định được không gian chung quanh, thì dù có là thần vương cũng khó có thể thoát ra khỏi cấm chế của lão.

Mà trên người Phệ Thần Thú lại có thể xuất ra thực lực của cấp thần vương. Nhưng kinh khủng hơn chính là thể phách của nó cực kỳ cường hãn, kể cả Thần vương lực cũng khó mà ảnh hưởng đến tánh mạng nó. Cơ hồ mọi người đều hiểu được thú thể của nó có khả

năng so với thân thể Thần hoàng.

Lão nhân nắm giữ bộ phận pháp tắc cấp độ thần hoàng, còn Phệ Thần Thú cũng có thể phách của cấp độ thần hoàng. Như vậy, nếu tổ hợp này phát huy đến mức tận cùng thì chắc chắn không thua gì một thần hoàng. Đây chính là nguyên nhân căn bản dẫn đến sự thất bại của bốn vị chủ thần và bốn vị ma thần. Đối thủ của bọn họ thật sự mạnh quá sức tưởng tượng.

Nói sao đi nữa, các vị chủ thần và ma thần đều cảm thấy rất mất mặt. Tại nhân gian bị thiệt thòi thế này, bọn họ nhất thời không cách nào được.

Giờ phút này, nắm được cơ hội hiếm có, bọn họ đem hết toàn lực đối kháng với không gian pháp tắc.

Dát băng.....

Không gian phẳng phát như một vật hữu hình, phát ra tiếng vỡ vụn. Xa xa, thần bí lão nhân bên cạnh Giáo Hoàng thần sắc có chút khó coi, cuối cùng lão rốt cục thở dài một hơi, nói:

Phệ nhân a!.. Không có thần lực cuối cùng khó thành đại sự. Không có Phệ Thần Thú phối hợp, nắm xương già ta đây cũng khó làm nên việc lớn a.

Một tiếng "dát băng" vang lớn, bốn vị chủ thần cùng bốn vị ma thần rốt cục cũng thoát khỏi không gian cấm chế. Quang minh thánh quang cùng Hắc ám ma khí nhất thời phóng lên cao. Bọn họ chính là thần linh hơn thiên giới, giờ phút này cảm thấy bất lực nhịn không được ngửa mặt lên trời thét dài.

Minh thần mặc dù mất đi thân thể, nhưng hấn cơ bản là Tử Vong Ma Thần, năng lượng bản nguyên chính là hồn phách, có thể tùy tiện thay đổi. Còn Nguyên tố Hỏa Thần mất đi đuôi phải thì lại không giống như vậy. Hai mắt của hấn hần hần phát ra hung quang, nhìn chăm chăm vào thần bí lão nhân.

Lúc này, phía bên kia, cấm kỵ thiên lôi không ngừng đánh xuống. Long Bảo Bảo thể hiện ra thực lực phi phàm, đôi cánh cổ động năng

lượng quang bạo, hai sừng giao nhau bổ ra nghịch thiên thánh kiếm, móng vuốt càng lợi hại xe rách không gian, nghiền nát hết thủy lôi quang. Tiểu Long rất nhanh vượt qua chín đạo thần vương lôi kiếp, thuận lợi tiến cấp Thần Vương.

"Thần nói, ta là Thần Vương!"

Thần linh long hai trăm triệu hơn rất nhanh thu nhỏ lại, hóa thành một quả cầu da màu vàng nhỏ xíu, lắc lư đáp xuống đầu vai Thần Nam.

Quang Minh Giáo Hoàng và thần bí lão nhân từ trong đôi mắt phát ra ánh sáng kỳ dị. Sau đó bọn họ lộ ra thần sắc cực kỳ phức tạp. Vẻ mặt hoài nghi, kinh hãi, chua xót, thống khổ,..... lần lượt thoáng hiện qua.

Thật sự..... quả nhiên là... Đại Đức Đại Uy Thiên Long trong truyền thuyết sao?

Thần bí lão nhân giọng nói run rẩy, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Long Bảo Bảo trên đầu vai của Thần Nam.

Nhưng ngay lúc này, một ngôi sao băng từ trên không xẹt qua, rất nhanh phá không bay đến.

Một cái đầu ngân long thật lớn đột nhiên lao đến tạo nên một trận cuồng phong, sau đó dừng lại trên trời cao. Một đoạn đuôi rồng dài sáu mươi triệu tựa như cương thiết khiến cho con người bình thường cảm thấy cực kỳ chấn động. Một hàng gai chạy dài trên lưng, to lớn dị thường, như một trường mâu cực kỳ sắc bén chia thẳng lên trời, càng làm tăng thêm nét khủng bố và thần dị.

Bạo quân Khôn Đức!

Thần Nam từ trong đôi mắt bắn ra hai đạo thần mang, cẩn thận đứng lên đề phòng; bởi vì hắn phát hiện ra Khôn Đức cũng đang nhìn Tiểu Long không chớp mắt.

"Khôn Đức, xem người còn chạy đi đâu? Mau cho ta một lời giải thích."

Ngay lúc này, một âm thanh hàm chứa sự phẫn nộ từ nơi xa truyền tới. Một đạo thân ảnh nhẹ nhàng bay đến, tiên nhan như ngọc, thanh lệ vô song, như một tiên tử chưa từng nhiễm bụi trần thế. Bạch y tung bay phất phơ, chính là Đạm Thai Tiên Tử truy nhập Tây Thổ.

Chương 269

Thần Vương chiến

Bạo quân Khôn Đức đột nhiên xuất hiện, sau đó là Đại Thai Tiên Tử đuổi tới, khiến cho hào khí tại hiện trường càng thêm vi diệu hẳn lên. Cả hai cường giả là Ma Thần cùng Chủ Thần đều không muốn trêu chọc vào những nhân vật này, bởi nếu bọn họ gia nhập bất kỳ một phương thế lực nào cũng lập tức phá vỡ thế trận bình hành (cân bằng) trước mắt.

Bất quá, Thần Nam lại cảm thấy có chút kỳ quái. Dựa theo tin tức hắn nắm được, Khôn Đức cùng Viên phu nhân rất có thể đã phá nhập Thần hoàng lĩnh vực, gần như trở thành cường giả vô địch. Mà Đạm Thai Tuyền dường như cũng lắm chỉ đạt tới Thần vương đỉnh phong cùng một đẳng cấp với Vũ Hinh; thế nhưng làm sao dùng thái độ như thế đối mặt với lão bạo quân này?

Thân thể ngân long khổng lồ của Khôn Đức tại không trung phát ra một vàng quang mang chói mắt, rồi sau đó rất nhanh huyền hóa thành nhân hình, chậm rãi trầm ổn đáp xuống đất, toàn thân thấu phát ra một cỗ khí tức cường đại.

Tóc trắng trên đầu tung bay theo gió, đôi mày kiếm hướng xéo đến tận tận giác, dáng vẻ cương nghị, hai con ngươi màu bạc lấp lánh, khiến cho kẻ khác thoát nhìn nam tử cao lớn khôi vĩ này đều cảm giác được một mị lực đặc hữu.

"Không sai, quả nhiên là lão tiểu tử" Tử Kim Thần Long lẩm bẩm.

Hắn đối với Khôn Đức trước mặt không có lấy một chút hảo cảm; mặc dù tương lai có thể trở thành con rể của đối phương, nhưng là từ miệng vẫn phun ra những lời lẽ như trước đây.

Con rồng bí ối sau khi hóa thành người, mặc dù cũng là một nam tử cao to đẹp trai, nhưng từ khi Khôn Đức khôi vĩ bất phàm xuất hiện, tựa hồ vẫn còn kém hơn một chút. Khôn Đức có một cỗ khí chất đặc thù, đó là do tuyệt đỉnh cường giả bế nhể trong cõi đất trời, đương nhiên sẽ phát ra hơi thở tự tin, khí khái duy ngã độc tôn bao trùm cả

thiên hạ. Đây là một đặc chất khó có thể bắt chước được.

Tử Kim Thần Long chưa đạt tới cảnh giới này, tự nhiên không thể so sánh được với hắn. Chỉ từ mỗi điểm khí chất đặc thù này mà nói, cho dù Rồng bí ỏi mặc dù đã sống được mấy ngàn tuổi nhưng trước mặt Khôn Đức dường như chỉ là một mao đầu tiểu tử mà thôi.

Khôn Đức hiển nhiên nghe được những lời bất kính của cửa Tử Kim Thần Long đối với mình, trong mắt liền lóe lên hai đạo ngân mang. Bất quá, không vì việc này mà phát tác, mà lại nhắc đến một chuyện khác

"Ta cảnh cáo ngươi, không được dụ dỗ Giai Ti Lệ nữa"

Cả đời bạo quân Khôn Đức thương yêu nhất chính là đứa con gái Giai Ti Lệ. Có điều, tiểu nữ này lại cùng với Tử Kim Thần Long quan hệ mập mờ làm cho hắn vừa bất đắc dĩ vừa đau đầu.

"Ta khinh! Long đại gia ta nhỏ vào! Lão long ngươi thế nào mà lại đi nói những lời này? Rõ ràng là Giai Ti Lệ thích ta, như thế nào từ trong miệng ngươi biến thành ta dụ dỗ nàng? Còn nữa, nhất là sau này ta cưới Giai Ti Lệ ngươi cũng đừng nên xen vào"

Khôn Đức lạnh giọng nói:

"Hừ, đừng có mà nằm mơ. Nữ nhân của ta tuyệt đối sẽ không gả cho con rồng điên khùng nhà ngươi."

"Ta thèm vào. Long đại gia ta tốt xấu gì cũng là cao thủ cấp Thần vương, ngươi cũng dám như thế khinh thị ta? Khôn Đức ngươi nói nghe hay lắm! Ngươi không cho ta thích, nhưng ta lại không thể không thích. Ngươi có khả năng làm khó được ta sao? Gì? Không phục hả? Nếu muốn thì lại đây ta với ngươi so chiêu."

Đông đảo cao thủ tại hiện trường cố gắng nhịn cười. Tử Kim Thần Long thật sự là một tên hỗn đản không biết tốt xấu. Có thể thích nữ nhân của người ta nhưng lại có tư thái thế này, muốn cùng lão trượng tương lai so chiêu. (Tên này liều!!!).

"Ngao hồng....."

Mặc dù đang bảo trì hình dạng con người, nhưng Khôn Đức lại phát ra một tiếng long ngâm, rồi sau đó ngân mang chột lóe lên...

Vô số long trào to lớn từ trong không khí biến ảo ra, đột ngột xuất hiện bên cạnh Tử Kim Thần Long túm hấn lên, sau đó hung hăng ném hấn tuốt ra xa.

"Ngao ô.... Lão tiểu tử, người dám đánh lén ta.... Thật là ghê tởm !!!"

Tử Kim Thần Long vô cùng hỗn trướng bị đánh bay đi. Mặc dù ngoài miệng chửi mắng rất dữ dội, nhưng là lúc này cả người đã trụ lại được tại không trung, trong lúc nhất thời cũng không muốn tiến lại gần Khôn Đức.

Sau đó, Khôn Đức lạnh lùng nhìn về phía mấy vị Chủ Thần và Ma Thần, nói lên câu đầu tiên khiến toàn trường chấn động:

"Ta là Tây thổ chấp pháp giả."

"Oa....."

Đông đảo huyền giới tu chân giả la lên kinh hãi. Ngàn vạn lần không nghĩ rằng Tây thổ bạo quân cùng với Tây thổ chấp pháp giả chính là một người. Tin tức này thực sự kinh thiên.

Thần Nam đồng dạng vô cùng ngạc nhiên. Tin tức này thật nằm ngoài sức dự liệu của hấn. Không trách được lời đồn đãi: Khôn Đức lánh thế mấy ngàn năm cũng không xuất hiện lấy một lần, tuy nhiên mỗi lần xuất thế đều tạo ra một trường phong ba cực lớn.

Mấy vị Chủ Thần cùng Ma Thần sắc mặt dị thường khó coi. Tin tức này đối với bọn họ mà nói, đều gây ra một sự chấn động nhất định. Bọn họ biết Khôn Đức trước mặt chẳng phải người dưới trướng của Thiên Giới, chỉ là không tưởng đến nguyên nhân bên trong là như thế.

Nếu nói về bối phận trước đây, bạo quân Khôn Đức là nhân vật tiền bối của bọn họ. Thế nhưng sự hiểu biết của bọn họ đối với thực lực Khôn Đức tương đối mơ hồ. Cách mấy ngàn năm trước đây, từng có

hóa thân của một vị Chủ Thần trong khi hạ giới đã bị hóa thân của Khôn Đức dễ dàng đánh nát.

Dựa theo hiểu biết như trên, lão bạo quân đã được Thiên giới chủ thần liệt vào dạng nhân vật nguy hiểm. Nếu không cần thiết, bọn họ đều không muốn cùng hắn đối địch. Chỉ là lúc này, tựa hồ như một trường đại chiến khốc liệt khó có thể tránh khỏi. Chức trách của Tây thổ chấp pháp giả chính là bảo hộ cho sự bình yên của nhân gian, không cho Thiên giới quấy rầy. Từ lý do đó mà nói, bọn người Thiên giới buộc lòng phải tử thủ

"Ta không muốn lộ ra thân phận Chấp Pháp Giả. Bình thường, thần linh thiên giới hạ phàm, ta cho tới bây giờ cũng đều mắt nhắm mắt mở cho qua, rất ít quan tâm đến sự việc trần thế. Chỉ cần không làm gì quá đáng, ta nguyện ý trở thành một Chấp Pháp Giả lười biếng không quản tới. Thế nhưng sự việc hôm nay ta không thể mặc kệ, Quang Minh Giáo Hội và ta có mối quan hệ sâu xa."

Mọi người rốt cuộc cũng hiểu được vì sao thân phận Chấp Pháp Giả của Khôn Đức rất ít ai biết được.

Bọn người Nguyên Tố Hỏa Thần, Quang Minh Thần, Hắc Ám Đại Ma Thần đột nhiên khí thế cường thịnh hẳn lên. Nếu như không có cách nào tránh khỏi phải đánh một trận, đương nhiên tốt hơn hết là phải chuẩn bị sẵn sàng.

"Hừ" Khôn Đức lạnh lùng nói "Muốn động thủ sao? Ta, Khôn Đức, trên trời dưới đất đều có khả năng phụng bồi các ngươi. Chỉ sợ các ngươi tới lúc đó hối hận không kịp."

Lúc này, Đạm Thai Tiên Tử mở miệng nói:

"Khôn Đức, ngươi rốt cuộc là có ý gì? Vì sao lại bắt đi đệ tử của ta? Nhanh giao nàng ra đây."

Đạm Thai Tuyên băng cơ ngọc cốt, tuyệt thế phong tư, thanh lệ xuất trần khiến cho tất cả mọi người ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Nàng hướng về phía Thần nam gật gật đầu vẻ như chào hỏi, rồi liền xoay người đối diện với Khôn Đức.

Thần Nam cũng muốn biết đáp án. Hấn và Mộng Khả Nhi phải nói là không có chút cảm tình; nhưng là, Mộng Khả Nhi dù sao cũng là mẹ của đứa con mà hấn chưa từng gặp mặt. Trước đây không lâu, nguyên nhân bởi vì chuyện của Thần Chiến, hấn không hỏi tới việc này. Bây giờ gặp được Khôn Đức và Đạm Thai Tuyền, hấn cần phải hỏi rõ nơi Mộng Khả Nhi hạ lạc.

Khôn Đức đáp lại:

"Hãy yên tâm, ta sẽ trả lại tên đệ tử kia cho ngươi. Ta tuyệt đối không thương hại đến nang một phân một hào nào cả."

Không được. Bây giờ phải giao nang ra ngay cho ta

Khôn Đức trầm giọng nói:

"Ta phải điều tra một đoạn công án. Ta có dự cảm, có thể từ trên người tên nữ đệ tử kia tìm được chút manh mối. Nếu ngươi cực lực cản trở ta, vậy sẽ làm ta hoài nghi ngươi cùng đoạn công án kia có quan hệ."

"Hừ, Khôn Đức ngươi cưỡng từ đoạt lý, dối gạt người quá đáng!"

Hiển nhiên, Đạm Thai Tuyền cũng không e ngại Khôn Đức, giữ vững lập trường.

"Cho ta thời gian nửa tháng, ta sẽ cho ngươi một công đạo, bởi vì đoạn công án này bắt buộc phải giải quyết."

Khôn Đức nói như chém đinh chặt sắt, dáng vẻ không ngần ngại đánh một trận, cũng không muốn giao ra Mộng Khả Nhi.

Đạm Thai Tuyền do dự, cuối cùng gật đầu nói:

"Được, ta cho ngươi nửa tháng thời gian."

Khôn Đức xoay người lại, đối diện mấy vị Chủ Thần và Ma Thần nói:

"Các ngươi có thể lựa chọn cùng ta đánh một trận; nếu không, xin mời phản hồi Thiên Giới."

Hiện tại, Quang Minh Giáo Hoàng bảo vệ thân bí lão nhân đến bên cạnh Khôn Đức. Hiển nhiên, bọn họ quen biết nhau, anh mắt vừa liếc qua đã hiểu ý.

"Hắc hắc... " Hắc Âm Ma Thần cười lạnh "Nói hay lắm! Chỉ cần Thần Nam mang Thánh Chiến Thiên Sử giao cho chúng ta, chúng ta lập tức quay về."

Chiến Thần cũng đứng ra lên tiếng:

"Mang Thánh Chiến Thiên Sử giao cho chúng ta."

"Chuyện đó của các người không quan hệ đến ta."

Khôn Đức lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ.

"Ha ha..." Thần Nam cười lớn "Ta đã nói qua, các người muốn Thánh Chiến Thiên Sử thì trước hết công phá mười tám tầng địa ngục đi. Nếu không, các người hãy tuân theo ý kiến của Khôn Đức tiên bối, rút nhanh về Thiên Giới."

"Ha ha..." Nguyên tố hỏa Thần mặc dù mất đi chân phải nhưng vẫn như cũ, khí thịnh khiếp nhân, âm thanh lạnh lùng nói "Người muốn lợi dụng chúng ta? Hừ, đúng thật là nằm mơ. Chúng ta nhất lộ cùng người đến nơi này, đã là cấp cho người một chút mặt mũi."

Đừng tưởng là người mang theo Thần vương dục trong người thì chúng ta không đuổi theo được. Ta tại phương Tây Thiên Giới có rất nhiều loại bí pháp có thể bắt được người."

"Hừ.." Hắc Âm Ma Thần đồng dạng hừ lạnh, quay mặt về Thần Nam nở ra một nụ cười âm hiểm "Không cần phải hạ mình với người nữa. Thần Nam, người rốt cuộc có giao ra hay không Thánh Chiến Thiên Sử?"

"Không giao. Các người làm gì được ta?"

Thần Nam lạnh giọng đáp lại, ngang nhiên đối mặt với bọn họ, không có lấy một chút thái độ thỏa hiệp nào.

Hào khí lập tức khấn trương hẳn lên. Hắc Ám Đại Ma Thần ha ha cười lớn nhìn bọn người Quang Minh Thần nói:

"Chúng ta hai phương liên thủ. Thế nào? Trước hết giết hẳn, sau đó mới quyết định Thánh Chiến Thiên Sử thuộc về ai."

Nguyên tổ Hỏa Thần không chút do dự bước lên phía trước gật đầu nói:

"Được lắm, đầu tiên giết chết hẳn."

"Ha ha ha..." Thần Nam cười lớn, sau đó âm thanh lạnh lùng nói "Ta chỉ biết các ngươi trong lòng mang họa thủy, thời khắc nào cũng muốn động thủ giết ta. Bất quá, cứ tự tưởng rằng làm chủ thần là ngon sao? Trời đất bao la, mặc sức cho ta tiêu dao, để xem các người giết ta như thế nào."

Thần Nam vốn không có ý định đào tẩu. Hẳn ngang nhiên đứng yên trong hư không, phát ra một cỗ chiến ý ngập trời. Mái tóc rối bời tung bay, kinh khí mênh mông, sát khí bắt đầu khởi động, hướng thẳng đến tận trời.

Xa xa, đông đảo cao thủ huyền giới cũng động dung. Thần Nam muốn cùng tám vị cường giả cấp chủ thần đối chiến, điều này thực quá mức điên cuồng.

Khôn Đức tựa hồ bất mãn với lời nói " công phá mười tám tầng địa ngục" của Thần Nam, giờ phút này lạnh lùng đứng nhìn có ý để mặc cho Chủ Thần cùng Ma Thần ra tay không hề muốn ngăn cản.

Đạm Thai Tuyên dường như muốn nói gì đó bất quá lại thấy Thần Nam tư thái vô cùng tự tin nên lại tiếp tục bảo trì dáng vẻ trầm mặc.

Tiếng xé gió không ngừng vang lên. Trên không trung quang ảnh lóe ra, tám vị Thần vương cao thủ tại mỗi chỗ đứng đều lưu lại một đạo tàn ảnh, phân ra tám hướng lấy Thần Nam làm trung tâm, ngăn trở không cho hẳn đào tẩu.

"Sẵn tiện lúc này cũng nên kiểm tra tu vi Thần vương của ta đạt đến

cảnh giới nào."

Thần Nam hướng đến Tử Kim Thần Long cách đó không xa hô lớn.

Con Rồng Bĩ Ôi hét lên một tiếng dài, không chút do dự rất nhanh vọt tới.

Không cho Tử Kim Thần Long nói nhiều, Thần Nam để nó lấy Huyền Vũ Giáp mặc vào, rồi sau đó đưa cho nó Liệt Không Kiếm.

Thần Nam rèn luyện gần như trở thành bất diệt thần vương thân thể, cũng giống như mặc Huyền Vũ Giáp trên người; không bằng để cho Rồng Bĩ Ôi mặc, không chừng còn có tác dụng hơn.

Long Bảo Bảo đã dung hợp xong Thiên Long tàn khu vào người. Tiểu tử này tuyệt đối có thực lực để chống đỡ nên Thần Nam không cần phải lo lắng.; bất quá cũng mang hai khối thuẫn tàn khuyết cấp cho nó. Hai khối tàn khuyết không ngừng bay quanh thân Tiểu Long che chở các nơi yếu hại cho nó.

Quang Minh Thần lộ ra một tia bất đắc dĩ nói:

"Thần Nam, hay là ngươi nên giao ra Thánh Chiến Thiên Sử đi."

"Hừ" Huyết Hoàng âm hiểm cười nói "Cho dù có giao ra, hấn cũng khó mà thoát chết."

Nguyên tổ Hỏa Thần cũng cười lạnh, nhanh chóng lên tiếng:

"Hôm nay nhất định phải giết cho được hấn."

"Thử xem cuối cùng là ai giết ai?!!" Thần Nam quát to: "Sátttttttttttt!"

Long Bảo Bảo tới gần Thần Nam, lớn tiếng kêu lên:

"Sátttttttttttttttttttttt!"

"Ngao hồng....."

"Ngao hồng....."

Hai con Phệ Thần Thú gầm lên, từ bên ngoài vọt tới; cùng lúc đó Thần Nam, Tử Kim Thần Long và Long Bảo Bảo cũng bắt đầu phóng ra.

Không chỉ có đông đảo cao thủ huyền giới sủa nhẩn, tại hiện trường, tám vị Thiên Giới Thần vương cũng một trận rối bời.

Thân kỳ lân, chân voi, long - hổ - sư - hùng - báo năm đầu đích thị Phệ Thần Thú, tựa như hung thần ác sát vọt lên. Hơn nữa, không chỉ một mà có tới hai con, một thư một hùng.

Phải biết rằng Phệ Thần Thú bản thân lực công kích có thể so với chủ thần. Ngoài ra, lực phòng ngự của thú thể tựa hồ như Thần hoàng cấp bậc, ngay cả Thiên giới Thần vương cũng vô cùng đau đầu với nó.

Một cặp Phệ Thần Thú cư nhiên nghe lệnh từ Long Bảo Bảo, thật sự ngoài dự liệu của mọi người.

Long đao trong tay Thần Nam huyền hóa thành thân thể tàn long thật lớn, cuối cùng quán quanh trên cánh tay phải của hắn, đầu rồng khổng lồ gầm gít liên hồi, thân long khổng lồ ngàn trượng vũ động trên trời cao tựa hồ muốn đánh Huyết Hoàng và Nguyên Tố Hỏa Thần thành cát bụi

Bên kia con Rồng Bĩ Ổi thân mặc Huyền Vũ Giáp, rốt cuộc chẳng có kỵ bất cứ thứ gì, hoàn toàn phóng mở tay chân. Một tay cầm Tử Kim Song Tiệt Côn, tay kia huy vũ Liệt Không Kiếm, một chiêu đánh ra kiếm quang xé nát không gian. Cuối cùng, thân kiếm huyền hóa thành bản thể thiên thú, vũ động thú thân khổng lồ nghiền nát phiến phiến không gian, đem Nguyên Tố Thủy Thần bức lui ra ngoài.

Thiên Long tàn khu dung hợp nằm yên trong cơ thể Long Bảo Bảo, giờ phút này phát huy ra uy lực khủng bố, triển khai long vực phát ra vạn đạo nhằm phía quang minh thần bản tới. Song giác nhoáng lên hóa thành hai đạo hoàng kim thánh kiếm trảm tới Ngạc Vận Ma Thần đồng thời long trảo phá hư không cũng bắn vọt tới, gã tiểu tử này nhìn thì non nớt nhưng thực lực phát ra đủ khiến cho mọi người phải kinh hãi, 2 kẻ đi theo Thần Nam đều là thần vương cấp cao thủ.

Phệ Thần Thú cũng dị thường đáng sợ. Hai con man thú truy đuổi theo lực lượng cường đại nhất là Hắc Ám Đại Ma Thần, Quang Minh Thần, Chiến Thần, điên cuồng gầm thét, khiến cho ba người không thể không liên thủ đối kháng.

Bên trên thiên không như biển động sôi trào, chín đại cao thủ cấp thần vương, còn có bốn con thần thú, trực tiếp đánh cho không gian không ngừng vỡ nát, năng lượng ba động mãnh liệt mêh mông.

Nếu không phải Khôn Đức, Quang Minh Giáo Hoàng cùng thần bí lão nhân hợp lực bày kết giới, chỉ sợ phía bên dưới Thần điện của Quang Minh Giáo Hội đã bị nghiền nát, hoặc chính cả tòa Bái Đán Thánh Thành cũng đều bị trận đại chiến của mười ba cường giả cấp bậc Thần vương đánh cho sụp đổ.

Chương 270

Giết thần

Mười ba vị Thần vương cấp cường giả đại hỗn chiến, đây tuyệt đối là 1 đại sự kiện kinh động nhất trong lịch sử nhân gian giới. Mỗi một người, đều lộ ra Thần vương đại thần thông, vung chưởng phá nát hư không, dặm chân đạp nát núi rừng, hơn nữa bọn họ đều tự tế luyện ra "Tiểu thế giới" phát ra thực lực đáng sợ. Trận chiến đi qua nơi nào thì nơi đó đều tan tành mây khói, sơn băng địa liệt.

Cũng may Quang Minh Giáo Hội am hiểu không gian pháp tắc, thần bí lão nhân đã thi triển không gian cấm chế, ổn định không gian phía dưới, giảm ảnh hưởng tới thấp nhất, đồng thời lại có bạo quân Khôn Đức cùng Quang Minh Giáo Hoàng khổng chế năng lượng toả ra, nếu không cả tòa bái đàn thánh thành đều trong nháy mắt hóa thành hư vô

Mười ba vị thần vương đại chiến, đã đến cực độ!!!

Giờ phút này mặt trời đã sớm chuyển thành màu lục, sắc trời dị thường âm u, những đạo thiểm điện điên cuồng gầm thét, sấm sét thần quang không ngừng nghiền nát hư không, đánh tan bầu trời và đang điên cuồng lan toả, luồng ma khí mãnh liệt mênh mông, cùng thần quang đan vào nhau, như cự ma cắn nuốt đại địa nhỏ bé

Khắp bầu trời đều đã sôi trào!

Mười ba vị thần vương động tác nhanh như hồng mang, trên không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh, mỗi một 1 lần giao kích thì thiên phạt giáng xuống tạo khủng cảnh kinh nhân.

"Sát!"

"Sát!"

Tiếng gào thét, va chạm phát ra liên tục. Chiến ý lên đến cực điểm, mắt các cường giả phát ra cuồng bạo huyết quang. Bây giờ chỉ còn cách đem tất cả năng lực hiển lộ

Tử Kim thần long cầm trong tay Liệt Không Kiếm cùng song tiết côn cùng nguyên tố Thủy thần Tây Lạp Lệ Ti đại chiến khó phân thắng bại. Vị nữ thần không hổ là thiên giới đại cường giả chủ thần, đối với thủy nguyên tố thao khống có thể nói là độc nhất.

Đầy trời thủy nguyên tố bị tụ tập cùng một chỗ, hóa thành vô tận hải dương xuất hiện tại không trung, vô tận sóng nước bắt đầu chuyển động tại không trung, thoát nhìn trông vô cùng kinh thế. Đáng sợ, thủy thể giới bao phủ toàn thân con rồng bỉ ổi.

Biển nước khổng lồ cơ hồ chiếm gần nửa bầu trời làm cho con rồng bỉ ổi vô phương tránh né.

Rồng bỉ ổi nhìn biển nước rồi cất lên 1 tiếng long ngâm, sau đó hấn vừa xông lên xuyên thấu qua biển nước vừa quát: "Nguyên tố thủy thần ngươi muốn dùng thủy đối phó ta, thật là quá sai lầm. Ngươi có nghe nói qua thần long nhập hải ko? Thủy nguyên tố cũng không phải chỉ có ngươi có thể nắm trong tay, chúng ta thần long một tộc cũng là trời sanh vốn thủy thần!"

"Oanh"

Trên cao nhất thời huyết hải ngập trời, vô tận hải thủy sôi trào đứng lên, cuồng bạo sóng nước phát ra, đột nhiên bầu trời tách ra 1 cái khe thật lớn nuốt chửng sóng nước chung quanh. Tử Kim thần long ngạo nghễ đứng thẳng giữa hư không, bên ngoài biển nước vây quanh nhưng chung qui ko thể chạm dc hấn.

"Chịu chết đi!" Tử kim thần long gào lên, Liệt không kiếm trong tay hấn vũ động, bản thể Xuyên Thiên thú to lớn nhắm hướng Thủy thần phóng tới

Nguyên tố thủy thần tây lạc lệ ti chủ yếu sử dụng ma pháp, không thích hợp chiến đấu cận thân, rất nhanh xuất hiện 1 tấm chắn ma pháp thủy hệ vừa cương vừa nhu bảo hộ trước mặt.

"Oanh"

Liệt Không Kiếm huyền hóa ra bản thể trong nháy mắt công phá thủy

thuần, đánh văng Thủy thần đi ra ngoài trăm trượng xa. Huyết hải trên không trung mất người điều khiển liền bạo loạn rớt xuống như lưu tinh

Tử Kim thần long ha ha cười to, tiến lên phía trước.

Nhưng ở phía sau, tây lập lệ ti với mái tóc màu lam liền vũ động, làm cho vô tận hồng ba trong phút chốc nghịch không mà lên, hơn nữa phá tan không thủy thuật của con rồng biển, 1 lần nữa lại bao phủ lấy hắn

Nguyên tổ thủy thần tây lập lệ ti quát lạnh: "Thần long nhập hải ta thật ra nghe nói qua, nếu người cũng có thể tự do thao khống vô tận sóng nước, vậy ném thử một vài thủy trọng lực thần thuật đi!"

Vô tận sóng nước hướng Tử Kim thần long lao đi, đồng thời thân thể hắn bắt cảm thấy trở nên trầm trọng vô cùng, phỏng phát như bị 1 tòa đại sơn đè xuống, làm cho hắn rất khó nhúc nhích một chút. Đáng sợ chủ thần cấp cấm chú ma pháp trọng lực thuật! Rồng biển lại bị vây khốn!!

"Người không e ngại sóng nước, vậy thử băng nhận xem sao!"

Thủy thần dung nhan như ngọc ngưng thấu phát ra vô tận sát khí, màn nước màu lam tú nổi loạn vũ động đứng lên. trên cao vô tận sóng nước, từng đạo sí liệt thần quang thoáng hiện ra, đó là một cột nước qua thần lực gia trì trở thành băng kiếm cùng băng mâu, rất nhanh hướng rồng biển đâm tới.

"Chết ở thủy thần hải trung đi"

Thủy thần đại hiển lộ, từng đạo sóng nước mang quang mang, hung quang bạo thịnh, thành ngàn vạn đạo trải qua chủ thần gia trì trở thành băng kiếm cùng băng mâu hướng rồng biển đánh tới. Xa xa nhìn lại, nơi đó quang mang chói mắt, bỗng nhiên tất cả hồng mang toàn bộ tập trung hướng ở giữa một điểm.

"Oanh"

Nương theo quang mang chói mắt, một tiếng kinh thiên động địa

vang lớn, vô tận sóng nước bắn ra, băng kiếm cùng băng mâu đại bộ phận đâm trúng người Tử kim thần long. Bất quá, lại không thu được chút kết quả gì làm cho Thủy thần có chút ko cam tâm.

"Ngao ô..... hảo thoải mái a! Tử kim thần long tự trong miệng phun ra nửa đoạn băng mâu, căn bản không có thương hại phân hào, có Huyền vũ giáp hộ thể dù là băng nhận đã qua ma pháp gia trì của Chủ thần vẫn ko thể gây tổn hại cho hắn

Người tại cho ta nạo dương dương (chỗ này ko biết phải dịch thể nào (@_@).€ Bây giờ cũng để ta làm cho người tới thoải mái"(gian wa).Tử Kim thần long tại sinh tử đại chiến cũng mang 1 bộ dạng hết sức hỗn đản (thật là potay.com với con rồng này)?

Hắn thét dài một tiếng hướng nguyên tố thủy thần phóng đi, công kích so với trước kia mãnh liệt hơn gấp mấy lần. Trên cao trên bích lãng ngập trời, Tử kim thần long cùng nguyên tố thủy thần khó phân thắng bại, vô tận sóng nước bạo quyền trong thiên địa.

Rồng bị ối trong mắt quang mang chợt lóe, liền vọt tới chỗ Thần Nam đại chiến, hắn hắc hắc nở nụ cười, rất nhanh bỏ qua tây lạp lệ ti mà đi, sử dụng pháp lực xé rách hư không, trong nháy mắt đã vọt tới sau lưng nguyên tố hỏa thần.

Nguyên tố hỏa thần cùng huyết hoàng đang song chiến Thần Nam, đại chiến kịch liệt vô cùng, đang ở sinh tử đối quyết thì con rồng bị ối lao qua đánh lén.

(e chịu thua con rồng này luôn,thật là mất hình tượng quá)

"Phốc"

Lão bĩ tử trong tay cầm Liệt Không Kiếm trong nháy mắt bổ vào trên vai phải nguyên tố hỏa thần, suýt nữa chặt lìa đầu hắn. Bị Tử Kim thần long xé rách không gian đột ngột xuất hiện đánh lén, nhưng Khải kỳ dù sao thì cũng là một vị chủ thần, trong lúc nguy cấp cũng kịp thời tránh thoát 1 kích đoạt mệnh này.

Tuy nhiên huyết thủy vẫn nhiễm hết nửa thân hình, hắn hung hăng xoay người lại, trong đôi mắt nộ hỏa bùng bùng, thần vương cao thủ

lại đi đánh lén, quả thực làm cho hắn có 1 phen kích động.

Lửa giận dâng trào, hắn bất kể hậu quả phải diệt trừ con rồng bỉ ỏi này. Hắn há miệng phun ra 1 cỗ linh hồn chi hỏa quyết tâm phải thiêu sống con rồng này

Nhưng cùng lúc đó, hắn cảm giác từ đùi phải đột nhiên truyền đến một cỗ kịch liệt đau đớn, Linh Hồn Chi Hỏa bị hắn dẫn động liền yếu xuống

"Phanh"

"Ngao....."

Nguyên tố hỏa thần phát ra một tiếng thối khổ tới cực điểm tru lên.

Tử Kim thần long cảm song tiết đại bồng, hung hăng đập vào ngay cái chân bị gãy của hắn làm cho vết thương càng thêm nghiêm trọng gấp trăm lần. 1 mảnh huyết nhục văng ra làm cho Khải kỳ đau đớn muốn ngất.

"Đáng chết, ta muốn giết ngươi cái đồ xú trùng hèn hạ!" Nguyên tố hỏa thần phấn nổi giận, bắt đầu khởi động đại hỏa ngập trời, hướng Tử Kim thần long đuổi theo.

Nhưng mà, rồng bỉ ỏi thật sự quá bỉ ỏi. Nhanh như thiểm điện, ngay sau khi đánh Hỏa thần hắn trong nháy mắt xé rách hư không hướng nguyên tố thủy thần trùng sát mà đi. Trong miệng đại kêu: "Long đại gia không chơi cùng ngươi, đang có một xinh đẹp tiểu bì nương chờ ta thu thập đây!"

Nguyên tố hỏa thần tức giận muốn chết.

Nguyên tố thủy thần càng mặt cười trắng bệch, mới vừa rồi tất cả hết thảy đều phát sinh tại trong nháy mắt, nàng căn bản chưa kịp ngăn cản.

Xa xa, phần đông huyền giới cao thủ không ai nói nên lời, con rồng này thật sự là hỗn trướng, thân là thần vương cao thủ, lần trước đã đánh lén qua lô thần, lần này cư nhiên lại đánh lén nguyên tố hỏa

thần!

"Ha ha....." Thần Nam cười to: "Làm tốt lắm nê thu! Khải kỳ người trốn chỗ nào, chịu chết đi!" đại long đao trong tay Thần Nam rít gào một tiếng, thân hình tại trong phút chốc lại tăng vọt to lớn gấp đôi có thừa, long khu khổng lồ rất nhanh chặn lại tại trước người nguyên tố hỏa thần, làm cho hắn ko đi được phải quay trở lại

Chỉ là, hắn vốn thân bị thương nặng, lại bị Tử Kim thần long đánh lén đắc thủ, thương thế càng thêm ác hóa. Thần Nam bỏ qua huyết hoàng, tập trung chủ công hắn, nhất thời làm cho hắn lâm vào sanh tử hiểm cảnh.

Huyết hoàng mặc dù cũng muốn diệt sát Thần Nam, nhưng là nghĩ lại không chừng hôm nay hy vọng sợ rằng thất bại, phía sau thấy thảm cảnh của nguyên tố hỏa thần. Hắn âm lãnh nở nụ cười, xuất thủ rõ ràng chậm lại 1 lúc, để cho Thần Nam có thể phân ra càng nhiều tinh lực đối phó nguyên tố hỏa thần.

Nếu hôm nay không thể diệt sát Thần Nam, chi bằng lợi dụng cơ hội tốt thế này, mượn tay Thần Nam tiêu diệt vài chủ thần! Huyết hoàng tin tưởng, tương lai hoàn toàn khôi phục trạng thái đỉnh cao, tất nhiên có thể giết chết Thần Nam, báo thù không vội tại nhất thời, hắn là một người có thể ẩn nhẫn- Ma thần đáng sợ!

Thần Nam đã cảm thấy điều đó nhưng nguyên tố hỏa thần còn không biết là mình hữu đã bạo tàng dã tâm, hắn bị Thần Nam tấn đã không thể hoàn thủ, cả người trên dưới nhiều chỗ vết thương lại bắt đầu xuất huyết. Nguyên tố hỏa thần cận hồ nổi giận, tiểu thế giới chi môn mở rộng ra, đồng thời linh hồn chi hỏa bắt đầu bộc phát, cuồng bạo oanh công về hướng Thần Nam.

"Nước lửa tương dung!" Thần Nam lãnh thanh quát. Hắn bây giờ không có điên cuồng giống hỏa thần, mọi thời khắc khắc đều tại chú ý các chiến trường chung quanh. Hỏa thần tương yếu phát động công kích sát na, hắn đã triển khai thần vương dực thuần di tới xung quanh thủy thần, vừa lúc hữu một mảnh vô tận sóng nước cuồng dũng mà đến.

Mượn lực! Tá thế!

"Oanh"

Thủy hỏa nguyên tố dưới sự khống chế của 2 Chủ thần oanh bạo vào nhau, đồng thời, phát ra 1 tiếng nổ rung trời. Một cột sáng ánh sáng màu ngọc trong nháy mắt phá nát phiến không gian. Không chỉ có thông đạo lên Thiên giới bị mở, ngay cả vài quan chiến giả cũng nghiền nát, không gian phá toái ngày càng mở rộng, xuất vô tận không gian loạn lưu.

Nước lửa nguyên tố trùng kích, có một đạo ánh sáng ngọc như cột sáng oanh chỗ không gian giam cầm của thần bí lão nhân, nhằm phá dưới bái đán thánh thành. Tại trong lúc nguy cấp nếu không phải Quang Minh Giáo Hoàng cùng bạo quân khôn đức đồng thời đem hết toàn lực xuất thủ, phía dưới cả tòa thành thị sợ rằng đã bị tan thành tro bụi

Nước lửa thuộc hai chủng loại nguyên tố lực lượng hoàn toàn trái ngược va chạm, bộc phát ra 1 luồng siêu cực đại năng lượng là chuyện mà ai cũng biết! Trên không trung Thủy thần miệng phun máu tươi lão đảo bay đi ra ngoài, vô tận thủy nguyên tố rất nhanh tại không trung nghịch loạn đứng lên, tạo thành 1 hải vực mêh mông. Tử Kim thần long cũng bị đánh tan tác lão đảo phi đi ra ngoài mấy trăm trượng xa, bất quá, lại có huyền vũ giáp hộ thể nếu không có đã bị thương tổn. Thần Nam ý trượng thần vương dực tránh né qua lại nhưng cũng bị đánh trúng nhưng lại không hề làm tổn thương tới bất diệt ma thể của hắn

2 loại nguyên tố bạo phát lực lượng, dư ba cũng lan qua các chiến trường khác. Tuy nhiên, lại không ai bị thương tổn.

Nguyên tố hỏa thần đã đề ra bộ phận Linh Hồn Chi Hỏa, thần trí tựa thanh tinh không ít, nhưng là lại có vẻ tiều tụy. Thực lực của hắn đã bị tổn hao phân nửa, trong thời ngắn khó lòng hồi phục.

Thần Nam không có khả năng cho hắn cơ hội! Cầm trong tay đại long đao trước tiên vọt đi tới, nguyên tố hỏa thần khả kỳ xoay người bỏ chạy, hướng không trung nơi có Không Gian Thông Đạo đang sắp đóng cửa phóng đi, muốn đào hời thiên giới, tại giờ khắc này hắn rốt cục ý thức được tánh mạng bị nghiêm trọng uy hiếp! Thần Nam trong

mắt băng lãnh sâm sâm

Đại long đao bay trên trời mà đi, rời bàn tay Thần Nam, rất nhanh cắt đứt đường thoát của nguyên tố hỏa thần khải kỳ. Khải kỳ kinh sợ vô cùng, hai đấm mãnh lực huy động, muốn nghiền nát không gian.Điên cuồng phóng tới Không Gian Thông Đạo.

Nhưng Thần Nam đã vọt tới, không có cho hắn nửa điểm cơ hội, năm hóa thân đưa hắn vây quanh, khốn thiên tác hoa lạp lạp bộc phát ra trận trận đáng sợ ma âm, trong nháy mắt quán quanh người nguyên tố hỏa thần, khốn toả hắn ở đó.

Rồi sau đó năm cụ bắt diệt ma thân hợp lực chia cắt thân thể Hoả Thần thành 2 đoạn (1 chủ thần đã sấp lên đường haha)

"Bất hảo!"

"Khải kỳ hãy cố chịu đựng!"

Quang Minh Thần cùng Chiến thần đồng thời kêu to, muốn lai cứu viện. Nhưng bị hai đầu phệ thần thú liên tục uy hiếp bọn họ, thậm chí vì thế buông tha cho Âm Hắc Đại Ma Thần.

Nguyên tố thủy thần tây lạp lệ ti cũng muốn lao vọt tới cứu viện, nhưng là lại bị Tử Kim thần long điên cuồng công đánh, dùng dằng kéo dài, nòng căn bản không thể thoát thân.

Về phần huyết hoàng 1 mình thông thả, quay về chân thân Thần Nam, phát động "Cuồng mãnh" công kích, trơ mắt nhìn nguyên tố hỏa thần tàn sấp chết. Ngạc vận Ma thần còn có minh thần hồn phách, tựa như không có khả năng lại đây cứu viện, bọn họ đang cùng long bảo bảo dây dưa đại chiến, mặc dù có năng lực cũng tất nhiên sẽ không xuất thủ cứu giúp.

Thần Nam chân thân một chưởng chấn lui huyết hoàng, trong đôi mắt bắn ra lưỡng đạo lãnh liệt hàn mang. Hắn rét lạnh quát to: "Hôm nay ta sẽ giết thần!"

Năm cụ hóa thân bộc phát ra năm đạo ma khí ngập trời, bao phủ cả bầu trời, năm tiếng ma khiếu vang vọng trời xanh.

"A....."

Nguyên tổ hỏa thần phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bị 5 ma thân của Thần Nam dụng khốn thiên tác chia thành từng đoạn. Thần vương hồn rất nhanh mà chạy ra, muốn tận trời mà đi.

Nhưng mà, Thần Nam đã quyết tâm giết hẳn, nếu đã trở mặt động thủ, không muốn ẽ lưu lại mối họa lớn trong tương lai này.

Năm cụ hóa thân rất nhanh đuổi theo, thần vương hồn tứ chi cùng đầu lâu bị kéo lại. Trên cao bộc phát ra một dải quang mang chói mắt, thần vương hồn của nguyên tổ hỏa thần khải kỳ, bị năm cụ ma thân xé nát, cuối cùng yên diệt tại không trung.

Diệt sát thần vương thật tàn khốc, nhưng Thần Nam không có lựa chọn, tại đây thực lực đại diện cho tất cả, chỉ có huyết sát, tiêu diệt cường địch mới có thể bảo trụ chính mình

Thiên địa đại tương yếu bắt đầu, tại từ nay về sau trên sẽ tránh không được có rất nhiều cường đại cừu địch đợi hẳn, hẳn phải làm cho chính mình lãnh khốc, tuyệt không thể tồn tâm lòng nhân từ! Hết thủy chỉ vì có thể sống sót.

Xa xa, quang minh một phương chủ thần phần nộ tới cực điểm, chiến thần rít gào: "Thần Nam ta muốn giết ngươi! Khải kỳ, ta sẽ báo thù cho huynh!"

Ám Hắc Đại Ma Thần cùng huyết hoàng cũng giả vờ quát: "Vì hỏa thần báo thù!"

Đôi mắt, Thần Nam chỉ là lạnh lùng đáp lại: "Muốn giết ta, tất nhiên sẽ tốn 1 giá rất lớn! Ta có thể minh xác nói cho các ngươi, hôm nay không có khả năng sống sót người nào!

Chương 271

Sát sát sát!

Không thể chỉ chết 1 thần! Câu nói khoa trương ngông cuồng mà lại lãnh khốc vô bì này truyền tới mọi góc ngách, khiến cho các chủ thần và ma thần thiên giới mặt đều biến sắc. Bọn họ cảm thấy sát ý đáng sợ từ Thần Nam tỏa ra nên chẳng chút nghi ngờ nào câu nói của chàng.

Từ phía xa, rất đông huyền giới cao thủ trợn mắt há hốc mồm. Vừa xong Thần Nam thực sự đã thí thần thành công, giết chết Hỏa thần nguyên tổ danh truyền thiên hạ mấy ngàn năm,... điều này thực quá chấn động !

Cần phải biết đó là 1 cường giả uy chấn thiên hạ đã mấy ngàn năm nay, vậy mà bị người ta xé xác, hơn nữa kẻ ra tay lại là 1 cường giả thanh niên mới nổi ở nhân gian.

Câu nói ngông cuồng lãnh khốc của Thần Nam càng làm cho người ta kinh hãi. Chàng thực quá điên cuồng, cách đây không lâu đã trở thành kẻ địch của vô số thần vương Đông phương thiên giới, giờ lại làm tử địch của cao thủ thần vương Tây phương, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Chiến thần khí thế cạn kiệt, một mặt phải ứng phó với Phệ thần thú, một mặt hận thù nói với Thần Nam : "Thần Nam, đã sẽ khiến người hình thần câu diệt."

Quang minh thần và Thủy thần cũng phần nộ vô cùng.

Hắc ám đại ma thần và Huyết hoàng cười lạnh, chẳng có ai vui mừng hơn bọn họ khi nhìn thấy kết quả này.

"Muốn giết ta à? Vậy thì ta phải giết ngươi trước!"

5 ma thân của Thần Nam nhanh chóng phóng qua, 1 ma thân cầm Đại long đao, 1 ma thân cầm Khốn thiên tác, 1 ma thân cầm Hậu nghệ cung, 2 ma thân còn lại trong tay không có gì.

Chiến thần tay cầm Hoàng kim thánh kiếm, đang đối kháng kịch liệt với Phệ thần thú. Máy ma thân cùng lao tới, khiến cho hấn rối hết cả chân tay.

Bình!

Khốn thiên tác hung hăng quát lên người hấn.

"Grào..." Đại long đao huyền hóa thành tàn long va chạm với kim quang bạo phát từ hoàng kim thánh kiếm trong tay Chiến thần, làm cho Chiến thần kinh động sợ hãi, chỉ e thánh khí tổn hại. Thánh kiếm trong tay hấn tuy là bảo vật, nhưng nhưng mà vẫn còn kém so với Đại long đao. Nhưng may là chỉ có 2 cỗ năng lượng của 2 thần binh va chạm với nhau, chứ không thực sự tiếp xúc, cho nên Hoàng kim thánh kiếm không bị tổn hại.

Điều làm Chiến thần bất an hơn nữa đó là 1 ma thân của Thần Nam tay cầm Hậu nghệ cung, đang lạnh lùng cười với hấn. Bất cứ lúc nào cũng có thể buông dây cung.

Hiện giờ chỉ còn duy nhất Huyết hoàng là không có đối địch, hấn làm bộ làm tịch kêu to: "Chiến thần, chúng ta dù sao cũng là minh hữu (bạn bè liên minh), vậy bây giờ ta sẽ không tính toán gì nữa mà tới giúp người!" Nói xong, hấn nhanh chóng xông qua, nhưng mà kì thực hấn chẳng bỏ ra chút sức lực nào, hấn hết sức né tránh va chạm với 5 ma thân.

Thần Nam trong mắt hàn quang lấp lánh, tên Huyết hoàng này thực giảo hoạt và độc ngầm. Nếu cho hấn cơ hội, để hấn hồi phục lại trạng thái tuyệt đỉnh ban đầu thì nhất định sẽ là 1 đại họa. Trước mắt chính là cơ hội tốt để trừ khử hấn.

5 hóa thân đột nhiên rống to, trên mặt đất lưu lại 5 đạo tàn ảnh, quay người tấn công Huyết hoàng, bỏ qua Chiến thần bạo nộ. Huyết hoàng sắc mặt đại biến, không ngờ rằng tự mình dẫn lửa đến thân.

Nhưng mà, hấn rút cục cũng là 1 cường giả trong các thần vương, nên chẳng hề có chút sợ hãi nào. Huyết sắc ma thần dục vừa mới khai triển thiên địa gian lập tức chìm trong màu đỏ đậm, huyết thủy vô

tận trào ra 4 phương 8 hướng, muốn cùng lúc nhấn chìm 5 ma thân.

Chân thân Thần Nam cười lạnh, chàng cùng 5 ma thân tâm ý tương thông, chàng nhanh chóng thu lại hậu nghệ cung trong tay 1 ma thân, giương cung lấp tiến hướng về phía Huyết hoàng bắn tới.

Uy lực cực đại của mũi tên được Hậu nghệ cung bắn ra đã sớm được các thiên giới chúng thần biết đến. Huyết hoàng không thể không ứng phó cẩn thận, hấn nhanh chóng né tránh, sau đó song chưởng liên tục huy động mạnh mẽ, huyết sắc kinh khí tuôn ra nhắm vào thần tiễn chém âm âm khiến thần tiễn vỡ nát.

Cùng lúc này, 5 ma thân đã đột phá được sự cản trở của huyết thủy phóng tới gần Huyết hoàng, đại chiến kịch liệt lập tức diễn ra. Thần Nam đứng gần, liên lục bắn tên hoặc là tự mình xông tới công sát huyết hoàng.

Huyết hoàng nhắm lấy 1 hóa thân rồi dùng toàn lực công kích, ý đồ muốn giết cùng diệt tận, nhưng mà hóa thân của Thần Nam lại không giống như những người khác, tuy là lực công kích không thể mạnh bằng bản thể, nhưng lực phòng ngự thì không kém gì so với các Thần vương. Thần nam đã trải qua thiên lôi thôi luyện và tu thành ma thể gần như bất diệt, khiến cho các ma thân cũng trở thành những thân thể bất diệt như vậy.

Nhất thời Huyết hoàng vô cùng bị động, hấn phải dốc hết sức lực ra để phản kích.

"Grào... Long đại gia ta cũng muốn diệt thần! Nhân giả vô địch, phong sinh thủy khởi, hê hê... Thủy thần tiểu nữ hãy chịu chết đi!" Bên cạnh đó, tử kim thần long múa cơn ảnh đầy trời, hung hăng công kích Thủy thần nguyên tố.

Rồng bĩ ồi như 1 cái bánh quẩy, mấy ngàn năm qua quả nhiên không phải là vô ích, kinh nghiệm chiến đấu của hấn vô cùng phong phú. Tuy thần vương lực không thâm hậu như Thủy thần nhưng mà vẫn không bị rơi xuống thế hạ phong.

Cách đó không xa, Long bảo bảo không ngừng vẩy động long dực, bạo phát ra từng phiến quang nhận năng lượng, cơ hồ như muốn

cuốn lấy cả nửa không gian, không ngừng đuổi theo hồn phách của Minh thần.

Hai thanh thánh kiếm hình rồng đáng sợ do thiên long trảo hóa thành điên cuồng chém tới Ngạc vận ma thần. Hoàng kim long kiếm dài hơn trăm trượng tung hoành ngang dọc, không ngừng quấy rách hư không.

"Ai da, lại thiếu 1 chút nữa!" Long bảo bảo vừa chiến đấu vừa kêu lên kinh ngạc và than thở.

Hai vị ma thần tuy bản lĩnh cao thâm nhưng nhất thời không làm gì được long bảo bảo. Con vật nhỏ bé này vô cùng lanh lợi, căn bản không cận chiến với bọn họ, dù sao thì kinh nghiệm thực chiến của nó cũng quá ít.

Hai thanh long kiếm và quang nhận vô tận nhất thời làm 2 vị ma thần thiên giới phải bó tay. Nếu mà xông qua công chiến thì sẽ bị hoàng kim tiểu trảo của tiểu long xé tan xác.

"Ai da ai da, lại thiếu 1 chút nữa! Được rồi, ta tới đây, hãy xem thiên long trảo của đại đức đại uy ta đây!" Tiểu long giọng sặc sỡ kêu lên, nó vươn mấy cái tiểu trảo màu hoàng kim ra cào cào vào hư không, vô số đạo trảo ảnh phóng về phía Minh thần và Ngạc vận ma thần.

Hai vị ma thần vô cùng xấu hổ, con vật nhỏ bé này thực lực quả là rất mạnh, bọn họ liên thủ công kích khá lâu mà chưa được. Nhưng mà điều khiến bọn họ giận dữ chính là giọng điệu sặc sỡ của nó khiến cho bọn họ cảm thấy thực mất mặt, hai lão già mà lại đối phó không nổi với 1 tên tiểu đậu đĩnh, điều này làm cho bọn họ cảm thấy xấu hổ muốn chết.

"Ai da, thật là! Hai người bọn người đừng có chạy, lẽ nào các người sợ đại đức đại uy thiên long bảo bảo ta ư?"

Nghe cái giọng bất mãn trẻ con đó, hai vị thần ma thực sự muốn phát điên lên. Cả đám người như vậy làm sao lại chọn 1 tên tiểu đậu đĩnh làm đối thủ chứ? Đừng nói là không cần đánh cũng thắng mà bây giờ ai thắng ai bại cũng rất khó nói.

Thiên long kiếm, thiên long dực, thiên long trảo gắn liền với thân thể của Tiểu long, tuy là không thể phát huy thực lực cấp thiên long nhưng mà lực công kích cũng không hề yếu chút nào. Tiểu long có 2 mảnh cổ thuẫn bảo vệ, nên cứ yên tâm dốc toàn lực công kích.

Tiểu long càng đánh càng hưng phấn, gào thét âm ỉ không ngừng.

"Thần nói, các người thật chẳng thú vị gì cả, đều không dám giao tranh chính diện với ta. Các người là ma thần ư? Có mà là lũ quỷ nhát gan!"

Bị mấy lời mắng mỏ trẻ con đó ném vào mặt, hai vị ma vương thẹn quá hóa giận. Bọn họ thực sự là chịu không nổi nữa, mặc kệ trảo ảnh, kiếm quang, mang nhận bay đầy trời vẫn giận giữ xông lên.

"Haha... Các người lên rồi à, bảo bảo thiên long trảooooo!" Tiểu long hưng phấn kêu lên: "Ai da, trúng rồi! Lại nào! Vô ảnh song long kiếm!"

Ngạc vận ma thần bị 1 đạo trảo ảnh cạo đứt 1 túm tóc lớn, đến da đầu cũng bị rách toạc ra 1 mảng nhỏ, đau đớn tới phát rồ. Minh thần cũng giận giữ không kém, mấy đạo kiếm quang suýt chút nữa thì đâm trúng thần thức chi hải của hắn.

Trận này đánh đấm kiểu gì đây, thực là xấu hổ bay mất xác, bị 1 tên tiểu đầu đình quậy cho tởm, chẳng còn mặt mũi nào nữa. Nhưng mà hai tên ma thần cảm thấy kì lạ khó hiểu, thần vương lực của tiểu đầu đình không mạnh, nhưng mà trảo, dực, giác lại phát huy uy lực gần đạt cấp thần hoàng. Bọn họ nghĩ mãi vẫn không ra.

"Haizzz, không ngờ phải dùng tới ngạc vận thiên địa của ta để đối phó với 1 tên tiểu đầu đình!" Ngạc vận ma vương thở dài, đứng trong viễn không, sau lưng hắn xuất hiện 1 vết nứt không gian cực lớn. Từ trong đó, ma khí vô tận dũng động ra cuộn cuộn như nước lũ.

Ngạc vận ma thần không có sở trường về chiến lực, nhưng hắn lại có 1 phép thần thông đặc biệt. Đó là Ngạc vận nội thiên địa. Bên trong tràn đầy năng lượng kì dị, có thể ảnh hưởng lớn tới tinh thần của kẻ địch trong cuộc chiến khiến họ lộ ra những sơ hở chí mạng. Đây là 1 loại lực lượng tinh thần tà dị, nhưng mà lại không dễ gì tu luyện được, trong những trường hợp bình thường, ngạc vận ma vương

không sử dụng tới.

Ma khí vô tận mang theo lực lượng tinh thần tà dị dần dần bao phủ chiến trường vào bên trong, tâm thần của tiểu long lập tức hoảng loạn. Ngạc vận ma thần cười lạnh, Minh thần lộ ra nụ cười còn tàn khốc hơn, bọn họ cơ hồ đã nhìn thấy cơ hội giết trừ tên tiểu đầu đinh làm họ mất mặt.

Ma khí vô tận nhấn chìm thiên không, tiểu long dường như quên mất việc công kích, đôi mắt to của nó mù mịt vô thần, ngây ngây dại dại nhìn 2 tên ma thần. Long kiếm, long dực, long trảo đã không còn vung ra nữa, duy chỉ có 2 miếng cổ thuẫn bay quanh người nó là không ngừng chuyển động.

Hai tên ma thần cười lạnh, bọn chúng từng bước từng bước tiến sát về phía tiểu long. Đúng lúc này, thần thức nhạy bén của bọn chúng đột nhiên phát giác ra điều gì đó không đúng, cơ hồ như có 1 khí tức nguy hiểm lạ thường đang tiếp cận, bọn họ nhanh chóng lui lại.

Nhưng mà rút cục thì cũng chậm 1 bước, đôi mắt ngờ ngờ ngẩn của long bảo bảo đột nhiên phát ra 2 đạo kim quang chói mắt. Long kiếm, long dực, long trảo đồng thời xuất kích, kiếm sắc quang nhận kết thành 1 tấm quang võng trùm lên 2 tên ma vương.

Hai tên ma thần dù sao cũng không phải là thần linh bình thường, đúng lúc nguy hiểm nhất thì bọn chúng đã né được đại bộ phận công kích. Nhưng mà nguy hiểm thực sự thì lại không phải đến từ phía long bảo bảo.

Hư không sau lưng bọn chúng bị xé rách, chân thân của Thần Nam tay cầm Đại long đao đột nhiên xuất hiện. Tử kim thần long cầm Liệt không kiếm cũng đi cùng. Bảo nhận trong tay hai người lấp lánh 2 đạo quang mang chói mắt, hung hăng trảm phá hư không chém về phía bọn chúng.

Hai vị ma thần vong hồn bốc lên. Làm sao bọn họ lại chưa nghe tới món khôi bảo đó, nếu như bị chém vào chỗ yếu hại thì nhục thể sẽ không thể nào kháng được.

Đúng thời khắc then chốt, Minh thần thi triển pháp lực cao thâm vô

cùng, trong nháy mắt hấn phá toái hư không thoát ra khỏi nơi nguy hiểm, còn Ngạc vận ma thần thì phẩm ứng chậm hơn 1 chút. Khi hấn đang dốc sức phá toái hư không, thì Đại long đao và Liệt không kiếm đã chém lên đỉnh đầu và thất lưng hấn theo hướng giao nhau hình chữ X. Trong nháy mắt, cái đầu lâu lăn lông lốc, đồng thời thất lưng hấn cũng bị chém đứt.

Sự việc phát sinh quá nhanh, Huyết hoàng đang bị 5 ma thân vây giết, không thể nào ứng cứu, hấn mấy lần phá toái hư không đều bị 5 ma thân kia chặn đứng.

Thủy thần tuy không bị địch thủ ngăn cản nhưng nàng ta không thể dốc toàn lực ra trợ cứu được. Cái chết Hỏa thần nguyên tố là do Huyết hoàng thấy chết mà không cứu, các chủ thần phía Quang minh làm sao mà không thấy được? Trước mắt, chính là chỉ ngồi nhìn mà thôi. Cái đạo lí này còn là cơ hội trị nhân.

Có thể nói, việc diệt sát Ngạc vận ma thần, tất cả đã được mưu tính trước.

Khi nhìn thấy Ngạc vận ma thần muốn phóng lực lượng tinh thần tà dị ra, 1 kẻ kinh nghiệm phong phú như rồng bĩ ỏi đã hiểu rõ mọi chuyện. Hấn gấp rút dùng thần thức ý niệm thức tỉnh long bảo bảo để không bị đối phương làm u mê tâm trí, đồng thời thông báo sự tình cho Thần Nam.

Thần Nam lập tức ra quyết định tiến hành phản kích.

Thần Nam và rồng bĩ ỏi đang cùng đối thủ đại chiến, bọn họ đồng thời cố ý tiến dần về phía chiến trường, sau đó trong giờ phút quan trọng liền phá toái hư không, đột nhiên xuất hiện tiến hành tập kích. Trong quá trình này, long bảo bảo phối hợp với 2 người, cố tình làm ra vẻ tâm trí đang bị quấy nhiễu.

Nhục thể của Ngạc vận ma thần bị chém đứt, Thần vương hồn của hấn nhanh chóng phóng lên trời nhưng liền bị 2 thanh hoàng kim long kiếm phía trên ngăn cản.

"Thần nói, bảo bảo rất giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!" Tiểu long làm bầm trong miệng.

Thần Nam, Tử Kim Thần Long, Long Bảo Bảo cùng xông lên trời, công kích từ các phía, trên cao không, quang mang chói mắt bạo phát, hồn phách của Ngạc Vận ma thần bị đánh tan, tiêu tán không còn dấu vết.

Một người 2 rồng đã liên thủ tiêu diệt Ngạc Vận Ma thần!

Huynh đệ đồng tâm hiệp lực, 3 người Thần Nam có thể nói là đã thỏa thuận ngầm với nhau, còn phía cừu địch thì lại đầy sự ngăn cách, chủ thần và ma thần làm sao có thể một lòng một dạ hợp tác đây? Hậu quả của nó là 1 việc gây kích động cho tất cả mọi người.

Quang minh thần, Chiến thần, Hỏa thần nguyên tố đều cười lạnh, còn Hắc ám đại ma thần, Huyết hoàng và cả Minh thần đã bỏ chạy đều rất tức giận. Bọn chúng trừng mắt nhìn Ngạc vận ma thần chết ngay trước mặt, thật sự là bốc hỏa tới cực điểm.

"Ta sẽ giết các ngươi!" Hắc ám đại ma thần cuồng bạo rống lên, chỉ là vừa mới phá toái hư không liền bị 1 cái đầu của Phệ thần thú chặn đứng, mặc dù hắc pháp lực vô biên nhưng nhất thời cũng phải bó tay trước con man thú với sức phòng ngự bằng với cấp Thần hoàng.

Huyết hoàng bị 5 hóa thân của Thần Nam vây khốn. Mặc dù hắc vẫn chiếm thế thượng phong nhưng nhất thời hắc cũng không có cách nào thoát thân. Minh thần thì hắc học nhìn Thần Nam và lưỡng long.

"Giết Minh thần trước!" Thần Nam gọi to, chàng xông lên tiên phong, tiếp sau chàng là 2 con rồng cũng hương phấn hô to rồi phóng lên.

Hiện trường giờ chỉ có Thủy thần là không có đối thủ, nhưng trong lòng nàng ta đã có tính toán, quyết định là mặc kệ tất cả để báo thù cho cái chết của Hỏa thần.

Minh thần tuy đã mất đi nhục thể nhưng chiến lực vẫn không hề sa sút. Nhưng khi 3 tên sát thần kia tới thì chẳng có ai giúp hắc cả, hắc chỉ còn có 1 lựa chọn, đó là phá toái hư không, chuẩn bị chạy về Thiên giới.

Nhưng mà quyết định này quá muộn, hư không phá toái rồi nhưng

mà hắn chưa kịp xông vào trong thì thông đạo không gian đã bị sức mạnh cấp chủ thần của 3 tên sát thần đánh vỡ, thông đạo không gian không còn tồn tại, duy chỉ có dòng năng lượng mà hư không phá toái tràn ra là đang cuồng loạn chảy đi khắp nơi.

Sát!

Sát!

Sát!

Hai tiếng hô to cùng với 1 giọng trẻ con sặc sỡ. Thần vương lực cuồng bạo hạo hấn, trong chớp mắt đã nhấn chìm Minh thần. Hắn bị trọng thương, đau đớn rống lên 1 hồi.

Thần Nam, Tử kim thần long, Long bảo bảo không cho hắn bất kì cơ hội nào. Ba người phát huy cực lực sức mạnh đỉnh cao của mình, toàn bộ tâm trung vào phía hồn phách của Minh thần.

Oanh!

U quang bạo thiểm, hồn phách của Minh thần nổ tung trong không trung, hình thần tiêu diệt! (Hắn đã bị tiêu diệt cả nhục thể và linh hồn.)

Thần Nam hô to: "Giết Huyết hoàng!" Đao long đao trong tay chàng lấp lánh quang mang làm đứng tim người khác, đao quang chói mắt xộc thẳng lên trời cao.

Huyết hoàng tâm cơ thâm trầm, hắn lập tứ đưa ra quyết định sáng suốt nhất, hắn liều mạng nhân mấy đòn công kích của 5 ma thân, rồi xé rách hư không phóng vào không gian thông đạo, hắn muốn trốn chạy khỏi sát kiếp lần này.

5 ma thân tuy thực lực không mạnh bằng Thần Nam nhưng mà lại có 1 ưu điểm cực lớn đó là tâm ý liên thông với Thần Nam, 5 ma thân cũng lập tức tiến vào không gian thông đạo.

Thần Nam chân thân triển khai Thần vương dực. Chàng nhanh chóng phóng tới, hô to: "Huyết hoàng, người chạy đi đâu. Hôm nay dù người có chạy lên trời hay chui xuống đất ta cũng nhất định phải

giết người!"

Trong không gian thông đạo, 5 ma thân đồng thanh hô lớn: "Người có chạy lên trời thì cũng ta cũng lên trời để giết người!"

Năm đại hóa thân nói được làm được, 3 ma thân không chút do dự đuổi theo Huyết hoàng, ma thân thứ 4 đứng tại chỗ gương Hậu nghệ cung khai tiễn, ma thân thứ 5 cũng đứng tại chỗ trực tiếp đánh nổ không gian thông đạo.

Oàng oàng...

Trên cao không, quang mang lóng lánh vô cùng, khi không đạo thông đạo phát nổ, năng lượng vô tận cuồn cuộn loạn xạ đẳng ra khắp nơi trong không trung.

Lúc này, các chủ thần và ma thần đang đại chiến đồng thời chăm chú quan sát phía đó. Các huyền giới cao thủ ở xa thì lo lắng tới cực điểm, nơi này thật quá căng thẳng, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần muốn biết xem liệu Huyết hoàng có thoát khỏi cái chết được không.

Trên mặt đất, Khôn Đức, Quang minh giáo hoàng, lão nhân thần bí đều lộ ra sắc mặt chăm chú dữ dội. Còn trong đôi mắt đẹp của bạch y tiên tử Đạm Thai Tuyền thì lấp lánh quang mang kì dị.

Oàng...

Lại là 1 tiếng nổ cực lớn kinh thiên động địa, trong quang ảnh sáng lạn, mọi người cuối cùng cũng đã nhìn rõ kết quả.

Không gian thông đạo tuy bị phá vỡ 1 mảng lớn, nhưng Huyết hoàng cuối cùng thì cũng phóng được vào trong đoạn thông đạo lành lặn còn lại, còn 3 hóa thân thì cơ hồ như muốn phóng theo lên Thiên giới.

Đúng lúc này, một đạo thần tiễn nhiễm huyết đột nhiên chiếu rọi hư không. Hóa thân thứ 4 đứng trên hư không, dùng máu tươi của mình dẫn ra 1 mũi tên. Tuy đó chỉ là huyết dịch của hóa thân Thần Nam, nhưng uy lực vẫn đủ mạnh. Huyết tiễn xuyên phá hư không, nhanh

chóng phóng vào không gian thông đạo, nhắm vào tim Huyết hoàng đuổi theo.

Huyết mang kinh thiên dài trăm trượng tập trung ánh mắt của tất cả mọi người!

Sinh tử uy hiếp, Huyết hoàng không thể không ra tay tự cứu mình. Hắc tung 1 chưởng ra phía sau làm thân hình hắc chậm lại 1 khắc. Nhưng chớp mắt ngắn ngủi đó đã mang lại cho 3 hóa thân 1 khoảnh khắc quý báu.

Một ma thân phóng thêm 1 bước tới đứng ngang hàng với Huyết hoàng, sau đó ma thân cuồng bạo tung ra 1 chưởng.

Oàng...

Không gian thông đạo lại bị vỡ nát 1 lần nữa, Huyết hoàng và ma thân quần lầy nhau chém giết. Sức mạnh tuôn trào bất tận, sau khi quang mang không còn lấp lánh nữa, mọi người đã nhìn thấy rõ không gian thông đạo vỡ nát chỉ còn cách thiên giới khoảng 5 trượng mà thôi.

Huyết hoàng dốc toàn lực triển khai cực tốc thân pháp phóng tới phía trước, nhưng hư ảnh thiên giới tàn toái rút cục cũng tiêu biến, cuối cùng hắc còn cách thiên giới chỉ khoảng nửa bước.

Chương 272

Địa ngục môn khai!

Chân trời chỉ còn trong gang tấc ! Đó chính là cảm giác của Huyết hoàng hiện giờ, chỉ còn nửa bước nữa thôi là hắn trở về Thiên giới. Nhưng mà khoảng cách ngắn ngủi đó cơ hồ cũng trở thành ngăn cách sinh tử khiến hắn lưu lại nhân gian với sự đe dọa chết chóc.

Có thể thấy sự tuyệt vọng và xót xa ân hận của hắn, trong thời khắc then chốt nhất không gian thông đạo lại bị phá vỡ, rõ ràng là hắn sắp thành công rồi, vậy mà lại cuối cùng lại thất bại.

Thất bại đồng nghĩa với cái chết !

Nhưng, Huyết hoàng tuyệt đối không trối tay chịu chết, hắn dù sao cũng là cường giả đã tiếp cận cấp thần hoàng, tuy vẫn chưa khôi phục tới cảnh giới đỉnh cao nhưng mà cũng không giống như cách đây không lâu nữa. Nếu như hắn dốc toàn lực thì e là đám Thần Nam cũng sẽ phải trả giá đắt.

"Ha ha ha... ngao ô..." Tử kim thần long cười lớn, chế giễu : "Tên huyết hồ lô cánh dài kia người muốn trốn ư, muốn bay ư ? Không trốn à ? Không bay à ? Thế thì tốt ! Hôm nay chúng ta phải ăn cánh thiên sứ nưóng !"

Huyết hoàng không cố phá toái không chạy trốn nữa, bởi vì lúc này 5 ma thân đang bao vây hắn. Thần Na, và 2 con rồng cũng đã tới gần. Nếu như phá toái hư không thì e là thông đạo không gian vừa mới xuất hiện liền bị người ta đánh vỡ.

"Hừ hừ..." Hắn cười lạnh : "Đừng có cho rằng bao vây được ta thì có thể giết được ta. Bản hoàng ta khi xưa tung hoành thiên hạ thì các người cũng không biết là đã đầu thai chuyển thế nơi đâu."

Tử kim thần long cười lớn : "Lão điều cánh dài này, đừng có mà lên mặt lão làng nữa, hôm nay long đại gia ta sẽ ăn thịt người !"

"Giết hắn !" Thần Nam không nói nhiều, dùng hành động biểu lộ sát ý

của chàng.

Ngũ đại ma thân lại thêm bản thể Thần Nam và 2 con rồng, trong nháy mắt đã huy động thiên binh bảo nhận nhấn chìm Huyết hoàng.

Đại long đao, Liệt không kiếm, Hậu nghệ cung, Khốn thiên tác... uy lực của mấy món thiên binh bảo nhận cấp khôi bảo này không cần phải nghi ngờ nữa. Hai đạo hoàng kim thánh kiếm mà Long bảo bảo đánh ra uy lực cũng không thua kém tí nào, đao đao sát phạt chi quang lóng lánh chiếu trong không trung, rồi xé nát phiến phiến không gian.

Trong nháy mắt, huyết hoàng nhục thể sụm gãy, thân thể cơ hồ bị thương sắp vỡ ra. Hắc ám đại ma thần ở phía xa lo lắng dị thường, rống lên từng hồi không dứt. Nhưng mà hắc ám cũng chẳng có cách nào khác, Phệ thần thú vô cùng thông linh, dưới sự chỉ đạo của Long bảo bảo nó đeo bám hắc ám đại ma thần sít sít không rời.

Ngay cả Thủy thần Tây Lạp Lệ Ti cùng với Chiến thần và Quang minh thần cũng không thể tiến lên trợ cứu được. Chủ thần và Ma thần như nước với lửa, tuy tạm thời hợp tác với nhau nhưng vì sự kiện Hỏa thần nguyên tố, sự hợp tác của bọn họ đã sớm chấm dứt, bất quá chỉ là sự ứng phó bề mặt mà thôi.

Hiện giờ chủ thần phía Quang minh đang tính toán, chuẩn bị tới giờ khắc quan trọng sẽ ra tay tiêu diệt Hắc ám đại ma thần. Mặc dù có thể dẫn tới đại chiến giữa thiên giới chủ thần và ma thần, nhưng tiêu diệt 1 ma thần cấp đầu não là điều có sức mê hoặc rất lớn đối với bọn họ.

"Ha ha ha..." Tử kim thần long cười điên cuồng, tay hắc ám nắm được 1 đám lớn lông vũ màu huyết sắc.

Trong chớp mắt khi Huyết hoàng bị Thần Nam và Long bảo bảo vây khốn, tử kim thần long dùng long trảo thủ giở trò đánh lén hèn hạ, mục tiêu không phải là chỗ yếu hại mà là đôi cánh huyết sắc. Về mặt tinh thần thì đó là 1 sự đả kích nghiêm trọng với đối phương. Huyết hoàng tức giận tới độ toàn thân run rẩy, huyết vũ (lông) trên một bên cánh thiếu chút nữa thì bị con rồng bỉ ổi vặt trụi.

"Ha ha ha... thật là quá hứng thú, đây thực là 1 chiến lợi phẩm không tồi. Sau này có thời gian phải làm 1 cái phát trần băng lông gà!" Con rồng bỉ ổi giết người không thèm đền mạng vẫn cười lớn nói : "Thổi đám lông gà lông tở này nhé, hô hô..." Một khẩu khí thổi ra, trên không trung huyết vũ bay lá tả.

"Bảo bảo thiên long kiếm!"

Long bảo bảo ngày thường kinh nghiệm thực chiến quá ít, nên mấy cuộc đại chiến này làm nó dần dần hưng phấn lên, dần nắm được sinh tử đối quyết huyền cơ. Hai đạo hoàng kim thánh chiếm tung hoành ngang dọc, trên không trung huyền hóa thành 2 đạo thần linh long, hung hăng tiểu sát Huyết hoàng.

"Bảo bảo thiên long trảo !"

"Bảo bảo thiên long dực!"

Lúc này Thần Nam không xuất thủ nữa, chàng và 5 hóa thân bao vây bên ngoài, để tử kim thần long phối hợp với tiểu long chiến đấu. Đây là 1 đối thủ khó gặp, tiểu long lấy hấn ra luyện tập thì sẽ rất có ích.

Huyết hoàng bất khả nhất thế lập cập như chó mất nhà, tả xung hữu đột, uy phong mất hết, thảm hại vô cùng.

Nhưng mà thời gian trôi qua, Thần Nam cảm thấy có gì đó không ổn. Chàng gấp gáp xông tới, chàng cảm thấy Huyết hoàng đang cười lạnh, dựa vào cảm giác chàng biết đối phương sẽ ra tay ngầm.

"Huyết đồ thiên địa!"

Một tiếng hô lạnh lùng khô khan vang lên, huyết sắc vô tận đột nhiên nhuộm đỏ cao không, một cỗ uy lực đáng sợ trong nháy mắt bổ xuống, một phiến huyết sắc luyện ngục đột nhiên xuất hiện trên không trung. Bên trong huyết lãng ngập trời, bạch cốt trôi nổi, chồng chất lên nhau. Đây là huyết giới mà hấn tế luyện thành sau khi đã giết hàng ngàn hàng vạn linh hồn.

Tử kim thần long và long bảo bảo lập tức triển khai sức mạnh đỉnh cao, không dám coi thường địch thủ nữa, bọn chúng biết là đã đến

lúc kết thúc trận đấu.

"Grào..."

Từng tiếng quỷ khiếu từ Huyết giới truyền ra, vô số đạo tàn hồn phóng về phía đám Thần Nam. Bọn họ lập tức gấp gáp huy động thần binh trong tay. Đại long đao, Khốn thiên tác, Hoáng kim long kiếm không ngừng vung lên, phá tan vô số đạo quỷ hồn.

Cuối cùng, tập hợp Thần Nam với 5 hóa thân cùng với sức mạnh của Long bảo bảo và Tử kim thần long, nội thiên địa của Huyết hoàng đã sụp đổ trong nháy mắt, huyết quang vô tận tràn khắp thiên địa gian.

Huyết hoàng thịt nát xương tan, bất lực trôi nổi trong không trung, hấn lạnh lùng nhìn Thần Nam nói: "Không phải chỉ là 1 cái túi da thôi sao? Bỏ đi thì sao nào?"

Oàng...

Thân thể huyết thiên sứ nổ tung, máu thịt bay khắp nơi, hồn phách của Huyết hoàng bay lên. Trên cao không, huyết sắc vô tận từ phía Huyết hoàng dừng động ra, hấn hận thù căt tiếng nói lạnh lùng: "Mối thù này, khi khác ta nhất định sẽ bắt các ngươi phải trả gấp mười!"

"Khi khác? Ngươi đã chẳng còn có ngày hôm sau nữa rồi. Hôm nay ngươi sẽ hình thần câu diệt!" Thần Nam không muốn để lưu lại bất kì đại hoạn nào, chàng nhanh chóng bay lên.

Đại long đao sắc bén chém đứt hồn phách của Huyết hoàng, nhưng sự việc tà dị đột nhiên phát sinh, hay nửa hồn phách của hấn lại nhanh chóng hợp vào như cũ.

Huyết hoàng cười nhạt nói: "Đại ma quỷ nhiều ta mấy ngàn năm nay đều không thể hủy diệt huyết hồn của ta, ngươi có thể làm điều đó chỉ trong 1 thời gian ngắn sao? Điều này là không thể! Huyết hoàng chi hồn, vĩnh sinh bất diệt. Ngươi không giết được ta đâu."

Thần Nam, Tử kim thần long, Long bảo bảo làm sao có thể tin được lời hấn, 3 người triển khai công kích mãnh liệt, nhưng mà thực sự là

như Huyét hoàng nói, huyết hồn rất khó diệt sát!

Chỉ một thời gian ngắn không gặp, Huyét hoàng đã được vô số ma thần tương trợ trên Thiên giới, tu vi của hắn đã khôi phục được đại bộ phận, hắn đã mạnh hơn trước rất nhiều. Hồn phách của hắn bách luyện thành chân, rất khó hủy diệt.

Một đạo âm thanh lúc rõ lúc không truyền vào thần thức của Thần Nam. Chàng kinh ngạc, phát giác ra Đạm Thai Tuyền đang dùng thần niệm truyền âm.

"Hồn phách của Huyét thần lúc này thực sự rất khó tiêu diệt, thần binh trong tay người không có linh hồn, nếu không thì đã có thể nuốt lấy hắn. Hiện giờ hắn tuy là bất tử chi hồn nhưng lực công kích lại không mạnh. Người có thể phong ấn hắn vào trong mấy thần binh của người, dần dần luyện hóa, theo thần binh chi linh dần dần tụ tập mà ra, Huyét hoàng sớm muộn gì cũng sẽ bị nuốt lấy."

Thần Nam hướng về phía Đạm Thai Tuyền ở xa gật gật đầu, chàng mau chóng bay tới gần Huyét hồn, liên tiếp huy động thủ chưởng, mấy chục đòn diệt thiên thủ từ 4 phương 8 hướng cùng ép xuống, nhanh chóng bức Huyét hoàng vào trung tâm. Sau đó mạnh mẽ cầm Đại long đao vào trong, rồi hô to với Tử kim thần long và Long bảo bảo: "Cùng phong ấn hắn vào trong long đao!"

Trên cao không, quang mang lấp lánh, ở chính giữa Huyét hoàng kịch liệt vùng vẫy, hắn rống lên từng hồi, nhưng mà căn bản là không đủ sức thay đổi điều gì. Khá lâu sau, cao không yên tĩnh trở lại, Huyét hoàng đã bị phong ấn vào trong Đại long đao, trên đoạn đao mờ mờ nhấp nháy 1 tia huyết sắc.

Đám cao thủ huyền giới ở phía xa trợn mắt há hốc mồm, Huyét hoàng bất khả nhất thế, kẻ được xưng là Huyét thiên sứ cường đại có bất tử huyết hồn cuối cùng đã bị phong ấn!

Một người 2 rồng thật là quá cường hãn, trong một thời gian ngắn ngủi đã giết chết 3 thần ma, phong ấn 1 huyết thiên sứ. Thật là 1 chiến tích hiển hách!

Thần Nam vung Đại long đao, ánh mắt lạnh lùng quét tới Thủy thần,

sau đó chuyển qua Hắc ám đại ma thần, cuối cùng là Chiến Thần. Quang minh thần và chàng có chút giao tình, chàng không định ra tay với hắn.

Hắc ám đại ma thần tuy giận giữ vô cùng nhưng lúc này hắn đã làm tốt công tác chuẩn bị chạy về Thiên giới. Hiện tại hắn thân cô thế cô, không thể một mình địch lại cả đám người.

Quang minh thần, Chiến thần đã phát giác ra sự tình không ổn, gần thì có Phệ thần thú, xa thì có Thần Nam đang nhìn hắn trừng trừng, bên dưới thì có lão bạo quân Khôn Đức đang quan chiến. Bọn họ đã chuẩn bị để thoái chạy.

Nhưng mà đúng lúc này, một âm thanh già nua độ nhiên vang lên trong thiên địa gian khiến cho mọi người không thể biết được nó bắt nguồn từ đâu.

"Sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, nhân dã bãi, thần dã bãi, ma dã bãi, tương tiên hà thái cấp!" (Sinh sinh tử tử, tử tử sinh sinh, người cũng thôi, thần cũng thôi, ma cũng thôi, cùng nhau uống cốc trả làm sao phải gấp gáp quá!"

Phản ứng mạnh nhất là 2 con Phệ thần thú. Bọn chúng nghe thấy giọng nói già nua này, liền như con mèo cụp tai, khí thế mạnh mẽ khi trước đều tiêu tan hết, cũng không công kích Quang minh thần, Chiến thần và Hắc ám đại ma thần nữa. Tất cả các huyền giới cao thủ và mấy chủ thần đều cảm thấy kinh ngạc dị thường.

"Ai?" Hắc ám đại ma thần như một kẻ cô độc, hắn vô cùng nhạy cảm và cẩn thận. Hắn lạnh lùng đưa mắt ra 8 phía, nhưng mà chẳng phát hiện được gì.

Đại chiến ngừng lại, cao không khôi phục lại yên tĩnh. Giọng nói già nua lại cất lên cảm thán: "Những việc ở đây, ta đã hiểu rõ. Người bạn nhỏ Thần Nam, những việc xảy ra tại đây, có thể nói là đều do người mà ra!"

Thần Nam cũng không tìm thấy phương vị của lão nhân, chàng bình tĩnh hỏi: "Người là ai?"

Sau 1 hồi trầm mặc, giọng nói già nua lại vang lên trong thiên địa gian, nói ra tin tức khiến tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

"Ta là Đệ nhất đại Quang minh giáo hoàng!"

Thật là 1 đại sự kiện chấn động thiên địa. Quang minh giáo hoàng đời đầu - 1 lão già siêu cấp lại vẫn còn sống trên thế gian, e rằng chàng đã từng có duyên gặp lão ta rồi cũng không biết chừng.

"Quang minh giáo hoàng đời đầu?!" Tử kim thần long ngạc nhiên kêu lên đầu tiên: "Thật là khiến ta không dám tin, ta đoán đây là nhân vật cùng thời với tên Thanh thiện đầu trọc hoặc là trước hẳn 1 đời."

Hắc ám đại ma thần, Quang minh thần, Chiến thần, Thủy thần nguyên tố sắc mặt vô cùng khó coi. Thực lực của Quang minh giáo hội tại nhân gian quả thực là cao thâm khó lường, để ra 1 lão nhân thần bí và 2 con man thú là được rồi, hiện giờ lại còn xuất hiện Quang minh giáo hoàng đời đầu trong truyền thuyết nữa, lão già này vẫn chưa chết, đó có thể là nhân vật đời trước của bọn họ, thậm chí là đời đời trước nữa.

Đám đông huyền giới cao thủ phía xa kinh hãi im phăng phắc.

Các đó không xa, lão nhân thần bí và Quang minh giáo hoàng hiện nhiệm cùng kích động, nhưng mà rất nhanh chóng khôi phục lại về bình tĩnh. Rõ ràng là bọn họ đã sớm biết rằng nhân vật trong truyền thuyết này vẫn còn sống tại thế gian.

"Thần Nam, người muốn công phá 18 tầng địa ngục là vì cái gì?" Giọng nói già nua lại vang lên trong không trung.

"Phụ thân của ta bị phong ấn vào 18 tầng địa ngục, ta phải giúp người thoát ra!" Khi nói những lời này, tâm trạng của Thần Nam có chút kích động.

"Người làm sao biết phụ thân của người bị người ta phong ấn trong 18 tầng địa ngục? Người làm sao biết được phụ thân của người không phải là tự phong ấn mình tại đó?"

Thần Nam nói to: "Không thể nào!"

Giọng nói già nua lại vang lên: "Tại sao không thể ? Như ta đây, tình nguyện tự phong ấn mình trong 18 tầng địa ngục!"

Lại là 1 tin tức chấn động nữa, tất cả mọi người lại vô cùng ngạc nhiên.

Quang minh giáo hoàng đòi đầu hóa ra đang ở trong 18 tầng địa ngục, hơn nữa lại là tự phong ấn mình tại đó.

Thần Nam kêu to: "Ta không tin!"

"Nếu như người không tin thì ta cũng không có cách nào ca, nhưng mà nếu người có can đảm thì có thể tới xem xem, hãy tới nhìn cho rõ những tầng địa ngục phía dưới, người sẽ thay đổi cách nhìn!"

"Grào... thật là 1 lão già hiểm độc. Người muốn phong ấn bọn ta mà chẳng tốn chút công sức nào chứ gì." Tử kim thần long giận giữ gào lên.

"Thần nói, ta muốn mới địa ngục xem xem." Long bảo bảo điệu bộ hào hứng.

Thần Nam nói to: "Được, người nói cho ta biết làm thế nào để tới được tầng địa ngục sâu nhất?"

Quang minh giáo hoàng đòi đầu từ địa ngục truyền âm tới : "Có thánh cốt thủ hộ, rất ít người có thể từ bên ngoài công phá được 18 tầng địa ngục. Hôm nay, ta to gan đưa ra 1 quyết định, trực tiếp mở cửa tầng thứ 17 địa ngục. Ai muốn vào xem thì có thể vào, nhưng trước đó hãy suy nghĩ cho kĩ, sống chết là do số mạng!"

"Oanh long long" một âm thanh cực lớn vang lên, 1 hắc ám không gian chi động xuất hiện bên trên địa ngục.

"Địa ngục chi môn đã mở, thông tới tầng thứ 17 địa ngục, nội trong 3 ngày, mọi người đều có thể vào trong, nhưng mà có thể sống sót quay ra hay không, tất cả là do ý trời!"

Chương 273

Tầng địa ngục mười bảy khiến người ta kinh ngạc

Danh tiếng của mười tám tầng địa ngục không lạ lẫm gì với cao thủ trong thiên hạ, ở đây có nhiều truyền kỳ, nghe nói có giam giữ nhiều đại nhân vật, thậm chí có cả Thiên giới chủ thần và ma thần, cùng nhiều ma quái yêu vật. Nhưng chưa ai nghe nói rằng có đại yêu ma nào thoát được, trừ phi Quang Minh giáo hội đồng ý thả.

Không gian chi động tối om đứng trên không song không ai dám tiến vào một bước, tầng địa ngục mười bảy trong truyền thuyết là một trong những địa ngục đáng sợ nhất, trời mới biết trong đó giam giữ đại ma vương nào, xông vào có khi lại tịch diệt.

Chỉ cốt dài cả chục trượng lấp lánh điểm điểm u quang, vô thanh vô tức nổi trên tầng không Quang Minh giáo hội, đó là vật có thể trấn áp mười tám tầng địa ngục, tựa hồ có linh tính nên đứng ngoài lạnh lùng bàng quan, không muốn nhúng vào vòng tranh đấu. Càng thế lại càng khiến người ta bất an, mọi người đều chú thị vào hắc động vừa quan sát bạch cốt.

Quang Minh thần, Chiến Thần, Nguyên Tố thủy thần cùng Hắc Âm đại ma thần đều không biểu lộ gì, các Huyền giới cao thủ càng không dám tiến lên, nhiều người bỏ đi, họ phải về các Huyền giới càng nhanh càng tốt.

Những sự kiện gần đây quá kinh người, Quang Minh giáo hoàng đòi thứ nhất vẫn còn sống, lại mở tầng địa ngục mười bảy. Họ phải nhanh chóng đem tin này bẩm báo với "Giới chủ" của mình.

Trong màn đêm, Thần Nam và hai con rồng tranh cãi, hẳn muốn chúng về Đông thổ nhưng bị khước từ.

"Tầng địa ngục mười bảy trong truyền thuyết tất nhiên nhiều hung hiểm, các người về Đông thổ đợi tin, ta quyết không để các người theo ta mạo hiểm."

"Người vậy là có ý gì? Không phải quá khách sáo sao?" Tử Kim thần long hơi giận, nó thu lại vẻ cười cợt.

"Ta kiên quyết không đồng ý, phúc hay họa cũng cùng chịu." Long Bảo Bảo nắm chặt hoàng kim tiểu quyền đầu, lúc này nó rất nghiêm túc, không còn chút nào đáng vẻ tiểu thần côn.

"Là nam nhân mau thống khoái rút lui cho ta, không nên lằng nhằng." Thần Nam tỏ thái độ dị thường kiên quyết, không muốn chúng theo hấn mạo hiểm, trầm giọng nói: "Nếu có mạo hiểm, ba Thần Vương cũng không đủ, nếu mà ứng phó nổi ắt ta có thể an toàn rút lui. Ta biết tâm ý các người, không cần nói nhiều. Hiện tại phải giữ lại thực lực và mầm mống, lúc thật sự cần các người, ta sẽ không khách khí."

...

Tranh cãi một lúc, Thần Nam cũng thuyết phục được hai con rồng, tiễn chúng về Đông thổ, ngũ đại ma thân cũng đi theo. Chân thân Thần Nam cầm Đại Long đao quay người nhìn bọn Hắc Âm đại ma thân và Chiến Thần.

Xuyên vân phá vụ, bay qua nhiều ngọn núi cao và đại thảo nguyên, năm ma thân và hai con rồng bay đến vùng núi giao nhau giữa đông Tây phương.

Một ma thân dừng lại nói: "Đưa Nạp Lan Nhược Thủy về Đông thổ, các người cùng đi tìm Đại Ma, tạm thời đừng gây họa, có Đại Ma hộ vệ, chắc không ai dám chạm vào các người, nhớ đợi tin ta."

Nạp Lan Nhược Thủy bị Thần Nam đưa vào trong tiểu thế giới của một hóa thân nhưng nội thiên địa này chỉ rộng chừng mười mấy dặm.

Năm hóa thân nhìn theo hai con rồng đi xa đoạn nhanh chóng quay về Tây thổ.

Thời gian chậm chậm qua đi, sau ba thời thần, tầng không mười tám tầng địa ngục trầm tĩnh, ai nấy đều đứng lặng như tờ.

Năm ma thân đồng thời quay lại, dung nhập vào thể nội Thần Nam, hấn nhìn sâu về Đông phương đoạn tiến bước vào không gian chi

môn.

Dưới đất, Đạm Đài Tuyền dùng thần niệm truyền thanh: "Thần Nam, người định vào địa ngục sao? Ở đó dù Thiên giới chủ thần cũng không tra thám thấu triệt, chắc chắn có nhiều nguy hiểm, sao người không đợi lúc đủ thực lực hẵng đi?"

Nhìn bóng dáng thanh lệ thoát tục đó, hấn im lặng, nàng ta là nữ tử thế nào? Thủy chung không để ai nhận ra được chân tâm, có phải là một tiên tử kỳ tài, thông tuệ thiện lương? Hay là nữ ma lòng dạ đen tối.

Từng yêu từng hận, cảm tình của hấn với nàng ta vô cùng phức tạp, dùng thần niệm truyền thanh đáp: "Thời gian... thời gian không đợi người."

"Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất, Thần Nam ta vào đây." Hấn không hề do dự, tung mình nhảy vào trong không gian chi động.

Đạm Đài Tuyền chăm chú nhìn vào cảnh cửa tối tăm.

Hiện trường xôn xao, mấy vị thần ma đều kinh ngạc, không ngờ Thần Nam thật sự nhảy vào tầng địa ngục mười bảy, họ định ngăn nhưng không kịp.

"Hay." Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất cảm thán, giọng nói già nua vang lên: "Cửa tầng địa ngục mười bảy đã mở, ai muốn vào không hề bị ngăn cản. Vào rồi mà ba ngày không trở ra, may mắn sống sót cũng phải ba ngàn năm nữa mới có sinh cơ, lúc đó không gian chi môn này lại mở rộng trong ba ngày."

Chiến Thần cầm hoàng kim thánh kiếm đột nhiên quát: "Ta đi. Nghe nói có một vị tiền bối của phái Chiến Thần chúng ta bị phong ấn trong địa ngục, phải đi xem sao."

Chiến Thần nổi danh Thiên giới về hào khí và hiếu chiến, không để Quang Minh thần và Nguyên Tố thủy thần ngăn cản, trực tiếp phá toái hư không xuất hiện trước không gian hắc động, nhảy thẳng vào trong.

"Áo Tư Lí!"

"Áo Tư Lí!"

Quang Minh thần và Nguyên Tố thủy thần đồng thời gọi to tên Chiến Thần nhưng không kịp ngăn cản, họ nhìn nhau rồi cùng nói: "Mau về Thiên giới." Lưỡng đại chủ thần lập tức phá toái hư không, quay về Thiên giới.

Hắc Âm đại ma thần mắt lóe hàn quang, nói với động huyết tóe om: "Lão giáo hoàng, ông nói là cửa tầng địa ngục mười bảy sẽ mở trong ba ngày?"

"Không sai."

"Được, ta hiểu rồi." Hắc Âm đại ma thần cũng phá toái hư không về Thiên giới.

Thời gian qua rất nhanh, hai ngày qua trong chớp mắt. Việc cửa tầng địa ngục mười bảy mở rộng truyền khắp đại lục, nhiều lão bất tử của Huyền giới được môn hạ bẩm báo, lập tức đến ngay Bái Đán thành.

Nhiều ẩn sĩ, thiếu niên cho đến cường giả chưa xuất thế cũng xuất sơn, bát phương phong vũ tụ tập tại địa ngục chi thành.

Gần mười tám tầng địa ngục có vô số tu luyện giả, tất cả đều chờ đợi sự tình phát triển, lần này cường giả tụ tập, cả sáu, bảy Huyền giới cao thủ có thể đấu với Thiên giới chủ thần cũng tới.

Trong hai ngày này, động khẩu tóe om đứng yên trên không, người thường không thấy nhưng những cao thủ siêu tuyệt lại nhận ra có mấy đạo hư ảnh nối nhau tiến vào địa ngục môn.

Thời gian chậm chậm trôi, trong mấy giờ thần cuối cùng của ngày thứ ba, một vài cao thủ lại phát hiện mấy nhân ảnh theo nhau vào tầng địa ngục mười bảy.

Ai nấy cả kinh, bây giờ vào làm sao kịp quay về, những người này điên chẳng? Dù sống sót cũng phải đợi ba ngàn năm mới có sinh cơ trở ra, lại có người bất kể hậu quả tiến vào, quả thật không hiểu nổi.

Mấy thời khắc cuối cùng cũng qua, Đạm Đài Tuyền ở đó suốt ba ngày nhưng thủy chung không thấy Thần Nam trở ra, liền biết hẳn không xuất hiện. Không ai hiểu nàng nghĩ gì, xưa nay nàng vẫn là một nữ tử đầy bí ẩn, không ai đoán được tâm sự.

Lúc đó, Tây thổ Lão bạo quân Khôn Đức đột nhiên đằng không bay vào địa ngục chi môn.

Đạm Đài Tuyền quát lên: "Khôn Đức ngươi không thủ tín, giờ mà đi địa ngục, làm sao trả lại đệ tử cho ta trong nửa tháng nữa?"

"Ngươi không nghe sao, 'trong động bảy ngày, ngoài đời hơn ngàn năm, ba ngàn năm trong địa ngục chắc chỉ bằng ba ngày ở ngoài', tuy là truyền ngôn nhưng không thể không tin, thời gian mấy ngàn năm với ta đủ rồi, lúc ta về chắc ngươi cũng chỉ phải đợi mấy ngày thôi."

Đạm Đài Tuyền nổi giận, quát lớn: "Nói nhăng, thời gian truyền thuyết này không nói đến địa ngục thời không."

Nhưng Khôn Đức không đáp mà biến mất trong địa ngục môn.

Đạm Đài Tuyền biến sắc, những người quen biết nàng chắc phải kinh hãi bởi hiếm khi nàng tỏ ra xáo động thế nào: vừa phẫn nộ vừa gấp rút. Do dự một hồi nàng đằng không tiến vào tầng địa ngục mười bảy.

Hiện trường có mấy Đông thổ Huyền giới cao thủ nhiều tuổi, họ đều tin tức linh thông, biết chuyện Khôn Đức bắt Mộng Khả Nhi, giờ thấy Đạm Đài Tuyền lo cho Mộng Khả Nhi như vậy, bất chấp nguy hiểm bị phong ấn ba ngàn năm tiến vào đại ngục, liền tỏ ra nghi vấn trùng trùng.

Thời gian đến hạn, địa ngục chi môn khép lại rồi biến mất, giọng nói già nua của Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất vang vọng.

"Cánh cửa này phong bế ba ngàn năm..." Thanh âm nhỏ dần rồi biến mất.

Mấy ngày sau, đại lục sôi lên, không ít cao thủ tận mắt trông thấy

mấy nhân ảnh tiến vào địa ngục, sau cùng không ai quay ra, có nghĩa rằng mấy cao thủ Thần Vương cấp bị phong ấn tại tầng địa ngục mười bảy ba ngàn năm. Đương nhiên ai nấy đều chấn kinh.

Thần Nam vào tầng địa ngục mười bảy mấy ngày, cảnh tượng như đang trong mộng.

Tất cả đều có vẻ hư ảo, không thể tin nổi.

Hắn tưởng tượng rằng tầng địa ngục mười bảy phải âm lãnh hắc ám, đầy tử vong khí tức nhưng cảnh tượng lại trái ngược.

Tầng không xanh biếc, vạn dặm trong veo như tinh thạch màu lam. Vàng dương treo cao trên không phát ra ánh sáng nhu hòa, rải xuống mỗi thốn không gian.

Không hề có khí tức hắc ám, âm lãnh hay uy hiếp của tử vong.

Trước mắt hắn là biển xanh biêng biếc, trải ra mênh mông, gió biển khẽ phát mang theo mùi muối nhạt nhả vào mặt, vô cùng nhẹ nhàng.

Chim biển bay lượn khắp tầng không, tiếng gáy vang lên trong trẻo, cá kết thành đàn nhảy khỏi mặt biển, lao nhanh về phía trước. Từng cơn kinh ngư khổng lồ nổi lơ lửng phun ra thủy trụ cao mấy chục thước.

Biển rộng có cá nhảy, trời cao chim chao mình.

Đây đâu phải là tầng địa ngục mười bảy mà là thế giới thanh tân của biển, đầy tự do và sinh cơ.

Thần Nam há hốc mồm, không tin rằng cảnh tượng này tồn tại thật.

Tầng địa ngục mười bảy mà thật sự thế này thì Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất đâu phải tự chịu khổ phong ấn vào đây, rõ ràng là một thế giới tân kỳ không bị ngoại giới quấy nhiễu, là đất lành tu giả cầu mà không được.

Lúc đầu hắn chăm chú giới bị, cho đó là ảo ảnh nhưng qua mấy ngày

dùng linh thức sắc bén tra thám, đành phải tin là thật. Đó là một thế giới chân thật, tầng địa ngục mười bảy là thế.

Hắn không thấy lục địa, cứ lơ lửng trên không, lãnh tính quan sát, những gì nhìn thấy khiến hắn quá ấn tượng.

Hiện tại hắn ngoài nghi, mười tám tầng địa ngục kiến tạo thế nào?

Mặt biển vạn tầng sóng biếc, ánh sáng lặn tắt, hiện tại không có sóng gió, mặt trời rơi xuống đạo đạo kim quang.

Hắn thầm tính toán, men theo mặt biển bay về đông thương, thử xem có thấy đại lục không.

Cá biển liên tục nhảy khỏi mặt nước, dấy lên đóa đóa lãng hoa, chạm vào áo hắn, hải triều trên không quan sát hắn bay qua mà không hề kinh hãi.

Phi hành mấy trăm dặm, trước mặt xuất hiện một hòn đảo xanh biếc. Hắn đại hỉ bay tới, có đại lục là có người, ắt sẽ giúp hắn hiểu đây là thế giới thế nào.

Bãi cát vàng rực rỡ sáng lên, những thân cây cao lớn đĩnh bạt xanh om, trên đảo dày đặc cây cối. Từ rìa hải đảo loáng thoáng nghe thấy tiếng thú gầm chim kêu từ vùng sâu truyền ra.

Thần Nam đi trên bãi cát vàng, đến một vạt rừng dừa, cách không hút một quả xuống, khẽ bỏ ra uống một ngụm, lẩm bẩm: "Bắt đầu từ hòn đảo này điều tra xem thế giới này thế nào."

Chương 274

Đồ Đẳng thú

Mặt trời sáng rực, gió biển phát phơ, mặt biển trập trùng sóng biếc, sóng dậy ào ào, cựa ngư tung tăng, chim giang cánh bay, thế giới thanh tân tự nhiên đầy sinh cơ.

Tùng đóa hoa sóng rì rào, trên bãi cát vàng có cua bò qua lại, lúc sóng rút đi để lại những vỏ sò mỹ lệ. Dừa mọc thành từng vạt xanh biếc, tạo thêm màu sắc đầy sức sống cho bãi cát vàng.

Thần Nam phát hiện một khúc kiếm gãy trong một khoảnh rừng dừa, quan sát kĩ thấy đoạn kiếm hoen rỉ không thành hình dạng gì nữa, e rằng không bao lâu sẽ trở thành cát bụi. Thanh kiếm rỉ khá lớn, chế tạo khá thô thiển, không thể coi là thần binh lợi khí, thậm chí kém xa tinh thiết kiếm ở Nhân gian.

Hắn hoan hỉ, mới lên đảo đã có phát hiện, dấu hiệu khá thuận lợi, có thiết khí ắt sẽ có dấu vết con người.

Trong hải đảo có nhiều cây cối xứ nóng, sinh cơ phồn thịnh nhưng lại trùng trùng nguy hiểm, đi trong rừng thường gặp độc xà mãng trùng, buộc hẳn phải đề phòng.

Đi hơn mười dặm, hắn đánh chết ba con độc xà, đương nhiên hắn có thể ngư phi hành nhưng không thực hiện bởi độc xà không làm gì được hắn. Hắn loáng thoáng cảm giác được rằng có thể phát hiện gì đó trên đảo, nếu phi hành ắt bỏ lỡ.

"Gào..."

Tiếng gầm vang vọng, một con kiếm xỉ hổ lao vào hắn, bất hạnh thay nó không gặp thức hắn mà chạm vào cao thủ cấp Thần Vương.

Thần Nam tung chưởng hất nó văng đi, nhưng con kiếm xỉ hổ dài cả trượng hung tính đại phát, như nanh múa vuốt lao tới tiếp tục. Lòng hắn máy động, phát ra thần thức cực mạnh, kiếm xỉ hổ ngoan ngoãn phục xuống như mèo con, thân thể run lên không ngừng.

Đoạn hấn dùng thần thức kiểm tra kí ức của kiếm xỉ hổ, thử xem có moi được manh mối gì từ con hung hổ không.

Kí ức của kiếm xỉ hổ rất đơn giản, sẵn được mời rồi thì giết, xé xác... toàn là những cảnh đẫm máu nhưng cuối cùng Thần Nam vẫn tìm được một tin tức vô cùng hữu dụng.

Là hình ảnh của nhân loại.

Hấn vui mừng xen lẫn kinh hãi, tức thì tìm kiếm thật kỹ, những hình ảnh kiểu đó chỉ gồm mấy chục bức nhưng cũng đủ rồi. Đủ xác nhận hòn đảo này có người, hấn cả kinh nhận ra họ tựa hồ phi thường nguyên thủy, vẫn mặc da thú, dùng thiết khí thô sơ, sinh hoạt như những bộ lạc nguyên thủy.

Hấn ngồi lên lưng kiếm xỉ hổ, phát ra thần thức dao động, uy lực khiến hung thú ngoan ngoãn biến thành vật cưỡi đưa hấn vượt qua trùng trùng nguyên thủy sâm lâm, tiến vào sâu trong hải đảo.

Dọc đường gặp toàn cỏ thụ cao vút, vượn hót hổ gầm, nguyên thủy sâm lâm dày đặc, hung thú rất nhiều. Vượt hơn trăm dặm núi non, kiếm xỉ hổ dừng lại vẫy đuôi lắc đầu, ra hiệu hấn quan sát phía trước.

Rừng rú thưa dần, có dấu hiệu của nhân loại: tro tàn bếp lửa, cây rừng bị chặt, cả đường mòn.

Hấn vồ lên đầu kiếm xỉ hổ bảo nó đi tiếp.

Quả nhiên thấy dấu vết con người.

Phía trước xuất hiện một thôn làng vô cùng nguyên thủy, phần lớn người dân mặc da thú, thấy mãnh hổ đột nhiên xuất hiện, nhiều người cả kinh chạy ra khỏi nhà, cầm thiết kiếm lao tới, lớn tiếng hò hét.

Đại khái chừng gần trăm người ra khỏi thôn, lao vào kiếm xỉ hổ, hung thú định quay đầu chạy nhưng trước áp lực tinh thần của Thần Nam, nó không dám động đậy.

"Gào..."

"Gừ..."

...

Những người này thân thể cao lớn, lớn tiếng hò hét nhưng Thần Nam không hiểu gì.

Đám đông nhanh chóng lao tới, hiển nhiên họ vô cùng chấn kinh với kẻ ngồi trên lưng mãnh hổ, tựa hồ mấy đầu lĩnh lắm bầm mấy câu rồi quăng vũ khí quỳ xuống đất. Những người theo sau thấy đầu lĩnh như vậy cũng quỳ theo.

Thần Nam tuy không biết ngôn ngữ của họ nhưng hiểu được ý tứ, dùng thần thức quét qua tinh thần dao động của họ quả nhiên được chứng nghiệm, họ coi hắn là người được thiên thần phái tới.

Hắn liền túng động, thiên thần? Thật ra là thần thánh phương nào? Long Bảo Bảo không có ở đây, hắn đành phải đóng vai thần côn, nhận là thiên thần sứ giả, dùng thần niệm trao đổi với họ.

Những người đó công kên xung quanh đưa hắn vào thôn, vào đến nơi, cảm giác sắc bén cho hắn biết có tu luyện giả ở gần đó, tu vi đạt lục giai cảnh giới, với hắn không đáng gì nhưng ở một thôn gần như nguyên thủy này ắt không tầm thường.

Hắn lại phát ra một dải thần thức dao động, cố ý thức tỉnh đôi phương.

Một tiếng gầm đùng đục vang lên từ trong vùng sâu của bộ lạc, những người đi cùng hắn lớn tiếng hô lên kinh hãi. Hắn tìm được trong óc họ một tin tức kinh nhân, tiếng gầm đó là của một Đồ Đằng còn sống.

Đồ Đằng!

Một Đồ Đằng còn sống.

Trong thoáng chốc hắn suy tư trăm đường, loáng thoáng nắm bắt

được tình hình.

"Àm, âm. âm..."

Mặt đất rung lên, tiếng gầm càng lúc càng gần, sau cùng Đồ Đằng sống của bộ lạc lộ chân thân.

Đó là một con đũa ngưi cao ba trượng, dài sáu trượng, lớp lông đen nhánh như tơ phát ra trận trận quang hoa, cặp sừng uốn cong như ma hoa, cong liền mấy vòng, lấp lánh hào quang lạnh lẽo.

Kiểm xỉ hổ hấn cười tỏ vẻ sợ hãi, thậm chí run lên nhưng hấn phát một đạo tinh thần dao động võ vè, nó liền yên lặng lại.

Đã ngưi cũng nói ra tiếng ngưi, ngôn ngữ y hệt của thôn dân, nó quát vang: "Ngươi là ai?" Thần Nam nghe không hiểu nhưng từ tinh thần dao động là hiểu ý nghĩa.

"Ta là thần." Hấn lạnh lùng đáp.

"Không thể nào, ta là Đồ Đằng của bộ lạc này, ngươi không thể là thần, ta không cảm ứng thấy khí tức của thiên thần sứ giả trên mình ngươi, ngươi là địch nhân của thiên thần." Nó gầm lên.

Thôn dân vô cùng khiếp sợ, tựa hồ phi thường sợ nó, đều quỳ dưới đất lễ bái.

Thoáng chốc, Thần Nam hiểu ra, giáo hoàng kích hấn tiến vào tầng địa ngục mười bảy là có thâm ý. Hiện tại thấy Đồ Đằng của một nguyên thủy bộ lạc, hấn liền nghĩ đến những đại nhân vật như Tây thổ Đồ Đằng, Đông thổ Đồ Đằng, điều đó gọi gì cho hấn? Không phải lịch sử trùng hiện sao? Có lẽ sau đây hấn sẽ trải qua những ánh xạ lại như nhân loại đã trải qua từ cổ đến giờ.

Đương nhiên tất cả là do hấn đoán, đã đến đây rồi thì có thời gian nên đi kiểm chứng, thám thính.

"Ai phong người làm Đồ Đằng, ngươi chỉ là một ngưi yêu tu luyện thành tinh, đừng bày trò uy phong trước mặt ta, bằng không ta sẽ biến ngươi thành thức ăn cho vật cưi của ta."

"Hỗn láo, ta là Đồi Đàng của mọi thôn làng trong mấy trăm dặm quanh đây, người dám coi thường ta như vậy sao?"

"Ha ha... chỉ là một con trâu mà lớn lối Đồi Đàng cái gì." Thần Nam cười ha hả, phát ra uy lực tinh thần cực mạnh, trùm lên mình đã ngựa khiến lục giai Đồi Đàng thú run rẩy. Tinh thần lực của cao thủ Thần Vương đương nhiên nó không đối chọi nổi.

"Người..."

"Nói mau, thiên thần người nói đến là gì? Ở đâu?"

"Ta... ta không biết."

"Đến giờ mà còn không chịu nói, không biết tốt xấu." Thần Nam đằng không bay lên, ngói trên lưng Đồi Đàng thú đoạn vẫy tay cho kiếm xỉ hổ chạy về núi.

Người trong thôn run rẩy, đều quỳ bất động dưới đất. Đồi Đàng của bộ lạc lại bị người ta biến thành vật cưỡi khiến họ hoảng sợ, càng xác nhận Thần Nam là sứ giả thiên thần phái tới.

"Có nói hay không?" Thần Nam quát vang.

Đồi Đàng thú nhanh chóng phục xuống đất, nó cảm nhận được áp lực đáng sợ của Thần Nam, run giọng nói: "Ta cũng bị Đồi Đàng thú của bộ lạc lớn sai khiến, thật không biết thiên thần ở đâu."

Thần Nam lại phóng ra thần niệm cực mạnh, quét qua kí ức của Đồi Đàng thú, phát giác đúng như nó nói, nó chỉ là Đồi Đàng thú thấp nhất, không biết thiên thần ở đâu.

"Đi, đưa ta đến đại bộ lạc gặp Đồi Đàng thú sai khiến người."

"Ta... không dám..."

"Không dám? Còn muốn sống thì đừng nói lảng nhãng nữa."

Ngựa Đồi Đàng bị áp lực của Thần Vương, hoàn toàn không còn uy

nghiêm, vội gật đầu: "Vâng, ta sẽ đưa."

Đồ Đẳng thú thành vật cưỡi khiến trong lòng Thần Nam nghĩ rất nhiều, đây là một nguyên thủy bộ lạc, nếu cứ phát triển thì Đồ Đẳng này có thành cao thủ siêu việt hẳn từng thấy trong tầng địa ngục mười hai không?

Có lẽ hẳn được chứng kiến quỹ tích phát triển của lịch sử trong tầng địa ngục mười bảy.

Bộ lạc lớn nhất có mấy ngàn người, ở giữa đảo. Đồ Đẳng thú tu vi lục giai, có thể xuyên vân phá vụ phi hành trên không trung, đưa hẳn đến đích rất nhanh.

Nhìn xuống dưới thấy từng gian nhà gỗ rải rác, hẳn vừa định lệnh cho Đồ Đẳng thú hạ xuống thì phát giác một thân ảnh quen thuộc, đại bộ lạc tựa hồ phát sinh đại loạn, một nữ tử trẻ tuổi bay múa trên tầng không như thiên tiên.

"Đạm Đài Tuyền." Hẳn vô cùng kinh hãi, lảm bảm: "Sao nàng ta lại tới? Lại vào tầng địa ngục mười bảy?"

Hẳn vội lệnh cho Đồ Đẳng thú bay vào vân vụ rồi mở thiên nhãn quan sát cẩn thận.

Đạm Đài Tuyền bạch y bay bay, uốn lượn dưới tầng không thấp rồi như ngôi sao băng bay về phương đông, thoáng chốc đã mất bóng, nhiều người vẫn còn lễ bái.

Hẳn không hành động, lẳng lặng chờ đợi nửa thời thần, tin rằng Đạm Đài Tuyền đã đi xa mới lệnh cho Đồ Đẳng thú đáp xuống. Nhưng lại bay xuống một khoảng rừng rậm, hẳn không muốn kinh động thôn dân, mà muốn ngấm ngầm thám thính bí mật.

Hẳn vừa đáp xuống một ngọn cao sừng trong rừng, chợt phát giác phía xa truyền lại từng sợi dao động, vội bảo Đồ Đẳng thú ẩn khí tức rồi chăm chăm quan sát.

Một nữ tử có mái tóc màu lam phá không bay qua như lẳng ba tiên tử, thân ảnh yêu kiều vạch thành một quỹ tích ưu mỹ rồi đáp xuống

bộ lạc, lại khiến tất cả loạn xạ, người trong bộ lạc vô cùng hoảng sợ.

"Nguyên Tố thủy thần Tây Lạp Lệ Ti."

Thần Nam càng kinh hãi, ở đây lại thấy Nguyên Tố thủy thần của Tây phương Thiên giới, hấn nhú mày, đối phương hà cứ lại tiến vào tầng địa ngục mười bảy?

Đã mấy ngày rồi, cửa vào tầng địa ngục mười bảy đã đóng, Nguyên Tố thủy thần lại không hề sợ hãi, tựa hồ đang truy tìm gì đó, tinh thần còn có vẻ hưng phấn, tuyệt không giống người thụ khổ.

"Muốn đoạt lại thánh chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy? Không thể nào, ả biết địa ngục chi môn đã đóng, còn gì mà lại hưng phấn như vậy, khiến ả truy tìm? Lẽ nào tầng địa ngục mười bảy có bí ẩn trọng đại?" Thần Nam lẩm bẫm, càng nghĩ càng thấy đúng.

"Gào..." từ trong đại bộ lạc truyền ra tiếng gầm kinh thiên động địa, một cự lang ba đầu dài mười trượng, cao bốn trượng đằng không bay lên, đưa Nguyên Tố thủy thần bay về phương đông, phương hướng giống Đạm Đài Tuyền.

Lúc đó Đồ Đằng thú cạm Thần Nam run lên: "Tam đầu cự lang là Đồ Đằng của đại bộ lạc này, thật không ngờ... y cũng đến nước này."

"Hắc, bất quá là thất giai yêu lang, đương nhiên không phải đối thủ của chủ thần. Đi nào, lặng lẽ bám theo."

Thần Nam quyết định bám theo Nguyên Tố thủy thần và Đạm Đài Tuyền xem họ hành động thế nào.

Chương 275

Con trai của Thần Nam

Trong tầng địa ngục mười bảy, thỉnh không xanh biếc, nước biển mênh mang

Ngưu Đồ Đằng đưa Thần Nam lao đi như chớp trên mặt biển vô tận bay về phương đông. Chim biển tung bay, cựa ngư nhảy nhót, bức tranh hoạt bát sinh động nhanh chóng lùi lại.

Thần Nam dung thần thức bám sát Nguyên Tố thủy thần, tuy cách nhau rất xa không thấy được bóng dáng đối phương nhưng thần thức có thể nắm rõ tung tích.

Dọc đường thấy đảo lớn đảo nhỏ dày đặc như sao sa, như những viên minh châu xanh om trong nước biển, phát ra sức sống vô hạn.

Hòn đảo lớn nhất cũng chỉ mấy vạn dặm vuông, không có những đại kiến trúc như thành trấn, đa phần là những làng nhỏ.

Thần Nam rất ngạc nhiên, đây là tầng địa ngục mười bảy trong truyền thuyết mà có nhiều bình dân như vậy, thật không tin nổi. Đây là địa ngục nhất thần ma sao? Phải là một thế giới nguyên sơ mới đúng.

Chợt hắn cảm thấy Nguyên Tố thủy thần ở phía trước dừng lại, tuy không nhìn rõ nhưng dựa vào linh thức cảm ứng rất rõ. Hắn sai cựa ngư Đồ Đằng đáp xuống biển, dừng lại nửa thời thần, lại thấy Tây Lạp Lệ Ti lên đường mới cho phép cựa ngư Đồ Đằng đi tiếp.

Được chừng hơn ba mươi dặm, một hòn đảo rộng mười mấy dặm vuông xuất hiện trên mặt biển, lớn hơn nhiều hòn đảo lúc trước.

Hòn đảo này cũng đầy cây xanh, từ không trung nhìn xuống nó như một con hổ xanh om nằm phục xuống, Nguyên Tố thủy thần cưỡi cựa lang Đồ Đằng đang đáp xuống đó.

Đồng thời, từ hòn đảo bay lên mấy chục đạo kiếm khí, kiếm mang sáng rực vút lên mây cao, lan tràn trên không. Thần Nam cả kinh,

cảm giác thấy khí tức quen thuộc, là Đạm Đài Tuyền đang kịch chiến với người ta.

Ở đây lại có cao thủ đấu được với Đạm Đài Tuyền, quả khiến người ta kinh hãi.

Hắn vỗ mạnh vào cự ngư Đồ Đằng, để nó lao tới thật nhanh, hắn muốn xem hòn đảo có bí mật gì.

Trên đảo cây cối dày đặc, có những cây cần mური mấy người ôm mới xuể, không biết đã sống bao nhiêu năm mà cành lá um tùm, che kín mặt trời.

Tiếng thú gầm liên miên, cự hổ, đã tượn, hung long... nhiều man thú xuất hiện trong nguyên thủy sâm lâm khiến hòn đảo như man hoang chi địa.

Cự ngư Đồ Đằng nhanh chóng xuyên qua mური mấy dặm rừng núi, qua mური mấy đỉnh núi cao rồi đến một vùng gò đồi, Tây Lạp Lệ Ti đang ở đó, ngầm quan sát đại chiến.

Thần Nam nhìn rõ, người cùng Đạm Đài Tuyền giao thủ là thượng cổ thần long Khôn Đức.

"Chết tiệt, không biết tầng địa ngục mური bảy có bí mật gì mà khiến lão long cũng mạo hiểm tiến vào."

Khôn Đức đại chiến phi thường kịch liệt với Đạm Đài Tuyền, lão nhấc tay phá không, giậm chân nứt đất nhưng tựa hồ không thi triển sát thủ.

Đạm Đài Tuyền tuy công lực phi phàm nhưng còn kém Khôn Đức một chút, dù kiếm khí ràn rạt, năng lượng trong tiểu thế giới điên cuồng tràn ra nhưng không thể chạm đến Khôn Đức.

Kiếm khí tung hoành, thi thoảng từ trên không lạc xuống đất, hủy diệt mấy ngọn đồi, lực phá hoại kinh nhân vô cùng đáng sợ.

Hiện tại Thần Nam đoán ra Khôn Đức có lẽ chớm bước vào Thần Hoàng lĩnh vực. Đạm Đài Tuyền là cao thủ Thần Vương đỉnh cấp,

vẫn còn kém hơn Thần Hoàng nên không thể đánh bại được Khôn Đức, không đoán được tu vi chân thật của Lão bạo quân.

"Âm."

Tiếng nổ vang lừng, lưỡng đại cao thủ trên không bổ ra chưởng lực kinh hồn đánh thẳng xuống đảo, một khe nứt rộng mấy trượng nhanh chóng vươn xa mười mấy dặm, nước biển phía dưới theo khe nứt tràn lên.

Đương nhiên Đạm Đài Tuyên nóng ruột, đã động chân hỏa, tựa hồ muốn quyết sinh tử. Sau cùng, Khôn Đức hình như không muốn chiến đấu nữa, bay về Đông phương, Đạm Đài Tuyên đuổi sát.

Nguyên Tố thủy thần không bám theo mà cưỡi cự lang Đồ Đằng tìm kiếm thật kỹ trên đảo, tựa hồ muốn tìm gì đó.

Thần Nam vô cùng kỳ quái, thận trọng bám theo.

Nửa thời thần sau, chợt trên không có dao động quái dị, hấn vội quay lại, chuân bị chiến đấu, một bóng dáng màu bạc vạch ngang hư không, đột ngột xuất hiện trước mặt hấn.

"Khôn Đức!"

Mắt hấn xạ ra hai đạo thần quang, không biết đối phương là địch hay bạn.

"Không sai, là ta. Không ngờ vừa nay không nhìn nhầm, người đang quan chiến ở ngoài. Ta không có địch ý, vào nội thiên địa của người đàm luận một chút." Mái tóc bạc của Khôn Đức lất phất, tạo cho khôi vĩ nam tử bề ngoài chừng ba chục tuổi này mị lực siêu nhiên.

Thần Nam không chần chừ, mở nội thiên địa, hai người cùng vào.

"Ai nấy đều tham lam." Khôn Đức cảm thán.

"Có ý gì?"

"Người có biết bao nhiêu người vào tầng địa ngục mười bảy không?"

"Ta sao biết được."

"Người sẽ biết nhanh thôi, không ít Thần Vương tiến vào."

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, buột miệng hỏi: "Vì sao? Họ có mục đích gì?"

"Mấy hôm trước có hai lão bất tử của Tây phương Thiên giới lộ ra tin tức rằng trong địa ngục có một cỗ sức mạnh cải thiên hoán địa."

"A?" Thần Nam máy động trong lòng.

"Một tàn phá thế giới."

Hai mắt hấn xạ ra thần quang, lạnh giọng: "Tàn phá thế giới... hừ!"

Khôn Đức gật đầu: "Không sai, một tàn phá thế giới. Nó bị phụ thân người phong ấn trong địa ngục, ai đạt được là vươn lên thành chí tôn cường giả trong thiên địa."

Thần Nam lạnh giọng: "Lòng người không đáy, vì một truyền thuyết phiêu diêu lại khiến các Thần Vương cam tâm vào địa ngục. Hừ hiện tại địa ngục chi môn đã phong bế, ta xem họ thoát kiểu gì, sẽ mãi mãi ở lại trong này cũng nên."

Khôn Đức nói: "Lấy được tàn phá thế giới sẽ mở được địa ngục. Đương nhiên, tàn phá thế giới chỉ có một, các Thần Vương sẽ phải tàn sát, để người sau cùng nắm được. Nó do phụ thân người để lại, ta thấy chỉ người mới có khả năng lấy được."

"Ha ha..." Thần Nam cười vang: "Người coi trọng ta, có phải định đi cùng, khi ta lấy được thì ra tay đoạt lấy?"

"Người cả nghĩ rồi." Khôn Đức lắc đầu thờ dãi.

Lúc đó, thượng cổ thần long uy chấn Tây thổ có phần thương cảm, khác hẳn hình tượng cường giả uy nghiêm cái thế thường ngày: "Ta vào địa ngục để điều tra một đoạn công án. Ta có ba đứa con gái, Tiểu nữ nhi Giai Ti Lệ sáu ngàn năm trước mới sinh, hai đứa trước từ

một vạn năm trước đã tiếp cận cảnh giới Thần Vương, là thiên tài hiếm thấy của long tộc. Nhưng không ngờ lại bị một nữ nhân sát hại..."

"Đạm Đài Tuyền? Chuyện đó... sao có thể." Thần Nam cả kinh: "Lẽ nào là thể lực sau lưng nàng ta từ vạn năm trước?"

"Không sai." Mắt Lão bạo quân lóe hàn quang: "Vạn năm trước có một nữ nhân tung hoành thiên thượng địa hạ, qua lại Tiên Áo và Ma Áo đại lục, vì đoạt Tây thổ chí bảo đã giết Tây thổ thủ hộ giả, hai con gái ta cũng vạ lây. Sau cùng tuy ả hồn phi phách tán trong thiên địa hạo kiếp nhưng ta thấy ả hình như chưa triệt để tiêu tan."

"Sau vạn năm liệu còn tìm được ả không?" Thần Nam hỏi, hắn muốn biết kẻ sau lưng Đạm Đài Tuyền đó là ai, đó cũng là cừu địch của Thần gia, cùng phụ thân hắn tranh đấu mấy ngàn năm.

Khôn Đức nói: "Ta cảm giác được khí tức của ả tại hai nơi, một là Đạm Đài cổ thánh địa ở Nhân gian và tại mười tám tầng địa ngục."

Thần Nam cả kinh: "Đạm Đài cổ thánh địa, lẽ nào là Mộng Khả Nhi?"

"Không sai, lúc đầu ta tưởng Mộng Khả Nhi là nữ nhân đó nghịch thiên quay về ngưng tụ thành thân thể. Nhưng hiện tại có lẽ đã làm. Thể nội Mộng Khả Nhi tuy có một cỗ năng lượng kinh hồn nhưng không có khí tức của nữ nhân đó. Trừ cổ thánh địa ra thì nơi hoài nghi còn lại là mấy tầng địa ngục cuối cùng. Mười bốn tầng đầu, sức mạnh của ta mở được nhưng từ tầng mười lăm trở đi, ta không mở được, để báo cừu cho hai con gái và Tây thổ thủ hộ giả, ta không ngại tiến vào tầng địa ngục mười bảy tìm tung tích nữ nhân đó."

Đoạn Khôn Đức lại thở dài thương cảm, rồi mở một không gian, thả một nữ tử hôn mê ra, là Mộng Khả Nhi.

Nàng như mỹ nhân đang ngủ, mặc tà váy trắng, nằm yên trong bụi cây, tuyệt đại tư dung diễm đạm vô cùng, làn mi dài khẽ lay động, tựa hồ sắp tỉnh lại.

Khôn Đức cười nhạt: "Loại trừ nàng ta thì ta không muốn giam giữ nữa. Bất quá ta không trả cho Đạm Đài Tuyền, vạn năm trước ả

không qua Tây đại lục, không có liên quan nhưng được nữ nhân đó thưởng thức, ta không giết ả nhưng quyết phải trừng phạt."

Lão bạo quân liếc Thần Nam thật sâu: "Ta tìm tòi kí ức của Mộng Khả Nhi, cũng biết vài chuyện. Xin lỗi, không ngờ nàng ta lại mang hài nhi của ngươi, nhưng ta không để nàng ta phải chịu ủy khuất."

"Ngươi..." Thần Nam há hốc mồm, thần tình vô cùng ngỡ ngàng, định phát nộ nhưng nhẫn lại được: "Ngươi nói nàng đang có thai?"

"Cung hỉ, là nam hài, một hai năm nữa sẽ sinh."

"Chuyện này..." Hấn ngẩn ngơ, tận giờ mới hiểu vì sao lúc trước không tìm thấy hài nhi ở Đạm Đài thánh địa, bởi nó chưa sinh ra. Hấn biết tu luyện giả thể chất đặc thù, thai kỳ khác hẳn người thường.

Khôn Đức cười lạnh: "Trừng phạt lớn nhất với Đạm Đài Tuyền đến thế là cùng."

"Ngươi nói gì?" Thần Nam dựng làn mi kiếm, lạnh giọng: "Đừng đem cừu oán của ngươi trút lên đầu hài nhi của ta. Hiện tại mong ngươi không lợi dụng Mộng Khả Nhi đi báo thù Đạm Đài Tuyền, ta hi vọng ngươi không làm mẫu tử nàng thương tổn."

"Ha ha..." Khôn Đức cười vang: "Ta tuyệt không thương tổn họ. Ngược lại còn giúp họ. Mộng Khả Nhi dị thường trọng yếu với Đạm Đài Tuyền, nếu để ả biết Mộng Khả Nhi có hài nhi của ngươi chắc sẽ dùng đại thần thông cấp Thần Vương giúp Mộng Khả Nhi luyện hóa tiểu sinh mệnh. Vì thế, tốt nhất ngươi không nên cho Đạm Đài Tuyền biết Mộng Khả Nhi ở trong nội thiên địa, ta sẽ tiếp tục thu hút ánh mắt Đạm Đài Tuyền."

Thần Nam biến sắc, trong thời gian hai năm tới khó mà để Đạm Đài Tuyền không tìm ra, hấn tuy đạt đến Thần Vương nhưng e là không chống nổi cao thủ chuẩn Thần Hoàng.

"Không cần lo, chỉ cần hài nhi của ngươi đủ mạnh, dù Thần Hoàng cũng không luyện hóa được. Nên biết hài nhi của ngươi không tầm thường, hiện tại không phổ thông tiên nhân nào luyện hóa được, tiền đồ của nó không thể tưởng tượng, gốc rễ của nó thật quá sâu dày.

Nếu người còn lo lắng, có thể nghĩ cách khiến tiên thiên của nó mạnh hơn."

"Làm thế nào?" Thần Nam có vẻ động lòng.

"Có món đồ tốt không dùng, lãng phí quá." Khôn Đức cười lạnh, chỉ vào Lôi Thần bị phong ấn cách đó không xa.

Sức mạnh của Lôi Thần tuy bị phong ấn nhưng cảm giác vẫn còn, nghe Khôn Đức nói xong, sắc mặt xanh lè.

"Ta rất thích hài tử chưa sinh ra này, cảm giác được nó rất mạnh lại nghĩ tới hai đứa con thiên tài xưa kia." Khôn Đức có phần thương cảm: "Ta giúp nó lấy được sức mạnh Thần Vương của Lôi Thần, để tiên thiên của nó hồn hậu hơn."

Khôn Đức vẫy tay, Lôi Thần bay tới nhưng được nửa đường, Lôi Thần đã sợ quá ngất xỉu, lúc mất tri giác y quả thật muốn chửi văng lên, đường đường Thiên giới chủ thần lại trở thành bổ phẩm cho người ta, quả thật không còn gì để nói.

Một đạo tử quang từ thể nội Lôi Thần bính phát ra, một viên Lôi Thần đan xuất hiện trong tay Khôn Đức, rồi bị Lão bạo quân luyện hóa thành khí thái, cực kì thận trọng đẩy tử quang vào tiểu phúc Mộng Khả Nhi, dẫn vào thể nội tiểu sinh mệnh.

Lôi Thần có chín viên Thần Vương đan, bốn viên trước đã bị Thần Nam và con rồng du côn đẩy vào thể nội Long Bảo Bảo, hiện tại còn năm viên, bị Khôn Đức luyện hóa thành tiên thiên sinh mệnh lực, chú nhập vào tiểu sinh mệnh thể.

"Ta thấy thêm chút thời gian nữa, dù Đạm Đài Tuyền cũng không luyện hóa được nó, trừ phi ả muốn Mộng Khả Nhi mất mạng. Được rồi, giờ xin cáo từ." Khôn Đức rời khỏi nội thiên địa, trực tiếp tan biến vào tầng không hải đảo.

Nhìn Mộng Khả Nhi đang ngủ, nở nụ cười diễm đạm, cảm giác được tiểu sinh mệnh máy động, lòng hấn dấy lên cảm tình khôn tả.

Hắn cẩn thận ôm Mộng Khả Nhi lên, đưa nàng vào điện vũ rồi gọi

mấy thiên sứ hàng phục được ở Thiên giới đến phục thị.

Hắn định rời khỏi, chợt thấy một tia tinh thần dao động mỏng manh, giọng nói non nớt tựa hồ đang hô hoán: "Ba... ba..."

Thần Nam không dám tin vào linh giác, quay phắt lại.

"Ba ba... mụ mụ..."

Giọng nói non nớt lại vọng vào tim hắn.

Hắn cao hứng muốn cười vang nhưng rồi nhẫn lại được, ngồi xuống bên cạnh nhìn Mộng Khả Nhi đang ngủ, cảm thụ tiểu sinh mệnh hô hoán, một thời thần sau mới đứng dậy đi ra.

Rời khỏi nội thiên địa, xuất hiện trên hải đảo, tìm khí tức của Nguyên Tổ thủy thần nhưng không phát giác, mà thấy một cỗ tinh thần dao động cực mạnh.

Hắn vội giúp cự nguưu Đồ Đằng ẩn khí tức, lánh vào một vạt rừng trên núi. Chỉ thấy trên không có mấy nhân ảnh nhanh chóng bay tới, một kẻ là Hắc Ám đại ma thần, bên cạnh là hai ma thần hắn không quen.

"Chết tiệt, mấy tên này đến đây vì tàn phá thế giới." Hai mắt hắn xạ ra thần quang.

"Lão bắt tử đó lừa chúng ta sao?"

"Âm Ảnh ma thần nguời hoài nghi tiền bối Hắc Ám tộc chúng ta?" Hắc Ám đại ma thần lạnh lùng hỏi.

Âm Ảnh ma thần không đáp, một ma thần khác nói: "Không phải chúng ta hoài nghi, Thần Chiến sao lại chết được? Dù chết rồi, vị tiền bối đó sao lại khẳng định được thi thể Thần Chiến ở tầng địa ngục mười bảy?"

"Tà Dục ma thần nguời có nghi vấn này sao lúc ở Thiên giới không nói ra?" Hắc Ám đại ma thần cười lạnh: "Sợ gì, dù không thu hoạch gì, chúng ta cũng rời đi được. Thôi, ba nguời chúng ta chia ra đi tìm. Bất quá không nên tách nhau quá xa, tránh xảy ra bất trắc."

Ba ma thần chia thành ba hướng lao đi như sao băng.

Hai mắt Thần Nam phun lửa, lạnh giọng: "Chết tiệt, đều vì tàn phá thế giới. Phụ thân, người thật ra để lại gì ở đây? Con tin người chưa chết."

Hắn tung chưởng đánh cự nguư Đồ Đằng ngất đi rồi đằng không đuổi theo hướng Âm Ảnh ma thần, lạnh giọng: "Định nhắm vào Thần gia chúng ta thì xin lỗi, ta phải ra tay. Nhất định ta phải thu hồi tàn phá thế giới, còn chuẩn bị chút bổ phẩm cho hài nhi."

Chương 276

Chế tạo Thần Vương

"Xin lỗi, ta phải ra tay rồi." Thần Nam để lại tàn ảnh tại chỗ cũ, men theo rừng núi truy đuổi Âm Ảnh ma thần.

Âm Ảnh ma thần dùng thiên thị địa thính đại thần thông tìm khắp nửa hòn đảo, tựa hồ đang tìm kiếm, không chú ý đến sau lưng có một Thần Vương bám theo.

Nhưng Thần Nam không thể đến gần quá, cự ly thủy chung giữ trong phạm vi hơn hai mươi dặm, dùng thần niệm khóa chặt đối phương.

Bất giác, Âm Ảnh ma thần lần mò đến cực bắc một hòn đảo, gần sát mặt biển, ở đó có một tòa cổ堡, khác hẳn kiến trúc trong các bộ lạc khác trên đảo, tượng ác ma vây quanh堡. Âm Ảnh ma thần phát hiện ra liền đại hỉ đáp xuống.

Thần Nam cũng thấy hơi kỳ dị nhưng bỏ qua hết, thu liễm toàn bộ khí tức bám theo, chuẩn bị xuất thủ ở đây.

Từng vạt rừng dày trải khắp ngoại vi cổ堡, Thần Nam như một đạo quang ảnh xuyên qua rồi tiến vào cổ堡.

Cổ堡 do nham thạch đen nhánh chất thành phát ra tà dị khí tức, hiển nhiên không có người cư trú hay sinh khí, chỉ có trện trện âm hàn lan tỏa.

"Ha ha..." Từ cổ堡 đột nhiên truyền ra tiếng cười cuồng dại, hình như Âm Ảnh ma thần đang vui sướng.

"Oành.", cổ堡 nổ tung, Âm Ảnh ma thần lao vút lên nhưng trong tay có một tấm thạch bi đen nhánh, cười vang: "Thần Chiến quả nhiên từng qua tầng địa ngục mười bảy, phong ấn một Đồi Đàng thú đến chết ở đây! Ha ha... phát hiện manh mối nhanh quá."

Âm Ảnh ma thần đứng trên không cười điên cuồng.

Cùng lúc, Thần Nam hành động, ngũ đạo ma thân nhanh chóng tách khỏi bản thể, để lại năm chiếc bóng trên không, chia ra năm hướng vây chặt Âm Ảnh ma thân.

Âm Ảnh ma thân giống như tên hiệu, quanh người bao phủ âm ảnh, chìm trong hắc ám, tuy đang lúc trưa nắng mà không thể chiếu xạ vào hư ảnh, y oán hận nói với Thần Nam: "Tiểu tử, là người."

Chân thân Thần Nam đằng không bay lên đứng cùng ngũ đại ma thân, lạnh giọng: "Tự sát hay đợi ta động thủ?" Với một Thiên giới ma thân, những lời này vô cùng cuồng vọng, không coi Âm Ảnh ma thân vào đâu.

"Ha ha..." Âm Ảnh ma thân giận quá hóa cười: "Người thật sự coi mình là Thần Hoàng sao? Đừng nói tiểu bối người không đáng gì với ta mà người có đâu được với ta thật, bọn Hắc Ám, Tà Dục cũng sẽ đến đây ngay, cùng giết người."

Âm Ảnh ma thân tuy nổi giận nhưng lúc tuôn ra những lời này lại rất tự nhiên, y biết Thần Nam và hai con rồng đã diệt Ngạc Vận ma thân, Minh Thần, Huyết Hoàng, giờ mình đơn thân đối diện, trong lòng ít nhiều cũng e ngại.

"Gào..."

Âm Ảnh ma thân ngửa mặt hú vang, phát động công kích trước, chuẩn bị đột vây thoát đi.

"Hừ, người hú lên gọi bọn Hắc Ám đại ma thân đến cứu người chẳng? Ta cam đoan trước khi bọn chúng đến đây đã giải quyết xong người."

Âm Ảnh ma thân không đáp, hiện tại thực lực mới là đạo lý, thân thể y lập tức mơ hồ, âm ảnh quanh mình khuếch tán.

Tàn ảnh liên tục lắc lự, Âm Ảnh ma thân tách ra mười tám hư ảnh, cũng là mười tám hóa thân, bản thể nằm giữa hư thể và thực thể, hóa thành làn khói.

Thần Nam và năm ma thân không coi nhưng hóa thân kia vào đâu,

nhắm chặt vào chân thân Âm Ảnh ma thần và hóa thân cầm thạch bi.

Đại Long đao, Liệt Không Kiếm, Khốn Thiên tác, Hậu Nghệ cung, Thạch Cầm dương đánh tan mấy hư ảnh, nhưng chúng nhanh chóng ngưng tụ thành nhân ảnh ngoài xa.

Thần Nam lao vào hóa thân cầm thạch bi, Khốn Thiên tác phát ra tiếng rung động trời, trói cứng hư ảnh đang cười cợt.

"Không thể nào, đây là trạng thái hư hóa của ta, sao lại bị trói?" Hóa thân của Âm Ảnh ma thần tỏ vẻ kinh ngạc, không tin nổi vào sự thật đang diễn ra.

"Ngay Thiên còn trói được thì kể gì một hư ảnh hóa thân nhỏ xíu, bất kể người hữu hình vô hình hữu chất vô chất đều không thoát được Khốn Thiên tác."

"Àm."

Hóa thân nổ tung hóa thành khói tản ra bốn phương tám hướng, nhưng kinh hãi nhận ra không thoát được Khốn Thiên tác.

Thần Nam nhanh chóng đón lấy thạch bi đen ngòm rớt xuống, đoạn dùng Khốn Thiên tác kéo hóa thân lại: "Ta đã nói người không trốn được."

Hắn dùng lực lắc Khốn Thiên tác, tiếng lật phật tử vong vang lên, hóa thân của Âm Ảnh ma thần gào lên thảm thiết, sắp bị xiết chết.

"Nói, Thiên giới có tổng cộng mấy vị ma thần? Các người được mấy lão bất tử của Thiên giới cho biết bao nhiêu bí ẩn? Nói ra ta còn tha được cho người, bằng không sẽ diệt ngay."

"Hắc hắc... ta quyết không cho người biết!"

"Vậy được, người chịu chết đi, có nhiều hóa thân như vậy, cả bản thể tại đây, ta có coi hư ảnh của người ra gì?"

"Àm."

Thần Nam dùng lực kéo mạnh Khốn Thiên tác, thoáng chốc đánh tan hư ảnh, vụ khí đen ngòm tan đi.

"Người..."

Ngoài xa, chân thân Âm Ảnh ma thần rung động, tựa hồ thụ thương không nhẹ, lúc này y bị ngũ đại ma thân của Thần Nam vây chặt, nhưng hóa thân của y lại không có uy lực đủ để gây thương tổn cho bất tử ma thể.

Thần Nam giữ thạch bi trên không, phía trên có vạch mấy chữ bằng chỉ lực vô cùng bắt mắt: Phong ấn vĩnh viễn địa ngục ma lang thần - Thần Chiến.

Hắn tỏ vẻ kích động, đó là thủ bút của phụ thân nhưng không biết đã bao lâu rồi, thạch bi có mấy vết nứt lớn, có thể tan nát bất cứ lúc nào, sức mạnh phong ấn đã không còn.

Nhìn vào cổ bảo, một thi thể ma lang to lớn nằm phục trong một tòa động, hiển nhiên đã bị phong ấn tới chết.

Thần Nam hiểu ra liền quăng thạch bi, nói với Âm Ảnh ma thần: "Người có bản lĩnh thế này thôi à? Thật hoài nghi rằng người đạt đến ma thần cảnh giới, hiện tại đến lúc kết thúc chiến đấu."

Hắn đưa tay diệt hết mấy hư ảnh nhưng chợt thấy đại sự không ổn, thân thể phẳng phất bị cấm cố, hành động chật vật hẳn.

Ngoài xa năm ma thân cũng vậy, chân thân Âm Ảnh ma thần tan biến.

"Hắc hắc..." Trên không trung vang lên tiếng cười lạnh tanh: "Âm Ảnh ta là ma thần một phương, người tưởng ta không đỡ nổi một đòn sao? Vừa nãy chỉ là ma tỳ của ta, hư ảnh đó mà người tưởng là chân thân? Ha ha... Âm Ảnh ta là nhân vật thể nào, tùy tiện phân ra chút sức mạnh là thành hư ảnh. Ta xưa nay không tu hóa thân chân chính vì ta không cần dùng. Ha ha... có chủ thần nào dám coi thường ta, mà hôm nay người lại khiến ta động nộ. Biết không? Ta là Âm Ảnh ma thần, trên thế giới này chỉ cần có quang ám âm ảnh là ta có cơ hội ra tay, người làm gì được."

Thần Nam cảm giác tình huống phi thường bất diêu, Âm Ảnh ma thần không nói quá, phía sau hắn và năm hóa thân đều có một bóng dáng đang đứng, khi thân ảnh trùng hợp, hắn thấy sức mạnh tan biến.

"Đó là pháp tắc của ta, âm ảnh thế giới, lấy sinh mệnh chi năng từ bóng của các người."

"Âm."

Thần Nam đánh mạnh vào hư ảnh sau lưng nhưng âm ảnh vẫn y nguyên.

"Vô dụng, pháp tắc của ta trải khắp thiên địa, mọi bóng hình đều do ta sử dụng, mọi hư ảnh bất diệt, khi sinh mệnh chi năng của người cạn, ta sẽ an táng cho người, hắc hắc..."

Ngũ đại ma thân cũng gặp vấn đề tương tự, bị cấm cố trong không gian, khó lòng di động thân thể, đồng thời sinh mệnh chi năng rút đi rất nhanh.

"A..."

Thần Nam ngửa mặt hú vang, tóc dựng đứng lên, cuồng bạo ma khí nghịch không quét ngược, đánh tan mây đám mây trắng trên không, mặt biển cạnh đó liền dâng sóng ngút trời, nước biển sôi trào lên mấy trăm thước, tầng tầng sóng tràn qua hòn đảo.

Bị pháp tắc của một Thần Vương khống chế, tình huống rất khó khăn, Thần Nam dốc toàn lực, toàn thân phát ra trận trận ô quang, ma diễm ngút trời, sức mạnh quán quanh mình trực tiếp phá tan hư không. Ngũ đại ma thân lại khôi phục hành động nhanh chóng tiến vào thân thể hắn.

"Năm hóa thân chạy, ta coi bản thể của người chạy đi đâu. Hắc hắc..." Âm Ảnh ma thần cười lạnh.

Biển gào liên miên, ma khí quét khắp trời nhưng Thần Nam thủy chung không thoát được âm ảnh sau lưng, sinh mệnh chi năng chậm chậm trôi qua. Hiện tại hắn đã minh bạch, cao thủ cấp chủ thần

không thể coi thường, mỗi Thần Vương đều có pháp tắc riêng, một khi chân chính toàn lực triển khai, rất khó chống nổi.

Hắn tuy mới tiến vào Thần Vương lĩnh vực nhưng chỉ tăng tinh thần và sức mạnh, còn chưa cảm ngộ, chế định quy tắc cho "Tiểu thế giới".

"Đại Ma có Ngũ Âm ma ngục, Vũ Hinh có hỗn độn pháp tắc, ta có gì?" Trong lúc sinh tử, lòng hắn thoáng qua ý nghĩ này nhưng thời gian không cho phép, hắn phá tan thình không, toàn thân chìm vào vùng năng lượng không gian.

Không gian kì dị âm lãnh, hắc ám này là năng lượng ám lưu không gian hoang phế nhưng vẫn không thể thoát nổi Âm Ảnh ma thần, y cười lạnh: "Thế giới có ánh sáng tất cả bóng đêm, vùng năng lượng không gian tối om, không có âm ảnh nhưng cả không gian vẫn là âm ảnh, người tự tìm đường chết."

Trong thế nội hắn, sinh mệnh chi năng tan đi rất nhanh, cương khí hóa thành thực chất sáng chói chiếu rọi hắc ám không gian, đoạn phá toái hư không, quay lại tầng không hải đảo.

Lúc đó vàng dương treo cao, đang lúc chính ngộ, hư ảnh của Thần Nam tan biến, hắn cảm giác sinh mệnh chi năng dừng trôi đi.

Âm Ảnh ma thần phản nộ: "Chết tiệt, thời khắc này ta ghét nhất trong ngày, nhưng không sao, dù dương quang chính ngộ cũng có âm ảnh."

Thần Nam cả kinh nhưng lại cười vang: "Ha ha... Âm Ảnh ma thần người hiện tại bị ta giẫm dưới chân, không thấy mắt mặt sao?"

"Tiểu tử cứ cười đi, người vĩnh viễn không thoát được ta, đợi qua thời khắc này, ta xem người cười kiểu gì."

Trong lòng Thần Nam nổi lên âm ảnh, nếu thế này, sinh mệnh chi năng của hắn sớm muộn cũng bị hút cạn, dù có bất diệt ma thể nhưng đối diện với pháp tắc của Thần Vương tà dị này cũng không thể sử dụng.

"Ha ha...tiểu tử sợ sao? Hiện ại quý xuống cầu xin ta sẽ kết liễu người thống khoái, chỉ cắt chín ngàn chín trăm chín chín đao, không cắt hơn vạn đao đâu." Âm Ảnh ma thần cười vang, cố ý đả kích.

"Pháp tắc, phá diệt Âm Ảnh pháp tắc..." Thần Nam lẩm bẩm.

Âm Ảnh ma thần chợt cảm giác khẩn trương, cười lạnh: "Lẽ nào người sợ đến mức nói lung tung?"

Thần Nam hét mạnh đầu, toàn thân ma khí tụ thành một ma trụ khổng lồ như hỏa sơn phun trào lên mây, từ xa nhìn lại, ma khí ngút trời khiến thiên địa hắc ám. Mặt biển rung lên, sóng dâng vô tận lên tận trời, toàn bộ mây khói bị đánh tan hết.

Thần Nam quát vang: "Nếu quang ám sản sinh âm ảnh, ta diệt luôn quang ám, Âm Ảnh ma thần người chết chắc rồi."

"Tiểu tử đừng giở trò, thiên địa âm dương, ngày và đêm thay nhau, người diệt quang ám thế nào được?" Âm Ảnh ma thần cười lạnh: "Nếu chính diện chiến đấu, ta thuộc nhóm sau trong các Thiên giới chủ thần, nhưng khi ta thi triển âm ảnh pháp tắc, chư thần đều tránh, không ai dám đối đầu."

Thần Nam không nói gì, toàn lực thoát khỏi cấm cố, mở nội thiên địa ra, nhanh chóng tiến vào.

"Tiểu tử không cần phí lực." Âm Ảnh ma thần thấy trong nội thiên địa rộng rãi của hắn bạt ngàn điện vũ, bật cười vang: "Nhà Lôi Thần ở đây hết, đúng là buồn cười."

"Người sẽ ngậm mồm ngay thôi mà." Thần Nam dốc toàn lực lao tới tận đầu vùng thiên địa rộng rãi.

"Tiểu tử đúng là phí lực, bay loạn xạ có tác dụng gì? Mau mau quý xuống cầu xin ta, ha ha..." Âm Ảnh ma thần cuồng vọng cười vang.

"Người chết chắc rồi." Thần Nam tung quyền đánh tan một vùng hỗn độn rồi lao vào trong.

"A...không!" Âm Ảnh ma thần gầm lên.

Nhưng đã muộn, y nhanh chóng lộ ra bản thể, một hư ảnh nhân hình nổi lên trong vùng hỗn độn. Y dùng lực xuất chưởng, toan phá hỗn độn thoát thân nhưng Thần Nam không cho cơ hội, năm ma thân như chiến thần giữ chặt y lại, giữ cứng tứ chi gần như hư ảo của y, Thần Vương lực cản lối rút lui.

Thần Nam lạnh giọng: "Quang ám vốn thuộc về hỗn độn, hiện tại trở về hỗn độn, quang ám không mở được, để ta xem âm ảnh chi thần người làm thế nào sử dụng pháp tắc."

"A..." Âm Ảnh ma thần gầm lên, giãy giụa kịch liệt nhưng sao tránh thoát được.

Thần Nam không do dự, Liệt Không Kiếm đâm thẳng tới, cắm vào thể nội ma thân. Âm Ảnh ma thần trọng thương, gục ngay xuống nhưng Thần Nam không hạ sát y mà nhanh chóng búng Khốn Thần chỉ lực ra, phong ấn trong hỗn độn.

Đoạn y mệt lả lê mình lên mặt đất, lập tức đả tọa điều tức, khôi phục nguyên khí. Đồng thời cũng rút ra bài học không nên khinh địch, nếu không cho Âm Ảnh ma thân cơ hội thi triển pháp tắc, y quyết không đến nỗi suýt bại vong.

Lúc hẳn triệt để khôi phục nguyên khí, vừa đứng dậy thì thấy một khô lâu không hoàn chỉnh đi tới, là quản gia Cổ Tư. Mắt y lấp lóe quỷ hỏa, phát ra tinh thần dao động: "Thần Nam..."

"Thế nào?"

"Người không phải nói rằng sẽ cho ta một thân thể thích hợp sao, hiện tại..." Đoạn y nhìn Lôi Thần mắt hết sức mạnh nắm cách đó không xa.

"Ha ha... người đúng là." Thần Nam cười vang: "Có tầm nhìn lắm. Đây là thân thể Thiên giới chủ thần, tuy mất sức mạnh nhưng luận về nhục thể, khắp thiên địa không mấy ai so được. ha ha... hay lắm, hôm nay ta thành toàn cho người."

Lôi Thần tuy mất hết Thần Vương lực nhưng chưa chết, vẫn còn cảm

xúc. Với Thần Nam, chuyện đó không thành vấn đề, hắn dùng Thần Vương niệm lực hùng hồn cấm cố Lôi Thần, nhanh chóng đánh tan linh thức.

Tiếp đó vô cùng đơn giản, linh hồn chi hỏa của Cổ Tư được hắn che chắn nhanh chóng tiến vào thân thể Lôi Thần. Và một Lôi Thần mới tinh sống lại.

"Quá tuyệt. Thân thể này rất hoàn mỹ." Cổ Tư gào lên, rồi nhảy tung tung.

Lôi Thần kiêu cường bất khả nhất thế mà đến cuối cùng cả thân thể cũng bị lợi dụng, thành vật phụng hiến cho người ta.

Thần Nam cảm giác hơi quái dị, bật cười vang: "Làm người tốt đến cùng vậy, lúc xưa người ở tầng địa ngục mười hai tuy không có nhục thể nhưng tinh thần đã tu luyện mấy ngàn năm, chắc chắn cực kỳ hùng mạnh. Nhục thể Thần Vương cấp đã có, tinh thần lực cũng không kém bao nhiêu, ta lại tặng người một thân Thần Vương lực, nếu người nắm được, sau này sẽ thành một Thần Vương nhanh thôi."

"Thật sao?" Cổ Tư đại hỷ.

"Đương nhiên!" Thần Nam dẫn y tiến vào vùng hỗn độn, triển khai hành động tạo Thần Vương.

Hắn nhanh chóng dùng Thần Vương lực hùng hồn luyện hóa Âm Ảnh ma thần bị phong ấn, hư thể bán thực chất hóa hóa thành tro tàn phiêu tán trong hỗn độn, một dải Thần Vương năng lượng như vân vụ từ từ thấm vào thể nội Cổ Tư.

Thần Nam cảm giác tim mình ngày càng lạnh, càng cứng rắn hơn, diệt sát thần ma mà không do dự, hắn dần hòa mình vào thời loạn, với cừu địch chỉ có con đường hạ độc thủ.

"Âm."

Cổ Tư phá tan hỗn độn, hú lên vang vang đoạn kích động cơ hồ ôm chặt Thần Nam gào lên: "Ta cảm giác thể nội sung mãn sức mạnh vô

tận."

Thần Nam đánh giá y một lượt, tuy chưa tiến vào Thần Vương lĩnh vực nhưng không còn xa nữa, cũng ngang ngửa với đại đệ tử Vương Chí của Đạm Đài Tuyền.

"Muốn thành Thần Vương chân chính phải không ngừng chiến đấu, không trải qua sinh tử chi chiến, vĩnh viễn không thể tấn cấp. Đi nào, hiện tại chúng ta đi rèn luyện."

Thần Nam muốn cười vang, nếu Hắc Âm đại ma thần và bọn Quang Minh thần thấy Lôi Thần sẽ tỏ ra thế nào? Hắc mở nội thiên địa, cùng Cổ Tư bay ra.

Chợt một cỗ sức mạnh cương mãnh nhanh chóng bổ tới, Thần Nam nhanh chóng tránh đi, Cổ Tư trúng đòn.

"Grào... long đại gia rất thích đánh lén tên bồng chùy Lôi Thần, lần này lại trúng, ha ha ha... ta phải cho ngươi một trận, phù."

Thần Nam ngạc nhiên, dở khóc dở cười, quả nhiên là Tử Kim thần long.

Cổ Tư xui xẻo đưa tay xoa cái u sau gáy, đau tái người.

Con rồng du côn cầm song tiết đại bồng tử nói với Thần Nam: "Tiểu tử ngươi sao lại để tên khốn này thoát? Nhưng không sao, long đại gia rất thích đánh tên bồng chùy này, để ta thu thập."

"Dừng lại." Thần Nam vội kể lại tình huống, lão du côn cười âm lên.

"Được rồi, đừng cười nữa, ngươi sao lại vào mười tám tầng địa ngục làm gì? Long Bảo Bảo đâu?"

Lão du côn bĩu môi: "Tiểu đầu đinh chỉ biết ăn, giả làm thần côn tại một bộ lạc để được cung phụng, cả ngày hết ăn lại uống, béo như quả bóng."

"Không phải ta bảo các ngươi về Đông thổ rồi sao? Hà có không nghe ta khuyến cáo?"

"Mười tám tầng địa ngục mà thiếu bọn ta đúng là quá bình đạm, grào... không có long đại gia, thế giới thật quá tẻ nhạt."

Thần Nam minh bạch tâm ý của hai con rồng, chúng không yên tâm về hẳn nên mới vào theo.

Chúng rất biết cách, không tìm được Đại Ma ở Đông thổ bèn liên tục phá toái không gian, mở toang thông đạo từ Nhân gian nối lên Thiên giới khiến Thiên giới khí tức tràn ra lôi kéo Đại Ma đoạn giao Nạp Lan Nhược Thủy rồi nhanh chóng bay về Tây thổ.

"Grào... tiểu tử, ta phát hiện một chỗ rất hay, ở hòn đảo cách đây không xa có một thần miếu dưới đáy biển, tựa hồ cung phụng một tên khốn họ Thần, địa phương đó cực kỳ cổ quái."

Chương 277

Hải đế thần miếu (Hải đế thần miếu: thần miếu dưới đáy biển)

Theo cách nào đó mà nói, Cổ Tư căn bản vẫn chưa được coi như một "hoạt nhân", thực chất hắn vẫn chỉ là một vong hồn, bất quá tái thể đổi từ khô lâu vào thân thể Lôi thần. Nếu muốn trở thành người sống đủ xương đủ thịt cần phải có sinh mệnh cường đại có đủ khả năng tẩy lễ linh hồn hắn hoàn toàn trong Tử vong ấn ký.

Bất quá, chuyện này vốn là một kỳ tích, liệu có vong hồn nào có thể chiếm đoạt nổi thân thể chủ thần? Thân thể chủ thần vốn bất diệt, nên vong hồn tái thể cũng cần phải cường đại nhất.

Nếu có một ngày nào Cổ Tư có thể tẩy hết Vong ấn ký, cùng thân thể Lôi thần hoàn toàn dung hợp, thì tiền đồ hắn khó thể mà tưởng tượng được. Tới lúc đó biển sâu tựa cá nhảy, trời cao chỉ như chim bay, chuyện sinh tử không thể trói buộc thân thể hắn.

Ròng bĩ ỏi đánh giá Cổ Tư không chút hảo ý, cười hắc hắc: "Sự thể sao thành như này đây? Tự dung thay đổi linh hồn. Aiii, mỗi lần gặp Lôi thần, ta đều muốn đập cho hắn một trận thối, xem ra từ nay về sau không còn cơ hội nữa rồi."

Vừa nói chuyện, Thần Nam, Cổ Tử, Tử kim thần long vừa bay dọc theo bờ biển được hơn mười dặm. Bọn họ đang theo Tử kim thần long dạt tới chỗ Hải Đế thần miếu hắn vừa phát hiện.

Bất quá, đám Thần Nam phía sau cảm ứng được một cỗ năng lượng kỳ dị đang rung động, tựa như có cuộc đại chiến ở ngay phía trước.

"Cẩn thận chút!" Thần Nam nhắc nhở.

Bọn họ bám sát mặt nước lướt nhanh về phía trước. Thần Nam trông thấy xa xa Âm Hắc đại ma thần cùng Tà Dục ma thần đang đại chiến cùng với Nguyên Tố thủy thần giữa đại dương nơi sóng lớn ngập trời.

Thần Nam giật mình. Lúc hắn đánh nhau với Âm Ảnh ma thần chi tế, Âm Ảnh ma thần ngửa mặt lên trời thét dài báo hiệu, nhưng lại không thấy Âm Hắc ma thần cùng Tà Dục ma thần tới cứu viện. Hóa ra là do bọn họ trên đường tới đụng phải Nguyên Tố thủy thần mà xảy ra cuộc chiến này.

Hai đại ma thần cùng hợp lực đấu lại Nguyên Tố thủy thần mà lại không lấy được chút ưu thế áp đảo. Trái lại còn có chút phải dè chừng mà chịu cảnh dưới thế hạ phong.

Thần Nam tâm sinh cảnh giác, càng lúc càng hiểu rằng không nên coi thường thần vương pháp tắc. Sở dĩ Nguyên Tố thủy thần có thể đấu lại nổi với hai đại ma thần kia, chủ yếu bởi nơi này chính là biển rộng ba ngàn dặm. Thần vương pháp tắc của nàng càng thêm trải rộng, phát huy đạt tới cường đại, có thể nói thực lực của nàng nếu so với khi ở nơi khác tăng lên một cấp bậc cao không tưởng.

Do vậy dù có là cường giả như Hắc đại ma thần và Tà Dục ma thần cùng song chiến với nàng, cũng không thể lấy được chút ưu thế hơn gì.

"Oanh"

Sóng lớn ngàn trượng kinh dị phát ra thanh âm trầm muện, như thiên quân vạn mã chồm tới oanh kích bầu trời, khiến từng đám mây trắng tan dần.

Từng đám mây tan ra. Trời sạch như tẩy.

Hải thủy thật như xứng với tên "Tây thiên chi thủy!"

Uy thế có thể điều động cả sóng lớn dũng động đám bạch vân ở trên, thiên thượng chắc chỉ có duy nhất Nguyên tố thủy thần thần vương tài năng thiên phú mới có thể làm được!

"Tiểu nương thật sự hùng mạnh!" Tử kim thần long lẩm bẩm. Hắn dù thân là bực thần long, trời sinh có thể thao túng giang hà hồ hải, nhưng nếu đem so với Nguyên Tố thủy thần này thật chẳng đáng là bao.

Thần Nam nói: "Xem ra thật vô tận. Đối với Tây Lạp Tệ Li có thể nói đã trở thành sinh vật tốt nhất trong cuộc chiến. Theo cách nào đó, bây giờ nàng so với Âm Hắc đại ma thần còn phải sợ. Chúng ta tốt nhất không nên trêu chọc, cứ để bọn họ sống chết với nhau đi!"

Thần Nam, Cổ Tư, Tử kim thần long cùng rời xa chiến trường này, tiếp tục bay về phía trước.

Sau khi bay khỏi tòa đại đảo chừng trăm dặm, xuất hiện một tiểu đảo như ngọc bích minh châu giữa đại dương. Nơi đó màu xanh biếc thực rất khác thường, quang hoa xanh biếc không ngừng ánh lên, cả hòn đảo đều toát ra lục quang mờ nhạt.

"Linh khí thật dày đặc a!" Thần Nam giật mình thở dài: "Quả nhiên là chốn động thiên phúc địa (động thiên phúc địa: chốn tiên cảnh)!"

"Hắc hắc...." Tử kim thần long đắc ý cười: "Sau khi ta và tiểu đệ đình tiến vào tầng địa ngục thứ mười bảy, vừa lúc xuất hiện trên bầu trời phiến đảo này. Các người nhìn kỹ coi, thực vật trên đảo này đều không phải dị vật sao?"

"Thiên a, không phải sinh mệnh chi thụ đó sao?" Cổ Tư kinh hãi thốt.

Trên đảo tự thanh bích thúy lục lóe ra trập trập thần quang xanh biếc, sinh mệnh chi năng vô tận tràn ngập. Thần Nam kinh dị vô cùng, hẳn phát hiện trên hòn đảo này quả nhiên có vô vàn sinh mệnh chi thụ bao phủ, vốn cùng căn nguyên với Hậu nghệ cung bản thể.

"Không thể tưởng tượng nổi a!"

Thần Nam không khỏi sợ hãi mà thốt lên. Trên thế gian này sinh mệnh chi thụ vốn cực kỳ hiếm hoi. Ngay cả chi thụ ở Tinh Linh bộ lạc Tây phương hạn hữu cũng chỉ có vài nhánh hữu thụ, mà đó còn là do nữ thần sinh mệnh Thiên giới trồng lại ở Nhân gian, thường nhân khó mà có cơ duyên gặp được. Thế mà ở trên tiểu đảo trải dài ba mươi dặm này lại trồng vô số thần thụ, như thế không khiến người giật mình sao được.

Đáp xuống mặt đảo, Thần Nam nhất thời cảm giác thần thanh khí sáng. Cổ Tư thỏa thích nằm lên mặt đất, tham lam hấp thụ linh khí

trên đảo, hần trăm lần muốn tẩy sạch linh hồn trong Tử vong ấn ký.

Tiến vào trong hải đảo, Thần Nam thở dài: "Thật sự kỳ diệu a! Vô số sinh mệnh chi thụ như này, sợ rằng thần thụ tập hợp trên Sinh mệnh thần điện ở Thiên giới so cũng chưa tới một phần mười. Quả là đảo quý a!"

"Phiến đảo này thực quá tà môn!" Tử kim thần long nói: "Từ trên cao nhìn xuống, sinh mệnh chi thụ này trời cả một vùng mênh mông nối tiếp nhau tạo thành hình như bàn tay."

"Không thể nào?"

Thần Nam bật phóng lên trên cao bầu trời cẩn thận nhìn xuống. Hần lập tức phải kinh ngạc. Quả nhiên đúng theo lời rùng rợn lưu manh nói vậy, trên phiến đảo này giải đất ánh lên quang hoa lục sắc liên tiếp nối với nhau, hình thành hình đồ giống như một bàn tay cực đại.

Tử kim thần long nói: "Tọa đảo này nên gọi là "Thủ đảo". Mặc dù nghe có chút cổ quái nhưng thật sự thích hợp a."

Cổ Tư lòng đầy hoài nghi hỏi: "Chẳng lẽ có thần nhân nào đã bày ra trận pháp này?"

"Chuyện này có thể a!" Tử kim thần long tiếp lời: "Ta ngờ rằng có đại nhân vật nào đó án chiếu theo hình nhân thể dọc đại dương mênh mông bày ra trận pháp kỳ quái này, trong đó ngay cả sinh mệnh chi thụ cũng là trận đồ."

Thần Nam trầm tư một lúc, nếu sự việc thật sự như thế thì có thể khẳng định còn có nhiều đảo tương tự như này nữa. Sự việc này thật đáng kinh ngạc. Nhưng nếu giữa đại dương mênh mông thật sự có đại trận, rốt cuộc có bao nhiêu đảo trên bố pháp a, phạm vi của nó bao trùm thật quá bao la. Rốt cuộc dùng trận pháp này để trấn cái gì? Hay là vẫn còn cái gì bị phong ấn nơi đây?

"Thần Nam..." Thanh âm kinh hải từ hải đảo vang lên bầu trời. Long bảo bảo như tiểu bì cầu (bì cầu: cuộn len) kim sắc lác lác bay lên không trung, đôi mắt to tròn sáng ngời hấp háy hấp háy không ngừng.

Tiểu đồ bản tính khó dời, đôi trảo tử kim sắc, một bên cầm đôi cánh gà nướng, một bên nắm chặt bình rượu, giọng say rượu lè nhè: "Thần nói, chúng ta dưới địa ngục hội sự! Dưới Địa ngục chúng ta còn thấy vui vẻ nữa là trên Nhân gian còn thoải mái gấp bội phần." Dứt lời, tiểu đồ tử say mê nốc từng một ngụm rượu lớn rồi quẳng vò rượu đi, thỏa mãn xoa tròn bụng nhỏ.

Ợ hơi một tiếng, Long bảo bảo mới làm bầm: "Thần nói, ta không cảm thấy đảo này giống trận đồ, ta nghĩ phiên đảo này thực ra đang phong ấn cự chưởng nào đó."

Mặc dù chỉ là do tiểu đồ tử say rượu mà phán, nhưng lại khiến trong lòng Thần Nam chấn động.

Cổ Tư mở miệng: "Thật sự có thể a, ta nghĩ so với trận đồ vừa nói thì chuyện này dễ dàng tiếp nhận hơn."

Tử kim thần long phản bác: "Chuyện này sao được? Làm gì có tay ai mà lớn cỡ vậy?"

Cổ Tư đáp: "Có vài nhân vật cấm kỵ trong truyền thuyết tu luyện đã đạt tới cảnh giới cao thâm, chân thân không cố định. Bọn họ có khả năng hóa núi thành sông, thậm chí có thể ẩn thân trong cát bụi. Đối với những bậc nhân vật này mà nói không có gì là không thể xảy ra!"

Thần Nam nói: "Thôi được rồi, trước nhất không nên tranh luận nhiều. Cá trạch mau dẫn chúng ta tới Hải Đệ thần miếu xem rốt cuộc nó là nơi như nào?"

Bọn họ bắt đầu bay hạ xuống.

Trên tọa đảo này bất quá không hơn một ngàn người, kiến trúc trên hải đảo so với Nhân gian cũng không có mấy khác biệt, hơn nữa so với những đảo mà hắn đã đi qua xem ra đảo này còn văn minh hơn nhiều.

Bọn họ có thể nấu rượu, sản xuất binh khí sắc bén, cũng có cả phường may dệt vải, trên thân người không ai mặc đồ da thú cả.

Chúng kiến bọn Thần Nam từ trên trời giáng xuống, đám cư dân tưởng thiên thần liền lập tức cúng bái. Long bảo bảo dụng tinh thần ba động trấn an bọn họ, tư thái như một vị thần côn mẫu mực.

Thần Nam quay ra hỏi hai con thần long: "Trên hòn đảo này ắt cũng phải có vài vị đồ đẳng, các người đã gặp qua chưa?"

Tử kim thần long bĩu môi: "Chuyện này nên để tiểu đệ nói."

"Thịt sói có ngon cách mấy cũng không ăn!" Tiểu long bắt mẫn làm bầm.

Thần Nam chỉ hoàn toàn im lặng.

Phát hiện Hải Để thần miếu đều do công Long bảo bảo. Tiểu long không ở trên thần miếu nhận cung phụng, mà lại lén lút đột nhập tửu điều nhân gia ăn trộm. Kết quả say gần chết, bất cẩn làm sập đồ tửu điều, rơi xuống huyết động dưới mặt đất.

Cuối cùng lại phát hiện dưới hải đảo có động trống rỗng, tiểu đồ tử nhất thời tò mò liền mò mẫm dọc theo địa động dò xét đi xuống, vô tình phát hiện ra Hải Để thần miếu,

Đám Thần Nam đi dọc theo "quỹ tích quang huy" của tiểu long, từ vết nứt trong tửu điều xuống dưới lòng đất.

Thuật lại ngày đó, tiểu đồ tử không nén được lộ ra một tia thần thái, nhỏ giọng nói thầm: "Nếu ta không uống nhiều rượu, thì giờ làm sao có thể phát hiện Hải Để phá miếu ở hải đảo này đây...."

Đi dọc một lúc theo thông đạo trống rỗng dưới lòng đất, liền thấy xuất hiện phía trước một hồ nước. Nơi đây huyết địa cùng đại dương thông tiếp nhau, đồng thời phía dưới thấu phát ra trận trận quang hoa mờ ảo, phản chiếu lên trên mặt nước.

"Ta còn tưởng rằng có hải bảo gì đấy, kỳ thật chỉ là khối đá bẽ." Tiểu long thốt giọng có chút bất mẫn.

Thần Nam, Tử kim thần long, Cổ Tư, Long bảo bảo nhảy xuống dưới mặt nước, lặn sâu được tầm trăm trượng cũng ruột cuộc tới trước

Hải để thần miếu.

Tòa cổ miếu này không rõ từ ngày tháng năm nào mà kiến tạo thành, bị nước biển sồi mòn cơ hồ như sắp sụp xuống. Miếu thể kết cấu bằng hắc sắc huyền thạch, cửa sổ sớm như không còn tồn tại, chỉ lưu lại cửa lớn trống rỗng.

Đám Thần Nam bước vào, xuyên qua ba thánh đường mới tới trung tâm chính điện. Giữa trung tâm cũng chỉ có một khối bia đá thờ cúng, ngoài ra đằng sau cũng chẳng còn bất kỳ vật gì.

Ánh mắt Thần Nam bị thu hút vào chữ lớn duy nhất được khắc trên bia đá: Thần!

Trong lòng hấn nhất thời kịch chấn, giữa tầng địa ngục thứ mười bảy có mấy người họ Thần? Có thể là phụ thân hấn!

Bất quá chữ viết khắc trên bia cũng không phải từ tay phụ thân hấn. Nhưng tấm bia đá này tựa hồ phong ấn một cỗ lực lượng, khiến nó ánh lên trận trận quang thái.

"Chân khí nhân!" Long bảo bảo dùng thần thức truyền thanh: "Trước ta thấy tấm bia đá phát quang cũng đã ý muốn thử đẩy nó ra, quả nhiên khó có thể rung chuyển phân nào. Bây giờ bốn người chúng ta ở đây cùng thử lại xem."

"Chắc bởi vì có năng lượng phong ấn." Thần Nam nói: "Nếu thật sự cổ quái vậy, chúng ta cứ thử xem."

Thần Nam hóa ra một đạo quang chưởng cực đại dùng sức đẩy tấm đá, kết quả cố sức mãnh liệt mấy lần cũng không thể khiến nó chuyển động chút nào. Sau đó, rống bĩ ối cùng Thần Nam hợp lực tác động kịch liệt.

Năng lượng hai cao thủ cấp thần vương hợp lại có thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc bây giờ phiến đá cũng có chút điều động, bất quá vẫn như cũ chưa thể bật hấn ra.

Long bảo bảo cũng muốn giúp một tay, bay lại tương trợ bất quá bị Thần Nam chặn lại. Bởi lúc này hấn cảm ứng được một cỗ áp lực lớn

lao từ bốn phương tám hướng tụ lại ào đến.

" Không hay rồi, thật quái dị! Chạy mau!" Đoạn bay dọc theo lối cũ phóng ra ngoài.

Tử kim thần long, Cổ Tư, Long bảo bảo cũng lập tức cảm ứng được cỗ năng lượng rung động, theo sau Thần Nam nhanh chóng thoát ra khỏi mặt đất. Trong chớp mắt đã thoát khỏi địa điện.

Lát sau, trên đảo nổi ra một trận đại loạn. Tất cả cư dân thổ xứ đều quỳ lạy trên mặt đất cúng bái. Bọn Thần Nam ngó lại, nhất thời khổ não.

Chỉ thấy trên trời cao, một bàn tay cực đại trải dài chừng hơn mười lý, ánh lên lục quang rực rỡ hiện lên trên không trung, phát ra năng lượng ba động vô tận.

" Ngẫu đích thần a!" Long bảo bảo kinh hô: "Không phải ta nói đúng sao? Thật sự đúng là phong ấn một thủ chưởng cực đại."

"Chạy mau!"

Thần Nam cảm giác tình huống có chút không ổn, vội lao về phía. Đám Long bảo bảo cũng khẩn cấp theo sau.

Lúc đấy, bàn tay to lớn giữa không trung chuyển động khiến trời đất rung động, hướng về đám Thần Nam mà đập tới.

"Thần nói, thật đáng sợ quá đi!"

Mọi người đã kịp đào thoát lên phía trên đại dương, tránh né được một chưởng nguy hiểm.

"Oanh"

Xung quanh hơn mười lý bị thủ chưởng cự đại đập xuống khiến sóng biển dâng ngập trời, sóng nặng ngàn cân, nước biển dâng cao tới tận trời xanh. Thanh thế thật khiến người ta sợ hãi tột độ.

Thần Nam cùng đám Tử kim thần long ngoái lại nhìn, lại cảm thấy

một phen đau đầu. Giờ bàn tay cực đại vô cùng đang vọt thẳng lên, kéo theo từng lớp sóng vô tận, lao ra khỏi mặt nước hướng về phía bọn họ đập xuống.

"Ngao ô.... tổ tông nhà rồng, còn không để cho ta sống!" Tử kim thần long chửi rủa.

Chương 278

Giải khai phong ấn

Xung quanh bàn tay cực đại hơn mười lý, từng mảnh phiến hư không nhỏ trên mặt biển xoáy lốc khởi ngập trời truy đuổi theo Thần Nam cùng đám Tử kim thần long.

Thần Nam dựa vào có Thần vương dực trong thân thể, có thể nói nhanh nhất trong thiên địa, bằng không căn bản là khó thể thoát khỏi cự chưởng kia. Trong chớp mắt, hắn ném Long bảo bảo cùng Tử kim thần long và Cổ Tư vào trong nội thiên địa, rồi lập tức triển khai Thần vương dực bay ra khỏi trăm dặm, cuối cùng thoát khỏi khu vực đó.

Khiến Tử kim thần long sau khi từ nội thiên địa Thần Nam bước ra, vẻ mặt tức giận: "Thật phi lý quá đi, Long đại gia ta đột nhiên bị một bàn tay thổi nát đuổi theo thừa sống thiếu chết. Thật khiến long gia ta không thể giữ nổi khẩu khí!"

Thần Nam nói: "Cự chưởng này thật thần dị phi thường, chúng ta không thể ngang ngạnh đấu lại được. Lúc này, không phải chúng ta đã có sẵn kế hoạch để theo rồi sao, ta sẽ kéo Âm Hắc đại ma thần qua đây. Trước tiên, các người cứ ẩn núp đi đã."

Tử kim thần long cùng Long bảo bảo và Cổ Tư ẩn thân vào giữa đại dương. Thần Nam phóng lên cao, hướng về đại đảo xa xa bay tới. Sau khi bay được trăm dặm, phát hiện ra cuộc chiến giữa hai vị thần cùng Nguyên Tố thủy thần đã sớm kết thúc. Không rõ ai được ai thua, tất cả đều không còn thấy bóng dáng nào.

Thần Nam bay vào đại đảo, triển khai Thần vương dực nhanh chóng bay tới. Không lâu sau cũng cảm ứng thấy khí tức Âm Hắc ma và Tà Dực ma thần. Hắn ngửa mặt lên trời hét một tràng dài, nhanh chóng lôi kéo hai vị Ma thần tới.

"Âm Hắc, Tà Dực hai người hành động thật chậm chạp. Âm Ảnh ma thần đã bị ta đánh nát, các người còn chưa phát giác ra sao!"

Tiếng cười âm lạnh từ trong miệng Âm Hắc đại ma thần phát ra, hắn

thần nhiên nói: "Ta biết tiểu tử người ở gần, người cư nhiên dám khiêu khích chúng ta không chút sợ hãi. Là thật sự chán sống hay còn có âm mưu gì khác đây?"

Ám Hắc ma thần đã sống qua bao năm tháng vô tận, có thể nói mọi chuyện đều không vượt qua nổi tầm mắt. Những loại mưu kế tầm thường như thế sao có thể giấu nổi hấn đây?

Thần Nam mỉm cười. Đối mắt với lão già thâm hiểm này, giấu diếm cũng bằng không, thà rằng trực tiếp nói ra, lôi kéo hấn tới dò xét.

"Ám Hắc lão vương bát đản và cả Tà Dục lão ô quy, hai người thật đúng là củi mục! Ở lại trên hòn đảo này tìm kiếm cái gì? Chẳng lẽ các người không phát hiện hơn trăm dặm xa kia có tòa tiểu đảo sao? Ta ở đó phát hiện vài chuyện bí mật. Bất qua ta thân đơn thể cô nên không thể khai trừ nổi phong ấn nơi đó."

Thần Nam nói chuyện không chút khách khí, cứ một câu lão ô quy, lại một câu lão vương bát đản khiến hai vị ma thần sắc mặt giận tím tái thay đổi không thôi. Cho tới lúc Tà Dục ma thần quát lớn: "Trước cứ giết người đã rồi tính!"

"Người giết thật sao?" Thần Nam không chút run sợ khiêu khích: "Có bản sự thì cứ một đối một, ta sẽ chấp người một tay!"

"Đi chết đi, tiểu bói!"

Tà Dục ma thần toàn thân ma khí phát ra ma khí, hét lớn một tiếng rồi lao về phía Thần Nam.

Thần Nam hiện tại cũng không muốn cũng dây dưa cùng bọn họ, đồng thời vì cảnh giác về Thần vương pháp tắc nên lúc này cũng cách mặt đất khá xa. Hấn thừa đủ không gian lẫn thời gian mà ung dung rút lui.

"Hai lão hỗn đản này, ta đi trước, nếu có khả năng đuổi kịp thì nói. Các người cứ từ từ đuổi theo!" Thần Nam cười haha lớn, rồi triển khai Thần vương dục nhanh chóng bay vào không trung.

Lưỡng đại ma thần cùng thét lớn, đuổi theo. Nhưng là bọn họ dù tu vi

bạc Thần vương thì tốc độ dù có như nào cũng không có khả năng đuổi kịp Thần Nam. Thần vương dực vốn được xưng tốc độ đệ nhất Tam giới, từ cánh chim Đại Bằng thần vương chế luyện mà thành, uy lực thần dị không thể tả.

Bất quá chỉ trong chớp mắt, Thần Nam lại biến mất nơi chân trời. Hai vị ma thần mặc dù rất muốn giết chết Thần Nam lập tức, nhưng lại không có biện pháp nào.

Đoạn bọn họ nghĩ tới tin tức Thần Nam mang tới, tuy biết địch thủ hiển nhiên không phải vô cớ lại đem tin tức tốt tới, nhưng vô luận dù là người hay là thần ma đều có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, bọn họ tự tin sẽ không trúng kế, muốn đi xem hòn đảo kia rốt cuộc là như nào.

Đối với thần ma mà nói, cự ly trăm dặm chỉ như một bước ung dung dạo mát. Hai người bọn họ tìm kiếm giữa đại dương mênh mông một lúc, dễ dàng phát hiện thủ đảo kia. Bọn họ bay tới, cũng như Thần Nam lần đầu phát hiện tòa đảo này, cảm giác vô cùng kinh ngạc.

Khắp trên đảo đều là sinh mệnh chi thụ, thần quang ánh lên chói mắt vô cùng. Nhìn từ xa như viên minh châu xanh biếc nổi lên giữa đại dương vạn tầng sóng.

"Không thể tin được!" Âm Hắc đại ma thần hít một hơi khí lạnh.

Tà Dực ma thần trong mắt ánh lên vẻ tham lam, cười lạnh: "Những vật trên cô đảo này thật sự là lãng phí lớn, chi bằng chuyển qua hết tiểu thế giới của ta."

"Không nên manh động. Tiểu tử kia chả tốt lành gì, nếu không có gì nguy hiểm, sợ rằng hắn đã sớm động thủ. Ô, hình như có bàn tay lớn a, đi xem sao." Âm Hắc đại ma thần dường như rất cẩn thận.

Hai vị ma thần thần đáp xuống hải đảo. Trên không trung, bọn họ rõ ràng cảm ứng được một cỗ khí tức kì dị, chỉ thấy một huyết động cực đại tựa hồ đang phát ra quang mang mờ nhạt.

"Nơi đó thật cổ quái, tựa hồ từ lòng đất hải đảo!" Âm Hắc đại ma thần lẩm bẩm: "Cổ quái phi thường, hòn đảo này sợ rằng là một tòa thiên địa đại trận."

Tà Dục ma thần cũng đồng ý: "Ta cũng nghĩ vậy. Nếu không ai lại trông vô số sinh mệnh chi thụ nơi này. Xem ra hơn phân nửa là phong ấn một vật gì đó quan trọng. Không phải chúng ta thế giới tàn phá chúng ta cần tìm sao?" Nói tới đây, hai mắt Tà Dục ma thần nhất thời ánh lên hai đạo quang mang sáng.

Ám Hắc đại ma thần thoáng chút do dự: "Ta lo rằng đây là thứ sau khi cường giả thượng cổ giải thể, tàn thân bị phong ấn nơi đây!" Nói tới đây, hấn lộ lên một tia ưu sắc.

"Không thể nào!" Tà Dục ma thần cả kinh: "Chuyện này...." Đang nói, hấn cũng muốn hết hơi.

"Dù gì cũng tới rồi, ta cứ đi xem rốt cuộc là phong ấn cái gì." Ám Hắc đại ma thần nói: "Nếu tiểu tử kia có thể bình yên vô sự, ta nghĩ nếu chúng ta không khinh cử vọng động cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì."

Từ xa, Thần Nam cùng đám Tử kim thần long ẩn trong mây, theo dõi Ám Hắc đại ma thần cùng Tà Dục ma thần bay xuống địa huyệt dưới tửu điểm.

"Ngao... Lòng hiếu kỳ có thể giết chết hai tên đại ma a. Bọn họ rõ ràng biết là người dẫn dắt tới, biết nơi này cũng không phải đất tốt lành gì, vậy mà còn tự cho tu vi cao thâm mạo hiểm mà vào. Sắp có kịch hay để xem. Ngaoô...."

Quả nhiên, chẳng trong bao lâu, Ám Hắc đại ma thần cùng Tà Dục ma thần lao vọt ra. Một cỗ khí mang vô hình cuốn theo truy đuổi bọn họ. Trên tòa đảo, sinh mệnh chi thụ phát ra quang mang vạn trượng, rọi sáng thiên địa. Tất cả thần quang xanh biếc cùng ngưng tụ lại một chỗ, cuối cùng hóa thành một bàn tay lớn, rộng chừng hơn mười lý.

Hiển nhiên, Ám Hắc đại ma thần cùng Tà Dục ma thần lại rơi vào đồng cảnh như Thần Nam. Bọn họ vừa mới từ địa huyệt lao ra, cự chưởng bổ xuống luôn.

Hai đại ma thần kinh hãi không thôi, phá nát hư không nhanh chóng thoát khỏi mặt biển.

"Oanh"

Cự chưởng liên tục đập xuống khiến sóng biển động trời. Âm Hắc ma thần cùng Tà Dục ma thần không ngừng tránh né.

"Đáng chết, lại trúng kế nữa. Tiểu tử này thật sự khó dò đoán tâm tư. Chuyện gì cũng nói thẳng ra thật ra lại là bày trò a!" Tà Dục ma thần phần nộ mắng chửi.

Cự chưởng che phủ cả bầu trời, mỗi chưởng đều bao phủ xung quanh hơn mười lý, truy kích Âm Hắc đại ma thần cùng Tà Dục ma thần hai người thật trên trời dưới đất đều không có lối thoát.

Xoạt xoạt!

Hai người nhanh chóng biến mất trên không trung, tự ẩn mình vào trong nội thiên địa. Bất quá cự chưởng phảng phất có linh tính, trong chớp mắt đã nắm được tọa tiêu bọn họ trong hư không, hung hãn đập xuống. Quang ảnh chớp động, hai đại ma thân chật vật thoát ra khỏi nội thiên địa.

Thần Nam từ đám mây trong viễn không thoát ra: "Chuẩn bị xuất kích, mục tiêu là Tà Dục ma thần!"

Đương nhiên, trước khi bàn tay cự đại biến mất, bọn họ nhất định không dám tiến lên.

Bất quá, không đợi đám Thần Nam kịp hành động, giữa đại dương đã có biến động.

Âm Hắc đại ma thần cùng Tà Dục ma thần vận chuyển công lực, phát ra vô số ma khí. Hai người biết không thể đào tẩu, bèn đem hết toàn lực tương kháng. Chưởng lực mãnh liệt menh mong nghịch không bay lên, oanh kích vào thủ chưởng xanh biếc nhưng không có mấy hiệu quả, cự chưởng chỉ ngừng lại một chút rồi lại bổ xuống.

"Âm Hắc, ngươi....."

Biến cố phát sinh, Âm Hắc đại ma thần đột nhiên xuất thủ về phía Tà

Dục ma thần vốn không hề có chút đề phòng, nhanh chóng đẩy hẳn lên cao không hóa thành tia chớp phóng về phía xa.

Bàn tay cự đại xanh biếc đập xuống, trong chớp mắt hóa chưởng vi trảo nắm Tà Dục ma thần trong lòng bàn tay. Bất quá bàn tay thì khổng lồ, Tà Dục ma thần nhìn mà nói còn tựa hồ nhỏ hơn với con kiến nhiều lắm.

Thủ chưởng cự đại thần bí không truy kích Âm Hắc đại ma thần, chỉ nắm chặt Tà Dục ma thần, đột nhiên thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành còn mấy trượng, lục quang hoa chiếu rọi khắp thiên địa rực rỡ vô cùng.

"A....."

Tà Dục ma thần kêu gào thảm thiết, thật khiến người ta không khỏi rùng mình.

Thần Nam cùng đám Tử kim thần long hít một hơi khí lạnh, chỉ còn thầy ma thần cường đại vốn mái tóc đen dài giờ dần dần hóa thành màu trắng, sinh mệnh chi năng mất đi nhanh chóng!

Tùng đạo sinh mệnh chi năng từ thân thể Tà Dục trôi ra, xuyên qua cự chưởng xanh biếc phiêu tán trong không trung, sau đó nhanh chóng hướng đảo tự từ xa thổi tới. Sinh mệnh chi năng cường giả cấp Thần vương vô biên khó tưởng tượng nổi. Vô số quang hoa bao phủ khắp bầu trời hải đảo, rồi nhanh chóng hạ xuống phía dưới sinh mệnh chi thụ.

Thần Nam bọn họ quay lại nhìn nhau, sinh mệnh chi thụ như thể hấp thụ hết sinh mệnh chi năng Tà Dục ma thần, thật ngoài dự liệu của bọn hắn. Sinh mệnh chi thụ vô tận ruốt cuộc là người phương nào trồng, thật ra còn có tác dụng thần bí gì?

Nửa canh giờ sau, Tà Dục ma thần trong cự chưởng xanh biếc tiêu tan, chỉ còn để lại chút điểm tro tàn phiêu tán trong không trung. Đột nhiên ở phía sau trên viên không, ba đạo nhân ảnh bay tới.

Thần Nam thoáng nhìn liền nhận ra bọn họ, cả kinh: "Nguyên Tố thủy thần đã trong qua, không ngờ Quang Minh thần cùng Chiến thần

cũng tới!"

Quang chưởng sắc lục phảng phát có linh tri, cảm ứng được khí tức ba vị chủ thần. Nó không lui về hòn đảo mà lẳng lặng phiêu phù trong hư không đợi ba người tới.

Thần Nam suy tư một lúc, nói: "Bàn tay thần bí thật sự quá cổ quái, bất quá lần này có vài tên xui xẻo đã tới cho ta cơ hội. Các người có dám cùng ta quay lại Hải Đễ thần miếu đẩy tám bia đá xem rốt cuộc có gì chuyện gì phát sinh không."

"Thần nói, có gì mà không dám!"

"Ngao... Đi, long đại gia ta cũng muốn xem."

Đám Tử kim thần long chỉ sợ thiên hạ không loạn, đối với đề nghị này đương nhiên nhiệt liệt ủng hộ. Lúc đám Quang Minh thần dần dần tiến lại thì Thần Nam, Tử kim thần long, Cổ Tử, Long bảo bảo lẳng lẽ chui đi tiến vào Hải Đễ thần miếu.

Lúc này bốn người đồng thời động thủ, gồm ba người là Thần vương cùng Cổ tư cùng gần đạt tới cảnh giwosi này, rốt cuộc cùng khiến tám bia đá hắc ám bật lên.

Lúc này, Hải Đễ thần miếu kịch liệt rung động. Trong chớp mắt băng nát. Bọn họ hợp lực bật tám bia đá lên, bộc phát ra trận trận quang mang sáng ngời, thấu phát một cỗ khí tức khiến người ta muốn quy xuống. Cuối cùng tất cả cũng băng nát!

"Chạy mau!" Thần Nam cảm ứng đại sự không ổn. Mặc dù đang dưới đáy biển nhưng là cảm giác cả tòa hải đảo phía trên đều đang rung động, đồng thời cảm giác đại dương đang mãnh liệt sôi trào.

Đám Thần Nam, Long bảo bảo, Tử kim thần long thuận theo dòng nước, tiến sâu vào đại dương. Bọn họ không dám lao ra khỏi mặt nước, chỉ di chuyển như sao băng giữa lòng đại dương.

Lúc này, Long bảo bảo cùng Tử kim thần long phát huy năng lực long tộc trời sinh có thể khống chế nước, kéo từng đạo ám lưu tới nhanh chóng đẩy bọn họ tăng tốc không ngừng.

Cho đến lúc bơi khỏi được hơn mười dặm, đám Thần Nam mới dám dừng lại thở một hơi dài.

Bốn người từ từ nổi lên mặt biển, mở thiên nhãn nhìn lại phía sau, nhất thời rùng mình.

"Thần nói, chúng ta... có thể gây họa rồi!" Long bảo bảo nhỏ giọng nói thầm.

"Ngao.. lần này.... Chúng ta tựa hồ... đã gây ra đại phiền toái!" Rồng vô sỉ nói mà líu cả lưỡi.

Thần Nam cũng cảm giác mất tự nhiên.

Từ xa nhìn lại, bàn tay cực đại trải dài mười lý từ trên tiểu đảo chậm rãi nổi lên. Trên mặt cự chưởng phủ đầy sinh mệnh chi thủ, bắt quá màu sắc càng lúc càng ảm đạm, cuối cùng tất thấy thân thụ như thể đại biến dạng!

Nguyên bản vốn từng gốc cây đều sáng lên thân mộc xanh biếc giờ biến thành màu đen tối!!

"Ta... ta không nhìn lầm chứ!" Cổ Tư ra sức dụi mắt.

Thân thụ xanh biếc từ từ hóa thành bộ lông dài đen.

"Thần tôi a!" Tiểu long trợn mắt.

Một bàn tay khổng lồ hắc ám như tay thú phiêu phù trên không trung!

"Hắn hần hần... Long đại gia..... nguyên là sinh mệnh chi thụ, kỳ kỳ kỳ thật... nhưng thật ra là lông thú!" Tử kim thần long lấp bắp nói: "Chuyện này.... Chúng ta rốt cuộc đã giải phong ấn vật vật vật vật gì lạ lạ vậy?!"

Trường cảnh thật sự là đáng sợ, thú trào rộng hơn mười lý phủ đầy lông thú đen sẫm lơ lửng giữa bầu trời hải đảo. Thoạt nhìn thật sự kinh khủng!

Chương 279

Trọng tụ chân thân

Cự đại thú thảo che kín mặt trời, hơn nữa lớp lông bao phủ rậm rạp đen nhánh thoát nhìn vô cùng ghê gớm kinh nhân, vượt quá trí tưởng tượng của người thường, căn bản làm cho người ta khó có thể hiểu nổi, một sinh vật tới như thế nào mới có thể có một bàn tay khổng lồ đáng sợ đến thế?

Bọn Thần Nam cùng bọn Tử Kim thần long chỉ dám xa xa nhìn lại, không dám đến gần một phân nào. Thú thảo đột nhiên rung động giữa không trung, lập tức vô tận hắc ma vân từ bốn phương tám hướng tụ lại, bầu trời vốn sáng sủa quang đãng trong phút chốc trở nên u ám hẳn đi.

Ngay sau đó một tia chớp xé rách mây đen xoẹt một tiếng vạch thành một tia sáng vàng chói trên mặt biển, bầu trời lúc này hoàn toàn tối tăm, mặt biển cũng trở nên âm trầm, cả không gian như bị một cỗ áp lực to lớn đè đến nghẹt thở.

Mạnh như bọn Thần Nam cũng cảm thấy áp lực trầm trọng không thở nổi

"Oanh"

Tia sét khổng lồ từ bầu trời hắc ám giáng xuống như một con giao long, đánh xuống mặt biển tít phía chân trời, tiếng sấm động vang lên ong ong không dứt. Mặt biển vốn yên lặng giờ phút này cũng rung động mãnh liệt, biển gầm sóng vỗ lên tận trời, khắp mặt biển xuất hiện kịch liệt dao động. Trên không trung sấm sét liên miên, cuồng phong bạo vũ giáng xuống, cảnh tượng như thiên địa mạt nhật.

"Cái này.. cái này... thật sự là một tên gia hỏa a" Con rồng du côn áp ứng: "Ta nghe nói chỉ có nhân vật cỡ tổ tông ma, thần trong truyền thuyết cổ đại xuất thế mới có hiện tượng này, thiên địa biến dạng, phong vân cuồng dũng theo tình cảm của hắn."

Cổ Tư cũng run giọng: "Đại sự không xong rồi, chúng ta đã gây họa,

thạch bi đó rõ ràng là trận kỳ máu chốt trấn áp thú thảo, bị chúng ta nhỏ lên, kết quả... để thú thảo này phá ấn thoát ra."

"Mặc kệ có phải thả tuyệt thể ma tổ ra hay không thì bây giờ cũng không thể vấn hồi nữa, ma thảo này phương viên có lẽ đến hơn mười dặm, ba động nhẹ nhàng cũng khiến cho trời đất biến đổi, chúng ta không thể đối kháng, phong ấn nó lại là không có khả năng"

"Đây bất quá là một cái thú thảo mà thôi, chỉ là một một phần tàn thể của sinh vật vô danh nào đó, nếu nó tụ tập được hết thân thể, không biết sẽ là loại sinh vật đáng sợ nào? Trong thiên địa có mấy ai chế trụ nổi hẳn? Chỉ có những nhân vật như thủ mộ lão nhân và thần nữ mới có tư cách thử một lần a"

Thần Nam ngẫm nghĩ rất lâu mới nói: "Ma Viên phu nhân từng bảo, trong lần thiên địa đại loạn vạn năm trước có xuất hiện một cự thảo thần bí rộng trăm ngàn trượng, dễ dàng hủy diệt cả một chủ thần gia tộc. Chẳng lẽ...cự thảo chúng ta thả ra và cự thảo hủy diệt thần ma vạn năm trước có liên hệ?"

Những lời này của hắn làm bọn rồng du côn cả kinh, nếu có liên quan đến cự thảo hủy diệt thần ma vạn năm trước, bọn chúng đã gây ra mối thiên họa!

Tử Kim thần long nói: "Long tổ tông ơi, mong là người đoán sai, bằng không bị người ta biết được chúng ta thả họa hoạn này ra, thần ma khắp nơi sẽ phần hận mà chém giết chúng ta."

Long Bảo Bảo thật ra không tỏ vẻ gì sợ hãi, nháy mắt nhỏ giọng nói:

"Không biết cự thảo này nướng chín ăn có ngon không."

"Cong"

Thần Nam gõ cho nó một cái ra trò.

Tiểu long bất mãn: "Ta chỉ nói vậy thôi, cũng không phải thật sự muốn ăn"

Sóng biển ngập trời,, bọn Thần Nam ẩn vào nước biển, theo làn sóng

không ngừng lên xuống. Thần Nam dung thần thức tìm kiếm: "Không biết bọn Quang Minh thần và Chiến Thần có bị thú trảo xử giết không"

Như là đáp lời Thần Nam, hắn vừa nói xong thì thấy ba cỗ tinh thần dao động, dựa vào linh thức nhạy cảm hắn thấy cách đó mấy dặm có ba Thần Vương từ đáy biển vọt tới rồi ẩn vào làn sóng.

"Ba tên này thật sự là may mắn, duyên có là do có nguyên tố thủy thần, ả gặp biển đúng là cá gặp nước a, thật là tốt số." Tử Kim thần long cảm thán.

Bây giờ cự trảo đáng sợ và thần bí xuất thế, bọn Thần Nam không dám đến tìm bọn Chiến Thần gây sự, chăm chú nhìn lên hư không xem thú trảo cuối cùng sẽ biến hóa như thế nào.Đột nhiên Thần Nam cảm giác khác lạ, trong không khí có mùi máu tanh. Khi bọn hắn đang ngạc nhiên thì cuồng phong bạo vũ cũng thay đổi.

Cơn cuồng phong chợt đến phát ra tiếng rít khủng khiếp, phía dưới thấp dấy lên trận trận hoàng vụ, thanh âm vô cùng ghê rợn, không trung không trút nước xuống mà trút tinh hồng huyết thủy!

Mưa máu rơi điên cuồng !

"Quang minh thần ở trên cao." Long Bảo Bảo rụt cổ, nhỏ giọng lầm bầm: "Vừa nãy ta.. ta nói bậy thôi, hiện tại ta không muốn nường người nữa."

"Người kia tà dị thái quá" Giọng Tử Kim thần long hơi run: "Chỉ là một thú trảo mà thiên địa cũng rải mưa máu xuống, lẽ nào hắn khiến được thiên địa nghe theo? Nếu thế mà hắn tụ thành chân thân hoàn chỉnh thì thủ mộ lão gia hỏa, ngay cả Tây thổ đại xà cũng chưa chắc dám đụng vào hắn. Đáng sợ a!"

Xai xa bọn Quang Minh thần, Chiến Thần cũng khiếp sợ vô cùng, thông qua dao động tình cảm mạnh mẽ là biết họ lo sợ. Tam vị chủ thần đương nhiên cũng phát hiện bọn Thần Nam nhưng họ không chủ động phát động công kích, thú trảo xuất hiện khiến họ không còn mấy may nữa điểm chiến ý.

Hoàng phong gầm rít, một nỗi tâm tình bi thương từ từ tràn ngập khắp không gian, cả thiên địa nhuốm khí tức thê lương.

Thiên địa cũng cảm ứng.

Thần Nam cũng không hiểu lắm: "Hắn bi thương ư? Nhân vật bậc này như thế nào vẫn có loại tâm tình này? Không đến mức thái thượng vong tình nhưng theo lẽ tu vi như thế tình cảm phàm tục cũng đã phai nhạt đi. Mà chỉ là bộ phận thân thể, lẽ nào có linh thức hoàn chỉnh? Quyết không thể nào, đó chỉ là linh thức tàn khuyết còn lại."

Thiên địa tinh phong huyết vũ nhưng lại nhuốm đầy bi thương.

"Xoẹt"

Cuối cùng một tia sét khổng lồ đánh xuống, huyết vũ ngừng lại, bi phong lặng tắt, ô vân trên không tan dần, ánh nắng vàng lại rải xuống, mặt biển trở lại bình tĩnh, biển trời trải một màu xanh, cơ hồ tất cả mọi sự vừa nãy đều là ảo ảnh, thoáng chốc đã tan biến sạch sẽ. Nhưng thú thảo vẫn bay trên không, cho bọn Thần Nam biết những gì bọn hắn nhìn thấy đều là thật.

"Vụt."

Trên trời cao dấy lên một cỗ cuồng phong, ma chướng đen ngòm tỏa ra ma vân ngút trời, che kín vàng dương vừa ló ra, thú thảo khổng lồ lao vút đi về Đông phương, vô tận ma vân bay theo.

Từ xa nhìn lại thấy tầng không phương đông nhuộm đen.

"Sao đây?" Tử Kim thần long hỏi.

"Đuổi theo, để xem nó biến hóa thế nào." Thần Nam quyết định bám theo. Bọn Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo cũng mặt lớn bằng trời, lập tức đồng ý. Thần Nam, Tử Kim thần long, Cổ Tư, Long Bảo Bảo bám theo mặt biển truy đuổi.

Thú thảo lướt đi vạn dặm, mặt biển vô tận tựa hồ còn rộng hơn hải dương ở Nhân gian giới, lúc cự thảo dừng lại, bọn Thần Nam lập tức cảm giác không ổn, vô cùng kinh hãi. Một hòn đảo xuất hiện trước

mặt, thần quang màu lục sáng lóa, cả hòn đảo như một viên minh châu khảm lên mặt biển, trên đảo cũng mọc đầy sinh mệnh chi thụ.

Đương nhiên, bọn hắn lập tức liên tưởng rằng hòn đảo này cũng phong ấn một phần tàn thể của thần bí sinh vật. Tình hình cũng giống hòn đảo phong ấn thú thảo.

"Mẹ ơi, xem ra chúng ta gây họa thật sự rồi." Tử Kim thần long kêu lên kinh hãi: "Hắn định phá các phong ấn bộ phận khác của hắn sau đó tụ lại chân thân sao?"

Sự thật đúng như vậy, ma thảo đột nhiên đáp xuống, trực tiếp vào trong lòng biển.

"Thần thuyết, lẽ nào hải đảo này cũng có một tòa thần miếu."

Thần Nam không lý đến hai con rồng, lợi dụng lúc ma thảo vào trong nước biển, hắn nhanh chóng đằng không, từ trên cao nhìn xuống. Tuy cách mấy chục dặm nhưng với thiên nhãn thần thông, cảnh vật trên đảo hiện lên rất rõ ràng.

Cổ Tư và hai con rồng cũng bay lên, Cổ Tư cả kinh: "Trên hòn đảo này, sinh mệnh chi thụ liền vào nhau, tựa hồ...là một cánh tay, là cẳng tay bị mất bàn tay."

"Không sai." Thần Nam trầm giọng: "Xem ra quái vật định tụ lại chân thân, tìm theo các bộ phận mà giải phong ấn."

"Oanh."

Mặt biển dấy ngàn tầng sóng vô tận lên tận trời cao, một tấm thạch bi bay lên khỏi mặt nước rồi nổ tung khiến hải đảo rung lên mãnh liệt.

Bọn Thần Nam vội lao xuống lòng biển, ẩn giữa làn sóng âm ào nhìn hào quang chói lói trên hòn đảo.

"Oanh, âm, âm."

Hải đảo lay động mãnh liệt, mặt biển sôi sục, từng đạo thần quang xanh biếc chiếu sáng thiên địa, sau cùng một dòng năng lượng bài

sơn đảo hải nỗ tung, một cánh tay rợp trời từ hải đảo bay vút lên, dài như một dãy núi.

Sinh mệnh chi thụ che kín cánh tay nhanh chóng đổi màu, thần quang chói sáng màu xanh lục nhanh chóng biến thành lông thú đen nhánh, vô cùng đáng sợ.

Nước biển trào dâng, thú thảo bay lên không, phát ra trận trận ma khí, va mạnh vào cánh tay.

"Oanh."

Vô tận ma khí lan tràn khắp không gian, mặt biển trở nên tử tịch vô cùng, thiên địa một màn hắc ám.

Thần Nam lâm bẩm: "Rất có thể chúng ta được tương chứng kiến một trường thiên địa đại sự kiện, một nhân vật ảnh hưởng đến thiên địa an bình sợ rằng sẽ sống lại"

Chương 280

Chân thân sanh

Một cánh tay lớn che lấp cả bầu trời, trên nó mọc 1 lớp lông thú đen dày rậm rạp, hình dáng kinh khủng tới mức cực điểm, nó có lẽ dài đến hơn bảy mươi dặm, điều này quả thực vượt qua trí tưởng tượng của 1 người bình thường, nó giống như một dãy núi non trùng điệp nằm vắt ngang trên bầu trời

Điều này có phần hơi quá sức tưởng tượng, nó giống như bàn tay của người khổng lồ khai thiên lập địa thời Thái cổ.

Cánh tay khổng lồ mọc đầy lông thú rung nhẹ 1 cái trong không trung, trời đất liền nổi lên cuồng phong, mưa bão, sấm chớp ùng ùng. trời đất, dị tượng đều chuyển động theo nó.

Cánh tay khổng lồ bỗng nhiên làm 1 động tác mạnh trong không trung, cánh tay thu lại, thẳng đứng, sau đó ấn mạnh xuống phía dưới, thú thảo khổng lồ bao phủ trời đất cuồng bạo đánh xuống hòn đảo phía dưới.

"Oanh"

Sóng biển bị đánh dâng lên tận trời cao, những hòn đảo phía dưới bị bàn tay khổng lồ đánh trúng vỡ vụn tan tành, chỉ trong chớp mắt đã bị bàn tay thú phá hủy.

Đây đúng thật là sức mạnh hủy trời diệt đất!

Sóng lớn hung dữ dâng trào, lúc con sóng rút đi hải đảo đã biến mất rồi, mặt biển bình lặng giống như chưa từng có 1 hòn đảo như vậy.

Cánh tay khổng lồ bay lên, ma khí cuộn cuộn bốc lên hướng tới không trung xa xa phóng đi

Mây dần dần tan, biển phục hồi lại trạng thái tĩnh lặng. Ánh mặt trời lại chiếu xuống, hải âu tung cánh, cá lớn nhảy nhót, một bức tranh hòa bình tuyệt đẹp không gì sánh được.

Nhưng cái bức tranh kinh khủng vừa rồi vẫn khác sâu trong trí não của Thần Nam và Tử Kim Thần Long. đòn tấn công của bàn tay khổng lồ có thể nói là không gì sánh được, bất cứ thần vương nào cũng đều không thể đỡ được, cùng nó đối chiêu, có lẽ chỉ bị đánh cho thịt nát xương tan,

"Làm sao bây giờ?" Tử Kim Thần Long hỏi

"Đuổi theo, ta rất muốn xem hấn rốt cuộc là thần thánh phương nào" Thần Nam nói xong bay luôn theo, Tử Kim thần long và long bảo bảo cùng theo sau.

Cổ Tư bay đến bên cạnh Thần Nam, nói : "ta biết vì sao mà xuất hiện nhiều sinh mệnh chi thụ như thế rồi. những nhân vật bị phong ấn quá thực quá đáng sợ, sức mạnh sinh mệnh của

Hấn không gì so sánh được. Mặc dù tay chân bị phong ấn tại các đảo nhưng năng lượng của sinh mạng xuyên qua cả phong ấn, trào ra va kết tụ thành những cây sinh mạng.

Long bảo bảo hiếu kỳ hỏi "có thể kết tụ thành vật thực a?"

Cổ tư giải thích: " cái này không có gì lạ cả. Trong truyền thuyết có vài Thái cổ cường giả vô địch sau khi chết, thân thể có thể hóa thành dòng sông. còn có người, đừng nói hóa thành sông lớn cuộn cuộn, dãy núi trùng trùng, mà là đại dương vô tận, lục địa rộng lớn cũng vẫn chỉ là một phần thân thể của họ! hoặc là nói họ có thể trực tiếp hóa thành cả 1 thế giới! vì thế nói, thú thảo mà chúng ta phát hiện, sức mạnh sinh mệnh của họ hóa thành cây sinh mệnh cũng không có gì là kỳ lạ.

"đúng thế. ta cũng nghe qua có kẻ mạnh như vậy tồn tại" Bĩ Tử long thở dài: "thật là trở tay là mây, lật tay là mưa a, trời đất đều nằm trong tay ta"

Bay vượt qua hơn nghìn dặm, trên đại dương mênh mông, xuất hiện thêm 1 cái đảo xanh, rực rỡ ánh sáng lên trời

"không thể chứ, hấn lại lại tìm được 1 hòn đảo ư? ngao...mụ rồng vĩ đại"

Sau đó thú trảo gắn thêm một đoạn tay dài, uy lực càng không thể đoán biết được, trên không trung nhẹ nhẹ làm 1 động tác, đại dương đang tĩnh lặng tức khắc quấy lên 1 trận sóng thần, sóng lớn cuộn trời. một tấm bia đá thần quang rực rỡ từ đáy biển vọt thẳng lên trời, bắn ra muôn ngàn ánh sáng, sau đó đột nhiên vỡ vụn.

Thần Nam mở to mắt, nhìn rất rõ ràng, trên tấm bia đá khắc 1 chữ : Thần! Tấm bia đá này giống y với tấm bia đá trong ngôi miếu thần dưới đáy biển

của hòn đảo có ma trảo vậy

"Quả thật như ta dự liệu" dưới mỗi hòn đảo đều có miếu thần, đều có tấm bia đá trấn ma như thế này. tại sao lại khắc chữ "Thần" nhưng lại không phải là do cha ta viết ra? chẳng lẽ Thần gia còn có người khác đã từng qua đây ư? hoặc là còn có ẩn tình gì khác?" nghĩ đến đây, Thần Nam bỗng nhiên rùng mình ớn lạnh, hẳn có 1 dự cảm không lành, nghĩ đến 1 kết cục đáng sợ.

Nhìn về hướng cái thú trảo đáng sợ đó, chỉ thấy nó làm mưa làm gió, cùng với luồng sáng thần thánh hướng lên trên đảo, nửa phần ngực dần dần nổi lên, sắc xanh thần kì tỏa sáng trời đất

"Thần thuyết thật đáng sợ quá, bộ ngực nứt nẻ bị đào lên rồi"

Bộ ngực khổng lồ bị tàn phá kinh khủng, nửa bên trái còn được bảo lưu hình dạng, lên đến vai đầu, xuống đến phần lưng, bên trái thì dường như bị phá vỡ rồi, thiếu đi nửa già bộ phận. Sắc xanh bên trên nhanh chóng nhạt dần, ngay sau đó một màu đen đậm, thô dài xuất hiện trên trời, lông thú đầy mình

Nó giống như 1 đám mây đen lớn, che lấp cả mặt trời, phủ 1 bóng râm lớn trên mặt biển, dưới những tia sét điên cuồng bắn xuống, cánh tay và bộ ngực bị vỡ bắt đầu nối liền vào nhau phát ra sức mạnh sinh mệnh cùng với vô tận ma khí.

Ma vân bao phủ, bộ ngực nứt vỡ cuối cùng cũng cùng cánh tay rốt cục nối liền với nhau, khắp không gian xảy ra kịch liệt rung động, trên trời cao, cuồng phong loạn vũ, sấm chớp liên hồi, thủy triều dững

mãnh đánh lên tận trời xanh.

Từ trong đám ma vân vô tận, thân thể rách nát đó chậm chậm hạ xuống như một tòa núi lớn, sau đó cánh tay trái duy nhất đột nhiên mãnh liệt ra tay đánh một kích xuống hòn đảo phía dưới.

"Oanh"

Hòn đảo phía dưới hoàn toàn bị đánh nát.

Sau đó tàn phá ma thể phóng lên cao bay vụt đi.

"Quá nhanh!" Thần Nam lẩm bẩm: "Cứ như vậy mà tiếp tục thì chỉ vài ngày là hẳn có thể khôi phục lại thân thể"

Đúng như Thần Nam dự đoán, sau khi ma trảo tìm được cánh tay và nửa thân, thực lực của nó tựa hồ tăng mạnh bay rất nhanh trên đại hải dương vô tận tìm kiếm kiếm các mảnh thân thể.

Mặc dù mới có một ngày trôi qua nhưng nó đã kịp thu gom đầy đủ nửa phần thân trên của nó, hai cánh tay như hai dãy núi dài hoàn toàn đã tụ hợp lại.

Ngày thứ hai, ma thân khổng lồ ẩn trong trận trận ma vân lại tìm được một cái chân gãy ở một hòn đảo rất xa ngoài biển nhanh chóng hợp thể vào thân hình, sau đó nó đánh nát hòn đảo.

Trong ngày này nó tìm được nốt phần chân, lập tức hợp thể ngay, lúc này nó chỉ còn thiếu một cái chân và đầu nữa thôi.

Thân thể khổng lồ của nó rõ ràng là thân người nhưng lại bao trùm một lớp lông thú dày dị thường kinh khủng.

Thần Nam cũng hoài nghi gã này liệu có phải là một con khỉ một đầu không? Thông qua quan sát hẳn thấy đây là một thân người bình thường, bất quá do nó quá lớn và phủ lông dày mà thôi.

Ngày thứ ba, không có gì thu hoạch, hẳn không ngừng phi hành trên biển rộng mênh mông nhưng có lẽ không cảm ứng được cái chân và đầu lâu còn lại.

Cho tới ngày thứ năm, một hòn đảo cực lớn xuất hiện giữa biển khơi tỏa ra ánh sáng màu xanh âm ỉ nhưng đích xác là có linh khí bao phủ khắp hải đảo, thân ma khổng lồ như một tòa núi đen lập tức phóng tới.

Bọn Thần Nam theo sau suốt năm ngày, giờ phút này bọn họ biết rõ cực nó đã tìm được rồi, một cái chân đầy đủ bất quá sinh mệnh chi thụ nơi đây tựa hồ có vấn đề, cây cối nơi này hầu như không hề lấp lánh hào quang sinh mệnh.

Rồng Vô Sĩ quan sát tỉ mỉ rồi nói: "không hề có trận pháp bao phủ trên hải đảo, sinh mệnh chi thụ nơi này như thế nào mất đi đến hơn nửa tinh hoa?"

"Oanh"

Mặt biển rung động mãnh liệt, trấn ma thạch bị phóng lên trời cao sau đó vỡ nát giữa không trung.

Phía trên hải đảo lúc này xuất hiện lục quang sáng chói bất quá cái chân bị phong ấn cũng không có phóng lên. Lúc này một tiếng chim kêu vô cùng chói tai vang lên, một cửu đầu điều to lớn dài đến hàng chục trượng lao lên trời.

Cửu đầu điều đối với người thường có lẽ là vô cùng to lớn, nhưng đứng trước thân ma khổng lồ nhìn cũng chỉ như con kiến hôi mà thôi. Cửu đầu điều toàn thân màu xanh biếc phát ra thần quang chói lọi, nó tỏa ra khí tức vô cùng hùng mạnh.

"Tuyệt đối là thực lực cấp thần vương !" Thần Nam giật mình, Đây là tầng mười bảy địa ngục đã thấy nhân vật cấp thần vương. Thần điều này cường đại vô cùng, đôi cánh của nó mỗi lần vỗ đều khiến cho biển động mãnh liệt không ngừng.

Tử Kim thần long nói: "con cự điều này tựa hồ nó lấy sinh mệnh năng lượng nơi đây bổ sung cho năng lượng của chính nó, năng lượng ba động nó tỏa ra khi vỗ cánh cùng với năng lượng trên đảo này là cùng loại."

Trên không trung, tàn phé ma thể mặc dù không có đầu nhưng phảng phất có thể nhìn thấy rõ hết thấy mọi vật trước mắt, hai ma trảo che phủ trời đất nhám cữu đầu điều chụp xuống.

Tiếng chim kêu vang động trời xanh!

Cữu đầu điều cũng không có tránh né trực tiếp lao lên không trung hướng ma trảo đánh tới, lúc này đột nhiên sinh ra một tình huống kì dị, cữu đầu điều vốn dài vài chục trượng, khi nó bay lên cơ thể đột nhiên bành trướng biến thành chim khổng lồ dài hơn mười dặm, hai cánh vẫy ra dài không dưới trăm dặm, che phủ hoàn toàn bầu trời.

"Thần nói khôn thể tin được." Long Bảo Bảo kinh hô.

Thần Nam, Tử Kim thần long, Cổ Tư đều đồng dạng trợn mắt há hốc mồm, cữu đầu điều quả thật kinh nhân ngoài dự liệu của mọi người, lại có thể phóng đại thân thể đến mức này, sánh ngang ma thể, đồng thời nó phát ra ba động năng lượng càng ngày càng kinh khủng, so với lúc đầu thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

"A long muội muội ơi, tầng địa ngục thứ mười bảy này quả là biến thái. Xuất hiện một ma thể đã khiến người ta không tin nổi, giờ lại có thêm một quái điều cũng có thực lực không thể đoán nổi, trời mới biết ở đây còn những dạng quái thai biến thái nào."

Không chỉ có con rồng du côn cảm khái mà Thần Nam cũng phải tặc lưỡi không thôi

"Oanh"

Hai cánh quái điều như hai lưỡi khoái đao sắc bén, phi hành vô cùng nhanh chóng cắt đứt hư không thành hai khe nứt cực lớn. Song trảo nó lúc này phát ra luồng hào quang xanh biếc muốn xé rách ma thể.

Chín chiếc đầu khổng lồ cũng phun ra thần quang chói lọi đánh vào ma thể. Mỗi dải hào quang dài hàng ngàn trượng, rộng mấy chục trượng năng lượng bên trong khủng khiếp thể nào có thể tưởng tượng được.

Ma trảo trên không không ngừng huy động, phát ra trận trận ma khí,

hóa giải toàn bộ thanh quang vô tận, rồi sau đó nhắm tới cự điều đánh tới.

Tiếng chim kêu vang động phẳng phất xuyên qua óc bọn Thần Nam, thanh âm quá mạnh khiến cả bọn phải phong bế thính giác, bằng không sẽ bị xé nát màng nhĩ.

Hai cánh cự điều sắc bén không kém thần binh bảo khí, liên tục bổ vào ma trảo trên không, đôi trảo sắc bén và chín chiếc đầu cũng không ngừng phát động công kích.

Ma thân bị đánh đến luống cuống cả tay chân, nhất thời không làm gì được cứu đầu cự điều.

Nhưng bất quá cự điều không duy trì được thời gian dài, nửa khắc sau ma trảo chộp cứng được cự điều, nhúng xuống biển rồi giơ lên không trung xé nát.

"Oanh"

Thiên địa nguyên khí rung chuyển, vô tận sinh mệnh chi năng tràn ra, mặc dù cách đây 10 dặm nhưng bọn Thần Nam cũng vẫn cảm nhận được linh khí hùng hậu, Cổ Tư tham lam há miệng hút lấy, đồng thời toàn lực vận chuyển công pháp, hấp nạp sinh mệnh chi năng.

Nhưng vô tận sinh mệnh chi năng chỉ khuếch tán trong chốc lát, sau đó đột nhiên hóa đạo đạo thành thanh quang tụ tập xuống hòn đảo.

Sinh mệnh chi năng cực mạnh tựa hồ tràn xuống hết khiến sinh mệnh chi thụ lập tức thanh quang đại thịnh, chúng cũng dùng toàn lực hấp thu sinh mệnh chi năng.

Mà cự điều nằm trong tay ma thể bị xé tan không có máu phun ra, thân thể nó mờ dần rồi hóa thành linh khí bay về hòn đảo.

"Long tổ tông à, cuối cùng ta cũng hiểu chuyện gì, ta đã bảo là trên đời không thể có loại chim biến thái như thế. Con cứu đầu cự điều hoàn toàn do linh khí hóa thành, do sinh mệnh chi năng từ ác ma bị phong ấn phát ra ngưng tụ lại, thời gian quá lâu mới dần mở linh trí, tu thành yêu ma. Hiện tại, yêu thân bị xé rách, linh khí tan đi, nó quay

về bản thể, trở về cái chân của ma thể"

Thần Nam cũng hiểu, cự điều bất quá là hóa thân của cái chân, do không thể xung phá phong ấn, nên để nguyên khí thoát khốn theo một cách khác.

"Oanh oanh."

Hải đảo rung động, một chiếc chân to như đỉnh núi cao bay lên không.

"Oanh"

Tàn thể và cái chân phải va vào nhau, sau cùng hợp thành một ma thân gần như hoàn chỉnh.

Đó là một thân thể vô cùng khôi vĩ, nếu không bị lông thú đen ngòm che phủ, ắt xứng danh dị thường cường kiện và hoàn mỹ, hoàn toàn do hoàng kim đúc thành.

Ma thân quá cao lớn, đứng trên mặt biển mà nửa thân thể đã vượt qua mây trắng trên trời..

Cuồng phong ào ạt, ma khí nổi lên, sóng biển vỗ lên tận trời cao, ma vận tụ tập lại. Trong tiếng sấm sét, huyết vũ phiêu tán xuống, nhưng lần này huyết vũ không rơi xuống biển mà tụ hết vào ma thân, toàn bộ huyết thủy từ bốn phương tám hướng cũng thấm hết vào ma thể.

Thần Nam vô cùng kinh dị: "Lẽ nào huyết vũ là huyết dịch của hắc vận phiêu tán trong thiên địa bây giờ tụ tập lại một lần nữa?"

Bọn Tử Kim thần long gật đầu tán đồng.

Ở hướng khác, Quang Minh thần, Chiến Thần, cả Nguyên Tố thủy thần lộ vẻ ngưng trọng thảo luận.

"Hắc là ma huyết của chính hắc, giờ phút này một lần nữa hội tụ lại."

"Tụ hợp chân thân gần như hoàn toàn thành công, chỉ còn thiếu đầu nữa thôi!"

Chương 281

Chiến ma - Thần Chiến

Vô đầu ma thân đứng sừng sững, tuy không có đầu nhưng toàn thân vẫn vô cùng linh hoạt, như người khai thác thế giới này khiến lòng người kính sợ, khí thế phát ra khiến chúng thần bái phục.

Đó là chúa tể tuyệt đối, dao động năng lượng hùng hậu hơn mặt biển phía dưới, hùng mạnh như bọn Thần Nam, Tử Kim thần long cũng sinh lòng sợ hãi, không dấy lên nổi chiến ý.

Trước mặt nhân vật như thế, dù là Thần Vương cũng phải bái phục.

Hiện tại Thần Nam buộc phải tin rằng trên đời thật sự có cao thủ lật tay phá nát trời, giậm chân nứt đất, hủy diệt được cả thiên địa. Hẳn tin rằng trừ phi nữ tử trong ngọc như ý hoặc thủ mộ lão nhân tới, ngoài ra không ai đủ tư cách đấu một vài chiêu với cường giả như khai thiên cự nhân này.

Thiên địa sấm sét ùng oàng, huyết vũ rơi rơi, vô tận huyết vụ trùm lên vô đầu ma thân, nhanh chóng dung nhập vào thể nội.

Bất diệt ma huyết phiêu tán trong thiên địa không biết bao nhiêu năm đang tụ tập lại. Thật sự là sáng tạo thần thoại của thần thoại.

Thật ra cường giả này mạnh cỡ nào?

Thiên không diệt nổi! Địa không chôn vùi nổi.

Mặt biển cuộn cuộn nhưng thoáng chốc nước biển hôn ám dưới chân ma thân đột nhiên lùi lại, đại dương đang cuộn sóng lại xuất hiện một vùng chân không, nước biển bị một luồng đại lực mạnh không tưởng tượng nổi đẩy lùi.

Thiên địa sấm sét âm âm, huyết vũ cuồng bạo hấn lên.

Từ bốn phương tám hướng đột nhiên xuất hiện từng dải hình ảnh như huyết long, lại giống cả những tia sét màu máu từ xa tụ lại.

Quan sát kĩ sẽ nhận ra là dòng sông do huyết thủy tụ thành.

Huyết thủy phẳng phất như từ mọi góc ngách của tầng địa ngục thứ mười bảy, không quản vạn dặm xa xôi đổ về.

Màu máu vô tận nhuộm đỏ thình không, huyết vũ bay bay, huyết vụ lan tràn, huyết hà gầm gào, thình không cơ hồ hóa thành huyết hải.

Ma thân cao lớn được huyết tẩy tựa hồ càng cao vời vợi, đứng sừng sững như chúa tể khổng chế cả vùng thiên địa.

Nhìn màu máu vô tận cùng ma thân khiến người khác ngưỡng vọng, không hiểu sao Thần Nam lại nhớ tới câu nói: Đến lúc âm dương nghịch loạn, dùng ma huyết nhuộm đỏ trời xanh.

Tà Tổ bị phong ấn tại Đạm Đài thánh địa từng nói thế, chín giọt chân ma chi huyết trên Trấn Ma thạch từng hú lên như thế, nhưng không ai biết người nói câu đó đầu tiên là ai.

Liên tưởng đến câu nói đó, Thần Nam bất giác thấy hợp với hoàn cảnh này.

Ma huyết vô tận quét qua thiên địa khiến đại dương và thình không bị che mờ, chỉ còn ma thân là duy nhất trong thiên địa.

Câu nói đó có phải là dự ngôn? Thần Nam buộc phải đặt ra liên tưởng.

"Thần dạy, y mạnh quá." Long Bảo Bảo thấp giọng: "Ta mà có sức mạnh thế này, còn món gì ngon trong thiên hạ mà không được ăn..."

"Siêu cấp quái vật...siêu cấp quái vật..." Lão du côn chấn kinh, liên tục lẩm nhẩm lại câu nói.

Sau một ngày một đêm, huyết vụ mới dần tan đi, vô đầu ma thân đứng trên mặt biển như đất bằng, rảo bước tiến về Đông phương.

Ánh dương quang rải xuống, mặt biển yên bình trở lại, trời biển xanh biếc một màu, nhìn từ xa, trời biển nối liền nhau.

Vô đầu ma thân đi trên mặt biển, mỗi bước lướt xa mười dặm nhưng không làm dấy lên bọt sóng, cũng không lún bàn chân xuống nước.

Y rảo bước đi, tựa hồ đã có mục đích xác định.

Dọc đường đi qua nhiều hòn đảo, tại không ít đại đảo có Đồ Đằng thú thực lực hùng mạnh, có con không biết tự lượng sức, bay lên cao định hỏi ma thân là thần thánh phương nào, câu trả lời là ma trảo khổng lồ ập xuống, đánh tan xác chúng.

Thực lực song phương quá chênh lệch, cách nhau một trời một vực.

Thần Nam và Tử Kim thần long cứng người, thực lực của vô đầu ma thân, họ không nghĩ ra ai ngoài thần nữ và thủ mộ lão nhân, có đủ tư cách tranh cao thấp.

Tuy nói khắp mặt biển không gặp thách thức nhưng vẫn xuất hiện mấy cao thủ, mấy Đồ Đằng thú tu vi gần đạt đến Thần Vương chi cảnh.

Phía tận đầu của mặt biển mênh mông, một vùng xanh ngắt xuất hiện trước mắt bọn Thần Nam, là một lục địa.

Vô đầu ma thân đi qua mặt biển, quả nhiên tìm đến vùng lục địa này, tựa hồ có linh thức hoàn chỉnh, mọi hành động đều chuẩn xác.

Lục địa cực rộng nhưng vẫn nguyên thủy, rừng rậm dày đặc phủ khắp nơi, hung hiểm man thú nhan nhản, đều là dị chủng.

Như cự tượng cao hai mươi trượng, song đầu đại mãng dài trăm trượng, ngũ sắc cự điều xòe cánh dài bảy, tám trượng, địa long lớn như ngọn núi.

Tùng bách san sát, cổ thụ mọc ngút trời, man thú ẩn hiện, phảng phất như cả bọn quay về thời viễn cổ.

Vô đầu ma thân đi chừng mấy trăm dặm, liền gặp một bộ lạc lớn, nhân số hơn vạn người, một Đồ Đằng thú hùng mạnh bay lên, tạo thành dao động năng lượng ào ạt.

Bọn Thần Nam ở ngọn núi ngoài xa rung động, dựa vào linh giác sắc bén, hắn nhận ra Đồ Đằng thú mặt người thân phận này đã đạt tới Thần Vương cảnh giới, là siêu cấp cường giả.

Thần thức dao động trên không, Thần Nam lần theo dao động, tức thì hiểu được ngọn ngành.

"Ta là Đồ Đằng thần trong phạm vi mười vạn dặm quanh đây, biết được từ Tây hải có cự ma xuất thế, tiến về đại lục này, không ngờ là loại vô đầu cự ma, thật ra ngươi là thần thánh phương nào?"

Đáp lời Đồ Đằng thần là ma trảo bổ tới, bất quá lần này sức mạnh của ma trảo hơn hẳn, trực tiếp xé toang hư không, chộp vào nó.

Đồ Đằng thần mặt người thân phận sợ hãi, để lại tàn ảnh dưới đất, nhanh chóng xuất hiện ở một hướng khác, thực lực Thần Vương cấp cũng không chống nổi nên đành tránh đòn đánh hung hãn kia.

"Àm."

Ma trảo bổ nát một ngọn núi khiến cát bụi mịt mờ, loạn thạch xuyên không.

"Ngươi là yêu ma phương nào? Định tấn công đất của thiên thần sao? Thiên thần thống trị lục địa này, ngươi định trở thành địch nhân của ngài sao?" Đồ Đằng thần gầm lên.

Tuy ra vẻ cứng cỏi nhưng nó đang hoảng sợ, đối diện với bá chủ không thể dò nông sâu như cự ma, có ai không sợ hãi.

Bọn Thần Nam và Tử Kim thần long kinh ngạc, không ngờ mạnh như Thần Vương vẫn là thủ hạ của "Thiên thần", xem ra kẻ chưa xuất hiện rất lợi hại. Nhưng chắc chắn sẽ được gặp ngay, thế nào y chẳng xung đột với vô đầu ma thân.

"Àm."

Lại một ngọn núi bị ma trảo đánh tan, đại lục khiến Thần Vương cũng phải e dè tránh đi.

Đồ Đằng thần mình nhện mắt người biết mình không phải địch thủ của vô đầu ma thân nên đằng không bay lên nhưng đối phương không cho nó cơ hội, rảo bước tới, cơ hồ ảo hóa xuất hiện ngay trên không, thoáng chốc di chuyển mấy chục dặm, chặn đường Đồ Đằng thần, ma trảo khổng lồ lại chụp xuống.

Kết quả không cần tính toán, ngay cả Tà Dục ma thần kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú cũng không thoát được ma trảo nói gì đến Đồ Đằng thần có thực lực nhưng kinh nghiệm kém hẳn?

Đồ Đằng thần tận lực, mấy lần phá toái hư không bỏ chạy nhưng cuối cùng vẫn bị ma trảo xé tan. Bọn Thần Nam và Tử Kim thần long từ xa đứng nhìn lạnh hết mình, đó là một Thần Vương mà bị giết chết quá dễ dàng.

"Àm, âm, âm."

Mặt đất rung lên, nguyên thủy sâm lâm lắc lư, những cây cổ thụ cao vút bị bàn chân của vô đầu ma thân giẫm nát như cỏ dại, y không hề do dự tiến về Đông phương.

Trừ bọn Thần Nam, ở hướng khác còn có Chiến Thần, Quang Minh thần, Nguyên Tố thủy thần ngằm bám theo.

"Đáng sợ thật, kẻ này là ai?" Nguyên Tố thủy thần tựa hồ hoảng sợ, mặt mày nhợt nhạt, thần sắc cực kì khó coi.

Sắc mặt Chiến Thần cũng không dễ coi hơn, biết mình cách vô đầu ma thân một khoảng xa, không thể so sánh với nhau, bậc chủ thần nổi danh về chiến lực như y so với đối phương chỉ đáng làm trò cười.

Thần Nam cũng phát hiện bọn Quang Minh thần và Hắc Âm đại ma thần nhưng cả ba nhóm đều không có ý động thủ, lặng lẽ tách ra, lần lượt bám theo vô đầu ma thân, họ đều muốn biết cự ma này sẽ làm gì tiếp theo.

Cứ thế đi suốt mấy ngàn dặm, dọc đường, vô đầu ma thân lại thể hiện thực lực kinh hồn, xé tan một Thần Vương Đồ Đằng, từ đó không còn Đồ Đằng thú nào dám thò ra nữa.

Đi qua một đại bộ lạc, nhưng người gần như nguyên thủy này đều hoảng sợ quỳ hết xuống, lầm nhảm cầu nguyện nhưng ma thân không chạm đến những kẻ phạm nhân nhược tiểu.

Các Đồ Đằng thú đã biết tin cụ ma xuất thế, báo cho nhau, bọn Thần Nam đoán rằng vị thiên thần kia cũng biết tin này, nếu là nhân vật hùng mạnh, kiểu gì cũng xảy ra một trận kinh thế đại chiến.

Lại đi thêm hơn hai ngàn dặm nữa, bọn Thần Nam bắt giác cảm thán, tầng địa ngục thứ mười bảy này tựa hồ cũng rộng lớn ngang với Nhân gian.

Đúng lúc đó, bên tai hắn vang lên âm thanh rất nhỏ, hoàn toàn là thần thức dao động đối với một mình hắn.

"Không ngờ ngày này đến nhanh thế." Thanh âm vô cùng già nua, tựa hồ vô hạn cảm khái.

"Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất?" Thần Nam cả kinh.

"Không sai, là ta."

"Ông tìm ta chỉ điếm chăng? Người mở địa ngục chi môn cho bọn ta chắc không phải vô duyên có?"

"Không sai, ta đưa tiểu hữu xuống địa ngục không phải vì hứng khởi nhất thời. Ta tuy ở địa ngục nhưng Nhân gian xảy ra chuyện gì cũng biết hết."

Những lời này đều là thần thức dao động nên bọn con rồng du côn không biết.

Thần Nam tỏ vẻ ngưng trọng, truyền âm hỏi: "Ông tìm ta có việc gì?"

"Nhận lời ủy thác của người ta, tặng tiểu hữu một vật. Hơn nữa dẫn tiểu hữu đến đây giải cứu một người."

Tức thì lòng Thần Nam rung động, tựa hồ đoán được là vật gì, kích động hỏi: "Người đó... ở đâu?"

"Tiểu hữu đã gặp rồi."

Thần Nam ngạc nhiên, câu nói này khiến hắn ngẩn ngơ: "Ta muốn nói đến phụ thân của ta, Thần Chiến...cha ta ở đâu?"

Long Bảo Bảo cuộn mình trên va hắn cơ hồ bị dọa giật nảy người lên, mở đôi mắt mê mèm mang hỏi: "Thần Nam, người sao thế?"

Tử Kim thần long và Cổ Tư cũng ngoái lại, kinh dị nhìn Thần Nam đang kích động.

Giáo hoàng đời thứ nhất rất tin tưởng bọn Tử Kim thần long, dùng thần thức dao động truyền âm vào tâm hải chúng nên chúng cũng nghe thấy.

"Không sai, ta cũng nói đến Thần Chiến, tiểu hữu đã gặp rồi."

Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long hô lên kinh hãi, hiển nhiên đã nghe rõ lời lão nói, đều vô cùng kinh ngạc.

Sắc mặt Thần Nam biến hẳn, buồn thảm hỏi: "Lẽ nào là... chẳng?" Ánh mắt hắn ướt đẫm nhìn theo hướng vô đầu ma thân vừa khuất bóng.

"Không sai, là phụ thân tiêu hữu." Giáo hoàng khẳng định.

Không chỉ Thần Nam mà Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư cũng tắt tiếng.

Thân thể Thần Nam lắc lư, suýt nữa gục xuống, Cổ Tư vội đỡ lấy, hắn vô cùng bi phẫn, lòng đau như cắt: "Thật ra đã xảy ra chuyện gì, vì sao phụ thân ta lại biến thành như thế?" Đoạn hắn vẫy Thần Vương dực, định đuổi theo.

Một vạn năm rồi, phụ thân chí thân chí kính lại biến thành vô đầu cự ma đáng sợ, hắn không thể tin nổi, vừa đau lòng vừa phẫn nộ cực điểm. Dù Thần Chiến biến thành thế nào cũng vẫn là hảo phụ thân mà hắn kính ngưỡng, hắn muốn lập tức đến gần vô đầu cự ma gọi to: "Phụ thân."

Bất quá một bức tường ánh sáng chặn hẳn lại, giọng nói già nua của Quang Minh giáo hội vang bên tai: "Không cần vội, tiểu hữu mà tiến lên giờ, ông ta sẽ giết tiểu hữu. Thân thể này do ma tính chủ đạo, hiện tại ông ta là thần ma, không nhớ ra tiểu hữu."

Thần Nam cảm giác lòng tan ra từng mảnh, nam tử khôi vĩ dám so hơn kém với Viễn tổ, không coi thần ma khắp thiên địa ra gì vì sao lại biến thành như vậy?

Lồng ngực hẳn nhấp nhô, cố áp chế tình cảm, hồi lâu mới chật vật lên tiếng: "Mẫu thân ta sao rồi?"

"Không cần lo, sự tình không như tiểu hữu nghĩ, bà ở cùng với Thần Chiến do thần tính chủ đạo, không may mắn nguy hiểm."

"Cái gì?" Thần Nam kinh hãi: "Ma tính chủ đạo, thần tính chủ đạo, thật ra là sao?"

"Tiểu hữu chắc hiểu được đặc tính của công pháp Thần gia, huyền công có thể liên tục nghịch chuyển, chính hướng tu luyện nguyên khí màu vàng là thần, nghịch hướng tu luyện ma khí màu đen là ma."

"Ta đương nhiên biết." Thần Nam mấy lần chuyển huyền công, tất nhiên hiểu được ẩn bí.

"Nhưng tiểu hữu có lẽ không biết, phụ thân tiểu hữu chưa từng nghịch chuyển huyền công, mà tu luyện chính hướng. Ông ta vô ý nghe một lão tiên bối Thần gia cho biết bí mật nên đi trên một con đường khác, định mở ra một lối đi hoàn toàn mới. Nhưng Hoán Ma kinh của Thần gia quá bá đạo, nhập vào là không thoát thân nổi, phụ thân tiểu hữu kinh tài tuyệt đỉnh, có cơ hội khó lòng tưởng tượng đó nên tu vi tăng cao, công tham tạo hóa. Nhưng khi tu vi cái thế, càng lúc càng khó áp chế Hoán Ma kinh nghịch hướng, sau cùng hóa thân thành ma tại tầng địa ngục thứ mười." "

Thần Nam tin lời của giáo hoàng, bởi trong quá khứ, phụ thân hẳn từng bảo hẳn không nên lạm dụng nghịch chuyển huyền công.

Thần Chiến dùng cái thế công lực áp chế huyền công mấy ngàn năm,

sau cùng không thể thay đổi được, vẫn phải nghịch chuyển, chắc chắn quá trình đó vô cùng kịch liệt.

Giáo hoàng đòi thứ nhất chứng thực cho suy đoán này: "Phụ thân tiểu hữu áp chế chặt vật mấy ngàn năm, không ngờ khi nghịch chuyển lại diễn ra liên tục, kết quả như tiểu hữu đã thấy."

"Cái gì?" Thần Nam cả kinh, lạc giọng: "Lẽ nào huyền công tu luyện đến lần chuyển sau cùng sẽ thành ma thể đỉnh thiên lập địa?"

"Không hẳn, phụ thân tiểu hữu đã nghịch chuyển tám lần, không biết đã coi là lần cuối chưa."

Thần Nam toát mồ hôi lạnh, sẽ có ngày hắn cũng đi trên con đường đó, thân cao vạn trượng, ma thể cái thế!

"Phụ thân tiểu hữu nghịch chuyển bảy lần mà tu vi đã cao đến mức không tưởng, nhưng gần như ma hóa, thành cái thế Chiến ma! Được mẫu thân tiểu hữu đánh thức tạm thời đã quyết định mượn tay cường giả Thần gia để rũ bỏ ma thân, triệt để đi trên con đường tu luyện của mình."

Thần Nam cảm giác lưng lạnh ngắt, đi theo con đường hiện nay, lẽ nào tương lai hắn sẽ thành một cái thế ma tôn pháp lực thông thiên nhưng tuyệt tình diệt tính?

Chương 282

Thế giới bị tàn phá

Từ một vạn năm trước, Thần gia huyền công cử thế vô song, được coi là võ công bảo điển nhất đẳng. Dù ở Thiên giới cũng vô cùng nổi danh, nếu nghiên cứu sâu quyết không kém hơn Thái Thượng vong tình lục.

Hoán Ma kinh không chỉ là huyền công bảo điển uy lực kì tuyệt mà là khoáng thế trận pháp vô địch, nhưng lấy thân thể làm trận, triệu hoán cường giả chi hồn phiêu đảng trong thiên địa, quả thật huyền diệu cùng cực.

Nhưng Hoán Ma kinh cũng vô cùng tà dị, là người Thần gia mà đến giờ hần mới biết nhiều bí ẩn, tu luyện đến cùng, khi bát chuyển thành công lại hóa thành ma vương chi thân cao vạn trượng, diệt tình tuyệt tính, biến thành tuyệt thế ma tôn.

Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất giải thích khá kĩ nên hần hiểu được những việc đã xảy ra với phụ thân.

Một vạn năm trước nhất đại thiên kiêu Thần Chiến tung hoành thiên thượng địa hạ, bách chiến thần ma, gặp phải cường địch khó tưởng tượng nổi. Ngoài người Thần gia còn mấy địa địch thủ, toàn những cường giả mạnh nhất thiên địa, trong đó có một kẻ khó chơi nhất là thần bí nhân vật đứng sau lưng Đạm Đài Tuyền.

Đến giờ hần mới biết người đó là ai, không ngờ là thân muội muội của lão ma vương xa xưa nhất Đông thổ Phong Ma. Pháp môn tu luyện của nữ tử này đồng mạch với lão ma vương, là nữ tử thực lực mạnh nhất Đông thổ, được người đời tôn xưng là Thần Cơ.

Nhưng ả chỉ là một trong những cường giả truy sát Thần Chiến, trong lúc hỗn chiến lại không biết chết trong tay ai, trở thành một huyền án. Phong Ma vì thế động can qua, thượng thiên nhập địa, định báo thù cho Thần Cơ, nên đã làm giảm hần áp lực lên Thần Chiến. Ông không đối địch với Phong Ma mà địch thủ của ông lại liên tục giao chiến cùng y.

Trong thiên địa đại kiếp, chúng thần rơi rụng, thần ma tử thương vô số, Thiên giới và Nhân gian gần như nối nhau, Thần Chiến tìm được cơ hội nên quay về Nhân gian, ẩn trong tầng địa ngục thứ mười bảy.

Ông xóa hết dấu vết, thoát được cường địch, lặn lẽ tiềm tu năm ngàn năm, huyền công liên tục chuyển đổi, nghịch thần thành ma, mấy ngàn năm áp chế nhưng cuối cùng vẫn bùng phát khiến ông hóa thành tuyệt đại ma thể.

Lúc đó võ công của ông chấn cổ thức kim, huyền công bát chuyển rồi mà xông khỏi địa ngục chắc chắn đánh khắp thiên thượng địa hạ vô địch thủ. Bất quá khi đã ma hóa, ông không giữ được thần thức tỉnh táo, vô tình vô nghĩa, dù người thân nhất cũng sẽ hạ sát thủ.

Mẫu thân hấn mấy bận suýt ngộ hại, nhưng Thần Chiến không then là nhất đại thiên kiêu, không chỉ võ học tạo nghệ đến mức hiếm người sánh nổi mà tính cách kiên nghị càng khó tìm. Được vợ dùng huyết lệ hô hoán, ông dùng nghị lực thoát được ma kiếp, lại khống chế được thân thể.

Đồng thời đi đến quyết định trọng đại, rũ bỏ cái thể ma vương thể. Bất quá loại biến hóa kịch liệt này cần người khác tương trợ.

Thần Chiến hóa thành ma thân ngàn trượng, đánh tan tầng địa ngục mười bảy, không che giấu khí tức nữa để ma khí bá tuyệt thiên địa xông lên, thậm chí trực tiếp phá toái hư không lên tận Thiên giới. Uy thế của cái thể cường giả tràn khắp vũ trụ.

Ông biết cừu địch sẽ cảm ứng được, nhanh chóng tìm tới, ông sẽ mượn lực của họ rũ bỏ ma thể.

Tất cả đều đúng như dự liệu, cường địch nhanh chóng tìm tới, trừ Thiên giới Thần gia còn có mấy vị cao thủ nữa.

Huyền công bát chuyển, hóa thân ma thể ngàn trượng, Thần Chiến lúc đó hoàn toàn chìm trong chiến đấu. Thực lực tuyệt đỉnh, cực kỳ khó gặp địch thủ.

Những cừu địch cũ không phải đối thủ, tuy ông giữ được một tia tỉnh

táo nhưng vẫn do ma tính chủ đạo, nên diệt luôn ba cường địch không phải họ Thần. Đương nhiên trận chiến vô cùng kịch liệt, những người này tu vi đến cảnh giới khó lòng tưởng tượng khiến cảnh tượng trời đất xoay chuyển, biển động âm âm.

Thần Chiến niệm tình mình xuất thân Thần gia, trên mình cùng chảy một dòng máu nên không hạ sát thủ với người đồng tộc, vừa hay một vị lão tổ Thần gia tới.

Thần Chiến mượn cơ hội này để rũ bỏ ma thân, mượn tay lão tổ phá tan ma thể, thoát được gông cùm của ma, biến mất trước mắt tất cả. Thi thể Chiến ma bị người Thần gia phong ấn trong lòng biển.

"Về sau phụ mẫu ta thế nào?" Thần Nam hỏi.

"Thân thể mới của Thần Chiến do thần tính chủ đạo, mang mẫu thân tiểu hữu rời tầng địa ngục mười bảy, bởi không muốn sinh tử với người Thần gia."

"Họ đi đâu?"

"Đệ tam giới!"

Thần Nam lẩm bẩm: "Đệ tam giới..." Lần trước hắn triệu hoán hồn phách phụ thân từ trong cấm kị trận pháp, đã biết ông đến đệ tam giới trong truyền thuyết, hôm nay được chứng thực.

Hắn hiểu quá ít về đệ tam giới, không hiểu đó là nơi thế nào nên hỏi: "Đệ tam giới trong truyền thuyết là nơi thế nào?"

"Nơi được sánh ngang với nhân giới, Thiên giới thế nào, ta cũng không biết, e rằng chỉ có cường giả như Tây thổ Đồ Đằng mới biết."

"Làm cách nào mới vào được đệ tam giới?" Thần Nam quá khao khát về vạn năm trước, từ khi sống lại ở viễn cổ thần mộ, hắn thường mơ về khi đó - mộng tưởng vĩnh viễn trong lòng hắn.

"Muốn vào đệ tam giới nào có dễ." Quang Minh giáo hoàng cảm thán, lời lẽ đượm vẻ ân hận, bắt lực: "Ta cũng không biết cách vào đệ tam giới."

Long Bảo Bảo hiểu kì: "Khó vậy sao?"

"Đương nhiên, vì đệ tam giới chính là tầng địa ngục thứ mười tám."

Tin tức như thạch phá thiên kinh khiến Thần Nam và bọn Tử Kim thần long há hốc mồm, hồi lâu không thốt lên lời.

Quang Minh giáo hoàng nói: "Các vị mới may mắn vào được tầng địa ngục thứ mười hai, tầng nào cũng có vô vàn bí mật. Tầng mười tám trong truyền thuyết còn kì dị hơn những tầng trên, với phụ thân tiểu hữu sau khi huyền công bất chuyển, mở tầng mười bảy cần một thành công lực thì mở tầng mười tám cần tám thành. Các vị đã biết Chiến ma ngàn trượng đáng sợ thế nào, bất quá đó chỉ là một góc của phụ thân tiểu hữu, không thể so với thời ông đạt đỉnh cao, đương nhiên tám thành công lực này vô cùng kinh nhân."

Quá mức khủng khiếp! Tử Kim thần long kêu lên: "Tầng địa ngục mười tám lại là đệ tam giới trong truyền thuyết."

Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất thở dài: "Địa ngục vốn có mười bảy tầng, nhưng một truyền thuyết cổ lão cho biết dưới tầng mười bảy có một không gian chi môn nối với tầng mười tám, hơn nữa từ rất xưa có mấy vị cường giả cực mạnh bị đẩy vào đệ tam giới. Nên các tiền bối coi đó là tầng thứ mười tám."

Thần Nam ngờ ngẩn, theo lão giáo hoàng nói, những người trên đời đủ tư cách vào đệ tam giới chắc phải cỡ thủ mộ lão nhân.

Tuy biết được nhiều điều nhưng hắn vẫn còn vô số nghi vấn, bèn hỏi: "Thiên giới, Nhân gian, đệ tam giới trong truyền thuyết hợp lại có phải là tam giới? Vì sao ta cảm thấy tầng địa ngục mười bảy này không nhỏ hơn Nhân gian? Lẽ nào nó cũng là một giới? Hay là Huyền giới bình thường?"

"Ha ha... cuối cùng tiểu hữu cũng hỏi đến chuyện này." Lão giáo hoàng tựa hồ đã biết hắn sẽ hỏi nên đáp: "Nhân gian, Thiên giới, đệ tam giới có vóc dáng của thế giới hoàn chỉnh. Tầng địa ngục thứ mười bảy chưa đạt đến tiêu chuẩn của một giới. Tiểu hữu thấy trên không có vàng dương nhưng đêm về có thấy sao không? Đây không

phải là thể giới hoàn chỉnh."

"Đây không phải là thể giới hoàn chỉnh." Lão giáo hoàng nhấn mạnh câu này, tựa hồ chỉ điểm cho Thần Nam.

Hắn liền tỉnh ngộ: "Không phải ông muốn nói rằng tầng địa ngục mười bảy là tàn phá thể giới của phụ thân ta?"

"Gần đúng rồi." Lão giáo hoàng nói: "Tầng mười bảy vốn không phải thể này, nhỏ hơn nhiều nhưng được phụ thân tiểu hữu luyện hóa nó nhập vào tàn phá thể giới."

"Cái gì?" Thần Nam kinh ngạc, nhiều chương giả muốn lấy được tàn phá thể giới, hóa ra nó lại ở đây.

"Trước lúc đi, phụ thân tiểu hữu từng nói, tiểu hữu có một hạt giống hoàn mỹ, có thể sửa lại được tàn phá thể giới, sẽ có ngày... thay đổi được gì đó." Lão giáo hoàng tỏ vẻ nghiêm túc: "Đó là những lời phụ thân tiểu hữu nói, nhất định phải nhớ, không được hiểu lầm."

Thần Nam gật đầu: "Ta thu phục tàn phá thể giới này bằng cách nào?"

"Phụ thân tiểu hữu nó rằng, khi tiểu hữu đủ mạnh, đem 'hạt giống thể giới' hoàn mỹ đó quăng vào tầng địa ngục mười bảy, nó sẽ hấp thu được tàn phá thể giới. Nhưng nếu không đủ mạnh, không những không hấp thu được mà hạt giống đó sẽ bị hút ngược lại, tiểu hữu sẽ hoàn toàn hóa thành tro tàn."

"Ta hiểu." Thần Nam trịnh trọng gật đầu.

Lão giáo hoàng nói: "Nhiều người động can qua, muốn lấy được tàn phá thể giới, rồi đoạt lấy sức mạnh siêu tuyệt nhưng họ có nghĩ nát óc cũng không biết bản thân từng vào tàn phá thể giới."

"Phụ thân ta còn nói gì nữa không?"

"Ta muốn giúp phụ thân tiểu hữu tụ lại thân thể Chiến ma, ma thể ngàn trượng đã tụ lại xong, chỉ còn thiếu đầu bị người Thần gia phong ấn tại trung tâm đại lục này, cần có máu của người cùng tộc

mới giải khai phong ấn được."

"Phụ thân ta đã bỏ ma thể, còn tự lại làm gì?"

"Vì đó là nguyên thủy thể phách của phụ thân tiểu hữu, từ đó biến hóa ra thần tính nhục thể, cũng coi đó là hóa thân. Nếu tiểu hữu đạt đến trình độ đó sẽ hiểu hóa thân chỉ là đường tắt, một cường giả tu luyện đến cực trí cảnh giới đều phá tan hóa thân nhập vào bản thể."

Lời lão giáo hoàng khiến Thần Nam tỉnh lại, biết rằng năm hóa thân của mình trước sau cũng phải đánh tan.

"Chiến ma chi thể của phụ thân tiểu hữu bị phong ấn mấy ngàn năm, ma tính đã tan rồi nhưng nhục thể cương mãnh vẫn còn, khi vào đệ tam giới sẽ nghĩ cách dung hợp với phụ thân tiểu hữu, trở lại bản nguyên."

"Được, ta đi giải phong ấn cho đầu Chiến ma."

"Cẩn thận, cao thủ của Thiên giới Thần gia tự trấn thủ ở đó, hơn nữa còn có một, hai cao thủ đáng sợ trong tầng địa ngục mười bảy là cừu địch năm xưa của phụ thân tiểu hữu. Không hiểu ma thể của phụ thân tiểu hữu còn giữ được bao nhiêu linh thức, nếu còn đủ, ắt sẽ dễ dàng giải được phong ấn."

Hiển nhiên thiên thần của thế giới này chính là người của Thiên giới Thần gia. Thần Nam hơi lo lắng: "Nếu... vạn nhất thất bại...hậu quả sẽ thế nào?"

Lão giáo hoàng nói: "Không cần quá lo lắng, dù tiểu hữu không thực hiện được thì sớm muộn cũng có ngày phụ thân tiểu hữu tự dung hợp ma thể."

Bàn luận cẩn thận với Quang Minh giáo hoàng, Thần Nam đã hiểu được nhiều điều còn mù mờ.

Hiện tại việc khẩn yếu nhất là giúp Chiến ma chân thân triệt để tự lại. Hắc và bọn Tử Kim thần long bay lên, nhắm hướng trung tâm đại lục.

Bay được ba ngàn dặm, cách xa trung tâm đại lục, bọn hắc bắt kịp vô

đầu Chiến ma. Tựa hồ Chiến ma gặp cường địch, một thanh kiếm dài trăm trượng trải khắp thiên địa vây quang Chiến ma, liên tục chém xuống, sức mạnh hơn hẳn Thần Vương.

Kinh Thiên thần kiếm do nhục thân một nam tử hóa thành, cách xa Chiến ma liền hóa thành bản thể cao chừng một trượng thể phách khô vĩ, lấp lánh bảo quang màu cổ đồng, mái tóc đen dài tung bay, làn mi dài che kín nhãn thần sắc lẹm, toàn thân phát ra tà dị khí chất như đao mang.

"Choang."

Ma trảo khổng lồ của Chiến ma chộp vào thần kiếm trăm trượng, khiến tà dị nam tử lộ ra bản thể.

Thần Nam hơi yên lòng, nam tử thân hóa thần kiếm xem ra không phải đối thủ của Chiến ma. Đồng thời hắn nhận ra mấy người quen, trừ nhân mã hai phe Quang Minh thần và Hắc Âm đại ma thần còn cả Khôn Đức và Đạm Đài Tuyên cũng đứng quan chiến.

Chương 283

Uy thế của Chiến ma

Chiến ma chi thân tuy cao ngàn trượng nhưng không hề chậm chạp, ngược lại như hành vân lưu thủy, vừa khiến người ta chấn động vừa mang lại ý cảnh huyền diệu.

Ma thảo vung lên, hư không tan tành, núi non sụp đổ, không chướng ngại vật nào ngăn nổi, ma thể bền như thép, cứng như kim cương, uy thế trúc chẻ ngói tan.

Nguyên thủy sâm lâm rung lên dưới chân, từng vạt rừng bị bàn chân nghiền nát thành bột. Man thú cuống cuống bỏ chạy, bạch tượng cao mười trượng, rồng biển dị cao hai mươi trượng, tam đầu cự hùng...đều gầm lên, rừng núi nhốn nháo, đại loạn.

Nam tử tà dị lấy thần hóa thành Kinh Thiên thần kiếm dài trăm trượng tung hoành trên không như cầu vồng, liên tục chém tan hư không, vây quanh Thần Chiến. Nhưng sức mạnh vượt xa Thần Vương cấp này lại không mấy may thương tổn đến tuyệt thế ma thể!

"Choang."

Ma thảo khổng lồ từ thiên ngoại ập vào, chộp lên thanh kiếm, thần kiếm định tránh đi nhưng cự thảo quá nhanh, liên tục tung ra những đòn lăng lệ, phát ra tiếng kim thuộc giao nhau, hất văng thần kiếm ra ngoài mấy dặm, cắm vào vách núi.

Thần kiếm sáng rực liền chém đứt ngọn núi đoạn nghịch không bay lên, kiếm thể dần hư ảo, lộ ra bản thể của nam tử tà dị, đầu tóc rối loạn, khóe miệng trào máu không ngừng, lạnh lùng lẩm bẩm: "Kinh Thiên thần kiếm cũng không làm gì được hấn. sự tôn có lẽ cũng không đâu nổi, một vạn năm trước, sự đồ chúng ta không phải là đối thủ của hấn, lẽ nào vạn năm sau vẫn không chống nổi vô đầu ma thể?"

Y lại hóa thành cầu vồng, ngưng tụ thành thần kiếm lao vào ma thể, nhưng làn này tử thần lên tiếng, tuyệt thế ma thân bùng lên sát khí

ngập ngựa, ma vân vô tận che kín nơi nơi, núi rừng chìm trong hắc ám.

Kinh Thiên thần kiếm như sa vào đầm lầy, tốc độ đình trệ, ma trào bổ tới, chụp lên thanh thần kiếm rồi giật mạnh.

"Soạt."

Thần quang xung thiên, huyết thủy phun trào, thần kiếm bị cự trào đánh tan, thần hồn chưa kịp bỏ chạy nên vị cường giả cũng chung số phận.

Tình cảnh quá rùng rợn, một siêu cấp cao thủ bị Chiến ma giải quyết gọn gàng, thực lực này tuyệt đối chấn nhiếp lòng người.

"Àm, âm, âm..."

Mặt đất rung lên mãnh liệt, nguyên thủy sâm lâm nghiêng ngả, Chiến ma tiến tới, bỏ mặc mấy nhóm Thần Vương há hốc mồm.

Tử Kim thần long cảm giác miệng khô rang, nhìn than với vẻ quái dị: "Lão già nhà ngươi quá biến thái, ta thấy tên vừa rồi thực lực đạt tới đỉnh cao Thần Vương, thậm chí Thần Hoàng sơ cấp nhưng.... Đúng là không biết nói gì, lão già nhà ngươi lại thịch hấn như bút cọng cỏ."

Thần Nam cũng cảm giác kinh ngạc, đó là thực lực chân chính của phụ thân? Nếu có linh thức hoàn chỉnh chắc sẽ tung hoành thiên địa không có địch thủ.

Một đạo thần mang ngàn trượng từ trong cổ thành bay lên, hào quang chói lòa sáng hơn vàng dương, kiếm mang nóng rẫy xuất hiện màu sắc rực rỡ quét qua Chiến ma chi thể.

Kiếm quang đáng sợ vô cùng, trừ ngôi thành ra, bình nguyên bên ngoài xuất hiện vô vàn vết nứt như tấm lưới đoạn vỡ tung, đủ thấy sức mạnh của kinh thiên nhất kiếm này mạnh thế nào.

Chiến ma tựa hồ cảm giác thấy nguy hiểm, lưu lại tàn ảnh rồi bay lên không, như ngọn núi vút lên mây.

"Thần Chiến, còn nhớ ta không?" Thần kiếm ngàn trượng phát ra thanh âm như thiên lôi.

Ngoài xa Quang Minh thần, Chiến Thần, Nguyên Tố thủy thần đều kinh hãi vô cùng, không ngờ cự ma lại là Thần Chiến. Khôn Đức cũng ngạc nhiên nhìn ma thân, hai mắt Đạm Đài Tuyền lấp lánh kì quang, đoạn tỏ vẻ trầm tư.

Vô đầu ma thân tựa hồ hơi ngẩn ra, đoạn phát ra thần thức dao động với vẻ nghi hoặc: "Người là ai?"

Thần kiếm phát ra thanh âm như tiếng sấm: "Cửu thiên thánh thổ, Kinh Thiên kiếm chủ."

Thần thức của Chiến ma hình như tán loạn, mê hoặc nói: "Không nghe nói qua."

"Hừ." Kinh Thiên kiếm chủ hóa thân thành thần kiếm ngàn trượng, nhìn vô đầu ma thân, lạnh giọng quát: "Người bị người ta phân giải, linh thức phân tán, đương nhiên không nhớ ta. Vạn năm trước người đánh bại sư đồ chúng ta, hôm nay ta xin thỉnh giáo."

"Hóa ra là bại tướng dưới tay...tựa hồ có chút ấn tượng, Cửu thiên thánh thổ và Thiên giới Thần gia đồng khí liên chi, ta... vừa giết một người... tựa hồ cùng một phái với người." Thần thức vô đầu ma thân còn tán loạn, dao động tinh thần cực kì bất ổn định, lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ.

"Tên đệ tử bất thành khí của ta quả nhiên không chịu nổi một đòn." Kinh Thiên kiếm chủ buông lời nhẹ tênh nhưng không giấu nổi nộ ý, thần kiếm ngàn trượng lại phát ra ngàn vạn đạo hào quang chém vào Chiến ma.

Ngoài xa, hùng mạnh như Thần Nam cũng chỉ miễn cưỡng nhìn thấy. Vô đầu ma thân và thần kiếm kịch liệt giao phong, hình thể cả hai tuy to lớn nhưng nhanh như gió, lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, sau cùng khắp trời toàn bóng Kinh Thiên thần kiếm và vô đầu ma thân, không phân biệt nổi đâu là bản thể chân chính.

"Choang."

Tiếng động rền trời, thần kiếm chém trúng ma trảo, máu tươi phun trào. Vô đầu ma thân quá to lớn, huyết thủy phun ra như dòng suối.

Ngoài xa, Thần Nam kinh hãi, giận dữ xen lẫn đau lòng.

"Gào..."

Ma khiếu phát ra theo thần thức dao động, tiến vào tâm hải mỗi người, đáng sợ hơn tiếng gầm gào bình thường trăm lần, vô đầu ma thân phủ đầy ma khí, hắc vân nhanh chóng ngưng tụ, cả vùng đất chìm trong hắc ám, sát khí vô tận khiến ai nấy run rẩy, phảng phất ngày tàn đã tới.

Ma thân lưu lại tàn ảnh cuồng bạo trong bóng tối, Kinh Thiên kiếm chủ nhanh chóng tránh đi, tựa hồ vô cùng e ngại, cả hai từ tầng không cổ thành nhanh chóng lao về nguyên thủy sâm lâm ngoài xa.

Ma khí tràn lan, dấy lên dao động như đại dương, ma thân đuổi theo thần kiếm khiến tầng không hắc ám tưởng như cũng đuổi theo, ma vẫn cuộn cuộn, sát khí xung thiên, tất cả lẫn mất vào bình nguyên.

Bọn Thần Nam vội đuổi theo, mở thiên mục quan sát, chỉ thấy trong dãy núi nguyên thủy, từng đỉnh núi sụp đổ, kiếm quang và ma khí liên tục quấn lấy nhau.

Nửa khắc sau, ma thân ngàn trượng như bậc chúa tể, cầm một thanh kiếm đứng giữa đất trời, cái thế ma uy khiến ai nấy lạnh mình.

Thắng bại đã phân.

Vô đầu ma thân nắm kiếm bằng cả hai tay, uy lực hùng hồn tràn ra, thân thể y dấy lên ô quang, sát khí lan tràn. Ma khí phủ kín thần kiếm, tựa hồ đang luyện hóa Kinh Thiên thần kiếm.

Ma khí lấy Chiến ma làm trung tâm, dùng thế như chẻ tre đánh tan toàn bộ mấy ngọn núi vây quanh, hiển nhiên luyện hóa Kinh Thiên thần kiếm khiến y tiêu hao rất nhiều công lực.

"Gào..."

Sau tràng ma khiếu, ma vân tan đi, giữa trời chỉ còn lại vô đầu ma thân sùng sùng, mọi ngọn núi cạnh đó đều bị phá tan. Trong tay Chiến ma cầm một thanh thần kiếm sáng rực hàn quang, Kinh Thiên kiếm chủ bị y luyện hóa thành binh khí.

"Thần dạy, Thần bá bá mạnh thật." Long Bảo Bảo nắm chặt hoàng kim tiểu quyền đầu, mắt lóe ánh sao và thần sắc sùng bái: "Ta mà có sức mạnh như thế thì hay quá."

"Àm, âm, âm..."

Mặt đất rung động, vô đầu ma thân cầm thần kiếm lao về bình nguyên.

Đến ngoài cổ thành, Chiến ma cầm thần kiếm khiến mọi Đồ Đẳng thú trong thành run cầm cập, thủ hạ của "Thiên thần" đều lạnh người.

"Không thẹn là nhân vật thiên tài xuất sắc nhất của Thần gia chúng ta, lại luyện chế cao thủ của cửu thiên thánh thổ thành thần binh."

Hai trung niên nam tử như cưỡi thang trời từ trong thành, bước lên hư không tiến ra.

"Thiên giới... người Thần gia?" Vô đầu ma thân phát ra thần thức dao động cực mạnh, nhưng vẫn cực kỳ mê mang, tựa hồ chặt vật suy tư.

"Không sai, chúng ta là thúc tổ của ngươi, tên con cháu không ra gì kia, đúng là đại nghịch bất đạo, dám phản lại gia tộc nuôi mình thành người."

"Phản lại gia tộc... phản lại gia tộc..." Chiến ma tựa hồ không hiểu lắm, liên tục lặp lại.

Hai người đứng trên không quát vang: "Nghiệt chướng, thấy thúc tổ còn không mau quỳ xuống."

Vô đầu ma thân tựa hồ được kích thích nhớ lại, phát ra ma âm lạnh lẽo: "Không bái trời, không lạy đất, chỉ tôn trọng bản thân." Thần kiếm trong tay chém xuống hai cao thủ Thần gia trên không.

Hai người liền biến sắc, vốn định dùng ngôn ngữ chế phục Thần Chiến đang lúc thần thức hỗn loạn, không ngờ lại kích nộ đối phương.

"Thần Chiến ngươi quả đại nghịch bất đạo. Định giết thúc tổ sao?"

Ma tính Thần Chiến gầm lên: "Ma hô hoán...đầu ở đây...trả cho ta." Thật ra y không có thần thức hoàn chỉnh, hiện tại hoàn toàn do ma tính bạo ngược chủ đạo.

Hai người trên không phát ra kim quang sáng rực, vạch qua không trung như hai ngôi sao băng, lưu lại ảo ảnh, tránh khỏi đòn đánh của Thần Chiến, đồng thời bổ ra chưởng lực hùng hậu vào ma thân.

"Thần Chiến, đầu của ngươi do một vị lão tổ trong gia tộc phong ấn. Trừ lão tổ không ai giải được, lại cần cả máu tươi của người chí thân mới khiến nó có lại sức sống, ngươi tìm đâu ra nhi tử trong lúc vội vàng?"

"Gào..." Thần Chiến gầm lên, sát ý vô tận phát ra.

"Hồng rồi, sao lão tổ còn chưa tới?"

Hai người trên không tỏ ra vô cùng nóng lòng, họ đợi viện binh từ Thiên giới, đến giờ vẫn chưa xuất hiện, mà tu vi của họ không thể đấu với Thần Chiến bị ma tính chủ đạo.

Một cỗ sức mạnh hùng hậu, bạo ngược từ mình Thần Chiến phát ra, hơn lúc trước mấy lần.

Thần sắc hai người trên không biến hẳn.

"Chết tiệt, hãm cảm ứng được khí tức của đầu, ma tính dần tỉnh lại, chắc sẽ nhanh chóng triển khai giết chóc."

Cả hai đều có cảm giác đại nạn lâm đầu.

"Gào..."

Ma khiêu chán thiên, vô tận ma vân che kín khắp nơi, Thần Chiến cầm thần kiếm ngàn trượng chém xuống xả tan một tòa cổ thành.

Một ma trảo khổng lồ đột nhiên phá tan giới hạn thời không, ảo hóa trước mặt hai cao thủ Thần gia, chớp lấy. Trong sát na mất đi linh thức, cả hai đều kinh hãi nhận ra: Dù lão tổ tới cũng chưa chắc đấu lại Thần Chiến đang thức tỉnh ma tính.

Họ không có thời gian cả nghĩ, lập tức bị Chiến ma nghiền nát, hoàn toàn tịch diệt.

"Gào..."

Ma khiêu chán thiên, ma tính Thần Chiến vung kiếm chém tan cổ thành. Mặt đất như bị người ta chẻ ra, xuất hiện một đại hợp cốc, một tấm bia đá đứng trong đó.

"Đầu của ta..." Ma thể Thần Chiến gầm vang.

Thần Nam vừa định tiến lên dùng máu của mình phá khai phong ấn nhưng một tiếng thở dài vang khắp thiên địa khiến hắn dừng bước.

Tiếng thở dài đột ngột nhưng bao hàm sức mạnh không tưởng. mấy vị cao thủ Thần Vương ngoài xa đều rúng động linh hồn.

"Tiểu Chiến, thiên tài kiệt xuất nhất Thần gia, vì sao phải đối lập với gia tộc?" Giọng nói già nua ẩn chứa niềm tiếc nuối.

Vô đầu ma thân ngừng gầm rống, quay về phía nam.

Thần Nam biết một vị lão tổ của Thần gia đã tới.

Chương Chương 284

Ngũ tổ

Một lão nhân tay áo phát phơ hạc phát đồng nhan, tiên phong đạo cốt từ xa bay tới. Lão đi mỗi bước trên hư không đều vượt liền mấy dặm, tà áo phiêu động như hành vân lưu thủy, tiêu sái phiêu dật khôn tả.

Đó là một vị lão tổ Thần gia?

Trong lòng Thần Nam dấy lên cảm giác hỗn hợp, vốn là người trong cùng một gia tộc nhưng phải đấu đến sinh tử, quả là bi ai lớn nhất đời. Nhìn theo thân ảnh lão thần tiên, hắn phát giác được khí tức đáng sợ, lão nhân tiên phong đạo cốt đó lại là cường địch đáng sợ nhất của phụ thân, uy hiếp đến cha con hắn.

Lão nhân này cực kỳ đáng sợ, Tử Kim thần long cảm giác miệng khô ran, mắt phun lửa, Thần gia lão tổ mà xuất thủ, dù mạnh như Thần Chiến chưa chắc đã tiếp được.

"Thần côn." Lần này tiểu long chỉ dùng hai chữ rất đơn giản để bình phẩm.

Quang Minh thần, Chiến Thần, Nguyên Tổ thủy thần, Hắc Ám đại ma thần đều cả kinh, không ngờ lão quái vật của thần bí gia tộc tại Đông phương thiên lại tự ra tay. Họ là Tây phương Thiên giới chủ thần, đương nhiên biết truyền thuyết về Thần gia, ngay cả tổ bối của họ năm xưa mỗi lần nói về gia tộc này cũng úy kỵ vô cùng.

Khôn Đức, Đạm Đài Tuyền cũng vô cùng chấn kinh.

"Người là ai?" Hiển nhiên tàn thể Thần Chiến không nghĩ ra lai lịch của lão nhân này nên tỏ vẻ không hiểu.

Lão nhân hòa hoãn nói: "Ta là Ngũ tổ. Sao cháu lại quên ta? Năm xưa ta từng tự thân dạy cháu ba năm."

Hình như có lại ấn tượng, ma tính Thần Chiến nghĩ ra điều gì đó: "Năm ngàn năm trước người tự ra tay xé nát ma thể này."

Về mặt lão nhân tươi cười: "Ha ha, hài tử này đúng là giáo hoạt, lại dùng kế kim thiên thoát xác. Thân thể do thần tính chủ đạo ung dung thoát đi, coi như cháu mượn tay ta trừ ma thể. Thế này đi, cháu cũng coi là một nửa Chiến nhi, năm ngàn năm nay, ma tính nhạt dần, không còn chỉ biết đến cuồng bạo sát lục, Tiểu Chiến, theo ta về Thần gia, sai lầm trước kia cho qua hết, chúng ta sẽ giúp cháu tìm lại nửa thân thể, lấy ma tính làm chủ đạo."

"Năm mơ." Ma tính Thần Chiến chỉ nói ra hai từ rất đơn giản đáp lại.

"Xem ra thời gian là sức mạnh kỳ diệu nhất thế gian." Ngũ tổ than, "quả nhiên có thể khiến tất cả phát sinh cải biến. Không cần thần tính Thần Chiến đến tìm cháu chắc cháu cũng tự đi tìm để hoàn thành dung hợp, Chiến nhi cuồng bạo sát lục đã biến dạng thế này không biết Chiến nhi thần tính sẽ thế nào." Lão thành khẩn và trịnh trọng nói với ma tính Thần Chiến: "Hài tử theo ta về Thiên giới, gia tộc quyết không bạc đãi cháu."

Ma tính Thần Chiến tựa hồ cân nhắc, hồi lâu mới nói: "Không cần biết người nói thế nào, ta không theo người..."

"Hài tử bướng bỉnh, thần thức còn lại không hiểu lời ta nói." Ngũ tổ lắc đầu bất lực, "xem ra hài tử buộc ta phải động thủ."

"Gào."

Tiếng ma khiêu vang vọng thiên địa, cảm giác được sát ý của lão nhân, ma tính Thần Chiến bùng lên trận trận ô quang che khắp người như giáp trụ.

"Hay lắm. Bát chuyển huyền công thật khiến người ta ghánh tỵ." Ngũ tổ không vội động thủ mà cảm thán một thôi một hồi. "Thần gia xưa nay xuất hiện chín người các người thích hợp luyện Hoán Ma kinh hơn cả, người khác nghịch chuyển lần thứ nhất đã tan xương nát thịt, thi thoảng có bậc kiệt xuất nghịch chuyển được lần thứ hai, thứ ba là cực hạn. Chờ bao nhiêu năm mới, vốn nguyện vọng phục sinh tổ tiên sắp thành thật, không ngờ cháu phản lại gia tộc, nhưng cháu sinh được đứa con rất khá, cũng luyện được huyền công." Ngũ tổ cười ha hả.

Ngoài xa, Thần Nam cảm giác lưng ướt đầm mồ hôi lạnh, lúc cùng Đồ gia cường giả giao thủ, biết gia tộc đối phương một vạn năm nay không có ai nghịch chuyển huyền công được, hẳn đã hiểu sự tình không hề tầm thường.

Hiện tại hẳn cảm thấy mình đang trần trụi trước mặt lão nhân nọ, đối phương tựa hồ quan sát hẳn từ lâu. Quả nhiên, lời nói tiếp theo chứng thực suy đoán của hẳn.

"Tiểu tử rất thú vị, quấy loạn cả Thiên giới, ta đem Liệt Không Kiếm cho hẳn khiến hẳn cao hứng vô cùng, nhưng hẳn quá lớn mật, dám vào Ma Chủ chi mộ khiến bọn ta lo lắng mãi."

"Nhi tử của ta." Ma tính Thần Chiến chìm vào mê mang.

Thần Nam trốn khỏi Thiên giới không hề ngại mấy Thần Vương cừu địch hạ phàm giết hẳn mà lo người Thần gia sai cao thủ bắt mình, nhưng đợi mãi cũng không thấy gì, vốn cũng nghi hoặc. Mãi hôm nay, câu đố mới được giải, nguyên lai họ định thả cho hẳn đi.

"Grào... gừng càng già càng cay, rượu càng lâu càng nồng, người càng già càng vô sỉ, lão Vương bát đản này giảo hoạt khủng khiếp, tất cả đều theo dự mưu an bài."

"Thần dạy, lão đầu xấu xa quá." Long Bảo Bảo cũng nhỏ giọng.

"Cốp."

"Cốp."

"Ái chà, tên Vương bát đản nào dám đập vào đầu long đại gia?"

"Thần dạy, đau quá."

Hai con rồng cùng kêu lên.

Ngũ tổ đối diện ma tính Thần Chiến cười ha hả: "Người trẻ tuổi phải biết tôn kính trưởng bối, sao lại nói xấu ta, đó là trừng phạt nho nhỏ với các ngươi."

Tử Kim thần long suýt nữa rớt trông mắt, Long Bảo Bảo cũng trợn tròn xoe mắt, chúng không ngờ cách xa như thế, lại mắng thăm sau lưng mà lão cũng phát giác.

"Ha ha." Ngũ tổ nói với Thần Chiến: "Cháu còn chưa biết trong những người đuổi theo cháu có cả con ruột."

"Hài tử của ta..." Ma tính Thần Chiến hiển nhiên tư duy hỗn loạn.

"Phụ thân..." Thần Nam nghèn nghẹn, đã bị phát hiện, hiện tại không cần lẩn trốn nữa, hắn xòe Thần Vương dực lao tới như điện chớp.

Vô đầu ma thể tựa hồ đầy nghi hoặc, bàn tay như ngọn núi định chạm vào nhi tử nhỏ như hạt bụi, sau cùng không để xuống, có vẻ y sợ thương tổn đến Thần Nam, lại như không phân biệt được.

Thần Nam nhìn thân thể mấy ngàn trượng, lòng chua xót, nhất đại thiên kiêu từng trí tuệ như thần lại luân lạc đến mức này: tư duy hỗn loạn, quên hết quá khứ, hoàn toàn dựa vào bản năng mà hành sự.

"Nhi tử... nhi tử..."

Thần thức dao động hùng hồn phát ra, tựa hồ bao gồm những lời yêu thương tha thiết khôn tả, bàn tay như ngọn núi lại vươn tới Thần Nam.

Hắn không tránh, kích cỡ quá chênh lệch nên cự chưởng như ngọn núi đập vào mình hắn, bất quá ma trảo dừng lại cách hắn vài thước.

"Ầm." Ma trảo đánh tan không gian tầng địa ngục thứ mười bảy, Thần Nam cảm giác một cỗ sức mạnh nhu hòa bao trùm, đoạn quãng hắn vào hư không vừa bị vỡ.

Hào quang lóe sáng, hắn cảm giác cảnh vật đại biến dạng, bản thân xuất hiện trên tầng không Quang Minh giáo hội ở Nhân gian, hắn đã thoát khỏi địa ngục.

Nhưng hắn chảy lệ đầy mặt, phụ thân quãng hắn ra, hiển nhiên cảm giác được tử vong uy hiếp nên đưa hắn khỏi nơi nguy hiểm. Vô đầu

ma thân không có linh thức hoàn chỉnh, chỉ dựa vào bản năng và thân tình máu mủ thâm sâu mà hành sự, dẫu quên hết chuyện cũ, linh thức phá tán, nhưng vẫn ý thức được hấn là thân sinh nhi tử, trong tình huống không nắm chắc đối phó nổi, đã đưa con trai ra khỏi chiến trường.

Trong địa ngục, Ngũ tổ cười vang: "Chiến nhi, quả thật rất yêu chiều nhi tử, linh thức phá toái, kị ức không còn mà vẫn giữ bản năng này. Nhưng cháu yên tâm, ta sao lại thương tổn đến hấn, đó là đệ thập nhân của Thần gia, ta phải bồi dưỡng thật tốt, để hấn tận mắt thấy ta bắt cháu thế nào mà kích phát tiềm năng tu luyện. Phá!"

Lão nhân quát vang, tay áo rộng phát mạnh, địa ngục chi môn lại mở rộng, Thần Nam lơ lửng trên tầng không Quang Minh thần điện bị một cỗ đại lực kéo quay lại tầng địa ngục thứ mười bảy.

Lúc hấn quay lại, đại chiến đã bùng phát, ma tính Thần Chiến tựa hồ nhập vào cuồng bạo chi cảnh, ma thể mấy ngàn trượng cầm thần kiếm, để lại đạo đạo tàn ảnh, phá tan từng phiến không gian, định đánh vào Ngũ tổ.

Ngũ tổ quả hùng mạnh, thân ảnh như mộng ảo không hoa, lấp lóe trên không, mỗi lần biến mất lại xuất hiện cách nhau mấy chục dặm.

Thân thể lão so với Thần Chiến như hạt bụi nhưng sức mạnh phát ra lại như đại dương, không hề kém hơn.

Dòng năng lượng trên không như ngân hà rơi khỏi chín tầng trời, mỗi thống không gian đều ngập dao động năng lượng, vô đầu ma thân quét ngang thần kiếm thành tàn ảnh đuổi theo Ngũ tổ.

"A."

Một đạo kiếm mang cát xuống mặt đất, khe nứt trải ra không biết bao nhiêu dặm, tựa hồ chia cả đại lục ra làm hai. Mọi núi non trên mặt đất đều bị vết nứt nuốt chửng.

"Bình."

Ngũ tổ tuy hạn chế được không gian phá toái, lách mình đi cả trăm

dậm nhưng cuối cùng vẫn bị ma chưởng của Thần Chiến đánh trúng, lún xuống đất.

Nhưng nhân vật như lão không thể bị một chưởng đánh chết. Mặt đất rung lên, tiếng gầm ì ùng đục từ phía dưới vang lên.

"Âm."

Mặt đất nứt ra, vô số đất đá nghịch không bay lên, một thân ảnh cao lớn từ dưới đứng lên, phát ra kim quang ngập trời, không hề thấp hơn Thần Chiến.

Đó là một cự nhân da vàng, cơ nhục toàn thân cuộn cuộn, cũng cao mấy ngàn trượng, trên mình sáng rực kim mang, xứng danh thần thể.

Ngũ tổ đại biến dạng!

Không chỉ thân thể lớn lên mà dung mạo cũng biến hóa, không còn già nua chút nào nữa, khuôn mặt rất trẻ trung, đôi mắt lấp lóe kim quang nóng rẫy, mái tóc bạc thành đen.

Thanh âm chấn động màng tai: "Tiểu Chiến, cháu bực ta động thủ. Nên biết năm xưa ta là được chọn làm đệ ngũ nhân, tuy sau cùng không thể thành người trong truyền thuyết, không được thần binh chi hồn tương trợ, nhưng tu luyện đã lâu, tư chất không kém đệ ngũ nhân bao nhiêu, huyền công cũng biến hóa bảy lần. Với sức mạnh tuyệt đối, bát chuyển của cháu chưa chắc hơn thất chuyển của ta, càng không nói cháu chỉ là ma tính Thần Chiến tàn khuyệt, không phải là cá thể hoàn chỉnh. Chiến nhi, mau quay lại, đừng sa vào bển mê."

"Gào..."

Hồi đáp lão là kiếm quang hùng hồn, vô đầu ma thể gầm lên liên tục, tựa hồ cuồng bạo hấn, tấn công kim thân cự nhân.

Trời sụp.

Đất nứt.

Trong lúc lưỡng đại cao thủ tranh phong, thiên địa đều chấn động, tựa hồ ngày tàn sắp tới.

Chiến trường khuếch đại, từ bình nguyên đến gò đồi, lại lan xuống núi rừng, không biết đánh tan bao nhiêu đỉnh núi cũng bao nhiêu bình nguyên rộng lớn.

Trong một vùng núi mênh mông, từng đỉnh núi sụp xuống, Thần Chiến bị cự nhân đánh lún xuống liên tục, sau cùng ngập nửa người.

Ngoài xa, Thần Nam vô cùng lo lắng, cơ hồ tim nhảy khỏi lồng ngực.

Thần Chiến tuy mạnh nhưng đây chỉ là tàn thể, không có đầu nên không có ý thức hoàn chỉnh, đối phương lại là siêu cấp lão quái vật sống vô số năm tháng, có thất chuyển chi thân nên so ra, y thua thiệt nhiều.

"Gào..."

Ma tính Thần Chiến tựa hồ bị kích nộ, một vùng dao động năng lượng bùng lên, tàn sơn bị năng lượng xung kích bật lên, mười mấy đỉnh núi quanh Thần Chiến đề nghịch không, lao vào cự nhân vàng chói, bản thân cũng bay vút lên trời.

"Ầm, ầm, ầm."

Từng ngọn núi bay lên không liên tục nổ tung cạnh cự nhân, đánh cho y vô cùng khó coi, Thần Nam phá toái hư không, lại lao tới đại chiến với lão.

"Chiến nhi, cháu làm ta hơi sợ đấy. Nếu cháu hợp lại thân thể hoàn chỉnh, dung hợp với thần tính Thần Chiến, ta đành rút lui."

Vô đầu ma thân dấy lên chiến ý cực điểm, tựa hồ quyết diệt bằng được Ngũ tổ.

"Chiến nhi, cháu lo lắng cho nhi tử, hấn bị ta cầm cố thân thể, đang ở cách đây không xa quan chiến, cháu không sợ làm nó bị thương ư?"

Vô đầu ma thân lập tức hơi ngừng lại.

Nhưng từ ngoài xa vang lên giọng nói già nua: "Ha ha, lão tiểu tử không thấy đở mắt sao? Đánh không lại người ta lại dùng trò tâm cơ?"

Thần Nam bị cấm cố thân thể, vừa thoát khỏi vội quay lại nhìn, một lãnh nhân lưng còng, mặt đầy nếp nhăn xuất hiện sau lưng hắn từ lúc nào, là thủ mộ lão nhân tại Thần Ma lăng viên.

Hai mắt Ngũ tổ xạ ra hai đạo kim quang, hà lạnh: "Là người, người định thế nào?"

Thủ mộ lão nhân cười hì hì: "Ta nhìn không thuận mắt nên can thiệp."

Chương 285

Tử tịch quy hư

Cảm giác rõ cường thế của thủ mộ lão nhân, Thần Chiến tạm thời đình chỉ công kích, ma thể đứng sững một bên.

Thân thể ngàn trượng của Ngũ tổ cao xuyên mây, hai mắt bắn ra thần quang như tia sét xé toang hư không, lạnh lùng nhìn thủ mộ lão nhân: "Đây là việc của Thần gia, không phiền đến người ngoài như người."

Thủ mộ lão nhân cười vang, thân thể càng xuống rung lên, nhìn có vẻ suy nhược, cơ hồ sẵn sàng gãy bất cứ lúc nào, thật khiến ai nấy kinh tâm.

"Tiểu tử tạp tử đúng là càng lúc càng cuồng vọng, quên chuyện bị ta đá đít rồi sao? Thế nào, hiện tại đủ lông đủ cánh rồi, tưởng đánh được ta nên không tôn kính nữa hả?"

Ngoài xa, Quang Minh thần, Chiến Thần, Hắc Âm đại ma thần, Khôn Đức, Đạm Đài Tuyền đều bật cười, lão đầu tử này moi móc nỗi khổ người khác. Đó chắc là chuyện nhiều năm trước, lại nhắc trước mặt ngàn này hậu bối, coi như không nể mặt Ngũ tổ.

Nhưng họ cũng kinh hãi, thủ mộ lão nhân thật ra là cao thủ thế nào? Ngay cả lão quái vật của Thần gia cũng bị coi là hậu bối tiểu tử. Thật khiến... người ta tắt tiếng.

"Grào...ha ha ha..." Tử Kim thần long cười điên cuồng, tựa hồ không có kỵ gì.

Long Bảo Bảo cũng lắc lư trên không, nó cười Ngũ tổ theo một phương thức khác để báo mối thù bị đánh khi nãy.

Thân thể ngàn trượng của Ngũ tổ phát ra trận trận kim quang, sắc mặt đen đến đáng sợ, việc từ thời niên thiếu bị bới móc ra khiến lão cảm giác mất hết mặt mũi, quát vang: "Lão bất tử người già mà mất nét, sao khiến người ta tôn kính?"

Thủ mộ lão nhân tựa hồ không hề động nộ, cười hì hì: "Đó là tính tình thật sự, trong ngoài như một, đâu giống lão tiểu tử ngươi, trông có vẻ tiên phong đạo cốt, kì thật lại sinh âm mưu quỷ kế."

Sắc mặt Ngũ tổ trầm xuống. Thủ mộ lão nhân xuất hiện hoàn toàn làm loạn kế hoạch của lão, vốn lão định trả giá đắt để bắt ma tính Thần Chiến nhưng giờ có thêm một biến thái cường địch, đương nhiên không thể ung dung nổi.

"Ha ha... lão tiểu tử sợ sao? Yên tâm, ta không đánh đít ngươi nữa, già rồi, xuất thủ cũng không nhanh nữa, để ma thân này tiếp ngươi." Thủ mộ lão nhân cười vang, quay sang nói với Thần Nam: "Theo ta đi giải khai phong ấn. Lão nhân gia ta phải nhúng vào, nhìn lão tiểu tử kia không thuận mắt."

"Grào..." Thần Nam chưa kịp đáp ứng, Tử Kim thần long đã ngao ngao kêu ầm lên, cười hắc hắc lắm bẫm: "Thật là thống khoái, có chỗ dựa thế này, lão tiểu tử chỉ biết trừng mắt."

Thủ mộ lão nhân tuy đứng cùng Thần Nam nhưng cách con ròng du côn cả chục dặm, vẫn nghe rõ nó nói, cười ha ha: "Muốn lão nhân gia chống lưng cho ngươi? Chỉ cần phục vụ ta là được."

Tử Kim thần long tức thì sáng mắt, vỗ ngực lớn tiếng: "Không vấn đề gì."

"Khục..." Thủ mộ lão nhân ho lên: "Lão nhân gia ta không thích gì ngoài ăn uống, lại hơi lười, hàng ngày ngươi mang long nhục cách thủy đến cho ta, tận giường nhá, là được."

Tử Kim thần long: "Ta #@% ¥ #..."

Thần Nam cảm giác dở khóc dở cười, lão nhân này và Tử Kim thần long tính cách khá giống nhau.

Thủ mộ lão nhân và hần bay về bình nguyên xa xa, Ngũ tổ không nhìn được, thân thể khổng lồ tiến lên chặn đường, quát vang: "Lẽ nào ngươi cậy già can dự vào việc của Thần gia?"

Thủ mộ lão nhân liếc xéo, đáp không thèm khách khí: "Can dự thì sao, thể nào, muốn động thủ với ta hả?"

"Người tưởng ta sợ người? Hôm nay phải đấu một trận." Thần thể màu vàng khẽ động, phát ra áp lực vô tận, một bàn tay vàng chóa ập xuống như ngọn núi.

Thủ mộ lão nhân không hề e ngại, bàn tay khô gầy ấn tới, dải hào quang xanh biếc mông lung hình thành một quang chưởng trên không đập vào bàn tay màu vàng.

"Thần lão ngũ người phải biết thể này không thắng được ta. Ta phải hạ sát thủ." Thủ mộ lão nhân lạnh lùng dần, tuy thân thể khô quắt nhưng lúc này phát ra vô tận địa sát ý, cả vùng thiên địa lãnh liệt cực điểm.

Sát khí xung thiên tràn ra, ma tính Thần Chiến phát ra hào quang ngút trời, vô tận ma vân tràn tới khiến Ngũ tổ như bị Thập vạn đại sơn áp xuống, bất giác phải lùi lại một bước, cách xa thủ mộ lão nhân, đối diện ma tính Thần Chiến.

Thủ mộ lão nhân vẫn nhìn rõ, vô đầu ma thể rút ra một cây ma đao, giờ không phải lúc giao lưu, phải dùng võ lực tuyệt đối.

Ma tính Thần Chiến và Ngũ tổ lại đại chiến. Thủ mộ lão nhân kéo Thần Nam ung dung bỏ đi.

Đên vùng bình nguyên, mặt đất nát ngang dọc, toàn là những vết nứt do Thần Chiến và Ngũ tổ đại chiến lúc trước tạo ra, cổ thành đổ nát đã biến mất, chỉ còn lưu lại một đại hợp cốc.

Đó là nơi phong ấn đầu Thần Chiến, một tấm bia đá cao ngất đứng trong cốc, bề mặt khắc một chữ "Thần" cực lớn.

Bàn tay khô gầy của thủ mộ lão nhân khẽ vẫy xuống, thạch bi bùng lên hào quang ngùn ngụt, ẩn chứa sức mạnh kinh nhân, dù mạnh như lão nhân cũng phải lùi lại mấy bước.

Thần quang bay lên chiếu sáng cả phiến bình nguyên, khắp trời là hào quang, là những vàng rắng.

"Thần gia đã phí lắm công sức, biết ma thể tan rồi vẫn có thể tụ lại nên dùng đại pháp lực tầng tầng phong ấn bộ phận quan trọng nhất là đầu."

Lão nhân phát ra thất sắc hồng mang đập vào thạch bì, phá giải đệ nhị đạo phong ấn. Kết quả lão bị hất văng mười mấy bước, sức mạnh đáng sợ khiến mặt đất quanh đó tan tành, hơn hẳn tầng phong ấn thứ nhất.

Đệ tam đạo, đệ tứ đạo...lúc thủ mộ lão nhân phá giải đệ lục đạo phong ấn, bị hất văng mấy dặm.

"Hắc hắc...may mà công phu vẫn ổn, ta phải xem các người bố trí bao nhiêu tầng phong ấn."

Lúc đệ thất đạo phong ấn bị phá, thần quang hóa thành thần kiếm thực chất hóa cắt nát cả không gian, mặt đất, mạnh như Thần Nam, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo đều phải nhờ thủ mộ lão nhân đỡ đòn mới đứng vững nổi trên không.

Bọn Quang Minh thần, Chiến Thần, Hắc Ám đại ma thần sớm đã lui xa, đứng xa nhìn lại, căn bản không dám lại gần nửa bước.

Đệ thất đạo thần quang chưa lui hết, trên không lại có thêm áp lực hùng hồn, một đạo kim ảnh lao xuống, chạm chưởng với thủ mộ lão nhân.

Không có tiếng nổ kinh thiên hay năng lượng điên cuồng tràn ra, hữu chưởng của thủ mộ lão nhân và thân ảnh màu vàng dính lấy nhau, đoạn thân ảnh văng ngược lại như sao băng.

Thủ mộ lão nhân đứng bất động, thoáng sau, không gian quanh lão vỡ tan khiến bọn Thần Nam suýt gặp tai ương.

"Hắc, Thần lão tứ đến rồi hả, cũng là thất chuyển huyền công nhưng người hơn lão ngũ nhiều." Thủ mộ lão nhân hắc hắc cười lạnh: "Người tu thành vô cực kim thân?"

"Không sai, chính thị vô cực kim thân, huyền công bát chuyển thất

bại, ta tan xương nát thịt, may mà thần hồn không tan nên tu thành thân thể này."

Một đạo kim quang lại lao tới, nhưng không tấn công thủ mộ lão nhân.

Người này thân cao một trượng, dung mạo anh tuấn, khá giống Ngũ tổ, nhưng cả thân thể như hoàng kim sáng lấp lánh, rõ ràng không phải huyết nhục, cơ hồ là vàng đúc thành.

Thần Nam từ lời thủ mộ lão nhân biết đó là lão tổ đời thứ tư của Thần gia, không ngờ lão nghịch chuyển huyền công thất bại mà vẫn sống, lại tu thành vô cực kim thân quái dị thể này.

Tứ tổ không bộc lộ gì, phảng phất là kim nhân thật sự: "Tiền bối tựa hồ quản quá nhiều chuyện."

Thủ mộ lão nhân cười: "Hôm nay ta quản đến cùng, Thần lão tứ người không phục cứ đến đây."

"Hảo. Lĩnh giáo cao chiêu!"

Tứ tổ biến mất trên không, kim quang rợp trời đột ngột tụ lại trước mặt thủ mộ lão nhân, phát ra dao động kinh hồn.

Thần Nam vô cùng lo lắng, Tứ tổ xuất hiện khiến hắn như ngồi trên đống lửa, không biết Tam tổ, Nhị tổ có đến không. Tuy là con cháu Thần gia nhưng hắn phải than rằng gia tộc quá biến thái.

Trên không trung kim quang đạo đạo, sáng chói lòa khiến không ai mở mắt nổi, bọn Thần Nam dù mạnh cũng không nhìn rõ hai người chiến đấu kịch liệt thế nào. Họ liên tục thay đổi phương vị, còn nhanh hơn điện chớp, không biết đã phá tan bao nhiêu không gian, đánh đến nhạt nguyệt vô quang, thiên địa thất sắc!

"Bình."

Thân ảnh màu vàng bị thủ mộ lão nhân hút bay đi, lúc đó hai người mới tách nhau ra, lão chiếm thượng phong nhưng tựa hồ cũng có cảm xúc: "Thần gia thật khiến người ta tâm sinh kính úy, đời nào

cũng có cao thủ, nghe nói người và đệ tử nhân trong truyền thuyết của gia tộc ngang nhau, suýt nữa người đã thành đệ tử nhân. Xem ra cũng có bản lĩnh."

"Quá khen." Tứ tổ cực kỳ bình tĩnh.

Thủ mộ lão nhân bật cười rồi lắc đầu: "Đáng tiếc người không ngăn được ta."

"Hừ." Thân ảnh màu vàng hừ lạnh, quát vang: "Tử tịch quy hư!"

Thủ mộ lão nhân biến sắc, phát mạnh tay áo, một luồng đại lực cuốn bọn Thần Nam đến gần lão, thanh quang mờ mờ từ thân thể gầy gò bùng lên, che kín bọn hắn vào trong.

Không gian quanh lão tựa hồ chìm vào tuyệt đối hắc ám, không chỉ phá toái mà bị chẻ ra, trở thành hỗn độn.

Ngoài xa, bọn Quang Minh thần, Hắc Ám đại ma thần kinh hãi, thấy không gian trở nên tử tịch, đại bình nguyên bên dưới mất sạch màu xanh sót lại, đất đai phì nhiêu thành sa mạc rồi sa mạc cũng tan biến, phẳng phát dung nhập vào hư không, trở thành hỗn độn.

Trong phạm vi mấy trăm dặm, các không gian khác cũng tan biến, đột nhiên hóa thành hỗn độn!

Bọn Quang Minh thần kinh hãi cực điểm, Thần gia Tứ tổ quá đáng sợ, biến một không gian chân thật chuyển hóa thành hỗn độn, trở lại thời nguyên thủy.

Đó là pháp tắc xứng danh sánh cùng thiên địa.

Trong vùng hỗn độn, thân thể thủ mộ lão nhân phát ra thanh quang mờ mờ, ngăn không cho vùng không gian gần đó trở về nguyên thủy, nhưng cũng khiến bọn Thần Nam và Tử Kim thần long lo lắng, Tứ tổ quá mạnh.

Nửa khắc sau, hỗn độn thế giới bên ngoài tựa hồ yên lặng, thủ mộ lão nhân lắc mạnh thân thể, hào quang bảy sắc sáng lên, hỗn độn quanh đó vỡ tan, không gian nhanh chóng khuếch đại đến khí mảy

trăm dặm đã triệt để phá toái, phục hồi như cũ.

Bọn Nguyên Tổ thủy thần lại há mồm, thủ mộ lão nhân mạnh hơn họ tưởng tượng.

"Thần lão tử xem ra cũng không giết được ta, ta còn cho rằng người khiến ta bất ngờ nhưng cuối cùng lại thất vọng. Đòi người vô tình, không ai giết nổi ta."

Thủ mộ lão nhân cảm khái như vậy khiến tất cả tắt tiếng, lão đầu tử quá biến thái.

Tứ tổ không nói gì, thực lực thể hiện cho tất cả, lão không phải là đối thủ của thủ mộ lão nhân.

"Ha ha. Hiện tại còn muốn ngăn ta nữa không? Lão nhân gia phải tiếp tục phá giải phong ấn, bất phục cứ việc mời tiếp người nữa tới đây, ta tiếp hết."

Đoạn thủ mộ lão nhân lại phát ra hào quang bảy sắc đập vào thạch bi bị phong ấn.

Năng lượng phát ra lần này vượt cả tưởng tượng, hất lão văng mười mấy dặm. Thần Nam và con rồng du côn nếu không được thanh quang che chắn, chắc đã gặp nguy hiểm.

Năng lượng cuồng loạn nửa thời thần mới biến mất. Thạch bi bị đánh tan.

"Ha ha, phong ấn đầu đệ cửu nhân mà phải dùng tới bát đạo phong ấn, cẩn thận quá." Thủ mộ lão nhân bật cười kéo Thần Nam bay tới.

Thạch bi hóa thành cát bụi, một địa huyết xuất hiện trong đại hợp cốc, thủ mộ lão nhân quát vang: "Khởi!"

Địa quật tan tành, mặt đất rung lên kịch liệt, một chiếc đầu khổng lồ trôi lên, nhưng không phải do huyết nhục ngưng tụ thành mà bị hóa thạch.

Hai mắt Thần Nam mơ hồ, đau lòng xen lẫn kích động.

"Đợi cái gì, mau đến đi." Thủ mộ lão nhân tỏ vẻ ngưng trọng, hét mạnh đẩy hắn vào đỉnh chiếc đầu đá.

Hắn không do dự cắt cổ tay rải máu tươi lên đó.

Hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao thủ mộ lão nhân thần sắc ngưng trọng. Trên không có một đôi mắt sáng lạnh lùng đang nhìn họ, nhưng không nhìn thấy mặt mũi.

Hắn không lo lắng gì nữa, máu rải xuống, đầu Thần Chiến đã hóa thạch nhanh chóng khôi phục sức sống. Vô tận ma khí cuộn cuộn, khí tức của vạn ma chi vương lan tràn khắp thiên địa.

Tứ tổ định xông tới lập tức dừng bước.

Chương 286

Vạn Cổ Giai Không

Trên không vô cùng u ám, không biết từ bao giờ, vàng dương đã mất bóng, không phải mây đen hay ma vân che kín mà chỉ là một màu đen lan tràn, như thể sắc trời vốn thế.

Trong vô tận hắc ám, hao con người như hai ngọn núi vô cùng băng lãnh, phát ra hàn ý thấu cốt lóa sáng.

Không có gương mặt hay đầu, chỉ có hai điểm lãnh quang!

Nhưng người ở dưới dù vận dụng thiên nhãn thông, mở thiên mục ra cũng không nhận ra điều thần bí trên vòm trời đen ngòm kia.

"Gào..."

Đầu ma tính Thần Chiến đã sống lại, nhanh chóng phục hồi sức sống, vô tận ma khí cuồng mãnh bùng lên, khí thế khiến người ta kinh tâm động phách, xúng danh ma trung chi ma!

Đôi mắt băng lãnh chợt mở bừng, hai dải hào quang phát ra như hai tia sét, xé toang hư không. Tứ tổ dừng bước trước đầu Thần Chiến một quãng, hơi trù trừ, nhìn thủ mộ lão nhân rồi nhìn đôi mắt thần bí trên không với vẻ ngưng trọng, sau cùng từ hư không tiến tới chỗ đầu Thần Chiến.

Thần Nam lơ lửng cạnh chiếc đầu, hai mắt mơ hồ, kích động hô lên:
"Phụ thân..."

Chiếc đầu như ngọn núi chậm rãi quay về phía hắn, thần sắc băng lãnh trong mắt dần tan đi, tỏ vẻ nghi hoặc xen lẫn mê mang.

"Hài tử của ta..."

"Đúng vậy, con là Thần Nam, phụ thân, lẽ nào người quên con?"

Toàn thân Tứ tổ kim quang vạn đạo, lạnh tanh nói với Thần Nam:

"Hài tử đến đây, cháu là đệ thập nhân của Thần gia, ta sẽ không làm tổn thương cháu, không được đến gần chiếc đầu quá, bằng không nó sẽ hủy diệt cháu."

"Người nói láo, đó là phụ thân ta."

"Y là phụ thân cháu nhưng đã nhập ma. Năm ngàn năm trước, ngay cả mẫu thân cháu suýt nữa bị giết, vì sao phụ thân cháu lại bỏ bản thể, phân ra thân thể thần tính? Vì y không thể khống chế ma tính! Ma thân này tuy đã bị phong ấn năm ngàn năm nhưng ma tính chưa tan bao nhiêu, y sẽ biến thành một sát lục ma vương, mau lại đây."

Khó nói được ma tính hay thần tính Thần Chiến mới là hóa thân.

Thân thể ma tính Thần Chiến là bản thể nhưng nguyên thần lại bị phân hóa, còn lại ham muốn giết chóc vô cùng. Thân thể thần tính Thần Chiến tự lại chính là hóa thân nhưng tình cảm lại là bản nguyên.

"Không, phụ thân sẽ không thương tổn ta, mẫu thân đã đánh thức linh thức của người được, vì sao ta không thể." Thấy thân nhân, lòng Thần Nam lại run lên.

Vô cực kim thân của Tứ tổ sáng rực thần quang, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nói với Thần Nam: "Lúc đó thần tính của phụ thân cháu vẫn còn, hiện tại không có, chỉ còn ma tính, mau lại đây."

Đôi mắt từ chiếc đầu như ngọn núi loé lên hai đạo hào quang băng lãnh, ngưng tụ thành lưỡng đạo thần kiếm chém vào Tứ tổ. Dù có vô cực kim thân, lão cũng không dám ơ hờ tiếp đón, để lại tàn ảnh trên không, lách sang một bên.

Chiếc đầu lại nhìn Thần Nam, vẻ lạnh lẽo tan biến, ánh mắt hiện lên nét nhu hòa, khẽ gọi: "Hài tử....hài tử của ta... ta cảm giác được tiếng gọi của máu mủ..."

"Phụ thân..." Thần Nam nghẹn ngào, Thần Chiến do ma tính chủ đạo, tuy quên quá khứ, còn mỗi ý muốn giết chóc nhưng trong lòng vẫn còn sợi thân tình chưa bị cắt đứt, cảm ứng được sức mạnh của huyết thống.

"Một vạn năm rồi, hài nhi không thể tận hiếu đạo, con cúi lạy người."
Thần Nam quỳ xuống trên không.

Một cỗ ma khí nhu hòa chậm chậm đỡ hấn dậy, trong mắt ma tính Thần Chiến, lãnh quang và nhu tình giao nhau.

"Hài tử... mau rời xa ta, ta không nhịn được muốn giết người. Gào..."

Tiếng ma khiêu chấn thiên vang lên khiến thính không rung động, ma tính Thần Chiến sau cùng cũng tỉnh lại.

Mái tóc dài như dòng thác đen nhánh tung bay cuồng loạn khắp trời, hư không bị chấn vỡ, Thần Nam bị một cỗ sức mạnh nhu hòa bao lấy, đẩy ra xa tấp.

Ma tính Thần Chiến phát cuồng.

Ngoài xa, thủ mộ lão nhân thần tình ngưng trọng nhìn đôi mắt thần bí trên không, lão chậm chậm bay lên đối diện.

Tứ tổ không do dự gì, nhanh chóng lao tới tấn công chiếc đầu.

Tuy không có tay chân nhưng chiếc đầu vẫn đầy nét kiêu ngạo, mái tóc dài vũ động như dòng song tử vong quét ngang tầng không, kéo thành những dải tàn ảnh đáng sợ.

Tứ tổ như đúc thành từ hoàng kim, tuy bị mái tóc quét trúng, văng xa mười mấy dặm nhưng không bị thương nặng nề, toàn thân lại cháy lên thần hỏa rực rỡ, thoáng chốc biến mất, ảo hóa ngay cạnh chiếc đầu, hai đạo kim quang bài sơn đảo hải nhanh chóng ập vào mắt Thần Chiến.

Thần Nam cảm giác nặng trĩu trong lòng, Thần Chiến tuy mạnh nhưng đây chỉ là một chiếc đầu, không có tay chân nên mất đi những đòn công kích mạnh nhất.

"Soạt."

Hai mắt Thần Chiến bắn ra hai đạo ma kiếm chặn đứng sức mạnh bài sơn đảo hải đoạn há miệng gầm vang, vô tận ma khí như biển lớn

tràn lan, che kín Tứ tổ, hắt lão vắng xa mấy ngàn trượng.

"Không then là đệ cửu nhân của Thần gia chúng ta." Tứ tổ có vô cực thể chất đặc thù, lời lẽ không lộ ra chút tình cảm nào, nói như chiếc máy nhưng ai cũng thấy lão vô cùng trọng thị Thần Chiến.

"Ma thể ở đâu?" Thần Chiến ngửa mặt hú vang.

Mặt đất rung lên như xảy ra địa chấn, Ngũ tổ tiến tới, thần thể cao nhập mây phát ra kim quang, nhuộm đầu huyết tích, hiện rõ mười mấy vết thương đáng sợ, tâm tạng bộ vị bị đâm thủng, nhiều chỗ thấy hở cả xương hoặc bị xuyên hẳn qua.

Ngũ tổ ôm một thi thể tan nát, thân thể bị xé tan, tứ chi phân ly, máu nhuộm đỏ mặt đất, là ma tính Thần Chiến không đầu.

Thần Nam vô cùng kinh hãi, thân thể run lên, suýt nữa ngã xuống.

Ngũ tổ tuy thắng lợi nhưng không vui vẻ tí nào, lão biết trường đại ác chiến giờ mới bắt đầu.

Tàn thể của Thần Chiến lão ôm trong tay không chịu khổng chế, rung lên rồi phát ra ô quang kinh nhân, hắt vắng lão, tứ chi và lồng ngực như năm ngọn núi nhỏ lao tới chỗ chiếc đầu.

"Bình."

Như Ngũ Nhạc lay động trời xanh.

Tất cả va vào nhau tổ thành vô đầu ma thân, đoạn cái thể ma thể bay lên, lao vào chiếc đầu.

"Àm."

Tiếng nổ vang vọng, vô tận ma khí che kín mặt đất, tầng địa ngục mười bảy triệt để chìm vào hắc ám, tiếng gầm khí tráng sơn hà trời dậy, màn đen mới tan dần.

Vô tận ma khí phảng phát như sóng biển tràn vào Thần Chiến, cái thể ma thể cao lớn hoàn mỹ hoàn tất tụ lại, sừng sững như ngọn núi

đỉnh thiên lập địa.

Hai mắt ma tính Thần Chiến phát ra lãnh quang, tựa hồ không có tình cảm nhân loại, lãnh mạc vô tình cực độ.

Y không nói gì, rảo bước tiến đến phía Ngũ tổ.

"Tiểu Chiến, xem ra cháu không thể quay đầu..." Ngũ tổ than: "Xé thân thể cháu là ta cũng bất đắc dĩ..."

Hồi đáp lão là một quyền bá tuyệt thiên địa, tốc độ của ma tính Thần Chiến nhanh đến không tin nổi, quyền vừa phát, thân thể cao lớn đã biến mất, xuất hiện ngay trước mặt Ngũ tổ.

Ngũ tổ tuy biết ma thể mạnh đến mức khiến lão e dè nhưng không chịu kém hơn ngay từ đòn đầu tiên, vung bàn tay như ngọn núi chống đỡ.

"Bình."

Không trung tan vỡ như sao trời lấp lánh rơi xuống, thân thể khổng lồ của Ngũ tổ văng xa tít, đập tan mặt đất phía xa.

Thần Chiến đứng yên, mái tóc đen tung bay cuồng loạn, cái thể ma thể uy thế lừng lẫy!

Ma tính Thần Chiến sau khi huyền công bát chuyển mạnh đến đáng sợ, vượt hơn dự liệu của Tứ tổ, cả hai lao tổ không nói gì, lao thẳng vào Thần Chiến.

Thần Nam tuy còn hơi lo lắng nhưng không còn như lúc trước, hẳn tin vào phụ thân, Thần Chiến đã chân chính tụ lại, sẽ phát huy được trăm phần thực lực của ma thể, không bị động như lúc trước nữa.

Thần gia tam đại cao thủ kịch liệt giao phong, tuy có hai người thân thể cao nhập mây nhưng động tác còn nhanh hơn cả chớp, để lại đạo đạo tàn ảnh trên không, phá toái phiến phiến hư không, không ai nhìn rõ thực thể của họ, chỉ thấy dải sáng đập vào mắt.

Cao thủ đẳng cấp trên tranh đấu, vạn năm khó thấy, mạnh như các

Thần Vương, bọn Quang Minh thần, Hắc Âm đại ma thần cũng lần đầu chứng kiến, họ đứng ngoài xa, chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Trường đại chiến này mà phát sinh tại Nhân gian hoặc Thiên giới, không biết sẽ hủy diệt bao nhiêu sinh linh, phạm vi của tam đại cao thủ quá rộng, trong phạm vi mấy ngàn dặm đều chìm xuống, nham tương dưới đất phun lên.

Hiện tại bọn Quang Minh thần tự hỏi không biết thiên địa đại kiếp vạn năm trước do những cao thủ cỡ này gây ra diệt thế? Tuy hơi hoang đường nhưng hoàn toàn có thể.

Nửa thời thần sau, tiếng ma khiêu cuồng bá trải vạn dặm, truyền khắp tầng địa ngục mười bảy, ánh mắt Thần Chiến như điện, mái tóc cuồng loạn nhuộm đầy huyết vũ, giơ cao thân thể Ngũ tổ, xé làm đôi.

Thân thể cao mấy ngàn trượng của Ngũ tổ kim quang âm đạm, tàn thể không ngừng run lên, huyết thủy phun trào như vô số dòng thác rải xuống đất.

Tình cảnh vô cùng kinh nhân.

Tứ tổ kinh nộ, vô cực kim thân lấp lóe, để lại từng đạo tàn ảnh trên không, thoáng chốc lướt đi mấy ngàn trượng, cuồng bạo tấn công Thần Chiến.

Thần Chiến quăng tàn thể bị xé làm hai của Ngũ tổ, đại chiến Tứ tổ.

"Bình."

Một đòn cái thể ma quyền đánh tan mặt đất, ấn Tứ tổ ngập xuống mấy ngàn trượng, chìm vào nham tương cuộn cuộn trào lên.

Thần Chiến đứng sừng sững giữa thiên địa, hai mắt băng lãnh vô cùng, trận đại chiến khốc liệt dường như không mấy may ảnh hưởng.

"A..."

Tàn thể của Ngũ tổ găm lên thống khổ, hai nửa va vào nhau, lại khôi phục nguyên dạng, cao thủ như lão đã đạt mức thể phách vạn cổ nan

diệt, không có thủ đoạn đặc thù, đừng hòng hủy diệt được.

Đồng thời Tứ tổ từ dưới đất bay lên, toàn thân sáng lóe kim quang, rũ sạch mọi nham tương bám vào.

"Tiểu Chiến, cháu thật khiến ta hoảng sợ." Ngũ tổ thở dài, hai mắt xạ ra hàn quang: "Xem thân thể hoàn chỉnh của cháu có chịu nổi pháp tắc của ta không. Nghịch không loạn trăm!"

Không gian quanh Thần Chiến đột nhiên sụt xuống, xuất hiện một không gian đa tầng trùng điệp, năng lượng từ không gian bí ẩn này sắc như thần đao, chém vào thân thể Thần Chiến, định cắt nát.

Đương nhiên vừa nãy Thần Chiến không đầu bị thủ đoạn này cắt nát, hiện tại Ngũ tổ lại thi triển.

Dao động kinh hồn từ không gian thần bí khiến Thần Nam ở ngoài xa cũng rùng mình, đủ thấy đáng sợ đến đâu, Thần Chiến ở giữa cơn phong ba đương nhiên còn chịu áp lực mạnh hơn.

Thủ mộ lão nhân không có ý định xuất thủ tương trợ, vẫn lạnh lùng nhìn đôi mắt khổng lồ trên không.

Lần này "Nghịch không loạn trăm" của Ngũ tổ bị chú định thất bại, cái thể ma thể của Thần Chiến không bị tổn hại gì, mà phát ra ô quang chói lọi, triệt để phá tan không gian trùng điệp, tất cả chìm vào yên lặng rồi hư không khôi phục nguyên dạng.

Thần Chiến vẫn đứng sững, sắc mặt Ngũ tổ nhợt nhạt, lùi lại mười mấy bước.

"Tử tịch quy hư!" Tứ tổ quát vang.

Không gian ảo diệt, quay về nguyên thủy, hỗn độn mênh mang bao phủ Thần Chiến.

Nhưng thoáng chốc, từ trong hỗn độn truyền ra dao động đáng sợ, hỗn độn nát tan như biển gầm núi lở, ma thể cao lớn đứng sững trên không.

Ngũ tổ và Tứ tổ nhìn nhau, đều tỏ vẻ hoảng sợ, họ biết ma tính Thần Chiến hoàn chinh cực kỳ đáng sợ nhưng không ngờ đến trình độ này.

"Nghịch không loạn trăm!"

"Tử tịch quy hư!"

Ngũ tổ và Tứ tổ đồng thời quát vang, dốc hết sở năng, liên hợp thi triển những pháp tắc sánh cùng thiên địa.

Thần Chiến không trầm mặc nữa, hai mắt tỏa sáng như điện, ung dung thi triển pháp tắc độc đáo của mình.

"Vạn - Cổ - Giai - Không."

Lời vừa dứt, Ngũ tổ và Tứ tổ hét lên kinh hãi, họ cảm giác thời gian trôi đi, cảm giác khó tả đè nặng trong lòng khiến họ hoảng sợ hét lên.

"Không..."

"Không..."

Nhưng tất cả đã muộn, thời gian thật sự quay ngược.

Thân thể Ngũ tổ và Tứ tổ nhanh chóng biến hóa, thoáng chốc cả hai như trải qua vạn năm.

Tứ tổ cao một trượng tan biến, chỉ còn lại một hài đồng vàng chóc cao nửa thước, vô cùng hoảng sợ nhìn tứ phía, khua khua hai tay, cơ hồ không tin vào mắt mình.

Ngũ tổ cao nhập mây cũng không còn, một hài đồng khoảng ba tuổi, mũm mĩm như búp bê xuất hiện, tựa hồ vô cùng kinh sợ, lớn tiếng gầm lên: "Thần Chiến, ngươi...ngươi làm gì bọn ta?" Tuy lão rất phẫn nộ nhưng giọng nói giống hét hài đồng, so với Ngũ tổ thần uy cái thế lúc trước khác nhau một trời một vực.

Tình cảnh tuy đáng cười nhưng không ai cười nổi, những cao thủ quan chiến ngoài xa nín khe, Vạn Cổ Giai Không quá đáng sợ.

Quả nhiên có thể nghịch loạn thời không, cải biến thời gian.

Thử hỏi ai đỡ nổi?

Mạnh như thủ mộ lão nhân cũng động dung, lẩm bẩm: "Đúng là bá đạo." Đoạn lại cười vang: "Ha ha...hai lão tiểu tử các ngươi càng ngày càng trẻ, đúng là hạnh phúc của đời người, có mấy khi được quay lại thế này, những các ngươi lại được tắm trong hạnh phúc hồi thơ trẻ, ha ha..."

Hiện trường chỉ mình lão cười nổi, ai nấy đều bị pháp tắc của ma tính Thần Chiến chấn trụ.

Hồi lâu sau, Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long tỉnh lại đầu tiên.

"Grào... ha ha, hai tiểu đệ đệ khỏe không?" Lão du côn bay tới với vẻ bất thiện.

Ngũ tổ và Tứ tổ kinh nộ vô cùng, định thịt lão du côn nhưng thể nội trống không, pháp tắc cũng không thi triển được.

Long Bảo Bảo nhắm tít mắt lại, bay vòng quanh Tứ tổ thân thể vàng óng, cả hai cùng màu vàng nên nhìn khá giống nhau.

Thần Chiến cũng bay lên, vẫy tay, thần kiếm ngàn trượng luyện hóa từ Kinh Thiên kiếm chủ bay tới, y cầm kiếm chỉ vào đôi mắt thần bí trên không.

Kiếm ở trong tay, bát phương vận động, hỏi thiên hạ ai mới là anh hùng?

Chương 287

Ánh mắt tổ tiên

Thần Chiến là cường giả chấn nhiếp một thời đại, hôm nay tự lại được thân thể, thể hiện thần uy không tưởng, mạnh như Thần gia Tứ tổ và Ngũ tổ đều bị đả bại, bị Vạn Cổ Giai Không đại thần thông hóa thành hài đồng.

Ma tính Thần Chiến vì đấu mà sinh, vì chiến mà sống, là Chiến ma chi thể sát ý vô hạn, không nói câu nào, thân thể như thông thiên ma trụ vung thần kiếm chém vào đôi mắt thần bí.

Kiểm mang chói lòa vắt qua tinh không, cắt thành hai phiến không gian, đôi mắt khổng lồ vẫn vô cùng lạnh lẽo, như vô tình chi vật nhìn thần kiếm chém tới, hình ảnh mờ dần rồi biến mất hoàn toàn.

Thoáng sau đôi mắt lại hiện ra trên không, vẫn lạnh lùng như trước, ngưng thị phía dưới như chúa tể vạn vật nhìn thương sinh.

Ma tính Thần Chiến vung kiếm chỉ trời, lại bay lên vùng trời vô tận, tựa hồ không hạ được đôi mắt thần bí không chịu ngừng tay.

Thủ mộ lão nhân thấy Thần Chiến bay lên, hai mắt bắn ra lãnh điện, thu lại nụ cười, lạnh lùng lẩm bẩm: "Thật ra là ai? Là Thần lão nhị, hay Thần lão đại, ta tựa hồ từng cảm ứng được khí tức này ở Thần gia, lẽ nào..."

Lão đàng không bay lên, thân ảnh dần biến mất khỏi tầm mắt tất cả, không biết bay lên mấy vạn trượng

Tứ tổ và Ngũ tổ ở dưới kinh hãi nhìn con rồng du côn dần đến gần, cả Long Bảo Bảo tinh nghịch đang bay quanh.

"Các người..."

"Các người muốn gì?"

"Ha ha..." Tử Kim thần long cười vang: "Các người sống vô vàn năm

tháng, lúc có thần thông, không thèm coi Thần Vương ra gì, hiện tại lại thành thế này, thật khiến long đại gia buồn cười, grào... ha ha..."

Về mặt Ngũ tổ trắng nhợt, vốn mũm mĩm như búp bê nhưng hiện tại như đang muốn khóc, đáng vẻ ủy khuất cực điểm. Càng thế, Tử Kim thần long càng muốn cười lên, nó thi triển thần thông ảo hóa ra một tấm gương đặt trước mặt hai lão tổ.

Ngũ tổ và Tứ tổ suýt nữa hôn mê, trong gương là hai tiểu hài u oán ủy khuất sắp khóc nhè, vô cùng đáng thương, còn đâu uy nghiêm của Thần gia lão tổ.

Hò vừa giận vừa hận nhưng đáng vẻ đó không khác nào hài đồng giận lẫy, đưa tay quạt môi, từ đáng thương biến thành khả ái ngây thơ.

"Ha ha ha..." Tử Kim thần long cười vánh lên, nhìn hai vị lão tổ với vẻ mỉa mai, bất kể thần thái họ thế nào thì với thân phận lão tổ đều cực kỳ hoạt kê.

"Đừng xiu, tỉnh lại mau." Tử Kim thần long cười gian manh, hướng luồng tử kim điện hồ lách tách xuống lưng khiến Tứ tổ và Ngũ tổ vốn sắp ngã bật dậy, lùi liền mấy bước.

Long Bảo Bảo lắc lư bay đi bay lại, đôi mắt sáng chớp chớp khiến hai lão tổ càng phát hỏa, thấy tiểu long thơ ngây họ lại chạnh lòng nghĩ tới mình.

Ngoài xa, Thần Nam nóng mắt, tuy hấn muốn giao huấn hai lão nhưng đó là tổ tiên của hấn, Thần Chiến biến họa thành hài đồng nên không thể để hai con rồng tiếp tục diễn trò, bằng không khác nào hấn khi sư diệt tổ.

Nhưng việc đó cũng khiến hấn nhức đầu, hai tổ tông sống lại biến thành thế này.

Hấn đây Tử Kim thần long qua một bên, đặt Long Bảo Bảo lên vai, cố lấy vẻ hòa hoãn nói: "Hai vị lão nhân gia, hiện hai vị mất công lực, nếu ở trong man hoang thế giới này sẽ nguy hiểm đến sinh mệnh, ở đây không chỉ có nhiều hung cầm mãnh thú mà cả mấy vị Thần

Vương rình mò. Chi bằng vào nội thiên địa của cháu trước."

Tứ tổ cao chùng nửa thước, toàn thân sáng rực kim quang như kim oa oa. Ngũ tổ mũm mĩm như ngân oa oa, cả hai cùng kêu lên: "Không được, tiểu tử người định cầm tù chúng ta, khi sư diệt tổ! Không cần người lo, Thần gia sẽ có người đến tìm, người đi đi."

"Ha ha..." Tử Kim thần long cười vang, ra vẻ bất cần: "Không cần... người ta không cần... đi thôi."

Hai lão tổ giận bễ phôi, họ tung hoành thiên địa tuy không dám nói vạn cổ tuế nguyệt nhưng cũng thuộc nhóm già cả nhất hoàn vũ, không thể dùng đòn vị ngàn năm đo lường.

"Con rồng đáng chết, sau này chúng ta khôi phục thực lực, nhất định tìm người trả đũa." Ngân oa oa Ngũ tổ hàm hừ, từ lúc bị hóa thành hài đồng, tâm tình họ cũng hài đồng hóa.

"Ta sợ quá..." Tử Kim thần long ré lên, ra vẻ du côn.

Tứ tổ kim oa oa lớn tiếng: "Dù là Thiên Long trong truyền thuyết cũng không dám lớn lối thế trước mặt chúng ta. Người dám như vậy, chắc phải đem người tùng xẻo. Hiện tại chúng ta vẫn có vạn cổ bất diệt thể, người có thể nhục mạ nhưng không giết được chúng ta, sớm muộn cũng có ngày chúng ta khôi phục."

"Đợi các người khôi phục rồi tìm ta quyết chiến." Tử Kim thần long ra vẻ bất cần.

Thần Nam mở nội thiên địa, không hề khách khí ôm cả hai lão tổ đưa vào.

"Thần Nam, người còn đáng ghét hơn phụ thân người, sao dám cầm tù chúng ta? Không thể thế được." Hai người liên tục giãy giụa.

Nhưng Thần Nam không thể thả cho họ đi, hấn đã trở mặt với Thần gia ở Thiên giới, để họ về, khi khôi phục tu vi sẽ trở thành hai cường địch khó lòng tưởng tượng được, chi bằng nhốt lại trước rồi giao cho thủ mộ lão nhân xử lí, hoặc trực tiếp đưa họ vào đệ tam giới.

Mộng Khả Nhi phiêu dật xuất trần, băng cơ ngọc cốt từ trong một hoa viên đi ra, hiện tại nội tâm nàng vô cùng phức tạp, đã trăm ngàn lần thử vẫn không luyện hóa được tiểu sinh mệnh trong thân thể, hiện tại phản ứng của thai phụ càng ngày càng rõ, tiểu phúc cũng hơi nhô lên. Mỗi ngày nàng đều nghe thấy có tiểu sinh mệnh tựa hồ đang hô hoán, cảm giác huyết nhục tương liên dấy lên trong lòng.

"A, khí tức mạnh thật."

"Là khí tức con cháu Thần gia chúng ta."

Kim oa oa và ngân oa oa thấy Mộng Khả Nhi, tức thì kêu lên kinh hãi, hai người vừa ra vẻ đau lòng không muốn sống nữa, lập tức cười hớn hở, tính tình ngày càng hài đồng hóa.

"Ha ha... ta dám khẳng định thằng nhóc này sẽ là đệ thập nhất nhân!"

"Thể chất của nó tuyệt đối khiến huyền công viên mãn nghịch chuyển."

Hai tổ tông sống cười vang, nhảy tung tăng, chạy đến bên Mộng Khả Nhi.

Mộng Khả Nhi ngần ra, rồi dịu giọng: "Các tiểu đệ đệ sao lại bị ác nhân giam vào đây?" Vừa nói vừa âu yếm xoa đầu hai "hài đồng."

"Người, người... người người sao lại như thế, phải xưng hô chúng ta là lão tổ, chúng ta là tổ tông của người." Hai lão tiểu tử tức giận nhảy cẫng lên.

"Thật là không ngoan. Còn dám hồ ngôn loạn ngữ nữa tử tử sẽ đánh vào mông." Mộng Khả Nhi vuốt ve mặt hai lão.

Thần Nam tắt tiếng, chi biết cười nhăn nhó, lại sắp náo nhiệt rồi. Từ Kim thần long, Long Bảo Bảo và Cổ Tư cười vác lên.

Tuy bị Mộng Khả Nhi đối đãi "vô lễ" nhưng hai lão tử tựa hồ chấp nhận, gào vang với Thần Nam ngoài xa: "Tên tiểu tử khi sư diệt tổ nghe cho rõ đây, lão tổ chúng ta sẽ ở lại nội thiên địa này, vừa khôi phục nguyên khí vừa đợi đệ thập nhất nhân ra đời."

"Đừng hòng động vào nhi tử của ta. Các vị mau dẹp ý định đó đi, từ phụ thân ta, chi này quyết không chịu vì mục đích hư vô phiêu diêu mà giao sinh mệnh cho các vị chúa tể."

Đoạn bọn Thần Nam, Tử Kim thần long rời khỏi nội thiên địa.

Vừa ra, Tử Kim thần long cảm khái: "Nếu để họ ở lại lâu dài trong nội thiên địa, coi như có hai lão sư khai môn mạnh cực điểm."

Thần Nam ủ rũ: "Không thể nào, Thiên giới Thần gia quyết không chịu, nghiêm trọng hơn là từ nay họ sẽ nhắm vào ba chúng ta."

Ở ngoài xa bọn Quang Minh thần, Chiến Thần, Hắc Ám đại ma thần thấy Thần Nam đem hai cường giả biến thành hài đồng vào nội thiên địa, kinh hãi suýt rớt mắt xuống.

Tuyệt mỹ dung nhan của Đạm Đài Tuyền lộ vẻ hồ nghi, lúc nội thiên địa của Thần Nam mở ra, nàng ta ẩn ước cảm ứng thấy khí tức của Mộng Khả Nhi.

Bọn Thần Nam đằng không bay lên, hấn không yên lòng về an nguy của Thần Chiến. Lúc bay lên mấy vạn trượng mới phát hiện được Thần Chiến và thủ mộ lão nhân.

Thần Nam cầm thần kiếm ngàn trượng đối diện đôi mắt khổng lồ. Quan sát gần mới thấy đôi mắt lớn hơn tượng tượng, không phải như hòn núi nhỏ mà tương đương một cự sơn, lớn ngang giữa Thần Chiến. Ở giữa song phương là quang hoa và ma khí, thần kiếm cách tròn mắt chỉ một thốn nhưng không thể đâm vào thêm. Hai bên đang lặng lẽ so kè.

Thủ mộ lão nhân đã đại biến dạng, nguyên bản thân thể cong xuống giờ trở thành tráng kiện, đầy sức sống thanh xuân, làm gì còn tí già nua nào? Hiện tại lão chỉ chừng hai chục tuổi, mái tóc trên đầu đen rậm, sáng lấp lánh, thân thể đĩnh bạt hùng kiện, tràn đầy sức mạnh, gương mặt anh khí bức nhân vô cùng cương nghị.

Nếu không phải có khí tức đặc thù cho Thần Nam biết đó là thủ mộ lão nhân, bọn hấn không đời nào tin được.

"Cha nó chứ, thật ra là mắt ai mà khiến lão đầu tử xấu xa này phải động toàn lực?" Tử Kim thần long cả kinh.

Thủ mộ lão nhân tuy chỉ nhỏ như hạt bụi so với đôi mắt nhưng phát ra khí thế của cái thế cường giả, không hề kém cạnh tý nào. Khoảng giữa lão và đôi mắt sáng rực thần quang, đang ngằm đầu nhau.

"Thần lão đại, là người phải không? Đừng có giả thần lỏng quỷ!" Thủ mộ lão nhân hừ lạnh: "Ta cảm ứng được khí tức của bọn người, muốn động thủ với ta cứ hiện bản thể ra."

Hai trong mắt vẫn lạnh lùng vô tình nhìn lão, sức mạnh phát ra không hề tăng hay giảm.

"Vạn - Cổ - Giai - Không." Đấu một hồi, ma tính Thần Chiến mới mở miệng, thi triển pháp tắc đáng sợ có thể nghịch loạn âm dương, cải biến thời gian.

Hào quang vô tận kịch liệt lóe sáng, hai con mắt đột nhiên biến mất, lúc pháp tắc đến gần, chúng liền phá hư không xuất hiện tại chân trời xa tắp.

"Các người sợ nghịch chuyển thời gian?" Thấy kết quả này, thủ mộ lão nhân mỉm cười, tựa hồ nghĩ ra, lẩm bẩm: "Ta hiểu rồi,"

"Người biết gì?"

Trên không vang lên thanh âm cực lớn, chấn động màng tai.

"Không phải Thần lão đại hay Thần lão nhị, mà là tổ tiên mà các người khổ công muốn phục sinh. Hai mắt đã ngưng tụ xong."

Thần Nam cả kinh, đó là Viễn tổ phải phục sinh sao? Thật... quá đáng sợ. Đôi mắt đã như vậy, nếu hoàn chỉnh phục sinh thân thể, thật không tưởng tượng nổi đến mức nào.

Thủ mộ lão nhân lại lên tiếng: "Thần lão đại, Thần lão nhị, các người quá nóng lòng, định để y theo ma tính Thần Chiến vào đệ tam giới rồi hút cả đệ cửu nhân hoàn chỉnh? Không sợ mắt Viễn tổ bị Thần Chiến

dùng Vạn Cổ Giai Không hóa thành trần ai, dung nhập thiên địa sao?"

Cùng lúc, trời cao tan nát, một gióng bạch cốt tiến vào tầng địa ngục mười bảy, là chỉ cốt trần áp mười tám tầng địa ngục. Hiện tại nó dài mấy chục trượng, vắt ngang chân trời, bên trên có một hồn ảnh mơ hồ đứng.

Chương 288

Thần nữ, Đồ Đằng, Ma Chủ

Thần Nam và bọn Tử Kim thần long vô cùng kinh hãi, đôi mắt khổng lồ trên không lại là mắt Thần gia Viễn tổ. Quả là tin tức kinh người, như cữu thiên cấm kị thiên lôi vang bên tai khiến họ ngẩn ngơ.

Hư không phá toái, chỉ cốt trần áp mười tám tầng địa ngục vạch ngang trời, dài mấy chục trượng, lấp lánh hào quang màu lục mờ mờ, phía trên có một hồn ảnh đang đứng. Cục thể trước mắt càng mờ hồ, không ai nhận ra ẩn bí bên trong, đồng thời cũng tò mò hơn. Chỉ cốt trước khi dung hợp với chín giọt chân ma chi huyết trên Trấn Ma thạch đã mạnh đến mức khiến người ta không tưởng nổi. Hiện tại càng biến hóa, khiến không ai nắm bắt được, uy thế phát ra khiến linh hồn run rẩy.

Hồn ảnh như quân chủ của tử vong thế giới, tuy đứng lặng trên chỉ cốt nhưng tử vong dao động phát ra khiến tất cả đều khó chịu. Mạnh như thủ mộ lão nhân cũng nhíu mày, lẩm bẩm: "Lẽ nào ta đoán sai, không phải Thái Cổ Lục Tà thì tên Vương bát đản nào có uy thế cỡ này?"

Cái thể anh kiệt Thần Chiến như ngọn núi tựa như mắt linh hồn từ lúc chỉ cốt xuất hiện. Y cầm Kinh Thiên thần kiếm, chăm chăm nhìn hồn ảnh trên chỉ cốt, ma khí quanh mình dày hơn, hư không nơi y đứng đã chìm hẳn vào bóng đêm.

Chỉ cốt và đôi mắt thần bí nhìn nhau như cố nhân lâu lắm không gặp nhau, lại như cữu địch không thể hóa giải ân oán.

Ai nấy càng kinh hãi hơn, qua lời thủ mộ lão nhân, đôi mắt là của Thần gia Viễn tổ, là cao thủ không tưởng trong lịch sử, cốt chỉ lại vì lão mà tới. Chắc phải là người cùng thời đại hoặc kẻ có thực lực không kém nhưng mang ân oán đến tìm.

Mắt Thần gia Viễn tổ sáng lên hào quang đáng sợ như hai vàng thái dương sáng chói trên không, chiến sáng tầng không, nhưng phía sau lại là vùng âm ám, phẳng phất ẩn chứa bí mật không thể cho ai biết

khiến tình cảnh vô cùng quái dị. Hai làn mâu quang sáng chói nổi lên vùng đen tối phía trước, chiếu sáng mỗi thốn không gian, trừ nơi bản thân đang đứng.

Hôm nay không thể hòa nhã được.

Viễn tổ ma nhãn xuất hiện, thần bí chỉ cốt cũng muốn nhúng vào, không có kết quả quyết không chịu nhường.

Sự tình diễn ra vượt ngoài dự liệu tất cả, cùng lúc hư không vỡ tan, không gian chi môn của tầng địa ngục mười bảy lại mở rộng, thần nữ biến mất đã lâu xuất hiện.

Sự tình càng phức tạp hơn, thêm một chí tôn cấp cường giả xuất hiện.

Phong hoa tuyệt đại, như tiên tử giáng lâm phàm trần, thánh khiết khí tức rải khắp nơi nơi. Nàng cầm ngọc như ý như dải cầu vòng xuất hiện cạnh đôi mắt, thuận tay đánh mạnh.

Trong sát na, ngọc như ý hóa thành trăm ngàn trượng, chấn toái hư không, đập vào Thần gia Viễn tổ. Ma nhãn sáng rực như thông với u minh mờ đi, mặc cho ngọc như ý quét qua.

"Hừ, Thần tổ thì sao, dù người phục sinh chân thân ta cũng không sợ." Thần nữ hừ lạnh, không đuổi theo.

"Ha ha... thiên thượng địa hạ đệ nhất ma nữ đến rồi." Thủ mộ lão nhân cười vang.

"Lão quỷ bớt nói lằng nhằng đi, ai không biết ta là thế gian đệ nhất thần nữ!"

"Hắc hắc... ha ha..." Thủ mộ lão nhân quái tiểu, tựa hồ vô cùng thoải mái: "Nhớ đến mi ta lại nhớ mẹ mi, đó mới là thế gian đệ nhất ma nữ, hoặc theo mi nói là thế gian đệ nhất thần nữ."

"Lão đầu chết tiệt, không được nói nhằng. Ta và mẹ ta đều là đệ nhất thần nữ!"

Hư không lại phá toái, trên không xuất hiện một đạo nhân ảnh: Tây thổ Đồ Đằng Thụy Đức Lạp Áo.

Hôm nay cường giả tụ tập, mấy đại cường giả nổi danh thế nhân đều vì đôi mắt Thần tổ xuất thế mà đến, chắc chắn lúc Thần tổ đạt đỉnh cao phong quang thế nào.

Đơn thuần là hai mắt mà khiến tứ phương dậy sóng.

Tây thổ Đồ Đằng Thụy Đức Lạp Áo thân người đuôi rắn, trên đầu có ba con mắt, con mắt ở giữa được coi là có thể hủy diệt thế gian. Y nhìn thủ mộ lão nhân với vẻ kinh dị: "Người vừa bảo tiểu yêu nữ là con gái đệ nhất ma nữ?"

"Con rắn chết tiệt kia, người bảo ai là tiểu yêu nữ?" Thần nữ nhìn y với vẻ tức giận. dù trước mắt cục thế bất minh, cường địch đang vây quanh nhưng nàng vẫn vô cùng ung dung.

"Hắc hắc..." Thụy Đức Lạp Áo cười khan: "Nhảm rồi, là thần nữ,"

"Ha ha..." Thủ mộ lão nhân cười vang: "Đại xà, người ngốc thật, đến giờ còn không biết xuất thân của tiểu nha đầu sao? Thủ hỏi khắp thiên hạ còn ai sinh được nữ nhi như thế?"

"Người nói thật không?" Tây thổ Đồ Đằng tựa hồ cả kinh, quên bém mình đang ở đâu, không ý thức được chỉ cốt và đôi mắt địch hữu nan mình ở ngay bên cạnh: "Năm xưa, đệ nhất ma nữ là thê tử của Thái cổ cấm kị đại thần Độc Cô Bại Thiên... nói thế, đây là... nữ nhi... của Độc Cô Bại Thiên?"

Thủ mộ lão nhân cười ha ha: "Không sai, tiểu nha đầu là Độc Cô Tiểu Huyền."

"A, là..."

Cái tên Độc Cô Bại Thiên này, Thần Nam không phải mới nghe lần đầu, là Thái cổ đệ nhất ma thần trong truyền thuyết, theo lời của con gái ông ta Độc Cô Tiểu Huyền, dù không phải là đệ nhất cường, cũng là nhân vật được xếp hàng đầu.

"Hừ, có gì là lạ," Thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền hừ lạnh.

Thủ mộ lão nhân đứng trên hư không, thần sắc nghiêm túc lại: "Mắt của Thần gia Viễn tổ có nhiều điểm khiến người ta nghi ngờ, ta cảm giác được khí tức quen thuộc nhưng không đoán được Thần tổ năm xưa là ai? Lễ nào là một trong Lục Tà? Ta thấy chúng ta nên liên thủ tóm cổ ma nhãn xuống, cả chỉ cốt cũng khiến người ta nghi ngại. Hôm nay là cơ hội tốt, Thần gia đệ cửu nhân mạnh hơn ta tưởng tượng, bốn người chúng ta liên thủ chắc thịt được hai người này. Nhất định phải biết nguồn cơn, xem họ là thần thánh phương nào?"

"Âm."

Lời vừa dứt, hư không lại phá toái, một cỗ khí tức kinh hồn giáng xuống tầng địa ngục mười bảy.

Một chiếc giường bằng xương do thần linh đầu cốt xếp thành bay vào.

Một thanh niên nam tử chừng hai bảy, hai tám tuổi nắm nghiêng bên trên, y phát ra vô thượng uy nghiêm khiến người khác nảy ra xung động muốn lễ bái.

Tuy thân thể đang ở độ tuổi tươi đẹp nhất nhưng hai mắt nhuốm đầy tuế nguyệt thương tang, mái tóc bạc như tuyết, cơ hồ trải qua bách thế luân hồi, nhận thấu hết những nỗi chìm thương hải tang điền của đời người.

Không hề có dao động nhưng y vẫn phát ra khí thế như ngọn núi khiến người khác thấy mình như sâu kiến, còn y là thánh thần cao cao tại thượng.

Chương 289

Nghịch Loạn Âm Dương

Ngân phát thanh niên nam tử uy thế kinh thiên động địa, cả thế giới và mười bảy tầng địa ngục run lên vì y tới, y như chúa tể cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh.

Chiếc giường bằng xương treo lơ lửng, ngân phát thanh niên nam tử im lặng bất động, nằm nghiêng trên giường, đôi mắt thương tang nhìn khắp một lượt.

Mạnh như thủ mộ lão nhân cũng hô lên kinh hãi: "Ma Chủ."

Tây thổ Đồ Đằng biến sắc, tựa hồ nhớ ra, lẩm bẫm: "Hỏi mặt đất...ai trải qua bao chìm nổi? Chỉ có ta... Ma Chủ. Lẽ nào là...Ma Chủ... trong truyền thuyết đó."

Thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền ngẩn ra rồi kêu lên: "Ma Chủ thúc thúc còn sống?" Nàng như mộng ảo không hoa, lưu lại tàn ảnh, thân hình phong hoa tuyết đại như hồng mang xuất hiện cạnh cốt sàng cao cao tại thượng.

Độc Cô Tiểu Huyền tựa hồ không sợ Ma Chủ uy chấn thiên cổ, kích động gào lên: "Ma Chủ thúc thúc mau nói đi, vì sao thúc sống lại? Còn phụ thân cháu sao vẫn chưa sống lại?"

Đôi mắt tang thương của Ma Chủ hơi sáng lên nhưng không nói gì.

"Ma Chủ thúc thúc mau nói đi, vì sao phụ thân cháu vẫn chưa sống lại? Cháu biết phụ thân vẫn ẩn tàng trong chúng sinh, đợi đến lúc nghịch loạn âm dương sẽ quay lại." Nàng ta dị thường kích động, còn đâu dáng vẻ ung dung thường ngày.

Ma Chủ đứng bất động như trung tâm thế giới, là thế gian đệ nhất tuyệt đỉnh cao phong được người đời ngưỡng vọng.

Độc Cô Tiểu Huyền định lên lay động Ma Chủ nhưng bị một cỗ đại lực vô danh bùng lên hất lùi lại.

Đôi mắt tang thương của Ma Chủ nhìn vào chỉ cốt trên không, ngưng thị lên dải hồn phách, sáng lên nét khác lạ.

Đoạn dao động lay chuyển thiên địa bùng phát khiến mấy vị chí tôn cấp cao thủ có mặt đều cảm giác như núi cao biển lớn đang chuyển động.

Khí tức cuồng bá che kín chỉ cốt, Ma Chủ biến mất, lúc y xuất hiện lại, cốt sàng cũng đến cạnh hồn ảnh mơ hồ ở bên chỉ cốt.

Hồn ảnh như có linh tính, tựa như thống khổ giãy giụa, giở thủ chưởng bổ vào Ma Chủ. Dao động năng lượng hùng hậu khiến Tây thổ Đồ Đằng, thủ mộ lão nhân ngoài xa cũng tỏ vẻ ngưng trọng.

Ma Chủ không tránh, hai mắt đột nhiên sâu như biển phát ra thần quang sáng lóa, tựa hồ trong hư không hắc ám xuất hiện hai tia sét, đánh tan chưởng lực kinh nhân.

Hồn ảnh đột nhiên phát ra thần thức dao động bài sơn đảo hải, tiếng ma khiêu cuồng bá vang vọng: "Gào..."

Hư không liên tục tan tành, linh hồn vô số phi cầm tẩu thú bị tiêu diệt, tiếng ma khiêu đáng sợ đã trực tiếp câu hồn người khác.

Mạnh như bọn Thần Nam, Tử Kim thần long cũng không chịu nổi, suýt ngã từ trên không xuống.

Hai mắt hồn ảnh bắn ra hào quang tà dị, đấu với hai mắt Ma Chủ, đồng thời, chỉ cốt từ dưới chân hồn ảnh rung lên, quét vào Ma Chủ.

"Ầm."

Ma Chủ và hồn ảnh đối thị, căn bản không tránh chỉ cốt, bị đánh trúng ngay. Cốt sàng do xương thần linh tổ thành nát tan, rải khắp không trung.

Bất quá, chỉ cốt đánh tan được cốt sàng, đập lên mình Ma Chủ lại không mấy may lay động, mà lại bị một cỗ đại lực hút bay hơn ngàn trượng.

Hai mắt Thần gia Viễn tổ vẫn lạnh tanh, đứng bất động ngoài xa. Thần Chiến cầm thần kiếm ngàn trượng lộ về mê mang, đồng thời sát khí lan tràn, đứng im một chỗ.

Thủ mộ lão nhân, Tây thổ Đồ Đằng, thần nữ không có ý xuất thủ, đều muốn xem Ma Chủ trong truyền thuyết mạnh đến cảnh giới nào.

Chỉ cốt cao mấy chục trượng phát ra dao động năng lượng đáng sợ, đập vào Ma Chủ lẫn nữa, cùng lúc trời cao nứt toác, Bái Tướng đài biến mất đã lâu lại phá không bay tới, đập vào chỉ cốt.

Hai hàng chữ: "Ức vạn sinh linh là binh, trăm vạn thần ma là tướng!" giao nhau trên không thành hình chữ thật, tỏa sáng chói lòa rồi chém xuống chỉ cốt.

Thủ mộ lão nhân lẩm bẩm: "Bái Tướng đài do Ma Chủ tế luyện thành... tàn hồn ẩn chứa trong đó là y."

Chỉ cốt và Bái Tướng đài va nhau, từ Bái Tướng đài từ từ nổi lên một đạo hư ảnh, ngưng tụ thành một đạo tàn hồn!

Độc Cô Tiểu Huyền lẩm bẩm: "Có phải vì trong Bái Tướng đài có một điểm linh hồn năng lượng của Ma Chủ nên mới không diệt vong?"

Tàn hồn xuất hiện trên Bái Tướng đài mơ mơ hồ hồ nhưng uy thế cũng lẫm liệt bức nhân như tàn hồn từ chỉ cốt, phong thái bao trùm thiên hạ, duy ngã độc tôn.

Hồn ảnh ngửa mặt hú vang, là chấn nhiếp xuất phát từ linh hồn, y thoát khỏi Bái Tướng đài, lao vào thể nội Ma Chủ cách đó không xa.

"Âm."

Một cỗ cuồng bạo khí tức hủy thiên diệt địa tràn ra, uy thế của Ma Chủ khiến ai nấy lạnh mình, dao động năng lượng đáng sợ tràn khắp tầng địa ngục mười bảy rồi như sóng biển dâng trào, nhập vào thể nội y.

Ma Chủ đang nằm nghiêng nghiêng từ từ đứng dậy, mái tóc màu bạc

lất phất trong gió, khí tức kinh hồn tràn ra nơi nơi, ánh mắt không rời khỏi tàn hồn phân ly từ chỉ cốt.

Hiện tại, năng lượng tàn hồn, thân thể cùng bất diệt linh thức dung hợp lại, chiếm ưu thế hoàn toàn, đẩy tàn hồn trong chỉ cốt liên tục gầm vang, không cùng Ma Chủ tiếp tục tiến hành so kè tinh thần mà phá toái hư không, vô số hồn ảnh lao vào Ma Chủ.

Ma Chủ vung tay, màn sáng trùng trùng trùm lên tàn hồn rồi áp chế luôn. Chỉ cốt cuồng bạo vũ động, thoát khỏi Bái Tượng đài rồi nhanh chóng lao tới.

Ma Chủ hừ lạnh, uy nhiếp từ linh hồn phát ra khiến chỉ cốt dừng lại thoáng chốc. Ma Chủ ảo hóa ra bàn tay khổng lồ, cơ hồ thu được cả thiên địa, trùm lên chỉ cốt.

Đoạn y hét vang, mái tóc bạc tung bay cuồng loạn, phát ra vô tận sát khí, thiên địa hắc ám như màn đêm buông xuống.

"Ầm."

Tiếng nổ vang lên, chỉ cốt vỡ tan, thiên địa lại sáng rõ.

Chỉ cốt trấn áp mười tám tầng địa ngục bị Ma Chủ đánh tan thành tro bụi, biến mất khỏi thiên địa. Chín giọt huyết thủy đỏ lừ ngưng tụ giữa hư không, quay tít quanh y.

Ma Chủ đẩy chín giọt máu vào màn sáng trùng trùng, máu tươi và tàn hồn giã giũa dung hợp lại. Hai tay Ma Chủ không ngừng múa lên, đẩy vào vô tận năng lượng.

"Y làm gì nhỉ?" Độc Cô Tiểu Huyền tỏ vẻ nghi hoặc.

Thủ mộ lão nhân lộ vẻ ngưng trọng: "Luyện hồn!"

Chín giọt máu nhập vào tàn hồn, sức mạnh của y tăng hẳn, Ma Chủ tuy áp chế được nhưng hiện tại tàn hồn tựa hồ lúc nào cũng có thể thoát khỏi phong ấn. Tàn hồn điên cuồng gầm lên, hình như đang chịu thống khổ cực lớn, chín giọt máu không ngừng chảy trong thể nội y, nơi nào đi qua lại bốc lên làn khói nhẹ, sau cùng máu tươi phân

bổ khắp linh hồn.

Một luồng yên vụ tụ tập trên đỉnh đầu tàn hồn, bị chín giọt máu và sức mạnh của Ma Chủ luyện hóa ra.

Tây thổ Đồ Đằng thần sắc trầm trọng: "Trong chỉ cốt lại ẩn chứa hai linh hồn, chín giọt chân ma chi huyết tựa hồ cùng gốc với tàn hồn, bạch sắc vân yên và chỉ cốt hình như cũng thế."

Vân yên trắng xóa bay ra, tàn hồn tỉnh lại trong tiếng gầm cuồng bạo, ngựa mặt gầm vang giận dữ, song chưởng múa tít, trùn lên mây khói. Ma Chủ cũng lựa thời cơ xuất thủ, cùng tàn hồn luyện hóa năng lượng bất minh của vân vụ. Nửa thời thần sau, mây khói trắng xóa bùng lên thần quang sáng chói rồi nổ tung, triệt để tiêu tán giữa không trung!

Ma Chủ uy chấn thiên cổ đưa tay làm động tác mời tàn hồn, hai người cùng bay lên Bái Tướng đài.

Ngoài xa, Tây thổ Đồ Đằng, thủ mộ lão nhân đều cả kinh, Ma Chủ làm thế, lại để tàn hồn cùng đứng trên Bái Tướng đài, chứng tỏ người đó và y bằng vai phải lứa.

Thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền kích động: "Ma Chủ thúc thúc, là phụ thân cháu sao? Nhưng... sao cháu không cảm giác được khí tức? Nếu không phải, cha cháu ở đâu?"

"Ờ đời làm gì có ai không chết..." Sau cùng Ma Chủ cũng mở miệng, thanh âm ẩn chứa tia bi lương, thương tang, cùng bất lực.

Độc Cô Tiểu Huyền như ngã xuống hố băng, cảm giác toàn thân lạnh buốt, run giọng: "Cháu không tin, phụ thân... không thể nào... chết được."

"Ta sai rồi... không ai có thể vạn cổ bất diệt." Lời Ma Chủ trầm trầm.

"Cháu không tin."

Ma Chủ trầm giọng: "Sinh tử nối nhau, tử đến cùng là sinh, sinh tận cùng lại là tử, không có vĩnh hằng bất tử, cũng không có vĩnh hằng

tịch diệt."

Đoạn y nhìn về chân trời vô tận, thần tình càng lúc càng lạnh nhạt: "Thế giới này đang lúc hỗn loạn nhất, nếu không thể lập ra pháp tắc và trật tự mới, diệt thế sẽ bắt đầu, không ai sống sót được. Hôm nay ta sẽ hiệu lệnh thiên, nhân lưỡng giới, đem toàn bộ những kẻ chưa xác định được vào hết đệ tam giới."

"Người nói gì?" Tây thổ Đồ Đằng tựa hồ biết được chuyện gì xảy ra, sắc mặt bất thiện.

"Ta muốn mời người vào đệ tam giới." Giọng Ma Chủ cực kỳ lạnh lẽo.

"Người... dựa vào đâu." Tây thổ Đồ Đằng vô cùng kinh hãi.

"Bằng vào Ma Chủ ta."

"Một Ma Chủ linh hồn tàn khuyết làm gì được ta." Tây thổ Đồ Đằng đại nộ.

"Ta thấy đủ rồi." Ma Chủ đứng trên Bái Tượng đài.

Thánh nhãn của Tây thổ Đồ Đằng mở bừng, thánh quang được coi là có thể hủy diệt thế gian xạ ra, đầu tiên là hoàng kim rồi màu tử kim, lam sẫm, đỏ sậm... từng đạo hào quang nóng rẫy nối nhau.

Lần trước, Tà Tổ xuất thế, trong lúc đại hỗn chiến, y mới thi triển kim sắc thánh quang và tử sắc thánh quang, lần này lại tăng lên mấy tầng, đương nhiên rất cố kỵ Ma Chủ.

Nhưng tất cả đều công cốc, Ma Chủ quát vang từng chữ: "Nghịch - loạn - âm - dương!"

Lời buông vừa dứt, sự tình đáng sợ xảy ra, Tây thổ Đồ Đằng liền hóa thành bạch cốt, tuy nhiên y là hồn thể vạn cổ bất diệt, thoáng chốc đã tụ lại thân thể, thành một Đồ Đằng thân hoàn chỉnh. Nhưng Nghịch Loạn Âm Dương lại phát sinh tác dụng, biến y thành bạch cốt.

Lặp đi lặp lại như vậy, Tây thổ Đồ Đằng liên tục qua lại giữ hai bờ

sống và chết, sinh tử tuần hoàn, không sức mạnh nào thoát được, ai nấy đều vô cùng kinh hãi.

Thủ mộ lão nhân biến sắc: "Ma Chủ, người hà tất khiến y chịu giày vò như vậy?"

"Người muốn động thủ?" Ma Chủ cất giọng lạnh tanh, không hề lộ ra cảm tình.

"Muốn thử một phen." Thủ mộ lão nhân tựa hồ không sợ.

Thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền cũng không nén được, xen vào: "Ma Chủ thúc thúc hơi quá rồi, lẽ nào muốn đưa cả cháu vào đệ tam giới?"

"Không chỉ cháu mà mọi cường giả đạt đến cấp độ trong thiên địa đều vào đệ tam giới hết."

Thủ mộ lão nhân bật cười: "Ma Chủ, người đánh giá mình hơi cao, lúc thân thể nguyên vẹn cũng không có tư cách nói câu đó, hiện tại người khiến các cường giả đỉnh cao chịu phục sao?"

"Ta và y liên thủ là đủ." Ma Chủ nhìn lên hồn ảnh đứng cùng y trên Bái Tướng đài.

"Được, để ta xem các người làm sao nắm được cả càn khôn." Thủ mộ lão nhân chuẩn bị cùng Ma Chủ đại chiến.

Ma Chủ lạnh lùng: "Đừng vội, không sau lại hối hận."

Y và tàn hồn trên Bái Tướng đài cũng ngửa mặt hú vang, tiếng rống xé toang không gian tầng địa ngục thứ mười bảy, truyền lên Nhân gian giới. Mọi tu luyện giả ở Tây thổ đều run rẩy linh hồn.

Không lâu sau, một Thái cực đồ cực lớn bao vào tầng địa ngục mười bảy, lơ lửng trên đầu Ma Chủ và tàn hồn.

Chương 290

Thái Cổ Song Tà

Chân trời thoáng đãng, Thái cực đồ mấy trăm trượng lơ lửng trên đầu Ma Chủ và tàn hồn, vô thanh vô tức xoay tròn, phát ra dao động hùng hồn, cùng khí tức thương lương, phảng phất đã tồn tại từ tuyên cổ.

Sinh tử khí tức tràn ra như biển lớn, sóng dậy trập trùng, khiến Ma Chủ và tàn hồn trên Bái Tướng đài cao không thể với tới.

Trong lòng Thần Nam dậy sóng, Thái cực đồ xuất hiện, hần cảm giác được thể nội có dị động, trong đó cũng có Thái Cực Thần Ma đồ, hiện tại đang chậm rãi quay tròn, hần nắm chắc quỹ tích của nó.

Thủ mộ lão nhân liên tục biến sắc: "Ta biết ở trong Vĩnh hằng thâm lâm, Thái Cực Thần Ma đồ đã gần thành công, người quả tài năng. Vốn ta định đấu với người một phen nhưng Thần ma đồ xuất hiện thì thôi vậy."

Ma Chủ trầm giọng: "Mời người vào đệ tam giới. Thiên giới, Nhân gian thật quá yếu nhược, những nhân vật đẳng cấp như các người không nên ở lại, không đáng cho các người tranh đấu."

Thủ mộ lão nhân sầm mặt, tắt ngay vẻ cười cợt thường ngày, bị người ta cưỡng ép rời khỏi thế giới cũ, với những cường giả như lão, quả thật không hay ho gì.

Tây thổ Đồ Đằng đang đấu tranh với sinh tử, khi "Nghịch Loạn Âm Dương" pháp tắc chưa bị giải trừ, y còn chuyển hóa không ngừng giữa khô lâu cốt và hoàn chỉnh nhục thân. Đó là nỗi thống khổ kinh nhân, mỗi giây mỗi phút đều thể nghiệm nỗi đau đớn của tử vong.

Có thể thấy pháp tắc của Ma Chủ đáng sợ thế nào.

Độc Cô Tiểu Huyền phong hoa tuyệt đại phi thường bất cam tiến vào đệ tam giới trong truyền thuyết. Ngẫm nghĩ một chốc, nàng ta hiện lên vẻ tinh nghịch: "Ma Chủ thúc thúc, sao lại cưỡng bách cháu vào

địa phương đáng sợ đó? Cháu phải tìm phụ thân, thúc thúc không thể làm thế với cháu."

Giao tình giữa Ma Chủ và gia đình nàng ta rất sâu, nhưng lúc này vẫn lạnh lùng: "Có những việc buộc phải làm."

"Ha ha, xem ra thúc thúc không thể đã thông được nhưng cháu không dễ bị bắt nạt như vậy, phải đấu với thúc một phen."

"Cháu đối phó được với Thần ma đồ?" Giọng Ma Chủ lạnh tanh.

"Không thử sao biết." Độc Cô Tiểu Huyền đột nhiên biến mất rồi xuất hiện cạnh Thần Nam cách đó hai mươi dặm, cười hi hi: "Mượn thân thể dùng tạm."

"Ta #% #..." Thần Nam tắt tiếng, đó không phải lần đầu tiên thần nữ nhắm vào hắn, lẽ nào thân thể hắn có đặc thù?

Cổ Tư không ngăn được, Long Bảo Bảo chỉ biết trợn trừng mắt, Tử Kim thần long cạnh đó nín khe, nó từng bị thần nữ trừng trị nên tận giờ vẫn không muốn chạm mặt.

Tình cảm của Thần Nam vẫn thế nhưng thân thể không còn thuộc về mình, thần nữ dung nhập vào thể nội hắn, cát mình bay lên đối diện với Ma Chủ trên Bái Tượng đài.

Cảm giác đó khiến người ta phát cuồng, nếu đấu được chấn hắn đã đánh cho Độc Cô Tiểu Huyền một trận, lại đem thân thể hắn đấu với nhân vật như Ma Chủ.

"Tiểu nha đầu muốn đấu với ta?" E rằng chỉ có Ma Chủ mới dám coi thường ma nữ như vậy.

"Cháu muốn đấu với thúc thúc."

Thần Nam hiện cảm giác cực kì quái dị, như một người bàng quan cảm thụ "lời lẽ và hành động của mình."

"Ta hiểu." Ma Chủ nhìn "thanh niên" trước mặt thật sâu.

Bằng trực giác, Thần Nam hiểu y đang nhìn mình chứ không phải Độc Cô Tiểu Huyền.

Ma Chủ ngoẹo đầu nhìn tàn hồn đứng cùng y, họ tựa hồ tâm có cảm ứng, hồn ảnh ngửa mặt hú vang, khiến tầng địa ngục mười bảy rung lên, uy thế phát ra không kém hơn thiên cổ Ma Chủ, hà huống giờ có ý thể hiện khí tức.

Hai tay tàn hồn vô thanh vô tức vẽ lên, chợt Thần Nam cảm giác mình không chế được thân thể, thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền thoát ra, kinh dị nhìn tàn hồn, tỏ vẻ không hiểu: "Y là ai?"

Ma Chủ phát tay đưa Thần Nam rời khỏi chiến trường, trầm giọng: "Là một mảnh chiến hồn tàn khuyết."

"Chín giọt chân ma chi huyết trên Trấn Ma thạch là của y?"

"Không sai nhưng ma thạch thông linh, không muốn trả lại ma huyết nguyên lực, sau cùng tuy bị ép song nguyên lực lại bị chỉ cốt hấp nạp. Y cùng chỉ cốt luân quán vô tận tuế nguyệt, mấy phen nguy hiểm, hôm nay mới giải thoát."

"Y thật ra là ai?" Độc Cô Tiểu Huyền tỏ ra vô cùng kích động.

"Người cùng ta tác chiến, Tiểu Huyền, cháu lui đi." Ma Chủ lộ ra thần sắc nhu hòa hiếm thấy, Thần ma đồ trên đầu y quay tít khiến phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc, một cỗ không gian năng lượng cực kì đặc dị tràn ra.

Thiên địa sáng lòa, bạch quang rực rỡ khiến thiên nhãn thần thông của bọn Thần Nam, Tử Kim thần long không thể nhìn thấy gì.

"Không, cháu không muốn đi đệ tam giới." Thần nữ tựa hồ giãy giụa nhưng Thái cực đồ chụp lên rồi đưa nàng ta vào làn bạch quang.

Thoáng sau, hào quang tắt lịm, Thái cực đồ chậm rãi quay tròn trên đầu Ma Chủ và tàn hồn, thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền mất bóng.

Tình cảnh khiến tất cả tắt tiếng, Độc Cô Tiểu Huyền mạnh thế nào, ai cũng biết nhưng vẫn bị Ma Chủ lợi dụng Thái cực đồ đưa vào đệ tam

giới.

Ma Chủ quay người nhìn sang thủ mộ lão nhân.

"Lão nhân gia tự đi, không phiền người động thủ!" Thủ mộ lão nhân sầm mặt.

"Chậm đã, ta muốn mượn người một thứ." Ma Chủ nói.

"Mượn gì?"

"Mượn thân thể dùng tạm."

"Ta #@% #..." Tâm tình của thủ mộ lão nhân hiện tại y hệt Thần Nam vừa nãy, cách mượn thân thể này khiến người ta khó chịu.

"Ta mượn cho y." Ma Chủ chỉ vào tàn hồn bên mình, nói với thủ mộ lão nhân: "Không lâu lắm, khi chúng ta xử lý xong xuôi sự tình, vào đệ tam giới sẽ trả lại ngay."

"Đừng hòng, không có cửa đâu." Thủ mộ lão nhân đã chuẩn bị đại chiến, bình thường lão vẫn cười cợt nhưng có nguyên tắc riêng.

Lúc Ma Chủ nhìn sang Tây thổ Đồ Đằng, y đang cố gắng chống lại sinh tử giày vò, trực tiếp cự tuyệt đạo: "Trừ phi ta chết."

Ma Chủ không nói thêm câu nào, giải trừ Nghịch Loạn Âm Dương pháp tắc, trực tiếp tung ra một quyền, bạch quang sáng chói, Thụy Đức Lạp Áo bị đánh bay vào đệ tam giới, quả nhiên không nề mặt y chút nào.

"Người lên đường đi."

"Lão nhân gia ta nói là giữ lời, sẽ tự đi đệ tam giới nhưng ta muốn đợi thêm một chút xem người làm thế nào mời hết mọi người vào đó."

"Được." Ma Chủ không miễn cưỡng thủ mộ lão nhân. Y đứng trên Bái Tướng đài, quay lại nhìn ma tính Thần Chiến mấy ngàn trượng, mắt lộ vẻ hận thù: "Ta muốn mượn thân thể sử dụng."

Từ đầu đến giờ, ma tính Thần Chiến ngưng thị lên tàn hồn trên Bái Tướng đài nhưng nghe Ma Chủ hỏi lại gật đầu, tịnh không lộ ra sát ý điên cuồng như mọi người dự liệu, hành động tựa hồ theo bản năng.

Không chỉ thủ mộ lão nhân kinh dị, Ma Chủ cũng bất ngờ.

Tàn hồn bay lên nhanh chóng nhập vào thể nội Thần Chiến, cái thể ma thể nhanh chóng co lại, thoáng chốc hóa thành thường nhân, một thanh niên nam tử anh khí bột phát xuất hiện trước mặt tất cả.

Thần Nam rúng động, sau cùng hắn cũng thấy lại dung mạo chân thân của phụ thân.

Thần Chiến và Ma Chủ sóng vai đứng trên Bái Tướng đài, cùng nhìn về hai con mắt khổng lồ ở ngoài xa.

Ma Chủ lạnh lùng: "Thần đại, Thần nhị, ta biết tiên tổ của các người chưa tự được "linh thức", hiện tại do các người ngằm thao túng. Nếu các người không sợ hai con mắt vất vả mới tự lại được bị đánh tan trong lúc đại chiến, cứ việc xuất thủ."

"Hắc!" Tiếng hừ lạnh truyền tới, hư không vỡ tan, bạch quang chiếu rọi thiên địa, loáng thoáng có tiếng nói: "Vốn có ý vào đệ tam giới tự lại Viễn tổ chân thân, hiện tại vừa hay hợp thời cơ."

Hai đạo nhân ảnh và đôi mắt khổng lồ tiến vào bạch quang.

Thủ mộ lão nhân và Thần Nam đều cho rằng đối phó với người Thần gia tất Ma Chủ phải đại chiến kịch liệt, không ngờ lại thuận lợi như vậy.

Nhưng thủ mộ lão nhân lại cười vang: "Những người ở đây đều giải quyết xong, ta vẫn không tin người mời được hết cường giả vào đệ tam giới."

Ma Chủ lạnh lùng: "Có lẽ, Bái Tướng đài do ta dùng nguyên thần tế luyện, ắt cảm ứng được mọi cường giả cấp cao." Đoạn y và Thần Chiến bay lên Bái Tướng đài quát vang: "Hiện tại bắt đầu đi mời người. Bái Tướng đài, đi nào."

Bái Tướng đài phá toái hư không bay khỏi tầng địa ngục mười bảy.

Quả là một bảo vật, Bái Tướng đài xuất động đi mời người.

Với những cao thủ này thì khoảng cách vạn dặm không là gì.

Nửa thời thần sau, hư không tan vỡ, Bái Tướng đài bay về, theo sau là một thanh niên nam tử sát khí xung thiên

"Ai quý nhiều Tử Tiêu lão tổ ngữ?" Tóc y tím sẫm, song mục như điện lạnh lùng nhìn mọi người trong tầng địa ngục mười bảy.

"Ta, mời người vào đệ tam giới." Ma Chủ không nói nhiều, Thần ma đồ trực tiếp chụp xuống, bạch quang lóe sáng rồi Tử Tiêu lão tổ bị đẩy xuống đệ tam giới.

Nửa thời thần sau, Bái Tướng đài lại quay về, phía sau có một băng quan, mơ hồ nhận ra có một nhân ảnh mơ hồ bên trong. Ngoài ra còn có một huyết sắc trường phát thanh niên nam tử phá không bay tới. Cả hai đều ma khí xung thiên, phát ra cường giả khí tức khiến thủ mộ lão nhân kinh hãi.

Lão hô lên: "Lẽ nào là Thái Cổ Lục Tà? Hắc hắc, phiền hà không nhỏ rồi."

Thần Nam cũng chấn kinh, Thái Cổ Lục Tà này chắc là chân chính tổ thần của lục đại tà đạo thánh địa.

"Ma Chủ?" Huyết phát thanh niên nam tử phát giác Ma Chủ liền kêu lên kinh dị, hiển nhiên từng có quen biết.

"Là ta. Người là Hỗn Thiên tổ thần trong Thái Cổ Lục Tà?"

"Hừ, là ta, làm gì mà loạn xạ hết lên, quý nhiều ta thanh tu?"

"Mời người vào đệ tam giới."

"Ha ha... Ma Chủ người vẫn bá đạo như xưa. Hiện trạng của người chắc bị ta giết mất." Hỗn Thiên tổ thần hiện lên nét cuồng nhiệt trong mắt, xem ra là một lão bất tử điên cuồng.

"Hừ." Từ trong băng quan cũng truyền ra tiếng hừ lạnh: "Ma Chủ, có bao quát Tuyệt Tình tổ thần ta không?"

"Đúng thế."

"Àm."

Băng quan nổ tung, một bạch phát thanh niên nam tử đứng trên hư không, lạnh giọng: "Tư thái khoa trương của người vĩnh viễn khiến người khác khó chịu. Người đánh thức ta từ dưới vạn trượng tuyết phong chỉ để hân thưởng nét cuồng vọng của người sao?"

"Hắc hắc..."

Cách đó không xa, thủ mộ lão nhân mỉm cười lẩm bẫm: "Hai lão tặc này đến lại có kịch hay xem."

Ma Chủ vẫn không đổi vẻ cao ngạo, lạnh lùng nói: "Các người rất mạnh nhưng ta không có thời gian đấu với các người."

Hỗn Thiên tổ thần và Tuyệt Tình tổ thần lúc đó mới chú ý đến Thái cực đồ, lập tức biến sắc.

Hỗn Thiên tổ thần cả kinh: "Không ngờ người lại tế luyện thành công."

Tuyệt Tình tổ thần nói: "Ta định thỉnh giáo công lực chân thật của người chứ không muốn đấu với thứ do người chết hợp thành này."

Ma Chủ lạnh giọng: "Đáng tiếc, hôm nay kẻ muốn động thủ với ta vô vàn, nên ta không phụng bồi người được."

"Người sợ?" Tuyệt Tình tổ thần cười lạnh.

"Ta đến đây." Thần Chiến đang đứng cạnh Ma Chủ lúc đó đột nhiên lên tiếng.

Ma Chủ nhìn y với vẻ kinh dị, sau cùng gật đầu.

"Người là ai?" Tuyết Tình tỏ thần lộ vẻ hồ nghi.

Thần Chiến không nói gì nhưng cường giả khí tức bùng lên, quét khắp tầng địa ngục mười bảy. Chiến ý cao ngất thể hiện rõ cho Tuyết Tình tỏ thần thấy không động thủ thì thôi, đã động là thạch phá thiên kinh!

Tuyết Tình tỏ thần lộ vẻ ngưng trọng, không hiểu về đối thủ mới là điều đáng sợ, y quyết định dùng tuyệt sát.

"Băng - Phong - Quy - Hư!"

Y nhắc lại từng chữ, thi triển pháp tắc mạnh nhất của mình.

Khắp trời đều là băng tuyết, thoáng chốc, Thần Chiến bị băng phong trong một khối băng như ngọn núi cao.

Thủ mộ lão nhân kêu lên: "Xong rồi, lại không tránh đi, bị nguyên thủy chân băng trong truyền thuyết đông cứng, dù Thái cổ cường giả cũng sẽ tan xương, nguyên thần khó thoát."

Thân thể Thần Chiến trong băng sơn bị đông thành mấy phần.

Thần Nam vừa kinh hãi vừa giận, Tử Kim thần long và Cổ Tư ôm lấy hấn, không cho hấn lao tới.

Ma Chủ cũng lộ vẻ kinh ngạc: "Không nên, sao lại sai lầm như vậy."

Nhưng chưa dứt lời, trong băng sơn truyền ra thần thức dao động, từng chữ một cất lên: "Vạn - Cổ - Giai - Không!"

Vụ khí lan tràn, băng sơn tiêu tan, cơ hồ chưa xảy ra điều gì, Thần Nam vẫn đứng trên không như thần ma.

"Hay cho Vạn Cổ Giai Không." Thủ mộ lão nhân tán dương: "Một điểm linh thức bất diệt sẽ khiến tất cả quay về ban đầu, pháp tắc đáng sợ thật."

Ma Chủ cũng nhìn Thần Chiến với vẻ kinh dị: "Vì sao vẫn do người chủ đạo?" Nhưng lập tức hiểu ra: "Đúng, các người có pháp tắc

tương tự, nhưng..."

Tuyệt Tình tổ thần không dám tin vào những gì xảy ra, loại pháp tắc kinh hồn kia đã hoàn toàn phá giải "Băng phong quy hư"! Quá đáng sợ.

"Vạn - Cổ - Giai - Không!" Thần Chiến nhắc lại từng chữ, niệm lại vô địch pháp tắc như cổ lão ma chú.

"A..."

Tuyệt Tình tổ thần gầm lên, liên tục ảo diệt trên không, thay đổi phương hướng, nhưng lúc Thần Chiến dừng lại, Tuyệt Tình tổ thần cũng bị pháp tắc đánh trúng, dáng vẻ từ hai mươi tuổi lui xuống còn chừng mười tám, mười chín tuổi.

"Chuyện này.... Sao có thể?" Y không dám tin vào cảm giác, lần đầu tiên tỏ vẻ sợ hãi.

Ma Chủ nhìn Thần Chiến rất sâu, quay qua Tuyệt Tình tổ thần: "Công phu của người chắc chỉ cần trăm năm tu dưỡng là khôi phục, đệ tam giới thích hợp hơn cả."

"Các người..." Tuyệt Tình tổ thần bị phẫn vô cùng, đi đệ tam giới thế này quá khuất nhục, những giờ đành cúi đầu, y nhìn Thần Chiến chằm chằm: "Người là ai?"

Thần Nam không nói gì, đứng yên như bức tượng cổ lão, vẻ thương tang và điên cuồng hiếu sát hiện rõ trong mắt.

Hỗn Thiên tổ thần cũng tỏ vẻ điên cuồng: "Ta lên thử xem."

Nhưng y bị Tuyệt Tình tổ thần ngăn lại: "Chúng ta nhận thua, ta cần người bảo vệ, nếu người cũng gặp bất trắc, e là chúng ta đều xong đời."

"Thỏa hiệp thế nào sao?" Hỗn Thiên tổ thần tỏ vẻ cứng cỏi, tựa hồ phi thường bất cam tâm. Nhưng sau cùng nhẫn nhịn được.

Bạch quang lóe sáng, cả hai tiến vào, đồng thời lạnh lùng rít lên: "Mối

hận hôm nay sẽ báo vào ngày khác."

Cường địch bị đưa vào đệ tam giới, Ma Chủ quay qua đánh giá Thần Chiến: "Chúng ta nên giải quyết vấn đề một lần cho xong, đến lúc chúng ta lại liên thủ rồi."

Thủ mộ lão nhân biến hẳn sắc mặt, hiểu được hàm ý của Ma Chủ: "Người... định làm thế, cải biến tất cả cách cục của thiên địa."

"Thay một chút thôi," giọng Ma Chủ lạnh ngắt.

Thủ mộ lão nhân ré lên: "Cái gì mà một chút! Loạn thiên động địa! Thiên, nhân lưỡng giới đều đại biến dạng, các người sẽ cảm cái biến quỹ tích của hai thế giới."

Chương 291

Thế giới kịch biến

Ma Chủ kinh tài tuyệt đỉnh, ngạo thị thiên cổ, dẫu trăm tịch vô tận tuế nguyệt nhưng vẫn gây ra phong ba ngàn đời, chỉ có cuồng nhân như y mới dám khẩu xuất cuồng ngôn, đưa hết Thái cổ siêu tuyệt cao thủ vào đệ tam giới.

Thật ra y có khả năng thực hiện được, Tây thổ Đồ Đằng, Độc Cô Tiểu Huyền, Tử Tiêu lão tổ đều bị đưa vào đệ tam giới. Thần gia tuy không tự nguyện vào nhưng vì thế mà nổi sóng gió. Hiện tại, Hỗn Thiên tổ thần và Tuyệt Tình tổ thần của Thái Cổ Lục Tà trong truyền thuyết cũng bị bức vào. Thiên thượng địa hạ, chỉ có Ma Chủ mới dám làm thế.

Bá khí và thực lực của Ma Chủ cùng hiển hiện, đưa một người đạt độ cao khó với, là ma tính Thần Chiến sau khi tàn hồn nhập chủ, cũng hiển hiện vô thượng uy thế chấn cổ thức kim.

Hiện tại khó nói là tàn hồn hay Thần Chiến làm chủ đạo, nhưng chắc chắn hai người hợp lại, đủ tư cách sánh với Ma Chủ.

Pháp tắc đáp sớ Vạn Cổ Giai Không khoáng cổ tuyệt kim, nhân vật trong Thái Cổ Lục Tà cũng không chịu nổi, bị đoạt mất vô tận tuế nguyệt!

Ma Chủ nhìn Thần Chiến thật sâu đoan lại nhìn về chân trời: "Xảo hợp, đúng là xảo hợp, pháp tắc cũng tương tự."

Thủ mộ lão nhân và Thần Nam biết y đang nói đến tàn hồn và Thần Chiến.

"Ha ha..." Ma Chủ ngửa mặt cười bi thiết, thần sắc lạnh lùng tan đi, lộ ra tình cảm chân thật: "Hỏi khắp mặt đất này, ai qua hết mọi nỗi chìm, chỉ có Ma Chủ ta, nhưng... các vị thì ngay ta cũng không nắm được."

"Xong rồi, hẳn lại phát cuồng, không ngăn nổi nữa." Thủ mộ lão nhân lẩm bẩm, thoái lui mười mấy dặm.

Quả nhiên, Ma Chủ nói xong, thần sắc liền băng lãnh, nói với ma tính Thần Chiến: "Bất kể người là ai, Vạn Cổ Giai Không do người mà định, Mộng Ảo Không Hoa vì ta mà thành. Cùng hợp lại sẽ cải biến thời không, chúng ta liên thủ át thiên động địa! Không cần tiếp xúc với những cường giả cần vào đệ tam giới mà trực tiếp di chuyển cả thời gian và không gian theo họ. Nhưng như thế sẽ khiến thiên địa kịch biến, Thiên giới, Nhân gian, các Huyền giới vô chủ sẽ thông nhau. Có lẽ cũng không hẳn là việc xấu, các giới hợp nhất vĩnh hằng, thực hiện đại đồng."

"Ma Chủ, người điên rồi, việc này cũng làm được sao?" Hiên nhiên, thủ mộ lão nhân phi thường lo lắng, khuyên giải lần cuối.

Giọng Ma Chủ lạnh tanh: "Thiên địa cách cục nên chuyển biến, có vài người đã tâm quá lớn, ôm những mục đích khác nhau. Có kẻ vọng tưởng luyện hóa cả thế giới, có kẻ định dùng nội thiên địa thay cho đại thế giới, hoặc có kẻ định mở thế giới khác. Ta khâm phục họ nhưng cứ lần lượt làm thế, coi thiên hạ là ván cờ sẽ dẫn tới những sức mạnh lớn hơn, khiến các giới tiến tới hủy diệt."

Thủ mộ lão nhân nói: "Nhưng thủ đoạn của các người quá kịch liệt."

Ma Chủ đáp: "Coi thiên địa là cục thế, chúng sinh là quân cờ, ai cho rằng mình đang đánh cờ, kì thật đã sa vào cục thế, không ai có thể thoát ra ngoài. Hôm nay ta cũng muốn nhúng tay."

Thủ mộ lão nhân im lặng, ngơ ngẩn cất tiếng: "Người định xử lý hết tất cả sao?"

"Đương nhiên, với trạng thái hiện giờ của ta và y, dù Vạn Cổ Giai Không và Mộng Ảo Không Hoa đồng thời tác dụng lên Thần ma đồ cũng không thể đủ được. Nhưng có tàn phá thế giới, mọi thứ đều ổn."

"Tàn phá thế giới?" Thủ mộ lão nhân kinh nghi bất định. Ma Chủ quát vang: "Hiện tại bắt đầu thôi." Y và Thần Chiến tàn hồn nhập chủ đứng sóng vai, thân thể cùng phóng đại.

Mười trượng.

Trăm triệu.

Ngàn triệu.

Vạn triệu!

Hai ma thể cao nhập mây, phảng phất muốn phá toái thiên địa.

Ma thể hoàn mỹ, đầu gối trở xuống ngấp đất, ngực trở lên chạm thái hư, xứng danh vươn tới cửa thiên, tiến xuống u minh, đỉnh thiên lập địa!

Thần ma đồ cũng phóng đại theo nhưng luôn lơ lửng trên đầu hai người, liên tục quay tít phát ra hào quang hai màu đen và vàng, vô tận sinh chi khí tức và tử chi khí tức quét khắp thiên địa.

Thủ mộ lão nhân đến giờ cũng biết rằng tầng địa ngục mười bảy là tàn phá thế giới, hai vị cường giả chấn cổ thước kim dùng cái thể ma thể mượn sức mạnh của nó.

Thần Nam ở ngoài xa lặn lẽ nhìn hai người, trong lòng bình tĩnh vô cùng.

"Quá quá quá... quá...quá...điên...cuồng.." Tử Kim thần long kích động lấp bắp: "Hai người này khiến long đại gia kích động quá, ta...ta...ta hâm mộ, sùng bái họ. Đòi là phải thế, nắm thiên địa vạn vật trong tay, cả thế giới do ta định, mới là nam nhân. Grào... "

Long Bảo Bảo không kích động lắm, tuy hiếu kỳ và kinh hãi nhưng nó vẫn vẫy đôi cánh hoàng kim, lắc lư bay, nháy mắt hỏi nhỏ: "'Nam nhân' có ăn được không? Ngon không? Đòi chỉ cần khoái lạc bình tĩnh là được, ôm lắm chỉ tổ mệt thân, vô vị, chả có gì hay."

Thủ mộ lão nhân lẩm bẩm: "Xong rồi, không ngăn được. Chỗ quái quỷ đó vào dễ ra khó, lão nhân gia ta trăm cay ngàn đắng mới ra được, giờ lại phải vào, bực quá."

Lúc này mọi người ở trong tầng địa ngục mười bảy đều có cảm giác kỳ dị, thế giới này

Đúng vậy, đó không phải là ảo giác, là sự tình thật sự xảy ra.

Ma Chủ và ma tính Thần Chiến tàn hồn nhập chủ mượn sức mạnh của tàn phá thế giới, cả thế giới nhanh chóng co lại. Họ phải thi triển pháp tắc mạnh nhất, không chỉ bó hẹp trong mấy người mà vượt qua cả thiên, nhân lưỡng giới nên cần sức mạnh khó tưởng tượng nổi.

Ba ngày ba đêm mà dài như ức vạn năm, hai vạn trượng ma thể như đứng đó từ Thái cổ phát ra dao động năng lượng hùng hồn, cuốn đi khắp thế giới.

Sức mạnh này khiến tất cả lạnh mình, không dám nảy lòng chống đối.

Mạnh như thủ mộ lão nhân cũng liên tục hờ dài, dẫn đạo sức mạnh của tàn phá thế giới đi tác động lên hai thế giới hoàn chỉnh, thật quá điên cuồng.

Ai cũng cảm giác được năng lượng không ngớt đổ vào hai cái thế ma thể rồi lại bị hai người đẩy sang Thần ma đồ.

Thái cực đồ thần bí không biết hút bao nhiêu sức mạnh, chậm chậm chuyển động, mang lại cảm giác như thập vạn cự sơn áp đỉnh.

Ma Chủ và Thần Chiến cũng hoàn thành động tác, chậm rãi bay lên tiến vào trong Thần ma đồ rộng lớn vô biên, cùng dung hợp lại.

Đồng thời, hai giọng nói cùng cất lên.

"Nghịch loạn chi - mộng - ảo - không - hoa!"

"Vạn - Cổ - Giai - Không!"

Hai tiếng hô chấn nhiếp lòng người vang lên, hai loại sức mạnh pháp tắc giao nhau, hình thành sức mạnh trái ngược, tác dụng khắp thiên địa

"Ầm."

Tầng địa ngục mười bảy phá tan, Thái cực đồ xung thiên bay khỏi địa ngục nhưng không gian phá toái không đóng lại mà vẫn mở ra, sức mạnh vô hình men theo cửa ra, liên tục tụ vào Thần ma đồ.

Thái Cực Thần Ma đồ một hóa hai, hóa bốn, hóa thành ngàn vạn bay khắp Nhân gian, Thiên giới...

Hôm đó, thiên địa rung chuyển, không ai tưởng tượng được kịch biến phát sinh, đến đâu cũng thấy hai mài vàng, đen giao nhau, hai ma ảnh ẩn trong hào quang xuất hiện khắp mọi góc ngách của thế giới.

Mộng Ảo Không Hoa, Vạn Cổ Giai Không giao nhau, sức mạnh tụ vào Thần ma đồ, lại có tàn phá thế giới hậu thuần, tác dụng lên thiên, nhân lưỡng giới, điều chỉnh ảnh hưởng cách cực của hai không gian.

Thiên địa lay động.

Thiên môn mở rộng, nhiều nơi ở Nhân gian và Thiên giới hợp lại, hai không gian xuất hiện nhiều thông đạo.

Biến hóa khủng khiếp còn ở phía sau, thời không đại loạn, nhiều Huyền giới vô chủ tan biến, dung nhập vào đại thiên địa.

Mộng Ảo Không Hoa, Vạn Cổ Giai Không vốn đã khoáng cổ tuyệt kim, cộng thêm sức mạnh của tàn phá thế giới, đương nhiên đại lực xuất ra là không tưởng.

Thiên địa tương thông, đại hoàn cảnh phát sinh đại biến hóa!

Sau đó, từng ngọn núi xuất hiện tại Nhân gian, nhiều bình nguyên vô danh hiển hiện tại Thiên giới, địa vực của hai giới rộng hơn không biết bao lần, ở giữa lại cố vô số thông đạo, loáng thoáng có xu thế nối nhau.

Thiên cũng không ngăn nổi, trước Mộng Ảo Không Hoa và Vạn Cổ Giai Không, thiên phạt mất tác dụng, trật tự bị đả phá!

Đương nhiên khi thế giới bình tĩnh lại, Thiên cũng biến hóa.

Trong lúc thiên cổ kịch biến, đại hoàn cảnh biến hóa, nhưng địa vực

nhỏ cũng biến đổi, nhiều Huyền giới trùng điệp lên nhau, mọi không gian gần như trong suốt.

Ngay cả tầng địa ngục mười bảy cũng không ngoại lệ, Thần Nam nhìn thấy tầng tầng không gian trong suốt trùng điệp hiện lên như bong bóng.

Rồi hắn thấy sóng Đông Hải ở Thiên giới và tầng địa ngục mười bảy nối nhau, thậm chí thấy cả thân ảnh Long Vũ lóe lên.

Hắn thấy sông hồ núi non ở Nhân gian và Thiên giới nối liền, những dãy núi trở nên hùng vĩ tươi đẹp hơn nhiều.

Thế giới đại biến dạng, không phải chuyện hư ảo mà là chuyện thật sự xảy ra, không chỉ Thiên giới, Nhân gian nối nhau mà tàn phá thế giới và ngoại giới cũng tương liên...

Chương 292

Vô thiên chi nhật

Kinh thiên đại biến!

Kịch biến chấn kinh thiên cổ được đưa vào sử sách vĩnh cửu. Thế giới cách cục cải biến, Thiên giới, Nhân gian, tàn phá thế giới liên thông, tạo thành ảnh hưởng cực lớn với hậu thế.

Không ai đoán được quỹ tích tương lai thế nào, quá nhiều việc sẽ vì thế mà cải biến, nghịch chuyển!

Từng không gian thông đạo rộng lớn như lưới nhện giao nhau tung hoành khắp tam giới.

Nhưng tu luyện giả siêu tuyệt mẫn cảm nhất, nhiều cường giả biết rằng từ đây thế giới sẽ khác, nhiều người đâm ra lo lắng.

Đương nhiên có không ít cao thủ thông thiên bị đánh thức, tu luyện pháp môn của những người này khác nhau, có người đang tu luyện, có người đang ngủ đã trăm, ngàn năm, hôm nay bị kịch biến làm nhiều thanh tu.

Tuy vẫn có mùi mẫn mấy người uy thế thạch phá thiên kinh, những người này pháp lực siêu tuyệt, dù mạnh như Ma Chủ cũng không dám coi thường

Trong Lý gia Huyền giới ở Đông thổ, Phong Ma trong truyền thuyết đang ngủ, rất ít cường giả trong thiên địa dám quấy nhiễu. Lý gia Huyền giới được coi là thánh địa Đấu chiến đạo môn, mấy lần thiên hạ đại loạn, suýt nữa nó bị người thiên hạ diệt nhưng mỗi lần chúng cao thủ vào Lý gia Huyền giới đều ử rũ rút lui. Những khi Lý gia Huyền giới bại vong, Phong Ma liền tỉnh lại, hủy diệt hết những ai dám vào Huyền giới, y là Lý gia Viễn tổ, chưa từng rời khỏi Huyền giới này.

Hôm nay trong Lý gia Huyền giới truyền ra tiếng hú vang lên mây xanh. Ma khí tràn ra từ cửa Huyền giới, một nhân ảnh cao lớn bay ra,

một trong những tu luyện giả mạnh nhất Đông thổ cảm thụ được nguy hiểm, Phong Ma phải ra cự địch bên ngoài Huyền giới.

Phong Ma được gọi là Phong Ma vì vô cùng điên cuồng, khi đã chiến đấu liền biến thành một chiến đấu cuồng nhân. Lúc này trong mắt y sáng rực ánh sáng nóng bỏng, cường giả như y thể gian khó có đối thủ, nay cường địch đến, không hề nộ ý mà vô cùng xung động và hưng phấn.

"Gào..."

Ma vân cuộn cuộn, hất văng mây trên chân trời, đất trời hắc ám.

Thần ma đồ lao tới, sắc mặt Phong Ma biến đổi, kêu lên: "Người là Ma Chủ? Ta muốn cùng người chân chính quyết đấu, dựa vào thiên bảo này có ra gì."

Thanh âm băng lãnh từ trong Thần ma đồ vang lên: "Hiện tại ta không có thời gian, đến đệ tam giới đợi ta."

Thái cực đồ trù xuống, bạch quang trù xuống, Phong Ma gầm lên phẫn nộ, bất cam nhưng rồi cũng biến mất.

Trong Đổ gia Huyền giới, một cỗ khí tức hùng hậu tản ra, đầu Thiên Ma ngủ say vạn năm tỉnh lại, cả Huyền giới lay động khiến người Đổ gia bàng hoàng. Ma tôn trong truyền thuyết là ác mộng của cả gia tộc, ai nấy đều bị dấu ấn Thiên Ma khắc sâu, coi đó là nguồn gốc cấm kị chế ước họ.

Trong Huyền giới lúc này đất đai nứt nẻ, một chiếc đầu từ dưới sâu bay lên, là một thanh niên nam tử anh khí bức nhân, mái tóc đen như mực, hai mắt xạ ra lãnh điện kinh người, lẩm bẩm: "Thiên địa lại kịch biến nữa sao? Ta giám thị Huyền giới này cho Thần Chiến một vạn năm nhưng không biết y tìm được nơi phong ấn Thiên Ma lực của ta tại đệ tam giới chưa nhỉ."

Theo lời lẽ nào, hiệp nghị vạn năm trước giữa y và Thần Chiến đã hé lộ dần.

Năm xưa y bị người ta phân giải, phong ấn tại tam giới, thân thể tàn

phá bị phong ấn tại Nhân gian và Thiên giới, sức mạnh bản nguyên bị rút đi, phong ấn vào đệ tam giới.

Nhất đại thiên kiều Thần Chiến vô ý giải trừ đầu Thiên Ma bị phong ấn, sau đó họ đạt thành hiệp nghị, Thần Nam giúp Thần Chiến tọa trấn Đổ gia Huyền giới, Thần Chiến giúp y tìm lại sức mạnh bản nguyên.

Thần Chiến có trong tay tàn phá thế giới, tương truyền là một phần của một thế giới chân thật bị hủy diệt từ vô tận tuế nguyệt trước. Thần Chiến kinh tài tuyệt đỉnh nên muốn biết rõ nguồn cơn trong đó.

Y tính toán dài hơi, muốn tái hiện thế giới chân thật năm xưa, tìm ra nguyên nhân hủy diệt phải cảm ngộ thiên địa biến hóa, hiểu được bản tính của Thiên, nhìn thấu bản chất của đại thế giới.

Nhưng lại không thể nào đoán được sau khi tàn phá thế giới phục nguyên sẽ biến hóa thế nào, Thần Chiến tránh xảy ra bất trắc nên đi từng bước. Vì thế mới có Đổ gia Huyền giới, đó không phải là một Huyền giới đơn giản mà là một phần của tàn phá thế giới được Thần Chiến rút ra.

Từ vài việc nhỏ xíu nhìn ra bản chất một cá nhân cũng như từ tiểu thế giới nhìn rộng ra đại thế giới, quả là một việc làm cực kỳ công cuồng.

Thiên Ma cực kỳ hứng thú với kế hoạch này, y mất sức mạnh bản nguyên tuy thần thức đủ mạnh để giữ mình, nhưng không vào đệ tam giới được nên nguyện ý tọa trấn Huyền giới để Thần Chiến đi tìm sức mạnh bản nguyên của y.

Đầu Thiên Ma lẩm bẩm: "Ồ, ta cảm ứng được tàn thể, thiên địa có đại sự kiện phát sinh, gom thân thể lại đã."

Y bay khỏi Huyền giới, ngửa mặt hú vang, thanh âm vút lên mây cao.

Một đạo sấm sét khổng lồ đánh xuống, hắc vụ ào ào, vô số tàn hồn bay múa, Thiên Ma bắt đầu tụ tập tàn hồn và tàn thể.

Cửa Huyền giới trở thành một quỷ giới, âm phong gào rú, hắc vân ép

xuống, quỹ ảnh trùng trùng.

Thần Nam hình như đang thi triển cổ lão ma chú, liên tục niệm những câu mù mờ, đồng thời từng đạo chú phù xuất hiện quanh đầu, lấp lóe hào quang vô cùng tà dị, thiên địa xuất hiện một cổ lão trận pháp khổng lồ.

"Thiên - ma - quy - vị!"

Từng đạo cấm kị thiên lôi oanh kích xuống, tiếng gào rú từ bốn phương tám hướng vang lên bất tuyệt.

Hư không phá toái, lồng ngực Thiên Ma bay tới, bình một tiếng, hợp với đầu.

Đoạn hư không liên tục vỡ tan, tay trái của Thiên Ma, tay phải... thay nhau bay tới.

Tay trái và nửa thân dưới đồng thời bay tới sau cùng, tụ hợp trên mình tàn thể. Hai bộ phận này có quan hệ cực lớn với Thần Nam, tay trái từng bị hấn khổng chế một thời gian dài, nửa thân dưới lại bị hấn dùng Đại Long đao đánh tan long mạch dưới lòng đất thả ra.

Hôm nay, Thiên Ma chân thân hoàn tất tụ hợp, tuy mất sức mạnh bản nguyên, không so được với mấy lão bất tử nhưng Thiên Ma thần thức vẫn ít người sánh kịp.

"Ồ, lợi dụng sức mạnh đặc dị trong thể nội Thần Chiến là cách lựa chọn thứ hai khôi phục tu vi nhưng hiện tại không còn thời gian." Thiên Ma lẩm bẩm, lạnh lùng nhìn về chân trời, tuy chưa đạt đỉnh cao nhưng vẫn lộ ra tư thái của cái thể cường giả.

Thần ma đồ nhanh chóng bay tới, che kín tầng không trên đầu Thiên Ma khiến y vô cùng kinh hãi nhìn hai ma ảnh trong Thái cực đồ, liếc qua Ma Chủ rồi nhưng thị vào Thần Chiến.

"Thần Chiến? Người là ai?"

Ma tính Thần Chiến tàn hồn nhập chủ đứng sững trong Thần ma đồ như hóa thạch cổ lão.

Thiên Ma liếc y thật sâu rồi nhìn Ma Chủ, cười lạnh: "Theo bói phận ta nên gọi ngươi một tiếng để nghe, ngươi là đệ nhất ma trước ta, còn ta là đệ nhất ma sau khi ngươi trầm tịch, hôm nay muốn động thủ sao?"

"Không, hôm nay chỉ muốn mời ngươi vào đệ tam giới."

"Hắc, Ma Chủ ngươi xưa nay bá đạo nhưng hôm nay Thiên Ma ta chịu nhún, ta không thể đợi được nữa. Để ngươi đưa ta vào đệ tam giới, tự đi tìm sức mạnh bản nguyên. Ma Chủ, đợi ta khôi phục đỉnh cao sẽ tìm ngươi lĩnh giáo."

"Ngạo tính như phụ thân ngươi." Ma Chủ chỉ nói một câu rồi dùng Thần ma đồ chụp xuống, bạch quang sáng lòa, Thiên Ma biến mất.

Thái cực đồ bay về xa tắp, Thiên giới Thần gia và Cửu thiên tịnh thổ đều bị quang lâm.

Thần ma đồ tung hoành thiên địa!

Sau cùng lại bay về Tây phương, tiếng long khiếu truyền khắp Tây thổ, mọi tu luyện giả đều thống nhất rằng đó là một con Thiên Long trong truyền thuyết.

Không lâu sau, ma pháp rực rỡ chiếu sáng thiên địa, truyền khắp Tây thổ, các tu luyện giả kinh hãi, những tiên bói hiểu rộng đều biết đó là sức mạnh của Thái cổ cấm kị ma pháp, có lẽ do Thái cổ cấm kị pháp sư trong truyền thuyết thi triển!

Sao lại thế được? Thiên Long, Thái cổ cấm kị pháp sư đều là những nhân vật không còn tồn tại, giờ lại phát ra dao động năng lượng. Trong trận đại biến này, lẽ nào có người xuất thủ với họ? Nghi vấn này hiện hữu trong lòng các Tây thổ tu luyện giả.

Đương nhiên đó là hành vi của Ma Chủ và ma tính Thần Chiến tàn hồn nhập chủ ngồi trên Thần ma đồ.

Tây phương Thiên giới cũng không còn yên tĩnh, thu hút Thần ma đồ "quang lâm"!

Thái cực đồ tịnh không vào bất cứ tòa chủ thần điện nào mà bay đến một phế tích, đánh tan nó ra, hôm đó Tây phương Thiên giới chư thần đều thấy linh hồn run lên, khí tức đáng sợ lan khắp Thiên giới.

Nhiều thần linh nhanh chóng lao về di tích đó, muốn chứng kiếm một vị siêu tuyệt cường giả xuất thế. Nhưng lúc họ đến nơi chỉ thấy bạch quang sáng rực rồi Thái cực đồ xung thiên bay mất.

Thái Cực Thần Ma đồ lại bay về tế thần đài của Thiên giới, một luồng sức mạnh cực điểm bùng lên, để đáp lại, tế đài của ma thần cũng phát ra dao động kinh nhân.

Thần ma đồ chưa tới, hai vị cổ lão cường giả ẩn tu trong hai tế đài đã tự xuất hiện liên thủ đối địch!

Các Thiên giới chủ thần cả kinh, vạn vạn lần không ngờ dưới tế thần đài và tế ma đài có tiền bối cao thủ ẩn tu!

Lần này Ma Chủ và Thần Chiến tàn hồn nhập chủ gặp phiền hà không nhỏ. Thái Cực Thần Ma đồ và hai cổ sức mạnh nọ liên tục va nhau, khí tức hùng hồn lan tỏa khắp Thiên giới, đủ thấy hai vị cường giả này của Tây phương Thiên giới đáng sợ thế nào.

"Là Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần!"

Các chủ thần điện và ma thần điện đồng thời hô lên kinh hãi.

"Không tin nổi."

"Hai vị tổ thần vẫn còn sống."

"Là ai dám công kích Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần vô địch?"

Tây phương Thiên giới chúng thần đầy nghi vấn.

Sức mạnh thời gian và không gian gần gũi với sức mạnh bản nguyên hơn cả.

Ma Chủ tu luyện pháp tắc Mộng Ảo Không Hoa, ma tính Thần Chiến tàn hồn nhập chủ tu luyện Vạn Cổ Giai Không, phân biệt là bản nguyên chi lực của không gian và thời gian.

Người họ muốn đối phó bây giờ là Không Gian tổ thần và Thời Gian tổ thần, quả thật "lấy mỡ nó rán nó."

Họ có Thái cực đồ, lại thêm tàn phá thế giới hậu thuần, nhưng hai Thái cổ đại thần trong truyền thuyết của Tây phương cũng có bản lĩnh để cậy nhờ.

Tế thần đài và tế ma đài là nơi thế nào? Là hai linh lực nguyên tuyền chi nhãn của Tây phương Thiên giới, kinh qua vô tận tuế nguyệt, không biết bao nhiêu thần linh đã được hiến tế, nơi đây ngưng tụ linh lực mạnh hơn tưởng tượng.

Nhưng sau cùng sức mạnh của Thái Cực Thần Ma đồ và tàn phá thế giới hợp lại mạnh hơn.

Nửa khắc sau, Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần bất cam tâm gầm lên vang vọng, hóa thành hai đạo bạch quang bị tổng vào đệ tam giới, những lời phẫn nộ còn vang vọng khắp Thiên giới: "Ma Chủ, chúng ta gặp lại tại đệ tam giới, lúc đó sẽ tranh cao thấp, phải quyết sinh tử."

Tuyên chiến!

Lời tuyên chiến mạnh nhất, quyết phân sinh tử.

Chắc chắn tương lai không xa tại đệ tam giới sẽ xảy ra đại chiến thảm liệt.

Ma Chủ và ma tính Thần Chiến tàn hồn nhập chủ không nói gì, tiếp tục cưỡi Thái Cực Thần Ma đồ tung hoành khắp Tây phương Thiên giới...

Hồi lâu sau mới rút đi.

Ngày đó, không ai biết có bao nhiêu người bị "mời" vào đệ tam giới.

Mọi tu luyện giả ở Nhân gian và Thiên giới đều biết hôm nay thần bí Thái cực đồ thực hiện một đại sự kiện chấn kinh thiên cổ.

Ngày đó được coi là Vô thiên chi nhật.

Mọi tu luyện giả mạnh nhất thế gian biến mất khỏi Nhân gian và Thiên giới, có những người tuổi tác sánh với Thiên, đủ tư cách đuổi kịp trước thời Thái cổ, nhưng hôm đó đều bị đẩy vào đệ tam giới, cáo biệt thế giới cũ.

Những người này được hậu nhân xưng là "thiên giai cao thủ", ngày họ biến mất được coi là "Vô thiên chi nhật"!

Chương 293

Quang Minh thần đời thứ nhất

Ma Chủ và ma tính Thần Chiến tàn hồn nhập chủ đi khắp đông Tây phương, tung hoành thiên địa, cải biến định cục của tam giới.

Nhân gian giới, Thiên giới, tàn phá thế giới tuy chưa triệt để quán thông nhưng giữ tam giới xuất hiện nhiều không gian thông đạo, không còn là ba thế giới hoàn toàn phong bế.

Sau cùng họ quay lại tàn phá thế giới, bay đến gần bọn Thần Nam, một đạo sức mạnh kinh hồn trối hấn rồi lại bị giải trừ.

Trong khoảnh khắc đó, hấn không hề hoảng loạn, vào đệ tam giới cũng không có gì đáng sợ, càng sớm đoàn tụ với cha mẹ.

Nhưng nếu bị động tiến vào đệ tam giới như thế, hấn sẽ vô cùng ân hận, Vũ Hinh ra sao đây? Hấn đã thề phải đưa Vũ Hinh chân chính quay lại, chỉ khi đó hấn mới không còn gì lo lắng mà vào đệ tam giới.

Thần ma đồ chăm chăm vào Long Bảo Bảo, bắt quá còn do dự.

Long Bảo Bảo là hoạt lưu tiểu quý đầu, nó biết hậu quả khi bị Thần ma đồ chú ý, lòng khấn trương cực điểm, làm ra vẻ ngây ngô: "Thần dạy, ta không phải muội muội, đừng nhìn ta như thế, ta then."

Sức mạnh hùng hồn sau cùng tan đi, trong Thần ma đồ vọng ra tiếng Ma Chủ nói với thủ mộ lão nhân: "Người là người cuối cùng, mời vào đệ tam giới."

Thủ mộ lão nhân lắc đầu: "Ma Chủ, người tưởng tam giới thanh bình? Thật sự mọi cường giả đều đã vào đệ tam giới?"

"Chắc vậy, ta nghĩ không còn lọt ai, nếu thật sự có người khiến ta không cảm ứng được, dù tìm ra họ thì trạng thái này của ta cũng không làm được gì."

"Ha ha... ngay cả người cũng không dám khăng định trăm phần,

chưa biết chừng sau cùng sẽ có đại loạn, lão nhân gia ta đến đệ tam giới."

"Đợi chút..." Thần Nam vội gọi thủ mộ lão nhân và Thần ma đồ sắp biến mất.

Hắn mở nội thiên địa, thả hai hài đồng ra.

"Tiểu tử khi sư diệt tổ, chúng ta không phải đã nói với người rồi sao, tạm thời ở trong đó, đừng quấy nhiễu."

Hai tổ tông sống là tù đồ mà quát mắng hắn àm ỉ, hắn không biết xử lý sao cho hợp, nếu là người khác ắt hẳn đã cho một trận nhưng đây là tổ tông, vấn đề khiến hắn dở khóc dở cười.

"Mời hai vị vào đệ tam giới, giao cho người Thần gia."

"Ha ha ha..." Thủ mộ lão nhân cười vang: "Hai hài tử ngốc lại đây..."

Không chỉ Tứ tổ và Ngũ tổ đại nộ, Thần Nam cũng tai xì khói, dù sao họ cũng là tổ tiên của hắn.

Ma Chủ lạnh lùng cất tiếng: "Không cần, nếu không có gì bất ngờ, không đủ một ngàn năm họ không thể khôi phục nguyên khí, trong thời gian đó đã xảy ra rất nhiều việc."

"Ha ha... hay lắm, lão nhân gia đi trước một bước." Thủ mộ lão nhân nói xong, nơi lão đứng sáng lòa bạch quang rồi tan biến.

Thần ma đồ cũng tiến vào đệ tam giới, Thần Nam quỳ xuống trên hư không, nói với ma tính Thần Chiến: "Phụ thân, con sẽ vào đệ tam giới tìm các người."

Thân thể ma tính Thần Chiến hơi run, chậm chậm quay người, lộ ra thần sắc cực kỳ đặc dị, nguyên bản khí chất tan biến, trong mắt lộ ra nét nhu hòa hiếm có: "Thế giới này không có ai tùy tiện thành công. Được và mất cân bằng, mất bao nhiêu cũng sẽ được bấy nhiêu và ngược lại, một vạn năm chỉ là sớm chiều."

Thần Nam ngẩn ra, hắn có ảo giác rằng đó không phải ma tính Thần

Chiến mà là Thần Chiến chân chính quay lại, phụ thân muốn nói gì với hần?

Hào quang chói lòa lóe sáng, Thái cực đồ bao lấy Ma Chủ và Thần Chiến rồi tan biến.

"Hận trời lấy mất của ta một vạn năm... ta mất quá nhiều, nhưng được gì?" Hần đứng yên trên hư không.

Tương lai mờ mịt, ta phải về đâu?

Hiện tại, thế giới đại biến dạng, đương nhiên sẽ có nhiều trọng đại sự kiện phát sinh.

Trên hư không lóe sáng, một thân ảnh màu vàng xuất hiện trước mặt bọn hần, đó là một lão nhân quang chất hóa, thể chất điển hình của người Tây phương nhưng không phải chân thật nhục thể, gần như hoàn toàn do kim quang ngưng tụ, cơ hồ trong suốt.

Hần lập tức tỉnh lại, nhìn với vẻ giới bị: "Người là ai?"

"Ta là Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất."

Thần Nam kinh dị, không ngờ Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất vẫn ẩn thân trong bóng tối đã hiện thân, lại có thể chất đặc thù như vậy.

Tựa hồ nhận ra nghi vấn của hần, y cười khò: "Thân thể ta đã tiêu tan từ lâu, hoàn toàn dựa vào công pháp do Quang Minh thần truyền lại mới ngưng tụ hồn phách, chuyển thành quang hóa thể chất. Bất quá không thể như nhục thể, chiến đấu kịch liệt trong thời gian dài."

Đoạn, lão lại làm một việc khiến cả Thần Nam và Tử Kim thần long cả kinh: quỳ xuống trước mặt Long Bảo Bảo, cung cung kính kính thi đại lễ.

Cử động này khiến con rồng tham ăn vù một tiếng, bay lên vai Thần Nam, nó hết sức cẩn thận với vị giáo hoàng hùng mạnh này.

"Thần dạy... thần dạy... người định làm gì?"

"Tiểu thần vừa được tin rằng phong ấn trong Thiên đường đã bị ngài phá, tội nhân bái kiến thần thượng."

"Người nói cái gì?" Long Bảo Bảo hiển nhiên vô cùng mơ hồ nhưng nó vốn là thần côn, lại thuận miệng nói: "Quang Minh đại thần côn. Thần dạy, cho người vô tội, lui cách ta trăm trượng."

Giáo hoàng đời thứ nhất ngạc nhiên nhưng cũng lui đủ trăm trượng.

"Thần dạy, có âm mưu." Long Bảo Bảo nhỏ giọng: "Thần Nam, con lươn, chúng ta chạy hay đánh?" Nó làm ra vẻ sẵn sàng chuẩn bị.

"Người đúng là tiểu thần côn!" Thần Nam vừa bực vừa buồn cười: "Y mà có ác ý tất không cần làm vậy, phải hỏi rõ ràng trước đã."

"Được." Long Bảo Bảo nhỏ giọng: "Sao ta thấy y là toàn thân không thoải mái?" Hai mắt nó hấp háy, tựa hồ nghĩ ngợi.

"Giáo hoàng, mời ngài tới." Thần Nam lên tiếng.

Nhưng giáo hoàng lại nhìn Long Bảo Bảo, tựa hồ đợi nó quyết đoán.

"Thần dạy, người đến đây..." Tiểu long bất mãn.

Thần Nam cố giữ bình tĩnh, hỏi giáo hoàng: "Ngài vừa... xưng hô nó là thần thượng, 'thần thượng' này... có phải là Quang Minh thần đời thứ nhất?"

"Chính thị." Giáo hoàng hồi đáp.

"Grào... có nhầm không? Ta điên mất, tiểu thần côn lại là Quang Minh thần đời thứ nhất? Ha ha ha... cười chết mất, nó là Quang Minh thần đời thứ nhất chắc ta là Thiên Long hoàng, là Hắc Ám đại ma thần đời thứ nhất, là chúa tể Đông thổ, là..."

Tử Kim thần long vừa cười vang vừa phản bác.

Tiểu thần côn Long Bảo Bảo tỏ vẻ ngượng ngùng hiềm thấy, bập bẹ lên tiếng: "Thần dạy, dù trí tuệ của ta cử thế vô song, thực lực của ta

không ai sánh kịp nhưng người không cần cung kính như thế. Quang Minh thần là kẻ đã chết, ta.... là long thượng chi long tiềm lực vô biên, tiền đồ vô hạn, sao lại có liên hệ với tử quỷ được?"

Thần Nam có cảm giác muốn cười vang lên.

Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất ngạc nhiên, tuy có chuẩn bị tâm lý nhưng lão vẫn suýt ngã ra đất. Tiểu long đang nháy mắt, giọng nói ngọng nghịu, như hài đồng ngây thơ đang bắt mẫn này là Quang Minh thần sao? Lão hơi nghi hoặc.

"Không sai." Tựa như lên gân cho mình, lại như chứng thực, Quang Minh giáo hoàng nói: "Ngài là Quang Minh thần."

"Thật ra là sao? Theo ta biết, nó thuộc long tộc." Thần Nam hỏi.

Quang Minh giáo hoàng tựa hồ rất thoải mái, không buồn chấp Thần Nam xưng hô Long Bảo Bảo như vậy.

"Sự thật, chúng ta chưa từng thấy chân thân của Quang Minh thần..."

"Không nhìn thấy mà sao lại bảo là ta..." Long Bảo Bảo bất mẫn.

"Quang Minh thần xuất hiện trước mặt người đời chỉ là một hóa thân..."

Được giáo hoàng thuật lại, bọn Thần Nam, Tử Kim thần long mới minh bạch chân tướng.

Quang Minh thần đời thứ nhất trong truyền thuyết là một cao thủ cực kì đặc thù, hầu như lang thang khắp Nhân gian, ít khi quay về Thiên giới, y có một đặc thù rất giống Long Bảo Bảo: Thích món ngon và thực lực kinh nhân.

Y vô cùng thần bí, gần như không có ai thấy qua chân thân, chỉ có mấy người được thấy hóa thân nên gọi đó là Quang Minh thần. Cũng chỉ có năm, ba người biết được rằng Quang Minh thần đời thứ nhất là hóa thân của một nhân vật siêu tuyệt, không ai biết chân thân là ai.

Rất ít người biết gì về y, không ai biết chân tướng trận chiến hủy diệt

nọ, mà chỉ biết y và Thiên Ma liên thủ cũng thảm bại cáo chung.

Nhưng khiến người ta kinh ngạc là lúc Quang Minh thần tan thân, thần hồn tiêu tan liền tiến vào Thiên đường, phong ấn mấy vật không muốn cho ai biết, không buồn quan tâm đến thân thể tan tành. Lại còn phân phó rằng dùng thân thể nát tan đó hấp dẫn mọi người để họ chú ý, sẽ có ngày hài cốt tụ hợp hoàn tất, y tất phục sinh.

Đến đây, Thần Nam dựa vào vài dấu vết đoán được Long Bảo Bảo tất nhiên là Quang Minh thần đời thứ nhất.

Hiện tại có nhiều vấn đề cần giải quyết.

Thánh khí của Quang Minh giáo hoàng - Xạ Nhật tiến vì sao lại hóa thành chiếc váy nghịch của Long Bảo Bảo? Đương nhiên dễ hiểu.

Tàn thể Thiên Long bị phong ấn trong Thiên đường là một phần chân thân của nó, thân thể phá toái chỉ là hóa thân dùng để hấp dẫn chú ý của ngoài giới, dùng kế Ám độ trần thương, chân thân ở địa vực khác từ từ khôi phục.

Vì thế nó mới nuốt được xá lợi của Quang Minh thần, sức mạnh của hóa thân.

Chân tướng đã xuất hiện nhưng khiến ai nấy tất tiếng.

Long Bảo Bảo quả là Quang Minh thần đời thứ nhất, nói cho đúng, hóa thân của nó là thế.

Nó có hai tầng thân phận.

"Grào... quá quá hoang đường, tiểu đệu đình tham ăn lại là Quang Minh thần? Ta @#%#..."

Thần Nam hoàn toàn tất tiếng, thần côn này mà là Quang Minh tổ thần được vạn nhân sùng bái và kính ngưỡng? Lão thiên đúng là thích đùa.

Long Bảo Bảo ngây ngô nháy mắt, bất mãn nói: "Các người nhìn ta cái gì?"

Thấy biểu tình của nó ngây thơ, ai nấy suýt ngã lăn ra đất, kể cả Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất.

"Hắc hắc..." Mắt Long Bảo Bảo lóe lên tia trí tuệ, bập bẹ nói với Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất: "Thần dạy, ta là Quang Minh đại thần con, không, là Quang Minh thần. Hiện tại ta nhân danh thần truyền cho ngươi..."

Quang Minh giáo hoàng vội trở nên nghiêm túc, cực kỳ trịnh trọng nói: "Quang Minh thần vạn năng trên cao, nô tài trung thành nhất của ngài xin nghe lời dạy."

"Thần dạy, ta đói.."

"Bịch."

Quang Minh giáo hoàng không nhịn được, ngã lăn ra đất.

"Thần dạy, ta thật sự đói.."

Quang Minh giáo hoàng run rẩy bò dậy như bị đá kích cực kỳ trầm trọng, cố khắc chế tình cảm, cung kính nói: "Thần thượng, tiểu thần đi chuẩn bị thực vật cho ngài."

"Thần dạy, ngươi đúng là nô tài trung thành nhất của ta." Tiểu long chậm rãi mà trịnh trọng tán dương, đoạn nó liệt kê một lô đồ ăn: "Ta cần một ngàn đôi cánh gà nướng, không, một vạn đôi, năm ngàn chiếc hương tô vùng cay, năm ngàn chiếc hoa nhụy thật mềm, thêm năm ngàn cân gan ngỗng, năm ngàn cân thịt bò, năm ngàn chiếc đùi dê nướng, năm ngàn cân sườn chiên, năm ngàn... sau cùng là năm ngàn thùng hồng tửu, à, ta thích đệ nhất danh tửu Lạp Phỉ Trang."

Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất run rẩy lui ra.

Thần Nam và Tử Kim thần long há hốc mồm, tiểu long được tôn là Quang Minh thần, những ngày bận rộn của Quang Minh giáo hội còn tiếp nữa.

Lão giáo hoàng quả thần thông quảng đại, một thời thần sau đã

mang núi thức ăn tới, lại vận dụng quang minh ma pháp giữ cho chúng nóng hổi.

"Thần dạy, ta thích quá." Long Bảo Bảo lao vào trong núi thức ăn.

Thần Nam đến gần lão giáo hoàng, hỏi: "Ngài có biết cách đây rất lâu có một con Thiên Long là Đại đức đại uy?"

"Biết chứ, tên đó loăng quăng khắp đông Tây phương, tuy được gọi là đại đức đại uy nhưng nên gọi là tham ăn tham uống mới đúng... A!"

Quang Minh giáo hoàng chợt dừng lời, quá khứ không biết bản thể của Quang Minh thần là Thiên Long, giờ đã biết, lão đoán ra Long Bảo Bảo là ai?

"Đó, đó, đó là..."

Quang Minh giáo hoàng triệt để sửng sốt, tổ thần phe mình lại là nhân vật có vấn đề, đại đức đại uy Thiên Long đương nhiên tham ăn đến trình độ này mà sáng lập ra một giáo hội nổi danh.

Đại đức đại uy Thiên Long quả là cao nhân.

Đương nhiên, Thần Nam không coi đại đức đại uy Thiên Long vì ăn uống là kiến lập Quang Minh giáo hội. Đoạn hấn hỏi những vấn đề quan tâm.

"Quang Minh thần và Thiên Ma thật ra đại chiến với ai, lẽ nào không có dấu vết sao?"

"Vấn đề này ta không biết, chỉ biết đó tựa hồ là kẻ nhắm vào Quang Minh thần. Thiên Ma và một thần bí nhân là trợ thủ Quang Minh thần mời tới."

Thần Nam biết không thể hỏi ra tin tức gì hữu dụng, không tiện truy vấn mà hỏi tiếp: "Có thể để Long Bảo Bảo, à không, Quang Minh thần đi theo ta."

"Không vấn đề gì." Bất ngờ là Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất thống thống khoái khoái đồng ý đoạn mở ra một phiến không gian, rút

thần cốt sáng lò ra: "Đây là hài cốt hóa thân của Quang Minh thần, sẽ giúp tổ thần phục nguyên."

Thần Nam thu vào nội thiên địa, hắn biết sẽ hữu dụng với tiểu long, lần này đến Tây phương, nó mấy lần có cảm ứng bất ngờ, đều liên quan đến Thiên Long tàn thể và hóa thân hài cốt.

Nhưng hắn biết tiểu long muốn khôi phục lại chắc vô cùng khó khăn, địch thủ từ vạn năm trước chuyên nhắm vào nó, vết thương tạo thành làm gì có chuyện dễ dàng phục nguyên.

Lúc đó chỉ có Cổ Tư đứng cạnh hắn, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đang tranh nhau núi thức ăn.

Hiện tại tàn phá thế giới đã có thông đạo nối với Nhân gian, hắn quay lại rất dễ, mọi việc đã rõ, tin tức về Thần Chiến cũng đã biết, không còn gì lo lắng nữa nên hắn quyết định quay lại Nhân gian.

Nửa thời thần sau, hắn, Tử Kim thần long, Cổ Tư và Long Bảo Bảo vốn rất lưu luyến Quang Minh giáo hoàng đời thứ nhất, đi ba bước lại quay nhìn, cùng bay đi.

Nó khua khua hoàng kim tiểu trảo nói với lão giáo hoàng: "Thần dạy, ta sẽ rất nhớ ngươi, sẽ thường đến thăm."

Thân hình lão giáo hoàng run lên, không biết vì kích động hay hoảng sợ, đưa tay vẫy vẫy.

Thần Nam rời khỏi tàn phá thế giới, nhưng chóng bay về Đông thổ.

Núi rừng mêh mang, Thập vạn đại sơn ở miền trung Thiên Nguyên đại lục trải qua lần thiên địa kịch biến lại càng rộng hơn mấy lần.

Thần Nam thử tìm tử vong tuyệt địa nhưng không phát hiện dấu vết, tuyệt địa tựa hồ biến mất, không biết Vô Danh thần ma và Tiềm Long đi đâu.

Chợt một quang ảnh mờ mờ bay tới, tuyệt mỹ thân ảnh bay qua đỉnh núi như cửu thiên thánh nữ giáng lâm phàm trần, là Đạm Đài Tuyền băng cơ ngọc cốt, mắt như nước hồ thu, phong hóa tuyệt đại nhưng

thần sắc bất thiện chặn đường bọn hần.

Chương 294

Thi chủng

"Đạm Đài Tuyền!" Thần Nam đứng trên, bình tĩnh nhìn vị truyền kì nữ tử.

"Thần Nam, giao Mộng Khả Nhi cho ta." Đạm Đài Tuyền tỏ vẻ bất thiện, tuyệt mỹ dung nhan mất đi vẻ ung dung, hơi có nộ ý. Nhưng nữ tử khuyển thành khuyển quốc như nàng dù biểu tình thế nào vẫn diễm quan thiên hạ, nộ ý thỉnh thoảng phát ra đem lại cho người ta một mỹ cảm rất khác.

"Ta không biết người nói gì, định hưng sư vấn tội ta sao?" Sắc mặt hần dần cau lại: "Nếu muốn nói về nhân quả thì vạn năm trước chúng ta có ân oán, mọi việc ta đều biết, hừ."

Đạm Đài Tuyền dung nhan như ngọc, thoáng qua nét hoài niệm, hiện rõ tình cảm: "Thần Nam, vạn năm trước ta có lỗi với người, nhưng dựa vào tình cảm tương giao không tệ, có thể cho qua hết mọi chuyện không vui chẳng? Chúng ta là cố nhân vạn năm, có một đoạn hồi ức cực kỳ đáng nhớ là quá tốt rồi. Mạnh như thần ma cũng sống được mấy lần vạn năm? Trên còn đường tu luyện vô cùng gian hiểm, không cẩn thận là thần ma cũng hủy diệt. Dù sống sót nhưng trong những năm tháng vô tận sau này, bằng hữu và thân nhân thừa thốt dần, cô độc và tịch mịch là thống khổ lớn nhất mỗi cường giả phải đối diện. Ta không muốn mất nốt bằng hữu như người, ta biết người có nhiều hiểu lầm với ta, thậm chí có cả hận ý nhưng ta thật lòng muốn chúng ta quay lại như vạn năm trước, những tháng ngày mới quen, có lại tình cảm chân thành."

"Đa tạ."

"Thần Nam, thật đấy, tất cả lời ta đều thật, không có chút nào giả dối, còn nhớ tình cảnh lúc người nhảy vào Ma Chủ chi mộ ở Thiên giới chẳng? Ta cũng không do dự nhảy theo, dù biết đó là đại hung cấm địa của thiên địa. Lúc đó ta chỉ nghĩ phải cứu bằng hữu vạn năm trước."

Có lẽ thời khắc đẹp nhất của mỗi người là lúc lộ ra chân tình.

Chim sa cá lặn không đủ để hình dung nét mặt Đạm Đài Tuyền, nguyệt thẹn hoa nhường không sánh được với tiên nhan, nghiêng nước nghiêng thành không đáng để miêu tả tuyệt sắc của nàng.

Bạch y như tuyết, da tựa mỡ đông, thân hình mỹ miều, lời lẽ ngọt ngào, vị tiên tử trên trời lúc này quả thật đẹp đến cực điểm.

Một lúc sau Thần Nam mới thở dài: "Đạm Đài Tuyền, vì sao ta không tài nào nhìn thấu được người? Có phải người quá thông minh?"

Tuyệt sắc dung nhan của Đạm Đài Tuyền hơi ngẩn ra trước câu nói của Thần Nam: "Người... nói gì, có ý gì?"

"Một vạn năm rồi, vì sao vẫn không để cho người khác nhìn thấu được người..."

Đạm Đài Tuyền hơi ngần ngừ, sau cùng mỉm cười: "Người đáng mừng ta hư nguy sao? Ha ha... ta cảm giác sao mà bi lương."

"Ta không có ý đó."

Đạm Đài Tuyền đưa ngọc thủ mảnh mai khẽ khàng vuốt mớ tóc mai, thở dài một hơi: "Tu luyện giới ngấm ngấm tranh đấu, nữ tử như ta nếu muốn sinh tồn ắt phải cẩn thận, thế giới phức tạp, ta đành phải che giấu chân tình, dùng hư nguy đánh lừa thiên hạ, lúc nào cũng giữ vững mình trước mặt người khác, không thể để địch nhân nhận ra nông sâu của mình hay để đệ tử nhận ra mình yếu đuối. Ta phải là 'Đạm Đài Tuyền' thủy chung bất biến, không để ai nhìn thấu, đó là bi ai của ta."

Thần Nam trầm mặc.

"Thần Nam, người không tha thứ cho ta?" Đạm Đài Tuyền lộ ra chân tình: "Giao Mệnh Khả Nhi cho ta."

Vì sao Thần Nam lại không giao Mệnh Khả Nhi cho nàng ta? Nếu có thể đương nhiên hẳn giao ngay. Dù hẳn và Mệnh Khả Nhi không có tình cảm nhưng tiên tử Mệnh Khả Nhi đang mang hài tử của hẳn, làm

sao giao ra được?

Thấy Đạm Đài Tuyền quan tâm Mộng Khả Nhi như vậy, nếu bị nàng ta biết Mộng Khả Nhi đang có thai, trời mới biết sẽ gây ra chuyện gì.

Hắn lặng lẽ mở nội thiên địa ra: "Người vào xem đi."

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư đều khẩn trương, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng Đạm Đài Tuyền chỉ đứng ở cửa nội thiên địa khẽ liếc mắt rồi nhú mày, lẩm bẩm: "Thật sự không có, nhưng ở tầng địa ngục mười bảy, lúc người mở nội thiên địa, ta rõ ràng cảm ứng được khí tức của Khả Nhi, lẽ nào Khôn Đức giả trò?"

Đạm Đài Tuyền tiên tử cũng không làm quá, lộ ra chân tình rồi, nàng tỏ vẻ hơi mê mang - thần tình hiếm thấy ở thiên chi kiều nữ.

"Xin lỗi, ta sai rồi, xin đi trước một bước, phải tìm Khôn Đức cho mau." Đoạn Đạm Đài Tuyền hóa thành một đạo thần quang, nhanh chóng lao về Tây phương.

Thần Nam lặng lẽ nhìn theo cho đến khi thân ảnh nàng ta biến mất.

"Tĩnh lại mau, người ta đi rồi." Long Bảo Bảo nháy mắt thì thầm.

"Bịch." Thần Nam không hề khách khí gõ mạnh một chỉ, Long Bảo Bảo đưa hoàng kim tiểu trảo lên xoa trán, phi thường bất mãn lầu bầu: "Không có nhân quyền, lại không cho ta nói thật."

"Người thì biết cái gì."

"Cái gì ta cũng biết."

Thần Nam bật cười, không tranh hơi với tiểu long, bằng không nó sẽ còn nói ra lắm chuyện linh tinh.

Tử Kim thần long phi thường hồ nghi: "Kì quái, sao lại không thấy Mộng tiểu nương bì?"

Thần Nam vội ra hiệu cho nó im lặng, đoạn đưa tất cả vào nội thiên địa.

Tứ tổ và Ngũ tổ nhảy chân sáo ra, làm bộ khoa trương: "Tiểu tử, việc người bảo chúng ta làm được chứ?"

"Quá tốt."

"Hắc hắc, việc này quá dễ dàng."

Đoan Ngũ tổ xé không gian, đưa Mộng Khả Nhi ra.

Nội thiên địa và tu giả có liên hệ, dù không vào cũng tùy tâm không chế, Thần Nam ngầm trợ lực cho hai lão tổ, đưa Mộng Khả Nhi vào nội thiên địa của Ngũ tổ.

Dù Ngũ tổ bị biến thành hài đồng nhưng nội thiên địa vẫn còn, có điều co lại không thành hình dạng gì, chỉ còn mười mấy thước nhưng cho một người vào không thành vấn đề.

Mộng Khả Nhi đã biến đổi, dù không còn dám mắng Thần Nam nhưng đã bớt vài phần khí chất tiên tử, thêm mấy phần mẫu tính quang huy, không còn đáng vẻ cao cao tại thượng nữa.

Vừa ra khỏi, nàng không khách khí kéo tai hai vị lão tổ, tức giận nói: "Kim oa oa, ngân oa oa, hai tiểu đệ rất hư, lại đi nghe theo hai ác nhân bày bố, đáng ghét."

Tứ tổ và Ngũ tổ đau méo miệng, bực bội vô cùng nhưng vì "Đệ thập nhất nhân" trong truyền thuyết, họ đành nhẫn nhịn, gọi "tỷ tỷ" rồi theo nàng đi theo vào nội thiên địa.

Tử Kim thần long muốn cười vang lên nhưng thấy dáng vẻ Thần Nam, đành nén lại. Thần Nam cũng vô cùng bực bội, chuyện này quá nhục óc, dù gì đó cũng là hai vị tổ tông sống.

Cả bọn nhanh chóng phi hành, thoáng chốc đã vượt qua Thập vạn đại sơn, tiến vào quốc gia ở cực tây Đông đại lục - Sở quốc.

Thần Nam chợt nhớ ra: "Đi nào, chúng ta đi giải quyết phiền hà, hiện

tại chắc có thể dễ dàng trừ được."

"Ai?" Tử Kim thần long hỏi.

"Tổ thi vương của Càn Thi phái."

Tử Kim thần long vẫn nhớ Tổ thi vương, nó cười quái dị: "Hóa ra là hấn nhớ lại vẫn khiến ta thấy sợ, Tổ thi vương quá tà dị, nhưng với tu vi Thần Vương của chúng ta hiện tại, chắc sẽ dễ dàng thu thập được."

Trong vạn năm qua, đông tây đại lục nhiều lần nổ ra đại chiến vô cùng kịch liệt, thân chất đầy nội, máu chảy thành sông, ở nơi đông Tây phương giao nhau có vô số quân hồn, Phong Đô sơn trở thành quỷ vực thực sự. Theo truyền thuyết ngọn núi này do thi cốt chất thành, sau đó dùng đất lấp lên, đâu đâu cũng có thi hài.

Càn Thi phái ở phía tây Sở quốc, ngàn vạn thi cốt sát khí xung thiên, là nơi âm khí nặng nhất thiên hạ, thích hợp nhất cho Càn Thi phái tu luyện, trở thành thánh địa của họ.

Phái này đã bị Thần Nam liên hợp bát phái thánh địa diệt gọn, còn sót lại một Tổ thi vương.

Thần Nam nói: "Ta có cảm giác giờ không trừ Tổ thi vương, sau này sẽ thành hậu họa."

Con rồng du côn gật đầu: "Ta cũng thấy hấn tà dị, không biết sao cứ có cảm giác đó."

"Thi Hoàng ở Thiên giới từng mấy lần mạo hiểm hạ giới vì hấn, ta nghĩ chắc có bí ẩn gì đây." Thần Nam đưa ra nghi vấn.

Cả bọn phi hành như điện, thoáng chốc đã đến Phong Đô sơn.

Nơi này hắc vụ vấn vít, quần sơn đều bị hắc vân đè nặng, bình thường ít khi có dương quang chiếu xuống, quỷ ảnh trùng trùng, âm khí mờ mịt, dù là ban ngày vẫn nghe thấy tiếng gào khóc rợn người, người tầm thường không dám tiến vào trong núi sâu.

Thần Nam không phải đến đây lần đầu, Thần Nam cũng vẫn cảm thán là thiên hạ đệ nhất âm địa!

Truyền thuyết cho biết từng có cổ thần bày một tòa phong thủy đại trận ngăn cản âm khí của Phong Đô sơn tiết ra ngoài nên mọi quỷ vật tà mị không tác quái được.

Thần Nam không tin lắm vào truyền thuyết, hấn và kẻ tinh thông trận pháp Tử Kim thần long từng thảo luận, ở đó tựa hồ có một siêu tuyệt đại trận nhưng không khiến người ta tìm được môn lộ.

Hấn cảm giác đó không phải do Càn Thi phái hay Thi Hoàng làm ra.

Nói thế càng khiến hấn nghi ngờ dụng ý thật của người bố trận. Phong Đô sơn càng ngày càng nặng quỷ khí, ngưng tụ hơn vạn năm đã biến nơi đây thành một tòa minh phủ, lâu dài không phải là việc hay ho, thậm chí là hậu họa kinh người.

Quỷ sơn mệnh mang đầy hắc vụ, bọn hấn mấy lần quanh co, cuối cùng đến được đệ thất quỷ phong, Huyền giới mà Tổ thi vương tàng thân ở đó.

Trên đỉnh đệ thất quỷ phong, sầu vân thăm đậm, hài cốt rải nơi nơi, một tòa cung điện do bạch cốt chất thành, lối vào ô quang mờ mờ, bên trong vọng ra tiếng quỷ khiếu, tọa tiêu của Huyền giới Tổ thi vương là nó.

Cả bọn vào trong bạch cốt điện, thông qua một thông đạo âm u, hỗn độn chi quang lóe sáng, họ dung ung lướt qua.

Họ nhanh chóng tiến vào nội thiên địa nhỏ bé này, trong đó tối om, xòe tay không thấy ngón, mùi tanh nồng khiến người ta khó chịu nổi.

Thần Nam và Tử Kim thần long đã tới đây, đương nhiên minh bạch tình hình.

Long Bảo Bảo và Cổ Tư cảm giác vô cùng tà dị, bởi chúng thấy một tình cảnh kinh rợn.

Vân vụ đen ngòm đột nhiên rút đi như nước triều, Huyền giới sáng

dần, nhưng Cổ Tư và Long Bảo Bảo lại hít sâu một hơi khí lạnh, ngoài xa, một tòa bạch cốt phong hút sạch vô tận hắc khí.

Đợi khi hắc vụ tan hết, bạch cốt phong lộ ra một ma ảnh cao lớn.

Một ác quỷ đầu tóc rối bời lặng lẽ đứng đó, mùi vị tanh lợm giọng từ chỗ y đứng phát ra, ánh mắt trống rỗng khiến người khác rùng mình. Mình y phủ vẩy trắng ờn phát ra âm hàn khí tức, những nơi không có vẩy phủ rỉ ra nước vàng ệch đặc trưng của xác chết, vô cùng kinh dị.

"Vù."

Tổ thi vương há miệng, mây đen vô tận tràn ra, Huyền giới lại chìm vào hắc ám.

"Thần dạy, ô ô ô...khó chịu quá, lão giáo hoàng cho ta bao nhiêu đồ ngon, giờ lại muốn thổ hết ra."

Hiển nhiên lời nó đã kinh động Tổ thi vương.

Tổ thi vương toàn thân tanh tươi lao tới như chớp, ma ảnh cao lớn hiện rõ nét nanh ác.

"Gào..."

Một cỗ cuồng bạo thi khí lan tràn, Tổ thi vương ngửa mặt gầm vang, cốt phong cạnh đó rung rinh, y lao tới như điện, quỷ thảo xả ra chưởng lực khiến mấy tòa cốt phong cạnh lồi vào Huyền giới sụp đổ.

Bọn Thần Nam đã khác xưa, thi khí của Tổ thi vương không ảnh hưởng nhưng hấn lại nhú mào: "Tổ thi vương này quả cổ quái, chưởng lực của hấn còn chưa hơn được lục giai nhưng ta cảm giác được thể nội hấn ẩn tàng sức mạnh kinh nhân."

"Không sai." Tử Kim thần long nói: "Ta cũng lấy làm kì quái, mỗi lần thấy hấn, ta lại thấy tà dị hơn, hiện tại đã hiểu, hấn không đơn giản như biểu hiện."

Thần Nam nhớ lại lời Đoan Mộc, Tổ thi vương không dễ trêu vào, các cao thủ Huyền giới khắp thiên hạ không mấy ai là địch thủ.

Hắn nhớ lúc Tổ thi vương vào Đố gia Huyền giới, dù đại bại quay về nhưng không bị hủy diệt tại đó, đủ thấy thực lực cực mạnh. Nên nhớ Đố gia Huyền giới truyền thừa vạn năm, rất có thể có siêu giai cao thủ.

"Tất cả không được coi thường."

Thần Nam lại toàn lực tung ra một quyền, quyết định trực tiếp hạ sát thủ.

Một năng lượng quang trụ gần như được thực chất hóa từ quyền đầu của hắn bùng lên, ma khí vô tận lan tràn, đánh tan thi khí đen ngòm, mấy tòa cốt sơn phía trước bị năng lượng cuồng bá đánh vỡ.

"Ầm."

Năng lượng quang trụ cương mãnh thế như chẻ tre đột phá chướng lực của Tổ thi vương, đánh trúng mình y, hát bay mấy trăm trượng, thân thể y mềm nhũn ra, đập mạnh vào cốt sơn.

"Ông nó chứ, cứng thật, nhất kích của Thần Vương cũng chịu nổi, không tan thành bột." Tử Kim thần long hơi kinh dị, lại nói tiếp: "Nhưng cũng không tà dị lắm, đã bị giải quyết dễ dàng."

Cùng lúc, Tổ thi vương mềm nhũn tại cốt sơn bật dậy như khí cầu được bơm căng, thân thể phồng lên, như được đúc từ thép luyện, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

"Thần dạy, lão quỷ sống lại."

Cổ Tư nhíu mày: "Đó...là sức mạnh Thần Vương. Hơn nữa là Thần Vương tuyệt đỉnh."

"Ai đến quấy nhiễu ta thanh tu?"

Thi Vương gầm lên giận dữ, không còn là loại vai u thịt bắp đầu óc ngu si như vừa nãy mà trong mắt sáng chói u minh quỷ hỏa, tà dị khôn tả.

Thần Nam kinh dị hỏi: "Người không phải Tổ thi vương, thật ra là ai?"

"Ta là Thi Hoàng."

"Đáng ghét." Tử Kim thần long ré lên.

"Thần dạy, người nói láo, Thi Hoàng ở trên Thiên giới." Long Bảo Bảo trợn trừng mắt, nó từng thấy Thi Hoàng trên Thiên giới đáng sợ thế nào.

"Ta là thi chủng của Thi Hoàng trên Thiên giới gieo xuống, nói chung cùng là một người, sớm muộn cũng hợp lại. Lúc đó... hắc hắc!" Thi Hoàng cười âm u.

"Nguyên lai người không phải Tổ thi vương!" Thần Nam lạnh lùng nhìn y.

"Ta đương nhiên không phải, người tưởng Thi Hoàng mấy lần mạo hiểm hạ giới vì cái gì, lẽ nào báo ân thành toàn cho lão phế vật đó? Hừ hừ... chẳng qua xem trọng thân thể lão."

Hiện tại tất cả đã rõ, nghi vấn đã sáng tỏ.

"Ha ha..." Thần Nam cười vang: "Nguyên lai người và Thi Hoàng coi như là một, vậy chúng ta càng không bỏ qua cho người, cừu oán của bọn ta và Thi Hoàng cực sâu."

"Các người dám động thủ với Thi Hoàng?" Lão quỷ lạnh lùng nhìn bọn Thần Nam.

"Ha ha... người tuy tên Thi Hoàng nhưng còn lâu mới bằng Thi Hoàng ở Thiên giới gần tiếp cận Thần Hoàng, chẳng qua người là cường giả Thần Vương. Tất cả cùng lên diệt hắn."

Với hóa thân khác của Thi Hoàng, Thần Nam quyết không khách khí, liên thủ diệt trừ ngay.

"Hừ, các người giết được ta? Có biết vì sao ta nói thật cho các người biết không? Tử kì các người đã tới, Thi Hoàng ở Thiên giới đang tới đây, ta cảm ứng được khí tức."

Thần Nam hơi nhú mày, hấn loáng thoáng cảm nhận được thi khí dao động, bất quá liền giãn mày ra, bởi cũng cảm ứng thấy khí tức của Đại Ma và Vũ Hình, tựa đang đại chiến ngoài xa.

Hiện tại không cần nói, phải nhanh chóng giải quyết Thi Hoàng này đã, không để hai yêu ma hợp thể.

"Giết."

Thần Nam, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo và Cổ Tư cùng xông lên.

"Ta thích nhất lấy gạch đập hấn." Tử Kim thần long gào lên.

Thần Nam lấy hai khối cổ thuẫn tàn phiến cho nó, đưa Liệt Không Kiếm cho Cổ Tư, Long Bảo Bảo không cần gì, toàn thân nó là bảo vật: Thiên Long trảo, Thiên Long dực, Thiên Long kiếm.

Ba bán Thần Vương đánh một Thần Vương, đương nhiên chiếm hết thượng phong.

Thi Hoàng kinh nộ đan xen, rút giọng: "Ai ngăn cản Thi Hoàng của Thiên giới ắt sẽ chết."

"Lão quý đừng si tâm vọng tưởng. Người ở Thiên giới giết không biết bao người, hôm nay tử kỳ đã tới."

Thần Nam công tới Thi Hoàng đầu tiên, nhất đao chém vào tay phải Thi Hoàng, e rằng chỉ có bảo vật như Đại Long đao mới chém được kim cương bất hoại thể của thi sát Thần Vương cấp.

"Bình, bình."

Tử Kim thần long quăng hai "viên gạch" vào gáy Thi Hoàng.

"Choang, choang."

Cổ Tư dùng Liệt Không Kiếm chém vào eo Thi Hoàng, y chưa đạt đến Thần Vương cảnh giới nên bảo vật trong tay mà không chém

được.

"Gào..."

Từ ngoài xa truyền lại tiếng gầm phẫn nộ, thanh âm xuyên qua Huyền giới.

Hiển nhiên Thiên giới Thi Hoàng cảm ứng được mọi thứ ở đây.

Đồng thời, tiếng thở dài từ trên đệ thất quỷ phong vang lên, Đạm Đài Tuyên lại xuất hiện, khẽ than: "Thi Hoàng là nhân vật rất khá."

Chương 295

Trùng phùng

Thiên địa đại biến, Nhân gian và Thiên giới xuất hiện nhiều không gian thông đạo khổng lồ, thiên phạt ngăn cản thần linh hạ phạm không còn, cường giả Thiên giới không bị khống chế nữa.

Đương nhiên, tuyệt đại đa số không dám cảm khinh cử vọng động, thiên biến phát sinh, ai biết được thế giới đại biến có hung hiểm gì, những kẻ bảo thủ không muốn thò mặt ra.

Nhưng có người nóng lòng hạ phạm, trong đó có Thiên giới Thi Hoàng, thi chủng đưa vào thể nội Tổ thi vương mấy ngàn năm rồi, cộng thêm mấy lần mạo hiểm hạ giới "chăm bón", giờ đến lúc thu hoạch, tiến hành hoàn nguyên hợp thể sau chót để tiến vào Thi Hoàng cảnh giới chân chính.

Y nhúc đầu nhất là phải chống lại thiên phạt hạ giới, lần nào cũng chật vật, thiên địa đại biến phát sinh hóa ra thành vận may, vì thế y vội hạ phạm ngay.

Nhưng đại địch ở Thiên giới Vô Tình tiên tử đến ngăn cản, Thi Hoàng xuống Nhân gian, định phát động "Thi biến" nên đoạt sinh mạng mấy trăm thôn dân để luyện thành thi trận đối phó Vũ Hinh, đâu ngờ làm Đại Ma nổi giận mù tịt, kết quả hai người cùng đấu Thi Hoàng khiến y ôm đầu máu.

Tuy ngày càng đến gần Phong Đô sơn nhưng Thi Hoàng vô cùng phần nộ nhận ra hạt giống Thi Hoàng đã thụ trọng thương.

Y tả xung hữu đột nhưng không thoát vòng vây của Đại Ma và Vũ Hinh, lưỡng vị cao thủ đều không kém hơn y, đơn đả độc đấu cũng là kinh địch, hà huống liên thủ.

Với lần thiên địa kịch biến, Đại Ma chỉ biết thờ dài, không thể theo quy củ cũ hành sự. Hiện giờ Thiên giới và Nhân gian không còn ngăn cách, không thể ngăn cản hữu hiệu thần linh hạ phạm nhưng y là chấp pháp giả và thủ hộ giả của Đông thổ, tất phải dốc sức bảo vệ

người phạm không bị thương tổn. Thiên giới cường giả như Thi Hoàng đi lấy mạng người vô tội là trọng điểm công kích của y.

"Sinh tử luân hồi môn!"

Thi Hoàng gầm lên, toàn thân bùng lên thi khí và hào quang thánh khiết. Sinh tử lưỡng cực phát ra khí tức tương phản, quán lại với nhau, quét vào Đại Ma và Vũ Hinh. Đó là sinh tử ảo nghĩa y lĩnh ngộ sau khi đột phá thiên tắc, không bị thiên phạt hạn chế nữa.

Sinh tử luân hồi, từ tử sang sinh, sinh tử lưỡng cực nguyên khí lan tràn, tạo thành ảo tượng trên hư không, lúc thì thâm chất đầy nội, huyết hải ngút trời, lúc lại đại địa hồi xuân, cây cỏ xanh tươi, sinh cơ mơn mớn.

Chín đạo luân hồi chi môn lấp lánh huyết quang phía trong, xuất hiện cạnh Vũ Hinh và Đại Ma, chậm chậm ép vào, hút lấy họ.

Đương nhiên bị hút vào sinh tử luân hồi môn coi như bị sinh tử luân hồi án của Thi Hoàng chế trụ, do y nắm sống chết.

"Ngũ - âm - ma - ngục!"

Đại Ma cũng gầm lên, xuất ra chiêu bài tuyệt học. Y cũng gần đạt Thần Hoàng cảnh giới, ngang nhau với Thi Hoàng, pháp tắc không hề kém hơn "Sinh tử luân hồi môn".

Thần Vương là cấp độ sức mạnh tăng cao, tiểu thể giới khuếch đại hẳn lên, tuy nắm được các pháp tắc nhưng vẫn bị thiên địa pháp tắc hạn chế, nằm trong khuôn khổ của thiên tắc.

Tiếp cận Thần Hoàng lại khác, đột phá đại thiên địa hạn chế, nắm được chung cực pháp tắc do bản thân ngộ ra, có thể thi triển sức mạnh cực hạn mà không lo thiên phạt.

Thiên giới Vũ Hinh vẫn như trước, không có đặc thù pháp tắc nhưng thân thể khước bạo phát trận trận hỗn độn chi quang, ngăn cản được Sinh tử luân hồi môn của Thi Hoàng.

"Gào..."

Thi Hoàng gầm lên, bị hai cao thủ đồng cấp vây đánh, đương nhiên không chống nổi, lòng y lại nóng nảy vì tình cảnh ở Phong Đô sơn, càng thêm bị động.

"Ngũ ngục hợp nhất!" Thân thể cao lớn khôi vĩ của Đại Ma phát phơ mớ tóc dài, hai mắt sáng rực, dốc toàn lực diệt cường địch định gây hại Nhân gian.

Năm ma ngục hợp lại hình thành một không gian hắc động cực lớn xuyên qua Sinh tử luân hồi môn hút lấy Thi Hoàng,

Vũ Hinh phong hoa tuyết đại, bạch y vũ động nhưng lúc này như nữ tu la, hai mắt xạ ra lãnh điện, toàn thân sáng lóa hỗn độn chi quang, khác nào thiên nữ chiến sĩ mạnh nhất trong Thái cổ thần thoại.

Không có pháp tắc nhưng hỗn độn chi quang hơn cả pháp tắc, Sinh tử luân hồi môn bị thần quang hất bay, hiệp trợ Đại Ma dùng ma ngục hợp nhất hút Thi Hoàng vào.

"Hừ."

Đại Ma hừ lạnh: "Thi ma này nên luyện hóa từ lâu."

Nhưng Đại Ma vừa dứt lời, không trung phát ra dao động đáng sợ, ma ngục đang chậm khép lại đột nhiên nứt ra, Thi Hoàng đột phát ra ngoài, ma ngục cũng không phong ấn được.

Thi Hoàng do sinh mà tử hóa thành thần thi, rồi lại do tử mà sinh, rũ hết tử khí, thành tiên thần. Những gì y trải qua không thể tưởng tượng nổi, liên tục qua lại giữa sinh tử, đột phá sinh tử cực hạn, nắm được ý nghĩa của sinh tử thành cường giả một phe Thiên giới.

Y cứ tu luyện thế này, không mấy mà đạt đến cảnh giới Thần Hoàng.

Thể chất y và người ta khác nhau, hiểu ý nghĩa sinh tử hơn hầu hết mọi người, thời gian tu luyện ngắn hơn họ nhưng cảnh giới lại vượt xa những kẻ cùng thời đại.

Vũ Hinh như tu la thiên nữ cười vang như tiếng chuông bạc: "Thi

Hoàng người hôm nay chết chắc, hiện tại đang cố giãy chết." Hồn độn chi quang lóe sáng, nằng lại ra đòn.

Trong mắt Đại Ma cũng rực lên thần quang, toàn lực diệt Thi Hoàng.

Tiếc cho Thi Hoàng, vừa đột phá xong lại bị hai cường giả ngăn cản, đành phải tận lực chống cự.

Đại chiến ở Phong Đô sơn cũng kết thúc, Thiên giới Thi Hoàng bị cản khiến hạt giống Thi Hoàng muốn ra ngoài hợp thể cũng bị Thần Vương vây ráp, đành dựa vào sức mình khổ chiến, liên tục thoái lui, sa vào tuyệt cảnh quan đầu.

Song giác của Long Bảo Bảo hóa thành hai ngọn Thiên Long kiếm hoàng kim, phát ra kim sắc thần quang sáng chói, chém Thi Hoàng thành bốn mảnh.

"Ai nha, thần dạy, ta lại tạo sát nghiệt rồi." Tựa hồ nó rất không thích giết chóc.

Với cừu địch không thể nhân từ, Thần Nam tiến lên vung Đại Long đao chém liên tục, diệt hết linh thức vỡ nát của hạt giống Thi Hoàng khiến y tịch diệt.

Hạt giống Thi Hoàng găm lên bất cam rồi tan biến. Thi thể đáng sợ hoá thành thi thủy ngấm xuống đất nhưng năm viên châu sáng chói chậm rãi bay lên, thần quang sáng rực, ngập ngụa sinh mệnh khí tức.

"Huyết đan!"

Tử Kim thần long kêu lên kinh hãi.

Tử đến đỉnh điểm là sinh, sinh đến tận cùng lại là tử, sinh tử giao nhau, đó là quy luật cân bằng thế giới, dù trong tử vong cũng ẩn tàng sinh khí, vô tận sinh mệnh chi năng đan nhau ắt sẽ có sinh tử khí tức.

Thi Hoàng liên tục chuyển hóa giữa sinh tử, thể nội tuy có vô tận tử khí nhưng cũng sản sinh sinh khí, huyết dịch của ngàn vạn người gom hết tinh hoa phối hợp với sinh khí kết thành huyết đan.

"Một, hai, ba..." Tử Kim thần long nhỏ nước miếng.

Long Bảo Bảo nhìn huyết đan rồi lại nhìn thi thủy dưới đất, nó thống khổ nhắm mắt, huyết đan tuy kỳ diệu nhưng xuất xứ quá kinh khủng khiến nó ớn lạnh.

"Ha ha..." Thần Nam cười vang: "Đừng hiềm nó ô uế đó là sinh mệnh tinh hoa thuần túy nhất, càng hay, để định địa thần thụ tịnh hóa mấy ngày đã."

Hắn ném năm viên huyết đan vào nội thiên địa, định địa thần thụ phát ra thần quang màu lục sáng rọi, lá cây khua lên xào xạc, năm viên đan thần thụ hấp phụ, treo trên cành như quả cây.

"Ha ha ha..."

"Hì, hì, hì..."

Hai "Hài đồng" Tứ tổ và Ngũ tổ như thiên niên lão yêu cười quái dị: "Tốt quá. Năm viên sinh mệnh thần đan của Thần Vương, không ai được lấy, đó chuẩn bị sẵn cho đời sau của Thần gia. Đệ cửu nhân phản nhưng đệ thập nhất nhân bù vào, trời thương tưởng ban cho huyết mạch này, hì hì.."

"Không được cười như thế."

"Ái chà."

"Ái chà."

Hai lão tổ bị Mộng Khả Nhi kéo tai vào tiên quả viên.

Trong Thi Vương giới, thi khí tan dần, chỉ có bạch cốt sơn vẫn vô cùng tà dị.

Thần Nam nói: "Chúng ta hủy diệt Huyền giới này rồi hăng đi."

Hắn, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo và Cổ Tư đứng trên đệ thất quỷ phong, cùng thi triển toàn lực tung một đòn công kích cuồng mãnh.

Hồn độn chi quang lóe sáng, Thi Vương Huyền giới bị tiêu diệt, tan thành hồn độn, chỉ có vô số bột xương rải từ trên không xuống.

Bọn Thần Nam lại bay lên, bay về hướng có khí tức của Đại Ma và Vũ Hinh.

Lúc họ vừa đi, Đạm Đài Tuyền lại xuất hiện trên đệ thất quỷ phong khe thở dài: "Thần Nam, người lừa ta..."

Cách đó mấy chục dặm, Đại Ma và Thiên giới Vũ Hinh bức Thi Hoàng vào tuyệt cảnh, thân thể trọng thương.

Thi Hoàng gằn như cuồng bạo, cảm ứng được sự tình đáng sợ ở Phong Đô sơn, hạt giống y gieo đã bị diệt, con đường tiến lên Thần Hoàng đã bị cắt

"Chết tiệt. Gào..."

Y ngẩng mặt gầm vang nhưng tất cả đều vô bổ, thoát thân cũng khó.

Bọn Thần Nam đến nơi cũng đúng lúc Thi Hoàng diệt vong, hồn độn thần quang và Ngũ âm ma ngục đánh nát Thi Hoàng.

Trước lúc chết, đầu y phản kích, lao vào bọn Thần Nam. Bất quá trước mặt ba bán Thần Vương, kẻ sắp chết có thông thiên bản lĩnh cũng không phát huy được, bị bọn Thần Nam đánh tan, tịch diệt hoàn toàn.

Nếu hỏi thế gian ai mặt dày nhất, đương nhiên Tử Kim thần long chiếm ngôi, nó không hề giác ngộ, trong lúc mọi người quan sát mà mặt không đỏ, tim không đập lao lên không thu hết tám viên Thi Hoàng đan gằn đạt đến cảnh giới Thần Hoàng lại.

"Gào... ta biết các người đều là cao nhân, không để mắt đến tục vật này, thôi để bọn ta xử lý." Lão du côn nói với Đại Ma và Vũ Hinh.

Cao thủ chết đi, hiếm khi để lại thần đan nhưng Thi Hoàng thể chất quá đặc thù, để lại sinh mệnh thần đan trân quý vô cùng.

Lúc này trong mắt Thần Nam chỉ có Vũ Hinh, những người khác gần như thành không khí hết.

Thân ảnh bạch y bay bay phía trước thanh lệ tuyệt tục, tuyệt thể tư dung vẫn xuất trần như xưa, dung nhan tươi thắm như đóa hoa có khác nào vạn năm trước, vẫn mỹ tuyệt hoàn vũ.

Nhưng hắn biết đó không phải là Vũ Hinh ngày xưa, sau khi tu luyện Thái Thượng vong tình lục, tính cách nàng đã khác.

Nhưng dù vậy, thể nội nàng vẫn chảy dòng máu của Vũ Hinh, là một kiểu sinh mệnh của Vũ Hinh, khiến hắn khó giữ nổi bình tĩnh.

Dung nhan thanh lệ tuyệt luân, mắt trong như nước mùa thu, mái tóc buông xuống như dòng thác đen nhánh, thân thể yêu kiều như mộng ảo, linh khí bức nhân, gom hết những gì tươi đẹp trong thiên địa.

"Thần Nam..." Vũ Hinh khẽ gọi: "Lần trước ngươi vì ta vào sinh ra tử, sau cùng nhảy xuống Ma Chủ chi mộ khiến ta rất thương tâm. Nhưng lúc đó ta không thể cứu ngươi, còn đang đấu với Thi Hoàng."

Lòng Thần Nam dần bình tĩnh: "Ta biết, mọi người không cần tự trách, mọi người an là được rồi."

Vũ Hinh mỉm cười như hoa xuân đua nở, cả thế giới cơ hồ sáng lên.

Thần Nam nói: "Vũ Hinh, đừng về Thiên giới nữa, hiện tại thiên địa đại biến, mọi người ở lại Nhân gian với bọn ta."

Vũ Hinh gật đầu không do dự: "Được, ta ở lại."

Hào quang lóe sáng, Đạm Đài Tuyền mỹ lệ như mộng ảo xuất hiện, gọi lên thân thiết: "Vũ Hinh mọi người." "

"Đạm Đài tỷ tỷ." Vũ Hinh thấy Đạm Đài Tuyền, tựa hồ phi thường cao hứng.

Thần Nam nhúc óc, nhìn Đại Ma cạnh đó hắn nhớ đến một chuyện còn nhúc đầu hơn.

Chương 296

Mục tiêu thái thượng

Cách đây không lâu, Thần Nam từng giao Nạp Lan Nhược Thủy cho Đại Ma chiếu cố, sắp đến lúc phải đón về. Vũ Hinh, Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi, Nạp Lan Nhược Thủy mà đối diện ắt khiến hấn vô cùng khó xử.

Theo tình cảm, hấn sẵn sàng bỏ tất để đi cùng Vũ Hinh nhưng giờ Mộng Khả Nhi đang có thai, Đạm Đài Tuyền hình như có liên quan rất lớn đến hấn, nếu để mọi sự vỡ lở ắt sẽ náo loạn.

Hào quang từ thể nội Vũ Hinh phát ra, hào quang bảy sắc bao quanh nàng, bạch y phơ phất, thần thái thu thủy dáng như ngọc, thu hết linh khí thiên địa vào mình.

Đạm Đài Tuyền cạnh đó cũng tuyệt đại tư dung, vĩnh viễn mỹ lệ xuất trần, làn mi cong cong, sống mũi nhô cao, môi đỏ thắm, hàm răng như ngọc, đẹp đến mơ hồ.

Hai nàng được Thiên giới tôn là thiên kiều song nữ, vô luận về tư dung hay thực lực đều hiếm kẻ sánh nổi.

Hai người như chị em ruột, cười nói liên tục, vô cùng thân thiết.

Nhân cơ hội này, Thần Nam vội truyền âm cho Đại Ma: "Ma huynh vẫn khỏe chứ, Nhược Thủy hiện ở đâu?"

Đại Ma tựa hồ nhận ra hấn đang lo lắng, dùng thần thức truyền âm: "Đã về Tây phương Thiên giới."

"A, sao lại như vậy?" Thần Nam cả kinh nhưng không hỏi Nạp Lan Nhược Thủy về Thiên giới thế nào. Lúc trước hấn dùng Khốn Thần chỉ nhưng không tận lực, biết không thể phong ấn một Thần Vương lâu dài, chỉ mong khi Nạp Lan Nhược Thủy tỉnh lại sẽ bình tâm suy tính, không thể về Thiên giới ngay. Hiện tại chắc có biến.

Đại Ma nói tiếp: "Hiện tại thiên địa đại biến, xem ra chấp pháp giả

như ta nên rút lui, thiên địa quán thông nhiều không gian thông đạo, không thể cứ thấy thần linh là giết, chỉ cần họ không hoành hành tại Nhân gian là được."

Thần Nam đề nghị: "Ma huynh nên cùng bọn ta, hàng ngày có thể thỉnh giáo võ kĩ, có biến cũng chiếu ứng được cho nhau."

"Được."

Thần Nam thấy Đại Ma không để tâm lắm đến thiên địa đại biến, liền hỏi với vẻ kỳ quái: "Đại Ma, huynh có biết vì sao thiên địa phát sinh kịch biến?"

"Không rõ lắm. Trước khi xảy ra, sự phụ từng nhập mộng cho ta biết thiên địa có thể có kịch biến phát sinh."

"A, sự phụ... huynh dự cảm được?" Thần Nam cả kinh, sự phụ Đại Ma thật ra là ai? Dự cảm được cả việc như thế ắt thần thông quảng đại, có bị Ma Chủ "mời đi" không?

Đoạn hấn nghĩ đến một khả năng khác, buột miệng hỏi: "Đại Ma, sự phụ huynh là ai? Có phải một ngân phát thanh niên nam tử?"

"Không, hình như là một hắc phát nam tử. Người thường xuất hiện trong mộng, ta chưa từng chân chính gặp mặt nên khó tả dung mạo."

Mồ hôi như tắm.

Sự phụ Đại Ma tất phải là nhân vật siêu tuyệt, chỉ dựa vào nhập mộng mà dạy được một đồ đệ thế này, chắc với thực lực đó phải vào đệ tam giới. Nhưng khả năng hấn hữu là y lọt lưới. Sau này phải cần Đại Ma chứng thực mới được.

Vũ Hinh và Đạm Đài Tuyền đàm luận rất thoải mái, cùng bay đến gần Thần Nam. Khóe miệng Vũ Hinh mỉm cười, vừa ngây thơ, lại đượm nét tinh nghịch, nụ cười mỉm này khiến Thần Nam xao động.

Nàng bảo hấn: "Đạm Đài tử tử và ta quyết định ở cạnh nhau một thời gian."

Đạm Đài Tuyền hơi mỉm cười, tuyệt sắc khiến trăm hoa lu mờ: "Ta muốn ở lại Nhân gian một thời gian."

Thần Nam hơi kinh ngạc, nhưng lại thờ phào ngay: "Hay lắm, phi thường hoan nghênh."

Bất kể nàng không phải Vũ Hinh ngày xưa, chỉ cần cùng nàng trùng phùng một thời gian là hẳn vô cùng vui sướng, cả nhóm tiến về phía đông đến Côn Luân Huyền giới.

Tthiên địa đại loạn, Thần Nam quyết định đến yêu tộc thánh địa, đợi sự tình phát triển.

Cả nhóm hợp lại, tạo thành một lực lượng đáng kể trong thiên địa.

Trừ Cổ Tư ra, Thần Nam, Long Bảo Bảo, Đạm Đài Tuyền, Vũ Hinh, Đại Ma, con rồng du côn đều là Thần Vương, hợp lại ắt thừa khả năng so kè với một nhóm cao thủ, kể cả địch thủ là Thần Vương cũng không ngại.

Côn Luân sơn trải dài ngàn dặm, trong núi cây cối xanh rờn như biển, đâu đâu cũng thấy cây cối mơn mớn sinh cơ.

Mẫu đơn cốc diễm lệ, mai khô sơn rừng rực, lan thảo nhai thâm u, liên hoa hồ xuất trần, trong núi mỹ cảnh vô số, khác nào Nhân gian thánh thổ.

Cỏ thụ bạt ngàn, hoa tươi đua nở, cỏ xanh mênh mang, mùi thơm nức mũi phiêu đảng trong núi, có rất nhiều dị thú họ chưa thấy, chưa nghe qua, tất cả đều đẹp như thi như họa.

Mỗi lần đến đây, Thần Nam đều chìm trong cảm xúc khôn tả, ở đây có quá nhiều nơi gắn bó với hắn.

Thân ảnh buồn bã đó vạn năm trước đã vào Bách Hoa cốc rồi tử biệt với hắn... vạn năm sau tìm lại, vẫn là nỗi đau cam lặng đó, ngọc thạch vỡ vụn lộ ra hàng chữ "Yêu chàng vạn năm", mỗi lần nhớ lại hắn đều có cảm giác đau lòng.

Dù đã gặp linh thi Vũ Hinh, thấy tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm,

trùng phùng Thiên giới Vũ Hinh, nhưng với hắn vẫn còn nhiều ân hận, họ đều không phải Vũ Hinh chân chính.

Họ có dung mạo của Vũ Hinh nhưng tư tưởng lại khác, nói chung không phải là nàng chân chính.

Mỗi lần vào Côn Luân thánh địa, hắn đều có cảm giác hoảng sợ, đây là nơi cắt đứt một đoạn tình cảm trọng yếu nhất đời hắn. Hắn không biết mình còn được gặp lại cô bé ấm áp như ánh nắng, dịu dàng như nước biển, tươi tắn hơn hoa tươi nở rộ lúc xuân về tuyết tan không.

Một vạn năm đã qua, người và vật đều không còn, Vũ Hinh để lại quá nhiều câu hỏi mà hắn không biết, liệu còn gặp được Vũ Hinh chân chính không, hắn sợ rằng lần từ biệt vạn năm trước là vĩnh biệt.

Thoáng chốc, bọn hắn bay đến Bách Hoa cốc, tất cả đều trống trơn, Bách Hoa cốc đã bị mấy lão yêu quái dùng đại pháp lực đưa vào Côn Luân Huyền giới.

Nhưng nơi đó vẫn có ma lực kinh nhân khiến Thần Nam không tự chủ dừng lại, nói với Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo: "Các người thuộc đường, đưa các quý khách vào yêu tộc thánh địa, ta đến sau."

Hắn đáp xuống, lặng lẽ đứng trên vùng đất trống, dụng tâm cảm thụ những dấu tích của Vũ Hinh.

"Yêu chàng vạn năm."

Hắn tưởng tượng được cảnh tượng bi thương vạn năm trước nàng rơi lệ khắc lại hàng chữ này, loáng thoáng nghe thấy tiếng thầm thì bi thiết vọng về.

Đó là điểm kết thúc? Hay lại là một vòng tròn mới?

Hắn không phải người hay vương vấn nhưng lúc này không tự chủ được hồi ức lại, có những người hoặc vật vĩnh viễn không thể quên.

Từng bức tranh nhuộm máu lấp lóe trong lòng. Hắn hú vang, lao vút lên, bay về phía yêu tộc thánh địa. Mỗi lần nhớ lại, hắn đều có cảm giác muốn khóc.

Hắn nào phải kẻ yếu đuối, có thể trường đao hướng thiên, nương mây đối diện với thần ma dày đặc, dù máu nhuộm chiến bào, không giữ được tính mạng cũng có thể uống rượu nồng, liều mạng chiến đấu, mà vẫn không chổng nổi mấy hình ảnh đầy huyết lệ đó.

"Muội tên Vũ Hinh, được sư phụ tìm thấy trong bụi cây vào đêm mưa..."

"Lúc... huynh già đi, còn nhớ... một cô bé... tên Vũ Hinh...."

....

Hắn cố khép hồi ức tiến vào yêu tộc thánh địa.

Khung cảnh xa xa nhiệt náo, đầy sắc màu ấm áp.

Hai con rồng đã coi đây là hậu hoa viên nhà mình, không biết kéo Cổ Tư đi gây họa ở đâu. Đại Ma vẫn nghiêm nghiêm nghị nghị, được Nê Nhân và La Sâm mời đi, Đạm Đài Tuyền đang giao đàm với Đoan Mộc.

Thiên giới Vũ Hinh lại đang cười nói với một tiểu nữ hài hoạt bát khá ái: Tiểu Thần Hi, tiếng cười trong veo của cô bé đầy niềm vui.

"Vũ Hinh tỷ tỷ đến từ Thiên giới, không phải Vũ Hinh tỷ tỷ kia sao? Tỷ lần đầu đến đây sao biết muội tên Thần Hi?"

Lời cô bé khiến Thần Nam chú ý, hơi biến sắc.

"Tỷ tỷ nghe người ta gọi mới biết." Thiên giới Vũ Hinh mỉm cười đáp lời, ôm Thần Hi mũm mĩm như búp bê vào lòng.

"Vậy sao? Sao vừa nãy muội không nghe ai gọi mình." Tiểu Thần Hi hơi mơ hồ nhưng lại bật cười cao hứng ngay, trò chuyện thân tình với Vũ Hinh, tiểu thiên sứ nhanh chóng đem tâm tình khoái lạc truyền cho người khác.

"Ca ca..."

Tiểu Thần Hi đã nghe nói Thần Nam quay về, tỏ ra vô cùng cao hứng, lập tức bay đến chỗ hắn. Hiện tại cô bé có thể nhảy xa mười mấy trượng như tiểu tiên tử đang múa, xem ra ở cùng mấy lão yêu quái, tu vi đã tăng cao.

Thiên địa đại biến, mấy đại cao thủ đến sống khiến thánh địa yêu tộc tăng hẳn về thực lực, Côn Luân Huyền giới nhiệt liệt hoan nghênh, trong lúc đại loạn này, sức mạnh đồng nghĩa với giữ được an lạc tương hòa.

Đương nhiên, chúng yêu không hoan nghênh hai con rồng, Côn Luân đại hại, tiểu hại nổi danh đã quay lại khiến không ít kẻ nhức óc, lại đề phòng như phòng tặc.

An trí xong xuôi, Thần Nam tiến vào nội thiên địa, luyện hóa sinh mệnh chi đan của Thi Hoàng, năm viên của hạt giống Thi Hoàng và tám viên của Thiên giới Thi Hoàng.

Thi Hoàng đã tiến sát Thần Hoàng cảnh giới, Thi Hoàng đan hơn hẳn Thần Vương đảm.

Hắn muốn luyện hóa rồi đưa vào thể nội hài nhi nhằm đảm bảo an toàn cho tiểu sinh mệnh.

Hắn từng nghe Lão bạo quân Khôn Đức nói, với công lực của Mộng Khả Nhi không thể luyện hóa tiểu sinh mệnh nhưng đổi lạ là Đạm Đài Tuyên ắt khó nói, trừ phi tiểu sinh mệnh hấp thu sinh mệnh chi năng thật lớn.

"Tiểu tử khi sư diệt tổ, sai rồi, phải đẩy vào khắp kinh mạch cốt tủy để thập nhất nhân để sinh mệnh chi năng phân bố đến mỗi thốn huyết nhục chứ không đơn giản đẩy vào thân thể là xong."

"Tên tiểu tử trời đánh kia, làm theo ta bảo, khiến một phần ánh sáng phát ra mười phần nhiệt, chứ không phải mười phần ánh sáng một phần nhiệt."

Mộng Khả Nhi bị phong bế huyết đạo, không biết gì nữa nhưng hai vị lão tổ Thần gia liên tục mắng khiến Thần Nam mồ hôi đầy đầu, bất quá đó toàn là những lời quý giá, hắn tiếp thu vô điều kiện.

Ngũ tổ đưa cánh tay mũm mĩm ra vỗ lên Thần Nam đang quỳ: "Tiểu tử khi sư diệt tổ, người phải học nhiều thứ lắm, lúc nào rồi đến chúng ta sẽ dạy người."

"Vâng, vâng, vâng."

Thần Nam không thể mắng họ, đành phải kính lễ, quả là hai tổ tông sống khiến người ta nhức óc.

Đưa mười ba viên sinh mệnh thần đan luyện hóa vào thể nội tiểu sinh mệnh, Tứ tổ và Ngũ tổ cho hắn biết, trừ phi có người giết Mộng Khả Nhi, bằng không không thể luyện hóa được nó nữa.

Thần Nam từ nội thiên địa ra, được biết có Đạm Đài Tuyền đến tìm, nàng ta nói toẹt ra ngay: "Thần Nam, ta biết Mộng Khả Nhi ở trong nội thiên địa của người, vì sao không giao cho ta."

Thần Nam tắt tiếng, hiện tại phải làm sao? Nếu để nàng ta biết Mộng Khả Nhi có thai, chắc sẽ trở mặt với hắn ngay.

Đạm Đài Tuyền nói tiếp: "Ta nghĩ người sẽ không để ta thất vọng. Chúng ta là bằng hữu, vạn năm trước đã thế, hiện giờ và tương lai vẫn vậy. Có một việc ta phải đề tỉnh người, Thiên giới Vũ Hinh không phải là Vũ Hinh trước kia."

"Ta biết."

"Người không hiểu gì cả. Có biết vì sao nàng ta đến Côn Luân Huyền giới không? Vì muốn cắt đứt một đoạn trần duyên rồi lạ biến hóa."

"Người nói là nàng mỗi lần tăng tiến công lực một tầng lại biến hóa một thân thể?"

"Đúng, là biến hóa một loại nhân cách mới đúng. Không ai hiểu Thái Thượng vọng tình lục hơn ta, đó là một loại chung cực tu luyện pháp môn, thông qua mỗi lần biến hóa sẽ không ngừng tự hoàn thiện. Khiến tu luyện giả tiến hóa dần vào hoàn mỹ, không còn sơ hở nữa. Không chỉ nhục thân đạt đến mức vô địch mà tinh thần cũng đạt đến thái thượng chi cảnh."

Chương 297

Thất Tuyệt nữ

Thái Thượng vong tình lục được coi là Thiên giới đệ nhất kì thư bảo điển, thật ra có bí ẩn gì? Mà khiến vô số tu luyện giả điên cuồng, khiến Thiên giới đại loạn, ma lực của nó thật sự như vậy sao?

Thần Nam từng lấy được nó trong lúc đau lòng nhất nhưng chỉ đọc qua chứ không nghiên cứu kỹ.

Vì đó là một bộ ma thư có ma lực không tưởng, tu luyện ắt khiến tu vi tăng nhanh đến cảnh giới khó tưởng tượng nổi.

Nhưng cái giá quá lớn, sau cùng có thể phải giết chính mình.

Tầm xuân hóa bướm, phá kén bay ra, từ con tầm xấu xí hóa thành hồ điệp mỹ lệ, thoát khỏi thế giới tối tăm, bay lên trời cao, từ đó sống giữa mêh mang, trong một thiên địa mới.

Tu luyện Thái Thượng vong tình lục tuy cũng biến hóa như thế, nhục thể hoàn mỹ dần, đạt tới hóa cảnh nhưng khi đó tu luyện giả cũng xảy ra biến hóa, nhân cách liên tục dị biến, sau cùng không biết mình là ai.

"Bản thân" ban đầu cứ biến đổi dần, nhục thể biến ắt tính cách biến, tinh thần tư tưởng truyền thừa đến cuối cùng không biết sẽ thành thể nào.

Việc đó quả thật đáng sợ, ngày thành công cuối cùng, "Thái thượng" là ai? Không thể biết được.

Tác giả Thiên nhân không có lời đáp sau cùng, người ngoài cũng không biết tu luyện đến cảnh giới này, chỉ biết y đã chết, không còn trên cõi đời nữa.

Thần Nam có cảm giác cực kỳ hoang đường, Thái Thượng vong tình lục sau cùng sẽ thành tựu thể nào? Đạt đến cảnh giới chung cực thái thượng là dạng tồn tại nào?

Đạm Đài Tuyền đi đã lâu mà trong lòng hấn vẫn không yên tĩnh nổi, trần trở vấn đề này.

Hấn muốn phục sinh Vũ Hinh chân chính, làm thế nào mới khiến tư tưởng và nhục thể của nàng sống lại?

Nếu hấn không đoán sai, linh thi Vũ Hinh chính là nhục thể, nhưng tinh thần của nàng ở đâu?

Thoáng chốc đã qua nửa tháng, Đạm Đài Tuyền không đến tìm hấn, cũng không đòi Mộng Khả Nhi, tựa hồ bình tĩnh ở lại yêu tộc thánh địa tu luyện.

Thiên giới Vũ Hinh và Tiểu Thần Hi rất hợp nhau, mỗi ngày từ lúc tu luyện đều ở cùng cô bé, thiên tiên mỹ nữ và tiểu thiên sứ ở cùng nhau khiến Côn Luân Huyền giới vô cùng hài hòa.

Hai con rồng về đây như cá gặp nước, kéo cả Cổ Tư theo, đương nhiên nói là "giúp đỡ" nhưng thật ra Cổ Tư phải giúp chúng cùng gây họa.

Đại Ma là tu luyện cuồng nhân, bế quan ẩn cư trong một nơi yên tĩnh thâm u của Côn Luân Huyền giới.

Thần Nam cũng khổ tu, hấn tích tụ sức mạnh, đợi thời cơ, có những sự việc và cừu oán cần giải quyết.

Nửa tháng qua, ngoại giới không xảy ra đại biến cố, không ít thần linh hạ giới, Nhân gian cũng có không ít cao thủ lên Thiên giới, nhưng không gây ra sóng gió gì.

Đương nhiên như thế không có nghĩa là hoàn toàn sóng yên gió lặng, Tà Tổ từ Đạm Đài thánh địa xông ra gây lên sóng gió khắp Thiên giới, giờ thiên địa quán thông, lão càng ít chịu hạn chế. Tranh đấu không ngừng với mấy thần ma vương.

Tà Tổ xuất thế, bị mấy thiên giai cao thủ vây đánh, thực lực rút xuống cảnh giới Thần Vương. Bị tung lên Thiên giới, thực lực kém hấn như thế nên lão không còn cuồng vọng nữa mà cẩn thận hành sự.

Đương nhiên mấy đại thần ma vương có cừu oán với lão đã được tin nên hết sức phòng bị, phái nhiều cao thủ truy tìm nơi hạ lạc.

Tà Tổ liên tục thanh toán đệ tử các phái, sau cùng tìm được cơ hội tiến vào Tuyệt tình phái đại khai sát giới, hút được công lực không ít đệ tử phái này, thực lực khôi phục nhiều nhưng vẫn bị mấy đại thần ma vương đánh bại.

Hút công lực người khác để tăng tu vi là cách làm cực kỳ tàn bạo và đáng sợ. Đương nhiên, không phải ai cũng cấp cho lão công lực phù hợp để tăng cao tu vi.

Trừ phi công lực không tăng theo kịp tinh thần cảnh giới mới phải hút công lực người khác để nâng cao tu vi mới có hiệu quả. Xưa nay công lực và tinh thần đều tăng song song, ít khi phát triển lệch một mặt.

Tà Tổ mất công lực vốn có nên mới đi hút công lực người khác, cũng như con rồng du côn trước đây mất long nguyên, trở thành một đầm nước khô cạn, dung tích lớn nhưng nguồn lại không đủ, sau này có cho nước vào đương nhiên không vấn đề gì.

Cũng có trường hợp cực kì đặc thù, hút sinh mệnh chi năng của cao thủ trên bậc ắt tăng được tu vi nhưng khả năng này quá hao huyền, một người tu vi thấp làm sao luyện hóa được sinh mệnh của cao thủ trên hẳn mình?

Nên việc hút công lực rất hiếm khi xảy ra tại tu luyện giới, Tà Tổ xuất hiện khiến sóng gió tràn lan, vô hình trung trở thành mũi nhọn cho các Thiên giới nhắm vào.

Mấy vị Thần Vương và Ma Vương liên thủ bắt lão, năm xưa họ đều tham gia phong ấn lão, giờ để đối phương tăng công lực ắt họ không có kết cục tốt đẹp.

Sóng gió khiến nhiều người không thể yên tĩnh được, Tà Tổ tiến hành du kích chiến, cơ hồ ngày nào cũng đánh nhau tại Thiên giới và Nhân gian.

Thần Nam lại vui sướng, những kẻ đối địch với Tà Tổ toàn là đại cừu nhân của hắn, chắc chắn Hỗn Thiên ma vương và Tuyệt Tình ma vương đang nhúc óc, phải nhân cơ hội thiên địa quán thông hạ giới truy sát lão.

Không có nhiều sóng gió là chuyện thường tình nhưng Thần Nam lại có cảm giác sau khi thiên địa đại biến sẽ có đại sự kiện phát sinh. Bất quá hắn không tài nào đoán được.

Linh thi Vũ Hinh đã vào Bách Hoa cốc khá lâu nhưng chưa có dấu hiệu xuất quan, Thiên giới Vũ Hinh đến đây, hắn rất muốn hai người gặp nhau xem chuyện gì xảy ra.

Lại nửa tháng nữa trôi qua, Thiên giới Vũ Hinh đến tìm hắn.

Quan hệ giữa họ rất phức tạp, từng luyến ái nhau nhang giờ lại thành ra vô cùng vi diệu.

Hắn vẫn đợi, nếu đúng như Đạm Đài Tuyên nói, Thiên giới Vũ Hinh đến đây tìm hiểu một đoạn trần duyên, có phải là việc vạn năm trước với hắn? Hay lại bắt đầu một đoạn cảm tình, rồi rũ bỏ tất cả mà đi? Hắn không biết.

Tiểu Thần Hi không đến cùng mà bị hai con rồng kéo đi bay lượn bên ngoài Côn Luân sơn.

Đôi mắt Vũ Hinh mênh manh như nước, tựa hồ có tâm sự, nàng đứng cạnh đỉnh đài trên đỉnh núi, chăm chú nhìn hoa lan trên tuyết nhai, hồi lâu mới nói: "Một vạn năm rồi."

"Đúng, một vạn năm rồi." Thần Nam thở dài.

"Có lúc ta cảm thấy rất kỳ quái, trong lòng có rất nhiều chuyện đáng nhớ nhưng mỗi lần nhớ lại, hình như lại thành kì ức của người khác, dù cảm khái vô hạn cũng không thể đặt chân vào đó..."

Nàng thở dài một hơi, trong lòng Thần Nam lạnh ngắt, bình tĩnh đáp: "Trong thể nội muội thật ra phong ấn bao nhiêu nhân cách? Muội là một trong số đó? Vũ Hinh vạn năm trước còn sống trong đó không?"

Vũ Hinh hồi lâu không đáp, gió khẽ phất qua, nàng đứng trên vách đá, đôi mắt như mộng ảo nhìn về xa xăm, tà áo trắng muốt lất phất, cơ hồ sẵn sàng đưa nàng theo gió bay đi.

"Ta không biết..." Vũ Hinh bình tĩnh đáp nhưng Thần Nam cảm giác lòng nàng không bình tĩnh chút nào.

"Vũ Hinh..." hấn buông tiếng thở dài.

"Ngàn năm sau, chúng ta nhìn lại chỉ thấy tất cả nhạt nhòa như gió." Vũ Hinh quay lại, đôi mắt mỹ lệ sâu thẳm như nước biển.

"Muộn đang ám chỉ gì?" Thần Nam bình tĩnh chú thị vào nàng.

Vũ Hinh không đáp mà chuyển đề tài.

"Thần Nam, ta tu luyện Thái Thượng vong tình lục rồi, linh giác sắc bén hơn các cường giả khác nhiều, hiện tại cảm giác sẽ có đại sự phát sinh, người nên cẩn thận."

Thần Nam gật đầu: "Ta cũng loáng thoáng cảm ứng được có sự tình sẽ phát sinh, mọi cũng nên cẩn thận."

"Ta biết rồi, yên tâm đi." Vũ Hinh lặng nhìn hấn: "Đề phòng Đạm Đài Tuyên."

"Vì sao?"

Vũ Hinh quay người nhìn về mẫu đơn cốc ngoài xa, ngắm những đóa hoa xinh đẹp rực rỡ: "Đạm Đài Tuyên hiện không gây bất lợi cho ai nhưng sau này rất khó nói."

"Thật ra là sao?" Thần Nam hỏi, hiển nhiên Vũ Hinh biết được bí mật của Đạm Đài Tuyên.

Vũ Hinh không đáp mà hỏi lại: "Người có nghe qua Thất Tuyệt truyền thuyết?"

"Thất Tuyệt truyền thuyết?" Thần Nam tỏ vẻ không hiểu, lắc đầu biểu hiện chưa nghe.

Vũ Hinh nói: "Đó là truyền thuyết cổ lão của Thiên giới, đồn đại thì nhiều nhưng không có thông tin chính xác. Người ta bảo có một cuốn kì thư cũng thuộc hàng đệ nhất như Thái Thượng vong tình lục, gọi là Thất Tuyệt nhưng đã bị thất lạc, chỉ lại Thái Thượng vong tình lục mà thôi. Lại có người bảo có một thần nữ xưng là Thất Tuyệt, đưa thất thân nhập trần thế khổ tu, lại có người bảo có ma nữ tiền hành Thất Tuyệt biến..."

"Thất Tuyệt...nhiều truyền thuyết như thế, lẽ nào lại liên quan đến Đạm Đài Tuyền?"

"Đúng." Vũ Hinh khẳng định: "Ta cảm giác nàng ta là Thất Tuyệt nữ trong truyền thuyết."

"Thất Tuyệt nữ? Chuyện này..." Thần Nam hoang mang, vì sao hai nữ tử tối kiệt xuất từ vạn năm trước đều có thân phận phức tạp như vậy? Hắn hỏi: "Truyền thuyết về Thất Tuyệt nữ thế nào?"

"Ta không biết." Vũ Hinh lắc đầu: "Cam giác này không tả được, trực giác cho ta biết nàng ta là Thất Tuyệt nữ."

Thần Nam cảm thấy những người bên mình không đơn giản, bất kể xuất thân bối cảnh hay tâm tính đều không thể đoán nổi.

"Thần Nam, sau này nên cẩn thận một chút." Vũ Hinh nói đoạn dằng không bay đến một tòa hoa cốc ngoài xa. Sau cùng nàng quay lại nói với hắn: "Thần Nam, dù thế nào ta cũng không thương tổn đến người, không cần lo, mà nên tin ta."

Trong nội thiên địa, Thần Nam đánh thức hai vị lão tổ đã tọa, nghe lời "Huấn đạo".

"Tên tiểu tử khi sư diệt tổ, muốn tu luyện cũng không xong với người..."

Hai lão tổ hài thường xuyên nói ra bốn chữ "Khi sư diệt tổ" trước mỗi câu, Thần Nam cũng không biết làm sao.

Cạnh đó, Long Bảo Bảo và con rồng du côn đang cùng tranh luận.

Tử Kim thần long nói: "Thần Bội Tư có gì à? Ta thấy Thần Bội Tư nghe hay tuyệt."

Thần Nam dụng tâm lắng nghe, phát giác chúng đang tranh luận tên của tiểu sinh mệnh chưa chào đời. Hai con rồng quả nhiên quá đáng, Mộng Khả Nhi bị chọc giận, kéo theo thiên sứ thị hầu bay vào sâu trong Huyền giới.

Long Bảo Bảo tranh biện: "Khó nghe lắm."

Tứ tổ và Ngũ tổ nghe rõ cũng gào lên: "Con lươn kia, truyền nhân tối kiệt xuất của Thần gia chúng ta sao lại dùng tên Tây phương? Im ngay cho ta."

Tử Kim thần long không tranh biện: "Nếu tên Tây phương không hay thì đổi, phụ mẫu nó hình thành nó ở Tây phương, khẳng định rất nhớ Tây phương, ồ, là truyền nhân tối kiệt xuất của Thần gia các người hả, vậy thì đặt cái tên thật ý nghĩa kiểu 'Quán Tuyệt Tây Phương' có được không nhỉ?"

"Thần Quán Thiên cũng không được, nói gì đến quán tuyệt Tây phương." Hai lão tổ phủ định ngay.

Long Bảo Bảo nháy mắt: "Thần Hạo Nam thế nào? Phát dương uy phong của phụ thân, lại có tên của phụ thân trong đó."

Tất cả loạn hết lên, Thần Nam nhúc ọc nhưng bó tay trước mấy quái vật tinh lực thịnh vượng này, bèn ra khỏi nội thiên địa.

Vừa ra khỏi liền thấy Đạm Đài Tuyền đứng trên lan thảo nhai lặng lẽ nhìn hắn.

Hắn cả kinh, vội đóng cửa nội thiên địa lại.

Đạm Đài Tuyền bình tĩnh hỏi: "Họ đang đặt tên cho ai."

Chương 298

Dự cảm của Ma Chủ

"Họ... nhàn rồi... nên hồ ngôn loạn ngữ." Thần Nam đành cười khòa lấp.

Đạm Đài Tuyền nhìn hấn chăm chăm: "Lúc nào người giao Khả Nhi cho ta?"

Thần Nam tâm tư xoay chuyển, Đạm Đài Tuyền chỉ nghe thấy mấy tiếng loáng thoáng, lúc mình mở nội thiên địa chi môn đi ra để lộ, nếu nghe hết chắc giờ đã động thủ rồi.

"Ta và Khả Nhi có ước định, tạm thời...ồ..." Thần Nam ngượng ngùng, không biết tìm lời nào.

Nhưng Đạm Đài Tuyền cũng không kiên trì, chỉ liếc sâu hấn rồi bay lên, lướt về phía xa.

Thần Nam mở nội thiên địa, nhanh chóng tiến vào.

Khung cảnh loạn xạ lên, tất cả còn đang tranh cãi.

Không biết ai đưa ra tên mà cả nhóm đang cãi nhau rất hăng.

"Phải là cái tên để lại cho ngàn đời, họ Thần là đương nhiên, gọi Thần Thế Mỹ đi."

"Ồ, không tệ."

"Tựa hồ phải xem xét."

Thần Nam suýt nữa ngã nhào, mấy kẻ tinh lực thừa mứa này đúng là nhàn quá hóa khùng.

Hấn nhanh chóng tiến tới,quăng hai con rồng khỏi nội thiên địa rồi theo ra.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hấn tu luyện trong Côn Luân Huyền giới.

"Trên đời này không có ai tùy tiện thành công." Mấy hôm nay, hấn suy nghĩ nhiều về những lời Thần Chiến nói với hấn trước lúc vào đệ tam giới.

Người khác mất mấy ngàn năm mới tiến vào Thần Vương cảnh giới, hấn chỉ mất hai năm ngắn ngủi, tựa hồ điều đó vượt hấn bình thường, phải chăng Thần Chiến ám chỉ gì đó với hấn.

"Được và mất cân bằng, mất bao nhiêu sẽ được bấy nhiêu và ngược lại, một vạn năm chỉ là sớm chiều."

Mỗi lần nhớ lại câu đó, hấn càng khẳng định một vạn năm không trôi qua hoang phí như tưởng tượng.

Hai năm nay hấn trải qua vô số sinh tử đại chiến, luôn mấp mé giữa sống và chết, mỗi lần ở ranh giới tử vong, thân thể hấn lại có một luồng đại lực giúp hấn đột phá.

Tĩnh tâm nghĩ lại hấn mới thấy, thế giới quả cân bằng giữa được và mất.

Hấn mất quá nhiều nhưng cũng được nhiều thứ.

Thiên giới, Nhân gian và tầng địa ngục mười bảy liên thông, đã không xảy ra những việc nghiêm trọng như tưởng tượng nhưng trong lòng hấn vẫn âm u, kiêu gì cũng không dẹp nỗi lo được.

Côn Luân Huyền giới là một động thiên phúc địa, thánh thổ của thiên hạ yêu tộc những người tìm được đây ai cũng là cường giả của tu luyện giới.

Một tháng sau thiên địa cự biến, Côn Luân Huyền giới đón một vị khách không mời, tịnh không báo phỏng ai trong Huyền giới mà muốn gặp Thần Nam.

Tinh xá để tiếp đãi khách nhân được kiến thiết trên những ngọn núi thấp, cảnh sắc đều vô cùng tươi đẹp.

Ở đó hoa đưa thơm ngát, chim hót véo von, thác nước buông xuống, đình đài điện vũ trập trùng.

Nhưng lúc này tất cả đều tử khí trầm trầm, tiếng chim lặng tắt, cảnh sắc mỹ lệ như mất đi sắc thái.

Cây cối như được một màn xám bao trùm, tiếng suối róc rách cũng đại biến dạng, nhuộm tử khí như u minh chi tuyến ở địa ngục, trong làn nước có thêm một tia hắc khí.

Sinh cơ tan biến, trừ tiếng nước chảy, tất cả đều tử tịch.

Lúc Thần Nam và hai con rồng đến nơi, hoàn cảnh còn tệ hơn, tử vong khí tức dày đặc, hắc vân bao trùm đỉnh núi, phẳng phát như vùng đất chết.

Tử Kim thần long quát vang: "Lớn mật, yêu nghiệt phương nào dám đến quấy nhiễu Côn Luân thánh địa?"

"Hừ."

Tiếng hừ lạnh đáp lời, tử vong khí tức dày hơn tràn ra, hắc vụ lan tràn.

"Thần dạy, quét sạch tà ác, quang minh vĩnh tồn."

Toàn thân Long Bảo Bảo phát ra kim quang chiếu vào hắc vân nhưng một cỗ sức mạnh tử vong cũng tràn ra.

Thần Nam ngăn nó lại rồi nói với vào tầng không trên núi: "Vị bằng hữu nào đến tìm tại hạ."

Không ai đáp lời, vô tận tử khí tràn ra, một lưới tử thần liêm đao trăm trượng từ trên đỉnh núi đột nhiên quét xuống, ánh sáng kim thuộc lạnh lùng lóe sáng, hàn khí và tử khí đồng thời tràn ra, vùng thiên địa lập tức lạnh thấu xương.

"Lẽ nào là Minh Thần? Không đúng, y đã ta giết rồi?" Thần Nam nhất thời không đoán ra là ai.

Những đóa hoa ngoài xa điêu tàn rồi tan vỡ, theo gió bay xa.

Tử thần liêm đao dừng lại cách cổ hắn một thước, trên đó có khắc khô lâu hoa văn, lưỡi đao lạnh lẽo soi bóng hắn.

"Thần Nam..."

Thân ảnh trong hắc vân sau cùng cũng chịu mở miệng, Thần Nam nghe ra giọng nói quen thuộc nhưng không nhớ là ai, có điều không phải Minh Thần sống lại.

Thần Nam hỏi: "Người thật ra là ai?"

Tử thần liêm đao trăm trượng lóe lên ánh sáng âm lãnh, thu hồi lại rồi vọt lên giọng nói trầm trầm: "Có thời gian đi thăm muội muội ta."

"Grào... nói với ta hả? Hảo sự này cứ tìm ta là được." Tử Kim thần long mặt dày đến mức không tưởng.

Vừa dứt lời, tử thần liêm đao đột nhiên lại cuồng mãnh quét vào nó, lưỡi đao cắt thật nhanh vào cổ.

Con rồng du côn vội giơ tử kim đại bổng gạt ra.

"Choang."

Tiếng va chạm xuyên mây vang lên, thiên địa rung động hồi lâu khiến ai nấy lạnh mình, Tử Kim thần long vừa định tiến lên thì Thần Nam ngăn lại: "Ta biết rồi, không ngờ là ngươi."

"Cuối cùng ngươi nhớ ra rồi."

Hắc vân tan dần, cảnh tượng hiển lộ, một thanh niên nam tử cao lớn, mặc chiến giáp kim loại, tay cầm thần liêm đao bình tĩnh nhìn Thần Nam ở dưới.

"Quả nhiên là Tiềm Long ngươi!"

Người đến là một trong thập đại thanh niên cao thủ cùng xông vào tử

vong tuyệt địa, cũng là một trong bảy người sống sót, trở thành đệ tử của Ma Chủ.

Không ai biết chuyện gì xảy ra mà Tiềm Long khí chất đại biến, vốn y là thiên tài nhưng không ngạo mạn, lúc nào cũng mỉm cười tươi tắn, hòa nhã như đại nam hài hàng xóm.

Chỉ hai năm, y trở thành kẻ nắm sống chết uy quyền hơn Minh Thần, khiến ai gặp cũng có ấn tượng, y là tử thần chân chính.

"Thần Nam người đã mạnh hơn, hiện tại có tư cách đấu một trận với ta." Giọng Tiềm Long trầm trầm.

"Người là ai? Vừa nãy khoa trương thật, có tin long đại gia cho người một trận không?" Tử Kim thần long vừa bị chấn lụi nên lòng không phục, hiện tại thấy Tiềm Long như vậy, càng muốn động thủ.

Thần Nam ngăn nó, hấn không động nộ với lời Tiềm Long, nếu đứng ở góc độ đối phương, nói những lời này cũng không có gì quá đáng.

Năm xưa, Tiềm Long được các tiền bối Đông thổ coi là thiên tài cao thủ, là đệ nhất nhân lớp trẻ Đông đại lục. Sau này Long Vũ cho biết lúc vào tử vong tuyệt địa, tu vi của y đã chớm ngũ giai, trong lúc Mộng Khả Nhi cũng chỉ tứ giai, cự ly cách y một quãng xa.

Cách hai năm, bọn hấn tiến bộ nhanh, còn Tiềm Long có tiến bộ không? Sự phụ sau lưng y là Ma Chủ, một trong cường giả mạnh nhất thiên địa, tu vi không tăng mới là lạ.

Lúc này hấn cảm nhận được Tiềm Long rất mạnh, hấn từng trải qua một vạn năm "được mất" nên mất có hai năm đã tiến vào Thần Vương lĩnh vực, nhưng còn Tiềm Long? Là vì sao?

Tiềm Long là khoáng thế kì tài nhưng nguyên nhân chủ yếu nhất là sự phụ y, Ma Chủ có thông thiên chi năng, đồ đệ của thiên giai cao thủ trong hai năm tăng lên Thần Vương cũng không khiến ai lạ lẫm.

"Thần Nam, có thời gian đi thăm muội muội ta." Lời Tiềm Long tuy vẫn băng lãnh, trầm trầm nhưng Thần Nam cảm giác được chân tình trong đó. Hấn biết đôi huynh muội này từng có thời gian "yêu lắm."

"Sao người không đi? Người nên tự đi thăm mới phải."

"Ta đã đi rồi nhưng chỉ đứng từ xa nhìn lại." Thần sắc băng lãnh của Tiềm Long tan đi không ít: "Trạng thái tinh thần của nó hiện không tốt, ta không muốn quấy nhiễu đời sống an bình khiến nó phiền muộn."

Thần Nam cười: "Người bảo ta đi thăm, không sợ ta sẽ mang phiền tới sao? Ta là kẻ có vấn đề, cường địch bạt ngàn."

"Ta chỉ hi vọng mọi mọi hạnh phúc! Thần Nam, nếu người khiến nó đau khổ, ta quyết không tha cho người." Đoạn Tiềm Long bay lên, dấy thành một trận hắc vân.

"Từ từ." Thần Nam vội quát, hẳn có nhiều chuyện chưa hỏi rõ.

"Còn gì nữa?" Tiềm Long dừng lại trên lưng chừng không.

"Tiềm Long, người nóng nảy qua, chúng ta coi như là cố hữu, sao không uống mấy chén mà vội vàng đi ngay?"

Thiên địa đại biến, thiên, nhân lưỡng giới không còn ngăn cách, ta đi tìm Thần Vương cao thủ khiêu chiến."

"Lại thêm một chiến đấu cuồng nhân, Tiềm Long đã khác trước nhiều", Thần Nam thở dài.

"Tiềm Long, đã nói đến việc thiên địa đại biến dạng, ta muốn thỉnh giáo người. Người là đồ đệ của Ma Chủ, chắc cũng biết sự phụ mình đạo diễn chuyện này. Ý nói vì an tĩnh cho thiên nhân lưỡng giới nên mời thiên giai cao thủ vào đệ tam giới, ta nghĩ ngoài nguyên nhân đó chắc còn chuyện gì khác."

Nói đến Ma Chủ, mắt Tiềm Long hiện lên thần sắc không biết là kinh hay hận, hồi lâu mới đáp: "Ông ta tựa hồ cần tập kết thiên giai cao thủ tu sửa gì đó, cụ thể thế nào ta không biết. Một ngày trước khi xảy ra thiên địa đại biến, ông ta sai ta và sư huynh Vô Danh thần ma rời khỏi tử vong tuyệt địa."

"Quả nhiên, còn dụng ý khác."

"Sự phụ tùng nói với ta những câu kỳ quái, nếu trên đời thiếu đi cao thủ, thế giới chưa hẳn đã yên tĩnh, nếu có một ngày cao thủ Thiên giới và Nhân gian bị một nhóm người đáng sợ đánh bại, hi vọng tu luyện giới chúng nhân có thể chống chọi được."

"Cái gì, y nói vậy sao, thật ra ám hiệu gì?" Thần Nam chấn kinh, những lời Ma Chủ từng nói tuyệt đối là đại sự kiện.

Đó có phải là nguyên do khiến hắn và Vũ Hinh đồng thời cảm ứng được bất an?

"Ta không biết, sự phụ chỉ dự cảm thế, sự phụ hi vọng không thành sự thật, bằng không sẽ rất phiền hà."

Thần Nam hiện tại hiểu được sự tình không thể coi thường. Ma Chủ là nhân vật cỡ nào, những lời nói ra khẳng định sẽ có đại sự kiện phát sinh.

"Tiềm Long vì sao lại khí chất đại biến dạng?"

"Ta..." Tiềm Long cười lạnh liên hồi, phát ra hàn ý lạnh người, rít lên: "Người có biết ta sống thế nào không?"

"Ta biết người từng trải qua những việc không vui vẻ gì."

"Sự phụ lệnh cho bảy người chúng ta giết lẫn nhau, một người còn sống, sáu người kia thành lương thực trong nửa năm."

Tiềm Long không nói nhiều nhưng Thần Nam tưởng tượng được tình cảnh tàn khốc lúc đó, những đồng bạn từng đồng sinh cộng tử phải giết nhau, đến lúc sáu người chết, một người còn lại, tay nhuộm đỏ máu đồng bạn, dùng thi thể họ mà sống sót, quả bi thảm biết bao? Thống khổ nhất thiên địa chắc không thể hơn thế.

"Đáng sợ thật." Long Bảo Bảo run rẩy.

"Ma Chủ đúng là biến thái." Tử Kim thần long ré lên: "Trên đời này, y là kẻ tà ác nhất."

Tiêm Long nghe bình phẩm nhưng không mắng mỏ thống hận như tưởng tượng mà lắc đầu: "Các người không hiểu ông ta, từ góc độ nào đó, ta hận ông ta cực độ, ông ta tàn nhẫn, lãnh khốc, buộc ta phải làm những việc thê thảm đó, chỉ muốn tôi luyện tâm tính cho ta, để ta đủ ác độc. Nhưng từ góc độ khác ta lại kính trọng ông ta, người không chịu trói buộc của thế gian pháp tắc, không quan tâm đến người đời nhìn nhận thế nào, tất cả đều suy tính cho đại cục, ta nghĩ nếu để làm việc lớn, ông ta sẵn sàng giết trăm vạn thần ma, ngàn vạn sinh linh không nháy mắt, bởi ông ta là thiên cổ cường nhân."

Tiêm Long đi rồi, lòng Thần Nam không bình tĩnh nổi, thật ra Ma Chủ tính toán gì? Ý biết có đại sự phát sinh, vì sao còn mang ngàn ấy thiên giai cao thủ đi? Lẽ nào việc ở đệ tam giới còn trọng yếu hơn?

Hai tháng tiếp theo, Thần Nam lại biến hóa, hẩn luyện hóa năm hóa thân, dung nhập vào bản thể.

Hóa thân chỉ là đường tắt, hẩn luyện hóa năm ma thân khiến ma thể mạnh hơn, da thịt lấp lánh bảo quang, như được đúc từ sắt thép, thể nội ẩn tàng sức mạnh vô tận.

Bất diệt ma thân của hẩn tiến thêm một mức, những cao thủ cùng cấp chắc khó lòng thương tổn đến nhục thân của hẩn, nhưng hẩn dù đạt cảnh giới Thần Vương đại thành vẫn chưa ngộ ra pháp tắc riêng nên không biết hạ thủ thế nào.

"Không có pháp tắc cũng không sao, Vũ Hình tu luyện Thái Thượng vong tình lục, được coi là Thiên giới đệ nhất kì công, không phải cũng không yêu cầu phải có pháp tắc sao?"

Hẩn xuất quan rồi, đến tìm Cổ Tư và hai con rồng: "Chúng ta đi Đông Hải một chuyến, lúc về chắc sẽ có ác chiến."

Hẩn vô cùng ngượng ngập khi Đạm Đài Tuyền và Vũ Hình muốn đi cùng.

Hẩn không biết nói sao, muốn đi thăm Long Vũ mà có hai đại mỹ nữ đồng hành, thật quá...

Nhưng dọc đường, Vũ Hình và Đạm Đài Tuyền lại chia tay, họ muốn

đi khắp các nơi tại Nhân gian bởi họ đều tâm sinh cảm ứng, sẽ có đại sự phát sinh.

Trước lúc đi, Vũ Hinh nói với hắn: "Nếu người đến Đổ gia Huyền giới, không được lỗ mãng hành sự, đến lúc, chúng ta sẽ chiêu tập nhân mã cũng tiến vào. Hiện tại cảm ứng của ta càng lúc càng mạnh, dự cảm rằng sẽ có việc đáng sợ xảy ra, đây chỉ là trầm tĩnh trước cơn mưa gió."

"Ta biết, các người cẩn thận."

Bọn Thần Nam đi về hướng đông, Vũ Hinh và Đạm Đài Tuyên phi hành về hướng khác.

Chương 299

Thông thiên thất trụ

Đông Hải mênh mang, sóng biếc trập trùng.

Chim biển bay cao, cựa ngư nhảy múa tạo thành bức tranh vô cùng sinh động hài hòa.

Biển lớn vô tận, sóng dâng ngút ngàn, đứng trước biển lại thấy con người nhỏ bé.

Tâm cảnh bất đồng, tư tưởng cũng khác.

Trước đây Thần Nam cho chúm mũi vào chiến đấu, giờ đối diện với mặt biển mênh mông, cảm giác của hắn đều đứng từ góc độ chiến đấu, làm sao lợi dụng sóng biển trong lúc chiến đấu phát huy tác dụng, bố cục trên biển thế nào.

Sau ba tháng điều chỉnh, tâm cảnh của hắn bình tĩnh hơn nhiều, thấy mặt biển hùng tráng, tình cảm cũng biến hóa. Từ mặt biển hắn nghĩ về tinh không rồi hướng sang vũ trụ, cùng không gian vô tận. Tiếp đó nghĩ về thời gian vĩnh hằng...

"Muốn đề thăng tu luyện cảnh giới, không thể thiếu sinh tử đại chiến. Thu hoạch trong đại chiến sẽ chìm sâu, khi ta từ trong núi xương sông máu bước ra, tiến vào thình không thanh tân khác ắt sẽ cảm ngộ. Tu luyện giả chân chính không chỉ cần máu và cái chết khảo nghiệm, mà cả nhiều tầng cảm ngộ đằm sâu."

Bọn hắn đổi kế hoạch, không ra biển tìm Long Vũ ngay mà ở lại bờ biển.

Mỗi ngày, hắn đều nhìn biển lớn vô tận, quan sát sóng lớn yên lặng, nhìn nước triều lên xuống...

Năm, sáu ngày sau, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo không chịu nổi, kéo Cổ Tự chưa từng ra biển lang thang dọc bờ biển.

Ngày thứ mười, Tử Kim thần long không chịu nổi nữa, oán hận nói với Thần Nam: "Tiểu tử ngươi ngờ ngẩn cái gì, cả ngày ngồi ngáy ra, có gì hay đâu nhỉ?"

"Con lươn ngươi đã tiến vào Thần Vương lĩnh vực, có thời gian nên cảm ngộ thiên địa biến hóa, tĩnh tâm lại sẽ có ích cho tu luyện."

"Dừng, long đại gia ngày nào chẳng cảm khái, biển toàn là nước, tuần mã có bốn chân, mỹ nữ tươi đẹp. Có cái gì mà cảm ngộ?"

Thần Nam chỉ biết cười khở, tâm tính của Tử Kim thần long mà muốn tĩnh tâm cảm ngộ ắt bằng đánh đổ. Nhưng hắn không lo lắng, mỗi người mỗi tình, lão long thích nghi lặn lội trong hồng trần, cũng như Long Bảo Bảo và Cổ Tư, con đường tu luyện khác hẳn, không thể ép đi theo con đường của hắn.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo và hắn náo loạn một lúc rồi hai con rồng đi ngay.

Hắn lại minh ngộ thêm mấy ngày, cảm giác thu hoạch rất lớn, đương nhiên không phải trong mấy ngày này tu vi tăng ngay, loại minh ngộ này là một dạng tu luyện tinh thần.

Thời gian nối nhau qua đi.

Hai chục ngày sau, hắn vươn vai đứng dậy, lẩm bẫm: "Sau đao quang kiếm ảnh, huyết vũ tinh phong phải là một quãng lắng mình, thu hoạch. Cây cỏ xanh tươi rồi sẽ lớn lên, cũng là một loại minh ngộ. Nghe mãnh hổ gầm, hạc vang ngâm xướng cũng được dìu dắt tiến lên."

Cả bọn bay vào đại hải mệnh mang, theo đường Tiềm Long chỉ đi tìm Phiêu Diêu phong.

Phiêu Diêu phong là một nơi đầy màu sắc truyền kỳ, là thành địa thiên hạ đều biết tới từ vạn năm trước, tương truyền có cổ tiên nhân cư trú, là thiên môn kỳ dị nối với Thiên giới.

Bọn Thần Nam tìm thấy trong vùng biển sâu vô tận bảy hòn đảo, phân bố rất có quy luật, đứng trên mây nhìn xuống thấy chúng bày

theo hình bắc đẩu thất tinh.

Thần Nam nói: "Là đây."

Long Bảo Bảo hiếu kì: "Ta không thấy đỉnh núi, gọi là Thất Tinh đảo không được sao? Hà cứ phải gọi là Phiêu Diêu phong?"

Tử Kim thần long dương dương đắc ý: "Tiểu đệ đỉnh cần học hành tử tế, cần phải làm một con Thiên Long có lý tưởng, có văn hóa mới được. Đảo ở dưới chỉ là ảo giác, lúc tiến vào mới thấy thiên địa trong trận pháp kỳ diệu thế nào."

Đúng như con rồng du côn nói, ở đó có một hoang cổ đại trận che kín hải cảnh vào trong.

Bọn Thần Nam đáp xuống, quanh co mấy lần, liên tục đổi phương vị, sau cùng cũng vào được vùng thiên địa kỳ dị đó.

Bên trong cũng có bảy hòn đảo nhưng đứng gần nhau hơn nhìn từ trên cao nhiều, bảy hòn đảo gần như đứng sát nhau, khoảng cách không quá ngàn thước, thành hình bắc đẩu thất tinh.

Ở giữa mỗi hòn đảo đều có một đỉnh núi cao ngập mây, nhưng chúng có phần hơi kỳ dị, nên gọi là thông thiên chi trụ mới đúng. Đường kính của chúng không quá ba trăm thước, từ chân lên đỉnh đều chẵn chẵn, như bảy thạch trụ cắm trên hải đảo.

Trên bảy cây thông thiên chi trụ không có nửa ngọn cỏ, trọc lông lốc, vươn thẳng lên cao, từ xa nhìn lại vô cùng đặc dị.

Bảy cây trụ không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, bên trên có dấu sét đánh, dấu đao, phủ chém vào nhưng vẫn đứng sừng sững, nhuộm đậm tuế nguyệt phong sương, cơ hồ tồn tại từ tuyền cổ đến nay.

Trên bảy hòn đảo lại xanh rờn, cỏ thụ chọc trời mọc khắp nơi, dị thú gầm gào chấn thiên, lúc thấy cự hùng cao mười trượng từ sơn lâm ra, Long Bảo Bảo nhìn chăm chăm vào bàn tay béo mẫm của nó, nước miếng chảy ào ào.

Cạnh bảy tòa chủ đảo còn có một tiểu đảo, bên trên hoa tươi mơn

mởn, không có cây cối hay cự thú mà là một hòn đảo gồm trăm hoa đua nở lúc xuân về.

Trên đảo trăm hoa đua nở, màu sắc rực rỡ, nhìn từ xa như bức tranh cẩm tú, đẹp đến mê người.

Chầm chậm đến gần sẽ nghe thấy tiếng chim hót, đập vào mắt là hồ điệp bay múa, ong mật vo ve. Mùi thơm nức mũi phả vào mặt, ở đây như đồng thoại thể giới, đượm khí tức vui vẻ, tường hòa.

Hai con rồng mắt sáng lên, không quan tâm tới cảnh sắc phồn hoa như gấm mà nhìn vào quả viên.

Long Bảo Bảo nuốt nước bọt ừng ực, lẩm bẩm: "Nhiều chu quả quá, có cả linh lung hỏa liên, thất bảo tiên đào, tử kim linh chi. Ta... ta thích quá... cảm động quá."

Nó thềm ăn đến mức nhắm tít mắt lại, bay thẳng về phía đó.

Tử Kim thần long cũng láo liên cặp mắt, cùng bám theo Long Bảo Bảo.

Thần Nam đuổi theo, gõ hai cái thật mạnh để chúng tỉnh lại. Hiển nhiên, đảo này có người cư trú, tiên quả viên được người ta tận tâm chăm sóc, nếu để hai họa hại tiến vào, có trời mới biết số thiên tài địa bảo này còn lại bao nhiêu.

"Các người yên lặng một chút cho ta nhờ được không?"

Tiểu long lâu bầu: "Là bản tính của ta."

"Đúng, đó là bản tính của ta." Tử Kim thần long phụ họa.

Đương nhiên cả hai không chịu ngã lòng.

"Các người đừng có gây họa được không?" Thần Nam nhìn quanh quất, nhỏ giọng nói với hai con rồng: "Lúc chúng ta đi... khục, lúc đó mang theo một chút, khục, hiểu chưa."

Hắn cũng có cách nghĩ bất lương này khiến hai con rồng cười hăng

hắc.

Cổ Tư ở cạnh á khẩu nhìn ba tên đại bất lương.

Lúc đó, trong đao nhanh chóng có hai bóng người bay tới chỗ họ.

Đó là hai người khá trẻ. Nam anh tuấn tiêu sái, nữ mỹ mạo như hoa, bất quá Thần Nam không coi họ là thiếu nam, thiếu nữ bởi trong mắt đối phương lóe lên ánh sáng thành thực của người đã trải nghiệm nhiều. Đó là hai tiên nhân đạt đến bất tử chi cảnh.

Xen ra lời đồn không sai, Phiêu Diêu phong này quả là tiên địa, có cao thủ tiên nhân cư trú.

"Ai đến vậy?" Nam tử lên tiếng, lời lẽ bình hòa, không có tư thái kiêu ngạo như đệ tử cao môn đại phái.

Thần Nam gật đầu: "Ta tên Thần Nam đến đây tìm một vị bằng hữu là đệ tử quý phái, tên Long Vũ."

"A, người tìm Long Vũ, đợi chút." Hai người nhanh chóng lao đi.

Không lâu sau một thân ảnh tuyệt mỹ như hành vân lưu thủy tiêu sái bay tới.

Long Vũ tuyệt mỹ vẫn tiêu sái như vậy, vẻ đẹp của nàng khác hẳn mọi người, không có vẻ yếu đuối giả tạo của các thiếu nữ, lời lẽ cử chỉ ưu nhã mà sáng khoải, dù đứng giữa trăm ngàn mỹ nữ vẫn khiến người ta cảm giác được nét đặc biệt: vĩnh viễn tự tin như ánh dương quang.

Long Vũ lúc này không còn là cô bé tóc ngắn, mái tóc đen dài buông xuống như thác nước, lấp lánh hào quang.

Dung nhan như ngọc sáng dịu dàng, đôi mắt trong veo hiện lên nụ cười, chiếc mũi yêu kiều hơi nhăn lại, cặp môi đỏ khê bĩu, lộ ra hàm răng trắng muốt như trân châu, nói với Thần Nam: "Nói mà không giữ lời, giờ mới tới thăm muội."

Nàng giơ tay, búng lên trán Thần Nam thật dứt khoát, chỉ có nữ tử

như Long Vũ mới chào nhau kiểu đó, vĩnh viễn khác hẳn tất cả.

Long Vũ thần thái phơi phới, phong thái tự tin, độc nhất vô nhị.

Tuy Thần Nam không thật sự hứa sẽ đến thăm nàng lúc nào nhưng thân là nam nhân, không tiện tranh luận chuyện nào, mỉm cười đáp: "Thấy muội thế này, ta yên tâm rồi."

Long Bảo Bảo ở cạnh cũng nháy mắt, bất mãn lên tiếng: "Long Vũ, muội quên ta hả."

"Ha ha, sao lại quên, tiểu long khả ái." Long Vũ khẽ ôm Long Bảo Bảo lại, cười bảo: "Tiểu long tham ăn, phải giảm béo thôi, không sẽ thành quả bóng mắt."

"Hắc hắc...còn ta nữa, Tiểu Vũ, ta rất nhớ muội." Tử Kim thần long xòe hai tay ra.

"Xú long là người? Lại hóa thành nhân hình cơ đấy." Long Vũ cười hi hi, gõ ngay một nhát lên trán con rồng du côn.

Long Bảo Bảo vặn mình, nháy mắt: "Long Vũ, ta rất nhớ muội."

"Tiểu quý này, nhớ ta sao lại nhìn sang hướng khác chảy nước miếng."

"Đâu có đâu." Long Bảo Bảo vội đưa đôi kim hoàng tiểu trảo tử lên lau khóe miệng, bất mãn lẩm bẩm: "Lừa đảo."

Long Vũ mỉm cười: "Ta lại không biết tiểu quý người chắc, không phải thấy tiên quả viên trên đảo mới nhớ đến ta sao."

"Phải, à, không phải." Long Bảo Bảo lộ tẩy, hiếm khi nó ngượng ngập như thế.

"Hừ, hai con rồng các người đừng gây loạn, chốc nữa ta sẽ hái cho một ít, nhưng đừng có mò đến đó." Long Vũ dặn dò, nàng từng quen cả hai, đương nhiên hiểu tập tính của chúng.

Thần Nam và nàng lên đảo, khắp nơi nở đầy hoa, vừa đi vừa bàn

luận. Cổ Tư và hai con rồng bám theo.

"Long Vũ, mọi vẫn khỏe chứ?"

"Mọi vẫn khỏe, sự phụ rất chiếu cố, không tiếc hao phí công lực để thăng tu vi cho mọi."

"Có thời gian nên về thăm nhà."

"A a, quả dưa ngọc không phải bảo mọi về thăm ca ca, triệt để giải khai tâm kết? Yên tâm đi, không sao đâu, lần trước mọi biết ca ca đến thăm, cao thủ trên đảo phát hiện huynh ấy, mọi thật cao hứng, không ngờ lại thoát được tử vong tuyệt địa."

"Mọi biết hết rồi?"

"Đúng, mau nói tình huống cụ thể đi."

Hai người tản bộ trên đảo, vừa đi vừa trò chuyện, lời lẽ tuy bình thường nhưng bao hàm lời chúc phúc đối phương thật lòng.

Đến lúc trời tối, ngoài xa truyền lại tiếng cười của mấy thiếu nữ mới khiến hai người tỉnh lại.

Bất giác, họ quay về theo đường khác, mấy thiếu nữ ngoài xa cũng trẻ tuổi như Long Vũ, đang cười hi hi nhìn cả hai.

"Long Vũ sự mọi, là ai đấy? Mau giới thiệu cho chúng ta nào."

Mấy thiếu nữ đang trêu Long Vũ.

Long Bảo Bảo đang thoải mái nằm trong lòng một thiếu nữ, vừa gặm chu quả, đáp ứng: "Ta... biết là ai... bất quá... ta muốn ăn tiếp một quả tử kim linh chi."

"A, tiểu long còn chưa ăn đủ sao?" Mấy thiếu nữ phát hiện Long Bảo Bảo rồi, hiển nhiên bị nó hấp dẫn, cho rất nhiều đồ ăn ngon.

Tử Kim thân long đang ngồi trên một tảng đá, thở dài: "Rồng cũng phân biệt đối xử, bực chết thôi."

Tia tịch dương cuối cùng tắt đi, sắc trời tối hẳn.

Mấy tòa chủ đảo cách đó không xa lắm, có bảy cây thông thiên thạch trụ đột nhiên bùng lên thần quang sáng lòa, chiếu rạng hải vực khiến hoa đảo sáng như ban ngày.

Long Vũ tỏ vẻ lo lắng: "Không ngờ thần quang lại sáng như ban ngày."

Thần Nam cả kinh: "Chuyện này... là sao?"

"Ngoại giới đồn đại nhiều về Phiêu Diêu phong, nhưng huynh có biết nó thật ra là thế nào không?"

Thần Nam lắc đầu: "Ta cũng không biết."

"Kì thật, nơi này không là thánh địa cổ tiên nhân cư trú, ngược lại nơi này không phải thiện địa, sự môn muội chỉ phụng mệnh tổ tiên ở lại đây bảo vệ."

"Chuyện này..." Lần đầu tiên Thần Nam nghe thấy chuyện này.

"Tương truyền, ở đây phong ấn bảy nhân vật loạn thiên động từ Thái cổ thời đại."

"Cái gì?" Thần Nam cả kinh, đó là bí ẩn cực lớn.

"Cổ lão truyền thuyết cho biết trên đời có bảy toàn thánh sơn mà thần ma không phá được. Từ Thái cổ thời đại bảy nhân vật loạn thiên động địa bị phong ấn trong thần sơn, vô tận tuế nguyệt trôi qua, bảy Thái cổ cường giả không chết mà có xu thế phá ấn. Bảy tòa thần sơn bị họ luyện hóa thành bảy thạch trụ."

Đó là tin tức kinh động, bảy nhân vật có thể loạn thiên động địa từ thời Thái cổ lại bị phong ấn tại đây, truyền tin này đến tu luyện giới tất nhiên sẽ dẫn đến phong ba.

"Bảy tòa bị bố trí Thái cổ cấm kỵ trận pháp thành hình bắc đẩu thất tinh. Qua bể dâu, chìm nổi cùng vô vàn năm tháng, bảy tòa thánh

sơn dần có biến hóa, bảy Thái cổ nhân vật thủy chung bất diệt. Cứ thế này, sớm muộn họ cũng đánh tan thánh sơn. Chỉ là đại tộc bảo vệ thánh sơn đã không còn ai, sự môn muội là một nhánh, vô lực cải biến tình hình."

"Vậy bảy Thái cổ nhân vật sẽ xuất thế, không ngăn lại được sao?"

Long Vũ gật đầu: "Đúng vậy."

"Sự môn muội còn muốn tiếp tục không?"

"Tuân tòng tổ mệnh."

"Đúng là khó tin." Thần Nam thở dài, không ngờ Phiêu Diêu phong trong truyền thuyết lại là một nơi thế này

Long Vũ nói: "Lúc muội mới nghe thấy cũng vô cùng kinh hãi. Thất thánh sơn đã bị luyện hóa thành bảy cây thạch trụ, ngày sụp đổ không còn xa, nhất là sau thiên địa đại biến, thánh sơn biến hóa càng rõ..."

"Cái gì, sau thiên địa đại biến..." Thần Nam cảm giác mồ hôi lạnh chảy ra.

Chương 300

Đại sự kiện thay đổi lịch sử tam giới

Thông thiên thất trụ vươn thẳng lên mây, lấp lánh hào quang, chiếu sáng cả trời đêm khiến hải vực như ban ngày, vô cùng thần dị. Bảy quang trụ nối với thiên địa khiến sao trời thất sắc.

Ai ngờ thông thiên thất trụ nguyên là bảy tòa thánh sơn kiên cố nhất? Từ Thái cổ thời kì đã sừng sững giữa thiên địa, phong ấn bảy nhân vật được coi là pháp lực vô biên, vậy mà cũng bị bảy người luyện hóa thành thạch trụ. Vô tận tuế nguyệt qua đi, bảy người vẫn sống đến giờ, không hiểu họ mạnh đến mức nào.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư ngẩng ngơ nhìn thông thiên thất trụ. Quanh đó, mấy thiếu nữ kiên nhẫn giới thiệu tình huống, tức thì chúng đều kinh hãi y như Thần Nam.

Mặt biển bình tĩnh dần dậy sóng, bảy ngọn thạch trụ vươn lên mây xanh phát ra hào quang xạ xuống mặt biển, sóng thần vô tận dâng trào khiến cả hải vực sôi lên.

Quái sự xảy ra sau đó, từng đại sóng lớn bay lên không, hóa thành các loại thần binh lợi nhận: có cự phủ dài cả chục trượng, cự kiếm trăm trượng, toàn bộ do nước biển hóa thành nhưng lại sáng lấp lánh như tinh thiết thần binh chân chính.

Tuy cách rất xa nhưng bọn Thần Nam cảm giác được số binh khí do nước biển hóa thành này đáng sợ thế nào, quyết không kém hơn thần binh lợi nhận thật sự.

Giá trị của thần binh nằm trong tay người sử dụng, nếu tu luyện giả đủ mạnh, một cọng cỏ cũng thẳng được thần kiếm, đương nhiên binh khí do nước biển ngưng tụ thành được bảy nhân vật trong truyền thuyết truyền linh hồn vào, đã vượt hơn thần binh lợi nhận, trở thành bảo vật trân quý.

Cự kiếm, thần phủ, trường đao... mấy chục cây binh khí phát ra ánh sáng lấp lánh, hóa thành từng dải sáng bổ vào thạch trụ, từng đóa

hoa lửa bùng lên, như sao băng vắt ngang mặt biển.

Số binh khí ẩn chứa sức mạnh kinh hồn, có thể sánh với thần vật này không thể lay động được bảy ngọn thạch trụ, chỉ biết dựa vào lực va đập mãnh liệt, chém tan điểm điểm hỏa tinh, coi như vô dụng.

Nếu trong thạch trụ thật sự phong ẩn bảy Thái cổ nhân vật, ắt phải kinh hãi trước ý chí của họ. Vô tận tuế nguyệt đã qua mà họ chưa buông xuôi, vẫn dùng cách có công hiệu cực chậm này để phá thánh sơn, tinh thần đáng kính không kém gì truyền ngôn Ngu Công dời núi, mài chày sắt thành kim.

Nên nhớ năm xưa đó là bảy tòa thánh sơn vô cùng cao lớn, từ Thái cổ đến nay, trải qua dâu bể, năm tháng dài lâu đã mài thành thạch trụ, buộc người ta phải bội phục.

Ý chí kiên cường, tính cách bất khuất khiến bảy nhân vật này sau cùng cũng thấy được hi vọng thoát khổ.

"Đó có phải ẩn hoạn khiến ta bất an?" Thần Nam lẩm bẩm.

"Àm."

Sóng dâng ngút trời.

Tiếng hú vang vọng từ trong một căn thạch trụ bùng lên khiến cả hải vực rung động, ngàn tầng sóng dâng cao nhưng tiếng hú lại áp chế được tiếng biển gào, trời đêm liên tục rung chuyển.

Sáu cây thạch trụ khác cũng như cự nhân đang ngủ tỉnh dậy, phát ra tiếng hú mạnh hơn cả nước biển cuồng bạo, tiếng biển gầm so với họ khác nào tiếng nhạc vui tai.

Thần Nam cảm giác rõ ràng linh hồn chấn động, nỗi sợ từ đáy sau linh hồn dâng lên.

Không sai, tâm linh cảm ứng trước đây của hắn có liên quan đến tình cảnh này.

Hiện tại hắn đã khẳng định được.

Bảy tiếng hú kéo dài nửa khắc mới dừng, bảy cây thạch trụ vẫn sáng chói như trước, chiếu rọi thiên địa, mây chục món binh khí chém loạn, ngoài ra không có gì khác thường.

Long Vũ lộ vẻ hồ nghi: "Xưa nay chưa từng có tiếng hú. Chuyện này...e là bảy Thái cổ nhân vật thật sự muốn đột phá phong ấn."

Thần Nam rảo bước tiến tới, đến bờ biển cạnh hoa đảo, đứng ở cự ly gần nhất quan sát thạch trụ, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tự và nhiều người nữa cũng tới, lặng lẽ quan sát thông thiên thất trụ.

Bảy đạo hào quang chói lòa đột nhiên phát ra, bảy thân ảnh mơ hồ thoát ẩn thoát hiện trong thạch trụ khiến người hoa đảo đại loạn.

"Mau đi bẩm báo tổ sư!"

Mấy người nhắm thẳng trung ương hoa đảo chạy đi, kỳ thật không cần họ bẩm báo, lẽ nào tiếng hú vừa này không kinh động cao thủ trên đảo?

Trên một ngọn núi thấp ở giữa hoa đảo có bốn lão nhân đang đứng, họ đều lo lắng, chăm chú quan sát thông thiên thất trụ.

"Lẽ nào nhân vật bị phong ấn sắp thoát ra?"

"Không ngờ lại phát sinh trong thời đại của chúng ta."

"Mấy ngày tới phải cho các đệ tử trẻ tuổi đi hết, để lại mấy lão bắt tử chúng ta bồi táng là được. Không biết khi thất nhân xuất thế sẽ ảnh hưởng thế nào đến lục địa đang loạn lên, nhưng mong là không có gì nghiêm trọng."

"Thời gian quá lâu rồi, bảy người là những nhân vật thế nào, không ai biết nữa, nên chắc không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Thần Nam nhìn sóng lớn vỗ bờ và thông thiên thất trụ, nói với Long Vũ: "Những người này, sư môn của mọi người không đối phó nổi đâu, lại trải qua Vô thiên chi nhật, thiên địa chắc không tìm được ai đối phó được với họ. Ta cảm giác họ mạnh không tưởng tượng nổi, Long Vũ,

mau về báo cho sư tổ muội mau an bài đi."

"Vô dụng, họ sẽ không đi đâu."

"Nhưng thế chỉ hi sinh vô vị."

Long Vũ lặng lẽ nhìn bảy cây thông thiên chi trụ sáng chói: "Biết là không thể nên có lúc không nên ngu trung ngoan cố, nhưng đây lại là tinh thần bất khuất. Sức một mình muội không làm được gì, nhưng nếu không dám làm gì ắt hi vọng cũng mất luôn, mấy vị tổ sư không thể thoái lui."

Bóng dáng trong bảy cây thạch trụ rõ dần, nhưng cũng với những cao thủ đứng ở cự ly rất gần trên hoa đảo, vận dụng thiên nhãn thông mới nhìn được.

Những thạch trụ cao tận mây xanh, đường kính mấy trăm trượng, nhưng có thân ảnh ở lõi đang hiển hiện dần nên cổ lão thạch trụ phẳng phát dần trong suốt.

Một nam tử cao lớn, thân cao chừng một trượng, đầy sức mạnh mang tính bùng nổ, cơ nhục cuộn cuộn, làn da màu cổ đồng như được tôi luyện trăm ngàn lần.

Cơ nhục của y không phải gồ lên kiểu đã man mà gần như hoàn mỹ, thể phách hữu lực mà thon thả.

Mái tóc đen dài rũ xuống như thác nước, che trước mặt và sau lưng, mắt nhắm tịt nhưng phẳng phát phát ra hai đạo hào quang lẳng lẹ, khiến những ai nhìn y đều kinh tâm động phách!

Đó là vô hình khí chất, bất diệt chiến ý vượt thiên cổ.

Cổ lão chiến bào rách nát chỉ che được từ bụng trở xuống bị huyết thủy nhuộm đỏ, nhìn mà kinh tâm, chắc từ rất xa xưa, y từng tung hoành chém giết, máu nhuộm chiến bào. Những người bị y giết, đương nhiên là Thái cổ cường giả cấp cao.

Bất diệt chiến ý dâng tràn là nguyên nhân trọng yếu khiến y thiên cổ bất diệt

Tay y cầm một thanh cổ lão chiến mâu rỉ sét, cán mâu chống xuống đất, vết rỉ hoen hiện rõ, mũi mâu chỉ lên trời, ảm đạm vô quang. Cây thanh đồng cổ mâu không hề sáng chói nhưng xuyên qua thạch trụ phát ra sát khí khiến ai nấy rùng mình.

Người và mâu từ Thái cổ tồn tại đến nay phát ra khí tức khôn tả, như cổ lão hóa thạch, lại như bất diệt chi thể chiến ý lừng vùn.

Đó là tổ hợp mâu thuẫn, chiến y rách nát nhuộm máu, thân thể cao lớn, cổ lão chiến mâu rỉ sét... tạo thành một bức tranh vô cùng chấn động.

"Kia là... kia là..." Long Bảo Bảo đột nhiên hô lên kinh hãi.

Hào quang sáng rực, quang ảnh lóe lên bên trái nam tử cầm cổ lão chiến mâu, một thốt chiến mã cao lớn thần tuấn dần lộ rõ. Chiến mã vô cùng cao lớn, hơn nam tử một chiếc đầu, nó cũng nhắm mắt, toàn thân nhuộm máu thành màu đỏ sậm, khó lòng nhận ra màu lông thật sự.

"Thần dạy, nó... nó vẫn sống, từ Thái cổ phong ấn đến giờ mà không chết."

"Thiên mã!" Tử Kim thần long gào to.

Quả là một truyền kì thần thoại, bị phong ấn vô tận tuế nguyệt mà bản thân nguyên lành, lại giữ cho Thiên mã còn sống.

Tuy không nhận ra nhân vật trong sáu cây thông thiên thạch trụ nhưng khí chất họ chắc chắn không kém hơn người này.

Tình cảnh vô cùng đáng sợ, Thần Nam hoài nghi, dù Ma Chủ quay lại, tu vi khôi phục đỉnh cao, liệu có đánh bại được ai trong bảy người không? Trực giác cho hắn biết bảy người này siêu việt vô cùng.

Những người này có lai lịch thế nào?

Quả là một việc vô cùng đáng sợ.

Cùng lúc, đột nhiên tinh quang lé sáng trên trời, nguyệt hoa như nước rải xuống.

"A, tinh quang, nguyệt quang đều tán loạn hết rồi." Long Vũ hô lên kinh hãi.

Mọi đệ tử trên hoa đảo cũng hô vang, tựa hồ dự cảm được sẽ có sự tình đáng sợ phát sinh.

"Long Vũ, chuyện gì vậy?" Thần Nam hỏi.

"Bắc đầu thất tinh Thái cổ cấm kị đại trận phong ấn thất thánh sơn, giam giữ bảy Thái cổ nhân vật, đại trận quanh năm vận chuyển, cùng bắc đầu thất tinh trên trời kết hợp. Đồng thời sao sáng trên trời dùng tinh thần chi lực liên tục tụ xuống mặt biển cung cấp cho Thái cổ đại trận. Nhưng mỗi vạn năm, Thái cổ cấm kị đại trận lại dừng trong khoảnh khắc bởi tinh quang trên trời tán loạn, không cung cấp năng lượng cho cổ trận được."

Thần Nam đã hiểu, chỉ khoảnh khắc ngắn ngủi này, cổ trận mất hiệu dụng, sức mạnh phong ấn thấp nhất. Nếu là lúc luân hồi trong vạn năm ắt không vấn đề gì nhưng giờ thánh sơn đã tiêu ma thành bảy ngọn thạch trụ. Thánh sơn được coi là thần ma không hủy nổi mà cũng thế, chỉ e không áp chế nổi bảy cường giả nữa.

Cần phải dùng sức mạnh sao trời trấn áp phong ấn bảy người, quả thật đáng sợ.

"Đệ tử Phiêu Diêu phong tập trung hết đến đây."

Mấy vị tổ sư ở trung ương hoa đảo gào lên gấp gáp.

Bóng người lấp loáng, mọi đệ tử nhanh chóng lao tới.

Bọn Thần Nam cũng bám theo.

Trên ngọn núi thấy, một lão nhân mập ú quát lớn: "Giờ ta phát tổ sư lệnh, mọi đệ tử mau rời khỏi Phiêu Diêu phong, càng xa càng tốt, trong vòng nửa tháng không được quay lại."

Lúc này Thần Nam không cảm thấy buồn cười trước thân thể béo phì của lão nhân là lộ ra kính ý sâu sắc, lão đã quyết tử nên muốn môn đồ đi hết để giữ mạng.

"Không, cùng tồn vong với tổ sư."

"Cùng tồn vong với Phiêu Diêu phong."

"Cùng tồn vong với sư môn."

Mọi đệ tử chảy nước mắt hét lên.

"Ngu xuẩn!" Lão nhân đại nộ: "Ta lệnh cho các người đi thật xa, bằng không ta lập tức tự tuyệt trước mặt các người. Mau đi, còn không đi ta chết ngay đây." Lão nhân giơ cao bàn tay, nhắm thẳng vào thiên linh cái.

Tiếng khóc vang lên khắp đảo, các đệ tử lưu luyến quay đầu rồi mới đi.

Tinh quang lấp lánh, bảy ngọn thông thiên thạch trụ rung lên kịch liệt, cả hải vực đều sôi lên, không chỉ chín tòa chủ đảo lắc lư mà hoa đảo cũng bần bật.

"Bay hết đi cho ta, những ai tu vi cao thâm không thể diu đệ tử bay đi, định bức tử ta sao? Hành động mau lên cho ta." Lão nhân quát vang.

Mọi đệ tử trẻ tuổi gào khóc bay về phái xa.

Đệ tử trẻ tuổi đi hết rồi, trên ngọn núi ngoài mấy vị lão nhân còn hơn hai mươi trung niên nhân.

Lão nhân quát: "Các người cũng đi, mấy lão bắt tử chúng ta ở lại là đủ. Còn người là còn hi vọng, hạt giống, Phiêu Diêu phong không thể dứt mạch từ đây, tương lai của Phiêu Diêu phong phải dựa vào các người."

Sau cùng, mười hai trung niên nhân ra đi, mười ba người khác thà chết cũng không cất bước.

Thần Nam kéo Long Vũ nhuộm lệ sầu thương cùng Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo và Cổ Tư bay lên, rời xa hoa đảo.

Chỉ khoảnh khắc mà thay đổi lịch sử, thay đổi lịch sử tam giới.

Vô hạn tinh quang sáng rực, thiên địa trắng xóa, không chỉ Thái cổ cấm kị đại trận đình chỉ, một việc đáng sợ hơn xảy ra.

Tinh thần chi quang không còn là sức mạnh áp chế Thái cổ thất vị nhân vật mà trở thành trợ lực cho họ thoát khỏi.

Bảy cường giả có thông thiên pháp lực đã tụ vô tận tinh quang lại những dải sáng đánh vào thông thiên thạch trụ.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, vạn dặm mặt biển dậy sóng ngút trời, nước biển chạm tới mây cao.

Đại sự kiện thay đổi lịch sử tam giới đột ngột phát sinh.

Bảy Thái cổ nhân vật trong truyền thuyết phá được bảy cây thông thiên thạch trụ, phong ấn qua vô tận tuế nguyệt lúc này tan vỡ.

Bảy tiếng hú vang động, tiếng biển gầm vạn dặm bị áp chế, thiên địa chỉ còn tiếng gầm chấn động màng tai, bảy vị Thái cổ chiến thần phá được phong ấn đứng trên không.

Ai nấy chiến ý ngút ngàn, trên mình khoác cổ lão huyết y rách nát, tay cầm thanh đồng cổ binh rỉ sét, ngựa mặt hú vang liên tục, mái tóc tung bay cuồng loạn.

"Ầm, ầm, ầm..."

Ngàn vạn tầng sóng dậy lên, bảy tòa hải đảo sụp đổ, chúng bị tiếng gầm hủy diệt.

Sáu bóng người hóa thành hào quang kinh nhân bay về sáu hướng.

Thần Nam nhìn rõ dung mạo của nam tử ở lại, y cầm thanh đồng cổ mâu rỉ sét, cười trên lưng Thiên mã nhuộm máu, lạnh lùng nhìn

xuống hoa đảo.

Tổ sư Phiêu Diêu phong và mấy vị lão nhân giận dữ bay lên. Sau lưng họ, hơn mười trung niên cũng bám theo.

Thần Nam kéo Long Vũ về lướt về chân trời nhưng không đi quá xa, vận dụng thiên nhãn thông chú thị tình hình, hẳn biết bị kịch sắp diễn ra dù mấy lão nhân kia cực mạnh.

Tổ sư Phiêu Diêu phong dấy lên thiên địa nguyên khí kinh hồn, như vì sao băng lao tới, xuất ra ngàn tầng kiếm khí bổ vào nhân vật cưỡi Thiên mã.

Nam tử cảm thanh đồng cổ mâu ngồi nguyên trên lưng Thiên mã, không hề động đậy, mặc mọi làn kiếm khí lao vào mình mà không hề biến sắc.

Các cao thủ Phiêu Diêu phong đều lộ vẻ vui mừng, chưởng môn tổ sư là một cao thủ Thần Hoàng, dù thiên giai cao thủ mà đứng yên chịu đòn tất nhục thể cũng khó giữ.

Nhưng sự tình vượt xa ý liệu, ngàn vạn đạo kiếm khí kinh hồn bổ trúng nam tử từ phong ấn tuyệt địa tiến ra.

Hào quang tan hết vào thể nội y như mưa xuân thấm vào đất khô hạn.

Cao thủ Phiêu Diêu phong cả kinh.

"Phập."

Huyết quang lóe lên, nam tử ngồi trên lưng Thiên mã khẽ vung chiến mâu liền xuyên qua ngực Thần Hoàng cao thủ, nhanh hơn cả chớp.

Huyết vũ rải rác, tổ sư Phiêu Diêu phong tan thân, tịch diệt lập tức.

Mọi cao thủ hô lên đau đớn, mười mấy người cùng lao lên.

Nhưng trận chiến tàn khốc hơn họ tưởng tượng.

Thái cổ nam tử không hề phát ra dao động, cũng không có hào quang năng lượng lóe sáng, múa binh khí như võ giả tầm thường nhất trên Nhân gian, những mỗi đòn lại xuyên ngực một cao thủ Phiêu Diêu phong khiến họ tịch diệt.

Máu nhuộm đỏ bầu trời, những cường giả mạnh nhất Phiêu Diêu phong thoáng chốc đều bị Thái cổ nhân vật quét sạch.

Thái cổ nhân vật trong truyền thuyết không hề biến sắc, như lòng giếng trầm tịch vạn năm, tựa hồ tất cả đều không đáng gì.

Ngoài xa Long Vũ mắt nhòe lệ, khóc không thành tiếng.

Thần Nam lâm bẩm: "Đáng sợ thật, Thần Hoàng cũng không chống nổi một đòn, không phát ra dao động nguyên khí uy bá thiên địa như Ma Chủ, đơn giản là một võ giả nhưng diệt hết tất cả, lẽ nào bảy người này mở ra một tu luyện lĩnh vực mới."

Trên tầng không đại dương, nhiều đệ tử Phiêu Diêu phong không đi xa, họ tận mắt thấy sư môn cao thủ thảm bại, một Thần Hoàng và ba Thần Vương bị diệt nhanh như sâu kiến.

Mối thù này báo thế nào, bằng cách nào?

Dù khổ tu cả đời cũng khó vươn tới cảnh giới này.

Con người đều có huyết tính, không ít đệ tử quay lại, gầm vang lao vào Thái cổ nam tử, bao quát mười hai vị trung niên cao thủ!

Nhưng trận chiến không cân sức, đơn giản là một trường đồ sát, Thái cổ nam tử ngoài múa cổ mâu, hoàn toàn không làm gì nữa, nhanh chóng xuyên qua ngực tất cả, máu phun ào ào.

Diệt gọn tất cả, Thái cổ nam tử ngồi yên trên lưng ngựa, trầm tịch như hóa thạch.

Đột nhiên, hoa đảo dưới chân y vỡ tung, vô tận thảo mộc tinh hoa và thiên địa nguyên khí tràn vào thân thể y. Y như một hắc động không đáy hút hết thiên địa tinh khí!

"Đáng sợ thật, là một tu luyện lĩnh vực mới." Thần Nam ở ngoài xa lặng lẽ quan sát, lẩm bẩm: "Lẽ nào sóng gió ở đây sẽ quét qua lục địa? Là họ? Tựa hồ phải mà không phải?"

Chương 301

Thương Thiên chết, Hoàng Thiên được lập

Thái cổ nam tử hùng mạnh mặc huyết y rách nát, cầm thanh đồng cổ mâu, cưỡi thêm mã nhuộm đỏ huyết tích, đứng sừng sững trên không hóa thạch, không hề có dao động năng lượng truyền ra.

Nhưng từ chung quanh vô tận thiên địa nguyên khí rung động, đổ về phía y như vạn lưu quy tông.

Y không hề có dao động năng lượng, không có ý tụ tập thiên địa nguyên khí nhưng thảo mộc tinh khí và nhật nguyệt tinh hoa lại không chịu khống chế, tự động đổ về.

Hoa đảo vỡ tan, hoa cỏ trên bề mặt điêu linh, thoáng chốc hóa thành từng dòng sáng bay lên không, nhập vào thể nội nam tử.

Ngoài xa, Tử Kim thần long than oán: "Long Hoàng trên cao, đây... đây là bậc thầy phạm tội. Có chặt hết trúc cũng không ghi nổi, bao nhiêu là thiên tài địa bảo, trời ơi, cho lão long một nửa, không, hai thành là được rồi. Trời ạ, tên khốn trời đánh."

"Thần dạy, ta khó chịu quá... vừa nãy ta nên ăn nhiều một chút." Long Bảo Bảo lăm lăm với vẻ tiếc nuối.

Không chỉ tiên quả viên mà cả hoa đảo không còn nữa, hoàn toàn biến mất khỏi mặt biển phẳng lặng.

Thần Nam không thể đoán ra nam tử dùng năng lượng gì mà không có dao động xuất ra, chỉ có vô tận thiên địa nguyên khí tràn tới rồi hải đảo sụp đổ.

Đến giờ, Phiêu Diêu phong và mọi cổ trận pháp trên đó đều tan biến, tinh không rực rỡ và mặt biển vô tận lộ ra dưới sắc trời đêm.

Lúc này biển động âm âm, sóng dâng ngút trời, thiên địa nguyên khí kịch liệt dao động nên mặt biển không còn yên ả.

Nam tử hết như một hắc động không đáy, điên cuồng hút lấy nguyên khí chung quanh, cuối cùng tạo thành biển động.

Cường giả siêu tuyệt.

Chỉ đứng bất động cũng tạo thành phong vân biển ảo, thiên địa thất sắc.

Long Vũ lau khô nước mắt: "Hắn đang điên cuồng hút thiên địa nguyên khí, từ Thái cổ đến nay, hắn vẫn không ngừng tu luyện mà thể nội trống không, khó mà tưởng tượng được phải hút bao nhiêu thiên địa tinh khí."

Nàng nói không sai, Thái cổ nam tử như một tòa động không đáy, vĩnh viễn không thể lấp đầy.

Sau cùng mặt biển cuộn sóng cũng bị ảnh hưởng, từ lãng hoa xạ ra đạo đạo thần mang, tinh khí trong nước biển cũng bị hút lên điên cuồng.

Trong nước biển có ngàn vạn sinh vật, giờ bị hủy diệt, thoáng chốc đã mất đi nguồn sống tinh khí nên dần ngột ngạt rồi nổ tung.

Mọi sinh vật đều thành đối tượng cướp đoạt của Thái cổ nam tử, vô tận sinh mệnh chi năng từ hải dương bay lên, nhanh chóng tụ tập vào chỗ y đứng.

Cảnh tượng dưới biển lại không nở nhìn, nhỏ như tôm của cho đến những con cá, hải giao to lớn cả trăm trượng, đều nổi tử thi lên mặt biển, huyết nhục khô cạn, sinh mệnh chi năng mất sạch, trôi nổi trên mặt nước.

Nhìn từ xa, mặt biển bị tử thi bao phủ, hải vực ngàn dặm đã thành một vùng biển chết chóc.

Khung cảnh đáng sợ.

Mặt biển không còn tí sinh khí nào.

Ngoài xa, bọn Thần Nam, Long Vũ, Long Bảo Bảo nếu không nhờ tu

vi trác tuyệt, chắc sinh mệnh chi năng cũng bị cướp đoạt.

Cổ Tư hoảng sợ: "Nhân vật cỡ này đáng sợ thật, không cảm ứng được năng lượng dao động nhưng lại cảm thụ thấy chỗ đáng sợ của hắn."

Mặt biển không đủ đáp ứng Thái cổ nam tử, tinh không thành đối tượng cướp đoạt của y. Ánh tinh quang rực rỡ rải xuống, vốn khiến cho hải vực đượm vẻ nhu hòa, nhưng giờ đây cũng bị cướp đoạt.

Tinh quang bị bẻ cong, toàn bộ ánh sáng tập trung vào phương vị có Thái cổ nam tử.

Từ xa nhìn lại, khung cảnh quả thật tà dị mà đáng sợ.

Mấy trăm trượng tinh không rực rỡ rải ánh sáng xuống mặt biển tan biến sạch, tụ vào nam tử, tầng không thấp trở nên hắc ám.

Thái cổ nam tử bá đạo khủng khiếp, ngay cả tinh quang không thoát khỏi tay y.

Lúc đó, bọn Thần Nam đứng hoàn toàn trong bóng đêm bởi mọi tia sáng bị nam tử hút hết. Tinh quang rợp trời tụ thành một quang trụ khổng lồ, nối liền với thân thể y, vô tận tinh thần chi lực chảy vào thể nội.

Thần Nam không tưởng tượng nổi nam tử mạnh đến mức nào, bất quá hắn biết y đủ tư cách đấu với Ma Chủ nên rất mong chờ có ngày hai cao thủ đạt đỉnh cao đấu nhau một phen, đương nhiên đó là một trận chiến thiên cổ.

Tiếc rằng hiện tại Ma Chủ đã ở đệ tam giới.

Dưới màn đêm, mặt biển dần bình tĩnh lại, tôm tép cua cá phơi xác đầy trên biển, tử khí trầm trầm khiến vùng biển này thật sự trở thành tử hải.

Tinh thần chi lực hùng hậu vô biên, suốt cả đêm Thái cổ nam tử bất động, đứng trên hư không như hóa thạch mặc cho vô tận tinh quang tiến vào thể nội.

Mãi lúc lê minh tràn đến, tia tinh quang sau cùng tan đi, nam tử mới động đậy. Y ngồi trên lưng Thiên mã, mở bừng mắt, trong nháy mắt hai đạo sét màu tím chẻ đôi mặt biển thành hai rãnh sâu hoắm, nước biển dạt sang hai bên.

Tử điện tan đi, hai mắt nam tử trở lại bình thường.

Ngoài xa, bọn Thần Nam thăm kinh dị, lần đầu tiên họ nhìn thấy trong mắt đối phương: màu tím sẫm, sâu hun hút, dù cách rất xa vẫn cảm nhận được sức mạnh thần dị.

"Hiện tại chúng ta không địch nổi y, căn bản không phải địch thủ." Thần Nam cảm thán, song phương chênh nhau quá xa.

Những họ không dám đấu với Thái cổ nam tử, không có nghĩa người khác không dám.

Không ít đệ tử trẻ tuổi của Phiêu Diêu phong không đào tẩu, đứng ngoài xa quan sát đối phương, mấy lần định lao tới nhưng bị thiên địa tinh khí cực mạnh cản lại. Hiện tại mười mấy người lao tới nhanh như chớp.

Long Vũ và Thần Nam cùng lắc đầu, dũng khí là tốt nhưng giờ không phải lúc nhiệt huyết xung động.

Mười mấy người nhanh chóng tới trước mặt Thái cổ nam tử, nhưng lần này y không khai sát giới, chỉ lạnh lùng liếc nhìn đám người của Phiêu Diêu phong, trong mắt thương tang nhìn về lục địa phía xa, đoạn cưỡi Thiên mã toan bay đi.

Đệ tử Phiêu Diêu phong kích nộ liễu, cảm giác bị coi thường, đồng loạt phát ra kiếm khí.

Thái cổ nam tử vẫn không thèm nhìn tới, cưỡi Thiên mã tiến lên, mặc cho trăm đạo kiếm mang chém vào người. Thiên mã lướt qua như tia chớp, tan biến vào cuối chân trời.

Năm đệ tử bị Thiên mã đạp thành tương thịch, bốn người khác trọng thương, chỉ có ba người không sao.

Đó... hoàn toàn ơ hờ mà thực hiện, nam tử cơ hồ coi họ là mấy ngọn cỏ bên đường, trực tiếp giục ngựa lướt qua.

Quả là tuyệt đối cường giả, không buồn để ý những thứ nhỏ xíu như kiến cỏ, có coi đám đệ tử Phiêu Diêu phong ra gì.

Thậm chí, Tử Kim thần long ở xa bị Thái cổ nam tử liếc qua mà cũng có cảm giác tượng tỵ. Lão du côn giận dữ kêu ầm lên: "Tên Thái cổ lão hỗn đản, nhãn thần kiêu gì vậy, lại coi ta như không, lẽ nào người coi ta thật sự là ngọn cỏ, con cá?"

"Có bản sự thì đuổi theo mà nói, gào hét sau lưng người ta thì có ra thể thống gì." Thần Nam đả kích.

"Ta không đuổi được, con ngựa kia nhanh quá."

Thần Nam lại nhìn về hướng lục địa: "E rằng Nhân gian sẽ có đại biến phát sinh, chúng ta về thôi."

Nhưng họ vẫn phải chậm lại hai ngày, bởi Long Vũ cảm thương, muốn tế bái sư môn, cùng an bài cho các sư huynh muội sống sót.

Sau biến cố này, tinh anh cao thủ của Phiêu Diêu phong tổn thất hết.

Hai ngày sau, Long Vũ mới dẹp nỗi đau cùng Thần Nam lên đường.

Lúc họ vào lục địa liền thấy ngay quái sự.

Chỉ trong hai ngày mà xảy ra những việc động trời.

Bảy vị thần bí cao thủ tung hoành thiên địa, không ai chống nổi.

Bảy người không đi cùng nhau mà xuất hiện phân tán khắp nơi.

Không ai hiểu họ nói gì nhưng một vài cao thủ tu luyện giới căn cứ vào thần thức dao động mà hiểu được.

Bảy người cùng muốn tìm một tàn phá thế giới!

Họ không hề có dao động năng lượng, chỉ như võ giả bình thường múa may binh khí, ban đầu các nhân sĩ tu luyện giới không coi họ vào đâu, thậm chí có người đến gây hấn. Kết quả, bảy Huyền giới tan tành, gây thành sự kiện thảm khốc, mọi năng lượng của Huyền giới võ tan đều bị họ hấp thu. Nơi Huyền giới tọa lạc hóa thành sa mạc, thảo mộc khô kiệt, động vật bỏ mạng, trở thành một vùng tử địa.

Thần Nam nghe xong liền biết ngay không ổn, trên đời có mấy tàn phá thế giới? Không phải phụ thân hắn từng lấy được một sao? Hiện tại đã hóa thành một phiến đại thiên địa, liên thông với Thiên giới và Nhân gian.

Bảy Thái cổ nhân vật gấp rút tìm kiếm, thật ra vì bí mật gì? Lẽ nào tàn phá thế giới ẩn chứa sức mạnh khiến họ động tâm?

Thần Nam không thể đoán được ý nghĩ thật sự của họ, bởi lúc đó họ đang gây loạn trên Thiên giới.

"Những người Ma Chủ dự cảm sẽ xuất hiện, có bảy người này không?" Thần Nam nghĩ tới liền lẩm bẩm: "Bảy người mạnh như vậy mà Ma Chủ lại đến đệ tam giới trước, bỏ qua những nguy hại bảy người tạo ra, lẽ nào tại đệ tam giới còn có việc quan trọng hơn?"

Hắn đưa Long Vũ đến Côn Luân Huyền giới rồi một mình rời đi, không mang theo cả Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long. Hắn muốn chạm vào bảy Thái cổ nhân vật, có Thần Vương dực rồi, nếu cần thận một chút ắt được bình an.

Nhưng hắn chưa bay khỏi Yêu tộc thánh địa, chưa ra khỏi Côn Luân sơn đã phải dừng lại trên tầng không một tòa trà hoa cốc.

Trong cốc bốn mặt là núi, cảnh sắc ưu mỹ, một dòng suối xanh trong chảy róc rách vui tai ra phía ngoài cốc. Khắp nơi nở đầy hoa trà, từng đóa hoa lấp lánh như ngọc, hương thơm ngào ngạt, thấm vào tâm tì khiến người ta say mê.

Nhưng Thần Nam không có thời gian say sưa, hắn thấy Thái cổ nam tử cưỡi Thiên mã, cầm thanh đồng cổ mâu rỉ sét đứng bất động trên không, đang nhìn hai nữ tử trẻ tuổi trong trà hoa cốc.

Hai vị tiên tử dung mạo thanh lệ thoát tục, được hoa trà ánh xạ càng tô thêm vẻ xuất trần, chính thị Vũ Hinh và Đạm Đài Tuyền.

Vì bảy vị cường giả xuất thế, thiên địa bất an mà hai người kết thúc kế hoạch viễn du, vừa về Côn Luân Huyền giới, thấy nơi đây cảnh sắc tú mỹ, định vào thưởng hoa không ngờ gặp ngay nam tử cầm mâu.

Cũng may họ gặp nam tử ở đây, bằng không đối phương sẽ dựa vào linh thức cảm ứng tìm đến Côn Luân Huyền giới, ắt hủy diệt hết Yêu tộc thánh địa.

Nam tử nói bằng ngôn ngữ không ai nghe được, nhưng Đạm Đài Tuyền và Vũ Hinh dựa vào thần thức dao động mà hiểu ý tứ.

"Nói, các ngươi có biết tàn phá thế giới?"

Hai tiên tử là nhân vật cỡ nào, hai ngày nay đã biết tin tức về bảy vị bất thế cường giả, đương nhiên đoán ra thân phận nam tử.

"Thế giới tàn phá liên thông với Nhân gian, Thiên giới, đi về phía tây người sẽ thấy một vùng thiên địa rộng lớn, đó từng là tàn phá thế giới."

Mái tóc đen nhánh của Thái cổ nam tử tung bay cuồng loạn, đôi mắt sáng lên kinh nhân, thể phách cường kiện màu đồng cổ lóe lên bảo quang, ẩn dưới lớp huyết y rách nát càng sáng chói hơn.

"Hoàng Thiên ở đâu?" Y hỏi tiếp, ngôn ngữ tựa hồ phi thường kích động.

"Cái gì mà Hoàng Thiên?" Hiển nhiên hai nữ tử không biết y muốn hỏi gì.

"Thương Thiên đã chết, Hoàng Thiên phải được lập, chúng ta đã giết Thương Thiên, để Hoàng Thiên lại cho mấy kẻ đó phong ấn..."

Đạm Đài Tuyền và Vũ Hinh nhìn nhau, tuy không hiểu ngọn ngành nhưng cảm giác được đó là đại sự kiện chấn kinh thiên cổ sắp được nam tử thổ lộ.

Chương 302

Giết Thiên - Báo thù

Thương Thiên đã chết, Hoàng Thiên phải được lập.

Câu này không chỉ khiến Đạm Đài Tuyền và Vũ Hinh kinh ngạc, ngay cả Thần Nam mới tới cũng thấy nhiệt huyết sôi lên, Thái cổ nam tử thật ra là người thế nào, mà giết được cả Thương Thiên?

Có dạng tồn tại như "Thiên" thật sao? Thật ra là loại sinh mệnh gì? Có lẽ "Thương Thiên" chỉ là hiệu xưng của cường giả?

Nhưng theo thần thái, ngôn ngữ của y, Thương Thiên mà y nói chắc chắn là "Thiên". Thế giới này điên cuồng rồi, lại có cả người đủ khả năng giết được sinh mệnh như "Thiên."

Trong thoáng chốc, Thần Nam nhớ lại lời Vô Danh thần ma nói trong tử vong tuyệt địa, "Thiên" bị "Ma" khóa chặt tại Nhân gian. Ma, tất nhiên chỉ Ma Chủ, vậy "Thiên" chỉ ai? Lẽ nào là Hoàng Thiên mà Thái cổ nam tử nói tới?

Câu vừa nãy của Thái cổ nam tử lộ ra rất nhiều tin tức, bọn họ giết Thương Thiên, Hoàng Thiên liền lên ngôi vị, rồi Hoàng Thiên bị một nhóm cao thủ phong ấn.

Như vậy, bảy Thái cổ nhân vật phá tan tòa thánh sơn, phá phong ấn mà ra có phải những người từng liên thủ với Ma Chủ? Họ từng gây ra những việc ảnh hưởng khắp thiên địa?

"Chúng ta không biết Hoàng Thiên, người... thật ra là ai?" Đạm Đài Tuyền kinh nghi bất định, dù nàng ta tâm tư cẩn mật, mưu lược hơn người nhưng nghe Thái cổ nam tử nói xong cũng không giữ nổi bình tĩnh.

Thái cổ nam tử bất động như hóa thạch từ thời tuyên cổ, hồi lâu mới đưa thanh đồng cổ mâu đầy vết rỉ sét chỉ vào Đạm Đài Tuyền và Vũ Hinh.

Ngoài xa, Thần Nam rung động, không kịp nghĩ ngợi gì, thi triển Thần Vương dực bay tới, chặn trước mặt nhị nữ. Tuy một trong hai người không phải Vũ Hình chân chính nhưng hắn cũng không muốn nàng bị thương tổn. Toàn bộ hi vọng khiến Vũ Hình sống lại đều được gửi gắm lên mình nàng.

Thái cổ nam tử ngồi bất động trên lưng Thiên mã, thanh đồng cổ mâu trong tay vẫn chỉ thẳng tới, không hề có dao động năng lượng nhưng Thần Nam vẫn thấy áp lực vô hình ép tới.

Đó không phải là áp lực của sức mạnh mà thuộc về lĩnh vực tinh thần, là "thế" tự nhiên tồn tại của đối phương. Không sai, nó thuộc về tinh thần nhưng lại vượt hơn tinh thần.

"Hoàng Thiên..."

Hồi lâu, Thái cổ nam tử mới lên tiếng nói ra hai chữ, bọn Thần Nam hiểu được nhờ vào tinh thần dao động.

Trong lúc này, Thần Nam vô cùng trấn định, bình tĩnh lên tiếng: "Chúng ta không biết Hoàng Thiên người nói đến ở đâu, có hỏi hết mọi người trên đời, chắc cũng không ai biết. Chúng ta chỉ biết tàn phá thế giới ở một nơi tại Tây phương, có thông đạo nối với Nhân gian giới."

Sau cùng Thái cổ nam tử thu thanh đồng cổ mâu rỉ sét lại, không nhìn họ mà kéo cương Thiên mã. Tiếng hí vang vọng, Thiên mã nhảy lên, đưa y bay lên không, mái tóc đen dài bay theo gió, chiến y màu máu rung lên phàn phật.

Thái cổ nam tử giục ngựa biến mất vào chân trời phía tây.

Bây Thái cổ nhân vật giết chết Thương Thiên thật ra có lai lịch thế nào? Thần Nam muốn biết nhưng không có manh mối, chợt hắn vỗ trán, như nhớ ra gì đó, không muốn cho nhị nữ biết nên vội chào rồi bay vút đi.

Cách xa Đạm Đài Tuyên và Vũ Hình, hắn dừng lại trên một đỉnh núi thấp xanh om, nhanh chóng mở nội thiên địa, mời Tứ tổ và Ngũ tổ ra.

Hiện tại thiên giai cao thủ đều bị Ma Chủ cưỡng bức vào đệ tam giới, hai lão bất tử này vì tu vi đã mất nên trở thành hai con cá lọt lưới một cách hợp pháp. Cả hai tuy không phải là những người già nhất nhưng với tu luyện giới, không mấy ai nhiều tuổi hơn họ.

Toàn thân Tứ tổ lấp lánh kim quang, Ngũ tổ như được điêu khắc từ ngọc, cả hai giống hệt hài đồng, khác nào kim oa oa và ngân oa oa.

"Tiểu tử vội vội vàng vàng làm cái gì vậy?" Ngũ tổ ngênh ngang hỏi.

"Xin hỏi các vị lão tổ có biết chuyện của bọn Ma Chủ không?"

"Sao ngươi lại hỏi chuyện này? Ta không có hứng thú với tên điên ấy."

Hiển nhiên cả hai không có hảo cảm với Ma Chủ.

"Bởi có đại sự, Phiêu Diêu phong sụp đổ, bảy vị Thái cổ nhân vật xuất thế, cháu cảm giác họ biết Ma Chủ..."

"Bịch."

"Bịch."

Hai lão tổ lần lượt ngồi phệt xuống, thần sắc cực kì khó coi.

"Hai vị lão tổ tông sao vậy?" Thần Nam hỏi.

Tứ tổ và Ngũ tổ ngồi trên mặt cỏ, dụng lực bứt mạnh mấy cọng cỏ.

"Tiểu tử... ngươi nói thật chứ?"

"Đương nhiên, cháu đã tận mắt thấy, giờ thiên giai cao thủ đều bị Ma Chủ ép vào đệ tam giới, không ai chống nổi bảy Thái cổ nhân vật, cháu muốn hỏi họ ai lịch thế nào."

"Lai lịch họ thế nào chúng ta cũng không biết, chỉ biết là người được thiên cổ Ma Chủ và Thái cổ cấm kị đại thần Độc Cô Bại Thiên mời đến, liên thủ giết chết Thương Thiên."

Thần Nam kinh ngạc: "Thật sự có Thiên? Thương Thiên thật ra là dạng tồn tại nào?"

"Chúng ta không biết, trừ những người từng trải qua, ai biết rõ được Thiên là gì? Chỉ là lời đồn thổi, đó là thời đại cực kì hỗn loạn, các cường giả rơi rụng."

"Họ hỏi cháu về tàn phá thế giới cùng Hoàng Thiên..." Thần Nam đem hết những tin tức hắn biết báo cho hai vị lão tổ xem có biết được tin tức gì hữu dụng không.

"Đúng rồi." Ngũ tổ vĩ đui: "Cháu có biết tàn phá thế giới là chuyện gì không?"

"Sao cháu biết được, mong lão tổ nói rõ."

"Tương truyền đó là một thế giới chân thật tồn tại. Đại chiến năm xưa có lẽ... bùng phát ở đó, cả thế giới vì thế mà hủy diệt. Truyền thuyết cho rằng đó là vì bảy người báo thù, tàn phá thế giới do họ lấy được."

"Một thế giới chân thật... lại bị hủy vì chiến trận?" Thần Nam kinh hãi ra mặt.

Rồi hắn nhớ lại tàn phá thế giới bị Thần Chiến lấy được, để lại cho hắn sau này nghĩ cách luyện hóa. Nhưng bảy Thái cổ nhân vật xuất hiện, phiền hà cũng tới.

Hắn lại hỏi: "Hoàng Thiên là sao? Vì sao bảy người định tìm y? Y là Thiên?"

"Đúng là Thiên." Hai vị lão tổ đáp với vẻ không chắc: "Thời đại xảy ra chuyện đó quá lâu rồi, nhưng người tham dự đều thủ khẩu như bình, ngoại nhân khó lòng biết được. Tựa hồ việc bảy người bị phong ấn tại Phiêu Diêu phong có liên quan đến Hoàng Thiên... Lại hình như... bọn Ma Chủ cũng nhúng tay vào. Nói chung sự tình phi thường phức tạp, người ngoài không thể hiểu được."

Thần Nam nói: "Họ đã do Ma Chủ mời tới, từng giết cả Thương Thiên thì lần này có lại tự do ắt sẽ không gây phiền phức lớn."

"Không gây phiền? Phiền hà lớn thì có." Tứ tổ và Ngũ tổ đồng thời tỏ vẻ lo lắng: "Không nói đến việc Ma Chủ lừa họ hay không, cứ nói đến việc hứa cho họ tàn phá thế giới. Hiện tại thế giới này đã nối với Thiên giới và Nhân gian, bảy Thái cổ nhân vật nếu muốn nắm được, ắt không đời nào bỏ qua cho hai giới này. Trên thế gian lại không còn thiên giai cao thủ, do bị Ma Chủ mời hết vào đệ tam giới, còn ai ngăn nổi?"

Quả là vấn đề cực kì nghiêm trọng, hiện tại e rằng không ai chặn nổi bảy người, Thần Nam cũng lo lắng, lẩm bẩm: "Ma Chủ định làm gì ở đệ tam giới, lẽ nào còn việc quan trọng hơn?"

"Tiểu tử người chịu khó ngoan ngoãn chút, đừng có chạy lung tung, bằng không khó giữ tiểu mệnh, bảy người này mà đại khai sát giới, e rằng thế gian lại xuất hiện thêm một tàn phá thế giới."

Trong lúc Thần Nam và hai vị lão tổ bàn bạc, bảy Thái cổ nhân vật thay nhau tiến vào tàn phá thế giới, vốn là tầng địa ngục thứ mười bảy.

Họ từng tung hoành thiên địa, đến thế giới này khác nào bảy đạo sấm sét xé toang mỗi thốn không gian, cơ hồ nơi nào cũng thấy tung tích.

Bảy người không phải bay lung tung, tựa hồ đang tìm gì đó.

Sau cùng nam tử cưỚI Thiên mã cầm thanh đồng cổ mâu lên tiếng: "Tàn phá thế giới bị người ta dùng đại pháp lực cắt mất một phần."

Họ tựa hồ đều tiếc chữ như vàng, mỗi người chỉ nói vài ba chữ.

"Tọa tiêu chi môn không ở đây. "

"Chắc tại phiến không gian đó."

"Lấy khí tức của tàn phá thế giới làm manh mối."

"Đi tìm."

Bảy đạo thần quang bay khỏi tàn phá thế giới. Họ tựa hồ phát giác

được mục tiêu ở đâu, bay khỏi Tây thổ như bảy đạo hồng mang, lướt về Đông phương xa xăm.

Đương nhiên mục tiêu là Đỗ gia Huyền giới, phiến không gian bị Thần Chiến vạch ra.

Thần Nam lấy được tàn phá thế giới, từng tái hiện lại thế giới trước đó mà cảm ngộ thiên địa biến hóa, hiểu được bản tính của tự nhiên, từ đó tìm hiểu bản chất của đại thế giới. Nhưng cũng không đoán nổi sau khi tàn phá thế giới phục nguyên sẽ có biến hóa gì, quyết định làm lần lướt, vì thế Đỗ gia Huyền giới mới sinh ra.

Hôm nay đã thành ngày tàn không dự liệu được của Đỗ gia Huyền giới.

Thiên Ma đi rồi, họ cho rằng trở chú mất hiệu lực, bản thân được tự do, dù có địch thủ cỡ Thần Vương như Thần Nam thì đã sao? Họ tin rằng với tích lũy vạn năm của gia tộc, đối phó với một Thần Vương ắt không thành vấn đề.

Nhưng tất cả quá đột nhiên, bảy đạo thần quang lao vào Huyền giới, khiến nguyện vọng và dã tâm của họ triệt để tan tành. Bảy sát thần cầm binh khí cổ đồng chỉ thực hiện động tác duy nhất với người trong Huyền giới, bất kể tu luyện giả hay bách tính: giết.

Trừ vài người ở ngoài thoát được, tất cả bị bảy Thái cổ nhân vật đồ sát sạch sẽ. Họ không hề bộc lộ chút tình cảm nào, mắt không hề nháy, từ không không phải đang giết người mà đang xén lúa.

Đỗ gia Huyền giới truyền thừa qua vạn năm, những người tu luyện Thần gia huyền công chừng hai, ba ngàn, còn lại đều là phạm nhân, nhưng không ai thoát nạn.

Cả Huyền giới hóa thành tử giới.

Vùng đất như thế ngoại đào nguyên bị huyết thủy nhuộm đỏ, tử thi đầy rẫy, bảy Thái cổ nhân vật cơ hồ đang nhìn kiến, không mảy may dao động...

Thần Nam cùng Tứ tổ và Ngũ tổ đàm luận trong nội thiên địa hơn

nửa ngày, căn bản không biết thăm án tại Đổ gia Huyền giới, càng không biết vùng không gian đó trọng yếu thế nào với bảy người.

"Tiểu tử ngươi ngàn vạn lần phải nhớ, giữ mạng là quan trọng, cần thiết phải co đầu rút cổ cũng được."

Hắn không biết nên khóc hay cười với lời khuyên thực lòng của hai lão tổ, đứng dậy toan rời đi.

Lúc hắn mở nội thiên địa, định thoát ra, một đạo quang ảnh loáng lên, hắn kêu lên không ổn, vội dùng Thần Vương dực đuổi theo.

"Đạm Đài Tuyền...khổ rồi." Thần Nam nhìn rõ quang ảnh, tức thì minh bạch mọi sự.

Đồng thời một bóng dáng xinh đẹp cùng bay tới, gọi lớn: "Đạm Đài tỷ tử, chúng ta không phải đã bảo đợi Thần Nam ra sao, cứ gì tỷ lại tự xông vào?"

Thần Nam và Vũ Hình nhanh chóng đuổi kịp, Đạm Đài Tuyền xông đến trước Mộng Khả Nhi đang lộ vẻ kinh ngạc. Thần Nam định làm gì cũng đã muộn, Đạm Đài Tuyền hành động vượt ngoài dự liệu của hắn.

Nhất đại thiên chi kiêu nữ Đạm Đài Tuyền va vào mình Mộng Khả Nhi, tình cảnh xảy ra khác hẳn, không ai ngã xuống.

Cả hai hợp lại thành một.

"Trời ạ, hóa ra là vậy." Vũ Hình hô lên kinh hãi.

Thần Nam há hốc mồm, đưa tay chỉ vào Đạm Đài Tuyền, không thốt thành lời.

Cùng lúc, Đạm Đài Tuyền ôm tiểu phúc, rút lên: "Thần Nam, ngươi... đã làm gì ta?"

Nàng ta ôm mặt: "Ô ô, ta không sống nổi nữa..."

Hài tử của Thần Nam cũng kêu lên: "Không được, con muốn xuất

sinh...."

Chương 303

Tiên tử có thai

Vạn năm trước Đạm Đài Tuyền như vàng minh nguyệt tuyệt mỹ trên không tỏa ánh sáng thánh khiết xuống cả Đông thổ lục địa, khiến vô số thanh niên tuấn kiệt phát cuồng.

Không ai biết lai lịch và những việc trước kia của nữ tử đầy bí ẩn, thông tuệ như bậc tiên tử này.

Nàng nhanh chóng nổi lên như sao băng bay qua chiếu sáng đại lục rồi hồng mang sang chói biến mất tại Nhân gian, xuất hiện trên Quảng hàn Thiên giới.

Mấy lần hạ phàm đều lưu lại vô số truyền thuyết và truyền kì, là thiên kiều tiên tử bí ẩn nhất với người đời.

Không thể phủ nhận rằng vạn năm trước Thần Nam từng si mê Đạm Đài Tuyền cực độ, cũng sa vào mị lực của nàng như mọi thanh niên cao thủ.

Dấu ấn mà Đạm Đài Tuyền vạn năm trước để lại trong lòng hắn quá sâu, nữ tử từng khiến nam tử toàn lục địa khuynh đảo là nữ thần hoàn mỹ nhất trong lòng hắn.

Sau đó xảy ra một loạt sự kiện nên Vũ Hình mới bước vào đời hắn, có điều trong sâu thẳm lòng hắn, vẫn có bóng dáng Đạm Đài Tuyền.

Hoàn mỹ nữ thần trong lòng từ năm xưa giờ lại xuất hiện trong nội thiên địa với thân phận và trạng thái khiến hắn không tưởng tượng nổi, hoàn toàn tắt tiếng...

Lúc này tuyệt đại tiên tử Đạm Đài Tuyền, dung nhan như ngọc hiện rõ nét phần nộ lẫn hoảng sợ, ngọc thể hoàn mỹ liên tục run lên, ngọc thủ mảnh mai ôm lấy tiểu phúc, một cánh tay chỉ vào hắn không thốt thành lời.

Tiểu tử trí tuệ trầm tĩnh năm xưa không giữ nổi bình tĩnh, sự thật

khiến nàng gần như sụp đổ, run rẩy mắng hấn: "Người... người... ti bỉ... ác ma! Ta phải giết người."

Nàng khẽ quát lên, ngọc liên đài vốn thuộc về Mộng Khả Nhi lóe sáng thần quang, uy lực hơn hẳn Mộng Khả Nhi không biết bao lần.

Hình dáng liên đài ảo hóa ra khác hẳn trước kia, nhanh chóng phân giải và phân hóa, thoáng chốc tụ thành liên y chiến giáp phát ra hào quang thánh khiết, che kín những chỗ yếu hại, hào quang nhu hòa chiếu rọi khiến nàng như thần minh được chúng sinh lễ bái.

Có điều vị thần minh này đầy giận dữ, như phi thiên thần nữ, tay hút chặt một cánh sen, hóa thành một đạo thần quang chém vào eo Thần Nam, toan chặt hẳn làm đôi.

Hào quang thánh khiết phát ra, bảy màu sắc rực rỡ quấn quanh nàng tạo thành bảy thân ảnh tuyệt đẹp nhưng khiến người ta lạnh mình, đồng loạt vũ động công tới. Dung mạo các thân ảnh quá mơ hồ, chỉ có hai thân ảnh nhìn rõ là Đạm Đài Tuyền và Mộng Khả Nhi.

Thiên giới Vũ Hinh và Đạm Đài Tuyền được xưng là tuyệt đại tiên tử nhưng lúc Vũ Hinh nhìn thấy thân ảnh bằng ánh sáng cũng phải hô lên: "Truyền thuyết lại là thật, Thất Tuyệt nữ quả nhiên tồn tại, Đạm Đài tử tử..."

Thần Nam hơi ngần ngại nhưng bản năng chưa mất, thi triển Thần Vương dục, lách ngang mấy trăm trượng, tựa hồ tỉnh mộng, chú thị vào nữ tử như thần minh đang lao tới.

"Đạm Đài Tuyền, vì sao là người, sao lại thế này..." Đến giờ, trong lòng Thần Nam rối bời, nữ thần trong lòng ngày xưa lại có quan hệ với hắn theo kiểu này, theo ý thức quả thật hắn từng hi vọng vậy nhưng theo tình cảm chân thật, lại là một chút đau đớn.

Mộng Khả Nhi đã tan biến, thánh nữ bất khả xâm phạm, khí chất thần thánh lại ra đi như vậy khiến hắn nhất thời khó lòng chấp nhận.

Không chỉ vì hai người từng có một đoạn hôn nhân hoang đường, nàng mang hài tử của hắn mà vì hắn loáng thoáng cảm giác mình có cảm tình với truyền nhân tính cách quật cường, tâm tư cẩn mật của

Đạm Đài thánh địa này.

Từ lần gặp nhau đầu tiên hai người đã đối lập, luôn tranh đấu, tính toán, sau cùng vì nguyên nhân khó tin mà quỹ tích nhân sinh giao nhau, đưa họ đến một điểm. Lẽ nào hai đường giao nhau này chỉ trong thoáng chốc rồi vĩnh viễn chia ly?

Thần Nam khó chấp nhận như thế, thánh nữ Đạm Đài lại là một dạng sinh mệnh của Đạm Đài Tuyền khiến hắn bi ai. Được tôn làm đệ nhất thánh nữ của chính đạo thánh địa sau cùng lại là Thất Tuyệt nữ, quả thật là nữ tử đáng thương, thoáng ghé qua cuộc đời.

Đạm Đài Tuyền lại công tới, bảy đạo thân ảnh ánh sáng cùng lao theo nhưng Vũ Hinh cũng bay tới, xuất ra hỗn độn chi quang chặn Đạm Đài Tuyền lại.

"Vũ Hinh muội muội đừng cản tỷ." Đạm Đài Tuyền lớn tiếng rít lên.

"Đạm Đài tỷ tỷ không thể giết Thần Nam." Vẻ mặt Vũ Hinh vô cùng phức tạp.

Thần Nam lại biến sắc, việc này phát sinh trước mặt Vũ Hinh quả thật khiến hắn không biết làm sao.

Nhưng thần sắc Vũ Hinh khôi phục bình thường rất nhanh, ung dung nói với Đạm Đài Tuyền: "Tỷ tỷ, Thất Tuyệt đã hợp được hai, đang lúc khẩn yếu quan đầu, đừng tính toán nữa, tha cho Thần Nam đi."

"Không, ta phải giết hắn, ô ô..." Đạm Đài Tuyền bật khóc, không còn dáng vẻ lạnh lùng như trước mà giống một tiểu nữ nhi đơn bạc.

Soạt, soạt, soạt.

Từng đạo thân ảnh đột nhiên hiển hiện, phân thành mấy hướng vượt qua ngăn cản của Vũ Hinh, khiến người khác không phân biệt được chân thân là đâu, hợp nhất lại trước mặt Thần Nam, cánh sen chém xéo xuống.

Thần Nam vội rút Đại Long đao ra đỡ, đồng thời quát vang: "Đạm Đài Tuyền mau dừng lại, ta có việc phải làm rõ, sau đó chiến hay hòa do

người quyết định."

"Ô ô... ác ma, ta và người không có gì để nói, chịu chết đi."

Cùng lúc, nàng ta đột nhiên kêu lên kinh hãi, dừng ngay lại, dung mạo hóa thành Mộng Khả Nhi, thần thái giống hết kiệt xuất truyền nhân của Đạm Đài thánh địa.

"Tổ sư... vì sao lại thế này..." Mộng Khả Nhi thốt lên cay đắng.

"Khả Nhi, như vậy không tốt sao? Đừng chống lại, chúng ta vốn đồng thể đồng tâm, dung hợp rồi sẽ mở ra được thiên địa rộng lớn."

"Không, con không muốn dung hợp mà muốn là mình, dung hợp rồi con sẽ không còn tồn tại."

"Khả Nhi, sao con lại cho là như thế?" Đạm Đài Tuyên lộ vẻ gấp rút: "Vốn không giống như con tưởng tượng, con không phải là hóa thân của ta, chúng ta cùng là chủ thể. Có lẽ ta hơi vội, không đợi đến lúc sức mạnh trong thân thể con thức tỉnh, bằng không con đã không hiểu lầm. Nhưng hiện tại thiên địa sẽ đại loạn, chúng ta không dung hợp nhanh sẽ vô cùng nguy hiểm."

"Đạm Đài Tuyên, thả Mộng Khả Nhi để nàng ra." Thần Nam thấy Mộng Khả Nhi vẫn còn tồn tại, trong lòng chợt dâng lên niềm vui dị thường.

"Ác ma... ta hận không thể giết chết người ngay, người lại còn... ô ô..." Nữ tử lại hóa thành dung mạo Đạm Đài Tuyên, vô cùng phần hận nhìn hấn: "Quân ti bỉ... trả lại cho ta băng thanh ngọc khiết chi thân, ô ô..."

Nàng ta lại lao vào hấn, nhưng thân thể thật sự có vấn đề, dù hấn và Vũ Hình không ngăn cản cũng khó phát huy được thực lực chân chính.

Nàng ta đứng nguyên chỗ, dung mạo hóa thành Mộng Khả Nhi, miệng vang lên giọng của thánh địa truyền nhân: "Con không muốn là người khác, chỉ muốn là chính mình."

"Khả Nhi, con còn chưa biết, chúng ta là Thất Tuyệt nữ trong truyền thuyết. Vốn chúng ta là một người, hiện tại dung hợp lại cũng là quay về chân thân."

"Không cần, Thần Nam, mau cứu hài tử của... chúng ta."

Không câu nói nào tác dụng hơn câu nói này.

Thần Nam không suy nghĩ gì, lao tới quát vang: "Đạm Đài Tuyền, mau thả Mộng Khả Nhi ra, nàng là thê tử của ta, không được làm nàng thương tổn."

Dung mạo Mộng Khả Nhi tan biến, lại ảo hóa thành Đạm Đài Tuyền, nàng ta giận giữ run người, chỉ vào Thần Nam: "Vô sỉ! Hạ lưu! Khả Nhi là Đạm Đài ta, người... tên ác ma ti bỉ, ta sao lại là thê tử của người được? Người làm bản thân ta... ta... ô ô..."

Nhất đại thiên kiêu tiên tử Đạm Đài Tuyền thân thể run rẩy, hận không thể lập tức chấn nát Thần Nam nhưng lúc này thân thể nàng ta không được thoải mái, hai luồng sức mạnh đang tranh đấu trong đó.

Trong hiện thực, Mộng Khả Nhi không phải là đối thủ của nàng nhưng hợp thành nhất thân thì nàng không thể dễ dàng áp bức được tình cảm riêng của đối phương. Mộng Khả Nhi có tiềm lực cực lớn nhưng chưa bộc phát, cũng chính là sức mạnh Thất Tuyệt mà Đạm Đài Tuyền nói tới.

Tiềm lực của cả hai không cách biệt nhiều, trong quá trình dung hợp không phải chỉ là tranh đấu tu vi mà cả tiềm lực ẩn tàng cũng so kè nhau.

Đạm Đài Tuyền chỉ muốn dung hợp thật nhanh nhưng Mộng Khả Nhi đề kháng kịch liệt.

Cùng lúc Tứ tổ và Ngũ tổ từ vùng sâu nội thiên địa bước ra, họ nghe thấy động tĩnh nên hiểu đại khái.

Bèn quát vang với Thần Nam: "Đưa sức mạnh vào các đại huyệt trên thân thể để ngăn cản dung hợp, làm theo lời chúng ta."

"Được." Thần Nam đồng ý.

Trận đấu giữa Đạm Đài Tuyền và Mộng Khả Nhi càng kịch liệt, vô luận thế nào Đạm Đài Tuyền cũng không ngờ hiện tại mình không thể động đậy, hai cỗ sức mạnh "Thất Tuyệt" liên tục tranh đấu trong thân thể hoàn mỹ.

Tứ tổ và Ngũ tổ lên tiếng chỉ điểm cho Thần Nam: "Quan Nguyên, Thần Khuyết, Cự Khuyết, Thiên Trung, Phong Trì...Tinh Minh, Thái Dương, Thần Đình, Bách Hội..."

Thần Nam nhanh như chớp, hóa sức mạnh trong thân thể thanh từng đạo hào quang, đẩy vào thể nội Đạm Đài Tuyền theo lời Tứ tổ và Ngũ tổ.

"Thần Nam mau cứu ta..."

"Tên ác ma làm hỏng băng khiết chi thể của ta..."

Hai giọng nói khác nhau cùng phát ra từ một thân thể.

Thần Nam liên tục vỗ vào huyết mạch nữ tử, cơ hồ hao tận sức mạnh của Thần Vương trong thân thể. Ngũ tổ và Tứ tổ khẩn trương đứng cạnh quan sát, Vũ Hinh lại lặng lẽ đứng ngoài xa, không hề xuất thủ.

Hào quang bảy sắc nóng rực đột nhiên bộc phát khiến không ai mở mắt nổi.

Thần Nam cảm giác một thân thể mềm mại lao vào lòng mình, lúc hào quang tan đi, phát giác là Mộng Khả Nhi, nàng đã phân xuất thành công.

Thân thể Mộng Khả Nhi phát ra hào quang bảy sắc, sức mạnh phong ấn hùng hồn tràn khắp toàn thân, qua lần biến đổi này nàng trực tiếp tiến lên tiên nhân chi cảnh, hơn nữa sức mạnh phong ấn này cũng dần tan biến.

Đạm Đài Tuyền cũng biến hóa, Thất Tuyệt thần lực cực mạnh ẩn tàng trong thân thể cũng phá được phong ấn thần bí, mạnh hơn hẳn trước, toàn thân phát ra hào quang bảy sắc, tu vi tiến lên Thần Hoàng

lĩnh vực.

Đương nhiên ai cũng phải kinh thán, Thất Tuyệt nữ quả là một dạng tồn tại kì tích, hai thân còn chưa chân chính dung hợp đã thể hiện tiềm lực kinh nhân.

Nhưng cả Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền đều không trong trạng thái ổn định, cần mau chóng tĩnh tâm điều tức.

Mộng Khả Nhi thấy Thần Nam, hận ý xưa kia tựa hồ tan biến, yên lòng xếp bằng vận chuyển huyền công điều tức.

Đạm Đài Tuyền cũng không quay đầu lại, lao khỏi nội thiên địa của Thần Nam, nàng cần tìm một nơi bí ẩn để tĩnh tu, trước lúc đi còn run giọng: "Thần Nam... ác ma...cứ đợi đây."

Thần Nam tịnh không ngăn cản, chỉ mong nàng ta mau ly khai.

Vũ Hinh do dự một hồi rồi cũng đuổi theo.

"Vũ Hinh, mọi người cũng định đi sao?" Thần Nam gọi.

"Ta không yên tâm về tử tử nên phải đi xem, đừng nghĩ nhiều, đến Côn Luân đợi ta về."

Nội thiên địa lại yên tĩnh, Tứ tổ và Ngũ tổ vây lấy Thần Nam, hồi lâu mới nói: "Tiểu tử được lắm, đúng là được lắm. Không biết người là sao quả tạ hay tên đại ngọc chỉ biết đến sắc đẹp."

Sắc mặt Tứ tổ và Ngũ tổ cực kì khó coi.

"Ngay cả Thất Tuyệt nữ mà người cũng... ai, tổ tông sống của chúng ta, cả Thất Tuyệt nữ mà người cũng dám nhắm vào."

Ngũ khí của Tứ tổ và Ngũ tổ nhằm vào hắn, xem ra họ đang hận không thể nuốt sống hắn.

"Người có biết Thất Tuyệt nữ đáng sợ thế nào? Có nghe qua truyền thuyết về ả?"

Thần Nam thật sự không biết nói gì, những việc đã xảy ra làm sao giải thích rõ ràng.

Tứ tổ và Ngũ tổ tựa hồ phi thường lo lắng: "Thất Tuyệt nữ từ Thái cổ hồng hoang thời đại đã chấn nhiếp thiên địa, để vượt qua tất cả mà hóa thành bảy phân thân, hiển hiện tại những thời đại khác nhau, nếu có ngày, một người đạt đến thiên giai...thiên nữ, phát hiện người khinh mạn thân thể thánh khiết của họ, lại còn có cả hài tử nữa, dù Thần gia có mạnh nữa cũng khó lòng yên tĩnh."

Thần Nam há hốc mồm, Thất Tuyệt nữ là cao thủ... Thái cổ thời đại? Lúc trước hắn sao biết được Mộng Khả Nhi là Thất Tuyệt nữ? Hơn nữa tất cả đều không do hắn tự chủ.

Dù biết phiền hà lớn thế nào, trước mắt vẫn chưa có cách giải quyết.

Bất quá, Tứ tổ và Ngũ tổ vừa lo lắng vừa lẩm bẫm: "Thất Tuyệt nữ hùng mạnh, huyết mạch Thần gia chúng ta lại có cốt huyết của ả, đệ thập nhất nhân đúng là bảo bối. Chỉ cần... tránh thoát đại kiếp này, là..."

Hai lão tổ vừa lo lắng vừa hưng phấn, liên tục thò tay, đi đi lại lại trong nội thiên địa, quên cả máng Thần Nam.

Cùng lúc, Mộng Khả Nhi đang điều tức dần tỉnh lại, hơi thất thần rồi kêu lên kinh hãi: "Hài tử... hài tử không có. Hài tử của ta..."

"A."

"A."

Thần Nam chưa kịp nói Tứ tổ và Ngũ tổ đã hô lên kinh hãi.

"Là bảo bối của Thần gia chúng ta, cốt nhục của Thất Tuyệt nữ, sao lại..."

Trong sâu thẳm của Côn Luân sơn, Đạm Đài Tuyền dần tỉnh lại, một luồng thần quang bảy màu sáng chói từ thể nội nàng phát ra, bay lên mây xanh, nàng đã tiến vào Thần Hoàng lĩnh vực.

Nàng cảm giác thân thể khác lạ, liền kinh hãi chạm tay vào tiểu phúc. Lúc trước, không thấy gì nhưng giờ nàng cảm giác được một tiểu sinh mệnh cựa quậy.

"A..." Nàng rú lên lãnh lói: "Không thể nào, Khả Nhi đã thoát ra rồi, sao lại... ô ô..."

Đạm Đài Tuyền quả thật phần hận muốn chết, ngọc thể không ngừng run lên.

"Trời ơi, ô ô... sao lại xảy ra chuyện này... Thần Nam... ác ma... ta phải giết người."

Đạm Đài Tuyền đầy trí tuệ năm xưa giờ đã mất đi vẻ lãnh tĩnh, khóc lóc như tiểu nữ nhi, quyết định giết Thần Nam trước rồi tĩnh tâm luyện hóa tiểu sinh mệnh.

Ở Đổ gia Huyền giới xa xôi, xương cốt chất thành núi phát ra mùi máu tanh nồng, nam tử cưỡi Thiên mã trầm tư đứng trên một ngọn núi xác chết.

Đoạn mở bừng mắt, nói với sáu danh Thái cổ nhân vật: "Hình như ta quên mất một chuyện, phải đi một chuyến, các vị không cần đợi."

Y cầm thanh đồng cổ mâu rỉ sét lên, nhảy lên Thiên mã, bay khỏi Đổ gia Huyền giới về phía Côn Luân sơn.

Chương 304

Phong tỏa

"Ta biết rồi." Trong nội thiên địa của Thần Nam, ngân oa oa Ngũ tổ kinh hãi kêu lên: "Hài tử nhất định ở trong thân thể Đạm Đài Tuyền. Chắc trong quá trình dung hợp có chút sai lầm, tiểu bảo bối không chuyển di sang được."

"Đúng là vậy." Tứ tổ tán đồng.

Thần Nam há hốc mồm, thật quá hoang đường. Đạm Đài Tuyền vốn giận giữ, xấu hổ muốn chết, hiện tại dung hợp không thành, ngược lại không có chông mà mang thai, chắc.... khiến cho nhất đại thiên kiều tiên tử tâm cao khí ngạo, thánh khiết vô cùng này làm sao nuốt trôi? Không bị chọc giận đến phát điên mới lạ, phiền hà lại càng lớn.

"Hài tử của ta... sau cùng lại cần Đạm Đài Tuyền sinh ra, vậy..." Thần Nam ngẩn ngơ lẩm bẩm.

Tĩnh lại sau vạn năm, Thần Nam biết được nguyên nhân năm xưa nên hoàn mỹ nữ thần trong lòng dần bay xa nhưng thân ảnh đó không hề tan biến hoàn toàn, chỉ ẩn vào sâu thẳm trong tim. Không ngờ cuối cùng, lại xảy ra ái hận tình cừu kiêu này.

"Đạm Đài Tuyền có hài tử của ta...."

"Sai, là Thất Tuyệt nữ có hài tử của ngươi." Tứ tổ và Ngũ tổ đều tỏ vẻ nghiêm túc: "Không chỉ ngươi mà Thần gia cũng gặp phiền hà, ngươi đúng là họa tinh sắc lớn bằng trời."

Mộng Khả Nhi ngân ngẩn, dung nhan như ngọc không hề lộ ra biểu tình, đệ nhất thánh nữ diễm quan thiên hạ lúc này trở trở như khúc gỗ, việc xảy ra hôm nay là đả kích quá lớn, khiến nàng khó lòng tiếp thụ.

Hồi lâu sau, nàng tựa hồ tỉnh lại, rên lên chói tai: "Sao lại thế này, hài tử của ta... Thần Nam, cứu hài tử của chúng ta..."

Nàng lộ ra thần sắc kinh hoàng, ngọc thể mềm oặt không đứng vững, loạng choạng ngã vào Thần Nam, lắc chắc tay hắn: "Đạm Đài tiên tử sẽ giết nó, mau nghĩ cách cứu nó."

Trong phút giây này, nàng vô cùng tiều tụy, mặt đẫm lệ, tiên tử trăm mưu ngàn kế, lạnh lùng vô kể trong quá khứ còn đâu, chỉ còn lại một nữ nữ đang lo lắng, hoảng sợ, tư dung thanh lệ vô cùng đáng thương.

Nàng không còn là thánh nữ của Đạm Đài phái mà là một nữ nhân tỏa ra ánh sáng mẫu tính.

Trên đời không thiếu mỹ nữ nhưng những nữ tử có khí chất, thông tuệ và mỹ lệ lại không nhiều. Mộng Khả Nhi đương nhiên khuynh thành khuynh quốc, trí tuệ vô cùng, xưa nay hành sự chuẩn xác, nhưng cũng vì thông tuệ mà nàng được khoác lên lớp vỏ tâm cơ thâm trầm, kế mưu đầy mình.

Trước kia, nàng luôn có thủ đoạn cao siêu hơn hẳn người khác, lúc nào cũng vì lí tưởng bản thân, vì Đạm Đài thánh địa mà phấn đấu. Lúc tu luyện giới hỗn loạn, nàng buộc phải vận dụng trí tuệ, dùng thủ đoạn hơn người mà hành sự, nên liên tục đụng độ với Thần Nam. Nhưng khi tất cả lí tưởng tiêu tan, nàng lại lộ ra bản chất đặc hữu của nữ nhân.

Do từng muốn luyện hóa tiểu sinh mệnh, trong lòng đau đớn vật vã, rồi chuyển sang thương yêu nó, khía cạnh thiện lương và mẫu tính được thể hiện ra rất rõ.

Ý chí phấn đấu vì Đạm Đài thánh địa tan tành, tổ sư muốn dung hợp cùng, tiểu sinh mệnh được nàng kí thác tinh thần và tâm lòng lại mất đi, quả thật là đã kích cực kì trầm trọng, lúc này nàng đâu còn là nữ nhân trí tuệ, chỉ còn là một nữ nhân nhỏ nhoi, yếu ớt.

"Thần Nam... cứu hài tử..."

Thân thể nàng lắc lư, đột nhiên ngất đi.

Thần Nam vội ôm lấy ngọc thể sắp ngã xuống, lớn tiếng gọi: "Khả Nhi... đừng lo, ta sẽ cứu hài tử về."

Mộng Khả Nhi trong lúc mê man vô cùng đáng thương, tiên nhan như ngọc đầy lệ, làn mi dài mỗi lần chớp là lại có nước mắt nhỏ xuống.

Không hiểu sao, lòng Thần Nam rung lên, dáng vẻ nhu nhược như hoa lê trong mưa của Mộng Khả Nhi khiến hắn cảm giác nhũn ra.

Hắn ôm nàng bay lên, đến bên đình địa thần thụ, bẻ một cành mềm mại, nhanh chóng kết thành dây hoa đội lên đầu nàng, để sinh mệnh khí tức hùng hồn trấn an. Sau cùng, hắn đưa nàng đến Lôi Thần điện, giao cho mấy thiên sứ trông nom.

Cách đó không xa, Tứ tổ và Ngũ tổ vừa lo lắng vừa kích động, nghị luận với nhau.

"Tử tôn Thần gia chúng ta không tầm thường, ắt không có gì nguy hiểm, sợ rằng tương lai có thêm một thiên nữ nương thân mới là phiền hà."

"Hi vọng tiểu bảo bối sớm xuất thế."

Thần Nam nghe hai lão nói mà nhức óc, vội bay khỏi nội thiên địa về Côn Luân Huyền giới. Giờ hắn cần trợ thủ, bằng không khi đối diện với Đạm Đài Tuyền vừa tiến vào cảnh giới Thần Hoàng, hắn không cách nào thủ thắng.

Trong Côn Luân Huyền giới, tiên vụ lưu động, nơi nơi xanh rờn một màu, suối reo thác đổ, bình địa phồn hoa tựa gấm thêu, những đỉnh núi phiêu diêu điểm tuyết không ít đình đài lâu các, quả là thánh thổ tường hòa.

"Grào... long đại gia quay đầu một lần trời sụp đất nứt, nước chảy ngược..."

"Thần dạy, con lơn người hát khó nghe quá... à, cạn.. chén..."

Lúc Thần Nam tìm đến, hai con rồng đang nháo nháo gây loạn, không hiểu chúng moi đầu ra mấy trăm vò liệt tửu được Yêu tộc ủ thành, uống đến mờ mắt. Cổ Tư cũng bị cưỡng bách uống cùng không ít, vẻ mặt gã hoạt tử nhân đỏ rực như lửa.

"Ba tên túy quý không uống nữa, mau vào nội thiên địa, ta có chuyện cần bàn."

"Thần... Nam Nam... đến uống nào." Long Bảo Bảo chớp mắt, lắc lư bay đến gần Thần Nam, tiểu trảo vàng chóc cầm một chén rượu lớn đưa cho hắn.

"Tên tiểu tửu quý!" Thần Nam vừa giận vừa buồn cười, quăng chén rượu đi, đặt nó lên vai rồi gọi Tử Kim thần long và Cổ Tư vào nội thiên địa.

Thần Nam thuật lại sơ qua, cộng thêm Tứ tổ và Ngũ tổ bổ sung, hai con rồng và Cổ Tư đại khái hiểu được tình huống, biết nguy hiểm đang tới, phải chuẩn bị đối phó Đạm Đài Tuyền.

"Không... vấn đề gì." Cả ba dị khẩu đồng thanh.

Rượu do Yêu tộc ủ cực mạnh, được coi là thần tiên thiên nhật đảo, cả ba say không biết gì, vừa đồng ý xong liền phun ra toàn những lời say.

"Ai dám dăng, chính ngươi...."

"Ai dám dăng, chính ngươi...."

Không biết ai hô lên trước, tiểu long lắc lư thân thể như quả cầu thịt, ôm vò rượu xiêu xiêu bay trên không. Tử Kim thần long ôm một vò lớn, vỗ vào trán Thần Nam khiến hắn tối sầm mặt mày, cả hai con rồng thật là...

Hắn thấy Cổ Tư hơi tỉnh lại: "Cổ Tư ngươi đi mời Đại Ma mau, hai tên túy quý này chắc không giúp được gì. Còn nữa, bảo bọn Đạm Mộc Yêu tổ rằng có đại địch sắp tới, nên chuẩn bị cho kỹ."

Cổ Tư vừa đi khỏi, Đạm Đài Tuyền đã xông vào Côn Luân Huyền giới, tu vi cấp Thần Hoàng khiến nàng càng hiện rõ nét thần thánh bất khả xâm phạm, toàn thân phát ra hào quang bảy sắc, bạch y bay bay, không nhiễm phàm trần khí tức.

Nàng không chạm vào người khác, nhanh chóng lao tới chỗ bọn Thần Nam.

Long Bảo Bảo ôm vò rượu, từ đỉnh núi lắc lư bay xuống, cất lên giọng nói bập bẹ: "Đứng lại. Núi này do ta mở, cây này ta trồng, muốn đi qua phải để hài tử lại."

Đạm Đài Tuyền vốn đã phần hận cực độ, giờ tiểu long nói càng muốn phát cuồng, ngọc dung đỏ lựng, trong mắt như thu thủy cơ hồ phun lửa.

"Tránh ra, niệm tình người tu luyện không dễ, ta không muốn đã thương kẻ vô can, Thần Nam lên chịu chết đi." Nàng quát vang.

"Cái gì? Coi thường ta? Ta là... Đại đức đại uy bảo bảo Thiên Long." Tiểu tửu quý cố ra vẻ hào khí, nhắc vò rượu còn to hơn nó lên uống một ngụm, suýt nữa rớt xuống vì say.

Thần Nam thật sự bốc hỏa, lúc này nó còn say sưa, trông chờ gì được nữa, hấn sợ tiểu long bị thương nên vội bay lên.

"Thần Nam... đừng tới đây, giao ả cho ta... là được." Long Bảo Bảo vỗ ngực, nháy mắt nhìn Đạm Đài Tuyền nói với vẻ mơ hồ: "Xinh đẹp thật, ồ người... sao lại có ba đầu sáu tay nhỉ?"

Vốn nó vô cùng khả ái nhưng trong mắt Đạm Đài Tuyền giờ, nó vô cùng đáng ghét, nàng không nói gì, phát ra một dải hào quang vào tiểu long.

Thần Nam quát: "Tránh ra." Đoạn lao tới, đó là sức mạnh Thần Hoàng, hấn không muốn tiểu long say khướt thụ thương.

Tiểu long ngần ngợ, không hề tránh đi, lúc dải sáng đến gần, đôi sừng bùng lên hào quang nóng rẫy, giao nhau bắn ra.

"Bình."

Hào quang bầy sắc va vào Thiên Long giác, hất Long Bảo Bảo văng đi mấy trượng như sợi kim tuyến trên không.

Thần Nam cả kinh, vội đuổi theo, gào lớn: "Long Bảo Bảo... không sao chứ?"

Long Bảo Bảo lắc lư bay đến cạnh hắn, nhỏ giọng: "Ta... không có say, Thiên Long giác sống lại.... có thể tiếp được ả mấy hiệp, ta đang kéo dài thời gian, à, à..." Đoạn nó lại mở mấy vò rượu.

Thần Nam vừa đau lòng vừa yêu chiều vỗ vỗ nó, đặt nó lên vai, bất kể nó có say không cũng không muốn nó mạo hiểm.

"Thần Nam, chịu chết đi." Đạm Đài Tuyền phát ra lãnh quang, mây lành bảy sắc đưa nàng lao tới gần Thần Nam.

"Grào... Đạm Đài tiên tử có thai rồi...grào." Dưới chân núi, Tử Kim thần long bắt đầu gào lên.

Đạm Đài Tuyền biến sắc, vừa giận vừa xấu hổ, quát lớn: "Người gào loạn xạ cái gì?"

Tử Kim thần long tửu khí xung thiên, nằm trên đống vò rượu, đáp trả: "Người dám đến gần ta nửa bước, ta sẽ dùng thiên lí truyền âm gào khắp thế giới rằng Đạm Đài tiên tử chưa chồng đã có thai, phải phát kẹo mừng cho toàn thế giới, Đạm Đài tiên tử băng thanh ngọc khiết chưa chồng đã có con...grào."

Đạm Đài Tuyền tức giận toàn thân run rẩy, nàng sợ lão du côn vô sỉ này thật sự kêu lên, như thế thì thánh khiết tiên tử như nàng còn mặt mũi nhìn ai.

"Người... người..."

"Ta... ta... grào..."

Long Bảo Bảo say khướt: "Gừng... càng già càng cay, rồng... sống lâu ắt giảo hoạt, con lươn người xấu xa thật."

Thần Nam vốn cho rằng hai con rồng không giúp được gì, ai ngờ chúng vẫn rất lắm trò.

Viện thủ đã tới, Đại Ma đi đầu, phái sau là tứ đại yêu ma Đaoan Mộc,

Nê Nhân, Ma Oa, La Sâm của Côn Luân Huyền giới. Thình không lóe lên hỗn độn chi quang, Vũ Hình đi tìm Đạm Đài Tuyền quay lại.

Tu vi của Vũ Hình và Đại Ma gần đến cảnh giới Thần Hoàng, cộng thêm mấy cao thủ cấp Thần Vương có mặt, đối phó một Thần Hoàng chân chính không thành vấn đề.

"Thần Nam, người...người đã... nói hết mọi chuyện ra ngoài?" Sắc mặt Đạm Đài Tuyền thoát xanh thoát đỏ, cổ khắc chế tình cảm.

"Không có, họ chỉ nghe nói có người đến tìm ta gây phiền nên đến giúp. Trả hài tử cho ta, coi như chưa có gì xảy ra, thế nào?"

Hai người dùng thần thức ngầm trao đổi.

Đạm Đài Tuyền nghe vậy, toàn thân run lên, chỉ vào hán: "Người..."

"Người không định trả lại?"

Câu này quả có lực sát thương, khiến Đạm Đài Tuyền suýt nữa hôn mê, nếu thoát được hài tử này, nàng ta đời nào thất thái như vậy, hài tử đến quá bất ngờ, nàng ta thử luyện hóa mấy lần đều không thành công.

Các cao thủ tiến lên, lão yêu Đaoan Mộc hỏi Thần Nam và Đạm Đài Tuyền: "Hai vị sao thế, đều là quý khách, nên dĩ hòa vi quý, thông thả bàn luận có hơn không?"

"Không sao, hòa khí vi quý, chúng ta cùng bàn luận."

Thần Nam chưa tỏ vẻ gì, Long Bảo Bảo đã bập bẹ lên tiếng.

"Đúng, nên ngồi lại bàn luận, mọi người đều là bằng hữu, không nên tổn thương hòa khí." Tử Kim thần long ra vẻ nghiêm túc nhưng lại ngầm truyền âm với Đạm Đài Tuyền: "Tiên tử, lão long ta uống say, nếu tiên tử muốn sinh tử, lão long sợ mồm mép không nghe theo, nói lảng nhãng gì đó."

Đạm Đài Tuyền thật muốn lập tức giết chết Tử Kim thần long, xưa này nàng trí tuệ nổi danh Thiên giới, nhưng hôm nay vì nguyên do

đặc biệt mà phải cúi đầu, phần hận hừ lạnh một tiếng rồi quay người lướt đi.

"Đợi đã." Thần Nam truyền âm: "Đạm Đài Tuyền, chúng ta bàn một chút, cúng tính cách để tiểu sinh mệnh thoát ly thân thể người."

"A..."

Đạm Đài Tuyền gần như phá cuồng, rít lên lãnh lói, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt tất cả, khiến Đại Ma và tứ vị lão yêu sửng sốt.

Nhưng chỉ thoáng sau nàng đã quay lại.

Thái cổ nhân vật mặc huyết y rách rưới, cười Thiên mã cầm thanh đồng cổ mâu xuất hiện trong Yêu tộc thánh địa, Đạm Đài Tuyền bị y bức phải lui lại.

Tất cả như lâm đại địch, tuy trước đây mấy lão yêu và Đại Ma chưa gặp Thái cổ nam tử nhưng đã nghe đồn, giờ thấy dung mạo liền biết ngay.

Bảy tám Huyền giới nổi danh bị bảy Thái cổ nhân vật phá tan, các lão yêu cùng có cảm giác không lành.

Lúc tất cả chuẩn bị sinh tử chi chiến, Thái cổ nhân vật cười Thiên mã đột nhiên thoái lui, không ai hiểu sao y làm thế.

Nhưng họ hiểu ngay. Y đứng sững ngay lối ra vào Côn Luân Huyền giới như thần giữ cửa khiến không ai qua được, hình như có ý phong tỏa nơi này.

Không ai hiểu y định làm gì.

Một ngày một đêm trôi qua mà y vẫn đứng bất động như hóa thạch ở đó.

Thần Nam, Côn Luân lão yêu, Đại Ma đều không hiểu gì, sát tinh đã tới nhưng không ra tay huyết tinh đồ sát, còn định làm gì đó tội tệ hơn chăng?

Đạm Đài Tuyền lại không yên, nàng không muốn ở cùng Thần Nam một giây nào nữa, nhưng vì Thái cổ nhân vật ngăn trở nên không có cách rời đi.

Ba ngày trôi qua, thời gia này với Đạm Đài Tuyền vô cùng thống khổ, vật vã, nàng cố gắng tâm luyện hóa tiểu sinh mệnh nhưng đành bó tay.

Dẫu dốc toàn lực cũng vậy. Nàng thật sự hoảng hồn, hậu quả quá đáng sợ, lẽ nào tấm thân băng thanh ngọc khiết của nàng sẽ phải sinh nở? Còn khó chịu hơn giết chết nàng.

Ba ngày nay, Thần Nam dần cảm thấy không ổn, Thái cổ nhân vật tuy không phát ra tinh thần dao động nhưng hẳn ẩn ước cảm ứng thấy đối phương tựa hồ quan sát mình.

Chương 305

Bái đường thành thân

Không ai biết Côn Luân Huyền giới đã tồn tại bao nhiêu năm nhưng chắc chắn đó là Yêu tộc thánh địa.

Những đại yêu ma xuất thân từ đây đều được các tu luyện giả khắp thiên thượng Nhân gian ghi nhớ trong lòng. Thái Thượng Yêu tổ Kim Dững, Cốt Long, Hoàng Nghĩ, Phượng Hoàng thiên nữ đều là những siêu cấp cường giả.

Nhưng họ hoặc thất tung hoặc Niết bàn, đến nay vẫn không có tin tức gì, khiến Huyền giới nổi danh nhất dần sa sút.

Thái cổ nam tử đứng ở lối ra, phong tỏa cả Huyền giới liền mười ngày nhưng y không hề động đậy, hoàn toàn trơ trơ như tấm bia đá.

Các lão yêu Côn Luân tính đến chuyện thật sự rời bỏ thánh địa, bởi đá không phải lối ra duy nhất, còn hai thông đạo dẫn đến các nơi khác của đại lục.

Nhưng sau cùng họ không hành động vậy, Thái cổ nam tử mạnh như thế, lay động trong đó ắt không giấu nổi, một khi y chưa triển khai huyết tinh đồ sát, các lão yêu quyết định tạm thời quan sát.

Trong nội thiên địa Thần Nam, Mộng Khả Nhi tỉnh lại, mấy ngày nay khiến nàng tiều tụy hẳn, không ai ngờ nữ tử âu sầu này lại là thánh nữ cơ mưu thâm trầm lúc trước.

Thân thể nàng biến hóa dị thường, tuy tinh thần tiều tụy, nhưng tiên thiên thần thể hoàn mỹ dần, từng đạo hào quang bảy sắc phát ra, liên tục thay đổi thể chất nàng, sức mạnh bị phong ấn liên miên tràn ra, tô điểm thêm nét hoàn hảo cho nữ tử diễm quan thiên hạ này.

Mỗi thốn da thịt nàng đều sáng lấp lánh, Thất Tuyệt thần lực hoàn thành một lần biến đổi, đưa tu vi của nàng lên cảnh giới Thần Vương.

Thần Nam gần như không tin nổi, tất cả xảy ra quá nhanh, công lực

của Mộng Khả Nhi chỉ trong thoáng chốc đã vượt hơn hẳn, thậm chí gần như đuổi kịp cảnh giới Thần Hoàng của Đạm Đài Tuyền.

Tứ tổ và Ngũ tổ không hề kinh hãi trước biến hóa của Mộng Khả Nhi, họ cho rằng nàng không đột phá cảnh giới mới là bất thường, còn chuyện biến hóa thành thiên nữ là đương nhiên.

Đương nhiên tình thế hiện tại vi diệu, hai lão không thể nói ra những lời này trước mặt Mộng Khả Nhi. Hai lão lo tu vi của nàng tăng lên, Thất Tuyệt thần lực được giải phòng, nàng sẽ hiểu lầm mình là Thất Tuyệt nữ!

Mà như thế sẽ vô cùng phiền hà, lúc đó nàng còn niệm chút mẫu tử thân tình chẳng? Có chủ động dung hợp với Đạm Đài Tuyền chẳng?

Nhưng Tứ tổ, Ngũ tổ vừa lo lắng vừa tỏ ra hoài nghi, lúc Đạm Đài Tuyền đạt tới cảnh giới Thần Vương đã hiểu tất cả về Thất Tuyệt, giờ Mộng Khả Nhi cũng đạt Thần Vương sơ cấp, sao còn chưa thấu triệt?

Ngày thứ mười, Mộng Khả Nhi dần bình tĩnh, không còn hoảng sợ nữa, tu vi từ Thần Vương sơ cấp tăng lên trung cấp, quả thật ngày tiến ngàn dặm.

"Thần Nam, chúng ta mau nghĩ cách cứu hài tử về." Mộng Khả Nhi tỏ ra rất bình tĩnh.

Trong nội thiên địa, Mộng Khả Nhi bạch y như tuyết, dung nhan như ngọc, phát ra hào quang thánh khiết lạnh băng khiến Thần Nam tưởng mình hoa mắt, nàng đã tìm lại tự tin, trở thành đệ nhất thánh nữ ngày trước.

"Ta cũng muốn cứu hài tử nhưng nàng chưa minh bạch tình thế, mấy hôm trước ta thấy nàng tinh thần hoảng hốt, không muốn trút thêm lo lắng nên không kể lại. Nàng có biết tu vi Đạm Đài Tuyền đạt đến cảnh giới nào không, đã là Thần Hoàng cao thủ."

Thần Nam biết Mộng Khả Nhi là nữ tử cực kỳ thông tuệ, thấy nàng khôi phục được vẻ lãnh tĩnh trước kia bèn kể lại những việc xảy ra gần đây. Đệ nhất thánh nữ thủ đoạn cao siêu, không biết sẽ tính toán

thế nào.

"Ta quyết định dương hợp với Đạm Đài Tuyền, bằng không hài tử sẽ nguy hiểm, chỉ khi tiến hành dung hợp và phân ly kiểu này mới cứu được hài tử." Mộng Khả Nhi nói năng rất lãnh tĩnh, nàng đứng nơi lưng núi, quay lưng lại nói với Thần Nam, mái tóc đen dài và à áo trắng bay lất phất theo làn gió núi thổi tới. Cảnh đó, mười mấy giò u lan bừng nở, khiến nàng thanh lệ tuyệt trần như Quảng Hàn tiên tử.

"Không được, công lực của nàng kém xa Đạm Đài Tuyền, nếu vạn nhất trong quá trình dung hợp phân ly xảy ra không biến, cả mẹ lẫn con sẽ đều ô hô ai tai, lúc đó có hối cũng không kịp."

"Trong quá trình đó, tu vi chân thật có ảnh hưởng nhất định nhưng chủ yếu dựa vào tiềm năng bản thân tranh đấu, mặt này ta và Đạm Đài Tuyền gần ngang nhau, sẽ không nguy hiểm gì."

Thần Nam lắc đầu: "Nàng đã nói rồi tu vi chân thật có ảnh hưởng nhất định, dù tiềm năng ngang nhau nhưng chỉ dựa vào sức mạnh bản thân, nàng không thể thoát được, ta không muốn nàng mạo hiểm."

Mộng Khả Nhi tỏ vẻ lo lắng: "Nhưng... Đạm Đài Tuyền chưa cần đạt đến thiên giai, đến cảnh giới Thần Hoàng tối cao, dựa vào Thất Tuyệt thần lực đã đủ kinh thiên địa rồi. Nếu lúc đó ả dùng thủ đoạn cực đoan, hài tử tất vô cùng nguy hiểm."

Lúc đó, Tứ tổ và Ngũ tổ vát vả leo lên đỉnh núi, đồng thời hô lên: "Không nên mạo hiểm, hài tử không có còn sinh tiếp được." Rõ ràng hai người nói ngược ý nghĩ, không hiểu đang tính toán gì.

Mộng Khả Nhi đỏ ửng mặt mày, nàng tuy không còn cừu địch với Thần Nam như trước nhưng người khác nói thế lại khiến trong lòng phát hỏa. Sau cùng cũng nhân nại được, khẽ nhấc gót sen, đến trước mặt hai vị lão tổ, gõ khẽ lên má họ như trách mắng hài tử.

"Đau quá... người dám phạm thượng, đã biết chúng ta là lão tổ của Thần Nam còn mình là nhi tức Thần gia mà đối đãi với trưởng bối như vậy sao. Đau quá."

Hai lão tổ bị xử lý nên thân.

Kì thật, Mộng Khả Nhi cũng thấy kì quái, nhiều ngày làm "tỷ tỷ" của họ, cũng biết họ không phải hài đồng tầm thường nhưng thói quen đối đãi với họ đã ăn sâu.

"Ta biết hai người có cách phá được phong ấn của ta, đúng không? Nếu ta tăng lên cảnh giới Thần Hoàng sẽ không lo bị Đạm Đài Tuyền áp chế."

Hai lão tổ lập tức đáp ứng: "Thực ra... không có cách."

"Hừ, hai người lo sẽ thành toàn cho Thất Tuyệt thiên nữ?" Mộng Khả Nhi rời mắt khỏi Thần Nam nhìn sang hai lão tổ, đoạn quay nhìn tầng không ngoài xa: "Ta không thể thành Thất Tuyệt thiên nữ bởi linh thức không nên có đó đã bị ta chấn tan."

"Người... người nói cái gì?" Tứ tổ cả kinh.

Ngũ tổ tỏ vẻ hồ nghi. Theo họ lý giải, Mộng Khả Nhi đạt đến cảnh giới Thần Vương tất sẽ "minh ngộ".

"Ta không phải Thất Tuyệt thiên nữ thuần túy, thiên nữ chân chính là Thần Cơ nhưng bà ta đã gặp bất trắc. Vạn năm sau, ta do thiên địa tinh khí ngưng tụ thành, sinh ra gần Đạm Đài thánh địa. Mấy ngày nay ta chỉ biết có vậy, chỉ muốn là chính mình, không muốn dung hợp với người khác nên chấn tan linh thức không nên tồn tại."

"Thần Cơ?"

Thần Nam vô cùng ngạc nhiên, Thần Cơ là muội muội của Phong Ma, sao lại thành Thất Tuyệt thiên nữ? Chuyện này....

Hắn không hiểu, không hẳn Tứ tổ và Ngũ tổ cũng thế, họ hiểu khá nhiều về chuyện này nên nhanh chóng nắm được nguồn cơn.

"Không sai, Thần Cơ chính là Thất Tuyệt thiên nữ, ả không phải thân muội muội của tên điên đó." Tứ tổ nói: "Thất Tuyệt thiên nữ do thiên địa tinh khí ngưng tụ thành, không phải do nhục thể phàm thai sinh ra, mỗi thời đại đều có một Thất Tuyệt thiên nữ xuất hiện. Thần Cơ

do Phong Ma nuôi lớn..."

Nghe Tứ tổ phân tích, Thần Nam mới hiểu nguồn cơn.

Vạn năm trước, sau lưng Đạm Đài Tuyền có một vị cường giả, từng tranh đoạt tàn phá thế giới, giết Tây thổ thủ hộ giả, đó chính là Thần Cơ do Phong Ma nuôi dưỡng.

Thần Cơ chọn Đạm Đài Tuyền vì họ đều là Thất Tuyệt nữ, có điều lúc đó Đạm Đài Tuyền chưa "minh ngộ", tu vi không đủ cao thâm nên không phải lúc dung hợp tốt nhất.

Việc đời bất ngờ, trong một lần hỗn chiến, Thần Cơ bị một thiên giai cường địch mạnh hơn tưởng tượng đánh cho gần như tịch diệt, tuy không chân chính tiêu vong, sau cùng tản hết tinh khí đi, chuẩn bị đến thời đại thích hợp sẽ ngưng tụ chân thân rồi xuất thế. Vì thế mới tạo thành Mộng Khả Nhi.

Về khía cạnh nào đó, Thần Cơ, Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi là "tinh linh", là tự nhiên chi thể hoàn toàn do thiên địa tinh khí ngưng tụ thành. Đó là nguyên nhân thân thể họ gần như hoàn mỹ.

Thần Cơ gặp bất trắc, biểu hiện của Mộng Khả Nhi cũng bất ngờ không kém, tiến vào cảnh giới Thần Vương xong, những linh thức ẩn kí chuyển hướng nên mới kháng cự Đạm Đài Tuyền. Sau đó nàng lựa chọn chán tan hết linh thức đó.

"Thế nên ta không thể thành Thất Tuyệt thiên nữ phiêu diêu hư vô, các người cứ yên tâm. Muốn cứu hài tử, chỉ còn cách giúp ta phá phong ấn, rồi dung hợp với Đạm Đài Tuyền mới hi vọng áp chế được ả. Hơn nữa, trước khi tiến hành, chúng ta sắp đặt, tính toán cẩn thận, không sợ không hàng phục nổi ả." Lúc này nàng lại trở thành thánh nữ tâm tư cẩn mật, thủ đoạn cao siêu, chuẩn bị sắp đặt đối phó Đạm Đài Tuyền.

Tứ tổ và Ngũ tổ do dự nhưng cuối cùng cũng tin lời Mộng Khả Nhi, giờ nàng đã đạt tới cảnh giới Thần Vương, nếu muốn lừa họ nhằm dung hợp với Đạm Đài Tuyền khá đơn giản, không cần phí lời thế này làm gì.

"Chuyện này, hắc hắc...chưa yên tâm lắm. nếu chúng ta tạo thành một Thất Tuyệt thiên nữ... thì phiền lắm. Người đã biết đôi chút, chúng ta không cần giấu nữa. Đã là nhi tức của Thần gia cũng nên để hải lão già này tổ chức một hôn lễ long trọng nhỉ?"

Lòng vòng hồi lâu, hai vị lão tổ vẫn không yên tâm, quyết định dùng hôn nhân trói buộc Mộng Khả Nhi, nếu là Thất Tuyệt nữ vừa "minh ngộ", quyết không đồng ý.

"Các người..." Ngọc dung Mộng Khả Nhi đỡ ửng, giận run người: "Các người quá khinh người, ta không đồng ý."

Thần Nam cũng ngượng ngùng: "Hai vị lão tổ đừng gây loạn nữa." Hấn lo hai lão lại phát tác tâm tính hài tử lên.

Tứ tổ và Ngũ tổ tỏ ra khá kiên quyết, Ngũ tổ lên tiếng: "Nói thật là chúng ta có cách phá phong ấn nhưng chỉ khi người là nhi tức của Thần gia mới nói ra, bằng không... sau này khi Thất Tuyệt thiên nữ thành, muốn khóc cũng không kịp."

Mộng Khả Nhi tức giận phát tay áo bỏ đi nhưng không yêu cầu rời khỏi nội thiên địa của Thần Nam.

Thần Nam rời nội thiên địa, lại cảm ứng thấy Thái cổ nhân vật đang quan sát mình, tuy cách sông cách núi nhưng hấn vẫn có cảm giác người khác đang dõi theo từng bước của mình.

Đạm Đài Tuyền cũng gặp vấn đề tương tự, lòng nóng như lửa đốt không chỉ vì tiểu sinh mệnh trong mình, mà còn vì Thái cổ nam tử đang quan sát.

Đến ngày thứ mười lăm, Thần Nam vào nội thiên địa liền nhận được tin tức bất ngờ, Mộng Khả Nhi đồng ý với yêu cầu của hai vị lão tổ, chính thức gia nhập Thần gia.

Hấn phản đối: "Mộng Khả Nhi, nàng không cần lo, ta sẽ cứu được hài tử, không để nàng chịu ủy khuất."

Đoạn cất mình bay vào trong sâu nội thiên địa tìm Tứ tổ và Ngũ tổ.

Hai lão tổ biết tin liền nhảy căng lên, ghé sát tai hấn thì thào: "Chúng ta chỉ muốn tốt cho người, sau khi giải phong ấn, nó sẽ tiến vào Thần Hoàng lĩnh vực, nếu không dùng hôn nhân ước thúc, nó muốn giết người dễ như trở bàn tay."

Thần Nam cầm câu đáp: "Hôn nhân không phải trò đùa, cũng phải là hình thức, nếu nàng muốn giết cháu vì việc trước đây, liệu hôn nhân có bó buộc được không?"

"Bốp." Ngũ tổ gõ cho hấn một cái lên thân: "Dám coi thường trí tuệ của chúng ta, đây là huyết chú hôn ước, sau này nó muốn giết người tất lãnh hậu quả trước. Tìm cho người một Thần Hoàng làm vợ còn ý kiến gì hả."

Thần Nam bị hai lão tổ kéo xuống, gõ hai cái lên đầu.

"Bất kể thế nào, cháu cũng không đồng ý, vì... cháu không thể cô phụ, phản bội một người khác." Thần Nam tỏ vẻ buồn bã nhưng nói ra chắc như chém đinh chặt sắt.

"Ta phải cốc chết tên cứng đầu." Hai lão tổ tuy nhỏ nhưng nhảy rất cao, lên đầu hấn gõ liền hai cái, hấn không dám động nộ với hai vị lão tổ tông.

"Chúng ta không bảo người chỉ cưới mình Mộng Khả Nhi, đây là để ứng phó với tình huống trước mắt, cưới đã rồi nói."

Thấy Thần Nam không đáp, Ngũ tổ tiếp lời: "Người không phải muốn tìm Vũ Hinh chân chính sao, chúng ta sẽ giúp."

Thần Nam quay phắt lại, hai mắt sáng chói khiến hai lão tổ kinh hoàng.

"Hai vị lão tổ tìm được?"

"Đương nhiên, thành thân trước rồi nói."

Thần Nam không biết nên khóc hay cười, hai lão tiểu hài quả thật khó chơi.

"Sưu hồn đại pháp!" Hấn trực tiếp dùng thần thông với hai người,

định tìm kí ức của họ.

"Không cần phí công." Hai lão tổ vẻ ơ hờ, Ngũ tổ nói: "Tuy tu vi của chúng ta không còn nhưng tám thân bất tử vẫn thế, về phương diện tình cảm, người không cách nào xâm nhiễu được."

Sau cùng, hôn lễ hoang đường cũng diễn ra, nhưng Thần Nam đã truyền âm cho Mộng Khả Nhi rằng chỉ nhằm ứng phó với hai lão tiểu hài.

Mộng Khả Nhi băng cơ ngọc cốt, thanh lệ tuyệt tục, trông mắt như thu thủy quét qua hấn, lặng lẽ gặt đầu rồi bắt đầu báii thiên địa.

Mỗi người có cảm thụ riêng, lúc xưa ở Tây thổ cũng từng trải qua một đoạn hoang đường hôn nhân khiến quan hệ giữ họ phức tạp vô cùng. Hôn nhân lần này lại bất ngờ, thật không biết sau này hai người sẽ ra sao.

"Nhất báii thiên địa!"

"Nhị báii lão tổ!"

"Phu thê đối báii!"

Hai lão tổ reo lên hứng trí, ung dung tiếp nhân khẩu báii của đôi tân nhân, làm ra vẻ nhắc chén trà lên.

"Lễ xong, phu thê vào động phòng!"

Thần Nam và Mộng Khả Nhi tiến vào Lôi Thần điện, để hai lão tổ bên ngoài, hai người ngồi yên lặng trong phong hoa chúc, chuẩn bị đả tọa điều tức hết đêm.

Nhưng lúc đó một thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện trong phòng, là Thái cổ nam tử. y không cười Thiên mã hay cầm thanh đồng cổ mâu.

"Là người." Thần Nam đứng dậy, trọng giọng: "Muốn gì?"

Đối phương lại vào nội thiên địa của hấn được mà hấn không có cảm

ứng gì, trình độ quá chênh lệch.

"Để chúc mừng." Thái cổ nam tử lên tiếng, khiến cả Thần Nam lẫn Mộng Khả Nhi đều kinh ngạc.

Chương 306

Đêm động phòng hoa chúc mê đắm

Thần Nam không tin đối phương đến chúc mừng hôn lễ, mười mấy ngày nay y vẫn quan sát hẩn, giờ đến lúc có hành động.

Quả nhiên câu tiếp theo khiến hẩn lạnh toát người.

"Người rất đặc thù, cả mấy nữ tử trong Huyền giới này cũng khiến ta có cảm giác khác thường."

Thần Nam không hiểu ngôn ngữ của Thái cổ nam tử nhưng nắm được thông qua dao động tinh thần.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi hơi ngạc nhiên, bị cường giả cỡ này chú ý, đương nhiên có vấn đề.

Mấy nữ tử mà đối phương nói tới, bao quát cả Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi, hai hóa thân của Thất Tuyệt nữ, khi tất cả hóa thân hợp lại sẽ là cường giả mạnh nhất. Có lẽ Thái cổ nhân vật cảm ứng được khí tức nguy hiểm trên mình họ.

Còn Thần Nam có đặc thù gì? Hẩn tự thấy mình có nhiều bí mật, chỉ ít như thiên bảo Thần ma đồ, thần binh tàn hồn cùng một phần linh hồn của tiên tổ, sẽ có ngày ba khía cạnh này uy hiếp đến Thái cổ nam tử.

"Người định làm gì?" Thần Nam quát hỏi.

"Ha ha..." Nam tử cười vang, không đáp.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi bất an, nam tử lạnh tanh này lại thay đổi mãnh liệt như vậy, chắc chắn trong lòng đang kích động.

"Ta cần hài tử của các người."

Nét cười trên mặt nam tử tan biến ngay, trở lại lạnh lùng như được điêu khắc từ kim cương.

Quả nhiên là lai giả bất thiện!

Nhưng ý định của đối phương khiến Thần Nam và Mộng Khả Nhi bất ngờ, đồng thời vô cùng phẫn nộ.

"Có gì cứ tìm ta, đừng nhắm vào hài tử của ta."

Dù đối diện với Thái cổ nhân vật từng giết "Thương Thiên" nhưng Thần Nam không hề sợ hãi, nhìn đối phương đầy giận dữ.

"Người... còn có tác dụng khác, hài tử của người rất mạnh, còn hơn ta lúc nhỏ. Nó có quan hệ với các người nhưng thành truyền nhân của ta sẽ một đao cắt đứt, các người không còn là phụ mẫu của nó nữa."

Thái cổ nam tử buông lời lãnh khốc vô tình.

Mộng Khả Nhi biến sắc, quát lớn: "Không được, hài tử của chúng ta, sao người dám vượt qua cương thường như vậy?" Thân thể lóe sáng hào quang bảy sắc, phi thường kích động cùng phẫn nộ.

Thần Nam cũng quát: "Người khinh người quá, dù không phải đối thủ của người, ta cũng phải tuyên chiến, muốn cướp hài tử phải bước qua xác ta trước."

"Không, không cần phải giết các người, ta không chỉ cần một hài tử mà các hài tử tương lai của các người."

Có những lúc không thể nhẫn nhịn được.

Thần Nam nổi giận, Thái cổ nam tử quá khinh người, tính toán như vậy có coi hấn vào đâu?

Trong thiên địa có bậc phụ mẫu nào đành lòng nhìn hài tử bị cướp đi, Thần Nam sẵn sàng thà ngọc nát hơn làm ngói lành.

Mộng Khả Nhi cũng biến sắc, đứng cùng phía với Thần Nam. Thái cổ nam tử bức bách đôi "phu thê" đồng tâm với nhau.

"Không cần nổi giận, đây là thế giới cường giả vi tôn, ta có đủ sức mạnh nên làm gì cũng được." Thái cổ nam tử nói với Thần Nam: "Vốn ta định thu người làm truyền nhân nhưng ta không nhìn được tương lai của người, có thể người sẽ thành một chiến hồn cực mạnh hoặc chỉ là vật dẫn cho người ta. Con người đương nhiên sẽ thành một chiến hồn mạnh nhất, nên ta phải chọn nó."

Thần Nam vừa phẫn nộ vừa ngạc nhiên, không hiểu nam tử dựa vào đâu mà phán đoán như thế. Mộng Khả Nhi cả kinh, nhìn Thần Nam chằm chằm, lại nhớ đến hài tử chưa xuất thế, lòng nổi sóng cuộn cuộn.

"Được rồi, không quấy nhiễu đêm tân hôn nữa, chúc các người sớm sinh quý tử." Thái cổ nam tử tan biến, trong phòng sáng rực hào quang, cảnh vật đại biến dạng.

Mùi hoa thơm lừng thấm vào tâm tì, những đóa hoa vô danh mọc ra nhanh chóng rồi bùng nở trên giường, dưới đất, trên nóc phòng, màu hoa rực rỡ khiến căn phòng trở thành một tòa hoa ốc.

Những đóa hoa mỹ lệ lấp lánh hào quang, gần như yêu diễm, mỗi đóa hoa rực rỡ đều trong suốt, cơ hồ được điêu khắc từ bảo ngọc.

Mùi thơm nồng khắp căn phòng khiến người ta say mê.

Nhưng Thần Nam và Mộng Khả Nhi nhanh chóng thấy bất thường, tinh thần họ dần loãng ra, trước mắt xuất hiện ảo giác.

Xung quanh họ dường như lại biến hóa, họ chìm vào một vùng thiên địa mới, vẫn ngập đầy hương hoa nhưng rộng hơn, có nhiều cảnh vật hơn thế giới trước.

Một dòng suối nhỏ chảy trong biển hoa, tiếng róc rách vui tai, cá lội tung tăng, những viên đá trứng ngỗng rực rỡ được ánh dương quang chiếu vào càng trở nên diễm lệ.

Một chiếc cầu nhỏ xuất hiện cách đó không xa, bờ suối bên kia rực rỡ như gấm thêu có ba gian nhà tranh, men theo cây cầu liền thấy mấy mẫu vườn xuất hiện sau nhà, ngoài xa chút nữa là rừng trúc xanh um, mấy hài đồng tinh nghịch đang chạy nhảy.

Càng kinh ngạc hơn là Mộng Khả Nhi và Thần Nam thấy chính mình đang mỉm cười uống trà, ngồi trên ghế mây nhìn hài đồng đùa nghịch.

Bức tranh sinh động, hài hòa, ngập niềm vui.

"Ha ha... "

Giọng cười chói tai vang lên đột ngột, dao động tinh thần của Thái cổ nam tử nhập vào óc họ.

"Đây là ý nguyện chung trong tiềm thức các người, nguyện vọng này hiện cùng hòa nhịp. Nhưng ta phát hiện có quá nhiều gút mắc đạo đức tạo thành cấm cố, ha ha... để ta thành toàn cho các người sớm sinh quý tử..."

Lần này, Thái cổ nam tử thật sự biến mất.

Thần Nam và Mộng Khả Nhi không biết mình đang ảo giác hay bị đại pháp lực chuyển di đến một không gian mới. Cảnh tượng trước mắt vẫn là nước chảy dưới cầu, hoa thơm đưa hương, tiếng cười hài đồng xa dần, cả thiên địa chỉ còn lại hai người.

Mùi hoa liên tục bay vào mũi, tinh thần hai người lại mơ hồ.

Mộng Khả Nhi đứng trong khóm hoa, mái tóc dài óng ả như tơ, lấp lánh ánh sáng khiến làn da như tuyết càng tô thêm nét bóng bẩy.

Tuyệt đại dung nhan đâu cần sơn phấn mà vẫn thanh tân tú lệ, gò má căng mọng như mộng như ảo, dù vàng minh nguyệt trên trời cũng không thể so được.

Tà váy trắng lật phất theo gió, dung nhan như ngọc khiến bách hoa thất sắc, đôi mắt linh động lấp loáng một làn sương, đượm vẻ mê li.

Tuyệt sắc tiên nhan quả thật khuynh thành khuynh quốc.

Nàng đứng yêu kiều trong khóm hoa, nhìn Thần Nam cách đó vào bước với vẻ mê hoặc.

Lúc này, Thần Nam cũng vô cùng hoang mang, khuôn mặt cương nghị nhũn hẫng đi, ánh mắt dần lộ vẻ thương yêu, nội tâm hẫng cực lực phản đối, biết rằng mình đang rơi vào "tròng" của Thái cổ nam tử nhưng không thể chống cự nổi.

Trong mảnh đất cực lạc phồn hoa như gấm này, càng lúc hẫng càng thấy thân thể không chịu chi phối, gắng gượng di động cước bộ hướng về Mộng Khả Nhi.

Hẫng biết Thái cổ nam tử muốn hai người làm gì nhưng dần vô lực kháng cự, mùi thơm nồng khiến ý chí hẫng bạc nhược dần.

Mộng Khả Nhi cũng mê mang tiến về phía hẫng, nàng cũng cố chống cự nhưng sa vào hạ phong.

Không biết ai đưa tay ra trước mà tay hai người nắm lấy, thân thể gần dần...

Ti lí trí sau cùng tan đi, hai người cũng mắng Thái cổ nam tử ti bỉ. Hiển nhiên, y biết cả hai muốn gì nhưng nội tâm còn ngăn cách nên không thể chân chính động phòng hoa chúc, y lại muốn có cốt nhục của hai người nên thi triển thủ đoạn phi thường.

Trong rừng hoa, y sam rải rác, Mộng Khả Nhi băng cơ ngọc cốt, như cửu thiên tiên tử giáng lâm phạm trần, đượm vẻ mê ly.

Bất diệt ma thể của Thần Nam cường kiện như đúc từ thép, cơ bắp cuộn cuộn lấp lánh bảo quang màu cổ đồng.

Thất Tuyệt nữ hiệu xưng huyết mạch ưu tú nhất ôm lấy Thần Nam, thực hiện nguyện vọng của Thái cổ nam tử.

Trong rừng hoa, ngọc thể của Mộng Khả Nhi lồ lộ, những đường cong ẩn hiện, dụ hoặc mê người, cánh tay như ngọc cùng cặp chân dài trắng muốt thò khỏi khóm hoa khiến thánh khiết tiên tử vô cùng quyến rũ, phong tình vạn chủng.

Hiện tại, thế giới chỉ còn lại mình họ...

Trong nội thiên địa của Thần Nam tuy không có nhật nguyệt nhưng vùng hỗn độn cũng sản sinh được cảnh ngày đêm thay đổi.

Ánh sáng hỗn độn chiếu rọi, một ngày mới lại bắt đầu.

Trong nội thiên địa, bạch vụ mờ mờ lan tỏa, dần tan đi.

Tiếng chim trong vắt vui tai, mùi hoa thơm theo gió đưa lại, điện vũ lâu đài, thanh sơn lục thủy, cảnh vật quả thật đẹp hơn tiên cảnh.

Tứ tổ và Ngũ tổ biến thành hài đồng, có những lúc tư tưởng cũng hài đồng hóa, lúc này họ đang ngằm đến gần tân phòng của Thần Nam.

Xuyên qua trùng trùng Lôi Thần điện, hai người chậm cước bộ lại, kiễng chân tiến tới. Những vùa vào trong viện tử, họ lập tức ngăn người, khắp nơi toàn là những cánh hoa trong suốt, rực rỡ đang khoe nở.

Tứ tổ kêu lên: "Không ổn, là Tình Nhân hoa." Rồi kéo Ngũ tổ lui lại mười mấy trượng: "Đây là Tình Nhân hoa không thần ma nào chống nổi, sao ở chỗ này lại nở nhiều thế nhỉ? Lẽ nào là tiểu tử giở trò, hắc hắc..."

"Tên cứng cổ đó không tốt lành gì, Tình Nhân hoa nửa tháng mới tàn, hắc hắc..."

Hai lão tổ không buồn nghĩ nhiều cũng không ngờ có người dùng đại thần thông mới được nội thiên địa mà đến đây.

Sáng sớm, ánh sáng hỗn độn chiếu vào tân phòng của Thần Nam và Mộng Khả Nhi, hai tân nhân ôm nhau từ từ tỉnh lại.

Tà váy trắng cùng chiến y đen nhánh rải rác trong khóm hoa, Thần Nam lờ mờ mở mắt, đập vào ánh nhìn là tuyệt thế tiên nhan, đôi mắt trong như thu thủy phủ một tầng sương khói, đang tỏ vẻ mê ly.

Làn da trắng muốt, mềm mại, cặp đùi tròn lẳn, làn da được ánh nắng chiếu vào gần như trong suốt, toàn thân nàng chìm trong ánh sáng mờ mờ, tóc mai rũ rượi, gò má ửng hồng.

Đột nhiên tiếng hét thất thanh xé toang không khí buổi sớm yên bình.

"A... người người... chết đi." Mộng Khả Nhi bật lên, để nguyên thân trần tung chưởng vào Thần Nam.

"Bình."

Thần Nam giơ chưởng lên đỡ. Đối diện cao thủ cấp Thần Vương, hấn không dám sơ suất, hai người đại chiến trong tâm phòng khiến phòng ốc tan tành, nhưng những đóa Tình Nhân hoa tan nát rồi lại nở luôn ở chỗ cũ, càng đẹp hơn.

Tứ tổ và Ngũ tổ vốn định bỏ đi, đưa mắt nhìn nhau, lẩm bẩm: "Xấu hổ quá hóa giận? Xem ra còn phải tức giận mười bốn ngày nữa, mỗi ngày chỉ có một lúc tỉnh lại mà thôi..."

Quả nhiên như họ dự liệu, kịch chiến mới bắt đầu đã kết thúc, tất cả lại yên bình. Hai kẻ ái hận nan minh chặt vật cắt bước tiến về phía nhau...

Hai lão tổ cười hi hi cao hứng, cùng nhau đi ra, lại hạ lệnh cho các thiên sứ không được đến gần nửa bước.

Tại lối ra Côn Luân Huyền giới, Thái cổ nam tử đứng như hóa đá chợt cười lạnh: "Ta cần chiến hồn mạnh nhất."

Chương 307

Chiến hồn - thần chi

Tình Nhân hoa tuy phải nửa tháng mới tàn hẳn nhưng Thần Nam và Mộng Khả Nhi nếm mùi mấy lần liền phát giác ra họa căn. Trong lúc tạm thời tỉnh lại, họ muốn tìm hiểu nguyên do nên không liều mạng.

Ngày thứ năm, hai người hợp lực phá cấm cố, ra khỏi biển hoa, không khí ngoại giới vẫn trong trẻo nhưng họ như tỉnh mộng, không dám tin những gì xảy ra mấy ngày qua, thật quá hoang đường.

Ở Tây thổ trước đây, họ từng cùng mất kí ức, tham dự vào một cuộc hôn nhân hoang đường, lần này là một hoàn cảnh khó lòng tưởng tượng khác, họ thành phu thê thật sự, ái hận tình cừu giữa hai người đến giờ rất khó phân chia.

Mộng Khả Nhi run người, nàng muốn giết Thần Nam nhưng họa căn lại là đây, tất cả do Thái cổ nam tử an bài.

"A..."

Mái tóc nàng dựng lên, ngẩng đầu hú vang, đoạn thân thể phát ra hào quang bảy sắc, hát bay y sam, lao vút lên không quát vang: "Thần Nam, ta muốn quyết chiến với ngươi."

Hiện tại nàng chỉ muốn dùng đại chiến để phát tiết, bằng không chắc sẽ phát điên.

Thần Nam cũng thấy khuất nhục chưa từng thấy, Thái cổ nam tử coi hắn là gì?

Nói hắn là ngựa giống còn dễ nghe, kì thật y coi hắn khác nào công cụ tạo ra chiến hồn có thể thoải mái sử dụng.

Cảm giác bị người ta sai khiến, tùy ý an bài mệnh vận này khiến hắn vô cùng uất ức, hơn hẳn mọi khuất nhục từng chịu, quả thật hắn bị phần cực điểm.

"Sẽ có ngày ta trả lại gặp mùi." Hấn gầm lên phẫn nộ.

Nghe Mộng Khả Nhi khiêu chiến, hấn lao vút lên, dùng thực tế đáp trả, cùng kịch chiến với nàng.

Hai người đều chịu đả kích, nếu tâm thật ý, cuộc sống vợ chồng tuần tự diễn ra, họ không có gì oán hận nhưng lại bị người ta cưỡng bách.

Địch ý giữa họ sau khi xảy ra một loạt sự kiện đã mờ dần, thậm chí còn phát triển theo hướng tích cực. Nhưng như thế không có nghĩa họ thật sự kết thành phu thê, chuyện đó cần thời gian xóa đi ngăn cách, nuôi dưỡng tình cảm.

Tất cả xảy ra quá đột nhiên, khiến họ cảm giác vô cùng sử nhục.

Mộng Khả Nhi tăng lên cảnh giới Thần Vương, tu vi hơn hẳn trước, chiến lược phi phạm, liên tục giao phong với Thần Nam trên không, phát tiết nộ hỏa trong lòng.

Thần Nam cũng mang tâm lý như vậy, cần đạ chiến thật lâm ly để xóa mờ cảm giác khuất nhục trong lòng, hấn không dùng bảo vật, chỉ bằng bản năng chiến đấu.

Trên không kiếm khí tung hoành, hào quang sáng rực như từng đạo lưu tinh vạch ngang trời, kéo thành từng vệt ánh sáng.

Tứ tổ và Ngũ tổ nghe tin đến ngay, không hiểu gì, Tứ tổ hét gọi: "Hai người đang làm gì... phu thê sao lại đấu sống chết, đã có huyết chú hôn ước, không ai được hại nhau, bằng không sẽ bị huyết chú phản ngược."

Ngũ tổ cũng kêu lớn: "Mau mau dừng tay, Thần tiểu tử mau nhận thua, sao lại dùng loại tà hoa này, là người sai. Tiểu Mộng cũng mau dừng tay, còn chưa giải phong ấn, chưa tăng lên cảnh giới Thần Hoàng, lẽ nào lại định sai lời, giết Thần Nam? Lúc trước cô chỉ đùa sao?"

Hai người trên không chưa nghe lời hai vị lão tổ còn bình tĩnh, nghe rồi càng phẫn nộ, tất cả đều do Thái cổ nam tử an bài, hai lão tổ chắc đang làm loạn.

Không biết họ đại chiến bao lâu, các thiên sứ ngoài xa run rẩy, không dám lại gần, mãi đến khi Mộng Khả Nhi và Thần Nam mỗi một, rớt từ trên không xuống, trận chiến mới kết thúc.

Đương nhiên trong lúc giao chiến họ dần lãnh tĩnh, Mộng Khả Nhi cũng không quyết tâm giết Thần Nam, bởi tất cả đều do Thái cổ nam tử.

Thần Nam lại càng không có sát tâm, tu vi của hắn hiện vẫn cao hơn Mộng Khả Nhi một chút, muốn giết nàng không cần dùng bảo vật cũng được.

"Không phát khùng nữa à?"

"Thật ra là sao?"

Tứ tổ và Ngũ tổ bước tới nhưng hai người kiệt sức lại không chịu nổi mặt họ.

"Xem ra có biến cố phát sinh, không phải như chúng ta đã nói, thật ra là chuyện gì, biết đâu hai lão bắt tử bọn ta giúp được gì đó."

Thần Nam nghiêng rằng: "Thái cổ nam tử quá khinh người, xưa nay cháu chưa bao giờ bị sỉ nhục thế."

Ngũ tổ cả kinh: "Hắn vào được đây, có mục đích gì?"

"Tối đó..." Thần Nam đâm quyền xuống đất, một vết nứt lan ra xa.

Mộng Khả Nhi nghe Thần Nam kể lại, tức giận lao tới, lắc lư lao vào vùng sâu nội thiên địa.

Thần Nam kể lại cho hai lão tiểu hài nghe bởi hắn thấy hai lão quá ư thần bí, chưa biết chừng thật sự chỉ điểm được biện pháp nào đó đối phó với Thái cổ nhân vật.

"Cái gì? Hắn dám nhằm vào tử tôn Thần gia chúng ta hả, ở đâu ra cái lý đó."

Nếu là việc gì khác, Thái cổ nhân vật này quá mạnh, hai vị lão tổ có thể nín nhịn nhưng đối phương lại định cướp Thần gia đệ thập nhất nhân trong truyền thuyết, khiến họ nhảy dựng lên.

"Khinh người quá lắm, diệt hấn, diệt hấn."

Hai lão tổ dụng lực nắm chặt tiểu quyền đầu, phần nộ hét lên.

"Hét không thì được việc gì, hai vị có cách nào không?" Thần Nam gầm lên.

Hai lão tổ ừ ừ, Tứ tổ thở dài: "Nhóm Ma Chủ đã vào đệ tam giới, hiện tại Nhân gian không có Thiên giới cao thủ, làm sao diệt hấn được, chúng ta chẳng qua quá giận mà thôi."

Ngũ tổ cũng than: "Dù họ chưa vào đệ tam giới, cũng chỉ có năm ba người như Ma Chủ, Thần lão đại, Thần lão nhị của Thần gia chúng ta địch nổi Thái cổ thất nhân."

"Thần lão đại, Thần lão nhị sánh được với Ma Chủ?" Thần Nam cả kinh, quên rằng họ là tổ tiên của mình, nên không dùng lời lẽ cung kính.

"Sao dám nói vậy, tiểu tử?" Hai lão tổ đồng thời gõ lên đầu hấn: "Thần gia chúng ta có sáu vị thiên giai cao thủ, phóng mắt khắp thiên hạ, ai dám không phục? Một nhà có sáu người như thế, tuyệt đối là thiên thượng địa hạ đệ nhất gia tộc."

Thần Nam không hiểu trong sáu người này có gồm "đại phản đồ" phụ thân hấn không, nhưng chắc chắn thực lực của Thần gia quả kinh nhân. Hấn cảnh tỉnh hai vị lão tổ: "Chưa biết chừng Thần gia còn thiên giai cao thủ chưa vào đệ tam giới."

Ngũ tổ tức giận trừng mắt nhìn hấn: "Không cần nghĩ, chúng ta bị gã phụ thân khi sư diệt tổ của người dùng Vạn Cổ Giai Không biến thành thế này. Thần lão đại, Thần lão nhị bảo vệ linh thức và một phần thân thể tiên tổ, chủ động vào đệ tam giới. Thần lão tam tọa trấn ở nhà chắc không tránh khỏi bàn tay của tên điên Ma Chủ."

Liên tục mấy ngày, Mộng Khả Nhi bế quan trong trúc lâm ở nội thiên

địa Thần Nam, không chịu gặp ai.

Thần Nam tĩnh tâm ra khỏi nội thiên địa, không ngờ biết được mấy lão yêu bắt đầu hành động thăm dò, để tránh rủi ro, họ phái vài tiểu yêu ra nhưng hoàn toàn không bị Thái cổ nam tử ngăn cản.

Thần Hi và Long Vũ đều bị đưa đi, Thần Nam không kịp đến đưa tiễn.

Đạm Đài Tuyền không đi, bởi nàng ta biết Mộng Khả Nhi còn ở đây. Mấy hôm nay nàng không giữ nổi bình tĩnh, nơi tĩnh tu cả ngày kiếm khí xung thiên, trừ Vũ Hinh, không ai dám đến gần.

Lúc Thái cổ nam tử xuất hiện trong nội thiên địa, Thần Nam lao thẳng tới, dù biết không phải đối thủ nhưng nộ ý trong lòng hẳn phải phát tiết, cầm Hậu Nghệ cung, Liệt Không Kiếm, Khốn Thiên tác, Thạch Cảm dương, nhất tề công tới.

Nhưng hẳn cả kinh bởi Đại Long đao không hiểu sao lại vỡ tan, long đao chi hồn tại thể nội mờ dần.

"Ta đã nói tạm thời không giết ngươi nhưng ngươi còn bất kính với ta, chắc không sống được mấy hơi." Thanh âm Thái cổ nam tử lạnh tanh: "Một khi mấy chiến hồn mạnh nhất xuất thế, ngươi khắc được chết. Ta cho ngươi biết, hài tử của ngươi dù được ta thu làm truyền nhân nhưng nếu không trở thành mạnh nhất, không sánh nổi huyết mạch của chúng ta, ắt ta không do dự xuống tay."

Thần Nam bừng bừng nổi giận, không chỉ hẳn mà cả hài tử cũng là công cụ, đối phương chỉ cần chiến hồn mạnh nhất, nếu không đánh bại huyết mạch không hiểu ở nơi nào của y, cũng chỉ còn nước chết.

Nhưng mấy bảo vật không may mắn thương tổn được Thái cổ nam tử, y lắc đầu: "Những cường giả mạnh nhất, chết rồi bị người ta luyện chế thành thần binh, những hào quang khi xưa..."

Đoạn y tan biến ngay.

Thần Nam sửng sốt, hình như hẳn hiểu được gì đó.

Tứ tổ và Ngũ tổ chạy tới, họ vừa thấy tất cả, không hiểu sao lại phần

nộ gầm lên: "Chết tiệt, đồ khốn, quá đáng lắm rồi, định bức chúng ta xuất tuyệt chiêu."

"Các vị..."

"Chắc người cũng đoán ra, tên khốn đó quá đáng thật, đó là bổ phẩm linh hồn cho Viễn tổ sống lại."

Thần Nam cả kinh: "Các vị nói hài tử của cháu...những chiến hồn mạnh nhất là..."

Ngũ tổ giận dữ gào lên: "Chúng ta quá ơ hờ, vốn không ngờ đệ thập nhất nhân mạnh đến thế nhưng không nghĩ nhiều, hiện giờ đã hiểu. Hài tử không chỉ có huyết mạch của Thất Tuyệt thiên nữ và Thần gia, cả sức mạnh của thần binh chi hồn bị nó nuốt vào. Nó xuất thế, tất cả sẽ hiển hiện."

Thần Nam ngạc nhiên nhìn Đại Long đao vỡ tan trong tay, lại nhìn vào long đao chi hồn mờ mịt. Xưa này hắn vẫn cho rằng mình nuôi hồn trong thân thể, trước sau cũng gặp họa, tìm mọi cách giải thoát mà vô hiệu, không ngờ sau cùng hài tử của hắn lại hút mất long đao.

Hắn hơi lo lắng: "Hài tử... này và long đao dung hợp, sau này có nguy hiểm không."

Tứ tổ nói: "Không, đó là hồn dưỡng hồn, chuyện này... trời ạ. Không biết là may mắn hay bi ai của Thần gia. Nếu vì muốn tổ tiên sống lại, 'phụng hiến' hài tử như tám người trước kia, quả thật đáng tiếc, cái giá lớn quá."

Ngũ tổ cũng kích động: "Thật không ngờ, sức mạnh của cường giả mạnh bậc nhất trên đời lại do tử tôn Thần gia chúng ta kế thừa."

Nghe hai lão tổ giảng giải, Thần Nam hiểu được nguồn cơn.

Đại Long đao, Liệt Không Kiếm, Khốn Thiên tác... những bảo vật này từng là thần linh có sinh mệnh, hơn nữa còn là cường giả hàng đầu trong thiên địa.

Nhưng không hiểu vì sao họ lần lượt rơi rụng, song không hoàn toàn

hủy diệt, sinh mệnh chi năng hùng hồn không tan mà vẫn tồn tại, có điều chỉ hiển hiện được trạng thái bản thể, bị người ta tế luyện thành thần binh.

Thần gia có tới sáu vị thiên giai cao thủ, thực lực đương nhiên hơn hẳn các gia tộc khác, qua nhiều năm tìm kiếm, dầm tụt tập được thần binh rải rác các nơi khắp thiên địa. Mục tiêu của họ là dùng năng lượng của những tàn hồn này cho tổ tiên sống lại.

Xưa nay họ vẫn lấy hồn dưỡng hồn, không chỉ tụ tập linh hồn tàn phiến của tổ tiên mà cả tàn hồn của thần binh, rồi thực hiện nguyện vọng vĩ đại: giúp tổ tiên hồi sinh.

Nhưng xưa nay chưa từng có chuyện thần binh chi hồn lại là cường giả mạnh bậc nhất thiên địa, chân chính dung hợp với huyết mạch Thần gia.

Nhưng hài tử của Thần Nam và long đao dung hợp. Nó không phải Đại long thần chuyển thể nhưng cũng tương tự, bởi nó mang trong mình sức mạnh của Đại Long đao.

Thái cổ nam tử từng nói đó là nguyên nhân hài tử của hắn sẽ thành chiến hồn mạnh nhất thiên địa. Nếu những hài tử này chân chính dung hợp với mỗi thần binh chi hồn, có thể sẽ trùng hiện được nhưng cường giả mạnh nhất thiên địa khi xưa.

Đó cũng là một hình thức khiến Đại Long đao, Liệt Không Kiếm sống lại, tái hiện tới cường chiến hồn!

Hiện tại, hài tử của hắn đang biến điều đó thành hiện thực, không chỉ nửa khúc long đao hắn giữ trong tay cùng linh hồn của đao cũng nhập vào thể nội hài tử, long đao tàn hồn phiêu tán tại thiên địa cũng tụ tập lại.

Hắn biết rằng thần binh chi hồn cực mạnh, giờ mới chân chính hiểu được.

Tiềm lực của hài tử khó lòng tưởng tượng, chẳng trách Tứ tổ và Ngũ tổ cảm thán, dùng hài tử để cho tiên tổ sống lại, quả thật cái giá quá đắt.

Đó cũng là nguyên nhân Thái cổ nam tử xem trọng hài tử. Y biết được những cường giả mạnh nhất thiên địa sẽ dùng một phương thức khác quay lại thế giới.

Nhưng hẳn cũng kinh hãi bởi Thái cổ nam tử lại dám lớn tiếng rằng huyết mạch của bọn y mà đánh bại hài tử sẽ không do dự giết đi kể thất bại, đủ thấy thực lực phe y thâm bất khả trắc.

Thái cổ nam tử lại cùng Thần gia tranh đoạt chiến hồn khiến hai vị lão tổ gầm lên phẫn nộ.

"Bất kể sau này hài tử của ngươi có dùng để cho tiên tổ sống lại không, cũng quyết không giao cho tên Vương bát đản này."

Xem ra hai lão tổ càng coi trọng hài tử hơn, không chỉ vì qua điểm cố hữu bất biến, mà bởi họ dần bị lay động trước cái giá phải bỏ ra cho tổ tiên sống lại.

"Không thể hi sinh hài tử để cho tiên tổ sống lại." Thần Nam thầm quyết định, hẳn sẽ dốc toàn lực ngăn cản, có điều không nói ra miệng, tránh phải tranh chấp vô vị với hai lão tổ.

Tứ tổ phẫn nộ: "Tặc tử quá khoa trương, ta muốn thịt hắn."

Ngũ tổ cũng điên tiết: "Ta cũng muốn nhưng không thể dùng bùa bãi sức mạnh được..."

Thần Nam rung động, Thần gia quả nhiên có sức mạnh chế ngự được Thái cổ nam tử.

Hắn không nén được, bật lên câu hỏi: "Thần gia thật sự có thực lực giết hắn?"

"Ngươi nói gì vậy? Hoài nghi thực lực của gia tộc sao?" Hai lão tổ lại định cốc hắn, kết quả hắn "khi sư diệt tổ", ra tay cốc hai người trước: "Có thực lực mà không dùng, lẽ nào muốn đợi cho con cháu Thần gia bị diệt? Nhưng cháu hoài nghi..."

"Ngươi dám hoài nghi, có biết mấy người mạnh nhất Thần gia là ai không?"

"Không phải các thiên giai cường giả như các vị sao?" Thần Nam tỏ vẻ nghi hoặc.

"Không phải, chúng ta chẳng qua là những người không được chọn." Tứ tổ có vẻ trầm trọng: "Họ... mới là những cường giả mạnh nhất Thần gia. Thần gia bát hồn... một khúc bi ca."

Thần Nam chấn kinh: "Họ... còn sống không?"

Tứ tổ và Ngũ tổ tâm tình trầm trọng, lộ vẻ thương cảm: "Chết rồi, nhưng chúng ta có cách triệu hoán họ. Nếu cho người sức mạnh, có dám đấu với Thái cổ nam tử chẳng?"

"Sao lại không?" Đôi mày Thần Nam dựng lên, quát vang: "Cháu muốn đánh nát hắn."

Chương 308

Trên Nguyệt lượn

Thần gia bát thánh. Một khúc bi ca!

Vốn là bậc kì tài trời sinh, nhân kiệt trăm ngàn năm khó thấy nhưng để Viễn tổ sống lại mà hi sinh...

Nhưng người không được chọn như Thần đại, Thần nhị... Tứ tổ, Ngũ tổ đều đã thành thiên giai cao thủ. Nếu tám vị nhân kiệt bất tử, chiến lực của họ... chắc chắn vô cùng đáng sợ, tuyệt đối đủ để lay động Tam giới Lục đạo.

"Làm sao triệu hoán bát hồn?" Thần Nam tỏ vẻ kính trọng, thật tiếc cho tám người này.

Ngũ tổ nói: "Cần phải về Thần gia ở Thiên giới."

Thần Nam ngây người: "Khó lắm, Thái cổ nam tử vây khốn ở ngoài, quyết không cho chúng ta tùy ý hành động."

Tứ tổ thở dài: "Nếu tu vi chúng ta còn nguyên, sẽ trực tiếp mở không gian, xuất hiện tại Thần gia. Chúng ta có tọa tiêu trận đồ của Thần gia Huyền giới."

Thần Nam rung động: "Chuyện này... tập hợp các Thần Vương cao thủ thôi động thần lực thì sao?"

Ngũ tổ gật đầu: "Có thể. Cũng không cần sức mạnh hùng hồn của thiên giai cao thủ, đạt đến cao thủ cấp Thần Hoàng là được."

Thần Nam tuy cực kỳ giận dữ, hận không thể lập tức về Thần gia ở Thiên giới cho hai lão tổ triệu hoán bát hồn, chiến bại Thái cổ nam tử. Nhưng hắn vẫn còn lý trí, tịnh không bị cơn giận che mắt đầu óc.

"Hai vị lão tổ, cháu thấy... hình như chúng ta quên mất một điểm."

Ngũ tổ nghi hoặc: "Quên gì, tên đáng chết này cứ để bát hồn tề xuất

đến diệt hấn là xong."

Thần sắc Thần Nam khá khó coi: "Các vị lão tổ đã quên cháu nói gì sao? Thái cổ nam tử này mạnh không tưởng nhưng đáng sợ nhất là không phải mình hấn mà tổng cộng có tới bảy cường giả như thế. Hiện tại không biết sáu người kia ở đâu, mà người nào cũng có thông thiên pháp lực."

Tứ tổ và Ngũ tổ tỏ vẻ trầm trọng, không phải một Thái cổ cường giả mà tới bảy vị, nếu xung động nhất thời, có thể mang họa diệt thân.

"Đáng tiếc, bát hồn chỉ còn lại hồn phách tan nát, nếu còn nhục thể, tái hiện uy thế năm xưa thì bảy người đó đã sao?" Về mặt hai vị lão tổ đầy bi ý. Thần gia luôn một lòng kính trọng bát thánh đã chết.

Hai lão tổ tuy dáng vẻ hài đồng nhưng động tác vẫn như người lớn, chấp tay sau lưng đi đi lại lại trong nội thiên địa.

Sau cùng họ đồng thời kêu lên: "Liều thôi."

Tứ tổ nói: "Để đánh bại Thái cổ nam tử cưỡi Thiên mã, chúng ta phải tiến vào di tích của Thần tổ. Nếu may mắn không chết, nơi đó sẽ thành bảo lũy không phá nổi."

Ngũ tổ tán thành: "Đúng, còn hơn bị hấn coi là thú vật đồ chơi trong tay."

Thần Nam đồng cảm, sống nhục thể này có khác gì vật nuôi của người ta, khiến trong lòng hấn uất ức đến cực điểm, nếu có hi vọng thay đổi, quyết phải nắm lấy.

"Cháu đồng ý, bằng không cứ cố sống thế này, lúc hài tử bị cướp, chiến hồn không thuộc về Thần gia, chúng ta mất giá trị lợi dụng, ắt sẽ chết."

Hấn rời nội thiên địa, gọi Cổ Tư cùng hai con rồng lại để chúng đi mời Đại Ma cùng tứ vị lão yêu của Côn Luân, tự hấn đi tìm Vũ Hình.

Trúc xanh ngăn ngắt khẽ lay động.

Vũ Hinh bạch y như tuyết, được màu trúc xanh tô thêm nét thanh lệ thoát tục. Nhìn thấy nàng, dù biết không phải Vũ Hinh ngày xưa, lòng hẳn vẫn đầy hồ thẹn.

Nhưng giờ không phải lúc nhi nữ tình trường, không thể cả nghĩ.

Biết rõ tình hình, Vũ Hinh liền cùng hắn đi ngay, đột nhiên từ trong rừng trúc sâu, một đạo thần quang lóe sáng, Đạm Đài Tuyền tỏa rạng thần quang bay màu lao tới.

Nàng vẫn mỹ lệ như xưa, chỉ có vùng tiểu phúc hơi nhô lên ảnh hưởng đôi chút đến thân hình hoàn mỹ. Lúc này nàng lạnh tựa băng sương, chằm chằm nhìn Thần Nam, tuy không nói gì nhưng ai cũng thấy nàng đang cố nén nộ ý.

Thần Nam định lên tiếng nhưng há miệng rồi lại không biết nói gì, dẫn Vũ Hinh đi ngay.

"Àm."

Thần quang bảy sắc bay vút lên, quanh mình Đạm Đài Tuyền sáng chói, trúc lâm chung quanh hóa thành bụi.

Đại Ma và tứ vị lão yêu đến nơi, Thần Nam sơ lược lại tình hình, họ đồng ý phụ giúp thần lực, hơn nữa muốn theo hắn lên Thần gia ở Thiên giới một phen.

Thần Nam vốn không muốn họ đi. Chỉ cần hắn và Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi đi là nơi đây không còn nguy hiểm nhưng bốn vị lão yêu và Đại Ma kiên quyết muốn đi.

Sau cùng Đạm Đài Tuyền đến nơi, hắn không tiện cự tuyệt, mời hai vị lão tổ từ trong nội thiên địa ra. Ngầm ra hiệu rằng họ phải mang tất cả số người đây theo.

Hai vị lão tổ vạch lên mặt đất vài nét, tạo thành một trận đồ quang tuyến phức tạp, giống như hình bát quái đồ.

Đoạn một bức cự đồ rộng mấy chục thước vuông cuốn tất cả vào. Ngũ tổ nói: "Tất cả đẩy thần lực vào trung tâm trận đồ."

Ngàn ấy Thần Vương đồng thời vận chuyển thần lực, luồng đại lực đương nhiên cực mạnh.

Đạm Đài Tuyền đứng trong trận đồ nhưng không góp thần lực, chỉ lạnh lùng quan sát tất cả. Đương nhiên khi xuất hiện trước mắt mọi người, nàng thi triển thần thông, vận dụng chướng nhãn pháp che đi vùng tiểu phúc nhô lên.

Các Thần Vương cùng bổ lực, hào quang xung thiên liên tục lóe sáng khiến Côn Luân Huyền giới rực rỡ.

Sau cùng hào quang bùng lên, trận đồ khắc trên đá biến mất, những cường giả trong đó không còn thấy nữa.

Trong lúc đó, Thần Nam, Vũ Hinh, Đại Ma đều cảm giác trời xoay đất chuyển, bát quái trận đồ xé toang không gian mang họ vào một không gian thông đạo rồi nhanh chóng bay mất.

Xung quanh ngập ánh sáng hỗn độn, tốc độ trận đồ nhanh đến cực điểm, sát na đã bay được trăm dặm.

Cùng lúc, Long Bảo Bảo kêu lên kinh hãi: "Không ổn, tên cưỡi lừa đuổi đến rồi."

Tử Kim thần long gào theo: "Đáng ghét, tên cưỡi thiên lư sao lại bám theo được nhỉ, mẹ nó chứ, định đuổi tận giết tuyệt sao?"

Chúng nhân ngạc nhiên, ngoài lại nhìn liền thấy Thái cổ nam tử cưỡi Thiên mã, cầm thanh đồng cổ mâu đang bám theo trận đồ.

Cảnh tượng vô cùng kinh nhân, trận đồ phức tạp bay nhanh, xuyên qua hỗn độn không gian, vừa qua rồi, vùng hỗn độn đóng lại ngay.

Nhưng, Thái cổ nam tử tuy không đứng trong trận đồ nhưng thanh đồng cổ mâu chỉ thẳng tới, phá tan hư không đuổi theo.

Không cần trận pháp, chỉ dùng sức mình cũng dẹp hết mọi ngăn cản trong hỗn độn, thanh thế kinh nhân.

Tu vi của y quả đáng sợ.

"Grào... tên cướp lừa này đúng là lư khí xung thiên." Tử Kim thần long khẽ nói.

Thần Nam hơi nhíu mày: "Cháu đã biết không thoát được hẳn, quả nhiên hẳn bám theo."

Lúc đó, nam tử cướp Thiên mã lên tiếng.

"Hừ, những người trong thế giới của các người đủ tư cách động thủ với ta không mấy ai, hơn nữa không chết, bị thương thì cũng vào đệ tam giới hết. Phóng mắt khắp thiên hạ, ta không tin còn ai khiến ta thương tổn nổi. Hôm nay ta không cản mà bám theo các người xem sao."

Cuồng vọng cực độ nhưng qua thật y có tư cách như thế. Hiện tại không ai có thực lực như Ma Chủ nên không thể đấu với y, chỉ biết ngấm ngầm tức giận.

Không biết bao lâu sau, trận đồ phá tan không gian, phía trước quang mang đại thịnh, không khí trong lành phả vào miệng. Cả nhóm từ không gian thông đạo bước ra, cảnh tượng khiến họ sửng sốt. Đập vào mắt là ánh sáng nhu hòa, một vầng minh nguyệt treo trên không, cơ hồ ngay trước mặt họ.

"Ta ngất mắt, thần dạy, ta đang hoa mắt, lẽ nào chúng ta đã tới Nguyệt lượng." Long Bảo Bảo ấp úng.

Ai nấy há hốc mồm, nhìn xuống dưới, dùng thiên nhãn thông mới thấy núi non sông suối, quả thật họ đã tới tầng không Thiên giới, hơn nữa rất gần Nguyệt lượng.

"Long tổ trên cao, Thần gia quả có bản lãnh." Tử Kim thần long liên tục thở than: "Quả... quả nhiên đã tới Nguyệt lượng."

Vũ Hinh và Đạm Đài Tuyên tuy không nói gì những từ sắc mặt ngạc nhiên là biết trong lòng họ kinh ngạc. Với những Thiên giới Thần Vương như họ đều không biết thật ra Thần gia ở đâu, mãi hôm nay những câu hỏi mới được giải đáp.

Bốn Côn Luân lão yêu nhìn nhau, Đại Ma cũng không ngừng quan sát Nguyệt lượng trước mặt.

Tứ tổ nói với Thần Nam đang kinh hãi: "Tiểu tử mình bạch thực lực của gia tộc chưa? Thiên giới có ba Nguyệt lượng, Thần gia chúng ta khai phá một."

Thần Nam không khỏi thở dài, Thần gia quả thật tài năng, nhớ lại phụ thân từng ở đây, lòng hấn đầy cảm xúc, muốn thử xem đại bản doanh của gia tộc.

Cả nhóm cố chống lại cương phong trên cao, phi hành mấy trăm dặm, sau cùng tới được Nguyệt lượng của Thiên giới.

"Hay."

Thái cổ nam tử chỉ lạnh lùng thốt đoạn bảm theo.

Theo truyền thuyết Nguyệt lượng là nơi ở của Thái cổ cấm kị thần ma, có bày nhiều tầng trận pháp, thần tiên muốn đến gần cũng khó, nói gì chuyện bay qua.

Nhưng nhờ Thần gia khai phá, nơi đây đã thành một thánh thổ, không còn cấm cố của Thái cổ thần ma.

Nguyệt lượng còn đẹp hơn tất cả tưởng tượng.

Thần sơn hùng vĩ nhô khỏi mặt đất, phẳng phát nhập vào tinh không, sông lớn gầm réo dưới đất, khí thế hoành tráng, kéo dài ngàn dặm.

Ngoài sông núi, tất cả đều đẹp như tranh vẽ, ráng chiều lưu động, từng tòa tiên sơn linh khí bức nhân, tiên cung phiêu diêu, trân cầm dị thú liên tục xuất hiện.

Một vùng xanh um, đầy sinh khí, phồn hoa như gấm thêu, cảnh sắc như thi như họa.

Quả là một vùng đất lành giữa chốn hồng trần, cũng không thuộc về ngũ hành. Chả trách năm xưa những thần ma có thực lực lại chọn

Nguyệt lượng mà cư trú, từ đây nhìn xuống thiên địa thương sinh.

Tử Kim thần long ngậm kéo áo Thần Nam: "Đây là nhà người, có... có thể cho bản thần long một mỗm núi không, nơi này đẹp quá."

Ngũ tổ hừ lạnh: "Nếu không sợ gia tộc chúng ta bắt người nấu canh, chúng ta phi thường hoan nghênh."

Tử Kim thần long rút cổ, không dám nổi nóng, đã đến đây, nó không muốn chạm vào hai vị lão tổ.

Thái cổ nam tử lớn tiếng cảm khái: "Đúng là một mảnh đất lành, ta quyết định rồi, khi xử lý hết mọi sự Tùng Tán Đức Bố ta sẽ di cư đến đây"

Mọi người dựa vào dao động tinh thần của nam tử mà biết tên y là Tùng Tán Đức Bố.

Hai vị Thần gia lão tổ đại nộ. Nhưng họ nén xuống, hiện tại mà động nộ chỉ tổ chịu nhục.

Từ xa có mấy nhân ảnh nhanh chóng bay tới như lưu quang.

"Ai dám đến Thần gia tiên phủ?" Người đi đầu quát vang.

Thần Nam bật cười, là người quen, chính thị Thần Vũ Minh cầm Liệt Không Kiếm khi xưa truy sát hắn.

"Vũ Minh không được làm tàng." Ngũ tổ quát.

"Người là ai?" Thần Vũ Minh kinh nghi bất định, y cảm giác được khí tức đặc thù của gia tộc cường giả nhưng hai người này lại mang dáng vẻ hài đồng khiến y không biết.

Tứ tổ và Ngũ tổ tuy tu vi thụt lùi nghiêm trọng nhưng vẫn thi triển được một vài tiểu thần thông không hao phí công lực. Tứ tổ không nói gì, xuất ra một đạo tinh thần lạc ấn.

Thần Vũ Minh nhận được liền thất sắc: "Cháu đi mời Thất tổ."

Tận lúc đó, tinh thần cùng khí tức của hai vị lão tổ mới dâng lên, quay lại nói với Thái cổ nam tử: "Hiện tại người lui đi còn kịp."

"Hừ, hừ, hừ..." Thái cổ nam tử cười lạnh, căn bản không coi ra gì.

"Vậy được." Tứ tổ cực kì bình tĩnh, quay qua nói với Thần Nam: "Đến lúc đó đừng để chúng ta thất vọng."

Từ xa có một đạo kim quang nhanh chóng lao tới, một lão nhân tiên phong đạo cốt, tay áo phát phơ, râu tóc trắng xóa xuất hiện trước mặt mọi người.

"Thỉnh an Tứ tổ, ngũ tổ."

Ông ta tiến lên cung cung kính kính thi lễ với hai vị lão tổ.

"Miễn lễ, Tiểu Thất đi trước dẫn đường, đưa chúng ta đến nơi chiến hồn an nghỉ."

Chương 309

Bát hồn, kịch chiến, huyết mạch mạnh nhất

Đương nhiên "Tiểu Thất" này là Thần gia Thất tổ, cũng chỉ có Tứ tổ và Ngũ tổ dám xưng hô như thế. Trong Thần gia, ông ta là cường giả có địa vị cực kì tôn sùng, con cháu Thần gia nhìn thấy đều hành đại lễ quỳ lạy.

Thất tổ chưa tiến vào thiên giai cảnh giới nhưng tinh thần dao động cho biết, không lâu nữa ông sẽ đạt được.

Ông dị thường khiêm cung với Tứ tổ và Ngũ tổ, biết hai người tu vi bị hủy nên khẽ vẫy tay, giao long bảo xa được chuẩn bị sẵn nhanh chóng đưa tới, khiến tất cả cảm giác được Thần gia cực mạnh.

Tám con giao long cực lớn vũ động thân thể to lớn như quầng mây xanh đổ tới. Mỗi con dài trăm trượng, lớp vảy lấp lánh thần quang, giao trảo thoát ẩn thoát hiện trong vân vụ, hàn quang sáng chói, vô cùng đáng sợ. Không hiểu chúng tu luyện bao nhiêu năm rồi nhưng ai cũng cảm ứng được sức mạnh, e rằng tùy tiện thả một con cũng đủ gây loạn.

Tám con giao long đồng thời rống lên như tiếng long ngâm chấn thiên, thanh thế hải nhân như núi đổ biển gào.

Chúng đều có tiềm chất thăng lên cảnh giới thần long vương. Giao long thông thường không thể gầm rống nhưng chúng có thể phát ra long ngâm, đương nhiên đã tiếp cận với long vương chi cảnh.

Chúng đã trải qua vô vàn năm tháng khổ tu, vốn giao long chỉ có hai trảo đã thành bốn, độc giác được thay bằng hai chiếc, hiển nhiên gần đạt đến thần long giác, đủ tư cách xưng là "long" đúng nghĩa.

Giao long biến thành long!

Quá trình đó gian nan khó tưởng tượng nổi nhưng Thần gia có tám con giao long cỡ đó lại dùng để kéo xe, quả nhiên đặc biệt.

Tám con giao long kéo một cỗ bảo xa thần quang xung thiên, hoàn toàn do thần ngọc điêu khắc thành, khắc đầy hoa văn cổ lão, vừa nhìn là biết không phải đồ án tầm thường, tuyệt đối thuộc hàng trận đồ cấp cao.

Bảo xa được tám con giao long phụ trợ, tô thêm vẻ trang nghiêm thần thánh.

Tứ tổ và Ngũ tổ không khách khí, trực tiếp trèo lên bảo xa.

Mười mấy con cháu Thần gia cưỡi các dạng thần thú đi trước dẫn đường. Toàn là thần thú dị chủng, có tam đầu thần lang, bạch báo có sừng, bạch ngọc thần tượng... thanh thế rình rang cực độ.

Thất tổ khế quát, mười mấy người đi trước lên đường, ông tự ngồi lên giao long bảo xa bay tới.

Ai nấy thềm tặc lưỡì, thực lực Thần gia quả nhiên quá mạnh.

Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo rất giận, giao long tuy không thuộc long tộc chân chính nhưng cũng là một nhánh, bị người ta dùng để kéo xa, quả là khinh nhờn long tộc, khiến chúng dị thường bất mãn.

Thần Nam sợ chúng gây loạn nên vội kéo cả hai lại.

Cả nhóm cất mình bay lên, bám theo long xa.

Nguyệt lượng không thẹn là nơi ở của Thái cổ cấm kị thần ma, cảnh vật vô cùng tươi đẹp.

Không hề có phàm hoa, tục thảo.

Khắp nơi là những kì hoa dị thảo ngay cả Thiên giới cũng ít thấy, vàng rắng trôi nổi phía trên đám hoa cỏ theo gió bay lên không, mùi thơm khiến ai nấy thần thanh khí爽, toàn thân thư thái khôn tả, phảng phất mọi lỗ chân lông đều mở tung, tắm trong mùi thơm.

Phía dưới là một màu xanh óng ả, lục quang lấp lóe, mỗi gốc cây như được lục ngọc điêu khắc thành, phát ra sinh mệnh khí tức cực mạnh.

Lúc mới đến, chúng nhân chưa quan sát cẩn thận, hiện tại bay trên Nguyệt lượng, họ mới chú ý đến cảnh vật bên dưới, tức thì cả kinh.

Nơi này không thể coi là bảo địa, mà phải là mảnh đất lành chân chính.

"Thần dạy, không tin nổi, toàn là tiên hoa và thần thụ, chẳng lẽ không có cọng phàm thảo nào?" Long Bảo Bảo tròn tròn mắt, đang tìm nơi kiêu như tiên quả viên.

Tử Kim thần long cũng tỏ vẻ gian manh, đảo mắt khắp nơi.

Bọn Thần Nam đi cạnh long xa, lời hai con rồng bị Tứ tổ và Ngũ tổ cùng Thất tổ nghe thấy. Ngũ tổ than: "Đương nhiên không có phàm thảo, đây là một mảnh đất lành, là Nguyệt lượng nơi Thái cổ thần ma cư trú."

Theo tiếng thở dài của ông, đương nhiên biết đây là một nơi cực kì đặc dị, qua bao năm tháng chắc có kinh thiên biến cố nào đó phát sinh.

Xuyên qua một vùng núi non xanh rờn, lại qua một đại bình nguyên, phía trước là một vùng gò đồi nhấp nhô. Vừa tới, con cháu Thần gia cười thần thú lập tức nhảy xuống.

Thất tổ cũng thế, dừng long xa lại để tám con giao long nghỉ ngơi, Tứ tổ và Ngũ tổ từ trong xe bước ra, được Thất tổ phục thị.

Mỗi người trong Thần gia đều lộ kính ý nồng đượm, hiển nhiên nơi chiến hồn an nghỉ cách đây không xa, phía trước có tàn hồn của Thần gia bất thánh.

Tất cả đều đi bộ theo bước người Thần gia. Thái cổ nam nhân cười Thiên mã hé nụ cười lạnh, để Thiên mã hạ xuống, chậm rãi bám theo.

Phong cảnh nơi đây cực kì trí nhã, dị chủng từng bách lập lánh thần quang mọc trên vách núi, dáng vẻ cao vời. Từng vạt trúc xanh rờn lóe thần quang trong vùng gò đồi, tiên hoa kì thảo trải khắp nơi, quả

thật nơi này còn đẹp hơn cả đồng thoi thế giới.

Men theo con đường lát đá xanh, xuyên qua trùng trùng rừng thần thụ, lại đi qua mấy tiểu hồ trong vắt như minh châu, sau cùng chúng nhân vào được vùng núi sâu.

Nơi đây, tất cả được bố trí theo quy luật, cúc hoa cốc, lan thảo nham, mẫu đơn sơn... Mỗi ngọn núi đều có những loại hoa khác nhau theo tên gọi.

Chúng nhân lúc đầu không để ý, dần tỉnh ngộ, đây là trận pháp do bách hoa bố trí thành, nhưng Thần gia đã đóng đại trận nên tất cả thoả mái ra vào.

Một dòng suối trong như ngọc chảy róc rách trong núi, Ngũ tổ nói: "Nguồn suối là nơi chiến hồn an nghỉ."

Cả nhóm men theo dòng suối, ai cũng cho rằng nơi cần đến cũng có cảnh sắc giống vừa rồi nhưng sự thật khác hẳn.

Tiên hoa thừa dần, thần thụ khuất bóng, đập vào mắt họ là một vùng hoang lương, cây cối gần như mất bóng, dòng suối trong vắt xua bớt không khí trầm trầm.

Một lúc sau, cả nhóm lọt vào một vùng hoang mạc, cây cỏ hoàn toàn sạch bóng.

Đến đây, không hiểu sao tâm tình ai cũng trầm trọng, nhất là Thần Nam, cảm giác cực kỳ khó chịu. Thật ra hẳn là con cháu Thần gia, trong mình chảy cùng dòng máu nên đến nơi bất thánh tàn hồn an nghỉ, cũng giống những tử tôn khác, lòng đượm bi ý.

Thịnh không mất đi màu rực rỡ, ánh dương quang rải xuống tựa hồ mất hẳn nhiệt lượng, trở nên lạnh lẽo.

Tám phần mộ chơ vơ xuất hiện trong hoang mạc, không trang sức hoa lệ như tưởng tượng, Thần gia không kiến tạo lăng tẩm hoành tráng, chỉ có tám nắm đất chon von giữa hoang mạc, ngay cả mộ bia cũng không có.

Đó là nơi an nghỉ của tám vị nhân kiệt năm xưa.

Nỗi niềm ưu thương nhân nhật trải ra, dù không phải người trong Thần gia cũng thấy chua xót khôn tả, trong lòng ai cũng ngập đầy bi ý.

Tám ngôi mộ chơ vơ đang hát một khúc bi ca.

Trong tám người an nghỉ ở đây, có người là vãn bối của Tứ tổ và Ngũ tổ nhưng hai lão đến trước phần mộ quỳ xuống, toàn bộ tôn tử Thần gia tức thì theo.

Thần Nam không do dự quỳ xuống hoang mạc, trong lúc này hẳn cảm khái vô vàn, dù cho nhất đại nhân kiệt, vô địch thiên hạ thì sao? Cuối cùng chỉ còn lại một nắm đất vàng.

"Tử tôn bất hiếu đến quấy nhiễu liệt tổ liệt tông" Thất tổ thay Tứ tổ và Ngũ tổ khấu đầu thỉnh tội: "Thần gia chưa từng nghĩ có ngày phải đến kinh động các vị tiên tổ nhưng cường địch đến xâm phạm, mấy vị lão tổ đều vào đệ tam giới, con cháu còn lại không thể bảo vệ Thần gia, xin các vị tiên tổ thứ tội, tử tôn bất tài xin được mượn sức mạnh của tàn hồn của tồn tiên..."

Thất tổ cung cung kính kính khấu đầu, con cháu Thần gia cùng khấu bái.

Thái cổ nam tử ở phía sáu vẫn lạnh lùng: "Hóa ra là tám tên đã chết, khiến ta thất vọng quá. Nhưng hoang mạc này... hình như hơi cổ quái."

Người Thần gia không để ý đến ngôn ngữ bất kính của Thái cổ nam tử nhưng trong lòng ai cũng phẫn nộ. Đồng thời kinh hãi trước linh giác của y, lại cảm ứng được chỗ cổ quái của hoang mạc. Đây là nơi trọng yếu nhất của Thần gia, có phong ấn một phần thân thể của Thần tổ.

Lễ xong, Tứ tổ và Ngũ tổ ngồi xuống trước tám ngôi mộ, cẩn thận vẽ trận đồ triệu hoán, quá trình diễn ra vô cùng phức tạp, trận đồ dày đặc trong phạm vi mấy trăm trượng.

Cái gọi là triệu hoán tàn hồn bất quá là ngưng tụ lại sức mạnh tàn dư của hồn phách. Tám người này sau khi phụng hiến, lẽ ra đã tịch diệt nhưng họ quá mạnh, dù thịt nát xương tan, linh hồn phá toái nhưng một tia anh linh chiến ý bất khuất vẫn bất diệt.

Đó là những bất diệt chiến hồn, dù linh hồn không còn nhưng linh thức không tan, tụ tập lại một phần tàn hồn, dùng phương thức khác trầm tịch tại đây.

Sau hai thời thần, Tứ tổ và Ngũ tổ mờ mờ rờ rờ đứng dậy, Ngũ tổ quay qua nói với Thất tổ: "Đem bội kiếm tám vị anh kiệt từng dùng qua đây."

Con cháu Thần gia nhanh chóng mang tám thanh thần kiếm tới, đặt vào trận đồ.

Tám thanh kiếm ẩn chứa khí tức của họ năm xưa, dùng để thức tỉnh hồn phách đang say ngủ.

Tứ tổ tỏ vẻ bi thương: "Con cháu Thần gia dùng máu tiếp dẫn, thật tâm gọi anh linh, thức tỉnh các vị tiên thánh!"

Mấy chục con cháu Thần gia liền cắt cổ tay, rải máu vào trận đồ.

Máu vừa rải vào, trận đồ sáng lên hồng quang, một giọt máu sự hồ có sinh mệnh, lăn theo nét vẽ trong trận. Thoáng chốc trận đồ mấy trăm trượng biến thành đổ rực, huyết thủy phân bố đều ra các nơi, đến đâu cũng ánh lên huyết hồng chi quang chói lòa.

Sau cùng cổ trận đồ bùng lên huyết quang xung thiên, tám thanh thần kiếm nổi lập lòe trong trận ngân vang, liên tục rung lên, thần binh có thần hồn, cảm ứng được khí tức của chủ cũ nên liên tục kêu gọi.

Huyết quang rợp trời chặn hết ánh dương quang, cảm hoang mạc nhuộm màu đỏ lôm, âm đạm.

Ngũ tổ đến cạnh Thần Nam, gõ mạnh vào đầu hấn: "Ngần ra cái gì, người là con cháu Thần gia, sao không dùng máu tế lễ?"

Thần Nam giật mình, trong lòng vô cùng khó chịu, tiếng gọi của thân

tình, nỗi đau sinh ly tử biệt đứt ruột vang vọng.

Thần Nam chợt nghĩ trong tám vị tiên thánh này có gia gia, thái gia gia của hắn chăng? Vì sao chưa từng được Thần Chiến kể qua chuyện của gia gia? Hắn có cảm giác muốn khóc, cảm ứng mãnh liệt thấy những người chí thân trước mắt, thấy thân tình huyết nhục tương liên.

"Người thân, tổ phụ của ta..." Hai mắt hắn đỏ lẹ, sau cùng cũng biết một trong bát hồn là tổ phụ.

Tổ phụ bật tằm hóa ra lại ở đây, phụng hiến tất cả cho Thần gia, hóa thành một nắm đất.

"Nếu phụ thân cũng hi sinh như thế, ta cũng hi sinh, có phải vận mệnh tổ tôn ba đời chúng ta quá bi thảm không? Ba đời chúng ta đều bị chọn 'huyết mạch', quả là một bi kịch." Trong lòng Thần Nam đau thương, ba đời nhà hắn đều góp mặt trong vở bi kịch này. Hắn lặng lẽ lau khô nước mắt, rạch cổ tay để máu tươi rảy vào trận đồ.

Tức thì huyết dịch lưu động trong đó dấy lên vô tận huyết vụ, hào quang sáng rực tỏa khắp trời.

Tiếng gầm trầm trầm loáng thoáng hiện lên trong trận đồ, vọng vào tai mỗi người.

Trận đồ cơ hồ sống lại, rung lên, sắc trời ảm đạm, gò đồi quanh hoang mạc chìm trong hắc ám, khắp hoang mạc, trừ màu máu ra chỉ còn một màu đen.

Hình như có vạn tầng mây đen che phủ, áp lực khôn tả khóa lấp trái tim mỗi người, cảm giác như chín tầng trời sập xuống.

Trận đồ màu máu chợt bay lên không, nhanh chóng quay tít, bao lấy tám lữ sĩ thần kiếm, xạ ra từng đạo xung thiên kiếm khí, sau cùng tám thanh kiếm bùng lên, cắm ngay vào trước tám ngôi mộ.

"Àm, àm, àm..."

Hoang mạc kịch liệt lay động, tiếng gầm trầm trầm càng lúc càng rõ

rồi vang lên bên tai tất cả như tiếng trời sập.

Thiên địa hoàn toàn tối tăm, trù trận đồ trên không, mọi nơi khác đều không có ánh sáng, chìm vào hắc ám tuyệt đối.

Từng tia sét đen ngòm đáng sợ liên tục giáng xuống quanh trận đồ, vốn không ai biết nó được sinh ra thế nào mà mỗi tia đều dài trăm trượng, ẩn chứa sức mạnh kinh hồn, dù đáng sợ như Đạm Đài Tuyền cũng thềm kinh hãi.

Đó không đơn giản là lôi điện, vượt cả cấm kị thiên phạt, sức mạnh trong đó vô cùng vô tận, cao thủ Thần Hoàng bị đánh trúng chắc cũng tan thành trong nháy mắt.

Thiên giới và Nhân gian vốn đã liên thông, thiên địa phát sinh cự biến, thiên phạt không còn xuất hiện, nên không ai tại hiện trường cho đó là thiên phạt.

"Àm."

Hai đạo điện hồ không lồ va nhau, phát ra hào quang chói mắt, dao động năng lượng đáng sợ xé toang một vùng hư không.

Mấy trăm đạo sét điên cuồng vũ động, dệt vào nhau biến nơi đây thành một tấm lưới lôi điện đáng sợ, vây chặt trận đồ màu máu.

Tất cả nín thở, sợ sẽ bỏ qua pha gay cần nào đó, nhìn chăm chăm lên không, ngay cả Thái cổ nam tử cũng nhú mày, chăm chú nhìn trận đồ.

Trong hắc ám vô tận, huyết quang lóe sáng giữa trận đồ, ngàn vạn đạo lôi điện rục lên, tám hồn ảnh đột ngột xuất hiện. Không ai biết họ thật ra đến từ đâu, vì sao xuất hiện.

Chỉ có Thái cổ nam tử nhú mày lắm bầm: "Do huyết mà tụ, do huyết mà sinh..."

"Àm, àm, àm..."

Trời cao rung động, tám hồn ảnh mơ hồ xuất hiện trong trận đồ một

cách tà dị, thân ảnh mờ mờ phát ra dao động đáng sợ khiến lòng người rúng động trong hồn.

Lần đầu tiên Thái cổ nam tử lộ vẻ ngưng trọng, không dám khinh thường Thần gia nữa.

Toàn bộ người Thần gia quỳ bái, nhìn lên không, mắt ai cũng đầu nước mắt, đó là những nhân kiệt thiên phú nhất gia tộc, vì muốn tổ tiên sống lại mà hi sinh bản thân, không ai không kinh tài tuyệt diệu, nếu họ còn sống chắc chắn khiến Tam giới Lục đạo rung chuyển.

Hồn ảnh xuất hiện khiến những tia sét đen ngòm đáng sợ kia tan biến. Nhưng thiên địa vẫn tối tăm, chỉ có trận đồ phát ra điểm điểm quang mang.

"Ai... triệu hoán chúng ta..."

Tinh thần dao động khiến tất cả rúng động truyền tới, ai cũng cảm giác được sức mạnh không tưởng cùng bản thân đang phi thường mê mang.

Người Thần Nam ử rữ, đó là tàn hồn chưa tịch diệt, cũng coi là thiên cổ kì tích.

Thất tổ quỳ xuống, tỏ vẻ bi thương: "Tử tôn không ra gì quấy nhiễu tổ tiên, chúng con muốn mượn sức mạnh của các vị tiên thánh ứng phó cường địch!"

Trên không trầm mặc, rồi dao động tinh thần lại phát ra: "Hiểu rồi... từng có di ngôn như vậy..."

Trận đồ màu máu từ trên không chậm chậm hạ xuống, nguyên khí dao động cực mạnh phát ra như thập vạn cự sơn ép xuống.

Những người không có huyết mạch Thần gia đều bất giác lùi lại mấy trăm trượng bởi không chịu nổi áp lực. Thái cổ nam tử tựa hồ chống nổi nhưng ôm lòng giới bị nên cũng chậm chậm thoái lui.

Trận đồ dừng lại trước mặt người Thần gia, hiện tại đã nhìn rõ dung mạo tàn hồn.

Tám thiên tài đều còn rất trẻ, chừng trên dưới hai mươi tuổi, ai nấy rõ ràng, vừa nhìn là biết bậc phi thường. Họ đứng vững, tịnh không phát ra dao động, sức mạnh vừa nẩy không phải dao động chân chính là một dạng "thể" do họ tự nhiên phát ra, vốn thuộc về tinh thần nhưng vượt trên tinh thần.

Thần Nam liền hiểu rõ, những người nếu còn sống, đương nhiên có thể tranh cao thấp với Thái cổ thất nhân, họ đều có "thể" vượt hơn cực hạn chấn nhiếp của mọi cường giả, tự nhiên lộ ra, khiến mọi cường địch rúng động.

Đó là nhân kiệt chân chính.

Chết đã vô số năm mà tàn hồn vẫn khiến người khác rúng động, quỳ xuống lễ bái.

"Chúng ta... không có nhục thể... cần mượn một ma thân hoàn mỹ..."

Bát hồn tựa hồ chỉ còn lại một phần, đã quên gần hết, chỉ còn lại một điểm kí ức, nhưng biết rằng được triệu hoán là để bảo vệ Thần gia.

Ngũ tổ và Tứ tổ đồng thời chỉ vào Thần Nam: "Nó."

Thần Vũ Minh ngoài xa mắt phun lửa, lớn tiếng: "Sao lại dùng thân thể phản đồ? Hai vị lão tổ, cháu không phục."

Nhưng con cháu Thần gia khác cũng tỏ vẻ không phục, họ đều biết việc việc Thần Chiến phản Thần gia, vốn cũng bất mãn với việc Thần Nam đến Nguyệt lượng.

Tứ tổ đại nộ, tuy công lực không còn nhưng khí thể vẫn còn, quát vang: "Các người không phục cũng phải phục, vì huyết mạch của các người không được. Không ai chịu nổi sức mạnh của bát hồn, khi bát hồn chảy vào, các người sẽ tan xương nát thịt, linh thức tịch diệt."

Thần Vũ Minh là người đầu tiên nhảy lên: "Chúng cháu không có ý mạo phạm lão tổ, nhưng không hiểu con của phản đồ sao lại được? Hắn có gì đặc biệt?"

Nhưng người khác nhao nhao phụ họa, được cùng sánh với tám chiến hồn mạnh nhất Thần gia quả là vinh diệu tột đỉnh, chắc chắn sẽ thu được lợi ích vô cùng, họ sao có thể trơ mắt nhìn con của phan đồ giành được tư cách?

Lúc này Thần Nam tựa hồ không nghe thấy tiếng cãi cọ, trong mắt hắn chỉ có tám hồn ảnh trong trận đồ, cảm giác hình ảnh cao lớn đứng cuối cùng có gì đó thân quen.

Về mặt, tinh thần rất giống Thần Chiến, tiếng gọi từ linh hồn cất lên khiến hắn nhìn lần đầu tiên liền biết người đó là tổ phụ chưa từng được gặp mặt.

Hồn ảnh cao lớn thấy hắn, hình như cũng liên tưởng gì đó, lộ ra nét kinh ngạc khó thấy, nghi hoặc nhìn Thần Nam, sau cùng lộ vẻ nhu hòa, khẽ gật đầu.

Đúng là người chí thân với hắn, phụ thân của phụ thân hắn, năm xưa Thần Chiến có biết hết không? Lòng hắn ử rử, tổ phụ quả nhiên là đệ bát nhân trong truyền thuyết.

Tất cả vượt khỏi ý liệu, lúc hắn buồn thương nhìn sang người thứ hai, liền ngẩn ngơ, người này cũng cao lớn bất phàm, khí tức cũng thân thuộc, có phải tăng tổ phụ chăng?

Thần Nam nhìn khắp tám người, từng khuôn mặt thân thuộc nhập vào tâm linh sâu thẳm, họ sao mà thân thiết đến thế, cảm giác huyết mạch nối nhau, là tiếng gọi từ linh hồn.

"Lẽ nào Thần gia bát nhân, một khúc bi ca... đều xảy ra với chi của chúng ta, tổ phụ, tăng tổ phụ, cả các lão tổ..."

Trong lòng hắn vô cùng bi phẫn, tuy chưa chứng thực nhưng tiếng gọi từ huyết dịch, linh hồn khiến hắn cảm giác rõ ràng đó là truyền thừa trong một chi của gia tộc.

Nước mắt chứa chan, bi kịch xảy ra trong nhà...

Tứ tổ và Ngũ tổ không biết đến trước mặt hắn từ lúc nào, ử rử hỏi: "Người cảm ứng được?"

"Cháu cảm ửng được, vì sao, vì sao lại thế?" Hấn phẩn nộ cực đợ: "Vì sao chỉ hi sinh một chi?"

Ngũ tổ nói: "Giờ cũng không cần phải giữ bí mật nữa, bởi mười người trong truyền thuyết đã xuất thế, dù đệ cửu nhân phẩn bội thì đệ thập nhất nhân có thể đảm đưong vai trò thay thế."

Thần Nam và phụ thân có cùng thái đợ, bản thân không kể nhưng không thể để hài tử hi sinh vô vị. Lúc này hấn không phẩn bác mà muốn nghe rõ nguồn cơn.

Ngũ tổ quát bọn Thần Vũ Minh: "Các người muốn kế thừa bát hồn? Được sao? Xứng đáng sao? Ta để Thần Nam đảm đưong vì chỉ có nó mới được. Các người có biết bát hồn là ai không? Là tổ phụ, tằng tổ phụ, tằng tằng tổ phụ...những người máu mủ trực hệ với nó, họ là huyết mạch một chi của Thần gia, các người, cả ta nữa..."

Ngũ tổ không nói tiếp nổi, nhưng tất cả đều hiểu.

Tứ tổ tiếp lời: "Chi này đã trả giá quá lớn cho gia tộc, hi sinh quá nhiều, bát hồn chưa từng bao giờ được hưởng niềm vui, những người được chọn chỉ có mấy năm để tiến hành kéo dài huyết mạch, bởi 'người trong truyền thuyết' được chọn từ đời sau của họ. Hài tử mất cha không biết phụ thân ở đâu, bị gia tộc chia cắt nuôi lớn, cùng các huynh đệ cạnh tranh kịch liệt nhất, quyết định xem ai là người có huyết mạch mạnh nhất để chọn ra người thắng."

Tất cả đều hiểu rõ, chi chủ của Thần Nam có huyết mạch mạnh nhất, vì gia tộc mà trả một cái giá quá lớn, bát hồn quả nhiên đều từ một chi. Họ là cha con, tổ tôn...tám người chí thân.

Thần Nam hoang mang, cứ thế này những người thân nhất của hấn tại Thần gia đều đã chết, những "người thất bại" lại là những người gần gũi máu mủ hơn cả. Tà Tổ bị phong ấn ở Đạm Đài thánh địa là thúc tổ của hấn, Thất tổ là tằng thúc tổ, Ngũ tổ là tằng tằng tằng thúc tổ...

Một khúc bi ca của Thần gia, nói cho cùng là bi ca của một nhánh.

Tổ phụ, tông tổ phụ, tông tông tổ phụ...đều đóng vai chính trong bi kịch này.

Thần Chiến chưa từng gặp cha, cũng là gia gia của Thần Nam. Thần Chiến lúc nhỏ không được hạnh phúc như Thần Nam, chưa từng được hưởng tình yêu của người cha, chỉ biết dồn thời gian vào võ học khô khan. Có lẽ năm xưa ông phát hiện gì đó nên không muốn bi kịch tái diễn, đã phản lại Thần gia...

"Hiện tại các ngươi đã minh bạch chưa? Gia tộc chúng ta do chi đó chống đỡ." Tứ tổ và Ngũ tổ đồng thời hét lên, trong lòng hai người cũng vô cùng khó chịu bởi huynh đệ, phụ thân, tổ phụ họ cũng có mặt trong số tám người. Họ là huyết mạch trực hệ nhưng không được chọn.

Bọn Thần Vũ Minh không phục nhưng đành cúi đầu, truyền thừa huyết mạch tốt nhất không phải thuộc về chi bọn họ, nếu miễn cưỡng, tất nổ tung thân thể.

Ngoài xa, bốn lão yêu Côn Luân, Đạm Đài Tuyền, Tử Kim thần long cả kính, không ngờ chi của Thần Nam vì Thần gia mà chấp nhận hi sinh quá lớn.

Thái cổ nam tử cười lạnh: "Gia tộc thú vị thật, để ta xem huyết mạch mạnh nhất đó thế nào."

"Thần Nam chuẩn bị, bát hồn sắp nhập thể."

Thần Nam lau hết nước mắt, cung cung kính kính quỳ xuống trước trận đồ màu máu, khẩu bá tám người chí thân chưa từng gặp rồi đứng dậy.

Tám chiến hồn chia thành tám hướng chảy vào thể nội hắn.

"A..."

Hắn ngửa mặt rống vang, mái tóc dựng lên cuồn cuộn, hai mắt bắn ra hào quang vươn xa mấy dặm. Hắn cảm giác toàn thân sắp nổ tung, một luồng đại lực không tưởng chảy trong cốt tủy, trong huyết nhục.

Đồng thời, từng hình ảnh trôi qua trong óc, là những kí ức tám tàn hồn trần quý, nâng niu nhất, dù tan xương nát cốt, hồn phi phách tán thì những hình ảnh đó vẫn không mòn.

Những gì họ gìn giữ gần như tương đồng, không phải là cảnh tung hoành phong vân, ngạo thị quần hùng mà là tám hình ảnh ám áp: cảnh họ ngằm liếc thê nhi chìm trong mộng trước lúc thịt nát xương tan. Tám người cùng một khoảnh khắc. Tám giây phút vĩnh hằng. Thành kí ức thâm sâu trong tim tám vị nhân kiệt.

Thê nhi đang ngủ là hồi ức đẹp nhất của họ, sát na từ lặng nhìn ở tiền thế đó vĩnh viễn in sâu trong linh hồn, là niềm quyến luyến vô hạn với thê nhi.

Những bậc nhân kiệt đủ tư cách so với Ma Chủ.

Họ từng khiến vô số nhân sĩ tu luyện giới lạnh mình, nhưng trong kí ức sâu thẳm của họ không phải là những chiến tích huy hoàng trong dĩ vãng mà là những gì thân thương.

Thần Nam bật khóc, khóc cho tám người.

Phảng phất như có tám vị tổ tiên đang mượn thân thể hấn mà rơi lệ.

Anh kiệt khiến người ta rơi lệ bi thương.

Năng lượng hùng hồn không ngừng lưu chuyển trong thân thể khiến hấn vô vàn thống khổ, cả hài cốt cũng thay đổi, thể chất kịch biến.

Hấn thuộc chi có huyết mạch mạnh nhất, nếu đổi lạ là bọn Thần Vũ Minh chắc đã nổ tung mà chết.

"A..."

Thần Nam gầm vang, thần quang nóng rẫy kích tan thân thể hấn nhưng thoáng chốc đã tụ lại.

Chả trách bọn Thần Vũ Minh thêm thường, họ đã nghe trưởng bối nói rằng nếu bát hồn tụ lên mình mà sống sót sẽ thu được lợi ích lớn,

nhục thân tụ lại, thể chất biến đổi, cường kiện đến mức khó lòng tưởng tượng.

Mái tóc Thần Nam tung bay, ngẩng lên hú vang đoạn bay vút lên, bát hồn triệt để tụ lên mình, tạo thành xung kích không tưởng tượng nổi, toàn thân hấn là sức mạnh khó dò, cơ hồ một quyền có thể hủy cả Nguyệt lượng.

Tứ tổ hét lên: "Không đại chiến ở đây, đến diễn võ trường của gia tộc."

Thất tổ đỡ Tứ tổ và Ngũ tổ đi trước.

Thần Nam đứng trên không lạnh lùng nhìn Thái cổ nam tử phía dưới, lúc này hấn cảm giác được những người đồng cấp đối chiến như thế nào, không còn phải ngưỡng vọng sức mạnh của đối phương nữa.

Hấn không nói gì, thân hình khế động đã xuất hiện tại tầng không diễn võ trường ngoài xa, linh thức cảm ứng được nơi này nên đến trước, bọn Thất tổ còn cách mấy chục dặm.

Đó là sức mạnh cực hạn, không gì không thực hiện được, cũng là sức mạnh chân chính của thần ma Thái cổ thời kì.

Diễn võ trường này không hấn giống những nơi đấu võ thông thường, Thần gia có thiên giai cao thủ nên "quảng trường" này cực rộng, diện tích mấy ngàn dặm.

Thái cổ nam tử cười Thiên mã đến tầng không diễn võ trường, không nói năng gì, cầm thanh đồng cổ mâu, thôi động Thiên mã lao vào Thần Nam.

Thần Nam không còn cảm thấy áp bức như trước, sức mạnh đồng cấp đối kháng nhau khiến hấn đứng vững trên không, hóa thành một đạo lưu quang bổ tới.

Tốc độ nhanh hơn tưởng tượng tránh thoát thanh đồng cổ mâu của nan tử cười Thiên mã, song cước liên tục đá ra hơn ngàn lần, toàn bộ trúng vào ngọn mâu, Thái cổ nam tử và Thiên mã như điều đứt dây rớt xuống, ngập vào nham thạch.

Lúc đó, Thất tổ, Vũ Hình, Đại Ma mới đến hiện trường, thấy Thần Nam đạp Thái cổ nam tử rớt xuống, đều kinh ngạc, đoạn hoan hô vang dội.

Nhưng Thái cổ nam tử không trọng thương, mặt đất nứt ra, y lại bay lên không, lạnh lùng nói: "Ta quên mất người không còn là tiểu tử mặc cho ta bài bố như trước nên chủ quan, chịu chết đi."

Không hề có dao động năng lượng nhưng những người mạnh như Thất tổ ở ngoài xa cũng rùng mình, một cỗ "thế" hùng hồn từ Thái cổ nam tử phát ra, vốn nó thuộc về sức mạnh tinh thần nhưng lại vượt trên tinh thần.

Cuồng phong vô hình từ Thái cổ nam tử quét ra, bất luận là những Thần Vương cao thủ như Tử Kim thần long, Côn Luân lão yêu hay cao thủ cấp Thần Hoàng như Thất tổ, Đạm Đài Tuyên đều bị cuốn bay đi như lá khô trong gió.

"Thế" vô hình tựa như cuồng phong quét qua này chính là chấn nhiếp của bậc cường giả.

Ngoài xa, không ai nhìn rõ động tác của Thần Nam và Thái cổ nam tử, hai đại cao thủ quần lầy nhau trên không, biến mất khỏi thị tuyến. Ngay cả bóng dáng họ cũng không ai nhìn rõ, nói gì đến quan sát chiêu số.

Từng phiến không gian tan vỡ, tràn ra ào ạt, lúc đó họ mới nhìn ra quỹ tích của hai người.

"Bình."

Hai nhân ảnh xuất hiện trước mắt mọi người, Thần Nam cầm cổ mâu rỉ sét, cùng Thái cổ nam tử giằng co trên không, hấn quát lớn: "Tịch Diệt Luân Hồi."

Thất tổ kêu lên: "Là pháp tắc của đệ bát nhân."

Thoáng chốc Thiên mã và Thái cổ nam tử hóa thành xương khô, linh hồn phiêu tán.

"Đáng sợ thật, pháp tắc bá đạo lắm."

Ai cũng kinh hãi, mạnh như Thái cổ nam tử lẽ nào bị một pháp tắc hủy diệt? Họ đều hi vọng thế.

Nhưng hiển nhiên y không thể bị hủy diệt dễ dàng thế, nhân vật không kém hơn thiên cổ Ma Chủ, sao lại chết lãnh nhách kiểu đó được.

Hồn phách hùng mạnh găm lên phần nộ, đoạn nhập vào bạch cốt, hồn phách Thiên mã được y mang theo, xương trắng mọc thịt, thoáng chốc Thái cổ nam tử sống lại.

Tịch Diệt Luân Hồi không giết nổi y.

"Thần gia... ta nhớ rồi." Y gầm lên: "Ta phải cho các người thấy chạm vào ta, ắt cả gia tộc mất mạng, trừ chiến hồn ta muốn."

Y hát văng Thần Nam, ngồi lên lưng Thiên mã, gầm vang: "Chúng ta đối chiến trường, ta không muốn hủy diệt Nguyệt lượng, hành cung sau này của ta."

"Được, đổi nơi khác, coi như sắp xếp cho người." Thần Nam lạnh lùng đáp.

Đoạn hấn bay lên, định rời khỏi Nguyệt lượng, tìm một chiến trường trên Thiên giới.

Nhưng vừa rời khỏi, hấn chợt rúng động, bay lên cao hơn.

Thái cổ nam tử cười lạnh: "Người đã chọn nơi Thái cổ thần ma quyết chiến, chúng ta quyết sinh tử tại thái không."

Trước mặt lóe sáng tinh quang, Thần Nam và Thái cổ nam tử lần lượt rời khỏi Nguyệt lượng, bay vào hư không vô tận, họ định sinh tử đại quyết chiến tương tại thái không.

Trên đầu là màn sao lấp lánh, dưới chân là Nguyệt lượng, hai người đối diện tại thái không.

Thái cổ nam tử cười lạnh: "Với ta, người chẳng qua là một tử thi, công pháp của chúng ta chuyên môn khắc chế sức mạnh của thế giới này, vừa này chẳng qua là đạo đầu."

Thần Nam lạnh lùng đáp: "Ta cũng không muốn nói nhiều, đầu người, cổ mâu và Thiên mã của người sẽ là chiến lợi phẩm của ta."

Từ sau thời Thái cổ, thái không đại quyết chiến lần đầu khai màn.

Chương 310

Thái không đại chiến

Trên Nguyệt lượng, tám nữ tử trang phục bình dị, dung mạo thanh lệ, đứng tại nơi chiến hồn an nghỉ, nhìn về phần mộ bật mở, ủ rũ gạt lệ.

Bát hồn đều là những nhân vật phong vân, ngạo thị một thời đại, giờ thành một phần mộ chơ vơ trên hoang mạc, cảnh tượng sinh tiền tử hậu trái ngược nhau khiến ai cũng đấng lòng.

Tám vị vong nhân, tám vị kì nữ tử, dung nhan chưa tàn nhưng lòng đã khô héo, những gì đã qua, những nụ cười nét mặt thừa xưa không còn...

Thân ảnh anh kiệt dám tranh cao thấp với Thiên tựa hồ còn hiện hữu trước mắt họ, những giờ khắc thề non hẹn biển, cười vui dưới trăng, hào tình lên trời hái sao làm quà, phong tư tuyệt thế hào hùng, coi thường thiên địa... tất cả đều xa dần...

Hôm nay bát hồn tỉnh lại, kinh động những tuyệt đại tiên nhan, từng ngôi mộ tan nát, trận đồ lóe sáng, họ đương nhiên biết chuyện gì xảy ra.

Tam người nhìn nhau thê lương, cùng đấng không, chậm chậm bay lên, dù biết là tàn hồn nhưng chỉ cần đứng xa nhìn thấy một lần là được rồi.

Người Thần gia cùng bọn Đại Ma, Đạm Đài Tuyền đứng trên thình không Nguyệt lượng đều khẩn trương cực độ nhìn về tinh không xa xăm, trận khoáng thế đại chiến khiến lòng họ rung động.

Người Thần gia thấy tám vị kì nữ tử tới đều tỏ vẻ cung kính, đó là di sương (vợ góa) của bát hồn, trong lòng Thần gia, họ là một nửa sinh mệnh của bát hồn, dù Tứ tổ và Ngũ tổ gặp họ cũng phải kính ý.

Tám người lặng lẽ nhìn về thái không, nước mắt tuôn trào.

Lúc đó, Thần Nam đang gặp phiền hà.

Đúng như Thái cổ nhân vật nói, công pháp của y cơ hồ khắc chế sức mạnh của thế giới này. Chưởng lực bài sơn đảo hải của Thần Nam xuất ra nguyên khí vô tận như nộ hải cuồng đào quét qua thái không.

Bản thân hắn cũng thấy một chưởng này đáng sợ thế nào, dù mườì Thần Hoàng hay một thiên giai cao thủ cũng tan tành ngay.

Nhưng sự tình khác hẳn ý liệu.

Hào quang kín trời đất không tạo thành mây may thương hại với Thái cổ nam tử, năng lượng vô tận như dòng sông gầm gào trước khi về biển lớn, toàn bộ chảy vào thân thể nam tử.

Y như một tòa động không đáy, tham lam hút lấy chưởng lực của Thần Nam, đoạn ngửa mặt hú vang tỏ vẻ hài lòng, cất tiếng tàn nhẫn: "Thoải mái, sức mạnh được lắm, ha ha... ta đã nói công pháp của chúng ta chuyên môn khắc chế sức mạnh của thế giới này, chết đi."

Y cười Thiên mã, cầm thanh đồng cổ mâu lao vào Thần Nam như sao băng, cổ mâu hung hãn ấn vào ngực hắn.

Thần Nam tung một quyền trúng thanh đồng cổ mâu, không hiểu cây trường mâu rỉ sét này được tế luyện bằng thanh đồng hay vật gì khác mà bị đại lực đánh trúng vẫn trơ trơ. Cổ mâu bùng lên thần quang như vàng thái dương, va chạm với chưởng lực của Thần Nam.

Cổ mâu kinh hồn ản chứa sức mạnh bất thường khiến Thần Nam kinh hãi, sức mạnh này chính là... chưởng lực hắn vừa đánh ra. Chưởng lực bị nam tử hút lấy rồi trả lại toàn bộ.

Thế là sao? Đối phương dùng chính sức mạnh của hắn đánh hắn, đồng thời, đại lực của Thái cổ nam tử như trường giang cuộn cuộn đổ tới, hai luồng đại lực hùng hậu cực điểm cùng đánh vào hắn.

Giao chiến thế này, thắng bại đã rõ.

Thần Nam bị chấn bay đi, Thái cổ nam tử và Thiên mã vượt hơn quang tốc, xuất hiện ngay cạnh hắn, thanh đồng cổ mâu như sấm sét xuyên qua sườn non, xâu hắn lên không.

Tình cảnh này khiến mọi người trên Nguyệt lượng cả kinh thất sắc, cùng kêu lên hoảng hốt.

Hai mắt Thái cổ nam tử Tùng Tán Đức Bồ lấp lánh hàn mang, cười tàn nhẫn: "Ta nói rồi, sức mạnh của các người bị ta khắc chế."

Thần Nam bị găm trên trường mâu, sườn non máu me đầm đìa nhưng thần sắc bất biến, bình tĩnh đáp: "Chưa đến cuối cùng, chưa thể khẳng định."

"Soạt."

Hắn thuận theo trường mâu lao xuống, mặc mũi mâu sắc bén xuyên qua thân thể, lao vào ngực Tùng Tán Đức Bồ, tất cả hành động diễn ra nhanh hơn điện. Hữu chưởng của hắn nhanh chóng chém xuống, sắc hơn cả thần binh bảo nhận, chém trúng cổ Tùng Tán Đức Bồ.

Máu tươi phun trào, Tùng Tán Đức Bồ cơ hồ bị chặt đứt đầu, y gằm lên tà dị, hét mạnh trường mâu khiến Thần Nam bay xa mấy ngàn trượng.

Người ngoài đều cho rằng cả hai cùng thụ trọng thương, một bị mâu xuyên qua, một suýt bị đứt đầu. Nhưng với hai người, thương thế này không đáng kể, thân thể sáng rực, gần như lập tức khôi phục, vết thương tan biến vô ảnh vô tung.

Thái cổ nam tử cười lạnh: "Đến đi, dùng hết sở năng, bằng không người đâu còn cơ hội nữa."

Thần Nam nắm Liệt Không Kiếm trong tay, Thần Nam bùng lên hào quang ngàn trượng như cầu vồng, bất quá dải sáng không vươn dài tiếp mà càng lúc càng cường thịnh, sau cùng che hết tinh quang, tạo thành một vầng thái dương treo trên không.

Sức mạnh dao động đáng sợ, khiến những người đứng trên Nguyệt lượng trận trận kinh hãi, đao kiếm mang này có thể chế đôi Nguyệt lượng chỉ bằng một nhát.

Tùng Tán Đức Bồ cảm ứng được sức mạnh đáng sợ nhưng không

hề hoảng loạn, ngược lại mỉm cười tàn nhẫn. Thần Nam nhận rõ thần tình của y, ngầm triệt đi một nửa sức mạnh, rồi độc địa chém tới.

Kiểm mang như cầu vòng cắt ngang thái không, chém ngay vào Thái cổ nam tử.

Tùng Tán Đức Bồ cười lạnh, đưa trường mâu nghênh đón kiếm mang, quái sự lại xảy ra, cổ mâu hút hết thần quang như cá kình hút nước, kiếm mang không tổn thương được y mà trở thành đồ cấp dưỡng cho y.

Nếu là cường giả khác chắc đã hoảng sợ, vô luận mình xuất ra sức mạnh cỡ nào đều bị đối phương triệt để hấp thu, quả nhiên không dễ chịu.

Nhưng Thần Nam quyết không buông xuôi.

Hắn nhớ lại lúc Tùng Tán Đức Bồ xuất thế, người trong sự môn Long Vũ tấn công y, tình hình cũng thế này, mọi năng lượng đều bị y hút hết.

Liên tưởng với tình cảnh vừa rồi, hắn đại ngộ, lúc đối phương công kích, tuyệt không có dao động năng lượng, kiếm khí hay bất cứ gì phát ra, hoàn toàn giống võ giả thông thường, vung trường mâu trực tiếp tiến công, đòn đánh cực kỳ đơn giản.

"Phải như thế." Hắn đã nắm được bản chất của vấn đề nhưng vẫn nhíu mày, nếu muốn phát huy sức mạnh cao nhất, tất phải dùng năng lượng tác dụng lên thân thể đối phương.

Lẽ nào hắn cũng phải như Thái cổ nam tử, chỉ múa kiếm, không phát ra sức mạnh đáng sợ trong thân thể, chỉ tiến hành vật lí công kích đơn thuần? Quả thực có sức không được dùng.

Cùng lúc, Tùng Tán Đức Bồ lao tới, đâm mâu vào Thần Nam, hắn đành vung kiếm chặn lại.

"Choang."

Hoa lửa tung tóe, thần quang đáng sợ từ trường mâu phát ra hùng

hỗ cuộn về phía Thần Nam, là kiếm khí hấn xuất ra vừa nãy, giờ bị phản lại.

Hấn bay lùì, Tùng Tán Đức Bồ bám theo, hiển nhiên muốn hấn xuất ra năng lượng kiếm mang.

"Tuyệt Diệt Thái Hư!"

Đang lùì lại, Thần Nam chợt quát vang, tái hiện pháp tắc năm xưa của bát hồn, thoáng chốc Tùng Tán Đức Bồ bị đánh tan nát, hài cốt và huyết nhục nhuộm đỏ thái không.

Những người quanh Nguyệt lượng chưa kịp hoan hô, thì huyết khối nhanh chóng tụ lại, Tùng Tán Đức Bồ tập hợp nhục thân, ngay cả Thiên mã y cưỡi cũng vẫn hoàn hảo.

Pháp tắc của đệ thất nhân Tuyệt Diệt Thái Hư cũng khó lòng giết được Tùng Tán Đức Bồ.

Đại chiến tới giờ, Thần Nam cảm nhận được đối phương mạnh và đáng sợ cỡ nào, sức mạnh vượt trên cực hạn vẫn bị y hút mất, pháp tắc của tổ tiên cũng khó lòng diệt được. Nhưng cực diện đã thành sinh tử, nếu không diệt được đối phương sẽ bị đối phương diệt.

"Không đáng sợ như tưởng tượng. Nói thật lòng... hiện tại ngươi và đối phương ngang ngửa, từ kị ức của ngươi được biết... hấn bị phong ấn vô số năm, đã tổn thương nguyên khí, hiện tại ngươi mạnh hơn hấn."

Những lời này vang lên trong lòng Thần Nam khiến hấn cả kinh, là bát hồn đối thoại với hấn.

"Vì ngươi chưa từng thấy kiểu chiến đấu này, hiện tại bát hồn phong tỏa nguyên khí, không thể tự do thi triển, ngươi dùng cách tương tự vừa nãy đánh hấn, dùng pháp tắc bổ trợ."

Bát hồn hợp nhất, linh hồn tan nát tụ hợp thành một linh hồn gần như hoàn chỉnh, tư tưởng của tám người đang dùng kinh nghiệm chiến đấu cực kì phong phú chỉ đạo Thần Nam.

Hắn tin ngay, một tổ tiên linh hồn hoàn chỉnh quyết không kém hơn đối phương, hắn là đời sau của cường giả, trong lòng liền dấy lên hào tình xung thiên.

Trong lúc bát hồn phong tỏa nguyên khí, hắn cầm Liệt Không Kiếm lao lên như võ giả thông thường, không hề có kiếm khí hay lực đạo phát ra.

Tùng Tán Đức Bồ cười lạnh: "Người tưởng thế này ta không hút được năng lượng sao? Trừ phi người không sức mạnh." Thanh đồng cổ mâu lại chạm vào trường kiếm định hút một phần sức mạnh của Thần Nam qua Liệt Không Kiếm.

Nhưng lần này không có tác dụng, bát hồn phong tỏa nguyên khí, Liệt Không Kiếm men theo cán trường mâu chém đứt một tay y.

"A... người..." Thái cổ nam tử kinh nộ.

"Tam Thiên Đại Thế Giới!" Thần Nam quát vang, pháp tắc của Thần gia đệ lục nhân xuất ra, không gian như gấp lại, cơ hồ mở ra ngàn vạn thế giới, chấn nát Tùng Tán Đức Bồ.

Nhưng Thần Nam cũng không mong sẽ diệt đối phương, lại quát tiếp: "Băng Phong Tam Vạn Lí!" Pháp tắc của Thần gia đệ ngũ nhân được thi triển, ôn độ trong hư không hạ xuống mức khó tưởng nổi, huyết nhục trôi nổi trên không bị băng phong ngay.

"Hồn Phách Tịch Diệt!" Thần Nam nối nhau xuất ra từng chiêu, pháp tắc của Thần gia đệ tứ nhân được thi triển.

Pháp tắc này cực kì kịp thời, nhục thể bị băng phong, linh hồn phiêu tán chưa kịp dung hợp quy vị, pháp tắc công kích linh hồn đã tới.

"A..."

Tùng Tán Đức Bồ gằn lên giận dữ, ánh sáng linh hồn ảm đạm hẳn nhưng không triệt để hủy diệt. Ý phá tan thi thể bị băng phong, nhanh chóng tụ lại chân thân, cả Thiên mã cũng phục nguyên.

Một chuỗi đòn đánh khiến y trọng thương linh hồn, khí sắc ảm đạm

hắn, phần hận nhìn Thần Nam: "Ta hơi coi thường người, mấy pháp tắc vô dụng tập hợp lại hóa ra có tác dụng."

Y gần như phát cuồng, thôi động Thiên mã, lao tới như sao băng vạch ngang bầu trời, liên tục vọt qua tinh không, nhanh đến độ không ai nhận rõ bóng dáng.

Nhưng Thần Nam không còn phải cố kị gì nữa, bát hồn phong tỏa nguyên khí khiến hắn thoải mái thi triển thủ đoạn.

Hai người giao chiến như hai võ giả thông thường trên thái không kịch liệt giao phong. Nhưng không ai hoài nghi rằng hai món thần binh kia ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, hoa lửa bắn ra cũng phá tan được một phiến không gian.

"Giết."

"Giết."

Hai người gần như sa vào trạng thái phát cuồng, quyết sinh tử, trừ phi một bên triệt để tử vong!

Gần Nguyệt lượng, ai nấy dần yên lòng, chỉ cần đấu như bình thường, Thần Nam có hi vọng thắng. Tùng Tán Đức Bố không hút được sức mạnh nữa khiến nỗi lo trong lòng họ trút đi.

Cùng lúc, một văn bối Thần gia bay lên hư không, thi lễ với Thất tổ rồi mật báo tin tức.

Thất tổ nghe bẩm báo, vội hồi báo với Tứ tổ và Ngũ tổ: "Theo tin tức hôm nay, sáu Thái cổ nhân vật còn lại xông vào Đổ gia Huyền giới, đồ sát tất cả rồi mở một không gian chi môn, họ... họ biến mất luôn."

Tứ tổ và Ngũ tổ đồng thời biến sắc, Tứ tổ thở dài: "Sự tình quả nhiên phát triển theo hướng xấu nhất, họ... quả không phải người của thế giới này."

Thất tổ nói: "Bất kể họ có là người của thế giới này không nhưng hiện tại đã rời đi, không phải tin tốt sao?"

Tứ tổ lắc đầu, tâm tình trầm trọng: "Có nhiều việc người không biết, năm xưa có người hứa với họ là sẽ tặng một thế giới, làm gì có chuyện họ chịu tay trắng quay về. E là... sau bình tĩnh sẽ là bão bùng, chuẩn bị nghênh đón cơn bão mạnh nhất. Thiên giai cao thủ không có ai, tàn phá thế giới là chiến lợi phẩm của họ, hơn nữa Nhân gian và Thiên giới nổi với tàn phá thế giới... họ muốn tới, có ai cản nổi."

Ngũ tổ cũng tỏ vẻ lo lắng: "Bão tố sắp quét qua Thiên giới, Nhân gian, tàn phá thế giới, thậm chí trải tới cả đệ tam giới."

Thất tổ nhìn lên thái không, quan sát Thái cổ nam tử cưỡi Thiên mã đáng sợ đang huyết chiến, kinh hãi nói: "Như vậy, Thần gia chúng ta chạm vào một đại địch khó lòng tưởng tượng, có thể... có thể gặp họa."

Ngũ tổ gật đầu: "Không sai, nhưng chúng ta hết cách, hắn đã nhăm vào chiến hồn của Thần gia, chúng ta không thể buông tay, chỉ còn cách đấu sinh tử."

Tứ tổ đồng tình: "Đã không còn đường lui, dù chúng ta chịu nhún cúnng khó thoát độc thủ, cứ dốc toàn lực giết chết con chó điên này đã, để Thần gia chúng ta, Thiên giới và Nhân gian phong quang. Tiểu Thất, mau tụ tập con cháu gia tộc, dùng kíp ức thủy tinh, ghi lại cảnh tượng trận chiến này, lựa lúc truyền xuống tinh không Thiên giới và Nhân gian, để ai cũng thấy Thái cổ nam tử không phải bất khả chiến thắng, mang lại cho họ chút lòng tin."

Ngũ tổ tán đồng chủ ý này, đã thành tử địch thì làm cho hoành tráng, trước sau gì họ và Thái cổ lục nhân cũng sẽ sinh sự, không cần phải che giấu, để tu luyện giả khắp thiên địa trông vào trận khoáng thế đại chiến này.

Thất tổ cũng đồng ý.

Nhưng trong lòng ông buồn bã, nếu chân thân của Thần gia bát hồn tại thế, cả bảy người kia cùng đến thì cũng có sao?

Hôm đó là một ngày khó quên với các tu luyện giả Thiên giới và Nhân gian.

Trận đại chiến đáng sợ từ thái không trên Nguyệt lượng được chiếu rõ trên tầng không của các tu luyện thánh địa. Cảnh tượng đại chiến khủng khiếp giữa Thần Nam và Tùng Tán Đức Bồ kịp lúc truyền xuống Thiên giới và Nhân gian khiến các nhân sĩ tu luyện giới như được nhìn tận mắt.

Chỉ biết dùng từ thảm liệt hình dung trận chiến này, độ kịch liệt và tàn khốc khiến những người quan chiến run rẩy.

Đại chiến ba thời thần, hai người bắt đầu đánh xáp lá cà.

Huyền Vũ giáp của Thần Nam dù mặt trên người nhưng đã phá toái, sức mạnh đáng sợ của Tùng Tán Đức Bồ khiến tám giáp mất linh hồn không chặn nổi.

Thần Nam nắm chắc Đại Long đao vỡ nát trên tay, Thiên mã bị hấn chém rụng đầu, sinh tử bất minh nổi lập lòe cách đó không xa, cường địch Tùng Tán Đức Bồ toàn thân đầy vết máu, cầm trường mâu đối diện hấn.

Các tu luyện giả Thiên giới, Nhân gian đều nhìn rõ cảnh tượng, vô luận là thần điện và ma điện ở Tây phương Thiên giới hay các cổ lão bí địa ở Đông phương Thiên giới, ai cũng biết trận quyết chiến này thế nào. Họ cả kinh nhìn vào hình ảnh trong kí ức thủy tinh trên đỉnh đầu.

Trận đại chiến tàn khốc trôi theo thời gian, đã một ngày một đêm. Huyền Vũ giáp của Thần Nam gần như phá tan, hấn đã cởi ra, toàn thân là huyết tích.

Tùng Tán Đức Bồ cũng không hơn gì, toàn thân nhuộm máu, không còn trầm ổn như hàn băng giống lúc mới xuất hiện. Ánh mắt y lúc này như lang sói, hận không thể nuốt sống Thần Nam.

Thân thể họ tan nát mấy lần nhưng thủy chung không thể thật sự diệt được đối phương!

Thần Nam quăng Liệt Không Kiếm gần gãy đi, Tùng Tán Đức Bồ cũng quăng cổ mâu lủng lảng mấy khúc đi, sát ý trong mắt hai người lao vào nhau.

Bất kể Nhân gian hay Thiên giới, các tu giả đều thấy bất nhẫn, Thần Nam và Thái cổ nam tử xé nát nhau. Tay chân gãy rời, tan nát lao vào không trung, thi triển đòn kịch liệt và tàn nhẫn nhất, huyết thủy đổ lòm nhuộm cả thái không.

"Lưỡng Thế Vi Nhân!"

Thần Nam quát lớn, một trong ba pháp tắc sau cùng được xuất ra, thân thể Tùng Tán Đức Bồ vừa tụ lại liền bị cắt làm đôi.

Ttdn có các giác mơ hồ, bản thân hình như lạc vào dòng thời gian, hai đoạn thân thể tách ra tuy chỉ cách mấy trượng mà cảm giác như xa tận chân trời, phẳng phất như cách nhau một thế giới. Y không cảm ứng được nửa thân thể kia, nhất thời khó lòng tụ hợp.

"A..." Y ngẩng lên gầm vang: "Thế giới của chúng ta không tu luyện pháp tắc, những thứ này vô dụng với ta."

Không gian bị chia cắt rung lên, hai đoạn thân thể cũng rung theo, tựa hồ muốn tụ lại.

"Sát Na Vĩnh Hằng!"

Thần Nam lại quát lên, thời gian và không gian phẳng phất vĩnh viễn chia cách trong thoáng chốc.

Tùng Tán Đức Bồ cảm giác mình trôi trong dòng lịch sử, tinh không quanh mình liên tục ảo diệt, bản thân như phong hóa rồi quy về vũ trụ trần ai, hai đoạn thân thể dần dung hóa thành điểm điểm tinh quang!

"Pháp tắc với ta... vô dụng!" Y chật vật gầm lên.

Thân thể dừng tan biến, cổ găng giãy giụa.

"Hoàn Vũ Tận Diệt!"

Pháp tắc sau cùng xuất ra, thân thể Tùng Tán Đức Bồ thân thể triệt để hóa thành điểm điểm quang mang, linh hồn cũng nhanh chóng tan vào ánh tinh quang.

Tiếng hoan hô quanh Nguyệt lượng vang lên, tiếng gào hét rúng động Nhân gian và Thiên giới. Thắng lợi không dễ dàng, Tùng Tán Đức Bồ mạnh đến mức khó tưởng nổi, tàn hồn của tán vị tiên thánh, tám pháp tắc suýt nữa không chế ngự nổi y.

"Ta... bắt tử."

Lúc ai cũng nghĩ rằng tất thắng thì hào quang vốn mờ đi lại xán lạn, phát ra tiếng của Tùng Tán Đức Bồ, hai đoạn thân thể chậm chậm nổi lên, nhục thân tụ lại.

"Người không muốn chết cũng phải chết. Thái Cực Thần Ma đồ, hiện." Thần Nam quát vang.

Từ lúc bát hồn nhập thể, hắn cảm giác được dao động của Thần ma đồ trong thân thể, cơ hồ có thể chỉ huy được bảo vật này, nhưng hắn vẫn đợi cơ hội, đến lúc khẩn yếu mới ra tay.

Thái cực đồ bay ra, lóe lên hào quang màu đen và vàng, khí tức sinh, tử trái ngược nhau cùng tràn ra.

Thần ma đồ bây giờ khác hẳn trước, vừa bay ra liền che kín tinh không, rộng lớn vô cùng, toàn bộ tinh quang bị nó tham lam hút hết, Tùng Tán Đức Bồ cũng là mục tiêu trọng điểm.

"A... chết tiệt." Tùng Tán Đức Bồ gầm lên.

Hắn chật vật tránh đi, nửa thân trên thoát được Thần ma đồ, nhưng nửa thân dưới bị Thái cực đồ nuốt vào.

Tùng Tán Đức Bồ giận giữ ngẩng lên hú vang, không chỉ một nửa nhục thể mà cả một nửa linh hồn bị hút vào.

Y quả nhiên hùng mạnh, dù chỉ còn nửa thân thể mà vẫn lao vào Thần ma đồ định đánh tan bảo vật thần bí này.

Nhưng đột nhiên sau lưng Thần Nam lóe lên hắc ảnh, chính thị hồn ảnh đã lâu không xuất hiện, tay cầm một binh khí hình người, nhanh chóng lao vào Tùng Tán Đức Bồ.

Y hét lên, nửa thân thể bị đánh gục, linh hồn mờ hắc. Lần này y nhanh chóng tụ lại thân thể, không dám quay đầu, lao xuống phía dưới như sao băng.

Thái cổ nam tử quả nhiên đào tẩu.

Thái cực đồ quay lại thể nội Thần Nam, hắc ảnh sau lưng cũng tiêu tan, toàn thân hắc là vết máu, cầm Đại Long đao đang vỡ ra, đuối sát như vì sao băng.

Hắn quyết không thả cho Thái cổ nam tử, phải diệt mối đại hoạn này.

Hắn dốc toàn lực đến Nguyệt lượng trước đối phương, sợ trước lúc chết, y liều mạng phản kích, đồ sát Thần gia. Nhưng Tùng Tán Đức Bồ không dám đến gần đó mà bay thẳng vào Thiên giới.

Thần Nam định bay lên thì phía sau vang vang giọng nói quan tâm của Đại Ma, Vũ Hinh, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo: "Thần Nam, phải cẩn thận."

Hắn gật đầu, chợt thấy tám nữ tử thanh lệ thoát tục ngẩn ngơ nhìn mình, không hiểu sao trong lòng dấy lên bi ý, là ý niệm của tám tà hồn.

Một đàn hồng nhạn bay qua, Thần Nam cảm giác được hơi gió thu hiu hắt.

Nhưng thân thể hàm chứa bát hồn không dừng lại, nhanh chóng đuối theo Thái cổ nam tử.

"Vung đao tràn trắng chí,

Trông nhận nước mắt tuôn."

Thần Nam và bát hồn đều nghệt thờ.

Chương 310

Thái không đại chiến

"Vung đao tràn trắng chí,

Trông nhận nước mắt tuôn."

Thần Nam mang theo bát hồn, không quay đầu lại, bay thẳng lên trời, hiện tại giết Tùng Tán Đức Bồ là việc quan trọng nhất, nếu lỡ mất hôm nay sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội.

Hắn rời khỏi Nguyệt lượng, như vì sao băng lao về Thiên giới, tuy cách mấy chục dặm nhưng thần thức của hắn vẫn theo sát nửa thi thể.

Tùng Tán Đức Bồ trọng thương, yếu hơn hẳn bình thường nên cảm giác được sinh mệnh bị uy hiếp, cầm đầu đao vong. Y phải về Đổ gia Huyền giới trong thời gian nhanh nhất mới tránh được bị cường địch truy sát.

Hôm nay y gặp quá nhiều bất ngờ, vốn không tin có ai uy hiếp đến sinh mệnh mình được, dù khí bát hồn trong thân thể Thần Nam thể hiện pháp tắc phi phạm, y tuy kinh hãi, biết thân thể tổn thương nghiêm trọng nhưng không cho rằng đối phương triệt để tiêu diệt nỗi mình.

Y có lòng tin giết địch, chỉ cần có thời gian tu dưỡng dài dài, sẽ phục nguyên.

Nhưng khí Thái cực đồ và ma ảnh xuất hiện, y cảm nhận được cái chết, sau cùng cũng biết thế nào là sợ hãi.

Nếu trong thời đỉnh cao, dù Thái cực đồ thần bí cũng không làm được gì, kể cả một đòn đáng sợ của hắc ảnh cũng khó lòng làm y bị thương. Do bị trấn áp dưới thánh sơn, nên dù thoát khốn nhưng nguyên khí đại thương, cộng thêm hôm nay mấy phen đại chiến, xuất hiện hai vật thần bí đó mới khiến y bại tẩu, bằng không sớm muộn gì cũng bị diệt vong.

Y chỉ có ý nghĩ phải chạy về Đồ gia Huyền giới tránh cường địch. Qua đận này rồi, đợi lúc y triệt để khôi phục nguyên khí, nhất định đánh tan hết mọi uy hiếp y hôm nay.

Nhưng y kinh hãi nhận ra, đại địch gần dần, giờ chỉ còn nửa thân thể và linh hồn, khó lòng chống chịu nổi đại chiến.

"Chịu chết đi." Thần Nam quát vang.

Tụt lại mấy chục dặm với những người như hấn không đáng là bao, thoáng chốc là đuổi tới. Đại Long đao bùng lên hào quang ngàn trượng sáng rực, từ trên không độc địa chém xéo xuống.

Dao động năng lượng hùng hồn khiến Tùng Tán Đức Bồ rùng mình, tuy là bồ phẩm tuyệt vời nhưng y không dám dừng lại mà gia tốc. Y biết đối phương đang dụ mình tạm thời dừng lại hút năng lượng, tiếp đó sẽ là sát chiêu công tới.

Thấy Tùng Tán Đức Bồ oai phong lẫm lẫm giờ vất chân lên cỏ bỏ chạy, Thần Nam cười lạnh, đây quả là thế giới cường giả vi tôn. Thái cổ nhân vật từng cao cao tại thượng, nắm trong tay vận mệnh người khác cũng có ngày này, đúng là khác nhau quá xa.

Nhưng hôm nay có thể khiến Tùng Tán Đức Bồ cúp đuôi chạy, thật ngoài dự liệu của Thần Nam.

Hấn biết lâu dần Thần ma đồ sẽ biến hóa nhưng không ngờ lại đến mức như vậy, từ rất nhỏ biến thành cực lớn, che kín cả một vùng hư không. Nếu trước kia nó là hài đồng thì hiện tại đã trưởng thành một thiếu niên.

Hơn nữa biểu hiện của hồn ảnh càng bất ngờ, lúc đấu với địch nhân trước đây, nó không tham dự nhưng hôm nay lại tung ra một đòn kinh hồn, quả là khó tin.

"Giết."

Thần Nam đuổi tới cực nhanh, lần này hấn không phát ra dao động năng lượng, toàn thân như ánh lưu quang lao đến gần Tùng Tán Đức

Bố, Đại Long đao bổ xuống.

Tùng Tán Đức Bố kinh hãi, thân thể bị trọng thương không thể tiếp tục bị đánh tan, bằng không rất khó phục nguyên, thân hình y như quỷ mị, không đổi hướng phi hành cực tốc nhưng nửa thân thể tan biến, lách ngang mấy trăm trượng khiến Đại Long đao chém vào khoảng không.

Thần Nam bám theo như bóng với hình, đuổi sát sạt, từ trên cao lao xuống, tung ra trăm ngàn cước ảnh.

Tùng Tán Đức Bố tuy tránh được phần lớn nhưng vẫn trúng mấy chục cước, bị Thần Nam đá văng đi mấy nghìn trượng như tấm ván gỗ.

Kí ức thủy tinh của Thần gia thu được tất cả hình ảnh khiến những người trên Nguyệt lượng, tu giả ở Thiên giới, Nhân gian được chứng kiến cảnh tượng giao thủ.

Tứ tổ và Ngũ tổ kích động kêu lên: "Hay lắm, phải thế chứ."

Vũ Hinh, Đại Ma và người Thần gia hoan hô vang dội, đồng thời các tu giả Thiên giới, Nhân gian cũng hoan hô cổ vũ.

Đánh bại cường địch quá khó khăn, hiện tại cũng giành được thắng lợi.

Tùng Tán Đức Bố văng đi ngàn trượng, cảm giác vô cùng sỉ nhục, hai mắt phun lửa, xưa nay y chưa bao giờ phải trải qua tình cảnh này.

Y hét Thần Nam dạt ra, dừng lại trên tầng không Thiên giới, quát vang: "Tiểu tử đừng ép ta."

Thần Nam lạnh lùng, tuyệt không bị thắng lợi che mờ đầu óc, hẳn biết Tùng Tán Đức Bố vô cùng đáng sợ nên đáp lạnh tanh: "Ta không ép ngươi mà chỉ cố thực hiện lời hứa. Trước lúc khai chiến ta từng bảo sẽ lấy đầu, Thiên mã và cổ mâu của ngươi làm chiến lợi phẩm! Hiện tại, chỉ còn thiếu đầu ngươi."

"Đáng ghét." Tùng Tán Đức Bố than: "Trước đây có người bảo ta sẽ

ném mùi vì cực độ tự phụ nhưng ta không thèm để tâm, không ngờ nó thật sự xảy ra. Tình cảnh hôm nay tự do ta tạo ra, nếu không vì hiếu kì muốn xem thử bát hồn rắm chó đó hùng mạnh cỡ nào, ắt không nhục nhã thế này. Ta cứ diệt luôn Thần gia, chắc đã không có gì bất thường xảy ra."

Rõ ràng y đang hỏi hận.

Thần Nam đứng trên không, bình tĩnh nhìn y: "Trên đời này có quá nhiều chữ nếu, đáng tiếc là nó đều đã qua, việc đã xảy ra, người hỏi hận cũng vô dụng, nên nghĩ xem muốn được kết thúc sinh mệnh kiểu gì thì hơn."

"Ha ha, thế giới này đúng là hoạt kê, vị trí của chúng ta thay đổi nhanh thật, người lại dám dùng giọng đó nói với ta, việc đời đúng là không liệu được. Bất quá, muốn giết ta không dễ, phải trả giá tương xứng, ta... thiên cổ bất diệt!"

Đoạn nửa thân thể y đột nhiên quang mang đại thịnh, cánh tay đưa chéo ra xuất hiện một cây hoàng kim thần mâu!

Hai mắt Thần Nam xạ ra thần quang, thần mâu khiến hắn động tâm, đó không phải là thần binh chân chính mà là binh hồn. Đương nhiên là binh hồn của thanh đồng cổ mâu bị gãy.

Cổ mâu của Tùng Tán Đức Bố là binh khí chế tạo cho việc giết chóc, dần dần sinh ra binh hồn đáng sợ, cảnh giới của binh hồn này cao khó lòng tưởng tượng.

Thần Nam đã đoạt được cổ mâu, hiện tại thần binh chi hồn tái hiện, làm gì có chuyện chịu dừng tay, giá trị của binh hồn hơn hẳn cổ mâu bản thể, có được nó ắt luyện lại cổ mâu rất dễ dàng.

"Ha ha... người suy nghĩ chu đáo thật, Thiên mã và cổ mâu đã để lại, binh hồn rút đi rồi cũng định lấy ra tặng ta sao." Thần Nam chế dầu vào lửa.

Hắn nói thế nhưng đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, Tùng Tán Đức Bố đã xuất binh hồn ra, chắc sẽ thi triển tuyệt sát liều mạng.

"Tiểu tử, ta sẽ khiến ngươi hối hận." Tùng Tán Đức Bồ quát vang, nửa thi thể đang nhỏ máu cầm hoàng kim thần mâu nhanh nhẹn lao tới. Mũi thần mâu nhọn như mũi đao, tỏa ánh sáng lãnh liệt, lưỡi mâu dài và rộng, tỏ ra vô cùng đáng sợ.

Thần Nam không chịu kém, cầm long đao xông lên đại chiến, tiếng thần binh va nhau vang lên bất tuyệt.

Tốc độ của cả hai quá nhanh, dù kì bảo khí ức thủy tinh ghi lại được hình ảnh đại chiến nhưng bất kể người trên Nguyệt lượng hay ở Thiên giới và Nhân gian đều không thể nhìn rõ động tác.

Chỉ thấy từng phiến không gian bị xé toang, từ đó mà đoán quỹ tích di động của cả hai. Đến khi người Thần gia chia những hình ảnh trong kí ức thủy tinh ra, khung cảnh đại chiến kịch liệt mới thật sự hiển lộ trước mắt mọi người.

Người trong Thần gia trên Nguyệt lượng, thần điện và ma điện ở Tây phương Thiên giới, những tu luyện bí địa cổ xưa ở Đông phương đều lộ vẻ kinh hãi.

Tùng Tán Đức Bồ tuy thân thể tàn khuyết nhưng vẫn dũng mãnh cực độ, đánh ngang cơ với Thần Nam.

Một thời thần sau, thần mâu chi hồn đánh tan Đại Long đao đang ngày càng mất đi tàn hồn khiến Thần Nam suýt nữa sa vào hiểm cảnh.

Trong lúc long đao tan nát, từng mảnh vỡ chọt hóa thành kim quang xung thiên bay về Nguyệt lượng.

Mọi người nhìn vào kí ức thủy tinh đều chú ý đến cảnh tượng đó, trừ Tứ tổ và Ngũ tổ lộ vẻ vui mừng, không ai hiểu chuyện gì xảy ra.

Hào quang vô tận bay về Nguyệt lượng, trở nên nhu hòa vô cùng, bao lấy Đạm Đài Tuyền giữa ánh mắt kinh dị của đám đông đoạn tan hết vào thể nội nang.

Đạm Đài Tuyền vô cùng kinh hãi, biết rõ chuyện gì đang xảy ra, cảm giác tiểu sinh mệnh trong thân thể cường kiện hẳn, hào quang bay

vào liền dung hợp với hài tử.

Suýt nữa nàng kêu lên, nhưng rất may là trước đó đã dùng đại pháp lực che đi tiểu phúc nhô lên, không ai biết nàng đang mang thai.

Nàng tuôn ra đủ lời phẫn hận, ảo não, nguyên rửa thì biến hóa kinh nhân xảy ra. Đột nhiên tiểu sinh mệnh trở nên cực mạnh, tựa hồ liều mạng tụ tập sức mạnh, dao động triệu hoán khó tả phát ra.

Tứ tổ và Ngũ tổ tuy tu vi bị hủy nhưng linh giác vẫn còn, đưa mắt nhìn nhau, cùng kích động kêu lên: "Long đao tàn hồn phiêu đảng trong thiên địa sẽ tụ lại."

Trong mấy Huyền giới cổ xưa của Nhân gian Đông thổ, phát ra tiếng long ngâm, một đạo thanh mang phá Huyền giới bay ra khiến mấy lão già trong đó cả kinh, vội đuổi theo, chỉ thấy thanh quang bay lên tận Thiên giới.

"Theo truyền thuyết, thánh vật này là mảnh vỡ của Đại Long đao, sao lại bỏ chúng ta mà đi?"

"Lẽ nào có người dùng đại pháp lực tụ lại long đao?"

Tại mấy bí địa của Đông phương Thiên giới cũng có người thờ than bởi thanh quang vừa từ đó đột nhiên bay lên, lao về phía Nguyệt lượng.

"Đúng là bảo vật, lại bay đi như thế."

Đương nhiên, thanh quang hướng hết vào Đạm Đài Tuyền khiến mọi người trên Nguyệt lượng cả kinh nhìn nàng, trừ vài người từ từ hiểu ra sự tình, đa phần đều hoang mang.

Thanh quang không ngừng tụ tập, không chỉ những mảnh vỡ của long đao mà cả tàn hồn phiêu đảng tại thiên địa cũng tụ về.

Tan tác khắp nơi vô số năm, giờ Đại Long đao mới thật sự tụ lại, cả đao thể vào đao hồn.

Bất chợt, Đạm Đài Tuyền cảm giác nội thể có hình hài của một ngọn

tiểu đao, lại như một hài đồng ranh mãnh.

Trong lúc này Thần Nam và Tùng Tán Đức Bồ đã phân thắng bại, dù Đại Long đao phá toái nhưng hẳn dựa vào pháp tắc đáng sợ của bát hồn mà cướp được hồn của thần mâu, Thái Cực Thần Ma đồ cũng đợi thời cơ xuất ra.

Chương

Hủy diệt

Cầm thần mâu chi hồn kim quang lấp lánh trong tay, Thần Nam cảm giác bàn tay nóng lên, món bảo vật này đích xác hiếm thấy, hẳn biết về sau sẽ dùng nó.

Tùng Tán Đức Bồ vừa kinh vừa nộ, thần binh bị cường địch cướp mất, quả là nổi sỉ nhục. Y tung hoành thiên địa chưa từng bị như thế bao giờ.

Nhưng lửa giận không đồng nghĩa với sức mạnh, hiện tại y chỉ còn nửa thân thể, phân nửa linh hồn chi lực bị hút mất, không phải địch thủ của Thần Nam.

Một làn dao động cực kì đặc dị từ Thần Nam phát ra, hai loại khí tức sinh tử lưỡng cực cùng tràn lan, che kín thiên địa, một Thái cực đồ như đám mây vô tận đột ngột xuất hiện.

Kim quang sáng chói, vô cùng thánh khiết, đượm sinh khí, hắc quang lại âm u như cánh cửa u minh địa ngục, ngập tà ác khí tức. Hai làn ánh sáng tương phản từ Thần ma đồ bùng lên, chụp lấy Tùng Tán Đức Bồ.

"Chết tiệt." Y gầm lên, thấy Thái cực đồ từng hút mất nửa thân thể xuất hiện, hai mắt y đảo ngầu, quên cả sinh tử, chủ động lao tới, định dốc toàn lực phá Thần ma đồ, giải phóng sức mạnh của nửa linh hồn kia.

Y không sợ Thái cực đồ, lúc trước bị hút mất nửa thân thể do pháp tác nối nhau tác dụng, y sa vào bị động, không thể phân thân, Thần ma đồ mới đắc thủ.

Y quả là siêu cấp cường giả, dám dùng nửa thân thể va chạm với Thần ma đồ.

"A..."

Y gầm lên, toàn thân lộ ra dao động năng lượng hiểm thấy, nửa thân thể đầm đìa máu phảng phát chói lên, vô tận kim quang sáng chói, hỏa diễm ngùn ngụt khiến cả không gian chìm trong biển lửa, vây lấy Thần Nam và Thái cực đồ.

Trên Nguyệt lượng vang lên tiếng hô kinh hãi, chư cường tại thần điện và ma điện ở Tây phương Thiên giới vô cùng kinh hãi, Tùng Tán Đức Bồ mạnh đến không thể tin nổi, cường giả chấn cổ thốt kim như y có thể đè bẹp bất kỳ cường giả trong truyền thuyết nào của họ.

Các tu giả ở Đông phương Thiên giới trong lòng dậy sóng, không ít người không cần dựa vào kí ức thủy tinh cũng cảm thụ được trận đại chiến. Biển lửa đỏ chiếu sáng cả tầng không Đông phương Thiên giới, như một tầng vân vụ màu vàng vây phủ, nhiệt năng thiêu đốt mặt đất.

Trên thái không, thần hỏa quấy lộn tràn lan, càng lúc càng nóng khiến không ai mở nổi mắt, nhìn thẳng vào vô cùng nhức mắt.

Không gì đáng sợ hơn đòn phản kích của địch thủ trước lúc chết, Tùng Tán Đức Bồ được coi là khoáng thế cường giả, đòn tuyệt diệt của y cơ hồ đánh tan cả Thiên giới hư không, vô tận hoàng kim thiên hỏa bao phủ Thái cực đồ và Thần Nam.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong hoàng kim thiên hỏa khiến mọi người sởn da gà, một vùng huyết quang tan biến.

Tùng Tán Đức Bồ mỉm cười tàn nhẫn, nhưng nụ cười cứng đờ ngay.

"Băng Phong Tam Vạn Lí!" Thần Nam quát vang, xuất ra pháp tắc của bát hồn, trong tình cảnh này đây là pháp tắc thích hợp nhất.

Thứ bị diệt vừa rồi chỉ là Huyết hoàng chi hồn bị phong ấn khi xưa trong Đại Long đao, giờ Đại Long đao tan nát, y thoát khỏi. Nếu không phải y quá ác độc chắc đã không mất mạng. Thoát ra rồi, y ẩn trong phiến không gian, đợi cơ hội đánh lén Thần Nam nhưng chưa kịp giở trò đã bị hủy diệt.

Trong làn kim quang nóng rẫy, vô tận gió tuyết đột ngột xuất hiện, va chạm với hoàng kim thiên hỏa, sức mạnh hủy diệt tràn ra, không gian

lay động, thậm chí mặt đất phía dưới cũng không thoát, một bùng bình nguyên rộng lớn tan biến.

"A..."

Tùng Tán Đức Bồ gầm lên hoảng sợ xen lẫn phần nộ, phát hiện Thái cực đồ xuyên qua thiên hỏa, tịnh không tổn hại gì lao tới. Y tổng ra một quyền cuồng mãnh, cùng dao động năng lượng hùng hậu, một dải hào quang khổng lồ đổ vào Thái cực đồ.

Lần này Tùng Tán Đức Bồ lộ ra hai loại dao động năng lượng, y không muốn chạm vào Thái Cực Thần Ma đồ, dựa vào cảm giác y cũng biết làm thế không đánh tan được nó mà nhiều khả năng bị thanh toán trước.

Dải hào quang nhanh chóng chạm vào Thần ma đồ, quá nửa năng lượng bị hút hết nhưng chỗ còn lại hất Thái cực đồ văng đi.

Y quả nhiên đáng sợ, Thần ma đồ trường thành như hiện giờ, Thần Nam cũng thấy được chỗ đáng sợ mà nửa thân thể Tùng Tán Đức Bồ cũng đủ chống cự.

"Tịch Diệt Luân Hồi!"

"Tuyệt Diệt Thái Hư!"

Thần Nam quát lớn, hai loại pháp tắc được xuất ra, pháp tắc của bát hồn nào phải trò đùa, Tùng Tán Đức Bồ bị đánh tan tành.

Lần này thì khác, hiện tại y đang trong cảnh linh hồn tàn khuyết, khó lòng chịu nổi đòn đánh cỡ này, rống lên thê thảm, dùng toàn lực tụ hợp nửa thân thể lại, cúp đuôi chạy.

Thái Cực Thần Ma đồ quay vào thể nội Thần Nam, hấn cảm thần mâu chi hồn sáng rực đuổi theo, trong đầu chỉ có ý niệm phải diệt được Tùng Tán Đức Bồ. Đối thủ thế này quá đáng sợ, tuyệt không thể để y phục nguyên, bằng không khó lòng biết mèo nào cắn mỉu nào.

Hai người như hai đạo lưu quang từ Thiên giới hướng xuống Nhân

gian giới, trở thành cuộc đại truy sát vượt giới.

Tùng Tán Đức Bồ vút hết tôn nghiêm, với y mà nói, bây giờ mặt mũi, vinh dự khác nào không khí, chỉ cần còn sống là được, có thời gian phục nguyên, y sẽ lại trở thành bất bại.

Lúc đó y sẽ hủy diệt hết cừu địch, không cần Nguyệt lượng nữa, phải diệt hết để rửa mối nhục hôm nay.

Mục tiêu là Đổ gia Huyền giới.

Y và Thần Nam nói nhau, vượt qua tốc độ cực hạn, chớp mắt vượt vạn dặm, núi non trôi lại vùn vụt, cảnh vật bên dưới biến ảo nhanh hơn tưởng tượng. Thoáng chốc họ đã tới tầng không cách Đổ gia Huyền giới ngàn dặm.

Trong lòng Thần Nam trầm trọng, phía trước có sáu Thái cổ nhân vật...hắn không dám nghĩ tiếp.

Nhưng hắn không cảm ứng được khí tức của họ.

"Chịu chết đi."

Hắn đuổi kịp đối phương, thần mâu chi hồn đâm ra như tia sét sáng nhất, một đạo kim quang rít lên, vươn dài ngàn trượng xuyên qua thân thể Tùng Tán Đức Bồ, độc địa đóng đinh y trên một đỉnh núi.

"A..."

Tùng Tán Đức Bồ kêu lên thê thảm, cả vách đá sụp xuống, nhưng lúc y bay lên, Thần Nam lại lao với với vô thương chi uy.

Một quyền đập ngay vào mặt y, máu và máu chiếc răng gãy văng ra, mặt Tùng Tán Đức Bồ gần như lõm xuống. y cuồng nộ quay ngoắt nửa thân thể lại tấn công Thần Nam.

"Bình."

Thần Nam liên tục đá ra trăm ngàn cước, đá gãy chân và eo Tùng Tán Đức Bồ, máu tươi phun lên, y gầm lên điên cuồng, văng đi mấy

ngàn trượng.

Đến lúc kết thúc, Thần Nam không thể mềm lòng, giữ lòng nhân với ma vương này, ngày sau ắt hẳn rước họa diệt thân.

Thân hình hắn loáng lên như hư ảnh biến khỏi không trung, nhanh chóng xuất hiện cạnh Tùng Tán Đức Bố, tuyệt thế quyền pháp của bát hồn liền hoàn xuất kích, toàn bộ trúng hết ngực Thái cổ nam tử. Y tan ra như cánh hoa khô bị vùi dập trong cơn cuồng phong bạo vũ.

"Chết rồi sao?" Thần Nam đứng trên hư không, cẩn thận thăm dò, liền phát hiện điểm điểm quang hoa đang tụ lại.

Hắn vừa kinh vừa nộ, điểm điểm linh hồn của đối phương ngưng tụ, bèn quát lớn: "Đáng ghét, lẽ nào đúng là thiên cổ bất diệt chi thể? Không thể giết được hắn? Ta không tin. Hồn Phách Tịch Diệt!"

Hắn xuất ra pháp tắc của Thần gia đệ tứ nhân, dao động chuyên môn hủy diệt linh hồn tràn ra.

"A..."

Tùng Tán Đức Bố hét lên thê thảm, điểm điểm linh hồn quang mang lại tan nát.

"Chết rồi sao?" Thần Nam lạnh lùng truy tìm khắp nơi xem có linh hồn ẩn kín của Tùng Tán Đức Bố không.

Trên Nguyệt lượng, Thiên giới, Nhân gian, các cao thủ thông qua kí ức thủy tinh, cũng khẩn trương chú thị, trong lòng vừa kích động vừa hoảng sợ. Không ai muốn Thần Nam công cốc, đều muốn hắn triệt để diệt vong Thái cổ nhân vật đáng sợ này.

Một tia sáng lóe lên trong lòng Thần Nam, hắn vẫy tay, thần mâu chi hồn lấp lánh kim quang xuất hiện trong tay, như sao băng quét qua bầu trời, trùm xuống một ngọn núi cao, thần mâu cắm lên đó.

Hắn và thần mâu xuyên qua, ngọn núi sụp đổ, hoàng kim thần mâu găm lấy một nửa thân thể huyết nhục mơ hồ.

Tùng Tán Đức Bồ quá đáng sợ, mấy đòn hủy diệt liên tục tung ra mà vẫn không thể khiến y triệt để diệt vong.

"A... chết tiệt. Tiểu tử ngươi không thể giết nổi ta, nhớ lấy, sẽ có ngày ta tự tay hủy diệt ngươi." Y bị Thần Nam găm trên mũi mâu, kinh nộ gầm lên.

"Ngươi không có cơ hội, hôm nay ta nhất định đưa ngươi xuống địa ngục." Thần Nam lạnh lùng trào phúng.

Tùng Tán Đức Bồ giận quá hóa cuồng, nghiêng răng cười lạnh: "Ha ha... địa ngục dám thu ta sao?"

"Địa ngục không nhưng ta dám." Thần Nam quát vang.

Hắn dùng thần mâu đâm đối phương rồi quăng mạnh, rồi thoáng chốc lại theo sát, tiếp tục xuyên qua, mấy lần như thế khiến linh hồn và nhục thể của Tùng Tán Đức Bồ càng lúc càng mờ mịt.

"Lưỡng Thế Vi Nhân!"

Thần Nam tung ra pháp tắc của Thần gia đệ tam nhân, thân thể Tùng Tán Đức Bồ lại bị phân làm hai đoạn.

Pháp tắc đáng sợ này là giao dung của sức mạnh thời gian và không gian, linh hồn và nhục thể tuy bị phân cách mấy trượng nhưng thân thể như đang ở hai thế giới, quả thật kinh nhân cực điểm. Lúc ở thái không có thể sát thương được Tùng Tán Đức Bồ cũng từ pháp tắc này.

Nhưng pháp tắc mạnh đến đâu, Thần Nam cũng không muốn dùng lại, hắn biết mỗi lần như thế, đối phương lại hiểu thêm một chút, sau cùng sẽ hoàn toàn vô cùng.

Hiện tại, mọi thứ nên kết thúc.

Hắn không giấu nghề nữa, mọi sát chiêu xuất hết ra.

"Sát Na Vĩnh Hằng!"

"Hoàn Vũ Tận Diệt!"

Lại hai pháp tắc được sử dụng, không chỉ nhục thể mà linh hồn Tùng Tán Đức Bồ cũng tiêu tan, chỉ còn lại hai dải hào quang cỡ nắm tay lấp lánh.

"Pháp tắc vô hiệu, ta... thiên cổ bất diệt!" Hai nắm linh hồn tinh tú thoát khỏi cấm cố của pháp tắc, dung hợp lại, tiến về Đố gia Huyền giới.

Trên Nguyệt lượng, ai nấy thở dài tiếc nuối, đồng thời cực kỳ lo lắng.

Tử Kim thần long tức giận gầm lên: "Mẹ nó chứ, đúng là bất tử xú trùng."

Ai cũng đồng cảm với nó, nhớ đến còn sáu người khác đáng sợ không kém, họ đều lạnh người, Thần Nam đuổi theo thế này, nếu gặp họ...

Lúc Tùng Tán Đức Bồ sắp lao vào Đố gia Huyền giới, thần mâu chi hồn lại được Thần Nam quăng ra, cắm vào nắm linh hồn tinh tú ảm đạm.

"Tịch Diệt Luân Hồi!"

"Tuyệt Diệt Thái Hư!"

"Tam Thiên Đại Thế Giới!"

"Băng Phong Tam Vạn Lí!"

"Hồn Phách Tịch Diệt!"

"Lưỡng Thế Vi Nhân!"

"Sát Na Vĩnh Hằng!"

"Hoàn Vũ Tận Diệt!"

Hắn nóng lòng, đã đuổi đến đây, loáng thoáng cảm giác được hung

hiểm cực đại, phía trước kinh như có Thái cổ hung thú đủ khả năng nuốt sống tất cả đang đợi hấn.

Mắt hấn đỏ ngầu, toàn bộ sát chiêu đều tung ra, bất kể thân thể có chịu nổi áp lực không.

Pháp tắc của bát hồn gần như đồng thời tác dụng vào linh hồn tinh túy của Tùng Tán Đức Bố, Thái Cực Thần Ma đồ cũng bay ra.

Tám đạo pháp tắc hợp lại, sức mạnh hủy diệt liên tục chấn tan linh hồn thần quang Tùng Tán Đức Bố nhưng linh hồn tinh túy của y hết lần này đến lần khác tụ lại, mỗi lần vỡ tan lại mờ đi một chút.

Bát đạo pháp tắc đồng xuất, gần như lấy hết sức mạnh của Thần Nam, hấn ngồi phệt xuống trước cửa Đĩ gia Huyền giới, không thể động đậy nổi. Nếu như thế mà không giết được đối phương, quả thật đành bó tay.

Bát đạo pháp tắc luân hồi giao thế, liên tục chấn tan linh hồn Tùng Tán Đức Bố, dải sáng càng lúc càng mờ, nhưng sức mạnh của tám pháp tắc cũng hao tận, sau cùng linh hồn thần quang mờ mờ cũng thoát được.

"Ta... thiên cổ bất diệt!"

Những lời ngông cuồng, lãnh khốc khiến Thần Nam gần như tuyệt vọng.

Nhưng lúc đó Thần ma đồ đang xoay tròn chụp xuống, che hết linh hồn thần quang.

"Đáng chết, a..." Tùng Tán Đức Bố hét lên bi phẫn.

Lúc đó, mọi tu giả quan chiến đều thấy tim đập nhanh.

Bất kể trên Nguyệt lượng hay ở Thiên giới và Nhân gian, chúng nhân đều bị hút vào cảnh trận chiến cuối cùng này.

Thái Cực Thần Ma đồ chụp lấy Tùng Tán Đức Bố, liên tục vắn vẹo, cơ hồ có một quái thú toan đập vỡ nó.

Thần ma đồ cuốn lấy linh hồn thần quang của Thái cổ nam tử, liên tục xoáy tròn trên không, vô tận sinh tử khí tức, hào quang hai màu vàng và đen chiếu rọi thiên địa.

Khí tức thần thánh và đáng sợ cùng tồn tại.

Hào quang sáng rực suốt nửa thời thần, sau cùng vang lên tiếng gầm từ Thần ma đồ truyền ra: "Thiên cổ bất diệt...ta không cam lòng."

Rồi tất cả lặng ngắt.

Thần ma đồ từ từ giảm tốc, quay trong trên không rồi lóe sáng, nhanh chóng thu nhỏ, tiến vào thể nội Thần Nam.

Tu giả trên Nguyệt lượng, Thiên giới, Nhân gian đều nhìn rõ, thần kinh lỏng hẳn ra, mồ hôi ai cũng đầm dề, gần như hư thoát.

Tuy không trực tiếp tại hiện trường nhưng ai cũng thấy như mình đích thân tham dự trận khoáng thế đại chiến.

Tuy sau cùng Thái cực đồ thần bí hút được linh hồn Tùng Tán Đức Bồ nhưng nếu y ở trạng thái đỉnh cao, Thần ma đồ cũng không làm gì được y.

Quả thật Tùng Tán Đức Bồ quá mạnh, trận đại chiến này vừa gian nan vừa may mắn.

Thần Nam khôi phục nguyên khí, cầm hoàng kim thần mâu đứng dậy, do dự một chốc rồi tiến vào Đổ gia Huyền giới.

Cảnh tượng như tu la địa ngục trải ra trước mắt, thi hài chất chồng, huyết tích đã khô, mùi thi thể thối rữa chất thành núi.

Thi khí dày đặc trải khắp Huyền giới, núi non ngoài xa cũng liễu nhiễu hắc vụ, vô cùng đáng sợ.

Huyền giới chỉ toàn mùi hôi thối, núi thi thể cùng từng rãnh máu, cảnh tượng thê thảm không nỡ nhìn.

Chương

Lục đạo lại xuất hiện

Đỗ gia Huyền giới đáng thương, trở thành tu la địa ngục, cảnh tượng thảm liệt quá mức, thi hài tan tành, bất kể nam nữ lão ấu, dù là thai phụ cũng bị chém thành hai mảnh, cả những hài đồng ba tuổi cũng không thoát... những khuôn mặt kinh hoàng, không nỡ nhìn vào.

Thi khí trải rộng, hắc vụ cuộn cuộn, mùi tanh hôi ngập trời.

Thần Nam cảm hoàng kim thần mâu từng bước tiến vào Huyền giới, tâm tình vô cùng phức tạp, gia tộc này là đại địch của hắn, nếu không bị diệt, sớm muộn gì cũng phải đấu một trận.

Nhưng thấy thảm cảnh này, lòng hắn không hề có khoái cảm phục thù, Thái cổ thật nhân quá tàn nhẫn.

Nếu diệt hết tu giả của Đỗ gia, hắn không có gì để nói nhưng cường giả cỡ họ mà vung đồ đao với cả con trẻ, thật quá tàn nhẫn và tà ác.

Hơn năm vạn sinh linh, trừ vài ngàn tu giả đều là phạm nhân, tất cả đều gặp độc thủ.

Huyền giới đã thành tử vực.

Núi non và bình nguyên toàn bộ khô khốc, thực động vật đều bị rút hết sinh mệnh, trở thành Nhân gian địa ngục chính hiệu.

Hồi lâu Thần Nam vẫn không thể bình tĩnh, cơn giận vẫn vô cùng kiên định tiến tới.

Lúc đó. Cả trên Nguyệt lượng cùng Thiên giới và Nhân gian, phần lớn kí ức thủy tinh vỡ tung, không thể nhìn thấy tình cảnh trong Đỗ gia Huyền giới.

Ngũ tổ nhú mày: "Trong Đỗ gia Huyền giới có cấm chế cực mạnh ngăn người ngoài quan sát nên kí ức thủy tinh mới vỡ, Thần Nam quá mạo hiểm, tuy sáu Thái cổ nam tử tựa hồ không ở trong đó

nhưng vào trọng địa của người ta như thế, nhất định có phần nguy hiểm."

Thần Nam bước qua núi thi thể, nắm chắc hoàng kim thần mâu chỉ về phía trước, quyết tiến tới.

Vượt qua mười mấy ngọn núi, ba bình nguyên, hẳn đến được địa vực phát ra dao động đáng sợ. Dao động năng lượng từ đây phát ra khiến hẳn bất an, phảng phất có hung thú đang chờ.

Thi hài ít dần, vùng bình nguyên hoang lương này không có sinh mệnh nào, hết như một hoang mạc.

Chỉ duy nhất một ngọn núi đá đột ngột nhô lên, nguồn gốc dao động từ đây.

Thần Nam cầm thần mâu, chậm chậm đáp xuống, cẩn thận quan sát ngọn núi.

Hắc vụ tràn lan, ngọn núi cao chừng ngàn trượng, chiếm diện tích bảy, tám dặm vuông, nham thạch đen tuyền tràn ra năng lượng kì dị khiến ai nấy có cảm giác quái lạ, ẩn ước thấy được hồn phách phiêu đảng, lắng nghe sẽ thấy có ngàn vạn hồn phách đang gào rú. Nơi đây... không giống một ngọn núi đá, giống núi thi thể hơn.

Đó không phải ảo giác mà là cảm thụ chân thật.

Ngọn núi tà dị.

Thần Nam rảo bước tiến tới, một tay cầm mâu, dụng lực cắm vào vách đá, hoàng kim thần quang lóe sáng, từng khối đá ngàn cân rớt xuống, mang theo ánh sáng đen tuyền.

Hắn hít sâu một hơi khí lạnh, màu đen bên ngoài ngọn núi không được như ánh sáng bên trong. Hắn lập tức hiểu nguyên nhân, bề ngoài tà dị như vậy vì đó là huyết tích đã khô, che kín màu sắc thật bên trong.

Hoạt tế! Huyết tế! Dùng sinh mệnh tế luyện thành núi đá!

Tất cả đều có đáp án, hồn phách gào rú là thật, họ bị người ta giết chết để tế luyện thành hòn núi này.

Đương nhiên người Đổ gia Huyền giới bị thảm sát vì người ta muốn lấy họ là vật hiến tế, lợi dụng sinh mệnh chi năng để huyết tế.

Thần Nam đành phải thám xét, tìm ra căn nguyên vấn đề, xem Thái cổ thất nhân đã làm gì ở đây.

Tận lúc tới mé kia ngọn núi bị huyết tế hẳn mới tìm ra.

Nơi đó có một không gian chi môn huyết quang ảm đạm đáng lóa sáng tà dị.

"Chết tiệt, thật ra Đổ gia Huyền giới nối với chỗ nào?" Trong lòng hắn ngập dự cảm không lành, cảm hoàng kim thần mâu bay tới gần.

Không gian chi môn huyết quang lấp lóa cao mười trượng, hình tròn, sừng sững trên lưng chừng núi, nhưng bên trong lại đầy thánh khiết khí tức, ngăn cách huyết vụ và thi khí bên ngoài, đương nhiên trái ngược nhau.

Thần Nam không do dự tiến vào, trong không gian chi môn, lúc đầu như bạch ngọc thông đạo, nhưng đi ngoài trăm trượng liền thấy hỗn độn chi quang xuất hiện, từng điểm hào quang mờ lung xạ ra.

Đến đây, Thần Nam tin rằng Đổ gia Huyền giới có một không gian thông đạo không ai biết, cũng không hiểu nó thông tới đâu, những Thái cổ nam tử hiển nhiên từ đây thoát đi.

Hắn cầm thần mâu cực tốc phi hành, nhanh chóng xuyên qua không gian thông đạo, định xem sáu người đó đi đâu. Tu vi của hắn khiến tốc độ đạt đến thế gian cực hạn, nhưng phi hành hai thời thần mà chưa đến điểm tận đầu.

Mãi ba thời thần sau, hỗn độn chi quang dần ảm đạm, vân vụ đen ngòm lẫn với huyết khí dần trải khắp không gian thông đạo. Thần Nam biết lối ra không còn xa, hắc vụ và huyết khí từ một góc khác tràn ra.

Quả nhiên lòi ra ngay trước mặt nhưng có một đạo huyết môn cao mười trượng phong bế đường đi.

Thần Nam thử dùng thần mâu đâm vào nhưng một đạo huyết quang bùng lên, hát thần mâu đi, đoạn phát ra âm thanh đáng sợ như tiếng ma khiêu, đồng thời hắc vụ quanh đó tràn ra, phẳng phát có bàn tay vô hình đang thò về phía hắn.

Mấy lần thử không được, Thần Nam đành thoái lui, sáu huyết môn ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, nếu hắn công kích thật mạnh ắt lay động được nhưng cũng gây ra động tĩnh.

Sáu Thái cổ nhân vật đã đi qua, lỗ mǎng hành động sẽ kinh động họ, vạn vạn lần không thể, chỉ còn cách thoái lui.

"Thật ra Đỗ gia Huyền giới thông tới đâu?" Hắn thắc mắc.

Nhớ tới Tùng Tán Đức Bồ nhiều lần nói với hắn rằng "thế giới của các người", hàm ý y không thuộc về thế giới này, lẽ nào huyết môn thông với một thế giới khác chứ không phải đơn giản là với một Huyền giới hay một không gian?

Có lẽ là thế.

Hắn nhớ tới đệ tam giới, có phải... sau huyết môn là nơi đó? Hắn thấy vừa phải vừa không phải.

Hắn thật sự hi vọng cánh cửa này nối với đệ tam giới, nếu vậy sáu Thái cổ nhân vật sẽ đấu nghiêng trời nghiêng đất với bọn Ma Chủ, giảm bớt áp lực cho Thiên giới và Nhân gian.

Giờ không thể ở lâu, hắn rời khỏi Huyền giới, như sao băng vạch ngang bầu trời, nhanh chóng bay lên Thiên giới, hướng về Nguyệt lượng.

Về đến nơi, tiếng hoan hô vang dội, thanh niên Thần gia đã coi hắn là huyết mạch gia tộc, trận kịch chiến một ngày một đêm khiến các thanh niên cao thủ cải biến ấn tượng với hắn. Mọi người vây lấy hắn như một anh hùng.

Bọn Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư, Côn Luân lão yêu vô cùng kích động, trận đại chiến quá gian khổ, hạ được Tùng Tán Đức Bồ không dễ chút nào.

Hồi lâu, Thần Nam mới xuyên qua được vòng vây của thanh niên Thần gia, lúc đó bọn Vũ Hình, Đại Ma mới có cơ hội đến hỏi han, chỉ có Đạm Đài Tuyên như tiên tử cô tịch, đứng ngoài xa, không buồn di động cước bộ.

Đợi khi mọi người bình tĩnh lại, hắn mới trịnh trọng bẩm báo với Tứ tổ và Ngũ tổ, hắn biết hai lão kiến thức đa quảng, chưa biết chừng sẽ đoán ra gì đó.

Nghe hắn kể lại tình hình trong Đổ gia Huyền giới, ai nấy đều động dung, năm vạn sinh mệnh bị tiêu diệt một cách tàn nhẫn chỉ để mở một không gian thông đạo, quả là việc đáng sợ.

Thật ra sau thông đạo là đâu? Lẽ nào là một cổ lão bí địa, hoặc một Thái cổ Huyền giới vô cùng tà dị? Tất cả chìm trong suy tư.

Duy có sắc mặt Tứ tổ và Ngũ tổ vô cùng khó coi, đưa mắt nhìn nhau, Tứ tổ chật vật cất tiếng: "Ta thấy... ta biết nó nói đến đâu."

Sắc mặt Ngũ tổ nhợt đi: "Kì thật, chúng ta đã sớm hoài nghi, chỉ có điều không tin, hôm nay mới xác nhận được. Họ... thật sự không thuộc về thế giới này."

Tất cả kinh hãi, tin tức này quá kinh nhân.

Đại Ma trầm giọng: "Không phải người của đệ tam giới sao?"

Sắc mặt Tứ tổ phi thường khó coi: "Không, là một thế giới cực kì đáng sợ mà chúng ta không biết."

Tất cả chấn kinh, mãi đến thời đại loạn ly này, nhiều bí mật mới từ từ xuất hiện.

Ai cũng biết đến Thiên giới, Nhân gian, cách đây không lâu là đệ tam giới, rồi cả tàn phá thế giới, hiện tại lại xuất hiện thêm một thế giới mới mẻ, tức là có năm thế giới, bảo sao họ không kinh ngạc.

"Sao có thể... còn thế giới khác nữa."

Không ai chịu tin.

Ngũ tổ thở dài: "Tàn phá thế giới từng là thế giới chân thật, bất quá bị hủy diệt, chúng ta cũng không biết tên của nó, nếu lấu đệ tam giới là tiêu kí thì gọi nó là đệ tứ giới. Mấy Thái cổ nam tử đích xác đến từ một thế giới chúng ta không biết, tạm gọi là đệ ngũ giới."

Nguyệt lượng xôn xao, chuyện này quá khó tin.

Lúc thanh âm nhỏ dần, Tứ tổ mới nổi tiếp: "Nhiều lão bất tử biết việc phân chia Tam giới: Nhân gian, Thiên giới, đệ tam giới. Nhưng thần thoại cổ xưa nhất cho biết còn có Lục đạo."

Như sấm động trời quang vang lên bên tai mọi người.

Tứ tổ nói: "Nói về Lục đạo, ngày cả những nhân vật từ Thái cổ thời kì cũng thấy hư vô phiêu diêu. Nhưng từ thời đó nhiều lão bất tử đã tin rằng Lục đạo thật sự tồn tại, họ càng tin rằng từ xa xưa nữa từng có Lục đạo đại chiến!"

Lục đạo!

Nhân gian, Thiên giới, đệ tam giới, đệ tứ giới...

Hồi lâu mọi người mới tỉnh lại, họ là thần, là tiên nhưng lúc Lục đạo thần thoại tái hiện, họ chỉ còn là người.

Ai cũng dự cảm được một trường bão tố sắp bắt đầu.

Ngũ tổ than: "Dù chúng ta không tin nhưng đến giờ đành phải thừa nhận những gì dự đoán là thật."

Thần Nam nhớ lại tin tức trọng yếu mà Tiềm Long từng thổ lộ, Ma Chủ cũng dự cảm như thế, sẽ có những nhân vật đáng sợ xuất hiện, cao thủ Thiên giới và Nhân gian có thể gặp tai họa. Hiện giờ thành sự thật, xem ra Ma Chủ đã dự đoán được nên mới vội vàng đem toàn bộ thiên giai cao thủ đến đệ tam giới tu sửa gì đó. Chuyện đó hình như

còn trọng yếu nữa.

Hắn đem toàn bộ câu chuyện kể lại, hi vọng mấy lão bắt tử của Thần gia có thể giảng giải đôi điều.

Tứ tổ trầm tư hồi lâu mới nói: "Lục đạo truyền thuyết có thể tái hiện, Ma Chủ chắc... muốn tu sửa "Luân hồi" trong truyền thuyết."

"Luân hồi là gì?" Một thanh niên vẫn bối hỏi.

Đó cũng là vấn đề mọi người đều muốn biết.

Tứ tổ lắc đầu: "Cụ thể thì... ta cũng không biết, chỉ là mấy lời mơ hồ ghi lại trong điển tịch cổ xưa của Thần gia."

Ngũ tổ quát to với mấy thanh niên Thần gia: "Các người sinh ra trong thời loạn, vừa là may mắn, vừa là bất hạnh. Nếu Lục đạo truyền thuyết tái hiện, không lâu nữa các người sẽ được thấy sức mạnh chân chính của Thái cổ chư thần, đại đa số chắc đã chết nhưng cũng có người cực đạo thăng hoa, lần thiên địa lay động, thần ma đại kiếp lần này còn đáng sợ hơn vạn năm trước."

"Thiên địa lay động, thần ma đại kiếp." Tám chữ này khiến hắn khẽ rúng động, từng mấy lần truy vấn quá Tứ tổ và Ngũ tổ vạn năm trước đã xảy ra chuyện gì nhưng họ không chịu tiết lộ. Giờ lại biết thêm một số bí mật.

Chương 314

Cấp bách

Không chỉ mình Thần Nam muốn biết vạn năm trước đã xảy ra chuyện gì mà tất cả đều muốn hiểu bản chất vấn đề.

Trường tai nạn kinh hồn đó, thật ra đã có bao nhiêu thần ma gục ngã? Không ai rõ.

Những người còn sống sót, mỗi lần nhớ lại đều lạnh mình, bất kể cường nhược, đứng trước trường tai nạn đó đều thành nhược giả hết.

Rất ít người có mặt tại đây từng trải qua nhưng ai cũng nghe qua truyền thuyết, đều lấy làm hoảng sợ, nỗi sợ nảy sinh từ trong lòng với những mối nguy hiểm mơ hồ.

Tứ tổ lộ vẻ trầm tư, tựa hồ không yên lòng, Ngũ tổ cũng tỏ ra rất phức tạp, vừa hoảng sợ vừa vui mừng, tựa hồ chìm vào hồi ức xa xưa.

Hồi lâu sau, Tứ tổ mới nói: "Những gì không biết khiến người ta hoảng sợ nhưng thiên địa có nhiều việc không thể hiểu hết được, các người không cần phải hiểu sâu."

"Nhưng chuyện này có liên quan đến sinh tử, ai biết được khi nào sẽ tái hiện cảnh tượng đáng sợ năm xưa." Một văn bối Thần gia to gan lên tiếng hỏi.

Bốn lão yêu Côn Luân, Tử Kim thần long, Đại Ma, Vũ Hinh, cả Đạm Đài Tuyền cũng lộ vẻ quan tâm muốn biết tai nạn năm xưa có gì bí ẩn.

Tứ tổ tiếp lời: "Không phải ta không muốn nói mà nhiều việc không thể tìm rõ ngọn nguồn." Ông nhìn lên hư không: "Sao trời ảo diệt, bốn mùa thay nhau, không có vịnh hằng hay điều cuối cùng, tất cả lại theo quỹ tích đặc biệt mà tiếp tục."

"Lão tổ thật ra muốn nói gì? Giải thích cho chúng cháu rõ."

"Ta muốn nói lúc xuân đến, vạn vật trỗi lên, sinh cơ tràn ngập; hạ về ánh dương quang sung túc, mưa đổ rào rào, vạn vật phồn thịnh; thu sang, tiếng gió hiu hắt, lá rụng tả tơi, hoa cỏ điêu linh; đông tới, đại tuyết bay bay, băng phong vạn lí, lạnh thấu xương; đợi lúc xuân về, tất cả lại giao thế luân hồi, bắt đầu vòng quay mới."

"Lão tổ thật ra muốn nói gì?"

"Ta muốn nói, thiên địa rung động, thần ma đại kiếp cũng như tiết thu buồn bã, tiết đông lạnh lẽo. Lúc các tu giả trong thiên địa phá được sinh tử hạn chế, tiến vào trường sinh lĩnh vực cũng như có một vùng thiên địa đầy sinh cơ lúc xuân về đợi họ. Khi họ bước vào giai đoạn mùa hạ là tiến đến huy hoàng đỉnh cao. Lúc này cảnh 'bốn mùa giao nhau' vĩnh hằng bất biến sẽ không thể dừng lại, tiếng gió thu buồn bã không còn xa nữa. Thần ma sẽ điêu linh như hoa cỏ, đợi đến lúc lạnh thấu xương, băng phong vạn lí là lúc thần ma hủy diệt. Quy luật này là thiên địa vĩnh hằng bất biến."

Tứ tổ tuy không tiết lộ bản chất của "thiên địa rung động, thần ma đại kiếp" nhưng dùng một cách khác chỉ ra nhân quả trong đó, ai cũng cảm giác có một bức tranh mơ hồ trải ra trước mặt.

Tứ tổ và Ngũ tổ không chỉ rõ loạn động thiên địa là gì nhưng chúng nhân dấy lên khát khao vô tận.

Nhiều người bắt đầu tranh luận.

"Bối mùa thay nhau, vạn vật điêu linh không phải tuyệt đối, thu cúc ngại khí lạnh, đông mai lại dựa vào ngạo cốt mà ngênh đón, trong số thần ma cũng có không phải cường giả nào cũng tránh né thiên địa đại kiếp mà sẵn sàng đón đợi, có người tồn tại được, họ là cường giả của thần ma..."

"Thần gia chúng ta truyền thừa qua nhiều năm tháng, cao thủ các đời vô số, không nói những người đời thứ nhất, ngay như đời Tứ tổ và Ngũ tổ cũng nhiều anh kiệt, nếu có mấy người đó tọa trấn, thế lực của gia tộc không phải đáng sợ cực điểm sao?"

"Không sai, nhưng không thể có nhiều cường giả như thế còn sống, đây là một thế giới cân bằng, bốn mùa nối nhau, thịnh cực tất suy, thiên địa không phải là bất biến, thành ra hiện giờ mới thành thế này."

"Lẽ nào bao nhiêu cường giả trên đời không có ai muốn tìm hiểu ngọn nguồn?"

"Đương nhiên có, một nhóm người trong truyền thuyết vẫn đang đánh cờ. Luyện hóa thế giới, đột phá hạn chế của đại thiên địa không phải là mục tiêu sau cùng của họ. Đừng hỏi ta vấn đề này, Thần gia chúng ta xưa nay đứng ngoài 'tranh đấu', vẫn ở đây tu dưỡng..."

Nhiều văn bối cơ hồ quên mất thân phận của hai lão tổ, hiếm có cơ hộ thế này, nên họ hăng hái thảo luận. Sau cùng lại quay về vấn đề Lục đạo, Đại Ma xen vào hỏi: "Về chuyện này, ta từng nghe qua, lẽ nào là Nhân đạo, Thiên đạo, Súc sinh đạo, A tu la đạo, Ác quỷ đạo, Địa ngục đạo trong truyền thuyết?"

Ai cũng quan tâm đặc biệt tới vấn đề này, hiện trường lập tức yên tĩnh.

Tứ tổ lắc đầu: "Người hiểu được đôi chút, nhưng đó chỉ là hữu hình Tiểu lục đạo, không phải vô hình Đại lục đạo! Nhân đạo, Thiên đạo, Súc sinh đạo, A tu la đạo, Ác quỷ đạo, Địa ngục đạo bao quát cả Thiên giới, Nhân gian, đệ tam giới, là do những cường giả tuyệt đỉnh trong nhóm tham gia đánh cờ diễn hóa thành. Họ định dùng hữu hình Tiểu lục đạo phỏng theo vô hình Đại lục đạo để đạt được mục đích nhất định. Còn họ mở Lục đạo làm gì thì chúng ta không biết bởi chưa đạt đến tầm. Ta chỉ biết Lục đạo mà người nói có quá nửa bị hủy, bị những người tham dự ván cờ vớt ở Vĩnh hằng thâm lâm."

Đây quả là tin tức kinh nhân, Đại Ma vô ý động đếm một bí mật kinh thiên khiến tất cả lại sôi lên nghị luận.

Thần Nam từng đi qua "Vĩnh hằng thâm lâm", biết được ở đó đáng sợ thế nào, giờ nghe đến Tiểu lục đạo liền tin ngay.

Cảnh vật trong Vĩnh hằng thâm lâm vô cùng tà dị, như Hoàng Tuyền lộ chết chóc, Nại Hà Kiều đáng sợ, Huyết hải vô tận, khô lâu cốc âm u... chắc là A tu la đạo và Địa ngục đạo.

Chả trách lúc trước hắn có cảm giác rằng đây là một vùng thiên địa rộng lớn, nhiều tầng.

Lục đạo, Lục đạo! Lòng hắn đầy nghi vấn, không thể trăm mặc bèn hỏi những chuyện từng hỏi trước đây.

"Thương Thiên, Hoàng Thiên là những dạng tồn tại thế nào?"

Trước đó, Tứ tổ và Ngũ tổ tuy hoài nghi Thái cổ thất nhân đến từ thế giới khác nhưng chưa từng nói ra, với vấn đề Thần Nam hỏi cũng không đáp hoặc chỉ hàm hồ cho qua.

Giờ bị hỏi lại, Ngũ tổ trăm mặc rồi nói: "Chắc là nhân vật tiếp xúc với nhóm người chơi cờ kia. Thần gia không tham dự nên không biết nhiều, có lẽ Thần đại, Thần nhị biết được đôi chút."

"Nhân vật tiếp xúc với những người đánh cờ? Có phải là dạng tồn tại thần bí nhất có thể giáng xuống thần ma đại kiếp mà bọn họ đang khổ công tìm hiểu?"

"Không có việc gì chứng thực nên ta không dám khẳng định."

Một văn bồi Thần gia hỏi: "Hai vị lão tổ nói rằng Lục đạo thần thoại mà cùng hiện sẽ đáng sợ hơn cả thần ma đại kiếp, có thật thế chẳng?"

Tứ tổ nói: "Ta bảo rồi, sao mọc rồi lặn, bốn mùa nối nhau, tất cả đều theo quy luật. Từng xảy ra thiên địa đại động, thần ma đại kiếp, tuy đáng sợ nhưng chỉ xảy ra ở thế giới chúng ta quen thuộc. Nếu Lục đạo thần thoại tái hiện sẽ còn khủng khiếp hơn đại kiếp nhiều. Cùng như trong một dòng sông sôi réo, con thuyền nhỏ gặp phải sóng lớn đã là tai họa diệt thân, nhưng lúc nó ra biển lớn, gặp phải ngàn tầng sóng gầm gào, lúc đó mới minh bạch tai nạn đáng sợ thế nào."

"Vậy Đại lục đạo thật ra xuất hiện bao giờ, những thế giới chưa hiện thân là như thế nào?"

Tứ tổ lắc đầu: "Ta không biết, muốn nhìn xa hơn phải đứng ở vị trí cao hơn nữa. Đáng tiếc ta chỉ đạt đến thế, nếu muốn biết thêm phải

tiền một bước nữa. Các người đều còn trẻ, là bậc nam nhi tiềm lực vô hạn, chỉ cần nỗ lực, sớm muộn gì cũng có ngày đứng trên đỉnh núi cao hơn chúng ta."

Đương nhiên tình thế hiện tại vô cùng khẩn bách, vì thế mọi người nghị luận để tính đường về sau.

Hiện tại ai cũng biết tương lai không xa sẽ phải đối diện với hung hiểm.

Nửa ngày sau, mọi người trên quảng trường mới giải tán, Thần Nam theo hai vị lão tổ rời khỏi đám đông. Hắn nhìn thấy tám nữ tử thanh lệ xuất trần lặng lẽ đứng ngoài xa nhìn hắn.

Trong lòng hắn dấy lên cảm giác chua xót, biết đó là tình cảm của bát hồn nên vội quay đi hướng khác. Đó đều là những người chí thân, nhất định hắn phải đến khâu đầu khâu kiến nhưng hiện tại đang có bát hồn trên người, không thể đến được.

"Thần Nam, cháu có cảm giác khó chịu không?" Tứ tổ hỏi.

"Sức mạnh của bát hồn chỉ tồn tại ba ngày rồi sẽ tan biến."

"Cái gì? Chỉ có ba ngày, đại chiến mất một ngày đêm, giờ còn chưa đầy hai ngày nữa, cháu vẫn còn nhiều việc quan trọng chưa làm."

Ngũ tổ hỏi: "Cháu muốn làm gì?"

Thần Nam thật sự có nhiều việc phải làm, trước tiên hắn định luyện hóa tàn phá thế giới nhưng lập tức rũ ngay ý nghĩ khởi đầu. Bát hồn tại thận, tuy sức mạnh vô cùng nhưng thời gian không nhiều, hơn nữa đó không phải sức lực bản thân, khi bát hồn ly thể, có thể sẽ xảy ra bất trắc.

"Cháu muốn dùng tu vi siêu tuyệt hiện này luyện chế lại thanh đồng cổ mâu thành binh khí riêng. Hiện tại nó còn ở thái không, thần mâu chi hồn tuy trong tay cháu nhưng linh hồn ẩn kí của Tùng Tán Đức Bồ còn chưa được rũ hết."

Tứ tổ nói: "Thế hả, có binh hồn rồi thì yên tâm. Ta chỉ cho cháu con

đường sáng, sau khi rũ hết ấn kí của Tùng Tán Đức Bồ, cháu nên xuống Phong Đô sơn ở Nhân gian thử vận khí, đương nhiên vận vận lần không nên cưỡng cầu gì ở đó."

Thần Nam nghe lời Tứ tổ chỉ điểm nhưng không chú ý đến câu sau cùng "vận vận lần không nên cưỡng cầu gì ở đó.'

Phong Đô sơn là nơi sát khí nặng nhất thiên địa, do ngàn thiên vạn quân hồn ngưng tụ lại mà thành, xứng danh cổ vãng kim lai đệ nhất âm địa. Nếu đem sát khí vô tận ở đây nhập vào thần binh, có lẽ sẽ luyện ra một cây hung binh khoáng cổ tuyệt kim.

Lục đạo thần thoại sẽ tái hiện, hiện tại tình huống với các tu giả vô cùng khẩn trương, hấn cần nhanh chóng nâng cao thực lực.

Hấn có cảm giác lúc Đại Long đao, Liệt Không Kiếm, Khốn Thiên tác, Hậu Nghệ cung thoát đi, hấn sẽ không có món binh khí nào vừa tay.

Thanh đồng cổ mâu tuyệt không kém hơn mấy bảo vật đó, thậm chí còn mạnh hơn mấy món thần binh tàn khuyết linh hồn, luyện nó thành tuyệt thể hung binh là lựa chọn tối ưu.

Nếu Liệt Không Kiếm, Khốn Thiên tác, Hậu Nghệ cung ra đi, hấn không có gì tiếc nuối mà có cảm giác giải thoát, xưa nay hấn vẫn tin rằng sức mạnh lớn nhất phải do mình luyện ra.

Hấn rời Nguyệt lượng, bay lên thái không.

Ánh sao sáng rực, hấn đến vùng hư không từng xảy ra đại chiến.

Thi hài Thiên mã lạng lẽ trôi nổi, đầu và thân thể đã phân ly, Thần Nam dùng thần mâu chi hồn đâm xuyên liền phát hiện vẫn còn linh hồn dao động khe khẽ, một tia hư ảnh mờ mờ chưa hoàn toàn tắt đi, đang ngủ sâu để tu dưỡng.

Thần Nam không do dự, thần mâu phát ra thần quang sáng rực, nghiền nát Thiên mã, linh hồn thần quang triệt để tắt ngóm.

Nó là Thiên mã, đã đạt mức tại thiên giai sơ cấp, tuy lúc trước hấn giết nó dễ dàng như ngựa thông thường nhưng khi nó phục nguyên

còn hấn không còn sức mạnh của bát hồn, nó gần như vô địch Thiên giới và Nhân gian. Trong tình huống không còn thiên giai cao thủ, không thể nuôi một mối đại họa được, chỉ còn cách diệt đi.

Thanh đồng cổ mâu rỉ sét cách đó không xa, không còn chút thần quang nào nhưng Thần Nam không dám coi thường, không bị vẻ ngoài của nó che mắt. Nó là tuyệt thế thần binh, sát phạt binh khí chân chính, từ thời Thái cổ truyền lại.

Trong trận đại chiến, thần mâu chi hồn tuy không tổn hại nhưng thanh đồng cổ mâu lại bị Liệt Không Kiếm, Đại Long đao tạo thành những chỗ sứt mẻ, vết nghiêm trọng nhất gần như gãy gập.

Nhưng Thần Nam đem binh hồn nhập vào, tất cả liền từ từ thay đổi, những nơi tổn hại dần liền lại như cơ thể có sinh mệnh.

Quả thực thần binh có hồn phách hoàn chỉnh quả thật hùng mạnh đến khó tưởng tượng nổi. Về mặt này, Đại Long đao, Liệt Không Kiếm không so nổi.

Thời gian không nhiều nữa, hấn cầm thanh đồng cổ mâu nhanh chóng bay về Thiên giới.

Lúc tiến vào tầng không Thiên giới, hấn phát giác những chỗ vỡ nát của thanh đồng cổ mâu tu bổ lại nhanh hơn hấn, từng đạo ánh sáng từ bốn phương tám hướng tụ về.

Quan sát kĩ mới thấy đó là tinh kim chi túy trong truyền thuyết.

Nghe đồn rằng ngàn thạch kim loại không luyện nổi một hạt tinh kim chi túy, gần như không thể tìm đâu ra chất liệu này.

Giờ hấn mới biết về ngoài rỉ sét của thanh đồng cổ mâu chỉ để che mắt, nó được đúc bằng tinh kim chi túy!

Hiện tại, nó cần tinh kim chi túy tu sửa bản thể nên phải thu gom từ khắp nơi lại.

Đúng là bảo vật của bảo vật.

Càng ngắm hấn càng không muốn buông ra.

Hấn không thích dùng kiếm bởi thấy quá nhu nhược, cái gì mà "vương giả chi kiếm", bất quá là một món trang sức, không phải sát phạt chi binh chân chính. Hấn thích dùng trường đao, trường mâu, những binh khí đặc dụng nơi chiến trường.

Tập hợp ưu điểm của đao và mâu, hấn quyết định nghĩ cách đúc cỗ mâu thành binh khí hấn ưa thích nhất - phương thiên họa kích.

Chế tạo thần binh dạng này, thần hỏa bình thường không được, nhất định phải là thiên hỏa nơi địa hạch mới là lí tưởng.

Trong lòng máy động, hấn nhớ đến nơi Tiểu Bất Điểm khổ tu, tựa hồ nó cả ngày "ngâm" trong nham tương dưới lòng đất, lập tức bay về phía đó.

"Ta chỉ là một con chim nhỏ bé, muốn bay cũng không thể bay cao, ta đi tìm mãi một vòng tay ấm áp, yêu cầu này cũng không cao."

Trên miệng hỏa sơn, Tiểu Bất Điểm đáng thương, toàn thân đen nhánh, đôi mắt sáng rực hấp háy, nước mắt sẵn sàng rơi xuống. Nó đang đứng ở miệng hỏa sơn, hát bằng giọng nhỏ đều mức gần như không nghe rõ, tựa hồ ủy khuất cực điểm.

Cách đó không xa, trên một đỉnh núi, một con cự điều màu hoàng kim cao chừng mười trượng đang oán than: "Tiểu Bất Điểm người nên biết tri túc, người khổ thì ta ít khổ hơn chắc? Hai cánh ta gãy mấy trăm lần, người cả ngày được ngâm mình còn gì?"

Tiểu Bất Điểm đen xì lập tức gào lên tức giận: "Tên biến thái, đồ phụ. Ô ô, người còn bắt ta mỗi ngày phải đến địa hạch lấy thiên hỏa xong mới được quay về, ô ô."

Đương nhiên con chim đáng thương này là Tiểu Phượng Hoàng, còn kẻ xui xẻo cạnh đó là Hận Thiên Đê.

Ngoài xa vang lên tiếng hét: "Hận Thiên Đê, ta hạn cho người trong nửa thời thần bay xong mời tám vạn dặm. Tiểu Bất Điểm, đi lấy tiếp một ít thiên hỏa mới được về."

Hận Thiên Đê hoảng sợ vội vung cánh bay ngay, Tiểu Phượng Hoàng ghen ngào: "Ô ô, đáng thương thay, Thần Nam ca ca, tiểu long ca ca, du côn thúc thúc ở đâu, mau đến cứu ta."

Hào quang lóe sáng, Tiểu Phượng Hoàng cảm giác trên miệng hỏa sơn xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, nó dụi dụi cặp mắt đầy nước, reo lên với vẻ không tin: "Thần Nam ca ca, cuối cùng ca ca cũng đến cứu."

Vù một tiếng, Tiểu Bất Điểm từ trên hỏa sơn bay lên, chui vào lòng Thần Nam, thần tình thương tâm cực điểm, lệ châu lăn xuống thánh thót, dụi dụi vào ngực hắn, như một cô bé chịu ủy khuất.

Đây là phượng hoàng Niết bàn chi thân cùng thời đại với Thái Thượng Yêu tổ Kim Dững, Cốt Long, Hoàng Nghĩ sao?

Chương 315

Hồn

Tiểu Phụng Hoàng như hài tử mắt mẹ đột nhiên thấy thân nhân, úy khuất đên hồ đồ, cười khóc một hồi khiến gương mặt đầy nước mắt.

Thần Nam nhẹ nhàng vỗ về nó: "Đừng khóc, đừng khóc, khóc nữa sẽ thành quạ đen loang lỗ đấy."

Tiểu Bất Điểm ngược ngừng thoát ra, toàn thân phát ra hào quang bảy sắc, lớp lông đen bị hất bay hết, lộ ra lớp lông bảy màu rực rỡ.

Nó vẫn xinh đẹp như trước nhưng thần tình vô cùng ủy khuất, cất lên giọng nói ngọng nghịu: "Thần Nam ca ca, sao giờ mới tới, muội suýt bị tên quái vật đó đày ải đến chết."

Đại Bằng Thần Vương từ xa bay tới, thần thái vẫn trầm tĩnh như xưa.

Toàn thân cuộn trong chiếc áo đen, mái tóc vàng sáng rực như hoàng kim hỏa diễm đang nhảy nhót. Khuôn mặt cương nghị như được điêu khắc, nhìn xéo theo góc này, y là một trung niên nam tử anh dũng. Một nửa khuôn mặt lại là khô lâu cốt, hoàn toàn không có huyết nhục, ngay cả trong mắt cũng đen xì, trống rỗng, nanh ác rợn người.

Thần Nam biết vết thương trên mình Đại Bằng Thần Vương do Phật Tổ gây ra.

Con mắt duy nhất của Đại Bằng Thần Vương sáng lên, thấy Thần Nam liền lộ ra nét cười hiếm thấy: "Ta đã thấy cảnh tượng đại chiến ánh lên tinh không qua kí ức thủy tinh, đúng là khó tưởng tượng. Đã nghe thất vị Thái cổ nhân tung hoành thiên địa, thực lực siêu tuyệt, không ai chống nổi mà mãi hôm nay mới được chứng kiến họ đáng sợ thế nào. Nhưng ta không ngờ là huynh đệ lại diệt được một người, tốc độ gia tăng tu vi của huynh đệ khiến ta không còn gì để nói, không thể suy đoán theo lẽ thường."

Tiểu Phụng Hoàng thò chiếc đầu mướt như nhung ra, nhỏ giọng:

"Đáng tiếc ta không thấy, đồ phu người bắt ta đến địa tâm lấy thiên hỏa nên lỡ mất cơ hội tốt..."

"Đúng là một lời khó nói hết..." Thần Nam ôm Tiểu Phượng Hoàng bay về nơi Đại Bằng Thần Vương cư trú.

Tòa sơn cốc lẫn trong thạch lâm, Thần Nam lược thuật lại sự tình, Đại Bằng Thần Vương liên tục cảm thán: "Khó tưởng tượng được, huynh đệ đã trải qua nhiều việc như vậy, Thái cổ nam tử cố nhiên cường đại, bát hồn lại càng khiến người ta khâm phục. Thiên địa quả nhiên sẽ đại loạn, đúng là có Đại lục đạo, ài, huynh đệ nên cẩn thận, đã giết một Thái cổ nam tử, sáu người khác quyết không chịu ngừng tay."

"Ta biết nhưng đành bó tay, không thể ngăn được tai nạn. Giờ chỉ còn cách đề cao tu vi, không chỉ ta mà cả tu luyện giới, giông bão sẽ quét qua Thiên giới và Nhân gian."

Đại Bằng Thần Vương hiểu ý hấn muốn nói, mỉm cười gật đầu: "Muốn chế tạo cái thể thần binh, đích xác cần thiên hỏa mới luyện được. A a, Tiểu Bất Điểm sẽ khiến huynh đệ kinh hỉ, nó ra vào được địa hạch nên có thể lấy được thiên hỏa chân chính."

"Đồ phu...ta.. hận người." Tiểu Bất Điểm cố dùng sức chui sâu vào ngực Thần Nam, thò đầu ra với vẻ sợ sệt nhìn Đại Bằng Thần Vương.

Từ khi tu luyện cùng Đại Bằng Thần Vương, nó phải chịu rất nhiều ủy khuất, thống khổ, tu luyện quá mức khiến nó gần như suy sụp.

Thần Nam và Đại Bằng Thần Vương bật cười.

Nó nằm trong lòng Thần Nam cãi lại: "Không được cười, ta....mồ người."

Đúng là tiểu hài tử, cả Thần Nam và Đại Bằng Thần Vương đều cười vang, Tiểu Bất Điểm thật sự khả ái.

"Tiềm chất của nó quá kinh nhân, khiến ta cũng ghen tị." Đại Bằng Thần Vương nói về thành quả tu luyện của Tiểu Phượng Hoàng:

"Hiện tại nó gần sát với Thần Vương lĩnh vực, chắc không lâu nữa sẽ đột phá."

Thần Nam không ngạc nhiên trước tiến bộ của Tiểu Phượng Hoàng, nó không đạt được mới là chuyện lạ.

Nên biết nó là Phượng Hoàng thiên nữ năm xưa, cùng là yêu chủ như Thái Thượng Yêu tổ Kim Dững, Cốt Long, Hoàng Nghĩ, sống lại từ Niết bàn đại pháp, lúc khôi phục đương nhiên rất nhanh, thậm chí vượt hơn thành tựu trước đây.

Do hẳn chỉ có thời gian hữu hạn nên Đại Bằng Thần Vương nói với Tiểu Bất Điểm: "Người đưa Thần Nam đến địa hạch."

Tiểu Phượng Hoàng gần như muốn khóc, đôi phượng mục đầy nước mắt, thần thái đáng thương, thấp giọng kêu lên: "Ta mới quay về chưa lâu, ô ô... đáng thương thật."

Thần Nam khẽ vỗ về nó: "Lẽ nào người không muốn xuất sư? Hôm nay coi như khảo hạch, ta đặc biệt đến đón."

"Thật chứ?" Đôi phượng mục của Tiểu Bất Điểm sáng rực lên.

"Đương nhiên." Thần Nam cân nhắc có nên đưa Tiểu Phượng Hoàng đi không, nó đang gia tăng năng lực, cũng nên thay đổi hoàn cảnh, vừa nãy đàm thoại với Đại Bằng Thần Vương, hẳn đã tỏ ý này.

"A a a..." Tiểu Bất Điểm nhảy tưng tưng trong lòng Thần Nam, khẽ cọ mỏ vào má hắn.

Dù phượng hoàng là tổ tông của lửa nhưng Tiểu Bất Điểm đang trưởng thành, cả ngày đối diện với thiên hỏa cũng không chịu thối. Miệng hỏa sơn ngàn ngọn khói, sóng nhiệt ào ạt, nó nhăn nhó nhảy vào trước.

Với tu vi hiện tại của Thần Nam, vào trong hỏa sơn đương nhiên không mấy may tổn thương.

Dưới đáy hỏa sơn tầm nhìn rất ngắn, khói bụi mù mịt, nham tương nóng rực sôi trào, hồng diễm cuộn lên sóng nhiệt ào ào, vô cùng

đáng sợ.

Tiểu Phượng Hoàng thống khổ nhắm mắt, như lao xuống nước, Thần Nam theo nó lặn xuống nham tương sôi trào.

Vào trong đó chỉ còn nước dùng thiên nhãn, Thần Nam cùng Tiểu Phượng Hoàng di động trong nham tương nóng rực, tiến về phía địa tâm.

Quả thật, mỗi ngày Tiểu Phượng Hoàng phải trải qua huấn luyện thể này khác nào hành xác. Chỉ cần không cẩn thận sẽ lạc lối trong đường hầm nham tương, cũng may Tiểu Bất Điểm linh tính phi phàm, linh giác sắc bén, tuy gặp nguy hiểm mấy lần nhưng đều hóa dữ thành lành.

Cả hai như cá bơi trong làn nham tương nhanh chóng tiến tới, sau cùng Thần Nam đẩy đại pháp lực vào thể nội Tiểu Phượng Hoàng để tăng tốc, hai thời thần sau họ tới được địa tâm.

Nham tương biến mất, nhưng nhiệt độ càng cao, từng động dung nham nối nhau. Kì quái ở chỗ vách đá lại không dấu hiệu bị dung hóa.

Hào quang như sương trắng liên tục lóe lên, khẽ lay động như một tấm bạch sa.

"Đây rồi." Tiểu Phượng Hoàng có vẻ hoảng sợ, dùng phượng dực chỉ tới: "Thiên hỏa ở trong này nhưng nó tựa hồ đã thành tinh, mỗi lần muội đều lén lấy một khối nhỏ thiên hỏa rồi quay về."

Thần Nam nhướng mày, tựa hồ gặp được thiên hỏa tinh hồn trong truyền thuyết.

"Đừng sợ, có ta đây, chưa biết chừng Tiểu Bất Điểm lại được lợi." Thần Nam an ủi Tiểu Phượng Hoàng đang khiếp hãi.

Bạch quang mênh mông lóe sáng, là hỏa diễm cực tận thăng hoa, nhiệt độ cao hơn lửa thường cả vạn lần.

Ở nơi sâu nhất trong địa hạch, tầng tầng chồng nhau như đám mây,

Tiểu Phượng Hoàng cho biết đó là thiên hỏa.

Thần Nam dùng thần thức cực mạnh, phát hiện thiên hỏa trong "Bạch vân" tựa hồ là một sinh mệnh. Hắn không dám khinh suất, ném thanh đồng cổ mâu vào.

"Âm."

Tất cả rung động nhưng mặt biển lặng nổi sóng gầm gào, liệt diễm trắng xóa nhanh chóng quét về phía hắn, đám "bạch vân" che kín hắn vào trong.

Tiểu Phượng Hoàng phản ứng ngay, vù một tiếng, chui vào ngực Thần Nam, chỉ thò đầu ra nhìn thiên hỏa.

Thần Nam không để ý đến thiên hỏa mà dùng thiên nhãn thông ngưng thị vào cảnh vật đằng sau ngọn lửa. Một lưỡi kiếm ánh sang bổ tới, sáng chói như lớp lông bảy màu của Tiểu Phượng Hoàng.

"Quả nhiên là thiên hỏa tinh hồn!"

Hỏa diễm bảy màu vui vẻ nhảy nhót, tựa hồ có ý thức, lại như mê hồ trong vùng hỗn độn. Thần Nam nói với Tiểu Phượng Hoàng: "Tiểu Bất Diễm đúng là may mắn."

Hắn mở thiên hỏa, dùng đại pháp lực khổng chế thất sắc hỏa hồn rồi triệu hoán thanh đồng cổ mâu tới. Với tu vi của hắn, thiên hỏa không thể làm hắn bị thương, nhưng thiên hỏa tinh hồn bảy màu lại tạo thành đôi chút uy hiếp, may mà hắn có thể dùng đại lực khổng chế.

Hắn dụng tâm luyện chế thanh đồng cổ mâu, rút binh hồn ra, bằng không bảo vật như nó thì thiên hỏa tinh hồn cũng khó lòng dung hóa được, hắn lợi dụng thiên hỏa luyện chế lớp vỏ cổ mâu, còn binh hồn cần hắn dùng tinh khí thần dung luyện, đúc ra là thu phục.

Cũng may ở đây có thiên hỏa tinh hồn hiếm thấy, bằng không thiên hỏa cũng khó luyện được lớp vỏ binh hồn, thanh đồng cổ mâu được hỏa hồn nung đỡ dần. Thần Nam cách không tạo hình theo ý muốn, chế tạo tuyệt thế hung binh theo đúng những gì đã nghĩ.

Trong địa hạch tiếng choang choang vang lên không ngớt, thiên hỏa tinh hồn tôi luyện hung binh!

Thần Nam dốc hết tinh khí thần "dung luyện" binh hồn, hấn dùng vô thượng đại pháp lực hoàn toàn đánh tan linh hồn ấn kí của Tùng Tán Đức Bồ để lại, trải qua trăm ngàn lần "tôi", "luyện" mới thu phục được binh hồn.

Đó là một quá trình dị thường gian khổ, thần binh có linh hồn nhưng không dễ khuất phục, nhất là dạng bảo vật kiểu này lại càng theo truyền thống "trung thành." Bất kể chủ nhân mới có thực lực đến đâu, nó cũng không dễ dàng chịu nhân, ý thức của binh hồn phản kháng.

Hình thể phương thiên họa kích hấn rèn đã thành hình.

Kích là một loại binh khí hình dáng giống trường thương, dưới mũi có hai lưỡi cực sắc, có thể đâm như thương mâu, lại có thể chém như trường đao.

Phương thiên là muốn so với trời cao, họa chỉ những hình hoa văn khắc trên cán. Phương thiên họa kích hàm ý là dùng họa kích tranh với trời cao, cũng muốn chỉ rằng nó siêu phàm thoát tục, thể gian độc nhất vô nhị.

Thần Nam lại rèn một cây phương thiên họa kích mới như trong truyền thuyết.

Lúc kích thể của tuyệt thể hung kích triệt để thành hình, địa hạch bỗng dấy lên khí lạnh, ngay cả thiên hỏa tinh hồn cũng co lại.

Trong lòng Thần Nam máy động, câu hung kích này chú định để xứng với hai chữ "Phương thiên". Hình hài cây kích vừa thành đã có một đạo binh hồn nhẹ nhẹ. Quả là việc thiên cổ ít thấy, tuyệt đối sẽ thành một hung binh độc nhất vô nhị.

Cảm thụ tinh khí thần đang dung luyện binh hồn, hấn biết có đánh tan binh hồn, nó cũng không chịu khuất phục. Hai mắt hấn ánh lên lãnh điện, thần binh chỉ có thể tự tạo ra, binh hồn của người khác không thể lấy cho mình.

Hắn không hề dung tình, đánh tan thiên cổ bát diệt binh hồn, bóc hết binh hồn linh thức nhưng thiên cổ bát diệt hồn năng được giữ lại, chậm rãi nhập vào phương thiên họa kích.

Đạo binh hồn nhược tiểu trong đó reo lên, không hề do dự hút lấy hồn năng thành của mình. Thần mâu hồn năng không có linh thức, khác nào thực vật mặc cho phương thiên họa kích tung hoành, không phản kháng được. Binh hồn của phương thiên họa kích mạnh dần lên, sau cùng hút hết thần mâu hồn năng, hình thành binh hồn riêng của phương thiên họa kích.

Thật quá bất ngờ, Thần Nam vô cùng hoan hỉ, lúc hắn rút binh hồn mới ra, hình dạng nó giống hệt cây hoàng kim thần kích, không còn hình cây mâu như lúc trước nữa.

Thần Nam cảm giác được điểm hùng mạnh và đáng sợ của nó.

Về hồn năng, phương thiên họa kích có thể so với thân mâu lúc trước, những vẫn còn tì vết, nó thiếu mất một chút sát phạt chi khí, bởi nó là thần binh mới sinh, chưa kinh qua huyết tẩy.

Chuyện này không thành vấn đề, sát khí của ngàn vạn quân hồn ở Phong Đô sơn có thể sử dụng, lúc đó nó chính là thiên hạ đệ nhất hung binh.

Binh hồn vui vẻ run rẩy bay về phía Thần Nam, hợp nhất với tinh khí thần của hắn, thần binh tự tạo đã nhận hắn làm chủ.

Nó không còn màu của thanh đồng, trừ lưỡi kích sáng rực như gương, thân kích thuần một màu đen của huyền thiết, đáng sợ khôn tả.

"Hung binh đáng sợ thật." Tiểu Phượng Hoàng lẩm nhẩm.

"Ha ha..." Thần Nam bật lên nụ cười từ chân tâm, sau cùng cũng có một món binh khí vừa tay.

"Tiểu Phượng Hoàng, ta cho ngươi một món đại lễ." Thần Nam dùng thông thiên pháp lực của bát hồn, bao lấy dải thiên hỏa tinh hồn, luyện hóa cho đến khí thất sắc hỏa diễm trở thành nhu thuận mới đẩy

vào thể nội Tiểu Bất Điểm.

"Ai da... nóng quá, mọi người không chịu nổi..." Tiểu Phụng Hoàng đau đến chảy nước mắt, ủy khuất nhìn Thần Nam, rồi toàn thân bốc lên thiên hỏa, bất giác "múa may" điên cuồng.

"Tiểu Bất Điểm lần này được uống đại bổ, là cơ duyên hiếm có, còn không mau uyện hóa hấp thu."

Nửa thời thần sau, Tiểu Phụng Hoàng cũng yên tĩnh lại, mê hoặc nháy mắt: "Ồ, thoải mái thật, thiên hỏa tinh hồn đâu? Mau ra đây, ta muốn cùng ngươi quyết chiến, đừng trốn nữa, bằng không ta không khách khí đâu, sợ gì ngươi."

Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng.

"Tiểu Bất Điểm được lợi còn giờ trò, nó đã dung nhập vào sức mạnh, đương nhiên khi nào nó mới hoàn toàn phát huy uy lực phải dựa vào tu vi tiến cảnh của ngươi."

Tuy sức mạnh của thiên hỏa tinh hồn lặn sâu trong huyết mạch Tiểu Phụng Hoàng nhưng tu vi hiện tại của nó cũng được tăng cao, nửa thời thần trước đã tiến vào cảnh giới Thần Vương, hấp thu thiên hỏa tinh hồn rồi, sau này sẽ dễ dàng đột phá.

Thần Nam không muốn mất thời gian nữa, cầm phương thiên họa kích chỉ lên, thân kích đen ngòm, lưỡi kích sáng loáng phát ra hào quang thần dị.

Hắn bay lên, phương thiên họa kích phát ra hào quang rực rỡ phá tan thạch bích, nham tương, đất đá phía trên như rọc giấy, một đòn của thần binh quả có uy thế phát thiên.

Hắn cầm phương thiên họa kích bay lên, thạch bích, nham tương dọc đường bị hào quang kinh nhân từ lưỡi kích phát ra chẻ nát, tặc động tách sáng hai bên, tạo thành thông đạo thẳng tắp lên mặt đất.

Tiểu Phụng Hoàng chui vào vạt áo Thần Nam, liên tục hô lên.

Sau cùng, phương thiên họa kích trực tiếp xé toang hư không, bay

vào hỗn độn, Thần Nam lại mở một thông đạo trong đó, phá mặt đất bay ra.

Tiểu Bất Điểm trợn trừng mắt, kinh hãi nhìn phương thiên họa kích, trốn biệt vào ngực áo Thần Nam.

Đại Bàng Thần Vương tiến tới thở dài: "Một cây hung binh."

Trước lúc ly biệt, Tiểu Phượng Hoàng bay đến cạnh Đại Bàng Thần Vương, cúi đầu thấp giọng: "Đồ phụ người tuy hung hãn nhưng ta biết vì người muốn tốt cho ta, đôn đốc ta tu luyện, đa tạ. Ta phải đi, sau này sẽ đến thăm người, giúp người báo cừu."

Đại Bàng Thần Vương cảm khái, con mắt duy nhất ánh lên nét nhu hòa, mỉm cười vuốt ve nó: "Tiểu Bất Điểm mau lớn, đi đi."

Thần Nam không mang theo Hận Thiên Đê, biết nó chưa đến lúc xuất sự, hiện tại thời gian dị thường khẩn bách, chỉ còn một ngày nữa. Hắn mang Tiểu Phượng Hoàng, dùng tốc độ nhanh nhất bay đến Phong Đô sơn ở Nhân gian.

Nơi này sâu vùn thăm đặm, âm khí xung thiên, hiệu xưng thiên thượng địa hạ đệ nhất âm địa!

Hắc vân cuộn cuộn, hồn ảnh lập lờ trong mà âm vụ, dãy núi Phong Đô sơn lạnh lùng trong làn âm khí đáng sợ.

Trước đây, Thần Nam không cảm thấy gì nhưng giờ bát hồn tại thân, tu vi của hắn cao đến mức không tưởng tượng được, nhận ra nơi đây có điều dị thường.

Hắn nhớ đến truyền thuyết rằng nơi đây có một tòa khoáng thể đại trận phong tỏa đề phòng âm khí ngoại tiết. Đồng thời nhớ lời Ngũ tổ dặn lúc đi: "Nên xuống Phong Đô sơn ở Nhân gian thử vận khí, đương nhiên vạn vạn lần không nên cưỡng cầu gì ở đó."

Đủ thấy Phong Đô sơn không phải nơi tốt lành.

Chương 316

Chữ "Thiên" xuất hiện

Phong Đô sơn miên miên vô tận, hắc vân dày đặc, âm khí xung thiên như u minh địa ngục.

Theo truyền thuyết, nơi đây là âm phủ, hồn phách những người chết đều quy về.

Hắc vụ ào ạt tựa hồ có trăm ngàn quỷ ảnh đang nhe nanh múa vuốt, sát khí xung thiên.

Thần Nam không phải đến đây lần đầu, phát giác hình như mình "có duyên" với nơi này, mỗi lần đến đều trải qua một trường sinh tử huyết chiến. Không biết hôm nay sẽ gặp chuyện gì: "Phong âm đại trận" trong truyền thuyết hay lời đề tỉnh của Ngũ tổ khiến hấn cảnh giác.

Tuy biết Phong Đô sơn không phải nơi tốt lành nhưng hấn không sợ biến cố phát sinh, hơn nữa còn hi vọng xảy ra chuyện gì đó. Nhân cơ hội sức mạnh bát hồn vẫn còn, hấn muốn giải quyết vài ba ẩn hoạn.

Tương lai không thể đoán được, khi những nhân vật hùng mạnh của đệ ngũ giới lên, ở đây mà còn ẩn hoạn chắc chắn sẽ gây ra biến cố không đơn giản.

"Thần Nam ca ca, sao lại đến chỗ quỷ khí âm u này, khó chịu lắm." Tiểu Phượng Hoàng khiếp hãi đứng vai hấn, nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Bát Diễm tuy đã là Thần Vương nhưng vẫn nhát gan như hồi còn nhỏ, Thần Nam chỉ biết lắc đầu, nó còn phải rèn luyện nhiều.

"Ta muốn luyện hung binh nên cần vô tận sát khí ở đây. Ồ, hành động này lại tạo phúc cho bách tính. Ở đây mai táng ngàn vạn quân hồn, bị tuyệt trận phong tỏa, âm khí ngày càng nặng, sẽ có ngày bùng phát, chưa chừng sẽ giết chết vô số sinh linh. Ta phải nghĩ cách luyện hóa số sát khí này."

Hấn nói không sai, sớm đã biết Phong Đô sơn là đại hoạn, để âm sát

chi khởi chôn Nhân gian địa ngục này ngưng tụ đến một độ nhất định, có thể sẽ thành địa ngục chân chính.

Dùng phong âm đại trận phong tỏa âm sát chi khí giống như đang bố trí âm mưu, sát khí cuộn lại như tuyết cầu, sau cùng... thật không dám tưởng tượng.

Thần Nam mang Tiểu Phượng Hoàng bay vào trung ương dãy núi miên miên vô tận.

Phượng thiên họa kích bị hấn quăng lên không, rồi dùng thông thiên địa pháp lực đẩy vào thân kích. Tức thì lưỡi kích sáng choang phát ra hào quang chói lọi, thân kích đen ngòm lóe lên ánh sáng đặc hữu, cả cây kích phát ra dao động hỗn năng cực mạnh.

Đó là tiếng rung động, hoan hô của binh hồn.

Thoáng chốc, cây kích dài gần một trường phóng đại ngàn lần, bùng lên ngàn vạn đạo hào quang trên không, khác nào một ngọn núi đang vươn mình.

Lưỡi kích lạnh lẽo như mặt hồ phản xạ ánh sáng, thân kích dài mấy ngàn trượng chuyển động như một con rồng đen.

Cây kích ngang ngửa với một đỉnh núi cao, dao động đáng sợ phát ra dương nhiên đủ khả năng san bằng bất kỳ núi non, bình nguyên nào cản trở, xứng danh tuyệt thế hung khí!

"Đi."

Thần Nam quát lớn, phượng thiên họa kích như Thiên Long có sinh mệnh, tiếng choang choang vang vọng trời mây, chúc đầu xuống cắm vào Phong Đô sơn.

Lưỡi kích khổng lồ đổ xuống, thoáng chốc chẻ một ngọn núi như rọc giấy.

Hung binh cắm vào đỉnh núi, loạn thạch xuyên không, cự sơn tan tành, nơi nó cắm vào ngàn ngục hắc vụ, vô tận sát khí ùn ùn đổ tới.

"Hút."

Thần Nam lạ quát vang, dùng vô thượng đại pháp lực khổng chế.

Phương thiên họa kích sáng rực hào quang, cơ hồ lên tận trời cao.

PhongĐô sơn như mặt biển yên lặng dậy sóng, sát khí cuồng bạo tràn tới, từ trung tâm là hung kích tựa hồ hình thành một hắc động cực lớn điên cuồng hút hấp vô tận âm sát chi khí.

Sát khí từ bốn phương tám hướng đổ về, phảng phất như một dòng sông gầm gào, thanh thế hãi nhân.

Đứng trên không nhìn xuống chỉ thấy cảnh sóng dậy hùng tráng.

Ngàn vạn quỷ hồn gào khóc, vô số hắc vân tụ tập lại, liên tục trầm xuống, sau cùng ngưng tụ thành ma long lao vào hung kích như thiêu thân.

Phương thiên họa kích như biển lớn đón trăm sông, đến là hút, vô tận sát khí liên tục bị hấp thu. Nó như động không đáy, hút sạch sát khí của độn nhất âm địa.

Cả Phong Đô sơn đều rung lên.

Vô số hồn phách gào rú khiến người ra sồn gai ốc.

Chốn Nhân gian địa ngục dần sôi lên.

Phương thiên họa kích như ngọn núi cắm vào Phong Đô sơn liên tục rung lên, vô tận sát khí như mĩ vị khiến nó hưng phấn.

Sát khí ngưng tụ từ quân hồn không hề tầm thường, nếu không có phong âm đại trận, sát khí đã lay động Nhân gian, tiến lên Thiên giới.

Thần Nam bắt đầu tôi luyện hung binh, dùng vô thượng pháp lực đẩy vào hung kích, luyện hóa sát khí âm u thành xung thiên sát khí!

Dần dần, phương thiên họa kích biến thành lạnh lẽo ghê người, xung thiên sát khí lộ ra một cỗ "Thế" đáng sợ.

Ngoài xa Phong Đô sơn, một đàn cò trắng bay qua chợt nổ tung, chúng bị "Thế" của sát khí cực kì lãnh liệt chấn động.

Cả Phong Đô sơn rung lên, ma vân cuộn cuộn, quỷ khiếu xung thiên!

Thần Nam tế luyện phương thiên họa kích, sát khí dày đặc dần, nó hút loại sát khí do cổ quân hồn chuyển biến thành, cũng là lệ khí nặng nhất trong thiên địa, muốn chuyển hóa không hề đơn giản.

Trong lúc chốn Nhân gian địa ngục rung động, sát khí sôi trào thì xảy ra biến cố.

Một đỉnh núi đột nhiên sụp xuống, ma khí ngùn ngụt bốc lên, hình ảnh trắng toát khổng lồ từ dưới đất trời lên, phát ra tiếng quỷ khiếu chói tai khiến sống lưng ai nấy lạnh buốt.

Tiểu Phượng Hoàng hoảng sợ chui sâu vào ngực Thần Nam. Hấn lạnh lùng quan sát lớp ma khí ngùn ngụt bốc lên.

Phía sau màn tử khí là một khô lâu đầu cốt khổng lồ.

Nó cao lớn không thua gì một ngọn núi.

Đầu cốt trắng toát, sáng chói hơn cả tuyết sơn.

Tình cảnh rợn người, một khô lâu đầu cốt lại lớn thế này, nếu không phải tận mắt chứng kiến, không ai dám tin.

Khô lâu nổi lập lòe trên tầng không Phong Đô sơn, xung quanh trải ra vô vàn ma vân đen ngòm, vô tận sát khí quán quít. Dáng vẻ nanh ác của nó quả thật rùng rợn, trong hốc mắt lập lòe hai đốm u minh quỷ hỏa, ánh mắt âm u ngưng thị vào Thần Nam, toát ra vô vàn sát khí.

"Nó... đáng sợ quá." Tiểu Phượng Hoàng nhát gan thấp giọng đề nghị: "Thần Nam ca ca, chúng ta chạy thôi."

"Đừng sợ, không sao đâu." Thần Nam đưa mắt nhìn khô lâu, thiên nhãn thông cho hắn biết bản chất của bộ hài cốt khổng lồ kia.

Đầu cốt như ngọn núi do ngàn vạn tiểu đầu cốt hợp lại, không chú ý ắt không phát hiện ra.

Nhưng dao động phát ra lại thường kinh nhân, tuyệt đối thuộc hàng thiên giai.

Đó là một con Thiên Quỷ.

Phong Đô sơn quả nhiên không phải nơi tốt lành, có ta vật mạnh cỡ này, đương nhiên nó sinh thành từ ngàn vạn quân hồn.

Bây giờ Thần Nam đủ khả năng đánh bại nó nhưng hắn không dám khinh suất, sự tình không thể đơn giản thế này, có lẽ bên dưới Phong Đô sơn còn những bí mật đáng sợ hơn.

"Cá lọt lưới?" Hắn nhìn Thiên Quỷ, lấy làm lạ sao nó trốn khỏi "lời mời" của Ma Chủ.

"Ô ô..."

Tiếng quỷ khóc chói tai vang lên từ trong khô lâu đầu cốt khổng lồ khiến cả dãy núi vang vọng tiếng quỷ khiêu, trở thành tử vong chi địa thật sự.

Thiên Quỷ há chiếc miệng trắng ớn lao tới, âm phong gào rú, minh vụ ngút trời bổ vào Thần Nam.

"Để lại tà vật như ngươi sớm muộn gì cũng thành đại hoạn, Ma Chủ để lọt ngươi, hôm nay ta sẽ luyện hóa."

Hắn không hề sợ Thiên Quỷ, tiến thẳng tới, thân ảnh hóa thành một đạo lưu quang lao vào mồm Thiên Quỷ, quyền phải hung hãn đâm ra.

Tiểu Phượng Hoàng nằm trong ngực hắn, thấy cả hai bay vào chiếc mồm trắng nhợt của Thiên Quỷ, hoảng sợ đưa phượng dực che mắt, lẩm bẩm: "Không thấy, không thấy, ta không thấy gì, Thiên Quỷ không nuốt chúng ta, ô ô... đáng sợ thật."

Giờ này Thần Nam pháp lực thông thiên, đối diện với cường địch như Tùng Tán Đức Bố mà cũng diệt được, đương nhiên không coi Thiên

Quý ra gì.

Một quyền này cương mãnh hơn hoàn tượng tượng của Thiên Quý, nó không ngờ nhân loại nhỏ xíu dám đến quấy nhiễu kia lại là thiên giai cao thủ!

Lúc nó hiểu ra thì đã muộn, Thần Nam đã bị hút vào trong miệng nó nhưng mình ma chi khí không tài nào luyện hóa được hẳn, mà uy lực một quyền kia khiến mồm nó nổ tung.

Năng lượng hùng hậu tràn ra, đầu Thiên Quý sáng rực rồi cũng nổ tan tành.

Ngàn vạn tiểu đầu cốt văng tung tóe, tiếng quý khiêu chói lói vang vọng khiến tai người nhức nhối, dựng tóc gáy, tình cảnh quả thật đáng sợ.

Thần Nam phá tan đầu Thiên Quý xông ra, lạnh lùng nhìn tiểu khô lâu đầu bay khắp trời, hẳn đương nhiên không tin đối phương bị diệt chỉ với một quyền của mình.

Thoáng chóng, một quý thủ vô hình bổ xuống, nếu không nhờ hắc vụ lan tràn làm nổi bật hình dạng đáng sợ của vô hình quý thảo, chắc không ai nhìn rõ.

Đương nhiên không nhìn thấy không có nghĩa là mù tịt với quỹ tích vận động của nó.

Thần Nam quay người, tung liền mấy trăm cước, tiếng âm âm không ngọt vang lên, bạch cốt thảo khổng lồ bị hẳn đá tan tành trên không, nó cũng do vô số khô lâu đầu cốt tụ tành.

"Có chút xíu đạo hạnh thế này thôi à?" Thần Nam nhìn khô lâu đầu khắp trời cùng tiếng quý khiêu, cố ý lộ vẻ khinh miệt.

Thiên Quý tựa hồ bị kích nộ, toàn bộ khô lâu đầu cốt nhanh chóng tụ tập tại khoảng không ngoài xa, thiên địa trắng xóa một màu, cơ hồ có một cơn mưa khô lâu đầu cốt trút xuống.

Thoáng chốc một khô lâu hài cốt cao mấy ngàn trượng được tổ

thành.

Toàn thân nó trắng nõn, đôi chân cao hơn cả mấy tuyệt nhai, trong mắt lập lòe u minh quý hỏa, âm u nhìn Thần Nam, lệ khí bùng lên kinh nhân.

"Ai da... đáng sợ quá." Tiểu Phượng Hoàng rụt cổ lại.

Thần Nam lẩm bẩm: "Ta đã biết vì sao nó thoát được tay Ma Chủ. Nó do ngàn vạn quân hồn tổ thành, mỗi đầu lâu đều mang một phần năng lượng, bình thường ngủ vùi để tu luyện, đầu cốt trái khắp Phong Đô sơn, vốn không thể nhận ra ở đây có một thiên giai oán quỷ!"

"Thần Nam ca ca, chúng ta... có nên chạy không?" Tiểu Phượng Hoàng nhỏ giọng hỏi.

Thần Nam tuyệt vọng: "Xem ra về sau ta phải chuyên môn huấn luyện gan mật cho người. Yên tâm đi, ta thu thập được nó."

Cùng lúc, Thần Nam phát ra dao động tinh thần đáng sợ: "Quấy nhiễu địa phủ của ta... chết đi."

Nó do quân hồn tụ lại, ý thức không phát triển kịp với sức mạnh nên dù đã đạt tới cảnh giới này nhưng vẫn hàm hồ.

Thần Nam triệu hoán phương thiên họa kích cấm cách đó không xa về, ảo hóa thành hai quang chưởng, nắm chắc thân kích ngàn trượng.

Phương thiên họa kích đã hút được vô tận sát khí, có dáng vẻ của tuyệt thế hung binh, phát ra sát khí ngùn ngụt.

Hắn lẩm bẩm: "Thiên Quỷ là tinh túy của âm sát chi khí, món đại bổ của người, cứ thoải mái hút lấy."

Đại chiến bùng nổ trong thoáng chốc.

Trong Phong Đô sơn quỷ khiếu chấn thiên, hào quang chói mắt, vô tận tử khí tràn lan khiến chốn Nhân gian địa ngục sôi trào.

Phương thiên họa kích dài ngàn trượng chém lên quỷ thân mấy ngàn

trượng của Thiên Quỷ. Mấy lần giao phong, Thần Nam đánh tan một cánh tay và một chân của Thiên Quỷ khiến nó gầm rống liên miên, cả ngọn núi rung lên mãnh liệt.

Nhưng vết thương này không nghiêm trọng với Thiên Quỷ, thân thể nó do ngàn vạn khô lâu đầu cốt tổ thành mà Phong Đô sơn có vô vàn hài cốt, đâu đâu cũng có vật liệu bổ sung.

Thần Nam muốn thương tổn linh hồn nó ắt không dễ, bởi linh hồn cũng được tách thành từng đơn vị nhỏ bé, ẩn trong các khô lâu đầu.

Đương nhiên Thiên Quỷ càng không thể tổn hại đến Thần Nam, bất quá có chút tuyệt học giữ mạng, luận về chiến lược, nó kém xa bát hồn hoặc Tùng Tán Đức Bồ.

Chiến đấu tiếp tục, Thần Nam bắt đầu tấn công hữu hiệu dần, dù Thiên Quỷ đã phân giải khu thể, nhưng không chặn nổi phương thiên họa kích liên tục chút lấy hồn năng và sát khí của nó.

Dù là một vùng rừng vô tận cũng sợ vô tình đại hỏa liên tục đốt cháy, Thiên Quỷ phát giác không ổn, liên tục gầm gào, phản kích hung hãn hơn. Đầu tiên là quỷ trảo, rồi hai chân, đầu, ngay cả xương sườn cùng nhất nhất tách ra hóa thành cốt máu công kích Thần Nam.

Thần Nam không hề e ngại, Thiên Quỷ không phải là đối thủ nên không cần dùng đến bát hồn pháp tắc, hấn không muốn dọa nó bỏ chạy mà để phương thiên họa kích dần dần hút lấy âm sát chi khí của đối phương.

Mấy lần bị phương thiên họa kích chặt đứt, Thiên Quỷ phân giải thân thể ẩn vào Phong Đô sơn, thi triển chiến thuật đánh lén.

"Hách hách..." Không hiểu sao, Thiên Quỷ bị Thần Nam ép phải trốn xuống đất đánh lén mà vẫn bật lên tiếng cười lạnh lùng, khiến cả dãy núi run rẩy.

"Ngươi... chết chắc." Nó gầm lên âm u.

Thần Nam cười lạnh, một quỷ trảo lớn như đỉnh núi bị hấn truy sát phải chu xuống đất, hấn liền vung hung binh, không hề do dự phá tan

ngọn núi,đào đất lên rồi lao xuống.

Nhưng lúc phương thiên họa kích phá được một khe nứt, thân hình hắn lao xuống ngàn trượng liền dừng lại.

Một tấm bia đá khổng lồ thoạt ẩn thoạt hiện, lộ ra tàn thể cao mấy trăm trượng, Thần Nam theo bản năng cho biết có nguy hiểm, vội vàng lao ra.

"Nơi này... thật sự chỉ là cổ chiến trường của đông tây phương đại chiến? Vì sao dưới sâu ngàn trượng còn có bia đá?"

Trong lòng Thần Nam dấy lên cảm giác không lành, hắn nhìn thấy mấy chữ cổ lỗ trên mặt bia, trong đó có một chữ: "Thiên!"

Chương 317

Người hầu

Trong Phong Đô sơn, âm phong gào rú, tử khí lan tràn, vân vụ đen ngòm che kín trời, dãy núi chìm trong hắc vân, tựa như một thi ma khổng lồ đang múa may.

Thiên Quỷ phân giải thân thể rồi nhưng bất kể quỷ thảo hay khô lâu đầu cốt đều cực lớn, liên tục đánh lên Thần Nam. Quỷ thảo che kín mấy ngàn trượng như ngọn núi tuyết liên miên, chói rục, đầu cốt hệ ngọn núi, màu sắc trắng âm u khiến ai nhìn vào cũng lạnh mình, hai mắt lập lòe quỷ hỏa, liên tục gào hét.

Nhưng tất cả đều không lọt vào mắt Thần Nam, hấn bình thần ứng chiến, ép Thiên Quỷ liên tục gào rú.

Thứ khiến hấn lo lắng là tấm bia đá.

Hấn dùng phương thiên họa kích mở một đại hiệp cốc mấy ngàn trượng, dưới đáy sâu Phong Đô sơn qua nhiên có một khối thần bí cự bi. Lòng hấn dấy lên cảm giác không lành, tấm bia quá lớn, chỉ lộ ra một nửa đã vươn cao mấy trăm trượng.

Nếu không làm, đó là một tấm bia mộ.

Khiến hấn lo ngại nhất là hai chữ cổ kính khắc trên bia mộ, hấn không đọc được, chỉ có chữ thứ hai là đại khái đoán ra, hình như là kiểu chữ từ thời Thái cổ: "Thiên".

Đương nhiên, đó chỉ là suy đoán, không phải khẳng định, dù vậy cũng khiến hấn kinh hãi.

Không hề có dao động năng lượng phát ra nhưng hấn vẫn có cảm giác bất an rằng dưới lòng Phong Đô sơn ẩn chứa hung hiểm vô cùng.

Tuvi hiện tại của hấn mà thấy hung hiểm, ắt là sự tình phi thường nghiêm trọng. Cảm giác hiện tại uy hiếp được hấn, ít nhất cũng phải

đồng cấp với Thái cổ nam tử Tùng Tán Đức Bồ.

Dựa vào linh giác sắc bén, hắn phát hiện bia đá không có dao động sức mạnh, cũng không có khí tức đáng sợ, xem ra nó không phải thông linh chi vật như Trấn Ma thạch.

Uy hiếp đến từ dưới lòng đất nhưng không thể cảm nhận được.

"Thiên? Lễ nào là Thương Thiên hoặc Hoàng Thiên? Hoặc là Thiên khác..." Thần Nam đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, nếu là thật ắt phiền hà vô cùng, hắn vô ý mở ra cánh cửa còn đáng sợ hơn địa ngục.

Đó là dạng tồn tại từng khiến Ma Chủ và những Thái cổ nam tử liên thủ đối phó.

"Mong là... hắn thật sự chết rồi, không lưu lại vật gì." Tuy suy nghĩ tích cực nhưng hắn biết thế khác nào đang tự an ủi bản thân.

Đại chiến tiếp tục với Thiên Quỷ, tám bia trong khe nứt không hề xuất hiện điều gì dị thường, chỉ sừng sững đứng yên. Bất quá, Thần Nam phát giác Thiên Quỷ có ý dẫn hắn về phía tám bia, tựa hồ mong hắn đánh tan thạch bi.

Hắn cười lạnh, chắc chắn có nguy hiểm bất thường, dù đại chiến kịch liệt nhưng hắn tuyệt không chạm vào thạch bi, ngược lại vận chuyển đại thần thông đẩy Thiên Quỷ về phía đó.

Lần nào Thiên Quỷ cũng tỏ vẻ sợ hãi, nhanh chóng thoát khỏi khu vực đó, tựa hồ nó biết không thể kéo Thần Nam lại gần tám bia, bản thân lại không địch nổi hắn. Sau cùng nó gầm lên bất cam khiến ai nghe thấy rợn người, triệt để phân giải thân thể thành ngàn vạn khô lâu cốt ẩn nhập xuống đất, không chịu lộ đầu ra.

Thần Nam thoáng nghĩ ngợi, quyết định tạm thời không chạm đến Thiên Quỷ, đứng cách xa đi quanh tám bia một vòng mà không phát hiện điều gì dị thường. Đoạn hắn bay lên, dùng phương thiên họa kích chẻ đôi hai ngọn núi, lấy hết đá vỡ lấp khe nứt và tám bia.

Đó là một phiến "Vực."

Là "Thiên khanh!"

Vô tình nhảy vào ắt vong mạng.

Thần Nam ngẫm ghi nhớ phiến "vực" này vào lòng, quyết định chừa lại cho cừu địch, ví dụ như sáu vị Thái cổ nam tử sẽ xuất hiện.

Hắn cảm phương thiên họa kích lắm lắm: "Phiến vực này chuẩn bị sẵn cho các người, lúc đó ta xem chác người có nhảy xuống không."

Hắn sơ bộ xác định được rằng chỉ cần không chạm vào bia đá ắt không nguy hiểm, hiện tạ Thiên Quỷ đã ẩn đi, lại dùng hung kích hút âm sát chi khí.

Hung kích ngàn trượng cắm ngay giữa ngọn núi, điên cuồng hút lấy sát khí vô hạn.

Hắc vân cuộn cuộn, sóng dâng ào ạt như mặt biển đen ngòm cuồng nộ, ngàn vạn dòng khí đen nhánh đổ về cây kích khiến nó hưng phấn, không ngừng rung lên.

Ba thời thần trôi qua, sắc trời cạnh đó sáng hẳn, toàn bộ âm sát chi khí bị hung binh hút hết. Nhưng dãy núi ngoài xa vẫn đầy tử khí, hắc vân sà xuống, liên tục đổ về.

Hắn lại thôi động công lực tương trợ binh hồn trong hung kích, khiến nó hút âm khí điên cuồng hơn, một mặt dùng đại pháp lực luyện âm sát chi khí hóa thành xung thiên sát khí.

Trên đời có không ít âm địa, tính về sát khí và lệ khí, không đâu so được với cổ chiến trường. Loại quân hồn lệ khí hình thành trong nạn binh đao lại nặng âm khí hơn hết.

Lúc này ở thiên hạ đệ nhất âm địa, sát khí do ngàn vạn quân hồn ngưng tụ thanh đang cuộn cuộn, nếu không có phong âm đại trận, sát khí tiết ra chắc chắn tạo thành hậu quả kinh nhân.

Binh hồn của phương thiên họa kích mạnh hơn tưởng tượng, quyết hút sạch quân hồn sát khí. Thật ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nó từng hút cả thần mâu chi hồn do Tùng Tán Đức Bồ tế luyện, hồn

năng bản thân đã cực mạnh, có tiềm lực thể này cũng là đương nhiên.

Năm thời thần sau, sát khí cuộn cuộn tràn tới, đại khái hung kích hút được một thành sát khí của Phong Đô sơn, tuy chỉ một thành nhưng đã cực kì đáng sợ.

Thiên Quỷ vồ vào sát khí ngưng tụ thành nên vô cùng tức giận, đây là nơi tu luyện của nó, bị người ta tranh đoạt kiểu này thật không thể nhân nhin - nhưng nó phải nhẫn.

Nếu nó lại nhảy ra, rất có thể cả bản thân cũng bị hút vào.

Thần Nam không có ý dừng tay, nếu có thể, hắn muốn thu hết sát khí của Phong Đô sơn, để nơi đây trở lại trong lành. Nhưng hắn biết thời gian không cho phép.

Cùng lúc cảm giác mãnh liệt cho Thần Nam biết trên trời truyền xuyên từng trận dao động, không lâu sau có mười mấy bóng người xuất hiện. Thần gia Thất tổ mang theo mấy văn bối nhanh chóng phá không bay tới.

"Thần Nam, ta mang cho cháu chí bảo của gia tộc, Tụ nguyên trận đồ!" Thất tổ tay áo bay bay, râu tóc bạc phơ, tiên phong đạo cốt, nở nụ cười. Hiện tại Thần gia hết sức "cưng chiều" Thần Nam, họ đến trợ giúp.

Tụ nguyên trận đồ đích xác là bảo vật quan trọng của Thần gia, mở trận đồ ra sẽ tăng tốc độ tụ tập thiên địa nguyên khí lên mười lần, với những người tu vi đạt từ Thần Hoàng trở xuống, quả thật có nhiều lợi ích.

Thần Nam được Thất tổ cho biết, vui mừng ra mặt.

Thất tổ hạ lệnh, mấy chục ngọn tiểu kì được quăng xuống quanh phương thiên hạ kích, tiểu kì đoán gió trải ra, nhanh chóng phóng đại, lúc cắm vào ngọn núi đã vươn cao trăm trượng.

Tám mươi một lá đại kì phần phật trong ma vân, liên tục hút lấy âm sát chi khí

Trận đồ bố trí xong liền vận chuyển, không chỉ tụ tập thiên địa tinh khí mà cả âm sát chi khí. Âm khí cuộn cuộn đổ tới với tốc độ gấp mười lần, thanh thể kinh người.

Quanh đó, hắc vân sà xuống thấp, địa vực tối đen, thò bàn tay không thấy ngón, phương thiên họa kích nằm giữ tám mươi một lá cờ liên tục rung lên, điên cuồng hút lấy thiên địa sát khí.

Thần gia Thất tổ và mấy vị hậu bối cùng hít một hơi khí lạnh.

Bathời thần trôi qua, bảy tám thành âm sát chi khí của Phong Đô sơn bị phương thiên họa kích hút mất, nó quả thật là một tòa động không đáy.

Thiên Quỷ không chịu nổi nữa, ba lần bốn lượt giận dữ xông ra nhưng đều bị Thần Nam đánh lún xuống đất.

Bảy tám thành âm sát chi khí của Phong Đô sơn quả là con số lạnh mình, toàn do ngàn vạn quân hồn ngưng tụ thành.

Phương thiên họa kích trở thành đệ nhất hung binh thật sự.

Thần Nam hoàn toàn luyện hóa lệ khí thành sát khí, hiện tại hung kích đã hút đủ, phát ra sát khí xung thiên. Tuy nó cấm trong Phong Đô sơn nhưng phạm vi mây ngàn dặm quanh đó đều dấy lên sát ý kinh hồn.

Dù là vùng ngoại vi xa nhất của Phong Đô sơn cũng khiến người ta lạnh lòng thấu cốt như đang trong tiết đông lạnh giá.

Lúc Thần Nam rút phương thiên họa kích lên, sát khí lan khắp thiên địa, lưỡi kích sáng choang phát ra "uy thế" cực mạnh

Mấy thanh niên đi sau Thất tổ, nếu không được Thần Nam dùng pháp lực bảo vệ chắc đã nổ tung xác.

Thất tổ đạt tới tu vi Thần Hoàng cũng không khỏi biến sắc, cảm thán: "Hung binh, quả là hung binh. Ta như thấy cảnh Lục đạo máu chảy thành sông...đáng sợ."

"Các vị đi trước." Thần Nam buông lời lạnh lùng, toàn thân phát ra trận trận ma khí.

Bọn Thất tổ thu lại tám mươi một là đại kỳ rồi nhanh chóng rời đi.

Lúchọ đi khỏi, Thần Nam mới thật sự nắm lấy phương thiên họa kích vào quang chưởng. Thoáng chốc, mái tóc hấn cuồng loạn vũ động, ma khí cuồn cuộn từ thân thể phát ra, hai mắt bắn ra hào quang lạnh lùng phẳng phẳng như hai đạo kiếm mang dài mấy dặm, chém đứt hư không.

"A..."

Hấn gầm vang, múa tít phương thiên họa kích, bắt đầu diễn luyện trong Phong Đô sơn.

Múa kích giữa làn gió.

Trời cao cung rung lên với cơn cuồng loạn của hấn.

Tuyệt thế hung binh ngàn trượng được hấn múa lên, cơ hồ nghịch loạn thời không, trời cao bị uốn cong rồi sụp lở.

Xung thiên sát khí từ Nhân gian bắn lên Thiên giới!

Quần sơn trong Phong Đô sơn bị một kích quét qua, bị dẹp bằng phẳng như rọc giấy.

Nơi nào hung kích đi qua, tất cả tan tành.

Sát khí quét ngang dọc.

Thần Nam như thần quân ma chủ giáng lâm thiên hạ, toàn thân phát ra một cỗ "Thế" mạnh khôn tả.

Hấn dùng hung kích đâm xuống Phong Đô sơn, lưỡi kích ngàn trượng găm lấy một khô lâu đầu khổng lồ từ dưới đất lồi lên.

Lúc khô lâu đầu chưa kịp giải thể, hấn dùng đến pháp tắc của bát hồn.

"Băng Phong Tam Vạn Lí!"

Dải băng ngàn trượng phong bế khô lâu đầu vào trong, những tiểu khô lâu không kịp tách ra chạy trốn.

Thần Nam cầm tuyệt thế hung binh, toàn thân gần như tà dị, lạnh lùng nói với khô lâu đầu bị băng phong: "Vừa nãy không có thời gian giết ngươi, hóa ra ngươi lại định đánh lên ta, chủ động gây sự. Hừ."

Hắn phát ra sát ý hùng hồn, so với dải băng ngàn trượng còn lạnh hơn khiến khô lâu gần như hồn phi phách tán.

"Ta còn chưa dốc toàn lực, để lại cho ngươi một mạng, hiện tại nói mau, dưới tấm bia đá có bí mật gì?"

Dưới áp lực hùng hồn của Thần Nam, khô lâu đầu cốt triệt để thần phục, nó gần như sụp sụp, run rẩy phát ra dao động tinh thần hồi đáp.

Thiên Quỷ quả là kì tích của tu luyện giới, do ngàn vạn quân hồn ngưng tụ lại, tu vi tinh thần hữu hạn, không sánh được với thiên giai tu vi. Nhưng hồn năng hung hậu lại dựa vào "Lực" mà tiến lên được thiên giai.

Chuyện này được hậu nhân coi như ngoại lệ, nếu có đủ sức mạnh sẽ từ một lĩnh vực đột phá lên thiên giai vốn được coi là không với tới. Sức mạnh của ngàn vạn quân hồn ngưng tụ ắt sinh ra thiên giai lệ quỷ.

Tu vi tinh thần của Thiên Quỷ không cao, nó tuy tu luyện ở đây nhưng chưa từng thám sát xem dưới đáy sâu có ẩn bí gì. Chỉ là mấy ngàn năm trước nó vô ý tiến vào nơi đó, bị một cỗ sức mạnh kinh hồn đánh tan, mãi mấy trăm năm trước mới hồi phục được.

Chuyện đó càng khiến Thần Nam kiên định, cho đó là một "Thiên khanh" chuẩn bị sẵn có cường địch, tương lai hắn sẽ nhử vài kẻ nhảy xuống.

Đoạn hắn nhắc phương thiên họa kích chém về phía Thiên Quỷ bị băng phong khiến nó hoảng sợ run rẩy, dao động tinh thần phát ra

cầu xin.

"Không giết người, tương lai người sẽ giết ta, cho ta lí do thả người."

"Matôn.. tha mạng...tôi sao dám không biết trời cao đất dày, thấy vô thượng uy của ngài, vĩnh viễn không dám phản lại. Tôi xin... làm người hầu của ngài." Thấy thần sắc của Thần Nam băng lãnh tàn khốc, Thiên Quỷ đành đưa ra quyết định đau lòng, dao động linh hồn run lên: "Tôi nguyện để ngài hạ Tử mẫu thiên quỷ chú! Nếu có lòng bội phản sẽ lập tức tiêu tan."

Thần Nam có nghe về loại bí chú này, loại ma chú nô dịch đáng sợ nhất, chủ chết ắt người hầu cũng vong, nói chung là loại phù chú bất bình đẳng nhất.

Thiên Quỷ run rẩy nói ra cách thi triển cấm chú, hần liên tục gật đầu rồi sử dụng luôn Tử mẫu thiên quỷ chú. Từ đây về sau, trừ phi Thiên Quỷ muốn chết, bằng không sẽ không dám phản lại hần.

"Kẻ hầu hạ vĩnh viễn của ma tôn xin chờ lệnh." Thiên Quỷ được thả ra liền tụ lại thân thể, khô lâu thân mấy ngàn trượng quỳ xuống Phong Đô sơn, như một ngọn núi tuyết hùng vĩ đáng chiếu sáng.

Thiên Quỷ đau lòng nhưng lúc này đang dần thấy thoải mái, thậm chí cho rằng mình may mắn, đối phương hùng mạnh đến mức khiến nó run rẩy, trong thế giới cường giả vi tôn này, có chỗ dựa vững chắc như vậy, sau này có lẽ sẽ được nhiều lợi lộc.

Chỉ là nó không biết rằng hai thời thần nữ, nam tử khiến nó quỳ lạy này sẽ mất đi sức mạnh. Lúc đó e là nó lại hối hận muốn tự sát.

Tâm thần Thần Nam tuy bị tuyệt thế hung binh ảnh hưởng đôi chút, thỉnh thoảng lộ ra ý muốn giết chóc nhưng lúc này hần vô cùng hưng phấn, biết rằng từ nay lúc nào cũng có thể xé hư không triệu hoán "người hầu" này.

Trong khi thiên giai cao thủ bị Ma Chủ mời đi hết, một thiên giai đã thủ thế này coi như vô địch.

Tuy không thể đối phó với sáu Thái cổ nam tử, nhưng đối phó với

những kẻ ở Thiên giới và Nhân gian ắt không thành vấn đề.

"Phong Đô sơn vẫn còn sát khí xung thiên, người tiếp tục ở lại đây tu luyện, gia tăng tu vi lên mức cao nhất, bằng không ta không ngại giết thêm một con ác quỷ vô dụng."

"Tuân lệnh chủ nhân."

Thiên Quỷ nhận lệnh của hắn, hài cốt khổng lồ thoáng chốc vỡ tan, ẩn phục vào lòng đất Phong Đô sơn.

Thần Nam cảm phương thiên họa kích đằng không bay lên, tức thì sát khí xung thiên, vân vụ tiêu tan. Ngay cả lúc hắn lên Thiên giới, dọc đường khiến cho không ít tu giả hoảng sợ, hung kích quả nhiên đáng sợ, khiến linh hồn họ run rẩy.

Sau cùng, hắn ý thức được rằng, hung kích này không thể sử dụng hàng ngày, trừ phi gặp cường địch mới nên đem ra. Hắn đem ma kích giấu tại nơi sâu nhất của vùng hỗn độn trong nội thiên địa, phong bế tuyệt thế hung sát chi khí.

Nguyệt lượng hiện ra trước mắt, hắn giữ nổi bình tĩnh, Tứ tổ và Ngũ tổ có nói thật chăng? Vũ Hinh năm xưa có sống lại được không? Cả Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền và hài tử chưa xuất thế.

Chương 318

Thiên giai nhục thân

Trên Nguyệt lượng, núi non tú lệ, cảnh sắc mê người,

Trăm hoa đua nở, thần thụ xanh um, ráng màu lập lòe, tiên cầm bay lượn, thú vật nhảy nhót, cảnh tượng như thế ngoại đào nguyên.

Đi trong vườn hoa cỏ, hít mùi hương từ tiên quả viên xanh rờn cách đó không xa đưa tới khiến người ta say mê, không biết mình đang ở đâu.

Thần Nam xuyên qua trùng trùng tiên viên, bỏ lại sau lưng điện vũ đình đài, cảm thụ khung cảnh hài hòa tươi đẹp của Nguyệt lượng, thật quá đẹp. Hấn thật lòng yêu thích mảnh đất lành này.

Lúc hấn bấm báo sơ qua với Tứ tổ và Ngũ tổ, hai lão chìm vào trầm tư, đoạn Tứ tổ nói: "Ở Phong Đô sơn có một tòa 'Thiên Khanh', tuy ta biết đó không phải nơi tốt lành gì nhưng thật ra nó mai táng gì thì cũng chịu. Cứ theo lời cháu, để người nào đó 'nhảy' xuống."

Hai lão tỏ ra hoan hỉ trước việc hấn thu phục được Thiên Quỷ, hiện tại thiếu nhất là gì? Nhân tài. Dương kim thế giới hỗn loạn coi cái gì trọng yếu nhất? Là nhân tài. Tuy nói ra có vẻ không hay lắm nhưng là lời chân thật. Sau Vô thiên chi nhật, xuất hiện một thiên giai cao thủ ý nghĩa thế nào? Là muốn đánh ai cũng không sợ người ta dám đánh trả.

Còn hai thời thần nữa, sức mạnh của bát hồn sẽ tan đi, trong lòng Thần Nam khá do dự, nên đi gặp tám nữ tử thể lượng vô hạn ngay hay đợi sức mạnh bát hồn tan hấn mới đi?

Tứ tổ và Ngũ tổ chỉ góp ý, mặc hấn tự quyết định.

Ngũ tổ nói: "Bát hồn là anh kiệt khi xưa của Thần gia, chết rồi vẫn bảo vệ gia tộc, nhưng sức mạnh của họ mỗi lần dùng lại vơi đi, không biết cứ đại chiến cường liệt thế này, bát hồn chống chịu được mấy lần, giá phải trả.... quá lớn."

Thần Nam rung động, nguyên nhân bán hồn ngũ vị tại mộ địa vì họ không thể tồn tại lâu dài, sức mạnh tiêu hao trong trận đại chiến là hao đi từng điểm nguyên khí sau cùng của họ.

Muốn họ tồn tại lâu dài, chỉ có cách như giúp Thần tổ sống lại, cách một thời gian lại dùng hồn dưỡng hồn, cung cấp cho họ hồn năng cực mạnh.

Trong lòng Thần Nam xuất hiện ý nghĩ hoang đường, Thiên giới muốn giúp Thần tổ sống lại, tương lai vị tất không có cơ hội phục sinh cho bát hồn. Lòng hấn rung động...

Hấn theo đề nghị của Tứ tổ và Ngũ tổ, bay về ngọn núi mỹ lệ ngoài xa, nơi tám vị di sương của Thần gia ẩn cư.

Đương nhiên, cảnh sắc nơi đây tươi đẹp nhất, khắp nơi nở đầy kì hoa, cỏ non êm mượt trải rộng.

Điện vũ đình đài, suối reo thác đổ có thể thấy khắp các đỉnh núi.

Tiên cầm và linh thú lấp lánh khiến nơi này đượm vẻ tường hòa thần thánh, sinh cơ ngập tràn.

Thần Nam bay đến một đỉnh núi tươi đẹp, đỉnh núi bằng phẳng, rộng rãi, có nước suối róc rách chảy như thơ như họa giữa hoa cỏ rồi đổ xuống dưới núi, hình thành một dòng thác, lấp lánh những dải cầu vồng.

Ráng hồng vây phủ, điện vũ lâu đài thoáng ẩn thoáng hiện, tám vị kì nữ tử thanh lệ tuyệt tục tựa hồ biết hấn tới nên từ trong điện đi ra, bay lên tuyệt nhai, nhìn hấn đang bay tới.

Hấn đến nơi, nhanh chóng quỳ xuống: "Xin ra mắt các vị lão tổ."

"Đứng dậy."

Mấy tiếng thờ dài vang lên bên tai hấn, lòng hấn trở nên ưu thương, tâm tình của họ ảnh hưởng sâu sắc đến hấn.

Tám vị di sương nhìn vào mắt hấn, có vẻ thương yêu xem lẫn nhớ nhung, tựa hồ đang tìm lại bóng dáng năm xưa, tìm lại anh hùng trong lòng họ.

Đột nhiên, tám hư ảnh xuất hiện trước mắt, hấn cảm giác rõ ràng tiếng thở dài trầm trọng của họ.

Tám hồn ảnh tuy không thể lui xa nhưng thế cũng đủ rồi. Họ đứng lặng trên đỉnh núi, họ là tàn hồn, không thể chìm vào suy tư, chỉ đứng đó nhìn tám vị nữ tử.

Nước mắt âm thầm rơi xuống, những nam nhân anh hùng xa xưa đang đứng trước mắt nhưng nói nổi dù chỉ nửa lời, chỉ lặng lẽ nhìn nhau, mặc cho chân tình lặng lẽ lưu chuyển.

Đau lòng, lặng câm, rơi lệ...

Trong lòng Thần Nam dấy lên cảm giác chua xót cùng cực, tổ phụ, tăng tổ phụ, tăng tăng tổ phụ...

Đồng thời, từng hình ảnh trôi qua lòng hấn, bát hồn và bản thân trong giờ phút này có liên hệ phức tạp, những gì họ trân quý lại hiện ra trong tim.

Đệ nhất nhân trong bát hồn, thần thể vạn trượng che lấp thiên địa, nói với nữ tử tâm ái: "Được, chỉ cần là nguyện vọng của nàng, ta nhất định giúp nàng thực hiện. Hiện tại ta hái cho nàng một vì sao."

Trong nội thiên địa của ông, tiếng một nữ hài thanh lệ lolăng nói: "Không cần, mọi chỉ thuận miệng nói ra, ngàn vạn lần không nên mạo hiểm, tình vực đã biến thành tử vực, mọi không cần nữa..."

Thần thể vạn trượng bay lên, lớn tiếng: "Không sao, ta sẽ hái vì sao sáng nhất cho nàng."

Tinh không vô tận dù đã thành tử vực nhưng nam tử cao lớn hóa thân thành vạn trượng thần thể, xuyên qua trùng trùng hiểm trở, sau cùng xuất ra một dải hào quang chói lói bao lấy một vì sao sáng nhất trong tinh không, trải qua trăm ngàn lần dung luyện, biến nó thành một vì sao lớn bằng nắm tay, quay lại...

Lúc đó, một nữ tử đứng trên tuyết nhai, hai tay bụm lấy một vì sao lớn bằng nắm tay, thân thể liên tục run lên, hai mắt nhòa lệ. Nam nhân ấy chỉ vì một câu nói tùy tiện của nàng lại bay lên hái sao giúp nàng thực hiện nguyện vọng, khiến nàng vạn kiếp không quên. Anh kiệt này có thể lay động thiên địa, giờ chỉ còn là một dải u hồn, cùng nàng thiên nhân vĩnh cách...

"Muội không cần sao sáng, chỉ có một nguyện vọng, vĩnh viễn cùng sống với huynh..." Nàng lầm nhắm trong làn nước mắt.

Kí ức của Thần gia đệ nhị nhân nổi lên trong lòng Thần Nam.

Thê tử ngẩng nhìn mình nguyệt trên không, tựa vào mình y, nhẹ giọng: "Ánh trăng thánh khiết, Nguyệt lượng mỹ lệ, nếu chúng ta sinh hoạt trên Nguyệt lượng..."

Đệ nhị nhân gật đầu: "Được, chúng ta về Nguyệt lượng."

"Nhưng trên Nguyệt lượng đều đã có người cư trú."

"Không sao, ta sẽ lên tinh không hái một Nguyệt lượng xuống."

"Không nên, ở đó nguy hiểm lắm..."

"Không sao."

Thần gia đệ nhị nhân bay lên tinh không, không lâu sau trên Thiên giới xuất hiện thêm Nguyệt lượng thứ ba, người của Thần gia xuất hiện trên Nguyệt lượng.

Vì nguyện vọng của thê tử, Thần gia đệ nhị nhân thật sự hái một Nguyệt lượng xuống.

Minh nguyệt vẫn như xưa, chuyện cũ như gió, Nguyệt lượng mỹ lệ thiên cổ trường tồn, nhưng nhân thế chìm nổi, anh hùng trong mắt mỹ lệ nữ tử đã hóa thành tàn hồn...

Thần gia đệ nhị nhân, đệ tam nhân, đệ tứ nhân...

Họ đều hào tình vạn trượng, bút trắng hái sao, có thể phá thanh thiên, có thể lặn xuống u minh.

Hào tình khí thôn sơn hà, nắm trong tay vạn vật, nhìn xuống cả thiên hạ nhưng hiện tại đều theo gió bay xa.

Suốt thời thần, tuyệt nhai yên lặng, tám vị di sương dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng không nói ra được, chỉ lặng lẽ rơi lệ, ngưng thị vào tám tàn hồn. Những lời hoan lạc, nụ cười khí xưa, tuyệt thể khuynh tình, hồng nhan thiên kiều, đều tan theo nước mắt...

Lúc Thần Nam rời khỏi tuyệt nhai, lòng hấn đầy cay đắng, chỉ hai thời thần ngắn ngủi mà như trăm ngàn năm đằng đẵng, hấn mới cảm thụ một chút tình cảm của mấy vị tổ tiên đã vô cùng chua xót thế này, chắc chắn năm xưa lúc họ sinhly tử biệt với thế nhi còn đau khổ hơn nhiều.

Sức mạnh của bát hồn tan đi, hấn hôn mê ba ngày ba đêm, trong mộng luôn thấy lại hình ảnh của tổ tiên năm xưa.

Mãi đến ngày thứ tư hấn mới tỉnh lại, thiên giai tu vi ngạo thị thiên cổ đã tan nhưng hấn vẫn thấy trong thân thể cuộn sức mạnh hùng hồn, huyền công cuồng loạn vạn chuyển, nổ âm trong lòng, huyền công lại biến đổi, hắc khí biến thành kim khí, cả tòa điện vũ bị kim quang đánh tan.

Kim mang xung thiên, quần áo của hấn nát tan, thân thể hấn như được thép đúc thành, bắp thịt nổi cuộn cuộn, cơ nhục dẻo dai, đầy sức mạnh, phát ra trận trận bảo quang.

Hấn không thấy vì sức mạnh bát hồn tan đi mà hư thoát, thân thể đầy sức mạnh, nhục thể đặc biệt sung mãn như bất diệt kim thân, rất ít người hủy diệt nổi nhục thân này.

Tứ tổ, Ngũ tổ, Thất tổ đến nơi, kinh dị nhìn hấn, nhất là Tứ tổ và Ngũ tổ từng là thiên giai cao thủ, mắt họ ánh lên kì quang.

Ngũ tổ nói: "Huyền công đệ ngũ chuyển, vốn phải tiến vào cảnh giới Thần Hoàng sơ cấp nhưng cháu chỉ đạt Thần Vương tuyệt đỉnh mà nhục thể... nhục thể lại... lại mạnh không tưởng. Ta... ta cảm giác như

thiên giai nhục thân!"

Tứ tổ gật đầu: "Không sai, gần như thiên giai nhục thân.Đệ ngũ chuyển xuất hiện, sức mạnh hoàn toàn phân bố vào nhục thân, sánh được với tinh hoa của thép đúc thành."

Thần Nam vẫy tay lấy một thành trường kiếm từ eo một văn bối Thần gia, chém vào thân thể, kiếm mang sáng chói, ảm chứa thần lực của hắn, "keng", thân kiếm chém trúng nhưng bị gãy tan.

Nhục thể hùng mạnh.

Sức mạnh cải tạo của bát hồn quả không tầm thường.

Thân thể cấp Thần Vương phải cộng sức mạnh của bát hồn nên thể chất đương nhiên được cải biến, bằng không sẽ nổ tung, bát hồn khiến thể phách sánh được với tinh túy của tinh kim.

Sau Vô thiên chi nhật, không còn mấy ai có thể hủy diệt được thân thể hắn.

Một văn bối Thần gia không hiểu: "Nhục thể mạnh thể này, lại tiến hành huyền công đệ ngũ chuyển, vì sao còn chưa tăng lên lĩnh vực Thần Hoàng?Lẽ nào thể chất cải biến còn tác dụng phụ?"

Thất tổ mỉm cười lắc đầu: "Một cái ao nhỏ, đổ nhiều nước vào sẽ khiến mực nước tăng lên nhưng từ ao mở rộng thành hồ chứa, thành đại hải, đương nhiên mực nước không tăng, ngàn ấy nước đã bỏ bèn gì."

Thất tổ hiểu được bản chất nguyên nhân, tiềm lực vô tận của Thần Nam đã được mở, "mực nước" của hắn không tăng là bình thường, không thể dùng kiểu hình dung đơn giản là huyền công chuyển sẽ tăng từ Thần Vương lên Thần Hoàng.

Thần Nam vẫn chưa cảm ngộ được pháp tắc riêng, hắn thấy mình vốn không có "Cảm giác" như thế, tựa hồ con đường tu luyện của hắn khác hẳn của các Thần gia tiền bối.

Thậm chí hắn thấy mình tiếp cận với con đường tu luyện của Thái cổ

thất nhân, sức mạnh và thân thể không ngừng được củng cố, không có pháp tắc khiến chiến lực trực tiếp tăng cao.

Đương nhiên, không có pháp tắc không hẳn là vấn đề gì to tát.

Vũ Hinh tuy xuất được hỗn độn chi quang nhưng đó không phải pháp tắc của nàng, trong Thái Thượng vọng tình lục không nói về cách tu luyện đơn nhất một pháp tắc, nhưng tu luyện đến chung cực cảnh giới, ngôn tức là pháp, hành tức là tắc!

Đạm Đài Tuyền cũng không có pháp tắc, nàng đạt cảnh giới Thần Vương nhiều năm, giờ lại tăng lên Thần Hoàng, cũng không thấy thi triển bất cứ pháp tắc nào, xem ra con đường tu luyện của Thất Tuyệt nữ khác thường.

Sau đó, người Thần gia đều thấy nhục thể của Thần Nam mạnh đến mức nào, đứng trước một tòa núi đá hùng vĩ, hắn không phát ra dao động năng lượng nhưng thân thể lại xuyên qua ngọn núi như thần đao rọc giấy, để lại một thông đạo hình người.

Đó là kiểu phi hành hoàn toàn dựa vào bản năng, căn bản không muốn lộ ra năng lượng, đủ thấy bất diệt ma thân của hắn hùng hậu cỡ nào.

Lúc những người vây quang ngọn núi giải tán, hắn nói với Tứ tổ và Ngũ tổ: "Hai vị xin cho cháu biết cách để Vũ Hinh sống lại."

"Nói cũng được nhưng trước đó có việc cháu cần giải quyết trước." Ngũ tổ mặt mũi hồng hào, xem chừng rất vui.

"Chuyện gì?"

"Đạm Đài Tuyền sắp sinh."

"A."

Chương 319

Ai sinh hài tử?

Nàng là sủng nhi của trời cao, do thiên địa tinh khí ngưng tụ thành, băng ngọc cốt, phong hoa tuyết đại, từ nhỏ đã khuynh thành khuynh quốc, thể chất vạn người không có một khiến nàng như vì sao sáng chói giữa tầng mây cao.

Sinh ra không lâu, nàng được một vị lão tu giả của Nhângian Đông thổ nhận nuôi, tuy công pháp không thâm ảo lắm nhưng nàng nhờ thiên tư cao tuyệt tu luyện thành một thân tu vi siêu quần.

Trong lúc đi khắp Đông thổ đại lục tu luyện, vô số thanh niên si mê, anh kiệt theo hàng đàn, trí tuệ của nàng không kém hơn tuyệt thế dung mạo, học được không ít công pháp tuyệt diệu của các thanh niên, tu vi tiến bộ thần tốc.

"Thu thủy vi thân ngọc vi cốt". Nàng là thiên chi kiều nữ, mỗi ánh mắt khiến vô số người sẵn sàng hi sinh.

Tu vi tăng cao khiến nàng trở thành nhân vật đầu lĩnh của lớp thanh niên, cộng thêm dung mạo vô song và khí chất xuất trần tạo cho nàng vị trí viên minh châu chói lọi của tu luyện giới.

Nàng như ngôi sao băng bay ngang bầu trời, chiếu sáng Đông thổ đại lục, thiên chi kiều nữ thực sự.

Tỏ sáng như vậy nên các nhân vật tiền bối chú ý đến, tiền bối cao thủ của Đông thổ đệ nhất đạo môn Loạn chiến Huyền giới coi trọng thiên tư của nàng, muốn thu làm đệ tử.

Nhưng lúc đó có một nhân vật hùng mạnh hơn cũng phát hiện nàng.

Vô thượng cao thủ Thần Cơ trong truyền thuyết tuệ nhãn thức châu, từ lúc nhìn thấy nàng đã lay động, thu làm đồ đệ duy nhất.

Nên biết đó là thân muội muội của Phong Ma, khai phái tổ sư của Loạn Chiến môn.

Thân phận của đôi huynh muội này cao bậc nhất tu luyện giới, là những nhân vật thiên tư cao nhất sau thời Thái cổ, đánh khắp Thiên giới Nhân gian gần như vô địch thủ!

Nhân vật như Thần Cơ phá cách thu nàng làm truyền nhân coi như cơ ngộ cực lớn, từ đó con đường tu luyện rộng mở thênh thang, không phải khổ não vì công pháp thấp kém.

Biển rộng có cá nhảy, trời cao có chim bay. Từ đó nàng bước lên con đường tiên thần chi cảnh, sau cùng lên Thiên giới.

Đương nhiên trong lúc tu luyện tại Nhân gian đã phát sinh nhiều việc khiến nàng khó quên. Hiện tại, dù nhiều người và vật đã tiêu tan thì chuyện cũ vẫn để lại những ấn tượng không phai.

Thần Nam, Thần Chiến, Vũ Hình, Thái cổ Lục đạo truyền nhân, Tà Tổ, Tây thổ thủ hộ giả...

Từng câu chuyện cũ như mây như khói luẩn quẩn trong lòng, vốn cho rằng đã tàn theo năm tháng nhưng sau cùng vẫn phải đối diện.

Đến ngày nàng đạt cảnh giới Thần Vương mới biết mình là ai. Là Thất Tuyệt nữ trong truyền thuyết, sẽ có ngày là dạng tồn tại số một trong thiên địa, bậc tiên tử đứng trên đỉnh thế giới.

Sự tôn Thần Cơ cũng như nàng là Thất Tuyệt nữ chi thân, bất quá đã rơi rụng, mãi vạn năm sau mới xuất hiện. Không muốn nghĩ tới nhưng những chuyện xảy ra toàn không tưởng tượng được, khiến nàng khổ não và bi phẫn.

Nàng. Là Đạm Đài Tuyền.

Lúc này Đạm Đài Tuyền khổ não cực điểm, buồn, xấu hổ, giận dữ, phẫn hận... các loại tình cảm dệt lại trong lòng khiến nàng rối tơ vò.

Mấy hôm trước, Đại Long đao vỡ tan, tụ hợp với tiểu anh nhi trong thân thể khiến tiểu sinh mệnh mạnh đến độ không tưởng tượng được, chắc sẽ xuất thế sớm.

Nàng chưa bao giờ tưởng tượng có ngày thế này, băng thanh ngọc khiết chi thân lại hoài thai. Không thể tưởng tượng được và cũng không có chuyện gì tồi tệ hơn được nữa.

Ai ngờ Đạm Đài tiên tử thánh khiết có ngày sẽ sinh sản?

Đúng là một trường tai nạn.

Bảo nàng còn làm người thế nào đây?

Đạm Đài tiên tử băng thanh ngọc khiết sẽ thành mẫu thân, sinh ra một tiểu anh nhi, giấu được một lúc chứ không thể cả đời, sớm muộn gì người ngoài cũng biết việc này. Mỗi lần nghĩ tới hậu quả là nàng run sợ.

Nàng vô cùng sầu khổ, thậm chí nghĩ đến cách "lưỡng bại câu thương", bắt chấp sinh mệnh thụ tổn để hủy diệt tiểu sinh mệnh này nhưng chưa kịp thử đã phát giác nó và sinh mệnh bản thân quấn chặt lấy nhau khiến nàng bó tay.

Trốn trong tiên viên cảnh sắc tú mỹ cực điểm do Thần gia bố trí, nàng muốn khóc mà không ra nước mắt, xưa này chưa bao giờ như được thế này, nếu được quay lại chắc nàng sẽ cân nhắc từ bỏ dung hợp cùng Mộng Khả Nhi. Lúc này bốn bề không người, chỉ có dòng nước liu liu chảy qua cây cầu nhỏ trong tiên viên, cùng tiếng ong bướm vo ve, nàng không che giấu, để lộ vùng bụng nhô cao.

Nhìn tấm thân từng thon thả giờ phồng lên, nàng phần hận cực điểm, chỉ tiếc không thể vung kiếm gọt đi.

Nơi này phong cảnh như vẽ, trăm hoa bùng nở, hương thơm nức mũi, đình đài điện vũ điểm xuyết trong tiên viên, càng tô thêm vẻ mỹ lệ.

Đó là do Thần gia đặc biệt an trí nhưng không những không khiến nàng vui vẻ mà xấu hổ hơn. Bởi nàng biết mấy lão bất tử của Thần gia hiểu ngọn nguồn, coi nàng là nhi tức sắp sinh sản khiến tiên tử cơ hồ phát cuồng.

Lúc thấy mấy tiểu thị nữ dùng ngọc bàn mang các dạng kì trân bổ

phẩm đến, nàng thật sự giận muốn khóc.

Tuvi đến cảnh giới như nàng không cần ăn uống, dù là tiên chi linh thảo cũng không coi ra gì, chỉ có tiên quả thật đặc biệt mới thu hút được chú ý.

Thần gia quả nhiên bất phàm, một ngày ba lần bốn lượt đưa tới những tiên quả mà tiên nhân nằm mộng cũng không có, cả những bô phẩm mà Đạm Đài Tuyền chưa từng nghe nói lần nào cũng không trùng lặp.

Nàng càng xấu hổ xen lẫn giận giữ, Thần gia coi nàng như thai phụ, làm tất cả vì tiểu sinh mệnh.

Đạm Đài tiên tử lại bị người ta đối đãi như vậy, ngày nào cũng đưa đồ bổ tới, quả thật nàng không phát cuồng không được.

"Sao lại mang tới nữa, mới có hai thời thần thôi mà?" Dung nhan như ngọc của nàng lạnh như sương, cực lực khắc chế tình cảm nhưng giữa hàng mi lơ lửng mấy đường đen nhánh. Khiến Đạm Đài tiên tử giận đến cỡ này, đủ thấy trong lòng nàng lửa giận bốc cao đến đâu.

Một tiểu thị nữ xinh xắn khôn lanh đáp: "Khải bẩm thiếu nữ nãi nãi, lão tổ tông nói hiện tại thiếu nữ nãi nãi cần nhiều chất bổ, hai thời thần là quá dài."

Nghê thấy mấy từ "thiếu nữ nãi nãi" và "dùng đồ bổ", suýt nữa nàng xuất ra kiếm khí nhưng vẫn nhẫn nại được, khiến chiếc bàn đá trong đình đài rung lên, nàng nghiêng răng: "Thật ra họ nghĩ được cách chữa, có phải đang kéo dài thời gian? Còn không nghĩ ra cách, ta sẽ đi ngay."

Tiểu thị nữ nhìn nét mặt, cẩn thận lên tiếng: "Thiếu nữ nãi nãi đừng giận, lão tổ tông đang nghĩ cách, mời thiếu nữ nãi nãi dùng đồ."

Vàng trán ngọc của Đạm Đài Tuyền khẽ nổi lên mấy sợi đen nhánh, mười ngọc chỉ nắm chặt lại khiến mấy tiểu thị nữ hoảng sợ, nhưng sau cùng nàng lỏng tay, đến bên ngọc bàn, cầm một lan chi tiên quả xanh mướt, lục quang lấp lánh, hương thơm nức mũi lên.

Làn môi đỏ hé ra, hàm răng trắng muốt nghiêng lại: "Ta ăn." Nhưng

không có vẻ gì đang ăn tiên quả chốn thiên thượng Nhân gian mà như nhai cừu nhân.

"Thần... Nam..."

Nàng vừa ăn lan chi quả nhất vừa mơ mơ hồ hồ thốt ra hai từ, mấy tiểu thị nữ nghe thấy, muốn cười mà không dám.

Đạm Đài Tuyền bưng cơ ngọc cốt, mười ngón tay mảnh mai như ngọc lại cầm một vòng kim anh đào thánh quả, nhíu đôi mày ngài: "Các người cười cái gì, buồn cười lắm sao? Hừ."

"Không có." Mấy tiểu thị nữ vội cúi đầu.

"Thần... Nam..."

Lần này họ nghe rõ, Đạm Đài Tuyền vừa ăn thánh quả vừa nghiêng răng gọi tên Thần Nam, xem ra nàng cực kì phẫn nộ, coi thánh quả là hấn.

"A, cô gọi ta, có... có việc gì chẳng?" Thần Nam xuyên qua một bụi hoa, bước qua cây cầu vào trong đình đài.

Vừa thấy hấn, Đạm Đài Tuyền suýt nữa hất văng ngọc bàn, ngọc thủ kết kiếm quyết, loáng thoáng thấy được kiếm mang thoát có thoát không thò thụt. Mấy sợi đen trên trán nàng càng dao động mạnh, nàng sắp sửa phát tác.

Mấy tiểu thị nữ rất nhanh nhẹn, Thần gia không thích người nhiều chuyện nên thấy tình cảnh đó liền biến mất vô ảnh vô tung, hiện trường chỉ còn lại hai người.

Trong óc Đạm Đài Tuyền lúc này toàn bạo lực, ngược hấn với thánh khiết khí chất ngày trước.

Đương nhiên những gì nàng nghĩ đều để đối phó Thần Nam: nàng cầm thần kiếm chém hấn thành tám mảnh, dùng đại pháp lực phong ấn hấn vào vực sâu vạn trượng...

Không thể trách nàng, đổi lại ai khác cũng vậy, nói gì tới bậc tiên tử

vang danh Thiên giới, không nhiên lại có cốt nhục của đối phương.

"Thần Nam... hiện tại ta không muốn gặp ngươi." Đạm Đài Tuyền cố nén không phát tác nhưng kiếm mang giữa các ngón tay rung lên kịch liệt theo tình cảm biến chuyển, vạch xuống đất.

Nếu không phải Tứ tổ và Ngũ tổ nói với nàng rằng mấy hôm này họ cùng Thần Nam, Mộng Khả Nhi nghĩ cách giải quyết thân phận thống khổ và khó coinày của nàng, chắc giờ nàng đang đại chiến với Thần Nam.

Thần Nam ngượng ngùng: "Ta đến... đây... thăm cô."

Đạm Đài Tuyền suýt nữa phát hỏa, nghiêng răng nói: "Muốn xem dáng vẻ xấu xí của ta? Ngươi đang báo phục ta, sau cùng ngươi cũng báo mối hận vạn năm trước nhưng lúc đó ta không gây thương tổn ngươi, tất cả là Thần Cơ muốn đối phó với phụ thân ngươi. Hiện tại ngươi... đã thấy ta xấu xí, bộ dạng ta hiện tại buồn cười lắm sao? Không nhiên lại có hài tử của ngươi, a a..."

Trước lúc đến, Tứ tổ và Ngũ tổ nói với Thần Nam rằng tâm tình thai phụ không ổn định, phải cẩn thận lúc phát ngôn, hắn đành nén lòng giải thích: "Cô hiểu lầm rồi, tất cả... vì cô dung hợp...thôi, đã xảy ra rồi, nói nhiều cũng vô dụng."

"Ngươi đến đây làm gì? Các ngươi nghĩ ra cách chưa?" Đạm Đài Tuyền lộ vẻ bất thiện.

"Hai vị lão tổ còn chưa nghĩ ra cách nào hay, họ nói cô là cao thủ cấp Thần Hoàng, sinh một hài tử không vấn đề, sẽ rất nhanh...à..."

"Chịu chết đi."

Đạm Đài Tuyền nổi khùng, truy sát Thần Nam.

Hai người bay trên Nguyệt lượng, Thần Nam chạy trước, Đạm Đài Tuyền đuổi sát phía sau, vô số người Thần gia nhìn thấy nhưng được mật lệnh có thấy cũng coi như không.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư nhìn lên thình không, cùng

nói: "Quả nhiên như sở liệu."

"Thần dạy vì Tiểu Thần Thần, chúng ta cạn chén." Long Bảo Bảo dùng hoàng kim trảo nâng chén đầu tiên.

"Cạn chén, ai thích sinh thì sinh." Tử Kim thần long say mờ mắt cũng giơ chén lên.

"Cạn chén, hai lão tiểu hài nói hai ngày nữa hài tử sẽ ra đời." Người nâng chén sau cùng là hoạt tử nhân Cổ Tư.

Cả ba ăn uống thỏa thuê, không buồn nhìn lên không nữa.

Thần Nam hiện tại có thiên giai nhục thân, tuy bị Thần Hoàng truy sát nhưng không gặp nguy hiểm sinh mệnh, thậm chí đối phó rất dễ dàng.

Hắn thật muốn dẫn cho hai lão tiểu hài Tứ tổ và Ngũ tổ nên thân, nói cái gì mà hiện tại Đạm Đài Tuyền đạt Thần Hoàng cảnh giới, cộng thêm các loại tiên quả đại bổ, sinh hài tử lại càng dễ dàng, ngoài hắn đến đã thông cho nàng ta không còn ai thích hợp, kết quả nào loạn hết lên, Nguyệt lượng nháo nhào. Đạm Đài Tuyền chưa mệt sẽ không dừng tay.

Mãi đến tối hắn mới thoát được, đến trước mặt Tứ tổ và Ngũ tổ, tức giận nói: "Các người thấy cả chưa? Việc này quá dễ thấy, để một tiên tử băng thanh ngọc khiết sinh hài tử thì giết nàng ta đi còn hơn. Nàng ta nói nếu phải sinh, nàng ta sẽ ngọc thạch câu phân."

Ngũ tổ xoa tay: "Đúng là nhức óc, kì thật chúng ta có cách khiến Thất Tuyệt nữ Mộng Khả Nhi tiềm lực vô hạn tăng lên Thần Hoàng chi cảnh rồi để nàng ta và Đạm Đài Tuyền dung hợp, hài tử quay về với mẫu thân chân chính. Nhưng...."

"Nhưng... chúng ta sợ Mộng Khả Nhi lại có thai, vậy lại giết mất một tiểu sinh mệnh." Tứ tổ tiếp lời.

"Các người định làm gì?" Nghe họ nói vậy, Thần Nam suýt nữa hét vang bàn lên không.

Hai ngày nữa hài tử sẽ xuất sinh mà hai lão tiểu hài còn suy nghĩ

lungtung, sao không khiến Thần Nam phát cuồng nhưng lúc hẳn nghĩ lại cảnh Tùng Tán Đức Bồ bày mưu thì nhũn như con chi chi.

Chương 320

Hài tử xuất thế

Mộng Khả Nhi lại có hài tử?

Không chỉ Tứ tổ và Ngũ tổ không xác định được mà Thần Nam cũng nhưc óc. TùngTán Đức Bồ mạnh đến đáng sợ, thủ đoạn y bày ra chắc phải chuẩn xác, nếuđúng vậy... lại phiền hà lớn.

Trời mới biết Mộng Khả Nhi có liều mạng tiếp với hần không.

Tứ tổ và Ngũ tổ lại vô cùng thoải mái, nhân đình thuộc chi Thần Nam càng nhiều với Thần gia càng tốt. Hiện tại Đạm Đài Tuyền có thai, dù muốnngọc thạch câu phần cũng không được, tiểu bảo bảo ngưng tụ Đại Long đạohồn năng không dễ bị diệt.

Mộng Khả Nhi lại có thai thì càng tốt, hai lão tổ mặt tươi như hoa, đắc ý cười vang.

Thần Nam lại giận xì khói, sau cùng không nhịn được, bất kể phạm thượng, cốc hai cái nên thần vào trán hai lão tổ.

"A, tiểu tử khôn kiếp khi sư diệt tổ."

"Tiểu tử định làm phản hả?"

"Các người không nên chỉ nghĩ đến đời sau! Hiện thực chút đi, bưng không Thần gia sẽ bị hai Thất Tuyệt nữ quậy tung lên."

Ngũ tổ vượt trán: "Vậy đi hỏi xem Mộng Khả Nhi thật ra có hay không...chúng ta là trưởng bối, không thể ra mặt, cháu đi đi."

MộngKhả Nhi vẫn ở trong nội thiên địa Thần Nam, chủ yếu vì hiện tại tu vi của nàng không sánh được với Đạm Đài Tuyền, tránh bị cưỡng ép dung hợp nên phải ẩn ở đây.

Thần Nam vào nội thiên địa, quan hệ giữa hần và nàng vô cùng vi diệu, vốn trải qua việc Thất Tuyệt nữ dung hợp và hài tử, mối quan hệ

này hòa hoãn hẳn nhưng lại xảy ra việc Tùng Tán ĐứcBổ dùng Tình Nhân hoa khiến tình hình phức tạp đến cực điểm.

"Một con ong mật, bay vào bụi hoa..." Tiểu Phụng Hoàng đang hát hò vui vẻ trong sân nội thiên địa, giọng hát quả thật trong vắt.

Vừa quay lại, nó chưa kịp gặp Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đã bị Thần Nam phái vào đây bầu bạn với Mộng Khả Nhi.

Vốn với dáng vẻ khả ái, thông minh của Long Bảo Bảo, thực hiện nhiệm vụ này quá đơn giản nhưng trước đây ở Tây thổ, nó từng khiến Mộng Khả Nhi vô cùng tức giận, đương nhiên không được chọn.

Tiểu Phụng Hoàng ngây thơ khả ái, vừa đến liền khiến mẫu tính của Mộng Khả Nhi lộ ra. Lúc nàng đang ôm nó trong lòng, cẩn thận chai chuốt bộ lông bảy màu, mỗi lần hát xong là nàng cau húng cho nó ăn mấy tiên quả, Tiểu Bất Điểm càng thoải mái hát hò tiếp.

"Khả Nhi tử tử, muội hát mệt rồi, chúng ta xuống ôn tuyên tẩm nào." Tiểu Bất Điểm ngây thơ vươn vai, thoải mái tựa vào lòng Mộng Khả Nhi.

"Lại quên rồi, gọi mụ mụ."

"Nhưng muội thấy gọi là tử tử đúng hơn. Xưa nay vẫn gọi Thần Nam ca ca." Tiểu Bất Điểm nghi hoặc, ngây thơ nháy mắt.

Mộng Khả Nhi cẩn thận chải lông cho nó: "Nhưng ta thích kiểu xưng hô kia."

Ngoài xa, trong lòng Thần Nam máy động, tâm kết của Mộng Khả Nhi chưa giải, dù nàng đã khôi phục tự tin và trí tuệ như xưa nhưng vẫn nhớ hài tử.

"A, Thần Nam ca ca đến rồi." Tiểu Phụng Hoàng cao hứng kêu lên.

"A a, đúng rồi, ta đến thăm, Tiểu Phụng Hoàng, ra tìm tiểu long và con lươn đi, chúng rất nhớ Tiểu Bất Điểm."

"Gần đây nàng vẫn khỏe chứ?"

"Hừ."

"Thân thể không có gì không ổn chứ?"

"Người có ý gì?" Mộng Khả Nhi nhíu mày.

"Ta muốn nói thân thể nàng có khỏe không."

"Rất tốt."

"Vậy nàng... không có cảm giác gì đặc biệt sao?"

Dung nhan như ngọc của Mộng Khả Nhi lạnh tanh: "Người nói lảng nhãng cái gì?"

"Tam muốn hỏi nàng có muốn ăn mai chua không?" Thần Nam lau mồ hôi trên trán, cảm giác quá ư thống khổ, còn gian an hơn đại chiến với Tùng Tán Đức Bồ. Hắn quyết định sau này có cơ hội phải học tập Nam Cung Ngâm một phen.

"Nếu là bảo vật tiên quả, người cứ việc mang đến nhiều một chút."

"A, bình thường nàng có cảm giác bức bối, muốn thổ ra không?" Thần Nam lại vận lực lau mồ hôi trên trán.

"Người chết đi." Mộng Khả Nhi băng tuyết thông minh, từ đầu đã biết Thần Nam muốn hỏi gì nhưng cố nén không phát tác, chờ xem đầu đất nói năng thế nào, những cuối cùng không nhin nổi nữa.

"Hiểu làm rồi. Ta không phải rửa nàng, ý của ta là nàng có không? A..." Thần Nam đành phải tránh né từng đợt truy sát của Mộng Khả Nhi.

Mộng Khả Nhi nổi giận, tặc tử quá đáng ghét, còn chưa tỉnh ngộ vì sao nàng phát tác đã nghĩ vớ vẩn đến khía cạnh khác.

Erằng chỉ có cách nghĩ của Tiểu Phượng Hoàng gần với Thần Nam, nó bay đã khá xa, đột nhiên thấy Mộng Khả Nhi toàn thân sáng rực thần quang bảysắc, truy sát Thần Nam. Tiểu Bất Điểm nghi hoặc nhìn

hai người, lấy làm kì quái: "Ồ, kì quái thật, sao họ lại đánh nhau? Thần Nam ca ca nói 'nàng có hay không' đúng là không nguyên rủa Khả Nhi tỷ tỷ, vì sao tỷ tỷ lại phát hỏa? Đúng là khó hiểu, phải đi thỉnh giáo thúc thúc du côn và tiểu long ca ca."

Tiểu Bất Điểm hoang mang bay khỏi nội thiên địa.

Thần Nam không tiện đấu với Mộng Khả Nhi, chỉ đành bị động tránh né đối phương điên cuồng truy sát. Mãi hai thời thần sau nàng mới dụ đi, hấn loạn choạng bay khỏi nội thiên địa.

"Cháu xác định nàng ta không có? Nàng ta không khẳng định nhưng không phủ định."

Tứ tổ và Ngũ tổ có vẻ tiếc nuối, lại có phần hi vọng nhìn Thần Nam.

"Chết đi, hai lão đầu tử xấu tính." Thần Nam dụng lực gõ mạnh hai cái, hấn bị hai lão bức phải ném đòn của Đạm Đài Tuyền rồi Mộng Khả Nhi, tức mà không phát tác được.

"Khi sự diệt tổ!"

"Tiểu tử khôn kiếp."

Hai lão tiểu hài liên tục ôm đầu mắng mỏ.

Sau cùng, Tứ tổ và Ngũ tổ sai người vào bảo khổ Thần gia lấy ra một bộ thần châm, quyết định mở một phần sức mạnh phong ấn trong thân thể Mộng Khả Nhi, để nàng tiến vào Thần Hoàng lĩnh vực rồi dung hợp và phân ly với Đạm Đài Tuyền mà không gặp nguy hiểm.

Bảy mũi thần châm dài quá mười thốn, sáng lấp lánh gần như trong suốt, được gọi là tiên hạc thần châm, tương truyền là dị bảo do Thái cổ cao thủ Ngọa Long Sinh tọa hóa để lại, ẩn chứa thần thông vô cùng, là vô thượng pháp khí phá giải phong ấn.

Lúc Mộng Khả Nhi biết kế hoạch liền không do dự đồng ý ngay, nàng không đành lòng xa hài tử, giờ có cách khiến mẫu tử đoàn tụ, đương nhiên không cự tuyệt.

Trong nội thiên địa của Thần Nam, Tứ tổ và Ngũ tổ liên tục chỉ điểm, Thần Nam cầm tiên hạc thần châm cắm vào rồi mình Mộng Khả Nhi rút ra thật nhanh, bảy đạo hào quang không ngừng lưu chuyển, phẳng phát như cầu vòng quán quanh.

Suốt ba thời thần, Mộng Khả Nhi phải chịu thống khổ cùng cực, thân thể không ngừng run lên, đã là cố phá phong ấn, không thống khổ không xong.

Đến thời thần thứ tư, lúc bảy mũi tiên hạc thần châm cắm hết vào thần thể của Mộng Khả Nhi, hào quang chói lói bùng lên, hoàng giả uy lực tràn khắp phiến thiên địa.

Phong ấn đã bị tiên hạc thần châm mở ra một phần, Mộng Khả Nhi tiến lên cảnh giới Thần Hoàng. Chỉ mấy thời thần ngắn ngủi nàng đã đạt đến cảnh giới nữ Thần Hoàng mà người khác khát khao cả đời.

Mái tóc đen dài khẽ tung bay như tấm lụa đen, làn da như tuyết, mắt như thu thủy, sống mũi nhô cao, làn môi đo đơi, hàm răng như ngọc, xinh đẹp cực điểm. Mộng Khả Nhi như tiên tử trong tranh bước ra, khí chất siêu phàm thoát tục, không nhiễm mảy may trần thế chút.

Nàng đứng trên không nhìn Thần Nam và hai vị lão tổ, không trung cơ hồ có hai tia chớp đang di động, vô cùng lạng lẹ.

Tứ tổ và Ngũ tổ kinh hãi, Thất Tuyệt nữ quá ư đáng sợ, phong ấn của Mộng Khả Nhi chưa hoàn toàn giải hết đã là Thần Hoàng, nếu mở toàn bộ, có lẽ sẽ tiến vào thiên giai chi cảnh. Lúc cả bảy Thất Tuyệt thiên nữ dung hợp lại sẽ thành cảnh giới gì? Nghĩ thôi cũng đủ rùng mình, bay người dung hợp lại không đơn giản là hợp sức cả bảy lại với nhau.

Thần Nam đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, hiện tại Mộng Khả Nhi là Thần Hoàng, nàng chịu bỏ thân phận mà sinh sản sao? Dù nàng không đành lòng bỏ hài tử cũng sẽ đợi Đạm Đài Tuyền sinh ra mới đến cướp lấy, liệu giờ có động thủ với hắn chăng?

Thân phận khác đi, tư tưởng cũng thế.

"Mời Đạm Đài Tuyền đến, ta muốn dung hợp." Mộng Khả Nhi vô

cùng bình tĩnh.

Giờ nàng đã là nữ Thần Hoàng. Vô hình trung có một uy lực khó tả khiến nàng vô cùng thánh khiết, không ai dám khinh nhờn.

Thần Nam thở hắt ra, tấm lòng ái tử của nàng chưa mất.

Ra khỏi nội thiên địa, Ngũ tổ nói: "Tiểu tử phải cố gắng, có vợ là Thần Hoàng, áp lực không nhỏ đâu."

Thần Nam tắt tiếng, bất quá đúng thế, một vị Thần Hoàng...

Mọi việc thuận lợi, Đạm Đài Tuyền được mời vào nội thiên địa của Thần Nam là biết phải làm sao.

Trong nội thiên địa của Thần Nam, chỉ có hắn cùng Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền, Tứ tổ, Ngũ tổ. Càng ít người biết càng hay.

Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền đối diện, giờ hai người đều là Thần Hoàng, cùng phong hoa tuyết đại, khuynh thành khuynh quốc, bất quá tấm lòng lại khác nhau, nhìn nhau đầy phức tạp.

"Lại đổi mụ mụ nữa..."

Giọng nói bập bẹ nhưng rất rõ ràng vang lên bên tai mọi người.

Ainấy ngạc nhiên, đoạn nhìn nhau, Đạm Đài Tuyền càng kinh hãi che tiểu phúc, thần tình ngưng ngưng cực độ, Thần Hoàng nữ như nàng thà chết còn hơn bị soi mói thế này.

Mộng Khả Nhi vô cùng kích động: "Hài tử...hài tử của ta, ta là mụ mụ chân chính của con."

"Con biết. Mụ mụ, con rất nhớ người." Tiếng nói ngây thơ, người nghe thấy đều có cảm giác toàn thân thư thái.

Nhưng Đạm Đài Tuyền càng ngưng ngưng hơn, hai tay liên tục đan nhau, che tiểu phúc.

"Hài tử." Thần Nam không chịu nổi cất tiếng gọi.

"Ba ba." Lời lẽ ngọng nghịu khiến Thần Nam ấm lòng.

Tứ tổ và Ngũ tổ xoa tay kích động, hải tử này quả nhiên là bảo bối, chưa sinh ra đã giao lưu được với họ. Cả hai thâm tính kế, nhất định dốc toàn lực bồi dưỡng nó.

Nghĩ đến cảnh sau này còn có khả năng có mấy hài tử như thế, hai lão kích động suýt nữa hôn mê.

Dung hợp bắt đầu, hào quang bảy màu chiếu sáng nội thiên địa, Đạm Đài Tuyền và Mộng Khả Nhi lại dung hợp. Nhưng lần này không do Đạm Đài Tuyền chủ đạo, công lực cả hai gần cân bằng, mỗi người chiếm nửa quyền chủ đạo.

Tất cả đều thuận lợi, Đạm Đài Tuyền cũng không muốn triệt để dung hợp để tránh ác mộng phải sinh sản. Thần quang liên tục sáng lên, sau cùng hai người lại thuận lợi phân khai.

Đạm Đài Tuyền vượt vùng tiểu phúc phảng phiu, thở hắt ra một hơi, cơn ác mộng coi như kết thúc, nàng như rút được gánh nặng, nhưng cũng có cảm giác mát mát.

"Ai da..." Mộng Khả Nhi đột nhiên ôm tiểu phúc, kêu lên.

Thần Nam cả kinh vội tiến lên đỡ nàng, khẩn trương hỏi: "Sao thế?"

"Hài tử sắp sinh." Mộng Khả Nhi nhìn hấn với vẻ nóng lòng, vẻ mặt hiện lên ánh sáng mầu tím.

"Mau đi gọi người đến đỡ." Hai lão tổ gào lên.

Thần Nam mở nội thiên địa, hai lão lao ra đầu tiên.

Tiếp sinh bà bà của Thần gia là tiên nhân biết bay nên nhanh chóng vào nội thiên địa của Thần Nam. Hấn bẻ tay đi đi lại lại cách đó không xa, không có gì to tát nhưng đột nhiên trở thành phụ thân, lòng hấn đầy cảm giác hạnh phúc, phức tạp.

Đạm Đài Tuyền không đi ngay mà ở xa lẳng lẳng quan sát, trong lòng

vừa phức tạp vừa vi diệu.

Sinh sản thuận lợi, mẫu tử bình an, người Thần gia hoan hô âm ỉ.

Nhưng tiểu anh nhi không giống như hài tử thường khóc lúc sinh ra mà nó cười khanh khách chào đời.

Nó mũm mĩm, khả ái như búp bê, mái tóc đen phủ xuống vai, đôi mắt sáng như hắc bảo thạch đảo đi đảo lại trong đám đông.

"Mụ mụ"

"Ba ba"

"Lão tổ tông"

Thoáng chốc nó đã nhận đúng người, khiến những tiếng kinh thán vang lên khôngngớt. Mộng Khả Nhi hoan hỉ cực điểm, ôm chặt nó vào lòng hôn hít.

Đoạn nó nháy mắt nhìn ra ngoài đám đông thấy Đạm Đài Tuyền đang ngấm ngầm quan sát, gọi: "Tiểu mụ mụ..."

Lờilẽ bập bẹ khiến Đạm Đài Tuyền kinh hoàng bỏ chạy như nghe thấy ma chú, không còn chút nào bản sắc nữ Thần Hoàng, vừa giận vừa xấu hổ bay khỏinội thiên địa của Thần Nam.

Tu vi gần như nhau, Mộng Khả Nhi không còn lo Đạm Đài Tuyền ép dung hợp, bước ra khỏi nội thiên địa của Thần Nam.

Máylão bắt tử Thần gia cưng chiều hai mẹ con cực điểm, an bài họ ở tiênviên điện vũ đẹp nhất, phái thị nữ xinh đẹp nhất đến thị hầu, đưa đếnnhững loại thánh quả quý nhất.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Cổ Tư đương nhiên đến thăm hài tử đầu tiên.

Mộng Khả Nhi dù không ưa con rồng du côn nhưng đối phương có hảo ý đến thăm nên không phát tác.

"Thầy, để ta đến thăm Tiểu Thần Thần khả ái nào." Long Bảo Bảo ranh mãnh lên tiếng, kì thật nó cao chưa đến miệng Tiểu Thần Thần.

Mấy họa tinh đến khiến Mộng Khả Nhi có cảm giác không lành.

Chương 321

Nhân, Dao, Long

Mộng Khả Nhi chợt thấy trong lòng dấy lên cảm giác không ổn. Máy kẻ này đều là những nhân vật có vấn đề.

Con rồng du côn khi xưa không chỉ một lần khiến nàng tức phát điên, là điển hình của lão tặc vô sỉ cực độ. Long Bảo Bảo tuy lúc nào cũng ra dáng khả ái kiêu mê tử nhân bất thường mệnh nhưng ai biết rồi đều hiểu nó còn lắm trò hơn cả lão du côn.

Tiểu Thần Thần mà đi cùng với nó, nàng thật không dám tưởng tượng.

Lúc thấy Long Bảo Bảo nháy cặp mắt sáng, ra vẻ vô hại đến gần, Mộng Khả Nhi theo phản xạ ôm Tiểu Thần Thần vào lòng.

"Mẹ, tiểu long đáng yêu quá, con thích vuốt ve tiểu long." Cặp mày dài của Tiểu Thần Thần mỗi lần chớp động lại phát ra hào quang sang chói, dường như nhìn thấy trò chơi tâm ái nhất.

"Không được, không được lại gần chúng." Mộng Khả Nhi ôm nó chặt hơn.

"Tiểu Thần Thần khả ái quá." Long Bảo Bảo mặt ú như trái cầu màu vàng lộ vẻ cười tươi, khen ngợi, giọng nó non nớt hơn cả Tiểu Thần Thần.

"A a..." Tiểu Thần Thần thò tay, vuốt ve Tiểu long.

"Gọi thúc thúc đi, ta có thứ hay lắm cho cháu." Long Bảo Bảo khẽ tránh khỏi bàn tay nhỏ xíu.

"Ngươi còn chưa lớn, làm đệ đệ của ta chưa xong." Tiểu Thần Thần nói rất ngây thơ, tuột khỏi lòng Mộng Khả Nhi, đứng trên giường mỉm cười so chiều cao với tiểu long.

Quả thật nó cao hơn con rồng chỉ dài hơn thước như tiểu long nửa cái

đầu, không chỉ vừa sinh đã biết nói mà tâm trí thành thục hơn xa các hài đồng khác.

"Tiểu đệ đệ sau này phải nghe lời." Nó vuốt ve tiểu long, giọng nói vô cùng ngây thơ.

Tiểu long quả thật khóc cười đều không xong.

Mộng Khả Nhi vừa tức vừa buồn cười nhìn Tiểu Thần Thần, hài tử quả thật kỳ quái, không có vẻ gì giống con nít mới sinh, khiến người làm mẫu thân như nàng không biết phải làm sao.

"Tiểu Thần Thần khả ái thật." Tiểu Phượng Hoàng bay quanh nó.

"Tarát thích." Tử Kim thần long thấy dáng vẻ của Long Bảo Bảo, đoạn cười vang với Tiểu Thần Thần: "Tiểu bảo bối, ta chuẩn bị rất nhiều lễ vật, tự cháu chọn đi."

Mộng Khả Nhi quả thật muốn đánh người.

Tử Kim thần long vác theo một cái bao lớn, trong đó... hơn nửa là vò rượu, còn lại toàn tang vật, có linh chi tiên quả, bảo đao thần kiếm, đương nhiên lấy của Thần gia.

"Thơm quá, cháu muốn vò rượu." Tiểu Thần Thần đưa tay chỉ vào chiếc vò ngọc lấp lánh bảo quang.

"Hảo hăn lực!" Tử Kim thần long tỏ vẻ đau lòng: "Loại rượu ủ ngàn năm này ta phải phí rất nhiều công mới ăn trộm, à không, lấy được."

Trán Mộng Khả Nhi đen ngòm, sắp phát khùng.

"Nào, ta rót cho một chén, để cháu thưởng thức cực phẩm tiên nương của Nhângian." Con rồng du côn mở lớp niêm phong, định rót cho Tiểu Thần Thần một chén.

Long Bảo Bảo nhìn Mộng Khả Nhi rồi kéo Tiểu Phượng Hoàng tránh ra hơn nửa trượng, Cổ Tư cũng lùi theo.

"Mang đi ngay, đừng làm hỏng hài tử của ta." Mộng Khả Nhi nổi giận,

dùng sức mạnh của Thần Hoàng quăng Tử Kim thần long đang ù ù cạc cạc ra xa.

Tiểu Thần Thần lưu luyến nhìn theo, nhỏ giọng nói: "Mụ mụ, nhưng... rườy thơm thật."

Mộng Khả Nhi tắt tiếng nhưng thềm hận không thể dằn cho Tử Kim thần long một trận như tử.

Không lâu sau, Tử Kim thần long quay lại, thấy Mộng Khả Nhi nổi giận liền giải thích: "Hiểu lầm, hiểu lầm thôi mà, hiện tại Mộng tiên tử gả cho Thần Nam, chúng ta sau này là người một nhà... Hôm... hôm nay chúng ta quả thật chuẩn bị đại lễ, vừa nãy chỉ là đùa thôi."

Mộng Khả Nhi nghe thấy mấy tiếng "gả cho Thần Nam" định phát tác nhưng trước mặt Tiểu Thần Thần đành nén lại.

"Thần dạy, là thật đó, chúng ta định tặng Tiểu Thần Thần thần chi thủ hộ chúc phúc."

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng đến gần, thổ ra một giọt tinh huyết, không trung sáng lên, tinh huyết của ba con thần thú nhanh chóng dung hợp lại, hào quang càng sáng hơn rồi ẩn vào trán Tiểu Thần Thần.

Mộng Khả Nhi không ngăn cản, nàng biết chúng làm gì, đó đúng là thần chi thủ hộ chúc phúc trong truyền thuyết, sau này Tiểu Thần Thần gặp nguy hiểm, có thể dùng một phần sức mạnh của ba con thần thú, tránh bị thương tổn.

Nàng biết thân phận của ba con thần thú đều bất phàm, hiện tại tu vi mới đạt cấp Thần Vương nhưng với xuất thân của chúng, trời biết được sau này sẽ đạt đến cảnh giới nào.

Đích xác là một món trọng lễ.

Huyết châu trên không phát ra ngàn vạn đạo hào quang, rơi vào trán Tiểu Thần Thần. Nó hiếu kì chớp mắt, tựa hồ thấy rất thú vị, thò tay ra định bắt lấy nhưng huyết châu lóe lên, rơi ngay vào trán.

Dị biến liền phát sinh, huyết châu dung nhập vào thân thể Tiểu Thần Thần, kích phát tiềm năng, một tràng long ngâm như tiếng đao rung phát ra.

Trong nhà lóe lên lãnh điện, một đạo hào quang hình long đao nhanh chóng vươn dài mười trượng, phá tan gian phòng khiến tiên điện sập xuống.

"Hài tử..." Mộng Khả Nhi cả kinh kêu lên.

Sát khí xung thiên!

Phong mang vô tận tràn ngập bầu trời.

"Đại đại đại đại...Long long long long long đao... có linh hồn.... hoàn chỉnh." Con rồng du côn kinh hãi, lập cập nói.

Lúc đó người Thần gia đều cảm ứng được xung thiên sát khí trên Nguyệt lượng, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng khiến nhiều cao thủ cấp thần tiên rùng mình.

Long Bảo Bảo nháy mắt, đặt tiểu trảo lên đầu, thở than: "Thần dạy, đúng là tiểu tử khiến người ta nhức óc." Đoạn nó kéo Tiểu Phượng Hoàng bay lên, nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

"Con rồng có vấn đề, đáng ghét. Xem các người làm cái gì!" Mộng Khả Nhi thấy hai kẻ chạy đi liền nhanh chóng lao vào Tử Kim thần long.

"Grào..." Lão du công hoảng sợ bỏ chạy, đối phương hiện là một nữ Thần Hoàng, nó có cuồng vọng hơn nữa cũng đành ôm đầu.

Hoạt tử nhân Cổ Tư nhân cơ hội chạy mất bóng.

Lúc đó, Thần Nam đang hỏi hai vị lão tổ cách giúp Vũ Hinh sống lại, trong lòng hắn nàng là người quan trọng nhất. Hắn từng phát thệ sẽ khiến nữ tử này ngàn năm trước lại quay về.

Nhưng cự ly giữa hai người ngày càng xa...

Hắn không biết sẽ phải đối diện với nàng thế nào, từng xảy ra quá nhiều chuyện hoang đường, dù nàng sống lại, hắn cũng không thể nói lại.

Mỗi lần nhớ tới nàng, hắn phải phát thấy một bóng hình cô tịch đang buồn bã rời xa.

Lòng hắn ngập hoảng sợ.

Hắn không biết tương lai sẽ thế nào, hiện tại chỉ biết tận lực để "Vũ Hinh vĩnh viễn" trong lòng quay lại cõi đời.

"Cái gì? Lẽ nào nhất định phải thế?" Thần Nam phi thường chấn kinh, nghe Tứ tổ trình bày xong "đại kế sống lại", thậm chí hắn thấy hoảng sợ.

"Đúng thế." Tứ tổ khẳng định: "Sinh mệnh trân quý hơn hết, muốn nàng ta quay lại cõi đời, không trả giá mà được sao?"

"Làm thế nào, tự cháu quyết định." Tứ tổ quay đi, tựa hồ lão bát tử này cũng bối rối.

Thần Nam nắm chặt quyền đầu, sau cùng thốt: "Bất kể thế nào, ta phải đến Tây phương lấy Sinh Mệnh nguyên tuyền chuẩn bị trước đã."

Cùng lúc hắn và hai lão tổ cảm giác được một cỗ xung thiên sát khí bùng lên trên Nguyệt lượng.

"Sát khí lăng lệ thật, lẽ nào Thái cổ lục nhân tới?" Tứ cổ cả kinh: "Có phải khởi động sức mạnh bảo vệ Nguyệt lượng không nhỉ?"

Thần Nam cảm giác được sát khí từ nơi hải tử cư trú truyền tới, vội bay lên, đồng thời triệu hoán phương thiên họa kích phong bế tại nội thiên địa.

Sát khí trên Nguyệt lượng tăng cao, khiến không ít thanh niên run rẩy.

Phương thiên họa kích của Thần Nam, luận về sát khí còn hơn cả

Đại Long đao, xứng danh đệ nhất hung binh!

Nếu không phải tự tay hắn luyện thành, hung binh chi hồn nhận hắn làm chủ thì tu vi cấp Thần Hoàng cũng khó lòng chế ngự.

Hắn cảm phương thiên họa kích, sát khí lừng lẹ phá toái hư không, mở ra một không gian thông đạo tiến về tòa điện vũ, chớp mắt đã tới nơi.

Hắn thấy một cây long đao mười trượng, thần mang xung thiên nổi trên không, cạnh đó Mộng Khả Nhi đang truy đuổi Tử Kim thần long ôm đầu bỏ chạy, Long Bảo Bảo kéo Tiểu Phượng Hoàng trốn ngoài xa, bộ dạng lén lút.

"Đại Long đao?" Thần Nam nhìn ra đôi chút nhưng không cảm ứng được khí tức quen thuộc của long đao, lập tức liên tưởng đến nguyên nhân, lầm bầm: "Phải chăng bảo bối nhi tử của ta nghịch ngợm? Có lẽ long đao chi hồn bị nó hấp thu nên khí tức thay đổi."

"A, binh khí trong tay ba ba hung hãn thật." Giọng nói non nớt từ trong long đao phát ra.

Mộng Khả Nhi nghe thấy tiếng hài tử liền nhanh chóng quay lại, mấy kẻ gây chuyện Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng cũng quay lại.

Thần Nam biết là hiểu lầm nên vội thu phương thiên họa kích lại, lúc đó mấy lão tổ Thần gia cũng tới.

Mộng Khả Nhi dùng giọng nhẹ nhàng trách mắng: "Đúng là hư quá, mau quay lại nguyên dạng, ai cũng bị con dọa rồi."

"Con... không biến được, con đang cố." Giọng Tiểu Thần Thần bập bẹ cất lên.

Mấy tiền bối Thần gia kinh hãi cực độ, hài tử này thái quá thần kì, vừa sinh ra đã biết chạy, biết nói, rồi biết cả biến hóa, không giống anh nhi chút nào.

"Biến."

Thần mang xung thiên, long đao mùi trượng biến mất nhưng thân ảnh hài đồng không hiện lên mà là một con Thiên Long xanh biếc bay lượn.

"Ai da, lại nhầm rồi." Tiểu Thần Thần bất mãn lắm lắm.

Mấy lão tổ Thần gia cơ hồ rút tròng mắt ra ngoài, không dám tin vào mắt mình.

Thiên Long!

Không sai, là Thiên Long. Khí tức của Thiên Long và thần long hoàn toàn bất đồng.

Dù sức mạnh của nó không ghê gớm lắm nhưng khí thế tiểu thiên giai đã hiển hiện, cái còn thiếu chỉ là sức mạnh.

Lúc này các tiền bối Thần gia đều kích động khôn tả.

Tứ tổ và Ngũ tổ qua cơn kích động, dần bình tĩnh lại.

Ngũ tổ nói: "Quả nhiên không ngoài sở liệu, long đao hồn năng bị nó tụt hợp lại, không cần đợi đến lúc thành niên cũng sẽ trở thành thiên giai cao thủ chân chính. Có khi... mạnh hơn cả phụ thân nó."

Tứ tổ lắc đầu: "Nó mạnh là đương nhiên, long đao chi hồn từng là một trong những chiến hồn mạnh nhất, nhưng ta cảm giác phụ thân nó còn mạnh nữa, sẽ sáng tỏ hơn kì tích chúng ta không tưởng tượng nổi."

"Có lẽ, ta cũng có cảm giác như thế."

Hai lão tổ lại đổi mắt sang tiểu Thiên Long.

"Biến."

Hào quang léo sáng, thanh long mùi trượng biến mất, trên mặt đất lại xuất hiện Tiểu Thần Thần đáng yêu như búp bê. Ngoài xa, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo thở hắt ra một hơi.

"Mụ mụ..." Nó giang tay lao vào lòng Mộng Khả Nhi: "Con mệt, con muốn ngủ."

Giọng nói ngây thơ khiến Mộng Khả Nhi dấy lên tình thương yêu, bao nhiêu lời trách mắng liền thu lại hết.

Trường phong ba biến thân của Tiểu Thần Thần qua nhanh nhưng chuyện sau đó mới khiến Mộng Khả Nhi nhức óc.

Lúc nàng phát hiện bình sữa của Tiểu Thần Thần bị đổi thành một bình mĩ tửu, nó đang thưởng thức thì nổi khùng, suýt nữa đi tìm Tử Kim thần long tính sổ.

"Con con... sao lại uống rượu? Là hai con rồng có vấn đề đổi cho con?"

Nó cúi đầu: "Không phải, con tự đổi." Đoạn ngẩng đầu lên ngây thơ nói: "Con không muốn uống sữa, con muốn uống rượu."

Mộng Khả Nhi không nói thêm tiếng nào, lập tức đi tìm Tử Kim thần long tính sổ.

Nguyệt lượng lập tức nháo nhào, Tử Kim thần long kêu ngao ngao ầm lên, vừa chạy vừa la hét oan uổng.

Bầu không khí trên Nguyệt lượng có thể coi là vui tươi nhưng Thần Nam biết đó chỉ là khoảnh khắc bình tĩnh trước bão tố, không lâu nữa sẽ có bão bùng.

Thiên giới, Nhân gian ngằm nổi sóng, sau cùng trên Thiên giới có người hiệu triệu Thần tiên đại hội cùng nghĩ cách chống cự ngoại địch.

"Thái cổ thất nhân sự kiện" truyền khắp Nhân gian và Thiên giới, ai cũng biết tình hình, nhiều người hiểu rằng sáu nam tử sớm muộn gì cũng quay lại, vì tàn phá thế giới, họ quyết không bỏ quacho Thiên giới và Nhân gian.

Nhưng sự thật thế nào? Hiện tại rất khó nói rõ.

Tiên thần đại hội mời rất rộng, thiệp phát đi cả đông tây phương Thiên giới và Nhân gian.

Hiện tại các nhân vật tiền bối đều gác lại ân oán, quyết định cử hành thần tộc đại hội lần thứ nhất, cùng hợp đại tác chiến.

Một trường thịnh hội sắp bắt đầu, địa điểm ở Tây phương Thiên giới.

NgườiThần gia đương nhiên vui mừng, họ đã kết oán với Thái cổ thất nhân, nguyện ý cùng nhiều thế lực liên hợp chống lại sáu nhân vật đáng sợ kia.

Hơn nữa các tiên bối gia tộc bắt đầu hành động, liên hợp với người của hai Nguyệt lượng kia.

Yên lặng trước cơn bão.

ThầnNam buộc phải đến Tây phương một chuyến làm đại biểu của Thần gia, đồngthời nghĩ cách lấy được Sinh Mệnh nguyên tuyền cho Vũ Hình.

"Ta ngỡ vọng, trên Nguyệt lượng, có bao nhiêu mộng tưởng tự do tung cánh... sinh mệnh bị cuốn theo nước triều lên xuống..."

BọnTử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư đang thoải mái uống rượu. Vớichúng, Nguyệt lượng quả là thánh địa, có mỹ tửu không cạn, tiên quả vô biên, đương nhiên phải lén lấy trộm.

"Ta uống cùng được không?" Đột nhiên, chúng phát hiện Tiểu Thần Thần ôm một vò rượu còn cao hơn nó bước tới.

TửKim thần long như nhìn thấy quỷ, kêu lên: "Không được." Nó quá sợ bịMộng Khả Nhi truy sát, thấy Tiểu Thần Thần là muốn tránh.

Quả nhiên tiếng Mộng Khả Nhi truyền tới.

Long Bảo Bảo kéo Tiểu Phượng Hoàng chạy trước. Tử Kim thần long vừa kêu lên thống khổ, lại bắt đầu bị truy sát.

"Đây là báo phục, rõ ràng là báo phục. Biết là ta không dẫn dụ tiểu tử uống rượu, nó vốn là một vò rượu nhỏ rồi. Á thủy chung không quên ngày xưa bị ta trớ chú 'Một trăm lần, một trăm lần!' Tử Kim thần long vừa ôm đầu chạy vừa nghĩ đối sách."

"Ba ba muốn rời Nguyệt lượng?" Tiểu Thần Thần bay tới chỗ Thần Nam.

"Đúng vậy, ta có việc triệu tập tiểu long và con lươn đi cùng."

"Thôi rồi, sau này không còn ai cùng con uống rượu." Giọng nói non choẹt nhưng rất thành thật, Thần Nam vừa giận vừa buồn cười, cảm thấy chuyện này mang bọn Tử Kim thần long đi quả nhiên đúng đắn.

"Ba ba, con muốn cho ba ba biết một bí mật."

"Bí mật gì?"

Tiểu Thần Thần ôm chân Thần Nam, ngẩng mặt lên ngây thơ nói: "Trừ phi ba ba đồng ý cho con uống rượu, không uống sữa, con mới nói. Cả mẹ mẹ và tiểu mẹ mẹ đều không biết, hiện tại chỉ mình con biết."

Thần Nam ôm nó lên, yêu chiều vuốt mũi: "Con là con trai, không phải không thể uống nhưng đợi lớn lên đã." Hắn vốn không coi chuyện con nít nói là gì, cho rằng nó chỉ muốn uống rượu nên nói thế.

Hắn dẫn Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Cổ Tư, Tiểu Phượng Hoàng rời Nguyệt lượng bay về Tây phương Thiên giới. Trước đó Đại Ma và mấy lão yêu Côn Luân đã khởi hành.

Tiểu Thần Thần nhìn theo bóng hắn: "Ta đi tìm tiểu mẹ mẹ."

Bọn Thần Nam nhanh chóng tiến vào Tây phương Thiên giới, nhưng không lập tức vào thần điện.

Hoản thân ở nơi giao nhau giữa đông tây phương Thiên giới, xem có mấy cừu gia đến dự, đương nhiên không phải để trả thù bởi hiện tại không phải lúc thanh toán ân oán cá nhân, chẳng qua muốn đề phòng trước.

Liên tục mấy ngày, họ thấy rất nhiều người quen, đầu tiên là nhóm của Hồn Thiên Ma vương. Khiến Thần Nam kinh ngạc là Hồn Thiên tiểu ma vương ở Nhân gian lại theo sát lão ma vương, tựa hồ rất được thưởng thức.

Tuyệt Tình ma vương cùng đồ đệ là nhóm thứ hai.

Đoạn hấn thấy Tiềm Long, trải qua rèn luyện ở tử vong tuyệt địa, y đã biến thành một chiến đấu cuồng nhân luôn khao khát đột phá, đang cùng một nhóm tiến vào Tây phương Thiên giới.

Thần Nam lại thất một thanh niên nam tử tóc bạc, thân ảnh cao lớn quen thuộc khiến hấn lẩm bẫm: "Đông Phương Trường Minh, quả nhiên người không khiến ta thất vọng."

Đông Phương Trường Minh vừa đi qua, Tử Kim thần long gào lên: "Đáng ghét, nữ chiến đấu cuồng nhân đến rồi."

Thần Nam liếc sang, quả nhiên thấy Lý Nhược Lan của Loạn Chiến môn.

Tử Kim thần long nói: "Đúng là loạn thế, những người này không là đại nhân vật chuyển thế cũng là kì tài, tất cả cùng xuất thế, xem ra sẽ có nhiều trò."

"Đúng rồi." Thần Nam cảm thán: "Bây giờ là loạn thế giómây cuộn cuộn, tất cả đều do một luồng đại lực vô hình dẫn dắt, như nam châm ở trong cát, những kim loại sẽ hút về một nơi."

"À, cầu nhục hòa thượng đến rồi." Long Bảo Bảo kêu lên.

Ngoài xa, huyết hòa thượng Huyền Trang bay về Tây phương Thiên giới.

"Sau cùng y cũng lộ diện." Thần Nam nói: "Huyết hòa thượng đến đây."

"Cầu nhục hòa thượng, chúng ta mời người đánh chén." Hai con rồng gào lên.

Huyền Trang ngẩn người, thấy Thần Nam liền lộ vẻ vui mừng, nhanh chóng bay tới.

Thần Nam lại thấy một người quen, là Nam Cung Tiên Nhi, muội muội của Nam Cung Ngâm. Nàng ta vẫn đầy mê hoặc, thân thể ma quỷ, dung mạo thiên sứ, quả là vưu vật điên đảo chúng sinh. Hắn chỉ bất ngờ bởi nàng ta được người Tình Dục đạo vây quanh như ngàn sao nâng vầng trăng lên.

Chương 322

Cái giá "Rồng và chuột không thể cùng vào"

Huyền Trang hòa thượng vẫn giữ dáng vẻ siêu trần thoát tục, chấp tại lại niệmpật hiệu: "A di đà phật, thiện tai, thiện tai." Ai không biết, chỉhìn thần thái sẽ cho rằng y là một bậc đắc đạo cao tăng.

Nhưngbọn Thần Nam đều biết tẩy của y, bỏ qua thân phận mấy ngàn năm trước,hiện tại y cũng không phải bậc cao tăng giả từ bi. Lúc đại chiến cùngLoạn Chiến môn năm xưa, y giết người như thái rau, không biết bao nhiêu người bị y giết.

Tiểu long cũng bắt chước, chấp hoàng kim trảolại đến trước mặt Huyền Trang, làm ra vẻ thế ngoại cao nhân, thật thànhiệm: "Ngẫu mễ đầu phát! Sư đệ hữu lễ." Tức thì khiến khí chất đắc đạocao tăng của Huyền Trang tan biến, huyết hòa thượng bật cười.

"Cẩnnhục hòa thượng, vào Thần Vực rồi chúng ta sẽ mời người đánh chén,chúng ta quá quen Tây phương Thiên giới, người muốn ăn cánh thiên sứ,chúng ta tuyệt không lấy cánh vịt ra lừa." Tử Kim thần long khoác lác.

Quảthật, bọn Thần Nam từng gây loạn Tây thổ, cướp cả Lôì Thần điện, tạothành vô số phong ba và chuyện hài hước nên hiểu rõ Tây phương Thiêngiới.

Tiểu Phượng Hoàng nhìn lớp lông bảy sắc lại nhìn cái đầu trọc của Huyền Trang, tỏ vẻ đồng tình: "Đúng là đáng thương..."

Huyền Trang ngượng ngùng, không biết nên nói gì.

Thần Nam biết Tiểu Bát Điểm ngây thơ lại suy nghĩ linh tinh.

HuyềnTrang hết sức lạ lẫm với Cổ Tư nhưng cảm ứng được khí tức của Tây thổthần trên mình đối phương, lấy làm kinh dị, được Thần Nam giới thiệu mới hiểu ngọn nguồn.

Với dung mạo hiện tại, Cổ Tư mà vào Tâyphương Thiên giới sẽ dẫn

đến không ít phiền hà vì y đang dùng thân thể Lôi Thần. Thần Nam đành dùng pháp lực tạm thời cải biến dung mạo cho y. Lần nay hẳn đến để liên hợp đại tác chiến, không phải đi gây chiến nên đành tạm dẹp bỏ ân oán trước đây.

"Được rồi, chúng ta lại chính thức vào Tây phương Thiên giới." Thần Nam mỉm cười kêu lên.

"Grào..."

"Ngẫu miễn đầu phát!"

"Ha ha ha..."

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng hoan hô, "đại đạo truyền thuyết" khi xưa khiến chúng vừa hoan hỉ vừa kích thích. Hiện tại quay về chốn cũ, trong lòng chúng không hề tính chuyện "ngoan ngoãn", ba kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn đang tính chuyện lập "truyền thuyết" mới.

Tây phương Thiên giới quả nhiên rộng lớn vô cùng.

Bất kể Tây phương Thiên giới hay Đông phương Thiên giới đều lớn hơn Nhâng gian nhiều, từng dãy núi uốn mình liên miên bất tuyệt ngoài vạn dặm, đại bình nguyên rộng mấy trăm vạn dặm vuông đều có.

Thiên giới vô cùng tươi đẹp.

Trên những dãy núi một màu xanh om, tiên vụ quần quít, từng trận hào quang lưu động.

Đại bình nguyên vô biên hiển người ta mở lòng sáng khoái.

Cả những dòng sông sôi trào như Thái cổ Thiên Long xuôi về mấy vạn dặm.

Cảnh hững đại hiệp cốc dài mấy ngàn dặm, hiểm trở vô cùng khiến người ta không khỏi cảm thán trước quỷ phủ thần công của thiên địa.

Dọc đường cả bọn gặp vô số bảo địa đầy hoa thơm chim hót, cảnh

sắc như thi như họa, đều là nơi tu luyện lí tưởng cho tu giả.

Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long tí toáy suốt dọc đường, thiên tài địa bảo tại những nơi này bị chúng thu gom.

Người ở Tây phương Thiên giới cư trú tập trung, có mấy chục thành thị lớn cực kì nổi danh, tụ tập gần hết nhân khẩu. Thiên giới quá rộng, cự ly giữa các thánh rất xa, giống như mấy hòn đảo lấm tấm trên mặt biển vô hạn.

Bọn Thần Nam đều là Thần Vương cao thủ, tốc độ phi hành cực nhanh, không lâu sau đã đến Thần Vực của Tây phương Thiên giới.

Đây là nơi các chủ thần cư trú, thần điện bạt ngàn vì thế nơi thần thánh chi địa được mệnh danh là Thần Vực. Tương tự nơi ma thần cư trú là Ma Vực.

Địa điểm tiên thần đại hội lần này cử hành trong Thần Vực.

Quang Minh chủ thần và Hắc Ám ma thần đình chỉ tranh đấu vạn năm, quả là đại sự kiện, ý nghĩa vô cùng trọng đại. Vì thế tiên thần đại hội được quyết định tổ chức tại Thần Vực.

Đến Tây phương Thần Vực, Thần Nam, Long Bảo Bảo và Tử Kim thần long đều cười vang, nhớ lại khi xưa cướp Lôi Thần điện, đúng là quá liều mạng, cơ hồ không chân thật.

Lúc đó chỉ mình Thần Nam đạt đến tiên nhân chi cảnh, nhưng cả bọn đã cướp sạch Lôi Thần điện, một viên ngói cũng không chừa, được coi là việc không thể tin nổi của Thiên giới, biến Lôi Thần thành trò hề, toàn bộ gia tộc này mất mặt.

"Thần dạy, chúng ta có nên...đến làm khách nhà Hỏa Thần không?" Long Bảo Bảo đề nghị.

Nguyên Tố hỏa thần Khải Kỳ bị giải quyết, đệ đệ Kỳ Mạn trở thành Hỏa Thần mới. Y từng giao thủ với Thần Nam tại Tây phương, kết quả thảm bại, còn bị Tử Kim thần long quăng cho mấy viên gạch, cúp đuôi chạy về Thiên giới.

"Dừng lại, đừng gây loạn." Thần Nam dặn: "Giờ không phải thời cơ."

Huyền Trang lần đầu đến Tây phương Thiên giới, không hiểu gì về Thần Vực.

Tử Kim thần long đến nơi, đầu tiên bật cười rồi thở dài, giọng nói nhỏ xíu, cơ hồ không nghe rõ: "Ta quyết định phải tụt tay báo cừu, lần trước đến đây nhưng vô năng, lần này nhất định khiến hấn tịch tiệt."

Long Bảo Bảo linh giác mẫn duệ, nghe được mấy từ chính yếu, trừng mắt tròn xoe: "Con lươn người muốn báo cừu ta sẽ giúp, đến thần điện của bọn chúng, khoáng sạch mới thôi."

Thần Nam nghe thấy, hấn biết Tử Kim thần long có đại cừu nhân ở Tây phương Thiên giới năm xưa đã sát hại tiểu bạch long mà lão du côn yêu thương nhất. Nhưng mỗi lần hỏi nó đều không muốn tiết lộ, chỉ nghiêng rằng thề phải tụt tay báo cừu.

Đó là tâm kết mà con rồng du côn không giải được, năm xưa không chiếu cố đến nơi đến chốn cho tiểu bạch long, trở mắt nhìn tình nhân chết trước mắt khiến nó gần như suy sụp.

Thần Nam đoán con rồng du côn suốt ngày cười cợt, coi thường tất cả đa phần bởi bị đả kích quá mức mà ra.

Hấn quyết định phải nghĩ cách giúp nó báo cừu tuyệt hận, giải mối tâm kết.

Trong Thần Vực, thần điện của các chủ thần không chiếm nhiều diện tích, mỗi thần điện lại cách nhau rất xa.

Lúc đi qua nơi là Lôi Thần điện cũ, bọn hấn kinh dị phát hiện ra có một tòa điện vũ rộng lớn, huy hoàng, khí thế hùng tráng ở đó,

"Thần dạy, không phải Lôi Thần bị chúng ta thịt rồi sao?"

Thần Nam vội bịt miệng Long Bảo Bảo: "Nhỏ giọng chút đi, dù ai cũng biết nhưng không thể nói ra. Ta đã nghe rằng sau lưng các chủ thần điện đều có chủ Thần gia tộc chống lưng, xem ra không sai. Đương đại chủ thần chẳng qua là đại biểu họ cử ra."

Cả bọn không đi qua Lôi Thầnđiện, vào Thần Vực chưa lâu đã thấy thiên sứ bay tới, hỏi rõ thân phậnrồi dẫn đến nơi đã được chuẩn bị sẵn.

Nữ thiên sứ bốn cánh phithường mỹ lệ, bay phấp phới trên không, nhanh chóng đưa cả bọn đến mộtnơi tươi đẹp: từng ngọn núi nối nhau, trên đỉnh có những tòa điện vũthần quang lấp lánh, trên núi có kì hoa dị thảo, thác đổ trắng xóa nơi nơi, ong bay bướm lượn, mùi hoa thơm lừng thấm vào tâm tì.

Ngoàixa có ôn tuyền bốc hơi nghi ngút, trong mỗi khe suối lại chất đầy nhữngviên đá màu sắc rực rỡ, quả là thánh địa dưỡng thân.

Bay đếnnơi, thiên sứ bốn cánh đáp xuống: "Mời các vị quý khách, tôi chỉ phụtrách dẫn đường, giờ phải đi." Đoạn thiên sứ mỹ lệ ung dung bay xa.

BọnThần Nam tiếp tục cất bước, ở đây không tiện phi hành trên không. Bấtquá, vừa qua sơn môn, Tử Kim thần long lập tức giậm chân mắng: "Đángghét, kì thị chủng tộc. Không thể nhịn được."

Cạnh sơn môn có một tấm bài nhỏ, bên trên khắc hàng chữ: "Rắn bốn chân và chuột không được vào trong."

"Grào..."Tử Kim thần long ngửa mặt rống vang: "Chết tiệt, địa bàn của tên Vươngbát đản nào thì cút ra đây cho long đại gia trút giận."

Tiếngrống khiến mười mấy thiên sứ nhanh chóng bay tới, thấy bộ dạng hungthần ác sát của con rồng du côn, mấy thiên sứ sợ mất mật, họ cảm ứngđược long uy của Thần Vương.

Tử Kim thần long ảo hóa thành bảnthể khổng lồ, gầm lên như vạn niên lão yêu: "Có phải tên Vương bát đảncủa Lôi Thần điện lập tấm bài này?"

"Không... phải..." Mấy thiên sứ run rẩy, không nói rõ ràng nổi.

"Thật ra có phải không?" Dám coi thần long và chuột ngang nhau khiến Tử Kim thần long giận xì khói, Long Bảo Bảo cũng điên tiết.

"Không phải."

Mười mấy thiên sứ lên tiếng.

Thần Nam ngăn cản con rồng du côn: "Đây là địa vực của chủ thần đó sao? Visao y lại để tám bài này ở đây?" Hấn biến tám bài nhằm vào Tử Kim thần long, Đông phương thần long cực kì hiếm thấy, gần ngàn năm nay chỉ có Tử Kim thần long hiện thế, tính cả Long Bảo Bảo nữa mới là hai.

Một nam thiên sứ thấy con vật dài mấy trăm trượng yên tĩnh lại, mới hơi antâm nói: "Đó là địa vực của Nguyên Tổ hỏa thần điện, còn về tám bài...tựa hồ do chủ thần Kỳ Mạn điện hạ tay đặt."

Lỗ mũi Tử Kim thần long phun ra hai đạo hỏa diễm, đoạn cười ha hả, tựa hồ đã hết giận, thulại thân thể khổng lồ, hóa thành nhân hình đứng nguyên chỗ cũ.

"Hóara là tiểu tử bị ta quăng gạch lên người, đầu hấn... ha ha, bị ta đánh sưng u, cúp đuôi chạy về Thiên giới, chẳng trách oán niệm sâu nặng, ha haha..."

Biết được do chủ thần bị mình bỏ mấy viên ngói vào đầu bốtρί, nó hết giận, ngược lại tỏ ra vui vẻ, chứng tỏ rằng lần đó Nguyên Tổ hỏa thần uất ức vô cùng.

"Không thể cho qua được." Long Bảo Bảo nắm chặt tiểu quyền đầu, nó hết sức phản cảm với cách người ta gọi lão du côn là rắn bốn chân.

"Đương nhiên không thể. Đêm nay chúng ta đến nhà hấn tản bộ xem có "phong cảnh" nào hay ho không!" Lão du côn cười gian manh.

"Ta cũng muốn đi." Tiểu Phượng Hoàng lên tiếng.

"Các người... ngoan ngoãn chút đi. Hiện tại đang lúc phi thường khẩn cảm, tốt nhất đừng có gây loạn." Thần Nam không yên lòng với ba kẻ có vấn đề này.

"Yên tâm, đi, không sao đâu." Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo vỗ ngực bảo đảm.

Đến tối, Huyền Trang và Thần Nam chọn một tòa điện vũ nghị ngơi. Đêm khuya, tiếng sói tru vang lên lồng lộng, tiếng ca khiến người khác phát cuồng của Tử Kim thần long vang lên.

"Ta là một con rồng phương đông..."

Nhiều thần tiên ngụ cùng khu vực cả đêm đó rất muốn đánh người nhưng tìm hoài lâu vẫn không phát hiện kẻ hát hò ở đâu.

Tử Kim thần long theo kế kim thiên thoát xác, dùng pháp lực thi triển chướng nhãn pháp, bản thân cùng Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng đến cung điện của Nguyên Tố hỏa thần. Suốt đêm tiếng hát vọng khắp quý tân khách xá nhưng ba đại đạo ra ngoài gậy án.

Bóng đen di động, ba đại đạo cùng đạt cấp Thần Vương, tu luyện ra nội thiên địa.

Truyện thuyết về ba đại đạo bắt đầu, từng kiến trúc của Hỏa Thần điện bị lấy mất. Ba đại đạo hoan hỉ lấy từng tòa điện vũ, thu vào nội thiên địa.

Đến nửa đêm thần điện chỉ còn mỗi tòa điện trung ương, nhìn từ xa quả thật trơ trọi.

Cả ba hoan hỉ, không biết rằng trong lúc đó Thần Nam ẩn vào bóng tối, giải quyết mọi sự, dựa vào tu vi hùng hồn che kín thần thức cảm ứng của Nguyên Tố hỏa thần Kỳ Mạn tại chủ thần chính điện.

Quá nửa đêm, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng mới rời đi, lúc Kỳ Mạn tỉnh mộng, bay vút lên không, suýt nữa hôn mê.

"A..."

Suốt đêm đó, cả Thần Vực đều nghe thấy tiếng Kỳ Mạn gầm vang giận dữ.

Ba đạo tặc toàn thắng trở về, đắc ý dương dương, Tử Kim thần long

cười hăng hắc: "Chúng không có chứng cứ, ở đây lại có nhiều người làm chứng rằng ta hát cả đêm."

Nhưng thật ra, rất nhiều người muốn cho nó một trận.

Đương nhiên việc Hỏa Thần điện bị mất khiến ngày hôm sau xảy ra nhiều "trò vui."

Chương 323

Mưu kế

Nguyên Tố hỏa thần Kì Mạn bị phần cực độ, ngủ một giấc, nửa đêm tỉnh dậy bay lên không nhìn xuống thì cả Hỏa Thần điện hùng vĩ đã trống trơn. Mườimáy tòa thần điện mất tích, chỉ còn trung tâm thần điện mà y cư ngụ, quả là hành động trộm cắp trắng trợn, vô sỉ ti bỉ.

Không cần nghĩ cũng biết do bốn đại đạo trong truyền thuyết gây ra.

Kì Mạn nổi giận gầm vang, lần này quá mất mặt. Y biết khi trời sáng nhất định việc này sẽ truyền khắp Thiên giới, bản thân sẽ thành trò hề thứ hai sau Lôi Thần.

"Mẹ nó chứ! Ta ¥ # % @..." Bậc chủ thần cao quý ưunhã, bình thường vẫn có uy lực đặc hữu của Thần Vương nhưng quyết không bao giờ buông lời tục tằn. Hiện tại Kì Mạn quá giận quên mất quy tắc, liên tục mắng chửi, không kể gì đến hình tượng nữa.

"Con rắn bốn chân đáng chết, ta sẽ lột da ngươi, rồi đem thiêu sống." Kì Mạn giận điên người, nguyên rủa một hồi đoạn gầm lên: "Chết tiệt, người đâu, mau truyền Nguyên Tố hỏa thần lệnh, triệu tập nhân mã, cùng ta đi giết con rắn bốn chân."

Nhưng quanh đi quanh lại thấy chả mấy ai hưởng ứng, y giận suýt phát điên, đối phương lại cướp cả người.

Tuynhững thiên sứ ở chủ thần điện đều chỉ bốn cánh hoặc cấp thấp nhưng như vậy cũng quá mất mặt, cả thần điện lẫn người hầu đều bị lấy cắp mất.

Sau nửa đêm, cả Thần Vực đều nghe thấy tiếng Kì Mạn gầm rú.

Ngày hôm sau, tin tức nhanh chóng lan ra, Nguyên Tố hỏa thần điện "mất tích" một cách ly kì, khiến những kẻ thích cười trên nỗi đau người khác mừng rơn hết người.

Những người tin tức linh thông không cần nghĩ cũng biết căn nguyên

phát sinh ra câu chuyện hoang đường này do Kì Mạn bày tâm bài ở lối vào.

Chuyện "rắn bốn chân và chuột không được vào" cùng Nguyên Tố hỏa thần bị cướp nhanh chóng lan khắp Thần Vực.

Sau cùng gần như tất cả đều biết, những tu giả ở gần Thần Nam tức thì minh bạch vì sao có người lại gào hét lúc nửa đêm hôm đó, hóa ra có quan hệ đến việc này.

Thiên sứ tại các thần điện của Tây phương Thiên giới đua nhau nghị luận.

"Ồ, người có biết gì không? Kì Mạn điện hạ bị cướp."

"Có nghe qua, cả dải thần điện của Hỏa Thần điện lại bị người ta cướp mất."

"Tin chậm quá, thực tế thì ngay cả khổ của điện hạ cũng bị người ta lấy đi."

"Không phải chứ, thế thảm thế sao? Trung tâm thần điện vẫn còn, chắc không nghiêm trọng đến thế đâu."

"Người còn non lắm, có biết giấu đầu hở đuôi là thế nào không? Là cổ che lấp khi sự đã rồi. Kì thật khổ của Nguyên Tố hỏa thần cũng bị người ta mang đi bán."

"Không phải chứ, trời ơi, tổ thần trên cao."

Không đến nửa ngày, các vị chủ thần của Tây phương Thiên giới còn chưa phát biểu gì nhưng thiên sứ của các chủ thần điện đã truyền tai nhau "chân tướng". Gần như ai cũng biết "tin tức chính xác" rằng khổ của Nguyên Tố hỏa thần cũng bị người ta lấy mất.

Lúc Kì Mạn nghe thấy tin này suýt nữa ngất xỉu, gầm lên bi phẫn khiến cả Thần Vực đều nghe thấy, triệu tập hết thiên sứ còn lại đi điều tra.

Nửa thời thần sau, thiên sứ thủ hạ về bẩm báo rằng tại một quảng

trường của Thần Vụ có người đang bán khổ của y, hình như hàng thật, làm từ loại lụa do thần tằm bảo tằm, phát ra liệt hỏa nguyên tố.

Kì Mạn nghe báo tức thì trước mắt tối sầm, suýt nữa ngã gục. Đối phương quá độc ác, bức y phải nhảy xuống tuyệt lộ, thực hiện từng bước rất bài bản, đầu tiên chong người phao tin rồi đưa ra "chứng cứ."

Lúc y học tức đến nơi, suýt nữa phải che mặt bỏ chạy.

Không ngờ... thật sự có người đang trả giá.

Kẻ này chắc uống mật báo, định làm loạn thêm ở đây. Kì Mạn lao thẳng tới nhưng khi phát hiện tiêu chí trên y phục họ liền dừng lại.

Một tác ma trẻ tuổi, vàng trán như ngọc mọc ra một chiếc sừng, sau lưng có ba đôi cánh dơi, thân thể quyến rũ chỉ phủ lên một lớp sa mỏng, từng đường nét linh lung ẩn hiện, trên lớp sa là một chữ "Dục" rõ mồn một.

Chỉ cần người hiểu về Tây phương Thiên giới là biết tiêu chí đó thuộc về một nhân vật trọng yếu dưới trướng Hắc Ám dục thần, là phái dâm loạn nhất Tây phương.

Chuyện này... chắc có quan hệ với họ, Kì Mạn có lý mà không làm gì được, biết rằng sau này trừ phi không sợ Hắc Ám dục thần, trực tiếp sát tử đối phương, bằng không sẽ còn bị tin đồn mất mặt này bám theo.

Cạnh đó một Đông phương nữ tử cũng lả lơi không kém, bước đi núng nính, cơ hồ theo gió bay tới, mị hoặc cực điểm, đôi mắt quét đi khắp nơi mời gọi khiến đám người trên quảng trường mê mang, ấn kí trên tay áo nàng khiến Hỏa Thần kị húy.

Đó là tiêu chí của Đông phương Tình Dục ma đạo, cũng là môn phái không dễ trêu vào, bằng không sẽ rước không ít phiền hà vào mình.

Thủ hạ của hai dục thần ở đông tây phương tranh mua khổ của Kì Mạn, y bị phân mà đành bó tay, ủ rũ quay về Hỏa Thần điện.

Lúc có người cho biết Nguyên Tố hỏa thần Kì Mạn nộ khí trùng trùng

xuất hiện tại chỗ đấu giá rồi ử rũ bỏ đi thì Thần Vực sôi lên, hiện giờ tất cả đều tin vào lời đồn, Kì Mạn thật sự bị người ta cướp, ngay cả khố cũng bị lấy đi.

Ai nầy nhao nhao nghị luận, đúng là sỉ nhục của thần điện, Kì Mạn là loại bại loại của phe Hỏa Thần, lại tham sống sợ chết đến nỗi thỏa hiệp với địch, làm mất mặt cả gia tộc Nguyên Tổ hỏa thần.

Kì Mạn muốn khóc mà không ra nước mắt, không ngờ chạm vào con rắn bốn chân thì bị vô sỉ như vậy, đúng là thất sách.

Những lúc không có ai, y nghiên răng, đồng thời vô cùng hối hận, lầm bầm: "Loại rắn bốn chân không nên chạm vào, nhất là con rắn lưu manh, du côn này. Bại loại! Hỗn đản!"

Đương nhiên nhiều người biết rõ tình hình, nhiều thiên sứ cấp cao của Tây phương đàm luận rồi đi đến quyết định: Gặp con rắn bốn chân không được nói năng linh tinh, nhất là loại rắn lưu manh, tốt nhất nhanh chóng bỏ chạy, suốt đời không nên chạm mặt. Đương nhiên tất cả đều do con rồng du côn và Long Bảo Bảo đạo diễn, "rắn bốn chân và chuột không được vào" khiến Kì Mạn phải trả giá đắt.

Hai con rồng còn có một chiếc đuôi bám theo, Thần Nam làm lơ, khi chưa gây loạn đến mức không thể thu xếp được, hẳn cũng không nói gì, thậm chí ngầm "thêm dầu vào lửa", đợi Kì Mạn tìm đến.

Huyền Trang liên tục thở dài, miệng tụng A di đà phật.

Nguyên Tổ hỏa thần Kì Mạn giờ trở thành trò cười của Thần Vực, còn xui xẻo hơn cả Lôi Thần thừa xưa.

Hiển nhiên câu chuyện hoang đường mà hoạt kê này khiến không ít đại nhân vật nổi giận, ví như chủ Thần gia tộc của Lôi Thần, cả gia tộc sau lưng Kì Mạn. Ngoài ra còn không ít kẻ không ưa bọn Thần Nam, như mấy vị Thần Vương đông phương và người của phe ma thần.

Thần Nam nói với Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đang hứng chí: "Hỏa Thần không làm gì được các ngươi, chưa biết chừng đang tìm người giúp. Bất quá, tiên thần đại hội lần này, các phe đã quyết định không được báo thù riêng nên hẳn không dám làm quá đáng nhưng

chắc chắc sẽ tìm người đến trút giận, các người cũng mời người đi."

Tử Kim thần long hỏi: "Mời người? Ai? Làm gì có ai."

Thần Nam bật cười: "Mời người ta đánh chén."

Đôi mắt Long Bảo Bảo tức thì trợn trừng, manh mồm nhanh miệng: "Ăn thịt chó sao?"

"Đúng, ăn thịt chó. Đi mời Hồn Thiên tiểu ma vương, Tiềm Long, Lý Nhược Lan, Nam Cung Tiên Nhi, Đông Phương Trường Minh, mấy lão bằng hữu lâu ngày không gặp giờ đều đến Tây phương Thiên giới, cũng nên gặp gỡ nhau."

"Thần dạy... có được không?" Long Bảo Bảo chớp mắt, hồ nghi nhìn Thần Nam.

Mấy người được mời đó có cả tử địch, Hồn Thiên tiểu ma vương, Lý Nhược Lan, Đông Phương Trường Minh khi xưa từng là đối thủ đấu nhau sống chết với hắn.

"Không sao, ta thấy họ không vội động thủ, con người ta cũng thay đổi theo thời gian."

Kết quả khá bất ngờ, những người được mời đến ngay.

Hồn Thiên tiểu ma vương thân thể cao lớn, máu tóc màu máu tung bay, vẫn bá khí như xưa, tựa hồ không phiền lòng trước lời mời của Thần Nam, nhìn hắn rồi nhìn Huyền Trang thờ dài: "Lúc ta xuất đạo bị Thần Nam người áp chế, bao lần tưởng đã bại được người mà đến giờ vẫn bị người áp chế." Đoạn ngồi xuống.

Thần Nam bật cười: "Huynh đệ quá khiêm nhường, chúng ta không đánh không quen, sau này có cơ hội lại tiếp tục giao lưu."

Lý Nhược Lan cũng tới, nàng ta phiêu dật như tiên, khí chất xuất trần, dung nhan tuyệt mỹ vô cùng bình tĩnh, thi thoảng lại lộ ra thần quang. Thân thể vẫn tràn trề tính hiếu chiến, thoáng chốc có thể trở thành chiến nữ.

Nàng không nói gì, chỉ hung hãn nhìn Huyền Trang cũng khí chất siêu trần thoát tục không kém rời lạng lẽ ngồi xuống.

Tiếp đó Tiềm Long tới, y tuy đã đọa nhập hắc ám, thành Tử Thần nhưng tình cảm với Thần Nam không tệ, vừa vào liền mỉm cười ngồi xuống.

Lúc Đông Phương Trường Minh tóc bạc tiến vào, nhiệt độ trong phòng hạ ngay xuống, trừ ma công Liệt Thiên thập kích, do bị băng phong vạn năm, luyện thành hàn công kinh nhân. Vừa vào y liền nhìn Thần Nam chăm chăm, hai mắt bắn ra lãnh quang, nhưng rồi thu lại khí tức, ngồi xuống.

Nam Cung Tiên Nhi đến sau cùng, tà váy lấp lánh thần quang không che nổi thân hình ma quỷ, cặp chân dài tròn lẳn như được đúc bằng hoàng kim, cặp móng nở khiến người ta hồ tư loạn tưởng, vòng eo vừa một chét tay mềm mại, đôi trái đào tiên vươn cao ngạo nghễ, cần cổ trắng muốt, mịn màng như lông thiên nga.

Y sam khiến thân thể hoàn mỹ đầy mê hoặc, từng đường cong uyển chuyển, hai cánh tay thập thò trong tay áo càng mịn màng, phát ra ánh sáng kì diệu, mê hoặc, thể hiện thanh xuân khí tức vô cùng động lòng người.

Gò má căng mọng kiều mị cực độ, da trắng như mỡ đông lấp lánh ánh sáng, đôi mắt ướt át câu hồn đoạt phách, dung nhan diễm quan thiên hạ hoàn toàn không có khiếm khuyết.

Nếu phải dùng hai từ để miêu tả vũ vật này, nhất định là "mị" và "mĩ."

"A a..." Tiếng cười khiến người say mê vang lên, khiến lòng ai cũng chực dậy sóng, quán vào tim.

Nam Cung Tiên Nhi quét mắt, rồi dừng lại trên mặt Thần Nam, bật cười: "Hảo thân vương của thiếp, lâu nay không gặp chàng càng thần dũng. Chi bằng chúng ta gặp gỡ riêng một phen."

Tiếng cười tiêu hồn đoạt phách, quả thật mê hoặc cực điểm.

"Không chịu nổi." Tử Kim thần long lẩm bẩm.

Thần Nam cũng cười: "Lúc xưa ở Nhân gian từng đấu sinh tử mà thành giaotinh. Hiện giờ các vị đều phá được hạn chế của sinh tử, là cao thủ cấp tiên nhân trở nên, sinh tử còn bỏ qua được, chẳng lẽ ân oán không thể cho qua?"

Hỗn Thiên tiểu ma vương cười lạnh: "Người nói nhẹ tênh, lúc xưa ta bị sỉ nhục, lẽ nào một câu là cho qua? Hiện tại ta không phải là đối thủ của người nên không làm gì được nhưng nói khơi khơi cho qua, đúng là quá ngông nghênh."

Thần Nam không hề động nộ: "Ta nói rồi, chẳng qua là tạm thời bỏ qua ân oán trước kia. Hôm nay coi như gặp gỡ, ta tặng các vị lão bằng hữu một món đại lễ."

Lý Nhược Lan hừ lạnh: "Đại lễ gì?"

"Sinh Mệnh nguyên tuyền."

Ngay cả kẻ lạnh lùng như lòng giếng lạnh Đông Phương Trường Minh cũng biến sắc, những người khác đều động dung. Bảo vật này là chí bảo trong truyền thuyết của Tây phương Thiên giới, năm xưa các thiên sứ đều do Sinh Mệnh nguyên tuyền tạo ra. Loại thiên bảo tự tạo ra sinh mệnh đương nhiên trân quý cực độ.

Chương 324

Thiên giai đại triệu hoán thuật trong truyền thuyết

Sinh Mệnh nguyên tuyền, cấm kị thánh bảo trong truyền thuyết, là nguồn gốc của thiên sứ, tạo ra sinh mệnh có trí tuệ, từ đó Tây phương chúng thần có một lượng lớn công cụ chiến đấu hình người.

Theo truyền thuyết, một giọt sinh mệnh chi tuyền đủ đáp thối cho xương trắng, bất kể nhục thể bị hủy diệt thế nào, còn một chút thối, một mảy xương đều khiến cho chủ thể phục sinh.

Dù linh hồn bị hủy nhưng chỉ cần một tia tàn hồn, để vào trong Sinh Mệnh nguyên tuyền tu dưỡng, dần dần sẽ khiến linh hồn tụ hợp tái sinh.

Sinh Mệnh nguyên tuyền tuyệt đối là cấm kị thánh bảo!

Hơn nữa là thánh vật mà tu giả luôn mộng寐.

Đương nhiên không có vật gì tuyệt đối, Sinh Mệnh nguyên tuyền với cao thủ từ cấp Thần Hoàng trở xuống có tác dụng vô cùng thần kì, lúc nó sáng tạo thiên sứ từng tạo ra cả cao thủ Thần Hoàng. Nhưng với thiên giai tu giả có sinh mệnh chi năng cực mạnh lại không có tác dụng gì rõ rệt, trừ phi để những người nguy hiểm sinh tử vào trong linh tuyền cả ngàn vạn năm.

Đối với Hỗn Thiên tiểu ma vương và Nam Cung Tiên Nhi, Sinh Mệnh nguyên tuyền có ma lực cực lớn, một giọt sinh mệnh chi tuyền ngang với một sinh mệnh.

"Người nói thật chứ?" Tuyệt thế mị thái của Nam Cung Tiên Nhi được thu lại, chăm chú nhìn Thần Nam.

"Ta rất muốn tặng các vị phần đại lễ, bản thân chắc chắn phải lấy nó, nếu các vị cung cấp cho ta tin tức, tất nhiên ta sẽ phân phát cho các vị."

Lý Nhược Lan đại nộ: "Người giỡn mặt chúng ta sao."

Hỗn Thiên tiểu ma vương cũng bắn ra hung quang: "Người chắc tưởng mình tuvi cao thâm, có bát hồn trợ lực, tự cho rằng đã biến thiên hạ vô địchthủ, định coi chúng ta làm trò đùa hả?"

Tiền Long không thể hiệngì, y vốn có giao tình với Thần Nam; Đông Phương Trường Minh tỏ vẻ bấtthiện, Nam Cung Tiên Nhi nhìn hấn cười nửa miệng.

Hấn nói: "Xinđừng giận, ta nói là thật. Sau lần đại chiến vừa rồi, các vị cũng biếtlúc cần thiết ta mới mời bát hồn trợ lực. Nếu các vị trợ giúp ta tìmđược manh mối, ắt không nên nghi ngờ ta không có năng lực đó. Hôm nayta hoàn toàn nói thật, không hề có ý đùa vui."

"Hừ." Lý Nhược Lan hừ lạnh.

"Chư vị, trên đời làm gì có thứ từ trên trời rơi xuống, không trả giá sao có thể được hồi báo? Ta chỉ muốn mượn sức các vị, lúc lấy được Sinh Mệnh nguyên tuyền, tất sẽ chia sẻ."

Thế lực sau lưng mấy người nàyđều cực lớn, là những Đông thổ danh môn trọng phái đã trải qua vô vànnăm tháng. Phía sau Hỗn Thiên tiểu ma vương là Hỗn Thiên đạo, sau NamCung Tiên Nhi là Tình Dục đạo, Đông Phương Trường Minh thuộc Phá Diệtđạo, Lý Nhược Lan có Phong Ma trong cổ lão huyền giới chống lưng, TiềnLong là đệ tử của Ma Chủ, ngoài vị kí danh sư huynh Vô Danh thần mathực lực kinh người, y không còn đồng môn nào.

Nếu kéo họ về phe, hình thành một lực lượng cực mạnh, cùng tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền ắt bản thân nhẹ nhàng hơn nhiều.

Đươngnhiên sắp xảy ra thiên địa đại động loạn, hấn cũng muốn kết sẵn minhhiếu, hiện tại vu vi của họ nông sâu thế nào không quan trọng, hấn để ýđến tư chất của họ. Đại động loạn không thể kết thúc nhanh chóng, nhữngngười có tiềm chất sẽ được vinh danh, nên hấn rất coi trọng những ngườiđồng bối này.

Năm người được hấn mời tới đều thế. Hỗn Thiên tiểuma vương

được Thiên giới lão ma vương thưởng thức, thân truyền tuyệt học, tiến bộ cực nhanh. Hiện tại chỉ đạt mức tiên nhân nhưng với tính cách kiên cường, được năm tháng gột rửa, thế nào cũng có ngày y là một nhân vật nổi danh.

Lý Nhược Lan là chiến nữ tiềm chất vô cùng, là con cháu đời sau của Phong Ma, đệ nhất nhân sau thời Thái cổ, trong xương cốt đã có chất huyết chiến của tổ tiên, lại có thiên tư, lúc xưa cơ hồ áp đảo Thần Nam. Hiện tại tu vi cũng chỉ tiên cấp nhưng Thần Nam có dự cảm cường nữ này cũng như tổ tiên Phong Ma, sớm muộn cũng uy chấn thiên hạ.

Vưu vật đầy nhục cảm Nam Cung Tiên Nhi lại khiến hắn không nhìn thấu, ấn tượng khi xưa là nàng ta tu vi không cao lắm nhưng lúc trùng phùng tại Thiên giới, hắn cảm giác đối phương cao thâm mịt mịt.

Tuyệt thế yêu nữ điên đảo chúng sinh này ẩn tàng được dao động năng lượng bản thân nên ngay cả Thần Nam cũng không nhận ra nông sâu. Nhớ lại tình cảnh nàng ta được người Tình Dục đạo vây quanh tiến vào Tây phương Thiên giới, hắn lơ mơ đoán ra đôi điều.

Tiền Long là đệ nhất nhân lớp trẻ Đông đại lục lúc xưa, tư chất đương nhiên siêu tuyệt, bằng không đã không được thiên cổ Ma Chủ nhìn trúng. Dựa vào tuyệt học của Ma Chủ, thiên tư hơn người của y lại được sự phụ chỉ điểm, y nhanh chóng tiến lên cảnh giới Thần Vương, tương lai rộng mở, không ai dám chắc sẽ đạt đến cảnh giới nào.

Đông Phương Trường Minh là kinh địch vạn năm trước của Thần Nam, cũng sống lại sau thán năm đằng đẵng, cả hai cùng mất đi vạn năm. Tuy tu vi của y hiện tại cũng chỉ đạt tiên nhân chi cảnh nhưng Thần Nam có dự cảm thành tựu của đối thủ cũ này quyết không chỉ có vậy.

Thế giới này công bằng, mất bao nhiêu sẽ lấy lại bấy nhiêu, Đông Phương Trường Minh cũng như hắn, tỉnh lại sau vạn năm ngủ say, hắn không tin đó là cơ duyên may mắn, sẽ có ngày Đông Phương Trường Minh bùng nổ như hỏa sơn, thể hiện sức mạnh khó tưởng tượng.

Lúc bắt đầu ăn thịt chó, không khí nặng nề, chỉ có Long Bảo Bảo và

con rồng du côn tranh nhau. Mãi về sau mới vui vẻ lên, huyết hòa thượng điên cuồng thưởng thức, đồng thời uống mật ừng ực, cơ hồ như mấy ngàn năm nay mới được ăn thịt, khí chất siêu trần thoát tục mát sạch, không khiến người ta bật cười mới là lạ.

Kì thật những người được mời dần minh bạch tâm ý của Thần Nam, ngấm ngấm chấp nhận liên minh.

Ăn xong, Nam Cung Tiên Nhi cười lơ lửng, quét ánh mắt khắp nơi, dù những người này đều lòng cứng như thép nhưng bị tuyệt thế vũ vật trên gheo cũng không khỏi đỏ bừng mặt. Nàng ta không hề kị húy, trèo lên người Thần Nam ngay trước mặt chúng nhân, đôi cánh tay như ngọc ôm lấy cổ hần, cặp mông nảy nở đặt lên đùi hần.

"Thần dạy, không thấy gì, ta không thấy gì hết." Long Bảo Bảo nhỏ giọng lầm bầm.

"Tỷ tỷ xinh đẹp ở đó làm gì?" Tiểu Phượng Hoàng bay lên vai Thần Nam, nháy mắt tỏ vẻ không hiểu.

Đối diện với Tiểu Phượng Hoàng thuần khiết, Nam Cung Tiên Nhi ngẩn người, ngọc diện chợt đỏ lên, rời khỏi Thần Nam đang vô cùng lúng túng.

Lúc đó lại có khách không mời.

Kỳ Mạn được thần hỏa bao phủ, sau lưng có hai cao thủ hỏa hệ cũng một cường giả toàn thân lấp lánh lôi quang, một thiên sứ tám cánh nhanh chóng đáp xuống viện tử của Thần Nam.

Lúc thấy mấy người ngồi cạnh hần, Kỳ Mạn biến sắc, y biết rõ thế lực hùng hậu chống lưng cho họ.

Thần Nam mời bọn Nam Cung Tiên Nhi tới cũng có ý nhắm vào Kỳ Mạn, để y biết rằng nếu chạm vào, thế nào cũng bị đánh nên thân.

Hần và bọn Nam Cung Tiên Nhi, Lý Nhược Lan đạt thành hiệp nghị, cũng muốn thể hiện chút thực lực cho họ tin, tạo thành cơ sở để sau này hợp tác cũng dễ ăn dễ nói nên đánh mắt cho con rồng du côn.

Tử Kim thần long là lão bất tử sống mấy ngàn năm, có coi ai ra gì, nó quát vang: "À...há! Mao tặc ở đâu dám xông vào nơi long đại gia cư trú, còn không mau để lại khố rồi đi."

Kỳ Mạn giận xung thiên, "khố" đã trở thành cơn ác mộng của y, mỗi lần nghe thấy từ này lại nháy lên như phản xạ có điều kiện. Lần này bị con rồng du côn chơi xỏ trước mặt ngàn này người, tức thì y bốc hỏa ùng ùng.

"Con rắn bốn chân, Thần Nam, các người rút ra đây cho ta. Tuy Thần Vực có quy định không được báo thù bằng cách đấu sinh tử nhưng không cấm so tài. Hôm nay ta phải giáo huấn các người, mấy tên ti bỉ vô sỉ một trận."

Kỳ Mạn vốn cho rằng chỉ có Thần Nam và Tử Kim thần long đạt mức Thần Vương, lại thêm mình mời viện trợ cực mạnh nên hùng hổ kéo tới. Chỉ khi đến nơi mới nhận ra hai tiểu bất điểm thần thú tựa hồ... cũng đạt mức Thần Vương. Thêm bọn Huyền Trang, Tiềm Long khiến y suýt hôn mê.

Cung đã kéo dây, làm gì có chuyện thu tên, y bị con rồng du côn chọc cho phải phát tác.

"Người khiêu chiến với ta?" Thần Nam hỏi.

"Không sai." Kỳ Mạn nhìn hấn phần hấn, "câu chuyện chiếc khố" khiến y không ngẩng đầu nổi tại Thần Vực.

"Được, ta chấp nhận, năm người các người lên đi, nếu ta không địch nổi sẽ cúi đầu thỉnh tội. Nếu các người bại, xin mời lập một tấm bài ngoài Nguyên Tổ hỏa thần điện, có ghi: Ta là trư đầu, ta đã sai."

Không chỉ Kỳ Mạn giận suýt hôn mê mà những người sau lưng y cũng giận phát điên, Thần Nam quá coi thường cả bọn.

Nên biết năm người này, Kỳ Mạn là cao thủ cấp Thần Vương, hai tộc đệ cũng gần đạt Thần Vương. Thiên sứ tám cánh đương nhiên cũng là Thần Vương cao thủ còn cường giả lấp lánh lôi quang lại càng đạt đến Thần Vương sớm hơn, rất có thể sẽ nhậm chức Lôi Thần điện chủ thần vốn đang khuyết.

Thần Nam dám một đấu năm, khiêu chiến với mấy Thần Vương, quả thật quá khoa trương, không coi năm người ra gì.

Dù bọn Huyền Trang, Tiềm Long, Đông Phương Trường Minh cũng thấy hấn phạm sai lầm, họ cảm ứng được hấn vẫn ở mức Thần Vương, vô luận thế nào cũng không thể thắng được mấy vị Thần Vương liên thủ.

Kỳ Mạn xanh lét mặt mày, nghiêng răng nói: "Được, như người muốn. Bất quá, chúng ta muốn đến quảng trường trung ương Thần Vực quyết chiến." Ý quyết định không cho Thần Nam cơ hội, đối phương phạm sai lầm như thế, y phải nhận ngay, trước mặt đông người tại quảng trường, năm người dần cho hấn một trận, sẽ khiến mất mặt.

Thần Nam hơi ngần ra nhưng lập tức minh bạch dụng ý, không thể rút lui, đành gật đầu: "Được, các người đi trước dẫn đường."

Bọn năm người phe Kỳ Mạn cười lạnh bay lên không, đồng thời triệu tập thủ hạ, phát ra mệnh lệnh, dốc sức tuyên truyền về trận đại chiến này, khiến càng nhiều người đến xem càng tốt, nhất định phải cho Thần Vực chúng nhân thấy cảnh Thần Nam bị đánh bại.

"Đi nào, các vị, ăn uống no say rồi, mời các vị hân thưởng Thần Vương đại chiến." Thần Nam nói.

Chúng nhân cảm giác hấn không hề chịu áp lực, nhìn hấn với vẻ hồ nghi, sau cùng nối nhau tới quảng trường.

Long Bảo Bảo đứng trên vai hấn nhỏ giọng: "Thật sự phải đấu à? Chúng có tới năm người."

"Không sao, ta nắm chắc." Thần Nam mỉm cười.

Tại quảng trường trung ương của Thần Vực tụ tập mấy ngàn thân linh. Không chỉ Tây phương chủ thần và thiên sứ, có cả Đông phương tiên thần.

Năm người bọn Kỳ Mạn đến quảng trường, lặng lẽ đợi Thần Nam.

Lúc Thần Nam đáp xuống, Kì Mạn mới quát vang, công bố nghĩa vụ của người thất bại. Dù năm đánh một khiến bọn y nóng bừng mặt mày nhưng không phải lúc nghĩ nhiều, chỉ cần giẫm Thần Nam dưới chân là thắng lợi vinh quang.

Tiếng huyên náo bất tuyệt vang lên, gần đây Thần Nam oaiphong lấm lấm, giờ năm vị cao thủ muốn cùng hắn đại chiến càng thu hút chú ý. Vô số thần tiên, thiên sứ vẫn tụ tập về đây để xem trường long tranh hổ đấu.

"Thần Nam, người chịu chết đi." Kì Mạn quát vang, toàn thân phát ra hỏa diễm ngàn ngọn, liệt diễm rừng rực đốt tầng không thành một vùng lửa đỏ lừ, nhanh chóng đổ về Thần Nam, phát ra dao động năng lượng hùng hồn. Hai tộc đệ của y theo sát, cũng phát ra thần hỏa rừng rực.

Thiên sứ tám cánh cầm một cây Tài Quyết thần kiếm, tiếng ngân vang lên trời cao, xé toang hư không, phát ra kiếm mang sáng rực, chém vào eo Thần Nam.

Vị chuẩn Lôi Thần gầm vang giận dữ, khắp trời dậy lên sấm sét tím sẫm, điện hồ gần như quán thông thiên địa, từ mây cao bổ vào Thần Nam, phảng phất có vô số cây cột màu tím dựng lên giữa thiên địa, thanh thế cực lớn.

Thần Nam có thiên giai nhục thân, nhanh như sao băng, liên tục biến ảo trên không, lu lại đạo đạo tàn ảnh, nhẹ nhàng tránh qua từng đợt công kích của năm cường giả.

Đoạn hắn đứng trên không trung, không hề phát ra dao động năng lượng, miệng niệm: "Thủy tinh linh trong thiên địa, xin hãy nghe lời triệu hoán của ta..."

Bọn Kì Mạn vô cùng ngạc nhiên, Thần Nam rõ ràng là Đông phương võ giả, dựa vào nhục thân hùng mạnh để chiến đấu, giờ sao lại... đang ngâm tụng chú ngữ của ma pháp sư?

"Thần Nam, người định làm gì? Bớt giả thần lộng quỷ đi." Kì Mạn quát vang.

Thần Nam đành dừng lại: "Ta ngâm tụng chú ngữ, chuẩn bị thi triển ma pháp. Quên không nói cho người biết, ta ngoại trừ là một Đông phương võ giã còn là một ma pháp sư cực mạnh."

"Ta khinh." Kì Mạn tức giận buông ra lời bất nhã, rõ ràng Thần Nam đang đùa cợt, ai chả biết từ lúc xuất đạo, luôn đại chiến với thân phận võ giã, hiện tại đang giỡn trò.

"Người muốn làm ma pháp sư, ta làm con mẹ nó Đông phương thần long kị sĩ!" Nguyên Tố hỏa thần vốn vô cùng ưu nhã, bị chọc giận đến không chịu nổi.

"Grào... tên bồng chùy kia!" Tử Kim thần long ở ngoài quảng trường không chịu được, phát ra tiếng long khiếu chấn thiên, lớn tiếng chửi lại: "Ta #@# tất cả bọn... định chiếm tiện nghi long gia gia. Cho người biết long đại gia ta là Hỏa Thần kị sĩ."

"Ta#@%...con rắn bốn chân đáng chết, ta #%&...hận không giết chết người ngay." Kì Mạn quên tiết thân phận, bị "chuyện khổ đầu" ám ảnh nên thấy Tử Kim thần long là nỗi giận, hiện giờ bị mắng nên bất chấp hình tượng mà trả đũa.

"Ta #%&...người làm hỏa phu nấu cơm thì có, dám lớn lối làm chủ thần? Long đại gia nhờ vào. Ta khinh, ta @%#..."

Những thần tiên quan chiến há hốc mồm.

Một thiên sứ cảm giác mồm khô rang, hỏi đồng bạn cạnh đó: "Kia... kia là Hỏa Thần điện hạ của chúng ta?"

"Tựa hồ...đúng." Thiên sứ đồng bạn lau mồ hôi trán.

"Điện hạ... làm gì thế?"

"Tựa hồ.... đang cùng một con rồng hỏi han về mười tám đời nữ tính thân thuộc của đối phương."

"Trời ạ, tổ thần trên cao."

...

Các Tây phương thần linh đến xem trọn trừng mắt, không biết nên nói gì.

Tử Kim thần long nói văng bọt mép, nói về mắng người dù mười Kì Mạn cũng không đo được, đến lúc Kì Mạn giận suýt ngất xỉu nó mới dừng lại.

"Ai, già rồi, cũng hay quên nhiều thứ, không biết cả mắng người."

Những thần tiên cạnh đó gần như ngã gục.

Kì Mạn được hai tộc đệ và thiên sứ tám cánh ngăn cản, tựa hồ tỉnh mộng, biết rằng hình tượng của mình bị hủy hết, vô cùng bi phẫn nhìn Thần Nam.

"Hỏa nguyên tổ trong thiên địa, xin hãy nghe lời triệu hoán của ta..."

Kì Mạn cùng hai tộc đệ điên tiết, Thần Nam muốn thi triển ma pháp nào cũng được nhưng lại đem hỏa hệ ma pháp ra, quả thật họ muốn nhịn cũng không được.

Bất quá, Thần Nam tuy ngâm xướng hỏa hệ ma pháp, lại không thi triển, chỉ bị động tránh né công kích. Mỗi khi chuẩn Lôi Thần và thiên sứ tám cánh công tới, hắn lại ngâm tụng lời hệ ma pháp, quả đang muốn đả kích người khác.

Sau khi ngâm xướng các hệ ma pháp, đợi lúc không ai chú ý hắn mới niệm một câu ma chú.

Hắn muốn lợi dụng cơ hội hôm nay kiểm nghiệm thành quả, xem trợ lực của mình có hữu hiệu không.

Hư không trên quảng trường tan nát, vô tận hắc vân nhanh chóng ép xuống, quỷ khí âm u tràn khắp toàn trường.

Thần Nam đại hỉ, triệu hoán Thiên Quỷ quả nhiên hữu hiệu!

Hắn vội đem thần niệm truyền thành dao động, bảo Thiên Quỷ ẩn giấu thiêng giai khí tức, vạn vạn lần không để người ta phát giác, chỉ cần

chế phục năm người trên không là được.

Ma vân vô tận âm ép xuống, một không gian thông đạo tối om xuất hiện, Thiên Quỷ ẩn ở trong. Lúc này nó vô cùng bi phẫn, phát hiện tu vi thật của Thần Nam còn chưa đạt đến Thần Hoàng. Nó thống khổ chỉ muốn đập đầu chết đi cho rảnh, Thiên Quỷ mà lại để một Thần Vương hạ Tử mẫu thiên quỷ chú.

Trời ạ, nó muốn khóc mà không ra nước mắt.

Ma chú đã phát huy, nó không thể phản kháng Thần Nam, đành đau lòng tuân mệnh, đem hết nộ ý chuyển sang năm người trên không.

Theo ý muốn của Thần Nam, nó không hiển lộ chân thân, chỉ từ khe nứt không gian thò ra quỷ trảo cực lớn, bạch cốt âm u che kín phạm vi trăm ngàn trượng, hung hãn chụp lấy cả năm người, rồi quăng xuống quảng trường.

Huỳnh đệ Kỳ Mạn, chuẩn Lô Thần, cả thiên sứ tám cánh, xuýt nữa bị oanh kích ngắt đi.

"Trời ơi."

"Cốt trảo khổng lồ."

"Trời ạ, đúng là ma pháp, hình như là đại triệu hoán thuật tối cao trong triệu hoán ma pháp."

...

Những người quan chiến nhao nhao hô lên.

Thần Nam ngâm tụng các loại ma pháp nên họ đều cho rằng hẳn thật sự biết mapháp, đang thi triển đại triệu hoán thuật đỉnh cao của triệu hoán mapháp.

"Ầm."

Quỷ trảo khổng lồ như đang vùn búp bê, liên tục "nhào nặn" bọn Kỳ Mạn, cứ nhắc lên rồi quăng đi, lặp đi lặp lại.

Năm người đáng thương bị đánh tan nát, như tượng gỗ mặc cho Thiên Quỷ xoay vần, sau cùng mất tri giác.

"Đại triệu hoán thuật đáng sợ thật." Trong lòng đám đông đều nghĩ thế.

Bọn Huyền Trang, Tiềm Long, Lý Nhược Lan cũng ngạc nhiên, từ bao giờ Thần Nam biết ma pháp? Bọn họ cũng không nhận ra nguồn cơn.

Chỉ có Tiểu Phượng Hoàng, Long Bảo Bảo, Tử Kim thần long, Cổ Tư biết rõ. Tiểu Phượng Hoàng kích động quá, suýt nữa để lộ, bị con rồng du côn bịt mồm, nó nói văng lên: "Thấy gì không, là đại triệu hoán thuật đỉnh cao, ai muốn bái sư không? Ta sẽ dạy, điều kiện nhập môn rất đơn giản, tùy tiện đến Nguyên Tố hỏa thần điện mắng chửi một hồi là xong."

Chúng nhân suýt ngất xỉu.

Nam Cung Tiên Nhi mỉa mục lưu chuyển, hai mắt phát ra kì quang như nhìn thấy vật sẵn, chăm chăm nhìn vào Thần Nam trong trường.

Trận chiến kết thúc. Bọn Kì Mạn bị quỷ thảo xoay vần đến nơi đến chốn khắp quảng trường, sau cùng đành nhận thua.

Con rồng du côn làm ra vẻ như nhân sĩ, bước đi ưu nhã đến giữa quảng trường, tỏ vẻ lễ độ nói với Kì Mạn: "Nguyên Tố hỏa thần điện hạ cao quý, hi vọng với phẩm đức cao thượng, ngài sẽ tuân thủ lời hứa."

Kì Mạn thấy nó, phảng phất thấy một dải khói che trên đầu, lửa giận bùng bùng, lại nhớ đến cảnh trước chủ thần điện treo tám bài khắc hàng chữ: "Ta là trư đầu, ta sai rồi" liền ngất xỉu.

Tuy đã mấy ngày qua nhưng trường phong ba vẫn chưa yên lặng.

Thần Nam thi triển "Đại triệu hoán thuật" trong truyền thuyết gọi bắt tử sinh vật tới khiến Thần Vực sôi lên. Nhiều người tham gia thảo luận, nhất là những Tây phương thần linh tu tập triệu hoán thuật liên

tục đặng Thần Nam xin thỉnh giáo.

Mấy ngày sau, Tử Kim thần long căng ngày đến trước Nguyên Tố hỏa thần điện gào hét bởi Hỏa Thần chưa trả bài. Lão du côn suốt ngày dùng giọng hát như lệnh vỡ gào hét khiến vô số người quan sát.

Các môn phái cổ lão thực lực quả nhiên không tệ, chỉ mấy ngày mà Hỗn Thiên tiểu ma vương nhờ Hỗn Thiên đạo tra rớt tức, Sinh Mệnh nguyên tuyền quả nhiên vẫn tồn tại, bởi một vài chủ thần hệ gia tộc có mấy giọt.

Đối với Sinh Mệnh nguyên tuyền trong các chủ thần hệ gia tộc, Thần Nam không thèm quan tâm, bởi "Lượng" quá ít, cùng lắm là mấy giọt hoặc mười mấy giọt, quá ít so với nhu cầu của hắn.

Tình Dục đạo Nam Cung Tiên Nhi cũng có chỗ hơn người, tin tức nàng ta nhận được càng chính xác. Nguyên Tố hỏa thần hệ có năm giọt, Nguyên Tố hỏa thần hệ còn ba giọt...

Đồng thời nàng ta còn tra ra, Sinh Mệnh nguyên tuyền là dòng nước suối phun trào, đương nhiên có sinh mệnh chi năng cực lớn.

Đáng tiếc là Sinh Mệnh nguyên tuyền từng khô cạn rồi không thấy đâu.

Nhưng chúng thần tin rằng Sinh Mệnh nguyên tuyền vẫn tồn tại, là một tuyền nhãn biết di động. Thậm chí có người hoài nghi, Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần vốn tịch diệt nhưng vì tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyền, ngâm mình qua vô tận tuế nguyệt mới khiến họ tái hiện trong "Vô thiên chi nhật".

Nhưng nơi hai tổ thần tu thân, dù bị chúng thần tìm kiếm rất kỹ vẫn không tìm ra manh mối nào.

Bọn Thần Nam cố gắng tìm nơi hạ lạc của linh tuyền, thời gian bắt đầu tiên thiên đại hội sắp đến.

Cùng lúc, có người truyền tin tới rằng Đổ gia Huyền giới đã xuất hiện dị động.

Chương 325

Người đệ ngũ giới đến rồi

Tin Đổ gia Huyền giới phát sinh dị biến lập tức truyền khắp Thiên giới và Nhân gian, tạo thành chấn động không nhỏ. Ai cũng biết nơi đó trở thành ma quật, sáu Thái cổ nhân vật được coi như vạn ma chi vương!

Trời biết được khi nào họ quay lại.

Một tiểu Huyền giới cạnh đó phát giác tình huống đầu tiên, gần đây họ cảm giác được có dao động đáng sợ phát ra từ lối vào Đổ gia Huyền giới. Chủ nhân tiểu Huyền giới này vội dẫn mọi người trốn ngay.

Người Thàng gia trên Nguyệt lượng hành động đầu tiên, họ và mấy Thái cổ nhân vật oán cừu sâu nặng nên lập tức phái cao thủ tới điều tra, liền đó các phái ở Thiên giới và Nhân gian đều phái nhân mã tới.

Nhưng tất cả đều thất vọng, lối vào Đổ gia Huyền giới đã bị phong bế, chỉ cảm giác được dao động vô cùng đáng sợ liên tục phát ra, tựa hồ có siêu cấp đại ác ma sắp xuất thế, hiện tại đang tích tụ sức mạnh.

Không ai điều tra rõ ràng được, nhân mã các phái đành ôm thất vọng quay về, chỉ lưu lại một bộ phận tiếp tục giám thị.

Trên một đỉnh núi cách lối vào Đổ gia Huyền giới mười dặm, một thanh y thiếu nữ mắt ngập lệ, bi thương vô hạn nhìn về Huyền giới.

Thanh âm run rẩy, đau thương bật lên tiếng khóc: "Phụ thân, mẫu thân, tổ phụ, tổ mẫu... mọi thân nhân, toàn thể tộc nhân năm vạn người đều chết hết. Không còn ai sống sót.... Trời ơi, mối thù này ta báo sao đây? Ta làm cách nào đánh bại được sáu tên ma quân?"

Từ thể nội nàng vang lên giọng nói khác, là dao động tinh thần của một nam tử, cũng vô cùng bi phẫn, gầm vang: "Chỉ cần Đổ Hạo ta còn một hơi thở, tất phải báo cừu. Hiện tại tuvi của ta thấp kém, không thể làm gì được chúng nhưng ta thề nhất định phải sống, phải tận mắt thấy Thái cổ lục nhân diệt vong! Nếu có thể tanguyện làm một cọng cỏ, dùng chút sức mọn đẽ chết chúng vào phút cuối."

Thanh y thiếu nữ chính là muội muội của Đỗ Hạo, họ là những kẻ may mắn sống sót của Đỗ gia Huyền giới, lúc đó đang ở ngoài trời luyện nên tránh thoát trường huyết tinh đại đồ sát.

"Ca ca, làm sao đây?"

"Đến Tội Ác chi thành, dựa vào Thần Phong học viện có thể tạo ra thần, tamuốn có thân thể riêng rồi đi tìm sức mạnh, nếu giết được sáu kẻ đó mà phải bán linh hồn, ta cũng nguyện ý." Đỗ Hạo là đệ nhất nhân lớp trẻ Đỗ gia, buông lời thề thảm liệt rồi cùng muội muội chung thân thể bay đi.

Tử Kim thần long há mồm, tựa hồ thấy mình mà nói ra ắt quá tàn nhẫn, sau cùng thở dài. Thần Nam biết nó định nói gì, nhìn về phía xa: "Họ thật đáng thương, nếu không nhắm vào ta, tất cả cứ để qua hết đi."

Hắn biết Đỗ gia huynh muội và mình là người thuộc hai thế giới, tu vi cách biệt một trời một vực, về sau chắc không còn gì gặp gỡ.

Phía sau hắn, Tiềm Long, Huyền Trang, Nam Cung Tiên Nhi, Lý Nhược Lan, Đông Phương Trường Minh, Hồn Thiên tiểu ma vương đứng trên không, ngoài xa nữa, một vài thần linh Tây phương cũng đứng trên mây.

Thần Nam gào lớn với các Tây phương thần linh: "Nguyên Tố thổ thần, nếu ta thất bại sẽ thực hiện một việc cho ngươi, nếu ta thành công, đừng quên lời hứa, ta cần mượn thổ nguyên tố thần lực của ngươi để đào đất."

Các Tây phương thần linh này phần lớn thuộc phe Nguyên Tố thổ thần, y lớn tiếng: "Được, chỉ cần ngươi mở xong phong ấn Đỗ gia Huyền giới, tìm rabi mật trong đó là được."

Nguyên Tố thổ thần rất thoải mái, ví dụ thua cuộc, y cũng không mất mát gì, hơn nữa y là đại biểu của Tây phương thần linh, cũng muốn biết trong Đỗ gia Huyền giới đã xảy ra chuyện gì.

Nơi Đỗ gia Huyền giới tọa lạc xanh om một màu, núi non miên miên

bất tuyện, cảnh sắc phi thường ưu mỹ.

Bọn Thần Nam bay đến gần Huyền giới, tức thì cảm giác dao động đáng sợ tràn ra như sóng biển.

Lối vào đã phong bế mà còn ảm ứng như vậy, thanh thế đương nhiên kinh hồn.

Thần Nam đứng trên đỉnh núi có lối vào Đổ gia Huyền giới, lớn tiếng ngâm tụng: "Hỏa nguyên tổ trong thiên địa, xin hãy nghe lời triệu hoán của ta..."

Trong đám Tây phương thần linh ngoài xa, một đại biểu của Hỏa Thần hệ suýt nữa phun lửa ra mũi. Chủ thần Kì Mạn của Hỏa Thần hệ bị hại thảm thiết.

"Thổ nguyên tổ trong thiên địa, xin hãy nghe lời triệu hoán của ta..."

Nguyên Tổ thổ thần tối sầm mặt mũi nhìn Thần Nam, đến giờ các Tây phương thần linh đều nhận ra đó không phải Tây phương triệu hoán ma pháp, càng không phải đại triệu hoán thuật trong truyền thuyết được các tiên bố nhiều đời nghiên cứu phát hiện, mà giống như một loại Đông phương cổ lão bí chú.

"Àm, âm, âm."

Sắc trời ảm đạm, vô tận hắc vân che kín Đổ gia Huyền giới, quỷ khí trùng trùng che hết tầm nhìn, không ai thấy rõ cảnh vật lối vào Huyền giới.

Trong không gian thông đạo tối om, Thiên Quỷ thò chiếc đầu nanh ác vô cùng ra, gằn lên bi phẫn cùng cực, dao động tinh thần phát ra cực kì không tình nguyện: "Thiên Quỷ đợi lệnh."

Thần Nam ra lệnh: "Mở phiến Huyền giới này cho ta, bất kể từ lối vào hay chỗ nào cũng được."

"Ta..." Thiên Quỷ phẫn nộ, định vung quỷ trảo vồ lấy Thần Nam nhưng nhớ tới phản lực của Tử mẫu thiên quỷ chú, đành thu lại, bực dọc đáp: "Được."

"Âm."

Sức mạnh thiên gian điên cuồng đập vào cửa Huyền giới bùng lên dao động kinh hồn, hai ngọn núi cạnh đó sụp xuống, sức mạnh cực hạn tác dụng vào một điểm nhưng dao động hùng hồn vẫn bị thoát ra ngoài một phần.

"Đây..." Thiên Quỷ hít một hơi khí lạnh: "Sức mạnh phong ấn này quá mạnh, tựa hồ người phong ấn còn lợi hại hơn ta."

Trong lòng Thần Nam rung động, biết chắc do Thái cổ lục nhân, họ đã quay lại chưa? Nếu họ ở trong, mà tiến vào thế này, coi như tìm chết.

"Người là thiên giai cao thủ, có thể vượt qua Huyền giới, cảm ứng cảnh tượng bên trong không? Thử xem người phong ấn có trong đó không."

Thiên Quỷ lần đầu tiên có vẻ e ngại, cẩn thận đẩy thần niệm xuyên vào Huyền giới, cảm nhận mọi thứ trong đó. Hồi lâu sau, nó mới thở phào, tựa hồ phí lực quá lớn, mệt mỏi lên tiếng: "Trong đó không có nhân vật nào đáng sợ nhưng có vô số sinh hồn gào khóc, dao động sinh mệnh hùng hậu hình như đang cung cấp năng lượng cho một loại tà ác trận pháp."

"Mau mở Huyền giới cho ta, rồi tiến vào." Thần Nam nóng lòng, đại khái đoán ra tình hình.

Lúc sáu Thái cổ nam tử quay về đệ ngũ giới từng đồ sát hơn năm vạn người, tụ tập dao động năng lượng cực lớn để đả thông thời không chi môn bị phong bế đã lâu. Hiện tại, e rằng họ cũng đang làm thế để đả thông một đường không gian thông đạo.

Bạch cốt trảo như ngọn núi của Thiên Quỷ liên tục oanh kích nhưng hiệu quả không thu được bao nhiêu, phong ấn chi môn từ từ bị phá nhưng phải mất rất lâu mới hoàn thành được.

Thần Nam không muốn Thái cổ lục nhân quay lại thật nhanh nên triệu hoán thiên cổ hung binh trong nội thiên địa, vừa xuất hiện khiến sát khí dâng lên cuộn cuộn, cả quỷ khí âm u của Thiên Quỷ cũng gần như

bị tiêu tan.

Ngoài xa, dù là Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi hay các tà linh Tây phương đều cảm giác được sát khí chấn nhiếp lòng người, đồng thời qua màn sát khí mờ mờ thấy được một khô lâu cự nhân khiến tất cả đều rùng mình.

Quý khí âm u tụ lại, Thiên Quỷ thi triển chưởng nhãn pháp ngăn cản thị tuyến mọi người.

Thần Nam cảm phương thiên họa kích quát vang với Thiên Quỷ: "Đẩy sức mạnh của người vào tay ta."

Thần Nam do dự, đồng thời có cảm giác bực bội, vô hình trung dao động tinh thần tố cáo tất cả, nó lên tiếng: "Ta là thiên giai cao thủ, người chớ là Thần Vương, không sợ sức mạnh của ta làm nổ tung sao? Ta không muốn chết, nếu người tịch diệt, ta cũng chung số phận."

Thần Nam đạinộ: "Tên mao đầu tiểu quỷ, tưởng mình vô địch chắc? Quên lúc trước ta đánh bại người cách nào rồi sao? Ngay cả sức mạnh hơn người nhiều ta còn chịu được. Thiên giai so với nhau còn cách biệt vô vàn, hiện tại chẳng qua thắng chốt làm vua xứ mù nên mao đầu tiểu quỷ người được tạm xưng đại vương. Nhưng người có lợi hại nữa cũng mau thực hiện lệnh ta."

Lời lẽ phủ đầu khiến Thiên Quỷ nổi giận.

Đương nhiên sức mạnh của nó không so được với bát hồn, Thần Nam tự do vận dụng, lúc đại lực nhập vào hai tay khiến hấn máy móc làm theo: bổ mạnh xuống

Hung binh phương thiên họa kích được sức mạnh thiên giai đổ vào, đáng sợ cùng cực, "Thế" phát ra khiến ai nấy lạnh buốt xương tủy. Hung kích như cỗ ma đang ngủ tỉnh giấc, phát ra tràng ma khiêu hướng vào cửa Huyền giới.

Sát khí quét qua thiên địa, vùng núi non phụ cận như chìm trong tiết hàn đông, trăm hoa úa tàn, cây cối đổ gãy, vô số chim thú nổ tan xác.

Sát ý đáng sợ trực tiếp lấy đi sinh mệnh chi năng của chúng.

Bọn Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi vội lui về chỗ các Tây phương thần linh. Tuy họ không bị ảnh hưởng nhiều nhưng đón đầu phong mang không dễ chịu.

Phương thiên họa kích quả xứng danh với hai từ "kinh hoàng."

Haithời thần sau, Đổ gia Huyền giới liên tục vang lên tiếng va chạm, sát khí kinh hồn dần thu liễm, một tiếng nổ vang lên. Lối vào Huyền giới bị phá.

Thần Nam hạ lệnh, Thiên Quỷ rống lên khiến ai nấy lạnh gáy, xông lên đi đầu. Hấn cầm phương thiên họa kích theo sau, Long Bảo Bảo, Tử Kim thần long cũng nổi gót.

Lúc vào trong Thần Nam mới chú ý thấy ở cửa Huyền giới có một thạch trụ bị gãy, bề mặt khắc đầy chú văn, sắc mạnh phong ấn từ đó mà ra.

Hấn toát mồ hôi lạnh khắp người, Thái cổ nam tử từ đệ ngũ giới chỉ bày một trụ đá đã tạo thành phong ấn đáng sợ như vậy, thực lực quả thật khủng khiếp.

Trong Huyền giới vẫn như trước, thấy người rải khắp nơi, cảnh tượng thâm trầm, nhưng khắp Huyền giới đầy những hồn ảnh, tiếng quỷ khiếu chói tai vang lên không ngừng.

Đồng thời, vô tận sinh mệnh chi năng từ phía trước dồn lại.

"Mau."

Thần Nam quát vang, đoán được dao động sinh mệnh từ không gian chi môn trong vùng sâu Huyền giới truyền ra. Không hiểu hiện giờ còn kịp ngăn cản tình hình xấu đi.

Bọn Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi, Huyền Trang, Đông Phương Trường Minh thấy quỷ khí ngút trời tiêu tan, lối vào Huyền giới mở rộng liên nhanh chóng lao vào. Nhóm Tây phương thần linh cũng không do dự, nhất nhất tiến vào.

Thiên Quỷ đi đầu tiên mở đường.

Thần Nam bay qua thi sơn cốt hải, nắm chắc phương thiên họa kích chỉ về phía trước, phát ra sát khí vô hạn, mấy con thần thú theo sát hai bên.

Bay qua mấy chục ngọn núi, ba đại bình nguyên, sau cùng hẳn cũng thấy địa vực phát ra dao động đáng sợ, vùng đại mạc hoang lương cô tịch có một ngọn núi đá do máu tươi tạo thành đứng sừng sững, gọi thi sơn mới đúng.

Ngọn núi này do sinh mệnh tạo thành, nhiễm đở máu người Đỗ gia, lúc này vô số oan hồn đang kêu gào, ai nghe thấy cũng rợn người.

Lưng chừng núi có một không gian chi môn ảm đạm huyết quang, lóe sáng hào quang tà dị.

Bạch quang nóng rẫy không ngừng phun ra, dao động sinh mệnh hùng hậu bắt nguồn từ đây.

"Thiên Quỷ, mau đánh tan ngọn núi này cho ta, cả không gian chi môn nữa." Thần Nam gấp rút kêu lên.

Thần Nam chưa quát xong, Thiên Quỷ chưa kịp động thủ, trong không gian chi môn phát ra tiếng hú vang vang, một thân ảnh cao lớn lao ra.

"Mẹ nó. Vẫn chậm bước." Thần Nam nổi giận, bật ra tiếng mắng.

Chương 326

Dị giới quân chủ

Không gian chi môn lập lòe huyết quang, không ngừng phun ra dao động sinh mệnh cực mạnh, hiển nhiên ở góc khác của khung cửa đang tiến hành sinh mệnh tế lễ cổ xưa, có người muốn đả thông lưỡng giới chi môn!

Thần Nam vô cùng nóng ruột, gọi Thiên Quỷ phá hoại nhưng trong không gian chi môn vang lên tiếng hú động trời, một thân ảnh cao lớn xông ra. Sovới người của thế giới này thì thân ảnh cao hơn hẳn, đạt hơn một trượng, thể hình vô cùng khôi vĩ, giống hệt Tùng Tán Đức Bố.

Trước mắt Thần Nam tối sầm, không ai hiểu hơn hẳn chỗ đáng sợ của Thái cổ thất nhân, không tự thân trải qua trường đại chiến thảm liệt sẽ không thể hiểu nổi. Thần gia bát hồn, cùng Thần ma đồ, cả hồn ảnh sau lưng hắn mấy lần liên hợp công kích mới hạ được Tùng Tán Đức Bố kêu ngạo.

Bây giờ Thần gia bát hồn ở xa, hắn dựa vào đâu mà đấu với họ? Thiên Quỷ sao? Với Thái cổ nam tử, nó chỉ thuộc hàng tiểu quỷ.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Cổ Tư như thể gặp đại địch, theo sát Thần Nam lâu nay, sao lại không biết mấy Thái cổ nhân vật đáng sợ thế nào?

Bọn Tiềm Long, Huyền Trang, Nam Cung Tiên Nhi cũng mấy chục vị Tây phương thổ hệ thần linh cũng vậy, chuẩn bị đối phó với tình huống xấu nhất. Họ từng thông qua kí ức thủy tinh quan sát trận đại chiến, biết được đối phương thế nào, thêm người nữa cũng vô dụng.

Người xông ra cao lớn uy mãnh, mắt như chuông đồng, mũi sứt, râu mọc tua tủa khắp mặt, không hề phát ra dao động năng lượng, đúng với những gì bọn Thần Nam biết. Nhưng Thần Nam lấy làm kì quái, người này tựa hồ không phải là một trong sáu Thái cổ nhân vật. Hắn từng nhìn thấy họ nên có chút ấn tượng.

"Bịch."

Tất cả trợn tròn mắt, nam tử uy mãnh hú vang xông ra, thân thể lác lư trên không rồi đâm đầu xuống, cắm vào sườn núi.

"Không phải bất cứ ai trong sáu người đó." Thần Nam nhẹ nhõm hẳn, lập tức dùng thần thức dao động quát lớn: "Thiên Quỷ, cầm phương thiên họa kích của ta nhanh chóng tiến vào không gian thông đạo ngăn cản sinh mệnh huyết thể, nhất định phá tan tế lễ." Đoạn hắn trấn an hung binh chi hồn, để lại một tia thần niệm, bằng không Thiên Quỷ đừng hòng sử dụng thuận lợi được hung kích.

Thiên Quỷ tuy vạn phần bất cam nhưng không thể cãi lại, phát ra quỷ khí âm u che kín, thân thể nhanh chóng thu nhỏ, cầm phương thiên họa kích của Thần Nam tiến vào không gian chi môn.

Tuyệt thế hung binh điên cuồng bổ vào không gian chi môn, đá núi vỡ tan, văng tứ tung nhưng cánh cửa không mảy may lay động, vẫn phát ra huyết quang mờ mờ, mệnh chi năng phun ra ào ào.

Thần Nam ngăn người, nhận rằng không gian chi môn không thể phá được, quát vang: "Không cần lãng phí thời gian ở đó, xông vào ngăn sinh mệnh chi năng từ đệ ngũ giới tràn vào Huyền giới, nhất định phải phá tan huyết tế tà ác."

Dùng sinh mệnh chi năng đã thông lưỡng giới, chỉ còn cách ngăn nó tràn vào mới không cho lưỡng giới tương liên.

Thiên Quỷ phát ra tiếng rú chói tai, lao lên trước.

Thần Nam nhanh chóng lao lên lưng núi, rút Liệt Không kiếm bị mẻ ra, chém ngay vào cổ nam tử cao lớn nằm trên sơn nham.

Nhưng hắn kinh hãi vạn phần nhận ra đối phương sắp tiêu vong, nhục thể đã tử vong nên nằm mềm nhũn ở đó, chỉ còn một tia linh thức yếu ớt.

Hắn cúi xuống, đặt tay vào thân thể đối phương lập tức kinh hãi, toàn thân cốt nhục của nam tử này gần như gãy nát hết, chỉ còn lớp da lạnh lẽo, nội tạng đã nát tan.

Y dựa vào hơi thở cuối cùng xông tới.

"Người là ai?" Thần Nam hỏi bằng thần niệm.

Tuy nhục thể của nam tử này đã tan nát nhưng linh hồn còn dao động yếu ớt.

"Talà... tín sứ của A Đức Lan Tư quân chủ, chúng ta... đang cùng... sáu vị Thái cổ quân chủ mới quay về... đại chiến... ta được phái đi thỉnh cầu viện trợ..." Linh hồn phát ra dao động tinh thần đứt đoạn.

Chuyện này...

Thần Nam ngăn người, đệ ngũ giới đang đại chiến, như vậy Thái cổ nhân vật không hẳn tuyệt đối uy lẫm thiên hạ mà cũng có cừu địch.

Cũng coi là tin tức tốt lành.

Bọn Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi, Huyền Trang, Đông Phương Trường Minh cùng mấy chục vị thần linh tới gần, nghe thấy lời của di giới tín sứ, đều ngạc nhiên biến sắc.

Thái cổ lục nhân chưa quay về vì còn đại chiến tại đệ ngũ giới, xem ra đối thủ cũng là cường giả không tầm thường.

"Tình hình ở đó thế nào?"

"Thái cổ lục quân chủ... quá mạnh! Thế như chẻ tre... chiếm được nửa giang sơn... rất nhiều cường giả theo về họ, nguy cấp..." Dao động tinh thần yếu ớt, tựa hồ sắp tắt.

Thần Nam vội đẩy hồn năng vào mới giúp y không tiêu vong tại trận.

"Phe chúng ta... có bốn, năm quân chủ, miễn cưỡng đấu với Thái cổ lục quân, chỉ biết lợi dụng các loại bảo vật chật vật phòng thủ."

Ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, không hẳn vì Thái cổ lục nhân quá hung hãn mà bởi đệ ngũ giới còn có bốn, năm người có thể sánh với họ.

Thiên giai cao thủ chỉ cần xuất hiện một, hai người đã quá kinh khủng, hiện tại có tới bốn, năm người. Còn may họ và Thái cổ lục quân chủ đối địch, bằng không họ cùng lên Nhân gian và Thiên giới, lúc đó còn ai ngăn nổi.

Thần Nam trầm giọng: "E là khiến người thất vọng, chúng ta không có thiên giai cao thủ, không ai đấu nổi sáu người đó."

"Sao lại như thế? Trong truyền thuyết có nói nơi đây... từng là thánh địa của cường giả! Vậy..." Linh hồn sắp tắt tựa hồ không chịu nổi đã kích, lập tức tắt.

Thần Nam lại đẩy vào một đạo hồn năng, y mới tiếp tục gian nan kể tiếp: "Đúng rồi... ta đã hiểu... theo truyền thuyết... trận chiến Thái cổ khiến cường giả chân chính của thế giới này... đã rơi rụng hết. Nhưng người còn sống, e rằng đang ẩn cư... liệu thương. Muốn tìm tung tích của họ, chi bằng tìm các quân chủ ẩn cư.. tại thế giới của chúng ta."

Sự thật không sai dự đoán này bao nhiêu, trận chiến Thái cổ năm xưa khiến chúng cường rơi rụng, nhưng y không biết những người may mắn sống sót đều được "mời" vào đệ tam giới.

Thần Nam nói: "Nếu các người vào được đệ tam giới, có lẽ còn gặp vận khí. Ồ, ta không biết thế giới của các người có gọi đó là đệ tam giới không. Theo chúng ta biết, nơi đó trợ trợ, tựa hồ là một giam ngục khổng lồ, thiên giai cao thủ của các người có người tiến vào đó."

Linh hồn yếu ớt hình như nỗ lực, linh hồn chi hỏa kịch liệt nhấp nháy, nhưng lại ảm đạm đi thật nhanh, gian nan cất tiếng: "Thế giới của chúng ta và các người khó lòng nối nhau... nếu không có không gian chi môn cổ lão bất hủ này. Đệ tam giới mà các người nói... lại càng kì dị, tựa hồ là một nơi không lạnh, thiên giai cao thủ... vào thì được nhưng... muốn quay về, không mất trăm ngàn năm ắt không thể được, lúc đó... tất cả... đã muộn."

Tin không lành, hàm ý bọn Ma Chủ phải rất lâu nữa mới quay về, trong thời gian đó không ai chống nổi Thái cổ lục nhân.

Thần Nam nói: "Sao ngươi lại đến đây được, lẽ nào dùng vô tận sinh mệnh huyết tế, mở không gian thông đạo?"

"Thái cổ lục nhân chinh chiến liên miên, có nói ở chỗ các ngươi... còn một vị quân chủ nữa, họ sai người đồ sát mấy vạn sinh linh nhằm mở không gian chi môn... tìm người đó về, ta nhân cơ hội... liều mạng xông qua..."

Thần Nam bất giác nắm chặt Liệt Không kiếm. Thái cổ lục nhân chưa biết Tùng Tán Đức Bồ đã diệt vong, quả là một thùng thuốc nổ, một khi tin tức truyền ra, họ sẽ tiến quân ngay.

Linh hồn yếu ớt nhìn Thần Nam với vẻ hi vọng: "Lúc xưa người của thế giới các ngươi trấn áp Thái cổ thất quân chủ, lẽ nào không còn ai? Để bảy người quay lại..."

....

"Ta nói rồi, các ngươi chỉ nên đến đệ tam giới tìm viện trợ, có điều các ngươi phải giải quyết được vấn đề quay lại..."

Linh hồn yếu ớt thở dài lặng lẽ, sau cùng truyền lại thần thức dao động: "Nguy cơ... cách các ngươi không xa nữa, Thái cổ lục quân chủ tựa hồ... để hóm người tìm được... đệ thất nhân không cần quay về mà lưu lại thế giới này đại luyện binh, cho phép chúng... huyết sát!"

Tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

Thần Nam nhíu mày: "Lần này chúng đã thông không gian thông đạo, liệu có thông suốt mãi không?"

"Không thể vĩnh cửu được... mỗi lần cần tới mấy vạn sinh linh huyết tế... thông đạo mới nối thông... các ngươi không thể ngăn nổi." Đoạn linh hồn người đến từ đệ ngũ giới triệt để ảm đạm, Thần Nam đẩy hồn năng vào cũng vô dụng.

Thần Nam quay lại nói với chúng nhân: "Giờ các vị mau lui khỏi Huyền giới, nhớ phải hợp lực giữ vững lối ra, không cho cái gì thông qua. Chúng ta cùng đóng cửa đánh chó."

Hiển nhiên, trong lòng ai cũng trầm trọng, đó là dị giới cường địch.

Thần Nam nói: "Cứ tin ta, vật ta triệu hoán ra nhất định thịt được hết bọn chúng."

Thần Nam không cho bọn Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng theo, quay mình nhanh chóng lao vào không gian chi môn. Bọn Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi cùng mấy chục vị Tây phương thần linh cũng tiến tới cửa Huyền giới.

Vào không gian chi môn lấp lánh huyết quang, Thần Nam lặng lẽ nhìn mọi người khuất bóng, đoạn triệu hoán Thiên Quỷ.

"Không ngăn nổi." Thiên Quỷ xuất hiện, câu đầu tiên đã oán trách, nó không thể ngăn được năng lượng liên miên của sinh mệnh huyết tế quán thông lưỡng giới.

"Không cần ngăn cản, để chúng tới. Đợi khi người của họ đến hết, thông đạo đóng lại, người cứ đại khai sát giới, diệt sạch chúng ngay trong Huyền giới."

Trong hốc mắt Thiên Quỷ âm u quỷ hóa, cười tàn nhẫn, phát ra dao động tinh thần khiến người khác lạnh gáy, gần đây nó ôm nhiều uất ức, sớm đã muốn đồ sát.

Thần Nam thu hồi phương thiên họa kích, mang Thiên Quỷ nhanh chóng rời xa không gian chi môn. Thiên Quỷ ảo hóa ra thể phách khổng lồ, bộ xương trắng xóa như ngọn núi tuyết tỏa sáng.

Hai thời thần trôi qua, từ không gian chi môn rực rỡ bạch quang, vô tận sinh mệnh nguyên khí dao động, sau cùng cũng triệt để đã thông lưỡng giới, hất văng hết mọi oanh hồn đang gào khóc quanh ngọn núi đá.

"Đến rồi." Thần Nam nhìn chăm chăm vào không gian chi môn, cảm giác bức bối.

Một phiến không gian ngoài không gian chi môn phá toái, mấy chục cường giả cao hàng trượng xuất hiện, đạt tính điển hình nhất của người đệ ngũ giới là thân thể cao lớn.

Họ sử dụng truyền tống trận pháp trong không gian thông đạo, cả nhóm từ ngạch khác tiến vào Đổ gia Huyền giới.

Thần Nam và Thiên Quỷ ở ngoài xa quan sát, hắn nói với Thiên Quỷ: "Chúng ta lui trước, đợi toàn bộ bọn chúng tới, thông đạo phong bế rồi mới động thủ."

Cả hai nhanh chóng lao ra cửa Đổ gia Huyền giới.

Những người tiến ra không vội hành động, họ đứng trong Đổ gia Huyền giới quan sát tứ bề, đến khi toàn bộ cả nhóm ra hết, lưỡng giới thông đạo đóng lại mới xông ra.

Không hề có dao động năng lượng nên không phán đoán được cường nhược.

Thiên Quỷ hú vang, bộ xương như ngọn núi bộc lộ, vung quỹ đảo Chop vào mấy trăm người đó. Quỷ vân dày đặc che kín thị tuyến địch nhân.

Thần Nam không bám theo mà lui vào cửa Huyền giới.

Chúng nhân thấy hắn đi ra liền nhao nhao hỏi han.

"Đóng cửa, thả quỷ. Mấy kẻ đó không ai thoát được." Hắn rất tự tin với thực lực của Thiên Quỷ, trong thời đại không còn thiên giai, Thiên Quỷ là vua.

Quả nhiên trong vùng sâu Huyền giới truyền ra tiếng kêu thê thảm.

Đệ ngũ giới cường nhân thì sao? Đối diện với sức mạnh tuyệt đối cũng bị tiêu diệt.

"Các người..." Đệ ngũ giới tín sứ vốn nhục thể đã diệt vong, dao động tinh thần được coi là tuyệt diệt lại rung lên nhẹ nhàng, y chưa triệt để tiêu vong!

"Quên.. nói với...các người. Lãnh đội cường giả...theo cách nói của thế giới các người... tựa hồ là thiên giai sơ cấp cao thủ..." Nó xong

hình như y thật sự bị diệt vong.

"Ta #%# ¥ %..." Thần Nam nảy ra xung động muốn mắng người khác.

Ai cũng đồng cảm, tặc tử kia ăn nói quá hàm hồ, cái gì mà mấy lời quan trọng, đến tận giờ mới chịu nói ra. Đúng là đáng ghét.

Quả nhiên không lâu sau, trong Đố gia Huyền giới vang lên tiếng gầm chói tai của Thiên Quỷ, đương nhiên nó gặp kình địch.

Nhưng Thần Nam không nản lòng, hấn chuẩn bị lấy tuyệt thế hung binh phương thiên hạ kích ra.

Nhưng lúc đó, đệ ngũ giới tín sứ vốn đã chết lại truyền ra dao động tinh thần yếu ớt.

"Còn một việc... quên không nói, một trong... Thái cổ lục quân chủ... ở một góc thông đạo khác, không biết... hấn ra chưa..."

"Đáng ghét, người còn chưa chết sao?" Tử Kim thần long nhảy bổ tới đầu tiên.

Thần Nam hận không thể bóp cổ chết tín sứ, tin tức như vậy mà y lại đợi tận giờ mới phun ra.

"Mẹ hấn chứ..." Ngay cả vưu vật Nam Cung Tiên Nhi cũng không nhìn được, bật lên tiếng chửi.

Một trong Thái cổ lục quân chủ. Ai chống nổi?

Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều muốn xông tới, trực tiếp bóp cổ tín sứ đang thoi thóp thở.

"Đi mau, hiện tại tất cả triệt thoái." Thần Nam gầm vang: "Đi được bao xa cứ đi."

Hiện tại, không ai dám chắc vị quân chủ có đến đây không, đành bỏ chạy trước.

Tất cả cùng bay lên.

"Ta còn... chưa chết, còn... một hơi thở..." Tín sứ nằm dưới đất lại phát ra dao động tinh thần yếu ớt, thốt thêm một câu.

Chúng nhân ngã ngựa.

"Đángghét, tên Bất tử lão cường còn sống à? Đáng ghét...ghét....ghét... Long đạigia tự mang người đi xem còn thở được mấy hơi, con bà nó, tức chết tathôi." Tử Kim thần long lao tới, chụp lấy cổ áo tín sứ rồi cõng đi.

BọnHuyền Trang, Hồn Thiên tiểu ma vương, Đông Phương Trường Minh lập tứctản đi tứ phương, mấy thần linh Tây phương chạy một mạch về Thiên giới.

"Thần Nam, mau chạy đi."

Mấy con thần thú quay lại thấy hấn vẫn đứng yên.

Hấn đang dùng thần thức dao động truyền âm với Thiên Quỷ trong Đổ gia Huyền giới.

"Đưa cường địch đến Phong Đô sơn, dẫn vào Thiên khánh có chôn vùi thạch bi."

"Grào..." Thiên Quỷ gầm lên hoảng hồn, hiển nhiên không chống nổi.

Chương 327

Giết

Thần Nam quay lại nói với Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo: "Các người đi trước, không cần lo, ta không có gì nguy hiểm."

Mấy con thần thú biết tính hẩn, không khuyên được nên không nói thêm, nhanh chóng bay lên, thoáng chốc đã khuất bóng.

Thần Nam cầm phương thiên họa kích, lặng lẽ đứng ở cửa Đổ gia Huyền giới.

Trong Huyền giới rung lên kịch liệt như nổi nước sôi, không chỉ có tiếng gầm giận dữ của Thiên Quỷ, cả tiếng hú thảm liệt truyền ra.

Thiên Quỷ giết chết không ít cường giả đệ ngũ giới, giờ gặp cường địch tu vi không kém bao nhiêu, đáng đấu nhau kịch liệt. Hình như Thái cổ quân chủ chưa đến, cả Thiên Quỷ và Thần Nam đều không cảm ứng được "Thế" kinh hồn của đối phương.

"Thiên Quỷ, tình huống thế nào? Không cần dằng dai, đến Phong Đô sơn mau, dẫn hẩn đến Thiên Khanh."

"Gừ..."

Thiên Quỷ gầm vang, dùng thần niệm truyền âm: "Mấy nhãi nhép xong ra bị tạt hết, còn lại hơn mười con cá lọt lưới. Nhưng mẹ nó chứ... có tới hai thiên giai cường giả xông ra. Con mẹ tên khốn tin sứ của đệ ngũ giới, hiện tại ta bị vây rồi."

Trên không cách đó hơn ngàn dặm, đệ ngũ giới tin sứ được Tử Kim thần long công trên lưng phi hành, linh hồn run lên, lại tĩnh lại, rung giọng: "Có người... trở chú ta..."

"Ta#%#... người chưa chết sao?" Tử Kim thần long nổi giận: "Không cần nghĩ lắm, người còn thoi thóp, hơi thở cuối cùng chưa trút ra sao? Còn gì để chết không nhắm mắt chẳng?"

Đệ ngũ giới tín sứ im lặng, thanh âm yếu ớt cất lên: "Ta nhớ ra rồi... có việc còn... chưa nói..."

Tử Kim thần long phát cuồng, Long Bảo Bảo, Cổ Tư, Tiểu Phượng Hoàng cũng khó chịu, tặc tử này quả thật khiến người ta hết chịu nổi.

"Đồ lừa đảo, lừa chúng ta phát khùng, đến không nuốt nổi nữa! Tin tức không nghe thì thôi, trước sau gì tên quạ đen này cũng nói ra toàn tin xấu." Tử Kim thần long gào lên.

Long Bảo Bảo xông tới đầu tiên, đẩy hồn năng thành dòng nhỏ vào linh hồn tín sứ để kích thích: "Thần dạy, người thật đáng ghét."

"Tựa hồ có... hai thiên giai sơ cấp cường giả dẫn đầu..."

"Quả nhiên tin còn xấu hơn, tên Bất tử lão cường này dám lừa ta, xem ra hánhết cũng đáng." Tử Kim thần long phản hận: "Tặc tử này mở mồm nói toàn lời xui xẻo."

"Sai rồi... có... tin tốt..." Tàn hồn được Long Bảo Bảo kích thích, liên tục run lên: "Lúc ta... đến, đối phương tuy... có một Thái cổ quân chủ nhưng phe bọn ta... cũng có một quân chủ, bằng không sao ta xông qua được..."

Nói xong, y hoàn toàn bất động.

Trong Đổng gia Huyền giới, quỷ trảo khổng lồ của Thiên Quỷ không ngừng phá toái hư không, nhưng hai đối thủ cũng vô cùng đáng sợ, thủ đoạn của nó không thể giết được đối phương.

Thần Nam truyền âm: "Đừng xuất ra dao động năng lượng, kìm lại chứ không phát, chỉ khi tiếp xúc với nhục thể chúng mới phát ra."

Hắn từng đại chiến với Tùng Tán Đức Bố, biết được chỗ đáng sợ của người đệ ngũ giới, công pháp phi thường đặc dị, có thể mượn sức đối thủ, chỉ có dùng nhục thể mạnh mẽ mới trấn áp được.

Thiên Quỷ phát hiện vấn đề, đổi ngay phương thức tác chiến, nhưng bề ngoài vẫn vô cùng nghiêm nghị.

Gần nửa thời thần sau, Thái cổ quân chủ của đệ ngũ giới vẫn không xuất hiện, chợt Thiên Quỷ đột nhiên kinh hãi kêu lên: "Không ổn, ta cảm giác có Thái cổ hung thú cực mạnh, tựa hồ hút được cả linh hồn sắp xong rakhỏi không gian chi môn."

Thiên Quỷ có cảm giác này, đương nhiên người ở góc kia không gian chi môn cực kỳ đáng sợ.

Đương nhiên đó là một trong Thái cổ lục quân chủ.

Thần Nam nóng ruột giục: "Mau, nghĩ cách thoát khỏi ngăn cản, đưa hai thiên giai sơ cấp cường giả đến Thiên Khanh, nếu Thái cổ quân chủ tới, tất nhiên sẽ tìm đến đó, mau mau lên."

Lúc đó vô cùng khẩn bách và nguy cấp.

Thiên Quỷ liên tục gầm hét, sau cùng tìm được cơ hội, gầm vang đột vây chạy đi.

Thoáng chốc Thần Nam đã cách Đổ gia Huyền giới trăm dặm, Thiên Quỷ phá toái hư không bay ra, hai đệ ngũ giới thiên giai sơ cấp cường giả rú lên lao theo.

Trải qua Vô thiên chi nhật, ba thiên giai cường giả chính là "Vua", là bá chủ chân chính, họ liên tục xé toang hư không, nhanh chóng bay về Phong Đô sơn.

Thần Nam cảm giác cả ba đã đi xa, bèn quay lại Đổ gia Huyền giới. Đồng thời mười chín nhân ảnh cũng đang tiến ra cửa Huyền giới, chính thị mấy con cá lợt lợt khơi quỹ đảo quả Thiên Quỷ, có bảy, tám người được hấn cảm ứng thuộc hàng Thần Vương.

Hấn cảm phương thiên họa kích, mái tóc dài không gió mà lay động, mắt xạ ra ánh điện, quét một vòng rồi lạnh lùng lên tiếng: "Thần Vương? Dù là Thần Vương cao thủ thì sao? Không phải các người phụng mệnh huyết sát thế giới này sao? Không có hai thiên giai cao thủ, ta xem các người làm được trò gì."

Thái cổ lục quân cũng biết mọi thiên giai cao thủ ở đây đều vào đệ tam giới nên hai thiên giai sơ cấp cao thủ dẫn đầu là đủ quét sạch.

Nhưng có những việc không ngờ tới, họ nào biết còn có caothủ như Thiên Quỷ, lại không ngờ có cả "vực" chờ người ta nhảy vào.

Mười mấy cường giả đệ ngũ giới đều cao một trượng, khôi vĩ vô cùng, mục quang họ đều dồn vào phương thiên hạ kích trên tay Thần Nam.

Đột nhiên một người kêu lên kinh hãi, thần tình vô cùng kích động xen lẫn hoảng sợ.

Thần Nam tuy nghe không hiểu nhưng dựa vào tinh thần mà hiểu được dao động tinh thần của họ, biết họ đang nói gì.

"Trời ơi, đó là... không thể nào. Sao lại thế được? Hung binh khiến người tarùng mình đó vì sao lại khiến ta có cảm giác rằng nó có tính chất tương tự với Thích Thiên thần mâu trong truyền thuyết? Thích Thiên thần mâu không phải là binh khí của quân chủ Tùng Tán Đức Bồ sao? Lẽ nào..."

Hiển nhiên những người khác cũng thấy quái dị, thần tình phi thường kích động.

Có mấy người đồng thời rút binh khí ra, quả nhiên khá giống với thanh đồng cổ mâu của Tùng Tán Đức Bồ.

Đương nhiên đó chỉ là phỏng chế theo, không thể bì với cây cổ mâu thật sự, họ là đời sau của Tùng Tán Đức Bồ nên hiểu rõ binh khí của tổ tiên.

"Các người nói đến Tùng Tán Đức Bồ sao? Bị ta giết rồi." Lúc này Thần Namsát khí xung thiên, khí thế như ma vương, hai mắt bắn ra quang kiếm thực chất hóa từ lãnh điện khiến đối phương nhúc nhối.

"Khốn kiếp, dám bắt kính như vậy với Tùng Tán Đức Bồ quân vương." Mười mấy người đều đại nộ, mắng mỏ Thần Nam.

"Haha... ha ha ha..." Thần Nam cười vang đoạn giờ thế gian đệ nhất hung binh lên, đáp bằng giọng lạnh tanh: "Cảm giác của các người không sai, đây là binh khí rèn từ Thích Thiên thần mâu mà các người nói đến, nhưng mạnh hơn thần mâu nhiều. Nó đã thanh toán binh hồn

của thần mâu, hiện tại là binh khí của ta."

"Không thể nào."

"Người nói nào."

"Thiên cũng không diệt được tổ quân!"

"Người nhất định là ăn trộm tủy thân binh khí của ma quân."

...

"Các người ngây thơ thật, ta không muốn nói thêm những lời thừa, các người không phải phụng mệnh huyết sát thế giới của bọn ta sao, hôm nay để xem ai giết ai." Thần Nam lộ sát cơ, lời lẽ lạnh tanh.

Hắn tuy là Thần Vương nhưng nhục thân đạt đến thiên giai chi cảnh, có thân thể như thế, dù đối diện với mấy vị Thần Vương, hắn cũng không chịu lép.

"Giết."

Đối diện tử địch không cần nói nhiều, Thần Nam múa phương thiên họa kích khiến thình không rung lên. Sát khí lạnh buốt khiến những đệ ngũ giới cường nhân chưa đạt đến Thần Vương bị hất lùi lại.

"Các người lui lại." Mấy cao thủ Thần Vương quát vang, cây tuyệt thế hung binh quát ù ù, "Thế" phát ra mạnh đến mức có thể hút cả linh hồn địch thủ.

Nhưng cao thủ chưa đạt cấp Thần Vương nhanh chóng lùi khỏi Đổ gia Huyền giới. Họ không dám tưởng tượng hung binh này nằm trong tay một thiên gia cường giả sẽ có uy lực thế nào.

Một cự hán đầu tóc rối bời, thân cao trượng hai cầm thần mâu quát vang: "Ta phải đâm hấn, đâm khinh miệt tổ quân."

Không đợi người khác đồng ý, y nhanh chóng xông tới, muốn ngăn cản cũng không kịp.

Trong mắt Thần Nam xạ ra hai đạo u minh hàn quang, phương thiên họa kích chậm chậm giơ lên, dùng lực nắm chắc, đoạn thần dực ở sườn xòe ra, lao tới nhanh hơn sao băng.

Trong thoáng chốc tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích đánh tan cây thần mâu, lưỡi kích sáng choang xé tan thân thể đối phương rồi xả ra.

Hung kích xuyên qua, Thần Nam cũng xuyên qua, huyết thủy đỏ lòm nhuộm khắp tinh không.

Thân thể cao lớn bị chẻ làm đôi, khuôn mặt mất nửa vẫn lộ ra nét hoảng sợ, không thể tin nổi, hồn phách y cũng bị hung kích chấn tan. Thần Nam và hung kích từ giữa hai mảnh thân thể lao ra.

Khung cảnh cực kì kinh động, một Thần Vương cao thủ bị hấn giết trong nháy mắt.

Nén biết Thần Vương không chỉ ở thế giới này mà ở đệ ngũ giới cũng được coi là cao thủ. Hai giới đấu nhau, so kè về thực lực tất nhiên sẽ do mấy lão bất tử thiên giai cao thủ ra tay, Thần Vương cao thủ là hi vọng về sau của cả một giới.

Nếu so sánh thật sự, Thần Nam không thể chỉ một chiêu giết được đối thủ. Cả hai đều muốn tốc chiến tốc quyết mà mãng hán quá khinh địch, Thần Nam súc tích toàn bộ sức mạnh, định một đòn uy nhiếp đối phương, cộng thêm tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích phụ trợ mới đạt hiệu quả như thế.

"Giết hấn."

Tiếng quát vang lên, sáu Thần Vương còn lại nhất tề xông vào Thần Nam. Nhưng hấn không kinh hoảng bởi hiện tại hấn nào sợ gì quần chiến. Nếu không địch nổi cũng có thể bỏ chạy.

Hấn chỉ lo Thái cổ quân chủ có đến bằng đường không gian chi môn không nên mới quay lại xem xét.

Hấn không nói thêm câu nào, vung phương thiên họa kích lao tới, tấm thân như thép đúc, mái tóc dài đen nhánh tung bay trong gió, lưỡi kích

sáng choang phản xạ ra khiến người khác lạnh mình, tung hoành giữa vòng vây của sáu người.

Nhất vương chiến lược vương!

Tuy áp lực khò lòn tưởng tượng nhưng huyết dịch hiếu chiến trong mình Thần Nam sôi lên, chỉ có kiểu chiến đấu hầu như không thể thắng này mới kích phát tiềm năng của hắn.

Lâu rồi không phải đối diện với uy hiếp của tử vong, hôm nay hắn múa phương thiên họa kích như gió, định đột phá giữa cơn sinh tử.

Bất quá, hôm nay trời cao không cho hắn cơ hội.

Hai tiếng hú từ xa truyền lại.

"Ta đến đây."

"A di đà phật!"

Tiền Long và Huyền Trang nói nhau xông tới.

Haimắt Tiền Long nóng bỏng, đê tử như Tử Thần của Ma Chủ cũng là một hiếu chiến cuồng nhân, gần đây thường chiến đấu với người ta. Hiện tại đã đi rồi còn quay lại, gặp đối thủ thế này, y không gia nhập không được.

Khí chất đặc đạo cao tăng của Huyền Trang đâu còn, y hóa thân thành huyết hòa thượng, hai mắt loáng thoáng phát ra huyết mang. Đại phật đại machi là ý niệm.

Hai người đều là Thần Vương, không nói gì mà lao tới đón đánh hai đối thủ.

"Haha..." Tiếng cười trong như chuông bạc của Nam Cung Tiên Nhi vang lên ngoài xa, tà áo màu rực rỡ phát phơ, thân thể gợi cảm biến ảo trên không, thoáng chốc đã tới nơi.

Thực lực nữ tử dung nhan tuyệt mỹ, diên đảo chúng sinh, làn da như tuyết, thân thể tuyệt vời này thể hiện ra vượt hẳn ý liệu của Thần

Nam. Nàng ta kéo ngay hai đối thủ về phía xa.

Tiền Long hình như nhận ra vẻ cả kinh của hắn: "Không cần ngạc nhiên, người còn không biết ả là ai, cánh đâu không lâu ta tìm người giao chiến mới biết được thân phận thật sự của ả. Là chân thân bí mật rồi tái hiện của Tình Dục đạo tông chủ."

"Cái gì?" Thần Nam thật sự kinh hãi, chợt nhớ tới lời Nam Cung Ngâm.

"Tổ sư của Thiên giới Tình Dục đạo có lẽ gặp biến, bởi Huyền giới lưu lại ở Nhân gian gần như vỡ tan..."

Lạnhớ đến mấy hôm trước Nam Cung Tiên Nhi vào Tây phương Thiên giới, Tình Dục đạo chúng nhân vây chặt nàng ta, tất cả... tựa hồ chứng thực cho lời Tiền Long.

Biết được chân thân của Nam Cung Tiên Nhi, Thần Nam vẫn cảm thấy hơi quái lạ, yêu nữ "cướp" hai người kia dẫn đi, hiển nhiên sẽ không giết, nhưng với cá tính của ả, chắc không đến nỗi đoạ lạc.

Tiền Long và Huyền Trang tuy là cường giả nhưng đấu với người của đệ ngũ giới cũng không dễ, mãi đến lúc không phát ra dao động năng lượng mới dẫn xoay chuyển cục thế.

Thần Nam đại chiến với hai Thần Vương cao thủ, áp lực giảm hẳn, hắn chặt đầu một đối thủ, chấn nát linh hồn khiến huyết thủy phun ra cuồng loạn, rải cả lên người, đoạn lại chặt ngang lưng đối thủ còn lại.

Xuyên qua màn mưa máu, hắn tiến vào Đổ gia Huyền giới, không nói câu nào mà vung hung binh trong tay giết sạch số cường giả còn lại của đệ ngũ giới.

Máu nhuộm đỏ y phục, từng mảnh thi thể văng tứ tung, cảm giác được xung động trong không gian chi môn lặng dần, hắn không phán đoán được sẽ xảy ra chuyện gì.

Lúc hắn ra khỏi Huyền giới, Tiền Long và Huyền Trang đã chiến thắng, hai người như ma nhân, mắt Tiền Long bắn ra hào quang nóng rực, mắt Huyền Trang sáng lên huyết quang hưng phấn,

nhìn hai đôi thủ bị bắt như thấy tiểu bạch thủ.

Cả hai muốn nghiên cứu người của đệ ngũ giới, kể cả tu luyện pháp môn rồi chia nhau bỏ đi, ước hẹn gặp lại tại Tây phương Thiên giới.

Thần Nam rời khỏi Đổ gia Huyền giới, nhanh chóng lao về Phong Đô sơn, người của đệ ngũ giới, trừ hai thiên giai sơ cấp cao thủ, đều bị tiêu diệt. Hiện tại hắn muốn biết tình hình ở Phong Đô sơn thế nào.

Lúc đến nơi hắn chỉ thấy được một phần bức tranh rừng rợn.

Hai thiên giai sơ cấp cường nhân bị Thiên Quỷ dẫn dụ vào nơi có tám bia đá cực lớn, liền như hai khối đá chìm xuống biển, ngay cả chút tầm cũng không thấy nổi lên, hoàn toàn biến mất.

Chỉ có hai từ kinh hồn mới hình dung được.

Thiên Quỷ rung mình, nói với vẻ hoảng sợ: "Chắc chắn sẽ chết, năm xưa ta chỉ đến gần một chút đã bị hủy mất nửa tu vi."

Thần Nam không hoảng sợ mà đại hỉ, đó đích xác là "Thiên khanh!" Có lẽ đủ để... thối gọn một Thái cổ quân chủ.

Hắn để Thiên Quỷ ở Phong Đô sơn tiếp tục tu luyện, quyết định đến Tây phương mượn sức linh cảm của Nguyên Tố thổ thần, dù phải đào nát đất cũng nhất định tìm được tuyến nhãn của Sinh Mệnh nguyên tuyến.

ĐỂ Vũ Hinh sống lại nhất định cần linh tuyến, đồng thời hắn cũng muốn dựa vào đó cung cấp sinh mệnh chi năng cho bát hồn. Nên biết Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần vốn đã tiêu tan, nhờ tìm được "Tuyến nhãn" trong truyền thuyết nên mới sống lại.

Có lẽ mất rất lâu mới thật sự khởi tử hồi sinh nhưng trong thời gian ngắn cũng có tác dụng nhất định.

Lúc hắn ở Phong Đô sơn, tại không gian chi môn trong Đổ gia Huyền giới, không hề có sinh mệnh dao động nhưng đột nhiên thò ra một cột đá, cắm xéo vào Huyền giới...

Chương 328

Tuyệt vọng ma đao

Thần Nam rời khỏi Phong Đô sơn, tịnh không về Tây phương Thiên giới, hấn thấy bất an trong lòng, dự cảm tựa hồ sẽ có đại sự kiện phát sinh.

Sau cùng, hấn quay lại Đổ gia Huyền giới, thấy mười mấy bóng người đang lảng xăng, họ là thám tử của các đại thế lực ở Thiên giới và Nhân gian, quan sát tình huống ở đây.

Thấy họ đi đi lại lại có vẻ bất an, hấn biết có chuyện.

Quả nhiên lúc lao vào Đổ gia Huyền giới, cảm giác ngay được sát khí lãnh liệt lan tràn, hiu hắt hơn cả gió thu cuốn lá.

Nhưng không phải lạnh kiểu đêm đông, cơn lạnh khiến lòng người tuyệt vọng, nảy ra ý định tự hủy, qua là loại sát ý đầy ma tính dụ hoặc.

Sát ý đáng sợ tà dị đến cực điểm.

Thần Nam nhíu đôi mày kiếm, giới bị tiến vào sâu trong Huyền giới, đi qua thi sơn cốt hải, hấn xuất hiện trên hoang mạc yên lặng. Từ xa nhìn vào không gian chi môn, hấn sửng lại, không biết từ bao giờ trên ngọn núi đá có thêm một cột đá cắm xéo vào.

Cây cột đá xanh dài chừng mười trượng, cắm thẳng xuống chừng một trượng, thò lên mặt đất một đoạn chừng sáu, bảy trượng, chỉ chéo lên không gian chi môn. Từ vị trí, cự li, tư thế đều dễ dàng nhận ra nó từ trong cánh cửa bay ra.

"Tuyệt vọng hàn ý" lan khắp Huyền giới bắt nguồn từ nó, sát ý lãnh liệt đầy ma tính dụ hoặc cũng từ đây mà ra.

Cảm giác bất an dấy lên mạnh hơn trong lòng Thần Nam, ngay cả lúc thấy Thiên Quỷ và hai thiên giai cao thủ đấu nhau hấn cũng không có cảm giác này, bây giờ đứng trước cây cột đá xanh lại thấy tim đập thình thịch, thực sự không phải việc tốt lành.

Tài cao mật lớn nên hắn chậm rãi bay tới, định xem nguồn cơn ra sao.

Bay chưa đầy ba dặm đã thấy tình huống dị thường, cây trụ và không gian chimôn hình như có liên hệ quái dị. Hắn vòng qua cây cột đá, đến khoảng trung gian giữa nó và không gian chi môn, cảm giác có một cỗ năng lượng vô hình đang lưu chuyển.

Giữa cây cột và cánh cửa tựa hồ có mối liên hệ năng lượng mà thiên nhãn cũng không nhận ra. Thần Nam không hiểu mối liên hệ này có dính dáng gì đến đệ ngũ giới không.

Hắn xuất ra một đạo kiếm khí, thử cắt dòng vô hình năng lượng nhưng hào quang sáng chói lóe lên, kiếm khí va vào năng lượng liền tan ngay.

Sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Thần Nam kinh hãi, tựa hồ đệ ngũ giới có cường giả liên hệ với cây cột khí vượt giới. Công lực này ắt thuộc nhóm Thái cổ quân chủ.

Hắn nghi hoặc, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Quansát liền hai thời thần mà không phát hiện gì, sau cùng hắn không nén được, quyết định thử hủy diệt thạch trụ. Bất kể thế nào, thạch trụ và đệ ngũ giới có liên hệ, quyết không phải việc tốt lành.

Hắn lộ ra thần tình ngưng trọng, chậm chậm tiến tới, lúc cách cây cột hơn trăm thước, phương thiên họa kích trong nội thiên địa truyền ra dao động bất an, hung binh lay động dù cách nội thiên địa.

Hung binh có dự cảm hoặc cảm ứng đặc thù?

Hắn nhanh chóng triệu hoán phương thiên họa kích, nắm chắc trong tay, hung binh rung lên, phát ra chiến ý cao vút, chỉ thẳng vào cây cột.

Dù vậy, Thần Nam không hề kinh ngạc, nắm chắc hung binh từ từ tiến tới, cách cây cột hơn mười trượng mới dừng lại, giờ cao hung kích theo thế Lực Phách Hoa Sơn hung hãn bổ xuống.

Lưỡi kích bắn ra hào quang chói lòa như cầu vồng vắt ngang trời, soạt một tiếng, chém trúng cột đá xanh.

Hào quang tỏa sáng, cây cột nổ tung nhưng phát ra một cỗ sát khí lạnh lẽo hơn, vô tận tuyệt vọng chi ý bùng lên, một lưỡi ma đao sáng rực hiển hiện.

Sát khí phát ra tuy không bằng phương thiên họa kích nhưng "Thế" lại hùng hậu không kém gì.

Lưỡi ma đao cong một đường hoàn mỹ, trên bề mặt điêu khắc ma văn, dạng thức vô cùng cổ lão, cây đao tập trung hết những đặc điểm: đẹp đẽ, thương tang, cổ kính, tà dị.

Ma đao hơn hẳn hung kích ở chỗ nó có bố trí chú văn, từng dải văn tự cổ lão quấn quanh, nổi lên không trung, giữ cho nó đứng yên.

Không còn cây cột đá bao phủ, sát ý của ma đao càng đậm, Thần Nam cũng bị ảnh hưởng tâm thần, dấy lên bi ý.

"Chết tiệt, đúng là ma đao, không chỉ phát ra 'Thế' cực mạnh mà ảnh hưởng được cả tâm thần người khác." Thần Nam nhanh chóng liên tưởng đến Thái cổ thất quân chủ, tựa hồ có một người cầm ma đao, lúc họ phá phong ấn, hấn loáng thoáng có ấn tượng.

Hắn biết đại sự đã hỏng, ma đao của Thái cổ quân chủ sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây? Lẽ nào người đó sẽ tới?

Dẫn năng lượng vô hình vẫn liên hệ với đệ ngũ giới, Thần Nam không hiểu vị quân vương kia làm gì, hắn cầm phương thiên họa kích đang xung động, chém vào ma đao mấy lần nhưng không làm gì được, ma văn nổi trên không hóa giải hết công kích của hung kích.

Thần Nam phí liền hai thờ thần cũng không phá nổi chú văn cũng không làm gì được thanh ma đao, tuy không biết nó và đệ ngũ giới có liên hệ gì nhưng tuyệt không phải hảo sự.

Ở lại cũng không thay đổi được gì, hắn không hề do dự, rời Đỗ gia Huyền giới, trước lúc đi quát to với các thám tử: "Giám thị thanh ma

đao trong tay cho cẩn thận, nếu có gì khác lạ, mau bấm báo với các đại thể lực ở Thiên giới và Nhân gian."

Hắn quyết định đi tìm tuyến nhân của Sinh Mệnh nguyên tuyến, tận lực bổ sung sinh mệnh chi năng cho bát hồn, ma đao chủ nhân sắp tới, hắn cần sức mạnh của bát hồn.

Ở vùng giao nhau giữa đông tây phương Thiên giới, hắn gặp Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, cách rất xa đã nghe tiếng con rồng dục cơn gào: "Y @#%...đúng là tà môn, còn chưa chết hẳn, lại tỉnh rồi."

Thần Nam đại hỉ, hắn thấy Bát tử lão cường này không đến nỗi đáng ghét, thậm chí hơi khả ái, hắn đang muốn hỏi y vài việc.

Thấy hắn tới, nỗi lo trong lòng Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo được trút bỏ.

"Y còn sống không?"

"Grào....sống dai đến mức làm ta phát sầu, một lúc lại tỉnh lại, phun ra vài câu xuixẻo. Đáng ghét nhất là không lần nào nói trọn vẹn. Đáng đánh."

"Thật ra là chuyện gì, y nói sao?"

"Y nói có hai thiên giai cao thủ tới, còn cả một quân vương của phe y cũng ở một góc trong không gian thông đạo, đấu với một vị Thái cổ quân chủ..." Tử Kim thần long kể lại cho Thần Nam.

Thần Nam vội quay lại, hỏi đệ ngũ giới tín sứ vừa "tỉnh" lại: "Ta phát hiện một lưỡi ma đao trong Đổ gia Huyền giới, tựa hồ từ đệ ngũ giới lên, đầy tuyệt vọng sát ý..."

"A" linh hồn hư nhược của đệ ngũ giới tín sứ run lên: "Là cây... Tuyệt vọng ma đao...hung binh đáng sợ..." Đoạn linh hồn chi hỏa của y lập lòe.

"Sao, chết rồi à? Vừa đến lúc quan trọng." Thần Nam vô cùng ảo não.

"Yêntâm, con gián này bắt tử, hơi thở cuối này, ta thấy phải tám ngày mườingày mới thở xong, chốc nữa sẽ tỉnh lại." Tử Kim thần long tức giận giải thích.

Vậy sao? Ngất mất.

Thần Nam tắt tiếng.

Cảnhóm nhanh chóng đến Thần Vực, Thần Nam trực tiếp đến Nguyên Tố Thổ Thần điện tìm thổ hệ chủ thần: "Theo lời đánh cá, ta đã thắng, cần mượn lực cảm ứng với mặt đất của thổ hệ thần linh các vị, mong rằng không cự tuyệt."

"Không, đương nhiên ta không thể tự xuất hiện, vậy để hai vị tộc đệ đi tương trợ, thật ra người định làm gì?"

"Không sao, đào bảo vật đi."

NguyênTố thổ thần đứng trong chủ thần điện gọi hai vị tộc đệ Khải Ân Tư và LaLợi Đức, họ tuy chưa đạt tới Thần Vương cảnh giới nhưng không còn cáchbao xa.

Vừa rời khỏi Thổ Thần điện, đệ ngũ giới tín sứ tỉnh lại,đến giờ Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đã quen với Bất tử lão cường sống dai như gián này, thật sự phải cố nén giận nhưng cục tức vẫn khólòng nuốt xuống

"Tuyệt vọng ma đao là... hung binh... của quân vươngHắc Khởi... trong Thái cổ lục quân chủ, hẳn đang ở một góc khác trongkhông gian chi môn...đấu với quân vương của bọn ta."

"Cha nó chứ, chết luôn đi." Tử Kim thần long giận cãnh hông.

ThầnNam cũng đã quen với Bất tử lão cường, quay sang nói với Khải Ân Tư vàLa Lợi Đức: "Tây phương Thiên giới có bao nhiêu cấm địa? Nhất là đạihung đạ ác chi địa, tuyệt đối không có ai dám tới."

Hai thổ hệ thần linh hồ nghi nhìn hấn, không hiểu vì sao lại hỏi vậy.

"Ta muốn thử vận khí xem có đào được bảo bối nào chẳng."

Quỷ mới tin được những lời này, hai thổ hệ thần linh ngấm nghĩ rồi đáp: "Hung ác chi địa có khá nhiều nhưng không thể coi là tuyệt đối không aidám tới. Thần vực không thiếu cao thủ, ở Thiên giới, thần linh là chúa tể, làm gì có nơi nào thần linh không dám đặt chân tới."

"Thậtsao, ở Đông phương Thiên giới có Ma Chủ chi mộ, không thần linh nào dám tới, lẽ nào Tây phương Thiên giới không có nơi như thế?" Giờ Thần Nam chỉ còn cách chọn nơi như vậy, nếu Sinh Mệnh nguyên tuyền còn tồn tại, nhất định phải ở nơi như thế, một nơi thông thường chắc đã bị các thần linh tìm ra.

Khải Ân Tư và La Lợi Đức liên tục biến sắc, đồng thời đáp: "Người không phải muốn chúng ta đến nơi như thế chứ?"

"Thật có nơi như thế?"

"Không có." Cả hai vội lắc đầu.

Thần Nam mỉm cười: "Được rồi, chúng ta nghỉ một ngày, mai nói tiếp. Ồ, đến chỗ ta, có việc cần hỏi các vị."

Đến nơi, Thần Nam vội vàng chế trụ hai người khiến họ hôn mê.

Tiểu Phượng Hoàng nghi hoặc nhìn sang, hấn bật cười: "Mượn lực cảm ứng thông nguyên tố của họ là được, họ ngủ đi thế này càng hay, bằng không đâu có chịu ngoan ngoãn hợp tác."

Lúc đó đệ ngũ giới tín sứ tỉnh lại.

"Hắc Khởi... là tuyệt thế sát thần. Trong một ngày... giết sạch bốn mươi vạn tiên thần... là lãnh huyết quân vương trong Thái cổ lục quân chủ. Hấn đưa ma đao đến để phát tin cho quân chủ chưa quay về, nếu quá lâu không thấy gì, hấn tất nhiên... tự công lên."

Sau cùng y cũng nói được choàn chỉnh ý tứ, Tử Kim thần long tức giận quăng y vào nội thiên địa: "Thi thể sống dai, để ta xem người còn sống được mấy ngày."

Thần Nam tỏ vẻ ngưng trọng: "Hắc Khởi lúc nào cũng sẵn sàng vượt

giới, tất phải chuẩn bị sẵn cho đại chiến. Cổ Tư, người về Nguyệt lượng báo tỉ mìn tức cho Thần gia biết."

Cổ Tư biết sự tình khẩn bách nên nhanh chóng đi ngay.

Đoạn Thần Nam lại phái Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo đi thăm dò xem Tây phương Thiên giới thật ra có cấm địa nào.

Nửa ngày sau hai con rồng quay lại, thăm dò được không ít cấm địa nhưng đại đa số đều không phải tuyệt đối cấm địa, một vài thần linh vẫn ra vào dễ dàng.

Nhưng Long Bảo Bảo trong lúc vô ý nghe được một tin khiến Thần Nam chú ý, trong Thần Vực có một nơi cực kì đặc thù do các thần điện phái cao thủ liên hợp canh giữ nghiêm mật, không cho ai đến gần nửa bước.

"Trong Thần Vực có nơi như thế hả? Hay lắm, chúng ta đến đó trước."

Thần Nam không chế thần trí hai thổ hệ thần linh, mang họ và ba con thần thú ngậm đi về cấm địa.

Đó là một hoa cốc mỹ lệ, cực kì rộng lớn, bốn mặt có núi cao vây phủ một diện tích mười mấy dặm, trong cốc hoa cỏ đua nở, sắc màu rực rỡ, hoa trải khắp nơi, hương hoa thơm nữ thấm vào tâm tì.

Từ xa nhìn lại, vạn hoa lay động, ong bay bướm lượn, một biển hoa trải ra rước mắt

Quan đó có không ít bóng dáng thần linh, bày bố bên ngoài hoa cốc, đi lại trông coi. Cúng không trách được bởi từ thiên cổ đến nay chưa từng xảy ra chuyện gì ở đây nên họ ở phòng thủ.

Thần Nam dễ dàng đột nhập vào hoa cốc, cả nhóm dùng pháp lực nhân chìm một khoảng đất để ẩn xuống. Khối đất vừa chìm, Tiểu Phụng Hoàng kêu lên kinh hãi: "Dưới đất sao lại chảy máu, còn có nhiều hài cốt..."

Bọn Thần Nam kinh hãi, vừa chìm xuống, phát giác dưới lớp đất cuộn

cuộn huyết thủy, dưới đấysâu mai táng vô số hài cốt trắng phau.

Chương 329

Đào cường địch cho Hắc Khởi quân vương

Thần Nam vô cùng ngạc nhiên, huyết thủy chảy ào ào, tựa hồ họ không phải đang đào đất mà đào huyết nhục của một người. Hài cốt trắng phau rải khắp dưới lòng đất, được dòng máu nhiễm vào khiến khúc xương trắng lấm tấm đỏ, màu sắc trái ngược nhau khiến vùng lòng đất càng thêm tà dị.

"Chuyện gì nhỉ?" Long Bảo Bảo tròn mắt, cẩn thận nhìn vào vớ về giới bị.

Tử Kim thần long cũng thấy sự tình quá quỷ dị. Lão du côn trầm giọng: "Đã là nơi khiến Thần Vực thần điện kỳ huy, các cao thủ liên hợp trông coi, tuyệt đối là tà địa, chúng ta phải cẩn thận."

Tiểu Phượng Hoàng gật đầu, đứng trên vai Thần Nam, bất giác xuất ra một phần thiên hỏa, người khác chắc đã bị nó nướng chín.

Thần Nam quan sát cẩn thận bốn phía lòng vực, mong tìm ra manh mối. Hắn rút vào gióng xương từ lòng đất ra, ngưng thị quan sát, mở hài cốt gần như phong hóa, không biết tồn tại bao nhiêu năm rồi.

Lúc rút mấy gióng bị nhiễm máu, hắn kinh dị nhận ra, số bạch cốt này lại như mới, ánh sáng phát ra rất rõ, căn bản không có lỗ thủng hai đầu hiệu bị rã.

Xương mới và tàn cốt bị phong hóa cùng tồn tại, thật ra là chuyện gì?

Đột nhiên Thần Nam phát hiện quái sự xảy ra, những gióng xương nhuộm máu mang lại cho hắn câu trả lời về bản chất của vấn đề, bạch cốt vốn bị phong hóa, bề mặt có nhiều lỗ nhỏ, nhưng được máu nhuộm thì những lỗ đó tự động khép lại, biến thành một gióng xương mới.

Chuyện này...

Hắn cả kinh, loại biến hóa này quá tà dị, máu tươi lại có diệu dụng

như vậy. Chợt hắn ngẩng đầu lên, tim đập nhanh, đây không phải nơi tọa lạc của Sinh Mệnh nguyên tuyền sao? Bằng không máu tươi sao lại thần hiệu như vậy?

Nếu đúng thế, tất cả đều có đáp án.

Hiện tại một vấn đề cực kỳ rõ ràng trải ra trước mắt hắn.

"Grào..."

"Thần dạy, không phải chứ?"

Hiển nhiên hai con rồng cùng phát hiện vấn đề, nhớ tới một khả năng.

"Đây là nơi có Sinh Mệnh nguyên tuyền?" Tiểu Phượng Hoàng nháy mắt hỏi.

Thần Nam không buồn nghiên cứu kỹ xem vì sao ở đây có nhiều bạch cốt như vậy, dưới lòng đất lại có máu tươi rỉ ra mà chỉ muốn tiến xuống xem nguồn cơn. Nếu không có gì bất ngờ, Sinh Mệnh nguyên tuyền ở dưới.

Tất cả đều bất ngờ, thuận lợi như tưởng tượng, tìm được mà không phí nhiều khí lực, linh tuyền hiện ra ngay trước mắt.

Đương nhiên ba con thần thú rất hưng phấn, không nghĩ ngợi gì nhiều, Thần Nam dùng pháp lực mở thông đạo đi xuống, cả ba vội vàng tiến vào.

Xuống được hơn trăm trượng, một đạo thần quang sáng rực đột ngột xẹt ra, dưới đáy sâu rung lên bần bật. Thần Nam, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng đều bị điện hồ màu lam đánh trúng, hai thổ hệ thần linh ở phía sau may mắn tránh thoát.

Thần Nam có thiên giai nhục thân không sao nhưng ba con thần thú đều thấy đau nhói, thân thể xém chút nát vụn, lớp lông đẹp đẽ của Tiểu Phượng Hoàng bông lên, nhìn khá hoạt kê.

Tử Kim thần long đại nộ, kêu lên: "Con mẹ nó, ai đánh lên ta?"

Dưới mặt đất rung lên, rồi lại yên tĩnh, căn bản không thấy khí tức kẻ đánh lén.

Trên mặt đất truyền lại tiếng hò hét, hiển nhiên những người bảo vệ cảm ứng được dị động dưới mặt đất.

ThầnNam lãnh tĩnh lại ngay, thở dài: "Chúng ta quá khát vọng lấy được SinhMệnh nguyên tuyền nên vừa rồi mới xung động quá mức, kì thật có thể thấy ở đây có linh tuyền hay không đều không thể dễ dàng lấy được. Bằng không các Tây phương thần linh đã động thủ từ lâu, còn phái nhân thủ trấn giữ làm gì? Ở đây có cấm chế cực mạnh, chúng ta mới chỉ chạm vào vài cấm chế đơn giản ở ngoài cùng mà thôi."

Long Bảo Bảo nháy mắt, gật đầu đồng ý: "Đúng vậy."

"Làm sao bây giờ, những người trên mặt đất hình như phát giác dị động, tiếp tục chứ?" Tử Kim thần long hỏi.

"Tiếp tục. Bất quá, các người cách ta xa ra, đừng đến gần quá, nhục thân của ta mạnh hơn nhiều, cấm chế này không làm gì được."

ThầnNam lao xuống trước, điện hồ kinh nhân lại bắn ra nhưng không thể thương tổn đến hắn, tuyệt thế hung binh phương thiên hạ kích được rútra, liên tục bổ xuống, phá trừ từng đạo cấm chế.

Trên mặt đất sôi lên, các Thần Vực cường giả bảo vệ đều biến sắc, bao nhiêu tuế nguyệt trôi qua nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện gì. Tận hôm nay lại có dị biến phát sinh, đương nhiên họ kinh hãi.

Họ không biết phía dưới có ẩn bí gì nhưng từ cổ chí kim, các bậc tiền bối khi chết đều thần tình ngưng đọng hậu bối không được để nơi này có gì sơ sót, nhất định bảo vệ thật tốt, không được thăm dò, truy tìm gì.

NguyênTổ thủy thần Tây Lạp Lệ Ti xông tới đầu tiên, vị nữ thần linh Thiêngiới hiếm có này bất kể hình tượng mắng chửi: "Chết tiệt, chuyện gì thế?" Xen ra nàng ta nóng ruột xen lẫn hoảng sợ.

Ngoài xa, Nguyên Tố thổ thần, Trí Tuệ nữ thần, Quang Minh thần, toàn bộ bị kinh động, nhanh chóng bay tới.

Ngoài xa nữa là các thần linh tiền bối đã lui vào phía sau hậu trường. Thần vực xôn xao, nhiều đại nhân vật đời trước đều xuất hiện.

Dưới đáy sâu, bọn Thần Nam xuyên qua mấy trăm trượng, cách mặt đất khoảng tám trăm trượng trở lên. Nơi này huyết thủy chứa chan, bạch cốt trắng phau, họ phát hiện huyết thủy chảy ra bởi tác động phá hỏng các tầng đất của mình.

Thần Nam có cảm giác hoang đường, vùng đất này như một thân thể, bất quá xương cốt phía trong đã hỏng mà huyết dịch vẫn tươi nguyên. Hấn giật mình với ý nghĩ này.

Tiến thêm hơn trăm trượng nữa, Thần Nam có thiên giai nhục thân cũng có phần không chịu nổi. Cấm chế càng lúc càng mạnh, hiện tại không chỉ có sấm sét nổ ra, cả hỏa diễm, băng mâu, thổ thích, bạch quang, đủ loại ma pháp cấm chế.

Đương nhiên đó không phải ma pháp công kích thông thường, đều là siêu tuyệt cấm chú!

Mỗi đòn ma pháp công kích đều khiến một ngọn núi tan thành bột, nếu Thần Nam không có thiên giai nhục thân, đổi lại là thần linh khác chắc đã xong đời.

Nhưng vùng dưới đất vô cùng tà dị, toàn bộ ma pháp công kích bùng lên sát tầng mặt đất mà dưới đáy sâu chỉ rung lên mãnh liệt, tuyệt không bị hủy diệt.

Ở độ sâu một ngàn trượng, một tấm màng màu lam ngăn đường cả bọn.

Tấm màng lấp lánh như lam bảo thạch chất lại, hào quang rực rỡ, vô cùng đẹp đẽ. Nhưng cả Thần Nam và ba con thần thú đều cảm giác nguy hiểm chực chờ.

Đó không phải vòng sáng bảo vệ của thủy hệ tầm thường, cảm thụ năng lượng chậm chậm lưu động bên trong, ít nhất cũng do thiên

giai cao thủ bố trí.

Thần Nam không muốn chạm vào, gọi hai thổ hệ thần linh tâm trí bị khống chế lại, đặt hai tay lên lưng họ, để họ vận dụng bản năng thiên phú quan sát tình huống chung quanh thật kỹ.

Đó là Thần gia huyền công bí pháp. Hai thần linh nối với thân thể Thần Nam, thiên phú của họ lúc này biến thành của hắn. Thoáng chốc hắn cảm giác được mọi thứ ở đáy sâu.

Cảnh vật bên dưới đập vào mắt hắn, vô tận hài cốt phân bố trong lớp đất không theo quy luật nào, từng đạo "Huyết quản" như mạng lưới bố trí dày đặc trong các tầng đất, đầy sức sống và sinh cơ.

Hắn kinh ngạc nhận ra mọi "Huyết quản" nối nhau, sau cùng thông qua mấy "huyết mạch" cực lớn tụ về tám màng màu lam dưới đáy sâu.

Giống như một trái tim khổng lồ.

Thần Nam quăng hai thổ hệ thần linh vào nội thiên địa, liên tục phá tan cấm chế quanh tám màng, quan sát trái tim khổng lồ.

Diện tích trái tim phải đến trăm ngàn trượng, hình dạng gần giống trái tim, huyết mạch cực lớn bị hắn cắt đứt chảy ra một lượng lớn huyết dịch rồi liền lại nhanh chóng.

Quan sát kỹ sẽ thấy mỗi khắc, "trái tim" màu lam lại đập mạnh, phát ra dao động kinh hồn khiến người ta vỡ mật.

Bọn Thần Nam lớn mật quan sát trái tim màu lam, mọi người trên mặt đất cũng nóng ruột như cào, rất nhiều Tây phương thần linh đổ tới, tản ra tìm kiếm trong hoa cốc.

Nhưng địa động bọn Thần Nam để lại đã đóng chặt, biến mất vô ảnh vô tung. Sau cùng mấy nhân vật kiên quyết hạ lệnh yêu cầu mấy vị chủ thần xuống dưới mặt đất quan sát, nhất định phải tìm hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Thần Nam cùng ba con thần thú đi quanh vị trí trái tim mấy vòng, sau

cũng thấy được chỗ dị thường, trên trítim màu lam cực lớn có một nơi ánh sáng cực kì ảm đạm. Ở đó có một khối sáng lớn cỡ ngón tay cái khác hẳn màu ánh sáng chung quanh.

"Không ngờ, trùng, là một con trùng." Long Bảo Bảo kêu lên kinh hãi.

Một con trùng dài chừng ngón tay cái toàn thân trắng tinh, trong suốt, như điều khắc từ ôn ngọc đang găm lớp màng màu lam khiến một khe nứt mỏng manh khó thấy xuất hiện, nó thò được một phần thân thể vào trong.

Nhưng con bạch ngọc trùng hình như cũng quá mệt, nằm xoài luôn ở đó, tựa hồ không động đậy nổi, hiển nhiên nó có sinh mệnh dao động, cảm giác được bọn Thần Nam tới, hơi động đậy, đưa cặp mắt mê hoặc nhìn cả nhóm, đoan rùng mình, toàn thân co lại.

Tử Kim thần long tỏ vẻ không hiểu: "Con trùng này... tựa hồ có trí tuệ, rất sợ chúng ta."

Thần Nam không thô thiển như con rồng du côn, hẳn tựa hồ đang gặp đại địch, nên biết trên tám màng màu lam là dao động năng lượng thiên giai mà con bạch ngọc trùng khoét được, quả nhiên đáng sợ.

Có điều đợi hồi lâu không thấy bạch ngọc trùng công kích, ngược lại tỏ vẻ sợ hãi gằn như tuyệt vọng. Thần Nam lấy làm kì quái, thấy nó có vẻ kiệt sức, tựa hồ mình bạch.

Hắn nhanh chóng lấy một chiếc hộp ngọc trong nội thiên địa ra, thu con trùng vào rồi dùng dĩ đại pháp lực liên tục thithố mười ba tầng phong ấn, ngăn không cho nguyên khí từ ngoài tràn vào.

Tử Kim thần long thấy con bạch ngọc trùng ăn được sức mạnh thiên giai, cũng cảm giác lưng ướt đầm mồ hôi.

"Lão đầu, có một lão đầu!" Tiểu Phượng Hoàng kêu lên kinh hãi. Nó đứng trên vai Thần Nam, đôi phượng mục nhìn qua khe nứt mà bạch ngọc trùng đào mà thấy cảnh tượng bên trong.

Thần Nam kinh hãi, vội vàng quan sát.

Trái tim màu lam thần bí tuy tương thông với nhiều huyết quản nhưng bên trong không có nửa giọt máu, máu chảy vào đều biến thành năng lượng cực mạnh. Thiên giai năng lượng dao động trên tấm màng màu lam liên tục được dòng năng lượng kia bổ sung.

Trong trái tim trống rỗng, là một vùng hư không rộng lớn, nhưng ở vị trí chính giữa lại có một thân thể khô xác đang nổi lập lờ.

Đó là một lão nhân đã khô, thân hình gầy gò, thấp bé, mái đầu bạc lưa thưa, da mặt nhăn nheo, mũi nhô cao, mắt nhắm tịt, hàm râu dê buông xuống, cuộn mình trên không, áo trên mình cổ kính, không hiểu may từ năm tháng nào, hết sức luộm thuộm.

Nhưng lão nhân không có gì bắt mắt lại khiến Thần Nam và ba con thần thú cảm thấy nguy cơ cực lớn, cơ hồ đó không phải là một lão giả suy nhược mà là một Thái cổ hung thú.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng nhìn vào tay Thần Nam, hần cũng bất giác nhìn xuống hộp ngọc trong tay, tỏ vẻ vô cùng gượng gạo, cổ nuốt nước bọt: "Không phải chứ... xảo hợp vậy sao? Lão đầu này... bạch ngọc trùng... có liên hệ gì không?"

"Thần dạy, chúng... chúng ta tựa hồ đã sai lầm."

Tử Kim thần long cũng thấy miệng đắng nghét, hơi lập cập lên tiếng: "Ta cảm giác chúng ta gặp phiền hà không nhỏ."

"Thật sao?" Tiểu Phượng Hoàng bay trên đầu Thần Nam, hoảng sợ nhìn hộp ngọc ngoài xa.

"Àm."

Vị Tây phương thần linh phía trên chạm vào cấm chế, đang vội vàng hạ xuống.

Thần Nam nhìn tiểu lão đầu trong trái tim màu lam, lại nhìn hộp ngọc trong tay, cảm giác bối rối, sau cùng đành nói: "Chúng ta rời khỏi đây đã."

Đoạn rút phương thiên họa kích ra, nói với mấy con thần thú: "Theo

ta."

Tuyệt thế hung binh phá toái hư không, mở ra một không gian thông đạo!

Mấy lão bắt tử ở dưới mặt đất mở bừng mắt: "Mau tìm kiếm tại không gian phụ cận, có người đang muốn phá hư không bỏ chạy."

Tức thì, khắp trời thần linh bay múa, cánh thiên sứ tưởng che kín thình không.

Nhưng Thần Nam đã chạy cực xa, được hung binh phương thiên họa kích tương trợ, thoáng chốc hấn mở một không gian thông đạo, chui vào rồi quay về chỗ ở.

Hai ngày sau, trường phong ba mới dần bình tĩnh, mấy lão bắt tử trong Thần Vực lo lắng với địch nhân quái dị nhưng không làm gì được, sau cùng không có kinh thiên cự biến phát sinh khiến nổi lo trong lòng họ nhẹ hẳn.

Lúc này Thần Nam đang trừng trừng nhìn con bạch ngọc trùng, cạnh đó là ba con thần thú.

Hiện tại tất cả đều giữ bản thân tuyệt đối hư không, không có nửa tia dao động năng lượng. Đến giờ Thần Nam vẫn chưa yên tâm, sợ con bạch ngọc trùng thần bí này lại hút năng lượng nên bí mật triệu hoán Thiên Quỷ trấn giữ trong bóng tối.

Hắn truyền ra dao động tinh thần trước: "Bọn tại hạ vô ý mạo phạm tiên bối, bất quá vì tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền, xảo hợp tiến vào chỗ đó."

Nhưng bạch ngọc trùng không phản ứng gì, trong mắt tỏ vẻ sợ hãi.

"Chắc người là đại nhân vật, có phải lão nhân gia từ trong trái tim màu lam ảo hóa ra?"

Nghe vậy, bạch ngọc trùng run lên, tựa hồ kinh hãi.

Nó phản ứng vậy khiến Thần Nam và ba con thần thú giật này người,

chả lẽ lại đúng vậy?

Nhưng thấy dáng vẻ hoảng sợ của nó, Thần Nam hơi có hi vọng, hình như con trùng thần bí này đang trong thời khắc hư nhược nhất. Có nên cho một chưởng là rảnh nợ? Coi như giải quyết xong, mặc kệ nó là con trùng hay là lão đầu thần bí kia.

Bạch ngọc trùng tựa hồ phi thường kinh sợ, truyền ra dao động tinh thần: "Người muốn giết ta?"

Thần Nam giật nảy người, không chỉ vì nó truyền ra dao động tinh thần mà nó đoán trước được hành động của hắn.

"Không có, sao tại hạ lại làm thế? Tại hạ tính cách thả tiền bối, hóa giải hiểu lầm giữa chúng ta."

"Người vốn không giết nổi ta, nhưng lúc này ta phi thường hư nhược, người sẽ khiến nỗ lực trong một thời gian dài của ta thành công cốc. Nếu người thả ta, sau này sẽ được hậu tạ, người muốn làm Tây phương Thiên giới chủ, ta cũng thực hiện được. Nếu người không vừa ý, tính thêm cả Đông phương Thiên giới vào cũng được."

"Quả là lão đại gia." Tử Kim thần long ngậm kinh hãi, lão trùng tử này thật ra lai lịch thế nào mà dám khẩu xuất cuồng ngôn?

Thần Nam cũng cực kì kinh hãi, đồng thời cảm giác khó xử, chạm phải nhân vật khó chơi thế này, phiền hà ắt không nhờ.

"Lão nhân gia thật ra là ai?" Tiểu Phượng Hoàng cất lên tiếng nói khiến người khác mát lòng.

"Các người không cần biết ta là ai, nhưng ta có thực lực đó."

Thấy con tiểu trùng buông lời như vậy, bọn Thần Nam cảm giác hoang đường vô cùng nhưng lại trọng thị nó.

"Được, tại hạ không thể tù cầm tiền bối, đang nghĩ cách xem có thả khu thể củ tiền bối ra không." Thần Nam không cho nó có cơ hội nói, trực tiếp phong ấn vào hộp ngọc.

Đoạn bố mười ba đạo phong ấn quanh chiếc chộp, hấn chìm vào trầm tư. Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo trợn trừng mắt, sao bảo muốn thả mà lại vội phong ấn.

"Lai lịch của con trùng này cao vô cùng nhưng ta không tin lời nó. Chúng ta phải làm thế, thả nó ra, nhờ may nó khôi phục thực lực sẽ diệt chúng ta. Đại nhân vật cõ này quyết không cho những kẻ từng "bắt" mình sống trên đời. Bằng không sau đó mà lộ ra có phải mất mặt không."

"Người định thế nào?" Tử Kim thần long hỏi.

Thần Nam trầm tư hồi lâu: "Ta nghĩ có nên sai Thiên Quỷ đào trái tim màu lam cho vào Đổ gia Huyền giới không."

"Thần dạy, ta đồng ý." Tiểu long tỏ ra rất kích động.

"Grào..."

Tử Kim thần long liền gào lên.

Ý tưởng này quá điên cuồng nhưng ba con thần thú chỉ sợ thiên hạ không loạn này lại hưng phấn kêu ầm lên.

Thần Nam quyết định đợi mọi sự yên lại rồi mới lệnh cho Thiên Quỷ đào trái tim.

Mấy tên lưu manh này quả nhiên điên cuồng.

Đây là bí mật cấm địa của Thần Vực.

Qua mấy ngày, Thiên Quỷ lại xuất động, lão khô lâu tuy không hề muốn nhưng không dám phản kháng ý của Thần Nam. Mấy lần nó thử đều lãnh đủ, quả tim màu lam ẩn chứa sức mạnh kinh hồn, dù là thiên giai tu vi cũng không dám ngạnh tiếp.

Sau cùng, Thần Nam đưa ra kiến nghị, Thiên Quỷ thực hiện một việc làm vô cùng điên cuồng với Thần Vực.

Trong đêm, nó khiến mọi thần linh bảo vệ hôn mê, dùng ma vân che

kín tất cả đoạn mở toang nội thiên địa, dựa vào thiên giai đại thần thông thu hoạch rộng mười mấy dặm, để lại địa điểm gốc một vực sâu hoắm.

Ngày hôm sau, Thần Vực sôi lên.

Quá ư điên cuồng, bí cốc được bảo vệ bao nhiêu năm giờ bỗng nhiên tan biến.

Thần Nam không dừng tay, ngày nào hắn cũng cảm thấy bị tử vong uy hiếp từ cây Tuyệt vọng ma đao trong Đố gia Huyền giới, mỗi lần nghĩ tới lại thấy cổ lạnh buốt.

Hôm nay có cơ hội xuất hiện, tất nhiên hắn phải lợi dụng.

Hắn cùng Thiên Quỷ vào Đố gia Huyền giới, hạ lệnh cho nó bỏ hoa cốc ra, quỹ vực âm âm hạ xuống, phát ra quang mang vạn trượng, che kín cây ma đao với tuyệt vọng sát ý vô tận.

Phía dưới hoa cốc vang lên tiếng ma khiêu, dao động hùng hậu từ chú văn quanh thanh đao tựa hồ đang tranh đấu.

Thần Nam sẵn sàng trấn thủ trong Huyền giới, biết rằng chỉ mấy ngày nữa tuyệt thế sát thần Hắc Khởi sẽ vượt giới, phải đợi cơ hội thả bạch ngọc trùng ra.

Chương 330

Thái Thượng Yêu tổ Kim Dũng

Thần Nam vào Đổ gia Huyền giới, sai ba con thần thú đi nơi khác, để mạo hiểm không nên cho chúng tham dự, mình hẳn là đủ.

Ba con thần thú không nói gì, trong thời khắc liên quan đến sinh tử, cần gì nói nhiều, tất cả không cần biểu lộ bằng lời.

Lúc này trong Huyền giới, hủ thi xú khí xung thiên, Thần Nam đành ẩn vào hoa cốc rộng mấy chục dặm bị đưa đến đây. Trong đó hoa tươi đua nở, mùi thơm thấm vào tâm tì theo gió bay xa, không khí thanh tân, khác hẳn với cảnh tượng địa ngục cách đó không xa.

Hắn vào hoa cốc, có cảm giác dao động dị thường, thủy chung vẫn cho rằng hoa cốc là một nhục thể cực lớn, chứ không đơn giản là mấy lớp đất.

Bạch ngọc trùng vẫn bị phong ấn nhưng hẳn ý thức được rằng lúc Hắc Khởi đột nhiên tới, thả nó ra không hiểu nó đã sức tích đủ sức mạnh chưa? Đó là vấn đề quan trọng, bằng không sẽ bị Thái cổ quân chủ làm thịt.

Nhất định phải giao đàm với nó một phen, dùng lời lẽ sáo rỗng cũng được.

Hắn lại lấy hộp ngọc ra, triệu hoán Thiên Quỷ tới ẩn thân trong bóng tối rồi bố trí xung quanh thành chân không, tránh không để nửa tia linh khí nhập vào.

Mỗi lần thấy con trùng trắng như ngọc này, trong lòng Thần Nam lại dấy lên cảm giác cực kì hoang đường, gần như không chân thật, một thiên giai cường giả lại xuất hiện với bộ dạng này...

"Người thấy buồn cười lắm sao?" Bạch ngọc trùng phát ra thần thức dao động lạnh lùng.

Thần Nam cả kinh, linh thức của đối phương quá sắc bén, thậm chí

đáng sợ, hấn vừa có ý nghĩ mà con trùng lại nắm được tâm linh dao động.

"Tanói rồi, thân phận của ta rất lớn, có thể cho người cả Tây thổ Thiêngiới. Chỉ cần người thả ta, để ta vào hoa cốc là được." Nó nói đến đây, Thần Nam cảm giác trong đôi mắt nó ánh lên nét tham lam.

Dấu hiệu không lành, xem ra con bạch ngọc trùng tựa hồ không phải bậc chính nghĩa gì.

"Tiềnbối chắc không nhận ra, chúng ta không nên giở trò với nhau nữa, aicũng hiểu rõ nhau, tại hạ e ngại khi thả tiền bối, người đầu tiên bịgiết là mình."

"Người không cần lo, chúng ta sao lại hạ mình ngang với người, hơn nữa là người vô ý."

"Xin hỏi tiền bối, cần bao lâu mới khôi phục nguyên khí xong?" Thần Nam quan tâm nhất đến vấn đề này.

"Đại khái cần vài ngàn năm." Bạch ngọc trùng đáp ngay.

NhưngThần Nam không tin, lại hỏi: "Tại hạ chỉ cần thả tiền bối vào hoa cốclà xong? Không cần phá phong ấn, bỏ bản thể trong trái tim màu lam raso?"

"Không cần, chỉ cần thả ta vào hoa cốc là xong."

Thần Nam lập tức lại hồ nghi, hình như hơi khác thường, sao có thể bỏ đi bản thể mà không cần tới nữa?

"Được rồi, tại hạ sẽ nhanh chóng khiến tiền bối đạt thành tâm nguyện." Hấn không buồn khách khí phong ấn hộp ngọc.

Đoạnhấn tìm khắp hoa cốc xem có ẩn bí gì mà khiến bạch ngọc trùng bỏ đi bảnthể, lẽ nào hoa cốc khiến nó khôi phục nguyên khí thật sự?

Hấnlại lần xuống lòng đất, phí lực mở từng đạo cấm chế, đến gần trái tim màu lam khổng lồ, quả nhiên nó vẫn đang chậm chậm đập, vô tận huyết dịch tràn ra, hóa thành sức mạnh khủng khiếp trùm lên tám

màng màu lam.

Thần Nam dừng lại trước vết nứt do bạch ngọc trùng cắn, giờ thiên nhãn nhìn vào lão nhân co ro nằm trong không trung.

Hắn tuy cảm giác được thể nội lão nhân có khí tức cực mạnh như Thái cổ hung thú nhưng cũng cảm ứng được một tia tường hòa khí tức.

Hắn không hiểu sao lại thấy chua xót, cơ hồ bị cỗ khí tức yếu ớt đó cảm nhiễm.

Quansát hồi lâu, lão giả gầy gò, khô kiệt như một lão nhân đơn côi lúc sắp đi hết cuộc đời, không còn chỗ dựa, co lại như anh nhi, vô cùng đáng thương.

"Không... nên... tin..."

Đột nhiên dao động tinh thần cơ hồ không nghe thấy từ khe nứt truyền ra.

Thần Nam cả kinh, lạc giọng hỏi: "Tiền... tiền bối là..."

Không có hồi đáp nhưng hắn phát giác nguồn gốc dao động từ lão nhân đáng thương kia.

Hắn ngần ra, lẽ nào bạch ngọc trùng không phải là nguyên thần của lão nhân, trái tim màu lam phog ấn tới hai người?

"Đó là... một vị Pháp Tổ từ Thái cổ... là một trong những cỗ ma pháp sư... mạnh nhất năm xưa... nói cho đúng... hắn mà một trong những Tây phương ma pháp tổ thần."

"A" Thần Nam cả kinh, không thể tin nổi bạch ngọc trùng quả nhiên là ma pháp tổ thần.

"Không hiểu so với Không Gian chi thần và Thời Gian chi thần thế nào?" Thần Nam quan tâm đến vấn đề này.

Hồi lâu vẫn không có lời đáp, xem ra lão nhân trong trái tim rất hư

nhược, nói một câu cần nghỉ khá lâu khôi phục nguyên khí.

Nửa khắc sau, dao động tinh thần yếu ớt truyền ra: "Gần đạt đến...mức của Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần."

Tin tức chấn động. Nên biết lưỡng thần gần như là cường giả mạnh nhất xưa nay của Tây phương Thiên giới.

"Tiền bối là ai, sao lại ở đây, Pháp Tổ kia vì sao lại biến thành một con trùng?" Trong lòng Thần Nam đầy nghi vấn.

"Ta là... một lão trùng tử...đến từ.... Côn Luân của Nhân gian..."

Trong óc Thần Nam lóe lên điện quang, nghĩ ngay đến một thiên giai nhân vật trong truyền thuyết - Thái Thượng Yêu tổ Kim Dững. Hắn sớm cảm giác lớp đất có gì đó không ổn, lại giống như tám thân huyết nhục, nếu không đoán lầm thì đó là cự dũng (con nhộng) biến hóa thất bại.

"Tiền bối là Yêu tổ Kim Dững?"

"Là... ta..."

Quả nhiên là Kim Dững, thiên giai cường giả năm xưa đã thất tung vô số năm, không ngờ lại bị khốn ở đây.

"Tiền bối sao lại bị khốn ở đây, thật ra là chuyện gì?"

Thái Thượng Yêu tổ tốn hết mấy thời thần, ngất quăng kể lại đại khái tình huống.

Kim Dững, một trong những cường giả mạnh nhất của Yêu tộc là một con trùng yếu ớt nhất tu thành Yêu tổ hùng mạnh, đương nhiên phải trải qua vô vàn gian khổ. Từ tầng thấp nhất của Yêu tộc tu lên chậm hơn thần thú nhiều.

Y đạt được thành tựu này quả là kì tích.

Nhưng vì luôn khát vọng đột phá, khi đạt đến thiên giai chi cảnh liền sang Tây phương, định từ những lĩnh vực mới mẻ tìm cơ hội đột phá.

Trong lúc vô ý, y tiến vào nơi tinh thần hệ Pháp Tổ La Khải Nhĩ ngủ, bắt đầu sa vào vòng tranh đấu nhiều năm với sinh tử.

Năm xưa trong trận chiến Thái cổ, chúng cường rơi rụng, La Khải Nhĩ là một trong những cường giả hàng đầu Tây phương nên không tránh khỏi trường gác chiến, không may bị tan xương nát thịt. Nhưng y là tinh thần hệ pháp tổ, tinh thần tu vi cao siêu thế gian hiếm có.

Một tia linh thứ không tan giữ cho y trong thời khắc nguy cơ gửi thân vào một con trùng, cũng là bạch ngọc trùng mà Thần Nam nhìn thấy, nên sau cùng không tịch diệt.

Thái Thượng Yêu tổ Kim Dững vô ý tiến vào nơi y ngủ, đã đánh thức y dậy. Tu vi của Kim Dững cực cao, tự nhiên cảm ứng được thần thức tu vi cực mạnh của đối phương, sinh ra hiếu kì, hai bên giao lưu.

Pháp Tổ La Khải Nhĩ là Thái cổ cường giả, chỉ giao lưu qua qua cũng khiến Kim Dững cực kì kinh ngạc, thu hoạch rất lớn, từ đó hai người vừa là thầy vừa là bạn của nhau.

Kim Dững hoàn toàn không biết Pháp Tổ đã bày bố sẵn nhắm vào mình.

Kim Dững xuất hiện khác nào ân tứ của trời cao ban xuống cho La Khải Nhĩ. Y biết Đông phương có một môn thần công uy lực kì tuyệt là Thái Thượng vong tình lục, nghe nói môn thần công này thoát thai từ ảo hóa chi pháp của nhộng tằm.

Giờ có một thiên giai thần dũng tìm đến, với Pháp Tổ lấy bản thể là trùng, quả thật cơ duyên không thể lớn hơn.

Thiên giai tằm dũng sớm muộn cũng phải biến hóa, tuy không đạt được thành quả kinh hồn như Thái Thượng vong tình lục nhưng Pháp Tổ thân là trùng, mà tham cứu được ảo bí cũng đạt được nhiều lợi ích.

Lúc đối phương biến hóa, y là trùng thần, tất nhiên cảm ngộ được, sau khi hiểu được kiểu biến hóa đó, chưa biết chừng sẽ khôi phục thực lực đỉnh cao năm xưa, thậm chí có thể vượt qua.

Sau cùng Kim Dững cũng biến hóa, âm mưu của Pháp Tổ cũng bắt đầu. Y cố vũ Kim Dững chọn địa điểm tiến hành loại biến hóa nguy hiểm nhất, y dùng tinh thần ma pháp khổng lồ chế ngự các hệ thần linh trong Thần Vực, từ đó Thần Vực mới có thần bí cấm địa.

Kim Dững chưa từng phòng bị y, vạn lần không ngờ trong lúc quan trọng lại bị trọng thương tinh thần.

Pháp Tổ quả thật hiểu được một ít ảo bí nhưng không bằng lòng, lại sợ bản thân thất bại nên muốn trực tiếp hưởng luôn thành quả biến hóa của Kim Dững, cướp tinh hoa của cự dũng, nên trong lúc quan trọng, không ngần ngại xuất thủ.

Trước lúc chết Kim Dững phản đòn, dùng trái tim khổng lồ của bản thể khốn La Khải Nhĩ vào trong, còn tinh hoa của cự dũng liên tục bổ sung cho sức mạnh phong ấn.

Cả Pháp Tổ và Kim Dững biến hóa thất bại cùng bị khốn trong trái tim màu lam. Nhiều năm qua đi, trong thân thể cự dũng bị Pháp Tổ bị Pháp Tổ bố trí ma pháp cấm chế, cự dũng khô hết thịt, xương nhưng huyết dịch vẫn còn sức sống, sức mạnh còn giữ lại trong tàn thể.

Tinh thần thụ trọng thương khiến Kim Dững gần như gục ngã, toàn bộ sức mạnh trong lúc biến hóa chưa xong bị Pháp Tổ hút, hơn nữa y lại thi triển tinh thần hệ cấm chế đáng sợ trong thân thể cự dũng. Pháp Tổ dựa vào sức mạnh cướp được, kinh quá nhiều năm tháng, sau cùng cũng xé được một góc phong ấn.

Nhưng lúc xé xong, sắp hút sạch sức mạnh của Kim Dững thì Thần Nam xuất hiện khiến Pháp Tổ đang hư nhược tuyệt vọng cực điểm.

Thần Nam hiểu ngọn nguồn, nhớ đến việc Pháp Tổ hiểu được suy nghĩ liền ướt đầm mồ hôi lạnh. Tổ thần tà ác này hình như đã khôi phục một phần sức mạnh tinh thần, nếu không có Thiên Quỷ bảo vệ, chắc y đã thi triển tinh thần ma pháp công kích.

"Tiền bối, phải làm thế nào mới cứu được ngài?" Thần Nam hỏi.

"Pháp Tổ không còn... sau này ta tự cứu được mình... quan trọng

là...không để hấn hút mất sức mạnh... ẩn chứa trong cự dũng. Hấn là trùng thân, nắm được ảo bí, nếu có thêm sức mạnh cùng thuộc tính, thật không dám tưởng tượng..."

"Tiền bồi yên tâm, tại hạ quyết không cho hấn vênh vang, tuy không giết được nhưng có thể vĩnh viễn phong ấn."

Thần Nam cảm giác Thái Thượng Yêu tổ Kim Dũng quá bi thảm.

"Ta tựa hồ...cảm ứng thấy... một cỗ tuyệt vọng sát ý, thật ra là sao?"
Hồi lâu sau, Kim Dũng lại lên tiếng.

Nghĩ đến việc Hắc Khởi sẽ tới, Thần Nam nhức hết óc, nói qua loa tình huống.

Lần này Kim Dũng trầm mặc một thời thần mới phát ra dao động tinh thần:"Thả Pháp Tổ ra, để hấn hút sức mạnh của cự dũng đối phó Hắc Khởi."

"Sao được?" Thần Nam phản đối: "Loại tà ác đó sao có thể cho hấn lấy được sức mạnh vốn thuộc về tiền bồi."

"Ta cần tu dưỡng... rất lâu, còn hấn... chỉ cần hút được sức mạnh của cự dũng...là đấu được với Hắc Khởi."

Thần Nam trầm mặc.

"Ngươi nên biết...cân nhắc nặng nhẹ, để hấn hút... sức mạnh của cự dũng, cắt đứt...huyết quản nối với trái tim...mang trái tim màu lam... đi khỏi đây..."

Thần Nam cảm giác trong lòng chua xót cho Kim Dũng.

Hấn khâm phục, cảm động trước tình cảm cao thượng của Yêu tổ, để đối phó Thái cổ quân chủ Hắc Khởi nên Kim Dũng cam nguyện thành toàn cho đại cừu nhân.

"Theo người nói... lúc sát thần Hắc Khởi vượt giới... tới, sẽ phát ra... sinh mệnh năng lượng dao động cực lớn...thì thả Pháp Tổ...lúc Hắc Khởi tiến vào giới này, Pháp Tổ cũng hoàn thành xong...làm theo

tabảo, người nên biết...cân nhắc nặng nhẹ."

Lúc đến đây, Thần Namvốn định mượn sức Pháp Tổ, biết được chân tướng rồi, hấn lại khôngmuốn. Nhưng những lời tang thương của Thái Thượng Yêu tổ liên tục vanglên bên tai: "Người nên biết...cân nhắc nặng nhẹ..."

Để đối kháng Hắc Khởi, Kim Dững cam nguyện hi sinh một đời khổ tu khiến trong lòng Thần Nam vô cùng cảm động, đau thương.

Sau cùng, hấn làm theo lời Kim Dững chỉ điểm, dùng bí pháp đưa trái tim vào nội thiên địa.

Ngàythứ ba, ma đao phát ra tuyệt vọng sát ý xung thiên, trong không gianchi môn tràn ra dao động sinh mệnh năng lượng kịch liệt, tuyệt thế sátthần Hắc Khởi sắp vượt giới tiến sang.

Chương 331

Thái cổ quân vương Hắc Khởi vượt giới tiến sang

Tuyệt vọng ma đao sát khí xung thiên, trực tiếp xuyên qua cự dũng, đao mang như hỏa sơn phun ra ngọn lửa nóng rực, vút lên mây cao.

Trong không gian chi môn, dao động sinh mệnh cực mạnh khiến lòng người rúng động, một cỗ "Thế" đáng sợ vượt giới truyền tới. Uy lực thuộc về tinh thần nhưng lại cao hơn tinh thần khiến nhiều thám tử trong Huyền giới gần như suy sụp tinh thần.

Uy thế khủng khiếp loang ra, ai nấy gần như thoát, mềm nhũn ngã xuống. Chỉ có mấy người ở gần Huyền giới hoảng sợ bỏ chạy, nhanh chóng báo tin về Thiên giới và Nhân gian.

Hắc Khởi đến rồi.

Tâm tình Thần Nam trầm trọng cực điểm.

Hắn hận không thể một cước giẫm chết con trùng nhưng hiện tại không còn lựa chọn.

Phải biết cân nhắc.

Hắn không hề do dự lấy hộp ngọc ra, mở nắp rồi quăng vào hoa cốc.

Bạch ngọc trùng như nhộng tằm đón gió mà phóng đại nhanh chóng, vô tận thiên địa nguyên khí tràn tới, thoáng chốc nó lớn ngang đã lang.

Đôi mắt nó bắn ra lãnh mang đáng sợ, lạnh lùng hơn mắt sói nhiều lần, lúc quét qua Thần Nam lại sáng hẳn lên, gần như hóa thành thực chất. Thần Nam rúng động, biết vị tinh thần hệ tổ thần đã động sát niệm với mình, hiện tại không cần che giấu nữa.

Trong mắt lộ ra sát ý tàn nhẫn nhưng bạch ngọc trùng không động thủ

ngay, bởi nó cảm ứng được Thiên Quỷ đang chăm chăm quan sát. Giờ thì nó không sợ nữa, Thiên Quỷ cũng thể phong ấn được.

Vô tận thiên địa nguyên khí tràn ra, bạch ngọc trùng nhanh chóng biến thành lớn ngang ngựa cự tượng, hiện tại nó còn đáng sợ hơn cả một con cự xà.

Nó không dừng lại, rít lên chói lói, nhanh chóng lao vào hoa cốc, tựa như ác lang tham lam lao vào đàn dê béo, hưng phấn cực điểm.

Bách hoa rục rở trong hoa cốc thoáng chốc điêu linh, rồi là tả, tất cả đều điêu tàn, vô tận huyết dịch bay lên, tinh hoa của Thái Thượng Yêu tổ Kim Dũng cuồn cuộn tràn ra.

Pháp Tổ La Khải Nhĩ biến đổi từng giờ từng khắc, thoáng chốc vươn dài như cự蟒 mười mấy trượng. Thân thể lấp lánh bạch quang quầng quật lên xuống như biển dật sóng.

Sóng máu cuồn cuộn, tinh hoa của Yêu tổ bị La Khải Nhĩ tham lam hút lấy, đó là huyết mạch trong lúc biến hóa nên khi hấp thụ vào, liền phát sinh biến hóa, toàn thân dần xuất hiện kim quang.

Trong lúc này, áp lực từ không gian chi môn truyền ra càng mạnh hơn, những thám tử chưa kịp thoát đi bị suy sụp.

Phía dưới cự dũng, Tuyệt vọng ma đao liên tục rít lên, sát ý tràn lan chấn nhiếp lòng người tựa hồ sinh ra địch ý với Pháp Tổ trong cự dũng.

Tất nhiên, một thiên giai cao thủ liên tục tăng cường uy hiếp nghiêm trọng đến ma binh. Chú văn quanh ma đao phát ra hào quang vô tận, xung phá cự dũng, tựa hồ muốn chấn nát.

Pháp Tổ đại nộ, hiện tại y có sức mạnh thiên giai, đương nhiên cực kỳ phản cảm với cây ma đao liên tục gây hấn, tuy biết là binh khí của cường giả nhưng không chịu nổi, đành xuất thủ. Nếu để ma đao phá tan cự dũng, y sẽ hút được ít linh lực hơn.

Thần Nam có thiên giai nhục thân, nhưng không thể ở lại, bởi nếu khi Pháp Tổ thành công sẽ thu thập hấn. Còn cả tuyệt thế ma quân Hắc

Khởi sắp vượt giới, lại càng có mối cừu bất cộng đái thiên với hấn, tất nhiên sẽ tìm hấn báo cừu tuyết hận.

Trước lúc đi phải bố trí một phen, hấn lấy kjúc thủy tinh trong nội thiên địa, bảo Thiên Quỷ dùng đại pháp lực phong ấn, cố định mấy chục viên khắp nơi trong Đố gia Huyền giới.

Hấn muốn tận mắt quan sát trận đại chiến để phân tích thật lực của Hắc Khởi, sau này lúc đối quyết sẽ tìm cách đối phó.

Hơn nữa hấn cũng không ưa Pháp Tổ La Khải Nhĩ, bản thể của y đã bị hủy diệt từ lâu, dù hút được linh lực của Kim Dũng thì sao? Đó không phải là thân thể biến đổi thành công hoàn toàn, chỉ là một nửa "con nhộng", còn chưa phá kén.

Gọi Thiên Quỷ xong, Thần Nam nhanh chóng rời khỏi Đố gia Huyền giới.

Trong Huyền giới, hoa cốc đã biến thành phé địa, cây cỏ điêu linh, toàn cốc chuyển sang màu máu, trùng thể của Pháp Tổ vươn dài trăm trượng, đáng sợ hơn cả cự mãng.

Y hấp nạp chưa đủ huyết dịch nhưng lại cảm nhận được uy hiếp kinh hồn từ không gian chi môn cùng xung thiên sát ý của Tuyết vọng ma đao khiến tâm thần y không thể an tĩnh.

Tiếng rống cuồng đại vang lên, cự mãng biến hóa kịch liệt, trùng thể trăm trượng co lại, dần chuyển thành cầu thể, sau cùng trở thành một quả cầu thịt cực lớn, há miệng điên cuồng hút lấy tầng đất lưu huyết của hoa cốc.

Cơ hồ có hai ngọn núi nhỏ chụp lại, một há một khép, đáng sợ cực điểm, điên cuồng hút huyết dịch. Áp lực của Hắc Khởi khiến y hoảng sợ.

Chỉ một thời thần ngắn ngủi, quả nửa hoa cốc bị Pháp Tổ thanh toán, thân thể y phóng đại ngang một ngọn núi, cầu thể liên tục uốn lượn, chiếm mồm màu máu như đại hợp cốc lúc khép mở đều có sóng máu tràn ra, khô cốt văng tứ tán.

Bất kể thế nào cũng không ai ngờ đó là Pháp Tổ năm xưa, họ chỉ nghĩ đó là một ma quái đáng sợ.

"Àm."

Đệ ngũ giới phát ra hào quang sáng chói, Thái cổ quân vương Hắc Khởi vượt giới xuất thủ.

Hào quang xung phá cự dũng xuống lòng đất, chú văn quanh Tuyệt vọng ma đao đột nhiên biến mất, ma đao phát ra vạn trượng quang mang xé tan tà dũng rồi bay lên.

Pháp Tổ càng lúc càng khẩn bách, y cần thời gian luyện hóa linh lực cực mạnh trong hoa cốc, tốc độ hiện tại đạt tới cực hạn mà từ trong không gian chi môn có mối uy hiếp cực lớn.

"Chết tiệt, ta cần thời gian."

"Soạt."

Tuyệt vọng ma đao từ trên cao đột nhiên chém xuống tinh thần hệ pháp tổ.

Hắc Khởi quả nhiên đáng sợ, có thể cách giới thi triển thần thông tác chiến!

Không hề có dao động năng lượng, cũng phát ra thần quang sáng rực, chỉ là một nhát đao tầm thường nhưng Pháp Tổ lại cảm thấy nguy hiểm vô vàn. Cầu thể như ngọn núi lăn sang một bên tránh đòn.

Hoa cốc bị Tuyệt vọng ma đao vô thanh vô tức chẻ làm đôi.

Pháp Tổ đại nộ nhưng không bắt chấp tất cả phản kích mà ngược lại cố hút lấy nhiều hơn.

Tren Nguyệt lượng, người Thần gia nhận được hình ảnh do kí ức thủy tinh truyền về, vội truyền lại cho các tu luyện thánh địa trọng yếu ở Thiên giới và Nhân gian.

Nhất thời, lưỡng giới khẩn trương cực điểm, từ hình ảnh thấy được

ma đao tung hoành, bổ chém cuồng loạn trong Đố gia Huyền giới, hàn quang đáng sợ khiến người khác lạnh gáy.

Gần đây, tin Tuyệt vọng ma đao vượt giới truyền khắp tu luyện giới, ai cũng biết cây ma đao này đến từ đệ ngũ giới, hiện tại nó phát động công kích, hiển nhiên chủ nhân sắp tới.

Họ bất ngờ với quái vật như ngọn núi lại xuất ra được từng đạo ma pháp công kích cao hơn cả thần cấp cấm chú. Trong Đố gia Huyền giới như hỏa sơn phun trào, ma pháp năng lượng điên cuồng lan tràn.

Trừ một vài người như bọn Thần Nam, không ai biết đó là yêu quái gì là lại chống nổi ma quân.

Các thần linh Tây phương tuy nhìn thấy tình cảnh nhưng không thể hiểu rõ tình cảnh trong hoa cốc, thần bí cấm địa bị Pháp Tổ biến thành không rõ hình dạng gì.

Lúc này trong Đố gia Huyền giới đang xảy ra đại chiến kịch liệt. Thái cổ ma quân Hắc Khởi chưa tới nhưng đã cách giới thoátung Tuyệt vọng ma đao đại chiến với Pháp Tổ.

La Khải Nhĩ kinh hãi, sau cùng cũng biết đối thủ cỡ nào, xưa nay chưa bao giờ gặp địch thủ kiểu này: cường địch đến từ giới khác.

Thiên giai cấm chú liên tục xuất ra, Đố gia Huyền giới mà không phải là hình ảnh thu nhỏ của tàn phá thế giới chắc đã bị phế.

Tuylà tinh thần hệ pháp tổ, nhưng La Khải Nhĩ thi triển được thiên giai cấm chú ma pháp đáng sợ của các hệ khác. Hỏa hệ thiên giai ma hỏa đốt đổ rục Đố gia Huyền giới, mọi hũ thi hóa thành tro bụi, nhiều ngọn núi bị nung chảy thành vô tận nham tương.

Tất cả bị phá tan, trừ kí ức thủy tinh được Thiên Quỷ dùng thiên giai pháp lực phong ấn. Đố gia Huyền giới cũng biến dạng.

Hỏa diễm đỏ rực khiến tất cả cháy lên hùng hực thành một biển lửa, Huyền giới trở thành thế giới của hỏa diễm.

Thiên hỏa tung hoành đối phó với ma đao chứ chưa phải chủ nhân

chân chính của nó.

Thái cổ quân chủ Hắc Khởi quả nhiên đáng sợ.

Ai nấy đều cảm giác như vậy, thông qua kí ức thủy tinh nhìn rõ mọi sự phát sinh trong Huyền giới.

Thái cổ ma quân vượt giới tới gây chiến, thật không hiểu cần sức mạnh cỡ nào.

Vượt qua đệ ngũ giới và Nhân gian, loại siêu tuyệt đại thần thông này chắc chỉ có Ma Chủ đã vào đệ tam giới mới so được, mộ của Ma Chủ nổi Thiêngiới và Nhân gian thể hiện cho sức mạnh tột đỉnh.

"Ta - hận."

Đột nhiên, dao động tinh thần khủng khiếp từ trong không gian chi môn phát ra, Thái cổ quân chủ Hắc Khởi truyền âm vượt giới.

"Tùng Tán Đức Bồ... đệ quả nhiên chết rồi, a....."

Tiếng rú chói chói vang khắp thiên địa.

"Ai giết đệ? Ta phải huyết sát trăm vạn dặm, khiến thầy chết thành núi, sóng máu ngập trời, giết sạch sinh linh cả giới đó. A..."

Tiếng gầm chói tai phần nộ của Thái cổ ma quân Hắc Khởi vượt giới vang lên, khiến người người nhìn qua kí ức thủy tinh sởn gai ốc.

Pháp Tổ LaKhải Nhĩ càng thấy áp lực nặng hơn, "Thế" vô hình khiến y khó thở, mađao tuy không có dao động năng lượng nhưng phát ra tuyệt vọng sát ý làm y khó chịu. Y là Pháp Tổ của tinh thần hệ, biết được chỗ đáng sợ củakiểu tấn công tinh thần này.

Cũng may hoa cốc bị y hút sạch, linh lực đang không ngừng được chuyển hóa, cảm giác bản thân mỗi lúc mộtthùng mạnh, lòng tin cũng tăng lên.

Lúc này y to lớn như ngọn núi, hút xong hoa cốc, cầu thể lại tiếp tục lớn lên, biến thành một con cự mãng khổng lồ màu bạc.

Lớn như tuyết sơn miên miên bất tuyệt.

Dao động năng lượng khủng khiếp điên cuồng bắn ra, sau cùng kim quang sáng chói, tuyết lĩnh biến thành kim sơn, trùng thể màu trắng liền chuyển thành màu hoàng kim, thoáng chốc thanh ma đao liên tục chém tới bị kim quang hắt văng đi.

Thần thực tu vi của Pháp Tổ cực mạnh, hiếm người nào sánh nổi, hiện tại nhục thể không ngừng tăng cường sức mạnh khiến thực lực tăng lên cảnh giới khó tưởng tượng, tái hiện thời kỳ đỉnh cao khi xưa.

Tâm tình bất an của y dần bình tĩnh.

Cùng lúc, không gian chi môn bùng lên một dải hào quang sáng rực, vô tận thần quang kinh nhân khiến không gian bên ngoài không ngừng phá toái, một ma ảnh cao lớn như được đúc bằng thép từ địa ngục hiện về, rảo bước tiến tới.

Thái cổ ma quân Hắc Khởi sau cùng cũng vượt giới mà tới.

"Tùng Tán Đức Bồ, ta sẽ báo thù cho đệ."

Tiếng gầm chấn động màng tai truyền khắp Thiên giới và Nhân gian. Tịnh không hề thông qua kí ức thủy tinh truyền tống tới mà trực tiếp xuyên qua thời không khiến mọi tu giả kinh hãi.

Tuyết thể sát thần Hắc Khởi chỉ một tiếng gầm đã chấn động lưỡng giới!

Pháp Tổ La Khải Nhĩ gặp đại địch.

Thái cổ ma quân Hắc Khởi tiến tới.

Đồng thời vô tận hắc vân cuộn cuộn, đệ ngũ giới cường giả liên tục từ không gian thông đạo xông ra.

Đỗ gia Huyền giới rung lên.

Chương 332

Không phải lúc nhi nữ tình trường

Ma quân Hắc Khởi, uy lẫm thiên hạ!

Tuy người của đệ ngũ giới công pháp đặc thù, rất ít khi phát ra nguyên khí dao động, nhưng khi Hắc Khởi cảm nhận được cái chết của Tùng Tán Đức Bối liền phát ra hào quang sáng rực khiến Đồ gia Huyền giới không chịu nổi, lập tức vỡ tan.

Hắc Khởi thịnh nộ, nguyên khí phát ra triệt để hủy diệt Huyền giới.

Nên biết đây là hình ảnh thu nhỏ của tàn phá thế giới, là nhân tố kiên cố nhất cấu thành đại thế giới mà cũng không chịu nổi áp lực kinh hồn của Hắc Khởi, hoàn toàn vỡ tan.

Dòng năng lượng điên cuồng tỏa ra, sau cùng phân nát thành vô số bán không gian, dần dần quy về hỗn độn, co thành một điểm rồi biến mất.

Trùng thể như ngọn núi liên miên của Pháp Tổ lạnh lùng nổi trên không, dòng năng lượng từ không gian phá tới dù cực mạnh nhưng không thể hủy diệt thiên giai cường giả như ý.

Tuyệt thế sát thần Hắc Khởi cao chửng trượng rưỡi, toàn thân như đúc bằng thép khiến người có lực cảm sâu sắc. Chiến ý trên mình y bị máu nhuộm đỏ, thoáng nhìn là biết cách đó không lâu y trải qua thảm liệt đại chiến. Nửa thân trên gần như lộ hết ra ngoài, làn da màu cổ đồng sáng choang đem lại cảm giác đáng sợ cho người nhìn vào y.

Mái tóc đen dài lất phất trước ngực và sau lưng, gương mặt cương nghị như được điêu khắc, đôi mắt sâu thẳm lãnh khốc đang phát ra hàn mang lạnh người.

Quanhy là một vùng hỗn độn, không gian chi môn găm trong đó, ma khí trào ra ào ào. Khí tức của vô số cường giả liên tục tuôn tràn, từng thân ảnh cao lớn bay ra không ngừng. Sau lưng Hắc Khởi có không dưới mấy trăm người.

Hắc Khởi quả nhiên dùng đại pháp lực giữ vững không gian chi môn, chuyển từ Đổ gia Huyền giới ra đây, từ thời Thái cổ đã có cánh cửa thần bí này, bất quá lần này tàn phá thế giới chuyển di lên Nhân gian, trực tiếp nối Nhân gian và đệ ngũ giới thông qua một giới trung gian.

Đương nhiên sát tâm của Hắc Khởi đang dâng cao, y đã động nộ thật sự, huyết sát trăm vạn dặm không phải lời nói chơi.

Lúc Đổ gia Huyền giới vỡ tan, toàn bộ kí ức thủy tinh được Thần Nam lệnh cho Thiên Quỷ bố trí trong đó vỡ tan nên mất tác dụng. Người trên Nguyệt lượng, và các bí địa ở Thiên giới, Nhân gian không thể nhìn rõ tình cảnh trong đó.

Thần Nam lại mạo hiểm triệu hoán Thiên Quỷ, cho nó ở ngoài xa dùng đại pháp lực tái phong ấn mấy chục viên kí ức thủy tinh đã vỡ. Hắc Khởi muốn nhìn thấy thực lực của Hắc Khởi để tìm đấu pháp.

Thiên Quỷ tuy hơi hoảng sợ, cảm giác được tử vong uy hiếp, tuy cùng là thiên giai nhưng nó mới đạt thiên giai sơ cấp cao thủ, đối diện với quân vương Hắc Khởi quả thật quá nhỏ bé.

Còn may, Hắc Khởi bị Pháp Tổ thu hút chú ý nên không để ý đến nó, mặc nó thuận lợi bố trí kí ức thủy tinh.

Lúc hình ảnh lại hiện lên rõ ràng, ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, saulung Hắc Khởi có tới ba ngàn cao thủ, người nào cũng cao cả trượng, phát ra xung thiên sát khí. Thoáng nhìn cũng biết là những cường giả kinh qua tử vong tầy lể.

Hắc Khởi thật sự muốn huyết sát giới này? Câu hỏi này khiến tất cả cảm giác lòng mình lạnh ngắt.

"Đi đi, dùng song thủ đồ sát thế giới này thành màu máu cho ta. Bắt đầu từ các cường giả." Lời lẽ Hắc Khởi băng lãnh, thông qua quá kí ức thủy tinh truyền khắp Thiên giới và Nhân gian, khiến ai nấy rùng mình.

Mây đen cuộn cuộn, ba ngàn đôi mắt vô tình phát ra huyết quang rợn người, lời Hắc Khởi khiến họ bùng lên thú tính chiến ý.

Nhân ảnh lấp loáng, ba ngàn cường giả từ đệ ngũ giới như ác lang lao về xa xôi.

Trên Nguyệt lượng. Thiên giới, Nhân gian, mọi cường giả đều chấn động tâm thần, tiếng quát vang lên từ khắp nơi.

"Chuẩn bị đại chiến!"

"Chuẩn bị chém giết chúng!"

...

Tất cả đều hiểu đại chiến sắp bắt đầu, trận này chắc chắn vô cùng thảm liệt.

Bangàn thần ma không nhiều cũng không ít, kém hơn hẳn Thiên giới và Nhân gian về số lượng nhưng chiến lực của họ quả kinh hồn, đều là những đồphu đã trải qua sinh tử chi chiến.

Khắp Thiên giới và Nhân gian rối tung, rất nhiều cường giả chuẩn bị đại chiến!

"Người đã đi rồi, chiến trường trống không, để ta giải quyết con trùng đángghét này đã." Lời lẽ của Hắc Khởi băng lãnh nhưng vô cùng tự tin.

PhápTổ tuy chịu áp lực cực nặng nhưng nhẹ vậy không khởi đại nộ, y vốn là tinh thần hệ pháp tổ, sau trận chiến năm xưa phải gửi thân vào contrùng, đó là nỗi đau vĩnh viên trong lòng, ghét nhất bị ai chạm vào.

"Ta từng tiếp xúc với người của giới các ngươi, tuy công pháp quái dị, nhưng hiểu rồi cũng chẳng có gì đáng sợ. Những kẻ đấu với ta năm xưa đều bị ta thịt hết."

"Con trùng nhược tiểu kia, chết đi." Sát thần Hắc Khởi tựa hồ dưới mắt không người, không coi Pháp Tổ vào đâu, Tuyệt vọng ma đao bổ xuống, nhắm thẳng vào trùng thể lớn như hòn núi.

Không hề có dao động năng lượng, không có cả đao mang sáng rực,

chỉ có một đại đao quang lóa lên, đó là ánh sáng phản xạ từ Tuyệt vọng ma đao, Hắc Khởi tiến tới mấy ngàn trượng, xuất hiện trên đầu trùng thể.

Hào quang rực lên, một tòa băng sơn đột ngột xuất hiện phía trên trùng thân của Pháp Tổ chặn đứng nhất đao lăng lệ, đó là phòng ngự mạnh nhất của thủy hệ: Vĩnh hằng chi thuẫn!

"Soạt."

Thế tích của Tuyệt vọng ma đao kém hơn băng sơn nhiều nhưng dưới uy lực của một đao, đòn phòng ngự siêu cấp của thủy hệ tan tành, từng khối băng sơn văng tứ tung khắp trời.

Thế chém của ma đao không đổi.

Nhưng Pháp Tổ lách đi mấy dặm, trùng thể khổng lồ nhìn có vẻ chậm chạp nhưng động tác chân chính lại như chớp, lưu lại tàn ảnh tại chỗ đứng, cùng một đòn ma pháp công kích ngợp trời.

Băng tuyết mịn mù che kín, băng phong Hắc Khởi trong nháy mắt thành một tòa băng sơn.

Nhưng Thái cổ quân vương đối phó khá dễ dàng, quát vang một tiếng, băng sơn vỡ tung. Y cầm Tuyệt vọng ma đao lướt tới chỗ Pháp Tổ.

"Vĩnh hằng chi quang!"

Pháp Tổ quát vang, hào quang sáng chói chiếu khắp thiên địa, hiện trường toàn bạch quang, quang hệ thiên giai cấm chú ma pháp ào ào đổ tới.

"Haha ha..." Tiếng cười lạnh vang lên trong làn sáng. Tuyệt thể sát thần Hắc Khởi lạnh lùng cất tiếng: "Người lớn lối muốn đại chiến với người của giới bọn ta, mà phạm sai lầm ngớ ngẩn thế này. Cực hạn quang năng ma pháp của người chỉ thành bổ phẩm cho ta."

Pháp Tổ uốn trùng thể to lớn, đứng ngoài xa cười lạnh, tịnh không đáp.

"Cáigi? Sao lại thế..." Trong làn bạch quang nóng rãy vang lên tiếng hét kinhhãi của Hắc Khởi, tiếp theo là tiếng gầm thống khổ: "A..."

Hào quang hơi mờ đi, những người quan chiến qua kí ức thủy tinh đều hoan hô vang dội, đòn ma pháp công kích đã đánh tan một nửa thân thể Hắc Khởi, tiêu tan như hoa tuyết gặp hơi nóng.

Thần Nam kinh hãi, thămthan Pháp Tổ không hổ là một trong những cường giả mạnh nhất Tâyphương, tạo thành vết thương cỡ này cho tuyệt thế ma quân.

"Người tưởng đó là quang hệ năng lượng đơn thuần sao? Là ma pháp công kích kết hợp với tinh thần hệ."

"A..." Hắc Khởi gầm vang, mái tóc đen tung bay cuồng loạn, trong mắt bắn ra hào quang kinh hãi, dáng vẻ cực độ nanh ác.

"Con trùng nhu nhược đáng ghét kia, người khiến ta phần nộ rồi."

Nửa thân thể Hắc Khởi chợt phát ra vô tận hắc mang, nuốt chửng bạch quang sáng rực, hai nửa thân thể hợp lại trong nháy mắt.

Lúc ma khí đen ngòm bùng lên, y cầm Tuyệt vọng ma đao lao vào Pháp Tổ.

La Khải Nhĩ biết thiên giai cấm chú ma pháp khó lòng hủy diệt đối phương nhưng không ngờ Hắc Khởi chặn lại dễ dàng như vậy.

"Thâm lam chi phạt!"

La Khải Nhĩ quát vang, một khe nứt không gian đột nhiên xuất hiện, vùng biển mệnh mang hiện ra trên trời, vong hải chi thủy được coi là có thể diệt cả thần ma trút xuống, che kín Hắc Khởi.

Vong hải trong truyền thuyết chính là tử vong chi hải ở Tiểu lục đạo, thần ma dính vào đều tịch diệt.

Nhưng Hắc Khởi đã đề phòng, y biết đối phương là Pháp Tổ của tinh thần hệ, không thể chỉ dựa vào thủy hệ ma pháp công kích. Toàn thân

y trùng trùng sát khí, do giết ngàn vạn thần ma khi xưa tạo thành, sát ý tăng lên cực điểm.

Ma đao phát ra tuyệt vọng sát ý phá tan vô tận mahai chi thủy, y hóa thành một dải lưu tinh lao tới, xé toang không gian xuất hiện trước mặt Pháp Tổ, chém ngay một đao xuống.

"Phập."

Sóng máu ngập trời, trùng thể khổng lồ của Pháp Tổ bị một đao chém thành hai đoạn, tiếng hét thê thảm vang lên. Đương nhiên không giết nổi y bởi với thiên giai tu vi, hai đoạn trùng thể nhanh chóng gộp lại.

"Con trùng nhược tiểu kia, đúng là không biết tự lượng sức." Hắc Khởi buông lời lãnh khốc, ma ảnh lóe lên, thoáng chốc y hóa thân thành cả ngàn vạn, vô số ma ảnh từ bốn phương tám hướng chém vào Pháp Tổ.

Quả nhiên thạch phá thiên kinh!

Mỗi đao ma ảnh đều tồn tại chân thật, mỗi lần ma đao bổ xuống lại chẻ nát núi non bên dưới, cả dãy núi liên miên bất tuyệt bị vạt mất một mảng lớn.

Pháp Tổ đại nộ, dù thân thể khổng lồ nhưng động tác nhanh cực độ, liên tục biến ảo trên không thành vô số tàn ảnh. Tránh được hầu hết mọi đòn chém của ma đao song trên mình vẫn xuất hiện nhiều vết thương không nhẹ, huyết nhục mơ hồ.

"Tâm linh phong bạo!"

Pháp Tổ thi triển ma pháp công kích đặc ý nhất, thần thức hóa thành từng đạo phong lợi chi mang nhanh chóng lao tới.

"A..."

Hắc Khởi kêu lên thảm thiết, ma ảnh khắp trời tan biến, y đưa tay ôm đầu, thống khổ kêu gào, gằn như phát cuồng lên. Tuyệt vọng ma đao bị quãng sang một bên tự chém loạn xạ khiến không gian tan vỡ, năng lượng chảy loạn.

Nhưng thoáng chốc tiếng kêu ngừng bật, âm phong nổi lên quanh y, hắc ảnh ngun ngút nổi lên, vô số thần ma ảnh xuất hiện, những ác linh này điên cuồng gầm gào khiến ai nấy rợn tóc gáy.

Pháp Tổ kinh hãi: "Tiếng gầm của oán linh khắc chế tinh thần ma pháp! Người là Hắc Khởi... trong truyền thuyết.. của giới khác... giết bốn mươi vạn thần ma trong một ngày? Là tuyệt thế ma tinh dẫn bốn mươi vạn thần ma chi hồn nhập vào mình?"

"Không sai, chính thị bản quân." Tuyệt thế sát tinh Hắc Khởi cầm ma đao tiến tới, mỗi lần y hành động, bốn mươi vạn thần ma oán hồn cũng làm theo. Khí thế kinh thiên địa!

Cả Thiên giới và Nhân gian đều cảm nhận được khí tức đáng sợ của oán linh.

Hắc Khởi giơ cao ma đao, tuyệt vọng chi ý xung thiên, thực lực chân chính được thể hiện.

Lailich của Tuyệt vọng ma đao khiến thần ma tuyệt vọng, phối hợp với bốn mươi vạn thần ma oán hồn mà xuất ra, tuyệt vọng sát ý một khi tràn rả khắp thiên địa, cả thần lẫn ma đều khó lòng chống nổi.

Thần Nambiết Pháp Tổ đã sinh lòng sợ hãi, trận chiến này kết quả đã rõ. Hắc bay lên, hướng về Nguyệt lượng, đến lúc phải dùng đến sức mạnh của bát hồn.

Thiên Khanh có thể lợi dụng được nhưng Hắc Khởi là Thái cổ quân chủ, không thể ơ hờ, phải đến lúc tối hậu quan đầu mới đưa ra.

Trên Nguyệt lượng, tên của Tiểu Thần Thần đã được xác định, chỉ có một chữ: Long.

Tuy không có họ Thần nhưng tiền bối Thần gia đều làm lơ, họ biết giữa Thần Nam và Mộng Khả Nhi có tâm kết chưa được giải khai.

Từ đó mọi người trên Nguyệt lượng đều gọi hài tử khả ái này là Long Nhi.

Thần Nam quay lại Nguyệt lượng, ai cũng biết hắn định làm gì, bầu không khí nặng nề bao phủ khắp nơi.

"Baba...là ba ba quay về, con cảm giác được khí tức của ba ba." Long nimũm mĩm ngẩng mặt nhìn Mộng Khả Nhi. Một tay nó cầm bình sữa, một tay cầm bút luyện chữ.

Mộng Khả Nhi âu yếm vuốt tóc nó: "Ngoan, tiếp tục viết đi." Nàng đương nhiên Thần Nam định làm gì, vẫn vận dụng thiên nhãn thông quan sát hình ảnh được kí ức thủy tinh truyền về nhưng không muốn Long nhi thấy những hình ảnh đẫm máu đó.

"Hay quá, chắc ba ba nhất định đến thăm con." Long nhi ngây thơ reo lên.

Thần Nam quả thật rất muốn đến thăm nó nhưng không muốn tâm thêm loạn nên trực tiếp đến nơi bát hồn an nghỉ.

Trên hoang mạc cô tịch, thê lương, tám ngôi mộ đứng chơ vơ.

Tứ tổ và Ngũ tổ đã vẽ xong trận đồ đón bát hồn.

Thần Nam không nói gì, lập tức mời bát hồn thượng thân!

Sức mạnh của bát hồn vừa nhập vào, hắn cảm giác tự tin hẳn lên nhưng liền đó lại rúng động, rõ ràng sức mạnh của bát hồn đã kém hơn lần trước.

Sức mạnh của tổ tiên, dùng bao nhiêu là giảm đi bấy nhiêu.

Lần này có đánh bại được đệ nhất ma tinh Hắc Khởi không?

Hắn không nắm chắc.

"Hồng rồi." Có người chợt kêu lên kinh hãi.

Không phải họ lo lắng cho Pháp Tổ, y không địch nổi, vừa đánh vừa chạy. Người trên Nguyệt lượng kinh hãi bởi lại có thêm một quân chủ nữa định vượt giới, trong không gian chi môn phun ra sinh mệnh dao động cực mạnh.

Một Thái cổ ma quân đã đối phó chật vật, thêm một kẻ nữa, làm sao chống nổi? Ai tranh phong được với họ?

Lẽ nào hôm nay ta phải chết? Trong lòng Thần Nam dấy lên cảm giác không lành, trải qua vô số lần sinh tử đại chiến, tận giờ hấn mới nếm cảm giác cùng đường.

Một quân chủ đã gần như vô địch, thêm một người nữa thì đúng là thảm họa.

Trước lúc đại chiến, hấn lại có cảm giác muốn nhìn thấy người thân.

Nhìn người Thần gia đứng đông nghịt cạnh đó, hấn gật đầu rồi đi tìm hài tử.

Mộng Khả Nhi thông qua kí ức thủy tinh, biết sắp xảy ra chuyện gì, đứng yên một hồi rồi nắm tay Long nhi: "Đi tiễn ba ba nào."

Thần Nam nhìn ra xa.

Mộng Khả Nhi đưa Long Nhi bay tới.

Hấn biết trận chiến này có lẽ là vĩnh biệt, thấy nàng và Long nhi xuất hiện lòng vừa ấm áp vừa chua xót.

"Ba ba... ô ô..." Long nhi khả ái chạy tới, ngẩng mặt lên khóc vang: "Mụ mụ tưởng con không biết gì, kì thật con biết hết, ô ô..."

"Để ba ba ôm con một lần." Thần Nam tuy mỉm cười nhưng ánh mắt xót xa: "Đừng khóc... sau này phải nghe lời mụ mụ..."

"Ô ô...ba ba nhất định sẽ đả bại đại ác nhân..." Mặt Long nhi đầm nước.

Thần Nam nhẹ nhàng đặt nó xuống: "Hào hài tử, ba ba không làm tốt trách nhiệm phụ thân, con phải tự mạnh mẽ lên."

Đoạn hấn quay đi ngay, để lại trong lòng Long nhi hình ảnh kiên nghị, cùng cảm giác hiu hắt trong lòng Mộng Khả Nhi...

"Ba ba, nhất định phải quay về..." Long nhi vẫy tay, thanh âm trẻ thơ nghẹn ngào.

"Còn sống quay về..." Mộng Khả Nhi cũng run lên.

Thân hình Thần Nam hơi sững lại rồi rảo bước xuyên qua đám người Thần gia vây quanh.

Trên một đỉnh núi ngoài xa của Nguyệt lượng, một thân ảnh cô tịch lặng lẽ nhìn hẩn.

Lúc hẩn bay lên, tinh sinh cảm ứng, quay ngoắt lại nhìn, thấy đôi mắt mênh mang đượm nước.

Vũ Hình vạn năm trước?

Hẩnsuýt nữa kêu lên nhưng nén lại được, bởi một đám mây bay qua tuyết mĩthân ảnh, lúc vạn vụ tan đi, đôi mắt cũng biến mất, thần thái vạn nămtrước cũng không còn.

"Ta quyết không nhìn nhầm! Vừa... vừa nãy..." Trong lòng hẩn gào lên, cảm giác muốn bật khóc.

Nhưngsinh tử đại chiến sắp bắt đầu, mọi nhi nữ tình trường đều bị dẹp sang.Hẩn cầm tuyết thế hung binh phương thiên họa kích hóa thành một đạo lưuquang rời khỏi Nguyệt lượng.

Ba ngàn sát tinh của đệ ngũ giớiphân thành mười mấy nhóm nhân mã, tung hoành thiên địa, dấy lên huyếttinh đại chiến. Có những môn phái bị hủy diệt.

Tiếng chém giết vang vọng đất trời.

Nhưng cũng có người phi thường hưng phấn, như Tiềm Long, Huyền Trang đều thấy huyết dịch sôi lên, dấm thân vào trường tranh đấu.

Thần Nam lao khỏi Nguyệt lượng, cực tốc phi hành trên Thiên giới, gặp ngay một nhóm ma tinh.

Mấy chục sát tinh được Thần Vương lãnh đạo đang truy sát mấy trăm Thiên giới tu giả, máu nhuộm đỏ trời cao, thê thảm vô cùng, những tu giả này không có Thần Vương nên bị đồ sát.

"Tìm chết."

Thần Nam đã thấy cảnh này đương nhiên không thể bỏ qua, tuyệt thế hung binh phương thiên hạ kích vung lên, thoáng chốc chẻ nát đầu bốn Thần Vương, tàn thi tung tóe.

"Giết."

"Giết."

...

Mấy cuồng nhân đệ ngũ giới lao vào hấn nhưng đối diện với thiên giai siêu cường giả, nhưng cao thủ chưa đạt đến Thần Vương này khác nào sâu kiến. Phương thiên hạ kích quét một vòng, mấy chục cái đầu nổ tung, toàn bộ ô hô ai tai.

Ngoài xa có ba người nhanh chóng bay tới, hiển nhiên là ma tướng trong đó ba ngàn sát tinh, Thần Nam cảm giác được đó là ba Thần Hoàng.

Hấn không nói gì, cầm phương thiên hạ kích lao tới, cả ba liền bị hấn xuyên thành một xuyên.

Đoạn hấn không ngoái đầu lại, hát văng ba tử thi, nhanh chóng lao xuống Nhân gian.

Chương 333

Đấu với Hắc Khởi

Thần Nam như dải cầu vòng vạch qua bầu trời Thiên giới, cầm phương thiên họa kích đánh tan toàn bộ hai đội đệ ngũ giới ma tinh, không lưu lại mảy may dấu vết trên hư không tan nát.

Hắn nhanh chóng tiến vào Nhân gian giới, nhìn lại sơn hà tráng lệ, trong lòng cảm xác lẫn lộn. Vùng đất trầm tịch nhiều năm này đang bị giày vò.

Chiến hỏa ngàn ngút, tất cả đại loạn, cảnh này không còn xa xôi nữa.

Hắn từng cho rằng huyền giới đại chiến sẽ xảy ra, nhưng kinh qua Vô thiên chi nhật, những kẻ thao túng phía sau đều bị Ma Chủ ép vào đê tam giới, vì thế trận chiến do các thiên giai đại nhân vật định phát động phải ngừng lại.

Nhưng mối uy hiếp lớn hơn lại tới.

Thần Nam không hiểu Nhân gian và Thiên giới dựa vào đâu để chống lại Thái cổ lục vị ma quân, đó đều là những nhân vật đồng cấp với Ma Chủ nhưng trong lúc này, bọn Ma Chủ làm sao có thể trở về?

Hiển nhiên không thể.

Hắn gia tốc phi hành, phương thiên họa kích trực tiếp phá toái hư không, mở ra một không gian thông đạo, lao vào hỗn độn.

"Àm."

Tiếng nổ vang vang, hắn ra khỏi vùng hỗn độn đến vùng đất cách Đổ gia Huyền giới ngàn dặm, Pháp Tổ La Khải Nhĩ và tuyệt thế sát thần Hắc Khởi đang đại chiến.

Lúc này trùng thể khổng lồ của La Khải Nhĩ quét ngang thiên địa, lẫn lộn lên xuống, dấy động ô vân ngập trời, thanh thế kinh hồn như Thiên Long xuất thế.

La Khải Nhĩ không địch nổi Hắc Khởi.

Tinh thần hệ pháp tổ vốn bản lĩnh siêu phàm thoát tục, từ Thái cổ thời đại đã danh chấn thiên hạ, là trác tuyệt cường giả của Tây phương, chỉ có Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần đứng trên còn những người khác không ai dám nói chế trụ nổi y.

Tu vi siêu tuyệt khiến y hoành hành suốt nhiều năm tại Tây phương nhưng hiện tại không đạt tuyệt đỉnh, trùng thể không phải chân thân, tuy được quá nửa linh lực biến hóa của Kim Dũng nhưng còn lâu mới sánh được thực lực năm xưa.

"Con trùng ngu xuẩn, chết đi."

Hắc Khởi sát khí xung thiên, y đã động chân hỏa, bốn mươi vạn thần ma oán hồn cùng tiến thoái với y nên khi ma đao giơ lên, oán linh rền rĩ, cũng làm theo động tác y hết, dù là Thượng Thiên tái hiện cùng kinh hãi, nói gì đến La Khải Nhĩ trong trạng thái hiện giờ.

Khắp trời toàn là thần ma hồn ảnh, tiếng quỷ khiêu, thần ma gào khóc chấn thiên, cả phiến địa vực sôi trào, ô vân cuộn cuộn, bầu trời đen đặc, đâu đâu cũng là tử linh khí tức!

Trùng thể khổng lồ của La Khải Nhĩ lúc lắc trong ô vân, thân thể như dãy núi bị chặt thành mấy trăm đoạn, những vết thương khủng khiếp như những khe nứt khiến sóng máu phun ra ào ào.

Hắc Khởi cười tàn nhẫn: "Con trùng nhược tiểu, đom đóm dám đua ánh sáng với vàng trăng, giết người cũng dễ như giết một con xù trùng."

Y vùng mạnh tay, vô tận thần ma oán linh nhanh chóng lao tới, trên mình La Khải Nhĩ, oán hồn gào hét, chập chờn, xé nát thân thể y. Đó không phải ác linh thông thường mà từng là thần ma, hồn phách này mạnh hơn quỷ phách không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa tiếng gào của oán linh vang lên mây xanh, tựa hồ là thiên sinh khắc chế với tinh thần ma pháp mạnh nhất của Pháp Tổ khiến tuyệt học mạnh nhất của y không thể hiện được.

LaKhải Nhĩ phần nộ, vô cùng uất ức, không phát huy được thực lực lại phải chịu nhục nên nộ hỏa bùng bùng, nhưng y cũng bó tay, chỉ biết toàn lực tránh né.

Y gầm lên: "Tên đồ phụ thô bỉ, ngươi bắt quả là một tên lố mãng, nếu bản thể của ta không bị diệt, thắng bại rất khó nói. Nhưng dù sao hiện nay ngươi cũng khó giết được ta, ta phải khiến ngươi trả giá."

Hắc Khởi cười lạnh: "Nếu Ma Chủ quay về, Độc Cô Bại Thiên tái sinh ta còn ngại, nhưng... ngươi sao? Dù đạt đỉnh cao năm xưa thì năm tên cũng không phải đối thủ của ta. Cho ngươi biết ta cũng nguyên khí đại thương, chưa toàn khôi phục, nên mới nói... ngươi không phải đối thủ của ta."

Kĩng Hê không bằng người nên còn gì để nói, từ xưa đến giờ thắng làm vua thua làm giặc, nói lắm chỉ tổ chịu nhục. Pháp Tổ vừa tích lực, vừa quấy thân thể hát văng hồn ảnh trên mình, nhanh chóng tụ lại thân thể.

Thần Nam cảm phương thiên họa kích đứng cách ngoài trăm dặm, thu liễm toàn bộ sinh mệnh dao động, hấn triệu hoán Thiên Quỷ.

Không lâu sau, hư không phá toái, không lâu cốt không lồ trắng xóa loáng lên

"Tham kiến chúa thượng."

Thiên Quỷ run lên, nó cảm ứng được Thần Nam hiện tại đáng sợ thế nào nên sợ hãi, nên biết bình thường tuy nó nghe lời nhưng không cung kính lắm. Giờ Thần Nam tái hiện uy thế lúc thu phục nó khiến nó hoảng sợ cực điểm, e Thần Nam giết mình.

"Ta bảo ngươi diệt đám ngươi đệ ngũ giới, có gặp thiên giai sơ cấp cao thủ không?"

"Tạm thời chưa phát hiện, đã diệt mấy chục người, bao gồm một Thần Hoàng và hai Thần Vương, chúng quá phân tán nên nhất thời ta chưa thể nắm chắc tung tích."

"Được không phát hiện thiên giai sơ cấp cao thủ là được, nhưng tốt nhất người nên tìm quanh khu vực này, đồng thời mật thiết quan sát không gian chi môn cho ta, có gì lạ phải báo ngay."

Thiên Quỷ thở hắt một hơi, vốn cho rằng Thiên Quỷ ra lệnh tấn công tuyệt thế sát thần Hắc Khởi, mà loại sát lục ma quỷ này, thiên giai cường giả cũng không chống nổi, "tám gương" chính là lão trùng tử, hiện tại đang bị "quay" đến nơi đến chốn.

Thân ảnh Thiên Quỷ tan đi trong hư không, Thần Nam nắm chắc hung binh phương thiên họa kích.

Ngoài đó trăm dặm, La Khải Nhĩ đang đại chiến đến lúc thảm liệt nhất, thân thể bị chém thành nhiều đoạn, nhưng đành liều mạng tử chiến.

Y cũng muốn đào tẩu nhưng không thể nào dứt ra được.

Lúc Hắc Khởi còn chưa vượt giới, ma đao đã đấu với Pháp Tổ, bây giờ Tuyệt vọng ma đao có nhiễm khí tức của y, dù y có chạy đến chân trời góc bể cũng sẽ bị tìm ra.

Hơn nữa y là Thái cổ cao thủ, tôn nghiêm của cường giả khiến y không thể bỏ chạy nhục nhã được.

Mấy đoạn trùng thể bị chặt như mấy ngọn núi lớn, phát ra tiếng sấm rền ép xuống Hắc Khởi. Bất quá, Thái cổ quân chủ cầm Tuyệt vọng ma đao quét thật mạnh, trùng thể liền hóa thành huyết vũ và tương thịt, tan nát trong không trung, chỉ còn lại vô tận huyết vụ phiêu tán.

La Khải Nhĩ rống lên thê thiết, chấn tan tàn thể, huyết quang rợp trời, thịt nát văng tứ tung, thảm liệt đến cực điểm.

"Nhân danh ta, huyết tẩy thiên hạ!" Pháp Tổ điên cuồng gầm lên.

Dùng huyết nhục của mình làm vật dẫn, cộng thêm tinh thần hệ ma pháp thi triển huyết chi thiên giai cấm chú. Loại ma pháp đáng sợ này gây hại cho chủ nhân trước rồi mới tới địch nhân, không đến lúc sinh tử quàng đầu, không ai nguyện ý thi triển.

Huyết quang ngút trời văng tứ tán, nuốt gọn ô vân cùng bầu trời xanh biếc, bốn mươi vạn thần ma oán linh gào lên kinh hãi, tiếng quỷ khiếu chói lói chấn động thiên địa!

Trong màn huyết quang, bóng dáng bốn mươi vạn oán hồn mơ hồ dần, bị tiêu hủy mất một nửa linh lực. Hắc Khởi đứng ở chính giữa vùng huyết quang, liên tục bị đánh tan hai lần nhưng đều tụ lại được. Y gầm lên phẫn nộ, sát khí vô tận bắn ra, sát ý ngàn ngút do ngàn vạn sinh linh ngưng tụ thành.

Bốn mươi vạn thần ma trải khắp trời vốn hư nhược gần như tan hẳn nhưng được sát khí của Hắc Khởi cấp dưỡng, tất cả lại hiển hiện, điên cuồng gào rống.

Pháp Tổ bất chấp nguyên khí đại thương, thi triển huyết hệ mapháp lưỡng bại câu thương, tuy thương tổn được Hắc Khởi và bốn mươi vạn thần ma chi hồn nhưng không thể hủy diệt đối phương. Hắc Khởi quá mạnh.

Trùng thể khổng lồ vỡ tan thành huyết ngục ngập ngụa mềm nhũn, sau cùng hóa thành từng con tiểu trùng nhỏ như linh xà cuộn mình, cơn mưa rắn dày đặc đổ vào Hắc Khởi.

Đao quang lóe sáng, Hắc Khởi giờ Tuyệt vọng ma đao chém xuống như chớp, huyết vũ và tàn trùng thi thể văng tung tóe.

"Dù chết, ta cũng kéo theo người." La Khải Nhĩ cười thảm, trùng thể tan nát, chỉ còn lại trùng đầu. Y rít lên, huyết nhục nát vụn lại ngưng tụ, điên cuồng lao vào Hắc Khởi.

Bốn mươi vạn thần ma oán hồn không thể ngăn trở toàn bộ, mặc cho ma đao của y lấp lánh nhưng vẫn bị huyết trời buộc, cả Hắc Khởi cũng bị bao phủ, cơ hồ bị một động vật cầu thể quán rịt.

Hắc Khởi biết đối phương không chống nổi nên muốn kéo mình chết theo, nhưng y là ai? Là sát thần Hắc Khởi, xưa này chỉ có y giết người, làm gì có chuyện y bị người ta giết.

Huyết nhục có năng lực ăn mòn nên y vung ma đao, toàn lực tránh né.

Cùng lúc, hư không phía trên nhục cầu bị xé toang vô thanh vô tức, một ngọn tuyệt thế hung binh lóe sáng lao tới.

Thần Nam nắm chắc phương thiên họa kích, chúc đầu lao xuống như thần ma từ thiên ngoại bay tới.

"Phập." Huyết quang rực rỡ, lưỡi kích cắm thẳng vào nhục cầu. Tiếng gào thảm thiết vang lên tận mây xanh, bốn mươi vạn thần ma cũng đồng loạt khóc theo.

Huyết nhục của Pháp Tổ nhanh chóng dạt ra, để lộ tuyệt thế sát thần Hắc Khởi ở trong.

Sắc mặt y nanh ác, hai mắt trợn trừng. Hung binh phương thiên họa kích cắm thẳng từ trên đỉnh đầu y xuống, lưỡi kích xuyên qua hạ thân, đòn thiên ngoại nhất kích này của Thần Nam đã xuyên qua y.

"A..."

Thái cổ quân vương Hắc Khởi điên cuồng gầm lên, mái tóc đen tung bay cuồng loạn, y thống khổ cực điểm.

Thần Nam giữ chắc cán kích, điên cuồng xoay tít, không chỉ đơn giản phá nhục thể của Hắc Khởi mà hắn đang toàn lực phá linh hồn của ma vương.

"Tuyệt Diệt Thái Hư!"

"Sát Na Vĩnh Hằng!"

"Hồn Phách Tịch Diệt!"

Hắn xuất ra tam đại pháp tắc của bát hồn như đang phát cuồng.

Cơ hội này khó gặp, hắn biết khó lòng triệt để hủy diệt đối phương, nhưng nhất định phải khiến Hắc Khởi trọng thương.

Hắc Khởi bị phương thiên họa kích đóng đinh, điên cuồng giãy giụa, gầm hét, bốn mươi vạn thần ma chi hồn đồng thời gầm lên, thiên địa

chấn động,lan đến tận thái hư!

"A... đáng chết, Tùng Tán Đức Bố chết trong tay ngươi, ta phải giết ngươi...a..."

Thiên cổ vô địch quân vương này quát lớn, thân thể nổ tung rồi nhanh chóng tụ lại.

Tuythoát được nhưng Hắc Khởi cũng lãnh đủ, linh hồn trọng thương, khiến vô địch sát thần xưng hùng một cõi bốc lửa giận lên tận chín tầng trời. ykhông thể nhẫn nhịn nổi.

Pháp Tổ chỉ còn lại một trùng đầu như ngọn núi, phần hận nhìn Thần Nam cảm phương thiên họa kích, lạnh giọng:"Tiểu tử ngươi được lắm, hôm nay ta không chết, ngày khác sẽ tính sổvới ngươi."

Y tuy muốn tính sổ với Thần Nam nhưng biết giờ khôngphải thời cơ, sát thần Hắc Khởi xưa nay chưa từng tha cho cừu địch, đómới là uy hiếp lớn nhất, cần diệt trừ trước, bằng không sau này ăn ngủkhó yên.

Hắc Khởi lạnh lùng nhìn Thần Nam, hai mắt sáng lên tia cừuhận, cháy rực lên trên không khiến những người quan chiến qua kí ứcthủy tinh kinh hãi, đủ thấy ma vương phần nộ thế nào.

"A..." Hắc Khởingẩng lên rống vang bi thảm: "Tùng Tán Đức Bố chết thật rồi, chết trongtay tên nhóc này, ngay cả binh khí cũng bị luyện hóa, đáng ghét thật,bi thảm thật. Yên tâm đi, ta sẽ báo thù cho đệ, huyết sát trăm vạn dặm,lấy ức vạn sinh linh bồi táng cho đệ."

"Hắn chết là đáng." Thần Nam chỉ lạnh lùng thốt ra một câu.

"Cáigi, chết đáng kiếp ư? Ngàn vạn sinh mệnh của sinh linh tại thế giới nàycũng không sánh được với Tùng Tán Đức Bố. Tiểu tử ngươi tên gì? Ta thềphải cầm cố linh hồn ngươi vạn năm tại luyện ngục, để ngươi vĩnh viễnở trong đau khổ."

Thần Nam nhìn Hắc Khởi lộ hung quang và sát khíxung thiên, cảm giác uy hiếp cùng cực, địch nhân hình như mạnh hơn,điên cuồng hơn Tùng Tán Đức Bố.

"Ta tên Thần Nam, người nghe cho rõ đây, người nhất định chết tại giới này."

"Haha..." Hắc Khởi cười điên cuồng, lạnh lùng đáp: "Tu vi của người không tệnhưng dù gấp ba lần cũng không làm gì được ta. Giết người rồi ta sẽgiết nốt đàn tạp cầu."

Thần Nam không động nộ, phi thường bình tĩnh đáp: "Dù chết, ta cũng kéo theo người."

Cùng lúc, hai nhân ảnh tan đi.

Trênkhông vang lên tiếng tương giao như ánh sao băng, tuyệt thể hung binhphương thiên họa kích và Tuyệt vọng ma đao chạm nhau cả ngàn lần trongnháy mắt, thiên địa rúng động, hư không liên tục phá toái.

Chương 334

Trùng sinh

Ma quân Hắc Khởi, thiên cổ bá chủ, nhất chiến diệt Thiên, uy danh động lục giới!

Bị phong ấn vô vàn năm tháng mà ma tâm không diệt, thiên cổ ma công tuluyện không ngừng, ngày thoát khốn đã gây họa loạn thiên địa. Tuy nguyên khí đại thương nhưng cảnh giới càng thịnh hơn, hôm nay vượt giới tiến tới, khó gặp đối thủ.

Thần Nam đại chiến với tuyệt thế sát thần đến thiên hôn địa ám, hoành tảo thiên địa, cơ hồ khiến nhật nguyệt vô quang, sao trời thất sắc. Núi cao bị nhổ bật lên không, quay tít rồi vỡ tan, những dòng sông nghịch không bay lên như ngân long, sóng biển quét khắp thiên địa.

Đó là một trường họa kiếp, lưỡng đại cao thủ đấu nhau khiến trời đất ngã nghiêng, sát khí lên tận bắc đẩu.

Trận kinh thế đại đối quyết này thảm liệt hơn hẳn lần Thần Nam đấu với Tùng Tán Đức Bố. Ngay cả tinh thần hệ pháp tổ La Khải Nhĩ cũng rùng mình, sau thời Thái cổ đến nay, qua bao tuế nguyệt y mới được chứng kiến lại, bất giác nhiệt huyết dâng lên, phảng phất quay về thời kì Thái cổ chư thần tỏa sáng.

Trong nửa thời thần, phương thiên họa kích và Tuyệt vọng ma đao va chạm vô số lần, không trung toàn là tàn ảnh của hai người, ở trung tâm trận chiến bị họ xé toang một hắc động, không gian chung quanh bị tan nát vô số lần.

Các kiểu chiến kĩ, võ kĩ được thi triển, sát chiêu liên tục tung ra, cả hai đã đấu đến lúc hưng phấn.

Hắc Khởi quân vương hơn hẳn Tùng Tán Đức Bố, sức mạnh bát hồn của Thần Nam lại không bằng trước nên đấu dằng dai, chiến lực của Thần Nam quyết không địch lại Hắc Khởi.

Sát thân thân cao trượng rườì, cơ nhục cuộn cuộn, mái tóc dài tung bay, ánh mắt sáng rực như ngọn lửa, liên tục gầm lên, Tuyệt vọng ma đao phát ra sát ý vô hạn, mỗi lần ma đao bừa là bốn mươi vạn thân ma chi hồn cùng gào rú theo, bốn mươi vạn oán linh đầy tuyệt vọng chi ý lên cực điểm.

Y thật sự trở thành ma vương không thể chiến thắng.

Thần Nam thẳng thừng va chạm với ma đao, nhãn thần sắc tựa lãnh điện, đối diện với uy thế của bốn mươi vạn thân ma mà hấn một mình gạt hết, độc chiến với Hắc Khởi đến giờ.

Hấn lần lượt quát ra pháp tắc của bát hồn, quả thật Hắc Khởi có bốn mươi vạn thân ma trợ lực nên dấu Thái Cổ chư thần quay lại cũng không dễ đối phó. Sát thân này quá mạnh.

Không hổ danh thiên địa vô địch, thế gian hiếm có đối thủ.

Thần Nam hát vang Tuyệt vọng ma đao, quát vang: "Tịch Diệt Luân Hồi."

Hắc Khởi quá mạnh, dù đối diện với Tịch Diệt Luân Hồi mà vẫn gầm vang, bốn mươi vạn thân ma chi hồn gầm theo, tiếng oán linh rền rĩ như biển gào vang khắp thiên địa, truyền ra Nhân gian giới.

Trước mặt Hắc Khởi nổi lên một bộ khô lâu cốt, lao vào Tịch Diệt Luân Hồi. Trong làn sáng chói lòa đất trời, Tịch Diệt Luân Hồi bị nó an nhiên vô dạng đánh tan rồi quay về cạnh Hắc Khởi.

Y cười cuồng vọng, tiếng cười chấn động trời cao, hư không run rẩy.

Bộ khô lâu do y giết bốn mươi vạn thân ma, rút tinh hoa luyện thành, đương nhiên kiên cố vô cùng, thậm chí còn hơn cả thân thể y.

"Tiểu tử, người mới thấy sức mạnh bề nổi của ta, sau cùng ta phải cho người ném mọi đau khổ rồi mới giết người." Hắc Khởi cười tàn nhẫn, trong mắt lóe sáng huyết quang.

"Lưỡng Thế Vi Nhân!"

"Sát Na Vĩnh Hằng!"

"Hoàn Vũ Tận Diệt!"

Thần Nam lại xuất ra tam đạo pháp tắc, hơn nữa đồng thời thi triển, định khiến đối phương trọng thương.

Nhưng ma uy của Hắc Khởi vô cùng, lần này y không dùng ma cốt mà quát lớn, bốn mươi vạn thần ma oán hồn cùng động.

Hồn ảnh vô tận tụ thành một ngọn núi cao sau lưng, y nhanh chóng bay lên đỉnh, đứng sừng sững trên đó như vô thượng tôn chủ.

Bốn mươi vạn thần ma oán hồn lần lượt phát ra hồn lực, từng phiến tử vong quang huy bùng lên biến nơi đây thành địa ngục.

Từ xa nhìn lại, quanh hồn sơn do oán linh tổ thành là hài cốt trải khắp hư không. Vô số máu tươi tụ lại thành dòng lớn tràn lan trên thình không, cảnh tượng như ở địa ngục.

Pháp Tổ hít một hơi khí lạnh, Hắc Khởi quả thật thâm bất khả trắc!

Thần Nam nhận ra tam đạo pháp tắc tuy đánh tan hơn nửa hài cốt và hồn sơn nhưng không chạm nổi vạt áo Hắc Khởi. Trước mặt đối phương hình như có mấy tầng tử vong chi lực, hóa giải hết mọi pháp tắc.

Đương nhiên y mạnh hơn Tùng Tán Đức Bố.

Hắc Khởi hú vang vọng đứng trên hồn sơn, ma thể cao lớn càng trở nên khôivĩ, quả xứng danh tuyệt thế hung thần. Vô tận sát khí phát ra, ma vân cuộn cuộn hướng về hồn sơn, những thần ma oán hồn bị đánh tan lại ngưng tụ.

Y đứng trên đỉnh hồn sơn, cầm Tuyệt vọng ma đao: "Xưa nay chỉ có ta giết người, không có chuyện người giết ta, người chết đi."

Ma khiêu vang vang, khuấy lên ô vân ngập trời đổ vào Thần Nam, hợp cùng Tuyệt vọng ma đao, nháy mắt đã chém tới.

Thần Nam máy động, phương thiên họa kích hất mạnh ra, tiếng choang choảng vang lên, hoa lửa tung tóe, hấn văng xa ngàn trượng, cổ họng phun máu. Hắc Khởi lại truy tới, Tuyệt vọng ma đao sát khí xung thiên bổ xuống, Thần Nam chặn lại, thân thể một lần nữa bị hất văng.

Hắc Khởi lúc này như ma hóa, hung hãn như Thái cổ hung thú, uy mãnh tuyệt luân, mạnh như Thần Nam cũng không thể đấu lực nổi.

Mọi người hông qua kí ức thủy tinh quan chiến đều lo lắng, Thái cổ quân chủ này quá mạnh, căn bản không thể dùng sức đấu chiến.

"Gừ..."

Hắc Khởi lại hú lên lao vào Thần Nam, bốn mươi vạn thần ma oán hồn sau lưng ngưng tụ lại thành một ma hồn cực lớn giữa thiên địa, động tác giông ghệt chủ nhân.

Hắc Khởi chém vào Thần Nam, ma hồn cũng vung đao chém xuống, thanh thế kinh nhân.

Thần Nam cả kinh, đó quả là một vô địch ma vương. Hấn tận lực chống lại, đồng thời cố triệu hoán Thần ma đồ nhưng lập tức thất vọng phi thường, Thần ma đồ không hề động tĩnh gì.

Một đòn này khiến Thần Nam tannát nhục thân, Hắc Khởi cười lạnh như thể báo phục lại việc y bị đối phương đánh tan nhục thân lúc bắt đầu.

Thần Nam vô cùng phẫn nộ, thân thể sức mạnh bát hồn không được như trước, hấn nhanh chóng ngưng tụ nhục thân, cầm hung kích đối diện với Hắc Khởi.

"Hấn mạnh như vậy phần lớn dựa vào bốn mươi vạn thần ma oán linh, ta sẽ dùng ma pháp cầm chân số thần ma chi hồn này, ngươi và bản thể của hấn đại chiến." Trầm tịch một lúc, Pháp Tổ đã hồi phục thân thể tan nát, khôi phục được quá nửa nguyên khí, bí mật truyền âm cho Thần Nam.

"Hảo!"

Tính huống cực kỳ nguy cấp, hai thiên giai cao thủ liên thủ!

"Giết!"

Thần Nam vùng phương thiên họa kích nhanh như sao băng, lưu lại tàn ảnh trên không cùng một dải hào quang lạnh lẽo, rợn người lao tới gần Hắc Khởi, lãnh quang xạ ra, ánh lửa tung tóe.

Trong trận ác chiến, hung binh phương thiên họa kích và Tuyệt vọng ma đao cùng xuất hiện vết tổn hại. Nhưng với những bảo vật có binh hồn này, lúc nào cũng khôi phục được.

Đại chiến thảm liệt vô cùng, Tuyệt vọng ma đao sáng rực rỡ, hàn quang xạ ra sát ý vô cùng, một đao chém xuống hót mất nửa đầu vai Thần Nam. Huyết quang xung thiên, Thần Nam vô cùng đau đớn nhưng không kêu lên.

Hắn cố ý như vậy, hiện tại chiến lực của Hắc Khởi mạnh hơn, chỉ có cách lưỡng bại câu thương mới có cơ hội thương đối phương, tạo cơ hội cho Pháp Tổ. Lúc này phương thiên họa kích cũng xuyên vào ngực Hắc Khởi, hắn quay tít khiến lồng ngực Hắc Khởi nát mất một nửa.

Lối đánh thảm liệt này khiến nhục thể phục nguyên được nhưng linh hồn bị trọng thương, không thể hồi phục trong thời gian ngắn. Hơn nữa nỗi đau đơn không khác gì với người thường, ý chí kém kiên cường không bao giờ chịu nổi.

Hắc Khởi nén đau, lạnh giọng: "Tiểu tử độc ác thật, cũng giống ta năm xưa."

Y cùng Thần Nam lại đối chiến, đao, kích liên tục va nhau, huyết quang lóe lên.

"Nhân danh ta, Linh hồn tịnh hóa!" Pháp Tổ xuất thủ, Quang minh hệ thiên giai cảm chú mới sáng tạo gần đây để đối phó tử vong oán hồn bùng lên.

Bốn mươi vạn thần ma oán hồn bị làn sáng thần thánh bao trùm, tiếng

kêu khóc rền rĩ vang lên bất tuyệt, bốn mươi vạn oán linh đồng thời giãy giụa.

Mấy vạn oán linh tan tành như bóng đêm gặp ánh lê minh.

"Con trùng đáng chết, không diệt người thì người dám đối phó với ta như vậy, tan xương nát thịt mau." Hắc Khởi phần nộ cực độ, ơ hờ một chốc mà thânma chi hồn bị phá dễ dàng như thế, sao không khiến y đại nộ? Y rút đao chém vào Pháp Tổ.

La Khải Nhĩ kinh hãi, phát hiện quang hệ thiêngiai cấm chú ma pháp Linh hồn tịnh hóa nhanh chóng tan mất, mấy vạn oánlinh vốn tan biến lại xuất hiện.

"Không thể nào."

"Ta không thể hủy diệt, làm gì có chuyện thânma chi hồn ta té luyện ra lại bị hủy diệt." Hắc Khởi gầm lên lao tới, bốn mươi vạn thânma oán hồn cũng điên cuồng gào rú, lần này chúng hợp lại cùng Hắc Khởi, hung hãn đánh tan trùng thể như ngọn núi.

"Lần này ta quyết giết người, không cho người cơ hội nữa." Hắc Khởi rít lên.

Y xuất ra bốn mươi vạn thânma chi hồn, ma đao liên tục vạch lên trên không, từng đạo chú văn xuất hiện gần Tuyệt vọng ma đao rồi giờ lên cao chém vào Pháp Tổ.

Thần Nam cũng hành động.

Thân thể và phương thiên họa kích hợp nhất, hấn liên tục gầm lên.

"Tam Thiên Đại Thế Giới!"

"Băng Phong Tam Vạn Lí!"

"Lưỡng Thế Vi Nhân!"

"Sát Na Vĩnh Hằng!"

"Hoàn Vũ Tận Diệt!"

Chỉ đợi mỗi cơ hội này. Hắc Khởi xuất thủ, Thần Nam cũng xuất thủ, pháp tắc, hung kích và cả thân thể hấn hòa làm một lao vào tuyệt thế ma quân.

Hiển nhiên, Hắc Khởi có phần kị húy khi hai thiên giai cường giả liên thủ. Y quyết định diệt Pháp Tổ trước rồi từ từ xử lý Thần Nam, báo thù cho Tùng Tán Đức Bố.

Không lâu cốt do bốn mươi vạn thần ma hài cốt tinh hoa tế luyện thành ngăn trước mặt y, che đỡ đòn công kích của Thần Nam, bản thân y cùng thần ma oán linh vung Tuyệt vọng ma đao bổ mạnh vào La Khải Nhĩ.

"Tịch diệt cho ta."

"A..."

Pháp Tổ kêu lên thảm thiết, thân thể đang tụ lại vỡ tan, cả linh thức tựa hồ cũng bị đánh tan.

Hắc Khởi lộ ra nụ cười mãn ý tàn nhẫn, nhưng lập tức tắt ngay. Thần Nam phá tan bộ không cốt, bổ thẳng vào bản thể của y.

Thân thể bị chẻ làm đôi, linh hồn cũng thụ trọng thương.

Nộ hỏa lan tràn, Hắc Khởi vô cùng phẫn nộ. Bất quá, đã diệt được con trùng kia nên giờ có thụ trọng thương cũng đáng, y có thể thoải mái hành hạ cừu nhân.

Nghĩ vậy, nộ hỏa của y tan ngay, thân thể nhanh chóng tụ lại, lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

"Đến phiên ngươi, ta phải hành hạ ngươi một vạn năm." Y thu hồi không lâu cốt rải rác trên không, chỉ Tuyệt vọng ma đao vào Thần Nam.

Thần Nam thầm nghĩ, chẳng lẽ dự cảm cách đây không lâu lại thành thật? Hôm nay e là lành ít dữ nhiều.

Nhưng giờ không còn chỗ lùi, hấn buộc phải tử chiến đến cùng.

Đến nước này hấn không hề chán nản mà hào khí dâng lên ngàn ngút, chiến ý cháy sáng trong lòng, huyết dịch dần sôi lên.

"Chết, ta cũng phải kéo theo ngươi."

Hấn không lùi, cầm kích lao tới, quyết tử cùng đối phương.

Lập tức vô số vùng hư không tan tành, thảm liệt đại chiến lại bắt đầu. Thần Nam mang lòng quyết tử cùng xung thiên chiến ý nên trận chiến với Hắc Khởi thiên hôn địa ám.

Cùng lúc một tia dao động kì dị tràn ra, trên không sáng rực hào quang, một con nhộng chừng hơn trượng xuất hiện tại hư không.

"Soạt."

Con nhộng phát ra kim quang đột nhiên phá toái, một cánh bướm nhanh chóng bay ra.

Pháp Tổ La Khải Nhĩ.

Y không còn giữ trùng thể chậm chạp, hiện cao như người thường, trừ mang trùng đầu cùng một đôi cánh bướm màu vàng sau lưng, y giống hệt thường nhân, hình dáng dễ coi hơn lúc mang trùng thể vô số lần.

Biến hoá.

Trong hoàn cảnh này y lại biến hóa thành công.

Y quan sát trận khoáng thế đại chiến giữa Thần Nam và Hắc Khởi ở ngoài xa, đang đi đến những thời khắc thảm liệt nhất.

Thoáng chốc, y phảng phất thấy mình quay về Thái cổ thời kì.

Trong thời đại có vô vàn cường giả đó, bao nhiêu anh hùng đều rơi rụng trong những trận đại chiến thế này. Đó là một trang sử hủy diệt, đầy tối tăm khiến cường giả rơi máu lệ.

La Khải Nhĩ cơ hồ thấy cường giả mạnh nhất năm xưa đang tung hoành thiên địa, phong thái cao vời.

Tựa hồ thấy lại cảnh tượng bi thảm anh hùng mặt lộ, máu của cường giả nhuộm khắp thiên địa.

Y tuy đau lòng, tiếc nuối nhưng biết trận chiến năm xưa xứng đáng.

Phảng phất như khung cảnh Thái cổ chư thần năm xưa rơi máu khắp thiên địa, nhiệt huyết đại chiến.

Tựa hồ nghe thấy tiếng hét bi thương khí tráng sơn hà của Thời Không đại thần, tự hủy tu vi bách thế để nghịch chuyển càn khôn, điên đảo âm dương, bất chấp cái giá phải tịch diệt mở con đường máu cho chư thần.

Như nhìn thấy Ma Chủ, người được coi là điên cuồng nhất thiên địa, trong trận chiến tuyệt vọng đã hút lấy trăm vạn sinh hồn, dùng phương thức tàn nhẫn nhất giết địch.

Sau cùng, hình ảnh dừng lại nơi đại thần Độc Cô Bại Thiên, người lật tay cũng làm càn khôn biến đổi, đang máu nhuộm trời xanh.

Trận chiến thành công để thiên cổ tuế nguyệt yên bình.

"Ha ha..." Pháp Tổ cười vang, bước khỏi tâm linh thế giới, ngẩng mặt lên bật cười: "Không ngờ ta còn có ngày khôi phục thực lực."

Ngoài xa Hắc Khởi và Thần Nam tách nhau ra.

Mắt Hắc Khởi xạ ra hào quang đáng sợ, lạnh lùng nói: "Được lắm, quả nhiên may mắn không chết, tu vi càng tinh tiến."

Pháp Tổ tỏ ra cực kì tự tin: "Đấu được với ngươi."

"Vô dụng, ngươi vẫn còn lâu mới là đối thủ của ta." Hắc Khởi lạnh tanh nói.

"Không ổn, một quân chủ khác của đệ ngũ giới sắp tới." Thiên Quỷ

ngoài xa truyền âm cho Thần Nam.

Trong lòng hấn dậy sóng, không giữ nổi bình tĩnh.

Thoángchốc, hấn nghĩ tới một việc - biến hóa. Được Pháp Tổ châm ngòi, hấnđang đi đến quyết định gian nan: có tu luyện Thái Thượng vong tình lục không.

Chương 335

Bắc Đầu Phục Ma

Thái Thượng vong tình lục là bảo điển danh truyền Thiên giới vô số năm, được coi là thiên thượng địa hạ đệ nhất kì công, uy danh còn hơn cả Hoán Ma kinh của Thần gia.

Điểm kì tuyệt thần dị của thần công đương nhiên vô vàn, nếu tu thành không biết sẽ mạnh đến mức nào.

Thần Nam từng đọc qua Thái Thượng vong tình lục, chỉ đọc nửa bộ đã vô cùng chấn động, không dám đọc tiếp nửa sau, sợ mình nhập ma rồi không thể rút chân mà tự luyện, sau cùng đành bỏ đi.

Nửa bộ công pháp mà tu thành thì mỗi ngọn cây, cọng cỏ, thiên địa vạn vật đều là của hắn, từ lớn như núi non sông ngòi cho đến nhỏ như hạt bụi, sâu kiến, thậm chí cả thân thể địch nhân cũng vậy. Ý niệm đến đâu, phạm là vật chất sẽ phải nghe lệnh của hắn, nếu đại thành sẽ lên thêm một mức. Đáng sợ hơn là khi hoàn thành, hắn và Thiên là một, cách hắn làm là 'tắc', thiên địa pháp tắc do mình hắn định.

Đó tuyệt đối là một bộ thần ma cấm thư. Tu luyện là đạt đến thần ma chi cảnh, xứng danh thông thiên kì thư!

Nhưng bộ kì thư này quá tà dị, tu luyện nó phải không ngừng giết tự ngã, biến hóa thành một tự ngã hoàn toàn mới, để nhục thể và tinh thần liên tục tăng cao.

Cứ như thế, sau cùng sẽ thành thiên địa hay còn là bản thân?

Vì nguyên nhân vậy, hắn không ngó ngàng đến Thiên giới đệ nhất kì thư. Đến cuối cùng sẽ tu luyện thành cái gì? Hắn không biết.

Từ Hoán Ma kinh, hắn đã nắm được đôi chút. Bộ công pháp đó cũng kì dị không kém - dùng thân thể một người khác làm trận pháp cho một cường giả chết nhiều năm sống lại.

Thái Thượng vọng tình lục có ẩn chứa âm mưu như vậy không?

Đó là điểm Thần Nam lo lắng nhất, từ lúc tiếp xúc với quyển sách này đã liên tưởng như vậy, liên tục biến hóa bản thân, cuối cùng thành một tượng hoàn toàn mới, có phải là điều tác giả Thái Thượng vọng tình lục dự liệu trước, rồi bày ra một cái bẫy cực lớn?

Hắn lo rằng tiến hóa thể sau cùng lại phục vụ cho Thiên nhân, tác giả của tà thư.

Tu luyện hay không? Thần Nam phi thường mâu thuẫn, thấy Pháp Tổ biến hóa, hắn liên tưởng đến Thái Thượng vọng tình lục, với thiên giai tu vi chắc chắn có thể lập tức thi triển vài cấm pháp trong đó nhưng chỉ e không thể quay đầu.

Hiện tại tình huống quá nguy hiểm, chỉ có thực lực mới là đạo lý. Tuy Pháp Tổ cực mạnh nhưng rõ ràng không phải đối thủ của Hắc Khởi. Dù gì Thái cổ quân chủ cũng là nhân vật ngang cơ với Ma Chủ.

Tu luyện hay không? Quả khó quyết định.

La Khải Nhĩ và Hắc Khởi đang đại chiến, cả hai đều là cường giả từ Thái cổ thời kì, thân kinh bách chiến, kinh nghiệm đối địch vô cùng phong phú. Vừa giao thủ đã biết nhau mạnh yếu thế nào.

Quân vương Hắc Khởi hú vang trời, tư thái cuồng bá bất khả nhất thế!

La Khải Nhĩ biến sắc mấy lần, biết mình dù tái hiện tu vi gần như năm xưa nhưng vẫn không phải địch thủ của đối phương.

Nhưng giờ không thể giơ mình chịu nhục như trước được. Dù chiến bại cũng phải chết cho tôn nghiêm, buộc đối phương phải trả giá.

Y không từ thủ đoạn đối đãi với người khác, đương nhiên đối địch càng không cố kỵ gì.

Thái cổ ma pháp ảo ma lĩnh vực nhanh chóng được thi triển, cơ hồ có một vòng sáng che kín thiên địa, phạm vi ngàn dặm đều trở thành ảo ma vực trong tay y, mọi sinh mệnh thể trong lĩnh vực đều tử vong.

"Tuy có thêm cánh nhưng cuối cùng người vẫn là một con trùng. Loại pháp tắc không gian này cấm cố được ta sao? Đúng là buồn cười. Chẳng qua là huyết chôn con trùng người." Hắc Khởi bật cười.

"Tâm hữu linh tê!"

Pháp Tổ đứng trong lĩnh vực của mình quát vang, không phải dạng cảm ứng lãng mạn mà là tinh thần ma pháp công kích kinh nhân giết người trong vô hình.

Y muốn quán thông ý nghĩ trong lòng Hắc Khởi rồi tạo thành ảo cảnh trong tâm hải đối phương, để đối phương tự giết mình.

Hắc Khởi ngẩng lên gầm vang, cuồng phong quét qua tâm hải, hơi lộ vẻ thất thần, đó là đòn công kích đến từ linh hồn, một cây kiếm lớn đang tung hoành trong tâm hải, dấy lên ô vân dày đặc, toan chấn nát tâm hải của y.

Thế giới tâm hải của y có dấu hiệu tan rã, cây thần kiếm cấu thành từ tinh thần sắp hủy diệt tâm hải thì y chợt gào lên tuyệt vọng, trong tâm hải liền có một thanh ma đao cũng do tinh thần ngưng tụ thành hoành không xuất thế, đánh gãy thanh thần kiếm. Thế giới tâm hải rạn vỡ liền ổn định rồi khôi phục nguyên trạng.

Thế giới tâm hải của y như đã trải qua luân hồi nhưng với ngoại giới chỉ là nháy mắt.

Y mở bừng mắt nói với Pháp Tổ: "Không cần thi triển tinh thần ma pháp với ta. Vô hiệu thôi. Tâm chí ta còn cứng hơn thép."

"Ta biết, chẳng trách được." Pháp Tổ cười lạnh.

"Thấy được tâm hải của ta? Ha ha..." Hắc Khởi ngẩng mặt cười vang nhưng thần thái vô cùng nanh ác, phát ra tuyệt vọng chi ý, lạnh lẽo nói: "Lúc nhỏ chưa thành danh ta bị người ta bức phải ăn thịt phụ mẫu. Mới thành danh đã bị người ta phong ấn trong tuyệt địa, để sống sót ta phải ăn cả chínhi nữ theo bên mình. Cả ái thiếp nữa. Lúc thành danh đỉnh cao, dẫn bốn mươi vạn thần ma tung hoành thiên địa, nhưng sự tình không hoàn mỹ, lại trúng kế của người ta, bị hai

quân vương bố trận vây khốn vạn năm, trong lúc tuyệt vọng giãy giụa đã sáng tạo ra thiên cổ ma công, tự tay động thủ giết bốn mươi vạn tâm phúc đem tế luyện họ thành thần ma oán linh, sau cũng cũng thoát được tuyệt trận, giết sạch cường địch. Người đời cho rằng ta giết bốn mươi vạn thần ma cứu địch, có ai biết họ đều là thủ hạ theo ta chinh chiến? Ha ha.. đích xác, sau này ta giết địch nhiều hơn số đó nhiều nhưng đầu tiên vẫn phải giết thủ hạ. Ha ha..."

Hắc Khởi điên cuồng cười vang, sắc mặt méo mó cực điểm.

Thần Nam và Pháp Tổ tăng công lực lên cực hạn. Hắc Khởi kinh qua nhưng hoàn cảnh tuyệt vọng nhất, lịch trình tâm linh này quá đáng sợ, một khi y rớt tay, thủ đoạn hành sự ắt tàn nhẫn hơn người thường trăm lần.

Hắc Khởi chìm vào tuyệt vọng là đáng sợ nhất.

Tinh thần ma pháp công kích của La Khải Nhĩ không thương tổn đến y mà kích dậy ám hắc chi tâm tàn bạo nhất, tâm tình tuyệt vọng lan tràn thiên địa, khí thế của Hắc Khởi lên đến cực điểm!

"Thế giới này không ai ngăn nổi ta! Nhìn khắp Tam giới Lục đạo, trừ vài ba người, còn ai đáng là đối thủ của ta."

Hắc Khởi cười điên cuồng, không biết y khẩu xuất cuồng ngôn hay thật sự đạt đến cảnh giới đó.

Bất kể thế nào, Pháp Tổ và Thần Nam đều cảm thấy áp lực chừng từng có. Thái cổ quân vương mạnh hơn hẳn, vết trọng thương cơ hồ không ảnh hưởng gì, bốn mươi vạn thần ma oán linh quanh y phảng phất như ngọn lửa hùng hực cháy lên.

Lĩnh vực được Pháp Tổ bố trí khắp ngàn dặm tiêu tan.

"Thế" mà Hắc Khởi phát ra lên tận thái hư.

"Thời Không đại thần ở đâu? Ma Chủ ở đâu? Độc Cô Bại Thiên ở đâu? Ra đây. Không ai chống nổi ta trăm chiêu." Hắc Khởi gằn như phát cuồng.

Pháp Tổ và Thần Nam nhìn nhau, lộ vẻ kinh hãi, họ đã liên thủ cũng không chống nổi Hắc Khởi.

"Chiến hồn lang thang trong thiên địa, các chiến hữu của ta, xin hãy nghe lời ta triệu hoán..." Pháp Tổ lần đầu tiên trịnh trọng ma trang nghiêm ngâm xướng cổ lão chú ngữ như phổ thông ma pháp sư.

Đương nhiên hiệu quả khác hẳn, chú ngữ của một Thái cổ ma pháp tổ thần ất uy lực thạch phá thiên kinh!

Từ lời chú ngữ là biết uy lực này khác một trời một vực với pháp sư hiện tại.

Pháp sư mạnh nhất bây giờ dù thi triển được Thái cổ ma pháp cũng chỉ ngâm xướng: "Những Thái cổ thần linh vĩ đại lang thang trong thiên địa..."

Pháp Tổ xưng hô họ là chiến hữu, cách biệt vô cùng.

"Tuyệt diệt chi - Thiên ngoại vẫn thạch!" Pháp Tổ quát vang.

Không chỉ Thần Nam kinh hãi mà Hắc Khởi điên cuồng cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Các cao thủ Thiên giới và Nhân gian quan chiến thông qua kí ức thủy tinh đều tỏ vẻ kinh hoàng. Trong truyền thuyết, Thái cổ ma pháp sư có thể triệu hoán thiên ngoại vẫn thạch về đại chiến, nhưng ai nấy chỉ coi đó là lời đồn, không ngờ hôm nay được chứng kiến thật sự.

Từ trời cao một màn mưa sao băng nhanh chóng phá không bay tới, đúng là không tưởng tượng nổi do một người triệu hoán tới.

Hào quang chói thoáng chốc đã tới như diệt thể chi quang. Pháp Tổ lại triệu hoán được thiên ngoại vẫn thạch tấn công.

"Ầm, ầm, ầm..."

Thình không chấn động, vô vàn vẫn thạch phát ra hào quang chói lọi lao tới Hắc Khởi, nuốt chửng y.

Nhưng trong lúc mọi người ở Nhân gian, Thiên giới chưa kịp hoan hô thì tiếng cười điên cuồng phát ra trong màn mưa sao băng.

"Ha ha ha... Ta nói rồi, không ai giết nổi ta, 'Thiên' cũng không."

"Âm."

Cơn mưa sao băng thoáng chốc sáng rực lên cực điểm rồi vỡ tan, hóa thành cái bụi tầm thường, biến mất trong hư không.

Tất cả tan đi, thân thể cao lớn của Hắc Khởi đứng trên không, cầm Tuyệt vọng ma đao phát ra sát ý xung thiên, bốn mươi vạn thân ma oán linh đốt lên sát khí rùng rợn.

Sắc mặt Pháp Tổ nhợt đi, đã triệu hoán đến sát chiêu Thiên ngoại vẫn thạch, cấm kỹ tuyệt học của ma pháp mà vẫn không làm gì được Hắc Khởi, làm thế nào mới giết được y?

"Trừ phi người triệu hoán sao trời vô tận, hoặc 'Thiên' đến đây." Quân vương Hắc Khởi buông lời lạnh lùng, chấn nhiếp hồn người.

La Khải Nhĩ lần đầu tiên có cảm giác vô lực.

Thần Nam định dùng Thiên Khanh nhưng biết rằng Hắc Khởi không phải con nít ba tuổi mà là thiên cổ quân vương điên cuồng, dù dẫn y tới chắc y cũng bằng thần thức tu vi hùng hậu mà cảm ứng được nguy hiểm.

Chỉ khi đến lúc cuối cùng, lưỡng bại câu thương, mất hết chiến lực, đó mới là chiến trường quyết định.

Nhưng hắn không biết mình có kiên trì nổi đến lúc đó không.

Hiện tại hắn cần thực lực.

Hắn biết mình không được chọn lựa, nếu bây giờ nghịch chuyển huyền công, có lẽ sẽ tăng tu vi lên mức vô tận, nhưng được sao? Hiện tại thần công không chịu sự khống chế của hắn, hiện tại chỉ còn cách dùng tới một vài tuyệt học trong Thái Thượng vong tình lục.

Hắn bị bức phải đi lên con đường không lối về.

"Mỗi ngọn cây, cọng cỏ, thiên địa vạn vật đều là của ta... ý niệm đến đâu, phàm là vật chất sẽ phải nghe lệnh của ta... ta và Thiên là một. Cách talàm là 'tắc', thiên địa pháp tắc do mình ta định..."

Đệ nhất kì công Thái Thượng vong tình lục cổ lão mà thần bí. Mỗi câu chữ trong lòng Thần Nam là những cấm kị chi pháp khủng khiếp hiện lên trong óc.

Dù đi trên tuyết lộ, hắn cũng đành cay đắng chấp nhận.

Tâm pháp gia truyền Hoán Ma kinh bị hắn cố cắt đứt, thay bằng Thái Thượng vong tình lục, xương cốt vang lên tiếng lách cách, chân nguyên trong kinh mạch như sóng biển gầm gào, thân thể hắn cơ hồ nổ tung.

Không thể quay lại nữa rồi.

Chỉ đành tiến lên...

Chân nguyên phá nát gân mạch, tiến vào cốt cách, đường lối hành công hoàn toàn bất đồng. Không cần gân mạch hay huyết vị, toàn thân đều là huyết mạch, kể cả tóc tai hay làn da.

Thiên thông địa động!

Thần Nam cảm giác bản thân dung nhập vào thiên địa, nhìn thấy sao trời sáng rực, ánh sao vô tận rạn ngời.

Một môn tuyệt học trong Thái Thượng vong tình lục lóe lên trong óc.

Hắn quát lớn: "Bắc Đẩu Phục Ma!"

Hòa vào thiên địa, hắn cảm giác mình và bắc đẩu thất tinh trên trời tạm thời nối liền.

Bắc đẩu thất tinh phát ra ánh sáng vô hạn, từ trời cao xạ ra bảy quang trụ.

Chương 336

Tiến vào đệ ngũ giới

Thiên thông địa động, bắc đầu phục ma!

Thần Nam nhục thân tuy đứng trên hư không nhưng cảm giác đang hóa thân thiên địa. Ưc vạn tinh mang chiếu sáng hoàn vũ, hẳn tưởng mình đang ở trong tinh không.

Sao sáng vô tận trường tồn thiên cổ, bảy vì sao sáng rực đáp lại cảm ứng của hắn. Bắc đầu thất tinh rải xuống hào quang ngập trời, tụ lại thành bảy đạo thần quang từ thiên ngoại bay về, ngưng tụ thành bảy quang trụ, chụp xuống Hắc Khởi.

Thông thiên thất quang!

Thần Nam cảm giác vô cùng quen thuộc, nhớ lại Thông thiên thất trụ ở Phiêu Diêu phong.

Bảy đạo thần quang cùng bắc đầu thất tinh trên trời tương ứng chiếu sáng mặt đất.

Rốt cuộc Hắc Khởi không giữ nổi bình tĩnh, lưu lại tàn ảnh rồi nhanh chóng lướt đi mấy ngàn trượng, bốn mươi vạn thần ma oán linh di động theo, tiếng rền rĩ như sóng biển quét qua thiên địa, dấy lên vô tận ô vân.

Đạo quang trụ đầu tiên bay lên không, ép xuống mặt đất vô tận, tuy không phát ra dao động năng lượng nhưng sức mạnh hàm chứa trong đó vô cùng kinh nhân. Đương nhiên nếu kích trúng mặt đất sẽ hủy diệt một vùng thành tử địa.

Tâm niệm của Thần Nam tuy liên thông bắc đầu nhưng tâm thần vẫn quan sát chiến trường, đạo tinh quang này do Thiên Xu tinh phát ra, hẳn kết thành pháp ấn phức tạp, miệng quát lớn tinh thần chi quang. Vô tận tinh thần chi lực đổi hướng đuổi theo Hắc Khởi.

"Gừ..."

Hắc Khởi đại nộ, hấn xưa nay gặp mạnh càng mạnh hơn, chưa từng thoái lui, hiện tại ma hỏa đại thịnh, bèn đưa Tuyệt vọng ma đao chỉ vào tinh quang, bốn mươi vạn thần ma oán linh cùng gào lên.

Tuyệt vọng ma đao và tinh thần chi quang va nhau, bùng lên hào quang, tiếng gầm điên cuồng của Hắc Khởi vang khắp thiên địa.

Đạo tinh thần chi quang bị cái thế ma vương đánh tan.

Tinh thần chi lực từ Thiên Xu tinh bị y đánh bật đi, bốn mươi vạn thần ma oán linh cùng gào lên.

Qua kí ức thủy tinh, các tu giả của Nhân gian và Thiên giới đều biến sắc, Thái cổ quân chủ này quả bất khả chiến thắng!

Cùng lúc, đệ nhị đạo và đệ tam đạo tinh thần chi quang đồng thời chiếu tới.

Bạch quang từ Thiên Tuyền và Thiên Cơ tinh sáng chói, tụ thành hai quang trụ, xuyên xuống gần chỗ Hắc Khởi, định bao phủ y.

"A..."

Hắc Khởi phát cuồng, mái tóc dài tung bay, cuồng loạn vũ động, diện mạo anh ác cực điểm. Bốn mươi vạn thần ma hóa thành vô tận ma vân, chặn trước mặt y, hòa vào thần quang của sao trời.

Một bên sáng chói, một bên ảm đạm va nhau kịch liệt.

Ngay cả La Khải Nhĩ cũng kinh hãi.

Nhưng kết quả vượt khỏi ý liệu, hai bên vô thanh vô tức, điên cuồng hút lẫn nhau.

Sau cùng, Tuyệt vọng ma đao kết thúc tình hình giằng co, tinh quang tan tác, bốn mươi vạn thần ma oán linh hồn ảnh ảm đạm.

Hắc Khởi gầm lên điên cuồng, quanh mình phát ra vô tận sát khí khiến bốn mươi vạn thần ma oán linh đồng thời phục nguyên!

Hắc Khởi đáng sợ, quả nhiên vĩnh hằng bất diệt!

Nhưng nhìn kỹ sẽ thấy khoe miệng y rỉ máu, nội thể bị tổn hại, thụ trọng thương, nghiêm trọng hơn nhiều vết thương ngoài thể phách.

Thật ra trong thời gian quá ngắn, Thần Nam không thể hiểu tường tận Thái Thượng vong tình lục, nhưng dựa vào thiên giai tu vi và tâm pháp tà thuật vận chuyển thể nội chân nguyên theo những gì ghi trong môn công pháp đáng sợ này, thi triển một vài tuyệt học như Bắc Đẩu Phục Ma.

Nhưng về ý cảnh của Thái Thượng vong tình lục cần tham ngộ nhiều chỗ kì diệu khác mới nắm được tinh túy.

Nhưng giờ đành phải học kiểu mô phỏng, dựa vào thiên giai tu vi, cưỡng ép thi triển một vài cấm kị tuyệt học.

Bằng không bảy đạo của tinh quang của Bắc đẩu thất tinh sẽ cùng chiếu xuống.

Hiện tại bảy quang trụ tuy đến cách nhau chỉ nháy mắt nhưng với cao thủ cỡ Hắc Khởi, thể cũng đủ rồi, có thể ung dung hóa giải.

Thiên Quyền, Ngọc Nhài, Khai Dương ba đạo tinh quang thoáng chốc kích tới, quán thông thiên địa.

Lần này ma đao của Hắc Khởi giữ phương chính giữa, thần ma oán linh giữ métả, khô lâu do thần ma hài cốt luyện thành giữ mé hữu, cùng đối kháng ba đạo tinh quang.

"Ngần ra đó làm gì, lên đi." Thần Nam quát vang với Pháp Tổ.

La Khải Nhĩ tỉnh mộng, hiện tại không phải lúc ngần ra, không diệt đối phương sẽ bị y huyết sát trăm vạn dặm, cân nhắc thể nào ắt loại người bất cần thủ đoạn Pháp Tổ biết chọn lựa.

Thiên địa lóe lên từng trận hỗn độn chi quang, không gian chung quanh tan vỡ không thành hình dạng gì, cũng quay về hỗn độn.

Ba đạo tinh quang va chạm với Hắc Khởi vô cùng kịch liệt.

Tuyệt vọng ma đao suýt nữa gãy gục, bốn mươi vạn thần ma oán linh bị oanh kích tứ tán, khô lâu cốt tan thành vô số đoạn. Ba đạo tinh thần chi quang tan biến, Hắc Khởi vừa thò khỏi vùng hỗn độn liền bị một dải mapháp hỗn hợp của La Khải Nhĩ kích trúng, tan tành từng mảnh.

Y phần nộ gầm lên, thân thể lại ngưng tụ, nhưng đạo tinh thần chi lực sau cùng do Thần Nam khống chế lại giáng xuống.

Thần lực phá không bay tới, đập vào mình Hắc Khởi, Tuyệt vọng ma đao gãy làm đôi, Hắc Khởi bị đánh tan xương nát thịt, linh hồn ảm đạm hẳn, thụt trọng thương không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng dị biến đáng sợ nằm ở phía sau.

"A..."

Hắc Khởi phần nộ gầm lên, thanh âm truyền khắp Thiên giới và Nhân gian, thân thể tan nát không tụ lại ngay, bốn mươi vạn thần ma chi hồn bị đánh tan tràn về chỗ y như mây đen đầy trời, toàn bộ bị hồn phách y hút lấy.

Cả khô lâu cốt tan tành cũng bay về, dung nhập vào toái cốt của y, lúc đó y với chân chính tụ lại.

Tiếng gầm tuyệt vọng vang lên, bốn mươi vạn thần ma oán linh giã giụa trong tuyệt vọng, phát ra sát khí xung thiên rồi toàn bộ tan vào thể nội Hắc Khởi.

Hắc Khởi tụ lại một cách đáng sợ.

Trong tuyệt vọng, y tăng thêm một mức.

"Cho các ngươi biết, ta vĩnh hằng bất diệt. Tam giới Lục đạo không mấy đáng là đối thủ của ta." Hắc Khởi cảm Tuyệt vọng ma đao bị gãy, ma đao nhanh chóng liền lại.

Những người quan chiến qua kí ức thủy tinh gần như tuyệt vọng, Thái cổ ma quân này quả bất khả chiến thắng, mạnh hơn cả Tùng Tán Đức

Bố.

Hắc Khởi lạnh lùng nhìn Thần Nam: "Người cũng dùng Bắc Đẩu Phục Ma, quả là xảo hợp, năm xưa bọn ta cũng bị trận pháp kiểu này phong ấn. Giờ lại gặp, không giết người khó với nổi hận trong lòng."

Hiện tại Thần Nam không có thời gian cân nhắc chuyện Hắc Khởi bị phong ấn năm xưa.

Hiện tại trong lòng hắn cô tịch, cuối cùng đã bước lên con đường không lối về của Thái Thượng vọng tình lục. Công pháp trong đó vô cùng quái dị, không hổ là Thiên giới đệ nhất công pháp.

Nhưng thời gian ngắn ngủi, căn bản không thể phát huy toàn bộ uy lực của các cấm kỹ tuyệt học trong đó. Hắc Khởi trong lúc tuyệt vọng lại lên cao hơn một cấp, dù là thông Thái Thượng vọng tình lục cũng nắm chắc triệt để diệt được đối phương, nói gì lúc không có thời gian này.

"Không ổn, đệ ngũ giới không gian chi môn đã mở, một quân vương vượt giới." Thiên Quỷ sợ hãi truyền âm cho hắn.

Trong óc hắn nổ vang, một Hắc Khởi đã không chống nổi, thêm một người... hắn không dám tưởng tượng hậu quả.

Vô tận sát ý cùng "Thế" kinh nhân của cường giả ngút trời tràn tới như tiếng biển gầm, đang quét vào tiểu thôn yên tĩnh trên bờ, thanh thế vô cùng đáng sợ.

Quân vương vượt giới thoáng chốc đã tới.

Người này cao một trượng, thân thể cao ráo, dung mạo tuấn lãng, da trắng mịn, vốn trông cực kỳ văn nhã nhưng lúc này y toàn thân nhuộm máu, sát cơ lộ lộ như lưỡi thần kiếm sắc bén vừa rời vỏ.

Tà áo nguyệt bạch rách tan, bị máu nhuộm đỏ, nhất là những nơi yếu hại càng tan tác, chắc từng chịu không ít đợt công kích trí mệnh.

Tay y cầm một thanh đao kiếm không ra hình dạng gì, đủ thấy trận chiến vừa rồi khốc liệt cỡ nào.

Đệ ngũ giới tới thêm một cao thủ, tức thì khiến mọi tu giả của Nhân gian và Thiên giới tuyệt vọng cực độ. Còn ai có thể tiến ra đối kháng cường giả đến xâm phạm?

"Đức Mạnh người quả nhiên không chết, còn dám vượt giới đuổi theo ta, đúng là không biết lượng sức." Lời Hắc Khởi khiến Pháp Tổ cả kinh.

Thần Nam lại như tỉnh mộng, vốn đã tính tới trường hợp xấu nhất nhưng không ngờ sự tình không nghiêm trọng như tưởng tượng. Hắc Khởi nhớ lời tín sứ của đệ ngũ giới, Bất tử lão cường, nói rằng người này chính là quân vương phe họ cùng đấu với Hắc Khởi.

Đức Mạnh gật đầu với Pháp Tổ và Thần Nam, dùng thần thức dao động chào hỏi: "Tại hạ trên đường đến đây đã dựa vào oán niệm của tử linh mà biết chuyện gì xảy ra, tại hạ là đối thủ của Hắc Khởi, cùng các vị đối phó hănh."

Không tin nào tuyệt như thế, giờ Hắc Khởi coi như vô địch, cường viện cỡ này quả là đến đúng lúc.

"Haha... các người tưởng đông người thì giết nổi ta sao? Thiên cũng làm được, tính gì các người. Hiện tại trên đời không còn ai làm gì được ta."

Đức Mạnh cảm đoan kiếm, toàn thân sắc bén như thanh thần kiếm nhìn Hắc Khởi chằm chằm. Ở đệ ngũ giới, nếu y không trá tử, chắc đã bị Hắc Khởi diệt.

Y quay lại bí mật truyền âm với Thần Nam và Pháp Tổ: "Hắc Khởi nói đúng, dù bang người chúng ta liên thủ cũng không đánh nổi. Hắc Khởi vốn là đệ nhị cường trong Thái cổ thất quân vương, nếu bị bức vào đường cùng sẽ sinh ra tuyệt vọng sát ý, thậm chí lúc đó hắc xếp thứ nhất, cơ hồ không ai tranh phong nổi."

Pháp Tổ truyền âm: "Hắc Khởi bị chúng ta bức phải lộ ra tuyệt vọng sát ý."

Đức Mạnh nói: "Hiện tại... không ai đối phó nổi hắc Khởi nhưng giới của tại hạ có một trọng bảo vẫn khôn hắc Khởi được hai ngày."

"Nói rõ ra đi." Thần Nam biết đối phương đã có kế sách chu mật.

"Tại hạ muốn mời các vị đến đấu chiến thánh giới, giúp chúng ta diệt một haingười trong Thái cổ lục quân vương, sau đó chúng ta dùng ưu thế quân số, mấy vị quân vương hợp lực diệt Hắc Khởi."

Vào đệ ngũ giới đấu với các Thái cổ quân chủ khác, dù Đức Mãnh nói không ai được như Hắc Khởi nhưng cũng không dám đại ngôn, chắc chắn vô cùng hung hiểm.

Pháp Tổ không đáp, Thần Nam cân nhắc một hồi rồi nói: "Ta có thể đi cùng nhưng chỉ ở lại đấu chiến thánh giới hai ngày, Pháp Tổ không thể đi được."

"Vì sao?" Đức Mãnh hỏi.

Thần Nam cân nhắc rất nhiều, ai dám chắc khi diệt xong cường địch, phe Đức Mãnh không trở mặt, nhưng không thể lộ ra, hấn lên tiếng: "Thế chất của ta rất đặc thù, chiến lực chỉ duy trì được hai ngày. Giờ Hắc Khởi bị khốn nhưng cần cường giả giám thị. Bằng không hấn thoát được, huyết sát trăm vạn dặm thì hậu quả không thể tưởng tượng."

Đức Mãnh đành gật đầu, nhưng trong lòng rung động, nhận ra tu vi của Thần Nam không kém mình. Hắc Khởi bị khốn tại đây, nếu bọn họ quay về...

Pháp Tổ La Khải Nhĩ tỏ vẻ đồng ý, y không muốn mạo hiểm tiến vào đệ ngũ giới đáng sợ.

Hắc Khởi lạnh lùng nhìn ba người, Tuyệt vọng ma đao đã hoàn toàn hồi phục, y cười tàn nhẫn, định một trận diệt gọn ba thiên giai cường giả.

Nhưng mười ba lá đại kì đột nhiên che kín đất trời che kín chu vi quanh y. Thoáng chốc, âm phong gào rú, sóng máu ngập trời, khung cảnh đại biến dạng.

Ma vân cuộn cuộn, mười ba lá cờ cao đủ ngàn trượng, rung lên phần

phật trong âm phong, che kín vùng thiên địa này, vây khốn Hắc Khởi vào trong.

"Gừ..." Y tựa hồ chấn kinh cực điểm, phát cuồng gào lên: "Đức Mạnh người quả nhiên là truyền nhân của hai tên khốn kia, chết tiệt, ta phải diệt hết tộc của ngươi, một ngọn cỏ cũng không tha."

Năm xưa, y và bốn mươi vạn thủ hạ bị khốn vạn năm, cũng do những lá Tru Thiên ma kì này, sau cùng đành phải tự tay giết hết thủ hạ, một mình thoát khỏi phong ấn, điều đó trở thành tử kết trong lòng y.

"Không sai, hai vị quân vương năm xưa là cao thủ của tộc chúng ta."

"Haha..." Hắc Khởi đứng trong Tru Thiên ma kì đại trận, giận quá hóa cười: "Năm xưa không giam được ta nữa là hiện tại, các người chuẩn bị đợi diệt tộc."

Đức Mạnh cười lạnh: "Giam ngươi ba ngày đủ rồi, lần này chúng ta phải thắng trong trận chiến tại đệ ngũ giới."

Hắc Khởi biến sắc, cố sức xông ra nhưng mười ba lá ma kì rung lên, che kín đất trời, đâu có chuyện dễ dàng xung phá.

"Đi nào." Đức Mạnh nói với Thần Nam.

"Đợi chút, ta bố trí trận pháp đã." Thần Nam đã bước vào con đường không lối về, không cần cố kỵ Thái Thượng vong tình lục nữa, nên thi triển vận dụng bất kể hậu quả.

Hắn phải đi, nhưng không muốn sau đó Hắc Khởi sẽ gây ra chuyện gì bất ngờ.

"Bắc Đẩu Phục Ma!"

Vẫn là cấm kỵ tuyệt học này, Hắc Khởi bị khốn, không thể phá ngang quá trình thi triển.

Bảy đạo thần quang từ trên không giáng xuống, bắt đầu từ chòm sao bắc đẩu kéo dài đến cuối, thất tinh chi lực chia thành bảy phương vị: Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Cơ, Thiên Quyền, Ngọc Nhai, Khai

Dương, Diêu Quang xạ thẳng từ biển sao xuống phía ngoài mười ba lá cờ, hình thành Bắc Đẩu Phục Ma trận!

Tuy Thần Nam chưa nắm chắc Thái Thượng vong tình lục nhưng để trận pháp vận chuyển hai, ba ngày không thành vấn đề.

Bảy quang trụ quán thông thiên địa.

Pháp Tổ ở lại, Thần Nam không buồn ngoái lại cùng Đức Mạnh tiến vào không gian chi môn thông đến đệ ngũ giới.

"Ba ba..." Trên Nguyệt lượng, Long Nhi mắt đăm lệt, nắm chặt tiểu quyền đầu, gọi to.

Mộng Khả Nhi, Vũ Hình, Đạm Đài Tuyền, Đại Ma... nhiều người nữa thông qua kí ức thủy tinh nhìn Thần Nam đi xa.

"Thiên Quỷ, dọn dẹp sạch sẽ bọn người Hắc Khởi mang tới." Trước lúc vào không gian chi môn, Thần Nam lớn tiếng hạ lệnh cho Thiên Quỷ ngoài xa.

Chỉ trong hai, ba ngày có thể xoay chuyển càn khôn.

Thần Nam không được lựa chọn, chỉ đành tiến vào đệ ngũ giới.

Thái Thượng vong tình lục khiến hắn đặt chân lên tuyệt lộ, hiện tại còn gì đáng sợ nữa.

Đệ ngũ giới quân vương Đức Mạnh mở ra một không gian, năm vạn sinh linh bị rút từ thiên địa của mình ra rơi xuống, y dùng đoạn kiếm quét ngang, vô tận huyết dịch phun trào, đầu người lăn lóc, tàn thi rơi rụng. Cảnh tượng đại đồ sát đẫm máu như ở luyện ngục.

Máu nhuộm đỏ vùng thiên địa, đả thông lưỡng giới chi môn vốn cần vô vàn sinh linh huyết tế, khung cảnh cực kì tàn nhẫn.

Sư hổ săn bắt mà thành danh, còn hươu dê có ai thương đến? Thế gian xưa này mạnh nuốt yếu, có lý cũng vô dụng.

Thần Nam không ngăn cản, xuyên qua trùng trùng sóng máu tiến vào

không gian chi môn...

Trong đó, oán linh gào khóc, hồn phách giã giụa, tiếng quỷ khiêu bát tuyệt nhưng hiện tại không lúc bi thương, Thần Nam và Đức Mạnh nhanh chóng đi qua.

Đệ ngũ giới được gọi là đấu chiến thánh giới, mảnh đất của cường giả, những cường giả mạnh nhất đều ghé qua đây.

Ba thời thần sau, Thần Nam và Đức Mạnh cũng vào được đấu chiến thánh giới.

Chương 337

Đuổi giết quân vương trăm vạn dặm

Đối diện với cường địch phải lãnh huyết đồ sát, thỏa hiệp trốn tránh không phải cách, lấy công làm thủ càng thu được hiệu quả.

Thần Nam diệt được Tùng Tán Đức Bồ trong Thái cổ thất quân chủ rồi đại chiến Cái Thế quân vương Hắc Khởi, đã kết thành mối hận không thể giải với mấy quân vương tu vi thông thiên.

Việc đã rồi không thể vãn hồi hay che giấu, đợi đối phương đánh tới, chi bằng mình tới trước, giải quyết một số vấn đề tại không gian khác.

Thái cổ quân chủ đại chiến khiến thân phơi vạn dặm, lần này đệ ngũ giới cũng gặp cảnh tàn nhẫn như vậy, nhưng lại giữ được bình an cho Nhân gian.

Khai thác dị thể chiến trường!

Thần Nam và quân vương Đức Mạnh vượt giới thành công, ra khỏi không gian chi môn, đến đấu chiến thánh giới an toàn.

Cảnh tượng này nằm trong dự liệu của Thần Nam.

Đập vào mắt là vô tận hài cốt, quanh không gian chi môn có ngàn vạn thi thể vữa nát, ngoài xa bạch cốt ngút ngàn, khô lâu cốt trắng xóa trải ramênh mang khiến lòng người chấn động.

Đó là những sinh linh bị các quân vương đồ sát để vượt giới.

Tích lũy qua nhiều năm tháng, không biết bao nhiêu sinh hồn bị đồ lục ở đây.

Sinh khí tràn ra, đó là sinh mệnh chi năng do huyết tế sinh ra chưa tan hết. Ngoài xa hơn, âm khí trùng trùng, âm vụ đem ngòm phiêu đảng mờ mờ, được vô tận hài cốt tô điểm, càng lạnh lẽo rợn người.

Oán linh không ngừng rên xiết, một vùng tử vong chi địa.

Xa hơn là một đầm lầy vô biên, ánh nước lấp loáng, thỉnh thoảng lại có thi thể rửa nát nổi lên giữa giã giụa, vô cùng tà dị.

Đoạn diện vô tận hài cốt, Thần Nam không hề cảm khái, hiện tại hắn giết địch vô số, việc tàn nhẫn nào cũng từng chứng kiến. Lần này đến đệ ngũ giới chỉ để sát nhân.

Đức Mạnh thân thể cao ráo, sắc mặt trắng trẻo như một thư sinh, không giống bậc quân vương huyết sát vạn lí. Y quay lại nói với Thần Nam: "Đi nào, qua âm linh chiếu trạch là chân chính tiến vào thế giới của chúng ta. Trừ khi quân vương vượt giới, không ai vào đây làm gì."

Với tư vi của hai người, xuyên qua vùng đầm lầy này chỉ trong sát na.

Đi qua đầm lầy đến một dãy núi liên miên bất tuyệt, ngọn nào cũng ngập trong mây.

Dọc đường Thần Nam cảm giác vô cùng kỳ dị, nhưng ngọn núi chọc trời này đều bị cắt ngọn, thật khó tưởng tượng nếu nguyên vẹn, chúng cao đến đâu.

Đức Mạnh tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của hắn: "Từng có nhiều cường giả đến đấu chiến thánh giới, lưu lại ấn kí không nhòa. Đây vốn là một tòa thần sơn, tụ tập vạn sơn chi linh khí cùng bách mạch chi linh căn, thuộc hàng thánh địa hiếm có. Nhưng bị người ta chặt gãy đỉnh núi, lấy linh căn đi mất, chưa biết chừng chính là cường giả của thế giới các vị."

Phi hành thật nhanh, bọn hắn lại phát hiện một vùng đất rộng vạn dặm. Đức Mạnh giới thiệu là nơi Ma Chủ đấu với người khác năm xưa, từ Thái cổ đến nay, nơi này thành một hoang lương tuyệt địa.

Đoạn Thần Nam thấy ấn kí của đại thần Độc Cô Bại Thiên lưu lại, trong lòng vô cùng cảm khái, Thái cổ thời kỳ cũng chỉ có nhân vật như thế mới có thể ung dung vượt giới.

Ở đệ ngũ giới này, cảnh vật các nơi khác hẳn.

Nói chung là sơn hà tráng lệ, dù có không ít tuyệt địa nhưng phong

cảnh tú lệ cũng không ít. Diện tích cực rộng, không kém gì Thiên giới của ThầnNam.

Vốn để giết địch nhưng hắn chỉ có thời gian hữu hạn, sau bangày sức mạnh bát hồn sẽ suy kiệt nên buộc phải giải quyết tất cả tronghai ngày, để bớt thời gian đối phó Hắc Khởi.

"Bọn ta có bảmvị quân chủ, bốn người khác đang đại chiến với đối phương, chế trụ tứ đạicaos thủ của chúng. Hiện tại Hắc Khởi vượt giới, đối phương còn một vị quân vương không có địch thủ nên chúng ta đi đối phó hắn."

Thần Nam liếc y: "Đừng nói với ta đó là đệ nhất nhân trong Thái cổ thất quân."

ĐứcMãnh bật cười: "Sao lại thế, đệ nhất nhân đã có người cầm chân, người chúng ta cần đối phó không quá phiền hà. Hắn đang trọng thương, trong trận đại chiến cách đây không lâu suýt bị bọn ta triệt để phong ấn. Đáng tiếc, quân vương phe đối phương đến cứu kịp lúc."

"Được, bắt đầu hạ thủ từ y."

ThầnNam biết được không ít tin tức từ lời Đức Mãnh, phe y cũng khiến hán kinh ngạc, lại có người cầm chân được đệ nhất nhân của Thái cổ thất quân chủ.

Nhưng như vậy cũng không sao, hắn đến đây để đả phá cục diện khiến phe Đức Mãnh và Hắc Khởi cân bằng trở lại, khiến thế lực chại bên càng ngang ngửa càng tốt, có vậy mới bảo vệ được Nhân gian và Thiên giới.

Thái cổ quân vương trọng thương tên Ni Trọng, lúc Thái cổ lục quân quay về đệ ngũ giới bị phe Đức Mãnh phát hiện trước, thấy thất quân chỉ có sáu người nên bày kế định giết bớt một người.

Kết quả tuy chưa thành công nhưng khiến Ni Trọng trọng thương suýt chết, không thể tham chiến. Song phương chỉ huy động được tối đa năm vị quân vương nên giữ được cân bằng trong một thời gian.

"Một vị quân vương trọng thương, tự người cũng diệt được, hà tất tìm ta?" Thần Nam hồ nghi nhìn Đức Mạnh.

Đức Mạnh thở dài: "Bọn ta từng thử mấy lần nhưng thủy chung không đắc thủ. Cảnh hấn không có quân vương bảo vệ nhưng trận pháp bố trí để dưỡng thương không đơn giản, gần như ngang một quân vương. Lần này hai người chúng ta đi cùng, chắc sẽ dễ dàng phá được."

Đức Mạnh trá tử lừa được Hắc Khởi, lúc Cái Thế quân vương lên Nhân gian, một mình y cũng có cách phá trận pháp nhưng tính y cẩn thận, tìm Thần Nam tới hòng một đòn là thành.

Đấu chiến thánh giới quả là một nơi kì dị, trong đó có rất nhiều Huyền giới vô chủ, có Huyền giới địa vực rất rộng khiến người ta chặc lưỡi.

Thần Nam cùng Đức Mạnh tiến vào Vọng vân giới. Huyền giới này lớn hơn tưởng tượng, bằng một phần sáu đệ ngũ giới,

Vọng vân giới vô cùng đặc dị, nơi duy nhất có cảnh tượng là thạch lâm.

Thạch lâm vô biên cơ hồ trải ra tận chân trời.

Vào sâu Huyền giới mà vẫn hiếm thấy bình nguyên, gò đồi, tuy dần xuất hiện màu xanh sinh cơ, nhưng toàn bộ đều bao quanh một ngọn núi đá.

Ngọn núi này vô cùng kì dị, là một hòn đá lớn được đẽo gọt thành, thạch bích cao vút trời xanh, vượt hơn tưởng tượng.

"Đến rồi, chính ở đây."

Phía trước có sáu tuyệt bích cao vút, khác hẳn chung quanh khi lấp lánh hào quang, rõ ràng đã bị người ta tế luyện.

"Đó là Lục Hợp càn khôn trận do Ni Trọng bố trí. Sáu tuyệt bích này là trận kì, chia thành Thi, Thư, Lễ, Nhạc, Chu, Xuân, tên nghe rất nhã trí hưng lại sát nhân vô hình. Đây là tuyệt học mạnh mắt của Ni Trọng, chiếu theo nguyên khí trong thân thể hấn vận chuyển mà biến

hóa. Tuy Ni Trọng gần như tịc diệt nhưng được các vị quân vương khác giúp sức tế luyện, sáu tòa thần sơn này coi như cơ thể hấn tái sinh, mượn vô tận thiên địa oán khí vận chuyển theo công pháp của hấn, vô cùng đáng sợ."

Thần Nam đã hiểu, sáu tuyệt bích này coi như Ni Trọng trùng sinh, bèn hỏi: "Có cách khắc chế không?"

"Không có, tấn công đại trận coi như đấu với Ni Trọng, hoàn toàn dựa vào thực lực."

"Vậy được, bắt đầu từ hấn. Người tấn công ba trận kì Thi, Thư, Nhạc, ta đánh Lễ, Chu, Xuân, trực tiếp phá tan hết." Thần Nam cười lạnh, một Thái cổ quân vương ngông cuồng cả đời, giờ phải chịu trận chiêu số của bọn hấn, đương nhiên tin rằng sẽ diệt được.

"Giết."

"Giết."

Đức Mạnh và Thần Nam cùng hô vào lao thẳng tới.

"Đức Mạnh người lại đến rồi." Ni Trọng ở trong sáu tuyệt bích cất giọng lạnh lùng.

"Lần này quyết diệt người." Đức Mạnh gầm lên, đoạn kiếm bổ mạnh vào chữ Thi trong ba trận kì Thi, Thư, Nhạc. Đoạn kiếm nhanh chóng hóa thành một ngọn núi lớn.

Rung động một chập, trận chữ Thi vẫn trơ ra, Đức Mạnh bị hất bay lại, nhưng y không hề chán nản, cười ha hả: "Ni Trọng, người chết chắc."

Với cao thủ đẳng cấp như y, chỉ xuất thủ một lần là phán đoán được thực lực song phương, biết hiện tại Ni Trọng đang cố gượng, quyết không chịu nổi đòn liên thủ giữa y và Thần Nam.

Phượng thiên họa kích của Thần Nam hóa thành ngàn trượng đánh vào trận chữ Chu trong ba trận kì Lễ, Chu, Xuân, khiến toàn tuyệt bích rung lên.

Đoạn hấn và Đức Mạnh điên cuồng tấn công, cơ hội chỉ đến trong thoáng chốc, nhân lúc những quân vương không cứu viện kịp, nhất định phải giết Ni Trọng.

Đức Mạnh và hung binh của Thần Nam dấy lên kinh phong, uy thế kinh nhân. Lục Hợp càn khôn trận sắp bị phá, Ni Trọng không chịu đợi chết, quát vang: "Càn khôn lục giải!"

Càn khôn trận bị chấn vỡ, sáu tuyệt bích tung tóe, vô số nhân ảnh lao ra. Thoáng chốc khắp nơi toàn bóng người, vung đao lao vào Thần Nam và Đức Mạnh.

"Giết."

"Giết."

"Giết."

...

Thần Nam tính sơ sơ, đám người này không dưới mười vạn.

Đức Mạnh lớn tiếng cảnh tỉnh: "Ngàn vạn lần không được phát ra oán khí, bổ sung năng lượng cho chúng. Ni Trọng đã dốc hết mọi trò rồi, y chết chắc."

Thần Nam vung mạnh phương thiên họa kích, thoáng chốc mấy trăm sinh linh ô hô ai tai.

"Đây là..." Thần Nam không thấy mảy mảy trở lực.

Đức Mạnh gào to: "Ni Trọng tụ tập trăm vạn sinh linh để liệu thương, chuân bị giết sạch họ nhằm khôi phục oán khí. Những phổ thông bách tính này hiện chưa bị giết nhưng đã bị Ni Trọng khống chế tâm thần, biến thành hóa thân của hắn. Không được cho ai thoát."

"Cái gì, những người này là phổ thông bách tính, trăm vạn sinh linh?" Thần Nam chấn kinh, dù xảy ra thiên tai nhân họa thì có bao nhiêu người chết? Đại chiến giữa các siêu cấp đế quốc chết bao nhiêu người? Hắn vô cùng kinh hãi, tính mệnh của bách tính quả thật "quá

rẻ rúng". Ni Trọng đáng chết vạn lần.

"Đàn phải hạ thủ, thả bất cứ ai, Ni Trọng cũng có thể thoát được. Ai cũng có thể là hắn." Đức Mạnh gầm lên, sắp thu lưới nên y không muốn tay trắng, diệt được một Thái cổ quân vương quả nhiên không dễ.

Trăm vạn sinh linh tuy là phạm nhân chi thể, nhưng những người đi đầu có thực lực không thua thần ma, do Ni Trọng khổng chế, kế thừa thực lực của y.

Lòng Thần Nam lạnh lại, hắn biết sau này có lẽ sẽ gánh thiên cổ ác danh, giết ngàn này sinh linh còn ác độc hơn Hắc Khởi nhưng không thể lựa chọn nữa.

Sát khí tràn thiên địa, thảm liệt lan tận mây sào, bước giết một người, lòng dừng nhưng tay không dừng. Máu chảy vạn dặm, hồn phách kêu gào.

Thần Nam xuyên qua thi sơn huyết hải, linh thức hùng hồn khóa chặt những sinh linh lao ra, tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích mỗi lần vung lên đoạt hồn cả vạn người, sóng máu ào ào quanh hắn như địa ngục tu la.

Ngàn đời sau, có lẽ không ai nhớ hắn giết chóc vì muốn diệt cừu địch, giữ bình an cho Thiên giới và Nhân gian, họ chỉ nhớ có một ma vương tắm máu, một cuồng nhân hiếu sát diệt trăm vạn sinh linh, bị gán cho ác danh vạn kiếp.

Lời khen không thấy đâu, danh xấu đương nhiên vang động.

Nhưng Thần Nam không còn chọn lựa, đành chém giết trong trăm vạn sinh linh.

Giết chóc là một tội, đồ sát lại là anh hùng, đồ sát chín trăm vạn sẽ là anh hùng trong anh hùng. Tuy vậy con đường lại không giống nhau, nhân nghĩa tồn tại trong lịch sử ngàn năm nhưng nay chỉ tôn sùng hùng phong. Mĩ danh không ưa ác danh, giết trăm vạn người ắt tâm không yên, bị vạn người nghìn răng, ôm hận thiên cổ.

Thần Nam và Đức Mạnh diệt trăm vạn sinh linh, chấn kinh cả đệ ngũ giới!

Hắn và Đức Mạnh truy sát hóa thân của Ni Trọng, tung hoành khắp đấu chiến thánh giới, sau cùng cũng hạ được đối thủ ở một thảo nguyên.

Cường giả từng diệt Thương Thiên này bị phong ấn vô tận tuế nguyệt nên nguyên khí đại thương, về đệ ngũ giới bị trọng thương, hôm nay cũng tịch diệt.

Chương 338

Đê giết sói

Đại chiến vượt giới, một trận thành công, tử thi trăm vạn.

Đệ ngũ giới chấn động, ác danh của Thần Nam vượt cả Hắc Khởi, người cả giới này cho rằng hắn chính là tu la ma vương lãnh huyết tàn khốc, nên bị quần sát.

Đức Mạnh tuy lắm mưu nhưng cũng không ngờ tới tình cảnh này, tuy trừ được đại địch nhưng thanh danh bọn y tại đệ ngũ giới xuống cực thấp. Điều an ủi duy nhất là tội danh giết trăm vạn sinh linh bị đổ hết lên đầu Thần Nam, y chỉ bị coi là trợ giúp hung đồ, tội danh nhẹ hơn nhiều.

Thần Nam lặng lẽ, giết cũng giết rồi, không cần biện bác. Tuy việc hắn làm để giữ bình an cho Nhân gian và Thiên giới nhưng không liên quan đến chúng sinh của đệ ngũ giới.

Thị phi thế nào, hắn đã dự liệu được. Tán dương không hề có nhưng lời mắng chửi là đương nhiên.

Phẫn nộ nhất là mấy vị quân vương phe Hắc Khởi, họ bị mấy quân vương phe đối phương cầm chân, tuy muốn giết Thần Nam mà không thể phân thân.

Quân vương nổi giận thiên địa động!

Hôm đó, bốn vị quân vương nộ hỏa phá thái hư, đại chiến thảm liệt với phe Đức Mạnh, cả đệ ngũ giới cảm ứng được sát ý lạnh lùng của họ.

Đệ ngũ giới sóng ngầm dậy vạn dặm.

"Tiếp theo đi giết A Lý Đức." Trong mắt Đức Mạnh phóng ra hai đạo lãnh quang sắc bén, vị quân vương bảnh bao lúc này hung ác như độc xà.

"Đệ ngũ giới có cân bằng lại không?" Thần Nam tự hỏi, giết phe Hắc Khởi là đứng đắn nhưng để những kẻ độc ác như Đức Mạnh độc bá cũng phải việchay ho gì.

Qua Vô thiên chi nhật, Thiên giới và Nhân gian yếu nhược, không thể chống nổi đệ ngũ giới. Hiện tại không thể để phe nào tại đệ ngũ giới nắm được cục thế, giới này hỗn loạn càng lâu, Nhân gian và Thiên giới càng bình an.

"Hiện tại các vị còn cần gì ta nữa, các vị đã chiếm được thượng phong."

Đức Mạnh lắc đầu: "Cường giả mạnh nhất phe bọn ta có thể tạm cầm chân nhân vật đứng đầu Thái cổ thất quân nhưng đối phương còn có Hắc Khởi. Hắc Khởi quá mạnh, không ai địch nổi, một khi sa vào tuyệt cảnh, triệt để phát cuồng sẽ ngang với ba vị quân vương. Từ lúc đại chiến đến giờ, chưa ai dám ép hắc sa vào hoàn cảnh đó. Nhưng đến cuối cùng vẫn không thể tránh được. Giờ diệt hai người, chúng ta mới coi là xoay chuyển càn khôn được."

Thần Nam biết Đức Mạnh đang thuyết phục mình nhưng Hắc Khởi quả thật quá mạnh, phải giúp họ diệt thêm một quân vương nữa, song phương mới thật sự cân bằng. Khi Hắc Khởi thoát khốn, cùng tham chiến thì...

"Đi giết A Lý Đức." Thần Nam quyết định.

A Lý Đức làm một quân vương đặc biệt trong Thái cổ thất quân, không dùng thần binh mà hóa núi non cây cỏ thành vũ khí, ở bất cứ nơi nào có những thứ này, đều lập tức tế luyện thành thần binh tạm thời.

Cảnh giới cao siêu của cao thủ có thể hóa vạn vật thành binh khí. A Lý Đức không phải người đạt đến cảnh giới đó, từ khi y tu võ đã là vậy, có thiên phú gọt được tinh hồn của cây cỏ và linh sơn tế luyện thành binh.

Lúc Thần Nam và Đức Mạnh tới, A Lý Đức và một quân vương phe Đức Mạnh đều trọng thương, vô tận huyết vũ phối phối trên tầng không đại thảo nguyên.

Quân phương phe Đức Mạnh cầm chân A Lý Đức không cho y đi cứu viện Ni Trọng, đại chiến đến mức nguyên khí đại thương, lắc lư cơ hồ rơi xuống. Thấy Đức Mạnh và Thần Nam tới, vị quân vương nọ vội vàng rời chiến trường đi tìm nơi liệu thương.

A Lý Đức thân cao một trượng, làn da đen đúa, mái tóc đen rối bời không che được tướng mạo bất phàm. Tứ chi củay đều dài, lưng gấu cường kiện, toàn thân như thần báo, hai mắt bắn ra hào quang hung dữ.

"Là người... giết Tùng Tán Đức Bố, Ni Trọng! Hắc Khởi... Hắc Khởi sao rồi?" Y đứng trên tầng không đại thảo nguyên, phần nộ nhìn Thần Nam, thân hình hơi run lên.

Y cảm nhận được tử khí của hai vị quân vương, đó cũng là tuyệt học của y.

Thần Nam không nói gì, Đức Mạnh cười âm u: "Hắc Khởi xong đời rồi."

Hắn cố ý kích nộ đối phương, chỉ cần A Lý Đức đại loạn, Đức Mạnh sẽ công kích ngay.

"Tà hận." A Lý Đức không lộ vẻ phần hận thái quá, lạnh lùng ngưng thị vào Thần Nam: "Ta đã gặp người, lúc chúng ta thoát khỏi thôn thiên thất trụ, người ở gần đó. Không ngờ... một con trùng không ra gì lại nuốt được hai vị quân vương. Ta hận vô vàn."

A Lý Đức tuy không tâm thần đại loạn, nhưng câu cuối cùng của y không giấu nổi hận ý và nộ hỏa.

"Không cần phải miên miên bất tuyệt, tuy không đến mức một sát na là xong nhưng một ngày cũng đủ rồi." Thần Nam tuy nói ra với vẻ cực kỳ bình tĩnh nhưng ý niệm sát sát lộ rõ.

"Ha ha... không sai, giết Ni Trọng mất một ngày, A Lý Đức người cũng một ngày là đủ." Đức Mạnh cười lạnh lẽo.

Đã thế này còn gì để nói, A Lý Đức quát vang: "Đại địa đằng long, Địa sát kiếm!"

Trên đại thảo nguyên vô biên đột nhiên nứt ra một đại hiệp cốc, một khối cự thạch như hòn núi từ dưới đất bay lên không khác nào Thiên Long, dấy lên vô tận địa sát chi khí.

Địa sát kiếm đồng thời chém vào cả Thần Nam và Đức Mạnh.

Thần Nam quét hung kích ra, va chạm mãnh liệt với Địa sát kiếm, hòn núi bị đánh tan thành hai nửa nhưng cả hai lại lao tới.

Thần Nam cười lạnh, Địa sát kiếm tuy bị A Lý Đức khống chế nhưng không chống nổi phương thiên họa kích, hai nửa ngọn núi vỡ thành vô số mảnh.

Tất cả chưa kịp rơi xuống lại được A Lý Đức dồn lực vào công vào Thần Nam.

"Hắc, một hóa thành hai, hai thành bốn... hoá thành ngàn vạn, như vậy chạm được đến ta chăng?"

Lần này phương thiên họa kích vươn dài ngàn trượng, Thần Nam đứng nguyên, dùng lực quay mạnh như xoay sông lật biển, thiên địa chấn động, toàn bộ cự thạch hóa thành cát bụi.

Nhưng cát bụi không tan, từ bốn phương tám hướng tụ lại, khắp trời toàn là cát. Đó không phải cát tầm thường mà xuyên qua được sắt thép, được ngưng tụ thần lực của A Lý Đức, đồng thời mang theo vô tận địa sát chi khí.

"Băng Phong Tam Vạn Lí!"

"Hoàn Vũ Tận Diệt!"

Haipháp tắc đồng thời xuất thủ, Địa sát kiếm lập tức bị phá. Vô tận địa sát chi khí bị băng phong rồi nổ tung. Thần Nam hợp nhất với hung kích, xuyên qua trùng trùng băng vỡ, đâm vào A Lý Đức.

"Ha ha...A Lý Đức ngươi đến ngày tàn rồi." Đức Mạnh cảm đoạn kiếm lao tới.

Nếu Thần Nam hoặc Đức Mạnh độc chiến với A Lý Đức khỏe mạnh, thắng bại rất khó quyết. Nhưng giờ A Lý Đức trọng thương, không phải là địch thủ của hai người.

A Lý Đức lo rằng mình sẽ chết. Y bị phong ấn vô tận tuế nguyệt, giờ lại trọng thương, vĩnh hằng bất diệt chi thể vô cùng yếu ớt. Ni Trọng chính là vết xe đổ.

"Ưc vạn ngọn cỏ nghịch kinh thiên!" A Lý Đức quát vang.

Khấp đại thảo nguyên, mọi ngọn cỏ đều bay lên không, tức thì lục quang đại thịnh. Thảo nguyên bên dưới trọc lốc, đập vào mắt là màu đất vàng vô tận.

Cỏ xanh ngập trời như từng mũi tên tấn công Đức Mạnh và Thần Nam.

"A Lý Đức người đứng là ngu xuẩn, tu vi đến cảnh giới như chúng ta mà định dựa vào cây cỏ sát tử đối thủ sao?" Đức Mạnh cười lạnh, đoạn kiếm vạch ra, một nửa vùng cỏ xanh trên không hóa thành vô hình.

Thần Nam càng hung hãn, phương thiên họa kích quét ra, hư không tan tành, số lục vũ tiên dù được quán thông sức mạnh của A Lý Đức cũng bị quét sạch.

"Thiên sát kiếm!" A Lý Đức lại quát lên.

Vốn bầu trời xanh ngắt, thoáng chốc dày đặc mây đen, ma vân cuộn cuộn đổ về. Tầng không hắc ám, mấy chục thanh kiếm sáng chói liên tục bổ xuống, định tiêu diệt Thần Nam và Đức Mạnh.

"Vậy mới đúng."

Lần này Đức Mạnh mấy bận gặp nguy hiểm, Thiên sát kiếm là một tuyệt học của A Lý Đức, dùng ma vân tụ tập thiên địa tinh khí, ngưng tụ thành Thiên sát kiếm, chuyên phá nhục thể quân vương.

Nhưng... đấu với một người còn hữu dụng, nhưng với hai đại cao thủ dù A Lý Đức có dốc tận lực cũng không mấy hữu hiệu.

Quả nhiên, phương thiên họa kích của Thần Nam phá tan mọi thanh kiếm trong ô vân, khiến trời lại xanh vời vợi.

A Lý Đức biết hôm nay khó sống sót.

"Thế nhân đều biết A Lý Đức ta hóa núi non cây cỏ làm binh khí, không cần tế luyện thần binh. Nhưng có ai biết ta giấu binh khí, không muốn để lộ ra. Hắc, những kẻ biết ta dùng thần binh đều đã chết, không biết sa này còn giữ được bí mật này nữa không."

"Ầm." Sấm sét ừng oàng, vô tận huyết vụ tràn ra, đột nhiên sắc trời ảm đạm vô quang.

Bảy thanh thần kiếm như bảy đạo cầu vòng xé toang màn huyết vụ, lưỡi kiếm lạnh lẽo phát ra sát ý thấu cốt, nhanh chóng chém vào Thần Nam và Đức Mãnh.

"Chết tiệt, hắc ẩn tàng thực lực!" Đức Mãnh biến sắc, bảy thanh thần kiếm bỏ qua Thần Nam, lao hết vào y.

Bảy lưỡi kiếm xé tan từng khe nứt trên không gian, hợp thành kiếm trận không thể đột phát, Đức Mãnh không tránh nổi.

"Chết tiệt." Đức Mãnh kinh hãi, đoạn kiếm của y bị bảy thanh thần kiếm đánh gãy.

"A..." Quân vương nhục thể bị chấn nát, linh hồn trọng thương, Đức Mãnh vô cùng sợ hãi.

Trong màn huyết vụ, bảy thanh thần kiếm cực kì lợi hại, dễ dàng phá nát nhục thể y.

Biến cố đột ngột khiến Thần Nam cả kinh, nếu vừa nãy bảy thanh thần kiếm tấn công hẳn, chắc hẳn cùng khó thoát trọng thương.

"Tiếc thật, vốn lần này ta định diệt một vị quân vương khác nhưng biết bản lĩnh lợi hại nhất của y là trốn chạy. Người lại dẫn trợ thủ cực mạnh đến thay thế y, khiến ta phải ẩn nhẫn tới giờ." A Lý Đức cười lạnh tanh: "Dù ta chết, cũng phải kéo một quân vương theo."

Đức Mãnh đại nộ, nhanh chóng tụ lại thân thể trong kiếm trận nhưng không thể đột phá. Bảy thanh thần kiếm tựa hồ cấm cố vùng không gian này, bảy đạo thần mang tung hoành, lại chấn nát nhục thể y, linh hồn tiếp tục trọng thương.

Thần Nam vùng phương thiên họa kích, múa tít thành sát khí xung thiên lao tới. Nhưng A Lý Đức đã chuẩn bị trước, y vốn quyết tử cũng phải kéo Đức Mãnh theo nên chặn Thần Nam lại đại chiến.

"A..."

Đức Mãnh lần thứ ba thụ trọng thương, kêu lên thê thảm, không thể thoát khỏi kiếm trận nên y kinh hãi cực điểm. Dù y là bất diệt thiên giai cao thủ, nhưng nếu liên tục trọng thương, sau cùng nguyên khí đại thương đến mức thấp nhất, ắt khó thoát chết.

Thần Nam tuy muốn cứu Đức Mãnh nhưng bị A Lý Đức cầm chân, căn bản không thoát thân được. Hiện tại, hấn buộc phải thừa nhận Thái cổ thất quân đều bất phàm, muốn diệt ai cũng phải trả giá đắt. Nếu Ni Trọng không gần như hủy diệt, chắc bọn hấn phải chặt vật mới giết nổi.

Đức Mãnh đang hoảng sợ đến cùng cực, vốn thắng lợi trong tầm tay nhưng giờ lại gặp sát thân chi họa, không ngờ A Lý Đức ẩn tàng đòn tuyệt sát cỡ này.

A Lý Đức vừa đấu với Thần Nam vừa cười lạnh: "Thế nhân đều không hiểu ta, vốn ta là người yêu quý binh khí nhất, lại bị người ta đòn đại sai lầm. Hắc hắc..."

Tuy bình thường Đức Mãnh đa mưu lắm kế nhưng giờ cũng hết cách, y muốn lớn tiếng chửi hết người đời- những kẻ đã lừa gạt y.

"Tử Phong, Đại Không, Vân Vọng, Liệt Cương, Hư Vọng, Lập Sát, Cô Đảm, bảy cây thần kiếm do thất phách của ta luyện thành, Đức Mãnh người thoát thể nào được."

Đức Mãnh gần như tuyệt vọng, bảy thanh thần kiếm nối liền với thất phách của đối phương, đúng là giao cắt tính mệnh.

Thần Nam dù không có hảo cảm với Đức Mạnh nhưng rất muốn cứu hắn, chẳng quabị A Lý Đức liều mạng ngăn trở. Bị một quân vương chặn lại, hắn không tài nào tiến lên được.

Nhục thể bị hủy diệt, linh hồn trọng thương lần thứ bảy, Đức Mạnh gầm lên bi thiết: "Xem ta phá kiếm trận của ngươi thế nào."

Y tụ lại thân thể, ở trên không phân hóa thành mấy đạo hồn ảnh, nghênh đón bảy thanh thần kiếm.

"Dựa vào lưỡng hồn ngũ phách của ta cắt đứt thất kiếm của ngươi." Đức Mạnh điên cuồng rống lên.

Bị bức đến nước này, còn muốn sống sót tất phải lựa chọn, Đức Mạnh phát cuồng tụ phé hồn phách.

Lưỡng hồn, ngũ phách của quân vương vô cùng đáng sợ, bảy đạo hồn phách nhanh chóng lao vào bảy thanh thần kiếm, ngàn vạn đạo hào quang phát ra, chántan huyết vân ngập trời, cuồng phong nổi dậy, âm phong gào rú.

Lưỡng hồn ngũ phách quán lấy bảy thanh thần kiếm, hồn đoạn, phách toái, kiếm gãy, trên không vang lên tiếng gầm chói lói.

Đức Mạnh chấp nhận hi sinh lưỡng hồn ngũ phách, cuối cùng cũng chấn gãy bảy thanh thần kiếm, thoát khỏi kiếm trận. Thân thể y liên tục run lên, máu trào khỏi miệng như suối, toàn thân trở thành huyết nhân.

A Lý Đức cũng gần như gục ngã, thất phách trọng thương không tưởng tượng nổi khi thất kiếm gãy, bị Thần Nam vung kích chấn tan. Y nhanh chóng tụ lại thân thể, điên cuồng triệu hoán bảy thanh thần kiếm lại, dung nhập hết vào thân thể, định dốc tận lực bảo vệ thất phách.

Cạnh đó, Đức Mạnh cũng như phát cuồng tụ tập lưỡng hồn ngũ phách.

Lưỡng bại câu thương!

"Thần Nam... giao cho người, ta phải đi liệu thương." Đức Mạnh không muốn dây dưa thêm nữa, biến mất vào cuối chân trời, hôm nay y tổn thương quá nặng.

Thần Nam không nói gì, lao thẳng vào A Lý Đức.

Đến giờ, A Lý Đức hữu tâm vô lực, không thể tái chiến.

Y không muốn chết thế này nên điên cuồng đào mệnh.

Ngày đó, hung danh của Thần Nam chấn động ngũ giới, đuổi giết Thái cổ quân vương A Lý Đức chạy trốn chết suốt cả ngày.

Uy thế rõ ràng. Nên biết Thái cổ quân chủ là những chúa tể vĩnh hằng bất diệt, cả Thiên cũng dám giết lại bị một thanh niên cao thủ đuổi khắp nơi, quả không thể tưởng tượng nổi.

Thân ảnh Thần Nam trở thành dấu ấn không thể xóa nhòa trong lòng nhiều cao thủ đệ ngũ giới.

Giết trăm vạn sinh linh, lại truy sát A Lý Đức, bắt bại chi thân của Thần Nam chấn động cả đấu chiến thánh giới.

Cái thế đại hung nhân!

Đó lời bình luận của người đệ ngũ giới dành cho Thần Nam.

A Lý Đức vội vàng như chó nhà có tang, y không muốn chết bởi không cam lòng, bị phong ấn quá lâu nên nguyên khí thủy chung chưa khôi phục, y không muốn thế này mà mất mạng.

Nhưng y không có thời gian.

Sau cùng, lên trời hết lối, xuống đất cạn đường, y chạy đến không gian chimôn, không hề do dự, lấy năm vạn sinh linh trong nội thiên địa ra huyết tế thông đạo nối liền lưỡng giới. Y muốn vượt giới trốn chạy.

Y muốn đến Nhân gian giới, bởi mấy vị quân chủ phe y đều bị cầm

chân, không thể cứu giúp, chỉ có Hắc Khởi ở giới kia là bùa cứu mệnh sau cùng.

Y biết cường giả của Nhân gian giới và Thiên giới đều vào đệ tam giới, trừ Thần Nam ra không còn địch thủ lợi hại nào. Với bản lĩnh một minh chổng nổi ba quân vương của Hắc Khởi, có thể cứu được y.

Lại một trận đại chiến trước không gian chi môn, y gần như bị hủy diệt nhưng Thần Nam không ngăn nổi, bản thân hắn cũng thụ thương. A Lý Đức phát cuồng chạy vào khung cửa, Thần Nam lại được lãnh giới chỗ đáng sợ của Thái cổ quân chủ, vừa truy đuổi vừa lo lắng.

Vượt giới đại chiến rồi truy sát.

A Lý Đức và Thần Nam ra khỏi không gian chi môn liền triển khai đại chiến, Thiên Quỷ cách đó không xa bị kinh động. Theo lời yêu cầu của Thần gia từ trước, nó dùng kí ức thủy tinh đẩy hình ảnh này đến các nơi ở Thiên giới và Nhân gian.

Nhân gian, Thiên giới, trên Nguyệt lượng, tất cả đều kinh hãi.

Nhưng tất cả đều thờ phào, Thần Nam đang truy sát A Lý Đức.

Quân vương A Lý Đức chạy trời chết, sau cùng tìm được khí tức của Hắc Khởi, hưng thấy mười ba lá cờ ngàn trượng và Bắc Đẩu Phục Ma trận, y gần như tuyệt vọng.

Trong thời gian ngắn, Hắc Khởi không thể thoát khốn.

"Hắc Khởi, huynh thoát được hay mau về đệ ngũ giới, bằng không tất cả chúng ta đều chết."

"Gừ..." Cái thế quân vương Hắc Khởi cuồng khiêu chấn thiên, toàn lực phá tuyệt trận.

"Hắc Khởi, huynh báo thù thay cho đệ, giết sạch cả giới đó." A Lý Đức gào lên rồi chạy đi.

Y biết mình khó thoát chết, nguyên khí đại thương, linh hồn gần như hủy diệt, Thần Nam đương nhiên diệt được y.

Nhưng y không thể chết vô vị.

Pháp Tổ không truy sát mà giam chân Hắc Khởi.

Thần Nam nóng lòng, quân vương sắp chết mạnh hơn hẳn tưởng tượng. Hiện tại hắn cũng trọng thương, đối phương ôm lòng quyết tử đại chiến, vô cùng đáng sợ.

Một tòa đô thành hiện ra, A Lý Đức cười tàn nhẫn, nhanh chóng bay tới.

Trong thành người như nêm cối, tiếng rao hàng ồn ã, vô cùng náo nhiệt.

Đó là một tòa thành lớn ở Đông phương, nhân khẩu không dưới ba mươi vạn.

Thái cổ quân vương A Lý Đức, tu vi thông thiên, dù gần như hủy diệt nhưng đồng thời diệt hết ba mươi vạn người nay không phải việc gì khó khăn. Chỉ cần cùng tung bảy thanh đao kiếm ra, toàn thành này chắc chắn bị phá.

Nhưng y đổi ý, không muốn tự tay diệt tòa thành, hóa thân thành ngàn vạn, thân thể tan ra, hồn lực tiến vào ba mươi vạn sinh linh.

Cả tòa thành liên yên lặng đến mức chết chóc, đoạn vang lên tiếng gầm, ba mươi vạn người cùng hét: "Thần Nam, ta xem ngươi giết ta thế nào."

Thần Nam rúng động, do dự xen lẫn bàng hoàng, sắp diệt được đối phương, không ngờ lại xảy ra biến cố này.

"Haha..." A Lý Đức cười vang, ba mươi vạn sinh linh có là gì, y biết mình phải chết nhưng nhất định buộc Thần Nam gánh lấy thiên cổ ác danh, ngàn đời bị thống hận.

Y không hề do dự, diệt hết tâm thần mọi người trong thành khiến họ thành hóa thân của mình, đối chiến với Thần Nam.

"Ha...ha ha... tuyệt lộ, đúng là tuyệt lộ." Thái Thượng vong tình lục lấy đi của hắn quá nhiều hi vọng, giờ phải lựa chọn thế này, quả là lưỡng nan. Không giết A Lý Đức không được, một khi y khôi phục được bảy thanh thần kiếm, đợi Hắc Khởi thoát khốn, tất cả người ở đây cũng sẽ bị y giết.

Nhưng nếu giết họ, nhất định sẽ bị người đời nguyên rửa, gánh lấy thiên cổ ác danh.

"Âm."

Trên không vang lên tiếng nổ, A Lý Đức dùng đại pháp lục chiếu lên không hình ảnh rùng rợn, trong đó Thần Nam đang giết trăm vạn người, tàn nhẫn như cái thế ma vương!

"Thần Nam, người đại khai sát giới tại đệ ngũ giới, coi sinh linh như rơm rác, hiện tại sao lại mềm lòng?" A Lý Đức cười tàn nhẫn.

Độc kế!

Thần Nam im lặng, hắn không thể phủ nhận, việc xảy ra ở đệ ngũ giới, nếu cố tình giấu rồi cùng truyền khắp.

Thấy hắn trầm mặc, A Lý Đức cười cuồng dại.

Không thể chần chừ nữa, sắp đến ngày Hắc Khởi thoát khốn.

Trong lòng Thần Nam thê lương.

"Dù mang thiên cổ ác danh, vạn kiếp bị thế nhân chửi rửa, thành ác nhân không thể tha thứ, hôm nay ta cũng phải giết người."

Hắn phần nộ gầm lên, phương thiên họa kích quét ra.

Máu, cả thiên địa chỉ có một màu...

Hôm đó, cả Thiên giới và Nhân gian đều chấn động.

Giết trăm vạn sinh linh ở đệ ngũ giới, thêm ba mươi vạn ở Nhân gian, ác danh của Thần Nam không ai không biết...

Những tiền bối Thần gia vô cùng hối hận, nếu không có kí ức thủy tinh của Thiên Quỷ, sự tình này còn có thể giấu được một thời gian, hiện tại...

Lần này, Thần Nam không đợi đến ba ngày sau mới mất đi sức mạnh của bát hồn, trước lúc chết, A Lý Đức dồn toàn bộ bảy thanh đoạn kiếm vào thân thể hắn. Tuy sau cùng cũng hợp thể được nhưng linh hồn chi lực của một quân vương gần như khiến hắn hủy diệt.

Hắn không thể đấu với Hắc Khởi, cũng không thể quan tâm đến các quân vương đệ ngũ giới nữa...

Thiên cổ ác danh chụp lên người.

Lúc Thần Nam tiến vào một trấn thành, tất cả đều sợ hãi chạy hết.

Hắn hóa thân thành hình dạng khác xuất hiện, nghe người ta đàm luận mình là một đồ phụ tàn bạo máu lạnh...

"Dê giết sói, nhuộm máu của sói, nhuộm cả máu của dê, từ đó trở thành ác lang..."

Hắn cảm giác thân thể mỗi một cực điểm, lòng thể lương cùng cực, sau cùng gục xuống trong một vùng núi sâu...

Chương 339

Hắc Thủ lại xuất hiện, gió thu hiu hắt

Trên Nguyệt lượng, Tứ tổ và Ngũ tổ nổi giận, sự tình hoàn toàn vượt khỏi ý liệu của họ.

Thái cổ quân vương A Lý Đức không chế ba mươi vạn phổ thông bách tính cùng Thần Nam đại quyết chiến, bị hắc làm cỏ sạch sẽ. Sự kiện này ảnh hưởng cực lớn, khắp Nhân gian và Thiên giới đều đàm luận.

Không ai biết số người đó bị A Lý Đức quét sạch tâm thần, ngay cả các tu giả cũng chỉ cho rằng họ bị A Lý Đức không chế tâm thần mà thôi.

Các tu giả đều cho rằng thủ đoạn của Thần Nam quá kinh hoàng, lãnh huyết tàn bạo. Đương nhiên, có những tu giả cũng hiểu rằng nếu không lập tức tiêu diệt Thái cổ quân chủ này, để y chạy thoát mới là tai nạn không tưởng tượng nổi.

Khiến Tứ tổ và Ngũ tổ nhức óc là việc phổ thông bách tính của Thiên giới và Nhân gian cũng biết việc này.

Tất cả vượt khỏi dự liệu của họ, hình ảnh Thiên Quỷ truyền về chỉ đưa đến các tu luyện chi địa, căn bản không liên quan gì đến phổ thông nhân. Nhưng trong lúc quan trọng, không hiểu ai đã dùng đại pháp lực đưa cách hình ảnh này hiện lên rõ ràng khắp nơi tại Thiên giới và Nhân gian.

Tạo thành một cơn bão không tưởng tượng được.

Trong mắt ức vạn sinh linh, Thần Nam là ác ma thập ác bất xá, là cái thể tula ma vương! Tàn sát hơn trăm vạn sinh linh, đúng là có có sách nào ghi hết tội.

Chặt hết trúc Nam Sơn không đủ để ghi lại tội ác, dùng toàn bộ sóng Đông Hải cũng không rửa sạch tiếng ác.

Kểhiều sát như vậy, lục khắp lịch sử chỉ có hai người sánh được với ThầnNam là Hắc Khởi, đã đồ sát bốn mươi vạn thần ma. Người khác là Ma Chủ,giết người thân, giết bản thân để giết địch.

Nhưng hung danh của hai người này chỉ nổi trong tu luyện giới, còn Thần Nam lại được cả tâm thường bách tính biết tới.

Việc hấn làm vốn là công lao trời biển giữ yên ổn mấy chục năm cho Thiên giới Nhân gian nhưng thế nhân nào thấu.

Lời đồn có thể làm tan chảy mọi thứ.

Tổngcộng tu luyện giới có bao nhiêu người? Chỉ là một giọt nước trong biểnchúng sinh. Ác danh lãnh huyết tàn bạo của Thần Nam đã truyền khắp bách tính, đến hậu thế càng dữ dội hơn. Chân tướng hoàn toàn bị thổi bay.

Tứ tổ phẫn hận vỡ tan một chiếc bàn: "Lòng người khó dò, không thể định liệu."

Ông biết nhiều người trong tu luyện giới hiểu được việc hấn làm nhưng có không ít kẻ té nước theo mưa, cố ý hủy hoại hấn.

Ngũ tổ thờ dài: "Gần đây Thần Nam, cả Thần gia chúng ta, quá nổi trội, nhiều kẻ bất an..."

Thất tổ đứng cạnh cũng nói: "Đại trượng phu đứng giữa thiên địa, không thẹn với lòng là đủ, danh xấu ngàn đời rồi cũng theo gió bay đi. Thần Namkhông thẹn với đất trời, mang ác danh đã sao? Cùng lắm làm trở thànhnhân vật như Ma Chủ."

Ngũ tổ nói: "Đến nước này, mà ở Thiên giới và Nhân gian còn có kẻ thừa hơi đầu đá, đúng là hết nói."

Chợt Tứ tổ cảm giác sóng lưng lạnh buốt, kêu lên: "Hắc Thủ lại xuất hiện."

Ngũ tổ như tỉnh mộng, cả kinh nói: "Tựa hồ...là thủ pháp của hấn."

Thất tổ nghi hoặc: "Hắc Thủ là ai?"

"Là một bàn tay thần bí vô hình, thường ra tay hãm hại vào lúc quan trọng trong loạn thế..."

Thần Nam đang ở trong một vùng núi hoang tịch, từ từ tỉnh lại, sức mạnh bát hồn đã ly thể, tuy thân thể không sao nhưng hấn cảm giác ngũ tạng lục phủ đau đớn muốn rời ra.

Bảy thanh đoạn kiếm của A Lý Đức đều cắm vào thân thể hấn, nếu không có bát hồn tại thân, hồn lực của Thái cổ quân chủ đã tiêu diệt hấn.

Hấn chậm chậm đứng dậy, cảm giác thân thể cực kì hư nhược, bò lên một đỉnh núi cũng khiến toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Nhìn xuống thành quách ngoài xa, lòng hấn cảm khái vô vàn.

Một kiếp người cũng như mùa thu của cây cỏ, vinh nhục hưng suy thoáng chốc đã thay đổi.

Hấn biết mình còn sống nhưng thể nội tạng phủ đã nát, kinh mạch thương tổn, tính mạng không còn bao lâu.

Ngoài đầu lại hào tình vạn trượng, vung kích xé trời, dù gặp Tùng Tán Đức Bố, Hắc Khởi cũng sẵn sàng đối chọi, bầu máu nóng rải khắp trời xanh. Thoáng chốc thân tàn thể phế, ác danh thiên cổ trên mình, tâm thần mệt mỏi mà rút về hoang sơn lạnh lẽo.

Bậc quân vương dám giết cả Thiên, đương nhiên xứng đáng với thiên cổ uy danh, dù bị phong ấn trăm ngàn năm, nguyên khí hao tổn cực điểm, nhưng lúc lâm tử phản kích vẫn khiến Thần Nam trọng thương, cơ hồ tiêu vong.

Trước lúc đại chiến, nhiều dấu hiệu cho hấn thấy ngày tàn đã tới, vốn cho rằng sẽ táng mệnh trong tay Hắc Khởi, không ngờ bị hủy trong tay một quân vương khác.

"Lộ sứ mấy khi không vỡ miệng,

Đại tướng nào ai thoát sa trường."

Từ cổ đến nay đều thế.

Nhớ lại chuyện xưa, huy hoàng và ân hận đan xen suốt một đời.

Từnggiương cung bắn cựa long, Nghịch Thiên thất ma đao chém tuyệt thế caothủ. Từng một ngày diệt bát tuyệt, vượt vạn dặm đại chiến Đông thổhoàng tộc, tiến vào Vĩnh hằng sâm lâm, đại náo mười tám tầng địa ngục,, huyết chiến Thiên giới...

Nhiều, nhiều lắm...

Đến giờ diệt Thái cổ quân vương, vượt giới đại chiến, hào tình tráng chí, máu nóng nhuộm trời xanh.

Vinhdiệu cực điểm tiếp đó lại là ác danh thiên cổ, ngàn đời bị người tathóa mạ, chỉ cần không thẹn với lòng vung kích huyết đồ trăm vạn sinhlinh. Hung danh cũng thế, uy danh cũng thế, có lúc hấn đã từng đứngtrên đỉnh cao nhìn xuống Tam giới chúng sinh.

"Ta không phai người tốt nhưng cũng không phải người xấu, việc gì nên làm đã làm, những việc còn lại, ta hữu tâm vô lực..."

Hấnđứng trên đỉnh núi nhìn về phía xa xa, trầm mặc hồi lâu, đại sự đãxong, hấn không còn lực xuất thủ. Lúc này hấn chỉ còn lại tâm thần mệtmỏi cực độ.

Bảy thanh đoạn kiếm do thất phách của Thái cổ quânvương tế luyện thành, sức mạnh linh hồn là đáng sợ nhất, đã ăn sâuhuyết tủy hấn, ngoại vật ngoại nhân đều không thể cứu được.

Hấn cảm giác sức mạnh tiêu tan cực nhanh, không lâu nữa sẽ thành phế nhân,hoặc thân thể sẽ tan biến, hoàn toàn biến mất khỏi cõi đời.

Lòng còn vương vấn.

Rất nhiều việc hấn không thể hoàn thành.

Phụ thân, mẫu thân cách xa vạn năm vẫn chưa gặp gỡ nhưng biết được phụ mẫu bình an tại thế, dấu ân hận nhưng hấn cũng yên lòng.

VũHinh, càng lúc càng rời xa, là niềm ân hận vĩnh viễn. Hấn khát vọng biết bao trong quãng thời gian ngắn ngủi này được thấy lại nụ cười thương yêu xưa nhưng hấn không còn năng lực để thực hiện. Bao nhiêu thiên giai cao thủ cũng không tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyền, giờ kếtàn phé như hấn đi đâu mà tìm?

"Lúc huynh già đi... còn nhớ được một cô bé tên Vũ Hinh..."

Hấn lẩm bẩm: "Nhớ chứ, vạn kiếp không thể xóa nhòa. Ta muốn cứu muội nhưng hiện tại... ta không làm gì được nữa..."

Lẽ ra nên quay về Nguyệt lượng nhưng hấn không muốn, chỉ muốn một mình lặng lẽ đi nốt những năm tháng cuối cùng này.

Với Mộng Khả Nhi, lòng hấn luôn mắc nợ. Gặp mặt thì sao? Có thay đổi được gì?

Hấn rất muốn gặp Long Nhi, ôm nó vào lòng nhưng không muốn nó thêm thương cảm. Thà cứ để sinh tử của mình thành một câu đố để hài tử vĩnh viễn có hi vọng.

Long Vũ...

Nạp Lan Nhược Thủy...

Tứ tổ, Ngũ tổ, Đại Ma, Huyền Trang, Tiềm Long, Nam Cung Tiên Nhi... từng khuôn mặt hiện lên trước mắt, sau cùng dừng lại ở Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng. Hấn lặng lẽ thở dài.

Hấn cảm giác mình như một con sói cô độc, lúc về già liền lánh xa đồng bạn, một mình vào rừng sâu tìm nơi táng thân.

Hấn mở nội thiên địa, thả các thiên sứ bị bắt, sai họ mang trái tim màu lam lên Nguyệt lượng.

Sau cùng hấn ngửa mặt hú vang, tựa hồ phát tiết những u uất trong lòng.

Hungbinh phương thiên họa kích bị hấn nắm vào tay, thiên hạ đệ

nhất hung binh tựa hồ cảm giác được nội bị thương anh hùng mặt lộ nên không ngừng rung động, kêu lên thê thiết.

Thần Nam lợi dụng thần lực tàn dư, múa hung kích chém ra sát khí ngút trời.

Sau cùng, phương thiên họa kích hóa thành ngàn trượng, phát ra ma khiếu chi âm, bị hấn cắm thẳng đứng trên đỉnh núi.

Hậu Nghệ cung, Liệt Không kiếm, Khốn Thiên tác...

Những bảo vật này cũng kêu lên buồn thảm, Thần Nam cầm quanh phương thiên họa kích, chúng quay vòng quanh hung kích, liên tục réo vang.

Đoạn hấn rảo bước đi.

Gió thu hiu hắt, lá bay khắp núi, thời tiết đang lúc vạn vật điêu linh.

Thời gian ba ngày qua như gió. Cái thế quân vương Hắc Khởi đại phá mười balá ma kì ngàn trượng, vượt khỏi Bắc Đẩu Phục Ma trận, hung hiểm rựch thiên địa.

Mọi tu giả Thiên giới, Nhân gian đều run sợ.

Nhưng Hắc Khởi không đại khai sát giới mà gằm lên chân thiên, nhanh chóng tiến vào không gian chi môn về đệ ngũ giới.

Thiên cổ ma quân quay về đệ ngũ giới!

Vốn cảnh thấy chất đầy nội, máu tuôn vạn dặm không xảy ra như tưởng tượng, lưỡng giới tu giả thở phào.

Nguy cơ lần này coi như đã qua nhưng lần tới thì sao? Không ai biết. Chỉ mong hai thế lực của dnt vĩnh viễn cân bằng.

Pháp Tổ La Khải Nhĩ lần này giám thị Hắc Khởi, là thiên giai cao thủ sa cùng tự thân nhìn ma quân bỏ đi, được thần linh đại quân rình rang đón về Tây phương Thiên giới.

Các tu giả Thiên giới, Nhân gian đều đến Tây phương Thần Vụ thương lượng đại sách đối phó đệ ngũ giới, giờ tinh thần hệ tổ thần quay về liền được suy tôn lên lãnh đạo.

Lần này công lao của La Khải Nhĩ quả thật rất lớn nhưng được được bốc thơm quá đáng.

Cũng có người nhớ tới Đông phương thanh niên cầm phương thiên họa kích tung hoành thiên địa, vượt giới đại chiến, máu nhuộm trời xanh. Ai cũng biết thần lập công lớn thế nào nhưng trong lúc sóng ngầm đang dậy, không ai muốn đề cập đến.

Trên Nguyệt lượng, Tứ tổ và Ngũ tổ phần nộ gầm hét. Nhưng họ nhanh chóng lãnh tĩnh lại, đành mặc Hắc Thủ vô hình tự tung tự tác, quan trọng là tìm Thần Nam về.

Nhưng mấy ngày liền, hắc tựa hồ bốc hơi khỏi Nhân gian, biến mất vô ảnh vô tung.

Chỉ để lại hung kích cắm trên đỉnh núi cùng mấy món bảo vật rên rỉ chung quanh.

Trước lúc tìm thấy thần binh, người Thần gia không lo lắng lắm, cho rằng Thần Nam vì giết trăm vạn sinh linh mà có tâm kết nên nhất thời muốn một mình.

Nhưng theo lời thiên sứ chỉ dẫn, đến dãy núi nọ tìm ma binh hắc để lại, ai cũng biết có đại biến cố phát sinh.

Tứ tổ và Ngũ tổ ra lệnh phong tỏa nghiêm mật tin tức này, không được lộ ra mảy may.

Trên Nguyệt lượng, Tử Kim thần long phần nộ gào lên: "Tên khốn Pháp Tổ này, thành chủ chung à? Chung con mẹ nó chứ. Tên gian tặc này dựa vào linh lực hút của Yêu tổ Kim Dũng mới sống được, chứ anh hùng con mẹ gì. Hắc có công lao gì? Long đại gia ta khinh, khinh..."

Tiểu Phượng Hoàng cũng có vẻ uất ức: "Thần Nam ca ca sao còn chưa về, có gặp nguy hiểm không?"

Ngạc nhiên là Long Bảo Bảo thường vẫn ranh mãnh lại lộ vẻ trịnh trọng: "Chúng ta chuẩn bị hành động."

"Ba ba sao còn chưa về?"

"Chắc có việc chưa làm xong."

"Ôi."

...

Chỉ mấy ngày, Thần Nam trực tiếp từ Thần Vương tuyệt đỉnh rút xuống đệ lục giai cảnh giới, thần lực tan đi nhanh chóng, mái tóc đen bắt đầu xuất hiện những vết lấm tẩm.

"Dù không cải biến dung mạo, cũng không ai nhận ra ta, một thời gian nữa thần lực triệt để tan biến, khí tức đổi hẳn, ta sẽ hoàn toàn lẫn vào biển người mêh mông."

Hôm đó tiết thu hiu hắt, trường khoáng thế đại chiến được tu luyện giới truyền đến Nhân gian, Pháp Tổ thành nhân vật cứu thế, quả là vượt ngoài ý liệu của Thần Nam.

Nhưng vậy đã sao?

Hắn ngửa mặt đón gió thu se se, đập lên lá khô ngút ngàn tiến tới.

Chương 340

Mười năm

Trong gió thu lạnh lẽo, Thần Nam đi từ tòa trấn thành này sang trấn thành khác, lưu lã không có mục đích, thân ảnh cô tịch lộ rõ vẻ mát mát, tuy thân thể hiên ngang nhưng nhìn theo bóng lưng không khỏi khiến người ta có cảm giác bi thương.

Quảng ma đao, bổ hung kích, những năm tháng phong vân không còn trở lại, trôi qua như mây khói. Cường giả tung hoành thiên địa giờ thành phế nhân.

Từ đỉnh cao rơi xuống hố băng, hấn không hề phát cuồng, không kêu gào mà lặng lẽ đối diện với, lang thang khắp các trấn thành, không hề có ý định dừng chân.

Tốc độ thân lực tan biến cực nhanh, chỉ nửa tháng từ đệ lục giai cảnh giới xuống đệ ngũ giai, với tốc độ này... tình cảnh của hấn vô cùng ảm đạm.

Đang lúc thanh niên hùng hực nhưng dung mạo lại như một trung niên nhân ngoài ba mươi, mái tóc lấm tấm sợi bạc. Hiện tại hấn không muốn làm một tu giả, chỉ cố gắng hòa vào biển người, không hiểu trong những năm tháng hữu hạn còn lại sẽ làm được gì.

Trời rải hoa tuyết, hấn với tà áo đơn bạc đi trong gió lạnh bập bùng. Vào tiết đông lạnh, hấn thường ho ra máu.

Thất bại của Thái cổ quân vương hoàn toàn tan ra hóa thành tuyết sát kiếm phách, sức mạnh hủy diệt này ngay cả Thần gia bát hồn cũng phải trọng thương. Bát hồn ly thể rồi mà hấn không chết tại trận đã là kì tích.

Hiện tại thân thể hấn vô cùng hư nhược, tuy vẫn vươn thẳng lên những không còn vững chãi như xưa.

Đông đại lục có ba đại quốc. Sở quốc ở phía tây, Bái Nguyệt quốc phía bắc, An Bình quốc phía nam, còn lại là các chư hầu tiểu quốc.

Đương nhiên bađại quốc không phải là bá chủ bởi ở phương bắc xa xôi, bên ngoài biên cảnh Bái Nguyệt quốc, trên đại thảo nguyên còn có một nhóm dân tộc dumục.

Tuy không lập quốc, các bộ lạc phân tán nhưng đó là một dân tộc cực mạnh, họ thỉnh thoảng lại nam hạ quấy nhiễu Bái Nguyệt quốc. Với những du mục cường giả khát máu này, các dân tộc phương nam chỉ là cừu cho họ nuôi béo, mỗi mùa đến cướp phá một lần.

Mùa đông năm đó Thần Nam đến Bái Nguyệt quốc, ở gần biên cảnh, hắn thấy cảnh bách tính khổ sở trăm bề, khung cảnh thê thảm nhà tan cửa nát, bóng dáng dân tộc sống trên lưng ngựa đến cướp bóc chột khiến hắn thấy được trong những năm tháng cuối đời này có việc để làm.

Hắn trở thành một biên quan lão binh đặc thù, đầu đã bạc, lại ho ra máu, vốn không bị gọi đi làm biên binh nhưng khi hắn dùng một quyền đánh tan bia đá thì được phá cách thu nhận.

Dù lúc đó hắn từ ngũ giai chi cảnh sa xuống tam giai cảnh giới.

Cầm thành trường đao đã lâu không dùng, hắn cảm giác máu chảy nhanh hơn, trái tim cô tịch phảng phất có thêm sức sống. Dù gì hắn cũng là một tu luyện giả, có quên tất cả thì chiến ý thấm vào cốt tủy cũng không thể mài xóa hết được.

Từ đó biên cảnh có thêm một lão binh bất tử. Tuy bệnh hoạn nhưng lần nào hắn cũng ngoan cường đứng dậy trong núi thây biển máu.

Xông lên đầu, rút đi sau cùng.

Tuy thân thể phế tàn, khí huyết hư nhược, không thể chấn nhiếp thiên địa nhưng liên tục chìm trong những trận chiến sinh tử, hãm tựa hồ tìm được điểm kết thúc sau cùng cho sinh mệnh.

Không thể đấu với những nhân vật như Hắc Khởi nhưng hắn muốn bắt diệt chiến ý trong lòng sống dậy tại một chiến trường khác.

Không còn vạn người dõi theo, không bị chú ý nữa, hiện tại hắn cứ lặng lẽ giết địch.

Ba năm trôi qua, vị lão binh thân thể yếu nhược dần, cơ hồ không chịu nổi bao lâu nữa.

Không ai biết "Trung niên nhân" đầu tóc hoa râm này là nhân vật từng cùng tranh đấu với Cái Thế quân vương Hắc Khởi, không biết hẳn từng tung hoành thiên địa.

Trong ba năm này, khí huyết của hắn càng suy tàn, tuy tử vong đến thật chậm nhưng thần lực đã triệt để suy kiệt, chiến lực chỉ đạt nhất giai.

Lão binh từng tay không diệt địch, hiện tại động tác ngày một chậm chạp, thân thể yếu dần nhưng thủy chung không chịu rời khỏi chiến trường, quân sĩ ở biên quan đều thấy lòng đau đớn.

Một vị tướng quân không nỡ thấy lão binh từng giết địch vô số lại thân tử sa trường, không chỉ một lần hạ lệnh đề thăng quân hàm để hắn cách xa chiến trường nhưng đều bị lão binh cự tuyệt.

"Kẻ sĩ về già, tráng chí chưa tắt." Vị tướng quân nọ hồ mục đờm lệt.

Tướng quân không biết quá khứ của hắn nhưng biết hắn có những chuyện không thể nói ra, phần nào hiểu được mong muốn của hắn - chiến tử sa trường!

Đúng thế, Thần Nam muốn tàn mệnh lưu lại chiến trường. Hắn biết mình không thể đấu với Hắc Khởi lần nữa nhưng từng là cường giả chấn nhiếp thiên địa, chiến tử là kết cục tốt nhất, cũng là tâm nguyện sau cùng của hắn.

Nhưng cuối cùng hắn không được thỏa nguyện. Thân thể suy nhược dần, trở thành như người thường, thấy binh sĩ chảy nước mắt đi theo chận đao cho mình, hắn buồn bã rời khỏi chiến trường và biên quan.

Đầu tóc hoa râm, dung mạo tiêu tụy như người bốn mươi tuổi, thân thể suy bại như lão nhân, binh sĩ chảy nước mắt tống biệt hắn. Thần Nam cầm theo thanh đao, lặng lẽ ra đi, lưu lại bóng dáng cô tịch, chờ vợ.

Ba năm nữtrôi qua, tuy cái chết đến chậm hẳn nhưng hẳn cũng phi thường suy nhược. Hiện tại thể chất của hẳn kém xa thường nhân, đã đi khắp Đôngthổ đại lục nhưng mấy trọng địa muốn tới vẫn chưa đi lần nào.

Đến năm thứ bảy, dự cảm được tuế nguyệt không còn nhiều, hẳn mới quyết định đi thăm mấy nơi.

ThầnMa lăng viên là nơi hẳn định đến cuối cùng, từ đó sinh ra thì cũng nêntiêu vong ở đó. Không thể chết trên chiến trường, vậy quay về khởi điểmcũng không tệ.

Nhưng sau cùng hẳn lại đến đó đầu tiên, đã chọn cách lặng lẽ chết đi, thì để sinh tử vĩnh viễn thành một bí ẩn, không khiến cho bằng hữu đau thương, hài tử buồn thảm. Nhìn Thần Ma lăng viên là đủ rồi, hẳn tự có nơi gửi nắm xương tàn.

Tiếp theo, hẳn muốn đến Bách Hoa cốc ở Côn Luân Huyền giới nhưng không thể. Đành buông tiếng thở dài.

Không đến được Bách Hoa cốc, hẳn lê tám thân suy nhược đến Nhạn Đãng sơn, ở đây có những hoi ức đẹp nhất, năm xưa chính ở đây, hẳn đã gặp một nữhài ngâm thơ.

Hắn lặng lẽ nhìn quái thạch trập trùng, thác đổsuối reo, sống hai năm trong tiểu sơn thôn phụ cận, nhớ về những chuyện cũ xa xưa.

Rồi hẳn cũng buông tiếng thở dài rời Nhạn Đãng sơn. Hắn thấy hồ thẹn với Vũ Hinh, từng thề phải giúp nàng sống lại, dù nhiều lần nỗ lực nhưng không thay đổi được gì, hiện tại càng không có năng lực...

Còn nhiều nơi muốn đi nhưng giờ không đủ thể lực, khí huyết suy vong, thân thể hư nhược cực điểm, không thể đi xa.

Tận năm thứ mười, hẳn mới bắt đầu hành trình vất vả đến Sở quốc đô thành, rồi sang Tây thổ một phen. Tuy biết hai tháng nữa có thể chết trên đường nhưng chỉ có liên tục cất bước, lòng hẳn mới bình tĩnh.

"Thần quy tuy thọ rồi cũng chết

Đằng xà khó thoát kiếp trần ai."

"Có lẽ, còn chưa rời khỏi Sở quốc, ta đã chết rồi?" Hấn lẩm bẩm.

Gió thu lặng tắt. Thiên địa rải tuyết trắng màu lông ngỗng, trải ra mênh mang. Khắp nơi ánh lên màu bạc, lại là một mùa đông lạnh lẽo.

Thần Nam y sam lam lữ, đầu tóc rối bù đi trong gió lạnh lùng, cắn bánh màn thầu người ta bố thí.

Nếu bảo trong lòng không cay đắng là nói dối.

Hấn từng tung hoành thiên địa, uy chấn Tam giới, vượt giới đại chiến, truy sát Thái cổ quân vương chạy như chó nhà có tang.

Nhưng hấn không thấy mát mát gì to tát lắm, giờ đã tàn phế, tao ngộ thế này không hẳn là đáng thương nhất, còn nhiều người khốn khổ hơn hấn.

Từng cao cao tại thượng, chưa bao giờ thể nghiệm tư vị này, thành ra hấn có thêm cảm ngộ.

Quay lại nhìn toàn thấy bi hoan ly hợp, tuy lòng còn tiếc nuối nhưng đời người như mộng, ai có thể mãi xanh xang?

Dưới ánh trăng trong ngần, mặt đất ánh lên màu trắng mênh mang.

Thần Nam tới ngoại vi Sở quốc đô thành, đạp lên lớp tuyết dày đặc, tiến về một tiểu trấn cách đó hai mươi dặm. Đi qua Sở đô, gặp đêm tuyết thế này, hấn hồi tưởng lại chuyện cũ.

Năm xưa, cũng đêm tuyết thế này, hằng từng cùng một vị cố nhân ngắm tuyết thưởng nguyệt tại tiểu trấn đó.

Long Vũ còn khỏe không?

Hấn còn nhớ trong đêm đó, nàng khóc như mưa, kể cho hấn nghe những chuyện về Tiềm Long. Giờ sinh mệnh không còn mấy nổi, tiện đường đi, hấn muốn ghé qua.

Mười năm qua rồi, hắn hòa vào bách tính, không quan tâm đến những việc của thần tiên, không biết cố nhân giờ ra sao.

Quá nửa đêm, hắn mệt mỏi đến được tiểu trấn. Ở đây hình như không thay đổi gì, vẫn như thuở xưa khiến hắn hơi kinh ngạc.

Khách sạn ngoài trấn đứng đơn côi trong tuyết, hắn lại cảm khái. Mười năm rồi! Cảnh vật vẫn vậy mà người đã khác.

Ngày đó tu vi chưa đại thành, khẽ nhảy hắn cũng lên được nóc phòng nhưng giờ đành lặng lẽ ngồi trên tuyết nhìn vàng mình nguyệt.

"Long Vũ, chúc mọi cả đời bình an khoái lạc." Hắn nhìn lên vàng trắng trên không, lầm bầm: "Tiếp theo tới Tây đại lục..."

Vô thanh vô tức, trên nóc nhà có thêm một thân ảnh diễm lệ như Quảng Hantiên tử giáng lâm phàm trần, nàng ngồi trên nóc nhà nhìn vàng trắng sáng, đôi mắt đầy ánh nước.

"Mười năm... mọi ở đây mười năm đợi huynh, chưa từng rời nửa bước." Nàng không nhìn về phía Thần Nam, lời lẽ rất bình tĩnh nhưng ánh mắt có lệ châu lặn dài.

Thần Nam vô cùng kinh hãi, hắn không ngờ gặp Long Vũ ở đây, nàng đã đợi hắn mười năm.

"Cuối cùng huynh cũng đến, không để mọi thất vọng."

"Tiểu thư nhận sai người rồi." Hắn chột vật đứng dậy, lời lẽ vẫn giữ được bình tĩnh nhưng lòng đặng chát. Đầu tóc hoa râm, thân thể hư nhược hơn cùng xuống, hắn giống một lão nhân về chiều, cất bước đi trên vùng tuyết mà không ngoái lại.

"Dung mạo bị cải biến, lại suy lão, thần lực tan biến vô ảnh vô tung, khí tức hoàn toàn thay đổi. Nhưng mọi biết nhất định là huynh. Từ lúc huynh đặt chân vào tiểu trấn này, mọi biết là huynh tới." Hai mắt Long Vũ ướt đầm, lớn tiếng hét: "Visao lại thế, thật ra xảy ra chuyện gì? Huynh đứng lại ngay."

"Tiểu thư nhận sai người rồi." Thần Nam loạng choạng tiến bước nhưng thân hư thể nhược, hấn ngã xuống lớp tuyết.

Long Nhi bay tới như Quảng Hàn tiên tử, lặng lẽ rơi lệ đỡ hấn dậy, run giọng hỏi: "Vì sao lại thế này?"

"Tiểu thư nhận sai người rồi." Thần Nam muốn rút tay lại nhưng không được.

"Visao? Sao lại thế này?" Long Vũ không nén nổi, khóc đến lạc giọng: "Năm xưa huynh vì Tiểu Thần Hi thi triển Nghịch Thiên thất ma đao chém chết ngũ giai tuyệt thế cao thủ Đào Nhiên, hào tình nam tử dám đối kháng ngàn quân đó đâu rồi? Nam tử anh vĩ từng cầm phương thiên họa kích tung hoành thiên thượng địa hạ, đại chiến cùng quân vương Hắc Khởi đã đi đâu? Tránh chí hào tình từng coi thường thiên hạ của huynh đâu rồi. Visao không dám đối diện với một nữ tử yếu nhược như muội?"

Thần Nam im lặng, chạm rãi quay lại, định khóc nhưng không còn nước mắt.

Long Vũ khóc thảm thiết: "Thần Nam...muội biết huynh từng gặp những chuyện vô cùng thống khổ nhưng huynh không nên trốn tránh. Bất kể xảy ra chuyện gì, huynh biến thành thế nào, trong lòng muội, huynh vĩnh viễn là huynh ngày xưa..."

"Xưa nay ta chưa từng trốn tránh..."

Chương 341

Dần thức tỉnh

Ánh trăng thê lương trong đêm tuyết lạnh buốt xương.

Dưới ánh trăng lạnh, tuyết trắng mênh mang tựa hồ phủ lên một làn sương mỏng, khí tức toát ra khiến lòng người chua xót.

Mười năm. Tương phùng!

Thân thể Thần Nam càng xuống, trán đầy nếp nhăn, cặp mắt sắc lẹm ngày xưa giờ mờ đục, mười năm tuế nguyệt vô tình khiến hấn suy sụp đến cực điểm.

Không ai ngờ "Lão nhân" đang ở những năm tháng cuối cùng này từng tung hoành thiên địa, có một quá khứ kinh tâm động phách.

Mười năm trước hấn quyết định cô độc bỏ đi, không muốn gặp bất cứ ai, chỉ định một mình tìm nơi chôn nắm xương tàn, bởi hiện tại thân thể phế tàn, khí huyết suy bại, sa sút đến mức này, còn muốn gặp ai quen biết nữa đây.

Giờ Long Vũ nói một câu: "Mười năm... muội ở đây đợi huynh mười năm, chưa từng rời đi nửa bước" khiến hấn cảm động sâu sắc.

Long Vũ vừa khóc vừa nói ra những lời đó khiến trái tim khô cạn của hấn nổi sóng, những chuyện cũ tiểu ngạo thiên địa lần lượt trở về trong tim.

Mười năm qua dung mạo nàng không đổi, vẫn thanh lệ xuất trần, chỉ là trong mắt xuất hiện thêm một nét cô tịch và thê lương khiến tuyệt thế Long Vũ đờm vẻ buồn thương.

"Mười năm... Thần Nam... muội vẫn đợi huynh." Long Vũ nuốt lệ: "Quả nhiên huynh vẫn sống."

Cảm thiên động địa. Đôi tròng mắt mờ đục của Thần Nam cũng ánh lên.

Ngày xưa Long Vũ thần thái phơi phới, phong thái tự tin, bay giờ nước mắt chan hòa, buồn ỉ ê khiến Thần Nam đã trải mọi tang thương trong mười năm cũng nảy ra cảm giác muốn khóc. Có một người con gái ở lại nơi này suốt mười năm ròng rã chờ hắn.

Nhưng hắn không rơi nước mắt, trải nghiệm quá nhiều khiến hắn muốn khóc mà không còn nước mắt.

Cảm động lặng thầm.

"Long Vũ.... Ta biết... đa tạ."

Long Vũ nhìn hắn, lặng lẽ rơi lệ.

"Long Vũ... ta." Biết mình không còn sống bao lâu, có thể khiến Long Vũ càng thương cảm, hắn không biết mở lời thế nào.

"Thần Nam... thấy hình dạng của huynh bây giờ, dù huynh không nói, muội cũng biết." Long Vũ run giọng: "Trận chiến mười năm trước, chắc huynh đã thụ thương nghiêm trọng không thể tưởng tượng được nhưng không muốn ai biết. Huynh bỏ lại thần binh bảo nhận phương thiên họa kích, buồn bã ra đi... muội hiểu những tang thương huynh đã chịu mười năm nay."

Long Vũ là một nữ tử thông minh, nàng hiểu được tâm cảnh của Thần Nam trong mười năm nay, đoán được vận mệnh hắn, ghen ghen: "Trăng lúc tròn lúc khuyết, người có bi hoan ly hợp, nhưng muội thật đau lòng, đoạn đường cuối cùng này, muội muốn cùng đi với huynh..."

Nàng không nói tiếp nên lời.

Thần Nam làm sao cự tuyệt được, mà cự tuyệt thế nào? Hắn cười khổ: "Long Vũ ngày xưa tiêu sái vô cùng vì ta mà rơi lệ, ta có chết cũng không ân hận gì."

Thấy hắn trong lúc đau khổ vẫn cố làm vui, lộ ra nụ cười già nua, mắt Long Vũ ướt nhòa.

Sau trận chiến mười năm trước, Thần Nam biệt tăm, nhiều người đổ

đi tìm nhưng hắn đã dung mạo đại biến dạng, thần lực mất sạch, khí tức của tâm thần tàn phế triệt để cải biến, hoàn toàn biến thành một người khác. Không ai tìm được manh mối gì.

Thần gia hạ lệnh không cho ai lộ ra tin tức, họ tích cực tìm cách, thậm chí mạo hiểm đến Phong Đô tìm Thiên Quỷ đã không còn bị Thần Nam áp chế. Nhưng Thiên Quỷ cũng chỉ bị động đợi Thần Nam triệu hoán, không dám chủ động cảm ứng nơi chủ tôn ở.

Họ lại cho rằng hắn đi Côn Luân Huyền giới. Cả Côn Luân đầy bóng con cháu Thần gia nhưng Thần Nam đã không đến.

Mười năm trước, Long Vũ từng đi khắp nơi tìm Thần Nam nhưng không đạt được gì. Nàng đến một tiểu trấn, một mình lặng lẽ chờ đợi.

Nàng không chỉ trọng tình mà còn thông tuệ, biết rằng Thần Nam nếu muốn trốn tránh thì những nơi kia dù hắn muốn cũng sẽ không đến nửa bước.

Lần này Long Vũ gặp Thần Nam không chỉ vì đã chân tâm chờ đợi, còn vì thông tuệ.

Thần Nam lớn lên ở Đông thổ, tại Nhân gian còn những chuyện hắn không thể quên, tất nhiên luôn có cảm tình với Nhân gian. Nếu muốn thoái ẩn, quyết không lên Thiên giới.

Nhưng ở Đông thổ, Sở quốc chiếm một phần tư diện tích Đông đại lục, đồ thành lại là con đường buộc phải qua trước khi sang Tây đại lục. Thần Nam mà đi du lịch Nhân gian sẽ có một phần tư cơ hội đến đó. Nếu hắn sang Tây thổ, đương nhiên phải qua Sở đô.

Trong một tiểu trấn cách Sở đô hai mươi dặm, Long Vũ đến đó với ý nghĩ rất đặc biệt, ở đó nàng từng khóc đến lạc giọng, kể cho Thần Nam nghe những chuyện thương tâm.

Nếu Thần Nam là kẻ trọng tình, lại đến Sở đô, trong lòng mà còn hình bóng nàng, sẽ đến đó một lần.

Đương nhiên nàng đang đánh cược.

Nếu Thần Nam qua Sở quốc nhưng không ở lại đó, chắc chắn trong lòng nàng chỉ có vị trí mờ nhạt, sau này có gặp lại cũng chỉ là bằng hữu thông thường.

Long Vũ từng tự hỏi, có nên đi đến nơi khác đợi Thần Nam không? Câu trả lời sau cùng là "không", chỉ có ở lại đây đợi hắn mới là hoàn mỹ nhất.

Long Vũ không chỉ thanh lệ xuất trần như tiên tử mà rất thông tuệ.

Mười năm sau, cũng trong đêm tuyết, dưới ánh trăng sáng, trong một khách sạn, hai người trùng phùng, ngồi trên nóc phòng năm xưa nhìn trời sao sáng lấp lánh.

Long Vũ lắng nghe đời sống của Thần Nam suốt mười năm qua, làm binh lính, kẻ lang thang... mà nước mắt không ngừng rơi, Thần Nam kể xong đã lâu, nàng vẫn không bình tĩnh nổi.

Từ vị trí cường giả cao cao tại thượng rơi xuống vị trí thấp nhất, nghĩ cũng thấy đau lòng.

"Long Vũ, mọi phải hứa với ta không nên đem chuyện của ta kể cho ai nghe."

Long Vũ chăm chăm nhìn hắn, sau cùng gật đầu.

Thần Nam không đi Tây đại lục bởi Long Vũ không cho.

Mười năm đã xảy ra quá nhiều chuyện nhưng Thần Nam hiện không thể tái xuất hiện tại tu luyện giới, Long Vũ mấy lần định nói nhưng lại nén được, Thần Nam cũng không tiện hỏi.

Đã không thể vung đao chỉ trời, biết nhiều chỉ thêm phiền não, vậy triệt để cắt đứt với tu luyện giới là hơn.

Thấy Thần Nam già nua, trong lòng Long Vũ vô cùng chua xót, nàng biết hắn chỉ còn hai tháng trên đời nữa.

Một tháng tiếp theo, nàng đi theo hắn lưu lãng. Hai người lên phía bắc, Long Vũ muốn thấy hắn chôn xương tại chiến trường Tái bắc.

Nhưng lúc đến biên quan, Long Vũ đột nhiên biến mất một ngày, lúc nàng về, Thần Nam phát hiện sắc mặt nàng vô cùng nhợt nhạt, có phần tiều tụy.

"Long Vũ, mọi sao vậy?" Giờ Thần Nam chỉ còn nửa tháng nữa.

"Thần Nam, mọi không muốn huynh chết..." Long Vũ phong bế huyết mạch của Thần Nam đoạn đánh vỡ một viên Thần Vương đảm, luyện hóa rồi đẩy vào thể nội hắc. Vết thương do hồn phách thiên giai cao thủ tạo thành, chân nguyên của Thần Vương chỉ kéo dài được sinh mệnh cho hắc ba tháng.

Sau ba thời thần, hắc mới được giải khai huyết mạch, sắc mặt khá hơn hắc.

"Long Vũ... mọi giết một Thần Vương? Mọi không nên dùng phương thức này kéo dài sinh mệnh cho ta, ba tháng mà đổi bằng cái chết của một Thần Vương thì cái giá lớn quá. Ta không chịu nổi."

"Ca ca Tiềm Long giết đó, huynh không cần ăn năn, đó là kẻ đáng giết, đã xảy ra nhiều chuyện mà huynh không biết, nói chung, mọi không lạm sát vô cớ."

"Nhưng... mọi làm thế, ta lại thêm gánh nặng trong lòng bởi đã buộc phải dùng phương thức này kéo dài sinh mệnh cho ta...."

"Thần Nam..." Long Vũ bật khóc.

Thần Nam không nói thêm.

Ha tháng sau, đất trời vào xuân, mùa đông lạnh cũng qua, mầm non, lá tươi trở ra, Thần Nam và Long Vũ từ Tái ngoại trở về, sống trong một điền viên mỹ lệ.

Khắp nơi cỏ mọc xanh rờn, hoa đại đua nở, Thần Nam tuy có cảm giác uể oải nhưng trong khung cảnh này, thân thể hẳn phải phát khôi phục được khá nhiều sức sống.

Nhưng lúc Long Vũ mang về thêm một viên Thần Vương đảm, cảnh

an tĩnh của họ bị phá vỡ.

Giúp Thần Nam kéo dài sinh mệnh ba tháng, đương nhiên Long Vũ vô cùng cao hứng, nhưng lúc nàng rời khỏi phiên điền viên mua nhu yếu phẩm hàng ngày thì gặp phiên hà.

Một bóng người như sao băng từ xa bay tới chặn lối nàng, là một nam tử khôi vĩ cao một trượng rưỡi, hai mắt ẩn chứa nộ hỏa vô tận, gầm rống: "Sau cùng ta cũng tìm được, giết cường giả của tộc ta không ngờ lại là huynh muội các ngươi. Hắc hắc, lần này các ngươi ra tay trước, đừng trách ta không khách khí."

Long Vũ hơi kinh hãi, hiển nhiên không ngờ có người bám theo, nhưng nàng càng lo lắng bởi Thần Nam ở trong ngôi nhà tranh cách đó không xa, thân thể hẳn hư nhược thế kia. Vậy...

Nam tử cười tàn nhẫn: "Hóa ra ở đây có một tên bị thương, lại dùng Thần Vương đảm để kéo dài sinh mệnh cho hắn, ta sẽ khiến hắn chết ngay tức khắc." Y phát mạnh tay, hai thân ảnh sau lưng lóe lên, lao về căn nhà tranh.

Long Vũ hoa dung thambiến, vội ngăn cản nhưng nam tử khôi vĩ tự thân chặn nàng lại, lạnh lùng cười tàn khốc: "Ngươi nên biết kết quả của việc đắc tội với tộc ta, trơ mắt nhìn hắn chết đi."

Long Vũ liều mạng công kích, xông lên ngăn cản nhưng tu vi của nàng còn xa mới là đối thủ của thanh niên, bị đối phương dễ dàng hóa giải.

"Không." Long Vũ gầm lên khản giọng, nàng thấy hai thân ảnh lao vào căn nhà nhưng bất lực ngăn cản.

Nam tử khôi vĩ ngửa mặt cười vang, thân thái vô cùng đắc chí nhưng thoáng sau đã tắt cười, lộ ra thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Hai người vào căn nhà tranh như đá chìm đáy biển, không hề sủi tăm.

Nửa khắc trôi qua mà trong căn nhà vẫn bình tĩnh như thường, sắc mặt nam tử chợt biến.

Long Vũ cũng kinh nghi bất định, đoạn lộ về hoan hỉ, hơi thở bình hòa của Thần Nam đang ngủ trưa vẫn bình thường.

"Âm thầm diệt cả hai thủ hạ của ta, kẻ này đáng sợ thật, không ngờ ở đây lại có cường giả."

Nam tử cao lớn thần sắc ngưng trọng, không lí đến Long Vũ mà từng bước tiến đến trước căn nhà tranh.

Long Vũ nhanh chóng lao tới, xông vào trong thấy Thần Nam đang ngủ ngon lành, dưới chân giường có hai thi thể, họ chết vô duyên vô cớ, hai cặp mắt trợn trừng, cơ hồ gặp phải một việc rất đáng sợ.

"Cái gì?" Nam tử cao lớn thấy tử trạng của hai thủ hạ, lùi lại hai bước, rồi nhanh chóng lao tới kiểm tra thân thể cả hai, kinh hãi: "Quả nhiên... bị đọa chết."

Hai mắt y sáng như điện, nhìn Thần Nam đang nằm trên giường, quát lớn: "Người là ai?"

Thần Nam tỉnh mộng, lộ vẻ lo lắng nhìn Long Vũ, lại nhìn hai thi thể dưới đất cùng nam tử cao trượng rườ, tuy kinh hãi nhưng hấn nhanh chóng lãnh tĩnh lại.

"Người là người đệ ngũ giới?"

"Không sai, người là ai?"

Thần Nam xuống giường, nói với đối phương: "Muốn động thủ thì theo ta. Không quan hệ gì đến Long Vũ."

Nam tử cao trượng rườ chợt lộ sát cơ, nhưng không hiểu vì sao trong lòng rúng động, có dự cảm không lành.

Là cường giả cấp Thần Hoàng nên cảm giác này không sai, y nhanh chóng bay lùi lại.

Bên ngoài căn nhà tranh ngàn thước, một thanh niên nam tử cầm tử thần liêm đao, toàn thân đứng trong hắc vụ, lẩm bẩm: "Tiểu Vũ cứu ai

nhĩ? Sao tacảm giác thấy có một cái thể đạì ma hồn đàng gằm rú."

Chương 342

Thành hôn

Mười năm, đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Thần Nam không hiểu gì nhưng thấy cường giả đệ ngũ giới xuất hiện, lại nói thông thạo ngôn ngữ Nhân gian là biết thiên địa phát sinh nhiều biến cố. Đệ ngũ giới cường giả đã xâm nhập Nhân gian và Thiên giới rất lâu.

Nhưng hắn không hiểu vì sao hai cường giả lại bị dọa đến chết trong căn nhà tranh.

Đó là cao thủ cấp Thần Hoàng, tuy đã lùi ra ngoài nhưng chưa xa lắm. Cường địch thế này thì một người tu vi chưa đạt đến Thần Vương như Long Vũ khẳng định không phải là đối thủ.

Nếu Thần Nam muốn chiến tử, đây là lúc thích hợp nhất nhưng bậc hồng nhan tri kỷ trọng tình Long Vũ còn ở bên, hắn không thể để nàng thương tổn, định bất chấp tất cả triệu hoán Thiên Quỷ diệt địch.

Nhưng hắn chưa cần làm vậy, cường giả Thần Hoàng của đệ ngũ giới đã gặp địch thủ.

Một cường giả toàn thân ẩn trong hắc vụ, phát ra vô tận sát ý, cảm một lưỡi tử thần liềm đao cực lớn lạnh lùng nhìn y.

"Tử Thần Tiềm Long." Cường giả đệ ngũ giới mắt ánh lên tia cừu hận, lạnh giọng: "Huynh muội các người quá lắm rồi, lại dám giết cường giả Thần Vương của tộc chúng ta, đúng là công nhiên gây hấn với cường giả đệ ngũ giới. Hậu quả các người sẽ phải hứng chịu."

"Các người chẳng qua chỉ là một tộc, đại diện được cho cả đệ ngũ giới sao? Dù người thay mặt được thì đã sao, Tiềm Long giết người đệ ngũ giới không cần lí do."

Thanh niên cường giả đứng trong tử vong minh vụ chính là Tiềm Long, mười năm rồi Thần Nam mới gặp lại, không khỏi phải công

nhận Ma Chủ công tham tạo hóa, trước lúc vào đệ tam giới đã gieo ma chủng vào mình Tiềm Long, để sau mười năm y tăng từ Thần Vương lên Thần Hoàng.

Tính cách Tiềm Long cũng khác hẳn, trước kia y luôn rạng rỡ như ánh nắng, hiện tại thành một kẻ đi gieo rắc cái chết trong bóng đêm, toàn thân phủ đầy tuyết sát chi khí.

"Hắc hắc...chắc các người không phục. Được, để Mạc Hán Sâm ta xem người tiến vào cảnh giới Thần Hoàng có bản lĩnh gì."

Mạc Hán Sâm cười nanh ác, thân thể cao trượng rười vang lên tiếng rống rặc, xương cốt chuyển động, phảng phất cao hơn một cái đầu, cơ nhục trên mình bạnh ra như một ngọn núi nhỏ. Trong tay y xuất hiện một ngọn khoát đao xanh lè, chỉ vào Tiềm Long.

Gió khẽ mơn qua, tử vong minh vụ dầy đặc bị thổi tan một phần, lộ ra khuôn mặt anh khí bức nhân của Tiềm Long, thân thể đĩnh bạt đầy sát ý, tử thần liêm đao trong tay sáng rực, chấn nhiếp hồn người.

"Giết." Mạc Hán Sâm quát vang, lao vào Tiềm Long.

Thân thể Tiềm Long bất động nhưng tử thần liêm đao chợt phóng đại gấp trăm lần, dài cả trăm thước, chung quanh có vô số oan hồn giãy giụa kêu gào, nhanh chóng cắt qua Mạc Hán Sâm, xé tan một vùng không gian hắc ám.

Mười năm qua, các cao thủ Thiên giới và Nhân gian đã biết được pháp môn của đệ ngũ giới, khi giao chiến với họ vạn vạn lần không được dùng hào quang công kích, chỉ dùng thực chất mới sát thương đối phương hữu hiệu hơn cả.

Mạc Hán Sâm vung mạnh ngọn hung đao xanh lè, xoảng một tiếng, chém trúng tử thần liêm đao, tia lửa tung tóe.

Hai cao thủ cấp Thần Hoàng quần lầy nhau, cùng bay lên cao, hai đạo nhân ảnh hóa thành hai dải sáng liên tục di hình hoán vị, công kích với tốc độ người thường khó lòng tưởng tượng được.

Thần Nam và Long Vũ đứng ngoài căn nhà tranh ngẩng đầu quan sát.

Hiện tại Thần Nam mất hết tu vi, thiên giai nhục thân không còn, đôi mắt mờ đục không thấy rõ thân ảnh hai cao thủ đại chiến trên không, chỉ nghe được âm thanh đàngsợ của hai cây đao va nhau.

Thanh âm này khiến hắn có cảm giác như tự nhìn thấy, hiểu được động tác nhanh kinh hồn của hai người. Thần Hoàng cấp đại chiến khiến chiến ý đã lụi tắt lâu nay của Thần Nam dần tỉnh lại, phảng phất như hắn trở lại với chiến trường nóng bỏng năm xưa.

Tiền Long và Mạc Hán Sâm đều tung ra tuyệt sát, hận không thể lập tức giết chết đối phương, trận chiến thảm liệt hơn bình thường nhiều lần. Đại chiến kéo dài nửa thời thần, chợt huyết quang bùng lên, Tiền Long hú vang, một tay trái thành sọt máu văng về xa.

"Ca ca..." Long Vũ kinh hãi kêu lên, nước mắt rùng rùng định bay lên không.

"Không nên." Thần Nam ngăn lại.

Đồng thời, trên không sáng rực huyết quang, tay phải cầm hung đao của Mạc Hán Sâm bị tử thần liêm đao bên tay phải của Tiền Long cắt đứt.

Mạc Hán Sâm kinh hãi xen lẫn tức giận, gầm lên động trời, địch thủ quá đỗi tàn khốc và đáng sợ, lại dùng cách lường bại câu thương. Bất quá, kiểu đánh lãnh khốc này đã có tính toán, Tiền Long dùng tay trái cầm binh khí thay cho tay phải nên chiếm được chủ động và thượng phong.

Tất cả xảy ra trong thoáng chốc, Mạc Hán Sâm là cường giả cấp Thần Hoàng, đương nhiên có thể phục nguyên cánh tay nhưng Tiền Long không cho y có cơ hội.

Trận quyết chiến vong mạng chỉ được quyết định trong một sát na, đương nhiên Tiền Long không đời nào cho y cơ hội.

Mặc kệ tay trái đổ máu, tử thần liêm đao bổ xuống, vạch thành một tử vong quỹ tích, lưỡi đao lạnh ngắt cắt vào ngực Mạc Hán Sâm một cách tàn khốc, vô tình, vết thương lại nặng thêm một mức.

Hai đại cao thủ giao chiến trên không, máu tươi không ngừng đổ xuống.

Hiện tại Mạc Hán Sâm hoàn toàn hạ phong, dù liên tục gằm hét vẫn không chống nổi Tiềm Long.

Y liều chịu thêm một vết trọng thương, dùng cánh tay trái còn lành bẻ gãy tử thần liêm đao, nhưng Tiềm Long đã tính sẵn, tử vong chủ thủ chuyên đối phó với Thần Hoàng cao thủ cắm luôn vào ngực y.

Thương thế nghiêm trọng nhưng với cao thủ cấp Thần Hoàng, quyết không chết được. Song y liên tục thụ thương, bại cục không tài nào xoay chuyển được.

Haichân Tiềm Long cũng bị đánh gãy, máu tươi tung tóe nhưng cũng thành công đá tan Thần Hoàng chi thể của Mạc Hán Sâm. Sau cùng, Tiềm Long chịu trả giá đắt, mặc cho nửa thân thể bị đánh nát mà diệt hẳn được Thần Hoàng hồn phách của địch thủ, cánh tay phải còn lành lặn cầm một viên Thần Hoàng đan màu lục sẫm.

"Nam nhân phải tàn nhẫn với mình một chút." Thần Nam dùng thánh giác "quan sát" trận chiến, bất giác cảm thán như vậy.

Nếu đánh theo cách thông thường, khó lòng nói trước ai thắng ai bại, hiện tại Tiềm Long đã hóa thân thành tử thần!

Huyết nhục phiêu tán trên không nhanh chóng tụ lại trên mình Tiềm Long, dù vậy sắc mặt nhợt hẳn đi, địch thủ là Thần Hoàng nên nhục thân khôi phục song nguyên khí bị thương.

Long Vũ nhanh chóng tiến tới, đau lòng nhỏ lệ: "Ca ca, lần nào cũng không biết thương cho thân thể, muội rất lo..."

Tử Thần Tiềm Long lộ ra nụ cười trên gương mặt như hàn băng vạn năm không tan: "Yên tâm, ta biết chứ, quyết không thể chết được, nếu không lấy a chiếu cố cho muội."

Giải được tâm kết năm xưa, tình cảm của hai huynh muội càng sâu hơn, luyến ái mộng lung khi xưa chuyển thành thân tình nồng đượm.

Tiêm Long và Long Vũ đáp xuống trước căn nhà tranh, đôi mắt y lạnh lùng nhìn Thần Nam, đoạn vung tử thần liềm đao quay quanh Thần Nam, thần sắc ngưng trọng như gặp đại địch.

Thần Nam yên lặng, Long Vũ lại kêu lên: "Ca ca định làm gì? Huynh ấy là... bằng hữu tốt nhất của muội, huynh không nên có địch ý."

"Visao thế này? Thân thể già lão... thể nội trống rỗng, linh hồn gần như tàn phế, sinh mệnh sắp kết thúc." Tiêm Long ngưng thị vào Thần Nam, tỏ vẻ nghi hoặc, đoạn nói với Long Vũ: "Vừa nãy ta cảm giác rõ ràng có hồn phách hùng mạnh mà tà ác găm lên trong thân thể y, đó... là sao?"

Long Vũ nhìn y với vẻ không hiểu: "Ca ca nói gì, huynh ấy... thân thể rất yếu ớt, sinh mệnh... sinh mệnh sắp tàn..." Nàng tỏ vẻ buồn bã.

Thần Nam quay lại nhìn Tiêm Long, trầm giọng: "Người nói đúng không? Cảm giác được trong thân thể ta có linh hồn vừa hùng mạnh vừa tà ác?"

"Không sai, một hồn phách đáng sợ, tà ác mà hùng mạnh vô cùng."

"Giết ta đi." Thần Nam vô cùng kiên quyết.

Cả Tiêm Long và Long Vũ đều ngạc nhiên.

"Thần... huynh nói gì vậy!" Long Vũ đến cạnh hắn, cầm một cánh tay: "Huynh đừng cả nghĩ, đừng suy nghĩ linh tình gì nữa." Vẻ mặt nàng vô cùng buồn bã, lo lắng.

"Sống có gì vui, chết có gì tiếc. Những gì ta trải qua coi như đủ một kiếp người. Hoan lạc, thống khổ đã nếm, thấy bi hoan ly hợp đã nhiều, được thể nghiệm muôn mặt của đời rồi, dù thế này chết đi, ta cũng không còn gì đáng tiếc."

Thấy Long Vũ nhỏ lệ, Thần Nam khuyên giải: "Long Vũ, nghe ta nói này, ta không phải buông xuôi vì kiếp sợ, mà vì buộc phải thế. Ta đoán ra từ lâu nhưng không ngờ lại xảy ra sớm thế, Tiêm Long ca ca của muội cảm ứng không sai, trong thân thể ta có một hồn phách tà ác hùng mạnh ẩn tàng, lúc ta già chết đi, nó sẽ sống lại. Ta không

muốn thế nên phải giết nó trước khi nó trưởng thành."

"Người là... Thần Nam." Tiềm Long tỏ ra rất kích động, quăng tử thần liêm đao rồi tiến lên nắm chặt tay Thần Nam: "Người... sao lại biến thành thế này? Ta đã nghĩ đến người, bằng không Tiểu Vũ đâu có đau thương như thế."

Thần Nam biết không giấu được, bình tĩnh đáp: "Tiềm Long, đa tạ huynh đã quan tâm, hiện tại ta thành tàn phế..."

Xử lý hai thi thể trong nhà xong xuôi, Tiềm Long nghe Thần Nam kể lại những gì đã trải qua trong mười năm, vô vàn cảm khái nói: "Mười năm mà xảy ra quá nhiều chuyện, ta vẫn nghĩ không biết khi nào huynh xuất hiện để cùng tiến vào đệ ngũ giới. Chỉ là việc đời không liệu trước được..."

Long Vũ lau lệ, buồn bã nhìn Thần Nam, nghẹn ngào: "Thái Thượng vong tình lục mà huynh nói là thật? Lẽ nào huynh sẽ bị thay thế?"

"Đúng vậy." Thần Nam tuy không muốn thấy nàng thương tâm như thế nhưng đành nói ra, nhờ may xuất hiện một Thần Nam ác ma hận tất cả những gì hạnh phúc, hấn yêu rồi hủy diệt sạch thì hậu quả bi thảm đó, hấn có chết cũng không yên lòng.

"Muội không tin, nhất định có cách." Long Vũ vô cùng đau lòng, nắm tay hấn, bật lên tiếng khóc.

Long Vũ xán lạn như ánh dương quang ngày xưa sau mười năm gặp lại Thần Nam, luôn luôn rơi nước mắt, khiến hấn buồn đau xen lẫn hồi hận.

"Thần quy tuy thọ rồi cũng chết, Đẳng xà khó thoát kiếp trần ai. Kiếp này của ta không bình phạm, có chết cũng không ân hận, nhất là trước lúc ra đi còn được gặp muội..." Hấn hiểu tâm ý của nàng nhưng sinh mệnh không còn bao nhiêu, nên không thể đáp ứng, bằng không khi chết đi sẽ càng khiến nàng thương tâm. Bất quá, thấy nàng đau buồn như vậy, hấn cũng lộ ra một đôi tiếng lòng.

Dù Long Vũ bình thường vô cùng thông tuệ nhưng lúc này tỏ ra ngờ ngác, dung nhan như ngọc nhuốm lệ, liên mồm lầm bầm: "Có cách,

nhất định có cách..."

Tiền Long chợt cười vang: "Tiểu Vũ khóc cái gì, Thần Nam sẽ không sao."

"Cái gì? Ca ca nói cái gì, thật không?" Long Vũ kích động đứng bật dậy.

Thần Nam nhìn y với vẻ kinh ngạc.

Sắc mặt lạnh lùng của Tiền Long lộ ra nét ám áp hiem thấy: "Các vị đừng quên sự phụ ta là ai, là thiên cổ Ma Chủ. Sự phụ cực kì tôn sùng Thái Thượng vong tình lục, nếu bộ công pháp đó giết chính mình thì sự phụ ta đời nào lại khen ngợi như thế. Thần Nam cứ yên tâm mà sống, sẽ có ngày tất cả thay đổi, những gì huynh nói chỉ là vết xe đổ của người đi trước, quyết không phải cách hay."

Đoạn quay sang nói với Long Vũ: "Hơn nữa, hôm nay ta sẽ làm chủ để hai người thành hôn." Ngữ khí phi thường kiên quyết, xen lẫn bắt ép.

"Tiền Long người..." Thần Nam định nói gì đó.

Long Vũ cũng không ngờ ca ca lại bắt ép chuyện này, kêu lên: "Ca ca..."

Tiền Long cắt ngang: "Thần Nam, ta hỏi huynh, Tiểu Vũ đối với huynh thế nào? Mười năm chờ đợi, vô oán vô hối, huynh có cảm động không? Một nữ tử mất ngàn ấy năm đợi huynh, lẽ nào huynh cứ yên lặng?"

"Ta..." Nghĩ đến Long Vũ, trong lòng hẳn chỉ có cảm động, không biết nói gì.

Tiền Long lại nói với Long Vũ: "Tâm ý của muội, Thần Nam cũng biết nhưng hiện tại huynh ấy thân thể suy bại, muội có chê không?"

"Không..." Long Vũ bật khóc.

"Vậy được, ta tác chủ cho hai người thành thân hôm nay. Thần Nam,

huynh không cần nói cái gì mà sinh mệnh sắp hết, huynh làm thế chẳng qua muốn tốt cho Tiểu Vũ, đúng không? Nhưng thế lại càng khiến nó đau khổ. Tiểu đệ không muốn hai người ân hận điều gì, nếu có chân tình, đâu cần sớm chiều bên nhau, một ngày cũng coi như cả đời."

Tiền Long hoàn toàn cưỡng ép, y biết nếu không kiên quyết, hai người không bao giờ đến với nhau, đành phải làm thật nhanh gọn, không cho họ nói nhiều, quyết định tất cả.

Thật ra, những gì y nói khiến Long Vũ và Thần Nam đều phải thừa nhận.

Hôn lễ rất đơn giản, một căn nhà tranh, một vị khách là huynh trưởng, kiên luôn vai trò chứng hôn, cộng mấy món ăn sơn dã, tất cả đều bình bình đạm đạm.

Hôn lễ xong, Tiền Long cười vang: "Ta không thể để dung nhan như tiên tử của muội muội cả ngày đối diện với một lão giả già nua, các người cầm lấy viên Thần Hoàng đan và hai viên Thần Vương đả này đi, ít nhất cũng kéo dài mạng sống cho Thần Nam năm ba năm. Trong thời gian ngắn nhất ta sẽ khiến Thần Nam dẹp tan buồn phiền."

"Ca ca không cần..." Long Vũ biết y lại định đi giết Thần Hoàng, Thần Vương.

"Yên tâm, ca ca sẽ không mạo hiểm, có mấy tên hiệu chiến cuồng nhân nắm trong tay không ít chiến lợi phẩm, ta phải đến lấy."

Trước lúc đi, y dặn riêng Thần Nam: "Hi vọng sớm có ngày cùng huynh cộng đồng tác chiến. Về Thái Thượng vọng tình lục, sư phụ..."

"Sư phụ huynh không nói những lời như thế, giờ đệ và Long Vũ thành hôn, huynh biết đệ sẽ không dễ dàng giết hại bản thân nữa, đúng không?" Thần Nam nhìn y chằm chằm, trong lòng dâng lên cảm động và cảm kích.

"Nhưng sư phụ ta có nói rằng Thái Thượng vọng tình lục cực kỳ tà dị, muốn tu luyện phải xem khắp nhân thế nổi chìm, thể nghiệm hết lẽ

đời."

"E là lại do huynh tự nói."

"Không." Tiềm Long cả quyết: "Đó là lời sư phụ, đương nhiên đệ chỉ đoán."

"Nhân thế nổi chìm, thể nghiệm hết lẽ đời...."

"ThầnNam, đệ sẽ nghĩ cách giúp huynh kéo dài mạng sống nhưng huynh phải tinh chỉnh mình, mười năm nữa thì sao? Đệ hi vọng thanh kiếm gãy như huynh sẽ tiếp tục lăn đi trong chốn hồng trần, lại bùng lên vạn trượng quang mang. Có ngày nào đó chúng ta cùng đánh vào đệ ngũ giới, không thể để chúng đánh lên."

"Tiềm Long, đa tạ huynh, đệ sẽ không buông xuôi, sẽ luyện tâm trong vạn trượng hồng trần."

Chương 343

Ta về rồi

Thần Nam và Long Vũ thành hôn, lần thành hôn nay giống với việc đền bù cho những gì dang dở, như tâm nguyện được đợi chờ đã lâu.

Họ không còn phong hoa tuyết nguyệt, lãng mạn như thanh niên nam nữ, trong lòng họ, cảm tình đã thành một dạng lắng sâu, là lẽ tình thâm trong những năm tháng cuối của cuộc đời.

Thần Nam và Long Vũ đều biết con đường tương lai của hắn ảm đạm, trên đời này có bao nhiêu Thần Hoàng, Thần Vương để cung cấp cho hắn kéo dài tàn mệnh? Sinh mệnh hắn cũng như ngọn nến tàn trong gió, lúc nào cũng sẵn sàng vụt tắt.

Dù hắn đã nói với Tiềm Long sẽ không bao giờ buông xuôi nhưng hiện thực vô cùng tàn nhẫn, không ai thay đổi được. Vĩnh viễn không buông xuôi, một mực tiến lên là một chuyện, hiện thực là việc khác.

Trong lúc sinh mệnh sắp đến cuối đoạn đường, hắn chỉ muốn khiến Long Vũ vui vẻ hơn một chút, cho nàng chút kí ức đáng nhớ. Dù hắn chết ngay cũng không muốn nàng ân hận.

Hắn không quên Vũ Hinh, Long Nhi trên Nguyệt lượng hay Mộng Khả Nhi mà hắn mang trong lòng cảm giác tội lỗi với nàng. Hắn không phải Tình thánh gì đó, hay hoa hoa công tử phong nguyệt, thành hôn chẳng qua để "đền đáp".

Kiếp sống tàn không dài, còn có mấy năm, thôi thì triệt để hoàn thành tâm nguyện.

Để cho Long Vũ đạt được gì đó cho mười năm chờ đợi.

Trước lúc kết thúc sinh mệnh, Thần Nam quyết không buông xuôi, trong những tháng ngày cuối cùng, hắn phải có thái độ lạc quan mà bước nốt.

Muốn thể nghiệm toàn bộ nhân sinh, không thể không tiến vào vạn

trượng hồng trần.

Từgiã cảnh điền viên sinh hoạt, hấn và Long Vũ bắt đầu lưu lãng. Long Vũche đi tuyết thể tiên nhan, trở thành tóc bạc phơ hơ, cùng Thần Nam trởthành hai lão nhân lúc xế chiều.

Một năm sau đó, Thần Nam vànàng không né tránh mà hòa mình vào đời sống của người bình thường,dùng sức mình để đổi lấy vật dụng hàng ngày.

Hấn từng đến Sởquốc bán hàng, đeo gùi trúc trên lưng đi khắp các hương thôn rao bánhàng hóa. Những người già cả như hấn mà vẫn phải khổ cực không nhiều,bách tính cảm thương, thành ra sinh ý rất khá, đủ để duy trì cuộc sốngcho hấn và Long Vũ.

Đương nhiên cũng có lúc gặp ác bá, bị cướp hàng, đánh hỏng gùi trúc, thậm chí bị no đòn.

LongVũ tuy ngằm xuất thủ ngăn cản nhưng lòng vẫn chua xót, cường giả nămxưa sa sút đến mức này, tóc bạc da mồi, thân thể yếu ớt, bị đánh đập,sỉ nhục mà bất lực.

Nàng có thể tưởng tượng được những tao ngộcủa hấn trong mười năm qua, chắc chắn phải chịu không ít việc kiêu đó,nhưng lúc kể lại, hấn không hé môi đề cập.

Chỉ nghĩ đến mà nàng có cảm giác muốn rơi lệ.

ThầnNam lại chỉ cảm khái: "Đó là cuộc sống, lúc nào cũng xảy ra như thế,không ít tầm thường bách tính trong đại thiên thế giới sa vào cảnh đó."

Lúc còn tung hoành thiên địa, các cường giả không bao giờ hiểu được khổ cựccủa bách tính. Trên thế gian, những người gặp cảnh ngộ như thế không ítchút nào.

Sau khi bán hàng rong, Thần Nam lại trở thành đồ phugiúp người ta làm thịt súc sinh. Dù ở Nhân gian, đó vẫn là một nghề đêtiện bậc nhất, bị coi là kẻ làm ác, người đời khinh khi.

Tuy già nua nhưng trải qua sa trường nhiều năm nên cách dùng đao của hắn ít người sánh kịp, sinh ý cũng khá.

"Trượng nghĩa cũng chỉ là phường giết chó." Hòa vào đời sống kiểu này, tiếp xúc với hạng người như thế, hắn sinh lòng cảm khái.

Bị hắn ảnh hưởng, Long Vũ trở thành người bán đậu hũ, bị hắn trêu là: "Tây Thi đậu phục lúc về già."

Cảm giác chua chát rồi cũng qua, Long Vũ dần hòa mình vào đời sống, bị tâm tình lạc quan của Thần Nam ảnh hưởng. Nàng cảm giác bình bình đạm đạm thế này cũng là một kiểu hạnh phúc.

Quên đi Thiên giới đại chiến và những lần đổ máu, đời sống bình an này khiến Long Vũ hiểu sâu sắc hạnh phúc nhỏ nhoi của người tầm thường. Cần gì chinh chiến, chỉ cần ấm lòng là đủ.

Đương nhiên ở đâu cũng có mặt không ổn, lúc nàng và Thần Nam rời Sở quốc sang Bái Nguyệt quốc chuyển được liệu về bán thì bị cường đạo cướp sạch, hai tháng vất vả thành công cốc.

Long Vũ dần hoà mình vào xã hội, lúc đó tức giận toàn thân run rẩy, định dùng sức mạnh của tiên nhân nhưng bị Thần Nam ngăn lại.

"Hiện tại chúng ta là người tầm thường bị cướp, họ có bao nhiêu hạnh phúc nhưng đời sống rất vất vả."

Sau đó hắn và nàng lưu lãng nay đây mai đó, mọi hình thức của đời sống đều thể nghiệm qua.

Trong bước đường lưu lãng, họ không ngừng đổi thân phận, nếm đủ những cay đắng, ngọt ngào của nhân thế, thấy đủ bi hoan ly hợp.

Từ đô thành phồn hoa đến hương thôn tiểu lộ nghèo nàn, từ nơi người đi tấp nập đến đại mạc Tái Bắc ngàn dặm không bóng người... đều có dấu chân họ, cơ hồ đi khắp nửa Đông đại lục.

Ba năm trôi qua, họ tạm thời ở lại một điền viên tại Tấn quốc.

Cả năm lưu lãng, họ đã mỗi mệt, cần một quãng thời gian nghỉ ngơi.

Trải qua mọi thứ đắng cay, chua ngọt, thể nghiệm sinh hoạt Nhân gian, Long Vũ và Thần Nam đã bình thản hơn trước nhiều.

Long Vũ cảm thán, nhân sinh phong phú hơn đời sống của thần tiên nhiều, nói chung suốt ba năm nay, nụ cười nhiều hơn khổ nạn, đương nhiên những việc đó có liên quan đến tâm cảnh của nàng.

Thần Nam đã hiểu được nhiều điều, nhấp ngụm trà xanh, ngồi trong đình viện, nhìn hai bác cây trúc xanh mướt, ngắm đầu dãi theo mấy đóa mây trắng trôi qua, trong lòng hẳn cảm ngộ vô vàn.

Tâm cảnh này có thể hình dung bằng một câu: "Được mắt đều bình thản nhìn hoa nở hoa tàn trước nhà. Đến đi đều mặc kệ, mặc trên không mây cuốn mây tan."

Đương nhiên tâm cảnh này không có nghĩa hẳn đã trải đủ nhân tình thế thái, những cảm ngộ đó chỉ nói lên rằng hẳn thành thực hơn trước nhiều.

Nhưng tâm cảnh bình hòa này tịnh giữ được lâu đã bị Tiềm Long phá tan.

Lúc đó, Tiềm Long tìm đến mang cho Thần Nam một viên Thần Hoàng đan cũng mấy viên Thần Vương đan. Sát khí quanh mình y càng dày, quả xứng danh Tử Thần.

Tiềm Long dùng đại pháp lực cấp Thần Hoàng luyện hóa số đan hoàn, đưa sinh mệnh nguyên khí vào thể nội Thần Nam để hẳn tục mệnh. Đoạn cảm khái: "Người biến đổi quá nhiều, ngày nào ta chán huyết chiến sẽ vào chốn hồng trần mài giũa một phen."

Thần Nam mỉm cười.

Tiềm Long trầm mặc, có phần do dự, mấy lần định nói gì đó lại thôi.

"Tiềm Long, huynh muốn nói gì cứ trực tiếp nói ra."

"Mười ba năm nay, tu luyện giới phát sinh quá nhiều chuyện, người đã dung nạp trần thế, có biết chỉ thêm phiền não, nhưng hôm nay là

một ngày đặc biệt, có một việc không thể dối người."

Thần Nam giục: "Tiềm Long, huynh nói đi."

Tiềm Long đặt chén trà xanh Long Vũ đưa cho xuống: "Hôm nay Pháp Tổ La Khải Nhĩ định đánh lên Thần gia trên Nguyệt lượng."

Thần Nam nhíu mày, Pháp Tổ La Khải Nhĩ là cái tên từ quá xa. Mười ba năm qua, chắc y đã khôi phục được trạng thái đỉnh cao thời Thái cổ.

"Hắn đánh lên Thần gia vì chuyện của đệ năm xưa sao?" Thần Nam hiểu rõ bản chất Pháp Tổ, tuyệt đối không phải kẻ cao thượng gì, từ lúc y nuốt linh lực của Yêu tổ Kim Dững là hắn đã biết.

"Hôm nay Long Nhi sẽ ứng chiến."

Tiềm Long vừa nói xong, đầu mày Thần Nam nhíu chặt, hai tay nắm chắc lại, sau cùng hắn đứng dậy trước song cửa thở dài một hơi.

Long Vũ hiểu lòng hắn, muốn giết địch mà vô lực...

"Người muốn đi xem không?" Tiềm Long hỏi.

"Đi." Thần Nam quay phắt lại, quyết định.

"Muội cũng đi." Long Vũ đứng cạnh hắn.

"Hiện tại vẫn còn kịp." Tiềm Long kéo hai người ra khỏi đình viện rồi bay lên, tu vi cấp Thần Hoàng khiến tốc độ phi hành như điện, thoáng chốc đã theo không gian thông đạo lên Thiên giới.

Mười ba năm mới quay lại Thiên giới.

Thần Nam nhớ lại đại chiến ngày xưa, kí ức lại tràn về trong tim.

Hôm nay Pháp Tổ La Khải Nhĩ đánh Thần gia khiến cả hai giới đều biết, chúng nhân hiểu rằng việc này có liên quan đến Thần Nam.

Hắn biến mất mười ba năm, không ai biết hắn đi đâu, người thanh

niên từng đại chiến tuyệt thế sát thần Hắc Khởi, vượt sang giới khác truy sát Thái cổ quân vương như đá chìm đáy biển, sau trận chiến liền mất bóng.

Không ai coi trọng Thần gia, mất hẳn rồi, Thần Nam thật sự gặp nguy.

Ai cũng biết Thần gia vẫn còn một tiểu thiên giai, tuy mấy lần ra mặt đại chiến nhưng đó vẫn là hài tử, sao chống nổi nhất đại cao thủ từ Thái cổ, uy chấn thiên hạ như Pháp Tổ?

Một thân ảnh nhỏ thó bay khỏi Nguyệt lượng lên tầng không Thiên giới, tuy qua mười ba năm nhưng hình dáng hài tử của Long Nhi không khác bao nhiêu, muốn thành niên chắc cần rất nhiều thời gian. Hiện tại nó trông như trẻ nít năm, sáu tuổi, khuôn mặt ngây thơ búng ra sữa.

Nó vẫn còn là một tiểu đồng.

Quần áo rộng thùng thình không che được tám thân đơn bạc, khuôn mặt trẻ nít không giấu được thần sắc quật cường, tay cầm hung binh phương thiên hoạch kích của Thần Nam năm xưa, trường kích tỏ ra không tương xứng với thân thể nhỏ thó của nó.

Đôi mắt như hắc bảo thạch ánh lên tia kiên nghị, gào lên với giọng trẻ thơ: "Pháp Tổ, ta sẽ không thua, thay cha ta xuất chiến."

Một đứa trẻ đáng yêu, lại dám đối diện với Thái cổ cường giả như Pháp Tổ sao?

Long Nhi! Trong lòng Thần Nam chua xót, ánh mắt buồn thảm.

"Thần gia quả nhiên hết người." Pháp Tổ cười vang: "Lại sai đồng tử ra đây."

Nhưng kẻ theo dõi ăn tàn vô số, Pháp Tổ là tổ tông tinh thần hệ từ Thái cổ thời kì, nhiều người coi y là chỗ dựa vững chãi, những người theo sa phần lớn là thần ma, thậm chí có cao thủ đệ ngũ giới. Tất cả đều gầm lên.

Long Nhi mím môi, mặt hiện rõ vẻ kiên nghị, dứt khoát đáp: "Ta không thua, không thể làm cha ta mất mặt." Tựa hồ nhớ lại việc Thần Nam mất tích khiến nó đau lòng, mắt ánh lên lệ quang.

"Ha ha..." Pháp Tổ cười vang.

Một mảnh kí ức thủy tinh lóe lên hình ảnh xuất hiện trên tầng không, Tứ tổ hiện lên trong đó quát vang: "La Khải Nhĩ người coi Thần gia ta không người, được, đợi trăm ngàn năm nữa, ta hi vọng người vẫn cười được. Ngày cường giả Thần gia từ đệ tam giới trở về là lúc người lãnh đủ."

Pháp Tổ tuy vẫn cười nhưng những kẻ theo đuôi không cười nổi. Thần gia, không cần nói đến ai khác, chỉ Thần Chiến là đủ lắm rồi.

"Việc trăm ngàn năm sau, lúc đó sẽ nói. Hôm nay ta diệt mấy tên nghiệt chủng không nghe hiệu lệnh, đứng giữa hai giới này." Pháp Tổ xông lên.

Cùng lúc, thân ảnh nhỏ thó của Long Nhi vung phương thiên họa kích xuất ra sát khí ngập trời.

"Tịch Diệt Luân Hồi!"

"Tuyệt Diệt Thái Hư!"

"Tam Thiên Đại Thế Giới!"

"Sát Na Vĩnh Hằng!"

...

Tiếng nói trẻ thơ vang lên, phương thiên họa kích vũ động thành thiên phong, pháp tắc của bát hồn nhất nhất thi triển.

Những người quan chiến thấy thân ảnh cậu bé di động, tung hoành giữa thiên địa, đại chiến liên tục với Pháp Tổ, trong óc không khỏi hiện lên hình ảnh thanh niên cường giả ngày đó truy sát Thái cổ quân vương. Trong thoáng chốc, họ cơ hồ thấy được Thần Nam.

Nhưng bát hồn qua mấy lần triệu hoán, thụ trọng thương nên không còn được như trước, Long Nhi tuy đủ khả năng khiến bát hồn phục thể nhưng uy lực kém hẳn.

Thân ảnh nhỏ thó mấy lần bị ma pháp công kích hùng hậu của Pháp Tổ đánh văng đi, thổ máu, dù không phải đối thủ nhưng nó vẫn quật cường bất khuất xông tới.

Một lần.

Hai lần.

...

Năm lần...

...

Thân ảnh đơn bạc của Long Nhi nhuộm đỏ màu máu, gương mặt trẻ thơ trắng nõn nhưng nó liên tục quật cường xông lên, múa tít hung kích, không chịu thoái lui.

Trên Nguyệt lượng, nhiều người Thần gia bật khóc...

Ngoài xa, Thần Nam cắn môi đến bật máu, nước mắt đã cạn khô nhưng lúc đó trong mắt hắn lấp lánh, song quyền phát ra tiếng răng rắc.

"Gừ..." Tiếng gầm đùng đục từ thể nội hán vang lên.

Tiền Long kinh hãi nhìn sang, y lại nghe thấy đại ma hồn năm xưa gầm rống. Long Vũ cũng lệ tuôn đầy mặt nhìn Thần Nam, nàng đã nghe thấy tiếng gầm.

Thần Nam cũng nghe thấy, hắn hét lên: "Người trốn ở đâu? Ra đây cho ta."

Chợt cảnh vật trước mắt hắn đại biến dạng, tiến vào một vùng hỗn độn hư không, "hắn" đầu tóc bạc phơ nhưng khuôn mặt cực kỳ trẻ trung đang cườità dị, tạo cho người ta cảm giác tà ác.

"Là người, đệ nhị Thần Nam tà ác." Hấn lập tức hiểu rằng đó là sản vật của Thái Thượng vong tình lục.

"Không sai, là ta! Đây là thần thức của chúng ta." Thần Nam trẻ tuổi cười tà ác: "Muốn cứu nó sao? À, ta quên, nó cũng là hài tử của ta, muốn cứu hài tử của chúng ta sao?"

Thần Nam biết kẻ tà ác này không chịu khơi khơi xuất thủ, hấn không muốn nghĩ nhiều, gầm lên: "Nói, người có điều kiện gì?"

"Người là ta, ta lại là người, còn ai hiểu hơn ta." Thần Nam tà ác cười: "Tabiết hết mọi trò của người, đừng nói vớ vẩn nữa. Hôm nay mau cắt đứt trói buộc tinh thần cho ta."

Đoạn, vùng giữa Thần Nam và kẻ tà ác kia sáng rực, mười mấy sợi xích do tinh thần luyện thành hiện lên, nối liền thân thể cả hai.

Thần Nam tà ác cười lạnh: "Ta mới tỉnh lại, người cũng biết sau này ta sẽ cắt được mọi dây trói, không ai ngăn nổi. Nhưng ta không đợi được, hôm nay người giúp ta cắt đứt vài sợi. À, không cần hoài nghi, hiện tại người là chủ thể, quyền chủ động nằm trong tay, thực hiện rất dễ."

Thần Nam không do dự, vung chưởng thành đao chém xuống, năm sợi xích tinh thần bị cắt đứt, quát vang: "Mau cứu Long Nhi cho ta."

"Chỉ cứu không thì đơn giản quá?" Thần Nam tà ác lộ rõ vẻ khát máu, hai mắt tà quang đại thịnh.

"Mau đi."

Tiền Long và Long Vũ đều kinh ngạc, một đạo nhân ảnh nhanh chóng từ thể nội Thần Nam xuất ra, là một nam tử như Thần Nam lúc trẻ nhưng song mục quátà ác, mái tóc trắng xóa, khác hẳn Thần Nam.

Hào quang lóe lên, nhân ảnh tan biến.

Long Nhi đã thấy thần trí mơ hồ, lúc há miệng phun máu, bị đánh bay

đi thì một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt. Nó lộ vẻ vui mừng, hoan hỉ vô cùng rồi triệt để hôn mê.

Thần Nam tà ác ôm nó phá toái hư không, tan mất trước mắt những người quan chiến.

Tiền Long và Long Vũ không dám tin vào mắt mình.

Thần Nam run rẩy mở rộng vòng tay, đón lấy Long Nhi từ tay Thần Nam tà ác. Khuôn mặt đẫm máu của cậu bé vô cùng đáng thương, đã hôn mê nhưng không ngừng lẩm bẩm: "Cha.. ở đâu... lúc nào thì về... Long Nhi mệt lắm rồi..."

Nghe vậy, Thần Nam không chịu nổi, nước mắt chứa chan, quay phắt lại nói với Thần Nam tà ác: "Giết Pháp Tổ cho ta."

"Người sẽ được như nguyện, không chỉ được tận mắt thấy mà sẽ tự thể nghiệm khoái cảm sát nhân." Thần Nam tà ác cười tàn nhẫn: "Tâm thần chúng ta tương liên, người sẽ thấy như được tham dự trực tiếp, tự thân đại chiến."

Đoạn y hóa thành một đạo hào quang lao vào thể nội Long Nhi rồi nhanh chóng bay ra.

"Ta còn chưa phải là toàn thể, phải mượn sức bát hồn."

Liền đó cát mình bay lên. Thần Nam cũng phảng phất cảm nhận như mình đang bay theo, Thần Nam tà ác nói không sai, lúc này cả hai tương thông, cũng coi như hẳn đang đại chiến.

Hư không sau lưng Pháp Tổ vô thanh vô tức nứt toác, tuyệt thế hung kích chém xuống, cắt y thành hai mảnh.

Đương nhiên như thế không diệt nổi Pháp Tổ, y nhanh chóng tụ lại thân thể, giận giữ cực độ nhìn người mới tới.

Giờ không thể nhận rõ đó là Thần Nam tà ác hay nguyên bản, cảm cây hung kích huyết nhục tương liên, ngửa mặt lên trời chảy nước mắt cười vang: "Ha ha... ha ha ha ha..."

Tiếng cười như sấm động khiến hư không vỡ toang.

Mọi thần ma sau lưng Pháp Tổ biến sắc, thanh niên tung hoành thiên địa lại xuất hiện.

"Ta về đây." Thần Nam ngẩng nhìn trời hú vang, mái tóc bạc không gió mà tung bay.

Phương thiên họa kích trong tay rung lên vui mừng, sát khí ngập thiên địa.

Hậu Nghệ cung, Liệt Không Kiếm, Huyền Vũ giáp, Thạch Cảm dương, Khốn Thiêng tác bị Thần gia phong ấn mười ba năm nay đều kêu lên vang dội, đoạn phát ra hào quang sáng chói, bay khỏi Nguyệt lượng về phía hắc.

Chương 344

Truy sát

Thanh niên cường giả lại xuất hiện tung hoành trong thiên địa, điều đó khiến mọi người khiếp sợ đến cực điểm. Tất cả mọi người đều nhớ kỹ, năm đó Thần Nam đại chiến, diệt sát Thái cổ quân vương, đồ sát hàng trăm vạn sinh linh, điều đó khiến cho họ cảm giác được một cỗ sát ý vô cùng mãnh liệt.

Ác Thần Nam ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng thét lãnh khốc, chấn nhiếp hồn phách. Xung quanh hắn ma diễm ngập trời, phảng phất như một ác ma vô cùng đáng sợ. Năm đó sau một trận chiến, Thần Nam đã bật vô âm tín, tất cả mọi người nghĩ rằng hắn có lẽ không còn tồn tại trên thế gian này nữa, đương nhiên là bị quân vương tại ngũ giết hại. Nhưng chỉ có mười ba năm thôi lại xuất hiện hậu thế của Thần Nam điều đó khiến cho chúng nhân khiếp sợ. Mười ba năm trước đây Thần Nam đại chiến cái thế quân vương Hắc Khởi, diệt sát Thái cổ quân vương Tùng Tấn Đức Bố bà A Lý Đức, cuộc huyết chiến kinh tâm động phách lại hiện diện trong tim mọi người, tấm thân nhiễm huyết của Thần Nam giống như đang bước tới. Mười ba năm trôi qua hậu thế của Thần Nam xuất hiện, cả người phát ra một luồng khí lạnh làm người khác nín thở.

Bạch phát tung bay, ánh mắt bễ nghễ, Thần Nam hiểu cường cực điểm, hắn dừng lại giữa hư không, tay nắm chặt hung binh Phương Thiên Họa Kích chậm rãi di động thân ảnh, hào quang chói mắt, tay chậm rãi quét qua tòa rành khí lãnh lẽo.

Pháp tổ La Khải biến sắc mặt, y không nghĩ đến Thần Nam xuất hiện, y nhận ra tên hậu bối này thật sự đáng sợ nhưng bản thân y đã từng chứng kiến năm đó sánh vai với Thần Nam đánh trận, có thể nói nắm rất rõ tu vi của Thần Nam. Y biết hôm nay khó có thể tránh khỏi một trận huyết chiến.

Từ thân thể Thần Nam thấu phát ra một khí tức đáng sợ đó chính là "thế" cả người giống như một cái thế hung ma, xung quanh hắn ma diễm ngập trời. Pháp Tổ và những người đi sau y đều kinh hoàng thối lui lại. Chủ nhân quay về, Phương Thiên Họa Kích tựa hồ như sống

lại, hung khí này thấu phát ra sát khí trùng trùng ngập chín tầng mây.

Ác Thần Nam thần thái phiêu cuồng, uy thế lẫm nhâm trấn áp tất cả kẻ địch, phía sau Pháp Tổ đã không còn có một mạng, La Khải cảm thấy có áp lực rất lớn:

- La Khải, mười ba năm rồi, không thể tượng tượng người lại như vậy, cùng con ta cận chiến, người quả là người có bản lĩnh.

Tại thời điểm này đây không biết là Ác Thần Nam hay là Chân Thần Nam, bộn họ tâm linh tương thông, Ác Thần Nam vốn kiêu ngạo nhưng cũng có chút tang thương. Pháp Tổ La Khải minh bạch, cuối cùng y lạnh lùng nói:

- Thần Nam, ta chính là muốn đang tìm người tính sổ, mười ba năm rồi hôm nay lại gặp người tại đây ta sẽ thanh toán nợ cũ.

Ha ha...

Ác Thần Nam cười cuồng ngạo, hấn lạnh lùng đáp trả"

- Ta cũng đang có ý này, hôm nay ta cho huyết nhiễm thiên địa.

Lúc này Hậu Nghệ cung, Khốn Thiên tác, Thạch Cảm dương xoay quanh hắn.

- Tốt, tốt...

Ác Thần Nam nói liên tục, cùng lúc đó tại không trung Chân Thần Nam đang ôm Long nhi cũng nói câu đó. Theo bản chất mà ra thì họ vốn tâm linh tương thông.

- Hôm nay ta không cần thần binh hỗ trợ.

Thần Nam vút mấy món coi bèo vào nội thiên địa. Mười ba năm qua Thần Nam lại hiện ra khiến mọi người kích động vô cùng, trên cao một tòa tú lệ Mộng Khả Ni đang lẳng lặng nhìn vào Thủy tinh cầu, trên nét mặt vương đầy nước mắt. Long nhi rút cuộc bình an vô sự, Thần Nam lại xuất hiện rồi, tâm tư của nàng vốn đang rối loạn...

Đạm Thai Tuyền và Vũ Hinh trên thiên giới vẫn như xưa, chẳng qua còn bế quan chưa xuất hiện, căn bản không biết ngoại giới đang phát sinh sự tình.

Wao... Tử Kim thần long tru lên một tiếng, làm cho phương viên hơn trăm dặm làm chogà bay chó sủa ầm ầm (he he...), tên bỉ ổi hét toáng lên:

- Xuấn hiện rồi, xuất hiện rồi...

Tiểu Phượng Hoàng cũng đồng thanh:

-Thần Nam ca rốt cuộc cũng xuất hiện rồi, hu hu... ta không có tó... thật sự, thật sự xuất hiện rồi. Bây giờ chúng ta không nên kích động, hiện tại chúng ta đang là Giáo chủ, không thể biểu lộ tâm tình ra ngoài được.

Long Bảo Bảo tại trên cao cũng không thể bình tĩnh được.

Đạima, Huyền Trang trọc đầu, Nam Cung Tiên Nhi, Đông Phương Trường Minh, các thần linh Tây phương, Đông thổ cường giả nhiều người lộ ra sắc mặt khác nhau. Vừa rung động, vừa khiếp sợ.

Ác Thần Nam vẽ mặt lộ ranét tàn khốc, trong đôi mắt lóe lên hung quang hô lên một tiếng, tay cầm Phương Thiên Họa Kích rạch trời lao tới chỗ Pháp tổ La Khải đập xuống một nhát.

- Hậu Thổ lão nha thuận (chả biết là gì) Thổ hệ công kích ma pháp theo lời Pháp tổ hô nhanh chóng ngưng tụ thành một điện nhân thật lớn, phát ra ánh vàng chặn trước người Pháp Tổ. Đây chính là Thổ hệ ma pháp, một trong thiên giai ma pháp cường đại nhất ngăn cản lại một kích của Thần Nam.

Ác Thần Nam đối diện với công thủ Thổ hệ ma pháp này không bị đình xuống, hấn giống như đại ác ma rít lên, ánh mắt hung quang đại thịnh, bạch phát bị ma pháp cuồng loạn vũ động, tay nắm Phương Thiên Họa Kích tiếp tục phóng tới.

Hậu thổ thuận băng nát, Ác Thần Nam cũng không dừng lại, trong nháy mắt vọt tới chỗ Pháp Tổ, cả người nhiễm huyết nở nụ cười tàn

nhấn, Phương ThiênHọa Kích trong tay hung hăng bổ vào người Pháp Tổ khiến y rống lên mộttiếng rồi lớn tiếng mắng:

- Người là đồ ác ma.

Y khôngnghĩ đến hiện tại Thần Nam đang đấu với y vốn là một ác ma, lại cùng yđịnh lưỡng bại câu thương, điều đó quá mức điên cuồng rồi, đích thị là một hung ma. Hai chân và vai của hắn máu tươi nhuộm đầm, nhưng hắn tựa hồ như không biết vẫn cứ tiến tới phách thêm một kích vào Pháp Tổ.

Mọi người đang đứng xem cuộc chiến tại phía xa đều thấy thỏa nhãn, đây thật sự là một cách đánh tàn nhẫn, đồng thời họ cảm thấy Thần Nam thêm đáng sợ. Mười ba năm ẩn tích Thần Nam xuất hiện lần này tựa hồ trở nên vô cùng hung tàn.

Ác Thần Nam sử dụng hung binh đánh Pháp Tổ, điêncuồng thôi động công lực không ngừng nhằm vào linh hồn của Pháp tổ tấn tới. Pháp Tổ La Khải kịch liệt giãy dụa nhưng vẫn bị Thần Nam bằm nátthân thể, cách đại chiến của hắn rất đơn giản nhưng vô cùng tàn nhẫn và hữu dụng. Chính bản thân hắn cũng bị thương nhưng Pháp Tổ còn trọng thương nặng hơn.

Đám đông đang xem cuộc chiến trong lòng khôngkhỏi hít một làn khí lạnh, Thần Nam trước mắt thật sự quá điên cuồng.Mắt lộ ra hung quang, thần sắc hung hãn đến cực điểm, quả thật giống một ác ma.

- Ha ha... Ác Thần Nam thân ảnh nhuộm đầy huyết dịchnhưng không ngừng cất tràng cuồng tiếu, làm cho người khác cảm giác mình đang ở vị trí của Pháp tổ La Khải. Phương Thiên Họa Kích băng toánhư không như luyện chí phách.

- Băng Tuyết thủ hộ.

PhápTổ phần nộ rít gào, y phát giác Thần Nam bình thường không để ý đếnthân mình bị thương tổn. Băng tuyết hướng về phía Thần Nam ụp tới, vô số băng mâu phát ra, vạn trượng thần mang bắn xuyên thấu thân ảnh hắn.

PhươngThiên Họa Kích vũ động xuất ra từng đạo băng lớn, băng

phong tung tóe đầy trời, chặt nát vô số thần mâu. Năm, sáu băng mâu bắn vào thân thể hần nhưng Ác Thần Nam không hề hay biết vẫn vung hung khí đánh xuống.

Vẫn là chiêu thức cũ "Lưỡng bại câu thương đả pháp" cả người Thần Nam từ đầu đến chân bị xuyên thủng, toàn thân nhuộm máu, tuy nhiên Phương Thiên Hoa kích trong tay không ngừng đánh tới địch nhân làm cho Pháp tổ thân thể tách ra làm đôi trông vô cùng tàn khốc.

Mười ba năm trước đây so với hôm nay Thần Nam thật sự là quá điên cuồng là chon người khác kinh sợ, kể cả Pháp tổ cũng có cảm giác đó. Y bây giờ mới gặp được một người điên cuồng đến như vậy.

Ha ha... trong mắt Ác Thần Nam hung quang đại thịnh, giờ phút này hần hiếu cuồng trông đáng sợ vô cùng, mọi người đều cảm thấy lạnh mình.

Tốt, nên như thế... trên Lượng Nguyên ông Bốn hé mắt xuống kêu:

- Thái cổ Pháp tổ cũng có thể đối phó được, đối phó với ma pháp sư chính là liều mạng thì mới có thể thắng, lấy mạng đổi mạng.

- Đánh thật là tốt.

Ông Năm hăng hái ủng hộ.

Gần trường đấu, Thần gia đệ tử kích động đưa mắt nhìn nhau vô đoán. Trên cao, Ác Thần Nam và Pháp Tổ đại chiến vô cùng kịch liệt. Cuồng phong gầm rú, mây bay tán loạn, thiên địa đảo điên (hờ hờ...) Thiên giai cường giả đại chiến thanh thế kinh khủng đến cực điểm.

Pháp Tổ ban đầu định đến đánh Thần gia, rốt cuộc lại bị động. Ác Thần Nam làm y không chút thoải mái, sau trận chiến y bị thương nặng gần chết. trông hần giống như một mãnh thú đáng sợ.

- Thiên Hỏa luyện ngục.

Pháp Tổ hét lớn, lần này y vô cùng đặc ý. Hỏa hệ thiên giai cầm chú phát ra vô cùng kinh khủng, sau khi triệu hoán ma pháp khắp trời phảng phất như bị thiêu đốt. Y tự tin là ma pháp lần này khiến cho

Thần Nam bị thương nặng, nhưng Thần Nam không tiến tới mà xuất ra pháp tắc" " Thần gia bát hồn pháp tắc trong nháy mắt đánh ra, mặc dù bát hồn lực lượng yếu đi rất nhiều nhưng vẫn tạo ra được một mảnh băng tuyết hướng về phía trước bắt tới "Thiên Hỏa luyện ngục" hấn lại cầm hung khí đuổi theo Pháp Tổ.

Pháp tổ la Khải tựa như mộng bị phỏng nhảy dựng lên, cong đít chạy xa tít tắp.

- Vĩnh hằng thánh quang.

Khắp trời thánh quang, bạch quang bao phủ.

- Tuyệt diệt thái hư.

Thần Nam lại đánh ra bát hồn pháp tắc, vĩnh hằng thánh quang tựa hồ hủy diệt lực lượng, hắc vân bắt đầu bao phủ.

Pháp tổ La Khai âm thầm tức giận, trong miệng lầm nhảm thiên giai cấm chú ma pháp không ngừng.

Trời đất như sôi trào, Ác Thần Nam và Pháp tổ La Khải phát ra làm xuất hiện một cơn lốc bắn ra làm cho các thần ma đều bị thổi lui, luồng năng lượng đó trong thoáng chốc đã thôn phệ một nửa ngọn núi.

Thiên giai lực lượng hủy diệt vô cùng đáng sợ, không có ai cam đảm lấy bản thân ra làm thử nghiệm, Pháp Tổ bỗng phát hiện ra lực chiến đấu của Thần Nam không cao hơn y nhưng đối phương lại ẩn dấu những pháp tắc khắc chế lại y khiến cho tinh thần y bị hao tổn, khó có thể làm cho đối phương chiến bại.

Chương 345

Hoán Ma sơ hiện

Thần Nam tà ác truy sát Pháp Tổ trên trời dưới đất, phương thiên họa kích vươn dài ngàn trượng, lưới kích lóe sáng âm u, chân nhiếp tâm phách.

Những nơi hấn đi qua, vô luận là tiên nhân hay phàm nhân đều cực kỳ kinh hãi, kẻ này quá điên cuồng.

Nhất là các Thiên giới thần linh càng kinh hãi, sau trận chiến năm xưa, Thần Nam thất tung, Pháp Tổ trở thành trung tâm. Gần đây năm, Thiên giới phát sinh quá nhiều việc, uy danh của Pháp Tổ đã thâm nhập nhân tâm nhưng hôm nay y bị thanh niên cường giả năm xưa truy sát cuồng cuồng, khiến tất cả há hốc mồm kinh ngạc.

Chiến lực thật sự của Pháp Tổ còn cao hơn Thần Nam nhưng Thái Thượng vọng tình lực khắc chế y khiến y vô cùng bực bội. Lần nào liều mạng huyết chiến cũng đổi lại bằng trọng thương, sau cùng đành đào vong khắp Thiên giới và Nhân gian.

Y chạy lòng vòng giữa hai giới, sau cùng định bay ra phiến tinh không ngoài Thiên giới, may mà dẹp ngay ý nghĩ này.

Bởi sau trận chiến Thái cổ, tinh không đã thành tử vực, có nhiều huyền cơ không ai biết, y cũng không muốn mình chết kiểu bất minh bạch như vậy.

"A...Thần Nam người định đuổi tận giết tuyệt sao? Không sợ đệ ngũ giới sẽ rập Thiên giới do thiếu ta sao? Nên nhớ chỉ còn hai thiên giai cao thủ chúng ta có thể tranh cao thấp với họ."

Pháp Tổ tuy bị truy sát đến mức thống khổ bất kham, bằng không đời nào y chịu nói ra những lời chịu nhún như thế.

"Haha... buồn cười, Thiên giới có người nên đệ ngũ giới không dám đánh lên hả? Người coi mình là Ma Chủ hay Độc Cô Bại Thiên?" Thần Nam tà ác lạnh lùng mắng, kì thật hấn muốn nói người đệ ngũ

giới đánh tới thì sao? Ailàm gì được ta? Đợi ta tiến đến cảnh giới cuối cùng còn phải sợ ai. Cóđiều Long Nhi ở cạnh nên hẳn không nói vậy.

"Bắc cực đế tinh!"Huyền công trong Thái Thượng vong tình lục xuất ra, bắc cực tinh quangtừ thiên ngoại bay tới tạo thành quang trụ rực sáng điên cuồng đánhxuống Pháp Tổ. Đồng thời, hung kích trong tay hẳn như Thiên Long xuấthải, gầm lên bổ mạnh xuống.

Pháp Tổ thi triển huyết hệ ma pháp, lưu lại huyết vụ của mình trên không, tuy khó coi nhưng cũng coi như thoát được.

"Giết." Thần Nam tà ác như lên đồng, ngửa mặt hú vang, truy sát Pháp Tổ điên cuồng hơn.

Gặp phải địch thủ kiểu này, Pháp Tổ chỉ biết rửa thắm.

Khuôn mặt Long Nhi đổ lạng ngời trên vai Thần Nam, hưng phấn nắm chặt tiểu quyền đầu, cảm giác cực kì hạnh phúc.

Lúc nó sinh ra chưa lâu, ở cạnh Thần Nam chưa được mấy ngày thì hẳn đã điđại chiến với Hắc Khởi. Cách biệt nhiều năm nhưng trong lòng nó, ThầnNam vẫn thế, vẫn là một người cha tốt. Tuy trong lúc lớn lên thiếu tìnhyêu người cha nhưng nó chưa bao giờ oán Thần Nam, vẫn mong ngày hẳnquay lại.

Hôm nay lưỡng giới tu giả chấn kinh, Pháp Tổ là cườnggiả danh truyền thiên hạ từ thời Thái cổ, lại bị Thần Nam biến mất mườiba năm quay lại truy đuổi cuồng cuồng, quả thật khiến người ta kinhhãi. Nhất là những thần linh từng theo Pháp Tổ đánh lên Nguyệt lạng.

Tronglúc Pháp Tổ bị truy sát ráo riết thì Nhân gian đột nhiên bùng lên mộtcỗ "Thế" hùng mạnh. Cự ly giữa Pháp Tổ và Thần Nam chỉ chừng trăm dặmnên cả hai đều cảm ứng được.

Thần sắc họ cùng biến, đây là Đổgia Huyền giới nên không cần nghĩ cũng biết kẻ đến là người đệ ngũgiới. Sắc mặt Pháp Tổ âm u, còn Thần Nam tà ác cười vang, trong lúc tàác đóng vai trò chủ đạo này, hẳn không quản đến nhiều chuyện.

PhápTổ không chần chừ bay ngay về phía đó, nếu là Hắc Khởi, y

đành chấp nhận xui xẻo, còn là nhân mã phe khác, y có cơ hội thay đổi tình thế.

Phía đó tàn sơn trơ trọi, loạn thạch ngổ ngang, cảm tượng hoang lương vô cùng. Đây là chiến địa ác liệt nhất năm xưa, nay đã thành một phiến công vực, không ai muốn đến gần.

Một đệ ngũ giới cường giả thân cao một trượng, mặt mũi như thư sinh đứng trước không gian chi môn, kinh ngạc nhìn hai thiên giai cường giả bay tới, khi thấy Thần Nam liền lộ vẻ vui mừng.

"Thần huynh... đúng là huynh sao?" Y hét lên nồng nhiệt.

"Đức Mạnh huynh."

Thần Nam chưa kịp nói gì, Pháp Tổ đã kêu lên như gặp được đại cứu tinh, nhanh chóng lao tới. Y biết cơ hội đã tới, mấy năm nay y có qua lại với Đức Mạnh, ra tay cứu giúp phe đệ ngũ giới quân vương này không chỉ nhằm mục đích tự giữ mình mà còn đồng ý cho họ lên Tây phương Thiên giới tị nạn.

"Pháp Tổ, người sao vậy?" Đức Mạnh tuy hỏi thế nhưng người tinh minh như y đương nhiên nhận ra Thần Nam đang truy sát Pháp Tổ. Đoạn tỏ vẻ nhiệt tình tiến lên: "Thần huynh, cách biệt nhiều năm, tiểu đệ tìm huynh đã lâu, thật sự lo lắng cho huynh, còn nghĩ là huynh xảy ra chuyện. À, đây chắc là diệt nhi khả ái của đệ, ha ha... Đúng là hổ phụ ô khuyển tử, còn nhỏ mà đã là tiểu thiên giai, khó tin quá."

Y cười cao hứng, tỏ vẻ vô cùng nhiệt tình.

Nhưng Thần Nam tà ác chỉ cười, không chỉ khi tà ác làm chủ đạo mà bản thể Thần Nam cũng không dám vồ vập. Đối phương coi trọng hẳn vì sao? Đương nhiên vì tu vi của hắn cao tuyệt, muốn kéo hắn cùng đi diệt Hắc Khởi, thành ra chân tình thật ý chẳng qua là bề ngoài.

"Ha ha.. năm xưa vội đi tu luyện, không ngờ chớp mắt đã mười ba năm." Thần Nam tà ác cười lớn.

"Bá bá đến giúp chúng cháu bắt ác nhân sao? Tên khốn này định đánh lên Nguyệt lượng, nơi cháu ở." Nghe có vẻ giống con nít nhiều

chuyện nhưng Long Nhi đã khôn lanh bịt miệng Đức Mãnh.

"Chuyện này... hắc hắc... Pháp Tổ sao lại thành kẻ xấu?" Đức Mãnh tìm cách lật lại mấy lời Long Nhi buộc tội Pháp Tổ: "Y là chiến hữu của chúng ta, năm xưa lúc đối phó Hắc Khởi, y đã góp sức không nhỏ. Sao các vị lại làm nháo nhào hết lên thế?"

"Vậy phải hỏi hấn sao dám nhân lúc ta không có nhà, định diệt hết người nhà của ta." Thần Nam tà ác cười lạnh liên tục.

Đức Mãnh quay lại nhìn Pháp Tổ: "Người đùa hơi quá rồi. Xem này, Thần huynh cũng coi là thật rồi, lúc trước không phải nói rõ rồi sao, đóng kịch chút là được rồi, muốn mời Thần huynh ra mặt cũng không cần người làm giống thật thế? Xem đi, huynh ấy cũng tin rồi."

Pháp Tổ tỉnh lại, cười khan: "Hắc hắc...Đùa vui thật, hắc hắc." Y thật muốn đập đầu vào tường, đường đường là Pháp Tổ mà phải mặt dày nói dối để ứng phó người ta. Trẻ con ba tuổi cũng biết nhưng nhờ Đức Mãnh xen vào thế này mà y còn chút mặt mũi xuống nước.

"Ta lại thấy chả có gì đáng cười cả." Thần Nam tà ác đã động sát tâm, làm gì có chuyện nuốt trôi mấy câu tung hứng kia.

"Thần huynh, chỉ là hiểu làm thôi mà." Đức Mãnh làm ra vẻ thành khẩn: "Lúc trước huynh mất tích, xảy ra bao nhiêu chuyện, tiểu đệ và Pháp Tổ từng bàn cách tìm được huynh, không ngờ khéo quá hóa vụng."

Đương nhiên y biết những lời này không có tác dụng gì, vội lảng đi: "Thần huynh, lần này đệ đến Nhân gian có việc tìm huynh. Đúng rồi, có khi huynh không rõ tình thế gần đây, đệ đệ nói lại qua qua cho huynh nghe. Huynh giết Ni Trọng, A Lí Đức, đúng là giúp cho bọn đệ rất nhiều. Sau đó bọn đệ nhân lúc Hắc Khởi chưa về, hợp lực giết thêm một tên. Hắc Khởi về đã cùng bọn đệ đại chiến hôn thiên ám địa. Ngay cả Pháp Tổ cũng bị kéo vào đệ ngũ giới, lục vị thiên giai cao thủ nỗ lực nhiều năm, sa cùng cũng phong ấn được ba quân vương phe Hắc Khởi. Nhưng hiện tại...."

Thần Nam không tỏ vẻ gì nhưng Pháp Tổ đứng ngồi không yên, y tham dự việc phong ấn bọn Hắc Khởi, trở thành tử địch của chúng.

Giờ tin tức khônghay truyền về, không lo mới là lạ.

Đức Mạnh thấy hấn không biếnsắc bèn nói tiếp: "Ba cỗ trận có bảo vật trấn giữ đã bị ba người pheHắc Khởi phá, lúc nào cũng có thể xông ra. Lần này đệ đến tìm các vịthương nghị."

"Đợi ta giết Pháp Tổ đã rồi tính." Thần Nam tà ácquyết tâm giết Pháp Tổ, phát ra sát ý vô tận, mọi chim chóc bay quangoài xa đều bị giết sạch.

"Thần huynh, không thể giết Pháp Tổđược, giờ đại địch trước mắt, chúng ta không nên tự giết nhau." ĐứcMãnh không còn cười nổi nữa.

"Vậy thì sao? Ta lại muốn giết y." Thần Nam tà ác không thềm coi Đức Mạnh vào đâu.

ĐứcMãnh truyền âm: "Thần huynh, hoàn cảnh của huynh rất nguy hiểm. Nghĩ màcoi, huynh chỉ hùng mạnh được trong ba ngày, sau đó sẽ mất đi sức mạnh.Đệ nghĩ huynh không muốn kết đại cừu với nhiều người, khiến họ đợi lúc huynh hư nhược..."

"Người uy hiếp ta?" Hấn lạnh lùng nhìn Đức Mạnh.

"Khôngphải, chẳng qua đệ hảo tâm đề tỉnh, huynh tưởng thật sự diệt được ysao? Pháp Tổ dầu sao cũng là Thái cổ cường giả bất tử bất diệt, lạikhông đến mức nguyên khí đại thương, huynh chỉ phong ấn được y mà thôi.Nhưng khi y thoát ra, đợi lúc huynh hư nhược đến báo cừu, không phảinguy hiểm lớn lao sao? Hơn nữa, việc ở đệ ngũ giới rất cấp bách." ĐứcMãnh nén lòng khuyên giải.

Thần Nam tà ác vốn không thềm ngenhung tinh thần tương thông với bản thể, đành phải cân nhắc. Không hấn hấn không giết được Pháp Tổ mà vì Đức Mạnh đang uy hiếp, đối phương đãcảnh cáo, giờ mà lật mặt sẽ kết thành đại địch.

"Chết tiệt." Hấn cảm giác tinh thần bị xâm nhiễu, do bản thể khổng chế. Tình cảnh nàyphát sinh khá nhiều lần chỉ trong nửa ngày khiến hấn hoài nghi, thật rala sao. Bản thể Thần Nam đã già lão, sắp chết đến nơi còn lấy đâu ratiềm lực cỡ đó? Dù bản thể có là chủ thể, có ngàn vạn mối tinh thầnliên hệ nhưng không thể cướp được quyền

chủ đạo của tà ác chi thể.

"Đồng ý đi, bằng không ta không cho người đạt được cảnh giới hoàn mỹ." Tiếng của bản thể vang lên trong óc hắn.

Bản thể Thần Nam suy tính rất lung, không vì bản thân mà phải nghĩ cho thân nhân và bằng hữu, không thể gây hấn với phe Đức Mạnh trong lúc này.

Trong thoáng chốc, Thần Nam tà ác cũng ngẫm nghĩ rất nhiều, hắn là sản vật của Thái Thượng vong tình lục, đã quét sạch mọi toan tính trong đầu óc, dẹp cạn mọi tiềm lực của bản thể rồi cơ mà. Hắn liên tưởng đến một loại công pháp khác trong thân thể Thần Nam - Hoán Ma kinh.

"Là hấn, Hoán Ma... Hoán Ma, lẽ nào thật sự hấn đổi thành một ma nhân được?" Sắc mặt Thần Nam tà ác khá khó coi, nhíu chặt mày, tỏ vẻ suy tư.

Với Đức Mạnh và Pháp Tổ, đương nhiên hấn đang rúng động, Đức Mạnh vội vàng khuyên thêm.

Thần Nam suy lão, được Tiềm Long giúp đỡ mới đứng vững trên không được, tỏ vẻ thương cảm nhìn về phía xa, tâm thần đang ở xa vạn dặm. Lúc này hấn chăm chú theo dõi Thần Nam tà ác, quát vang trong lòng đối phương: "Nếu người còn chút lương tri, đừng gây loạn nữa, người mà thoải mái sát nhân thì đại họa sẽ trút lên đầu bọn Long Nhi, người ta sẽ tìm nó báo thù. Người thích giết chóc, sau này cứ việc đổi thân phận, tùy ý sát lục, những giờ không được liên lụy Long Nhi."

Hắn và Thần Nam tà ác tinh thần tương thông nên hiểu về "tiềm lực", đối phương đang cảnh giác đến Hoán Ma kinh! Có điều bản thân hấn không cảm thấy chút sức mạnh nào, Hoán Ma tâm pháp đã bê trễ nhiều năm, lẽ nào trong đó còn ẩn tình?

Hắn rống lên: "Bản tính tà ác, người sinh tồn trong thân thể ta, nếu không sợ ta trừ đi nguồn gốc sức mạnh của người, cứ việc tới đi."

Thần Nam tà ác cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp, nói với Đức Mạnh và

Pháp Tổ: "Được rồi, hôm nay coi như chuyện đùa thôi."

"Nhưng..." Long Nhi đỏ lựng mặt mày, định lên tiếng.

Thầy nói như vậy, bản thể Thần Nam thông qua tà ác Thần Nam truyền âm: "Long Nhi, lúc nhỡ phải nhỡ, hơn nữa chúng ta không thiệt gì, con còn nhỏ, lúc về Tứ tổ sẽ phân tích duyên có cho con."

"Không cần Tứ tổ phân tích, con biết rồi, sau này sẽ nỗ lực tu luyện, sớm nâng cao tu vi." Long Nhi gật đầu đáp ứng.

"Haha... đã là hiểu lầm, mọi người vẫn là bằng hữu. Pháp Tổ người mau mở thịnh yến tại Tây phương Thiên giới bồi tội mau, giải thích cho thần linh hai giới hiểu."

"Nên thế, một là bồi tội, hai là tẩy trần cho huynh." Pháp Tổ cố rặn cười trong lòng bưng bưng lửa giận.

Cùng lúc, phương thiên họa kích trong tay Thần Nam chợt lóe lên lãnh mang kinh nhân, thoáng chốc đánh nát Pháp Tổ.

Đó là hành động cả tà ác và bản thể Thần Nam nhất trí.

"Người..." Đức Mạnh lạnh lẽo nhìn Thần Nam.

Pháp Tổ nhanh chóng hợp lại thân thể trên không, gằm lên phần nộ.

"Ha ha... đùa chút thôi, không ngờ lại hơi quá, ha ha..." Thần Nam cười vang, Long Nhi nháy mắt, nắm chặt tiểu quyền đầu.

Dùng gậy ông đập lưng ông trả đòn khiến Thần Nam phi thường sáng khoái.

Trong Tây phương Thiên giới Thần Vực, các thiên sứ mỹ lệ múa lượn, hào quang vân vụ quán quanh một tiên viên, cây cỏ bưng lên, thần quang lấp lánh, kì hoa đua nở, cỏ thơm ngập đất khiến nơi đây thêm phần thần thánh mà ường hòa.

Hôm nay, Pháp Tổ của Tây phương Thiên giới thiết yến mời quý khách, cả Thần Vực rộn ràng nhạc vui.

Pháp Tổ và Thần gia chỉ là hiểu lầm, trận chiến với Thần Nam cũng thế. Tintức này nhanh chóng truyền khắp tu giới hai giới, khiến nhiều người ngạc nhiên. Bất quá, không ai nói gì bởi không muốn đắc tội với mấy vị thiên giai cường giả.

Các tu luyện giả không lạ gì Đức Mạnh, vị đệ ngũ giới quân vương không phải đến Tây phương Thiên giới lần đầu, đã nhiều lần hợp tác với Pháp Tổ, các Tây phương thần linh càng quen thuộc với y.

Lần này rất nhiều thần linh đến dự yến hội mở rộng, địa điểm tổ chức tại một tiên viên.

Nam Cung Tiên Nhi cười tươi như hoa, xuyên qua lại giữa các thần linh, nàng ta rất thích kiểu yến hội này của Tây phương, tuyệt thế mỹ thái điên đảo chúng sinh liên tục nhấp nháy với các thần linh, nhiều người hoàn toàn mê mẩn.

Đại Ma dương nhiên đến dự, y cầm một chén mỹ tửu thơm nức, tìm cổ nhân trong đám đông.

Huyền Trang hòa thượng mồm mép bóng nhẫy, một mình trốn trong một góc, những thiên sứ liên tục bị y gọi mang rượu đến kính hải nhìn y, có phải là dã hòa thượng chăng? Cảnh đó kẻ nửa ma nửa phật là Thanh Thiện ma phật và đệ tử Phật Tổ mới vừa nói lại tình cảm chỉ dùng đồ chay.

Đông Phương Trường Minh, Hồn Thiên tiểu ma vương, hiếu chiến cuồng nữ Lý Nhược Lan đều đến.

Trong tiên viên đầy hoa thơm cỏ lạ, mùi hương thấm vào tâm tỳ khiến ai nấy say mê, cộng thêm những thiên sứ mỹ lệ trên không đang múa những điệu múa tuyệt mỹ, quả là đẹp mắt.

Trình tự của Tây phương yến hội khiến nhiều Đông phương thần linh không thích ứng được, nhất là những người bị mời tới lại càng ngượng ngập. Nam thần còn đỡ, các nữ thần, trừ Nam Cung Tiên Nhi, hết sức lúng túng.

"Ngẫu mễ đầu phát!" Long Bảo Bảo mở cặp mắt sáng rực nhìn tiên

tửu trên không, nuốt nước bọt ừng ực.

TiểuPhượng Hoàng nhỏ tiếng: "Tiểu long ca ca, chúng ta có đến không? Chúngta là giáo chủ tà giáo, đến đó có khi bị người ta tìm ra thân phận."

LongBảo Bảo ra vẻ nghiêm chỉnh: "Thần dạy, chúng ta là đại giáo chính nghĩa lại nhân từ, các thần linh không hiểu ghen ghét với chúng ta vì chỉ trong mười năm chúng ta đã sáng tạo được kì tích, thu được nhiều tín đồ hơn họ. Người cũng là giáo chủ, không thể tùy ý nói ra những lời như thế, mỗi ngày nên gào to trong lòng rằng chúng ta là chính nghĩa."

Haimắt Tử Kim thần long chăm chăm nhìn vào tiên viên, cười hăng hắc: "Hôm nay thấy rất nhiều người quen, đúng là đại tụ hội. Ta dám khẳng định sẽ có chuyện hay."

"Thúc thúc du côn cũng đi chứ? Thúc thúc bịnhhieu Tây phương thần linh coi là ác côn cần bắt sống." Tiểu PhượngHoàng tỏ vẻ lo lắng.

"Đi chứ, phải quang minh chính đại mà đi. Ta tự giết cừu nhân, sao lại thành ác côn được. Con mẹ nó, long đại gia là thế nào, còn sợ ai? Nhất định phải đi."

Tiểu Phượng Hoàng gật đầu ngây thơ: "Đúng, đúng, hiện tại nhiều người đều nói thế này 'Ta là con rồng lưu manh, còn phải sợ ai.'"

Tử Kim thần long: "..."

Ở vị trí chính chủ yến hội, Thần Nam tà ác gặp phiền hà không nhỏ, không phải từ ngoại giới mà từ nội tâm.

Trong tà ác chi thể, hắn phát hiện được khí tức vận chuyển của Hoán Ma kinh, quả thật kinh hãi.

Nên biết hắn là tà ác chi thể do Thái Thượng vong tình lục kì công không ngừng vận chuyển trong thân thể Thần Nam tạo thành. Thái Thượng công pháp thường xuyên lưu chuyển nên tà ác thể không bao giờ có Hoán Ma tâm pháp, vì thế hôm nay hắn mới kinh ngạc.

"Chết tiệt, Thái Thượngvong tình là thế gian đệ nhất kì công, lẽ nào không áp chế nổi Hoán Ma? Sinh thành trong thân thể ta? Chết tiệt."

Bản thể Thần Nam cũng đến, bắt quá lúc vào tiên viên, theo yêu cầu của hắn mà Long Vũ cùng Tiềm Long lánh đi. Hiện tại, không ai biết rằng lão già tóc bạc phơ này mới là Thần Nam chân chính.

Thiên sứ thị giả cẩn thận đỡ hắn, không ai dám khinh thị những tu giả đến đây, kẻ có lòng tin đến đương nhiên không tầm thường.

Thần Nam gọi một ly hồng tửu, chậm chậm đi qua đám đông, tản bộ trong một góc tiên viên. Nhưng một thân ảnh nhỏ bé chạy về phía hắn, là Long Nhi.

"Lão gia gia..."

Lão gia gia? Trong lòng hắn run lên.

Long Nhi mồm mĩm nháy mắt, mê hoặc nhìn hắn: "Kì quái thật. Lão gia gia, vì sao cháu thấy ông rồi liền rất khó chịu, cháu... cảm giác ông như thân nhân."

Lòng Thần Nam nóng bỏng, đồng thời chua xót, cúi xuống nói: "Có lẽ chúng ta có duyên, để lão gia gia ôm cháu."

Chương 346

Hoán Ma biến đổi

Long Nhi nhìn Thần Nam tóc bạc phơ, thân thể còng xuống, tỏ vẻ đồng tình,ngây thơ gật đầu: "Đương nhiên được, cháu thấy lão gia gia rất thân thiết."

Thần Nam tỏ vẻ yêu mến, dịu dàng ôm nó, trong lòng đầy cảm giác hưng phấn, đây là con trai hấn, tiểu thiên giai cường giả, chuyển thế của Đại Long đao.

Người làm phụ thân như hấn quả thấy kiêu ngạo và tự hào, biết rằng sớm muộn gì cũng có ngày Long Nhi tỏa sáng, thành tựu không thể đo lường.

Đối diện với thân sinh cốt nhục, hấn vô cùng kích động, thân tình huyết nhục là đây, truyền thừa của sinh mệnh ấn kí cũng là đây, ôm con trong tay mà hấn không dám nhận.

Quả là nỗi đau tột cùng.

"Lão gia gia, cháu có cảm giác ông rất thân thiết, như người thân cận nhất..." Long Nhi đưa bàn tay nhỏ bó vuốt khuôn mặt nhăn nhúm của hấn, đôi mắt như hắc bảo thạch hiện lên vẻ mê mang.

"Ha ha..." Thần Nam cười cay đắng: "Chúng ta hợp duyên, có lẽ kiếp trước là phụ tử..."

"Chắc vậy, chưa biết chừng kiếp trước chúng ta là những người thân thiết nhất." Long Nhi gật đầu nghiêm chỉnh.

"Ồ,ta thấy chúng ta có lẽ phụ tử thật sự." Thần Nam mỉm cười, trong lòng lại chua xót: "Lão gia gia thường mơ thấy có hài tử như cháu."

"Lão gia gia, cháu cảm giác ông tựa hồ rất thương tâm, sao thế?" Long Nhi ngẩng mặt lên hỏi.

Trong lòng Thần Nam quả đang nổi sóng, lắc đầu: "Không sao, hôm

nay gặp được chài tử khả ái như Long Nhi, lão gia gia cảm giác vô cùng cao hứng."

"Lão gia gia biết cháu tên Long Nhi?" Nó chăm chú nhìn hắn.

Thần Nam vô cùng kích động, suýt chút nữa để lộ dấu vết, hắn thầm thở dài, đối diện thân sinh cốt nhục mà không dám nhận, quả thật đau lòng: "Long Nhi còn nhỏ mà đã đại chiến Pháp Tổ, rất nhiều người đều thấy trận chiến hoành tráng đó, lão gia gia đương nhiên cũng thấy nên biết cháu là ai."

Cùng lúc, ánh mắt Long Nhi dời ra nhìn sang cách đó không xa. Thần Nam thuận theo ánh mắt nó, phát hiện bóng dáng quen thuộc.

Lão du côn Tử Kim thần long càng ngày càng bảnh bao, dáng vẻ cũng nam nhân hơn, chỉ chừng hơn ba mươi tuổi, rất phù hợp với thẩm mỹ quan của tiểu nữ sinh. Nhưng nó đứng yên còn khá, vừa nói liền lộ ngay ra bản tính ducôn, lưu manh, tạt ngang tạt dọc trong tiên viên, chân tay động đậy.

Ngay gần đó, Long Bảo Bảo béo như quả cầu, không khác gì năm xưa, hình như nó rất thích hình dáng này nên dù biến hóa thành nhân hình được cũng không chịu.

Nó đang tất tả, một ngọn trảo màu hoàng kim giờ cao chén rượu, lần lượt chạm cốc với những thần linh cạnh đó. Đồng thời, một trảo còn lại hành động cực nhanh, lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, lùa mĩ thực vào miệng.

Các thần linh đều trợn tròn mắt, nhất là những thiên sứ thị giả, dù phát hiện động tác của nó cực nhanh nhưng vẫn không phục vụ kịp nhu cầu, nó đứng tiệt cạnh một xe thức ăn, thanh toán gọn nhẹ toàn bộ.

"A, thần dạy, gan ngỗng này rất khá.Ồ, món trâu nướng cũng được, tay nghề ổn lắm." Nó vừa ăn vừa nốc, không quên bình phẩm, đồng thời quay qua mấy thần linh đã chạm cốc vài lần, đang ngẩn ngơ cạnh đó: "Nào, chúng ta cạn chén nữa.Ồ, sao thế? Sao lại về sớm vậy trong lúc đang yến hội, thất lễ quá, không hay chút nào."

"Cạn...cạn chén..." Thần linh đó cố dỗi mắt nhìn theo tốc độ ngọn trào của tiểulong đang quơ thức ăn, chạm cốc rồi mới tỉnh mộng, tức giận quay phắt lại mắng: "Xưa nay ta chưa thấy kiểu ăn uống này bao giờ, còn nói takhông biết lễ nghi, ta #@%T..."

"Ôi, tiểu thư cao quý và mỹ lệ,rất vinh hạnh được gặp tiểu thư, chúng ta cạn chén." Thần linh ban nãy bị tiểulong chọc tức bỏ đi, nó lại nháy mắt với một thiên sứ nữ tám cánh đang đi tới.

"Long Bảo Bảo đáng yêu quá." Thiên sứ thấy nó khả ái hoạt kê liền sinh lòng yêu thích, vui vẻ cạn một chén, không quên vuốt ve nó. Nhưng rồi nàng ta nghĩ ra: "Người, người... có phải là...một trong bốn đại đạo năm xưa, mấy... mấy năm nay..." Đoạn lập cập bỏ đi ngay.

"Ồ, mỹ nữ đừng đi..."

Gần đó, Tiểu Phượng Hoàng thấy dáng vẻ của Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo cảm giác mất hết mặt mũi.Nó đã hóa thành nhân hình, là một tiểu nữ đồng bảy, tám tuổi, cực kì xinh đẹp khả ái, như búp bê. Nhưng vì tiểulong và Tử Kim thần long mà hết sức ngỡ ngàng, hợp khế một ngum tiên lộ.

"Lão gia gia, để cháu giới thiệu với ông ba bằng hữu, họ... họ... rất đặc biệt, những là bằng hữu tốt nhất của cháu." Long Nhi hình như cũng hơi ngại, biểu hiện của con rồng du côn và Long Bảo Bảo hơi thái quá.

"Được." Thần Nam không cự tuyệt, đồng thời cũng muốn đến gần mấy lão hữu, Tử Kim thần long chính kẻ gắn bó với hắn với hắn nhất trên đời, những chuyện năm xưa không thể nào quên.

Hắn cầm tay Long Nhi đến gần ba con thần thú, tức thì khiến cả ba chú ý, cùng có cảm giác kì quái, tựa hồ quen biết hắn mà không nghĩ ra là ai.

Khí tức của hắn đã hoàn toàn thay đổi, linh hồn cũng bị tàn phá, trong yến hội lại có một "Thần Nam" nên ba con thần thú không thể đoán ra thân phận của hắn, chỉ biết thờ nghi nhìn nhau.

"Lão gia gia, đây là lưu manh long thúc thúc, Tiểu Phượng Hoàng tử

tỷ, còn đây là Long Bảo Bảo đệ đệ."

"Đauthật, sao mỗi lần đến lượt ta đều bị hạ xuống một cấp." Bị giới thiệu như thế, Long Bảo Bảo phi thường bất mãn nhưng đành bó tay.

Thần Nam và ba con thần thú nhìn nhau, như lão bằng hữu nhiều năm không gặp, hết sức thân thuộc, liên tục chạm cốc.

Đoạn Tử Kim thần long nói với Long Nhi: "Tiểu Long Nhi, hôm nay không phải đến tìm ta đấu rượu chứ, chúng ta rất muốn gặp phụ thân người mà tên khốn đó lại lạng lẽ mất tích mười ba năm liền. Đúng là đáng ghét."

"Cha và Pháp Tổ, Đức Mạnh còn đang thương lượng sự tình, chút nữa sẽ xuất hiện. Đấu rượu thì đấu, ai sợ chứ."

Thần Nam phát hiện Long Nhi vừa ngoan ngoãn thiện lương, lại có khía cạnh hắc ám không hiểu nổi. Như hiện tại, nó dùng thần thông hút hai thùng rượu lớn đến, đưa cho Tử Kim thần long một ròi uống ừng ực ngay.

Hắn bật cười, tiểu tử quý này lúc nhỏ được hắn dùng rượu thay sữa, nhớ lại mà ấm lòng, nhưng chuyện đó đã lâu...

Đúng lúc đó, một thanh âm chói tai vang lên, cắt đứt tiếng cười vui.

"Con rắn bốn chân người còn dám bò đến đây à!" Một kim phát nam tử than hình cao ráo, sát khí đằng đằng tiến tới.

"Tagặp ai nhỉ, cách đây không lâu vẫn còn là đấu thần nhỉ? À, lên đến cảnh giới Thần Vương nhanh gọn, nhưng còn chưa đủ phân lượng, gọi thêm bằng hữu đi, long đại gia tiếp hết. Lần trước, bản thần long còn chưa đătay."

Tử Kim thần long tỏ vẻ cường mãnh, lộ ra sát cơ khiến những người cạnh đó vội thoái lui.

"Haha..." Tiếng cười như chuông bạc vang lên, Nam Cung Tiên Nhi núng nính đi tới, thân thể phát ra mùi hoặc vô tận, dung nhan tuyệt thế vũ mị cùng đôi mắt ướt át như biển cả càng câu hồn đoạt phách.

Nàng ta cười lạnh lãnh với nam tử lạ mặt: "Người mới lớn mặt, dám gây loạn trong yến hội này. Các người càng ngày càng không có đạo lý, chả trách thần linh cốc bị người ta tìm đến tận nơi, cắt đầu nhân vật lãnh đạo."

Bị nàng ta trào phúng, nam tử vô cùng phần hận.

Bộ họ là những đầu thần và pháp thần từ Nhân gian phá toái hư không, được Tây phương Thần Vực thu nhận, tụ hợp tại một nơi là thần linh cốc, do Thần Vực phái Thần Vương cao thủ đến lãnh đạo, ngang hàng với những chủ thần điện, có cả thiên sử thị hầu.

Đại cừu nhân của con rồng dụcôn là một vị Thần Vương trong số đó, nó biết địch nhân lợi hại nên ẩn nhẫn chứ không vội báo thù, nhưng đến kì tế bái tiểu bạch long hồi bảy năm trước thì không chịu nổi nữa.

Được Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng đi theo, nó đến Tây phương Thiên giới chờ đợi nhiều ngày mới thấy Thần Vương đó, đại chiến khốc liệt nổ ra, sau cùng cũng hạ sát được địch nhân. Từ đó nó bị nhiều thần linh của Tây phương Thiên giới đuổi bắt.

"Các người đến đây." Nam tử cao ráo thấy Nam Cung Tiên Nhi đến định trợ trận cho con rồng du côn bèn hô to, hơn hai mươi thần linh nhanh chóng túa ra, vây chặt lại.

"Ai, ai, ai đến tìm bằng hữu của ta gây phiền?" Một thân ảnh cách đó không xa đứng dậy, một tửnhục hòa thượng mồm mép bóng nhờn, tay trái cầm một cái đui lợn lớn, tay phải ôm vò mĩ tửu, mùi thơm điếc mũi, lác lư đi tới chỗ bọn Long Bảo Bảo. Là Huyền Trang hòa thượng.

"Muốn sinh tử đại chiến sao? Hay lắm, Ngũ Âm ma ngục đã lâu không có sinh mệnh tế hiến." Giọng nói lạnh lùng truyền tới, Đại Ma hùng hồ cất bước.

"Hắc hắc..." Hỗn Thiên tiểu ma vương cười lạnh tanh bay tới.

Liền đó, bạch phát nam tử Đông Phương Trường Minh, hiếu chiến cuồng nữ Lý Nhược Lan cũng tới. Cả Tử Thần Tiềm Long và Long Vũ ở xa cũng dần ếp tới gần.

Không khí trở nên khẩn trương, huyết chiến sắp bùng nổ.

Người thần linh cốt toát mồ hôi lạnh, nhân số họ tuy nhiều nhưng đối phương toàn là Thần Vương hoặc Thần Hoàng, khiến họ không dám thử mạnh. Sau cùng, mấy bị tiên bối Thần Vực ra mặt điều đình, họ mới được rút lui êm thấm.

Trận lộn xộn khiến nhiều thần linh trong tiên viên quan sát, nhưng mọi sự êm đẹp thì tất cả lại bình thường, có điều những người quen nhau tụ tập lại một nơi.

Ánh mắt mọi người đều rơi vào Thần Nam, ai cũng có ảo giác, hẳn là người quen nhưng không đoán ra được là ai.

Thần Nam biết cứ thế này chắc sẽ bại lộ, định tìm cách rời đi nhưng chợt thất choáng váng, suýt nữa gục xuống.

Long Nhi hô lên kinh hãi, vội đỡ hắn dậy. Long Vũ nhanh chóng xuyên qua đám đông, dịu dàng đỡ hắn, cử động vi diệu này khiến tất cả hồ nghi.

"Không sao, ta đi tìm chỗ nào nghỉ một chút."

Long Nhi và Long Vũ vội vàng dìu hắn đến ngồi tại một chiếc ghế gần đó.

Hắn khẽ nhắm mắt, tâm thần trôi xa, bay về hướng Thần Nam tà ác.

Lúc này Thần Nam tà ác và Pháp Tổ, Đức Mạnh đang ở trên một hòn đảo nổi, do chúng thần của Thần Vực tôn sùng Pháp Tổ mà kiến tạo thành.

Hòn đảo ở trên tầng không Thần Vực, chung quanh có mây trắng phát phơ, trên đảo có kì hoa đua nở, cỏ thơm ngập đất, tiên hạc bay múa, vượn trắng hót vang, thọ quy bò lổm ngổm, xứng danh đất lành thế ngoại.

Chỉ có những người Pháp Tổ cực kì coi trọng mới có cơ hội lên đây.

Hôm nay, Pháp Tổ và Đức Mạnh ở đây bàn luận tình thế đệ ngũ giới, Thần Nam tà ác thi thoảng xen vài câu nhưng có vẻ không hứng thú. Nội tâm hấn không an, liên tục truy tìm Hoán Ma nguyên khí trong thân thể, nhằm triệt để tìm ra bí ẩn khiến hấn ăn ngủ không yên này.

Sau cùng cũng tìm được chút manh mối tại tâm hải, giữa trùng trùng hỗn độn.

Sức mạnh điên cuồng dâng lên, Pháp Tổ và Đức Mạnh đứng phất dậy, phát hiện sắc mặt hấn cực kỳ khó coi, không để ý đến cả hai mà thần tình ngưng trọng tiến hành đả tọa.

Pháp Tổ cười lạnh: "Thiên gia tâm matrong truyền thuyết sản sinh chẳng?" Hai mắt y hung quang đại thịnh, mấy lần giơ chưởng lên nhưng bị nhãn thần lãnh khốc của Đức Mạnh cản trở, sau cùng cả hai lui đi, mặc cho mình Thần Nam tà ác đả tọa.

Hấn trôi vào tâm hải, hét vang: "Hoán Ma kinh. Hoán Ma, quả thật có chút bản lĩnh, lại đối kháng được cả Thái Thượng vong tình. Ra đây cho ta, mặc kệ ngươi đến từ đâu, là ai đều ra đây mau, ra khỏi tâm hải của ta, thần thức của ta."

Nhưng nơi chưa được chạm vào trong thần thức cũng như vùng hỗn độn của ngoại giới, mệnh mang vô tận. Thần Nam tà ác không ngừng phá tan vùng hỗn độn, lao về điểm khí tức.

Hấn cực kỳ phẫn nộ, tưởng chỉ có mình là biến hóa duy nhất, ai ngờ có cả một con ma bí ẩn hơn. Hấn không tin Hoán Ma kinh hơn được Thái Thượng vong tình lục nhưng sự thật bày ra trước mắt, buộc phải chấn kinh xen lẫn phẫn nộ.

"Àm."

Thần Nam tà ác phá tan một vùng thần thức rộng lớn, sau cùng cũng thấy nguồn gốc khiến mình bất an.

"Haha... ha ha ha..." Tiếng cười khoa trương cuồng vọng từ vùng thần thức phát ra vang lên, một cá hắc phát thanh niên nam tử trần trụi như ma thần lạnh lùng nhìn hấn.

"Chết tiệt. Dám ản thân trong thân thức của ta." Thần Nam tà ác gầm lên phần nộ.

Cùng lúc, cảm xúc của bản thể Thần Nam bị kéo đến, thấy hai Thần Nam trẻ tuổi đang lạnh lùng nhìn nhau, kẻ tóc bạc là sản vật của Thái Thượng vọng tình lục, còn kẻ tóc đen phát ra ma khí vô tận thì hẳn chưa thấy, song cảm giác được kẻ này mạnh mẽ kinh hồn.

Ma!

Trong thoáng chốc thấy hắc phát Thần Nam, không hiểu sao bản thể lại nghĩ đến từ đó. Không sai, là một con ma, bất kể từ thể phách hay khí chất đều là vậy, lần đầu nhìn thấy đã nảy ra ý nghĩ đó.

Bạch phát Thần Nam lại ngùn ngụt tà khí.

Một ma!

Một tà.

Cả hai đối lập nhau.

"Hoán Ma Thần Nam đến."

"Thái Thượng Thần Nam đến."

Hai Thần Nam lạnh lùng lên tiếng, đoạn cùng nhìn về phía bản thể.

Thần Nam chưa từng nghĩ đến Hoán Ma kinh lại biến đổi thành một sinh mệnh cá thể, việc này vượt khỏi những gì điển tịch Thần gia ghi lại. Hắn vô cùng bất ngờ, hỏi: "Người sinh ra thể nào?"

"Ha ha..." Hắc phát mặt nhếch nhếch cười điên cuồng, tỏ vẻ khạo trương cực độ, sau lưng lạnh giọng đáp: "Cần phải đa tạ Thái Thượng vọng tình huyền công, không có hắn áp bức ắt không có ta, ha ha... đúng là thú vị, ta hình thành từ mặt trời đại bạo phát!"

"Các người..." Thần Nam lạnh lùng nhìn cả hai từ xa, hồi lâu mới chậm rãi nói: "Muốn chết cứ việc quyết đấu xem ai sống ai chết."

"Ha ha..."

"Ha ha... ha ha ha..."

Hắc phát ma tính và bạch phát tà ác Thần Nam cùng nhìn bản thể với vẻ khinhmiệt: "Người còn sống bao lâu nữa, bất kể ai thắng, người cũng sẽ chết."

Chương 347

Triệu hoán Thái Thượng

Hắc phát Thần Nam lại là đại bạo phát của ma tính bị áp bức.

HoánMa tâm pháp mười ba năm nay vẫn ngằm vận chuyển, thật ra đã siêu thoátHoán Ma kinh, bị Thái Thượng vong tình lục áp chế mà biến dị, cướp lấy một phần tinh túy của Thái Thượng, bằng không sao có thể biến hóa thành một ma tính Thần Nam.

"Ha ha... ha ha ha..." Hắc phát ma tính ThầnNam cười cuồng dại, ngông cuồng hơn cả bạch phát tà ác chi thể, hình như không hề sợ đối phương mà cười vang: "Người lấy bản thể làm gốc, ta lấy chính ta, đương nhiên ta cao hơn một mức, bị kích của người đã định, phải trở thành bàn đạp cho ta."

"Năm mơ hồ, Hoán Ma sao sonồi với Thái Thượng, ta thấy người chỉ một con ma dị dạng. Hừ, hóa ra là một tên hề biến đổi, hôm nay người chết chắc." Bạch phát chi thể đáp trả.

"Ha ha... nếu người thành Thái Thượng thật hăng khẩu xuất cuồng ngôn." Hắc phát Thần Nam lộ vẻ ngông cuồng.

"Cũng thế thôi, ngày nào Hoán Ma kinh có được một chân ma, người hăng đạingôn, giờ người chẳng qua là một con rối múa may trước mắt ta."

Dù biết đối phương cực mạnh nhưng cả hai không ngừng đả kích, định chiếm thượng phong về khí thế. Đương nhiên cả hai khá ngang ngửa, không ai dám coi thường đối phương.

Bản thể Thần Nam lặng lẽ nhìn cả hai, thân thể suy lão của hắn và đầy sức sống của hai phân thể hoàn toàn đối lập, nhưng lúc này không ai thấy tâm linh hắn dao động, đứng bất động như nhám thạch phong hóa.

Đương nhiên hắn cảm khái, nhìn hai phân thể lại nhớ đến thời kì đỉnh cao với thân thể như đồng như sắt chứa đầy sức mạnh. Hiện tại tất cả

đều xa xăm.

Bạch phát tà ác chi thể gầm lên giận dữ: "Nói nhiều vô ích. Sinh tử quyết chiến nào."

Hắc phát ma tính cũng cười lạnh liên hồi: "Hay lắm."

"Thái Thượng vô tình!" Bạch phát tà ác hóa thân thể thành hư ảnh mờ mờ, nhanh chóng di động trong thần thức, kết thành đạo đạo pháp ấn, thân thể tạo ra "thế" cực mạnh, sức mạnh hùng hồn tràn ra như biển gầm.

"Chânma vô tướng!" Hắc phát ma tính cũng quát vang, hóa thành ngàn vạn hư ảnh, toàn thân mỏng lung rồi tụ lại, liên tục di động như ảo ma, nhanh đến cảnh giới khó tưởng tượng nổi. Sau cùng y biến mất khỏi thần thức hải.

Không chỉ bạch phát tà ác chi thể mà bản thể Thần Nam cũng biết tốc độ của ma tính quá nhanh nên không nhìn rõ.

Vô tình đối vô tướng!

Lần này Thái Thượng vong tình lục đấu với Hoán Ma công.

Động tác của bạch phát tà ác càng lúc càng chậm, thân thể thực hiện những động tác phức tạp, pháp ấn hùng mạnh từ tâm sinh ra, do thân mà thành.

Động tác của hắc phát ma tính lại nhanh dần, triệt để tan vào trong mênh mang, tung tích bất tằm.

"Bình."

Hắc phát Thần Nam phát động công kích trước với tốc độ tột cùng, chưởng hóa thành đao bổ xuống. Bạch phát tà ác tuy động tác chậm nhưng ở đâu cũng thấy chưởng ấn chặn đứng chưởng đao lại.

Thần thức gầm gào, ánh sáng mênh mang chiếu ra, đao động tinh thần hùng hồn tràn lan.

Bản thể Thần Nam ở xa quan sát nên không nguy hại gì. Nhưng cỗ dao động tinh thần hùng hồn từ bạch phát tà ác chi thể lan cả ra ngoại giới.

Áp lực thần thức đáng sợ che kín thần đảo trên không.

Đó là nơi Pháp Tổ tu luyện, chỉ vài người lên được, lúc này trừ Thần Nam, chỉ còn Pháp Tổ và Đức Mạnh.

Hai người tuy cách bạch phát Thần Nam xa nhưng cảm ứng thấy tinh thần dao động đầu tiên, tức thì sửng sốt, bởi họ cảm ứng được chiến ý cực mạnh, như thể Thần Nam gặp đại địch.

Hai đại thiên giai cao thủ nhanh chóng lao tới, khiến Thần Nam gặp khó khăn chắc chỉ có cường địch từ đệ ngũ giới. Nhưng đứng đến gần mới thấy không phải thế, chỉ mình Thần Nam tà ác đang tĩnh tọa.

"Người có biết hắn sao không? Sao ta lại thấy trong thân thể hắn có hai cỗ dao động tinh thần cực mạnh." Pháp Tổ hỏi, trong mắt lóe hàn quang, rất muốn tung ra thiên giai cấm chú mapháp, triệt để diệt luôn đại địch. Nhưng Đức Mạnh rất xem trọng Thần Nam, quyết không cho hạ thủ.

Đức Mạnh lộ vẻ suy tư, sau cùng thở dài: "Thần huynh quả nhiên thiên sinh kì tài, đang chiến đấu với mình. Pháp môn này, ta không biết, chắc huynh ấy đang tu luyện đến lúc khẩn yếu quan đầu, không nên quấy nhiễu."

Trong thân thể Thần Nam tà ác, hai Thần Nam đối lập nhau đều nghe rõ những lời bên ngoài, chỉ hắc hắc cười lạnh, đây mà là tu luyện sao, rõ ràng sinh tử đại chiến, ai dư hơi đi chiến đấu với chính mình.

Bản thể Thần Nam đã già nua cũng tỏ vẻ nghi ngại, lời Đức Mạnh nói khiến hắn sa vào trầm tư.

Bạch phát tà ác và hắc phát ma tính, một dùng động tác chậm kết pháp ấn đối quyết, một cực nhanh, thân hóa vô hình, chìm vào bóng tối.

Nhanh đấu chậm.

Chậm chổng lại nhanh.

Chợt bạch phát tà ác quát vang: "Dùng tinh thần đôi quyết kiểu này không thú vị, chúng ta ra ngoài đại chiến thật sự quyết sinh tử."

"Người nói ngon lành nhỉ, ta chưa luyện thành thể phách." Hắc phát Thần Nam hừ lạnh.

"Phế vật!" Bạch phát chi thể cười khinh miệt.

"Người nói gì, tim chết hả." Trong bóng tối chợt dấy lên thiên phong, một bàn tay khổng lồ bồ xuống, che kín phạm vi ngàn trượng trên đỉnh đầu bạch phát Thần Nam.

"Ta bảo người là phế vật, còn chưa tu luyện xong thể phách. Hừ, vậy càng dễ, ta ép người phải ra. Thể nội ta không dung được người. CỬU THIÊN THẬP ĐỊA - THÁI THƯỢNG KHU MA!"

Thái Thượng vong tình lục yêu cầu cực kì hà khắc với tinh thần tu luyện, quyết không cho ngoại địch xâm nhập vào tâm hải. Cùng với tiếng quát, thần thức hải dấy lên sóng lớn, bóng dáng hắc phát Thần Nam trong bóng tối hiển hiện ngay.

Y bị một cỗ sức mạnh trối lại, bàn tay bị giữ trên không, lộ rõ thân ảnh đáng sợ đỉnh thiên lập địa. Cực hạn tốc độ không phát huy được, đại lực vượt ngoài tưởng tượng đang kéo xuống, định xé tan xác.

Y biết không thể tiếp tục thế này, bằng không sẽ bị hủy diệt, bèn tụ hết sức mạnh toàn thân, găm lên chói lói, thân thể nhanh chóng thu nhỏ, hóa thành mũi kim đột phá phong tỏa của thần thức hải, ra khỏi thể phách bạch phát Thần Nam. Một đại hào quang hỗn độn xuất hiện trên tòa thần đảo, hắc phát ma tính không có thân thể, nên chỉ hiện hình được thế này.

"Ha ha... ha ha ha..." Bạch phát tà ác bật cười mở bừng mắt, búng mình lên, lạnh lùng nhìn dải sáng hỗn độn: "Ngay thân thể người còn chưa tu luyện xong, đâu sao nổi với ta? Hôm nay phải khiến người tịch diệt."

"Hắc hắc...Người quá coi thường ta rồi, có thân thể cực tốt cho ta tạm dùng."

"Thân thể người khác thì sao, chỉ là hạ thừa."

Hắc phát ma tính cười lạnh: "Là bản thể thì, ha ha..." Hào quang hỗn độn lóe lên, biến mất khỏi thần đảo.

Bạch phát chi thể gào lên không ổn, nhanh chóng bám theo.

Pháp Tổ và Đức Mạnh trên đảo đều tỏ vẻ hồ nghi, họ vừa nghe thấy tiếng gầm, tựa hồ thật sự có cường địch.

Trong tiên viên, không khí vô cùng vui vẻ, các thần linh liên tục cạn chén, thiên sứ thị giả không ngừng đi lại, phục vụ họ.

Ở trong tâm tiên viên và trên không, vô số thiên sứ đang múa, nhiều Tây phương thần linh cũng tham gia, khung cảnh bình thường hiếm thấy nên hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Không ai chú ý đến một đạo hào quang hỗn độn mờ mờ tiến vào tiên viên, rồi thân thể Thần Nam già nua rung động, mở bừng mắt, bắn ra thần quang lấp lánh, vẻ mờ đục khi nãy tan sạch, phát ra sức mạnh kinh hồn.

Bàn ghế quanh đó bị áp lực chấn tan. Bọn Long Vũ, Long Nhi cũng bị hất bay đi, các thần linh chung quanh bị ép liên tục thoái lui.

Thần Nam tóc trắng chậm rãi đứng dậy, toàn thân phát ra khí thể như núi non, không còn vẻ già nua nữa, phẳng phát như ma thể được thép đúc thành.

Ai nấy trong tiên viên đều cảm giác được hấn hùng mạng mà đáng sợ, rung rẩy từ đáy lòng, nhiều thần tiên hoảng sợ, toàn bộ ánh mắt đặt hết lên mình hấn.

"Thần...huynh..." Long Vũ kinh hoảng nhìn hấn.

"Lão gia gia, sao vậy?" Long Nhi cũng kinh ngạc, lộ vẻ không hiểu.

"Haha... ha ha ha..." Lúc này ma tính đang không chế thân thể già nua, ngửa mặt cười vang rồi chậm rãi bay lên, đối diện với một bóng người trên đó.

Tất cả đều kinh hãi, bạch phát lão nhân thân phận bất minh này lại dám đối chiến với "Thần Nam" mất tích mười ba năm trở về. Ai cũng thấy tình hình song phương vô cùng khẩn trương.

"Cha... lão gia gia..." Long Nhi ở dưới kêu lên nhưng không ai nghe, hiện tại họ chỉ tính cách dồn hay vào tử địa.

Tiền Long và Long Vũ nhìn nhau, tỏ vẻ lo lắng.

Những người khác lại càng không hiểu, lão già tóc bạc là thần thánh phương nào lại đạt đến thiên giai chi cảnh!

Hiện tại sức mạnh của bát hồn bị hai Thần Nam chia đều, chiến lực của cả hai ngang nhau.

Thành thức của bản thể Thần Nam tựa hồ tách làm đôi, một phần quay về mặt trời, một phần ở lại với tà ác. Thoáng chốc, hẳn có thể thông hiểu cả hai, trạng thái cực kỳ huyền diệu.

"Thái Thượng tuyệt tình!" Tà ác chi thể quát lớn.

Mặt trời cười lạnh liên hồi: "Vô tình vô dụng, đổi sang tuyệt tình, ta thấy người nên đổi qua vong tình, bằng không sao là đối thủ của ta được."

Thoáng chốc hai người kịch chiến, làn này động tác của tà ác chi thể không còn chậm chạp và nhanh không kém ma tính, lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, nhanh đến độ không ai nhìn rõ.

Các thần linh chỉ nghe được tiếng quyền chưởng không ngừng va chạm, từng đạo năng lượng đáng sợ xé toang hư không, sau cùng trời cao sôi lên, đại chiến giữa lưỡng đại thiên giai cao thủ biến nơi đó thành một vòng xoáy năng lượng kinh hồn.

Nhưng thiên sứ không cẩn thận bị cuốn vào liền hóa thành bụi cát, hoàn toàn tan biến.

"Thái Thượng phục ma!" Tà ác Thần Nam thi triển huyền học, tinh không lấp lánh hiện lên giữa ban ngày, một bóng hình cao lớn thánh khiết như bạch thánh nhân lao vút vào tinh hải.

Từ chân trời bay về, một bàn tay ngàn trượng bổ vào ma tính.

Các thần linh trong tiên viên cả kinh, họ mãi cảm nhất với bàn tay này, trận diệt thế vạn năm trước cũng thế, khiến những thần linh thời kì đó gần như chỉ biết đợi chết.

Trận biến cố đó có một thú trào vô biên dấy lên, giờ trên không tuy là bàn tay người nhưng vẫn khiến họ kinh hoàng.

"Haha... ha ha ha... Thái Thượng sao? Có tồn tại đó thật à?" Ma tính không hề sợ hãi, ngược lại ngửa mặt cười vang, chú thị vào thân ảnh mỗi lúc một cao, sau cùng quát lớn: "Hoán - ngã - chân - ma!"

Một ma ảnh cực lớn chợt hiện lên sau lưng ma tính, to lớn như ngọn núi, bàn tay xòe ra dài liên miên.

Tiếng ma khiêu chán nhiếp thiên địa, ma ảnh bay lên nghênh đón "Thái Thượng" từ chân trời lao tới.

Chương 348

Ma nuốt Thái Thượng

Dù trên không có vàng dương nhưng tinh không lấp lánh lại xuất hiện tạo thành cảnh tượng cực kì quái dị. Thái dương cơ hồ mất hết ánh sáng, trở nên ảm đạm.

Những vì sao treo trên không tạo thành một vùng sáng lấp lánh trước mắt chúng nhân khiến các thần linh cũng thấy vô cùng tà dị. Họ kinh hãi hơn bởi thấy hai hình ảnh khổng lồ lao vào nhau giữ biển sao.

Thái Thượng phục ma, quả nhiên triệu hoán được hình ảnh khổng lồ trong tinh hải, tuy không thật rõ ràng nhưng ai cũng cảm giác được uy lực trên cả tưởng tượng, nên đều kinh hãi.

Thái Thượng là truyền thuyết từ xa xưa, một chuyện thần thoại không đầy đủ, tuy nhiều người từng nghe qua nhưng chưa ai hiểu được thật ra nó là gì hay hàm chứa bí mật gì.

Ma ảnh lại càng đặc biệt, thoáng chốc đã trải khắp thiên địa, đủ tư cách tranh cao thấp với "Thái Thượng", đương nhiên vô cùng mạnh mẽ. Nhưng đáng sợ nhất là không biết gì về nó.

Họ chỉ biết, công pháp do ma tính và tà ác Thần Nam đang thi triển vượt xakiêu đối quyết tầm thường, hình như đang thi triển ma chú cổ xưa triệu hoán tàn hồn của những cường giả từng tồn tại để tiến hành đại chiến!

Cũng chỉ có vài người hiểu được như thế.

Tình cảm của bản thể Thần Nam tuy bị tách làm đôi nhưng vẫn suy nghĩ được, cảm thụ rõ ràng suy tính của hai Thần Nam đang đấu nhau.

Hắn không hiểu lắm về Thái Thượng nhưng lại hiểu sâu về ma ảnh khổng lồ. Đó là tiên tổ Thần gia muốn sống lại, cũng là tàn hồn năng lượng phiêu đãng trên thế gian tạm thời tụ tập lại.

Viễn tổ có thể tranh cao thấp với Thái Thượng.

Đương nhiên Thần tổ từng tồn tại, còn Thái Thượng có phải là Thiên nhân năm xưa? Bản thể Thần Nam chìm trong suy tưởng.

Trên không trung, tinh không vô tận, hai bóng hình khổng lồ đang đại chiến. Động tác cả hai cực kì huyền diệu khiến chư thần há hốc mồm kinh hãi. Mỗi động tác đều có dụng ý sâu xa, tuyệt không lãng phí chút khí lực nào.

Dù họ không có sức mạnh thì lối xuất thủ tính toán chặt chẽ như đánh cờ này cũng khiến người ta hoảng sợ. Nói gì khi họ có hủy diệt chi lực của tinh không hỗ trợ.

Hai thân ảnh hóa thành điểm điểm quang mang trên tinh không, động tác vượt khỏi tầm cực hạn thị lực của chúng thần. Nhưng sức mạnh hủy diệt không tản ra, đòn nào không trúng liền tiêu tan hết hoặc thu liễm, không có mảy may nguyên khí bị lãng phí.

Cả ma tính và tà ác Thần Nam đều biến mất khỏi tầng không thiên viên, sau cùng nhập vào hai hình ảnh khổng lồ ở chân trời, hợp lại với "Thái Thượng" và "Chân ma".

Cả hai không còn phân rõ bản thân là Thái Thượng hay chân ma, thần thức bản thể Thần Nam cũng mơ hồ, cảm giác hẳn không còn là người ngoài cuộc mà tự thân tham dự trường đại chiến kịch liệt, phẳng phát hóa thành hai cao thủ trong truyền thuyết.

Trên thần đảo, sắc mặt Pháp Tổ và Đức Mạnh tối sầm, chăm chú quan sát hai hình ảnh mờ mờ.

Hồi lâu sau, Pháp Tổ mới thở phào: "Còn may, ta suýt nữa bị chấn động, còn cho rằng họ là âm hồn bất tán, hôm nay sống lại." Ý cực kỳ khẩn trương, chắc chắn trong quá khứ từng có không ít "qua lại" với Thái Thượng và Thần tổ.

Sắc mặt Đức Mạnh vẫn âm u, liên tục nhíu mày suy tư, hồi lâu mới lên tiếng: "Thái Thượng, Thần tổ, Thất Tuyệt nữ có quay về không?"

Pháp Tổ nghe vậy, thân thể cứng lại, quay đầu sang nói từng chữ:

"Không - thể - nào."

"Hắc hắc...mong là vậy." Đức Mạnh tỏ rõ vẻ bất an.

Trên không chung liên tục biến đổi, trong nháy mắt không hiểu ma tính và tà ác Thần Nam đã đại chiến bao nhiêu hiệp. Không chỉ tà ác chi thể lợi dụng sức mạnh của sao trời để khắc chế địch thủ, ma tính và chân ma hợp nhất cũng mượn được tinh thần chi lực.

Chúng nhân ngẩng lên chỉ thấy tinh quang lấp lánh, cháy bùng lên như ngọn lửa, sáng sục như hỏa sơn. Nhưng không ai cho rằng đó là mỹ cảnh mà đều biết là sinh tử đại chiến.

Ngọn lửa đó có sức mạnh hủy diệt vô số sinh linh, điểm điểm tinh mang vờ rơi xuống đã biến thiên sứ chiến đội đi tuần tra thành tro bụi. Quả nhiên uy lực vô cùng.

"Lãng phí thật, sức mạnh này lẽ ra nên đánh vào bọn Hắc Khởi bị phong ấn..." Đức Mạnh thấp giọng lầm nhảm.

"Thái Thượng - diệt tuyệt!" Hình ảnh khổng lồ của tà ác chi thể chợt quát lớn: "Tất cả nên kết thúc thôi, chết đi."

Hiển nhiên y đã sử dụng sức mạnh cực hạn. Tay phải Thái Thượng rõ dần, phẳng phát biến thành thực thể có huyết nhục.

Bàn tay khổng lồ điên cuồng bổ vào cự ma trên không.

"Ầm."

Dưới ánh sao, ma ảnh đỉnh thiên lập địa bị đánh thành hai mảnh, găm lên kinh hồn. Tiếng găm chấn động màng tai, xuyên kim liệt thạch khiến thần linh trong tiên viên đau đớn đưa tay lên ôm tai. Đa phần cảm giác như trời xoay đất chuyển, thiên địa phẳng phát đang lắc lư.

"Chân ma" khổng lồ bị đánh thành hai đoạn, tỏ vẻ thống khổ bất kham nhưng không mờ đi mà tiếp tục điên cuồng vận chuyển ma khí. Thiên địa trở nên tối tăm như ngày tàn đã tới, những thần ma có thiên nhãn thần thông lúc này cũng khác nào người mù.

Trên Nguyệt lượng, Tứ tổ và Ngũ tổ thông qua kí ức thủy tinh nhìn thấy tất cả, hai người kích động thiếu điều nhảy dựng lên.

"Đúng là... không tin được."

"Lão nhân nọ luyện Hoán Ma kinh đến cảnh giới này đúng là không tưởng tượng nổi. So với Thần Nam chắc cũng không kém."

"Haha ha..." Tiếng cười chấn động thiên địa, hai nửa chân ma trên tầng khôngtiên viên điên cuồng gầm hét, khuấy động vô tận hủy diệt chi lực. Tuy bị cắt làm đôi nhưng vẫn lao vào Thái Thượng.

Các thần linh bên dưới tuy không nhìn thấy cảnh tượng bên trên nhưng biết rằng kết quả trận đại chiến của hai hình ảnh thần bí sắp phân rõ.

"Ma thôn thiên địa!"

Tiếng gầm vang dội khiến cuồng phong dấy lên trong tiên viên, cát bay đá chạy, rất nhiều thần linh bị gió cuốn đi.

Đức Mạnh và Pháp Tổ đứng trên thần đảo mắt lóe hàn quang, mật thiết quansát tất cả, chỉ có hai người nhìn rõ tình cảnh cuộc chiến.

Thần Nam bị cắt đôi tan dần vào thiên địa, dung nhập vào ma khí tối tăm, bao phủ lấy Thái Thượng.

Nuốt hết tất cả. Vô tận tinh thần chi quang âm đạm, gợn như tịch diệt.

Tiếng ma tiếu điên cuồng vang khắp thiên địa.

Trong bóng tối vô biên, một bàn tay khổng lồ thò ra, hướng về phía Thái Thượng.

Thái Thượng gầm lên giận dữ, cảm giác như y đang bị Thái cổ hung thú nuốt chửng, thân thể tan ra, hư ảnh gợn như vỡ vụn.

"Haha... Ma thôn thiên địa, đạt đến cảnh giới cao nhất sẽ thành hiện thực. Tính gì một Thái Thượng hư thân!" Ma tính Thần Nam lại lạnh lùng cất tiếng.

Ma khí ngập trời dần tan đi, thân linh trong tiên viên ngẩng đầu quan sát, phát hiện thân ảnh Thái Thượng tựa hồ bị cấm cố trong tinh không. Quan y là những hòn ảnh đen ngòm lảng vảng như làn khói, tụ lại rồi nuốt chửng y.

Các thần linh kinh hãi. Thái Thượng sắp xong đời rồi!

"A...."

Tiếng gào vang lên, Thái Thượng hư ảnh tan vỡ trong thoáng chốc, đồng thời vô tận hồn ảnh cũng chung số phận.

Cách đánh lưỡng bại câu thương.

Trong lúc tất cả đều nghĩ rằng trận chiến kết thúc, bàn tay do Thái Thượng ngưng tụ thành thực chất trong ánh sao vô tận đột nhiên ảo hóa thành. Y không hề bị hủy diệt, điên cuồng bổ vào ma vân đang trải ra.

"Gừ..." Tiếng rít chói tai, cơ hồ chấn rách màng nhĩ.

Một chiếc đầu từ trong ma vân ảo hóa thành, tránh khỏi một chưởng của Thái Thượng rồi chụp xuống tiên viên nhưng bị Pháp Tổ và Đức Mạnh nhanh chóng ngăn lại.

Ma đầu gầm vang, quay sang một ngọn thần sơn cách đó không xa, ma khí vô tận che kín, thoáng chốc ngọn núi lấp lánh thần quang trở nên trọc lóc, cây cỏ khô xác, mấy trăm thiên sứ bảo vệ ngọn núi cũng hóa thành khô lâu, tất cả sinh mệnh nguyên khí bị ma đầu hút hết.

Đoạn nó tiếp tục bay về ngọn núi khác, đi qua chỗ này hủy diệt hết chỗ đó.

Thái Thượng tựa hồ rất nóng lòng, bàn tay khổng lồ theo sát, định hủy diệt ma đầu, nhưng chậm hơn một chút.

Sau cùng, khi đã hút cạn mười ngọn thần sơn, ma đầu mới dừng lại, gầm lên động trời, nuốt lấy bàn tay.

"Ma thôn thiên địa!"

Vô thanh vô tức, bàn tay không lò bị ma đầu nuốt dần từng chút một, tan biến từ từ.

Thái Thượng quả nhiên triệt để bị nuốt chửng.

Khung cảnh kinh hồn khiến tất cả rúng động, không ít tu giả trong tiên viên nhìn lên ma đầu không lò với vẻ hoảng hốt.

Ma đầu lớn như ngọn núi liên tục lượn vòng trên không, hình ảnh dần mờ đi, lộ ra bản thể già nua của Thần Nam, đương nhiên diện dung bị thay đổi, đồng thời tinh không tan biến, Thần Nam tóc trắng đứng lặng trên không như tượng gỗ.

Ma tính Thần Nam bay lên, đến gần Thần Nam tà ác khẽ đẩy khiến đối phương tan ra như bụi cát, hóa thành tro tàn rải xuống pháp phối, phiêu tán trên không trung, bất quá phát ra ánh sáng vô tận, xạ vào bản thể.

Mọi cảm xúc quay lại với bản thể, hắt hủi mắt thấy tất cả, không ngờ ma tính do Hoán Ma kinh tu luyện ta lại thắng, Thái Thượng vong tình Thần Nam bị tiêu diệt.

Sinh mệnh tinh hoa của tà ác chi thể quay lại với bản thể khiến thân thể già nua khôi phục được sức sống. Nhưng phần lớn sinh mệnh tinh hoa ẩn vào sâu trong thân thể khiến hấn không tìm được khí tức.

Đồng thời, trong thân thể hấn, ma tính vừa thắng chặt vật cũng biến sắc, y không cảm ứng được sinh mệnh tinh hoa hùng hồn ẩn trong đó. Y nảy ra cảm giác thân thể già nua này có quá nhiều bí mật khiến y không hiểu nổi.

"Phụ thân..." Long Nhi kêu lên lao tới, mặt đầy lệ, định liều mạng với Thần Nam.

Đồng thời, Đại Ma, Huyền Trang, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo đều bay tới định huyết chiến với hấn.

Trên Nguyệt lộng, người Thần gia càng ai oán hơn.

Trong bản nguyên thể, Thần Nam nói với ma tính: "Sức mạnh vẫn của người như hiện tại do ta chỉ đạo tư duy, mời người tạm thời giúp thân thể này trở lại."

"Hắc hắc... mượn tạm tính mệnh người." Ma tính cười lạnh, với chuyện đó cực dễ, đã có hồn năng hùng mạnh, chỉ nháy mắt cũng khiến Thần Nam già nua trở lại dáng vẻ lúc trẻ, mái tóc bạc biến thành đen, dung nhan cũng khôi phục, khí tức chuyển hẳn.

Lão già trên không chỉ thoáng chốc đã biến thành Thần Nam lúc trẻ, hai mắt không còn mờ đục, thân thể không còn xuống mà anh khí bức nhân như mười ba năm trước. Toàn thân như lưỡi kiếm vừa tuốt ra.

"Phụ thân..." Long Nhi cả kinh lao tới.

Bọn Đại Ma, Huyền Trang cũng há hốc mồm.

Tử Kim thần long gào lên: "Đừng tưởng thay hình là thoát được chúng ta truy sát."

"Ngẫu mẽ đầu phát!" Long Bảo Bảo tròn mắt.

"Con mượn người không cảm ứng được khí tức của ta sao, sợ người khác giả dạng chác?" Thần Nam mỉm cười: "Vừa nãy ta chỉ giết chết tâm ma."

Ma tính đang trọng thương ở trong thân thể bản nguyên chợt rúng động, không hiểu sao lại có dự cảm cực kì không lành, tương lai y có thành "Tâm ma" không?

"Phụ thân... Hóa ra là vậy." Long Nhi mặt đầy lệ, nhảy vọt tới, nghẹn ngào lắm bầm: "Con cứ kì quái... sao lão gia gia đó lại quen thuộc như vậy, khiến con đau lòng, hóa... hóa ra là phụ thân."

Đại Ma, Huyền Trang, Tử Kim thần long đều bay tới, cách biệt mười ba năm mới gặp lại, có bao nhiêu điều để nói để hỏi...

Chỉ có Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng cũng dựa vào hẳn như

Long Nhi, cả hai ảo hóa thành bản thể, đứng lên hai vai hấn.

Nam Cung Tiên Nhi, Đông Phương Trường Minh, Lý Nhược Lan, Hồn Thiên tiểu ma vương đều bay tới, vây chặt hấn vào.

Ngoài xa, Long Vũ đứng lặng trên không, Tiềm Long đứng cạnh. Họ không biết sau hôm nay thân phận Thần Nam sẽ thay đổi thế nào.

Ngài xa hơn, còn có một nữ tử mang đôi cánh như ngọc, là Thánh Chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy nhiều năm không gặp.

...

Saucùng, Pháp Tổ và Đức Mạnh giải thoát cho Thần Nam, cả hai có nhiều chuyện muốn hỏi bởi vừa nãy cả họ cũng mê hoặc, Thần Nam hùng mạnh bị tiêu diệt, lão già suy bại lại thành Thần Nam mới, đúng là đây bí mật.

Yến hội tiếp tục, trở lại vẻ vui tươi như lúc trước, nhưng không ai quên cảnh Thái Thượng đại chiến chân ma.

"Không có gì đáng nói, chỉ là một chút bí ẩn trong huyền công gia truyền, không nên cho ngoại nhân biết." Thần Nam lạnh nhạt đáp.

"Sao tại lại thấy dấu hiệu của Thái Thượng? Tâm ma của người tu tập Thái Thượng vọng tình lục?" Pháp Tổ hỏi riết, Đức Mạnh cũng chăm chú nhìn hấn, hi vọng biết được đáp án.

"May mắn gặp được Thiên giới đệ nhất kì công mà thôi, hơn nữa mười ba năm trước người đã thấy rồi. Pháp Tổ, ta biết người nghĩ gì, người từng dò tìm đại pháp biến thân của Yêu tổ Kim Dũng, khẳng định Thái Thượng vọng tình lục rất hấp dẫn với người. Nói thẳng ra, ta có thể cho người."

Thần Nam thấy Pháp Tổ tỏ vẻ không tin bèn nói: "Không thể cho không, người phải cho ta biết một manh mối."

"Manh mối gì?" Pháp Tổ nóng ruột hỏi.

"Sinh Mệnh nguyên tuyền." Thần Nam cảm giác tương lai của mình

qua mệnh mang, vừa rồi, thông qua tâm ngữ, hấn và ma tính đã nối thông với nhau. Hấn muốn giải quyết việc của Vũ Hinh, cùng bát hồn đang suy nhược.

Chương 349

Dòng suối không nguồn

Sinh Mệnh nguyên tuyền khiến thần linh cũng phải thở than. Thánh phẩm trong truyền thuyết này xưa nay chỉ tồn tại trong lời đồn. Dù có thật ở Thiêngiới nhưng chỉ là mấy chục tàn tích, không thể gọi là "suối" được.

Có thể đắp thịt cho xương trắng, tu bổ linh hồn trọng thương, quả là bảo vật khiến các cao thủ tu vi dưới thiên giai mộng mị, ai cũng muốn có. Dù thiên giai cao thủ cũng không ngoại lệ.

Sinh Mệnh nguyên tuyền tuy không lập tức tác dụng đến thương thể của thiên giai cường giả, nhưng trầm mình trong đó nhiều năm sẽ dần khôi phục được. Ví dụ rõ nhất là Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần vốn đã tiêu tan lại hiện thể trong Vô thiên chi nhật.

"Người muốn tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền trong truyền thuyết?" Hai mắt Pháp Tổ xạ ra hàn quang, nhìn Thần Nam chăm chăm.

"Không cần kinh ngạc, ánh mắt cũng không nên sắc như thế, những người không biết sẽ tưởng ta với người có xích mích gì." Tạm thời khôi phục được dung mạo, trong lòng Thần Nam cũng không còn đầy mộ khí nữa.

Đệ ngũ giới quân vương Đức Mạnh hình như hiểu khá nhiều điều về Nhân gian, cũng đã nghe qua về Sinh Mệnh nguyên tuyền nên lộ vẻ quan tâm, đủ thấy bảo vật này hấp dẫn thế nào.

"Người đổi sang điều kiện khác đi." Pháp Tổ không hề do dự, trực tiếp cự tuyệt điều kiện của Thần Nam.

"Vì sao?" Thần Nam chăm chú nhìn y, tựa hồ muốn nhìn thấu thế giới nội tâm, xem y hiểu gì.

Pháp Tổ đáp: "Dù đưa ra một vài manh mối người cũng không thể tìm được."

Chắc chắc tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền là việc phi thường gian nan, bằng không Pháp Tổ đã tự đi tìm.

Nhưng Thần Nam không thể bỏ qua cơ hội này, nếu để lỡ hẳn không hiểu có còn thời gian chờ đợi nữa không, sinh mệnh bản thân có thể tắt bất cứ lúc nào.

Từ Thái cổ thời kì, Pháp Tổ đã danh chấn thiên hạ, là Tây phương danh túc, trải qua Vô thiên chi nhật, hiện tại không ai biết được nhiều bí mật hơn y, muốn tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền, nhất định phải lấy manh mối từ đây.

"Sinh Mệnh nguyên tuyền từng chảy ở cả Nhân gian và Thiên giới, là dòng suối không nguồn. Nó đã biến mất sẽ không ai đoán được nơi xuất hiện tiếp theo, chỉ đành đợi nó chủ động xuất hiện chứ không thể tìm kiếm."

Đức Mạnh lộ vẻ thất vọng, xem ra y rất để ý đến bảo vật trong truyền thuyết này.

Thần Nam không buông xuôi, vẫn hỏi tiếp: "Lần trước khi Sinh Mệnh nguyên tuyền biến mất, Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần làm sao mà tìm được, lẽ nào thánh tuyền tự động xuất hiện trước mắt họ?"

"Chuyện này..." Pháp Tổ nhất thời cứng họng, hồi lâu mới từ từ đáp: "Ta từng dự đoán rất nhiều nhưng cuối cùng đều bị phủ định. Bất quá kết hợp những chi tiết về Sinh Mệnh nguyên tuyền cùng việc Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần làm sau cùng khi trọng thương, ta cũng đại khái đoán ramanh mối mơ hồ... nhưng nói ra cũng vô dụng nên vẫn giữ kín trong lòng."

Đức Mạnh lại tỏ vẻ chăm chú, Thần Nam không nói gì, y đã hỏi: "Người đoán những gì, thật ra tìm được manh mối gì?"

Thần Nam chằm chằm nhìn Pháp Tổ, chỉ cần còn hi vọng là hẳn phải tranh thủ cho bản thân.

"Gọi là suối không nguồn vì nó không chỉ liên tục di chuyển trong không gian mà ta hoài nghi ở thời gian nó cũng di động như thế. Nên

bây giờ thánhtuyên chi nhân có thể ở thời không của tương lai, quá khứ hoặc hiện tại."

Quả là nằm mơ giữa ban ngày, những gì Pháp Tổ nói khiến Thần Nam, Đức Mạnh im lặng hồi lâu. Quá ư thần kì mà tà dị, ngọn suối như thế tìm bằng cách nào?

"Nó vốn không thể tìm được, điều kiện quá ư hà khắc." Đức Mạnh vô cùng thất vọng.

Thần Nam thờ dài, chắc chỉ khi hai vị tổ thần tinh thông thời gian ma pháp và không gian ma pháp liên thủ hợp tác mới có đủ đại thần thông tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyền.

"Đúng là việc bất khả thi." Thần Nam đành ngửa mặt thờ dài.

Pháp Tổ nói: "Cũng không hẳn hoàn toàn không có cơ hội, nếu tìm được di bảo của Thời Không tổ thần, ắt sẽ thành tâm nguyện."

"Thời Không tổ thần?" Thần Nam tỏ vẻ nghi hoặc.

"Đó là sự tôn của Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần. Đương nhiên, ông ta tịch diệt trước cả hai vị tổ thần." Pháp Tổ giải thích: "Năm xưa, Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần sắp chết, không thể liên thủ thi triển xuất chung cực thời không ma pháp, không thể xuyên qua thời không, theo tình huống lúc đó, chắc họ tìm được di bảo của Thời Không đại thần lưu lại nên mới nghịch chuyển được thời không, tìm thấy Sinh Mệnh nguyên tuyền."

Cả Thần Nam và Đức Mạnh đều thấy vô cùng huyền bí. Với những người tu vi như họ, hiếm khi cảm thấy như thế.

Thần Nam mở bừng mắt phát ra thần quang lấp lánh. Sắc mặt Pháp Tổ biến đổi, tưởng Thần Nam tấn công nên hóa thành tàn ảnh, lách tránh.

"Không cần tránh, đây là tâm pháp của Thái Thượng vong tình lục, tổng cộng có mười quyển, hiện tại ta truyền cho người quyển thứ nhất."

Nghe Thần Nam truyền âm, Pháp Tổ lộ vẻ vui mừng, quay lại vị trí, một đạo tinh thần lạc ẩn chìm vào thần thức y.

Đương nhiên Pháp Tổ không biết, tất cả chỉ có một quyền, thiếu mất chương trình hoa quan trọng nhất. Thần Nam không có ấn tượng tốt với y, hẳn chẳng đời phương phẩm chất không cao thượng nên không muốn tạo thành đại họa.

Thần Nam hoàn tất rồi nói với Pháp Tổ: "Ta biết người có manh mối chẳng qua muốn tiết lộ từng chút một. Đầu tiên cho rằng không có manh mối rồi từ từ đưa cho ta hi vọng, từng bước đạt được mục đích là Thái Thượng vọng tình lục. Ta đã nói rồi, sẽ cho người công pháp này, có điều đừng vòng vo nữa, nói thẳng ra đi. Nếu ta đạt thành tâm nguyện sẽ không nuốt lời, đương nhiên cho người tất cả tâm pháp."

Pháp Tổ tỏ vẻ ngỡ ngàng: "Ta cũng thích người hào sảng, cứ thế này có vẻ quá nhỏ nhen. Được, ta nói thẳng vậy, năm đó Thời Không đại thần lưu lại mấy món bí bảo, đương nhiên có liên quan đến thời gian, không gian. Đệ tử của ông ta là Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần trước khi tìm đến Sinh Mệnh nguyên tuyền đã lục lọi nơi ông ta an nghỉ, sau cùng tìm được hai bảo vật - Thời gian chi thi và Không gian chi trụ. Đó là hai trong ba bảo vật đặc ý nhất mà Thời Không đại thần dùng sinh mệnh tế luyện thành."

Đức Mạnh lẩm bẩm: "Ba mất hai, chỉ còn lại một món hữu dụng."

Pháp Tổ cười: "Hai món trước phải hợp lại mới bề cong được thời không. Bảo vật thứ ba chỉ mình nó cũng làm được, là Thời Không tháp, kiệt tác đặc ý nhất của Thời Không đại thần."

Thần Nam tỏ vẻ vui mừng: "Ta không tin lắm, nếu ba bảo vật có thể nghịch chuyển thời không, ắt thế gian đại loạn. Ta biết thời gian ma pháp và không gian ma pháp có thể tác dụng lên một cá nhân hoặc một phiến không gian, nhưng có thể bề cong thời không như người nó thì đáng sợ thật. Lẽ nào như thế là có thể về quá khứ, thay đổi lịch sử sao?"

Pháp Tổ mỉm cười lắc đầu: "Chiến lược của Thần Nam người cực mạnh nhưng những bí ẩn của tu luyện giới lại không hiểu biết bao

nhieu. Người lo hã rồi, đừng nói ba món bảo vật mà chính Thời Không đại thần sống lại cũng không dám nói có thể triệt để nghịch chuyển thời không, rồi thay đổi quá khứ, hiện tại, tương lai. Ba bảo vật xuyên qua được thời không nhưng người thực hiện chỉ như khách qua đường, vốn không thể tùy tâm sở dục làm gì đó, tất cả như giấc mộng Nam Kha, mộng ảo không hoa trôi qua dòng lịch sử mà không dấy lên mây may bọt sóng. Có thể chứng kiến nhưng không thể tham dự."

Thần Nam không nói gì, Đức Mạnh đã sầm mặt hỏi: "Người không thấy lời mình trước sau mâu thuẫn à? Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần vì sao lại thành công?"

Thần Nam cũng nhìn Pháp Tổ với vẻ bất thiện, hẳn có cảm giác, đối phương như con cá chạch trơn tuột.

"Ta biết các người nghi vấn nhưng ta chưa nói xong, 'khách qua đường' ở đây không mang ý nghĩa tuyệt đối. Nếu muốn thay đổi lịch sử, người phải mang linh hồn phụng hiến cho bảo vật thời không mới được."

"Cái gì?" Đức Mạnh hô lên kinh ngạc, điều kiện này mấy ai chịu nghe theo. Y không nén được lên tiếng hỏi: "Nếu vậy, Thời Gian tổ thần và Không Gian tổ thần tuy sống lại nhưng bây giờ bản thân họ thuộc về Thời gian chithi và Không gian chi trừ?"

"Nếu không có gì sai lạc, chắc là như vậy. Đương nhiên đó đều là ta đoán ra mà thôi." Pháp Tổ gật đầu.

Đức Mạnh liền buông xuôi, vốn y định bất chấp tất cả gọi mấy vị quân vương của đệ ngũ giới lên cướp Thời Không tháp rồi tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Nhưng điều kiện quá hà khắc.

Thần Nam không tỏ vẻ gì, chìm vào trầm tư. Hẳn cảm giác được âm mưu, đương nhiên không phải do Pháp Tổ mà từ Thời Không đại thần, sao bảo vật ông ta để lại cũng tà dị như Thái Thượng vong tình lục, Hoán Ma kinh? Mượn vào những thứ đó để lợi dụng... càng nghĩ càng thấy khả năng này đúng.

Nghĩ thế nào hấn cũng quyết định phải kiên trì tới cùng, bất kể giá nào. Giờ hấn có khí khái chết không lùi bước, dù gì cũng đã dính vào Thái Thượngvong tinh lục, Hoán Ma kinh, thêm một Thời Không tháp cũng không sao.

Tuy Thái Thượng Thần Nam đã bị giết nhưng không có nghĩa tai ách đã hết bởi Thái Thượng công pháp vẫn vận chuyển, chỉ có một lần biến đổi kết thúc.

"Nói đi, Thời Không tháp ở tại nơi Thời Không đại thần an nghỉ. Là ở đâu?" Thần Nam hỏi Pháp Tổ.

Đức Mạnh cả kinh, không ngờ Thần Nam không chịu bỏ cuộc, Pháp Tổ cũng tỏ vẻ bất ngờ: "Trong Tiểu lục đạo."

"Vĩnh hằng thâm lâm?" Thần Nam hơi kinh ngạc, hấn từng qua đó, sau này được Tứ tổ và Ngũ tổ cho biết đó là Tiểu lục đạo trong truyền thuyết.

"Ồ, hiện tại nó mang tên này." Pháp Tổ gật đầu.

"Tìm được Thời Không tháp là có thể xoay chuyển thời không ngay hay còn hạn chế gì?" Thần Nam hỏi.

"Không có. Nhưng rất khó tìm, hơn nữa Tiểu lục đạo đầy nguy hiểm." Pháp Tổ than: "Dù trải qua Vô thiên chi nhật, Ma Chủ năm xưa chiếm một trong Tiểu lục đạo, nên ta nghĩ hiện tại Tiểu lục đạo chắc không bị quét sạch hết cao thủ."

Thần Nam không nói gì, tiếp đó đến cùng chén với những cố hữu trong tiên viên, tránh cho mọi người lo âu, hấn không nói lại những gì đã trải qua trong mười ba năm mà dối gạt rằng mình cùng tâm ma chiến đấu, tu luyện.

Hấn đặt Long Nhi lên đùi, liên tục chạm chén với nó, lại càng uống thỏa sức với những người khác. Tử Kim thần long ngao ngao kêu ầm lên, liên tục cùng vò với Long Nhi. Long Bảo Bảo cũng tây tây, Tiểu Phượng Hoàng lại tỏ vẻ e thẹn, hóa thành một tiểu cô nương văn nhã, mỉm cười với mọi người.

Huyền Trang mồm mép bóng nhờn, không cố kị mà chén tất, Đại Ma cũng uống thỏa thuê, khuôn mặt cau có được rượu kéo giãn ra không ít.

Trên bàn rượu mà vưu vật Nam Cung Tiên Nhi vẫn phong tình vạn chủng, đôi mị nhãn quét tứ xứ. Nếu không phải Long Nhi ngồi trên đùi Thần Nam chắc cô ả đã thay vị trí. Tiềm Long và Long Vũ không uống nhiều mà lo lắng quan sát Thần Nam. Hồn Thiên tiểu ma vương, Đông Phương Trường Minh, Lý Nhược Lan liên tục cạ chén với Thần Nam. Họ nói rõ không đọ được về chiến lực thì trên bàn rượu phải hạ gục hẳn.

Họ huyền não một hồi, không có vẻ gì phong phạm của cường giả mà giống người phàm tục. Các thần linh khác há hốc mồm nhưng không ai nói gì hay đùa một câu xen vào. Ai dám chạm vào nhóm hiểu chiến cường nhân đó?

Đôi sư đồ đã lâu không gặp Thanh Thiện cổ ma và Phật Tổ đã làm lành, cùng bước tới, uống một chén với Thần Nam, tuy lời lẽ đơn giản nhưng rõ ràng có ý hòa hảo.

Mấy lão ma vương của đại tà đạo cũng cầm chén tới, họ không dám hảo huyền hóa địch thành bạn nhưng đành phải cố làm thế. Hiện tại Thần Nam quá mạnh khiến họ run sợ.

"Phụ thân, sao con thấy cha lại muốn đi?" Long Nhi uống đồ bùng mặt, vừa nói vừa không quên uống thêm một chén lớn đoạn ngẩng lên tỏ vẻ đáng thương: "Phụ thân không đi có được không?"

Thần Nam vừa buồn cười vừa đau lòng: "Phụ tử chúng ta uống thêm chén nữa."

"Được, phụ thân, cạ chén."

Đoạn hai cha con uống cạ một chén lớn.

"Aida, hồng rồi, lúc con đi, mẫu thân lo lắng nên đặt kí ức thủy tinh lên người. Xong rồi." Long Nhi nhăn nhó lấy kí ức thủy tinh ra.

Trên một ngọn núi tú lệ của Nguyệt lượng, Mộng Khả Nhi rũ mái tóc đen nhánh, lúc thấy Thần Nam thông qua kí ức thủy tinh mỉm cười với mình thì hoảng loạn lùi lại mấy bước.

"Phụ thân... còn chưa nói rõ, có... rời khỏi Long Nhi không?" Nó uống đến líu lưỡi, khuôn mặt đỏ bừng như trái táo.

"Chuyện gì vậy?" Long Bảo Bảo lắc lắc lư lư bay tới, nháy mắt rồi nói lè nhè: "Có việc gì cứ tìm ta.. ta là giáo chủ của tam giáo hợp nhất..." Đoạn nói tiếp tục nốc rượu, đáp xuống đầu vai Thần Nam: "Để tin đồ của ta... xử lý..."

Lúc đó tất cả đều đặt chén xuống, nhìn Thần Nam chăm chăm. Đại Ma hỏi: "Thần Nam, định đi thật sao, lại biến mất một thời giannữa?"

"Chuyện này... phải đi một thời gian."

"Phụ thân, con muốn đi cùng." Long Nhi tựa hồ tỉnh lại, lập tức ôm cổ hấn, sợ buông ra rồi sẽ mất cha, dáng vẻ hết sức khả ái.

"Có chuyện gì cứ nói ra, chúng ta cùng giúp..."

Ai nấy nhao nhao lên tiếng.

Pháp Tổ, Đức Mạnh cũng đi tới, Pháp Tổ lên tiếng: "Hai người chúng ta cũng đi, để họ đi cũng được, ta cũng mang theo một ít cao thủ Thần Vực. Có phải chiến đấu cũng không cần họ xuất thủ, ba người chúng ta đủ rồi, chỉ cần họ giúp tìm kiếm."

"Quả nhiên phải đi..."

"Có việc thì chúng ta cùng đi..."

Thấy bọn Đại Ma, Huyền Trang như vậy, Thần Nam vô cùng cảm động, ba con thần thú cũng theo chân.

Pháp Tổ đã nói thế, hấn không thể cự tuyệt hảo ý của bằng hữu.

Bại thiên giai cường giả gồm hấn cùng Pháp Tổ, Đức Mạnh dẫn mấy trăm cao thủ xuất phát từ Thần Vực tiến về Vĩnh hằng sâm lâm ở

Nhân gian.

Tu giả của hai giới đều chăm chú quan sát, họ biết sẽ có đại sự kiện phát sinh.

Chương 350

Khúc nhạc của Nguyệt thần

Sinh Mệnh nguyên tuyền là bảo vật khoáng thế, nếu lấy được, chắc chắn thiên giai cao thủ cũng không từ nan. Nhưng nó chỉ như mộng ảo, như hoa trong gương trắng trong giếng, khiến người ta khao khát nhưng không với tới.

Hôm nay Thần Nam dùng công pháp quyền thứ nhất của Thái Thượng vọng tình lục moi được manh mối trọng yếu từ Pháp Tổ.

Để lấy được quyền sau, Pháp Tổ quyết định dốc vốn, cùng hấn đến Tiểu lục đạo đầy hung hiểm.

Quân vương Đức Mạnh của đệ ngũ giới cũng đi cùng, xem ra y cũng muốn lấy được nhưng không muốn đáp ứng điều kiện quá hà khắc. Sau cùng đành đi theo, hi vọng xuất hiện cơ duyên.

Bọn Đại Ma, Huyền Trang, Tiềm Long, Long Vũ, Nam Cung Tiên Nhi kiên quyết đi cùng, ngay cả kẻ chưa rõ địch ta là Hạng Thiên và kẻ sống lại sau vạn năm Đông Phương Trường Minh và hiếu chiến cuồng nữ Lý Nhược Lan cũng muốn đi chứng kiến.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng càng muốn đi. Long Nhi một bước không rời Thần Nam, sợ hấn một mình bỏ đi.

Thanh Thiên cổ ma và Phật Tổ cùng mấy lão ma vương của các tà đạo thánh địa định đi kiến thức một phen.

Pháp Tổ chọn mấy trăm cường giả của Thần Vực. Đại quân hoành tráng nhanh chóng đến được Vĩnh hằng sâm lâm ở Nhân gian.

Vùng nguyên thủy sâm lâm vô biên chiếm phần lớn diện tích Tây thổ, xưa nay chưa có ai hoàn toàn xuyên qua khu rừng này.

Vĩnh hằng sâm lâm là nơi sâu nhất của khu rừng.

Đương nhiên Vĩnh hằng sâm lâm không chiếm nhiều diện tích của cả

khu rừng, mà là một thế giới riêng, có không gian trùng điệp. Vùng rừng nguyên thủy bắt quá là điểm nổi nó và Nhân gian giới.

Vĩnh hằng thâm lâm quanh năm âm trầm, tuy đang chính Ngọ nhưng ai cũng thấy hàn ý dâng lên, phảng phất như có trùng trùng ma ảnh quần quanh, càng nhìn càng thấy mơ hồ, ngay cả thần linh cũng bị xâm nhiễu.

Trong đại sơn ngoài xa, hồ gắm vượn hót nhưng ở lối vào Vĩnh hằng thâm lâm lại tử khí trầm trầm. Rõ ràng đang lúc trưa nắng, không hề có ngăn cách nhưng khu vực này như chìm trong âm ảnh, phảng phất một vùng tử địa cực kỳ rộng lớn.

Lúc mọi người toan tiến vào, ngoài xa có một đám mây bay tới, một nhóm tu giả đang đến.

"Biểu ca!" Một thanh niên kêu lên, nước mắt lưng tròng.

Thần Nam ngoảnh lại nhìn, hóa là Đông Hải Thần Vương Lý Đạo Chân nhiều năm không gặp. Sau lần từ biệt vội vàng ở Thiên giới năm xưa, đến giờ ha người vẫn chưa gặp lại.

Mười ba năm nay, Lý Đạo Chân tu luyện trên Nguyệt lượng. Hôm nay Thần Nam xuất hiện sau mười ba năm khuất bóng, ý nhận được tin bèn dẫn theo một nhóm con cháu Thần gia do Tứ tổ và Ngũ tổ giao cho, đến đây giúp biểu ca. Hai người vô cùng cảm khái, từ lần trùng phùng sau vạn năm đến giờ mới gặp lại, có thể thỏa mách chuyện trò. Nhưng có thiên ngôn vạn ngữ mà không biết mở lời thế nào.

Thần Nam dụng lực ôm chặt y, rồi vỗ vỗ vai, tất cả không cần nói ra mồm.

Đệ nhất đạo quan trong Vĩnh hằng thâm lâm xuất hiện trước mắt mọi người, vẫn là "Hoàng tuyền".

Trong khu rừng chết chóc có một dòng sông vàng rực dấy lên tà ác khí tức cuộn cuộn chảy, tiếng động chấn động màng tai, vắt ngang trước mặt tất cả. Nước sông vàng như màu thi thủy, khiến ai nấy khó chịu, cảm giác muốn thở ra.

Thần Nam và ma tính đạt thành hiệp nghị, tạm thời mượn sức mạnh của y, lúc tìm thấy Thời Không tháp sẽ dùng linh hồn bản thể phụng hiến cho ngọn tháp. Đúng là việc ma tính cầu mà không được.

Đến đây, việc đầu tiên Thần Nam thực hiện là luyện hóa hai thạch bi có khắc chữ "Hoàng tuyền". Đó là một mảnh vỡ của cổ thuẫn Thạch Cẩm dương, năm xưa hắn từng lấy một mảnh nhưng vẫn sót lại mấy mảnh khác.

Nước Hoàng tuyền gầm gào như tiếng sấm, khí tức phát ra khiến ai nấy khó chịu, quỷ ảnh lướt qua lướt lại trên bề mặt, không ít khô lâu cốt nổi chìm trong làn nước nhưng không quỷ vật nào dám xông ra. Hình như chúng cảm giác được cường địch đã tới.

Chúng nhân thuận lợi đến Nại Hà kiều, cấm chế quá mạnh nên họ đành phải đi qua Nại Hà kiều vượt Hoàng tuyền.

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Thần Nam không muốn đa sự nên không cố phá cấm chế.

Mấy trăm người đi qua Nại Hà kiều do bạch cốt chất thành. Sang bờ kia làm một vùng mênh mông đỏ rực, vong hồn chi hoa Bỉ Ngạn hoa trong truyền thuyết nở rộ, biến phía trước thành một thế giới thê thiết mà bi lương.

Bỉ Ngạn hoa nở một ngàn năm, rụng một ngàn năm, hoa và lá đời đời chiacắt, kiếp kiếp không tương kiến. Bỉ Ngạn hoa chỉ nở ở bờ kia Hoàng tuyền, đã đến Nại Hà kiều sao có thể dừng bước nữa? Những người đi về vương quốc tử vong sẽ đạp lên những đóa hoa này tiến tới u minh chingục.

Màu đỏ thê lương đẹp đến tà dị, kinh hồn, đẹp trong tử tịch, phát ra khí tức bi lương vô tận.

Tiếng địch thê lương phiêu phiêu diu diu theo gió bay tới. Dù chúng thàn tâm cứng như thép cũng dấy lên đồng tình, bi thương vô tận lẫn quẩn trên không, trải ra khắp nơi.

Sinh lão bệnh tử, bi hoan ly hợp, sinh mệnh có bao khổ ải, tình cảm đau đớn trải dần vào lòng mỗi người. Ai không có những chuyện đau

lòng trong quá khứ? Ai không có lúc rơi lệ sâu?

Tiếng địch mềm mại mà đau thương nhập vào nơi thương cảm nhất của lòng người rồi khe khẽ dấy lên, mọi thần linh đều rơi nước mắt. Tiếng địch đã khiến họ nhỏ lệ!

Mỗi người đều nhớ lại thời khắc chua chát nhất năm xưa nên ai cũng vô cùng bi thương.

Trong óc Tử Kim thần long luẩn quẩn hình ảnh tiểu bạch long toàn thân huyết tích, gục vào lòng nó. Lão du côn âm thầm rơi lệ.

Tiểu tinh nghịch Long Bảo Bảo bình thường vui tươi hớn hờ nhưng lúc này mắt mờ đi, từ nơi sâu thẳm của kí ức Thiên Long, từng bức tranh dần dần hiện lên trong lòng, một bàn tay khổng lồ ép tới, Thiên Long chi thân tan tành...

Trong kí ức chôn chặt, nó sa xuống làm địa long nhược tiểu, hoang mang sống giữa đại sơn, quên hết quá khứ, chặt vật đi theo thú, tranh thức ăn với hung thú... Cầm thú cũng có ngôn ngữ riêng, một lão địa long thu lưu nó, nhưng vì bảo vệ nó mà lão địa long cuối cùng cũng bị một con giao thú hung tàn xé xác...

Bàn tay Long Nhi nắm chặt tay áo Thần Nam, mặt đầy nước mắt, lẩm nhẩm: "Phụ thân mau về đi..."

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh tịnh không xuất thủ, bởi cả ba không cảm thấy sát ý, địch âm thâm lương không hề có sát phạt chi lực.

Thần Nam tuy không rơi lệ nhưng trong lòng cực kì buồn bã, tiếng địch đã chạm vào tâm sự của hắn, con đường đã qua đầy mưa gió, phiêu phiêu diêu diêu, người và việc từ nơi sâu nhất trong lòng nổi lên. Sao quên được? Sao có thể quên?

Trên nhưng đóa vong linh chi hoa thâm lương, một bóng người đang hái hoa, ngọc địch trong tay đặt lên môi, vi vu cất tiếng. Tuyệt mỹ dung nhan khiến nhật nguyệt thất sắc, trên mặt đầy nước mắt khiến ai nấy đau lòng.

Nàng ủ rũ khẽ thổi ngọc địch, vượt qua tất cả nhưng không ai ngăn

cản được. Bởi đó chỉ là một đạo hư ảnh, xuyên qua chúng thần xong liền mờ đi, tiếng địch cũng tan dần.

Thần Nam ngoái lại nhưng không thấy gì, Pháp Tổ khẽ bái hư ảnh tan biến: "Đại thần Độc Cô Bại Thiên rơi rụng trong trận chiến sau cùng, thể tử Nguyệt Thần của y thối tiếng địch bị thương đưa tiễn, vừa rồi chắc là hồn ảnh Nguyệt Thần lưu tại Nhân gian."

Trước vùng Bể Ngạn hoa yên lặng vô cùng, chúng thần lau hết nước mắt trên mặt.

Tình cảnh hôm nay, lần trước Thần Nam đã không gặp, đương nhiên trong Vĩnh Hằng sâm lâm còn nhiều bí mật, hấn chỉ chạm vào một góc mà thôi. Lần này Bể Ngạn hoa xuất hiện nhưng không hóa xuất ác hình, chúng thần thuận lợi đi qua.

Tất cả lại tiếp tục tiến bước.

Không lâu sau, Huyết hải lặng ngắt vô biên lại xuất hiện trước mắt. Mặt biển cực kỳ phẳng lặng, không hề có dao động.

Nhưng màu máu mênh mang lại quá đổi kinh hồn, chúng thần đều nhíu chặt mày. Nếu Huyết hải chân thật tồn tại, cần máu tươi của bao nhiêu sinh linh? Chỉ nghĩ thôi cũng đủ rùng mình.

Một tấm thạch bi cao vút đứng sững ngay trước Huyết hải, khắc hai chữ cổ kính: Khổ hải.

Haichữ này đã nói đủ ý nghĩa của Huyết hải, khí tức phát ra từ hai đại tự khiến cả người và trời đều thương cảm, tựa hồ khuyên giải con người nên quay đầu lại từ biển khổ, không nên chấp mê bất ngộ.

Pháp Tổ tỏ vẻ ngưng trọng: "Ở đây không dễ dàng đi qua như trước được, nó là một trọng địa của Tiểu lục đạo, Huyết hải là một nơi thật sự tồn tại, do huyết dịch ức vạn sinh linh tụ thành. Theo truyền thuyết, những người chết từ xưa kia đều có một phần huyết dịch chảy về đây, đương nhiên chúng ta không cần phải tìm hiểu sâu về lời đồn này làm gì. Nhưng tất cả nên cẩn thận, trong Huyết hải còn mai táng rất nhiều hài cốt củacường giả. Chưa chừng hài cốt kiếp trước của chúng ta đều ở đây. Ồ, hivọng Huyết hải đã bị Ma Chủ thanh lí kha khá rồi,

bằng không khá phiền phức..."

Thần Nam bắt giác nhìn về Phật Tổ trong đám đông, lần trước hẳn từng thấy tiền thân hài cốt của y.

Phật Tổ bị hẳn quan sát, tỏ ra không tự nhiên, miệng niệm Phật hiệu: "Bằng năm xưa có để lại Nhân gian cái túi da hôi của kiếp trước, từng vào tìm nhưng không thấy..."

Thần Nam không nói gì, lại nhìn về Huyết Hải, hẳn biết lần trước dễ dàng đi qua toàn dựa vào Thái Cực Đồ xuất hiện, bằng không chắc còn xuất hiện nhiều nhân vật lợi hại, người đầu tiên chính là kiếp trước của Phật Tổ.

Lần này đương nhiên do hẳn, Pháp Tổ, Đức Mạnh đi trước mở đường, chúng nhân theo sau.

Mấy trăm người hùng hổ xuất hiện trên tầng không Huyết Hải, mặt biển không còn yên bình được nữa. Huyết Hải mệnh mang sôi lên, nước biển kịch liệt cuộn trào, dấy lên sóng lớn ngập trời.

Sóng máu vô biên sáng chói lòa.

Huyết Thủy cuộn cuộn có vô số hài cốt trắng xóa chìm nổi, màu trắng và đỏ ánh xạ lẫn nhau. Dù chúng thần nhìn vào cũng thấy khí tức âm u đáng sợ phát tới.

Bay vào Huyết Hải mấy trăm dặm, chợt một làn sóng máu dựng gờ trời cao, vô tận huyết thủy chặn trước chúng thần, tiếng gầm truyền tới.

"Grào..."

Thanh âm chói lói, cơ hồ chấn rách màng nhĩ.

Sóng máu tầng tầng, sau cùng tất cả tách ra, để lộ một bộ khô lâu cốt khô lơ lửng, cao tới mười trượng, song mục lấp lánh hào quang màu lục u ám, cốt cách trắng muốt, huyết thủy đỏ thắm ánh lên nét tà dị.

"Ai dám tiến vào Khổ Hải? Khổ Hải đệ nhất vực vực chủ ở đây." Tiếng

gầm vang vọng, dao động tinh thần hùng hậu tràn vào đầu óc chúng thần. Đồng thời sau lưng y xuất hiện vô vàn khô lâu cốt, chắc chắn không dưới ngàn bộ, tạo thành một vùng trắng xóa.

Bọn Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mãn cùng chúng thần không khỏi hít một hơi khí lạnh, khô lâu lớn như ngọn núi nhỏ này là cao thủ cấp Thần Hoàng.

Đủ thấy Huyết hải hung hiểm thế nào.

Pháp Tổ không buồn để ý đến khô lâu cốt cản đường mà thần tình ngưng trọng nhìn vào nơi sâu thẳm của Huyết hải. Y lẩm bẩm: "Dự cảm không lành, tựa hồ cảm ứng thấy khí tức của người quen..."

Vừa dứt lời, từ trong đó sóng dâng ngút trời, ngàn vạn hồn phách rú lên ai oán, vô số cốt trảo trắng muốt liên tục thò ra, điên cuồng múa may.

Tiếng long khiếu âm vang như trời đất nghiêng ngả, buốt nhói màng tai từ phía xaliên tục truyền lại. Ấn ước thấy được khô cốt như ngọn núi từ nước biển bay lên, hợp lại trên không.

Chúng thần nhao nhao hô lên kinh hãi.

"Lẽ nào là Thiên Long?"

"Thiên Long hài cốt?"

"Không phải Thiên Long tổ hợp hài cốt lại chứ?"

Pháp Tổ xuất thần, sau cùng thở dài: "Không chỉ là Thiên Long, chính xác là - Thiên Long kị sỹ."

Chương 351

Thiên Long kị sĩ

Sóng máu ngập trời dâng tràn, tiếng long khiêu khiến đất trời chao đảo từ nơi sâu thẳm của Huyết hải vọng ra. Mỗi lần sóng máu cuộn lên lại khiến mọi người hít sâu khí lạnh.

Thiên Long hài cốt quá lớn, mỗi phần đều như một hòn núi nhỏ, nếu bộ tàn cốt mà hợp lại, chắc chắn sẽ tạo thành một đỉnh núi mênh mông.

Huyết hải vô biên này không biết còn ẩn tàng bao nhiêu bí mật, vừa tiến vào chưa đầy mấy trăm dặm đã khiến cho Thiên Long kị sĩ trong truyền thuyết xuất hiện.

Thiên Long kị sĩ còn ở xa, thân là vực chủ Huyết hải đệ nhất vực tiến ra chặn đường, bộ hài cốt cao lớn như một tòa bạch tháp rung động bởi tức giận.

Ánh mắt đám người nhỏ bé kia không thềm nhìn y, toàn bị tiếng gầm của Thiên Long ở ngoài xa hấp dẫn, khiến y có cảm giác bị vũ nhục. Đường là Huyết hải đệ nhất vực chủ mà bị người ta coi thường như thế, bèn ngửa mặt lên trời gầm vang: "Các người không nghe ta nói gì sao? Mau báo danh rồi chịu chết."

"Lớn mật." Đức Mạnh bình thường vẫn tỏ ra dáng vẻ như một thư sinh lắm mưu nhiều kế, nhưng đó chỉ là khi đối diện với thiên giai cường giả, trước mặt tu giả kém hẳn, y hiển lộ ngay bản tính hung tàn. Y phát tay, tức thì Huyết hải dậy lên cuồng phong ào ạt, ngàn tầng sóng dâng cao tận trời, màu máu vô tận trải ra.

Thiên giai quân vương tùy ý phát tay, sức mạnh hùng hồn như bài sơn đảo hải ào ào tràn lên Huyết hải, xé toang thân thể hơn mười trượng của Huyết hải đệ nhất vực vực chủ, quăng bộ khô cốt lên cao rồi chia cắt thành từng mảnh.

"A..." Đệ nhất vực vực chủ rống lên thê thảm, tàn cốt rơi vào trong Huyết hải, hồi lâu vẫn không thấy nổi lên. Đức Mạnh vẫn chưa thi thố

sát thủ nhưng khí tức mạnh như thế đủ khiến vực chủ run rẩy, không dám hung hăng như trước.

Huyết hải cuộn cuộn, sau cùng y cũng nổi lên, hợp khô lâu thể lại, lùi về phía sau vung cốt trảo to lớn lên quát vang: "Xông lên! Giết!"

Khô lâu đại quân vô tận từ trong Huyết hải tràn lên dày đặc, vung quý trảo bổ về tầng không.

Đức Mạnh nhíu mày, lộ ra nét cười lạnh tàn nhẫn, toan hủy diệt tất cả, nhưng Pháp Tổ đã ngăn lại, nói với các cường giả đứng sau lưng: "Các cao thủ Tây phương Thần Vực, diệt hết chúng cho ta."

Lần này y mang theo khá nhiều cao thủ Thần Vực, muốn cho họ rèn luyện một phen. Y tuân theo Thái cổ bí pháp, huấn luyện thành một đội thủ hạ cực mạnh, trước khi thành công phải cho họ liên tục huyết chiến.

Đông phương tu giả chưa hành động, toàn bộ cao thủ Thần Vực đã tiến lên, nhanh chóng đón đánh khô lâu đại quân.

Bạch cốt từ trong Huyết hải tiến ra không hề đơn giản là những quý vật, khán nhiều khô lâu tu luyện đạt được thành tựu, lại trầm tích qua tuế nguyệt vô tận, dù là khô lâu bình thường cũng có thông linh, bằng không đã không sản sinh ra quý vật cấp Thần Hoàng như đệ nhất vực vực chủ. Lại thêm được "người có lòng" dẫn đạo, sau nhiều năm đã trở thành chiến lực không tệ chút nào.

Bất quá, khô lâu quân có mạnh nữa cũng bị cao thủ Thần Vực vốn có hơn mười chủ thần tiêu diệt, vực chủ bị Đại Ma và Tiềm Long liên thủ đánh tan tã.

Không bị thương vong đáng kể khiến Pháp Tổ rất vừa ý, ảo tưởng về thời kỳ Thái cổ, chiến đội với chiến lực kinh thiên hạ này khiến y lộ ra nụ cười.

"Grào..."

Huyết hải sôi trào, một bóng trắng khổng lồ tung hoành giữa thiên địa, không chỉ dấy lên sóng lớn ngập trời mà kéo theo ô vân vô tận sà sát

xuốngHuyết hải khiến nơi này trở nên âm trầm, u ám.

Từng tràng long khiếu phát ra vô tận uy nghiêm, chấn nhiếp lòng người, ẩn ước nỗi niềm bi thương.

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh đi trước mở đường.

Rốt cuộc cũng đến gần! Một bộ hài cốt khổng lồ trắng ngần như tuyết vũ động trên không dậy lên trận trận cương phong, ma vân ào ạt cuốn theo, sóng máu dâng lên cuộn cuộn.

Thiên Long đã tụ lại, hài cốt lớn khiếp người, ai nấy đều là thần linh nhưng trừ Pháp Tổ, Đức Mạnh, chưa ai được nhìn thấy Thiên Long.

Đơn giản đó là một tòa lũy thành trên không, một ngọn núi lớn biết di động.

Hình dáng tuy khác với Tây phương thần long nhưng vẫn là Thiên Long, thân thể dài mảnh, có phần giống với Đông phương thần long, long thể xứng đáng với hai từ hoàn mỹ, đôi cánh bằng xương lấp lánh hào quang. Đương nhiên đó không phải là thần linh long, đích thị hài cốt của Tây phương Thiên Long.

Nhìn bạch cốt Thiên Long, Thần Nam bất giác quay lại nhìn Long Bảo Bảo, nó đang thoải mái đứng vai hấn tiêu hóa mĩ tửu và mĩ thực đã nốc vào trên yến hội Thiên giới.

Long Nhi, Tử Kim thần long, Tiểu Phượng Hoàng đều nhìn sang nó.

"Sao lại nhìn ta?" Nó nhỏ giọng làm bầm, cặp mắt mở sáng rực.

"Tiểu long ca ca khi khôi phục Thiên Long thân, có lớn thế không?" Tiểu Phượng Hoàng hỏi với vẻ ngây thơ.

Long Bảo Bảo chớp mắt, tỏ vẻ ngượng ngập. Pháp Tổ nghe thấy Tiểu Phượng Hoàng nói, kinh ngạc quay sang hỏi: "Thiên Long?"

"Ngãumễ đầu phát, chính là Đại đức đại uy Thiên long bảo bảo ta!" Long Bảo Bảo ra vẻ trang trọng thần thánh, y hệt đức đạo cao nhân. Tiếp đó nó tỏ vẻ ngĩ ngại, với người khác nói toẹt ra như thế cũng

không sao, không ai coi là thật, nhưng lại có Pháp Tổ, năm xưa từng qua lại với nó...nó vội vàng đưa hoàng kim tiểu trảo lên bịt miệng.

Pháp Tổ quay hẳn người lại, nhìn Long Bảo Bảo chăm chăm, sau cùng cười ha ha: "Người... là thần côn năm xưa? Ha ha... lại thành thế này, đúng là thú vị! Ha ha..."

Tiểu long tựa hồ rất bức mình, bất mãn phản đòn: "Người mới là thần côn, toàn gia, toàn tộc người mới là thần côn."

Thần Nam vẫn chăm chú giới bị, thấy Pháp Tổ không lộ sát ý với thờ phào, hình như ông ta và Long Bảo Bảo năm xưa không có cừu oán.

Pháp Tổ cười ha hả mãi không thôi, liên mồm nói thú vị rồi quay đi, thần tình ngưng trọng nhìn Thiên Long ngoài xa, quát lớn: "La Khải Nhĩ ở đây, có phải cố nhân ở đó không?"

Thiên Long kị sĩ chưa xuấ thiện, thân ảnh Thiên Long khổng lồ đã vũ động, mặt biển gầm gào, quét lên tận trời cao, cuồng phong tung tủy.

"La Khải Nhĩ?... Hình như còn nhớ." Quanh mình Thiên Long lấp lánh hào quang mờ mờ, cực kỳ nổi bật giữa tầng không tối tăm của Huyết hải. Long đầu lớn như trăn núi, từ cặp mắt bắn ra tia sáng xanh lè, linh hồn chi hỏa nhảy nhót trong đầu nó.

Trong mắt Pháp Tổ thu lại, ngưng thị vào Thiên Long, hồi lâu mới thờ dài buồn bã: "Là Thiên Long Lan Tư Khải của Thành Thánh Thiên Long kị sĩ Thụy Tư Mạn?"

Từ lời lẽ của Pháp Tổ là biết Thụy Tư Mạn không phải đơn giản, bằng không ông ta đời nào tỏ ra khẩu khí nhũn nhặn như vậy.

"Không sai, là ta.Ồ, ta nhớ ra rồi, năm xưa người khiêu chiến Thụy Tư Mạn nhưng bị đánh thảm bại." Thần thánh Thiên Long nói toẹt ra tình huống năm xưa, hình như không hề nề mặt Pháp Tổ.

Pháp Tổ tịnh không nổi giận, hết sức bình tĩnh nói: "Đúng vậy, lần đó ta đã thảm bại, nhưng cũng vì thế mà ta đột phá không nhỏ. Thụy Tư Mạn ở đâu, sao không ra gặp ta? Năm xưa các người là thiên giai cường giả, chắc chắn có năng lực thoát khỏi Huyết hải, kể cả tập hợp

lại chân thân cũng có khó gì."

"Một lần vào Huyết hải, cả đời không thể quay đầu, La Khải Nhĩ người có nghe truyền thuyết đó không." Tiếng thờ dài u oán từ đáy biển vang lên, thanh âm mang theo tang thương, lạnh buốt.

"Thụy Tư Mạn." Pháp Tổ kêu lớn.

Nhưng Huyết hải lại yên lặng, giọng Thụy Tư Mạn tắt hẳn.

"Truyền thuyết quả nhiên là thực, chủ nhân Huyết hải là ai?Ồ, lẽ ra đây là Tula đạo địa vực trong Tiểu lục đạo, kẻ đó là ai..." Pháp Tổ nhíu mày, mắt ánh lên hung quang: "Bất kể là ai cũng đã suy tàn! Thụy Tư Mạn người muốn ngăn cản ta, mau tập hợp cốt đầu tan nát lại thành thiên giai thân thể, tự thân nghênh chiến, bằng không Thiên Long này sẽ bị ta chấn nát."

Thụy Tư Mạn không đáp, thần thánh Thiên Long gầm lên, tiếng gầm vang vọng khiến phong vân đảo chuyển, thiên địa thất sắc, một chiếc đuôi bằng xương quét tới Pháp Tổ theo thế Hoàn tảo thiên quân, vô số hình ảnh vòng tròn vây quanh chiếc đuôi phát ra từng tràng gầm gào lạnh người.

"Hừ." Pháp Tổ khẽ phát tay, thiên hỏa nóng rẫy nung đỏ lưng chừng không, vô tận quỷ mị, hồn ảnh gào lên, lăn lộn cố trốn tránh, chỉ có chiếc đuôi của Thiên Long vẫn quét tới.

Pháp Tổ lại giơ tay, một bàn tay màu đất phá liệt hư không được triệu hoán ra, thổ nguyên tố lan tràn không, bàn tay hung hãn chộp lấy long vĩ.

"Grào..."

Tiếng gầm của Thiên Long vang khắp Huyết hải, long vĩ và bàn tay quấn lấy nhau, phải ba lần vẫy đuôi mới thoát được.

"Thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải, nếu nhục thân vẫn còn may ra đủ thực lực đấu với ta một phen, hiện tại người không phải là đối thủ của ta." Pháp Tổ quát vang, toàn thân đứng trên không trung, tuy gầy gò nhưng phát ra uy lực vô tận, đôi cánh bướm khẽ vẫy, Huyết hải

đáng dậy sóng ngút trời bị áp chế tức thì.

Thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải ngẩng lên trời gầm vang, lại toan lao lên xung kích, chợt một giọng nói nghẹn ngào vang lên: "Lan Tư Khải?"

Thanh âm tuy thấp nhưng vang lên rất rõ khiến Thiên Long linh hồn dao động, nó ngoảnh đầu lại, xuất thần quan sát rồi thất thanh: "Đại đức đại uy!" Đoạn gầm lên: "Thần côn, trả Thiên Long bảo tàng cho ta!" Quả là oán niệm ngút trời, dù đã chết sau vô vàn năm tháng vẫn nhớ rõ, gầm vang: "Dám lấy bảo tàng của ta đổi rượu, ta giết ngươi..."

"Ngươi mới là thần côn, toàn gia, toàn tộc ngươi mới là thần côn...." Long Bảo Bảo trả đũa, ai cũng ngạc nhiên, đúng là khó tin, Long Bảo Bảo và thần thánh Thiên Long là người quen cũ, chỉ có Pháp Tổ bật cười.

"Thần côn ngươi..." Thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải liên tục phun lửa ra mũi.

"Hom nay gặp được hai vị cố nhân, đúng là hiếm có." Từ đáy biển lại vang lên tiếng thở dài, đoạn nước biển sôi lên, một bộ tàn cốt lấp lánh bảo quang bay khỏi Huyết hải, nhanh chóng tổ hợp lại trên không.

Một bộ khô lâu cốt trắng muốt đứng trên lưng Lan Tư Khải, không hề có năng lượng dao động nhưng vẫn tạo cho người khác cảm giác áp bức cực mạnh như có vạn cân đè xuống.

Mắt y phát ra điểm điểm quang mang, chăm chú nhìn Long Bảo Bảo và Pháp Tổ, đoạn thở dài: "Ta không muốn chặn đường các ngươi nhưng giờ ta chỉ còn là một con rối, có cường địch như các ngươi đương nhiên phải thân bất do kỷ xuất chiến. Không cần nói gì, xuất thủ vô tình, các ngươi chuẩn bị chiến đấu đi."

Long Bảo Bảo thư thái đứng trên vai Thần Nam, nhỏ giọng lầu bầu: "Ta không quen ngươi, muốn đánh cứ việc tìm La Khải Nhĩ."

Pháp Tổ chưa kịp nói gì, quân vương đệ ngũ giới Đức Mạnh cười lạnh: "Tựa hồ là một trong những long kỵ sĩ mạnh nhất năm xưa, nhưng cuối cùng vẫn ngục ngã, để ta lãnh giáo."

Pháp Tổ định nói gì đó nhưng trong mắt sáng lóa lên, sau cùng im lặng lùi lại, để Đức Mạnh lên thay.

"Trầm tịch qua năm tháng vô biên, hôm nay lại được đấu một trận kịch liệt." Thụy Tư Mạn nói đoạn ngẩng mặt lên trời hú vang, chiến ý bất phục vang rền, Thiên Long dưới chân cũng gầm rống, âm ba cuộn cuộn cơ hồ longmàng tai người nghe.

"Mặc Thái cổ giáp trụ, đưa chiến mâu ngày trước cho ta..." Thụy Tư Mạn gầm lên, bá khí lạnh buốt tỏa ra.

Đức Mạnh lập tức cảm giác không ổn, một người một rồng phát ra thần quang rực rỡ chiếu rọi thình không sáng như ban ngày, toàn bộ ma vân tan hết, hung sát khí tức trong Huyết hải cơ hồ giảm hẳn.

Thiên Long hài cốt trắng như tuyết đứng trên cao, từ từ sinh ra huyết nhục, khớp xương di động phát ra những tiếng sầm trầm đục, huyết nhục dày dần.

Cùng lúc hài cốt Thụy Tư Mạn sinh ra huyết nhục, thần thánh quang huy vô tận chiếu sáng thiên địa, rải xuống hào quang ngút ngàn.

"Grào..."

Long khiêu vang động, ai cũng rung động trong lòng, Thiên Long khổng lồ toàn thân phủ vẩy lân, hào quang vạn trượng lấp lánh, đứng sững giữa đất rời.

Long thể như làm từ hoàng kim, mạnh mẽ mà hữu lực, đôi cánh vàng rực trải ra cơ hồ chạm mây.

Đôi long giác to lớn cong cong trên đầu càng long lanh, phát ra ánh sáng lạnh người, đó là Thiên Long giác cực kỳ cứng rắn.

Tren lưng nó dần hiển hiện một thanh niên nam tử, khô lâu trắng muốt tái hiện hoạt lực, khôi phục sinh cơ.

Thể phách cường tráng lấp lánh hào quang, cơ nhục cuộn cuộn ẩn chứa sức mạnh không thể tưởng tượng, thân thể hoàn mỹ không có

mỡ thừa, như thể được đúc từ hoàng kim.

Trong Huyết hải sáng rực hào quang, một bộ hoàng kim giáp trụ bay lên, phát ra ánh sáng chói lói, Thần thánh hải giáp nhanh chóng trùm lên Thụy Tư Mạn, lúc mặc vào vang lên từng hời sấm động.

Thân ảnh mặc chiến giáp, cầm chiểm mâu hoàng kim xuất hiện trước mắt mọi người, mái tóc vàng theo gió phát phơ, khuôn mặt kiên nghị anh tuấn, đôi mắt phát ra thần mang sáng lòà, toàn thân đều là hào quang.

Thiên Long và Thiên Long kị sĩ đã hoàn toàn sống lại.

Thần quang trên mình họ xung thiên, phảng phát như ngọn lửa hoàng kim rừng rực cháy.

Đó là thượng đẳng thiên giai cường giả, không cần rình rang nhưng xuất hiện là khiến mọi người đều cảm giác thấy. Đức Mạnh thâm hối hận, vụn vụn lần không ngờ, suy nhược tàn cốt tủy chừng giờ tay là tóm được lại biến thân trong nháy mắt.

"Grào..." Thiên Long gầm rống, đôi cánh vẫy mạnh tạo thành cuồng phong ào ào.

Thái cổ cường giả Thụy Tư Mạn đã sống lại, ngẩng mặt lên trời hú vang, mạt vân vô tận bị đẩy lên cao lại xáo động, nhanh chóng tụ lại, y nuốt gọn tất cả giữa ánh mắt kinh hãi của mọi người.

"Hi vọng người không để ta thất vọng!" Thụy Tư Mạn quát vang, đồng thời Thiên Long cũng gầm lên phụ họa, thanh thế hùng hậu cực điểm, Huyết hải nhanh chóng cuộn lên lưng chừng không.

Chương 352

Chiến hồn, hãy cháy lên!

Uy thế của Thiên Long tràn ra khiến cả Huyét hải bình tĩnh lại, Thiên Long thân tỏa ra kim mang vạn trượng như một dải núi hoàng kim vô tận, haicánh xòe ra che kín chân trời.

Đó là một bức tranh cực kỳ ấn tượng.

Tràng long khiêu vang vang, phảng phất như từ thời thái cổ, xuyên qua thời gian truyền tới, chấn động màng tai mọi người.

Thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải tái hiện thực lực đỉnh cao từ thời thái cổ.

ThiênLong kị sĩ Thụy Tư Mạn được coi là cường giả tuyệt đỉnh trong hàng ngũ những Thiên Long kị sĩ, thân thể hùng vĩ đứng trên đầu Thiên Long tỏa ra sức sống mãnh liệt, ẩn chứa sức mạnh vô hạn như thừa xưa, mái tóc dài vòng óng tung bay như nhọn lửa.

Nhưng trong mắt y ngập tang thương, mắt mát vô tận, hiện rõ nét tuyệt vọng khiến người ta có cảm giác anh hùng mạt lộ.

Bá phách hùng hồn phát ra từ Thiên Long kị sĩ Thụy Tư Mạn.

Trong lòng Thần Nam rung động, phát giác khí tức quen thuộc trên mình Thụy Tư Mạn, hết như y hồi mười ba năm trước, cơ hồ buông cho sinh mệnh đi đến cuối con đường.

Nỗi đau của anh hùng mạt lộ! Thụy Tư Mạn muốn chết, định mượn cơ hội này kết thúc sinh mệnh.

Hắn há miệng định lên tiếng nhưng sau cùng không biết nói gì bởi hắn hiểu tâm tình của Thụy Tư Mạn, y muốn giải thoát trong trận chiến vinh quang, dùng phương thức đặc thù của võ giả mà chiến tử.

Câu nói "Hi vọng người đừng làm ta thất vọng" của Thụy Tư Mạn lặp lại ba lần, với mỗi người lại mang hàm nghĩa khác nhau.

Thần Nam im lặng tiến y, đó là kính lễ với bậc cường giả, là điểm Thiên Long kị sĩ đáng được tôn kính.

Nhưng Đức Mạnh nghe thấy lại như lời trào phúng, cho rằng Thụy Tư Mạn coi thường mình. Y đại nộ, đường đường đệ ngũ giới quân vương, tuy chiến lực không phải thiên hạ đệ nhất nhưng cũng là quân vương một cõi, Hắc Khởi còn không dám coi thường.

"Thụy Tư Mạn, đừng tưởng sống lại là thiên hạ vô địch, người phải đem mạng ra trả vì đã ngạo mạn vô lễ với ta." Đức Mạnh tuốt thần kiếm, chỉ vào Thiên Long kị sĩ trên cao.

"Huyết dịch của ta không dễ chảy ra đâu, hi vọng người đủ mạnh." Thụy Tư Mạn cao lớn đứng trên đầu Thiên Long, hoàng kim chiến mâu trong tay bắn ra hào quang nóng bỏng, y và Thiên Long cơ hồ hợp lại thành một thể, phát ra thần quang sáng lóa, như dải thiên hỏa rực cháy giữa thế gian, bốc lên tận trời cao.

"Quân vương nổi giận, trăm vạn thi thể ngã gục." Đức Mạnh gầm vang lên, thần kiếm trong tay chém vào Thụy Tư Mạn.

"Thiên Long kị sĩ động, trời sập đất nứt." Thụy Tư Mạn cũng rống lên, hoàng kim chiến mâu trong tay đột nhiên lớn lên ngàn trượng như một cây cột xuyên qua đất trời, phá toái hư không, chém mạnh xuống, đập thẳng thừng vào thần kiếm của Đức Mạnh.

"Choang!" Tiếng động vang dội đất trời bùng lên trên tầng không Huyết hải tức thì bốc lên sóng máu ngút trời.

Thần kiếm và chiến mâu tuy thể tích khác hẳn nhau nhưng nằm trong tay thiên giai cường giả nên uy lực gần ngang ngửa, thân thể hai thần linh trên không đều rung lên.

Thiên giai đại chiến bùng nổ.

Hoàng kim chiến mâu dài ngàn trượng được Thụy Tư Mạn nắm chắc trong tay, không hề có cảm giác nặng nề mà như một tia chớp vàng rực xé tan từng phiến hư không, mũi mâu sắc lẹm phát ra ánh sáng chói lòa, vây chặt Đức Mạnh.

Đức Mạnh bị dồn ép luống cuống chân tay, mấy lần suýt bìmũi mâu đâm trúng, thân thể bị cương phong đáng sợ làm rỉ ra những sọt máu.

Đó quả là sỉ nhục với Đức Mạnh, vốn đã cho rằng đối phương khinh thị mình, hiện tại sa xuống hạ phong khiến y không nhẫn nại nổi, gầm lên chói tai, thần kiếm dấy lên ngàn tầng kiếm ảnh, ảo hóa ra kiếm mang vô tận sáng chói, chấn bay mũi mâu khổng lồ. Y phá toái hư không, trực tiếp xuất hiện phía trên Thiên Long.

Y cười lạnh liên hồi, cho rằng long kỵ sĩ thái quá ngu xuẩn, chỉ cần đột phá đến gần, muốn làm gì chẳng được.

Nhưng tất cả không như y tưởng, chưa kịp hành động gì đã kinh ngạc phát hiện ra hoàng kim Thiên Long dưới chân Thụy Tư Mạn biến hóa.

Nó phát ra vô tận hào quang sáng lóa, thân thể hóa thành cây kim đẳng cực lớn: long dực lưu kim đẳng!

Bàn tay khổng lồ do Thụy Tư Mạn ảo hóa ra nắm lấy, bổ mạnh lên không. Đức Mạnh cả kinh tránh đi, nhưng long dực lưu kim đẳng là vật sống, nhanh chóng chuyển hướng, hung hãn chém ngược lại, cắt Đức Mạnh đang luống cuống thành hai đoạn.

Sỉ nhục!

Đức Mạnh hỗn thẹn rống lên, nhanh chóng hợp lại thân thể, xuất hiện ngoài xa, cầm thần kiếm, giận dữ nhìn Thụy Tư Mạn.

Thiên Long kỵ sĩ trầm ổn như núi non, tay trái cầm hoàng kim chiến mâu ngàn trượng, tay phải cầm long dực lưu kim đẳng, đứng lạng trên không, lạnh lùng nói với Đức Mạnh: "Đến đi."

Câu nói vang lên trong tai Thần Nam như chút bi tráng cuối cùng, với Đức Mạnh lại như một hành động sỉ nhục trắng trợn.

"Giết."

Y cầm thần kiếm lao lên tiếp, quét ra, quanh mình dấy lên ngàn tầng ma vân, theo sát y bổ vào Thiên Long kỵ sĩ.

Thần kiếm và chiến mâu kịch liệt giao phong, liên tục áp chế long dực lưukim đằng, nhưng cùng lúc tiếng gầm của Thiên Long vang lừng, Lan TưKhải rời khỏi Thụy Tư Mạn, ảo hóa thành bản thể.

Hoàng kim chiếnmâu trong tay Thụy Tư Mạn ép thần kiếm của Đức Mãnh xuống, tứ thì longvĩ của thần thánh Thiên Long quét tới dãy núi phạt ngang, sức mạnh vạncân quả không tưởng tượng được, theo thể Thái Sơn áp đỉnh nhấn chìm ĐứcMãnh xuống Huyết hải, dấy lên làn sóng ngút trời.

Đức Mãnh phần nộ cực độ, rẽ sóng máu lao lên, bổ vào thần thánh Thiên Long.

Longthân to lớn của Thiên Long Lan Tư Khải rung động, phát ra hoàng kimthần quang chói lòa, thoáng chốc hóa thành một nam tử cao lớn, hai câyhoàng kim đao trong tay do Thiên Long giác hóa thành bổ mạnh vào ĐứcMãnh.

Thần kiếm và hoàng kim đao va nhau phát ra tiếng nổ độngtrời, Đức Mãnh có cảm giác bàn tay mất tri giác, cùng Thiên Long tử thikhí lực nhưng quá chênh lệch.

Đồng thời, hoàng kim chiến mâu củaThụy Tư Mạn lại công tới, suýt nữa xuyên qua tim Đức Mãnh, mũi mâu xénát đầu vai y, hắt văng ra xa.

Đức Mãnh phần nộ cực điểm, gầmvang: "Ta vốn cho rằng không cần dùng bản lĩnh chân chính cũng thu thậpđược người, xem ra người ép ta phải xuất vốn, chúng ta thật sự phải tửchiến một phen."

Nói đoạn trường kiếm trong tay hóa thành hai, hai hóa bốn...thành ngàn ngàn vạn vạn. Quanh y trở thành một rừng kiếm.

"Toái Thiên kiếm trận!"

Ngàn vạn đạo thần kiếm tạo thành kiếm trận phức tạp, thần quang sáng ngời,phát ra tiếng xé không khí xèn xẹt, trùm lên Thụy Tư Mạn.

Đổivien với kiếm trận thanh thén gút ngàn, Thiên Long kị sĩ nhúu

mày:"Toái Thiên trận của Đấu chiến thánh giới. Người của giới khác...là saonhĩ?"

Vừa lằm bằm, y vừa dùng hoàng kim chiến mâu xé toang không gian, đem ngàn vạn đạo thần kiếm trút vào hư không. Nhưng Toái Thiên kiếm trận uy lực vô cùng, vùng không gian đó không nuốt gọn hết được, thần kiếm lại phá không gian lao ra, vây chặt lấy Thụy Tư Mạn và Thiên Long.

Tất cả chỉ xảy ra trong khoảnh khắc, Thiên Long liên tục gầm lên, vung hai lưỡi hoàng kim đao những vẫn không thể hoàn toàn ngăn kiếm trận lại.

Vỡ số lưỡi thần kiếm bị phá vỡ nhưng vẫn ó mấy chục lưỡi thần kiếm xuyên qua Thụy Tư Mạn và Thiên Long khiến cả hai nát vụn trên không.

"Gào...", tiếng gầm vang vang, Thiên Long tụ lại thân thể, ảo hóa thành ban thể khổng lồ, Thụy Tư Mạn đứng thẳng trên đầu nó, quát vang: "Đã không chiến đấu theo lệ thường mà tiến hành quyết chiến ta cũng phụng bồi."

Các thần linh đứng xa quan sát không khỏi lạnh người, ai cũng cảm khác được khí tức ngút trời từ Thiên Long kỳ sĩ phát ra. Y và Thiên Long như đang cháy lên hừng hực, vô tận hoàng kim đấu khí bốc lên trời cao.

Sau cùng, cả hai ảo hóa thành tư thái chiến đấu mới.

Hoàng kim chiến mâu trong tay Thụy Tư Mạn biến thành một mũi mâu khổng lồ, thân thể Thiên Long thành cán mâu vươn dài, khe kẽ rung động, thiên địa đều động theo.

Đức Mạnh biến sắc, Toái Thiên kiếm trận lại phát ra, trùm lên trên không.

"Ầm, ầm, ầm."

Tiếng sấm rền rĩ, hoàng kim chiến mâu khổng lồ lại bổ xuống.

Vừa chạm vào kiếm trận, hư không liền vỡ nát, thành trăm ngàn cây thần kiếm dựng đứng lao vào Đức Mạnh.

"Giết!" Đức Mạnh biến sắc, dùng toàn lực không chế thần kiếm rợp trời nhưng không chống nổi mũi mâu xuyên thiên phá địa.

"A....."

Sau cùng Đức Mạnh bị hoàng kim chiến mâu phá nát thân thể, hồn phách trọng thương.

"Thụy Tư Mạn, hạ thủ lưu tình!" Pháp Tổ ở ngoài xa kêu lớn, y không muốn mình hữu chết lãng xẹt như vậy.

Thiên Long kị sĩ Thụy Tư Mạn hiển hiện bản thể trên không, cầm hoàng kim chiến mâu đứng trên đầu Thiên Long, tổ hợp này phát ra uy lực kinh hồn, đượm khí khái anh hùng "mâu vấn thiên hạ duy ngã độc tôn."

"Thụy Tư Mạn, ngươi muốn tìm chết sao? Ta cảm giác lòng ngươi đã lụi, thật là chuyện gì?" Pháp Tổ lên tiếng hỏi, y cũng cảm thấy Thiên Long kị sĩ khác thường, như đang lâm vào cảnh anh hùng mạt lộ.

"Grào..."

Thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải ngửa mặt gầm lên bi thiết, Thụy Tư Mạn đứng trên đầu nó, mái tóc theo gió lật phất, dáng vẻ vô cùng tịch mịch.

"Tavón đã bị tiêu diệt trong trận chiến Thái cổ nhưng vào Huyết hải rồi, linh hồn vẫn được bảo tồn nhưng vĩnh viễn không thoát khỏi đây được, cùng không thể khôi phục tám thân huyết nhục, một khi khôi phục chỉ duy trì sinh mệnh được một ngày. Bao nhiêu năm nay ta sống như tử vật, trở thành con rối bảo vệ Huyết hải, đương nhiên ta không hận chủ nhân này, quy tắc y định ra rất rõ ràng, tất cả đều muốn nô dịch ta. Kiểu sống này, ta chịu hết nổi, chỉ muốn đường đường chính chính chiến tử, kết thúc hơi tàn."

"Ngươi quả nhiên muốn chết!" Pháp Tổ thở dài, pha lẫn chút thương

cảm.

Đức Mạnh vừa kinh hãi vừa tức giận, thần tình vô cùng phức tạp, hợp thân thể xong, y đứng lặng trên không quan sát cường giả tuyệt đỉnh trong các Thiên Long kị sĩ.

Các thần linh ngoài xa cũng buồn bã, nhất là chúng thần trong Thần Vực, đó chính là cường giả đỉnh cao của tây phương năm xưa, giờ lại anh hùng mạt lộ, sinh mệnh đi đến điểm tận đầu.

"Trước khi chết, ta muốn làm rõ một việc, vì sao cường giả của đấu chiến thánh giới lại đến đây?" Sắc mặt y cực kỳ nghiêm túc, hai mắt xạ ra thần quang sáng lóa chiếu vào chúng thần. Rất nhanh, một bức họa và tin tức nhập vào óc y, thoáng chốc y đã hiểu hết.

"Hóa ra là vậy, đệ lục giới chưa động, đệ ngũ giới đã thành họa loạn." Thụy Tư Mạn vô cùng phẫn khải, lẩm bẩm: "Nhân gian là nơi tô điểm cho cường giả các giới, kì thật trong Lục đạo rất nhiều cường giả đều phát nguyên từ đây, không ngờ lại có người muốn tiêu diệt nó. Hắc Khởi không phải mạnh lắm sao? Ta chỉ còn lại sinh mệnh một ngày, làm sao đây!"

Y ngẩng lên trời hú vang, phát ra chiến ý xung thiên, miệng hát một khúc chiến ca cổ xưa, lời ca vô cùng thể lượng...

Hiển nhiên y muốn vào đệ ngũ giới cùng quyết chiến với Hắc Khởi.

"La Khải Nhĩ, ta với Hắc Khởi ai mạnh hơn?"

"Chuyện này..." Pháp Tổ đờ lờ, không biết trả lời Thiên Long kị sĩ ra sao.

"Ta biết mình không phải đối thủ của hắn." Thụy Tư Mạn ngẩng lên cười lớn rồi quát vang: "Bất kể hắn mạnh thế nào nhưng đã muốn giết sạch Nhân gian thì dẫu ta không phải đối thủ của hắn cũng phải dùng tàn mệnh này huyết chiến. Chiến tử như vậy là kết thúc đẹp nhất cho ta."

"Y bị phong ấn rồi..." Lúc đó Đức Mạnh cũng thấy kính trọng Thiên Long kị sĩ.

"Vậy các người cũng phong ấn ta luôn." Thiên Long kị sĩ gầm lên, Thiên Long dưới chân cũng rống vang.

Chúng thần ngoài xa ai cũng tâm tình trầm trọng, Thiên Long kị sĩ muốn địch chiến tử như vậy, ai cũng thấy kính ý dâng lên từ chân tâm.

Thần Nam bất giác tiến lên, hấn bội phục Thiên Long kị sĩ vô cùng, đưa phương thiên hạo kích ra: "Dùng cây hung binh này."

"Không cần, đa tạ, người chết, mâu gãy, vậy là đủ rồi, không cần loại binh khí nào khác." Thụy Tư Mạn cự tuyệt hảo ý của Thần Nam.

Lúc đó thành thánh Thiên Long Lan Tư Khải dưới chân y cũng chăm chăm nhìn Long Bảo Bảo trên vai Thần Nam, thở dài: "Sao người cứ mơ hồ như vậy? Đến ngày nào mới chịu chân chính tu luyện. Người là thiên tài của long tộc chúng ta, là kẻ duy nhất có hi vọng vượt qua Thiên Long hoàng nhưng sao người cứ... 'Đặc lập độc hành'." Lan Tư Khải không tìm được từ ngữ thích hợp đành dùng "Đặc lập độc hành" để hình dung Long Bảo Bảo.

"Ngẫu miễn đầu phát!" Long Bảo Bảo mở lớn cặp mắt nhìn Lan Tư Khải với vẻ nghi hoặc.

"Thấy người ngớ ngẩn thế này, ta thật muốn cùng người quyết chiến!" Thành thánh Thiên Long có vẻ phần nộ nhìn tiểu long, đoạn thở dài: "Thôi vậy, cũng chẳng trách, hình như người quên hết quá khứ, bất quá..." Long mục liền lẳng lẹ hấn lên, quát vang: "Bất kể thế nào, Thiên Long hồn cháy rạn không thể bị diệt. Hôm nay ta giúp người đốt lại Thiên Long mạnh nhất, hi vọng ngày trở lại. Grào... "

Lan Tư Khải gầm lên kinh thiên động địa, hai mắt xạ ra hai đạo linh hồn thánh hỏa bay vào cặp mắt đang trợn tròn của Long Bảo Bảo.

Hoàn thành xong, Lan Tư Khải hình như vô cùng hư nhược nhưng Long Bảo Bảo trên vai Thần Nam lại biến hóa kinh người, toàn thân tiểu long cơ hồ cháy rục, hoàng kim thiên hỏa liên tục bốc lên, phát ra khí tức hùng hồn cực độ.

Dù nó không ngừng khổng chế năng lượng trong cơ thể nhưng

không tài nào ngăn được hoàng kim liệt diễm hùng hực.

Lan Tư Khải nói với Thần Nam đang lo lắng: "Y không sao, đó là chiến hồn trăn tịt tỉnh lại, đến ngày Thiên Long hồn chi hỏa của y cháy đến cực điểm, Thiên long chiến hồn sẽ chân chính quay lại."

"Ngẫu miễn đầu phát... Lan Tư Khải, xin lỗi... người đừng đi, ta trả lại người bảo tàng..." Long Bảo Bảo lăm bắm, đứng trên vai Thần Nam mà hoàng kim thiên hỏa cháy rạng toàn thân, dần chìm vào giấc ngủ. Cặp mắt nó rớt xuống hai hàng lệ lấp lánh.

"Cuối cùng người cũng nhớ đến ta..." Trước lúc ly biệt, thần thánh Thiên Long phi thường thương cảm, đó là lời vĩnh biệt.

"Giết thẳng đến ngũ giới!" Thụy Tư Mạn gầm lên khiến thiên địa lay động.

Thần thánh Thiên Long đằng không bay lên, bay ra ngoài Huyết hải.

"Cháy lên nào, chiến hồn!" Thần thánh Thiên Long gầm vang.

Thiên Long kị sĩ lại hát lên khúc chiến ca cổ xưa mà mê lương.

Người và rồng đã đi xa nhưng trong lòng chúng thần vẫn trầm trọng... bên tai vẫn phảng phất ngân vang khúc chiến ca bất diệt.

Chương 353

Yêu tổ Cốt Long

Gặp Thiên Long kị sĩ trong truyền thuyết, đương nhiên Long Bảo Bảo là kẻ duy nhất hưởng lợi. Lúc này nó đang ngủ say trên vai Thần Nam, từ hốc mắt nhỏ xuống hai hàng lệ lấp lánh, miệng liên tục lẩm nhảm: "Lan Tư Khải, xin lỗi... người đừng đi, ta trả lại người bảo tàng..."

Hoàng kim thiên hỏa trên mình nó sáng chói, chiến hồn say ngủ đang cháy rạn, ai cũng biết ngày nó tỉnh lại không còn xa nữa! Sắp tới, thiên địa lại xuất hiện thêm một Thiên Long cấp cao.

Có những người gặp nhau cả ngày vẫn không để lại ấn tượng gì. Có những người chỉ gặp nhau trong giây phút mà cả đời nhớ mãi.

Thiên Long kị sĩ Thụy Tư Mạn và thần thánh Thiên Long Lan Tư Khải đương nhiên là trường hợp thứ hai. Chúng thần và họ gặp nhau không đầy nửa thờ thần nhưng ai cũng không quên được.

Lời lẽ của Thiên Long kị sĩ từ thời Thái cổ khiến ai cũng nổi sóng trong lòng.

Lời ca thê lương, hình dáng cao lớn vĩnh viễn lưu lại trong lòng mọi người.

Pháp Tổ bái lạy phía xa, chúng thần thấy vậy cũng lặng lẽ quỳ xuống.

Thần Nam dịu dàng ôm Long Bảo Bảo vào lòng, dẫn chúng nhân đi tiếp.

Đương nhiên Huyết hải vô biên này là một nơi quan trọng trong Tiểu lục đạo, không thể chỉ có một Thiên Long kị sĩ chặn lối.

Huyết hải này, năm xưa hán và bọn Tử Kim thần long đã phi hành nhiều ngày mới qua được.

Sắc mặt Đức Mạnh âm trầm, bởi trận chiến vô vị vừa rồi khiến y bị

thươngnguyên khí, tâm tình khó chịu. Pháp Tổ và Thần Nam lại có suy tư riêng,tam đại thiên giai cao thủ đều không nói gì, nếu không có Tiểu PhụngHoàng, Tử Kim thần long theo sát Thần Nam, chắc chắn không khí rất nặng nề.

"Lão đầu, Thụy Tư Mạn có phải là long kị sĩ mạnh nhất Tâyphương năm xưa?" Tử Kim thần long quả thật không sợ trời không sợ đất,Tây phương Thần Vực chư thần cực kỳ cung kính với Pháp Tổ nhưng lão ducôn lại đi theo tác phong khác hẳn.

Pháp Tổ trừng mắt nhìn nó, hừ lạnh: "Đương nhiên không phải." Đoạn im lặng.

Cácthần phía sau đều hít sâu một hơi khí lạnh, Thụy Tư Mạn là cường giảđỉnh cao trong các long kị sĩ, vốn mạnh đến cực độ rồi nên mới áp chếđược quân vương Đức Mãnh, nhưng vẫn chưa phải là long kị sĩ mạnh nhất.Vậy người đó chắc chắn vô cùng đáng sợ, đủ tư cách tranh phong với HắcKhởi.

Người này không biết giờ ở đâu, còn sống hay chẳng, nếu còn đương nhiên không phải lo lắng đến mỗi uy hiếp từ đệ ngũ giới.

ThầnNam vẫn nhớ trong ngày Vô thiên, từ Nhân gian Tây thổ từng vang lêntiếng gầm của Thiên Long, phải chăng đó là Thiên Long kị sĩ mạnh nhất?

Phihành nửa ngày trong Huyết hải mênh mênh, vô tận huyết vụ dần trải ra,đâu đâu cũng một màu máu. "Phụ thân..." Long Nhi ngẩng mặt, kéo áo ThầnNam: "Ở đây có cường địch."

Thần Nam đặt Long Bảo Bảo lên vai,chiều chuộng ôm Long Nhi vào lòng: "Ừ, con có cảm giác này đúng là khálắm, không thẹn là tiểu thiên giai."

Pháp Tổ hừ lạnh: "Liệt diễm phần thiên!"

Vô tận thiên hảo trải khắp tinh không, hôn ảnh mờ mịt bịt thiêu đốt cấtlên tiếng ai oán, vô số khô cốt từ độ cao ngàn trượng rớt xuống.

"Ai cản đường?" Pháp Tổ quát vang.

Huyết quang ngập trời tan đi, hồn ảnh chìm xuống lòng Huyết hải, một hòn đảo xuất hiện trước mắt chúng thần.

Từ xa nhìn lại, hòn đảo dày đặc cây cối, sinh cơ ngập tràn, hoàn toàn khác hẳn Huyết hải tử khí trầm trầm.

"Phụ thân..." Long Nhi định lên tiếng, Thần Nam ôm nó vào lòng, cười bảo: "Không sao, ở đây có ba thiên giai cao thủ, lẽ nào không đối phó nổi một người?"

Thần Nam dựa vào cảm giác mẫn duệ thấy được trên hòn đảo xanh rì kia có một luồng sức mạnh cực kỳ khủng khiếp! Tiểu lục đạo quả thật tàng long ngọa hổ, hắn bất giác thở dài, đưa Long Bảo Bảo đang ngủ vào trong nội thiên địa nhiều năm chưa mở ra.

Pháp Tổ chỉ vào một Tây phương thần linh: "Người lên xem thử."

Rõ ràng y muốn thăm dò, thiên sứ sáu cánh đáng thương nhăn nhó nhưng đành chịu, nhanh chóng bay tới, khu rừng rậm xanh ngắt vô thanh vô tức nuốt gọn thiên sứ. Tiến vào hồi lâu mà không có động tĩnh, cơ hồ chưa có chuyện gì xảy ra.

Pháp Tổ đại nộ, phi hỏa lưu tinh ngập trời trùm lên hòn đảo.

Hỏa diễm vô tận từ trên trời giáng xuống hải đảo xanh ngắt nhưng nó vẫn trơ ra, màu xanh vẫn rạng ngời, hỏa diễm không mấy may tác động được.

Lúc Pháp Tổ phát ra hỏa hệ thiên giai cấm chú, hòn đảo sáng lên thần quang màu lục, cả hòn đảo như vật sống, tránh khỏi mặt biển, bay lên cao rồi ép xuống Pháp Tổ.

Pháp Tổ điên tiết, quả là khiêu chiến trắng trợn! Y không cho phép có kẻ mạo phạm uy nghiêm trước mặt đồ tử đồ tôn.

"Bạo phong liệt địa!"

Hai tầng cấm chú hỗn hợp ma pháp phong hệ và thổ hệ được Pháp Tổ xuất ra.

Một loại thiên giai cảm chú đã là diệt thể ma pháp đáng sợ vô cùng, hỗn hợp ma pháp còn hơn cả hai loại ma pháp đơn trộn nhau. Trên không tức thì đầy những lưỡi phong đao màu lam sắc lẹm, lưỡi nào cũng dễ dàng cắt đứt núi cao, uy lực vô cùng. Đồng thời, thổ nguyên tố của thổ hệ ma pháp tràn ra, cơ hồ xé tan hòn đảo.

"Ầm!"

Trên không vang lên tiếng nổ, lục quang vô tận trên hòn đảo bị đánh tan, toàn bộ thực vật bị hủy diệt nhưng hòn đảo vẫn an nhiên vô dạng, bất quá không còn luồng hào quang sáng lóa nữa.

Cây cối bị hủy làm lộ ra chân dung hòn đảo, quả nhiên là một thạch đảo cực lớn, bề mặt phủ một tầng hào quang mờ mờ, trôi nổi giữa không trung.

Hai mắt Thần Nam lấp lánh, hắn đã nhận ra lai lịch hòn đảo, khí tức rất giống với Thạch Cảm đương, vờn đây là bị người ta dùng đại pháp lực che khuất.

Đương nhiên, đây là phần chính của cỗ thuẫn Thạch Cảm đương.

Là trước vào Vĩnh hằng sâm lâm, hắn đã thu được hai tấm bia đá tại "Hoàng tuyền", "Khổ hải", nếu thêm phần này vào, coi như lấy được hết cỗ thuẫn.

Hắn tiến lên, đứng vững trên không, thò tay phải ra, lập tức ảo hóa thành một quang chưởng khổng lồ, các thần linh kinh hãi, bàn tay đó che kín thiên địa, chụp luôn thạch đảo vào trong.

Đoạn thần quang sáng rực, hắn dùng đại pháp lực luyện hóa cỗ thuẫn, năng lượng dâng tràn. Thiên gian cao thủ ẩn mình trong bóng tối vẫn chưa xuất thủ, tựa hồ muốn thử xem thực lực của cả nhóm đến đâu nên không vội vàng.

"Ầm", thạch đảo nhanh chóng thu nhỏ, hóa thành nửa mảnh tàn thuẫn, xuất hiện cạnh Thần Nam, liên tục quay tít quanh hắn, sau cùng hắn khẽ nắm lấy, đưa cho Long Nhi. Hắn sánh vai với Pháp Tổ, quát vang vào Huyết hải: "Bằng hữu trong kia, mời ra đây."

Một tràng long ngâm từ Huyểthải vang lên, thanh âm không lớn lắm nhưng uy thế mạnh hơn thần thánhThiên Long Lan Tư Khải một phần.

Huyết hải dậy sóng, không hẫnsôi trào mà vô thanh vô tức rẽ ra, hơn trăm khối xương như những hòn núi nhỏ từ từ bay lên bề mặt, liên tục va chạm trên không, phát ratiếng lách cách giòn tan, hợp lại làm một.

Xuất hiện kiểu này vô cùng bình thường nhưng ai nấy đều cảm thấy áp lực cực mạnh, "Thế" của kẻ mới xuất hiện phủ khắp mặt biển.

Xuất hiện không rình rành nhưng thực lực kinh nhân.

Toàn bộ thần linh đều khẩn trương cực độ.

Từng đốt bạch cốt như hòn núi nhỏ hợp lại, tạo thành một con Đông phương thần long, hoặc giả là Đông phương Thiên Long!

Một bộ hài cốt Đông phương Thiên Long lộ ra thực lực cấp thiên giai.

Không ít thần linh có mặt bị trấn áp.

Rồngphương đông rất hiếm, đếm trên đầu ngón tay cũng được. Hiện tại trừ TửKim thần long còn có Long Bảo Bảo thần linh long và Long Nhi khi biếnthân, không tìm đâu ra con thứ tư.

Vậy mà giờ lại xuất hiện hiện một Thiên Long thực lực thiên gian, không thể không kinh ngạc.

"Grào..." Tử Kim thần long ngẩng lên gào vang. Lão du côn vô cùng kích động, lớn tiếng: "Đó là là... lão nhân gia là ai?"

Đôngphương Thiên Long khổng lồ, bộ xương trắng muốt khẽ chuyển động thànhnhững tiếng sấm, chiếc đầu như ngọn núi nhìn sang Tử Kim thần long, phára trợn trợn tinh thần dao động thờ dài: "Không ngờ còn thấy được tộcnhân của ta... Ta thật sự là ai, từ lâu đã không còn nhớ, bất quá sau nàyngười ta gọi ta là Cốt Long."

Một loạt thần linh trên cao suytnữa ngã xuống, đó quả là Thái

Thượng Yêu tổ Cốt Long, được liệt danh cũng với Kim Dũng, Phượng Hoàng thiên nữ.

Nhưng theo lời Cốt Long, mọi người phát hiện một bí mật kinh nhân. Cốt Long quả danh phù kì thực, y như một cỗ khô lâu cốt, do "Cốt" sinh ra, tiền thân là aithì y cũng không biết, vì y là một yêu ma tái sinh.

Tin này đủ để chấn động toàn thể! Tiền thế của Yêu tổ Cốt Long đương nhiên là một cường giả khó lòng tưởng tượng được, hài cốt thành Yêu tổ vậy Thiên Long thân chân chính khi xưa chắc đủ áp đảo quần hùng.

"Hay lắm..." Pháp Tổ gật đầu: "Đúng là Thiên Long từ thời thái cổ nhưng ta không hiểu lắm về các Đông phương cường giả ẩn tu."

Thần Nam không thấy trên mình Cốt Long phát ra sát ý nên lặng lẽ chờ đợi sự tình phát sinh.

"Ta đã tan nát, nhưng cảm giác được Thiên Long hồn từ thái cổ triệu hoán nên phải quay về..." Cốt Long phát ra tinh thần dao động, khiến mọi người kinh hãi.

Thái cổ Thiên Long Hồn triệu hoán? Y là yêu ma do cốt sinh ra, không phải như vậy sẽ chết đi sao?

Cốt long phải chết nhưng y không bị quan, trên mình còn lưu lại sức mạnh của Thiên Long phải quay về với bản nguyên, có thể coi là chết, cũng có thể coi như lại được sinh ra.

Pháp Tổ và Thần Nam vô cùng kinh hãi. Thiên Long hồn đã tỉnh, một con Đông phương Thiên Long chưa được biết sẽ trở lại.

"Vớ ý xông vào Huyết hải, bị nô dịch mấy ngàn năm, lần này Thiên Long hồn triệu hoán, chính thế mà được giải thoát. Kì thật ta sớm định rời khỏi hung biết được sẽ gặp cố nhân nên vẫn ở lại, hôm nay sẽ kết thúc một đoạn tâm nguyện."

Thân thể trắng muốt của Cốt Long vang lên những tiếng âm âm vọng sang phía bọn Thần Nam. Đương nhiên không phải tìm hấn, Tử Kim

thần long mà tìm Tiểu Phượng Hoàng.

"Ngươi...muốn...gì?" Tiểu Phượng Hoàng kinh hãi, trốn biệt sau lưng Thần Nam, thò đầu ra hỏi.

Cốt long lúc lắc chiếc đầu vĩ đại, nhẹ giọng: "Ta đã nhìn thấy mọi việc về Thiên Long kỳ sĩ Thụy Tư Mạn, thấy thần thánh Thiên Long Lan Tư Khả đốt lên chiến hồn cho Thiên Long. Hôm nay ta sẽ quay về bản nguyên nên giúp cố nhân chút việc. Phượng hoàng, một nửa sức mạnh của ngươi thất lạc tại Nhân gian, ngươi chẳng qua là bán hồn niết bàn, nhất định phải tìm ra nửa còn lại, ta giúp ngươi đốt lên bất tử phượng hoàng chi hồn."

"Grào..."

Một tràng long ngâm vang lên chín tầng trời, lan xuống tận cửu u, vang khắp thiên địa.

Từ đôi long mục của Cốt Long xạ ra thần quang sáng lóa, lao vào mắt Tiểu Phượng Hoàng. Nó chưa hiểu mô tê gì thì toàn thân cháy rực lên, phát ra thần quang bảy sắc.

Chiến hồn đang cháy. Cũng như Thiên Long hồn của Long Bảo Bảo thức tỉnh, phát ra uy lực kinh nhân.

Tử Kim thần long trở mắt nhìn sang, Cốt Long đang hư nhược lắc lư long cốt: "Mỗi người có cơ duyên của mình! Giải thoát nào..ta đi đây...Grào..."

Trong tiếng long ngâm vang vọng, thân thể khổng lồ của Cốt Long vỡ nát trên không, hóa thành điểm điểm quang mang, tụ lại thành một đạo thần quang bay ra ngoài Huyết hải, vượt khỏi Vĩnh hằng sâm lâm, lao về đông thổ xaxôi.

Cốt long quay về nguyên bản! Mọi người đang tiếp nhận tin tức này, thân phận Yêu tổ chẳng qua là một chạng tam dừng chân, thân phận chân chính của y không ai biết được.

"Huyết hải chi môn ở đáy vùng biển ta trấn thủ..." Tiếng Cốt Long thấp thoáng vọng lại từ xa.

"Tiến xuống đáy biển!" Thần Nam cầm phương thiên họa kích bổ mạnh xuống, Huyết hải liền tách ra thành một thông đạo. Hấn lao lên đi đầu.

Tiến vào Huyết hải liền thấy vô tận khô lâu cốt xuất hiện quanh chúng thần, điên cuồng lao tới nhưng đều bị màu lam sẫm do thủy hệ thiên giai cấm chú của Pháp Tổ ngăn lại.

Vòng màu lam đưa toàn thể xuống tới đáy biển.

Một bức thạch điêu lớn xuất hiện dưới đó, tựa hồ ghi lại mấy sự kiện trọng đại từ thời thái cổ. Bất quá chúng nhân không có tâm tình nhìn đến bởi một không gian chi môn xuất hiện phía trên vùng cung điện nguy nga, cánh cửa màu máu đang khép chặt lại.

Chương 354

Thất Tuyệt thiên nữ xuất hiện

Phải thừa nhận rằng bên dưới Huyết hải vô cùng kì dị.

Những công trình vĩ đại, cung điện nguy nga liên miên bất tuyệt không biết được xây dựng từ thời đại nào mà ngâm mình trong Huyết hải vẫn không tổn hại gì.

Đương nhiên chúng thần nhìn rõ ràng mọi sự, đổi lại là người bình thường, dẫu xuống đến đáy cũng không thể xuyên qua mà máu vô tận mà nhìn rõ.

Cung điện liên miên bất tuyệt đều dùng vật liệu hảo hạng xây dựng, dù ở trong nước biển sát khí xung thiên, vẫn phát ra khí tức trang nghiêm thần thánh.

Không gian chi môn treo trên tầng không cung điện, cánh cửa dần đóng chặt lại, được che phủ một lớp hào quang nhàn nhạt, tạo cho người ta cảm giác thần bí vô hạn.

Một vị Tây phương chủ thần không nén được, tung ra một đạo chưởng lực nhưng không lay động mảy may, không gian chi môn đẩy lại một luồng phản lực cực mạnh, hất văng chủ thần ra xa.

Không còn vị thần linh nào dám thử lại, họ thấy Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh còn chưa vội xuất thủ, cả ba vị thiên giai cao thủ đang chăm chú quan sát cung điện ngút ngàn, cùng bức thạch điêu khổng lồ cách đó không xa.

Bức thạch điêu hình như còn cổ lão hơn cả cung điện, gần như đã tan nát nhưng được một cỗ sức mạnh thần bí tụ lại nên dù đã có vô số vết nứt mà vẫn đứng hiên ngang.

Dần dần, chúng thần bị hấp dẫn, dù lúc đầu không chú ý quan sát.

Bức thạch điêu tựa hồ ghi lại một câu chuyện ngắn quăng, có Tây phương mapháp sư, Đông phương võ giả, Thiên Long kì sĩ, có cả tu

đạo giả luyện thành mấy nguyên anh.

Những nhân vật trong đó đều là tu luyện giả tuyệt đỉnh năm xưa, tựa hồ đang tàn sát lẫn nhau, lại có vẻ trong lúc tuyệt vọng mất đi thần trí mà loạn chiến.

Nhưng nhân vật được khắc họa rõ nét, nét mê loạn hiển hiện như thật.

"Người biết những người này?" Thần Nam hỏi Pháp Tổ.

Pháp Tổ lắc đầu: "Trừ một hai người, ta không nhận ra ai, hình như là hư cấu, không có giá trị tham khảo." Nói đoạn, y không nhìn nữa, nhưng Thần Nam không tin.

Cung điện hùng vĩ, cộng thêm thạch điêu khổng lồ đứng cạnh, không hề có khô lâu cốt dăm đến gần, mà chỉ đứng ngoài xa nhe nanh múa vuốt, tạo thành một dải trắng xóa. Tuy ở dưới đáy Huyết hải nhưng chúng thần vẫn nghe rõ tiếng gầm chói lói, đao dao động tinh thần đó khiến cả Huyết hải sôi lên, ai nấy lạnh tóc gáy.

Haimát Đức Mạnh sáng lên, hiển nhiên y cũng không tin lời Pháp Tổ, đột nhiên y rút thần kiếm chém vào một tòa điêu tượng cực lớn.

Thần kiếm gặp lực cản nhưng thế không đủ ngăn lại sức mạnh của bậc quân vương, bức điêu tượng ma pháp sư bị chém gãy, đổ xuống mất một nửa, nát tan tành.

Như vậy cũng không có gì đặc biệt nhưng đáng chú ý là trong bức điêu tượng lở lói lại có tàn cốt, trên khúc xương cơ hồ loáng thoáng dao động tinh thần, hốc mắt của khô lâu đầu lấp lánh hào quang, mê mang nhìn quanh.

"Người làm gì đó?" Pháp Tổ gầm lên, cực kỳ phẫn nộ với thủ pháp của Đức Mạnh.

Đức Mạnh không nói gì, lại vung thần kiếm chém vào tàn cốt.

"Choang."

Khô lâu tàn khuyết bị chém thành hai đoạn nhưng vang lên tiếng động chói lói, đủ thấy cứng đến mức nào. Một kiếm này của Đức Mạnh tuy chưa xuất toàn lực nhưng do thiên giai cao thủ phát ra, là khô lâu thường chắc chắn nát thành bụi từ lâu.

Đương nhiên, tàn cốt này rất có lai lịch.

Đức Mạnh bỏ qua bộ khô lâu cốt, nhanh như quỷ mị lao tới các bức điêu tượng khác, kiếm vung lên lấp lánh, thoáng chốc đã chém nát năm bức.

Bốn bức điêu tượng kia đều trống không, bức thứ năm lại lăn ra tàn cốt, lấp lánh một lớp hào quang mờ mờ.

Lần này Pháp Tổ lạnh lùng ngăn Đức Mạnh lại không cho y cơ hội phá hoại, lạnh giọng: "Người làm thế có mục đích gì?"

"Không có gì, chỉ thấy hiếu kỳ, muốn xem mấy bức điêu tượng này thật ra ẩn tàng bí mật gì."

"Đử rồi, người không phải muốn bức ta nói ra sao, vậy ta cho người biết." Pháp Tổ nhìn mấy bức thạch điêu lên tiếng: "Những bức điêu tượng này làm một phần mộ, xây dựng theo phong tục Thái cổ những ngôi mộ rỗng là do chưa thu thập được thi thể tan nát của chủ nhân."

Đức Mạnh bật cười: "Không phải phần mộ người chết sao, dù gì cũng xong rồi, phá hỏng mấy toàn cũng không có gì to tát."

Pháp Tổ lạnh giọng: "Người khinh nhờn người đã chết, căn bản người có hiểu gì đâu, cách mai táng này nhằm chiêu hồn cho người đã chết, nếu họ có linh thức còn phiêu đảng tại thiên địa, sẽ có ngày tụ lại về đây và phát sinh kì tích."

"Quả nhiên, ta biết là không đơn giản, mấy chục tòa điêu tượng này là phần mộ, lại ẩn chứa bí mật như thế." Đức Mạnh lẩm bẩm: "Dù sau, có mấy phần mộ trống, tức là những người đó có thể còn sống, e là trải qua thương hải tang điền, thiên địa đại biến, thay đổi được gì đây?"

"Hừ." Pháp Tổ không nói gì, chỉ hừ lên.

Từ này đến giờ, Thần Nam một mực im lặng, hẳn biết Pháp Tổ không đời nào đi bảo vệ mấy bộ tàn cốt vô dụng, ngay cả khô lâu hung hăng trong Huyết hải cũng không dám đến gần, rõ ràng khu vực này có lực chấn nhiếp. Phải chăng trong thạch điều phân mộ đã có người tụ tập được một phần tàn hồn mạnh mẽ?

Hắn không tỏ vẻ gì nhưng nhớ kĩ nơi này, tương lai sẽ có chỗ dùng đến.

Đoạn, hắn cùng Pháp Tổ, Đức Mạnh bay tới gần không gian chi môn, ba người muốn đánh bật cánh cửa thần bí này ra.

Nhưng đúng lúc đó, từ vùng lâu đài liên miên bất tuyệt phát ra một cỗ sức mạnh hùng hồn, xé ba người ra, định chấn nát họ, hào quang vô tận sáng chói từ điện vũ tụ về không gian chi môn, che kín ba người vào trong.

Đức Mạnh cười lạnh: "Quả nhiên có trận pháp nhưng thời gian vô tình hơn hết thảy, sức mạnh trong cỗ trận đã suy thoái, không thể phong ấn chúng ta."

Bạo thiên giai cường giả thi triển tuyệt học trên tầng không cung điện, phát ra một dải hào quang sáng chói, đánh tan toàn bộ luồng đại lực tụ tập về.

Đáy biển tràn lên luồng ám lưu, bề mặt dậy sóng ngút trời.

Vô tận khô lâu cốt giã giữa kêu gào, nổi chìm theo nước biển. Sau cùng, cung điện liên miên bất tuyệt sụp đổ hơn nửa, cỗ trận pháp triệt để mất hiệu dụng.

Pháp Tổ tuy là Thái cổ cường giả nhưng thủy chung không biết chủ nhân chân chính của Huyết hải là ai, hiện tại phát hiện Huyết hải chi môn, công vào trong đó may ra sẽ biết. Đồng thời y cũng lo sẽ gặp nguy hiểm thực sự, nếu chủ nhân Huyết hải ẩn cư bên trong, phiền hà sẽ không nhỏ.

Nhưng lúc buộc phải xuyên qua Huyết hải, y đã minh bạch truyền thuyết: Thời Không đại thần chiếm cứ một đạo tất phải qua Huyết hải

mới tới được.

Đức Mạnh cũng hết sức hi vọng, muốn xem Tiểu lục đạo mà sáu cường giả mạnh nhất năm xưa mô phỏng Đại lục đạo tạo thành thật ra ẩn tàng bí mật gì.

Thần Nam cầm phương thiên họa kích đứng giữa, Đức Mạnh trái, Pháp Tổ phải, cùng tích tụ sức mạnh. Trên tầng không cung điện miên miên bất tuyệt phát ra hào quang chói lọi. Lúc Pháp Tổ tụng niệm chú văn xong, Đức Mạnh và Thần Nam đồng thời ra tay, ma pháp, chân nguyên cùng được tổng ra.

"Àm, âm, âm."

Tiếng địa chấn đùng đục vang lên, như núi lửa phun trào, dưới đáy biển cuộn cuộn ba đào, từng vạt cung điện sụp lở, chúng thần lắc lư như thuyền con trong cơn sóng dữ, bị cuốn dạt đi trong Huyết hải.

Cả ngàn vạn Huyết hải khô lâu điên cuồng vũ động, trong lúc đó chúng đột phá cấm chế, gầm lên bổ tới.

Nhưng đối diện với sức mạnh đang sợ do tam đại cao thủ liên hợp lại, đại bộ phận khô lâu nát tan, chỉ còn một nhóm lướt tới.

Vạn quý chi quý, vạn ma chi ma!

Những khô lâu còn lại là cường giả chân chính, liên tục xảy ra biến hóa kinh nhân, bùng lên trận trận hung sát khí tức rồn toàn bộ nát vụn, tinh túy của hơn trăm con quý trung chi ma vương hợp lại hình thành mười bộ hắc cốt trắng toát.

Đó là tinh túy của vạn quý đại quân, là vật dung hợp của vô số quý vương.

"Grừ...."

Mười bộ khô lâu cốt gầm lên, lao vào bọn Thần Nam. Chúng thần linh ngoài xa đều lo lắng.

Những tất cả đều công cốc, mười quý vương này có mạnh nữa cùng

không chống nổi đòn đánh của ba vị thiên giai cao thủ. Đợt xông lên cuối cùng lưu lại trên không một dải pháo hoa bùng nổ.

"Âm."

Lúc hơn mười quý vương nổ tung, không gian chi môn cũng nứt toác, cánh cửa thần bí tan biến như mây khói.

Không gian chi môn rộng mở trước mắt.

Thanh quang mông lung lấp lánh phía trước, tư vị tang thương tràn ra. Cánh cửa này không biết bao lâu không được mở ra, trần ngập khí tức nặng nề của tuệ nguyệt đọng lại, phẳng phất như từ ức vạn vạn năm trước.

Càng kinh dị hơn nước biển vô tận không tràn vào khung cửa, phẳng phất như bị bức tường trong suốt cản lại.

Không cần nói nhiều, Thần Nam giờ cao tuyệt thế hung binh phương thiên hạ kích, quát lớn: "Lên." Đoạn lao tới.

Quang hoa mờ mờ ngăn hết huyết thủy nhưng không chặn nổi Thần Nam, Pháp Tổ và Đức Mạnh theo sát. Ba đại thiên giai cao thủ mở đường, toàn bộ các thần linh theo sau.

Lúc chúng thần rời đi, một bức thạch điêu đầy vết nứt vỡ đột nhiên toác ra một mảng lớn, một tàn thi bên trong mở bừng mắt...

Huyết hải chi môn và bức màn thần bí đã được vén lên.

Chúng nhân xuyên qua không gian thông đạo đến một không gian kì dị. Vừa nãy còn là biển lớn ngập máu đỏ, giờ đã lạc sang một sa mạc toàn cát vàng.

Tuy không có mặt trời treo cao nhưng sa mạc vẫn sáng rực như ban ngày, nhiệt độ cao khủng khiếp, người thường bước chân vào chắc chắn sẽ bị nướng chín.

"Đây là?" Không chỉ chúng thần ngạc nhiên, Đức Mạnh cũng tỏ ra nghi hoặc, phía sau không gian chi môn thần bí, lẽ nào chỉ là sa mạc

nóng bỏng? Ở đây không thấy mảy may dấu ấn sinh mệnh.

"Tìm đi!" Pháp Tổ quát vang với các cường giả theo chân.

Đó đều là thần linh nhưng không thể chống lại thiên giai cao thủ, cường giả như họ chỉ để đi tìm kiếm quả thật đại tài tiểu dụng. Chúng thần nhanh chóng tản ra bốn phương tám hướng tìm khắp sa mạc.

"Ồ, nên huấn luyện ra một vài kẻ theo chân có chiến lược kinh thiên." Pháp Tổ lẩm bẩm.

Đức Mạnh nhìn y: "Ta từng nghe tại Nhân gian giới có những bí pháp xa xưa, những kẻ huấn luyện thành mà liên thủ lại đủ để hợp kích thiên giai cao thủ. Xem ra Pháp Tổ đã nắm được bí pháp này, ngày sau còn phải thỉnh giáo, hi vọng không giữ làm của riêng."

Tuy biết Pháp Tổ không đòi nào cho mình bí pháp đó nhưng Đức Mạnh cứ tung ra đòn dự phòng, sau này sẽ nghĩ cách.

"Bả báo..." Một thiên sứ sáu cánh từ xa nhanh chóng bay lại, lớn tiếng: "Các đây năm mươi dặm về phía tây nam phát hiện một tuyệt bích! Ở đó có cảm giác phi thường đặc biệt."

Ba tam vị thiên giai cao thủ suất lĩnh chúng thần hùng hổ tiến về.

Chỉ thấy trong sa mạc vô biên có một tuyệt bích cao trăm trượng đột ngột dựng lên khiến người ta có cảm giác rất khác thường. Sa mạc mênh mang thế này sao lại có một tuyệt bích như thế nhỉ.

Chúng thần đến gần, liền cảm thấy cảm giác đặc thù mà thiên sứ sáu cánh đã nói, tựa hồ có sinh mệnh dao động nhẹ bên trong nhưng không thể tìm được tung tích.

Đức Mạnh cười lạnh, thiên giai đại thần thông được thi triển. hào quang ngập trời thoáng chốc phủ kín tuyệt bích.

Đột nhiên dị biến phát sinh.

Trên tuyệt bích lại có thân ảnh lưu động, hơn nữa xuất hiện mấy đại tự.

Đức Mạnh quát lớn: "Chết đi." Thần kiếm trong tay lao thẳng vào hư ảnh trên tuyệt bích, cả người vút tới như điện mang.

Pháp Tổ thất sắc, bởi y nhận ra mấy đại tặc Thái cổ đó: "Không được! Đó là Thất Tuyệt thiên nữ."

Chương 355

Thất Tuyệt thiên nữ

Đức Mạnh toàn lực công tới, hào quang sáng rực chụp lấy tuyệt bích, đương nhiên y muốn giết người trong thạch bích.

Tiếng thét của Pháp Tổ tuy vang đến tai y nhưng đã muộn, không thể kịp thu tay nữa.

Thần Nam tịnh nói gì, lạnh lùng ngược nhìn. Hắn không có hảo cảm với Đức Mạnh, dù hiện tại Pháp Tổ cho biết đó là Thất Tuyệt thiên nữ cũng không tiến lên tương trợ.

Đủ hiểu Đức Mạnh mang lòng riêng tư, lúc ở trong Huyết hải cung điện, y xuất thủ vô tình, nhìn có vẻ lỗ mãng như dụng ý cực kỳ ác độc, dùng mọi khả năng giết sạch cao thủ Nhân gian giới, những người trong điều tượng có khả năng phục nguyên, người trong bức thạch bích này chắc chắn cũng là cao thủ từ Thái cổ bị trọng thương.

Đức Mạnh muốn nhân cơ hội diệt sạch bọn họ, để trừ bớt chướng ngại cho tương lai, y đã tính toán quá kỹ, bọn Hắc Khởi mà bị giết, y chắc chắn thành kẻ mạnh hơn hết trong Thái cổ thất quân vương, nhất định sẽ chinh chiến Nhân gian giới.

Muốn giết Nhân gian cao thủ, bây giờ gặp phải Thất Tuyệt thiên nữ vang danh truyền thuyết, Thần Nam biết chắc y sẽ nếm mùi.

Đức Mạnh lúc đó hối cũng không kịp, thảm trách mình quá lỗ mãng, Thất Tuyệt thiên nữ không chỉ uy chấn Thái cổ ở Nhân gian giới mà ở đệ ngũ giới cũng có uy danh hiển hách, thật ra bà ta thuộc về giới nào thì không ai dám khẳng định.

Dù bà ta trọng thương cũng không dễ chơi.

Y thảm kêu khổ nhưng đã muộn rồi, cây kiếm đã chạm vào bức tường đá trầm trọng, mũi kiếm đâm vào nhân ảnh trên đó.

"Àm."

Đạisa mặc vang động tiếng nổ, thần kiếm trong tay Đức Mãnh xuyên vào bức tường, hào quang sáng lòa bùng lên khiến mọi thần linh nhắm mắt lại.

Hào quang tan đi, mọi người mới nhìn được lên bức tường đá.

Tuyệtbích gợn lên lăn tăn như sóng nước, rung động rồi nuốt gọn Đức Mãnh.Nhìn kĩ sẽ thấy trong bức tường đá có thêm một nhân ảnh, tuy không thấy rõ dung mạo nhưng ai cũng nhận ra là Đức Mãnh.

Y đang đón nhận những đợt công kích cuồng bạo nhất, liên tục tránh né trong đó, không còn lực hoàn thủ. Chúng thần đều nhìn rõ một cánh tay mảnh mai độc địa văng ngang đầu, hoặc mặt Đức Mãnh gì đó, hát y bay xa, đoạn một cỗ sức mạnh vô hình xé toạc, kéo y lại gần thân ảnh xinh đẹp, bàn chân ngọc ngà thon thả quét ra, Đức Mãnh ngẩng lên phun máu...

Tình cảnh cực kỳ quái đản, đường đường thiên giai cao thủ lại bị khốn trong bức tường đá gợn sóng như mặt nước, bị người ta đánh cho không còn sức hoàn thủ, thậm chí không phản kháng được.

Có thể coi là y đang bị hành hạ.

Không có tiếng động hay dao động năng lượng tràn ra, tất cả như diễn trong một vở kịch câm, chỉ thấy hình ảnh mờ mờ xẹt qua xẹt lại.

Quả thật khó tin đường đường thiên giai cao thủ lại bị người ta đánh đập khiến chúng thần đi từ kinh hải này đến kinh hải khác, đầu óc hỗn loạn, Thất Tuyệt nữ thật sự quá đáng sợ.

Đức Mãnh hoàn toàn bị áp đảo, căn bản không hề phản kháng, nhanh chóng bị bóng hình xinh đẹp trong bức tường đá xé toạc. Bóng hình kia cực kỳ lay động lòng người nhưng xuất thủ vô cùng độc ác, khiến người ta chặc lưỡi than thầm.

Thạchbích dao động kịch liệt, ai cũng thấy một cánh tay Đức Mãnh bị xé đứt, thạchbích cổ quái ngăn lại tiếng la thảm thiết và mọi dao động năng lượng, dải huyết hoa vấy lên mặt tường đá như hình mây in trên

nền trời.

Có thể thấy lúc này Đức Mạnh đang chịu giày vò bi thảm thế nào.

Một thiên giai cao thủ lại đánh thê thảm như vậy.

Không ai còn nghi ngờ gì về mặt đáng sợ của Thất Tuyệt thiên nữ.

Theo truyền thuyết, vào thời kì Thái cổ hồng hoang, Thất Tuyệt thiên nữ nhất thân tu vi ngạo thị thiên hạ, nhưng không vừa lòng mà muốn nắm trong tay cả thế gian, trở thành cường giả mạnh nhất.

Bà ta dựa vào cái thế đại thần thông mà sáng tạo ra Thất Tuyệt công pháp, nhất thân hóa thất thân, dung nhập vào trong thiên địa mệnh mang, đợi một ngày cả bảy hóa thân tụ về một mối, lúc đó đại công cáo thành, trở thành cao thủ đáng sợ nhất.

Hôm nay nhờ cơ duyên xảo hợp, chúng thần đến đại sa mạc này lại được thấy Thất Tuyệt thiên nữ trong truyền thuyết, không hiểu đó là hóa thân hay là thiên nữ đã được dung hợp mấy lần, nhưng thực lực vừa thể hiện ra thật sự đáng sợ.

Nếu không có thạch bích đặc thù cách tuyệt mọi thứ, chúng thần đã nhìn thấy tình cảnh bên trong.

Trong mắt Pháp Tổ lấp lánh hàn quang, y biết không thể để Đức Mạnh chết như nhiên lại không muốn xuất thủ ngay, mặc Đức Mạnh chịu thêm chút đau đớn đã. Y nhìn Thần Nam, lộ ra nét cười kín đáo.

Nhưng Thần Nam đang suy tư, Thất Tuyệt thiên nữ mạnh như vậy, kể cả hắn và Pháp Tổ đồng thời xuất thủ thì sao, ba người có thắng nổi nhân vật trong truyền thuyết không?

"Người có cách?" Thần Nam nhìn ra nét mặt của Pháp Tổ bèn hỏi.

"Không nghiêm trọng như tưởng tượng." Pháp Tổ nói: "Trong tuyệt bích là thiên hạ của Thất Tuyệt thiên nữ, nhưng ra khỏi đó, bà ta không thể thi triển được thần thông như thế."

"Nghĩa là sao?"

Pháp Tổ tỏ ravô cùng ưu tư: "Không ngờ lại như vậy, Thất Tuyệt thiên nữ trong truyền thuyết cuối cùng đã quay lại, ta tưởng rằng bà ta đã tiêu vong trong lịch sử, ài..." Y thở dài một hơi: "Theo truyền thuyết từ xa xa, Thất Tuyệt thiên nữ kì thật đã dung hợp được ngũ đại hóa thân, bất quá còn xa mới được coi là thành công, lúc đó bà ta bị người ta đánh cho tannát. Có người nói rằng mấy hóa thân tàn khuyết đó bị phong bế, cũng có người nói hóa thân tàn khuyết của bà ta tự phong ấn để giữ mình. Hôm nay thấy thạch bích này ta mới tin vào lời đồn, đó là tuyệt đối không gian do bà ta dùng đại thần thông tu luyện thành! Ở trong đó bà ta chuatê, dù trọng thương cũng vậy."

Tất cả đúng như Pháp Tổ nói, trong tuyệt bích, Thất Tuyệt thiên nữ là chúa tể chân chính, Đức Mãnh bị chèn ép đủ đường, căn bản không hoàn thủ nổi, phảng phất như giữ hai người là một khoảng cách mệnh mông. Đức Mãnh hoài nghi, Thất Tuyệt thiên nữ này liệu sẽ đối phó với Hắc Khởi như vậy chăng?

Y không biết nguyên nhân vì phiến tuyệt đối không gian, nên một mực cho rằng mình so với Thất Tuyệt thiên nữ cũng nhỏ bé như con kiến, không đáng giao thủ với đối phương.

Theo lời Pháp Tổ, chỉ nên công kích thạch bích từ xa đến khi sụp đổ, vạn vạn lần không thể mạo hiểm xông vào. Y vào Thần Nam đều không vội ra tay, mặc cho Đức Mãnh chịu khổ đã.

Chúng thần không hiểu tình huống nên đều kinh hãi, thấy đệ ngũ giới quân vương bị khống chế, hành hạ như con rối, thật không tưởng tượng nổi Thất Tuyệt thiên nữ trong truyền thuyết mạnh tới trình độ nào.

Trong thạch bích nhân ảnh lấp loáng, đôi tay mảnh mai nhắc bổng thân hình cao lớn của Đức Mãnh, đoạn...xé nát.

Thân ảnh tuyệt mỹ ánh xạ lên thạch bích tràn đầy mỹ cảm nhưng hành vi lại vô cùng tàn bạo khiến chúng thần lạnh buốt cõi lòng. Thất Tuyệt thiên nữ ít sát như thế, nếu bà ta khôi phục công lực tiến ra, quả là đại bất hạnh.

Nếu không có tuyệt bích ngăn cách, tình cảnh đẫm máu bên trong chắc chắn kinh tâm động phách, trong lúc bất ngờ, chúng thần nghe thấy tiếng kêu thê thiết của Đức Mạnh, một quân vương cuối cùng cũng lâm vào tình cảnh thảm thương.

Nhìn thân ảnh xinh đẹp xé nát thân thể hợp lại của Đức Mạnh liền năm lần, Pháp Tổ và Thần Nam quyết định xuất thủ, Đức Mạnh không thể chết được, cả hai cần hấn đối phó với bọn Hắc Khởi, để hấn bị giáo huấn vậy đủ rồi, tin rằng không còn dám giở trò nữa.

Bất quá, họ không muốn đối kháng với Thất Tuyệt thiên nữ, cao thủ đáng sợ như vậy, dù là thiên giai cao thủ nhưng nếu không đạt đến cảnh giới như Hắc Khởi, vụn vụn lần không địch nổi.

Thần Nam và Pháp Tổ lần lượt không chế sức mạnh, công kích vào một điểm trên tuyệt bích, toan khoét một đường cứu Đức Mạnh, nhưng đại lực xuất ra như bùn đất chìm xuống lòng biển, đều bị hút hết, cơ hồ đang đánh vào một tòa động không đáy.

"Phá." Thần Nam quát vang.

"Chấn!" Pháp Tổ đồng thời hét lên.

Cả hai thay đổi phương thức vận chuyển năng lượng thành hình xoáy ốc tiến vào, hiệu quả liền hiển hiện, thạch bích bị khoét một lỗ, tiếng gào thê thảm của Đức Mạnh và tiếng cười như chuông bạc từ trong vọng ra.

Quả thật quá mức tà dị.

Chúng thần thông qua khe hở nhìn thấy một thân ảnh tuyệt mỹ đang đập lên một thi thể tan nát mà cười vang, tình cảnh ngập đầy máu me, vô cùng bắt mắt.

Thiên nữ quả thật tàn bạo, lãnh khốc.

Ngay cả Thần Nam và Pháp Tổ cũng lạnh người, đúng là cái thế nữ ma vương, một khi hợp nhất được bảy hóa thân, e là cả thế gian sẽ chao đảo, sóng máu ngập trời. Nhưng cả hai lại nghĩ, nếu đưa ả vào đệ ngũ giới, kết quả sẽ ra sao?

Tình hình không cho phép họ cả nghĩ, phải cứu Đức Mạnh trước đã, lưỡng đại thiên giai cao thủ dùng sức mạnh tối đa, cả đại samạc sáng rực hồng mang bảy màu, chiếu rọi bầu trời.

Pháp Tổ liên tục xuất ta bảy loại ma pháp cấm chú, Thần Nam cũng sử dụng bát hồn.

Nếu không vậy, bức tường chắc vẫn trơ trơ.

"A...."

Tiếng kêu thê thiết vọng vào tai chúng thần, Thần Nam và Pháp Tổ cuối cùng cũng phá được khe hở dùng toàn lực duy trì khe hở để Đức Mạnh nhân cơ hội thoát ra.

Thân thể Đức Mạnh đã tan nát, nhìn thấy lối thoát, mọi huyết nhục lãnh không thoát ra, cuống cuồng như chó nhà có tang, rả đén bên ngoài mới tụ hợp thân thể lại, ngẩng mặt lên trời gâm vang giậm giữ, phát tiết những khuất nhục trong lòng, xưa nay có bao giờ y phải chịu nhục như thế.

Bất quá, không chỉ y và Thất Tuyệt thiên nữ cũng ra được.

"Haha..." tiếng cười như chuông bạc vang khắp sa mạc, thân ảnh tuyệt mỹ thanh lệ xuất trần nổi lơ lửng trên không như vàng trắng trong tỏa ánh sáng dịu dịu, toàn thân ả vô cùng thánh khiết, không có nửa điểm sát khí, không ai ngờ ả vừa giày vò một quân vương chết đi sống lại.

Thần Nam hít sâu một hơi khí lạnh, thấp giọng hỏi Pháp Tổ: "Sao ngươi bảo ả sẽ không ra, mà ở lại trong tuyệt đối không gian tu dưỡng?"

Ngươi có tên cây có bóng, đối diện với cao thủ cấm kị trong truyền thuyết Thất Tuyệt thiên nữ, Pháp Tổ biến sắc, lẩm bẩm: "Ta sao...biết được ả lạ ra, đúng là bất ngờ..."

"Ha ha..." Thất Tuyệt thiên nữ thấy chúng thần run rẩy, bất giác bật cười vang, lẩm bẩm gì đó trong miệng.

Dù chúng thần nghe không hiểu nhưng dựa vào tinh thần cũng cảm nhận được ý tứ.

"Ha ha...hôm nay không chỉ tìm được một món đồ chơi, không ngờ lại có người giúp ta thoát khốn, ha ha..."

Pháp Tổ nhợt nhạt mặt mày, y và Thần Nam đã thành toàn cho đối phương, thả cao thủ cầm kỳ Thất Tuyệt thiên nữ ra! Đối phương đã muốn thoát ra từ lâu nhưng không thể.

"Ha ha, bảy hóa thân đều còn trên đời, haha...ta sẽ thành công!" Tuy tiếng cười vô cùng lọt tai nhưng chúng thần lại có cảm giác lạnh ngắt.

Tầng ánh sáng mờ mờ bao quang Thất Tuyệt thiên nữ dần tan đi, lộ ra chân dung.

Chấn động.

Mái tóc đen nhánh, má trái lấp lánh như ngọc, mũi tuyệt hoàn vũ, má phải lại không có mấy may huyết nhục, là khô lâu cốt!

Thân thể bao gồm một nửa lấp lánh như ngọc, một nửa xương trắng âm u, khác nào một bộ xương và một vị tuyệt đại giai nhân hợp lại trong một cơ thể.

"Haha...sau cùng cũng thoát khốn, ta bị nhốt ở đây đã quá lâu, trải qua vô tận tuế nguyệt, mới tách được một phần hồn phách ra. Hôm nay các người giúp ta giải thoát, tàn hồn còn lại và trước kia sẽ tụ lại, tái hiện Thất Tuyệt chi thân!"

Tuy ở trong sa mạc nóng bỏng, chúng thần lại thấy sống lưng lạnh ngắt.

Thất Tuyệt thiên nữ lạnh lùng quét mắt nhìn chúng thần, thoáng sau thân thể biết mất, lao về phía Đức Mạnh, Thần Nam, Pháp Tổ.

Tam đại cao thủ phòng bị cẩn mật, thấy cao thủ trong truyền thuyết lao tới, cả ba dùng toàn lực nghênh đón.

Phượng thiên họa kích trong tay Thần Nam xé toạc hư không, như từ thiên ngoại lao tới, đột ngột xuất hiện trước mặt Thất Tuyệt thiên nữ.

Pháp Tổ liên tục xuất ra bảy đạo cấm chú ma pháp, khắp trời là hào quang sáng lóa, phẳng phát như vô tận sao trời chiếu rọi.

Đức Mạnh vừa kinh vừa nộ, Toái Thiên kiếm trận tế xuất, thần kiếm ngập ngựa bay ra.

Nhưng vượt khỏi ý liệu của mọi người, Thất Tuyệt thiên nữ không hề tránh né mà chủ động nghênh đón đòn công kích năng lượng đáng sợ kia.

Thân thể ả như trắng trong nước, tan ra cùng làn sóng năng lượng lưu lại bóng hình trên không trung.

"Haha... đã tạ các người phân chia năm đạo tàn hồn giúp ta, hiện tại ta có thể đi tìm ngũ hồn trên thế gian. Khi ta hợp nhất được bảy hóa thân, các người sẽ được coi là công thần hàng đầu, ha ha."

Năm đạo tàn hồn trên không tách ra, đó đều là Thất Tuyệt thiên nữ, nhưng không ai kịp nhìn rõ dung mạo, chúng đã tiêu tan ngay.

Ai cũng cho rằng sẽ phải trải qua một trường đại chiến khủng khiếp nhưng diễn biến như vậy thật sự bất ngờ.

Không phải đại chiến nhưng sắc mặt Pháp Tổ cực kỳ khó coi, lầm bầm: "Lừa đảo, ai bảo bảy hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ không thể đồng thời xuất hiện đúng là sai lầm! Năm hóa thân đã tách ra một phần hồn hiển hiện tại thế gian, giờ lại triệt để thoát khỏi, tàn hồn sẽ lần lượt tiến vào thể nội năm người, bảy hóa thân thật sự có thể hợp lại, ả... sau cùng sẽ quay lại thế gian."

Trong lòng Thần Nam vô cùng phức tạp, Thất Tuyệt thiên nữ có liên quan rất lớn đến hắn, Mộng Khả Nhi là một trong bảy hóa thân, nếu có ngày ngũ thân quay lại, phát hiện được bí mật, hắn và nàng ắt phải quyết sinh tử.

"Tiểu Vũ, sao muội lại tới?" Tiếng hét của Tiềm Long vang lên trong đám đông.

Thần Nam kinh hãi, nhanh chóng tiến vào đám đông.

Chỉ thấy Long Vũ đang nhắm chặt mắt, một cỗ sức mạnh hùng hậu từ thể nội lưu chuyển, làn da lấp lánh như ngọc phát ra hào quang chói sáng, năng khiếu nhú mào, trong lúc hôn mê vẫn liên tục lăm bằm.

Thần Nam gầm lên không ổn, vội đón lấy Long Vũ đang nằm trong lòng Tiềm Long, tổng nguyên khí vào thể nội nàng nhưng đã muộn. Cỗ sức mạnh khủng khiếp kia đã bộc phát, hất văng bọn hắn ra xa.

Long Vũ nhắm mắt, nổi lờ lững trên không, mái tóc dài đen nhánh không gió mà dựng lên, toàn thân phát ra hào quang bảy sắc càng lúc càng sáng, sau cùng, cả vùng samạc chìm trong hào quang.

"Nàng...nàng ta quả nhiên là Thất Tuyệt chi thân?" Đức Mạnh vừa kinh vừa nộ, đồng thời hơi hoảng sợ.

Pháp Tổ cũng vô cùng kinh hãi, tuy y đoán được hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ đã hiện thể nhưng không ngờ ngay cạnh đó cũng có một.

Chương 356

Tổ thần của Tình Dục đạo

Lúc đó mọi người đều kinh hãi, không ngờ Long Vũ ngay cạnh lại là thiên nữ chi thân, quả nhiên nàng là Thất Tuyệt thiên nữ trong truyền thuyết.

Long Vũ nổi trên không, chỉ có mái tóc đen dài khẽ phát phơ, tô thêm vẻ phiêu dật xuất trần, dung nhan khuynh quốc khuynh thành đẹp như ngọc, cộng thêm một tầng hào quang lưu động, ngọc thể thon thả phủ thánh khiết quang huy khiến nàng như tiên tử trên trời.

Chúng thần cũng phải ca ngợi vẻ mỹ lệ của nàng, khí chất cao khiết khiến thần linh cũng tự thẹn không so nổi.

Nhưng con người tú lệ vô song đó lại là Thất Tuyệt thiên nữ, chúng thần đều kinh hãi.

"Tiểu Vũ... sao lại là Thất Tuyệt thiên nữ?" Tử Thần Tiềm Long không còn giữ nổi bình tĩnh, kích động run người, gầm lên: "Ta với nó là huynh muội, nó không thể do thiên địa tinh khí hóa thành mà là một nữ tử có máu có thịt."

Tiềm Long không chấp nhận nổi sự thật này, lại sợ Pháp Tổ và Đức Mạnh đồng thời tiến công, lúc đó dù Thần Nam tương trợ cũng không thể chu toàn.

"Giết ả đi." Trong mắt Đức Mạnh ánh lên tia sáng lạnh lùng, đối phó với Thất Tuyệt thiên nữ có năm hồn, y chỉ có nước chết nhưng với một thiên nữ đang thức tỉnh thì y nắm chắc. Nếu liên hợp với Pháp Tổ, Thần Nam và diệt được Long Vũ, coi như việc thành đến chín phần.

Vừa này trong tuyệt bách, Thất Tuyệt thiên nữ mạnh đến độ khiến y vỡ mật, không thể để địch nhân cỡ đó mạnh thêm một tầng, bằng không y chắc rằng không ai đối phó nổi.

Thần Nam không nói gì, dùng hành động trả lời, trường kích trong tay

giơ ngang, chặn trước Long Vũ. Hắn không cho phép bất cứ ai thương tổn nàng mảy may, mười năm bên nhau, ba năm gắn bó, dù chết hắn cũng không cai được chạm vào sợi tóc nàng.

"Thần Nam, ngươi định làm gì?" Đức Mãnh cầm thần kiếm, vẻ mặt bất thiện, lúc ở trong tuyệt bích, y bị Thất Tuyệt thiên nữ sỉ nhục quá đỗi, phải nhân cơ hội này tẩy đi.

"Ân tình của nàng với ta nặng như núi, ai muốn động thủ cứ việc bước qua xác ta." Lời lẽ vô cùng băng lãnh, dứt khoát như chém đinh chặt sắt.

Tiền Long gầm lên: "Đức Mãnh ngươi dám động vào một sợi tóc của muội muội, dù ta không địch nổi ngươi cũng phải cho ngươi biết cơn giận của Thần Hoàng, dùng máu của ta khiến ngươi trả giá đắt."

"Ha ha, bắt quá là Thần Hoàng, ngươi giận thì sao? Ha ha..." Đức Mãnh bật cười.

Quanh thân ảnh cao lớn của Tiền Long cuồn cuộn ma khí như có minh hỏa rực cháy, giờ thanh tử thần liêm đao sáng chói lên: "Ta chỉ là Thần Hoàng nhưng sự phụ Ma Chủ của ta từng nói rằng nếu ta liều mạng, ắt sẽ tạo thành trọng thương cho kẻ hơn ta một cấp."

"Ma Chủ?" Hai mắt Đức Mãnh sáng lên một cách đáng sợ: "Quả nhiên là đệ tử của Ma Chủ, ta biết ma công lúc liều mạng của hắn..."

Lời Tiền Long nói không chỉ khiến Đức Mãnh mà cả Pháp Tổ và chúng thần đều kinh hãi, trải qua Vô thiên chi nhật, danh tiếng Ma Chủ đã vang khắp thiên hạ như người điên cuồng nhất.

Trong một ngày đã tổng tiến mọi thiên giai cao thủ của lưỡng giới, quả thật quá ư điên cuồng.

Tiền Long là đệ tử của ông ta, dù không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, giết Tiền Long thì ngàn năm nữa khi Ma Chủ quay lại, ai chống nổi cái thế ma uy!

"Ha ha.... Đệ tử Ma Chủ thì sao? Đệ tam giới cũng không phải dễ trêu, anh hùng bao đời đã gục ngã ở đó. Tại nơi cường giả

tung hoành như thế, Ma Chủ cưỡng ép ngàn ấy thiên giai cao thủ vào, hiện tại ở đệ tam giới được ung dung chẳng? Chỉ e ngày nào cũng bị người tạt tạt, lại thêm đệ tam giới hiểm ác vô cùng, y sống được trăm năm đã là quá giỏi."

Đức Mạnh lại quay sang nói với Pháp Tổ: "Thất Tuyệt thiên nữ vốn không thuộc về giới nào, với cá tính vô pháp vô thiên, coi thiên hạ thương sinh như cỏ rác, lúc ở quay lại ắt tạo thành kiếp nạn khủng khiếp, ta thấy chúng ta nên liên thủ, trừ đi một hóathân của ở trước đã."

"Có lý, Thất Tuyệt thiên nữ không phải loại hiền lành gì." Pháp Tổ gật đầu: "Thể nội Long Vũ có Thất Tuyệt tàn hồn, vừa này một trong năm đạo tàn hồn đã xuất ra một, dung hợp với nàng ta, tất cả đều là lừa gạt, ai dám nói rằng bảy hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ không thể cùng xuất hiện, cũng như ở không thể chuyển thể đầu thai?"

Các Tây phương thần linh đến từ thần vực đều chuẩn bị sẵn sàng ác chiến.

Thiên giai cao thủ như Thần Nam quá mạnh, năm xưa diệt Tùng Tán Đức Bố, đấu với Hắc Khởi, giết Ni Trọng, phế A Lý Đức, lần lượt tiêu diệt ba vị Thái cổ quân vương, lại truy sát Pháp Tổ lên trời xuống đất cũng không thoát được.

Khuôn mặt Long Nhi căng thẳng hẳn lên đứng trên vai Thần Nam, Tử Kim thần long rảo bước lên đứng cạnh hắn, Đại Ma, Huyền Trang, Lý Đạo Chân cũng không nói gì, cùng đứng về phe hắn.

"Thần Nam, chúng ta là bằng hữu, không nên vì một nữ nhân mà trở mặt. Chúng ta đều đạt đến thiên giai cảnh giới, có thể vạn cổ trường tồn, thọ cùng thiên địa, trên đời này thiếu gì nữ nhân, có nên vì một nữ nhân bất thường mà trở mặt với nhau chẳng?"

Thần Nam im lặng, có nói nhiều cũng vô ích, lạnh lùng thốt: "Nói ít thôi! Thiên - giai - đại - triệu - hoán - thuật!"

Chúng nữ niệm xong, hư không vỡ nát, một quỷ ảnh khổng lồ đỉnh thiên lập địa xuất hiện tại sa mạc, mười ba năm nay Thần Nam mới lại triệu hoán Thiên Quỷ.

Khô lâu cốt như ngọn núi trắn áp được không ít Thần Vực caothủ, ai cũng nhớ rõ tình cảnh năm xưa Nguyên tổ Hỏa thần bị Thiên giaiđại triệu hoán thuật giày vò muốn chết không được, muốn sống không xong.

Khôngchỉ Thiên Quỷ xuất hiện mà đứng trên bờ vai rộng của nó còn có một thânảnh, là hoạt tử nhân Cổ Tư nhiều năm không gặp, từ đó đến nay y vẫntheo Thiên Quỷ tu luyện, thấy Thần Nam liền mừng ra mặt, lập tức bayxuống.

Được Tử Kim thần long cho biết tình huống, Cổ Tư bèn phắttay mở ngay nội thiên địa, tu vi của y đã đạt đến Thần Vương cảnh giớinên tức thì âm phong gào rú, vô số cương thi, quỷ phách tiến ra, đó đềulà lão thi ẩn tu tại Phong Đô sơn, không ít quỷ mị đạt đến tu vi khiếnthần linh phải nhường bước, lần này Cổ Tư triệu hoán toàn bộ ra.

Tuy không đủ đối phó với thiên giai cao thủ nhưng khí thế này khiến người ta không dám coi nhẹ.

Lúcđó Thần Nam chợt thấy nội thiên địa rung lên, vôi mở ra cho Long BảoBảo và Tiểu Phụng Hoàng ra ngoài, cả hai đều là tiểu thiên giai caothủ, chiến hồn chi hỏa đã được đốt lên, ý thức chiến đấu từng có thứctỉnh.

"Ngẫu mẽ đầu phát, hóa ra ta có thể thông qua nội thiênđịa cảm nhận mọi việc bên ngoài. Ta đến đây! Bảo bảo Thiên Long - đạitriệu hoán thuật!"

Tiểu long quát lớn, hư không vỡ nát, từ khônggian thông đạo xuất hiện một đội nhân mã của Quang Minh giáo hội ở Nhângian, gồm Thần Vương lão giáo hoàng, thần bí lão giả trong thiên đườngvà hai con thần thú có thể thanh toán cả Thần Vương, cộng thêm một hủảnh mờ mờ: giáo hoàng đời thứ nhất. Theo sau còn có không ít cường giả.

Sauviệc xảy ra hồi mười ba năm trước, Long Bảo Bảo mấy lần tìm đến QuangMinh giáo hội, giáo hoàng đời thứ nhất chuẩn bị cho nó một tòa tế đầidể có việc gì sẽ trực tiếp triệu hoán.

"Ta cũng đến." Tử Kim thần long nhớ ra một việc, quát lớn: "Long đại gia - Thiên giai đại triêu hoán thuật! Bất tử lão cường, ra đi."

Nó trực tiếp mở nội thiên địa, thả một mảnh nhân cao cả trượng tiến ra, là tín sứ năm xưa của đệ ngũ giới.

"Y còn sống ư?" Năm đó có không ít người từng gặp Bất tử lão cường này.

"Y chết mới là kì lạ! Thiên giai cao thủ đó, là một Bất tử lão cường, hiệu xưng thần thoại về sau của đệ ngũ giới, tuy tự nhận thuộc phe Đức Mãnh đến báo tin nhưng y đã nói láo, y không phải người của bọn Đức Mãnh mà thuộc về phe trung lập, không muốn bị cuốn vào cuộc chiến giữa song phương, chạy đến chỗ chúng ta tránh nạn, ở lại trong nội thiên địa của ta ăn uống bét nhè rồi không chịu đi nữa, tức chết ta mà."

Bất tử lão cường thấy Đức Mãnh liền lui lại mấy bước, "u oán" nói với Tử Kim thần long: "Long huynh đúng là không nể mặt."

Tử Kim thần long đại nộ: "Bao nhiêu năm nay, người xài đồ của ta, ở trong nội thiên địa không chịu đi, hôm nay ta cũng không dùng người đối phó với Đức Mãnh lão tiểu tử, xử lí bọn chủ thần kia là được, nếu chúng dám xông lên, cứ việc cho bọn Vương bát đản ấy biết tay."

Lời lẽ của lão du côn phi thường thô bỉ, chọc cho Đức Mãnh và các Tây phương thần linh nóng mắt, Đức Mãnh nhìn Bất tử lão cường nhưng không nói gì.

Phe Thần Nam tuy thiên giai thực lực không địch nổi phe Đức Mãnh nhưng nhân số và khí thế lại trên hẳn, thành ra ngang nhau.

Thần Nam đứng đầu, đứng cạnh là Tiềm Long sẵn sàng liều mạng cùng ba tiểu thiên giai cao thủ Long Nhi, Tiểu Phượng Hoàng, Long Bảo Bảo.

Đại Ma, Huyền Trang, Cổ Tư đứng sau, một trường đại chiến sắp xảy ra.

Ngoài xa, những thần linh trung lập vội vàng tránh đi.

"Haha... binh đối binh tướng đối tướng!" Pháp Tổ chưa tỏ rõ thái độ giờ đưara quyết định, nếu không vì muốn lấy được Thái Thượng vong tình lục, y không đời nào đứng về phe Đức Mạnh.

Thần Nam nhảy lên cao đối diện với Đức Mạnh và Pháp Tổ, Long Nhi, Tiểu Phượng Hoàng, Long Bảo Bảo và Thiên Quỷ bám theo. Tiềm Long cũng muốn xông lên nhưng bị Thần Nam ép ở lại bảo vệ cho Long Vũ.

"Các người lui lại, ở cạnh phụ trợ cho ta." Thần Nam quát vang, cầm phương thiên họa kích xông lên, tuyệt thế hung kích xé toang không gian lao vào Đức Mạnh.

Thoáng chốc cây kích đã biến hóa thành cả ngàn trượng, chém vào eo Đức Mạnh, đồng thời hấn không khách khí gì, tung ngay đòn "Tam Thiên Đại Thế Giới" phátan không gian bao quanh Pháp Tổ, năng lượng vô tận vây lại. Tuy dọc đường đã trải qua nhiều việc nhưng không lãng phí mất nhiều thời gian, còn một ngày nữa mới đến thời điểm bát hồn ly thể.

Tất nhiên, hai đòn này không làm khó được lưỡng vị thiên giai cao thủ, cả hai nhanh chóng lùi lại, ma pháp công kích rục trời và vô tận thần kiếm tràn sang Thần Nam.

Thiên Quỷ và ba tiểu thiên giai cao thủ vội xuất thủ, giúp Thần Nam hóa giải công kích.

"Khí Thôn Sơn Hà!"

Thần Nam quát lớn, khiến Pháp Tổ và Đức Mạnh cả kinh, trước đây họ được thấy uy thế của Ma Thôn Thiên hạ, ngay cả Thái Thượng hư ảnh cũng bị thánh toán, công pháp cũng tương tự như thế sao lại không khiến họ kinh hãi.

Tính chất Khí Thôn Sơn Hà khác hẳn nhưng công pháp không khác bao nhiêu, vô tận ma khí tràn ra, xé nát một phiến u minh chi vực, trực tiếp phong tỏa Pháp Tổ bên trong, lại tràn ra ma khí ngút trời, liên tục oanh kích.

Thần Nam nhanh chóng lao vào Đức Mạnh, quân vương thái cổ từng đại chiến Thiên Long kị sĩ, lại bị Thất Tuyệt thiên nữ hành hạ, bị thương nguyên khí nên Thần Nam muốn tập trung toàn lực đối phó trước.

"Grào..."

Một tiếng gầm vang dội, sau lưng Thần Nam xuất hiện ma ảnh đỉnh thiên lập địa, hấn không dung hợp vào nhưng hắc ảnh vẫn vận động theo động tác của hấn.

Hung kích chém xuống, trong tay ma ảnh vận trượng cũng xuất hiện ma binh đen sì, hung hấn bổ vào Đức Mạnh.

Đức Mạnh giật nảy người, bóng dáng Thần tổ khiến y kinh hãi.

"Pháp Tổ, ta giúp ngươi thoát khỏi, chúng ta liên thủ diệt hấn." Đức Mạnh không chính diện đấu với Thần Hoàng mà nhanh nhẹn vùng thần kiếm chém ra, giúp Pháp Tổ phá vây.

Hai đại thiên giai cao thủ hợp lực, thoáng chớp đã phá tan phiền u minh chi vực.

Thấy hai người lại liên thủ, Thần Nam ngẩng mặt lên trời hú vang: "Ma Thôn Thiên Hạ."

Ma ảnh sau lưng lực bạt sơn khí cái thế, phát ra ma khí như hải dương vô tận, thoáng chớp đã phủ bóng đêm kín mặt đất, tràn tới Pháp Tổ và Đức Mạnh.

Cửu thiên thập địa, duy ngã ma tôn!

Khí thế đó quả vậy! Ma ảnh gần như nuốt chửng thiên địa, vây chặt Pháp Tổ và Đức Mạnh.

Nếu tu vi của Thần Nam đủ sâu, đương nhiên đó là đòn trí mệnh nhưng hấn không phải là Thái cổ cao thủ, bát hồn đã liên tục chinh chiến, có phần mỏi mệt, giờ lại thi triển công pháp với uy thế này, đương nhiên không phát huy được hết.

Tuy không vây được hai thiên giai cao thủ nhưng ma ảnh như trời kia cũng mờ dần.

Các Tây phương Thần Vực cao thủ đang hỗn chiến không khởi hoan hỉ, bọn Đại Ma, Huyền Trang lại tỏ ra trầm trọng.

Nhưng đúng lúc đó, một tràng cười trong vắt vang lên, tiếng cười mê đắm khiến vô số thần linh nảy lòng thương yêu.

NamCung Tiên Nhi diễm quan thiên hạ, tà váy dài phát phơ trên không, thân thể xinh đẹp lướt tới, tư dung diên đảo chúng sinh khiến chúng thần say mê.

Vưu vật này quả thật tuyệt diệu, da trắng hơn tuyết, dung nhan vô song, mỉm cười tươi tắn nhưng vẫn xuyên qua chỗ tam đại cao thủ giao chiến, vô tận ma khí lần lượt lượng hùng hồn mà Đức Mạnh và Pháp Tổ xuất ra chống lại ma ảnh không mấy may tổn thương đến nàng ta.

Không chỉ chúng thần mà ba thiên giai cao thủ Thần Nam, Đức Mạnh, Pháp Tổ cũng kinh hãi, đương nhiên phải có thiên giai tu vi mới xuyên qua chiến trường ung dung như vậy. Nhưng Nam Cung Tiên Nhi làm sao có tu vi ấy?

"Ba vị hà tất phải động can qua, nghe ta nói một câu, ha ha..." Tiếng cười kiều mị vang lên bên tai ba người.

Ma ảnh đỉnh thiên lập địa đã mờ hẳn đi, Thần Nam thu tay, Pháp Tổ và Đức Mạnh thoát khốn, tam đại cao thủ lại gườm nhau.

Pháp Tổ hình như nghĩ ra, cả kinh thốt lên: "Nam Cung Tiên Nhi? Ta còn tưởng là xảo hợp, hóa ra thật sự là người."

Y nói vậy khiến cả chúng thần lẫn Thần Nam và Đức Mạnh kinh ngạc, nên nhớ Pháp Tổ là cường giả từ Thái cổ thời kì, thế chẳng hóa ra Nam Cung Tiên Nhi là nhân vật cùng thời đại với y sao?

"Ha ha" Tiếng cười như chuông bạc vang lên khiến các thần linh gân cốt mềm nhũn, không dám chạm vào tư thái mê hoặc đó.

"Không ngờ, không ngờ." Pháp Tổ liên tục kinh thán: "Ta vẫn nghĩ tổ thần của Tình Dục đạo Nam Cung Tiên Nhi, hiệu xưng xuyên qua vạn hoa không chạm lá đã tiêu tan rồi, không ngờ người đã tỉnh lại."

Đúng là đại sự kiện, tổ thần của Tình Dục đạo tái hiện thế gian! Hơn nữa lại trong vai một đệ tử của đạo mình.

Cả chúng thần và Thần Nam đều kinh hãi, hấn và Nam Cung Tiên Nhi từng quen biết, hiểu biết về nàng ta cũng nhiều hơn chúng thần, ban đầu chỉ là một cao thủ Nhân gian giới, sau này có nghe nói nàng ta là chuyển thế của tổ sư Tình Dục đạo từ vạn năm trước, hiện tại trở thành luôn tổ thần.

Quả thật là bách biến ma nữ.

"May mắn thôi, ta từng bước tìm lại sức mạnh, từ trong cơn mê tỉnh lại..." Nam Cung Tiên Nhi tuy không nói rõ nhưng những gì nàng ta trải qua chắc chắn vô cùng phức tạp.

"Bangười các người không nên tranh đấu, ta có biện pháp chiết trung, có thể giải quyết mâu thuẫn, ha ha...Phía trước là cấm địa của Thời Không đại thần, sao lại động can quan ở đây?" Nam Cung Tiên Nhi kiều mị mỉm cười.

Đức Mạnh hỏi: "Người có cách gì?"

"Hi hi...bốn vị thiên giai cao thủ chúng ta liên thủ, áp chế linh thức của Thất Tuyệt thiên nữ trong thân thể Long Vũ để nàng ta làm chủ đạo, vừa giải trừ mối lo cho Pháp Tổ các người, vừa không khiến tiểu tình nhân của Thần Nam tổn thương mấy may, lại có được sức mạnh thiên giai, không phải lưỡng toàn kỳ mỹ sao? Ha ha..."

Thần Nam đương nhiên đồng ý, Pháp Tổ và Đức Mạnh trầm mặc hồi lâu, sau cùng cũng gật đầu.

"Muốn áp chế ta? Hừ, dễ thế sao?" Tuyệt mỹ nữ tử đứng trên không mở bừng mắt, khí chất của Long Vũ biến hấn, tròng mắt như nước giờ bắn ra hai đạo hào quang lạnh người.

Chương 357

Nữ hoàng của đệ lục giới

"Thất Tuyệt thiên thân, ai diệt được? Các ngươi vọng tưởng phong ấn linh thức của ta, đúng là không biết tự lượng."

Long Vũ cười lãnh khốc, lúc này nàng không còn nét gì hiền hòa của Long Vũ ngày trước, hàn quang trong mắt khiến người ta lạnh mình, toàn thân phát ra lãnh âm khí tức, trừ tứ đại thiên giai cao thủ, ai cũng bắt an trong lòng.

"Tiểu Vũ...muội đây chẳng?" Tiềm Long tỏ ra thống khổ, sau cùng gầm lên: "Thất Tuyệt thiên nữ, mau ra khỏi thân thể muội muội, đừng có nhắm vào ta, có bản lãnh mau cùng ta quyết chiến."

"Haha..." Thất Tuyệt thiên nữ mượn thân Long Vũ cười vang: "Ca ca thân ái, muội là Long Vũ, cũng chính là Thất Tuyệt thiên nữ. Bất quá có nhiều việc 'Long Vũ' không biết, bây giờ một nửa tàn hồn quay lại, sức mạnh ngủ say trong thân thể thức tỉnh, tái hiện cảnh giới tu vi của thiên nữ năm xưa. Yên tâm đi, ca ca thân ái, những gì trải qua của 'Long Vũ' trong những năm qua sẽ được giữ nguyên, quyết không quên các ngươi, caca, phụ mẫu, vẫn là thân nhân của muội, các ngươi sẽ có vô thượng vinh diệu, còn những kẻ khác? Ha ha... vận khí không được thế đâu."

"Người áp chế linh thức của Tiểu Vũ, mau thả nó ra!" Tiềm Long gầm vang, toan xông lên.

"Caca...huynh...mau đi đi...ả mạnh lắm...." Khí thế bá cường của Long Vũ đột nhiên biến đổi lộ ra thần sắc nguyên bản, nhưng chỉ tồn tại một sát na đã lại biến.

Bọn Thần Nam, Tiềm Long vô cùng hoan hỉ, Long Vũ vẫn chưa bị dung hợp, mà chỉ bị áp chế.

Thần Nam quát vang, cảm tuyệt thế hung kích tiến lên, Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ, Đức Mạnh cũng theo sau, giờ họ không thể ôm lòng riêng tư, đã đắc tội với Thất Tuyệt thiên nữ thì xuất thủ nhất định

phải thành công, bằng không ngày sau vô cùng hậu hoạn.

"Ha ha..." Long Vũ cười vang, dung nhan tuyệt mỹ băng lãnh vô cùng, không thèm nhìn đến tứ đại thiên giai cao thủ: "Thêm người thì sao? Nên biết cùng là thiên giai cao thủ, thực lực cách nhau cực xa, các người có liên thủ vẫn không thể lấp nổi khoảng cách với ta."

Lời lẽ cuồng vọng cực độ nhưng khiến Đức Mạnh kinh hãi vô cùng, bởi y từng ném khổ đầu.

Chúng thần cũng vậy, nên nhớ đó mới chỉ là một hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ, nếu đúng như ả nói, một đã đủ đối kháng với tứ đại thiên giai cao thủ, nếu chân chính hợp nhất, chắc chắn không chỉ đơn giản là cộng bảy lần sức mạnh vào.

Nghĩ thôi đã đủ khiến chúng thần lạnh người.

Khắp thiên địa này chắc cũng không chống nổi sức mạnh cỡ đó.

"Thần Nam... ả đang hư trương thanh thế... để kéo dài thời gian... đừng cho ả thời gian..."

Long Vũ lại lên tiếng, đúng lúc quan trọng nhất đã chỉ ra trạng thái chân thật của Thất Tuyệt thiên nữ. Thất Tuyệt nữ đang ở ở trong thân thể, muốn dung hợp với nàng nhưng chỉ thành công đốt lên sức mạnh ngủ sâu trong đáy hồn nàng, thiên nữ đang cố cướp lấy sức mạnh của nửa Thất Tuyệt tàn hồn mới tỉnh lại đó.

Tu vi nguyên bản của Long Vũ kém thiên giai cảnh giới quá xa, thành thử có sức mạnh khủng khiếp nhưng vẫn tranh đấu không lại bán hồn xâm nhập vào thân thể và bị áp chế.

Hung kích trong tay Thần Nam bổ xuống, không hề chém hay gạt mà mang theo sức mạnh phong ấn hùng hậu, lưỡi kích quét đến mình Long Vũ, luồng sức mạnh này sáng lên như ánh sao rồi trùm xuống.

Từ mắt Long Vũ xẹt thần mang, mái tóc dài dựng lên, thân thể bùng lên hào quang bảy màu, nhanh chóng đánh tan sức mạnh phong ấn của Thần Nam, chúng thần đều nhìn ra, thân thể nàng không động, vẫn đứng yên trên hư không.

Pháp Tổ, Đức Mạnh đồng thời cười vang, không hề cố kị gì mà công tới Long Vũ. Nam Cung Tiên Nhi cũng cười, trong giây phút này mà tuyệt thế vu vật vẫn không quên thi triển thủ đoạn mị hoặc điên đảo chúng sinh khiến thần tiên quan chiến như say như si.

Đương nhiên Thất Tuyệt thiên nữ đang hư trương thanh thế, lúc đó ả chưa hoàn toàn nắm được thân thể Long Vũ, không thể di động, đành bị động phát ra thần quang ngăn lại.

Tứ đại thiên giai cao thủ, nắm được cơ hội này, lẽ nào lại bỏ qua.

Bốn người cùng động thủ, xuất ra đạo đạo sức mạnh phong ấn từ bốn phía chụp lấy Long Vũ, hào quang bốn màu ép cho Thất sắc thần quang mờ dần, sa cùng thu lại chỉ còn nửa xích, bị triệt để bức hồi thể nội.

Hung quang liên tục lóe lên trong mắt Đức Mạnh, y đã mấy lần toàn xuất thủ giết Long Vũ, giờ lại gặp cơ hội hiếm có này, xuất thủ là phá tan linh hồn nàng nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nại được. Y biết khi áp chế được Thất Tuyệt thiên nữ, Pháp Tổ sẽ không cùng y liên thủ đắc tội với Thần Nam, một mình y dại gì mà chạm vào đại ma vương kia.

Diệt cường địch cần toàn lực công kích là được, nhưng phong ấn phức tạp hơn nhiều, khiến người ta có cảm giác, thừa lực mà không thể dùng, dù tứ đại cao thủ có sức mạnh thiên giai nhưng không thể lập tức phong ấn Thất Tuyệt thiên nữ.

Một mình chống lại bốn vị thiên giai cao thủ, đủ nói lên chỗ đáng sợ của Thất Tuyệt thiên nữ.

"A....."

Thất Tuyệt thiên nữ liên tục gằm lên nhưng thân hình vẫn không thể động đậy, chỉ biết bị động phòng ngự, hào quang bảy sắc phủ quanh ả càng lúc càng gằm đăm, sau cùng toàn bộ bị bức vào thể nội.

Từ trên không, tứ đại cao thủ lao xuống như điện quang, tám chưởng cùng bổ ra, bày bố đạo đạo cấm chế trên mình Long Vũ, rốt cuộc tạm thời phong ấn được sức mạnh của thiên nữ.

Nam Cung Tiên Nhi lên tiếng: "Hiện không cần lo lắng về sức mạnh của ả, chúng ta dùng thần thức xuất kích."

Nàng ta nói không sai, muốn phá được linh thức của Thất Tuyệt thiên nữ, chỉ có cách dùng thần thức quyết chiến, đại thiên giai cao thủ liên thủ công vào.

Chúng thần đứng quanh bảo vệ cho tứ đại cao thủ không bị quấy nhiễu, lúc bốn người thi pháp phải dùng thần thức, thân thể tạm thời mất quyền chủ đạo.

Từ mắt Thần Nam, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh, Pháp Tổ cùng bắn ra hồng quang, xạ vào mắt Long Vũ.

Đó là thần thức của họ hóa hình thành, tất cả tiền vào tâm hải Long Vũ.

Tâm hải như một vùng hỗn độn, Long Vũ bị khốn trong đó, một nữ tử giống nàng dị thường đứng cạnh bắn ra hào quang sáng rực, tựa hồ muốn luyện hóa nàng, đương nhiên đó là Thất Tuyệt thiên nữ.

"Hôm nay Thất Tuyệt ngươi sẽ phải linh thức tịch diệt!" Đức Mạnh gầm vang, thấy cừu nhân y đồ lừ hai mắt, xông tới đầu tiên.

Nam Cung Tiên Nhi cười yêu kiều: "Thất Tuyệt thiên nữ uy chấn thiên hạ, hôm nay có may mắn được thấy hóa thân, đúng là vinh hạnh! Nhưng Long Vũ có mặt tại cõi đời này trước, ta thấy bà không nên xuất thế nữa, đem bánhòn tặng cho nàng ta, không phải hoàn mỹ sao?"

Pháp Tổ không nói gì, theo sát Đức Mạnh. "A..." Thất Tuyệt thiên nữ ngẩng lên hét vang, đại chiến khốc liệt với hai người.

Thần Nam nhanh chóng tiến vào vùng hỗn độn cứu Long Vũ ra, đoạn cùng Nam Cung Tiên Nhi lướt ra, mấy người đang đánh đến nổi hôn thiên ám địa, cảnh tượng vô cùng kinh nhân, Thất Tuyệt thiên nữ không thẹn là chí tôn cường giả được liệt danh ngang hàng nhưng Thái Thượng, Thần tổ.

Nhưng cả có mạnh nữa cũng chỉ là một hóa thân, không cách nào chống nổi bốn vị thiên giai cao thủ, nếu chỉ bằng một hóa thân mà đánh bại cả bốn mới đúng là nghịch thiên.

Giãy giụa vật vã, sau cùng ả cũng bị bốn người áp chế, lớn tiếng quát: "Các người dám chạm vào ta sao, nên nhớ dù chế trụ được ta nhưng không thể hủy diệt, tôi đã khiến ta sa vào luân hồi, ngày ta quay lại sẽ khiến các người tan nát. Hừ, ta còn những sáu hóa thân nữa."

"Ha ha....."

Nam Cung Tiên Nhi bật cười, không thể hiện dáng vẻ điên đảo chúng sinh nữa mà tỏ ra nghiêm túc: "Bà không thể sa vào luân hồi được, hôm nay Long Vũ sẽ hoàn toàn thay thế bà. Ha ha, tương lai sẽ có Thất Tuyệt hợp nhất bảy hóa thân nhưng quyết không phải thiên nữ nguyên bản mà là một người hoàn toàn mới."

"Người nằm mộng." Thiên nữ kinh hãi xen lẫn giận dữ, nhưng cũng vô cùng lo lắng, Long Vũ do bán hồn của ả sinh ra, tuy nhiên chưa thay thế được, cũng chưa cướp được sức mạnh ẩn trong thân thể, dù thân thể nàng ta đúng là thiên nữ. Nếu có người khác giúp, rất có thể nàng ta sẽ thay thế vai trò thiên nữ của ả.

"Hành động đi, nói nhiều làm gì." Thần Nam phát động công kích đầu tiên, hào quang nóng rực chiếu sáng cả dải thần thức.

Tứ đại cao thủ cùng xuất thủ!

"A..." Thiên nữ kêu lên thê thảm: "Ta sẽ không bỏ qua, các người biết ta là ai chăng? Là nữ hoàng của - đệ lục giới! Nếu ta có bề gì, trăm vạn thiên binh của giới chúng ta sẽ đập bằng Nhân gian giới! Lúc đó không còn ai giúp được các người."

Tin tức này quả thật thạch phá thiên kinh, dù là với các Thái cổ cường giả, đệ lục giới cũng được coi là nơi thần bí, vậy mà hôm nay bốn người lại được biết rằng Thất Tuyệt thiên nữ uy chấn thiên hạ từ Thái cổ thời kì lại là nữ hoàng của giới đó.

Nhưng đã đến nước này, bốn người không thể dừng tay, đành tiếp tục.

"A..... triệu hoán..... lục....." Thiên nữ kêu lên ngất quãng.

Long Vũ đột nhiên hét lên kinh hãi: "Ngăn ả lại."

Hào quang trên mình Thần Nam chợt nóng hơn gấp bội, nuốt gọn thiên nữ khiến ả không thể gào lên. Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh, Pháp Tổ cũng kinh hãi, lại để thẳng công lực, hào quang chói lòa phủ kín thiên nữ.

Lúc đó Long Vũ mới tỏ vẻ yên tâm: "Vừa nãy muội và ả thần thức tương thông, ả định tự hủy linh hồn, triệu hoán sức mạnh đáng sợ ra."

Sau cùng, vận mệnh của thiên nữ đã xong, linh thức bị đánh tan, sức mạnh thiên giai chuyển hết sang cho Long Vũ, một nửa sức mạnh tạm thời bị phong ấn, Long Vũ cũng chưa thể hoàn toàn điều khiển được, ngày sau từ từ tìm hiểu.

Truyền thừa của thiên nữ không đứt đoạn, từ đó Long Vũ là một trong bảy vị thiên nữ.

Đức Mạnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cùng thoát khỏi thần thức Long Vũ, tuy chỉ qua một thời thần nhưng với Long Vũ khác nào đã qua một kiếp, lạng lẽ nhìn Thần Nam, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nhưng không biết mở lời thế nào. Hiện tại Thần Nam uy mãnh nhưng sống chết của ả chưa rõ, bao lời ra đến khóe môi, nàng đều nuốt lại.

Thần Nam bước tới cạnh nàng, khẽ vuốt mấy sợi tóc lòa xòa: "Tất cả ổn rồi."

Đoạn ả ra khỏi thần thức nàng, đứng trên cao, thực hiện lại động tác, vuốt mó tóc mai của nàng rồi mới bay tới.

Lúc đó Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đã biến mất.

Lĩnh vực của Thời Không đại thần sắp xuất hiện.

Ở tận đầu sa mạc là một vùng hỗn độn, một đạo không gian chi môn lẫn trong đó, bên trên có hai đại tự thoáng ẩn thoáng hiện, Pháp Tổ

khẽ đọc: "Thời Không....."

Đương nhiên, đạo không gian chi môn này liên thông đến một trong lục đạo mà Thời Không đại thần chiếm cứ.

Sắp ra khỏi sa mạc rồi nhưng tận giờ mọi người vẫn không biết Huyết hải tula giới thật ra thuộc về ai, Thất Tuyệt thiên nữ trong truyền thuyết chẳng? Không thể khẳng định.

Tứ đại thiên giai cao thủ mở đường cho chúng thần thông qua thời không chi môn, đúng là địa vực của Thời Không đại thần, ai cũng có cảm giác lộn xộn về thời gian, phẳng phất như trải qua ức vạn năm, lại như một sát na mà thôi.

"Âm."

Một tiếng nổ vang lên, một ngách khác của thời không chi môn mở rộng, chúng thần từ thời không thông đạo tiến vào một thế giới kì dị.

Chương 358

Thời Không bảo tàng

Dòng nước nhỏ xanh biếc như sợi dây lưng bằng ngọc uốn mình chảy, tiếng nước róc rách vang lên như tiếng reo vui vượn về xa xăm. Trong nước có những viên đá trứng ngỗng màu sắc rực rỡ trải ra như bức tranh, cá gập người vẫn tung tăng bơi lội, dấy lên từng làn sóng.

Vô vàn đóa hoa bùng mở, sắc màu đua chen, mùi hương thơm mát thoang thoảng trong không trung, thấm vào tâm tì mọi người, tiếng chiu lóc chóc vui tai như khúc ca rộn ràng theo gió bay xa.

Ngoài xa, tiểu hồ như viên lam bảo thạch phản xạ điểm điểm quang mang, đẹp đến mê người.

Tất cả đều an lành, thánh cảnh khiến lòng người say mơ.

So với Huyết hải, sa mạc, khung cảnh này quá mỹ lệ, khiến chúng thần phải chặc lưỡi than thầm.

Đây là lĩnh vực của Thời Không đại thần sao? Là một đạo trong Tiểu lục đạo? Đoàn người chìm trong thánh cảnh, ngay cả vườn tiên nơi Thiên giới cũng không được tường hòa như nơi này.

Chúng thần đặt chân lên hoa thơm cỏ biếc, đi vào phía sau của vùng không gian, dọc đường thẳng cảnh vô số, cây cối lấp lánh thần quang, trân cầm dị thú gặp người không sợ... tất cả như trong thế giới đồng thoại.

Trong lúc đi tới, chúng thần phát hiện một việc vô cùng kinh ngạc. Nhưng đóa hoa rực rỡ, ngay khi trải qua thời khắc đẹp nhất liền nghịch chuyển kinh nhân, từ mãn khai trở về nguyên điểm - hoa lồi.

Khung cảnh đó khiến người ta kinh hãi vô cùng, mọi đóa hoa đều như vậy, đang nở bùng rực rỡ nhưng không kéo dài lâu mà từ từ nghịch chuyển thành những nụ hoa mơn mở chờ ngày xòe cánh.

Chúng hình như cũng đang luân hồi, liên tục quay lại, quá trình từ

đóa hoa đang nở biến thành nụ hoa vô cùng mới mẻ mà kì dị.

"Không hổ là Thời không chi thần!" Ngay cả Đức Mạnh cũng phải lên tiếng khen: "Tuy đã tan biến vô số năm tháng nhưng đạo mà y sáng tạo ra vẫn vận chuyển theo pháp tắc chế định ban đầu, thật sự thần diệu."

Pháp Tổ cũng vô cùng ngạc nhiên, cẩn thận quan sát mọi thứ. Y là ma pháp sư từ Thái cổ thời kì, hơn nữa còn là tổ thần của tinh thần ma pháp, rất ít người sánh được về mặt nghiên cứu thuật pháp. Y cảm giác được một cỗ sức mạnh bản nguyên của ma pháp ở đây.

Phát hiện này khiến Pháp Tổ suýt nữa kêu lên, sau đó y bỏ qua đám đông chung quanh, toàn tâm toàn ý chìm vào cảm ứng kì diệu, tìm đến nguyên bản khiến tâm hồn y lay động. Nếu phát hiện, không chừng y sẽ nâng tu vi thêm một tầng.

Không chỉ mình y mà Nam Cung Tiên Nhi cũng vậy. Thân là tổ thần từ Thái cổ thời kì, kiến thức quảng bác, dù gần đây nàng ta dốc tâm dốc lực tìm lại sức mạnh năm xưa nhưng còn mất nhiều thời gian mới mong triệt để khôi phục, nếu gặp được ở đây sẽ khôi phục trong một sớm một chiều.

Nàng ta thấy địa phương này khác hẳn những nơi khác, dường như có sức mạnh nguyên tuyền đang vẫy gọi, cơ duyên lớn như vậy mà nắm bắt được, chưa biết chừng sẽ lên đến đỉnh cao.

Nam Cung Tiên Nhi thu liễm tuyệt thế mỹ thái, vưu vật diễm quan thiên hạ này tỏ ra vô cùng trang trọng. Vừa nghiêm túc lại, dáng vẻ nàng ta như thánh khiết nữ thần, cơ hồ khiến người ta tưởng đó là một người khác với Nam Cung Tiên Nhi trước đây.

Đức Mạnh cảm thán xong, cùng dần thấy dị thường, y không phải người của thế giới này, đương nhiên không hẳn cảm như Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ nhưng từ biểu hiện của mọi người cũng tìm ra khí tức không tầm thường. Sau cùng, y cùng tham gia tìm về sức mạnh bản nguyên của nơi này.

Thần Nam đương nhiên cảm ứng thấy, nhưng không quá để tâm như ba người kia, mà nỗ lực tìm Thời Không tháp, nhiệm vụ chủ yếu của

hắn khi tới đây.

Thời gian trôi đi, chúng thần cũng nhận ra, học theo Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh, bắt đầu dụng tâm cảm ngộ.

Duy có Thần Nam đăng không bay vào vùng sâu của thiên địa này, đã đến nơi cần đến, y nhất định phải tìm thấy Thời Không tháp.

Bọn Đại Ma, Huyền Trang, Tiềm Long, Lý Đạo Chân hỏi hắn muốn tìm gì rồi cũng tham gia đội ngũ truy tìm. Ba con thần thú và Long Nhi càng không cần phải nói, chia nhau ra hành động ngay.

Hiện tại Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng đều là tiểu thiên giai cao thủ, nằm giữa khoảng Thần Hoàng đỉnh cấp và thiên giai sơ cấp, tiềm lực ngang ngửa với Long Nhi.

Ngoài thân thể chúng cháy rực chiến hồn chi hỏa, càng lúc càng sáng.

Xem ra Tử Kim thần long lạc hậu hơn nhưng nó lại chi phối được một thiên giai cao thủ chân chính, là Bất tử lão cường. Mỗi lần nghĩ đến kẻ chiếm nội thiên địa của nó mà tu dưỡng, tu luyện hơn mười năm nay, nó lại phun lửa ra mũi.

Thiên Quỷ cùng Cổ Tư và nhóm cường thi, quỷ mị và người của Quang Minh giáo hội là lực lượng tìm kiếm chủ yếu.

Thần Nam một mình phi hành hơn trăm dặm, hắn kinh dị nhận ra rằng mình đã đến điểm tận đầu của vùng không gian, phía trước là vùng hỗn độn, tất cả quy về bản nguyên, không hề có thông lộ.

Khắp vùng hỗn độn là những hoa rơi vô tận khiến người ta có cảm giác ưu thương, hương thơm dịu dịu ru hồn người.

Thần Nam không nghĩ nhiều, nhanh chóng chuyển hướng sáng góc khác nhưng chỉ hơn trăm dặm là đến tận đầu, lại thấy hoa rơi vô tận...

Cánh hoa sáng lấp lánh như ngọc, không biết chúng từ đâu mà liên tục bay bay.

Thần Nam bay đủ tám hướng, phát hiện nơi đây là một khu vực chỉ rộng chừng vạn dặm. Tuy là một Huyền giới không nhỏ nhưng so với các đại không gian lại quá nhỏ. Nhưng đây lại là một trong Tiểu lục đạo nổi danh.

Lẽ nào chỉ thế cũng thành một đạo được?

Vùng không gian này vô cùng tươi đẹp, là một mảnh đất lành, thánh cảnh chân thật.

Nhưng Thần Nam vẫn không tìm thấy manh mối liên quan đến Thời Không tháp, hình như nơi đây căn bản không có khí vật như thế.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo cũng tay trắng, tất cả tụ tập lại, đều không tin một đạo do Thời Không đại thần sáng tạo ra chỉ có diện tích vạn dặm. Nơi đây thậm chí còn nhỏ hơn nhiều Huyền giới ở Nhân gian.

"Phụ thân xem bọn họ kia..." Long Nhi kéo tay áp Thần Nam, chỉ vào bọn Pháp Tổ.

Lúc đó tam đại thiên giai cao thủ và Tây phương chúng thần đều nhắm mắt trầm tư, tựa hồ cảm ứng sức mạnh bản nguyên mà Thời Không đại thần để lại.

Thần Nam liếc mắt rồi nói với các bằng hữu tương trợ: "Có rất nhiều việc không thể cưỡng cầu, chúng ta không lấy được Thời Không tháp, chúng ta thử cơ duyên của mình, biết đâu lại được Thời Không đại thần tặng cho gì đó, ở đây hình như có sức mạnh bản nguyên của ông ta, ngay cả bọn Pháp Tổ, Đức Mạnh cũng động tâm, chứng tỏ không hề tầm thường."

Mọi người đều đáp xuống thánh địa hoa cỏ thơm ngát, để mũi hương thấm vào tâm tì, nghe tiếng chim ríu rít, toàn bộ đều nhắm mắt, dụng tâm cảm ngộ.

Thời Không đại thần là nhân vật đỉnh cao năm xưa! Hai đệ tử là Không Gian tổ thần và Thời Gian tổ thần được coi là vô địch ở Tây phương, đủ thấy thành tựu của ông ta thế nào.

Trong thế giới hoa thơm chim hót, tất cả dần yên lặng, tiếng chim cũng nhỏ dần, trên không trung rơi xuống mưa hoa, cánh hoa lấp lánh tỏa ra thánh khiết quang huy...

"Boong...."

Tiếng chuông minh mang vang lên trong vùng không gian, thanh âm quán quít bên tai, chúng thần như thể tỉnh ngộ, trong lòng sáng soi.

Mỗi người có cảm nhận riêng, đó là tiếng chuông xuất phát từ tâm linh, là món quà Thời Không đại thần để lại, cảm giác kì diệu khó tả dâng lên trong lòng chúng thần.

Nhân vật truyền kì từ thái cổ - Thời Không đại thần thông qua tiếng chuông để lại đưa chúng thần sang một cảnh giới khác. Mỗi cá nhân cảm ngộ khác nhau, thu hoạch cũng khác nhau.

Kể cả những thiên giai cao thủ như Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh cũng có thu hoạch, trong tiếng chuông dằng dặc, họ cảm nhận được một đoạn tinh thần lạc ấn của Thời Không đại thần, kết tinh trí tuệ của tiên bối năm xưa xuyên qua thời không tới hiện tại.

Thần Nam cũng có cảm nhận trong lòng, tiếng chuông như trận trận sóng biển vọng bên tai hắn, cảnh tượng thủy triều nổi lên trước mắt.

Thủy triều cũng như kiếp người, không ai có thể đứng trên đỉnh thế giới, nỗi niềm cô tịch không phải vũng hàng bất biến, trải qua bao nhiêu năm trải nghiệm, không phải hắn cũng đã đi qua thủy triều của cuộc đời sao?

Thời gian chậm chậm trôi, phiến không gian như một vì sao sáng, như thái dương dần chìm vào vùng hỗn độn, sắc trời tối dần.

"Tùng."

Tiếng trống trầm trầm vang lên, lại khiến lòng người có cảm ngộ kì dị, Thời Không đại thần truyền tới một tinh thần cảnh giới khác, khiến mọi người cùng được lợi.

Mấy ngôi sao nhấp nháy trên không, chúng thần chìm trong tinh thần

thế giới riêng.

Thần Nam vô cùng cảm khái, nước triều lên xuống, sao trời ảo diệu, thế gian là như vậy, phồn thịnh cực điểm rồi quay về nguyên điểm, sinh lão bệnh tử, hưng suy vinh nhục đều bao hàm trong đó.

Trống chiều chuông sớm, tinh thần của Thời Không đại thần xuyên qua vạn năm khiến cảm xúc của hắn đan xen trong lòng, từng hoành hành thiên địa, ngạo thị Tam giới chúng sinh, nhưng cuối cùng vẫn phải chặt vật gãy giũa. Nhân tình hám lạnh, thế thái đổi thay, những gì trải qua cũng ảo diệu bất định nhưng ngọn nến tàn trong mưa gió lạnh lùng.

Ai cũng có thu hoạch nhưng tâm cảnh khác nhau nên thành quả cũng khác.

Bang ngày trôi qua, chúng thần ở trong vùng không gian kì dị, yên lặng cảm ngộ. Hoa rơi phơi phới, khí tức phơn phớt ưu thương trải ra.

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đột nhiên kinh ngạc hô lên.

"Ta thấy rồi."

"Thời Không bảo tàng!"

"Cơ duyên trời ban."

Ba vị thiên giai cao thủ thất thái như thế, đủ thấy lòng họ kích động thế nào, chúng thần đều kinh hãi tỉnh lại.

Thần Nam hiểu vì sao họ kích động như vậy, bởi họ thấy một bức tranh từ thiên cổ truyền lại! Giữa mênh mang, họ tựa hồ nghe thấy Thời Không đại thần kêu lên bi thiết khí tráng sơn hà, tự hủy tu vi trăm kiếp, nghịch chuyển càn khôn, điên đảo âm dương, bất chấp cái giá là linh thức tịch diệt mở đường máu cho chư thần.

Trước lúc biến mất, Thời Không đại thần dùng chút sức tàn hiển hóa tại vùng không gian này, đem hai đệ tử vào đây nói lời vĩnh biệt.

Nhưng ông ta không ngờ rằng vào lúc tối hậu quan đầu Thời Gian chi

thần và Không Gian chi thần lại cướp đi thời gian và không gian chi tâm đang âm thầm dần.

Thời Không đại thần ngạc nhiên, vô cùng đau lòng, cười bi thiết, phần nộ, thoáng chốc mái tóc bạc hắt đi, lệ rơi như mưa, run giọng: "Ta muốn cho các người nhiều hơn. Nhưng...không ngờ...không ngờ..." Rồi tan biến trong bithương.

Chỉ để lại một câu: "Các người sẽ hối hận...để lại cho người hữu duyên..."

Từ bức họa là biết Thời gian tổ thần và Không gian tổ thần vô cùng ảo não, phần hận đầy bụng.

"Chết tiệt, không ngờ truyền thuyết là thật, có Thời Không bảo tàng."

"Đáng hận! Chắc tại vùng thiên địa này, ta không tin đã vĩnh viễn mất đi cơ hội."

"Thời Không bảo tàng!"

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đồng thời quát lên, ai cũng muốn lấy bằng được.

"Haha ha..." Thần Nam cười cuồng dại, một nam tử tóc đen từ thể nội xuất ra, là ma tính Thần Nam rời thân thể, ma diễm ngút trời, cuồng vọng cực độ. Hấn bật cười: "Thời Không bảo tàng là của ta."

"Phụ thân..." Long Nhi nóng lòng, nhìn ma tính rồi nhìn bản thân Thần Nam, mặt đỏ lựng.

"Ngẫu mễ đầu phát." Long Bảo Bảo, Tử Kim thần long, Tiểu Phượng Hoàng đều kinh ngạc cực độ.

Đại Ma, Huyền Trang ngạc nhiên, Long Vũ và Tiềm Long lo âu.

Ai nấy đều kinh ngạc, quả nhiên...có hai Thần Nam, lẽ nào là một tâm ma?

Cùng lúc, bản thể Thần Nam vốn tóc đen như mực đột nhiên trắng

xóa, làn da mịn màng trở nên nhăm nhúm. Hắn trở thành già lão, trở lại là một lão nhân gần đất xa trời.

Tóc bạc như sương, thân thể càng xuống, đôi mắt mờ đục, thân ảnh hiển lộ nét đơn côi trong màn hoa rơi ngập trời.

Không ai nói nổi lên lời.

Trong lúc ngạc nhiên, chúng thần đều thấy Thần Nam và Thời Không đại thần tóc bạc ba ngàn trượng vô cùng giống nhau.

"Boog..."

"Tùng..."

Tiếng chuông và trống xuyên qua thiên cổ đồng thời vang lên, Thần Nam suy lão chợt bị một cỗ sức mạnh từ từ kéo lên không trung.

Chương 359

Trống chiều chuông sớm

Bạch phát Thần Nam chậm chậm bay lên không, quanh mình là vô số cánh hoa lấp lánh bay múa, mưa hoa ràn rạt rải xuống.

Chúng thần kinh hãi, cảm giác thấy sức mạnh của phiến không gian khiến cơn mưa hoa biến hóa khác lạ, vây quanh Thần Nam.

Họ không biết rằng chính sức mạnh từ cơn mưa hoa khiến Thần Nam dù suy lão vô lực vẫn nổi trên không được. Hắn cũng không hiểu vì sao lại có biến hóa này nhưng tâm thái vô cùng bình tĩnh.

Cũng vẫn có người hiểu được, ít nhất là Tiềm Long và Long Vũ, cả hai cùng lo lắng quan sát Thần Nam. Long Vũ định tiến lên nhưng bị Tiềm Long ngăn lại: "Có lẽ... tại địa vực đặc thù này có những biến chuyển đặc biệt, hiện tại y không sao, đừng quấy nhiễu."

Ma tính Thần Nam đương nhiên hiểu hết, bất quá hiện tại không thể xuất thủ với bản thể Thần Nam, hắn tuy tu luyện thành nhục thể nhưng sau này vẫn có chỗ cần đến bản thể.

Tuy thấy Thần Nam bị sức mạnh của vùng không gian đưa lên cao nhưng ma tính Thần Nam không cho rằng bản thể đủ thực lực tranh đoạt Thời Không bảo tàng, đại địch chân chính là Pháp Tổ, Đức Mạnh và Nam Cung Tiên Nhi.

Ba đại thiên giai cao thủ mắt ánh lên thần quang, nhìn ma tính và bản thể Thần Nam chậm chậm, bằng trực giác bản năng cũng phát hiện được tu vi của bản thể Thần Nam gần như cạn hẵn, chỉ là một người thường, còn ma tính Thần Nam không kém gì tu vi của hắn trước đây.

Sự tình kỳ dị này đương nhiên khiến tam đại cao thủ nhận ra tâm tính của ma tính Thần Nam khác hẳn lúc trước, nếu có một tâm ma, Thần Nam tóc đen đương nhiên là thế.

Nhưng có loại tâm ma mạnh đến thế sao? Lại cướp được sức mạnh của bản thể, biến bản thể gần như thành phế nhân, sinh mệnh cực kỳ

suy nhược!

Cả ba dù cực mạnh cũng không đoán được thật ra là chuyện gì, họ không biết những gì Thần Nam từng trải qua, tuvi chân thật gần như bị phế.

Đương nhiên ba người không coi Thần Nam già cả kia vào đâu và chú ý đến Thần Nam tóc đen, kẻ có thiên giai tu vi. Bốn thiên giai cao thủ giới bị lẫn nhau, không ai nhường ai.

"Cửu thiên thập địa, duy ngã ma tôn! Thiên địa đại sơ tác!" Ma tính Thần Nam hành động đầu tiên, ma ảnh mờ mờ từ thân thể hấn xuất ra tản đi bốn phương tám hướng rồi biến mất trên cao.

"Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền!" Thần sắc Nam Cung Tiên Nhi phi thường nghiêm túc, lạnh lùng hét lên, khác hẳn dáng vẻ lả lơi bình thường, thần thức cũng hướng lên không gian.

"Tinh thần phong bạo!" Pháp Tổ quát vang, Tinh thần ma pháp xuất kích, linh hồn dao động phần phật, tỏa đi khắp nơi tìm kiếm.

Đức Mạnh cũng quát vang: "Hắc hắc, kẻ hữu duyên sẽ được." Toàn thân y hóa thành quang ảnh, di động khắp không gian với tốc độ khủng khiếp, lưu lại vô số tàn ảnh.

Tứ đại thiên giai cao thủ đều quyết chí lấy được, mỗi góc ngách đều cuộn lên tinh thần dao động, hô hoán tinh thần lạc ấn của Thời Không đại thần để lại, hòng từ đó tìm ta không gian chimôn thần bí.

Đối với thiên giai cao thủ, Thời Không đại thần là bậc cao cao tại thượng, đáng để ngưỡng vọng, nếu lấy được bảo tàng của ông ta, đúng là một món đại lễ khiến tu vi đột phá.

"Tùng..."

Tiếng trống ngừng lại nhưng tiếng chuông du dương vẫn bất tuyệt, tuy không vang vọng nhưng trong lòng người lại như tiếng vọng của trời cao, mưa hoa lất phất trong tiếng chuông.

Thần Nam như một người khách bàng quan, hoa bay đầy trời giữ cho

hắn nổi giữa tầng không, lòng lặn như tờ quan sát tứ đại cao thủ, với thân thể hiện tại, hắn không thể tranh phong với họ.

Chúng thần cũng chăm chú quan sát tứ đại thiên giai cao thủ.

Long Nhi quan sát bản thể và ma tính Thần Nam, sau cùng đằng không bay đến cạnh bản thể Thần Nam. Tuy phụ thân này tóc bạc già nua, không có công lực nhưng cậu cảm giác đó mới là phụ thân chân chính, mang tấm lòng từ ái của bậc làm cha.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng đương nhiên nhận ra Thần Nam suy nhược mới là chân chính nhưng không tới, ba con thần thú cùng bọn Tiềm Long, Đại Ma, Huyền Trang bay lên cao, vây quanh bảo vệ hắn.

Họ cảm giác có khi hắn gặp cơ duyên nên đến bảo vệ.

"Phụ thân..." Long Nhi nước mắt chan hòa, thần sắc kích động, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhăn nhúm của Thần Nam.

Hắn cầm bàn tay bé nhỏ: "Hài tử đừng khóc, người ta đều có lúc sinh lão bệnh tử..."

"Nhưng tu vi của phụ thân cao như vậy, sao lại xảy ra..." Long Nhi liên tục rút nước mắt.

"Có nhiều việc trên đời này không vì ý chí của chúng ta mà chuyển đổi, aidự liệu được ta sẽ kết thúc như hôm nay. Con sẽ lớn nhanh, đừng dễ dàng rơi lệ, nếu muốn phụ thân vui lòng thì phải nỗ lực vươn lên mạnh mẽ! Trên đời này, tuy có những sức mạnh thần bí chúng ta khó lòng nắm giữ nhưng thực lực bản thân phải là mạnh nhất, những thứ đó sẽ dần được hóa giải." Thần Nam âu yếm vuốt ve mái tóc dài mượt của Long Nhi.

"Con sẽ mạnh lên, sẽ thành mạnh nhất! Con phải bảo vệ phụ thân." Long Nhi nắm chặt tiểu quyền đầu.

"Di nào, chốc nữa ở đây có thể có biến cố phát sinh." Thần Nam khẽ đẩy cậu bé.

"Không, con muốn ở lại bảo vệ phụ thân." Long Nhi không muốn đi.

"Hài tử ngốc, phụ thân hiện tại không có gì nguy hiểm, tuy không có sức mạnh nhưng trực giác vẫn còn, con ở lại cũng không có tác dụng. Đừng để phụ thân lo lắng, đi đi..."

Long Nhi không dám trái lời, bật khóc rời đi.

Cậu vừa đi khỏi, cánh hoa ngập trời đột nhiên bay lên cuồng loạn nhưng vòng quanh Thần Nam, tiếng chuông gấp gấp hơn, tiếng trống lại vang lên.

"Boong..."

"Tùng..."

Tứ đại thiên giai cao thủ đồng thời kinh ngạc, sao lại thế này? Tinh thần lạc ấn do Thời Không đại thần truyền lại từ ngàn vạn năm trước xuất hiện cạnh Thần Nam.

Matính Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đồng loạt lao về phía bản thể Thần Nam, hình thành một cơn lốc bên ngoài trận mưa hoa, chú thị vào hắn, nếu bảo tàng hiển lộ, họ sẽ xông vào.

Tiếng chuông du dương, tiếng trống trầm trầm liên tục vang lên, không gian quanh Thần Nam đột nhiên vỡ nát, vô số ánh sáng từ trong phát ra như từng lớp nối liền nhau, lấy hắn làm trung tâm rồi trải qua tứ phương.

Tứ đại cao thủ định xông lên, chợt tiếng chuông lạnh lạnh vang lên trong lòng họ, khiến cả bốn lắc lự, suýt nữa rơi xuống.

Không gian quanh đó phá toái, phẳng phất như có vô số không gian chi môn mở ra, thánh âm từng hòa từ trong vọng ra, du dương hơn cả tiếng tiên nhạc.

Ráng quang như cầu vồng rải ra, rất nhiều tiểu thiên sứ bay tới, quay quanh Thần Nam ca múa, trải qua ngút ngàn hào quang rực trời.

Tứ đại thiên giai cao thủ nhất thời ngây ra, sau cùng họ cũng hiểu

bảo tàng ở đâu.

Trong bảo do Thời Không đại thần lưu lại làm gì có chuyện ở tại vùng không gian này, với đại thần thông của ông ta, đương nhiên bảo tàng phải ở không gian và thời gian không ai biết, là loại bảo tàng vượt thời không! Tồn tại ở một phiên không trung khác! Có thể là ở quá khứ, cũng có thể ở tương lai.

Hiện tại không gian chi môn mở toang cạnh Thần Nam! Nhưng tiểu thiên sứ như hài đồng từ trong đó bay ra.

"Kẹt..."

Từ trong không gian chi môn phát ra vạn trượng hoàng kim thần quang, một chiếc hoàng kim chung lớn như căn phòng bay ra, kéo theo vô số tiếng chuông. Hoàng kim thần quang xung thiên, vây quanh Thần Nam đang lập lòe, liên tục quay tít.

Đức Mạnh xông lên đầu tiên, nhưng trọng bảo hoàng kim chung do Thời Không đại thần để lại há phải loại phàm vật.

Quái sự xảy ra, y tuy xuyên qua mưa hoa nhưng nỗ lực thế nào cũng lại gần chiếc chuông được.

Tốc độ của đạt tới vạn dặm trong nháy mắt, dù chân trời góc biển cũng tới ngay nhưng đến gần hoàng kim chung liền tiến chậm như kiến bò, cơ hồ ngừng hẳn.

Hoàng kim chung quay quanh Thần Nam không lấy gì làm nhanh nhưng so với Đức Mạnh, đó vẫn là tốc độ ánh sáng.

Chúng thần sửng sốt, Đức Mạnh bị giữ bất động, y cũng phát hiện được việc dị thường, tốc độ sên bò này khiến y xấu mặt nhưng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tốc độ nhanh như quang điện lại rút xuống cảnh giới này.

Y giậ dữ gầm vang đoạn lùi lại, cánh xa hoàng kim thần quang rồi, tốc độ lại khôi phục như thường.

Tất cả đều do hoàng kim chung!

Aicũng thấy pháp bảo của Thời Không đại thần này có thể thay đổi thời gian khiến Đức Mạnh phi hành chậm lại. Quả là bảo vật quý giá.

"Ha ha..." ma tính Thần Nam cười vang, càng khiến Đức Mạnh hổ thẹn, không ngờ thiên giai cao thủ cũng bó tay trước một tử vật.

PhápTổ xông lên tiếp theo, y thềm muốn hoàng kim chung cực độ, pháp bảo có thể thay đổi thời gian, nếu đem chống lại Thái cổ quân vương Hắc Khởi, không biết hiệu quả thế nào?

Y đem thiên giai thủ hộ ma pháp bố trí quanh mình, dồn cấm chú ma pháp công kích hoàng kim chung nhưng quá sự lại xảy ra, ma pháp công kích sáng chói tỏa ra màu sắc mỹ lệ lúc xuyên qua thần quang của hoàng kim chung, lại chậm như sên bò, coi như không còn hai từ tốc độ.

Pháp Tổ cũng bị giữ lại bên ngoài lớp thần quang y như Đức Mạnh, cảm giác thời gian ngừng lại, mình hóa thành một hạt bụi trong chốn vĩnh hằng.

"Mọi người cùng lên." Nam Cung Tiên Nhi quát vang.

Đương nhiên, dựa vào sức mạnh của một thiên giai cao thủ không thể lấy được hoàng kim thần chung, bốn người liên thủ phá vây trước đã, sự tình sa này sẽ tính.

Tứ đại cao thủ cùng xông lên, hoàng kim thần chung chậm rãi quay quanh Thần Nam phát ra những tiếng gập gáp, tốc độ nhanh hẳn.

Nhưng bốn cỗ áp lực khủng khiếp khiến hoàng kim thần quang thu liễm hẳn lại, ảm đạm dần, các tiểu thiên sứ cực kì hoảng loạn.

Nhưng lúc đó tiếng trống vang vọng, một chiếc trống màu xanh lớn cỡ căn phòng từ không gian chi môn tiến ra, toát lên vô tận sát khí, khiến thân hình tứ đại thiên giai cao thủ ngừng lại.

Trống xanh, chuông vàng hợp lại, cùng gióng lên, hoàng kim thần quang và hà quang xanh biếc lao vút lên trời, tỏa rộng ra, bảo vệ Thần Nam vào trong.

"Hắc hắc..." mặt Thần Nam cười lạnh, đột nhiên bỏ rơi tam đại cao thủ, lui về phía bản thể Thần Nam. Hắn cho rằng mình và bản thể đồng tông đồng nguyên, hai bảo vật sẽ không bài xích, chỉ cần dung nạp vào thể nội Thần Nam, hai bảo vật đó là của mình.

Nhưng chuông và trống căn bản không nhận, thần quang và hà quang giữ hắn lại trên không, nửa bước cũng tiến nổi.

"Chết tiệt, sao lại thế?" Ma tính Thần Nam gầm lên.

"Ha ha..." Nam Cung Tiên Nhi cười lên như chuông bạc: "Liên thủ mau."

Tứ đại cường giả liên thủ, bốn cỗ sức mạnh bùng phát khiến hoàng kim chung và thần cổ ánh sáng ảm đạm hẳn, chúng dù thần dị nhưng đối diện là tứ đại thiên giai cao thủ.

"Boong..."

"Tùng..."

Trên không, tiếng chuông và trống càng lúc càng gấp gáp, liên quay quanh Thần Nam.

Sau cùng, toàn bộ không gian chi môn mở tung, một vùng hào quang chói rực chiếu sáng bầu trời, một thế giới hoa thơm chim hót xuất hiện, như hải thị thần lâu nổi trên cao, hoa thắm bùng nở, ngũ sắc thần quang lấp lánh, cây cối xanh om chiếu xạ, Thần Nam lọt vào vùng thánh cảnh.

"Thời Không bảo tàng."

Tứ đại cao thủ đồng thời hô lên kinh hãi, Thời Không bảo tàng đã hiển hiện.

"Có 'Thần Chung Mộ Cổ' là có bảo tàng." Thời Không đại thần tóc trắng bang ngàn trượng hóa ra ảo ảnh xuất hiện trên không rồi tiêu tan.

"Boong.." Hoàng kim chung quang mang vạn trượng, rồi vỡ nát thành

đạo đạo hoàng kim chú phù.

"Tùng..." Thần cổ xanh biếc cũng tan ra, hóa thành đạo đạo thần phù màu xanh.

Thần phù hai màu quấn lấy nhau, lướt về phía bản thể Thần Nam, toan tiến vào thể nội hấn. Tứ đại cao thủ đồng thời biến sắc, quát lớn lần lượt thi triển đại thần thông, hòng ngăn lại.

Thần mang sắp tiến vào thể nội Thần Nam bị tứ đại cao thủ kéo lại, song phương giằng co trên không, thần phù xa xưa phát ra hào quang chiếu rọi thiên địa.

Chương 360

Sức mạnh bản nguyên

Trên không nổi lập lò một cực lạc thế giới, trong thánh cảnh đó, hoa tươi phát ra hào quang đủ màu, chiếu rọi thính không, cây cối xào xạc chiếu ra thần quang ngợp trời, vô số tiểu thiên sứ ca múa, quỳnh lâu ngọc vũ thoát ẩn thoát hiện giữ vùng núi non.

Bất quá bầu không khí ở đây vô cùng khẩn trương, tứ đại thiên giai cao thủ đồng thời xuất thủ, giằng co với bản thể Thần Nam, bùng lên những trận dao động khủng khiếp.

Thần phù do hoàng kim thần chung và thần cổ hóa thành vốn đã tiến vào thể nội Thần Nam quá nửa nhưng bị tứ đại thiên giai cao thủ dùng vô thượng đại thần thông kéo lùi lại.

Bốn người đã nghe rõ tinh thần lạc cảm do Thời Không đại thần lưu lại nói rằng ai được mộ cổ thần chung là được bảo tàng nên không thể cho phép bản thể Thần Nam lấy được trước.

Cả bốn không chịu phục một kẻ suy lão, không mất mấy may khí lực lại được tất cả.

Pháp Tổ xuất ra thiên giai ma pháp, sức mạnh của ma pháp nguyên tố tràn lên, cơ hồ cấm cố không gian quanh bản thể Thần Nam. Nhưng lúc ánh sáng ma pháp để gần thần phù liền cũng bị cấm cố theo, là thời gian cấm cố! Ma pháp nguyên tố gần như đình chỉ dao động.

"Boong..."

"Tùng..."

Tiếng chuông du dương, tiếng trống trầm trầm vang lên bất tuyệt, vô số cánh hoa rơi cạnh Thần Nam, hấn vẫn lạnh lùng bàng quan, không có mấy may chiến lực, mà bình tĩnh nhìn tứ đại cao thủ thi triển thần thông.

Đức Mãnh xuất ra Toái Thiên kiếm trận tràn tới thần phù do mộ cổ thần chung hóa thành, muốn phá sức mạnh thời gian. Khắp trời là kiếm mang như cầu vồng vắt qua, nối y với gần thần phù. Nhưng chững chỉ như món đồ trang sức, hoàn toàn không có bao nhiêu tác dụng, y cũng không tiến lên nổi nửa bước.

Ma tính Thần Nam gầm lên vang trời, ma khí cuộn cuộn từ thân thể bùng lên khiến đất trời sầm lại, tạo cho mọi người ảm giác nặng nề. Hấn triệu hoán chân ma, một ma ảnh khổng lồ lao vào bản thể Thần Nam.

Nhưng qua đại chiến liên miên, bát hồn đã suy nhược, không còn đủ sức mạnh cung cấp cho ma ảnh. Ma tính Thần Nam tuy pháp lực cao thâm nhưng lấy hấn làm chủ công cùng không đột phá hữu hiệu được thần phù.

Nam Cung Tiên Nhi bắt đầu hiển lộ đại thần thông, hào quang chói lọi khiến mọi người hoa mắt, mây màu hồng từ thân thể nàng ta phát ra như muôn sợi chỉ mềm quấn lấy thần phù, vô cùng yêu điểm. Nhưng đó là sát chiêu đáng sợ, nhưng sợi chỉ lại ép thần phù lùi lại liên tục, hào quang ảm đạm hẳn.

Một thiên giai cao thủ có lẽ không phá nổi thần phù do mộ cổ thần chung hóa thành nhưng bốn người lại khác. Lúc họ hợp lực, không chỉ thần phù rút hẳn khỏi thể nội Thần Nam mà dần bị phá tan.

Đột nhiên, tứ đại cao thủ đồng thời hét vang, năng lượng vô tận đẩy tới, hào quang của thần phù mờ hẳn đi, mờ đến cực điểm rồi hóa thành bản thể: một chiếc thần cổ xanh biếc và một vòng kim chung.

Bị tứ đại cao thủ kéo tuột khỏi thể nội Thần Nam, hai bảo vật gần như mất hết thần quang, không tạo nổi đại thần thông cải biến thời gian nữa.

Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mãnh, ma tính Thần Nam cùng xông lên công kích lẫn nhau, tranh giành hai bảo vật.

Thần Nam vẫn yên lặng đứng trên hư không nhìn toàn cục. Nhưng lúc này hấn không còn là người ngoài cuộc, vì biến hóa kì diệu đang xảy ra trong thân thể hấn.

Thần chung mộ cổ tiến vào thân thể bị kéo ra nhưng tứ đại cao thủ không biết được đã có một đạo thần mang màu vàng và xanh hẳn lại.

Sức mạnh do mộ cổ thần chung lưu lại nối với thiên địa bên ngoài, thành sợi dây buộc hẳn với ngoại diện thời không. Thánh cảnh lơ lửng trên cao sinh ra liên hệ kì diệu với hẳn.

Bất ngờ, hẳn đứng thẳng trên hư không, tinh quang sáng lòa, những vì sao rực rỡ tầng không liên tục lóe lên, đạo đạo tinh quang xạ vào hẳn.

Đoạn phong vân biến ảo, không chỉ tinh quang mà vô số vì sao cũng tụ lại, thanh thế quả thực kinh thiên động địa!

Thần Nam có vẻ ngạc nhiên, cố phẫn chấn tinh thần, đưa mắt nhìn lại, ngàn sao đã biến mất nhưng thánh cảnh trên cao đang ép xuống chỗ hẳn.

Vùng đất lành đang thu lại, nhiều phần đã tan vào thân thể hẳn, có hồ thân thể già lão đang nuốt hết thánh cảnh chứa bảo tàng.

Chúng thần hô lên kinh hãi. Tứ đại thiên giai cao thủ càng chấn kinh xen lẫn phẫn nộ, không tranh đoạt hai bảo vật nữa mà lao bổ vào Thần Nam, định ngăn lại.

Nhưng tất cả đều bất ngờ.

Đức Mạnh tế xuất Toái Thiên kiếm trận, vô số đạo kiếm mang bổ vào Thần Nam đột nhiên đổi hướng, phá không bay đi, ngay cả y cũng không nhận ra.

Pháp Tổ xuất thủ, khắp trời ngập ma pháp công kích, điên cuồng đổ vào Thần Nam, hào quang chói mắt chiếu rọi thiên địa, phảng phất như muốn phá tan tất cả nhưng lại vô hiệu với Thần Nam.

Tứ phía quanh mình hẳn xuấ thiên vô số không gian thông đạo, mọi ma pháp năng lượng đều bị tổng vào đó, rồi phun ra theo hướng khác.

"Là sức mạnh không gian." Nam Cung Tiên Nhi hô lên kinh ngạc.

Vừa này hoàng kim chung và thần cổ hiển hiện sức mạnh thời gian đáng sợ, hiện tại thánh cảnh đang thu nhỏ quanh Thần Nam cũng thể hiện ra sức mạnh không gian.

Công kích của thiên giai cao thủ trở thành nhẹ bẫng, căn bản không tới được phiến không gian Thần Nam đứng, cơ hồ hẫng xa vạn dặm.

Pháp Tổ cũng biết cách thi triển không gian mapháp và thời gian ma pháp cùng lúc nhưng đối với loại sức mạnh nguyên bản của không gian cùng thời gian này, pháp thuật của y quá ấu trĩ, không thể so sánh với nhau.

Ma tính Thần Nam liên tục gầm vang, hấn cho rằng tất cả là của mình chứ không phải Thần Nam suy lão bị đào thải kia nên bất kể hậu quả thi triển Ma Thôn Thiên Địa. Nhưng ma ảnh khổng lồ không có sức mạnh cung cấp, hình ảnh quá ư mờ nhạt, không thể nuốt được vùng không gian quanh Thần Nam mà mờ dần rồi biến mất...

Nam Cung Tiên Nhi cũng toàn lực ngăn lại, vô vàn sợi chỉ mềm thủy chung không thể đến gần Thần Nam, bị chuyển sang một không gian khác.

Cuối cùng Thần Nam cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra, vùng đất lành trên không đang dung nhập hoàn mỹ vào nội thiên địa của hắn, sau cùng toàn bộ hình ảnh hải thị thần lâu trên không tan vào thể nội.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy hắn đã nuốt gọn vùng hư không có chứa bảo tàng.

"Boong..."

"Tùng..."

Hoàng kim thần chung và mộ cổ phá toái, tiến vào thể nội Thần Nam với uy thế không thể cản nổi, tứ đại cao thủ kinh nghiệm vô cùng nhưng đành bó tay.

Trên không trung. Các tiểu thiên sứ quanh mình Thần Nam hóa thành

điểm điểm quang mang rồi tan biến, vang lên từng tràng Thiên Long khiêu khiến hư không rung động. Một con Thiên Long do bạch quang ngưng tụ thành liên tục bay lượn, gầm rú quanh hần.

Hình ảnh Thời Không đại thần tó trắng mênh mang ngời trên lưng nó, đó là năng lượng quang ảnh của tinh thần lạc ấn từ thiên cổ truyền lại.

"Để lại cho người có duyên...cho người thân tàn thể phế...giống như ta..." Đoạn tất cả tan biến. Thiên Long do bạch quang ngưng tụ thành bùng nổ, đạo đạo ánh sáng khuếch tán vào nội thiên địa của Thần Nam.

"Đáng chết." Đức Mạnh giận dữ gầm lên: "Sao lại vậy? Lão khốn Thời Không đại thần."

Sắc mặt Pháp Tổ xanh lè, thân thể rung lên. Y là ma pháp tổ thần, nếu lấy được bảo tàng của tiền bối, ma pháp cảnh giới nhất định sẽ tăng lên một tầng. Chưa biết chừng sẽ đạt tới cảnh giới của Thời Không đại thần.

Bảo tàng của thời không ma pháp lão tổ lưu lại, sao không cho y lấy được? Thật quá bất công. Y không nén được, bật lên tiếng gầm.

Sắc mặt Nam Cung Tiên Nhi vô cùng tiếc nuối, nhưng không thất thái như hai người kia mà chầm chậm lướt đi. Đã thành định cục rồi, nàng ta cũng không muốn giẫm chân trong vùng nước đục nữa.

Ma tính Thần Nam lại nhìn bản thể như lang sói. Hần đợi thời cơ hành động, chỉ cần quay lại bản thể, tất cả đều vẫn hồi được, đều thuộc về hần.

Lúc đó, Thần Nam đang được một cỗ sức mạnh thần bí bao phủ, thân thể trên hư không mờ dần, rồi tiến vào nội thiên địa vốn đã biến dạng hần, trở thành rộng lớn vô cùng, đã hợp nhất hoàn mỹ với thánh cảnh.

Đạo đạo thần phù do thần chung dmộ cổ hóa thành không tan vào nội thiên địa mà tản ra các góc. Thần Nam tịnh không có cảm giác đạt được sức mạnh nhưng hần kinh ngạc bởi phát hiện hình như mình nắm được thời không.

Vùng hòa tươi rực rỡ phía trước tùy theo tâm niệm của y mà nở tàn, Lôi Thần điện cùng theo ý chí mà đổi phương vị.

Nhất thời hấn chìm đắm trong nội thiên địa, cảm ngộ biến hóa kì diệu.

Sau này hấn mới hiểu, Thời Không bảo tàng là sức mạnh bản nguyên của thời không, hàm ẩn trong mộ cổ thần chung và vùng thánh cảnh, dung hợp chúng cũng có nghĩa đạt được nguyên bản của thời không.

Hấn cũng hiểu được Thời Không tháp chính là phiên thời không được dung hợp lại này.

Hiển nhiên, Pháp Tổ hiểu biết hữu hạn, không hiểu được Thời Không tháp chân chính là gì, không phải là một bảo vật tồn tại thật sự.

Thời Không bảo tàng chân chính đã dung hợp vào thân thể hấn.

Lúc hấn xuất hiện, Pháp Tổ và Đức Mạnh đồng thời gầm lên, lao vào hấn. Cả hai không cảm tâm thấy bảo tàng bị một kẻ gần như phế nhân đoạt được, định xé nát hấn rồi hợp tác với ma tính Thần Nam.

Bản thân Thần Nam quả thực không có chiến lược nhưng đối diện với công kích hủy diệt của hai thiên giai cao thủ, hấn vẫn bình thản. Tâm niệm vừa động, tiếng chuông du dương cùng tiếng trống trầm trầm vang lên, năng lượng của kiếm mang và ma pháp nguyên tố bị chặn lại.

Đoạn vùng hư không phía sau hấn phá toái, năng lượng hủy diệt vô tận được truyền vào đó.

Thần Nam rất muốn phản ngược số năng lượng đó lại cho Đức Mạnh và Pháp Tổ nhưng hấn phát giác sức mạnh bản nguyên của thời không chỉ tác dụng quanh hấn.

Tuy không thể tấn công tầm xa nhưng lại là sức mạnh phòng ngự hay nhất.

Phía xa, mắt Nam Cung Tiên Nhi liên tục lóe sáng, nàng biết dự cảm của mình đúng, Thần Nam già nua còn đáng sợ hơn ma tính Thần

Nam.

Pháp Tổ và Đức Mạnh vô cùng tức giận, hai người hóa thành hai đạo ánh sáng lướt tới, tung ra tầng tầng sức mạnh hủy diệt, định chấn nát Thần Nam.

Nhưghấn vững như Thái Sơn, đứng trên không khẽ phát tay, chuông trống dudương, không gian biến ảo, ma pháp công kích của Pháp Tổ tan như bongbóng trong hư không, biến mất vô ảnh vô tung.

Hào quang từ vậtan thân kiếm của Đức Mạnh lại tiến vào một không gian vô danh, mất tấmmất tích như bùn loãng chảy vào biển khơi, không dấy lên nửa bọt sóng.

Chúng thần há hốc mồm.

Họcó cảm giác Thần Nam già nua quá đáng sợ, đứng trấn tĩnh trên không, nhẹ nhàng hóa giải toàn bộ công kích của hai đại cao thủ.

Đúng là sâu không thể dò.

Thần Nam già nua đó đã triệt để trấn áp chúng thần.

Đức Mạnh và Pháp Tổ thở hồng hộc như trâu, sau cùng đành mặt dày dừng tay.

Thần Nam tuy biết Thời Không đại thần để lại bảo tàng ắt phi phạm nhưng không ngờ lại chống nổi lưỡng đại thiên giai cao thủ. Hấn đứng trên không, thần niệm nhất động, thời gian liền nghịch chuyển, tác dụng luôn lên thân mình. Mái tóc bạc phơ trở lại đen rậm, thân thể càng xuống thẳng lại, trong thoáng chốc trở lại với tuổi trẻ.

Nhưng thể nội vẫn trống không, hoàn toàn không có chiến lực, sinh mệnh chỉ như một thanh niên bình thường, dù vậy hấn cũng vô cùng hài lòng, hiện tại coi như thoát khỏi uy hiếp của sinh lão bệnh tử.

"Phụ thân cẩn thận!" Long Nhi ngoài xa kêu lớn, đồng thời đám đông cũng hô lên.

"Ha ha..." Ma tính Thần Nam đắc ý cười vang, hấn thành công lại

gần, rồi tiến vào thân thể Thần Nam bản thể.

Nhưng trong thần thức của Thần Nam, tiếng cười đó tắt ngay, hắn phát hiện bản thể Thần Nam đang lặng lẽ nhìn mình, không mảy may sợ sệt.

"Thời Không bảo tàng là của ta, người giấu ở đâu?" Ma tính Thần Nam phát hiện hiện tại mình không thể cảm ứng được cảm nghĩ của bản thể Thần Nam như trước.

"A...sao lại thế này?" Ma tính Thần Nam hoảng sợ kêu lên, phát hiện thân thể mình đang từ từ thu nhỏ lại.

Bản thể Thần Nam cười bình thản tiến tới, một tay nhấc ma tính lên, tay kia...giờ cao rồi vỡ xuống móng ma tính.

Chuyện này...bản thể đang làm gì? Coi ma tính là một hài đồng ranh mãnh chăng?

Ma tính Thần Nam suýt nữa giận đến hôn mê thổ huyết nhưng phát giác mình không còn khí lực giằng ra, múa may cánh tay nhỏ xíu: "Phế vật người bỏta ra..."

Vừa gào lên, hắn lập tức im lặng, quả nhiên là tiếng con nít.

Ma tính Thần Nam kinh hãi dừng giữa giữa, chăm chăm nhìn bàn tay nhỏ xíu rồi nhìn sang bàn tay to lớn của Thần Nam, đó...là nhìn nhầm chăng! Không phải Thần Nam cao lớn hơn mà hắn bị biến thành con nít, thành một hài đồng.

"Sao lại thế này?" Ma tính Thần Nam khí phẫn gào lên: "Người...dùng sức mạnh thời gian? Biến ta nhỏ lại, ta phải giết người."

Ma tính Thần Nam như một hài đồng bị bắt nạt, gầm lên liên hồi nhưng sức mạnh đã bị biến mất trong quá trình thời gian nghịch chuyển, giờ khác nào một hài tử, cứ gào khóc nhưng không làm được gì.

Bản thể Thần Nam bỏ hắn ra, dùng tâm cảm ứng sức mạnh ma tính tản ra, thấy rất rõ chiến lực hồn hậu bị thân thể hấp thu nhưng thử

vận chuyển mới phát giác sức mạnh đó không hiểu ẩn ở đâu mà không tìm nổi.

Cũng như khi Thái Thượng Thần Nam tà ác trả sinh mệnh về bản thể, dù cảm giác được bị bản thể hấp thu nhưng sau cùng không biết được ẩn tại nơi nào.

Thần Nam định triệt để đưa ma tính về với hư vô nhưng đột nhiên bật cười. Hắn thấy nên để nó lại, linh quang nổi lên, tựa hồ hắn thấy được con đường hoàn hảo.

Nhưng nụ cười đó lại khiến ma tính như hải đồng rung rời xương cốt.

"Người... cười cái gì... nghĩ cái gì?"

Thần Nam không để ý đến nó, trối vào trong thần thức rồi rời đi.

Lúc thần bình tĩnh mở mắt trên không, phát giác thể ngoại có một tầng ánh sáng mờ mờ bao phủ, Pháp Tổ và Đức Mạnh cách đó không xa vô cùng ảo ảo, hiển nhiên cả hai vừa xuất thủ nhưng vẫn công cốc.

Ánh mắt hắn trong veo, quét khắp tứ xứ. Chúng thần không hiểu đó là bản thể hay ma tính Thần Nam khoa trương cuồng vọng.

"Pháp Tổ, Đức Mạnh huynh, chúng ta gần nhau chút đi." Thần Nam mỉm cười lướt về phía hai người, tuy không có chiến lực nhưng hắn không chế được không gian và thời gian quanh mình nên vẫn phi hành được.

Pháp Tổ và Đức Mạnh đều là những lão thành tinh, thấy ma tính Thần Nam tan biến như con thiêu thân lao vào lửa, biết rằng không thể đến gần đối phương, thân hình lóe lên, chạy xa cả ngàn trượng như gặp ôn dịch.

"Ha vị, ta không có ác ý, những gì vừa nãy cho qua đi, ta chỉ muốn mời các vị cùng về thời thượng cổ, mấy người cùng ta về quá khứ, biết đâu chẳng có gặp gỡ kinh nhân gì đó."

Nghịch chuyển thời không đáng là một đại sự kiện.

Chương 361

Cự trào ngăn trở

Thần Nam hiện tuy không có nửa tia chiến lực nhưng đủ để giữ mình, thời không quanh mình hấn nắm vững trong tay, tùy ý điều khiển.

Trừ phi gặp phải sức mạnh có thể xuyên thủng thời không, còn lại hấn khó lòng thụ thương, có thể coi như tuyệt đối phòng ngự!

Thật khó tưởng tượng năm xưa Thời Không đại thần gặp phải cường địch cỡ nào mà một Thái cổ cao thủ phải liều sinh tử. Chỉ bằng sức mạnh bản nguyên ông ta để lại đủ đoán được mức độ khủng khiếp của bọn họ.

Là một trong những "Thiên" chăng? Kẻ còn mạnh hơn cả Thương Thiên từng diệt Thái cổ thất quân vương chăng?

Đương nhiên điều không không có nghĩa là Thái cổ thất quân vương đáng bị hình phạt, trong bảy người có Hắc Khởi không kém hơn cỡ Ma Chủ, nên họ đều đáng sợ. Hiện tại họ nguyên khí đại thương mà uy thế còn như vậy.

Hiện tại Thần Nam đã biết thế giới này rộng hơn tưởng tượng, hấn có cảm giác những cường giả xa xưa sẽ hiện thế. Lúc đó những cường nhân như Ma Chủ, Hắc Khởi, Thất Tuyệt thiên nữ sẽ nổi ra đại chiến.

Nghĩ đến cảnh những cường giả như thế quay lại, quả là một thời đại nhiệt huyết sôi trào.

Hấn biết đó không phải là ảo tưởng, những dấu hiệu cho thấy sớm muộn gì cũng có ngày đó.

Đến giờ Pháp Tổ và Đức Mạnh vẫn giữ niềm cố kỵ với hấn, tuy không cảm thấy chiến lực tồn tại trên mình hấn nhưng ma tính Thần Nam biến mất không sủi tăm, triệt để bị áp chế, đương nhiên họ phải kinh hoàng.

"Thần Nam, theo ước định, ta giúp ngươi lấy được Thời Không tháp,

người nêngiao Thái Thượng vong tình lục cho ta." Da mặt Pháp Tổ quả nhiên dày, không khỏi khiến người ta giờ ngón tay, nói câu đó ra mà không đỏ mặt.

"Haha..." Thần Nam bật cười: "Pháp Tổ, ta sẽ mở nội thiên địa, để Thái Thượng vong tình lục vào trong đó, người dám đến lấy chăng?"

"Người..." Pháp Tổ tức giận: "Người định nuốt lời?"

Hiện tại tâm thái Thần Nam vô cùng bình tĩnh, bình thản nói: "Ta mời các người cùng nghịch chuyển thời không, sao người lại nói đến Thái Thượng vong tình lục? Nếu suy xét cẩn thận, người cho ta biết người giúp ta lấy được Thời Không tháp thế nào? Vừa này người và Đức Mạnh liên tục xuất thủ công kích, định dồn ta vào tử địa, thật ra là giúp ta hay định giết ta?"

"Đó... là hiểu lầm." Pháp Tổ biện bạch: "Vừa này người nên biết mình đã phân thành hai, ai mà biết được đâu mới là chân chính. Ta tưởng kẻ tóc bạc là tâm ma, lúc đó người không còn sức mạnh, bản thể đâu thể nào suy nhược như vậy." Sau cùng Pháp Tổ cũng moi ra được một lý do.

Đức Mạnh cũng cười: "Tất cả đều là hiểu lầm. Thần huynh, vừa này chúng ta tranh đoạt bảo vật, đã là vật Thời Không đại thần để lại, ai chẳng muốn lấy được? Hơn nữa tiểu đệ muốn giúp huynh, cho rằng huynh là tâm ma còn Thần Nam tóc đen mới là bản thể, thành ra chúng tôi mới liên thủ với hắn."

Lí do này không láy gì làm hay ho nhưng cũng là một cái cớ. Đương nhiên giờ chưa phải lúc lật mặt, Thần Nam mà lật tẩy sẽ dẫn đến cảnh không thu xếp nổi.

Bọn Đức Mạnh cũng biết Thời Không bảo tàng đã bay xa, nếu không xảy ra việc vô cùng đặc thù coi như hết cơ hội. Chuyện đó coi như kết thúc, nhưng họ vẫn còn đại địch chung là bọn Hắc Khởi, hiện tại chưa đến lúc quyết liệt.

"Thế này vậy, việc trước đây coi như cho qua. Bất quá, Pháp Tổ người muốn lấy được Thái Thượng vong tình lục phải đi cùng ta một chuyến. Ta đã nói rồi, phải tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyền mới

giao cho người khác, trong quá trình đó người phải giúp ta."

Đúng là trên người, quay về quá khứ hoặc đến tương lai, trời mới biết ở thời không vô danh đó xảy ra chuyện gì.

Chuyến đi kiểu đó khác gì với theo bong bóng, cải biến được gì? Đã không thể thay đổi nhưng lại theo đuổi quá trình còn nhiều nhân tố chưa biết, ai dám chắc sẽ không xảy ra biến cố, đương nhiên Pháp Tổ không vui.

"Người không muốn cũng được! Nhưng ta cho người biết, Thái Thượng vọng tình lục có tất cả mùi quyền, người mới lấy được một quyền, như thế chỉ toàn những điểm gây họa hại, người không thể tìm được ảo bí gì cao thâm trong đó."

Thần Nam quả thật muốn kéo theo Pháp Tổ cùng xuyên qua thời không đầy bất trắc, hẳn hi vọng lão bất tử này đi cùng, bởi kẻ hiểu biết nhiều như lão sẽ có tác dụng đúng lúc.

Pháp Tổ trầm ngâm, y rất muốn lấy được Thái Thượng vọng tình lục, nếu theo công pháp tu luyện, lúc biến đổi sẽ đưa tu vi tăng lên thượng đỉnh, không kém hơn việc có được Thời Không bảo tàng.

Lòng y đầy những mâu thuẫn, Đức Mạnh lại đưa ra quyết định vượt khỏi ý liệu của Thần Nam: "Haha... xưa nay tiểu đệ vẫn bội phục Thần huynh đệ, chúng ta đều là những kẻ vĩnh hằng bất diệt, thọ cùng thiên địa, nên quyết định đi cùng huynh một chuyến, bằng hữu nên giúp nhau."

Những ai không hiểu còn chớ rằng Đức Mạnh trượng nghĩa nhưng Thần Nam biết y là loại gian trá, tuyệt không làm những việc vô ích, cùng đi chắc chắn phải có tính toán riêng.

Đức Mạnh quay lại nói với Pháp Tổ: "Vừa này chúng ta và Thần huynh đệ xảy ra hiểu lầm, hiện tại huynh đệ cần giúp đỡ, chúng ta nên toàn lực xuất thủ tương trợ mới đúng."

Pháp Tổ ghen hờn, cảm giác ngũ giới quân vương quá ư vô sỉ, lại muốn làm người tốt. Suy nghĩ một hồi, y gật đầu đồng ý, đành tìm phú quý trong nguy hiểm, muốn làm tổ nhân thượng nhân mà không chịu

trả giá sao được? Chỉ cần sau này có được Thái Thượng vong tình lục thì mạo hiểm một chút cũng đáng.

Thấy y đồng ý, Đức Mạnh quay lại cười với Thần Nam: "Chắc Thần huynh đã nắm được hết bí mật của Thời Không tháp."

Thần Nam cười yên lặng, với kẻ mang lòng phản trắc này, giữ lại một chút thần bí cũng tốt, không cần giải thích.

"Muốn lấy được Sinh Mệnh nguyên tuyền, chúng ta nên về quá khứ hay đến tương lai." Đức Mạnh kiến nghị, y nóng lòng muốn biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, cục thế lục giới bây giờ quá phức tạp, hỗn loạn, y muốn xem tương lai bên nào thắng lợi sau cùng trong trận chiến với phe Hắc Khởi.

Nếu đến được tương lai sẽ hiểu được nhiều tin tức, không thay đổi được lúc đó thì khi quay về sẽ bố trí mà xoay chuyển.

Pháp Tổ nghe Đức Mạnh kiến nghị vậy liền sáng mắt, lập tức hiểu ngay Đức Mạnh định làm gì. Đó cũng là điều y ước ao.

"Haha..." Nam Cung Tiên Nhi cười kiêu mị, từ xa cất bước cất bước tới, lộ raphong tình vạn chủng. Dung nhan kiêu diễm vô song hết mực động lòng khiến vô số đóa hoa đang nở phía dưới thất sắc.

Mái tóc đen nhánh lất phất theo gió, làn da trắng ngần, bóng bảy, cặp mắt mơ màng câu dẫn hồn người, đôi môi đỏ đầy cảm tính tạo nên dung nhan và khí chất điên đảo chúng nhân. Nếu nàng ta tu vi không cao tuyệt, lại sinh vào Nhân gian loạn thế, đương nhiên sẽ là hồng nhan họa thủy hại nước hại dân. Nhưng nàng ta lại có thực lực để coi thường mọi đế vương, tự thân đã đủ mị hoặc chúng sinh.

Nam Cung Tiên Nhi nghe qua là biết bọn Đức Mạnh định làm gì, thân là thiên giai cao thủ, nàng cũng muốn biết tương lai vận mệnh ra sao.

"Ta đi cùng, thêm một người thêm một phần sức."

Thần Nam đương nhiên cũng biết họ tính toán gì, nên cười bảo: "Chúng ta mà đến được thời không tương lai ắt biết được vận mệnh của mình. Còn quá sớm để biết điều đó, cưỡng cầu không phải hảo

sự."

"Thôi thì, chúng ta đều muốn biết." Nam Cung Tiên Nhi mỉm cười.

"Nhưngở tương lai ta không biết làm sao tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyền, chỉbiết ở Thái cổ thời kì, nó từng xuất hiện tại Tây phương, tạo thànhthần linh. Chỉ cần thời gian khớp một chút là tìm được, nhưng nếu đéntương lai, ta không có manh mối nào."

Hiển nhiên Thần Nam không muốn đến tương lai mà muốn quay về thái cổ.

BọnPháp Tổ nhíu chặt mày. Thái cổ thời kì là những năm tháng thiên hạ hỗnloạn nhất, Thái cổ chưa thần rơi rụng vô số, các cường giả hầu hết đầurút khỏi vũ đài, lúc đó liên tục xảy ra biến cố, nguy hiểm cũng trùngtrùng.

Pháp Tổ nói: "Thần Nam, ta phải cảnh tỉnh ngươi. Theo truyền thuyết, nếu nghịch loạn thời không, bất kể đến tương lai hay về quá khứ, chúng ta đều chỉ đón vai trò khách qua đường đứng xem. Nhưngđó không phải là tuyệt đối! Vạn nhất...gặp phải Thái cổ cuồng nhân trongthời kì toàn thịnh của Thời Không đại thần, có lẽ chúng ta sẽ gặp bấttrắc. Những kẻ đó...biến thái không tưởng. Những năm tháng hoàng kim củathời đại Thái cổ chưa thần, tất nhiên có những kẻ như thế, biến hóakhông thể dự liệu được."

"Đúng, an toàn nhất là đến tương lai tìm." Đức Mãnh khuyên.

"Nhưngtương lai tuế nguyệt vô tận, sao mà tìm được? Còn khó hơn đày bể mò kimvạn lần." Thần Nam nói: "Ta nghĩ đã nắm được thời không, ắt sẽ không đễ các vị gặp biến cố. Thế này đi, chúng ta về quá khứ tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền trước, lúc về ta sẽ thỏa nguyện cho các vị, để mỗi người xem vận mệnh của mình, ta biết các vị đều muốn thế."

Thần Nam không hi vọng mình đi rồi mà ba thiên giai cao thủ chưa định rõ thái độ này còn ở lại. Thời không này còn có người nhà, bằng hữu của hắn, nếuPháp Tổ, Đức Mãnh đột nhiên ra tay ắt sẽ thành di hận muôn đời.

NamCung Tiên Nhi cười: "Ha ha, Thần Nam người nên biết, trong ngàn năm tới sẽ xảy ra một loạt kịch biến, lẽ nào người không muốn chứng kiến? Người tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền làm gì? Nếu sau này xảy ra kịch biến, không phải mọi nỗ lực hôm nay đều công cốc sao?"

Đức Mạnh thần sắc nghiêm túc, phụ họa: "Không sai, các dấu hiệu cho thấy những nhân vật như Thất Tuyệt thiên nữ, Thái Thượng cùng Thần gia lão tổ sớm muộn gì cũng quay lại. Hơn nữa trong vòng ngàn năm, các cường giả vào đệ tam giới sẽ về, mối loạn Thái cổ thất quân vương của đệ ngũ giới cùng đệ lục giới bí ẩn sẽ phát sinh, đủ thấy biến hóa tới đây trọng đại thế nào. Ngàn năm tới chưa chắc đã kém hơn đại hỗn loạn từ Thái cổ thời kì."

Pháp Tổ trịnh trọng gật đầu: "Không sai, dù không biết vận mệnh mỗi người nhưng cũng xem được thiên niên đại cục thế - tương lai còn biết đường dự liệu. Không đoán được bảo bồng tương lai, những gì còn đeo đẳng ắt quá nhiều, nên sớm giải đáp thì hơn."

Thần Nam cũng động lòng, bỏ qua những tính toán riêng của ba người, ngàn năm tới quả thật trọng yếu, như thể vòng luân hồi từ xa xưa, đến lúc xảy ra đại hỗn loạn.

"Được, để xem ngàn năm tới sẽ có kinh thiên biến cố gì phát sinh." Cuối cùng Thần Nam gật đầu.

"Phụ thân, con cũng muốn đi." Long Nhi bay tới.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Đại Ma, Huyền Trang, Tiềm Long, những người liên quan đến Thần Nam đều muốn đi cùng.

Nhưng hẳn đành lựa lời cự tuyệt, không thể để ngàn ấy thân nhân bằng hữu đi cùng, nếu xảy ra bất trắc, hậu quả thật không dám tưởng tượng, cứ để hẳn và ba vị thiên giai cao thủ đi là đủ.

Không gian quanh hắc uồn khúc kịch liệt, dần mờ hồ đi, thời gian trôi nhanh, không gian uốn cong đưa Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi cùng Thần Nam tiến tới.

Trên cao, một vùng hào quang hỗn độn liên tục lóe sáng, bốn người

tiến vào thời không thông đạo, chuẩn bị xuyên qua thời không.

Nhưng lúc đó, dao động năng lượng hùng hồn không đoán nổi đột ngột xuất hiện tại tiểu đạo do Thời Không đại thần sáng tạo.

Chúng thần có cảm giác trời đất sụp đổ, uy lực cực mạnh khiến họ vô cùng hoảng sợ. Một bàn tay cực lớn đột nhiên xé toang hư không, lao qua vùng thiên địa hiện ra trước mắt họ.

Không hề khoa trương rằng bàn tay đó che trời che đất, lấp kín vùng thình không, rồi bỗng mạnh xuống, thoáng chốc đã xé tan thời không, xuyên vào thông đạo.

Nó...chộp lấy tứ đại thiên giai cao thủ kéo ra.

Chương 362

Ma Sư

Tình cảnh thật quá kinh hãi, bàn tay khổng lồ che kín bầu trời đột phá thời không, kéo tuột bốn bốn người Thần Nam xuống.

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi ở trên không cố gắng tránh khỏi bàn tay, đột phá hư không bay đi. Bóng dáng Thần Nam mờ dần, xuất hiện tại một vùng hư không khác.

Khung cảnh xứng danh với bốn chữ thạch phá thiên kinh, chúng thần phía dưới sửng sốt. Đó là tứ đại thiên gia cao thủ cơ mà, vốn đã tiến vào đường hầm thời không, chuẩn bị đột phá hư không mà cũng bị tóm lại.

Bàn tay đó của ai? Thần thánh phương nào?

Tứ đại thiên gia cao thủ tự thân chứng kiến nên càng kinh hãi.

Lúc đầu, họ không hiểu chuyện gì xảy ra, đột nhiên phát hiện đường hầm thời không vỡ tan, liền cho rằng xảy ra biến cố, đi xuyên thời gian thất bại. Không ngờ lại thấy một bàn tay che kín trong đó, hắt văng ra.

Bàn tay màu vàng sậm, phát ra hào quang mờ mờ, che mất một khoảng trời, chắc phải đến ngàn trượng, khí tức toát ra hùng hồn kinh nhân.

Uy thế này không cần phải che giấu, khiến chúng thần có cảm giác lạnh buốt cõi lòng.

Hình dạng bàn tay không có gì khác thường, ngoại trừ màu sắc bất đồng và kích cỡ khiến người ta không dám tin.

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi tuy kinh hãi nhưng không đến mức loạn tâm như chúng thần, họ từng trải qua sóng to gió cả, có gì mà chưa từng chứng kiến? Bàn tay lớn thế này, họ cũng không lấy làm lạ, bởi họ từng thấy có người hóa thành bàn

tay che kín đất trời như thế.

Khiến kinh ngạc chính thị công lực của chủ nhân bàn tay, tuy nói rằng bốn người không phòng bị nhưng đột phá được thời không, hất tứ đại thiên giai cao thủ ra, công lực đó mạnh hơn bất cứ ai trong bốn người.

Nên biết sau Vô thiên chi nhật, thiên giai cao thủ của Nhân gian và Thiên giới cơ hồ tuyệt tích! Trừ những nhân vật đặc thù như Thiên Quỷ, Pháp Tổ.

Chủ nhân bàn tay là ai?

Là chúa tể ngầm chăng? Lẽ nào hành động của họ đã mạo phạm uy nghiêm của y?

Tứ đại cao thủ đồng thời nghĩ tới cao thủ như Thương Thiên, Hoàng Thiên trong truyền thuyết, không hiểu đây có phải chúa tể như thế! Họ muốn đến tương lai, xem trộm thiên cơ, nếu có những chúa tể cỡ này, hành động đó khác này gây hấn nghiêm trọng đến y.

Nhưng bốn người không tin đây là chúa tể như thế.

Họ đồng thời nghĩ đến một vấn đề khác, có phải trong Vô thiên chi nhật, mọi thiên giai cao thủ đều được đưa đến đệ ngũ giới? Hay vẫn còn con cá lọt lưới?

Hình như... đây là con cá không hề nhỏ chút nào?

Ma Chủ không phát hiện ra y, hoặc y không sợ Ma Chủ.

Bất giác, Pháp Tổ và Đức Mãnh sánh vai nhau, Nam Cung Tiên Nhi và Thần Nam tụ thành một nhóm, họ cùng cảm thấy áp lực cực nặng, một người vô vọng chiến thắng đối phương, hai ba người liên thủ cũng không nắm chắc.

Chủ nhân bàn tay khổng lồ này vô cùng đáng sợ, e là không kém hơn Hắc Khởi.

Chỉ là, tứ đại cao thủ chưa kịp hành động thì bàn tay chợt mờ dần, y hết bóng đang mất màu, chỉ lưu lại tàn ảnh trên không rồi hoàn

toàn tan biến.

Chuyện gì vậy nhỉ?

Thần tình ai nấy ngưng trọng, tìm kiếm tứ phương xem có thấy khí tức của bàn tay. Nhưng chúng thần đều thất vọng, không tìm thấy gì, phẳng phất như bàn tay chưa từng xuất hiện.

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi cũng không thấy luồng sức mạnh khủng khiếp đâu nữa.

"Chắc là... cao thủ trong Tiểu lục đạo...y vẫn ẩn phục trong Vĩnh hằng thâm lâm...." Thần sắc Pháp Tổ vô cùng khó coi.

Đó đều là những cường giả mạnh nhất năm xưa tự sáng tạo ra đạo riêng, nhưng người của Tiểu lục đạo, bốn người đã biết tới Ma Chủ, Thời Không đại thần, không phải toàn những cao thủ chấn cổ thược kim sao?

Xem ra nhân vật vừa xuất hiện có lai lịch không nhỏ.

Nam Cung Tiên Nhi vô cùng nghi hoặc: "Không hẳn, Tiểu lục đạo từng bị phá diệt, mọi người cơ hồ đều rời đi hết...sao vẫn còn kẻ ở lại được?"

Pháp Tổ nhíu mày: "Nếu là người đến sau đó, tình huống càng bất lợi, sáu vị thần tôn ma chủ năm xưa tuy không còn ở đó nhưng không ai dám chạm vào uy nghiêm của họ hay đến gây hấn... tất nhiên chuyện gì cũng có thể xảy ra, có khi bằng hữu của Tiểu lục đạo chủ nhân vẫn ẩn cư tại đó."

Có người dám...gây hấn với uy nghiêm của Ma Chủ sao? Không ai dám chắc.

Thần Nam buông tiếng thở dài, Tiểu lục đạo quả nhiên sâu không thể dò.

"Tiến đến tương lai, tất phải chết..." Đột nhiên, thanh âm từ vòm xanh vang vọng khắp vùng thiên địa, như tiếng hoàng chung rung lên bên tai mỗi người.

Chúng thần chấn kinh, toàn lực truy tìm căn nguyên của âm thanh.

"Xinhỏi...ngài là ai?" Pháp Tổ tỏ ra ngưng trọng, nhìn lên vòm xanh vô tận, y tuy là Thái cổ cường giả nhưng đối diện với một kẻ vô hình, không khỏi nảy lòng sợ hãi.

"Ta là ai không quan trọng, mà quan trọng là các người không được đến tương lai." Thanh âm vang lên như tiếng sấm, vọng lại hồi lâu trên không. Phảng phất như đó là bậc chúa tể từ trên cao nhìn xuống chúng sinh, truyền đạt ý chỉ.

"Hừ." Đức Mạnh hừ lạnh, cầm thần kiếm lao lên không, thần kiếm hợp nhất, chỉ vào tầng xanh, kiếm mang chói rực sáng lòa bầu trời.

"Ầm," không đợi y lao lên mây, bàn tay khổng lồ lại phá toái hư không xuất hiện, đánh tan kiếm quang ngút trời, làn ánh sáng rực rỡ bị đập vụn như ánh sao băng, cự trảo hung hãn hất Đức Mạnh xuống.

"Bịch."

Y nặng nề cắm xuống đất, tạo thành một vết nứt dài.

"Phụt..." Đức Mạnh từ vết nứt bò ra, há miệng phun máu, y bay đến bên Pháp Tổ, Thần Nam, Nam Cung Tiên Nhi nói: "Kẻ này không biết so với Hắc Khởi thế nào nhưng khẳng định không phải là chúa tể ở đây..."

Tứ đại thiên giai cao thủ đưa mắt nhìn nhau.

Nam Cung Tiên Nhi hướng lên trời nói: "Xin ngài đưa ra một lý do, vì sao không thể đến tương lai."

"Ta đang cứu giúp các người. Một khi các người tiến vào thời không đạo đến tương lai, chắc chắn sẽ chết." Bàn tay khổng lồ biến mất nhưng thanh âm vẫn từ tầng không vọng lại: "Có biết Thời Không đại thần vì sao tiêu tan không? Ông ta vì muốn cứu một nhóm mạnh nhất trong Thái cổ chư thần mà mở một đường hầm thời không đến tương lai, cái giá phải trả là tan xương nát cốt, bị tịch diệt hoàn toàn. Tiến đến tương lai hung hiểm gấp trăm lần quay về quá khứ, nếu ta không

xuất hiện, các người đến tương lai, biết được sự tình, lúc về hiện tại sẽ có ý thức tránh dữ tìm lành, tức là cải biến tương lai. Một khi như vậy, cái giá là giống như Thời Không đại thần."

Tứ đại thiên giai cao thủ đều cảm giác ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Thanh âm như sấm từ trên không vọng về: "Năm xưa mạnh như Thời Không đại thần cũng ít khi dám tiến đến thời không tương lai, vì khi quay lại mà tiến hành thay đổi sẽ phải trả giá cực đắt. Trở về quá khứ an toàn hơn nhiều, những gì các người chứng kiến đều đã xảy ra, trở về thời không hiện tại cũng không thể thay đổi được."

Pháp Tổ từng nói với Thần Nam, mượn Thời Không tháp để xuyên qua thời gian sẽ có ảnh hưởng nhất định nhưng xem ra y cũng hiểu biết hữu hạn, chỉ hiểu sơ sơ bề ngoài, còn lâu mới sánh được với Thần bí nhân.

Thần Nam chân thành hỏi: "Quay về quá khứ có thay đổi được gì không?"

"Bất kể người về quá khứ hay đến tương lai, nếu chịu trả giá bằng sinh mạng đương nhiên cải biến được phiên thời không đó. Bất quá, có một lời khuyên là không thể cải biến tiến trình thời đại, bằng không sẽ phí sinh mệnh vô ích."

Thanh âm sang sảng vọng khắp thiên địa, bất kể tứ đại thiên giai cao thủ, hay chúng thần đều cảm giác cực kỳ thần bí.

Thần Nam thấy Thần bí nhân này thấu triệt thời không, bật lên câu hỏi: "Ta không đến tương lai hay về quá khứ, chỉ ở lại phiên thời không này, vận dụng sức mạnh bản nguyên của thời không, sao có những việc vẫn không thể thay đổi?"

"Người nói đến việc vận dụng thời gian pháp tắc với con người, tiểu long và Tiểu Phượng Hoàng?"

Thần Nam ngẩn ra, không ngờ đối phương hiểu hết mọi sự, không gì lọt qua được mắt y.

Lúc thu được sức mạnh bản nguyên của thời không, hắn đã định lợi

dụng sức mạnh thời gian giúp Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng đốt chiến hồn lên đỉnh điểm, triệt để đánh thức chiến lực mạnh nhất nhưng không hiểu sao lại thất bại.

Hình như hiểu được ý nghĩ gì, trên không lại vang lên giọng nói.

"Vị người tuy có được sức mạnh bản nguyên của thời không nhưng chưa thể so được với Thời Không đại thần. Một thiên giai cao thủ lấy được bảo tàng, người cho rằng dựa vào đó mà chế tạo ra bảo tàng vô tận sao? Với trạng thái hiện tại của người, một bảo tàng chỉ là một, không thể tạo ra thêm nhiều bảo tàng."

Đạo lý vô cùng đơn giản, sức mạnh bản nguyên của thời không tuy thần dị nhưng không thể dựa vào con số không tạo thiên giai cao thủ! Với trạng thái hiện tại của hấn, một "Bảo tàng" thủy chung chỉ là một, không thể tạo ra thêm nhiều Bảo tàng!"

"Phá thì dễ, khôi phục mới khó." Thần bí nhân trên không cảm thán.

Thần Nam rung động trong lòng, chìm vào thần thức, thử khôi phục sức mạnh của ma tính Thần Nam, quả nhiên "Phá thì dễ, khôi phục mới khó." Gàn như hấn không thể thực hiện được.

Một lúc lâu sau, tứ đại thiên giai cao thủ đưa mắt nhìn nhau, Thần bí nhân hình như không phải địch nhân. Bất quá, nhưng người hiểu rõ về các cường giả thái cổ như Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cũng không đoán ra đối phương là ai.

"Sự phụ... sự phụ phải không?"

Từ trong chúng thần vang lên tiếng hô kích động.

Thanh âm đột ngột khiến mọi người sửng sốt, Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi cũng vô cùng ngạc nhiên, tứ đại thiên giai cao thủ đồng thời ngoái nhìn, liền phát hiện người lên tiếng là ai.

Quả nhiên là... Đại Ma.

Người từng là chấp pháp giả và thủ hộ giả của Đông thổ.

Chúng thần tỏ vẻ kinh ngạc, nhìn Đại Ma đang ngưỡng vọng vòm xanh lớn tiếng hô hoán, quả thật quá ư khó tin... khiến người ta tắt tiếng.

Trong lòng Thần Nam dị thường chấn động, hẳn từng nghe Đại Ma nói rằng trước Vô thiên chi nhật phát sinh, sự phụ lão từng dự cảm thiên địa sẽ xảy ra đại biến, yêu cầu lão chuẩn bị trước.

Việc này Thần Nam nhớ rõ, lúc đó hẳn cực kỳ nghi hoặc, sự phụ Đại Ma là thần thánh phương nào? Sao lại biết Ma Chủ sẽ hành động như vậy? Thật khiến người ta không dám tin.

Hiện tại, thần bí cự trảo xuất hiện, Đại Ma kêu gọi sự phụ, đúng là một việc điên cuồng! Thần bí nhân tu vi không hẳn cao hơn Ma Chủ nhưng chắc chắn có liên quan trọng đại.

"Sự phụ... là người sao? Con cảm giác thấy khí tức của người... tuy mỗi lần người đều truyền công trong mộng nhưng con vẫn nhớ rõ..."

Chúng thần kinh hãi, chỉ là truyền công trong mộng là đào tạo được một Thần Hoàng.

Thần Nam nhớ lại mấy việc, Đại Ma từng nói từng lão đã vào Vĩnh hằng thâm lâm nhưng an toàn quay lại.

Hắn tỉnh ngộ, việc đó chắc chắn có liên quan đến Thần bí nhân này.

Cùng lúc, hư không vỡ vụn, cự trảo đột ngột hiển hiện, che kín thiên địa phủ xuống đỉnh đầu chúng thần tỉnh khỏi cơn kinh hãi, Đại Ma đã mất bóng.

Hồi lâu sau, chúng thần vẫn yên lặng.

Trong lúc chúng thần ngây ngẩn, hư không vô thanh vô tức kéo tứ đại thiên giai vào, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh, Pháp Tổ kêu lên kinh hãi.

"Thần Nam, người định làm gì?"

"Mau dừng lại, người định làm gì?"

"Chúng ta không muốn về quá khứ với người."

Lọt vào đường hầm thời không, ba người lại đánh võ hư không.

Thần Nam vội quát ngăn lại: "Ngàn vạn lần không được loạn động, nếu lạc vào thời không vô danh, ta không tìm được các vị, cũng coi như cải biến lịch sử và quá khứ, ắt phải trả giá bằng sinh mệnh."

Kì thật, tam đại thiên giai cao thủ có thể dùng lực thoát ra, cũng như cụ trảo phá toái hư không, vì lúc đó đường hầm thời không chưa triệt để nghịch chuyển về quá khứ..

Nhưng ba người hiểu biết về thời không hữu hạn nên dừng tay hết.

"Chư vị, chúng ta đi chứng kiến những câu đố trọng đại trong lịch sử." Nét mặt Thần Nam lộ ra nụ cười bình thản, kéo được tam đại cao thủ theo, hẳn không còn sợ Nhân gian và Thiên giới nữa.

"Thần Nam, ta muốn giết tên khốn người." Nam Cung Tiên Nhi rít lên.

"Chết tiệt." Pháp Tổ phẫn nộ nguyên rủa.

"Thần Nam người..." Sắc mặt Đức Mạnh trắng bợt đi.

....

Tam đại thiên giai cao thủ, ai nấy mặt mũi cắt không còn hột máu.

"Nơi đến đầu tiên - Thần Ma lăng viên." Thần Nam vô cùng kích động, đi về Thái cổ thời đại, tất nhiên phải trải qua quãng thời gian vạn năm trước., hẳn muốn tận mắt nhìn thấy bí ẩn của Thần Ma lăng viên.

Trong đường hầm thời không, một vùng hỗn độn chi quang mờ lung, lóe lên hào quang thần bí.

Tứ đại thiên giai cao thủ nhất thời im lặng, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi bực dọc. Lúc thời không chân chính nghịch chuyển họ mới biết lúc trước hoàn toàn có cơ hội đào thoát. Ba người đều nhìn Thần Nam với vẻ phẫn nộ, hận không thể lập tức ra tay cho hắn một

trận.

Nhưng thời gian đã nghịch chuyển, họ không dám hành động gì, chỉ sợ không cẩn thận tạo thành chuyển biến trong lịch sử. Tu vi đến mức này, kì thật học càng trân quý sinh mệnh.

Sắp về quá khứ, trong lòng Thần Nam dâng tràn.

"Nghịch chuyển rồi." Nam Cung Tiên Nhi kêu lên kinh hãi: "Thời gian quay lại nhanh quá."

Lúc này tứ đại thiên giai cao thủ cảm nhận được rõ ràng chỗ dị thường của đường hầm thời không. Họ đang tiến về phía trước với tốc độ thường nhân khó lòng tưởng tượng, thân thể cơ hồ trong suốt, cuối cùng gần như tự phân giải, chỉ có ý thức dừng lại trong vùng hư không.

Xung quanh ánh sao lấp lánh, đường hầm thời không biến mất, một đạo hỗn độn thần quang bao quanh họ, đẩy xuyên qua các vì sao. Tốc độ cực nhanh, sao băng bùng lên rực rỡ như pháo hoa.

Chương 363

Thần Ma lăng viên

Từng ngôi sao màu lam cơ hồ lướt qua ngay cạnh mình, phảng phất phát lóe sáng như trên châu, tinh không chói lọi mà mỹ lệ.

"Àm," một vì sao bùng nổ, cực thịnh rồi suy, làn hào quang cuối cùng chiếu rọi tinh không, nhưng với tứ đại cao thủ bất quá là một tia sang thoáng qua rồi tan biến.

Tốc độ của hỗn độn chi quang quá nhanh, hơn cả tốc độ ánh sáng. Nếu bốn người không pháp lực cao thâm, không thể nhìn được tinh quang ảo diệt.

Họ tiến bước dưới ánh tinh không, ngược dòng lịch sử mà đi.

Những vì sao tan biến, thời gian trôi đi, bốn người tiến vào lịch sử thời không!

"Àm, âm, âm."

Tiếng nổ như thừa khai thiên tích địa vang lên bên tai bốn người, sao phủ khắp trời tan đi, trước mắt họ quang mang đại thịnh, đoạn đường hàm thời không hiện ra, vỡ vụn, họ bước vào một phiến thời không trong lịch sử.

Đập vào mắt là một bia mộ cao lớn đứng dưới tịch dương, xung quanh ngập đầy cánh hoa bay.

Cánh hoa trắng muốt, lấp lánh như ngọc, bay phát phới đầy trời, khí tức ưu thương dịu dịu tỏa ra khắp vùng không gian.

Tịch dương uể oải, hoa rơi ưu thương khiến nơi đây nhuốm màu bi ai khôn tả.

"Thần Ma lăng viên?" Nam Cung Tiên Nhi kêu lên kinh hãi.

Thần ma mộ phần trải khắp nơi, đâu đâu cũng là cỏ xanh và hoa tươi

thơm ngát khiến lăng viên khác hẳn những khu mộ địa bình thường.

Xung quanh là những cây Tuyết Phong cao vút, xanh um, từng chùm hoa trắng muốt như ngọc toát ra mùi hương dịu dịu, theo gió lả tả rơi xuống lăng viên.

Tương tuyền cây Tuyết Phong do thần ma linh khí hóa thành, cánh hoa rơi chính là nước mắt thần ma.

"Chết tiệt, ta hận." Đức Mạnh gầm lên, y là đệ ngũ giới quân vương, nhưng vô tình bị Thần Nam kéo vào trong lịch sử không gian của Nhân gian, nhờ mào có biến cố chắc chắn ko lấy gì làm hay ho. Y hung hãn quay lại, gầm lên: "Thần Nam, ngươi....được lắm."

Thần Nam lạnh nhạt đáp: "Cẩn thận, đừng động nộ! Quân vương nhất nộ, thân trái vạn dặm, nếu ngươi bắt cần cải biến lịch sử, bốn người chúng ta đều xong đời."

"Ngươi..." Đức Mạnh giơ tay lên, muốn tống cho Thần Nam một đòn thật mạnh nhưng sau cùng đành rũ xuống.

Trong lăng viên không chỉ có bốn người mà cả những tu giả đến té bái thần ma đã qua đời. Những ngạc nhiên là những người đó coi bốn người như không khí, không hề nhìn thấy.

Sau cùng, họ thử một phen mới phát hiện không nhìn lầm, người của thời không đó căn bản không thấy họ, lúc những tu giả đi qua, đều xuyên qua thân thể bốn người, quả thật cả bốn trong suốt như không khí.

Pháp Tổ thử thi triển ma pháp đánh gục một cây Tuyết Phong nhưng ma pháp chỉ phát ra một nửa thì dừng lại. Y phát hiện chỉ là ma pháp vớ vẩn cũng lấy mất gần hết sinh mệnh nguyên khí của y.

Quả nhiên như truyền thuyết, muốn thay đổi gì đó trong lịch sử đều phải trả giá bằng sinh mệnh.

"Đây là niên đại nào nhỉ?" Nam Cung Tiên Nhi hỏi. Lúc này tuyết thế mị nữ tuy đứng yên, hơi khom người nhưng vẫn toát ra vô hạn dụ hoặc, dù vậy ai cũng thấy nàng ta không ung dung như trước.

Thần Nam đáp: "Thời không này cách hiện thực đại khái một ngàn năm."

"Cái gì? Nhầm nhiều thế à?" Nam Cung Tiên Nhi tức giận: "Không phải người nói rằng nắm chính xác thời gian sao?"

"Đúng vậy, ta cũng không ngờ lại thế này."

Thần Nam đáp vậy khiến tam đại thiên giai cao thủ gần như phát điên, vậy... Ngược dòng lịch sử theo chiều còn khả dĩ, nhưng lúc quay về thì sao? Có về được hiện thực không? Thật không thể xác định.

Nếu thật như vậy... Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ, Đức Mạnh tới sầm mặt mũi, suýt nữa hôn mê.

Không phải họ không thể trở về.

Ba người tức thì lao bổ tới, bắt kể thân phận, định bóp cổ Thần Nam. Cũng may hắn nắm được sức mạnh bản nguyên của thời không, biến khỏi chỗ đứng.

"Hiện tại ta không thể xác định thật rõ thời gian nhưng không có nghĩa sau này không thể."

Nghe hắn nói vậy, ba người mới dừng lại, nhưng thấy bộ dạng nhợt nhạt của hắn, cả ba lại phần hận nghiến răng kèn kẹt.

"Mau về Thái cổ thời đại, tìm thấy Sinh Mệnh nguyên tuyền rồi quay về, ta không muốn ở lại lịch sử thời không một khắc nào hết, kiểu gì cũng không thể an tâm."

"Chi bằng người đưa chúng ta quay về."

....

Thần Nam mỉm cười: "Không nguy hiểm gì hết, yên tâm đi. Thần Ma lăng viên có bí mật ngàn đời, vì có gì lại sản sinh ra một huyền án trong lịch sử, chúng ta cứ từ phiền thời không này triệt để tìm ra câu đó."

Kì thật hẳn muốn giải khai câu đố sinh tử của mình hơn hết, muốn xem ai đã sắp đặt, thật ra ai đã thi thố thủ đoạn khiến hẳn có Thái Cực Thần Ma đó.

"Hắc, suýt nữa quên mất, chúng ta đi xem lão."

Tam đại thiên giai cao thủ tuy bất mãn nhưng đành bó tay, cùng Thần Nam đi ra ngoài mộ viên, xuyên qua rừng Tuyết Phong rậm rịt, phía trước xuất hiện ba gian nhà cỏ.

Một lão nhân thân thể gầy còm, mặt mày nhăn nheo từ trong nhà đi ra.

Thần Nam chưa kịp biểu hiện gì, hai mắt Pháp Tổ đã trợn trừng, kinh hãi: "Lão biến thái này... vẫn còn sống. Lão..." Đó là thủ mộ lão nhân xuất hiện trong Vô thiên chi nhật.

"Người biết lão?" Thần Nam hỏi.

"Đương nhiên! Đúng là biến thái... những người khác đều trọng thương mà chìm vào giấc ngủ, lão không những không chết, hơn nữa... tinh lực sung túc, ở đây hưởng nhàn... đúng là biến thái, lâu quá rồi... càng sống lâu càng biến thái."

"Thật ra lão thân phận thế nào?" Thần Nam không nén được hiếu kì hỏi.

Pháp Tổ đáp: "Lão là Đông phương cường giả, người cứ hỏi tổ thần Tình Dục đạo."

"Ta sao biết được, lão còn hơn ta một cấp, chỉ biết rất nhiều gọi lão là 'Lão Bất Tử'."

Nghe Nam Cung Tiên Nhi nói vậy, Thần Nam có cảm giác kinh hãi.

Bốn người chăm chú quan sát "Lão bất tử", thủ mộ lão nhân đột nhiên xoay người, mắt xạ ra hai đạo thần quang nhìn về phía bốn người.

Thần Nam vội dùng thời không bản nguyên chi lực mang cả bốn đi

xa.

Ở trên cao, Pháp Tổ lên tiếng: "Lão bất tử này...đúng là biến thái, cảm ứng được chúng ta sao? Chúng ta khác nào không khí với người ở thời không này mà mắt lão...lại xuyên qua thời không được?"

Thần Nam cũng kinh hãi, hẳn chưa thấy thủ mộ lão nhân chân chính thể hiện thực lực nhưng vừa thấy hai đạo thần quang xạ ra, trong lòng đã rúng động.

Nửa thời thần sau, bốn người mới lên đến gần căn nhà tranh, thủ mộ lão nhân lầm bầm: "Hình như mấy tên khốn đến nhóm trộm ta, lão già như ta có gì hay, ồ...hình như lại đến..."

"Âm."

Một dấu chường xanh biếc đột ngột phá toái hư không, lao tới gần bọn Thần Nam, ấn mạnh lên mông Đức Mạnh.

Thần Nam không nói gì, vội vàng đưa ba người chạy ra xa. Trong lòng không khỏi kinh thán, lão đầu tử này quá mức biến thái! Thần thức quá sắc bén, lại cảm ứng được chỗ khác biệt của "không khí trong suốt".

Đi xa rồi, Đức Mạnh mới gằm lên, ôm mông ngáy loạn xạ, y đường đường là đệ ngũ giới quân vương, hiện tại phần nộ, khuất nhục đến cực điểm, mông bị người ta đánh đến nở hoa, lớn tiếng chửi: "Ta ¥ # ¥ %...nếu ở đó chiến đấu, ta và người quyết tử đến cùng! Lão bất tử người..."

Nam Cung Tiên Nhi cười vang, Pháp Tổ và Thần Nam cũng không nhìn được.

Pháp Tổ thở dài: "Bỏ đi, lão bất tử đó thâm bất khả trắc, đã an nhiên vô dạng thoát được trùng trùng kiếp nạn, đủ thấy không hề đơn giản. Chỉ e không ai nắm chắc được tu vi thật sự của lão, nên ai cũng đánh giá thấp."

Họ không dám đến gần thủ mộ lão nhân, mà xuất hiện tại tàng không phía xa trong Thần Ma lăng viên. Thần Nam tiến hành thờ không

ngịch chuyển, bất quá lần này không gian tọa tiêu không đổi, chỉ xuyên qua thời gian, mục tiêu là Thần Ma lăng viên ngàn năm trước.

Không gian bất biến, thời gian như sóng nước tản ra, họ ngược dòng mà tiến, tình cảnh trước mắt biến đổi không ngừng, trong lăng viên, từng toàn người đến bái tế... đương nhiên hình ảnh nổi bật nhất là thủ mộ lão nhân.

Trong ngàn năm nay, Thần Ma lăng viên trừ lần thần ma thi thể bạo động, bị thủ mộ lão nhân trấn áp, không có gì đặc biệt xảy ra.

Thần Nam lại định vị thời gian, tọa tiêu là Thần Ma lăng viên năm ngàn năm trước.

Thời gian nhanh chóng trôi lụi, tình cảnh trước mắt biến đổi không ngừng, thoáng chốc đã đến năm ngàn năm trước. Trong quá trình này tựa hồ không có gì đặc biệt xảy ra.

Nhưng Thần Nam nhắm mắt, cẩn thận tìm lại những bức họa trong óc, chợt mở bừng mắt: "Các vị có thấy ai khác thường không?"

Bangười kia đều là thiên giai cao thủ, kí ức và tinh thần lực vượt xa tưởng tượng, những gì nhìn thấy lại nhanh chóng lưu chuyển trong óc.

Đoạn cả ba đồng thời kêu lên kinh hãi: "Có một người, mỗi ngàn năm lại xuất hiện, tựa hồ lần nào cũng đi một vòng quanh một ngôi mộ nhỏ."

Chương 364

Hòa tan một vạn năm

Thân ảnh mỏng lung áy nêu không nhìn kĩ, căn bản không chú ý đến. Năm ngàn năm nay, dung mạo y không hề thay đổi, tựa hồ vẫn là một thanh niên.

Sở dĩ dùng từ "Tựa hồ" vì bốn người cố gắng hồi tưởng lại dáng vẻ của y mới phát giác không thể nào. Càng cố nhớ, thân ảnh y càng mờ, cảm giác đó vô cùng quái dị, phảng phất như đạo thân ảnh chậm chậm vượt khỏi óchạ.

"Cổ quái!" Nam Cung Tiên Nhi nhíu mày: "Người này tựa hồ không thể đoán được."

Pháp Tổ gật đầu: "Đích xác là một quái nhân."

Thần Nam tuy ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng vô cùng kích động, người này hình như rất có lai lịch, mỗi ngàn năm lại xuất hiện tại Thần Malăng viên, lần nào cũng lướt một vòng quanh mộ phần.

Nếu bảo y là tu giả bình thường, chắc chắn không thể nào.

Đức Mạnh gật đầu: "Đúng lắm, đó hình như là một loại đại thần thông trong truyền thuyết, khiến thân ảnh mờ dần trong lòng người khác, đến khi mất hẳn. Trọng yếu ở chỗ y có phát hiện chúng ta không? Vì sao lại thi triển thần thông đó với chúng ta? Ồ, chắc chắn y là thiên giai cao thủ."

Pháp Tổ cũng nói: "Hơ nữa y thi triển thần thông này với mọi người, chắc không hi vọng dung mạo mình lưu lại ấn tượng trong lòng ai. Y chắc chắn là người có lai lịch, tựa hồ không muốn ai biết y từng qua đây."

Nam Cung Tiên Nhi cũng lên tiếng: "Các vị quên mất một điểm, năm ngàn năm trước ở đây vẫn có một lão biến thái. Lão một mực ở tại nơi này, Thần bí nhân làm vậy chủ yếu đề phòng bị thủ mộ lão nhân nhận ra tẩy."

"Các vị, ta đã nói, Thần Ma lăng viên là nơi ẩn chứa bí mật ngàn đời, là huyền án trong lịch sử, chúng ta nên điều tra cẩn thận. Hiện tại gặp phải Thần bí nhân này, tất phải tra ra thân phận y. Chúng ta nên bắt đầu lại, quan sát cẩn thận năm ngàn năm này, bốn người cùng để tâm, traxét từng chân tơ kẽ tóc của y."

Thần Nam đương nhiên muốn tìm hiểu, người này tựa hồ từng đặc biệt chú ý đến phần mộ mà hắn ngủ say trong đó.

Bốn người lại men theo dòng sông lịch sử xuôi dòng, tuy Thần Nam không thể nắm chắc về được đúng năm ngàn năm trước nhưng hơn bốn ngàn năm là chắc chắn. Xuôi cách thời không hiện thực mấy trăm mới dừng lại.

Dòng sông thời gian cực lớn, bốn người đều là thiên giai cao thủ, đổi lại người khác ắt không tiếp thu nổi lượng tin tức lớn như vậy.

Chỉ là một mộ viên nhưng năm ngàn năm nay có không biết bao nhiêu cao thủ đến tế bái.

Bốn người đều là thiên giai cao thủ, cũng phải lựa chọn tin tức, loại trừ đi những tin tức vô dụng.

Nỗ lực nhớ lại những gì trải qua lúc xuôi dòng, bốn người đưa mắt nhìn nhau, họ phát hiện nhân ảnh nọ vẫn mơ hồ như thế, thủy chung không thể nắm bắt được dung mạo.

"Ngược lại đi, xuất hiện tại quãng thời gian gần lúc y đến, không cần xuyên qua quá nhiều năm tháng." Nam Cung Tiên Nhi kiến nghị, yêu nữ này đã nảy lòng hiếu kỳ, muốn xem đó là thần thánh phương nào.

Thần Nam đương nhiên dốc toàn lực truy theo thân ảnh, lại nghịch chuyển thời không.

Thời gian chảy ngược, bất quá tốc độ chậm hẳn, chia theo đơn vị trăm năm một. Cứ mỗi trăm năm lại xuất hiện thân ảnh đó, họ liền dừng lại, chi thành mười năm... đến khi chia thành khoảnh khắc mới xác định được thời gian Thần bí nhân xuất hiện.

Thần Ma lăng viên bốn mùa đều làm mùa xuân, buổi sớm gió mát mơn man, từng giọt nắng ấm rai xuống hoa cỏ đọng sương, tạo nên phong vị trong trẻo lạ thường.

Thủ mộ lão nhân không có ở đó, chỉ có một thanh niên cao lớn, hơn người thường nửa cái đầu, thân thể gần như hoàn mỹ, thon gọn khiến người ta có cảm giác tràn đầy sức mạnh, như được đúc từ thép mà thành.

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đứng lại ngoài xa, lẳng lặng quan sát thanh niên nam tử, bản năng cho họ biết, người đó không hề tầm thường.

Họ đợi thanh niên quay lại để xem dung mạo.

Nhưng lúc y quay lại, họ đều ngẩn ra, chỉ thấy được tròng mắt sáng rực như ánh sao, mi dài đến thái dương còn dung mạo chân chính không thể nhìn thấu.

Phảng phất như có một tầng mây khí ngăn cách khiến thiên nhãn thông của tứ đại thiên giai cao thủ cũng bất lực.

Quan sát cẩn thận mới thấy đó không phải là mấy khói mà là một cỗ sức mạnh bí ẩn ngăn cách thị tuyến bốn người lại. Cả bốn người cùng thấy phỉ thường kì dị, rõ ràng người ta đứng cách không xa, không có chướng ngại vật mà vẫn không thấy rõ chân dung.

Trong mắt sáng rực chuyển động, lộ ra nỗi niềm tang thương vô tận, hiển lộ tâm cảnh đã nhìn thấy những chìm nổi của nhân thế.

Thanh niên này cực kỳ đặc biệt, tứ đại cao thủ cũng không thể nhìn rõ.

Càng chú thị càng thấy thân ảnh đối phương phiêu hốt, dường như dần biến mất.

Đoạn, thân ảnh cao lớn đi giữa lăng viên, lướt một vòng quanh mộ phần Thần Nam. Y vừa như hữu ý, vừa như vô ý liếc nhìn lên trời cao.

Bốn người đều rúng động, đối phương hình như nhìn ra họ.

Đáng sợ thật, linh giác y hình như còn biến thái hơn cả thủ mộ lão nhân.

Nhưng chỉ nhìn họ xong, mục quang y lại chuyển sáng hướng khác, tứ đại thiên giai cao thủ chăm chăm nhìn y, mong nhận rõ được y.

Nhưng càng vậy, thân ảnh đối phương càng mờ nhạt, sau cùng tan biến như làn khói! Tứ đại cao thủ cũng bó tay, không biết y đi theo hướng nào.

"Chuyện này..." Pháp Tổ ghen lời.

Ánh mắt Nam Cung Tiên Nhi ánh lên những tia khác lạ: "Đúng là kì dị."

Đức Mạnh nói: "Thử lại lần nữa xem."

Thần Nam lắc đầu: "Không cần, lui lại một ngàn năm nữa xem y định làm gì."

Thanh niên thần bí mặc trắc đó khiến tứ đại thiên giai cao thủ nảy lòng hiếu kỳ.

Thời gian lại chảy ngược, qua từng đoạn phân chia thời gian, nắm chắc khung cảnh hai ngàn năm trước, sau cùng bốn người cũng nắm được lúc thanh niên xuất hiện.

Họ đứng trên cao lắng lắng quan sát y.

Thanh niên đó vẫn không hiểu làm sao xuất hiện, tựa hồ một làn khói nhẹ từ xachàm chậm ngưng tụ thành hư ảnh, lại như tự nhiên ảo hóa ra, cơ hồ đã đứng sẵn ở đó khiến người ta không nắm bắt được.

Y giống như một làn mê vụ.

Ngay cả dung mạo cũng không ai nhìn thấu, hoàn toàn lai vô ảnh khứ vô tung!

Bốn người nhíu mày, tựa hồ không thể nắm bắt được gì của thanh niên.

Lần này, thanh niên vẫn đi trong lăng viên lượn quanh một phần một vòng rồi bình thần liếc nhìn bốn người trên không. Rồi từ từ tan biến như khói tan vào không trung, vô ảnh vô tung lướt khỏi tầm mắt tứ đại thiên gia cao thủ.

Thần Nam, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh, Pháp Tổ đưa mắt nhìn nhau, lộ ra thần sắc bất an, Thần bí nhân quả thật phi phàm.

"Ba ngàn năm trước."

Không thu được manh mối gì đáng giá, bốn người lại tiến thêm một ngàn năm nữa, theo dòng sông thời gian ngược lên. Lần này vẫn thế, thần bí thanh niên vẫn thực hiện những việc như hai lần trước, bình thần nhìn lên không rồi theo gió tan biến.

Bốn người vẫn không hiểu gì.

"Bốn ngàn năm trước."

"Năm ngàn năm trước."

"Sáu ngàn năm trước."

Mãi đến bảy ngàn năm trước, cuối cùng bốn người cũng nắm bắt được đôi chút.

Thần bí thanh niên đi một vòng trong lăng viên, lượn quanh mộ Thần Nam, nhìn lên không rồi sắp tan biến thì thủ mộ lão nhân vừa hai tiến vào lăng viên.

Thân ảnh y tuy mờ mờ nhưng thủ mộ lão nhân vẫn nắm chắc, lộ ra thần sắc cực kỳ kinh hãi, thất thanh: "Sao thế được, ta vừa... thấy! Không phải ta hoa mắt chứ?" Thủ mộ lão nhân kinh hãi như vậy, tựa hồ không tin mọi thứ.

Tứ đại thiên gia cao thủ kinh hãi, thủ mộ lão nhân biến thái mà cũng tỏ ra như vậy, lai lịch của thanh niên chắc vô cùng đáng sợ.

Bốn người nhanh chóng lướt ra xa, thủ mộ lão nhân tựa hồ phát hiện có người đáng quan sát.

Rồi xa Thần Ma lẳng viên, Pháp Tổ lo lắng: "Ta thấy chúng ta nên bỏ cuộc, không nên truy tìm thân phận y nữa. Chắc chắn y là một cao thủ phithường đáng sợ, hơn hẳn bất cứ ai trong chúng ta, trong vùng thời không này chúng ta không thể xuất thủ, liên thủ đối phó y cũng không nổi. Y có thể vượt thời không nhìn thấy chúng ta! Ta thấy....cao thủ cỡ đó là Thái cổ cấm kị nhân vật. Nếu chạm vào y, chỉ e y sẽ phá tan thời không, giam chúng ta vĩnh viễn trong dòng sông thời gian!"

Đức Mạnh gật đầu: "Quay về thời không cổ đại vô cùng nguy hiểm, thế nào cũng gặp những nhân vật tuyệt đỉnh."

"Đành vậy, dù y mạnh thế nào, ta cũng thấy y không có ý định đối phó với chúng ta, bằng không đã xuất thủ lâu rồi." Thần Nam quyết không bỏ cuộc, trực giác cho hắn biết người này có liên quan đến việc hắn phục sinh.

Sau cùng, bốn người hướng về tám ngàn năm trước, lúc đó thủ mộ lão nhân chưa đến Thần Ma lẳng viên.

Tuy nhiên, trong thời gian này, bốn người thấy được Thần bí thanh niên song vẫn không thu hoạch được gì.

Cho đến chín ngàn năm trước mà vẫn thế.

Sau cùng, Thần Nam kích động hét vang: "Một vạn năm trước."

Lúc bốn người xuyên đến vạn năm trước, cảnh tượng hiện ra khiến họ vô cùng kinh hãi.

"Àm."

Thinh không tối tăm, từng đạo sấm sét từ trên trời giáng xuống, vô số đạo quán thông thiên thượng Nhân gian! Âm phong gầm rú, thần khóc quỷ khiêu, trong Thần Ma lẳng viên, quỷ ảnh chao chát, âm u cực độ.

Một thân ảnh cao lớn như thần ma đứng trước mộ Thần Nam, song

thủ không ngừng biến ảo các loại cấm kị pháp quyết...

Chương

Lập bố cục trong mộ

365

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi tức thì ngẩn người, tình cảnh này thật quá kinh hãi.

Trên không trung lôi quang trập trập!

Trong Thần Ma lăng viên, vô số thần ma thi thể bạo động, tất cả gầm lên thê thiết. Mộ bia toàn bộ gục xuống, mộ phần nứt ra, thần ma thi thể giãy giụa đòi ra.

Đập vào mắt là cảnh thi hài tràn lan.

Nơi này không chỉ mai táng thần ma thi thể, hình như vừa trải qua một trường chiến đấu, rất nhiều thi thể tu giả bị xé nát, khung cảnh thê thảm không nỡ nhìn. Thần Ma lăng viên không khác nào một tu la trường.

Thần Nam chăm chăm nhìn phần mộ của mình, nơi có một thân ảnh cao lớn, phát ra uy thế kinh nhân, mái tóc dài không gió mà dựng đứng, tay kết thành đạo pháp ấn, hết như một cái thể ma tôn sừng sững đứng đó.

Những thần ma thi thể đang bạo động không dám lại gần.

Uy lực từ người này toát ra khiến mọi thần ma thi hài đối diện đều run run rẩy rẩy.

Lực bạt sơn khí cái thể!

Khí thể đó dù toàn thân bất động, không kết thành bất kì pháp ấn nào, thân thể vẫn như hòn núi cao khiến người đời ngưỡng vọng.

Đó là khí khái khí thôn sơn hà, duy ngã độc tôn.

Người đó là ai?

Không chỉ Thần Nam nghi vấn mà Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi cũng chung một câu hỏi.

Những chỉ thoáng sau, thần tình họ cùng chấn động, dù khí chất đại biến dạng nhưng họ nhận ra người đó chính là...Thần bí thanh niên đã thấy lần trước.

Khí chất của y lúc này khác hẳn mấy ngày năm sau, khiến tứ đại cao thủ suýt nữa không nhận ra.

Mấy ngàn năm sau, y như một làn gió nhẹ, hiện tại như một hòn núi vạn cân, áp bức người khác không thở nổi, khí thế cơ hồ khí thôn sơn hà, toàn thể hiện hạ nằm trong lòng tay.

Tay y liên tục kết pháp ấn, sấm sét trên không liên tục giáng xuống. Tiếng sấm rền khắp Thần Ma lăng viên, lôi quang ngút trời khiến màn đêm sáng rõ như ban ngày.

"Lôi Hải Động Thiên!"

Sấm sét ngập trời nối liền thành một dải, chân trời chói lòa, màn đêm hoàn toàn thành ban ngày! Tiếng sấm bất tuyệt giữa đất trời.

Lần đầu tiên Thần Nam nghe y mở miệng, tuy là giọng thanh niên nhưng phát ra vô thượng uy nghiêm, y tụ vô số đạo lôi quang lại, áp lực toát ra khiến Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đều kinh hoàng liên hồi.

"Chúng Thần Quy Vị!"

Lại một tiếng quát, các thần ma thi thể đang bạo động đều run rẩy rồi quay về phần mộ. Thần Ma lăng viên vừa nãy con huyền não, tức thì an tĩnh, không còn tiếng thần ma gầm rống nữa.

"Lôi Quán Thiên Địa!"

Lôi quang vô tận rợp trời ép xuống, nhưng không hủy diệt gì mà từng đạo thiên lôi quang bổ xuống Thần Ma lăng viên chui hết xuống đất, đạo lăng viên rung lên bần bật, mọi thần ma mộ thay đổi phương vị,

vận động theo quy luật đặc biệt.

Pháp Tổ hít một hơi kinh hãi: "Y dùnghi quang thông với linh căn của đại địa tổ mạch. Dưới Thần Ma lăng viên là vận linh chi căn, mọi thần ma mộ đều chiếu theo quy luật phức tạp mà sắp xếp, tựa hồ bày thành trận pháp."

Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đều kinh hãi vô cùng.

Thần Nam cuộn sóng trong lòng, người này chắc chắn có liên quan đến hắn.

Cả Thần Ma lăng viên rung động, mọi thần ma mộ được sắp xếp lại, duy có ngôi mộ Thần Nam nằm không có mộ bia vẫn bất động. Thân ảnh cao lớn đứng bên mộ đang dùng đại pháp lực vận chuyển hết thủy.

Tất cả đều lấy ngôi mộ nhỏ làm trung tâm, mọi thần ma mộ liên tục thay đổi vị trí.

Sau cùng, lôi quang thông thiên toàn bộ thu liễm, mặt đất lại bình thường, mọi ngôi mộ đã thay đổi hẳn phương vị.

Bọn Pháp Tổ, Đức Mạnh trơ mắt nhìn, không hiểu sắp xếp thần ma mộ như thế để làm gì, là bày loại cổ trận pháp nào chẳng.

Thanh niên nam tử cao lớn lạnh lùng nhìn về phía bọn Thần Nam, tức thì khiến họ lạnh người, nhưng đối phương chỉ liếc mắt rồi quay đầu lại.

Bốn người nhìn nhau, biết đối phương đã phát giác ra.

"Thiên Xu, Thiên Tuyên, Thiên Cơ, Thiên Quyên, Ngọc Hàng, Khai Dương, Diêu Quang!" Thần bí thanh niên khi thế trùm thiên hạ hét lớn: "Bắc Đẩu Hàng Lâm!"

Song thủ y liên tục kết ấn, đoạn ấn về vòm trời sao lấp lánh, từng đạo hào quang xạ tới dẫn ánh sáng của bắc đẩu thất tinh từ trên trời xuống, bảy quang trụ chiếu rọi mọi phần mộ trong lăng viên.

"Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang!" Y lại hét lớn: "Sát Phá Lang Hàng Lâm!"

Ba ngôi sao lớn trên trời cao vô tận chiếu xuống ba quang trụ rực rỡ, quang huy chói lói rải xuống một góc Thần Ma lăng viên.

Y lại liên tục kết ấn., đem hết thần quang từ trên không dẫn vào Thần Malăng viên khiến nơi đó rực rỡ ánh sao như ban ngày, mọi ngôi mộ chìm trong ánh sáng.

Chỉ có ngôi tiểu mộ không bia hoàn toàn tối tăm, khác hẳn những nơi khác, như thể giữa ban ngày xuất hiện một đạo âm ảnh nhỏ nhoi.

Pháp Tổ kinh hãi run lên, lời lẽ lấp bắp: "Đây tựa hồ là...tuyệt trận trong truyền thuyết, tụ hết tinh hồn trên trời...để chúng chìm xuống mộ viên, về sau...mỗi đêm sao, nơi đây là tinh không sẽ tương ứng, vô hình trung tụ tập vô hạn thần lực của các vì sao xuống lăng viên."

Dn kinh ngạc, liên tục gật đầu: "Chắc là vậy. Người này đáng sợ vô cùng, thủ đoạn không tưởng tượng được."

"Một người hùng mạnh mà thần bí." Nam Cung Tiên Nhi cảm thán.

Pháp Tổ trịnh trọng gật đầu: "Người này quyết không kém hơn Ma Chủ. Y...thật ra là ai? Mấy ngàn năm nay, chúng ta đều thấy y xuất hiện trong thời không, cách mỗi ngàn năm một lần. Một người mạnh thế này bố trí gì, với mục đích gì?"

Lúc đó chỉ e mình Thần Nam biết ngọn ngành, người này không mạnh sao được? Nếu hẳn đoán không sai, chính người đó một tay dàn dựng, Thái Cực Thần Ma đồ chắc cũng vì nguyên nhân này mà sinh ra.

Hắn không quan tâm việc có phải nhờ thế mình sống lại không vì từ những gì được biết, việc đó liên quan đến phụ thân hắn.

"Chắc không còn gì sai sót nữa. So với lần trước, trận pháp này hơn hẳn của Thần Chiến bố trí. Nhân thế nổi chìm, thương hải tang điền, sẽ có ngày thiên bảo tự thành."

Thần bí nhân lẩm bẩm, lạnh lùng nhìn về phái bọn Thần Nam ẩn thân, đoạn đột nhiên biến mất.

Thần Nam kích động muốn gào lên, sau cùng nén được tâm tư trào dâng trong lòng, nói với Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi: "Kể tục nghịch chuyển thời gian, đến một vạn một ngàn năm trước xem kẻ đó là ai, nhất định phải biết thật ra ai kiến tạo bố cục, ai xây dựng Thần Ma lăng viên."

Chương 366

Lục đạo luân hồi

"Một vạn một ngàn năm trước." Thần Nam quát vang, quyết định lại nghịch chuyển thời không, quay về lúc Thần Ma lăng viên mới được tạo ra.

Lúc đó trong Thần Ma lăng viên ngập đầy ánh sao, duy có ngôi mộ nhỏ khách sạn, chìm trong âm ảnh, mọi làn sáng không thể chạm đến.

Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh đều biến sắc, họ không muốn tham gia điều tra tiếp, thanh niên thần bí đó quá ư đáng sợ, tuyệt đối sánh đượcvới nhân vật như Ma Chủ, khiến họ rung động.

Họ biết rằng lúc nghịch chuyển thời không, gặp loại cao thủ như thế là việc nguy hiểm nhất. Những cao thủ như thế có năng lực xuyên thấu thời không, vạn nhấty nổi giận ra tay, họ sẽ chết không có đất chôn, triệt để tiêu tan trong lịch sử thời không.

"Không cần tìm hiểu nữa, chúng ta vạn vạn lần không nên chạm vào loại người đó." Pháp Tổ kêu lên.

Đức Mạnh cũng tỏ ra gấp gáp: "Không cần tìm hiểu nữa, Thần Ma lăng viên ắt tàng bí mật ngàn đời cũng không liên quan gì đến chúng ta, tìm hiểu làm gì."

Nhưng không kịp nữa, Thần Nam đã nghịch chuyển thời không, thời gian như sóng nước, chảy qua mình họ, không gian cong lại biến hình, xung quanh che phủ hỗn độn chi quang mờ lung.

Đoạn một bức tranh lướt tới, thời gian bắt đầu chảy ngược. Trong khoảng một vạn năm đến một vạn một ngàn năm trước, Thần Ma lăng viên xảy ra chuyện, mọi thứ tràn ra như sóng nước, tin tức ngập tràn bao phủ bốn người.

Trong ngàn năm này, từng có không ít thần tiên đến đây, hình như đều kinh hãi trước tòa lăng viên. Mỗi vị thần linh đến đây đều cẩn thận tra xét, tựa hồ muốn tìm ra manh mối hữu dụng nào đó.

Mặc cho Đức Mạnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi vô cùng bất mãn cũng đành bó tay. Thời gian đã nghịch chuyển, hiện tại không thể thay đổi, đành tập trung tinh thần quan sát tất cả.

Bọn họ nào biết tâm tình Thần Nam lúc này, hẳn từ Thần Ma lăng viên sống lại, hình như lại do thủ đoạn của ai đó, coi thân thể hắn là đỉnh lộ đưa Thái Cực Thần Ma đồ đến thế gian. Hắn muốn phá thế cục nên phải biết được bí mật ẩn tàng trong đó.

Tuy Thần Nam cho rằng hắn đã ngủ liền vạn năm, nhưng lần nghịch chuyển thời không chắc phải lâu hơn, ít nhất cũng xấp xỉ một vạn một ngàn năm.

Lần nghịch chuyển ngàn năm này thường gặp nhất là hình ảnh thần ma, hình như họ đang tìm kiếm gì đó.

Tứ đại thiên giai cao thủ nhận ra có những thần ma nóng nảy, định lật tung cả lăng viên lên xem nguồn cơn nhưng hậu quả vô cùng đáng sợ: đều bị sấm sét từ thập phương đổ về và vô tận tinh quang hủy diệt.

Quang trụ sấm sét khổng lồ cùng trời sao tụ lại thành từng đạo thần quang rợp trời đáng sợ, thoáng chốc biến thần ma đó thành tro tàn.

Tình cảnh vô cùng khủng khiếp.

Thời gian nhanh chóng nghịch chuyển, đích đến một vạn một ngàn năm trước hiện, khung thời gian vừa định, một bức tranh kì dị hiện ra.

Thần Nam vội điều chỉnh hướng chảy của thời gian, tìm hiểu những sự kiện trọng đại thần bí trong quãng thời gian này.

Tám màn thần bí của Thần Ma lăng viên dần được vén lên.

Bên trong lăng viên, hoa tươi đua nở, cỏ xanh trải thảm, bốn phía là những cây Tuyết Phong chưa cao lắm, nhưng những cánh hoa vô tận bay múa, thần ma linh khí hóa thành thần thụ chứng tỏ lăng viên mới được xây dựng chưa lâu.

Ngôi mộ của Thần Nam đã tồn tại nhưng lúc đó có người đến xem xét nó.

Một thân ảnh cao lớn như thể ngưng tụ từ khói ảo hóa xuất hiện, chính là Thần bí nhân họ thấy lúc trước.

Y đưa tay đẩy ngôi mộ nhỏ ra, bùn đất văng lên, một huyết đàn được đào ra, Thần Nam đứng xa quan sát, tim như nhảy vọt lên.

Hắn từ phần mộ đó sống dậy, hiện tại cũng biết được phần nào những chuyện thần bí trước đây.

Đức Mạnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cũng tỏ ra kinh ngạc, đều bức thiết muốn biết thanh niên này định làm gì.

Sau cùng y cũng mở toang được ngôi mộ rồi ôm một thanh niên từ trong đó ra.

Tim Thần Nam cơ hồ ngừng đập, đó là chính hắn.

NamCung Tiên Nhi, Đức Mạnh, Pháp Tổ càng kinh hãi, suýt nữa kêu lên, họ thật không tưởng tượng nổi cách hiện thực một vạn một ngàn năm lại thấy Thần Nam bị người ta đào từ trong mộ huyết ra.

Thật sự quá kinh ngạc.

ThầnNam là người từ vạn năm trước, sau vạn năm mới sống lại, từng gây loạn trên Thiên giới, những chuyện đó Nam Cung Tiên Nhi đều đã nghe nhưng vạn vạn lần không ngờ rằng hắn thật sự đã ngủ say trong Thần Ma lăng viên.

Ngôi mộ nhỏ thần bí đó thuộc về hắn.

Tam đại thiên giai cao thủ nhìn hắn với vẻ kì dị, họ không hiểu, định từ nét mặt hắn tìm ra đôi điều nhưng chỉ thấy thần sắc hắn cực kỳ kích động, cuối cùng cũng biết vì sao hắn kiên trì muốn tìm ra bí mật của Thần Ma lăng viên, quả nhiên có ẩn tình trọng đại.

Thần bí thanh niên lạnh lùng quét mắt lên không, hơi nhíu mày với tư

đại thiên giai cao thủ, tựa hồ định nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

Y đặt Thần Nam xuống đất, lắc đầu lẩm bẩm: "Bố trí không hẳn lý tưởng lắm."

Nói đoạn song thủ y phát ra thần quang bảy sắc, từng đạo đẩy vào thể nội Thần Nam khiến thân thể gần như trong suốt, ẩn ước thấy trong đó có ánh sáng màu đen và vàng đang nhanh chóng di động.

Thần Nam suýt nữa kêu lên, đó chính là sơ hình của Thái Cực Thần Ma đồ.

Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh chăm chăm nhìn vào trong lăng viên.

Lúc đó lăng viên xảy ra biến cố kinh nhân, thanh niên quảng Thần Nam lên cao, vô hạn tinh không liền xuất hiện trên trời.

Đang là ban ngày nhưng những vì sao lấp lánh vẫn hiển hiện toàn bộ, nhưng những viên bảo thạch điểm xuyết trên nền trời.

Mái tóc của thanh niên tung bay rối bời, khí thế phát ra bá tụyệt thiên địa, uy lực vô tận khuếch tán khắp thập phương.

Trời xoay đất chuyển! Trong lúc đột ngột, tứ đại thiên giai cao thủ chỉ thấy những vì sao rung lên, cơ hồ sắp rơi xuống.

Công lực chấn cổ thược kim này khiến Pháp Tổ và Đức Mạnh trợn trừng mắt, vô cùng hoảng sợ.

"Ầm, ầm, ầm."

Không phải ảo giác, những vì sao nơi chân trời lay động. Thần bí thanh niên bay lên cao, vô số vì sao rơi rụng, khí thế hùng hồn cơ hồ khiến mọi vì sao đều chấn động.

Thần Nam được đưa vào trong tinh quang vô tận, tinh mang tụ tập hết lên mình hắn, đồng thời Thần bí thanh niên quát lớn: "Xuyên qua vũ trụ hồng hoang, ngưng luyện thiên địa huyền hoàng!"

Tứ đại thiên giai cao thủ triệt để chấn kinh, họ cảm nhận được thời gian năng lượng dao động, hai cực chính phản đồng thời vận chuyển, một xuôi chiều và một nghịch hướng.

Hỗn độn chi quang vô tận từ tương lai và quá khứ đường thời hướng về "Thần Nam thi thể" trên không, sau cùng bao phủ lấy hắn.

Thi thể càng lúc càng bay lên cao, phẳng phát như dung nhập vào trời sao, thần bí thanh niên một mực bám theo bảo hộ.

Tựa hồ y đang tiến hành một nghi thức thần bí vĩ đại.

Thi thể Thần Nam được đưa vào luồng đại lực vô tận, toàn bộ tinh quang từ biển sao và hỗn độn chi quang từ quá khứ và tương lai đều dồn vào.

Tất cả đều lọt vào mắt Thần Nam, sau cùng hắn cũng biết Thần bí nhân là nhân vật quan trọng nhất khiến hắn sống lại.

Y là ai? Thân phận thế nào?

Thần Nam không biết nhưng hắn ghi nhớ toàn bộ thủ pháp của Thần bí nhân, loáng thoáng nhận ra rằng đối phương hình như có ý cho hắn thấy.

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi không thể nhìn được sức mạnh thần bí của người đó, nhìn gương mặt nóng lòng lẫn giận giữ của họ là biết họ đang tức giận.

"Chết tiệt, loại pháp ấn kế từ tâm linh chi lực này mà ta nhìn được một lần thì hay quá." Đức Mạnh phẫn hận gầm gừ.

"Lục đạo luân hồi!" Thần bí thanh niên đứng trên cao quát vang, toàn bộ sao trời biến mất, Thần Nam từ vòm xanh rơi xuống ngôi mộ nhỏ.

Chung quanh ngôi mộ, sau cánh cửa tối om mở tung, vô tận âm phong thổi ra, khí tức âm u bao trùm thiên địa, từng mảnh linh hồn vỡ nát bị đưa vào trong ngôi mộ.

Thần bí nam tử đáp xuống, đứng trước ngôi mộ, dùng vô thượng đại

pháp lực không chế sáu cánh cửa âm u, không biết chúng nối với phương nào nhưng dao động phát ra khiến tứ đại thiên gia cao thủ ngoài xa cũng bất an liên tục.

"Lẽ nào nối với Tiểu lục đạo?" Pháp Tổ kinh hãi.

"Người này là ai? Lại có được thần thông nghịch thiên địa như thế, kéo được những mảnh hồn đã vỡ nát về, không thể tưởng tượng nổi." Đức Mạnh thân là đệ ngũ giới quân vương cũng tỏ vẻ cảm thán, đương nhiên Thần bí nhân vô cùng đáng sợ.

Sáu cánh cửa thần bí liên tục xuất ra những mảnh linh hồn tan nát, toàn bị bị nhập vào thể nội Thần Nam.

"Luân hồi!" Thần bí nam tử gầm lên tiếng cuối cùng, đoạn vô tận bùn đất từ trên không đáp xuống, chon vùi Thần Nam. Sáu khung cửa thần bí biến mất, nam tử cũng theo gió mà tan đi, phẳng phất như nơi đây chưa từng xảy ra chuyện gì.

Đã đến nước này, trong lòng Thần Nam vừa gập rút vừa hoảng sợ, hiển nhiên việc hắn sống lại liên quan đến Thần bí nhân, đã bố trí nhiều thủ đoạn như vậy mà mỗi ngàn năm y lại xuất hiện.

Hắn không thể dừng lại nữa, lại nghịch chuyển thời không, mục tiêu là một vạn hai ngàn năm trước.

Thời gian bay qua, chợt Thần Nam gầm lên, trong khoảng ngàn năm này hắn nhìn thấy hình ảnh phụ thân. Chỉ là thời gian quá nhanh, khảm khắc đó vụt qua, bốn người nhanh chóng có mặt tại thời gian cần đến.

Tình cảnh hiện ra cơ hồ vượt khỏi ý liệu của tứ đại thiên gia cao, tất cả đều phẳng lặng, căn bản không có Thần Ma lăng viên.

Thần Nam vui mừng, đã vượt qua được khởi điểm, cuối cùng cũng biết được ai đã xây dựng tòa lăng viên.

Thời gian trôi xuôi, không lâu sau một bức tranh đáng sợ xuất hiện, trên tinh không mọc ra một thú thảo khổng lồ quát tứ phía, mỗi đòn đều có vô vàn thần ma rơi rụng.

Thần Nam hô lên kinh hãi, đương nhiên đó là kẻ hủy diệt thần bí mà thủ mộ lão nhân nói tới, cũng là sức mạnh thần bí mà Ngũ tổ đề cập.

Thần Nam lại xuôi dòng, định vị thời gian tại một vạn một ngàn năm trăm năm trước, bức tranh vừa rồi lại vụt qua.

Một vạn một ngàn năm trăm năm trước.

"Phụ thân!"

Thần Nam không nén được bật lên tiếng gọi, bức tranh vừa xuất hiện hẳn đã nhìn thấy nhất đại thiên kiêu Thần Chiến.

Thần Ma lăng viên tựa hồ mới được kiến tạo, một mộ huyết mới được lấp, nhiều ngôi mộ chưa được lấp bia.

Thần Chiến tỏ vẻ mệt mỏi, toàn thân đầy máu, hình như qua một trường thảm liệt đại chiến. Ông đang ôm một thi thể trẻ tuổi, từng bước tiến vào Thần Ma lăng viên.

Đương nhiên thi thể đó là Thần Nam năm xưa.

Thần Chiến ôm Thần Nam đứng giữa lăng viên, đối diện với sáu cánh cửa thần bí đang mở rộng, bên trong tối hun hút, âm u đáng sợ. Thần Chiến không nói gì, cứ thế đứng hồi lâu.

Tứ đại thiên giai cao thủ đứng cánh đó không xa cả kinh, sáu khung cửa thần bí đột ngột xuất hiện, đương nhiên là Lục đạo Luân hồi môn mà Thần bí nam tử gặp lúc trước nói đến.

Nhưng họ lại kinh hãi bởi sáu cánh cửa không hiểu sao tự nhiên xuất hiện mà Thần Chiến không có vẻ gì ngạc nhiên, phảng phất như đã biết đến tồn tại của Lục đạo Luân hồi môn.

"Bắt đầu thôi." Thần Chiến thấp giọng nói mấy câu, tựa hồ hiệp nghị với Lục đạo Luân hồi môn đã có từ trước. Đoạn lạnh nhạt liếc nhìn lên nơi tứ đại cao thủ tàng thân trên cao.

"Àm."

Tiếng nổ vang vọng, sáu khung cửa thần bí phóng đại trăm ngàn lần, che kín tầng không lằng viên, triệt để chethân ảnh Thần Chiến lại. Ngay cả tứ đại thiên giai cao thủ trên cao cũng không nhìn thấy gì.

Mây đen cuộn cuộn, bên trong sáu khung cửa, hồn ảnh múa lượn, vô số oán linh kêu gào, khí tức âm u, ma vân sôi trào phủ khắp Thần Ma lằng viên.

Sự tình tiếp theo càng kì dị, sáu dòng suối mát từ trong sáu khung cửa đột nhiên trào ra, trút xuống lằng viên phía dưới.

"Sinh Mệnh nguyên tuyền." Pháp Tổ đột nhiên kêu lên, hai mắt trợn trừng.

Thần Nam vô cùng kinh hãi, vốn hẳn định về những năm tháng hỗn loạn thời Thái cổ tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền nhưng cũng điều tra luôn câu hỏi về sinh tử bản thân, không ngờ tại Thần Ma lằng viên lại phát hiện vô cớ chi tuyền.

"Trời ạ, thật ra là chuyện gì?" Nam Cung Tiên Nhi liên tục kêu lên kinh hãi.

Đức Mạnh cũng tỏ vẻ không tin, không hiểu vì sao Sinh Mệnh nguyên tuyền lại từ Lục đạo Luân hồi môn chảy ra.

Sáu dòng suối mát như sáu dòng thác nhỏ chảy xuống nhưng tứ đại thiên giai cao thủ không tài nào nhìn thấy phía dưới xảy ra chuyện gì. Chỉ thấy vô tận ma vân cuộn cuộn, tiếng sấm âm ì, hồn phách gào rú.

Trong lòng Thần Nam dậy sóng, câu đố sinh tử đã vén lên một nửa, qua nhiên là phụng thân đưa hắn đến đây, hơn nữa tự tay bố trí mọi việc.

Chỉ là không hiểu Thần Chiến đã thỏa hiệp kiểu gì, sau lưng Lục đạo Luân hồi môn tất có ai đó chống lưng. Duy nhất biết được là mỗi ngàn năm lại có Thần bí thanh niên hiện thân.

"Ô ô....."

"Grào..."

Thành hốc ma khiêu, Thần Ma lăng viên đại loạn, trong hắc vụ trùng trùng ả nước thấy được mọi thi hài trong mộ phần tựa hồ đều xông ra, giãy giụa trong mây đen.

"Chúng thần tề tụ, trở thành vật dẫn." Tiếng thờ dài u oán từ trong Thần Ma lăng viên truyền ra.

Trên cao, tứ đại thiên giai cao thủ hoàn toàn không nghe ra ai đã cất tiếng.

Một thời thần sau, Thần Ma lăng viên triệt để sôi trào.

Ngàn vạn thần ma gầm gào.

Đến khi Sinh Mệnh nguyên tuyến từ sáu khung cửa không gian chảy ra, lăng viên mới từ từ yên tĩnh. Ma vân vô tận tan đi, mọi thần ma thi hài giãy giụa trong Thần Ma lăng viên đều quay về phần mộ, trên mặt đất xuất hiện một ngôi mộ nhỏ không có bia lập.

Thần Chiến đã mất dạng.

Hồi lâu sau, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi mới quay lại nhìn Thần Nam, cơ hồ đồng thời quát hỏi: "Người thật ra có bí mật gì, vì sao họ lại làm thế với người?"

Thần Nam đứng lặng trên không, sau cùng đột nhiên nghịch chuyển thời không.

Tứ đại thiên giai cao thủ xuất hiện tại năm tháng chúng thần rơi rụng.

"Ầm."

Một bàn tay rợp trời bổ tới, hiển nhiên đã phát hiện ra bốn người.

Chương 367

Đấu với Thiên

Cảnh tượng thái quá dị thường!

Thú trảo khổng lồ phá tan hư không, che kín bầu trời, chụp lấy tứ đại cao thủ. Tiếng sấm ầm ầm, ma vân ào ào, cảnh tượng như trong ngày tận thế.

Khung cảnh đó quá tà dị, tứ đại cao thủ vạn vạn lần không ngờ lại bị thú trảo công kích. Thần Nam lần đầu tiên thi triển sức mạnh không gian, không trung phẳng phất có một đợt sóng gợn trải ra, thân ảnh hấn nhanh chóng mờ đi, tránh khỏi cự trảo.

Pháp Tổ gầm lên, liên tục tung ra thiên giai cấm chú ma pháp, ma pháp năng lượng nghịch không bay lên nghênh đón cự trảo, Nam Cung Tiên Nhi, Đức Mạnh cũng liên tục ra đòn chống lại đợt tập kích.

"Ầm, ầm, ầm."

Trừ Thần Nam thoát đi sát sạt khỏi vùng xoáy, tam đại thiên giai cao thủ cùng bị cự trảo phát ra sức mạnh lên đến đỉnh điểm đánh trúng.

Áp lực cực mạnh khiến họ rơi xuống vù vù, thú trảo cũng bị sức mạnh của ba người phản kích hất văng lên cao, đòn công kích bị chặn đứng.

"Đáng chết, Thần Nam ngươi làm gì vậy?"

"Lại về ngay lúc đáng sợ này."

...

Ba người chật vật đứng vững lại, phần nộ nguyên rửa, bàn tay đột nhiên xuất hiện vượt hẳn ý liệu của họ, nó lại xuyên thấu thời không, đối phó với ba người đến từ thời không khác.

Tuy hất được bàn tay đi nhưng họ đang ở trong lịch sử thời không,

không thể hấp thụ được thiên địa nguyên khí nên sức mạnh bỏ ra toàn là nguyên khí của bản thân, tốc độ tiêu hao hơn hẳn bình thường, khiến cả ba hoảng sợ, không dám tung ra đòn thứ hai nữa.

Từ lúc thấy Lục đạo Luân hồi môn và Sinh Mệnh nguyên tuyến chảy ra là biết nguyên nhân mình sống lại, hẳn muốn tìm hiểu bí ẩn sau cùng: Thần bí nam tử thật ra là ai?

Hắn lập tức tiến hành thời không nghịch chuyển, quay về thời đại chúng thần rơi rụng, để tìm từ đầu xem Thần Ma lăng viên sinh ra thế nào.

Mặc cho tam đại thiên giai cao thủ oán hận, hắn vẫn tiếp tục, đến nước này không thể dừng lại được, không ai ngăn được hắn truy tìm chân tướng.

"Cự thảo đó là gì nhỉ?" Thần Nam xuất hiện, hướng thẳng vào ánh mắt bất thiện của ba người, lên tiếng hỏi.

Lúc đó, tình cảnh vô cùng đáng sợ, hình ảnh thần tiên tung hoành trên thình không hôn ám, từng nhóm rơi rụng, cự thảo quét qua như gió quét lá khô, cuốn bay tất cả.

Không thần tiên nào ngăn nổi uy thế đó.

Thi thoảng có những thần ma hùng mạnh đối kháng cự thảo, nhưng sau cùng vẫn chung số phận với cảnh những lá thuyền nhỏ trong cơn biển động, không chống nổi sóng lớn ngút trời và bị nhấn chìm.

Cảnh tượng tận thế đó dù cho tứ đại thiên giai cao thủ cũng kinh tâm động phách.

"Chết tiệt, người được lắm. Đây chính là 'thiên chi diệt thế' đó. Thương Thiên đã chết, lẽ nào là Hoàng Thiên? Nhưng hình như hắn không còn nữa..." Pháp Tổ giận dữ rống lên.

Đức Mãnh cũng điên người: "Thần Nam người muốn tự sát, bọn ta không cản, nhưng người không được kéo bọn ta xuống nước theo. Thế này khác nào tự hủy, trong lịch sử thời không, có những thế lực phải trăm phương ngàn kế mà tránh đi thì người lại chủ động đâm

đầu vào..."

"Âm."

Thú trào khổng lồ kéo theo vô tận phong lôi lại chụp xuống, uy lực hùng hồn khiến tứ đại thiên giai cao thủ tức thì biến sắc.

Lần này, cả bốn đã có chuẩn bị, mặc kệ lời nguyện, thi triển đại thần thông phá không bay đi, tránh khỏi đòn sát. Nếu bình thường họ có có lòng tin đấu một phen nhưng trong tình huống không thể vận dụng sức mạnh chân chính, đành phải bỏ chạy.

Đức Mạnh hồi hận muốn chết, thật không nên trêu vào Thần Nam, hiện tại bị hắn kéo đến thời không này biến thành thể thân cho hắn, đối phương toàn là những kẻ tu vi kinh khủng, tình không lấy gì làm lạc quan, đành phải chia sẻ nguy hiểm với hắn.

Cả bốn chợt thấy một bóng dáng quen thuộc, thủ mộ lão nhân đột nhiên xuất hiện ngoài xa. Một bàn tay khổng lồ đang đuổi theo lão sát sát.

Nam Cung Tiên Nhi hít một hơi khí lạnh: "Bàn tay thứ hai."

"Chạy đến chỗ lão bắt tử." Đức Mạnh gầm lên.

Tứ đại thiên giai cao thủ cuồn cuộn lao tới, bàn tay sau lưng đánh rụng một nhóm thần tiên rồi lại bám theo sát nút.

Đang ở trong thời không, tứ đại cao thủ không lộ ra khí tức mãnh liệt, dù vậy vẫn bị bàn tay nắm cảm tột độ với các cường giả truy đuổi sát sát.

Thủ mộ lão nhân hô lên, không tỏ vẻ hoảng loạn, tuy bị bàn tay truy sát nhưng vẫn thản nhiên, nhưng lúc lão thấy một bàn tay khác bổ đến, rốt cuộc cũng đổi sắc.

Lão quay đầu nhìn chỗ tứ đại thiên giai cao thủ ẩn thân, gầm lên: "Đáng chết, dám chơi lão nhân gia ta, đừng tưởng ta không biết các người trốn tại đó."

Hiển nhiên, thủ mộ lão nhân cảm ứng được bốn người trong bóng tối nhưng hình như không phát hiện được họ là người từ thời không khác đến.

"Đáng ghét." Lão giàmlên, bị một bàn tay ấn xuống nhưng thực lực lão thể hiện ra vượt hẳntưởng tượng. Thân hình gầy gò đột nhiên phóng đại, sau cùng giữ chặt cựtrảo lại, tung một cước đá văng bàn tay kia.

Thật sự quá biến thái.

"Đó là bàn tay của 'Thiên' chăng?" Thần Nam hồ nghi nhìn Pháp Tổ, lại nhìn thủ mộ lão nhân đang phát cuồng cách đó không xa.

"Lão biến thái." Pháp Tổ bình phẩm, đoạn lộ về nghĩ ngợi: "Đúng là...hóa thân của Thiên, nhưng dầu thế, sức mạnh đáng sợ kiểu này đúng là không tưởng tượng nổi. Lão bắt tử biến thái này, không ngờ tu vi kinh nhân như thế, e rằng là một trong vài nhân vật có tư cách khiêu chiến với Ma Chủ. Lão không sợ gì hóa thân của Thiên...." Đoạn y hạ giọng, cơ hồ không nghe rõ:"Lẽ nào Thiên cũng phân cấp?"

"Hừ lão nhân gia ta đã trải qua trăm ngàn kiếp nạn, có sóng gió nào chưa được chứng kiến, lẽ nào người tưởng thu hồi được ta?" Thân ảnh cao lớn của thủ mộ lão nhân đứng sững giữ thiên địa như ngọn núi lớn, như muốn xé toang vòm trời.

Lúc đó khí thế của lão cường thịnh đến đỉnh điểm, không tránh hai ngọn cự thảo mà thi triển sức mạnh kinh hoàng, tiến hành phản kích, mấy lần hất cự thảo sang dị không gian.

"Hừ, ta từng thấy Thương Thiên chết, Hoàng Thiên bị phong ấn, người không biết có trò quỷ gì nhưng còn kém hai kẻ đó. Người không diệt nổi lão nhân gia ta, nhất là giờ người đã phân ra làm mấy hóa thân..."

Lúc đó lão không còn vẻ gì là thủ mộ lão nhân mà Thần Nam từng biết. Lão thân cao vạn trượng, quanh mình thần quang đại thịnh, chiếu sáng thiên địa, cùng hai cự chưởng đấu đến hôn thiên ám địa.

Tạm thời thoát khỏi hai bàn tay, bọn Thần Nam tránh thật xa, nhìn thủ

mộ lão nhân phát cuồng đại chiến với thần bí cự trảo. Trận chiến kinh thiên động địa không kéo dài lâu, hư không đã tan tành, thủ mộ lão nhân và hai cự trảo thẳng lên Thiên giới.

Lúc tất cả tiêu tan một lúc lâu, Pháp Tổ mới lẩm bẩm: "Lão biến thái..."

Ha cự trảo tuy bị thủ mộ lão nhân khống chế nhưng tình cảnh mặt nhật vẫn vậy, hư không hoàn toàn tan nát, thần tiên vẫn rơi rụng, họ đang tàn sát nhau, kịch liệt đại chiến như những cuồng nhân.

Ôn dịch!

Giống như một trận ôn dịch đáng sợ.

Ôn dịch xảy ra với chúng thần.

Mọi thần ma cơ hồ phát điên, tự tàn sát lẫn nhau.

Thần Nam, Đức Mạnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy chúng thần mất đồ ngẫu như máu, tựa hồ mất hết lí trí, thần ma thi thể liên tục từ trên không rơi xuống.

Hiển nhiên đây là một chiến trường chính yếu khiến chúng thần tan tác.

Nơi đó chính là Thần Ma lăng viên.

"Kia..." Đột nhiên Nam Cung Tiên Nhi kêu lên kinh hãi, chỉ xuống phía dưới, run giọng: "Thần Ma lăng viên... hình thành rồi..."

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh đều kinh hãi, Thần Ma lăng viên thần bí bậc nhất này đã hình thành thế nào? Câu hỏi này vương vấn qua bao đời, hậu nhân gần như không ai biết lai lịch của nó, cũng không biết ai đã xây nên.

Tứ đại thiên giai cao thủ đều kinh ngạc nhìn xuống.

Chỉ thấy thần ma thi thể rơi xuống như bị một luồng sức mạnh vô danh hút lấy, toàn bộ hướng vào một địa vực mà tụ tập, dưới đó mặt

đất không ngừng rung lên nhưng sóng biển dâng trào.

Mỗi khi có một thần ma thì hài hạ xuống, mặt đất lại nứt thêm một lỗ, nuốt lấy thi thể rồi tràn lên một nắm đất.

"Đó là..." Thần Nam không dám tin vào mắt mình, Thần Ma lăng viên do trời sinh? Đúng là khiến người ta không tin nổi, đúng là một cỗ sức mạnh thần bí! Vì sao lại tạo thành kết quả này.

Thần Ma lăng viên thuộc về thiên sinh? Đánh chết cũng không tin được! Thần Nam hận không thể lập tức lao xuống đánh tan mặt đất, tìm ra nguyên do.

Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cũng kinh ngạc, câu đố ngàn đời lẽ nào đơn giản thế, kết quả gần như vượt ngoài dự liệu.

Đức Mạnh lạc giọng trầm trầm: "Bên dưới... còn một đại nhân vật."

Pháp Tổ cơ hồ nhớ ra gì đó nói: "Không sai, lúc chúng ta xuyên qua thời không đã thấy Thần bí nhân đó tụ tập lôi quang và đại lực của ngàn sao xuống Thần Ma lăng viên, lúc đó sức mạnh dưới mặt đất của lăng viên hiển lộ, ở đây ẩn chứa tổ mạch linh căn của đại lực! Đúng là một nguồn bảo tàng mang linh khí vô tận... tựa hồ có người đang ngủ ở đây..."

Nam Cung Tiên Nhi thất thanh: "Lẽ nào... là y?"

Trong óc Thần Nam loáng hiện lên thân ảnh cao lớn, đương nhiên Thần bí thanh niên đó là hiềm nghi lớn nhất, không chỉ vì công lực của y quá kinh khủng mà mỗi ngàn năm y lại xuất hiện vô thanh vô tức khiến người ta không tra ra. Rất có thể y ẩn thân dưới Thần Ma lăng viên.

Thật ra y là ai? Tứ đại thiên giai cao thủ cảm giác mơ hồ, người có công lực có thể như vậy chắc chắn thân phận cũng tương đương, lại cư ngụ trong tổ mạch linh căn của đại lực.

"Àm, âm, âm."

Cùng lúc, phía xa vang lên tiếng sấm âm âm, dao động khác lạ từ

chân trời truyền về, hình như đang có đại chiến kịch liệt.

"Thiên giai cao thủ!" Hai mắt Pháp Tổ trợn trừng.

"Là thiên giai cao thủ, hơn nữa ta cảm thấy khí tức rất quen." Nam Cung Tiên Nhi cũng vô cùng kinh ngạc.

Trong Thần Ma lăng viên bên dưới đột nhiên dấy lên ma khí ngút trời, tâm trạng phần nộ cực độ tràn khắp bầu trời, bao phủ không gian.

Vô tận ma khí như biển lớn che kín mặt đất, cả Thần Ma lăng viên chìm trong bóng tối.

"Người đó...muốn xông ra." Đức Mạnh hô lên kinh hãi.

Tứ đại thiên giai cao thủ đều cảm giác được khí tức đáng sợ, dao động từ Thần Ma lăng viên mới hình thành phía dưới truyền lên, vô cùng kịch liệt, như cái thế yêu ma hiện thân Nhân gian, khí tức này còn đáng sợ hơn cả cự trảo vừa nãy.

"Àm."

Loạn thạch xuyên không, vô số thànma thi thể bay vút lên, Thần Ma lăng viên vừa hình thành đã tan nát, một nam tử cao lớn mang theo ma khí ngùn ngụt tựa biển khơi lao lên trời.

Quả nhiên là Thần bí nam tử!

Khí chất y không bình đạ như những lần hiện thân cách mỗi ngàn năm, cũng không ngưng trọng giống lúc ngưng tụ đại lực của ngàn sao xuống thi thể Thần Nam, để hình dung thì đơn giản nhất là "tự thể cuồng ngạo duy ngã độc tôn."

Khí thế khí thôn sơn hà này không phải cố tình mà từ bản tâm thể hiện ra, khí chất này thuộc về tự nhiên, sinh ra đã có.

Y là kẻ thiên sinh cuồng ngạo, loại cuồng ngạo của những con người siêu nhiên.

Y xuất hiện khiến thiên địa nguyên khí rung lên, thế gian cơ hồ

không chịu nổi sức mạnh của y, lúc nào cũng có thể sụp đổ. Mãi tóc tung bay cuồn cuộn, dấy lên ma khí ngùn ngụt, chợt tan biến vô ảnh vô tung khỏi tầm mắt tứ đại thiên giai cao thủ, không còn nửa tia khí tức.

"Không phải chứ?" Nam Cung Tiên Nhi tỏ ra vô cùng hiếu kỳ với Thần bí nam tử, muốn xem y định làm gì nhưng không ngờ lại mất bóng đối phương. Tu vi của đối phương quá đáng sợ, khiến người ta không thể đoán nổi.

"Y chắc chắn hướng đến thiên giai cao thủ xuất hiện đằng kia." Thần Nam dựa vào tri giác bản năng đưa ra kết luận rồi nhanh chóng bay về hướng đó.

Ba người kia cũng theo sát.

Đúng như hần dự đoán, Thần bí thanh niên xác thật hiện thân ở đó.

Lúc Thần Nam lao tới vùng ngoài xa ngàn dặm với tốc độ nhanh nhất, liền được chứng kiến khung cảnh đáng sợ. Thần bí nam tử cao lớn tung một quyền oanh kích ngược lên không, quang trụ chói lòa tan biến, khí khái đó xúng danh bá tuyệt thiên địa, duy ngã độc tôn. Một quyền phá tan không gian cách ly nhân giới và Thiên giới, thú trào che kín bầu trời bị y đánh tan tành.

Thần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đều hít một hơi khí lạnh.

Mạnh thật.

Thực lực của y vượt hẳn tượng tượng của bốn người.

"Thiên, người không phải đối thủ của ta." Thần bí nam tử đứng thẳng trên không, ngẩng đầu nhìn cự trào vỡ nát.

Khí thế uy lẫm thiên hạ khiến Thần Nam ở ngoài xa dâng tràn bầu máu nóng, nam nhân phải thế, luôn luôn khí thôn sơn hà, ngay cả trời cũng không coi vào đâu.

Tận lúc đó, bọn Thần Nam mới phát hiện tay trái thanh niên thần bí

ôm một nữ tử trẻ tuổi, dung nhan tú lệ khiến nhật nguyệt thất sắc, khí chất phiêu dật, xuất trần thanh tân như hoa cỏ, dù đang hôn mê vẫn chìm trong hào quang thánh khiết mờ mờ.

Thần bí nam tử khẽ gọi gì đó, thần sắc cuồng ngạo xuất hiện một tia ôn nhu hiếm thấy, hiển nhiên nữ tử như tiên kia có liên quan với y.

Mớ tóc mai dài khẽ lay động, nàng khẽ mở tròng mắt trong như nước, lúc nàng nhìn thấy thanh niên, cơ hồ chấn kinh cực độ, hai mắt ướt nhòe, lặng lẽ rơi lệ, ôm chặt cổ y.

Nàng muốn nói gì đó nhưng bị thanh niên lập tức ngăn lại, nàng vừa khóc vừa cười, tựa hồ không dám tin vào sự thật trước mắt, xem ra tuyệt đại tiên tử kích động đến cực điểm.

Thần bí thanh niên dịu dàng vuốt ve sống mũi nàng, đoạn đưa tay nhẹ nhàng mở ra một phiến không gian, tức thì không gian chi môn hào quang vạn đạo, màu sắc rực rỡ xuất hiện trên không trung, hoa bay ngập trời. Y đưa nữ tử vào phiến không gian thần bí đó.

Nam Cung Tiên Nhi ở ngoài xa hình như trầm tư suy tưởng, sau cùng kêu lên kinh hãi: "Ta nhớ ra rồi, ở Thái cổ thời kì, ta từng đứng xa nhìn thấy nữ tử đó, nàng ta là... thần nữ Độc Cô Tiểu Nguyệt."

Thần bí thanh niên lộ ra tư thế cái thế cường giả, nhìn lên hư không cười lạnh liên hồi.

Chương 368

Thái cổ chư thần ở đâu?

Thanh niên nam thần bí này thật ra là ai? Bí mật này tứ đại thiên giai cao thủ đều muốn biết, sức hấp dẫn quả thật cực lớn.

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi, Thần Nam đều chăm chú nhìn nam tử cao lớn, khí thế phát ra tuyệt đối là nhân vật phong vân bậc nhất trong lục giới.

"Àm, âm, âm."

Bàn tay vỡ nát lại tụ hợp, trên thú thảo phủ một lớp vảy, móng tay sắc lẹm dựng lên như núi đao, hàn quang lập lòe, chấn nhiếp hồn người.

Thần bí nam tử liên tục cười lạnh, tựa hồ không coi cự thảo ra gì, lạnh giọng: "Thịnh cực rồi suy, lại muốn đại phá diệt lần nữa chăng? Hừ, người đứng là không đợi nổi, Thái cổ chư thần sau vạn năm nữa sẽ lần lượt quay lại, người muốn dọn dẹp trước chăng? Bất quá hóa thân này vô dụng quá, còn lâu mới sánh được cùng Hoàng Thiên và Thương Thiên, hôm nay ta giúp người tự phá nát."

Khoa trương cuồng ngạo cực độ!

Đối diện với "thiên chi thủ" trong truyền thuyết mà Thần bí thanh niên không hề bị uy hiếp, coi nó là loại đồ làm cảnh.

"Soạt."

Quanh ảnh lóe lên, y biến mất, dù mạnh như tứ đại thiên giai cao thủ cũng không nhìn thấy bóng dáng, đó không phải là phá toái hư không mà dùng cực hạn tốc độ, Thần Nam ẩn ước cảm thấy sức mạnh của thời gian.

Không sai, chính là dao động của sức mạnh thời gian.

Tốc độ lên đến cực hạn, thời gian sẽ thay đổi, tứ đại cao thủ lạnh mình, thanh niên này hiển nhiên có nghiên cứu rất sâu về thời không,

phát hiện ra họ không phải do xảo hợp.

Chưa biết chừng, đôi phương không chỉ cảm giác được khí tức mà còn nhìn thấy dung mạo họ, Thần Nam chợt thấy thân thể mình cứng đờ.

Hơn vạn năm nay, đôi phương bỏ ra nhiều công sức giúp hắn sống lại, mỗi lần xuất hiện đều phát hiện hắn ở dật thời không, nhìn thấy dung mạo hắn và thi thể trong mộ giống hệt, chẳng phải đã phát hiện ra kết quả trong tương lai sao?

Thần Nam rúng động, truyền thuyết rằng có thể nhìn được tương lai mà dự liệu những việc sẽ phát sinh không phải lời đồn cho vui. Người có đại thần thông như thanh niên chắc có thể từ một vài việc mà lần ra.

Thậm chí, nếu đủ thực lực, liệu họ sẽ nhìn thấu cách trở thời không?

Cảnh giới này chỉ nghĩ cũng đủ kinh hãi, Thần Nam không dám suy đoán tiếp, nếu có những việc thế thật, không phải hắn đang nằm trong tay người ta không chế sao? Dự cảm này không lấy gì làm tốt đẹp.

"Àm."

Hào quang nóng rẫy chiếu sáng thình không âm u, bóng hình thần bí đột ngột xuất hiện trước cự trảo, toàn thân phá ra vạn trượng quang mang, sắc bén như lưỡi đao xuyên qua cự trảo, cắt thành vô số đoạn.

Sức mạnh và tốc độ tuyệt đối.

Thần bí nam tử dễ dàng phá tan thiên chi cự trảo!

Khung cảnh cực kì chấn động, có người đã hạ sát cả Thiên.

Lần này Thần bí nam tử không cho cự trảo có cơ hội hợp lại, y đứng trên không hú vang, uy lực tràn khắp Nhân gian giới như tiếng biển gầm, vang đến chín tầng trời, lan xuống cửu u.

Sức mạnh đáng sợ bùng lên, liên tục đánh nát cự trảo đoạn xé toang một đạo không gian chi môn, vứt các mảnh vụn vào những

không gian khác nhau.

"Người mà đủ mạnh, Thiên cũng bắt lực." Pháp Tổ cảm thán.

Đức Mạnh ngẩn ngơ, không dám tin vào sự thật trước mắt.

"Hiện hình đi, nếu không người chẳng đáng cho ta tự thân động thủ." Lời lẽ của Thần bí nam tử tỏ ra vô cùng tự tin.

Nhưng trên trời cao vẫn trầm tịch, hồi lâu không có hồi đáp, phía xa thần mavẫn không ngừng rơi rụng. Bọn Thần Nam bị cuốn vào hào tình ngút trời của nam tử, đối diện với hủy diệt chi thủ mà vẫn coi là nhẹ tênh.

"Cường giả không còn, thời đại này tịch mịch, rồi sẽ đến ngày phong vân té hội, luân hồi triệt để kết thúc, tất cả lại bước sang kỉ nguyên mới." Thần bí nam tử lẩm bẩm.

"Y nói vậy là ý tứ gì?" Đức Mạnh hỏi.

NamCung Tiên Nhi tỏ vẻ nghi ngờ: "Y từng nói rồi, sau vạn năm, các cường giả sẽ quay lại, đó không phải là thời không hiện thực của chúng ta sao? Vậy là thời đại của chúng ta sẽ xảy ra kịch biến oanh oanh liệt liệt?"

Pháp Tổ nói: "Ta có dự cảm những gì y nói là thật, vạn năm sau cường giả quay lại, có thể sẽ tái hiện thời đại Thái cổ huy hoàng, đại thời đại sẽ lại xuất hiện, lịch sử sẽ phát sinh đại sự kiện trời xoay đất chuyển."

Thần Nam cũng thấy thế, hắn nhớ lại xâu chuỗi những sự kiện mà Ma Chủ đã làm, thủ mộ lão nhân nói rằng cần khoảng ngàn năm Ma Chủ sẽ từ đệ tam giới quay về, quãng thời gian này phù hợp với những gì Thần bí nam tử nói.

Những cường giả mà y nói tới đó chắc chắn bao gồm số ở đệ tam giới, hơn nữa còn cả những người khác.

"Pháp Tổ người có cho rằng Thái cổ chư thần mà nam tử đó nói tới là những người bị Ma Chủ đưa vào đệ tam giới?" Thần Nam nghi hoặc.

"Không hoàn toàn, còn thiếu nhiều lắm."

Thần Nam vô cùng kỳ quái: "Vậy Thái cổ chư thần đó đi đâu?"

Pháp Tổ lại chìm vào trầm tư: "Những người đó.... Thời Không đại thần đã mở đường máu cho họ, chắc..." Hình như y nhớ ra gì đó, kinh hãi mở bừng mắt.

Thần Nam, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi tựa hồ cũng biết y định nói gì, tỏ vẻ không dám tin, tứ đại thiên giai cao thủ đồng thời kinh hô: "Thái cổ chư thần chưa bị tiêu diệt đó.... họ... đang ở trong đường hầm thời không.... họ được Thời Không đại thần đưa đến tương lai."

Bốn người nhất trí đưa ra chung kết luận, Thái cổ chư cường mất tích hình như đang tiến hành thời không lưỡng hành, họ ở trong đường hầm thời không tránh thoát vận mệnh chết chóc năm xưa.

"Là thật sao?" Bốn người tuy kết luận nhưng vẫn không dám tin.

"Có lẽ... là thật. Bằng không những Thái cổ thần này đi đâu? Không thể nào trầm tịch lâu như vậy mà không xuất thế. Cũng có người thoát khỏi thời không thông đạo nhưng tuyệt đại đa số còn đang tiếp tục lưỡng hành."

Quả là tin tức kinh người.

Thần bí nhân trên không đã nói rằng vạn năm sau tất cả sẽ kết thúc, phải chăng tại thời đại đó sẽ chấm dứt không gian lưỡng hành, chư thần hiển hiện?

"Àm."

Tầng không vỡ toác, uy lực hùng hậu tràn ra, một sinh vật khổng lồ từ Thiên giới giáng xuống, hiện ra trước mặt Thần bí nam tử.

Sinh vật cao tới vạn trượng, dung mạo vô cùng xấu xí, toàn thân phủ vẩy xanh lè, trên đầu có năm chiếc sừng màu bạc nhọn hoắt, hai mắt đỏ lòm như hai huyết hồ, răng nhô ra như vách núi, nanh ác cực điểm.

Nó có tóimười sáu cánh tay nhưng còn mấy chiếc trống không, hiển nhiên chưa hoàntoàn thu hồi, còn đang đại chiến ở nơi khác. Mỗi cánh tay của nó đều dài như dãy núi, móng vuốt sắc bén như lưỡi dao.

Sinh vật gì đây? Lẽ nào là bản lai diện mục của Thiên? Tứ đại thiên giai cao thủ đều rúng động, lần đầu họ đối mặt với sinh vật cổ quái như thế.

"Hóa ra người chỉ là mấy tà ác hóa thân! Người... còn kém lắm, mang hết mấy hóa thân lần này tụ tập lại đi, bằng không không đáng cho ta xử lý." Thần bí nam tử đứng trên hư không, chỉ vào quái vật khổng lồ, hoàn toàn không coi nóra gì.

Quái vật cao vạn trượng không lên tiếng, đôi mắt chăm chăm nhìn Thần bí nam tử, phát ra khí tức hủy diệt.

Đức Mạnh kinh dị bất định, quay sang hỏi Pháp Tổ: "Đây là phân thân của Thiên?"

"Tựa hồ... đúng vậy." Pháp Tổ cũng không dám xác nhận.

NamCung Tiên Nhi kinh hãi: "Sao lại thế được? Thiên chân chính là một loại vô thượng pháp tắc, bản nguyên trật tự, sao lại có hữu hình chithể?"

Thần Nam hỏi: "Người biết chân tướng thật sự?"

"Không biết."

"Đã không biết, tất cả đều chỉ là suy đoán, ai biết được thật ra Thanh Thiên là gì?"

"Giết!" Một tiếng quát vang lên, Thần bí nam tử lao về phía quái vật, năng lượng mãnh liệt khiến trời xoay đất chuyển, đạo đạo hỗn độn chi quang từ vùng hỗn độn vô tận bùng lên, che kín tất cả.

Đại hủy diệt!

Quả thật là đại pháp lực công kích siêu tuyệt, không gian vỡ nát, quay về nguyên thủy.

"Không ổn."

Tứ đại thiên giai cao thủ kêu lên, sức mạnh này đã vượt mọi cực hạn, cực kỳ nguy hiểm với họ bởi nó có thể bẻ cong thời không, trở thành đại sát khí hủy diệt với những người đến từ dị thời không như họ.

Vạn nhất không cẩn thận, họ sẽ bị đẩy vào không gian có dòng năng lượng loạn lư sẽ không thể tìm được lối về. Bốn người đành bỏ lỡ cơ hội quan chiến, quay người lướt đi, công kích của Thần bí nam tử và quái vật quá đáng sợ.

Lúc lánh đi cả trăm dặm, bốn người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy góc trời sáng trắng, thiên địa gần như quay về hỗn độn, đại chiến vô cùng kịch liệt.

Bốn người thi triển thiên mục, phát hiện ở trong vùng hỗn độn, Thần bí nam tử như ma vương đang phát cuồng, đem quái vật cả vạn trượng xé tan, đang quán lấy mấy chục đoạn thi thể, mặc tình chém giết.

"Phi nhân phi thần phi ma!"

Tứ đại thiên giai cao thủ chỉ biết cất lời cảm thán như thế, Thần bí nam tử quá mạnh.

Kết quả không hiển hiện rõ ràng, vô tận ma khí bao trùm chiến trường, tứ đại cao thủ không tài nào nhìn xuyên qua ma vụ dày đặc, thoáng chốc, Thần bí nam tử hóa thân thành một cự nhân cao đến trời xanh, liên tục gầm rú trong làn ma khí...

Tuy không nhìn rõ nhưng đã biết kết quả, cũng không cần phải quan sát nữa, bốn người quay lại Thần Ma lăng viên.

Quả là một nơi kỳ lạ, dù Thần bí nam tử đã đi nhưng địa vực vẫn rung động, kéo thần ma thi hài từ bốn phương tám hướng tụ về, tạ mai táng các thần ma.

Mặt đất nứt ra...thần ma thi thể rơi xuống...nắm đất trời lên.

"Muốn đổi phó lão nhân gia ta, người chưa đủ tư cách." Lúc đó, thủ mộ lão nhân lại xuất hiện, lão đã quay lại nguyên thân, bẻ gãy một thứ thảo vấn quán lấy lão này giờ.

Thời gian gia tốc, Thần Nam không chế sức mạnh để hướng dòng lưu chuyển đúng hướng. Hắn đã biết nguyên nhân chúng thần rơi rụng, là thiên chi thủ diệt thể, dù chỉ có cảm giác như núilở, vẫn còn nhiều nghi vấn nhưng không nhất thiết phải quan sát nữa,hiện tại hắn cần lấy được Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Thời gian lao đi,một bức tranh nổi ra trước mắt họ, Thần Ma lăng viên cỏ vẻ như tự nhiên hình thành nhưng họ biết mọi nguyên nhân do Thần bí nhân!

Đột nhiên, một bức tranh khiến Thần Nam ngây ra, hắn không chế sức mạnh thời gian tiến vào thời không đó.

Trong Thần Ma lăng viên hoa đưa hương, cỏ xanh biếc, cây Tuyết phong mới mọc chưa cao lắm. Một dòng suối xanh mát chảy rì rào, phát ra sinh khí vô tận.

"Sinh Mệnh nguyên tuyền." Tứ đại thiên giai cao thủ đồng thời kêu lên.

Sinh Mệnh nguyên tuyền tự nhiên chảy trong Thần Ma lăng viên, quá thật khó tin. Vì sao lại vậy?

Như để đáp lời, Thần bí thanh niên nam tử đột ngột ảo hóa hiện ra, đứng cạnh dòng suối lấp lăm lăm: "Cực thịnh ắt suy, suy cực sẽ hưng, chúng thần rơi rụng, vô tận thần ma chi lực ngưng tụ thành Sinh Mệnh nguyên tuyền,ai biết được nước suối là gốc của sinh mệnh lại tự thành từ tinh hoa của các thần bí thi hài?"

Tứ đại thiên giai cao thủ ngoài xa há hốc mồm.

Sinh Mệnh nguyên tuyền lại do tinh hoa của các thần ma đã chết ngưng tụ thành, đúng là sinh tử tương liên, sinh lên đến cực điểm sẽ tử và ngược lại.

Lục đạo Luân hồi môn vô thanh vô tức xuất hiện quanh Thần bí nam tử, cánh cửa như sa mạc khô hạn, điên cuồng nuốt lấy Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Thần Nam gầm lên, định xông tới, mục đích chủ yếu của hắn trong lần xuyên qua thời không này là thu thập Sinh Mệnh nguyên tuyền để Vũ Hinh chân chính sống lại và giúp Thần gia bát hồn.

Nhưng ở trong lịch sử thời không, muốn làm gì cũng phải trả giá bằng sinh mệnh.

Hắn vừa định hành động, Thần bí nam tử lạnh lùng nhìn về phía hắn, đoạn tung một chưởng hát Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi vắng đi, ba người kinh hãi phát hiện chỉ thoáng chốc đã bị hát khỏi Thần Ma lăng viên mấy chục dặm.

Duy Thần Nam nở lại, Thần bí nam tử trầm ngâm: "Sinh Mệnh nguyên tuyền ở trong thiên bảo, nắm được thiên bảo cũng là nắm được Sinh Mệnh nguyên tuyền."

Nhất thời, Thần Nam rúng động, đối phương tuy có vẻ trầm ngâm nhưng rõ ràng đang nói cho hắn biết.

Quá ư đáng sợ.

"Người không chỉ cảm nhận được khí tức của ta mà thấy được hình dáng, biết từ đâu đến?" Giọng Thần Nam hơi run, từng bước đến trước mặt Thần bí nam tử.

"Thời không do vô tận các đoạn hợp thành, dù có những hạn chế đáng sợ nhưng ngẫu nhiên người vẫn có thể nắm được những mảnh của tương lai." Thần bí nam tử vẫn nhẹ giọng trầm ngâm nhưng trong tai Thần Nam lại vang động như tiếng sấm.

Đó là đoạn đối thoại về vượt qua thời không.

Thần bí nam tử tựa hồ không muốn chạm đến những cấm kỵ quy tắc, nhưng y ngầm cho Thần Nam biết, bởi y đủ khả năng nhìn thấy, cảm giác mọi thứ về hắn.

"Thật ra ngươi là ai?" Thần Nam rúng động sâu sắc, Thần bí nhân này hình như đoán được nhiều việc xảy ra trong tương lai, đó mà là ngẫu nhiên nắm được một vài mảnh vỡ sao?

Thần bí nam tử quay lại nhìn hắn nhưng không nói gì, đoạn thân hình mờ dần, chỉ để lại Lục đạo Luân hồi môn đang hút lấy Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Lúc Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi quay về Thần Ma lăng viên, Lục đạo Luân hồi môn đã hút sạch Sinh Mệnh nguyên tuyền, dần biết mất vào hư không.

Ba người bị Thần bí nam tử nhất chưởng hất bay, tuy tức giận nhưng không dám hung hăng trong Thần Ma lăng viên, đối phương quá đáng sợ mà ở trong dị thời không, họ không thể dùng nguyên khí xuất thủ, đối phương mà muốn giết họ, tất không phí bao nhiêu khí lực.

Hồi lâu sau, Thần Nam mới tỉnh khỏi cơn trầm tư, lúc đó bên ngoài Thần Ma lăng viên có một nam tử cao lớn ôm một thi thể thanh niên từng bước tiến vào, chính thị Thần Chiến.

Thời gian lưu chuyển đến đây, hoàn toàn tương hợp với những gì diễn ra, Thần Nam biết không nên ở lại, quay lại gào lên với tam đại thiên giai cao thủ: "Chúng ta về thôi."

Chương 369

Thái cổ bị ngăn cách

Tứ đại thiên giai cao thủ buộc phải nhanh chóng rời khỏi chốn tà dị này, không muốn ở lại một giây nào nữa, đối diện với Thần bí nhân có thể bùng nổ thời không, họ bị uy hiếp quá lớn, hi vọng tránh càng xa càng tốt.

Trong thời không này, họ không thể động thủ, quá mức nguy hiểm.

Sức mạnh thời gian dao động kịch liệt, thân ảnh Thần Nam và ba người mờ dần, nhưng đột nhiên Thần Nam nhớ ra nên dừng phát lại, cả bốn lại hiện thân trong Thần Ma lăng viên.

"Sao lại dừng?" Đức Mạnh sợ xảy ra biến cố nên giọng nói có phần khẩn trương.

"Tanhở ra rồi, chúng ta đã đến lịch sử thời không, cũng nên về Thái cổ một chuyến, không sẽ quá tiếc nuối. Cũng nên quan sát trận chiến ngày đó xem đã xảy ra chuyện gì trọng đại, dù Thần bí nhân nói rằng vạn năm nữa, Thái cổ chưa thần quay lại, chúng ta càng nắm vững tình huống càng chuẩn bị được kỹ càng."

"Về.... Thái cổ? Tiểu tử... người... điên rồi." Pháp Tổ cả kinh nhìn hấn, gặp Thần bí nhân đã khiến y run người, nếu về Thái cổ, trời mới biết được sẽ gặp phải nhân vật cỡ nào.

Nam Cung Tiên Nhi cũng phản đối kịch liệt: "Không được, không thể mạo hiểm, mục đích của người đã đạt, Thái cổ thời kì thái quá hung hiểm, vạn nhất gặp phải những kẻ như Hoàng Thiên, Thương Thiên, đương nhiên khó thoát tử vong."

Thần Nam một mực muốn quay về Thái cổ thời kì để hiểu thêm một số việc: "Chưa vị không muốn nắm chắc tương lai trong tay? Nếu hiểu rõ Thái cổ phát sinh chuyện gì, Thái cổ chưa thần sẽ làm gì lúc quay lại, không phải chúng ta đã nắm hết tiên cơ rồi sao? Rồi theo đó mà bố trí, chuẩn bị sẵn."

Thật lòng, hắn chỉ muốn "vỗ về" tam đại thiên giai cao thủ, cả ba đều không phải thiện lương gì, nếu làm như hắn nói rằng sẽ cải biến lịch sử, nhưng nhất định phải mạo hiểm, đương nhiên phải kéo họ theo.

Thời gian lại nghịch chuyển, không gian mờ dần, sau cùng tứ đại thiên giai cao thủ cùng kêu lên, họ tiến vào thời không thông đạo, hỗn độn chi quang lấp lánh cùng ánh sao rực rỡ khắp trời.

Họ đi với tốc độ cực hạn tại lịch sử thời không vô danh, nhằm về Thái cổ thời đại.

"Chết tiệt, ta muốn giết ngươi." Đức Mạnh gầm lên, nếu chưa gặp Thần bí nhân chắc y không kích động như vậy nhưng hiện tại y đã biết nghịch chuyển thời không về cổ đại, không hẳn đã an toàn hơn đến tương lai mà cũng chứa đầy rủi ro.

Pháp Tổ và Nam Cung Tiên Nhi cũng xanh lét mặt mày, nhìn Thần Nam với vẻ bất thiện, nếu không vì xuyên qua thời không cảnh hắn điều khiển, họ thật muốn tức khắc ra tay.

Trời sao vô hạn sáng lấp lánh, tứ đại thiên giai cao thủ đi ngược quỹ tích tuế nguyệt trong thế giới cổ đại, lao về Thái cổ.

Không hiểu đã qua bao lâu, bốn người đều cảm thấy khí tức khác lạ: có tang thương xa xưa, có trầm tịch suốt tuế nguyệt vô tận, có khởi điểm của vô hạn thời gian...

Họ biết đã đến gần Thái cổ, sắp về thời đại chư thần xưng hùng, cũng là thời khắc xán lạn nhất, mà cũng không kém phần phức tạp.

Ánh sao sáng mờ dần, hỗn độn thần quang vô tận tắt ngóm, một vùng đại địa mệnh mang hiện ra trước mắt họ, khí tức tang thương dấy lên, đó là Thần Châu trong Thái cổ thời đại.

Gần rồi!

Gần hơn nữa.

Tứ đại thiên giai cao thủ sắp bước vào Thái cổ thời đại trong truyền thuyết, chứng kiến những năm tháng huy hoàng.

Nhưng từ trên không truyền đến trận trận dao động, một cỗ sức mạnh hùng hồn như biển, che kín đất trời cắt đứt hẳn đường tiến của họ.

Ánh sáng hỗn độn lóe lên, triệt để phong tỏa thời không phía trước.

Chuyện đó...

Thời gian, không gian bị cắt đứt.

Tứ đại cao thủ vô cùng kinh hãi, sức mạnh không tưởng tượng nổi đoạn tuyệt đường đến Thái cổ thời đại.

"Là chuyện gì nhỉ?" Đức Mạnh cực kỳ không muốn đến Thái cổ thời đại, nhưng giờ đột nhiên xảy ra tình huống này lại khiến y nảy ra nghi vấn trùng trùng, muốn biết nguyên nhân.

Dung nhan mê hoặc của Nam Cung Tiên Nhi, vô hạn phong tình thu lại dần, lộ ra vẻ ngưng trọng cực độ: "Đây... sức mạnh này vượt hẳn tưởng tượng, ngăn lại tất cả! Bất quá... tựa hồ không chỉ chữa mũi dùi vào chúng ta mà ngăn chặn tất cả mọi người."

Pháp Tổ cũng kinh nghi bất định: "Đúng, có ai đó không muốn hậu nhân về Thái cổ tìm kiếm."

"Là ai bố trí?" Thần Nam đứng lặng trên hư không, nhìn vùng hỗn độn vô tận, trong lúc bất ngờ vẫn kịp thấy một vùng đất ở phía trước.

Cả bang ười kia đều không tin tưởng lắm, bất kể thế nào, người bố trí được đại kết giới thế này tất nhiên pháp lực vô biên, có lẽ do Thái cổ cao thủ bố trí, hoặc do... địch nhân của họ bố trí.

Bốn người lặng lẽ nhìn nhau, không ai lên tiếng, sau cùng họ cũng đoán ra tình huống, đó là do... "chúa tể" phong ấn Thái cổ!

Bởi họ đều cho rằng chỉ có những cao thủ hư vô phiêu diêu mới đạt được sức mạnh này.

Thần Nam định thử đột phá, kết quả khiến ba người còn lại biến sắc, cũng may không xảy ra bất trắc gì. Hỗn độn kết giới quá ư kiên cố,

sức mạnh của thời gian và không gian cũng không làm gì được.

Đến gần Thái cổ thế này mà bị ngăn cách bên ngoài, không chỉ Thần Nam mà ba người kia đều tiếc nuối, Pháp Tổ và Nam Cung Tiên Nhi tuy là Thái cổ nhân vật nhưng có nhiều bí ẩn trọng đại họ cũng không biết.

Thần Nam cảm thán: "Xem ra chúng ta đành tay không quay về."

Hắn định rời đi, trong vùng hỗn độn mệnh mông chợt phát ra hào quang chói lòa, dao động như biếm gầm bùng lên, bốn đạo thần thánh quang huy đột phá hỗn độn lao tới.

"Là..." Đức Mạnh kinh hãi trợn trừng mắt, run giọng: "Là bốn cỗ sức mạnh từ Thái cổ thế giới tiến tới..."

Từ Thái cổ thời không có bốn đạo thần lực sáng rực đang từ từ xẹt tới, đột phá qua phong ấn của vùng hỗn độn rồi lao vào tứ đại thiên giai cao thủ.

Bốn người liền khản trương xen lẫn kích động.

"Àm, âm, âm."

Bốn tiếng nổ vang vọng, Thái cổ thời không rung lên, bốn đạo sức mạnh đổ tới.

Thần quang lấp lánh tan biến, bốn chiếc lá xanh mượt rơi xuống, hiển lộ nét kì dị trong vùng hỗn độn.

Quả nhiên là bốn phiến lá xanh.

Tứ đại cao thủ theo ý thức đưa tay ra bắt, bốn chiếc lá không hề có mảy may thần lực, chắc hao tận trong lúc xông qua hỗn độn phong ấn.

"Soạt."

Tiếng động vang lên giòn tan, một chiếc lá đột nhiên vỡ vụn, nó qua được hỗn độn phong ấn nhưng sau cùng vẫn không chịu nổi luồng

sức mạnh đó, bệ hủy diệt hoàn toàn.

Tứ đại thiên giai cao thủ đều cảm giác vạn phần đáng tiếc.

Ba chiếc lá còn lại được họ bắt lấy, là những chiếc lá tầm thường, nhưng đã được người ta truyền vào vô thượng thần lục.

Trên phiến lá xanh là những vết máu ghê rợn, mỗi lá viết một chữ, lần lượt là: "sinh", "diệt", "chúng"!

Là ý gì?

Tứ đại thiên giai cao thủ cùng nhú mày, có cao thủ của Thái cổ thế giới truyền tin tức gì đó cho họ nhưng mất một chiếc lá nên rất khó hiểu.

NamCung Tiên Nhi lẩm bẫm: "Theo những tổ hợp chữ xếp xuôi, ngược sẽ có ý nghĩa khác nhau, 'chúng diệt sinh', 'chúng sinh diệt', 'sinh chúng diệt'.....'diệt chúng sinh'! Dùng cách loại trừ, tựa hồ chỉ còn lại 'chúng sinh diệt' và 'diệt chúng sinh' có chút liên quan. Chiếc lá thứ tư đã vỡ, không thể hàn lại, nó lại là biến số! Mất một chữ, ý nghĩa sai lạc mười vạn tám ngàn dặm."

Nàng ta nói không sai, chiếc lá thứ tư là biến số.

Nó không thể đoán được nhưng lại là chữ quan trọng nhất, tiếc là đã bị nát mất, khiến tứ đại thiên giai cao thủ không thể nhận được tin tức saucùng.

Họ định xuyên qua hỗn độn phong ấn, rồi truyền tin tức vào những điều công cốc. Từ cổ thế giới không hề có sức mạnh dao động truyền lại.

Cả bốn đều tiếc nuối, có người muốn truyền đạt gì đó cho họ nhưng lại không lấy được tin tức hoàn chỉnh, đáng tiếc thật...

Thời gian nhanh chóng qua đi, bố người men theo dòng lịch sử lao đi với tốc độ hơn cả ánh sáng, lần này họ muốn thật sự quay về.

Cả bốn phi hành trong lịch sử thời không vô hạn.

Từ Thái cổ quay về hiện thực thời không cách một vạn, tám ngàn, năm ngàn...rồi còn trăm năm.

Thần Nam đã khống chế cực tốt sức mạnh thời gian và không gian, không còn sai lầm như lúc đầu, định vị tại chỗ đã xuất phát - phiến không gian của Thời Không đại thần.

Tám mươi năm, sáu mươi, bốn mươi...một năm nữa là hoàn toàn về đến, nhưng lúc đó, từ trong dòng thời gian, dưới ánh tinh quang chói lòa, một sinh vật khổng lồ nhẹ nhàng múa vuốt lao vào họ.

"Chết tiệt, là gì nhỉ?" Đức Mạnh cả kinh kêu lên.

Thần Nam, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi đều biến sắc, lúc xuyên qua thời không, e ngại nhất là xảy ra biến cố, không may họ đã gặp.

Một con trùng dài ngàn trượng màu lục, lấp lóe hào quang yêu dị, phá được không gian thông đạo lao vào bọn Thần Nam.

Pháp Tổ kêu lớn: "Mau lên, ta nhận ra rồi, là Thời không yêu thú, mau về thời không hiện thực, không thì phiền hà lớn."

Trong thời không vô tận có một loại yêu thú xuất hiện trong hỗn độn, có thể vượt được các loại năng lượng, dễ dàng tiến vào đường hầm thời không.

Đương nhiên, bọn Thần Nam cực kỳ bất hạnh mới gặp phải loại hồng hoang yêu thú hiếm thấy này, nó trôi nổi bao nhiêu năm trong thời không, hôm nay vô tình gặp phải bọn Thần Nam đang quay về.

Pháp Tổ không sợ gì loại hồng hoang yêu thú này, chỉ là trong lịch sử thời không trung, cả nhóm không thể dùng lực, còn yêu thú không bị hạn chế. Nhưng cự ly cách hiện thực rất gần, lúc Thời không yêu thú lao đến, không gian liền vỡ ra, vô tận thần quang sáng lên, cả nhóm rời khỏi thời không.

Một loạt tiếng hô vang lên, chúng thần trong không gian của Thời Không đại thần thấy bốn người biến mất rồi quay lại.

Dù bốn người đã phiêu lưu rất lâu trong lịch sử thời không nhưng thời không hiện thực chưa biến hóa gì.

"Là gì vậy?"

"Trời ạ, rỗng sao?"

"Xấu quá, không phải rỗng, mà là một con trùng."

...

Bọn Thần Nam thuận lợi quay về nhưng có một vị khách không mời, Thời không yêu thú bám sát tiến về thế giới hiện thực.

Cả bốn định lập tức xuất thủ diệt luôn yêu thú ngàn trượng.

Con trùng màu lục toát ra yêu khí xung thiên, thể nội hàm chứa sức mạnh đáng sợ, ngang ngửa một thiên giai cao thủ, hiển nhiên nó là sinh vật có trí tuệ, thấy tứ đại thiên giai cao thủ bao vây mình bèn cuộn lại, nổi lơ lửng trên không.

Nhưng có tới bốn thiên giai cao thủ, đối phó một yêu thú như nó không bỡ ngỡ gì.

Đúng lúc đó, từ trên cao chợt vang lên tiếng than: "Thời không yêu thú, loại tuyệt thế thần sủng này lại theo về, đừng giết nó."

Bất kể là bọn Thần Nam hay chúng thần, đều hiểu người nói là sự phụ của Đại Ma - Ma Sư.

Một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, tóm lấy Thời không yêu thú cả ngàn trượng, không để nó kịp phản kháng, bàn tay mở ra một vùng không gian, quăng nó vào đó.

Ma Sư hùng mạnh.

Thời không yêu thú biến mất, bàn tay cũng tan theo nhưng hào quang lại lóe sáng, một quang trụ từ trên cao xạ xuống, một nhân ảnh men theo thân quang hạ xuống, xuất hiện cạnh tứ đại cao thủ.

Đó là một thanh niên cao lớn, mái tóc dài đen như mực, mi kiếm rủ xuống, khuôn mặt góc cạnh như dao khắc nhưng không ai coi y là người trẻ tuổi bởi trong mắt thương tang cho thấy y là bậc cường giả đã trải qua vô tận tuế nguyệt.

"Ma Chủ?" Thần Nam kinh hãi, người này trừ mái tóc đen khác hẳn màu bạc của Ma Chủ, hình dáng hoàn toàn giống nhau.

Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cũng vô cùng kinh ngạc, sau cùng nhớ ra, thay nhau kêu lên thất thanh: "Là người... người không có chết?"

"Người không bị ca ca Ma Chủ giết?"

Chương 370

Bảo vật của trời

Nam Cung Tiên Nhi và Pháp Tổ kinh hãi cực điểm, nhìn người mới đến với vẻ không tin nổi. Thần Nam cũng vậy, thấy dung mạo Ma Sư mà Ma Chủ giống hệt nhau, suýt nữa hấn coi đối phương là thiên cổ cuồng nhân kia.

"Người... không phải bị Ma Chủ... giết rồi sao?" Pháp Tổ cảm giác miệng lưỡi khô rát, đó là siêu tuyệt cường giả trong truyền thuyết, là thân đệ đệ của Ma Chủ, cũng là cao thủ tại Thái cổ thời kì, hà cớ sống lại?

Nam Cung Tiên Nhi kinh nghi bất định: "Nghe đồn rằng công pháp của Ma Chủ tự giết người thân, giết mình rồi mới giết địch, gần như tự tàn hại, thu gom năng lượng cực lớn mới làm trọng thương được địch nhân, người... không phải đã chết vì thế rồi sao?"

"Lời đồn không thể tin được, ta suýt nữa mất mạng nhưng huynh trưởng đã đem linh hồn gần như tan nát của bản thân giữ lại linh hồn ta, giúp ta qua được kiếp nạn."

Thân thể hùng vĩ của Ma Sư phát ra "thế" cực mạnh, lời lẽ tuy bình đạm, gai thíc nguyên nhân với chúng thần nhưng dường như đang kể lại một việc hết sức nhỏ nhặt.

Chúng thần há hốc mồm, y là ai? Là thân đệ đệ của Ma Chủ! Dù không so được với huynh trưởng nhưng không kém bao nhiêu, tuyệt đối là một trong những cao thủ hàng đầu thiên địa.

Kinh ngạc rồi, chúng thần liền sôi lên, ai nấy chăm chăm nhìn Ma Sư không chớp.

Thần Nam càng kích động, hấn đang đối diện một nhân vật tuyệt đỉnh trong truyền thuyết.

Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ tuy là người từ Thái cổ thời kì, không có giao tình gì với Ma Sư nhưng từng nhìn thấy, nghe thấy những việc y

làm. Đột ngột đổi là một cường giả, nếu Hắc Khởi của đệ ngũ giới đến xâm phạm, y đủ thực lực nghênh tiếp.

Sắc mặt Đức Mạnh lại liên tục thay đổi, Thái cổ cao thủ bất ngờ xuất hiện này khiến y không yên, không hiểu sa này sẽ tạo thành ảnh hưởng gì.

Thần Nam có rất nhiều chuyện muốn hỏi Ma Sư, Ma Chủ để y lại Nhân gian giới, khẳng định có thâm ý nhưng lúc trước đệ ngũ giới xâm phạm, vì sao y không xuất thủ?

Ma Sư tựa hồ nhìn thấu ý nghĩ của Thần Nam: "Ta mới tỉnh lại, lúc trước Hắc Khởi đến đã không tiện xuất thủ, nếu hắn lại đến đương nhiên phải gặp gỡ một phen."

Rồi không cho Thần Nam cơ hội hỏi tiếp: "Còn Không gian yêu thú lại là hồng hoang dị chủng khó gặp nhất, có được đó đúng là vô cùng may mắn, ha ha...."

Y không nén được, bật cười ha hả, hình như tâm tình dao động mãnh liệt. Đủ khiến một siêu tuyệt cường giả vui mừng như vậy, đương nhiên yêu thú vô cùng quan trọng.

"Có biết không? Nó xuyên qua được ngăn cách của sức mạnh thời không, là thánh vật phá hủy phong ấn." Ma Sư không nói rõ phải dùng Thời không yêu thú làm gì nhưng kích động như vậy, chắc chắn tác dụng rất lớn.

Một lúc lâu sau, y thu lại nét cười, tỏ ra trịnh trọng vô cùng, chằm chằm nhìn tứ đại thiên giai cao thủ: "Ta cảm giác được khí tức của cố nhân trên mình các ngươi."

Chắc y xuất hiện vì nguyên nhân này, hai đạo hào quang đáng sợ từ mắt y phát ra, quét qua mình tứ đại thiên giai cao thủ.

Bách chiếu lá xanh từ mình Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ, Đức Mạnh bay lên, phát ra ba đạo thần quang sáng chói đoạn hạ xuống, đập vào tay Ma Sư.

Thần quang màu lục thu lại, chiếc lá biến thành vô cùng bình thường

như vết máu kinh hồn trên mặt lá lập tức khiến Ma Sư biến sắc, thần tình kích động cực độ: "Là... y."

"Chúng!"

"Diệt!"

"Sinh!"

Ma Sư thần tình ngưng trọng nhìn huyết tự trên phiến lá, tức thì ngây người, sau cùng tỏ vẻ suy tư.

Thần Nam không nén được, chen vào hỏi: "Vốn có bốn phiến, nhưng phiến thứ tư đã vỡ nát."

Haimắt Ma Sư xạ ra hai đạo thần quang đáng sợ, không nói gì mà chỉ ngược nhìn trời. Rất mới lâu sau mới thở dài cảm thán: "Biến số, biến số! Phiến lá thứ tư đã trở thành thiên cổ biến số, có thể ảnh hưởng đến toàn thể tương lai."

"Có nghiêm trọng vậy không?" Đức Mạnh tuy không phải người của giới này nhưng nghe Ma Sư nói, liền nảy lòng hiếu kỳ sâu sắc.

"Đương nhiên." Ma Sư tỏ vẻ âm trầm thở dài một hơi: "Nếu các người biết kẻ đó là ai, sẽ biết tứ diệp truyền thư trọng yếu thể nào."

"Là ai?"

Tứ đại thiên giai cao thủ không nhịn được đồng thời lên tiếng hỏi.

"Các người nói lại kỹ lưỡng cho ta nghe những tao ngộ ở Thái cổ thời kì."

Thần Nam bèn tả lại cẩn thận những gì bốn người đã gặp lúc quay về thái cổ.

"Chết tiệt." Ma Sư nắm mạnh hai tay vào nhau, phiến không gian Thời Không đại thần lưu lại rung lên bần bật, chư thần ở ngoài xa lắng lự, suýt nữa bị năng lượng cuồng bạo hất văng.

Đức Mạnh biến sắc, thảm kinh hãi trước thực lực của Nhân gian giới cao thủ.

"Đó là truyền âm vượt thời không! Người đó ở Thái cổ thời kì tìm được mấy đoạn thời không tương lai, dùng lá truyền lời cho các người, nói lại những gì sẽ xảy ra cho hậu nhân để chúng ta biết đường mà hành động."

Ainấy đều kinh hãi, người truyền lời không nhìn thấy bọn Thần Nam đến mới quăng bốn phiến là ra mà đoán trước được một phần tương lai nên làm vậy. Bọn Thần Nam vượt qua vô tận tuế nguyệt, nghịch chuyển thời không, vừa hay tiếp được.

Thần thông như thế quả thật xứng danh công tham tạo hóa a! Truyền ngôn xuyên qua thiên cổ, đúng là khó tưởng tượng nổi.

"Là ai?" Tứ đại thiên giai cao thủ không nhịn được đồng thời lên tiếng hỏi.

"Đại thần - Độc Cô Bại Thiên."

Không chỉ bốn người kinh hãi mà chúng thần cũng sửng sốt, từ sau Vô thiên chinh phạt, danh tính của nhiều cường giả Thái cổ thời kì lưu truyền khắp lưỡng giới, Độc Cô Bại Thiên là thần thượng chi thần, vang như sấm động bên tai chúng thần. Có ai không biết đến uy danh của Thái cổ cấm kị đại thần.

"Quả nhiên... là y." Pháp Tổ chặt vật nuốt nước bọt xuống, ngay người nhìn ba chiếc lá trong tay Ma Sư.

Nam Cung Tiên Nhi, Thần Nam, Đức Mạnh dậy sóng trong lòng, đại thần Độc Cô Bại Thiên trong truyền thuyết đã xuất ra bốn chữ chân ngôn, vượt qua thời không mà đến tay họ ba phiến, đúng là kinh hoàng.

"Soạt."

Hào quang lóe sáng, Ma Sư đột nhiên biến mất, công lực này quả thật khiến Đức Mạnh và Pháp Tổ tự thẹn không so được.

Nhất thời, cả vùng không gian lặng ngắt, hồi lâu sau, chúng thần mới tỉnh lại.

"Đại thần Độc Cô Bại Thiên không phải đã không còn nữa sao?" Đức Mạnh thận trọng hỏi, y có thể không biết tới những Thái cổ cao thủ khác của Nhângian giới, nhưng chắc chắn biết Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ. Năm xưa haingười này từng đánh khắp lục giới, ở đệ ngũ giới có nhiều truyền thuyết liên quan đến họ.

"Đúng ra...đã biến mất." Pháp Tổ ngơ ngẩn lên tiếng,"có lẽ trong lúc cuối y đã nhận ra gì đó nên dùng bốn phiến lá báo chohậu nhân."

Nam Cung Tiên Nhi tỏ vẻ nghi ngờ: "Đến giờ ta lại không tin vào truyền thuyết đó, Ma Sư vẫn sống nhăn trên đời, trời mới biết Độc Cô Bại Thiên có quay lại không."

Thần Nam không nói gì, chỉ lẳng lặng quan sát tình hình.

Đức Mạnh tỏ ra lúng túng, những nhân vật như thế quay về, dã tâm của bậc quân vương như y tốt nhất nên dẹp đi cho rảnh.

Pháp Tổ do dự: "Chắc...không xuất hiện nữa. Ma Chủ từng nói Độc Cô Bại Thiên đã xong rồi..."

Lần này tứ đại thiên giai cao thủ dẫn chúng thần đến Tiểu lục đạo tìm bảo vật của Thời Không đại thần để lại, rồi xuyên qua thời không tìm Sinh Mệnh nguyên tuyền, tất cả cũng đến lúc hạ màn.

Pháp Tổ tuy muốn lấy Thái Thượng vong tình lục nhưng bị Thần Nam khéo léo cự tuyệt, lí do trong lúc ở không gian của Thời Không đại thần đã liên tục công kích hấn, lúc về cổ đại hấn cũng không lấy được Sinh Mệnh nguyên tuyền nên những điều kiện nêu ra đều không hiệu lực.

Pháp Tổ tức giận dân Tây phương thần linh đi trước, Đức Mạnh theo sát. Nam Cung Tiên Nhi được Thần Nam ủy thác, mỉm cười liên liên, dẫn bọn Huyền Trang ra đi.

Thần Nam muốn một mình ở lại không gian của Thời Không đại thần bế quan tu luyện, khám phá bí mật của Thái Cực Thần Ma đồ. Hấn

nghe Thần bí nhân nói nó chính là thiên bảo, Sinh Mệnh nguyên tuyền ẩn trong đó.

Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng cũng muốn ở lại nhưng đều bị hắn đưa đi. Long Vũ rất lo cho hắn nhưng được hắn truyền âm giải thích, cũng hiểu rằng hắn thật sự muốn một mình tham ngộ tu luyện, đành cùng Tiềm Long lưu luyến rời đi.

Long Vũ cũng cần bế quan để luyện hóa công lực của Thất Tuyệt thiên nữ. Thân thể nàng mỗi thời mỗi khắc lại phát sinh trừu biến hóa, vô hình trung khí chất cần thay đổi, những tình cảm vương nhật dần...

Tất cả đều đi, duy mình Thần Nam ở lại trong thiên địa của Thời Không đại thần, ngồi trên bãi cỏ, chìm vào không linh chi cảnh.

Hắn phải tham ngộ cho ra bí mật của thiên bảo Thần ma đồ, ngàn năm tới, trong lục giới sẽ xảy ra việc trọng đại, Thái cổ cường giả trong truyền thuyết sẽ hoàn thành thời không chi lý, đến thế giới này, bọn Ma Chủ cũng sẽ từ đệ tam giới quay về.

Thái cổ chư thần lại hiện thế, đại thời đại hỗn loạn lại tới. Hắn phải chuẩn bị ổn thỏa mọi sự.

Ở trong thiên địa tĩnh mịch, hắn bất động như đã hóa thạch.

Ba tháng trôi qua, hắn vẫn chìm trong huyền cảnh vi diệu, đã nắm được sức mạnh bản nguyên của thời gian và không gian, không ngừng cảm ngộ những bí ảo của thời không. Ba tháng này dài như ba vạn năm với hắn.

Hắn xuyên qua sông thời gian, lơ lửng trong vô hạn không gian, tìm kiếm khắp biển thần thức...

Ngoại giới xảy ra nhiều chuyện nhưng hắn không biết, chìm sâu trong cuộc hành trình riêng. Bất quá, mỗi đạo kinh mạch, mỗi thốn da thịt đều đã được thân thức tìm qua nhưng Thái Cực Thần Ma đồ vẫn mất dạng.

Hắn nhớ rõ quang cầu hai màu ở trong Khí Hải nhưng hiện tại nó vô

ảnh vô tung.

Lại một tháng nữa qua, hấn tham ngộ sức mạnh bản nguyên của thời không, suýt nữa tự hủy con đường của mình mới thấy rung động quen thuộc, Thần ma đồ liền hiển hiện.

Hấn bắt kể hậu quả, cho thần thức lao vào vùng sáng đó.

Nhưng gần trong tấc gang mà như cách xa chân trời, phẳng phát cách ngăn cả một phiến thời không.

Thần thức hấn liên tục phi hành, nhưng Thần ma đồ liên tục cách xa, giữa cả hai là một không gian không thể vượt qua.

Là sao nhỉ? Hấn tràn ngập trong nghi vấn, cuối cùng cũng thấy Thần ma đồ, vì sao không với tới được?

Thời không!

Hấn đột ngột tỉnh ngộ, Thái Cực Thần Ma đồ tuy trong thể nội nhưng có sức mạnh thời không ngăn cản với thần thức của hấn, cũng như thái cổ bện trở lại.

Hấn bèn vận dụng sức mạnh bản nguyên của thời không, không ngừng tìm theo Thần ma đồ, phi hành trong thần thức vô tận.

Lại một tháng nữa.

Hấn có cảm giác như mình đã xuyên qua vũ trụ hồng hoang, trải qua tuế nguyệt vô tận, không thể kiên trì nổi nữa, lặng lẽ dừng lại nhìn Thái Cực Thần Ma đồ.

Kinh ngạc hơn là nó cũng dừng lại.

Lúc đó hấn không còn lực khí, mệt mỏi vô cùng, toàn thân gục xuống, chìm vào biển thần thức vô tận.

Chợt hấn thấy Thái Cực Thần Ma đồ xông tới, điên cuồng quay tít, lớn dần rồi chụp lấy hấn.

"Chết tiệt." Ý thức sau cùng của hắn gào lên, Thái cực đồ lại muốn thanh toán hắn.

"Âm."

Sinh khí màu vàng và tử khí đen ngòm tràn ra, Thái cực đồ phủ kín thần thức, ào ạt nuốt chửng hắn.

Chương 371

Hồn lực hùng hậu xa xưa

Thái cực đồ lại định nuốt sống hắn, trong một sát na đã lớn gấp trăm ngàn lần, toàn bộ thần thức bị che kín.

Thần Nam đã kiệt lực hôn mê, không chống nổi Thần ma đồ.

Đó là một "thế giới" kì dị, không sai, đúng là một thế giới. Người khác nhìn vào chỉ thấy Thái cực đồ rất nhỏ, nhập vừa vào thế nội Thần Nam nhưng không gian nội bộ lại vô cùng rộng lớn, như giới tử nạp tu di, ẩn chứa một thế giới thần dị.

Thần Nam nhỏ xíu như hạt bụi trong không gian vô cùng đó.

Sinh khí và tử khí đồng thời tràn ra, sóng ánh sáng vàng rực như biển gợn tràn lên khiến linh thức của kẻ hôn mê như Thần Nam ám áp, thoải mái. Mỗi lần sức mạnh màu vàng rút đi, sức mạnh tử vong màu đen tràn tới, phát ra áp lực tà dị đáng sợ khiến hắn có cảm giác đang gánh chịu hàng ngàn cân.

Không biết qua bao lâu, hắn mới tỉnh lại, bốn bên trống trải, hư không vô tận, bản thân hắn lơ lửng ở trong vũ trụ không gian vĩnh hằng cô tịch.

Ở đây không có ánh sao, không có sinh mệnh, chỉ có một mình hắn cô đơn phiêu lạc tại hư không, thỉnh thoảng kim quang mờ mờ lóe lên cùng tử vong khí tức đen ngòm dậy sóng. Một nơi tà dị cùng cực.

Hắn nhớ rõ mình bị Thần ma đồ nuốt lấy, giờ hướng mắt nhìn xung quanh, thoáng chốc đã hiểu ra, hiện tại mình đang ở trong Thần ma đồ, hóa ra trong đó lại quái dị như vậy.

Không đúng chẳng? Không thể trống trải như vậy, Thái cực đồ đã nuốt vào không ít cao thủ đáng sợ, sao lại tĩnh lặng ghê người như vậy.

Hắn tĩnh tâm lại, thoáng chốc cảm giác được một cỗ sức mạnh hùng

hậu đang gọi mình, liền phi hành trong không trung vô tận, xuyên qua sinh chi khí tức và tử vong khí tức, lao về nơi sâu nhất của hư không.

Không biết phi hành bao nhiêu vạn dặm, hình như vĩnh viễn không có tận đầu, đến lúc hấn mất kiên nhẫn thì phía trước có một vùng sáng mờ mờ như ánh đèn soi rọi, chỉ dẫn phương hướng.

Đạo hỗn độn thần mang như vàng thái dương sáng rực hư không rộng lớn, hấn tăng tốc, nhanh chóng lao tới.

Lúc đến gần mới nhận ra là một hỗn độn chi môn cao vút.

Hấn hơi do dự, chầm chậm tiến lại, cảm giác rõ ràng sức mạnh như biển lớn từ trong phát ra, luồng đại lực không thể dò nổi.

Sau cùng hấn tiến vào, không hề bị ngăn trở mà thuận lợi xuyên qua.

Đó là một không gian đặc dị, cũng vô biên nhưng không trống trải mà hấn nhìn thấy nhiều thần điện trôi nổi trên không, từng đạo hồn lực từ trong đó phát ra.

Đó là gì?

Đột nhiên toàn bộ thần điện rung chuyển, từ trong vang lên tiếng gầm gào, ngàn vạn hồn phách gào rú.

Từng đạo hồn ảnh nổi lên trên thần điện, mục quang lờ mờ cất tiếng rống lên.

Thần Nam lập tức hiểu ra, đó là... thần ma tàn hồn mai táng tại Thần Ma lăng viên.

Nhất thời hấn ngỡ ngẩn, ngàn ấy thần ma tàn hồn đều bị nhốt trong này, nhưng đó không phải toàn thể, hấn đi qua trùng trùng điện vũ, nhìn thấy phía trước có một luyện ngục, vô số hồn ảnh gầm gào giãy giụa trong đó.

Hấn vô cùng kinh hãi, trong Thần ma đồ nội thật thái quá quỷ dị.

Hấn dám khẳng định, Thần ma đồ tuy nuốt hấn vào nhưng không có ý

thương tổn, đến giờ hấn vẫn hành động tự do, không bị hạn chế như các thần ma hồn ảnh, không bị giữ trong các địa vực đặc thù, hơn nữa các hồn ảnh hiển nhiên đều tàn khuyết.

Xuyên qua luyện ngục, phía trước lại là một nơi vụn hồn vật vữa, thần ma tàn hồn ở đó như sa vào bùn lầy, không thể tự thoát ra.

Vượt qua đầm lầy, trước mặt liền xuất hiện một nơi kì dị, trên không lơ lửng một vùng sa mạc, điểm điểm lục quang tỏa sáng trên cát vàng.

Đó là những thân thực vật vô danh, đứng thưa thớt trong sa mạc, từ cách mấy dặm đã nhìn thấy, một cây có một đóa hoa cực lớn bùng nở, trong đó bao ló một thần ma tàn hồn, chỉ có chiếc đầu thò ra khỏi đóa hoa.

Thần Nam vô cùng kinh ngạc, chỉ thấy những thần ma này hình như mạnh hơn hẳn các hồn ảnh lúc trước. Đột nhiên hai mắt hấn bắn ra hai đạo thần quang, rễ những cây này có dao động sinh mệnh cực kì rõ rệt, từng giọt nước rơi xuống thấm vào rễ, là Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Tuy số lượng rất ít nhưng hấn nhận ra là Sinh Mệnh nguyên tuyền nguyên thủy đang từ từ ngưng tụ.

"Quả nhiên Sinh Mệnh nguyên tuyền là tinh hoa của thần ma chi lực." Hấn cảm thán.

Đoạn hấn tiến vào sâu trong sa mạc, không lâu sau nhìn thấy một đóa hoa cực lớn, lớn hơn nhiều lần đóa lúc trước.

Lúc nhìn thấy chiếc đầu từ đóa hoa thò ra, hấn chấn động, đạo hồn ảnh đó là Tùng Tán Đức Bố, Thái cổ quân vương đầu tiên bị hấn thịt.

Phát hiện này khiến hấn kinh ngạc, Thái Cực Thần Ma đồ quả thực là thiên bảo thần dị vô cùng.

Hấn cẩn thận quan sát, quang đóa hoa của Tùng Tán Đức Bố đang nhỏ xuống Sinh Mệnh nguyên tuyền, nhìn thật kỹ hấn mới nhận ra mình lầm, thần ma bị bao phủ trong đó hoa không hẳn đơn thuần

đang chế tạo Sinh Mệnhnguyên tuyền.

Tuy liên tục có nước nhỏ xuống nhưng nhìn kĩ mới thấygiọt Sinh Mệnh nguyên tuyền nhỏ xuống lại từ rể cung cấp lên, tựa hồhình thành vòng tuần hoàn vi diệu.

Thần Nam hít sâu một hơi khilạnh, những đóa hoa rải rác trong sa mạc tựa hồ không chế tạo Sinh Mệnhnguyên tuyền, Thần ma đồ tịnh không hủy diệt chúng mà đang tiến hànhtuần hoàn.

"Lẽ nào những thần ma này có chỗ sử dụng đến?" Thần Nam chìm trong nghi hoặc.

ThấyTùng Tán Đức Bó nhắm tịt mắt, không còn tri giác, hấn nhíu mày, dựa vàobản năng hấn biết những thần ma lác đác trong sa mạc đều cực mạnh, thânphận không tầm thường, do họ đều là những cường giả tuyệt đỉnh nên đượcdãi ngộ khác hẳn.

Hấn tiếp tục phi hành, nhận ra trong sa mạc vônặng có mấy đóa không kém hơn Tùng Tán Đức Bó, cánh hoa khổng lồ phát rasi sinh mệnh dao động cực mạnh.

Hấn thật sự rúng động, có những đóa hoa này chứng minh họ không hề kém cạnh Tùng Tán Đức Bó, đều là tuyệt đỉnh cường nhân!

Thầnma đồ thật quá tà dị, đúng là một món bảo vật tuyệt đỉnh, năm xưa ngànấy cường giả gục ngã, bị mai táng tại Thần Ma lăng viên đều bị Thái cựcđồ hút mất phần tàn hồn.

Phi hành hơn nửa thời thần, hấn đến chínhgiữa sa mạc, cảnh tượng khác hẳn, là một vùng xanh om, toàn những thựcvật xanh mướt phát ra thần quang xung thiên.

Từ xa nhìn lại, lục quang như thông với trời cao, dao động sinh mệnh cực mạnh như biển lớn tràn dâng.

ThầnNam không do dự gì tiến thẳng vào vùng lục quang, bên dưới là nhữngthần thụ linh thảo chưa biết tên mọc trên từng thốn đất.

Một con suối trong róc rách chảy, vang lên tiếng động vui tai.

Thần Nam ngẩn người, là -- Sinh Mệnh nguyên tuyền. Cách rất xa hần đã cảm giác được dao động sinh mạnh ào ạt như biển.

Hần không nén được tiếng thở dài, con suối mà người đời cực khổ truy tìm lại ở đây.

Vô căn linh tuyền trong truyền thuyết lại ở trong Thần ma đồ.

Nhờ Sinh Mệnh nguyên tuyền mới sinh ra các loại tiên thụ linh thảo thêm phần thần dị, được thần tuyền tưới mát, mỗi ngọn cây, nhánh cỏ ở đây đem ra ngoại giới đều là thiên tài địa bảo hiếm thấy.

Thần Nam kinh ngạc, những thần ma trong đóa hoa tại sa mạc bị Sinh Mệnh nguyên tuyền giữ trong một trạng thái đặc thù.

Sau cùng cũng tìm được vô căn chi tuyền, hần vui mừng khôn xiết, có lẽ Vũ Hình và Thần gia bát hồn đã có cách giải quyết, đã thấy tia sáng hivọng.

Xuyên qua thiên tài địa bảo dày đặc, lúc hần thấy mặt hồ nhỏ do Sinh Mệnh nguyên tuyền tích tụ thành, liền ngo ngẩn.

Xung quanh mặt hồ rậm rịt cây cối, thần quang màu lục ngút trời, trên tầng không mặt hồ có một nam tử trần trụi bị các loại dây mây bao phủ.

Hần suýt nữa kêu âm lên, đó không phải hần sao? Đáng vẻ, khí chất giống hệt.

Bất quá, Thần Nam bị cấm cố trên tầng không tiểu hồ không còn ý thức, chỉ có dao động năng lượng cực mạnh toát ra.

Trong óc hần chợt hiện linh quang, hần từng hấp thụ hồn lực của thái thượng Thần Nam, kích tan sức mạnh của ma tính Thần Nam vào thể nội, như luồng đại lực đó lại không biết bay đi đâu mất...

Thấy nam tử trên không, hần liền đại ngộ, đó là do hồn lực cực mạnh ngưng tụ thành, không chỉ bao quát hồn lực của cả hai Thần Nam kia mà gồm luôn sức mạnh thời đỉnh cao của hần.

Sức mạnh đó tan đi, không hề biến mất mà tích tụ lại, bị cấm cố tại đây. Đương nhiên không phải ảo giác, mà là sức mạnh từng thuộc về hắn, cảm giác này hiển hiện vô cùng chân thực.

"A..." Hắn kích động gầm lên khí nhìn thấy hi vọng trở lại mạnh mẽ như xưa.

Trầm tịch mười mấy năm, lê thân tàn phế chịu khổ, ném trải đủ nhưng chua cay đắng ngọt của nhân thế, sau cùng hắn cũng thấy con đường sáng quay về.

Hồi lâu sau hắn mới bình tĩnh nổi, không vội lỗ mãng hành động, hồn lực mạnh như thế bị cấm cố tại đây, đương nhiên không thể muốn là thả ngay được.

Hắn bay lên không, lấy phương thiên họa kích từ nội thiên địa ra, tuy không còn sức mạnh nhưng tuyệt thế hung binh này vẫn chịu không chế của hắn, sinh ra cảm giác huyết mạch tương liên.

Lưỡi kích sắc lẹm chém lên lớp dây mây vây quanh nam tử trên không, tức thì lớp dây mây xanh biếc bắn ra thần quang sáng lóa, bùng lên dao động sinh mệnh hung hậu, hát phương thiên họa kích ra, khiến hắn không thể lại gần.

Hắn vô cùng kinh hãi, mấy gốc thần đằng này tà dị quá mức, mạnh đến không tin nổi.

Thần Nam do hồn lực ngưng tụ thành treo lơ lửng trên cao trăm trượng, đám dây mây mọc bên bờ hồ cũng vươn lên trăm trượng, vây chặt hắn vào trong.

"Chết tiệt, đám thần đằng này được Sinh Mệnh nguyên tuyền tiếp cho sức mạnh vô tận, khó lòng chặt đứt." Thần Nam nhíu mày, muốn thả hồn lực hung hậu của mình, xem ra không dễ.

Sau cùng hắn xuất ra sức mạnh thời gian, trong phạm vi ba trượng, hắn không chế được sức mạnh bản nguyên của thời không, định dùng sức mạnh bá đạo đó phá tan dây mây, thả hồn lực ra.

Nhưng hấn phát giác, sức mạnh bản nguyên của thời không tuy mạnh vẫn không chống nổi Sinh Mệnh nguyên tuyền không ngừng được tăng cường. Đám mây bắt ra thần quang xung thiên.

Cùng lúc, hấn thấy tàn hồn bị nhốt cũng lóe lên thần quang màu lục. Đó...hấn kinh ngạc, sự tình phức tạp hơn nhiều tưởng tượng, không đơn thuần là cấm cố, mà thần đang đưa sinh mệnh chi năng vào tàn hồn.

Là gì vậy nhỉ? Thần Nam hoài nghi, tàn hồn như một quả còn xanh, đợi năng lượng không ngừng bồi bổ, liệu có xảy ra tình huống "dưa chín cuống rụng" chăng? (hàm ý giả thay thật.)

Chương 372

Đoạt lại sức mạnh

Dây mây xanh quấn quanh tàn hồn, phát ra thần quang vô tận và sức mạnh hùng hồn, tiểu hồ do Sinh Mệnh nguyên tuyền tụ thành cũng dấy lên sinh mệnh chi năng khôn cùng.

Thần Nam bó tay trước dây mây nhưng quyết không buông xuôi, hiện tại lực giới có dấu hiệu hỗn loạn, cần có sức mạnh mới ứng phó được, nhân tố cần gấp nhất là thời gian, hắn không thể đợi được nữa.

Khổ công suy tư một hồi hắn không tìm ra cách chặt đứt dây mây.

Sau cùng, hắn từ từ hạ xuống, "bùm", rơi xuống mặt hồ. Ở đó có sinh mệnh chi năng vô tận, tàn hồn thông qua dây mây mà lấy được sức mạnh từ đó.

Hắn muốn thử xem trong thời gian ngắn có thu hoạch gì bất ngờ không.

Ngay sát na sa xuống, hắn có cảm giác đã quay lại nguyên bản, sức mạnh vô tận thuận theo từng lỗ chân lông tiến vào thân thể, hắn chìm trong cảm giác khoan khoái, thông sướng.

Đó là bản nguyên của sinh mệnh!

Từ lúc mất sức mạnh, hồn lực giảm hẳn, hiện tại đối diện với sức mạnh thuần túy, khác nào sa mạc khô hạn đột nhiên được dòng nước tưới đẫm, toàn thân nhẹ nhõm vô ngần.

Tắm mình trong sức mạnh bản nguyên, thân thể hóa thành thường nhân của hắn tỏa rạng bảo quang, sức mạnh tiềm tàng tại cơ thể dường như thông suốt với bên ngoài.

Hắn có cảm giác sức mạnh hùng hồn đang trở lại, thậm chí nghe thấy tiếng ào ào như biển gầm bên tai, đó là sức mạnh tuyệt đối.

Quả nhiên có những luồng công lực không mất đi mà tiềm tàng tại

thể nội? Sau cùng hấn cũng hiểu được.

Hắnduỗi thân thể, buông lỏng toàn thân, chìm trong Sinh Mệnh nguyên tuyền, nhận lấy sinh mệnh chi năng vô tận, gột rửa nhục thể, thấm đẫm linh hồn.

Cơ duyên thế này, sao có thể bỏ qua?

SinhMệnh nguyên tuyền là bảo vật vô giá với bất cứ ai, thể hiện cho thần matinh hoa, là sức mạnh tinh túy nhất các thần ma chết đi hóa thành cùnqtụ lại thành vô căn chi tuyền.

Xét về khía cạnh nào đó, Sinh Mệnh nguyên tuyền là biểu hiện của quy luật.

Thầnma phát triển giữa thiên địa nhưng đạt đến đỉnh cao rồi sẽ tiến sanghủy diệt, để lại Sinh Mệnh nguyên tuyền, cùng như để lại hạt giống, màlà hạt giống còn lại sau cơn đại phá diệt.

Từ hạt giống này sẽ xuất hiện đại phồn thịnh.

Theo truyền thuyết, nhiều thần linh khi xưa do Sinh Mệnh nguyên tuyền sinh ra, coi như dòng suối là một vòng luân hồi.

Thần ma bị diệt, để lại dòng suối cho thần linh mới sinh ra trong đó.

Theo quy luật này, Sinh Mệnh nguyên tuyền phức tạp hơn nhiều thế nhân tưởng tượng.

ThầnNam nổi chìm giữa Sinh Mệnh nguyên tuyền, không còn thấy thời gian trôiđi, sinh mệnh chi năng vô tận tu bổ vết thương ngằm trong thân thể hấn.

Tuytrước đó hấn tựa hồ thành một thường nhân, suy lão đến cùng cực nhưngchìm trong Sinh Mệnh nguyên tuyền mới hiểu được vết thương ngằm đáng sợthế nào, thân thể hấn có quá nhiều điểm bất ổn.

Thái cổ quân vương ALý Đức trước khi chết để lại thất phách hóa thành thần kiếm, găm, vàothể nội hấn, đó là nguyên nhân trực tiếp

khiến hấn thân tàn thể phéngần ấy năm.

Thất phách của A Lý Đức thủy chung vẫn gặm mòn linh hồn hấn, khiến hồn lực không ngừng tiết ra, may mà Thái cực đồ là bảo vật, hút hết sức mạnh vào không gian thần bí, dùng Sinh Mệnh nguyên tuyền tụ tập lại tàn hồn.

Thời gian cứ trôi mà hấn không có cảm giác, đã hơn một năm hấn chìm trong Sinh Mệnh nguyên tuyền, bản thân chỉ thấy như vừa qua một sát na.

Sát khí do thất phách của Thái cổ quân vương A Lý Đức ảo hóa thành dần bị Sinh Mệnh nguyên tuyền luyện hóa, biến thành hồn lực cực kỳ thuần tịnh thấm vào hồ nước.

Về bản chất, thân thể tàn phế của hấn đã được chữa lành hoàn toàn.

Nhưng hấn phát hiện ra sự thật kinh người rằng sức mạnh hùng hậu không quay về, hắc chưa thức tỉnh lại. Nhờ linh giác sắc bén, hấn cảm giác được thể nội có sức mạnh cuộn cuộn nhưng không thể nắm bắt hay sản sinh liên hệ với nó.

Thân thể hấn tuy liên tục hấp thu sinh mệnh chi năng vô tận trong linh tuyền nhưng tựa hồ có mấy đạo vô hình kinh mạch nối với tàn hồn bị cấm cố trên không trung. Thành thử dòng năng lượng đó theo dây mây quán quanh tàn hồn mà thấm vào.

Hấn không hiểu vì sao thân thể không còn vết thương ngấm nào mà vẫn xảy ra tình huống đó?

Hình như sự tình không đơn giản như hấn tưởng tượng.

Hấn từ trong Sinh Mệnh nguyên tuyền bay lên, quanh người lấp lánh bảo quang, làn da lấp lánh thần dị vô cùng, phảng phất mỗi thốn huyết nhục đều chứa đầy sức mạnh.

Hấn vô cùng hoan hỉ, tuy không thể dùng khôi sức mạnh khổng lồ trong người nhưng cảm giác được nhục thể đã khôi phục trạng thái đỉnh cao năm xưa.

Hắn đã trở thành thiên giai nhục thể! Hình như còn mạnh hơn trước một chút.

Nếu...đánh thức được sức mạnh trong cơ thể cùng hấp thu tàn hồn chi lực bị cấm cố trên không trung, chắc chắn sẽ thành một thiên giai cao thủ chân chính.

Lúc đó sẽ đạt đến trình độ nào hắn cũng không biết nhưng chắc chắn là một đột phá đáng kể

Lòng hắn ngập hi vọng.

Đồng thời hắn cũng nghĩ tới một vấn đề đáng sợ, tàn hồn liên tục rút sức mạnh từ thể nội hắn liệu có sinh ra một thân thể hoàn toàn mới như thái thường và ma tính Thần Nam chăng?

Lòng hắn lạnh ngắt! Không phải không có khả năng sẽ xảy ra biến dị kiểu phá đi lập lại! Quyết không thể để tình huống đó phát sinh!

Đoán biết được tình huống không hay, lòng hắn vừa hi vọng vừa lạnh giá, cảm giác tất cả không nằm trong tầm tay mình, hắn phải thay đổi, không thể làm vật dẫn cho người ta.

Hắn muốn lấy lại sức mạnh vốn thuộc về mình.

Hắn bắt đầu vận chuyển sức mạnh bản nguyên của thời không, quyết định mạo hiểm một phen. Thiên giai nhục thể bùng lên hào quang chói lòa, thân ảnh mờ dần, hắn đang vận chuyển sức mạnh thời không tự phân giải.

Đã không thể cắt được lớp dây mây để thả tàn hồn ra. Hắn quyết định đi ngược, tự nhập vào tàn hồn để giành lấy sức mạnh.

Quả là mạo hiểm, vận chuyển sức mạnh bản nguyên của thời không tự phân giải khiến hắn chịu giày vò tim phổi như bị cào cấu.

Điểm điểm quang mang trải ra, không chỉ nhục thể phân giải mà linh hồn hắn cũng hóa thành một đạo hào quang phân tán tại không trung. Lần này hắn hoàn toàn thấy được sức mạnh bản thân.

Thân thể được phân giải hóa thành hào quang dao động hùng hậu trên không, phát ra thần lực cực mạnh.

Sức mạnh như vậy khiến hấn kinh hãi...nếu nắm được toàn bộ, hấn còn gì phải sợ Hắc Khởi.

Đồng thời hấn cảm thấy thân thức là nơi thần bí nhất, giống như một vùng hỗn độn, dù đã phân giải nhưng vẫn còn vô vàn bí mật không thể hiểu được! Hình như trong đó còn một loại sức mạnh khác.

Từng chút dao động phát ra, ngoài xa hồn của Huyền Vũ giáp, Khốn Thiên tác, Thạch Cẩm đương nổi chìm.

Đó là hồn năng của các bảo vật.

Hấn đã biết bí mật của công pháp Thần gia, hiện tại nhìn thấy tàn hồn của bảo vật cũng không lấy làm lạ, chúng xuất hiện ở đây là đương nhiên.

Ngạc nhiên là hấn không thấy hồn ảnh của Liệt Không kiếm và Hậu Nghệ cung. Đại Long đao đã chuyển sinh, sức mạnh của nó bị Long Nhi hấp thu sạch.

Còn hiện tại... tàn hồn của Liệt Không kiếm và Hậu Nghệ cung vốn phải xuất hiện đã đi đâu?

Hấn không hiểu. Lúc xuyên qua thời không còn cảm giác được hai món thần binh tồn tại, giờ lại không thấy là sao?

Trong lúc hấn hoang mang thì trên Nguyệt lượng ở Thiên giới, hai hài đồng đang đùa nghịch, chạy nhảy tung tăng. Cả hai mới chừng hai, ba tuổi, một nam một nữ, như được điêu khắc từ ngọc.

Hai hài đồng vô cùng xinh đẹp, tóc mai phát phơ, cặp mắt to tròn, sống mũi cao vút, môi đỏ tươi, khóe môi còn dính rớt dãi nhưng càng tô thêm vẻ khả ái.

Tiểu nữ hài tóc đen nhánh, mắt sáng như hắc bảo thạch, ngọng nghịu gọi: "Ca ca nhanh lên."

Tiểu nam hài đi sau một chút nhắc bàn chân trần, nghọng líu lô đáp lại: "Không sao, lần này không bị ai phát giác."

Cả hai lắc lư bay lên, tung tăng nhảy chân sáo trên không trung rời khỏi Nguyệt lượng, chạy ra ngoài Thiên giới.

Nét Thần Nam phát hiện hai nhóc tì này nhất định sẽ giết mình.

Nhưng hắn không thể biết bởi hiện tại đang dốc sức đoạt lại sức mạnh.

Thân thể phân giải liên tục lao vào tàn hồn bị cấm cố nhưng thủy chung không thể tiến vào thân thể. Sau cùng hắn phân giải thành quang thể, lao xuống tiểu hồ, men theo rễ mây tén lên.

Lần này hắn đã thành công, rễ mây coi hắn là năng lượng thuần túy, hấp thụ rồi đưa vào tàn hồn. Nhờ thế thân thể bị phân giải của hắn tiến vào được tàn hồn bị cấm cố, dung hợp lại.

Hắn cảm giác được tàn hồn đang phẫn nộ, nghe được tiếng gầm rống của nó, giãy giụa kịch liệt, định chấn nát kẻ xâm nhập.

Hắn cười lạnh, tàn hồn quả thật có khả năng phát triển thành một sinh mệnh hoàn toàn mới, lần này hắn quyết không thể để nó như nguyện. Nó khác với Thái Thượng và ma tính Thần Nam, cả hai đều sinh tồn phát triển trong thân thể hắn, cùng một gốc nên hắn nắm được sức mạnh bản nguyên của thời không là có cách khắc chế.

Nhưng tàn hồn lại không chịu quyền điều khiển của hắn, thông qua hắn mà liên tục hấp thu sức mạnh của Sinh Mệnh nguyên tuyền mà bản thân hắn không thu được gì.

Hắn vận chuyển sức mạnh bản nguyên của thời không xung kích, thanh toán tàn hồn.

Đó là sức mạnh vốn thuộc về hắn, đương nhiên nên bị thu hồi! Nhưng đúng là một quá trình vô vàn thống khổ, trận chiến kéo dài cả tháng, hắn mới dần chiếm thượng phong.

Cùng lúc, thần thức sáng chói, hắn chợt xuyên thấu thời không, nhìn

thấy Thần Ma lăng viên, thấy một thanh niên cao lớn đang nhìn mình.

Là thanh niên đã thấy tại Thần Ma lăng viên lúc xuyên qua thời không, vẫn không thể thấy chân dung y, sức mạnh mông lung như vân vụ che trước mặt y.

Thần Nam cả kinh, hấn tin không phải mình thật sự làm được thế mà đối phương xuyên thấu thời không để hấn nhìn thấy.

Thần bí thanh niên ngưng thị hồi lâu, không thấy rõ hỉ nộ ai lạc đã mờ dần, Thần Ma lăng viên cũng tan biến. Thần Nam hơi kinh hãi, dù thấy Thần bí thanh niên vẫn ẩn thân trong Thần Ma lăng viên, không hiểu sao vừa rồi lại xuất hiện.

Trong lòng hấn dấy lên dự cảm không lành, tàn hồn bị cấm cố này có liên quan đến đối phương?

Nhưng bất kể thế nào, hấn cũng phải đoạt lại.

Batháng tháng giêng co, Thần Nam triệt để chấn nát tàn hồn, hút vào thân thể, lúc đó hấn chợt thấy tự tin cực độ, toàn thân chìm trong sức mạnh như biển trào.

Nhưng hấn lại phát hiện mình lại bị dây mây quấn quanh thay vị trí của tàn hồn, sinh mệnh chi năng theo dễ cây truyền vào thân thể.

Giờ hấn làm được gì? Ngủ yên! Mặc cho sức mạnh tự trào lên.

Chương 373

Thiên giai xuất quan

"YY, đợi đã, đừng nhanh thế..." Một tiểu đồng chừng hai tuổi, cặp mắt đen ngập tràn linh khí, mái tóc dài trên đầu tung bay theo gió, ngũ quan tinh tế khiến nó xinh xắn khả ái đang chạy tung tăng.

Phía trước là một tiểu nữ hài cũng xinh đẹp như được điêu khắc từ thần ngọc, toàn thân phát ra linh khí, chiếc váy lát phát trong gió đang cao hứng chạy như bay.

"Không Không ca ca, mau lên, mau lên." Tiểu nữ hài liên tục quay lại giục, tóc mai dịu dàng phát lên.

Nếu có người thấy hai tiểu đồng chưa sạch hơi sữa đang đập hư không, lắc lư chơi đùa nhất định sẽ kinh hãi ngã lăn ra đất.

Cả hai xinh đẹp hơn tiểu thiên sứ, đượm linh khí hơn tiên nhân khiến ai nấy kinh hãi, con cái nhà ai nhỉ? Mới sinh ra chưa lâu đã bay được lên không, quả thật khó tin.

Hai tiểu đồng bay lên tầng không Thiên giới, hai tiên nhân bay qua nhìn thấy, há hốc mồm kinh hãi, suýt nữa rớt xuống.

Hồi lâu sau một người mới bình tĩnh lại: "Con nít còn hơi sữa... lại... biết bay!"

Một người khác cũng hồi lâu mới lên tiếng được: "Đúng là không thể tưởng tượng."

"Ồ, xin chào hai vị thúc thúc." Tiểu nữ đồng YY lắc lư bay tới.

Không Không bám theo, cất lên giọng nói ngây thơ: "Xin hỏi hai vị có biết Tiểu lục đạo ở đâu chăng?"

Hai vị tiên nhân vừa trải qua muôn vàn suy tính, định bắt hai hài đồng về làm đồ đệ, nhưng đứa nhỏ linh tuệ thế này đúng là lương tài mỹ chất khó kiếm, nếu thu được làm y bát truyền nhân, khác nào gặp

được cơ duyên cực lớn.

Nhưng vừa nghe chúng hỏi, họ lập tức tỉnh ngay, suýt ngã xuống vì kinh hãi. Tiểu lục đạo là chốn nào? Ngay cả những thành lực siêu cường cũng không dám ơ hồ tiến vào, hai tiểu đồng lại dám hỏi, không cần nghĩ cũng biết gia thế của chúng không thể trêu vào.

Để tránh rắc rối, hai tiên nhân lắc đầu, nhanh chóng đồng thẳng.

"Không ai biết..."

Hai nhóc tỳ nhăn nhó nhìn nhau.

"Ta nghe nói hình như ở Nhân gian giới..."

"Đi mau, nếu không lại bị bắt về."

Thần Nam không biết hai hài đồng đang bước trên con đường tìm Tiểu lục đạo, hướng về nơi hấn tàng thân. Lúc này hấn bị dây mây quấn quít, liên tục truyền cho sức mạnh của Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Không cần hấn rasức, dây mây tự động đưa sức mạnh vào thể nội hấn, tuy chậm nhưng mỗi thời mỗi khắc, sức mạnh đều tăng lên, cảm giác của kiểu thu hoạch này khó nói ra.

Hấn muốn ngủ, đợi đến lúc thích hợp sẽ thu thập dây mây nhưng lại phát hiện không thể nhắm mắt, kiểu gì cũng giữ được trạng thái tỉnh táo.

Lúc đó, hấn thấy cỗ thuẫn Thạch Cảm đương đã gộp mấy mảnh vào làm một, cùng Huyền Vũ giáp, Khốn Thiên tác bay tới, quay quanh mình tựa hồ muốn quay lại thân thể, nhưng bị dây mây ngăn lại, không cho đến gần.

Ở xa hơn, hấn thấy Thần Vương dực của Đại Bằng Thần Vương tặng cho, kim quang mờ mờ liên tục lưu động, dừng lại trên mặt hồ.

Ngoài xa nhất là một hòn ảnh cao lớn đứng trên không, hắc ảnh ẩn trong bóng tối, tay cầm một binh khí hình người, hoàn toàn bất động.

Dù quanh Sinh Mệnh nguyên tuyến sáng rực thần quang nhưng cũng không chiếu đến hắc ám không gian của hồn ảnh đang đứng lặng như hóa thân của Thần Nam.

Đột nhiên hồn ảnh gầm lên khe khẽ, lao xuống tiểu hồ, biến cố này khiến Thần Nam đang bị dây mây quán kinh hãi, mở thiên mục quan sát.

Nước hồ tràn lên, sinh mệnh quang huy sáng lóa, hồn ảnh cầm binh khí hình người khuấy động thành những cơn sóng lớn.

Nước hồ quả thật bị hồn ảnh hát văng lên cao, Thần Nam chợt thấy cảnh tượng dưới đáy hồ, thần tình đờ ra, cơ hồ không dám tin vào mắt mình.

Sinh mệnh nguyên khí kịch liệt dao động, vô tận thần quang chiếu sáng, nước hồ không ngừng tràn lên, đáy hồ hiện ra. Lần này, Thần Nam nhìn rõ, lần trước không phải ảo giác mà đáy hồ thật sự có mấy bộ hài cốt.

Trên hài cốt là hai hồn ảnh mờ mờ đang múa may, hồn ảnh của Thần gia lão tổ cầm binh khí hình người đang xung đột với họ.

Thần Nam hít sâu một hơi khí lạnh, quả thật cổ quái đến cực điểm!

Mấy bộ hài cốt kia có lai lịch thế nào? Vì sao chìm trong Sinh Mệnh nguyên tuyến? Dựa vào cảm giác hấn biết đó là những nhân vật lai lịch cực lớn.

Tiểu hồ không ngừng rung lên, sau cùng hình như không xảy ra chiến đấu kịch liệt, hồn ảnh Thần tổ lặng lẽ rời khỏi tiểu hồ, đứng trên tầng không, bất động nhìn Sinh Mệnh nguyên tuyến.

Thần Nam cực kỳ kinh hãi, hấn biết mấy bộ hài cốt nhiều khả năng do Thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên thả vào.

Thời gian qua cực nhanh, lại ba tháng nữa trôi đi, Thần Nam cảm giác dây mây vẫn không ngừng đưa sức mạnh lên nhưng tốc độ ngày càng chậm, tu vi của hấn đứng nguyên, không tiến bộ thêm nữa.

Đương nhiên, hiện tại hắn đã là một thiên giai cao thủ.

Nhưng đã lên đến tu vi này, muốn tiến thêm một bước vô cùng khó khăn.

Sau cùng hắn vận dụng sức mạnh bản nguyên của thời không, phân giải thân thể định thoát khỏi dây mây trời buộc. Nhưng hắn lại kinh hãi nhận ra, mở dây mây như một tấm lưới vô hình, cầm cố cả vùng phiến không gian, dù thân thể và linh hồn hóa thành hào quang cũng không thoát được.

Hết cách, hắn đành men theo đường rẽ để thoát đi. Nhưng đi ngược chiều kiêu này gặp phải trở lực cực lớn.

Như một người tắm thường bơi ngược sông.

Hiện tại hắn đã phân giải thân thể, sức mạnh tách thành hơn trăm dòng du động trong mở dây mây, thêm một bước lại gian nan hơn, cảm giác không thể chống nổi. Mất ba ngày phí lực, hắn mới từ rế mây thoát ra, tiến vào tiểu hồ, nhanh chóng hợp lại thân thể. Hắn không nén được ngẩng mặt lên hú vang, sức mạnh hùng hậu từ thân thể thoát ra, sức mạnh của tàn hồn đã triệt để quay về, hắn đã là thiên giai cao thủ chân chính.

Cảm giác của kẻ mạnh khiến hắn dấy lên hào tình năm xưa, hiện tại dù không dẫn động bát hồn lên cũng là một thiên giai cao thủ hàng thật giá thật.

Thân thể hắn bùng lên trận trận bảo quang, mỗi tác da thịt tràn lên sức mạnh, kẽ vận lực, từ thân thể đã vang lên tiếng phong lôi. Đó là nguyên khí hùng hồn, sức mạnh chân chính của thiên giai.

Cùng lúc, hồn ảnh của Khốn Thiên tác, cổ thuấn, Huyền Vũ giáp cho đến Thần Vương đực đều tiến vào thân thể hắn, riêng hồn ảnh Thần tổ lại lóe sáng, không nhập vào.

Đoạn hắn lặn xuống hồ, nhìn thấy mấy bộ hài cốt trong làn nước cùng hai, ba đạo tàn hồn. Trừ cảm giác tất cả cực mạnh ra, hắn không thu được thêm tin tức gì, thử truyền dao động tinh thần vào nhưng đối phương không phản hồi.

Sau cùng hắn ngoi lên, quyết định rời đi, hiện tại phải giải quyết vấn đề của Vũ Hinh và Thần gia bát hồn.

Lúc đang không bay lên, hắn ngẩn ra. Phát hiện trong mớ dây mây có một hồn ảnh không thật rõ ràng nhưng diện mạo giống hệt hắn.

"Chết tiệt, sao lại xuất hiện thêm một kẻ?" Hắn bực dọc, nhưng kiểm tra cẩn thận lại thân thể, tịnh không thấy sức mạnh tiết ra. Nhìn sang hồn ảnh mờ mờ, sắc mặt hắn biến chuyển liên tục, không thể đoán được vì sao lại như vậy.

Sau cùng, hắn cất mình ra đi.

Xuyên qua sa mạc, qua vùng vượn hồn giãy giụa...sau cùng hắn tới hỗn độn chi môn và bay ra, liên tục phi hành mấy ngày liền trong hư không vô tận, hắn kinh dị phát giác có tới chín đạo hỗn độn chi môn!

Phía sau mỗi một đạo hình như đều là không gian mênh mêng, lần này hắn mồi vào một hỗn độn chi môn đã có nhiều biến cố như thế, thật khó tưởng tượng tám cánh cửa kia còn có những bí mật gì.

Cứ phi hành cực tốc tung không không cho đến lúc hào quang lóe sáng trước mắt, hắn đã ra khỏi Thần ma đồ, xuất hiện tại không gian của Thời Không đại thần. Vòm trời xanh ngắt, hoa cỏ thơm tho, cảnh vật chân thật nơi ngoại giới đập vào mắt hắn.

Đồng thời, Thần ma đồ khẽ lác, chỉ thấy một đạo tàn ảnh loé lên, nhập vào thân thể hắn.

Trong vùng thiên địa này, hắn có cảm giác chính mình hóa thành thiên địa, ẩn ước như thiên nhân hợp nhất! Khẽ động là vùng thiên địa vang lên tiếng sấm, gió nổi mây vần, sức mạnh khó tưởng tượng nổi trong thân thể tràn ra mãnh liệt.

Đó là sức mạnh thiên giai chân chính, nối với thiên địa, hoàn toàn thuộc về bản thân hắn.

Hắn rảo bước rời khỏi không gian của Thời Không đại thần, vượt qua sa mạc giam giữ Thất Tuyệt thiên nữ rồi xuất hiện trong Huyết hải.

Một sát na sau hấn lại rời khỏi Huyết hải, phá toái một không gian thông đạo, hiện thân trên bờ biển.

Mentheo lồi cũ mà trở về, thần thức hùng hậu phủ kín không gian trước mặt, chợt cảm giác thấy dao động sinh mệnh huyết mạch tương liên với mình.

Thiên giai đại thần thông thi triển ra, thoáng sau hấn đã hiện ngoài trăm dặm.

Bnhực rỡ vô cùng, từ xa nhìn lại chỉ thấy một màu đỏ rực, một tiểu nữ đồng chừng hai tuổi đang tung tăng chân sáo trong rừng hoa, tay cầm một đóa hoa đỏ như lửa.

Thần Nam kinh ngạc, hài tử nhà ai lại chạy đến tận đây? Hơn nữa lại quá lớn mật, dám cầm tử vong chi hoa, coi như đang hái một loại hoa tầm thường.

"Ồ, ngươi là ai?" Tiểu nữ đồng phát hiện có người đến gần bèn ngoảnh lại, lộ ra gương mặt xinh xắn, mái tóc mai buông dài, cặp mắt to đầy linh khí, liên tục hấp háy, khuôn mặt trắng muốt như phấn dôi, hết như một con búp bê sứ, khả ái cực điểm.

Thần Nam thoáng xúc động trong lòng, cảm giác nữ hài này khả ái quá, muốn lên ôm cô bé. Cảm giác huyết mạch tương liên càng xáo động, hấn chợt thấy như có ảo giác đó là con gái mình, cảm giác kì dị khiến hấn ngây ra.

"Ngươi thật ra là ai? Sao đột nhiên xuất hiện ở đây? Có biết Thần Nam đại hiệp ở đâu không?" Tiểu nữ đồng xinh xắn nhìn hấn không chớp, xem ra đúng là tiểu quý, lại đang động não.

Nghe đến bốn chữ "Thần Nam đại hiệp", hấn không biết nên khóc hay cười, thần linh lại có kiêu căng hô thế nữa sao, bèn cười bảo: "Ta là Thần Nam..."

"Lừa gạt! Thần Nam đại hiệp không giống ngươi." Khóe miệng tiểu nữ hài mỉm cười, lộ ra hai núm đồng tiền nhỏ xíu, khả ái, tung tăng chạy tới hỏi: "Thần Nam đại hiệp có phương thiên hạ kích, ngươi có

không?"

"Có, ta lấy cho cháu xem." Thần Nam thấy cô bé khả ái, trong lòng cũng có ý nghĩ chững minh, bèn đem phương thiên họa kích đưa ra.

"A, là thật." Tiểu nữ đồng xinh xắn kêu lên kinh ngạc rồi quăng đóa Bỉ Ngạn hoa xuống, nhẩy vọt tới, ôm lấy cổ Thần Nam, gọi to: "Phụ thân..."

Thần Nam ngẩn người, tiểu nữ hài này thật xinh xắn khả ái, hẳn vẫn hi vọng mình có một cô con gái như vậy nhưng chỉ là nghĩ, hiện tại...sao là thật được?

"Cháu...thật ra còn cái nhà ai mà nghịch thế?" Hấn ngây ngô hỏi.

"Hihi..." Tiểu nữ đồng thoạt nhìn là thấy ngay tính cách lạnh lợi, ranh mãnh, mắt ánh lên nét thông minh: "Phụ thân quả thật không biết con, YY thật đau lòng...."

Thần Nam tắt tiếng.

"Hi hi...phụ thân xem đi."

Tiểu nữ hài khả ái ôm chặt cổ hấn như tiểu thụ hùng chột hiện lên một hư ảnh thần thụ, đoan hóa thành hình thần cung.

"A!" Thần Nam cả kinh, đoan lẩm bẩm: "..Y...Y Y..."

"Đúng rồi, tên đó do mẫu thân đặt."

Đúng là con gái hấn! Cảm giác huyết nhục tương liên không sai, Hậu Nghê cung vốn trong nội thể hấn là chứng minh rất tuyệt, nhưng hấn không tài nào nghĩ ra cô bé được sinh ra thế nào.

Chợt hấn nhớ đến một khả năng, sau khi Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyên dung hợp thất bại, Long Nhi bất ngờ chuyển sang thân thể Đạm Đài Tuyên. Rồi Thái cổ quân vương Tùng Tán Đức Bố dùng Tình Nhân hoa đối phó với hấn và Mộng Khả Nhi, những ngày đó đúng là phong lưu hoang đường. Lẽ nào Y Y từ đó...

Đoán như vậy rất có lý, sau này Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyên lại dung hợp để Long Nhi quay về... nghĩ thôi mà Thần Nam cũng thấy hoang đường, lẽ nào Long Nhi quay lại còn Đạm Đài Tuyên thay Mộng Khả Nhi hoài thai Y Y?

Hắn cảm giác mặt đỏ dần, vô cùng lúng túng nhìn con gái. Giờ hắn đã hoàn toàn tin rằng đó là cốt nhục của mình. Bất quá thời gian cô bé được hoài thai quá lâu, những mươi mấy năm.

Cô bé cười hi hi nhìn hắn, tựa hồ đoán được hắn nghĩ gì, đối diện với cô con gái tinh linh cổ quái, hắn không được tự nhiên hỏi: "Y Y, mẹ con khỏe không?"

"Hi hi, hai vị mẫu thân đều khỏe."

Hồng rồi, lại bị tiểu quỷ bắt được tẩy, Thần Nam cười hắc hắc, không tiện hỏi thêm.

"Phụ thân, mau đi cứu ca ca, huynh ấy bị tiểu ác ma cưới bạch hổ bắt đi." YY tỏ vẻ ngưng ngạt: "Con khó khăn lắm mới chạy thoát."

"Long Nhi bị bắt?" Thần Nam cả kinh.

"Không phải, là Không Không ca ca, hiện tại bên ngoài rất hỗn loạn, nhiều người đang đánh nhau."

"Không Không? A!" Thần Nam lắc lư người, suýt nữa ngã ngựa, lại...có thêm một đứa con trai nữa.

"Đúng, là Không Không ca ca cùng sinh ra với con." Tiểu nữ đồng cười hi hi nhìn hắn, nhìn kiểu gì cũng thấy giống một tinh linh quỷ.

Thần Nam đã hiểu, là nhi tử đã hấp thu sức mạnh của Liệt Không kiếm.

"Ca ca bị bắt sao con lại không nóng ruột?" Thần Nam hỏi tiểu tinh linh.

"Vì con biết họ tạm thời không dám làm gì ca ca, hơn nữa con không đủ sức cứu. Họ đang ở ngoài, con muốn đào tẩu tìm người giúp

nhưng không được, đành ở đây đợi phụ thân, con và ca ca rời nhà mấy tháng đi tìm phụ thân. Ài, phụ thân có tìm được nước hoa quả ở đâu không, con đói rồi..."Tiểu Y Y chép chép miệng, nhìn hấn với vẻ đáng thương.

Đưa con này....đúng là lắm chuyện, lại nghịch ngợm bỏ nhà đi, đúng là hai tiểu quỷ chuyên quấy nhiễu người khác. Thần Nam hái mấy tiên quả trong nội thiên địa cho cô bé rồi ôm lấy, lướt ra ngoài.

Quả thật có không ít người đang ở ngoài Vĩnh hằng sâm lâm.

Thần Nam mò ra, quan sát kĩ, thần tình ngần ngợ, lại thấy Tiểu Thần Hi nhiều năm không gặp, hình như cô bé bị người ta cấm cố trên không trung, không thể động đậy.

"Đáng chết, Đức Mạnh người khinh người quá."Thần Nam điên tiết, thi triển sức mạnh bản nguyên của thời không, thoát khỏi biến mất rồi xuất hiện trên đỉnh đầu Đức Mạnh đang ẩn hình, không khách khí gì đập chân xuống.

Đức Mạnh cảm giác không ổn, ngàng lên nhìn chỉ thấy hai bàn chân càng lúc càng lớn ẩn xuống mặt.

"Mẹ nó chứ, ta #%..." Y suýt nữa ngất xỉu.

Chương 374

Đá người

Đôi chân Thần Nam ấn mạnh xuống mặt Đức Mạnh, trong lúc này hắn chỉ có cảm giác: Sướng! Thoải mái đến cực điểm.

Đức Mạnh tức giận đến nỗi gần thổ huyết hôn mê, đường đường đệ ngũ giới quân vương, đã bao giờ bị sỉ nhục thế này, nếu không phải đang lúc nguy cấp, y tập trung hết sức lực lên đầu, e là óc cũng đã vỡ toang.

Nhưng hiện tại càng khó coi hơn, trên mặt còn rõ dấu giày, sưng vù lên, hết như được đóng một dấu ấn.

"Gừ..." Đức Mạnh gào lên, song quyền tổng ngược, quang trụ sáng rực trực tiếp chấn nát hư không.

Nhưng hiện nay Thần Nam không chỉ có sức mạnh thiên giai mà nắm vững sức mạnh siêu cấp của thời không bản nguyên, trong gầm trời này ít kẻ sánh được với hắn về điều khiển thời gian và không gian, tan biến như làn khói.

Đúng là lai vô ảnh khứ vô tung!

"Con mẹ nó, đúng là loại Vương bát đản, ta #&%..." Ném đủ mùi đau thương mà ngay cả bóng địch nhân cũng không thấy, Đức Mạnh giận đến cực điểm, không nén được ngoạc mồm chửi.

Y vốn ẩn trong tối, xem các thần tiên kịch chiến trên tầng không Vĩnh hằng thâm lâm, không ngờ lại người ta tập kích.

Thần Nam đã tan vào hư không, hoàn toàn không có dấu vết, hắn không ngại đánh nhau nhưng thấy Đức Mạnh cầm cố Tiểu Thần Hi, định mắt người hắn quan tâm nhất thì giận giữ vô cùng, quyết định làm nhục đệ ngũ giới quân vương cuồng vọng mà âm hiểm này.

Không trung lạng lẽ xuất hiện một nhân ảnh đánh vào lưng Đức Mạnh.

Đức Mãnh quay phắt lại, cười lạnh: "Sớm đã biết người định đánh lên ta, chết đi." Đoạn y bổ mảnh vào hư ảnh, chưởng lực hùng hậu vang khắp thiên địa, đủ thấy y đã giận, dùng toàn lực.

Nhưng lúc y bổ tới liền hồi hận, đó chỉ là hư ảnh năng lượng, không phải thực thể. Đồng thời y lại thấy đầu đau nhói, mẹ nó... lại bị người ta đá vào đầu.

Đức Mãnh thật muốn thổ huyết, sức mạnh vạn cân trên đầu tan đi, y cho rằng địch nhân đào tẩu, đang lúc quay mặt quan sát lại phát giác.... hai bàn chân đã đến gần, ấn lên... mặt y.

Không gì bực mình hơn thế, dù là người đất cũng phải nổi tung.

Nhưng sự thật chứng minh có việc còn đáng giận hơn, lần này bàn chân đá trúng rồi lại tung tiếp một loạt... liên tục đập vào mặt y. Dù y nhanh chóng tránh đi nhưng không thoát được không gian do sức mạnh thời không bản nguyên hóa thành. Nếu không tập trung toàn bộ công lực lên mặt, chắc y đã bị đập nát mặt.

Đối phương hình như chỉ trút giận, không định lấy mạng y, đập bảy tám cước rồi liền dừng lại phía xa.

Đức Mãnh gầm lên như mãnh thú, quyết định vong mệnh công kích, quyết sống chết cùng đối phương.

"Hihi..." Y Y ngồi trên vai Thần Nam, lúc lắc đôi chân như ngọc, cười hi hinh nhìn Đức Mãnh: "Thúc thúc, da mặt dày quá, cha đá bao nhiêu cước mà không rách..."

Đức Mãnh đại nộ nhưng thấy Tiểu Y Y liền sáng mắt, ngẫm tiến tới, định bắt cả hai hài tử của Thần Nam sau này không chế hấn, không ngờ cô bé chạy thoát lại xuất hiện.

Nhưng thấy người đứng cạnh cô bé liền ảo não, không phải Thần Nam sao? Hấn đã xuất quan, hình như tu vi đại tăng!

Nhưng thoáng chốc y lại điên tiết, vừa này không phải hấn xuất thủ sao? Không, là xuất cước.

Trongthoáng chốc, sắc mặt y liên tục biến hóa, sau cùng gầm lên: "Thần Namngươi quá khinh người! Chúng ta vốn là minh hữu nhưng vì sao ngươi lại gằm ám toán ta? Lẽ nào muốn sinh tử quyết chiến"

Chính vì đệ ngũgiới Thái cổ quân vương Hắc Khởi mà Thần Nam không hạ thủ, không muốncùng Đức Mạnh quyết tử nên chỉ muốn trút giận, cố ý làm y mất mặt.

"ĐứcMạnh ngươi còn nhớ bọn ta là minh hữu? Vì sao ngươi coi thường thânnhân của ta, không chỉ định bắt Y Y, lại tự xuất thủ đối phó Tiểu ThầnHi, một là con gái, một là muội muội của ta."

Ngoài xa, mùi máu cặpthần linh đang chém giết, cảm cố của Tiểu Thần Hi được giải trừ, thấyThần Nam liền kêu lên: "Ca ca..." Cặp mắt sáng như nước lấp lánh lệ.

Saukhí đại chiến cùng Thái cổ quân vương của đệ ngũ giới, Thần Nam lặng lẽbiến mất, đến nay vẫn chưa gặp lại Thần Hi nhưng trong lòng hấn cô bécó địa vị đặc biệt, trọng yếu hơn cả, vừa là con gái vừa là muội muội.

TrongBách Hoa cốc khi xưa, nhớ lại lúc Vũ Hình ra đi, hấn tha bi thương cựcđiểm, Thần Hi sinh ra, mang lại cho hấn bao nhiêu cảm động và hi vọng.

Lúcđó Tiểu Thần Hi khả ái tỏ ra rất thân thiết với hấn trên thần ngọc,nghe Thần Nam đặt tên liền cao hứng kêu lên: "Muội có tên rồi. Muội làThần Hi, trong một sớm mai được đại ca tìm thấy trong bụi cây."

Tronglúc đó, mặt hấn đầy lệ, Thần Hi và Vũ Hình đã mất giống nhau quá, "Tatên Vũ Hình, trong một đêm mưa, được sư phụ tìm thấy trong một bụi hoadem về nuôi."

Chính vì Thần Hi xuất hiện, bầu trời u ám của hấn đượcroi sáng ánh đèn khiến hấn có lại hi vọng vào tương lai. Tiểu Thần Hithành thân nhân trọng yếu nhất, ai...cũng không thể mạo phạm.

Mười mắynăm qua rồi, giờ gặp lại, cô bé không còn là tiểu nữ đồng

nhưng chưa lớn, dáng vẻ vẫn như mười một mười hai tuổi, thân sắc vẫn ngây thơ, ánh mắt trong veo, nhưng lúc này đầy ánh lệ, nhìn hấn không chớp.

"Ca ca....."

"Thần Hi."

Tiểu Thần Hi nhanh chóng chạy tới, lao vào lòng hấn, bật khóc với vẻ uất ức, nước nở.

"Ca ca nhớ muội lắm...bao năm không gặp, ca ca rất sợ, sợ...sẽ không được gặp muội nữa...."

Tiểu Thần Hi càng xinh đẹp, càng giống Vũ Hinh khiến Thần Nam càng thấy nặng nề trong lòng.

Mái tóc đen dài, sáng lấp lánh, dung nhan như mộng như ảo được một tầng tiên vụ mỏng lung che kín, thời xanh hình như cũng không muốn thế tiên nhan lộ ra trước ánh mắt người đời.

Toàn thân cô bé phát ra một cỗ linh khí, dùng câu "thần thái như thu thủy, dáng như ngọc" quá tục khí, cô bé do thiên địa linh khí hóa thành, được hun đúc kĩ lưỡng, dấu đứng gim cũng khiến trời cao lánh đi.

Khí chất ấy vô cùng khó tả.

"Thần Hi, a ca không tốt, bao năm nay không hoàn thành nghĩa vụ..." Mười ba năm Thần Nam chịu khổ, dù thể lương nhưng không chua xót thế này, hấn thấy mình không phải với cô bé, nghĩ đến vận mệnh của cô sau này, hấn càng bi thương.

"Không, ca ca đừng nói, Thần Hi biết nhiều năm nay ca ca đau khổ, Thần Hi đã tìm khắp nơi nhưng không thấy, Thần Hi đã đợi nhiều năm ở Bách Hoa cốc, ở Nhạn Đãng sơn..."

Trái tim Thần Nam quặn lại, hấn cố rặn ra nụ cười: "Thần Hi ngoan, đừng khóc, ca ca đã về rồi, sau này không để Thần Hi lo lắng nữa."

Y Y hiểu kì nhìn Tiểu Thần Hi, cặp mắt tròn đảo đi đảo lại, lên tiếng: "Tỷ tỷ..."

"Phải gọi cô cô." Thần Nam chần chĩnh.

"Không mà, gọi tỷ tỷ." Y Y ngọt ngào gọi.

Tiểu Thần Hi mỉm cười, thân thiết cầm tay Y Y.

Thần Nam trải qua trăm ngàn cảm xúc, Tiểu Thần Hi đã dần lớn, lúc xưa cô bé cũng như tiểu đồng giống Y Y.

Hắn đưa Y Y cho cô bé, quay người đối diện Đức Mãnh: "Người còn chưa đáp lời ta? Thiên hạ ai chẳng biết Thần Hi là muội muội của ta, vì sao người dám nhân lúc ta không có mặt mà bắt muội muội?"

Hắn nhướn mày, tỏa ra trận trận sát khí!

Đức Mãnh lạnh người, đồng thời vô cùng tức giận, đây là chuyện gì! Người không bắt được, lại bị người ta đập mườì mấy cước, để lại vô số dấu giày, giờ lại bị đối phương chất vấn, đúng là đảo điên.

Nhưng, tựa hồ... từ đầu đã sai, y cố nén lửa giận, giả biện: "Thần Nam người bé quan gần hai năm trong không gian của Thời Không đại thần, đại khái không biết những việc xảy ra bên ngoài. Hồn lực của mấy vị Thất Tuyệt thiên nữ đã tỉnh lại, ả muốn bắt Tiểu Thần Hi, ta vừa nãy chẳng qua muốn bảo vệ."

"Lừa gạt, vừa nãy không có ai đối phó ta, chỉ có người muốn bắt." Thần Hi tức giận nhìn y.

Thần Nam vừa an ủi Tiểu Thần Hi vừa nói với Đức Mãnh: "Được rồi, là hiểu lầm thôi, tiểu đệ vừa xuất quan, không biết tu vi tiến cảnh ra sao, chibằng huynh đấu cùng vài chiêu xem sao?"

"Hay lắm." Hai mắt Đức Mãnh xạ ra hàn quang.

Thật ra cả hai đều muốn trừ khử đối phương nhưng vì ngại Hắc Khởi nên không muốn lật tẩy nhau, ai cũng muốn động thủ giáo huấn đối phương mà đều tìm lý lẽ văn hoa.

"Cha, đừng đánh vào mặt y, dày lắm, không đánh nổi đâu." Tiểu nha đầu Y Y quả thật rất giỏi khâu chọc giận.

Tiểu Thần Hi cười khanh khách, kéo Y Y rời khỏi bãi chiến trường.

Thần Nam cũng cười, sắc mặt Đức Mạnh thoát xanh thoát trắng, tiểu nha đầu mồm miệng sắc bén kia khiến y vừa giận vừa xấu hổ, đồng thời vô cùng ân hận.

"Tránh tổn thương hòa khí, mưu chiêu phân định thắng bại." Thần Nam bình tĩnh nói.

"Được, mưu chiêu." Đức Mạnh cười lạnh gạt đầu, thân thể liền bùng lên thành quang, bao phủ phạm vi ba trượng quanh mình. Y biết Thần Nam nắm được sức mạnh bản nguyên của thời không, đành dùng sức mạnh tạo thành lớp phòng hộ tuyệt đối, tránh bị tấn công bất ngờ.

Thần Nam bật cười, lần này hẳn không muốn kiểm nghiệm sức mạnh bản nguyên của thời không mà muốn xem thực lực thiên giai chân chính sau khi dung hợp với tàn hồn.

"Soạt, soạt..."

Trên không trung xuất hiện từng đạo tàn ảnh, hai đại thiên giai cao thủ di động nhanh như sao băng.

"Àm."

"Bịch."

...

Dao động năng lượng khủng khiếp tràn ra nhưng đều bị một cỗ sức mạnh khác áp chế, thoáng chốc hai người đã đấu tám chiêu.

Còn lại hai chiêu sau cùng, cả hai đều dùng tuyệt học, vô số hào quang lóe sáng, sau cùng toàn bộ sức mạnh quy về hư vô, Đức Mạnh phun máu, không quay đầu lại đi ngay.

Sắc mặt Thần Nam cũng nhợt đi, lớn tiếng: "Đức Mãnh huynh, có cơ hội chúng ta lại giao lưu." Hắn cười lạnh liên hồi, đã trút được cơn tức cho Thần Hi, Đức Mãnh thụ thương không nhẹ, ít nhất cũng nặng hơn hắn.

Cùng lúc, hắn chợt có cảm giác kì dị, nhìn thấy Thái cực đồ trong thân thể nổi lên, mấy sợi dây mây xanh biếc bò tới, nối với thân thể hắn rồi dao động sinh mệnh tràn vào, phủ lấy ngũ tạng lục phủ đã vỡ.

Biến cố này khiến hắn kinh hãi đoạn lại hoan hỉ, suýt nữa hét lên, đúng là thiên bảo! Dần dần đã lộ ra diệu dụng.

Lúc đó, toàn bộ các thần linh đang giao chiến dừng hết lại, nhìn thấy Thần Nam, họ đều kinh hãi rồi kêu lên chạy sạch bóng.

"Muội muội....."

Từ xa có một tiểu đồng nhanh chóng bay tới, lại là một nhóc tí tinh linh, mắt sáng như hắc bảo thạch, da nhẵn nhụi trơn láng, không kém phần đáng yêu so với Y Y.

Tiểu đồng mấp má môi, âm thanh ngây thơ vang lên: "Cũng chạy thoát được, hô..." Chạy đến gần, nó thở dốc: "Ma nữ đáng sợ thật, lại coi ta thành búp bê, ôm chặt quá, cơ hồ không thở nổi. Còn may, ả không biết bản lĩnh lớn nhất của ta là xuyên qua không gian...ô, ai đây?"

Nó nhìn Thần Nam rồi nhìn Y Y, tỏ vẻ hồ nghi.

"Không Không ca ca, là cha." Y Y cười hi hi đáp.

"A, cha." Không Không lập tức mở lớn cặp mắt, thở dồn dập: "Cha, con nhớ muốn chết." Đoạn, nó lao vù lên cổ hắn, ôm chặt lấy.

Thần Nam vừa suy tư vừa cao hứng, sao hài tử của mình lại khác thường như vậy? Thằng nhóc này tuy không cổ quái tinh linh như Y Y nhưng tuyệt đối cũng thuộc loại lắm trò.

Thần Nam vuốt mũi nó hỏi: "Thật ra là chuyện gì?"

Cha con gặp mặt lần này không hề lạ lẫm, cơ hồ vẫn sống cùng một nơi.

KhôngKhông tuy còn nói ngọng nhưng lại khiến Thần Nam khóc dở mếu dở: "Aida, cha đúng là ơ hờ! Nhi tử của người suýt nữa bị lão rùa đen Pháp Tổ phái người đến bắt đi, con phải chạy suýt rụng chân mới thoát, kết quả lại chạm vào một ma nữ cưỡi bạch hổ. Trời ạ, đáng sợ quá, ả tuy cườingọt lịm nhưng con có cảm giác ở cạnh ả còn đáng sợ hơn cả đối diện lão rùa đen Pháp Tổ, người ta gọi ả là đại yêu tôn! Ô...cuối cùng cũng chạythoát."

Tiểu Thần Hi giải thích: "Chắc là tỷ tỷ tiểu ma phiền, muội nhận được tin là Pháp Tổ phái người đến bắt Y Y và Không Không nên thông tri cho tỷ tỷ phái người đến tương trợ. Tám người hỗn chiến vừa này là Tây phương thần linh và yêu linh theo hầu yêu tôn."

"Hi hi, Không Không ca ca, đây là Thần Hi cô cô, mau gọi cô cô."

"Cô cô" Không Không gọi dẻo queo.

"Tỷ tỷ." Y Y cũng dẻo không kém.

"Muội muội dám trêu ta."

"Là phụ thân thường gọi thế, nhưng muội thích gọi là Thần Hi tỷ tỷ."

....

Nói chuyện sơ qua với Thần Hi, Thần Nam đã hiểu ngọn ngành, hai năm nay xảy ra quá nhiều chuyện, tiểu công chúa Sở Ngọc quật khởi được coi là thần bí nhất, công lực tăng lên cảnh giới không tưởng tượng nổi.

Trong khoảng thời gian này, cao thủ từ đệ ngũ giới về Nhân gian cùng cao thủ từ Thiên giới thiên di xuống ngày càng đông, thường xảy ra xung đột, cục diện phức tạp cực độ.

Đồng thời, một lời dự ngôn xa xưa lưu truyền trong các thần linh, không gian chi môn của đệ lục giới sắp mở, nối liền Nhân gian và Thiên giới.

Thần Nam ẩn ước người thấy mùi máu tanh, bão bùng sắp quét qua thiên địa, bất quá hắn không e ngại mà dấy lên chiến ý ngùn ngụt. Công lực bản thân đã đạt đến thiên giai cảnh giới, hắn có khát vọng hướng về đại chiến.

"Đi, chúng ta về Nguyệt lượng." Thần Nam cầm tay Tiểu Thần Hi, hai nhóc tí chia nhau leo lên đầu vai hắn.

Thiên, địa, nhân hợp nhất!

Hào quang lóe sáng, nháy mắt sau Thần Nam đã đưa tất cả lên Thiên giới, trên đường bay về Nguyệt lượng, toàn thân hắn đột nhiên phát ra dao động đáng sợ, truyền sang Tây phương Thiên giới.

Trong Thần Vực ở Tây phương Thiên giới, trong thần điện trên một hòn đảo nổi, một đạo ma ảnh hiển hiện, đám thẳng một quyền vào Pháp Tổ đang tu luyện.

Chúng thần phía dưới chỉ thấu thỉnh không rung lên, hòn đảo nổi đột nhiên vỡ nát, Pháp Tổ chặt vật găm lên: "Thiên ngoại hóa hình! Quả nhiên có người dám từ ngoài vạn dặm tấn công ta."

Tại Đông phương Thiên giới, Thần Nam cười lạnh: "Đợi ta đến ra tay, trước sau cũng tính đủ nợ mới lần cũ với ngươi."

Chương 375

Ma đao tái hiện

Trên đường về Nguyệt lượng, Thần Nam muốn xem phong cảnh Thiên giới nên không phi hành với tốc độ kinh nhân. Mười ba năm tàn phế, hai năm bế quan, đã mười lăm rồi.

Đời người cơ cực mười lăm năm, Thiên giới và Nhân gian phát sinh quá nhiều việc nhưng khung cảnh tráng lệ vẫn như xưa.

Hắn chợt hiểu, dù có công tham tạo hóa, pháp lực thông thiên, cũng sẽ có ngày tàn lụi nhưng thế giới vẫn tồn tại, nhân, thần, ma chẳng là gì so với thiên địa.

Có lẽ phải đạt đến cảnh giới như Độc Cô Bại Thiên, Thời Không đại thần mới mong thay đổi gì đó.

Hắn không quên thế giới tàn phá bị hủy diệt như thế nào, đồng thời nhớ đến tin tức phụ thân để lại, sau này phải nghĩ cách luyện hóa nó.

Trên Thiên giới từng ngọn núi hùng vĩ trải dài, sông lớn uốn lượn gầm vang, tất cả nhỏ dần, bọn Thần Nam đã bay lên cao, hướng về Nguyệt lượng.

Càng đến gần Nguyệt lượng, trong lòng hắn càng dậy sóng, rồi đó mười mấy năm, không hiểu hôm nay trở về sẽ xảy ra chuyện gì.

Mộng Khả Nhi, hắn làm sao đối diện với nàng? Năm xưa, hắn và nàng là oan gia đối đầu, cơ hồ tranh đấu sống còn nhưng vì nhiều nguyên nhân mà đến bên nhau, có chung một hài tử. Nhưng tình cảm giữa hai người cực kỳ phức tạp, đến độ Thần Nam nghĩ đến lại đau đầu.

Còn cả tuyệt đại tiên tử Đạm Đài Tuyền, những ân oán phân tranh giữa hắn với nàng cũng không kém phần long trọng, nếu Y Y và Không Không chưa sinh ra, hắn còn dễ ăn dễ nói nhưng hai nhóc tí đã chào đời, hắn không khỏi nhức óc.

Hiện tại có thể đoán được rằng, Long Nhi ra đời không lâu, Y Y và Không Không lại hình thành trong mình Đạm Đài Tuyền, nhưng sau cùng không biết nàng ta có sinh chúng ra không. Nghĩ đến mọi khả năng, Thần Nam lạnh người.

Hắn thậm chí tưởng tượng được cảnh năm xưa, Đạm Đài Tuyền hận hắn cùng cực, vác kiếm đi khắp nơi tìm kiếm...

Hắn lại nhìn sang Y Y và Không Không, định hỏi thêm vài điều.

"YY, sao con không nghe lời mẫu thân, lén rời nhà? Cả Không Không nữa, là ca ca sao lại đưa muội muội chạy lung tung, con không biết thế nguy hiểm lắm sao?"

Tiểu tinh linh quý Y Y này, Thần Nam đã lãnh giáo qua, lúc mới gặp, hắn định mớm lời cho nó nhưng kết quả vô ích.

Lần này, Không Không lại khiến hắn công cốc lần nữa, nó cất giọng nói bập bẹ: "Cha sao lại đổ oan uổng cho con, là muội muội nhất định trốn đi mới kéo con theo. Hắc chắc, cha không phải muốn hỏi mẹ ruột của chúng con là ai chứ?"

Thần Nam nhìn chúng với vẻ kinh dị, Không Không tỏ ra đắc ý, Y Y đứng cạnh nó ngúc ngoắc hai chân, cười hi hi.

Hai hài tử này... người lớn quá.

Người nhỏ mà lắm trò.

Thần Nam biết có hỏi cũng không đi đến đâu, bèn hỏi Thần Hi tình hình mấy năm qua.

Thỉnh thoảng mặt trời sáng rực ánh sao, Nguyệt lượng đã hiện ra trước mắt. Nửa khắc sau, Thần Nam đến nơi, đó là một vùng thế ngoại tiên viên, đất lành của Thiên giới! Thế giới cực lạc tường hòa này không hề có mây may mắn bụi.

Nhìn từ xa, mây lành quấn quít, kì hoa đưa hương, mùi thơm theo gió nhẹ đưa tới, cây cối xanh om khé lác lác, rải từng phiến ánh sáng thành xuống.

Núi non hùng vĩ, sông rộng mênh mang, Nguyệt lượng tươi đẹp!

NgườiThần gia bố trí rất nhiều phiến kí ức thủy tinh trên Nguyệt lượng nên lúc Thần Nam mang Thần Hi và hai hài tử về liền bị phát giác ngay. Cả Nguyệt lượng liền xôn xao.

Con cháu Thần gia đều bay lên cao khiến tầng không Nguyệt lượng huyền ảo.

Nên nhớ, danh khí của Thần Nam hiển này vang rền, dù địa vị của phụ tử hần xưa kia rất khó nói nhưng Thần Nam đại chiến với mấy vị Thái cổ quân chủ, danh truyền Tam giới, hần được coi là con cháu chủ mạch của Thàngia.

"Cha xem này, bao nhiêu là người đến hoan nghênh con, ai, đúng là nhức óc, Không Không sao lại được người ta yêu thích thế nhỉ?"

Thần Nam ngạc nhiên, vuốt mũi nó, thẳng nhóc này...

Lúc đó, Y Y đứng trên vai hần khẽ vẫy vẫy tay: "Xin chào các vị thúc thúc bá bá, các vị xem cháu đưa cha về, mau báo cho lão tổ tông đến thưởng cho cháu..."

Thần Nam bật cười, cô con gái này đúng là nhiều trò, rõ ràng sợ bị phạt mà vừa về liền đòi thưởng, đúng là... lấy công thay thủ.

NgườiThần gia mỉm cười, hai hài tử này thái quá thần kì, sinh ra mới mấy tháng đã tìm cách trốn đi chơi, sau cùng chuốc say hai con rồng có vấn đề mà trốn đi được.

Hai nhóc tí vừa ồn ào, trên đỉnh núi cao phía xa, một bạch y nữ tử tung ra một đạo thần quang cuốn cả hai lên.

"A, mẫu thân xinh đẹp! Đã lâu không gặp, mẫu thân càng xinh đẹp hơn, con nhớ người quá, mẫu thân ôm con..." Y Y cười ngọt lịm.

Bị thần quang cuốn lấy rồi mà nó vẫn uốn lượn ngọt như mật.

KhôngKhông cũng gào lên: "Mẫu thân xinh đẹp quá, ai da, không

phải đâu, consai rồi, sau này không bỏ nhà nữa, không phải đâu, con sai rồi...cha cứ mệnh."

Trên đỉnh núi có vân vụ bao phủ, Thần Nam không phân biệt được là Đạm Đài Tuyền hay Mộng Khả Nhi, hiển nhiên đối phương công lực đại tiến. Sức mạnh của Thất Tuyệt thiên nữ đã bị hấp thu không ít, phần nhiều đã tiến vào thiên giai cảnh giới.

Thần Nam được long trọng đón về Thần gia, rất nhiều con cháu dòng tộc liên tục hỏi hấn những gì trải qua trong mười lăm năm, mãi đến khi Tứ tổ và Ngũ tổ xuất hiện, hấn mới dứt ra được. Ai bái cho Thần Hi xong xuôi, hấn theo hai vị lão tổ vào mật thất.

"Thật thà thì tha, kháng cự sẽ nghiêm trị..." Hai lão tổ cười tít mắt nhìn hấn, họ đang cực kỳ cao hứng, bằng vào nhãn lực già đời, đương nhiên nhận ra Thần Nam đã chân chính bước vào thiên giai cảnh giới, hơn nữa không chỉ thiên giai sơ cấp!

Đến giờ, hai lão tổ ngày càng không tha thiết với nguyện vọng giúp Viễn tổ sống lại. Nếu Thần Đại, Thần Nhị không phản đối, cả hai tuyệt không khó để Thần Nam, thậm chí đứng về phe hấn.

Thần Nam không giấu giếm gì, kể lại nguyên do năm xưa bỏ thần binh lại mà một mình đơn cô ra đi, cả chuyện xuyên qua thời không cũng kể hết.

Cả hai không ngạc nhiên cho rằng kỳ lạ, nhiều việc họ cũng không đoán được, dẫu sao bối phận của họ cũng không hơn Pháp Tổ, lão bất tử này không biết, đương nhiên họ cũng mù tịt.

Thần Nam nói: "Để cháu tận tâm lực vì hai vị lão tổ, chi là không biết hiệu quả ra sao."

Đoạn hấn dùng đến sức mạnh bản nguyên của thời không liệu thương cho hai vị lão tổ. Hiện tại hấn đã tiến vào thiên giai chi cảnh, lí giải và vận dụng sức mạnh này nhuần nhuyễn hơn hấn khi xưa.

Hai vị lão tổ bịnh hất đại thiên kiêu Thần Chiến dùng bí pháp bá đạo Vạn Cổ Giai Không, đẩy tuột từ thiên giai chi cảnh xuống, tận giờ vẫn chưa có dấu hiệu khôi phục, mỗi lần nghĩ lại, hai lão tiểu hài lại phiền

muộn vô cùng.

Sức mạnh thời gian tác dụng trên người họ, hào quang mờ lung liên tục lóe sáng, không chỉ hai vị lão tổ khản trương cực điểm mà Thần Nam cũng vô cùng kích động.

"Àm."

Tiếng nổ vang vọng, mặt đất nát tan, sức mạnh thời gian tràn ra, mọi cây cối quanh đó nhanh chóng héo úa, khô kiệt, không ít con cháu Thần gia không biết, đổ xô tới.

Kết quả bước chân chậm dần, lúc đến gần họ đều thành tóe bạc phơ phơ, tiếng quỷ khóc sói tru vang lên không, mấy con cháu Thần gia giật nảy người.

Đó chỉ là sức mạnh tàn dư của thời gian, bằng không đã trực tiếp biến họ thành bụi.

"Các vị lão tổ tông..." Mấy vị "lão giả" tóc trắng, lưng còng khó nhọc lên tiếng.

Tứ tổ và Ngũ tổ từ dáng vẻ hài đồng đã quay lại hình dáng mười tám, mười chín tuổi, công lực tăng cao, nhưng còn xa mới khôi phục được cảnh giới chí cao.

Dù vậy, hai người cũng cao hứng gầm lên như sói tru, không có vẻ gì của bậc trưởng bối.

"Gào..."

"Gào..."

Hậu quả đã trực tiếp thu hút Tử Kim thần long tới.

"Đáng ghét, ta còn tưởng mẫu long xuất thế, hóa ra là hai người. Thần Nam, tối nay uống rượu, không say không về..." Đoạn lão du côn bay đi, bởi nó biết Thần Nam còn nhiều việc phải làm.

"Tiếp nào!" Tứ tổ và Ngũ tổ đều hưng phấn kêu lên.

Sắc mặt Thần Nam nhợt đi, vừa nãy hắn đã dùng đến sức mạnh cực hạn, chỉ khôi phục được năm thành tu vi của hai lão tổ, phá quả thật dễ hơn xây lại nhiều.

"Hai vị lão tổ, mấy hôm nữa tiếp tục, giờ cháu không thể nữa."

Hai vị lão tổ cũng nhận ra, không tiện yêu cầu nữa. Đoạn Thần Nam phát tay tung ra mấy đạo thần quang, phủ lên mình con cháu Thần gia, họ bị sức mạnh thời gian tàn dư tác động, tu vi rất thấp nên dễ dàng khôi phục nguyên dạng.

Nửa tháng sau, hai vị lão tổ đã triệt để khôi phục, hiện tại Thần gia có tới ba cao thủ thiên giai. Cả Nguyệt lượng hoan hô không ngớt.

Trong khoảng thời gian này, Thần Nam được họ cho biết, cả Nguyệt lượng cũng không ai rõ Y Y và Không Không do Mộng Khả Nhi hay Đạm Đài Tuyền sinh ra, chỉ biết chắc chắn là con hắn.

Với hắn, lại thêm một chuyện nhưc óc.

"Grào... long đại gia cũng không biết." Lão du côn tỏ vẻ lúng túng.

"Ngẫu miễn đầu phát, ta cũng không biết." Long Bảo Bảo nháy mắt, lắc lắc đầu.

"Phụ thân, đừng nhìn con, con cũng..." Long Nhi say khướt, gục xuống luôn.

Từ chỗ tam túy quay về, thấy Tiểu Phượng Hoàng và Thần Hi ở xa, đang du lãm cảnh đẹp trên Nguyệt lượng, Thần Nam nở nụ cười âm áp đoạn nhím mày bay đến chỗ Mộng Khả Nhi.

Đình đài điện vũ, nước chảy liu riu dưới cầu, hoa cỏ mơn mớn, thần thụ kì dị, nơi đây mây lành vấn vít, là linh địa hiếm thấy.

Mộng Khả Nhi vẫn xinh đẹp như xưa, tà áo trắng như tuyết, khác nào tiên tử trên trời, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy trong mắt nàng có nét thành thực cùng ôn nhu, đang chỉ đạo Không Không luyện chữ.

Hai nhóc tì nhăn nhó, méo xệch miệng, tỏ vẻ đáng thương vạch từng nét bút, đồng thời thấpgiọng: "Hôm nay ca ca không tới học tập, chúng ta nên được nghỉ nhỉ?"

Mộng Khả Nhi nhúu mày ngài: "Hai con dám trốn nhà, đây là một chút trừng phạt."

"Mẫu thân thật xinh đẹp."

"Mẫu thân càng lúc càng mỹ lệ."

Nhìn hai hài tử chăm chú nhìn mình, tỏ vẻ đáng thương, Mộng Khả Nhi vừa bực vừa buồn cười.

Đúng lúc đó, Thần Nam bước vào.

"Cha cứu mệnh."

"Cha mau cứu chúng con."

Cả hai lập tức gào lên.

"Haha..." Thần Nam rất yêu mến hai hài tử tinh linh cổ quái này: "Được rồi, các con ra ngoài đi, ta có chuyện muốn nói với mẫu thân."

Cả hai nhóc tì không đợi Mộng Khả Nhi cho phép, lao vù vù mất bóng ngay.

"Mấy năm nay nàng vất vả quá..." Thần Nam nhìn Mộng Khả Nhi, trong lòng trăm ngàn cảm xúc giao nhau.

Mộng Khả Nhi nhìn hấn, ánh nhìn chứa đựng ngàn lời, tình cam giữa hai người vô cùng phức tạp, khó phân rạch rời.

"Hai hài tử này..." Thần Nam không biết nói sao.

"Là hai tử của chúng ta, bất quá Đạm Đài tử tử cũng là mẹ đẻ của chúng. Hai hài tử thật kỳ quái, tận năm cuối cùng bọn muội mới dung hợp và chúng mới quay về." Mộng Khả Nhi không nói dối, xem ra nàng và Đạm Đài Tuyền đã hòa hảo, quan hệ khá thân mật.

Thần Nam nhìn tuyệt thế tiên nhan, nắm tay nàng.

Mộng Khả Nhi nhìn hấn, không tránh đi, hồi lâu hai người cứ nhìn nhau không nói, nhưng tình cảm vi diệu tản ra.

"Kha Nhi..."

"Chàng bình an trở về là tốt rồi."

Hai người gần như đồng thời lên tiếng.

Gút mắc trong lòng Mộng Khả Nhi đã mở ra một nửa.

...

Bangày sau, Nguyệt lượng vô cùng náo nhiệt, Tứ tổ và Ngũ tổ phát thiệp mời rất rộng, chúc mừng quay lại thiên giai. Người trên hai Nguyệt lượng kia tất nhiên được mời.

Thần Nam hết sức hiếu kỳ, hai Nguyệt lượng kia do thần thánh phương nào tọa trấn, lần này hấn cũng được gặp họ.

Không ít cường giả của Nhân gian và Thiên giới cũng được mời, không hẳn Tứ tổ và Ngũ tổ coi trọng họ mà hai người muốn nhân cơ hội này phô trương lực lượng. Lần trước, Thần gia bị Pháp Tổ dẫn lĩnh chúng thần công kích, mặt mũi đã mất sạch.

Lần này tám thiệp đầu tiên được chuyển đến tay Pháp Tổ, hai vị lão tổ của Thần gia muốn mượn cơ trút đi cục tức.

Đương nhiên Đức Mạnh tạm dừng bước ở Nhân gian và Nam Cung Tiên Nhi đã khôi phục thiên giai thần thông cũng nằm trong danh sách.

Ngày đó, rất nhiều cường giả thiên giai của Nhân gian và Thiên giới cùng bay về Nguyệt lượng.

Nhưng cũng ngày đó đã xảy ra biến cố.

Một cây ma đao sáng lóa, mang theo tuyệt vọng sát ý vô hạn phá tan hư không từ Nhân gian giới lao lên Nguyệt lượng.

"Tuyệt vọng ma đao!"

"Trời ơi, Hắc Khởi đến rồi."

"Cái thế quân vương vượt giới mà tới."

...

Các thần linh đã đến Nguyệt lượng hô lên kinh hãi, ma đao đó là binh khí của Hắc Khởi.

Tuyệt vọng ma đao sáng loáng mang theo vô hạn sát ý nổi lập lòe trên Nguyệt lượng, trở thành tiêu điểm cho người ta quan sát.

Hắc Khởi chưa tới nhưng thanh âm trên ma đao đã phát ra.

"Ngày ta thoát khốn là lúc Thần gia diệt vong."

"Tang."

Tuyệt vọng ma đao cắm trên một đỉnh núi của Nguyệt lượng.

Đó là miệt thị trắng trợn, người chưa tới đã ném ma đao lên Thần gia, Hắc Khởi quả thật cuồng vọng cực điểm, không coi Thần gia ra gì.

Cũng không trách y hành sự như vậy, có ba người trong số quân vương trung đang lúc nguyên khí đại thương, bị Thần Nam chính tay diệt sạch khiến tổ hợp được coi là vô địch của Thái cổ thất quân vương bị giảm sút trầm trọng, lúc nào y cũng muốn nghiền nát Thần Nam.

Vì thế, lúc phong ân xung động, việc đầu tiên y làm là miệt thị, thề diệt Thần gia.

Lúc đó, Đức Mạnh bay lên Nguyệt lượng gầm lớn: "Ta vừa nhận được tin, bọn Hắc Khởi sắp thoát khốn."

Thần Nam cười lạnh liên hồi, chỉ vào ma đao trên đỉnh núi: "Tin tức của người chậm rồi."

"Đây là..." Đức Mạnh cả kinh.

Lúc đó, các thần linh nhao nhao nghị luận, Đức Mạnh liền hiểu ngay ngọn ngành.

Không ai ngờ rằng Thần Nam lại bay lên, rút Tuyệt vọng ma đao ra, cầm cố nó rồi nhanh chóng bay khỏi Nguyệt lượng, sức mạnh bản nguyên của thờikhông tràn ra, bóng hắc mờ ngay, không ai rõ hắc định làm gì.

Thần Nam bố trí mười tám tầng phong ấn trên Tuyệt vọng ma đao rồi nhanh chóng xuất hiện tại Phong Đô sơn ở Nhân gian giới, dùng vô thượng đại pháp lực cầm ma đao vào Thiên khánh.

Đoạn hắc đằng không, lẩm bẩm: "Hắc Khởi, người định cuồng ngạo, đến lúc cần thiết ta sẽ khiến người cuồng dại thật luôn."

Chương 376

Cái thể Hắc Khởi

Thần Nam bố trí mười tám đạo phong ấn lên Tuyệt vọng ma đao, quăng vào Thiên Khanh trong Phong Đô sơn, dụng ý của hắn rất rõ. Hắc Khởi không phải cuồng vọng lắm sao? Dám quăng ma đao lên miệt thị Thần gia, Thần Nam không khách khí thu lấy, giao cho Thiên Khanh "trông nom hộ", lúc Hắc Khởi cuồng vọng bất khả nhất thể đánh tới, cứ để y đến Thiên Khanh, tốt nhất là cạy vào bản tính "cuồng vọng" mà xông vào.

Thần Nam nhanh chóng quay lại Nguyệt lượng, chúng thần không biết hắn vừa đi đâu, nhiều người lấy làm kì quái, hắn đã ném ma đao của Cái Thế quân vương đi đâu.

Trong tiên viên, hoa tươi đua nở, những đóa hoa rực rỡ sắc màu lấp lánh hào quang, hương thơm dịu dịu thấm vào tâm tì, cây cối nhiều màu khẽ lay động, tiên quả trên cành tỏa mùi thơm nức mũi.

Đức Mạnh cầm một chén tiên nhường đến cạnh Thần Nam hỏi: "Thần huynh đem ma đao của Hắc Khởi đi đâu?"

Đó cũng là vấn đề nhiều thần linh muốn biết nhưng mấy ai có tư cách hỏi.

"Ta vút món đồng nát sắt vụn đó rồi, Hắc Khởi coi nó là bảo vật nhưng ta không thuận mắt, mang xuống lò rèn Nhân gian cho người ta đúc lại." Thần Nam tỏ vẻ ơ hờ đáp.

Ai cũng biết không thể nào.

Lần này vừa hay Thần gia phát thiệp mời khách, Hắc Khởi quăng Tuyệt vọng ma đao đến tập kích, Thần gia đương nhiên không vui, phản ứng như vậy cũng không lạ.

Chúng thần có nghĩ nát óc cũng không ngờ Thần Nam đã bố trí một cục thế cực kì âm hiểm đón Hắc Khởi.

Hắn không sợ Hắc Khởi đến ngược lại còn mong y đến sớm, hắn muốn biết Hắc Khởi đụng phải Thiên Khanh thần bí nan trắc đó sẽ có kết quả thế nào.

"Chà cười gì vậy?" Không Không khả ái như búp bê, không hiểu đến cạnh Thần Nam, coi hắn là thân trúc, đang bám vào chân leo lên. Nó nghi hoặc: "Cha, sao con thấy người cười gian thế? Chắc không phải làm chuyện có lỗi với mẫu thân chứ?"

"Đúng, cha lại định làm việc xấu?" Y Y như tiểu tiên tử bay lên đầu vai hắn.

Hai hài tử đều lăm trò, cực kỳ tinh ranh, Thần Nam vuốt mũi chúng, chỉ cười mà không đáp.

Long Nhi bước tới, dáng vẻ nó chỉ chừng bảy, tám tuổi, vô cùng ngây thơ hưng vô hình trung toàn thân phát ra "thế." Chắc chắn việc đột phá lên thiên giai cảnh giới chỉ còn một sớm một chiều.

So với hai nhóc tí tinh linh cổ quái, Long Nhi người lớn hơn hắn, rất có phong phạm huynh trưởng, nói với Thần Nam: "Phụ thân, Hắc Khởi đưa Tuyệt vọng ma đao rathị uy chắc y sẽ xuất hiện tại Nhân gian giới, chúng ta nên phòng bị."

Thần Nam gật đầu: "Ừ, ta biết, nhưng hiện tại chúng ta lực lượng đại tăng, không cần sợ hắn."

Đó là sự thật, Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Thần Nam cùng hai vị lão tổ đủ để ứng phó với Hắc Khởi, ai cũng thủy hỏa nan dung với Hắc Khởi, đương nhiên sẽ toàn lực xuất thủ.

Nhân gian hiện tại mạnh hơn mười lăm năm trước nhiều.

Dù phe Hắc Khởi còn có hai vị quân vương, nhưng phe Đức Mạnh chắc cũng có người chế ngự.

Trong tiểu lục giới còn có Ma Sư, đệ đệ của Ma Chủ, lúc nguy cấp y sẽ xuất thủ.

Sau cùng, Long Nhi dẫn hai nhóc tí cổ linh tinh quái đi, để Thần Nam

có thời gian chào hỏi chúng thần.

"Các mỹ nữ, chúng ta cạn chén." Lão du côn vô sỉ Tử Kim thần long đang đùa cợt với một nhóm nữ thần linh.

"Ngãumễ đầu phát!" Long Bảo Bảo xấu hổ, mắt mặt long tộc quá, nó vẫn như xưa, lắc lư bay lên đầu Thần Nam, thấp giọng: "Ta là tam giáo tổng giáo chủ..." Rồi mắt mờ đi, say khướt lăn ra ngủ.

Thần Nam có cảm tình đặc biệt với hai con rồng, mười lăm năm mới gặp lại, tình cảm còn hơn ngày xưa.

Hánkhẽ vuốt ve tiểu long trên vai, khẽ mỉm cười, chiến hồn chi hỏa trong người nó đã cháy lên, nó và Long Nhi lúc nào cũng có thể bước sang lĩnh vực thiên giai cao thủ chân chính.

Ngoài xa, Tiểu Phượng Hoàng hóa thành nhân hình, thành một cô bé xinh đẹp khả ái, đang cười nói với Tiểu Thần Hi có khí chất siêu trần thoát tục, hai tuyệt mỹ tiểu nữ hàng mười một, mười hai tuổi khiến nhiều thần linh nam nữ lén nhìn. "Cửu thiên tịnh thổ đến." Một đệ tử Thần gia lên tiếng.

"Mời vào." Tứ tổ cao hứng đứng trong tiên viên gọi.

Giờ Tứ tổ và Ngũ tổ khôi phục thiên giai công lực, không còn dáng vẻ già lão năm xưa mà thể phách trở lại như thừa thanh niên.

Tứ tổ do năm xưa luyện công bất cần, suýt nữa nát xương, sau cùng ngưng luyện thành thể phách như hoàng kim, toàn thân cứng rắn hữu lực, lấp lánh kim quang, trừ làn da khác hẳn người khác, ông ta vô cùng uy vũ.

Ngũ tổ lại khá bảnh bao, tuy ai cũng biết ông ta là lão bất tử sống vô số năm nhưng thấy dáng vẻ mày kiếm mắt sao, anh khí bức nhân, bất giác lạchmịch ty.

Thần Nam biết Cửu thiên tịnh thổ là người của một Nguyệt lượng khác, có quan hệ tốt với Thần gia. Lúc xưa trong thế giới bị tàn phá, hắn từng thấy Kinh Thiên kiếm chủ đại chiến với ma tính Thần Chiến, nên biết tới tồn tại của Cửu thiên tịnh thổ.

Cửu thiên tịnh thổ có ba thanh niên tới, đương nhiên dáng vẻ là thế nhưng dựa vào trông mắt sâu thẳm là biết họ là cường giả đời trước từng trải nhiều sóng gió.

"Cung hỉ hai vị tiên bối tu vi khôi phục!" Ba người tiến lên hành lễ.

"Ha ha..." Ngũ tổ cười lớn đoạn gọi Thần Nam tới: "Đây là Ngạo Thiên, Diệt Thiên, Bại Thiên kiếm chủ..."

"Ramắt ba vị tiên bối." Thần Nam vừa hành lễ vừa đánh giá, phát hiện họ đang nằm giữa cảnh giới Thần Hoàng và thiên giai, đứng ra là tiểu thiên giai cao thủ. Cũng không trách, cửu thiên tịnh thổ mà có cao thủ thiên giai chân chính chắc đã bị Ma Chủ mời đến đệ tam giới.

Thần Nam cảm thấy kì quái, danh hiệu ba người này quá cuồng vọng, cùng với Kinh Thiên kiếm chủ bị ma tính Thần Chiến luyện hóa thành thần binh đều có chữ "Thiên."

Ba người thấy thần sắc hấn bất thiện, Ngũ tổ xoa dịu: "Ha ha... các vị không cần lo, Kinh Thiên kiếm chủ tuy bị luyện hóa thành binh khí nhưng tính mệnh không sao, sớm muộn cũng quay lại."

Đồng thời, Ngũ tổ mỉm cười giới thiệu với Thần Nam: "Người không biết Cửu thiên tịnh thổ là nơi thế nào. Hắc hắc, năm xưa đại thần Độc Cô Bại Thiên bách thế luân hồi, nghịch thiên cửu chuyển, từng để lại chín truyền nhân sau chín kiếp. Cửu thiên tịnh thổ là gốc rễ của cửu đại truyền nhân, hiện tại mọi thần linh trên đó đều là con cháu đời sau của cửu đại truyền nhân. "

Thần Nam cả kinh, Cửu thiên tịnh thổ lai lịch không thường.

Thiên giới có tổng cộng 3 nguyệt lượng nhưng người của Nguyệt lượng thứ ba không đến, tuy quan hệ của họ và Thần gia không tệ nhưng lần này không may là Nguyệt lượng thứ ba này đang trong "thời gian phong ấn."

Thời gian này kéo dài năm trăm năm, trong thời gian này sức mạnh hùng hậu sẽ cảm cố không gian của Nguyệt lượng này, cắt đứt liên hệ nội ngoại. Hiển nhiên, phái này dự cảm được đại loạn nên muốn

tránh.

Đối với người trên Nguyệt lượng thứ ba, Thần Nam càng lấy làm hiếu kì, trước đó hẳn chưa bao giờ biết tới họ. Ngũ tổ thở dài: "Người trên Nguyệt lượng này, lai lịch càng lớn." Nhưng ông ta không nói rõ.

Hôm nay trên Nguyệt lượng của Thần gia vô cùng an bình, tuyệt đại đa số thần linh đều đến lần đầu, trước đó rất ít người đến được đây.

Trong tiên viên, chúng thần uống rượu trò chuyện, tiếng cười nói vang vang.

Linh thảo đưa hương, cây cối tỏa sáng, tiên hạc bay múa, vượn trắng dâng đào, hươu nai ngẩng đầu, tất cả tạo thành khung cảnh thần thánh tường hờa.

Nhưng lúc đó từ phía xa vang lên tiếng hú dài, ma âm ào ạt như sóng vỗ bờ, chấn động màng tai! Ma khí khủng khiếp như tiếng biển động từ Thiên giới tràn lên Nguyệt lượng, hắc ám vô tận che kín của phiến đại địa.

Ma khí chấn nhiếp tâm thần khiến ai này run rẩy.

Hắc Khởi đến rồi.

"Gừ...."

Tiếng ma khiếu chấn động thiên địa!

Ma vân thôn nguyệt!

Từ xa nhìn lại chỉ thấy ma vân vô tận dấy lên, vàng trắng sáng khuất bóng, thiên địa dị tượng này khiến những người trên Thiên giới hoảng sợ cực điểm.

Hắc Khởi đã mạnh hơn, những thiên giai cao thủ có mặt đều thấy vậy, mười lăm năm bị khốn đã không làm giảm đi mà tăng thêm một tầng sức mạnh của y.

Kì thật cũng không có gì kỳ lạ, năm xưa y bị phong ấn dưới Thông

thiên thất trụ, sau vô số năm mới thoát, nguyên khí đã thương nên cần thời gian tu dưỡng. Đủ thời gian sắt sẽ thể hiện được đại thần thông, mạnh hơn nhiều so với trước đây.

"Đức Mạnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi, chúng ta lên nghênh địch." Thần Nam hét lên.

Hắc Khởi quá mạnh, người chưa tới, ma khí ngút trời đã cuốn tới. Nếu y đến nơi, e rằng Nguyệt lượng sẽ tan thành bột.

Giờ không phải lúc tính toán, dù Đức Mạnh và Pháp Tổ gian xảo hết mức nhưng không thể không xuất toàn lực nghênh kích, cả hai là tử địch của Hắc Khởi nên lập tức xông lên. Nam Cung Tiên Nhi ngần ngại một hồi rồi cũng sánh vai với Thần Nam.

"Hôm nay Thần gia phải diệt vong." Hắc Khởi gầm lên từ phía dưới Thiên giới.

Thần Nam nổi giận. Vũ Hinh, Thần gia bát hồn, Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền... bao nhiêu việc hấn chưa giải quyết, hiện tại đành phải ác chiến.

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đều trở ra tuyệt học bình sinh.

Pháp Tổ trực tiếp triệu hoán Thiên ngoại vãn thạch, sao băng rạch ngang tầng không Thiên giới, rít lên lao về phía Thái cổ quân vương Hắc Khởi, dao động hùng hồn khiến chúng thần hoảng sợ.

Đức Mạnh tung ra ba kiếm trận, ngàn vạn đạo thần kiến dấy lên sát khí vô cùng tràn tới.

Nam Cung Tiên Nhi cũng thể hiện tuyệt học cao thâm mạc trắc, từng đạo hào quang màu hồng chiếu sáng thiên địa, dệt thành thiên võng chụp lấy Hắc Khởi.

"Đom đóm dám đua ánh sáng với vàng trắng, không biết lượng sức."

Hắc Khởi xông tới, ma thể cao lớn như ngọn núi, làn da màu cổ đồng ẩn chứa sức mạnh vô tận, mái tóc đen tung bay, trong mắt ánh lên sát

khí vô tận, sau lưng hẳn bốn mươi vạn ma hồn gầm vang.

Đó là khí thể quân lâm thiên hạ của tuyệt thế bá chủ.

Các thần linh quan chiến trên Nguyệt lượng đều tan gan vỡ mật.

"Âm."

Một quyền.

Chỉ một quyền, Hắc Khởi đã đánh tan mưa sao băng.

Đoạn y ngửa mặt hú vang, há miệng như gió cuốn mây tan nuốt sạch ngàn vạn đạo kiếm mang Đức Mạnh tung ra.

Quá mạnh, đủ xưng vô địch.

Đoạn y đưa bàn tay ra, võ mạnh lên thình không, thiên võng màu hồng do Nam Cung Tiên Nhi tung ra bị đánh tan.

Hắc Khởi vô địch, cái thế cuồng nhân! Bốn mươi vạn thần ma sau lưng đều gầm vang, chấn động thiên địa.

Chương 377

Người là kẻ sa bẫy

Nếu hỏi dương kim thiên hạ ai mạnh nhất, đương nhiên là Hắc Khởi.

Vị Thái cổ quân vương này hình như sinh ra và sống để chiến đấu, cái thế hung uy, bá tuyệt thiên địa không ai dám tranh phong. Mười năm lam trước thế nào, giờ vẫn vậy.

Y dễ dàng phá giải tuyệt học của ba thiên giai cao thủ, tư thái khiến các thần linh lạnh người.

Đó là một kẻ không thể chiến thắng.

Quét sạch địch nhân, không ai chống nổi.

"Haha... viên ngọc nhỏ bằng hạt gạo dám đua ánh sáng." Hắc Khởi cười vang, thân thể cao hơn trượng như đúc bằng thép, cương kiện khô cứng, ẩn chứa sức mạnh bùng nổ.

Lúc này y hóa thân thành cái thể ma quân bất khả chiến thắng.

Đức Mạnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi rung động, tuyệt học của họ không làm gì được đối phương khiến ai cũng kinh hồn. Nhưng tuyệt nhiên không ai định bỏ chạy.

Sự tình chưa đến nước đó, họ còn bước hai, đồng thời ai cũng tin rằng Hắc Khởi chỉ có một mình, đối đầu với sáu thiên giai cao thủ hợp lực được sao.

Đúng vậy, ba người họ và ba người của Thần gia là đủ rồi.

"Thần Nam người chết không hết tội nhưng đã khiến ta hối hận cả đời, một tiên tiều tử hậu bồi lại giết được ba vị Thái cổ quân vương, đáng giết vạn lần."

Hắc Khởi chỉ vào Thần Nam rít lên, ma vân vô tận tràn ra, sau lưng y tối sầm, chỉ thấy vô số hình ảnh thần ma giãy giụa kêu gào.

"Hừ, sợ người không làm được, lại chết trong tay ta như ba tên vô dụng kia." Thần Nam cười lạnh.

"Nói làm gì, hiện tại ta sẽ lấy mạng người." Hắc Khởi bay lên, tay phải tung ra quyền phong đánh tan mấy đám mây, thoáng chốc lao tới đám vào bụng Thần Nam.

Dao động năng lượng kì dị khẽ lan ra trên không, thân ảnh Thần Nam mờ dần, một quyền cuồng bá của Hắc Khởi đánh trúng hư ảnh, xuyên qua thân thể hắn.

Cả Nguyệt lượng hô lên kinh hãi, nhiều thần linh cho rằng quyền này của Hắc Khởi đã xuyên qua thể phách Thần Nam mà không biết rằng đó chỉ là tàn ảnh.

Hắc Khởi bất ngờ xoay người lại nhìn lên một phiến hư không, nhíu mày lạnh giọng: "Thời không... quả nhiên là sức mạnh của thời không."

Thoáng sau, Thần Nam lại xuất hiện trong phiến hư không.

Hắc Khởi cười âm u: "Chả trách người dám đến tìm chết, cạy vào nó hả. Có vẻ là sức mạnh bản nguyên của thời không, ai ngờ người lấy được. Hừ hừ, đâu có thể vẫn chưa đủ tư cách, muốn thắng ta sao? Hắc hắc, dù Thời Không chi thần đến đây ta cũng không sợ! Chết đi."

Bàn tay Hắc Khởi ấn xuống với sức nặng vạn cân, bàn tay nhanh chóng phóng đại, che kín không gian của Thần Nam.

Thần Nam giữa mặt hú vang, mười lăm năm trước hắn đã dám đối diện với Hắc Khởi nữa là bây giờ.

Hào quang mờ lung nghịch thiên tràn ra, nghênh đón bàn tay khổng lồ. Song thủ Thần Nam liên tục kết ấn, xuất ra sức mạnh thời gian, hào quang đáng sợ từ mờ mờ chuyển thành rực rỡ, sau cùng chiếu sáng thiên địa, không ai mở nổi mắt.

Dù đứng cách khá xa nhưng không ít thần linh cảm giác thời gian trôi qua cực nhanh, trong vùng xoáy tranh đấu này, thời gian vận hành

cực tốc.

"Àm."

Luồng đại lực của Hắc Khởi hát Thần Nam vắng đi, nhưng không tác dụng toàn bộ lên thân thể hắn, trong lúc quyết định, hắn đã vận chuyển sức mạnh bản nguyên của thời không, phá nát hư không thoát đi.

"A..."

Hắc Khởi cũng lãnh đòn, y rống lên, bàn tay nhanh chóng co lại, thoát khỏi thời gian chi quang cực mạnh, nhưng một đòn này cũng không hẳn vô ích, y cười lạnh tanh: "Không ngờ sức mạnh thời gian lại lấy đi mấy chục năm tu vi của ta! Nhưng chỉ lần này thôi, không có lần sau nữa."

Chúng thần kinh hãi, thời gian chi quang của Thần Nam lại lấy đi mấy chục năm tu vi của Hắc Khởi, dù thiệt hại này với tu vi vô tận của y không đáng gì nhưng khiến Cái Thế quân vương chịu thiệt thời đủ thấy thời gian chi quang cực kỳ đáng sợ.

"Đứng ngây ra đó làm gì, cùng lên diệt y." Thần Nam gầm lên với Đức Mạnh, Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cách đó không xa.

Tứ đại cao thủ đồng thời xông lên, bốn đạo dao động tràn lên, thiên giai chi lực còn cuộn, cơ hồ thiên địa không chịu nổi.

Song phương đều quyết diệt được đối thủ.

Xuất thủ tuyệt không dung tình!

Hắc Khởi tuy hùng mạnh cực độ nhưng thời đối diện tứ đại cao thủ cũng kháchặt vật, lúc trước y dễ dàng phá giải tuyệt kỹ của tam đại cao thủ nhưng đó là cực hạn để chấn nhiếp đối phương.

Tứ tổ và Ngũ tổ cũng lướt lên Nguyệt lượng, hai người cũng gia nhập vòng chiến khiến Hắc Khởi cảm thấy áp lực tăng hẳn, một mình đấu với sáu thiên giai cao thủ, chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người khác kinh hoàng, thực lực của Thái cổ quân vương quả chấn nhiếp thế gian!

Nên nhớ, Hắc Khởi còn chưa khôi phục được đỉnh cao.

"A...."

Yngửa mặt gầm vang, mái tóc tung bay, bốn mươi vạn thần ma sau lưng nguyên não, khí thể muốn nuốt sống sáu thiên giai cao thủ, chúng thân quan chiến ngoài xa rúng động.

"Hu ảo không gian!" Pháp Tổ quát lớn, y là tinh thần hệ pháp thần, mà đây là tinh thần công kích ma pháp đặc ý nhất sáng tạo gần đây, cũng là thiên giai cấm chú uy lực mạnh nhất mấy năm được.

Đức Mãnh cũng quát: "Diệt tuyệt kiếm trận!" Vô tận kiếm mang sáng rực như mưa ánh sáng che kín thiên địa, mỗi thốn không gian đều thấy bóng kiếm.

"Điên đảo chúng sinh!" Nam Cung Tiên Nhi quát, nhưng đây không phải mị công mà là sát tuyệt kỹ từng đạo mị hoặc thiên nữ do vô hình hư thể hóa thành hữu hình thực thể bỏ vào Hắc Khởi. Đó là thượng cổ thiên giai tinh phách được triệu hoán.

Tứ tổ hét: "Thiên quang phổ chiếu!" Thân thể hoàng kim sáng lên như vàng dương, hào quang chói lọi xạ vào Hắc Khởi.

"Điên đảo càn khôn!" Ngũ tổ gầm vang, một cơn bão khủng khiếp quét qua thiên địa.

"Bắc Đẩu Phục Ma!" Sau mười lăm năm, Thần Nam lại dùng đến tuyệt học trong Thái Thượng vong tình lục đối phó Hắc Khởi, bảy đạo tinh mang sáng ló tạo thành bảy quang trụ, phảng phất như thông thiên chi trụ trùm lên đối thủ.

Lúc này nội thể hần vận chuyển những công pháp phức tạp, qua một lần tranh phong, Thái Thượng và Hoán Ma công pháp đang biến dị, vừa tương hỗ vừa khắc chế, cùng theo một lộ tuyến vận hành.

Lục đại cao thủ đồng thời công kích, Hắc Khởi cũng phải biến sắc, tuyệt kỹ của sáu người khiến y không còn tự tin nữa.

Đổ diện với sức mạnh hủy diệt, hấn gầm lên điên cuồng, tránh thoát mấy đòn công kích đáng sợ, không thể tránh hết. Sáu người hợp lực, dù y phá vỡ hư không, vẫn bị mấy đạo hàng quang chụp lấy.

"Thần ma giai động!" Y gầm vang, hồn ảnh vô tận lấp kín thiên địa, hủy diệt hết làn sáng kinh hoàng kia, dù thần ma hồn ảnh gần như tiêu vong hết nhưng Hắc Khởi lại thoát ra.

Bất quá, Hư ảo không gian tinh thần ma pháp của Pháp Tổ và Bắc Đẩu Phục Ma của Thần Nam hung hấn ấn xuống mình y, dù cho ma công cái thể cũng không thể nào hóa giải hết sáu tuyệt kĩ.

Bảy đạo thông thiên quang trụ giam y trên không.

Lục đại thiên giai cao thủ đời nào bỏ qua cơ hội như thế, điên cuồng công kích vào Cái Thế quân vương.

Nhưng thoáng chốc, Hắc Khởi đã thoát khốn, lực sát thương của bảy đạo thông thiên thần quang bị bốn mươi vạn thần ma hóa giải, y không bị thương nặng lắm.

Thần Nam lại thích kết quả như vậy, bức bách Hắc Khởi nhưng không dồn y vào tuyệt cảnh.

Quả nhiên Hắc Khởi ném đòn, bị kích nộ, quát vang: "Ma đao ở đâu?" Ma khí ngút trời bốc lên quanh y, cảm ứng Tuyệt vọng ma đao.

Mấy vị thiên giai cao thủ đều nhìn Thần Nam, ma đao bị hấn mang đi, ai cũng hi vọng hấn giấu càng kĩ càng tốt, đừng để Hắc Khởi tìm thấy.

Nhưng nào ai biết, hấn đã đào sẵn "hố", chỉ đợi Hắc Khởi nhảy vào.

"Hắc Khởi, món đồng nát sắt vun đó ta nung rồi, hiện đang luyện lại, khi nào luyện được quan tài sẽ mang cho ngươi." Thần Nam cười vang.

Hắc Khởi đại nộ: "Chỉ cần ta không bị diệt, ma đao không bao giờ bị hủy. Hừ, có đao trong tay, ta sẽ cắt đứt thời không, coi sức mạnh của ngươi là đờn bả."

Trong lúc nói, thần thức y không ngừng hô hoán ma đao, với y, ma đao là sinh mệnh thứ hai, chỉ cần thần thức động sẽ xuất hiện trong tay.

Nhưng hôm nay đã khác.

Sau cùng, y cũng cảm ứng được, gầm vang dội, dấy lên ma khí vô rận, lao xuống Nhân gian.

Bọn Pháp Tổ vô cùng nóng lòng, đuổi sát, không thể để y cầm được ma đao.

"Thần Nam, người giấu ma đao ổn chứ?"

"Chắc chắn Hắc Khởi không tìm được chẳng?"

Mấy cao thủ vừa đuổi vừa hỏi.

"Yên tâm, Hắc Khởi sẽ không tìm thấy." Thần Nam đáp vậy nhưng trong lòng lại mong Hắc Khởi mau tìm thấy, những câu này cốt để cho Thái cổ quân vương nghe.

Quả nhiên, Hắc Khởi cười lạnh: "Thần Nam, các người phải chết! Ma đao vào tay ta, sáu người các người ta cũng chấp, chắc người chết chắc."

Bảy người theo nhau lao xuống Nhân gian, dọc đường bọn Thần Nam mấy lần công kích từ xa, duy Thần Nam biết sự tình, những người khác đều không biết đây là một "cục diện" âm hiểm được bày sẵn, thành ra ai cũng toán lực xuất hủ, quyết ngăn Hắc Khởi, càng tạo cho cục thế được kín kẽ.

Thất đại thiên giai cao thủ nhanh chóng đến Phong Đô sơn, ở đây mây sầm ảm đạm, âm khí mịt mờ, khát khí đen đặc che trời kín đất.

Hắc Khởi cảm nhận được ma đao bị phong ấn, cười ha hả: "Các người hoài công rồi, đợi chết đi."

Đoạn y hóa thành một đạo hắc mang, dấy lên ma khí ngùn ngụt lao xuống vực.

Hắc Khởi đang kêu ngạo, không thèm nghĩ nhiều, hơn nữa Thiên Khanh không có dao động nào khác thường khiến người ta nghi ngờ. Lúc trước, sáu người lại cực lực ngăn cản y tiến vào khiến y càng buông lỏng giới bị.

Mọi nguyên do hợp lại khiến y lao thẳng xuống Thiên Khanh.

Y là cái thể cuồng nhân, xuống đến nơi liền tung ra một quyền, định dẹp tan mọi chướng ngại.

Cả Phong Đô sơn phong vân biến đổi, thiên địa thất sắc!

Thần Nam chặn nhóm Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi lại: "Chúng ta lui mau."

Ngũ đại thiên giai cao thủ ngạc nhiên, lập tức biến sắc, cùng cảm thấy dưới lòng đất phát ra khí tức đáng sợ vô cùng, cơ hồ xé tan trời đất.

Phong Đô sơn gầm lên biến động, mọi ngọn núi rung lên như làn sóng, đổ xuống hàng loạt, đoạn mọc lên những đỉnh núi mới, âm sát chi khí vô tận thoáng chốc đã lấp kín trời đất, hắc ám mịt mờ, dù là thiên giai cao thủ cũng xòe bàn tay không thấy ngón.

Sáu người nhanh chóng bay lên, rời khỏi Phong Đô sơn.

Từ dưới Phong Đô sơn vang lên tiếng gầm phẫn nộ xen lẫn kinh hoảng của Hắc Khởi: "Con mẹ nó, Thần Nam người dám bắt ta, ta #\$%... Người dám chơi tasao?"

Mặt đất như lật ngược, tiếng gầm phẫn nộ vang lừng, Tuyệt vọng ma đao phát ra trận trận sát khí trong bóng tối.

Hình như Hắc Khởi đã sa vào tuyệt cảnh.

Thần Nam lạnh giọng đáp: "Người tự chui vào bẫy."

Chương 378

Trời già

Bọn Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi há hốc mồm, Phong Đô sơn bên dưới như biển lớn dâng tràn ma khí ngút trời, âm sát khí tức khiến thiên giai cao thủ cũng kinh hoàng, hắc ám nuốt gọn phía dưới chân họ.

Thiên Khanh được phát hiện mười mấy năm nay, lần này Thần Nam lợi dụng nó chế trụ một quân vương đệ ngũ giới, phát huy tác dụng của nó.

Ngay cả Thiên Quỷ thường ở đây cũng không hiểu gì về Thiên Khanh thần bí, nói gì người ngoài. Lần này "bẫy" được Hắc Khởi khiến y liều mạng, quả là hất tiền song điều!

"A...."

Hắc Khởi hình như gặp phải cường địch không tưởng tượng nổi, tiếng gầm vang lên mây xanh xuyên qua trùng trùng ma vân và sát khí.

"Đó là..." Đức Mạnh khó khăn nuốt nước bọt, cảm giác trong miệng khô rang, gian giới quá ư thần bí và đáng sợ, lại có một nơi vậy khốn được Hắc Khởi.

Y là quân vương của đệ ngũ giới nhưng cũng chưa từng nghe qua, thành ra kinh hãi, nhờ may sau này Thần Nam dùng Thiên Khanh đối phó y, hậu quả không tưởng tượng nổi.

"Àm."

Tiếng nổ vang trời, loạn thạch xuyên không, hai ngọn núi lớn xuyên qua ma vân, vút lên trời cao, thanh thế kinh hồn.

Một khung cảnh kinh hoàng đập vào mắt sáu thiên giai cao thủ, rồi chúng thần cũng nhìn thấy. Một xúc tu như dãy núi liên miên thò lên, hất văng hai ngọn núi khiến chúng tan nát.

Chúng thần rợn người, quái vật gì đây?

Bàn tay như vôi bạch tuộc, bề mặt cũng nhám xù xì, đồng thời đầy chất nhầy, dựng đứng lên trời, miên miên vô tận, không hiểu lớn cỡ nào.

Đạo quang sáng rực, Hắc Khởi liên tục gằm lên trong Phong Đô sơn, hiển nhiên đang gặp phiền hà lớn.

Tuyệt vọng ma đao sắc lẹm cuồn bạo như ánh chớp rạch qua hắc ám, tỏa ra ngàn vạn đạo thần mang, rung chuyển cả dãy Phong Đô sơn, núi non sụp đổ như cảnh tượng ngày tận thế.

Chỉ có điều quang phiến đao quang là chiếc vôi khổng lồ như Thiên Long che kín thiên địa, áp chế Hắc Khởi xuống, khiến y không thể thoát khốn. Chiếc vôi bùng lên sức mạnh đáng sợ khiến chúng thần run rẩy.

Những thiên giai cao thủ đứng xa như Pháp Tổ, Nam Cung Tiên Nhi cũng kinh hãi.

"Đó... là cái gì nhỉ?" Đức Mạnh cả kinh hỏi.

Sinh vật vô danh đó tạo cho y cảm giác uy hiếp cùng cực, loáng thoáng ngửi thấy mùi tử vong, nếu để y thay vào Hắc Khởi, chắc đã chết mấy lần.

Mạnh như Hắc Khởi cũng chỉ chật vật chống cự.

Không chỉ Đức Mạnh, mà những người khác cũng không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Pháp Tổ nhắm tít mắt lại như hai sợi chỉ, hồi lâu mới nói: "Tựa hồ là thân thể của Thiên."

Nam Cung Tiên Nhi cũng nhíu chặt chân mày, tuyệt mỹ dung nhan không còn vẻ gì mê hoặc mà trầm giọng: "Hình như có liên quan đến sức mạnh của Thiên."

"Àm."

Lại một tiếng nổ vang, ma khí vô tận phủ kín PhongĐô sơn, một ma ảnh khổng lồ xông lên, là một ngọn trảo cực lớn quét quabầu trời rồi bổ xuống Hắc Khởi.

Lần này không phải là chiếc vòi vừa nãy.

Là một thú trảo.

Bề mặt phủ kín vảy xanh lè, vuốt sắc lẹm tỏa ra hào quang âm u, như diệt thể quỷ trảo từ cửu u bay lên, vạch thành một quỹ tích lạnh người, che kín đất trời chụp xống.

Tứ tổ và Ngũ tổ kêu lên kinh hãi.

"Đó là... hủy diệt chi thủ trong thần ma đại kiếp."

"Là diệt thể chi thủ!"

Ngoài xa Thanh Thiện Cổ Phật biến sắc, lão là nhân vật từ vạn năm trước, đã trải qua trường kiếp nạn đó nên nhận ra thú trảo.

Không ít thần linh kinh hãi biến sắc, vạn năm trước, chúng thần rơi rụng, một chiếc thú trảo là một trong những đầu sở gây họa.

Thú trảo trên Phong Đô sơn và chiếc vạn năm trước giống hệt nhau.

Mối họa vạn năm hóa ra ẩn tàng ở đây.

Đương nhiên khiến người ta hoảng loạn.

"A....."

Hắc Khởi phấn nộ gầm lên, Tuyệt vọng ma đao quét ngang, đại chiến với quái vật vô danh.

Đao mang bùng lên hào quang rợn người, quét sạch mấy ngọn núi nhưng khó lòng thương tổn đến mối họa, quái vật tựa hồ bất tử.

Pháp Tổ, Đức Mạnh, Thần Nam, Nam Cung Tiên Nhi từng xuyên qua

thời không quay về vạn năm trước, chứng kiến chúng thần rơi rụng, từng thấy Thần bí nam tử đại chiến hóa thân của Thiên, cảm thụ được sức mạnh đáng sợ này.

Nhưng họ kinh ngạc nhận ra quái vật ẩn thân ở Phong Đô sơn hình như mạnh hơn hẳn hóa thân đại chiến cùng Thần bí nam tử.

"Âm."

Lại một tiếng nổ động trời, một tấm bia đá khổng lồ bị sức mạnh hất bay lên. Nhưng do nó làm bằng chất liệu đặc thù, bên mặt bố trí nhiều phong ấn nên không vỡ nát.

Mấy đại tự trên mặt sáng rực thần quang, chiếu sáng Phong Đô sơn.

Nam Cung Tiên Nhi kinh hãi: "Thanh Thiên... đệ nhị hóa thân!"

Ai nấy kinh hãi, đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên, hóa ra nhân vật diệt thế năm xưa lại là Thanh Thiên.

Chúng thần có lẽ không hiểu nhưng bách tính đều rất quen với hai từ này, đó là nhân vật thường được họ nhắc tới, Thanh Thiên thiên địa lão gia, hoặc đơn giản là lão thiên gia!

Dần dần, chúng thần bình tĩnh lại, nhiều người từ Nhân gian phi thăng Thiên giới, nhớ lại lúc còn là phàm nhân thường gọi lão thiên gia!

Đó gần như là một tồn tại hư ảo.

Những thần linh mới phi thăng đáo Thiên giới hiểu được bản chất vấn đề, đương nhiên không làm sao tin vào điều này. Bản thân họ thành thần, tin rằng người thành thần được tất mọi loại sức mạnh đều có thể tu luyện thành, cái gọi là Thiên chẳng qua là thần linh hùng mạnh bị người đời ngộ nhân.

Nhưng hôm nay, hóa thân của lão thiên gia xuất hiện trước mắt, hơn nữa là nguyên hung diệt chúng thần năm xưa, sao họ lại không kinh hãi được?

Thế giới này quả thật không thể đoán được.

Nhân vật thường hiện hữu trên môi những phàm nhân lại thật sự tồn tại.

"Đáng...gh....é.....t" Tử Kim thần long lập cập, lẩm bẩm: "Bố nó chứ, có lão thiên gia thật, long đại gia ngất mất, ta khinh."

"Ngẫu mễ đầu phát, ta sắp ngất thôi!" Long Bảo Bảo trợn trừng mắt, tỉnh ngay khỏi cơn say.

Chúng thần ngoài xa cùng dậy sóng trong lòng, lần này hóa thân của lão thiên gia đã bị kinh động, họ không hiểu sẽ có hậu quả gì, liệu có xảy ra thảm kịch chúng thần bị diệt như vạn năm trước?

"Đúng là có... lão thiên gia?" Sắc mặt Đức Mạnh nhợt ra, y ở Nhân gian mười mấy năm, từng dạo qua phàm gian, đương nhiên đã nghe qua nhân vật chí cao này, đó là chúa tể cao hơn chúng thần.

Pháp Tổ cũng biến sắc, trầm giọng: "Đó là tên khác của Thiên.'

Nam Cung Tiên Nhi kinh hãi: "Rõ ràng có người từng phong ấn nó tại đây... Nó tuy cực mạnh nhưng không đáng sợ, chắc chắn từng bị người chế phục."

Sắc mặt Pháp Tổ vô cùng khó coi: "Nhưng nó chỉ là hóa thân của lão thiên gia."

"Àm."

Thêm hai ngọn trảo từ Phong Đô sơn bật ra, một là thú trảo phủ vảy xanh lè, một là vôi như cửa bạch tuộc, bốn ngọn trảo múa may trên dầy núi.

Hắc Khởi bị ép nghẹt thở, hóa thân của lão thiên gia thật sự mạnh không kém diệt thế cự trảo bọn Thần Nam, Pháp Tổ nhìn thấy lúc xuyên qua thờ không.

Thần Nam hoang mang...lần này đúng là có kịch hay.

Hiện tại, sự tình vượt khỏi tầm khống chế, cuối cùng sẽ thành thế nào

thật khó đoán.

Mađao của Hắc Khởi càng ngày càng âm đạm, tiếng gầm cũng nhỏ đi. Lúc đó Phong Đô sơn rung chuyển càng mạnh, cơ hồ muốn lao lên trời, âm sát khítức vô tận nghịch không bay lên, ép chúng thần liên tục thoái lùi.

"Âm."

Trời đất sụp đổ, Phong Đô sơn rung động.

Chuvi quanh chiếc vòi mà thú trảo dài liên miên như dãy núi xuất hiện haicánh tay trắng như ngọc, hết như cánh tay của bậc tuyệt đại giai nhân khiến người ta kinh hãi. Nhưng khuyết điểm của cánh tay cũng cực kỳ rõ ràng.

Hai cánh tay có thể coi là hoàn mỹ như hai ngọn núi tuyết che kín tầng không, phát ra hào quang vô tận.

Hai cánh tay dụng lực chống đỡ mặt đất Phong Đô sơn, giữa tiếng nổ âm âm, một thân ảnh khổng lồ nổi lên.

Từ xa, chúng thần khấn trương quan sát, muốn xem hóa thân của lão thiên gia là gì.

Là một nữ tử cao vạm trượng.

Nàng ta từ dưới Phong Đô sơn leo lên, thể phách hoàn mỹ khiến người người cả kinh, quả là tuyệt đại giai nhân!

Hóa thân của lão thiên gia lại là nữ nhân, vượt hẳn khỏi ý liệu của mọi người.

Sắc đẹp kinh tâm động phách này gần như không thuộc về trần thế mà khiến người khác ngưỡng vọng và nhiếp phục. Nàng ta phát ra khí chất uy nghiêm lạnh lẽo.

Mái tóc dài màu lục sậm như dòng thác từ chân trời buông xuống, trong mắt băng lãnh không có mảy may tình cảm, lạnh lẽo nhìn chúng sinh.

Không có hỉ nộ, vui buồn hay tình cảm gì.

Đó là tuyệt mỹ nữ tử khiến người khác hâm mộ lẫn kính sợ.

Đương nhiên hai từ hoãn mỹ để chỉ dung mạo và thân thể nàng ta, hoàn toàn không chỉ cánh tay. Nàng ta có tới sáu cánh tay, trừ đôi tay đẹp như sương tuyết còn có một đôi thú trảo mà hai chiếc vôi khiến người ta kinh hồn.

Nữ tử này ung dung áp chế Hắc Khởi.

Sáu cánh tay liên tục vung lên, hất văng núi non, mặt đất nứt nẻ, ép Hắc Khởi sa vào tuyệt cảnh.

Chúng thần đều thấy tâm can lạnh toát, họ cảm nhận được hóa thân của lão thiên gia không hề có tình cảm, y như tử vật.

"A...." Hắc Khởi bị ép xuống mặt đất, lại bị một chiếc vôi cuốn lên, ép thành bột. Một ngọn thú trảo đoạt lấy ma đao.

"A..." Hắc Khởi hoàn toàn lâm vào tuyệt cảnh.

Đức Mạnh biến sắc: "Hắc Khởi sắp phát cuồng."

Không ai hiểu Hắc Khởi hơn đệ ngũ giới quân vương như y, đó là một cao thủ không thể xác định thực lực. Hắc Khởi mà phát cuồng, dù là người đứng đầu Thái cổ thất quân chủ cũng phải lùi bước! Ở đệ ngũ giới, không ai dám một mình đối chọi với Hắc Khởi lúc tuyệt vọng, phát cuồng.

Quả nhiên, Đức Mạnh dứt lời, toàn thân Hắc Khởi bùng phát ma khí, quét băng thiên địa, hồn ảnh bốn mươi vạn thần ma gầm lên rồi cùng hành động, tinh không bị xé toang.

Dao động năng lượng hùng hồn tràn khắp ngàn dặm.

Chúng thần quan chiến ngoài xa lắc lư như chiếc lá trong cơn cuồng phong bạo vũ.

Hắc Khởi nổi giận, thiên địa biến sắc!

Ygiật phăng bàn tay kia, Tuyệt vọng ma đao quay lại tay, toàn thân y nhưđại ma tôn liên tục biến thành khổng lồ, thoáng chốc trở nên đỉnh thiênlập địa!

Hắc Khởi khi bị ép vào tuyệt cảnh, nổi điên lên, trong lục giới rất ít địch thủ.

"A..." Y gầm lên điên cuồng, Tuyệt vọng ma đao trong tay cũng phóng đại, hung hãn bổ xuống đệ nhị hóa thân của Thiên.

Tuyệtmĩ nữ nhân không hề tỏ vẻ gì, như được điêu khắc từ ngọc thạch, đờngọc chường như sương như tuyết lại vũ động, nhẹ nhàng kẹp lấy thanhthiên cổ ma đao!

Chương 379

Cửa đến đệ lục giới đã mở

Đại sự kiến chấn kinh Tam giới xảy ra hôm nay vượt hẳn ý liệu mọi người, đệ nhị hóa thân của lão thiên gia lại hiện lên.

Tất cả đều không thể tin nổi, như mộng như ảo.

Qua vạn năm, chúng thần mới biết hủy diệt chi thủ năm xưa là thần thánh phương nào: của lão thiên gia!

Trên đời có chúa tể thật sao? Y nắm vận mệnh vạn vật trong tay? Y thật ra là loại sinh mệnh gì?

Trong lòng chúng thần đầy nghi vấn nhưng không ai giải đáp được, ai cũng lảng người trong cuộc nên không thể siêu thoát thế ngoại. Nếu có người thống trị tuyệt đối, đương nhiên ai cũng là con cờ trong tay y, thậm chí là những con cờ không đáng gì.

"Gừ."

Hắc Khởi hóa thân thành tuyệt thế đại ma vương, đầu chạm trời cao đứng trên Phong Đô sơn, không chỉ thân thể mà khí thế cũng không kém gì nữ tử.

Nhưng Tuyệt vọng ma đao trong tay y lại ngọc thủ của nữ tử nhẹ nhàng kẹp chặt, cây thiên cổ ma đao vang lên những tiếng răng rắc, tựa hồ có thể gãy bất cứ lúc nào.

Hắc Khởi biến sắc, gầm lên cuồng dại, tức thì mây gió xoay vần, ma khí bắn tứ phía, dãy núi phía tây rung lên, ma đao bùng lên hào quang yêu dị chói lọi, định chặt đứt hai tay nữ tử.

Quả thật kỳ quái, đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên thủy chung không lộ ra tình cảm, càng không nói tiếng nào, dung nhan tuyệt mỹ vô song lạnh tanh, phát ra khí tức băng giá.

Nếu không phải nàng ta xuất thủ như điện, công lực thông

thiên, chúng thần ắt coi nàng ta là bức tượng ngọc không có cảm tình. Thấy Hắc Khởi gầm lên, ma đao quay tít, ngọc thủ cũng bùng lên hào quang sáng chói, giữ chặt ma đao trên không, bốn cánh tay còn lại múa lượn như độc xà.

Hai chiếc vòi như của bạch tuộc vươn dài vô tận, cuốn lấy cổ Hắc Khởi. Hai thú trảo càng hung hãn hơn, mổ vào mắt và bụng y, chiêu nào cũng rình đoạt mệnh.

Tuyệt sắc nữ tử mỹ mạo vô song, nhưng xuất thủ cực kỳ độc ác, ai nấy kinh hồn. Hóa thân của lão thiên gia xuất hiện, chúng thần đều mong Hắc Khởi thắng, dù sao lão thiên gia cũng là kẻ diệt thế năm xưa.

Hắc Khởi gầm lên, không thể tránh né gì, bốn mươi vạn bắt diệt thần ma chi hồn tập hợp lại, hóa thành một ma đầu khổng lồ.

Một chiếc đầu khổng lồ cực kỳ hung ác, chấn nhiếp tâm phách.

Rõ ràng do thần ma chi hồn ngưng tụ nhưng lại có khuynh hướng hóa thành nhục thể, trên trán và má đầy những thần bí ma văn, tròng mắt đỏ lòm lấp lánh hào quang yêu dị. Nó há hoác mồm, lộ ra hàm răng trắng nõn, như phong quyển tàn vân hút hai chiếc vòi và đôi thú trảo, thậm chí muốn trực tiếp nuốt luôn hóa thân của lão thiên gia.

Hắc Khởi và đệ nhị hóa thân Thanh Thiên đều cao vạn trượng, chiếc đầu mới hợp thành cũng không kém hơn bởi đó là tinh phách của bốn mươi vạn thân ma.

Nữ tử thấy chiếc đầu định nuốt bốn cánh tay bèn thu lại, nhả Tuyệt vọng ma đao ra, thân thể nhanh chóng lùi lại, lưu lại tàn ảnh.

Tự thể ảo diệu, động tác ưu mỹ khiến người ta trầm trồ không ngớt, nhưng như thế càng lộ ra điểm đáng sợ, bước nào nàng ta cũng tung ra sát chiêu.

Lũ lùi lại, toàn bộ sát khí ẩn tại Phong Đô sơn phía sau sôi lên, loáng thoáng thấy được vô tận hồn ảnh đang giãy giụa kêu gào, che kín đất trời.

Năm xưa nơi đây có ngàn vạn quân hồn mai táng, sau này được người ta bày tuyết trận ngăn cản âm khí tiết ra khiến ngọn núi thành thiên hạ đệ nhất âm địa, quỷ hồn ở đây cũng cực kỳ hùng mạnh.

Tuy chất lượng không so được với thần ma chi hồn nhưng số lượng hơn hẳn, ngàn vạn hồn phách gầm lên vang động thiên địa, chúng thần đều lạnh người.

Thần Nam cả kinh thất sắc, hắn từng dẫn đạo sát khí từ tuyết địa vào phương thiên họa kích nhưng không dẫn oan hồn vào. Giờ thấy ngàn vạn quân hồn gầm gào, phương thiên họa kích trong nội thiên địa rung động, tựa hồ muốn bay ra, hòa vào khung cảnh.

"Grừ....."

"Grừ...."

Tiếng quỷ khiếu âm u bất tận, toàn bộ ngàn vạn quân hồn ngưng tụ quanh hóa thân của lão thiên gia, sau lưng nữ tử cơ hồ có vô số tia sét đen ngòm đổ xuống.

Hắc Khởi biến sắc, chiếc đầu do bốn mươi vạn thần ma chi hồn hóa thành cũng gầm vang.

Haicao thủ đôi chiến, vô tận hồn phách phía sau cũng gầm ghè, không khí càng lúc càng khẩn trương, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, song phương lao vào nhau.

Trường đại hỗn chiến này vô cùng thảm liệt.

Ngàn vạn quân hồn đối diện với bốn mươi vạn thần ma chi hồn, hóa thân của Thanh Thiên đối kháng Hắc Khởi.

Thoáng chốc, trong Phong Đô sơn, sát khí vô tận ào ạt, hư không tan tành, đúng là trận chiến diệt thế. Mọi thứ quanh dãy núi đều bị hủy, thậm chí sấm mạch liên miên bất tuyệt cũng sập hết.

Cảnh tượng thảm liệt cực điểm, tiếng quỷ khóc sói gào vang vang.

Hắc Khởi tuyệt vọng.

Trước lúc đại chiến, y chỉ cho rằng mình gặp cường địch nhưng địch thủ này đúng là bình sinh khó gặp, bốn mươi vạn thần ma bị hóa thân của lão thiên gia hủy mất một nửa, không chỉ bị đánh mờ đi mà triệt để diệt tuyệt!

Nữ tử tuyệt mỹ vẫn lạnh tanh, sáu cánh tay phối hợp với ngàn vạn quân hồn, đó là sinh tử luân hồi chi thủ, đánh tan tầng tầng thần ma chi hồn.

Hắc Khởi cũng bị hóa thân cắt đứt một cánh tay, Tuyệt vọng ma đao cũng nứt một vết.

Hắc Khởi tuyệt vọng vùng lên, liên tục găm gào, cánh tay còn lại cầm đao lao vào lòng hóa thân. Y biết mình khó thoát nên muốn liều mạng, buộc đối phương phải trả giá đắt.

"Àm."

Tuyệt vọng ma đao chém trúng một chiếc vòi, ma đao vỡ tan trong ánh hào quang, chiếc vòi cũng bị hào quang vô tận chấn nát.

Tiếp đó, cánh tay của Hắc Khởi và thú thảo quấn lấy nhau, cùng vỡ tan. Mất hết cánh tay, Hắc Khởi hung hãn nhìn sang, cái thể ma uy khiến dung nhan như lòng giếng lạnh của tuyệt mỹ nữ tử hơi dao động.

"Gừ..." Hắc Khởi ngửa mặt rống lên.

Đoạn song cước y vỡ tung, chấn nát một thú rảo và một chiếc vòi quấn trên mình. Sau cùng y há to miệng, cắn vào cổ tuyệt sắc nữ tử.

Cả hai quấn lấy nhau, cự ly cực gần, hóa thân không tránh kịp, đành đưa vai ra đón.

"Rẹt."

Hắc Khởi găm lên, hung hãn cắn nát vai trái đối phương, đầu y bị đối phương đánh tan.

Khung cảnh quá thảm liệt.

Cái Thế quân vương phải liều mạng.

Thân thể tan nát của Hắc Khởi nổi lập lòe trên không, đầu và tứ chi đã vỡnhanh chóng tụt lại, nhưng ai cũng biết y không thể thắng nổi nữ tử, chỉ sẽ bị triệt để diệt vong.

Hóa thân thứ hai của Thanh Thiên tuy vỡmất bốn cánh tay nhưng lại từ từ mọc ra, hai cánh tay ngọc như sươngtuyệt hoàn toàn không tổn hại, phát ra hào quang chói rục, ấn mạnh vàoHắc Khởi.

"Gừ."

Hắc Khởi bất cam cực độ, tựa hồ không muốn chết dưới tay đối phương, thân thể tan nát cùng thanh đao gãy lao vào Thiên khanh.

Dung nhan tuyệt mỹ của hóa thân không hiểu sao thoáng quá dao động, tung ra sức mạnh cuồng bá về phía Thiên khanh.

Tiếng nổ vang vọng, Hắc Khởi bị đánh tan xương, từ dưới Thiên khanh lộ ra một phiến hỗn độn môn.

Phía sau nó không biết thông đến nơi nào.

Hồnpách Hắc Khởi vốn khó thoát kiếp nạn, kéo theo thân thể và thanh đagogãy lao thẳng vào không gian chi môn, hai mươi vạn thần ma chi hồn bịtiêu diệt.

"Mẹ nó chứ, là cửa vào đệ lục giới." Pháp Tổ ngoài xa kêu lên thất thanh: "Truyền thuyết rằng năm xưa đại loạn, cửa vào đệ lụcgiới bị phong ấn tại một nơi đại hung, không ngờ...ở đây."

Cửa vào đệ lục giới.

Đệ lục giới thần bí cuối cùng cũng hé lộ.

Hắc Khởi đương nhiên đã tiến vào đệ lục giới trong truyền thuyết.

CáiThế quân vương thoát chết, tuyệt sắc mỹ nữ tựa hồ không có vẻ gì thất vọng, quan sát không gian chi môn đoạn quay lại, thân thể không hề do dự với bọn Thần Nam.

Tất cả đều thấy lòng lạnh toát.

Thần Nam không hiểu trong lòng có tư vị gì, vốn định mượn Thiên Khanh khiến Hắc Khởi trọng thương không ngờ lại chạm vào thứ dữ khiến Thái cổ quân vương suýt bị diệt. Mối lo Hắc Khởi đã qua nhưng đối lại là một đối thủ còn khó chơi hơn.

"Âm."

Tiếng nổ vang vọng, tầng không Phong Đô sơn vỡ tung, một con trùng ngàn trượng xuất hiện, một thân ảnh khô cứng đứng trên mình nó.

Là đệ đệ Ma Sư của Ma Chủ cưới Thời không yêu thú tới.

Không nói nhiều, Ma Sư nhanh chóng thu Thời không yêu thú lại, tung một quyền đánh vào nữ tử. Kinh lực cương mãnh như sóng lớn vỗ bờ, loạn thạch xuyên không!

Phong Đô sơn đã vỡ nát toàn bộ gầm lên như biển động, đá núi bay lên, dao động sức mạnh hùng hồn khiến chúng thần kinh hãi.

Thần Nam, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi từng thấy qua thủ đoạn của Ma Sư, biết công tham tạo hóa, tựa hồ không kém hơn Hắc Khởi. Y lại khỏe mạnh, đấu với đệ nhị hóa thân mỗi một của Thanh Thiên, có tới sáu thành chiến thắng.

Ma Sư ảo hóa thành ma thể cao vạn trượng, uy thế cường bá cực độ, hát tuyệt sắc nữ tử ngã xuống, lún vào lòng đất.

Chúng thần ngoài xa hoan hô vang dội, hiện tại không ai muốn lão thiên gia từng diệt thần ma thừa hồi phục.

"Gừ!" Ma Sư gầm lên, nhắc tuyệt sắc nữ tử lên cao, định xé nát.

Nhưng đôi vôi và đôi thú trao vốn đã gãy nát của nữ tử đột nhiên điên cuồng dài ra, hung hãn chế trụ thân thể Ma Sư, đoạn một cánh tay

như sương tuyết trực tiếp bẻ cổ Ma Sư.

Kinh biến khiến Ma Sư nếm mùi, nhưng y vẫn dùng cái thế công lực hất văng nữ tử, lui ra một quang rồi đứng lại.

Máitóc màu lục của nữ tử không gió mà dựng lên, sáu cánh tay đã phụcnguyên, toàn thân phát ra luồng khí xanh lè, một cỗ "thế" cuồng bạo bắnra khiến chúng thần kinh hãi.

Ngàn vạn quân hồn trong Phong Đô sơn gầm gào, dấy lên sát khí vô tận đoạn tràn về phía Ma Sư.

Ma Sư cũng thể hiện chiến lực mạnh nhất lao tới, hai người cơ hồ định quyết xuất sinh tử thật nhanh.

ThầnNam định gọi bọn Pháp Tổ cùng lên, nhưng lúc đó hấn ngăn người, cạnhhấn không hiểu từ bao giờ đã xuất hiện một thân ảnh cao lớn đang quansát cẩn thận đại chiến trong Phong Đô sơn.

Thần bí thanh niên!

Quả nhiên là Thần bí thanh niên ẩn phục tại Thần Ma lăng viên.

Thần Nam suýt nữa kêu lên, đó không phải là xuyên qua thời không mà là hiện thực, hai người kia đang sánh vai.

Hấnlấy làm kì dị bởi Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi đứng cạnh hấn vàchúng thần hình như không thấy thanh niên. Nơi thanh niên đứng cơ hồtrở thành hư không, không tài nào nhìn thấy.

Hấn cả kinh định nói gìđó nhưng thanh niên được vân vụ che kín khuôn mặt nhìn hấn lắc đầu, lộra hàm răng trắng toát, hình như mỉm cười. Đoạn y bay lên dùng đại pháplực kéo một tấm bia đá lên, chính là tấm bia vốn chìm trong Thiên khanh.

Đoạntrên không lưu lại tàn ảnh, y cầm theo thạch bi xuất hiện phía sautuyệt sắc nữ tử, độc địa bở tấm bia xuống, thoáng chốc đánh nạng tachìm vào bụi trần.

Chương 380

Diệt trời già

Ai nấy đều kinh hãi, chúng thần chỉ thấy thạch bi tự động nổi lên, không ai thấy Thần bí thanh niên điều khiển. Thạch bi như lôi điện lao tới bồng rúng hóa thân lão thiên gia, hát xuống đất.

Ngay cả mấy thiên gia cao thủ vận dụng thiên nhãn thông quan sát cũng không thấy thân ảnh nào khả nghi. Thần Nam vô cùng kinh ngạc, hẳn cho rằng Thần bí thanh niên đang hòa vào trận chiến, chắc chắn sẽ lộ ra trước mặt mọi người. Vậy mà dưới thiên nhãn thông của chúng thần, y lại khiến họ không thấy, công lực này thật khiến người ta kinh ngạc.

Ma Sư lạnh lùng nhìn Thần bí thanh niên chằm chằm, y dựa vào cảm giác sắc bén mà biết một cao thủ thực lực vô hạn có mặt nhưng không thể nhìn thấy chân dung hay chân chân chính cảm thụ được dao động nguyên khí.

Nhưng y biết thanh niên này không phải kẻ địch, bởi lúc thanh niên xuất thủ y mới biết lão thiên gia còn ngằm giờ tuyệt sát với mình, người đó đã giúp y hóa giải.

Nữ tử dung mạo vô song lại ngằm mọc ra đôi tay thứ tư, kì thật ả có bốn đôi tay, vừa nãy định đánh lên Ma Sư nhưng bị thần bí cao thủ hóa giải. Nếu thanh niên không xuất thủ, Ma Sư biết mình sẽ lãnh đủ.

Lúc đó chúng thần cũng thấy đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên mới mọc thêm một đôi tay, ai nấy đều kinh hãi cực độ.

Cánh tay này lại là một con Đông phương Thiên Long miên miên bất tuyệt, không hiểu dài bao nhiêu dặm, lớp vảy màu lục sẫm lấp lánh quang mang yêu dị, đôi long mục trên chiếc đầu khổng lồ sáng rực hàn quang, đó là một đôi rồng sống, không phải tử vật.

Quá ư tà dị.

Hóa thân của lão thiên gia vốn là sinh mệnh tồn tại riêng rẽ, nhưng

trên mình lại có vật sống, cánh tay là Thiên Long chân chính.

"Grào..."

Tiếng Thiên Long gầm vang khắp thiên địa, hóa thân từ dưới đất đứng dậy, thân thể khổng lồ đứng sừng sững. Từ xa, Tử Kim thần long và Long Bảo Bảo phẫn nộ, tộc chân của chúng sao lại thành tay của lão thiên gia?

Lẽ nào chúa tể trong truyền thuyết thật sự là người thống trị vạn vật, kết hợp ưu điểm của mọi sinh mệnh lại? Bằng không sao tay y lại là Thiên Long?

Lão thiên gia đứng dậy, một cánh tay phụ cũng lộ ra, không hề tương ứng với cánh tay Thiên Long mà là một con đại xà, cùng liên miên bất tuyệt như dãy núi, lớp vảy đen nhánh lấp lánh hào quang âm u, đôi mắt màu máu lấp lánh yêu diễm, chiếc lưỡi đỏ lòm thò thụt khiến người khác giật mình.

Tuyệt sát thủ đoạn bị người ta phá mất, lão thiên gia tịnh không động nộ, vờn nhìn thấy thanh niên đang giờ thạch bi, lần đầu tiên đã biến sắc. Hiển nhiên y nhìn thấy dung mạo chân chính của thanh niên, nắm chắc được đối phương đã tới.

Y ngửa mặt hú vang chói lói khiến mọi người kinh ngạc, mái tóc lục sẫm cuồng loạn vũ động, quanh mình vẫn vút khí xanh, tám cánh tay xé toang thình không, múa tít.

Đương nhiên y đang phát cuồng, tựa hồ ân oán giữa y với thanh niên vô cùng sâu đậm.

Nhưng Ma Sư lại xông lên chặn đường, bàn tay khổng lồ ảo hóa ngàn tầng, bổ vào lão thiên gia.

Thần bí thanh niên không tấn công, thấy Ma Sư đại chiến với đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên bèn quăng thạch bi xuống rồi lui về cạnh Thần Nam.

Suốt quá trình, Thần Nam không nhìn rõ y, ngay cả những thiên giai cao thủ như Pháp Tổ cũng coi y như không khí trong suốt. Nhưng ai

cũng cảm thấy hình như trong trường còn ẩn tàng một cao thủ thực lực khó đoán.

Đó là một an ủi lớn với chúng thần, có lẽ...hôm nay sẽ...diệt được lão thiên gia!

Đương nhiên ý tưởng này thật điên cuồng, hơn nữa mỗi thần linh đều đang ngẫm nghĩ, những gì được gọi là Thiên này mang lại cho họ chỉ gồm hủy diệt, nếu có ai đó diệt được, quả thật tạo thành phúc ám cho chúng thần.

Thấy Thần bí thanh niên đến cạnh, Thần Nam có cảm giác quái dị khôn tả, thần thánh phương nào mà khiến hắn vô vàn kinh ngạc lẫn chấn động.

"Người thật ra là ai?" Thần Nam phát ra dao động tinh thần khe khẽ, hắn rất muốn biết thân phận đối phương bởi có quá nhiều câu hỏi cần kẻ siêu thoát chân chính này giải đáp.

Thần bí thanh niên cười lộ ra hàm răng trắng bóng, không nhìn được chân dung nhưng cảm nhận được nụ cười rạng rỡ, y không nói gì, ra hiệu cho Thần Nam quan chiến.

Lúc đó, Ma Sư và hóa thân của Thanh Thiên đang đại chiến kịch liệt, sắp đến hồi kết.

Đương nhiên Cái Thế quân vương Hắc Khởi thực lực chấn kinh lục giới, tuy sa cùng thất bại đào tẩu nhưng đã khiến lão thiên gia trọng thương. Sức mạnh của tuyệt sắc nữ tử không còn hùng hồn như lúc đầu, đối diện với Ma Sư vốn không kém hơn Hắc Khởi hoàn toàn cân bằng, khiến chúng thần lại hi vọng.

"Gừ."

Hai cánh tay lão thiên gia mới mọc ra đúng là vật sống, Thiên Long gầm vang, thoát khỏi thân thể, lao vào Ma Sư, thoáng chốc, đại xà cũng rời vị trí, quán lấy đối phương, bản thân tuyệt sắc nữ tử cũng lao bổ tới.

Mọi việc quá đột ngột khiến Ma Sư không kịp trở tay, nào ngờ đối

phương tự cắt tay, thủ đoạn quả thật quá tàn nhẫn.

Thế cân bằng bị phá vỡ, chúng thần hoa mắt lên, thạch bi lại được nhắc lên, hóa thành quang ảnh xuất hiện phía sau tuyệt sắc nữ tử, bụp một tiếng đập xuống, khiến thân thể cao lớn rúng động rồi ngã xuống Phong Đô sơn.

Đang gặp uy hiếp mạnh mẽ, nhưng vào lúc quan trọng, đối thủ lại bị đánh ngã, áp lực giảm hẳn với Ma Sư. Y dùng tuyệt thế đại thần thông giữ cả rồng và rắn trên không rồi triệu hoán Thời không yêu thú, lệnh cho nó phá toái hư không, quăng long xà vào không gian vô danh cầm tù.

Lão thiên gia điên tiết, dao động tình cảm mạnh hơn hẳn lúc trước, hung hãn quay lại nhìn Thần bí thanh niên cạnh Thần Nam, sát khí lạnh băng tỏa ra khiến chúng thần rúng động.

Ma Sư cười ha hả, tuy không biết người ngằm ra tay là ai nhưng chắc chắn cùng phe mình, hiện tại không còn lo gì nữa, toàn lực xuất thủ.

Đại chiến càng thảm liệt, Ma Sư dốc sức liều mạng, mục đích vô cùng đơn giản, làm hao tận sinh lực lão thiên gia rồi giao lại cho Thần bí nhân trong bóng tối.

Với mục đích đó nên chiêu nào cũng khốc liệt, thoáng chốc, Ma Sư bị đánh tan mấy lần nhưng đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên cũng bị y đánh nát ba cánh tay, nhất thời khó lòng mọc kịp.

Sau cùng, y nổ tung thân thể, cắt hóa thân đứt ngang lưng.

Từ lúc đại chiến tới giờ, đây là lần đầu tuyệt sắc nữ tử ném mùi, huyết dịch xanh lè phun đầy trời, rít lên thê thảm, mái tóc màu lục quét ngang bầu trời, phá một vết nứt lớn trên không gian.

À bị trọng thương, tức giận cực điểm, định dùng mọi cách giết chết Ma Sư.

Nhưng Ma Sư đã triệu hoán Thời không yêu thú, ẩn mình vào hư không, trốn đi xa. Y thấy mình đã hoàn thành nhiệm vụ, tiếp theo Thần bí nhân sẽ xuất thủ.

Ma Sư bại trận bỏ đi, chúng thần trầm xuống, cảm giác hoảng sợ cực độ.

Nhưng lúc đó người ẩn mình cũng xuất thủ.

Vô thanh vô tức, Lục đạo Luân hồi môn xuất hiện trên không, sáu hắc động âm u vô cùng phát ra vô hạn tử vong khí tức, phong bế trời cao, vậy khốn đệ nhị hóa thân mới hợp thân thể lại.

"Là y." Thấy luân hồi môn vừa quen vừa lạ, Nam Cung Tiên Nhi tỉnh ngộ đầu tiên, sau cùng nàng tacũng hiểu được tình huống, người ẩn mình lại là Thần bí thanh niên đã gặp tại Thần Ma lăng viên lúc xuyên qua thời không.

Đức Mạnh cũng biến sắc, y không ngờ người ẩn thân là cường giả bọn y từng gặp trong lịch sử, hôm nay lại gặp trong hiện thực.

Y suy tư rất nhiều, Nhân gian giới không thẹn là nơi các cường giả thể hiện! Sau Vô thiên chi nhật mà vẫn có người hóa giải được thủ đoạn của Ma Chủ, tiêu diêu tại nhân thế.

Pháp Tổ cũng kinh hãi hồi lâu không nói lên lời.

Thần bí thanh niên hiện ra thân ảnh, dung mạo vẫn mờ mờ nhưng không ảo hóa thành thần thể vạn trượng, so với lão thiên gia trở thành vô cùng nhỏ bé nhưng toàn thân phát ra khí thế như biển lớn, núi cao, không kém hơn đối phương.

Không nói nhiều, cả hai hình như địch nhân cũ, vừa thấy nhau đã quần lầy, đại chiến bùng phát kịch liệt.

Thân thể nhỏ bé nhưng phát ra sức mạnh đáng sợ nhất, uy thế tuyệt không kém hơn Hắc Khởi, Ma Sư mà mạnh hơn mấy phần.

"Gừ."

Tuyệt sắc mỹ nữ gầm vang, diện mạo nanh ác, biến thành khủng khiếp cực độ, lớp da bóng lộn dầm co lại, sau cùng nát vụn, lộ ra lớp vảy lấp lánh thanh quang.

Đầu ả thoáng cái biến thành xù xì, phẫu đầy vẩy như đầu quái vật.

Quái vật do tuyệt sắc mỹ nữ biến thành, khác hẳn dáng vẻ tuyệt thế lúc trước, chúng thần há hốc mồm, hồi lâu vẫn thốt nổi lên lời.

Dung mạo biến hóa, hình thể càng kịch biến, không còn thanh thoát như trước mà phóng đại, ngọc thể trở nên thú thể khổng lồ.

Đồng thời, trừ hai cánh tay long xà bị Ma Sư thu mất, sáu cánh tay kia lại mọc ra hoàn chỉnh, quét mạn về phía Thần bí thanh niên.

Hiển nhiên y tích tụ mọi sức mạnh còn lại, đánh trận sau chót.

Nhưng không thể thay đổi được bại cục, nửa khắc sau, một chiếc vòi tan nát, huyết hoa bắn văng, khí tức âm u từ trong Luân hồi môn tràn ra, điên cuồng hút chiếc vòi vào.

"Àm, âm..."

Phong Đô sơn tan nát, sức mạnh bài sơn đảo hải điên cuồng tràn ra.

Lục đạo Luân hồi môn nhanh chóng quay tít trên không, sáu cánh tay của hóa thân hoàn toàn nát vụn, bị hút vào trong đó.

Ma Sư vừa rời khỏi Tiểu lục đạo chợt cảm thấy trong đó có một luồng đại lực hủy diệt trùm đất lấp trời đang cuồng loạn tràn ra. Y khẽ lầm nhảm: "Là ai? Ai không chế được Tiểu lục đạo? Máy người đó không phải đã... lẽ nào sáu người năm xưa sáng lập Tiểu lục đạo vẫn còn sống trên đời?"

Lão thiên gia bị chặt gãy sáu cánh tay, hoàn toàn phát cuồng, lại dùng đại thần thông ảo hóa ra mấy cánh tay lao vào nam tử.

Lúc đó, Thần bí nam tử còn điên cuồng hơn, ảo hóa ra hai bàn tay khổng lồ, nắm lấy gót chân đối phương, đoạn nhấc lên không, xé làm đôi.

Khung cảnh quá ư kinh hãi.

Một tu giả pháp lực thông thiên đã xé tan hóa thân của Thiên.

Quả nhiên đồ sát lão thiên gia!

Thanh niên nam tử liên tục rít lên, không trầm tĩnh như trước được nữa, cơ hồ đang phát cuồng, thủ đoạn lạnh lùng khiến chúng thần run rẩy. Hai bàn tay cực lớn liên tục xuyên qua tàn thể của lão thiên gia, triệt để biến thành tương thịt.

Trên không trung trút xuống màn mưa máu, đồng thời vang liên tiếng sấm sét ừng oàng, thiên địa dị tượng khiến các thần kinh hoảng, trời già đã bị đồ sát, đây không phải điềm xấu ngàn đời sao?

Cả Phong Đô sơn hoàn toàn chìm trong mưa máu, huyết vân cuộn cuộn, một bức tranh đáng sợ trải ra trước mặt chúng thần.

Thân thể khổng lồ của lão thiên gia bị Thần bí nam tử triệt để nghiền nát, mỗi nơi trên Phong Đô sơn đều có vương tàn thi, sau cùng bị Lục đạo Luân hồi môn cuốn vào.

Hồn ảnh to lớn định bay lên nhưng Thần bí nam tử tung chưởng kéo xuống.

Thiên bảo Thần ma đồ trong thân thể Thần Nam đột nhiên lao ra, nhanh chóng phóng đại lên cả ngàn trượng, bị Thần bí nam tử nắm lấy, chụp xuống tàn hồn.

"Gừ..."

Tàn hồn của lão thiên gia rú lên tiếng cuối cùng, bị Thần ma đồ triệt để thanh toán.

Giết Thiên!

Hôm nay, Thần bí nam tử đã diệt gọn lão thiên gia!

Chương 381

Dùng dăng

Chúng thần ngơ ngẩn, vô luận thế nào cũng không dám tin vào sự thật trước mắt, một tu luyện giả lại giết được lão thiên gia, thanh toán gọn gẽ hóa thân của thiên.

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày, chúng thần còn chưa quên trường kiếp nạn vạn năm trước, thần ma rơi rụng, thiên địa bithảm, nguyên nhân quy về đệ nhị hóa thân của Thanh Thiên, cũng chính là Thiên đã diệt chúng thần.

Hiện tại đã có người diệt Thiên.

Uy thế đó cỡ nào? Thần bí thanh niên được chúng thần coi như thánh sơn, là cao thủ khiến họ phải lễ bái.

Quả không thể tin nổi, công lực của y xứng đáng với hai chữ nghịch thiên!

Lục đạo Luân hồi môn như sáu con hồng hoang mãnh thú, hắc động tối tăm âm u cực độ liên tục quay tít trên Phong Đô sơn, cùng với cơn mưa máu và sấm sét âm ỉ khiến chúng thần lạnh mình.

Ai nấy bắt giác lùi lại, e bất cẩn sẽ sáu cảnh cửa đó hút vào.

Thái cực đồ cực lớn trong tay thanh niên cũng khiến họ kinh hãi, quả là thiên bảo, ngày cả hồn phách lão thiên gia cũng bị điên cuồng nuốt gọn.

Nhiều người nhìn Thần Nam với vẻ hồ nghi, lại nhìn Thần bí nhân, không ít người thấy Thái cực đồ từ chỗ Thần Nam bay ra, họ không biết thanh niên và hắn có liên hệ gì.

Nhưng rất nhiều người biết Thần ma đồ thuộc về hắn, trước đó họ đã thấy hắn sử dụng.

Mưa máu trút xuống ào ạt, sấm sét ừng oàng trên thình không nổ

vang, phảng phất như đau lòng trước cái chết của Thiên, lại như muốn giáng xuống thiên phạt khiến ai nấy thấp thỏm.

Đó là hóa thân của Thiên, dám bất kính với y đương nhiên phải chịu thiên khiển!

Nhưng thiên khiển chưa giáng xuống, thần bí thanh niên đã phát cuồng, liên tục hướng lên trời gầm rú, âm ba cuộn cuộn ép tiếng sấm sét xuống, mọi tia chớp đều vòng qua, không dám bổ xuống chỗ y đứng.

Y cảm Thần ma đồ lớn như ngọn núi đứng sừng sừng trên tầng không Phong Đô sơn, uy thế như khí thôn sơn hà, duy ngã độc tôn.

Đoạn y phát tay, thạch bì bị vùi trong bùn đất bay lên, y móc lấy nó rồi vận lực ném vào Thiên khanh.

"Àm," thạch bì phát ra hào quang chói lòa giữa màn mưa máu, ép hồn độn chimôn trôi nổi rơi vào trong Thiên khanh, đoạn đá núi lăn xương, bùn đất dấy lên, thoáng chốc đã lấp đầy Thiên khanh.

Dần dần, tiếng gầm của Thần bí nhân nhỏ lại, thân ảnh mờ đi, đoạn bất giác biến mất khỏi tầm mắt chúng thần, Lục đạo Luân hồi môn cũng biến mất theo.

Không ai biết tung tích y hay y đi đâu.

Thần ma đồ khổng lồ cũng mờ dần trên không, tịnh không quay về bên Thần Nam.

Tất cả chìm trong mê vụ, thanh niên lai vô ảnh khứ vô tung khiến chúng thần ôm một bụng nghi hoặc.

Đệ nhị hóa thân của lão thiên gia bị tiêu diệt tại Phong Đô sơn, mọi tu luyện giả đều biết sự thật này, thậm chí còn lan tới cả đệ ngũ giới khiến Tam giới sôi lên.

Huyết vũ liên tục trút xuống ba ngày đêm, cả Phong Đô sơn nhuộm màu máu đỏ, mùi tanh nồng nặc đất trời. Cộng thêm Phong Đô sơn đã hoàn toàn sụp đổ, thế giới màu máu y như tu la địa ngục.

Bangày sau, dãy núi vẫn chìm trong âm u và mưa máu, tiếng sấm sét nhìnhhàng hóa cùng tiếng quỷ gào khản đặc, thanh âm chấn nhiếp hồn người.

Nhiềuthần linh quan sát từ xa cũng lạnh người, sống lưng nổi gai, không aicảm nhận được có người đang khóc hay khí tức hồn phách dao động.

BọnThần Nam, Pháp Tổ, Đức Mạnh, Nam Cung Tiên Nhi ở lại ba ngày nhưngkhông phát hiện gì, sau cùng kết luận, hồn phách lão thiên gia tuy bịThái cực đồ thanh toán nhưng vẫn còn một phần phiêu tán trong Phong Đô sơn, cộng thêm ngàn vạn quân hồn khiến cho âm thanh phát ra phiêu hốt bất định.

Sau ba ngày, trời hửng dần, mưa máu ngừng rơi, sấm sét tanhết, nhưng âm sát khí tức tựa hồ nồng hơn. Dãy Phong Đô sơn đổ nát hoàn toàn biến thành máu máu, tô thêm nét đáng sợ cho nơi này, hắc vụ ngàytrước đã biến thành huyết vụ.

Thần Nam triệu hoán Thiên Quỷ ra, nó còn trơn tuột hơn cả lươn nên không thương tổn gì, ngược lại sau khiđược huyết vũ tẩy lễ, tu vi hình như tăng hơn, ngay cả đồ đệ Cổ Tư củanó và các quỷ mị tà vật cũng tiến bộ, huyết vũ cơ hồ trở thành thuốc bổ với chúng.

Chuyện xảy ra khiến Tam giới xôn xao, mọi tu luyện giả bô công đàm luận nhưng không ai đoán được Thần bí thanh niên là thần thánh phương nào.

Một tháng trôi qua, tuy mọi người vẫn còn đàm luận nhưngkhông nóng bỏng như lúc đầu nữa, bọn Thần Nam từng đến thăm dò Thiênkhanh, xem xét hỗn độn môn của đệ lục giới, kết quả họ phát hiện sức mạnh phong ấn trên thạch bi đang tan biến rất nhanh, hỗn độn chi môn có thể xông ra bất cứ lúc nào.

Không hiểu Thần bí thanh niên có biết không, lẽ nào y cố ý để đệ lục giới thông với Nhân gian?

Không ai đoán được việc đó hoặc đệ lục giới là thế nào?

Cho đến hiện tại, ai cũng chỉ biết chí tôn cao thủ Thất Tuyệt thiên nữ đến từ đệ lục giới, thành ra ấn tượng về nó chỉ gồm hai từ: cực mạnh.

Bangày sau khi diệt Thiên, Thần Nam lại phát giác Thần ma đồ xuất hiện trong thân thể nhưng không nói ra, đến lúc quay về Nguyệt lượng, hắn mới tìm Tứ tổ và Ngũ tổ bí mật đàm luận, rồi khẩn cấp triệu hoán Thành gia bát hồn.

Thời gian quá gấp, đệ lục giới và Nhân gian lúc ào cũng có thể tương thông, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì lúc đó. Tiếng bước chân của Thái cổ chư thần quay về đã gần lắm, hiện tại nên nâng cao thực lực tối đa.

Lúc Thần Nam dẫn tàn hồn của tám vị lão tổ vào Sinh Mệnh nguyên tuyền, hắn nghe thấy họ khẽ rống, cảm giác được niềm vui của họ, tám người ngâm mình trong chiếc hồ do linh tuyền tạo thành.

Nhưng suýt nữa đã xảy ra tranh đấu, trong hồ có mấy bộ hài cốt, hình như không thích có kẻ xâm nhập nên Sinh Mệnh nguyên tuyền dấy lên dao động khủng khiếp, Thần gia bát hồn cũng tụ lại, chống cự đến cùng.

Sau cùng, song phương tự lui về hai mé hồ, chấm dứt tranh đấu.

Thần Nam kinh ngạc, chắc mấy bộ hài cốt ở đó đã khôi phục hồn lực nhưng hắn không biết lai lịch của chúng, chắc chúng được thân bí nhân đưa vào, được y xem trọng như vậy, quyết không phải kẻ tầm thường.

Ba ngày sau, hắn mới yên tâm, bát hồn không bỏ đi vì nơi đây thích hợp tu dưỡng hơn mộ địa nhiều, hắn đợi đến ngày bát hồn hoàn toàn hồi phục.

Hắn biết nếu không có cơ duyên đặc biệt thì "ngày đó" còn xa lắm, e rằng lúc đó thiên địa biến cố đã kết thúc...

Thần Nam lui khỏi Sinh Mệnh nguyên tuyền, phát hiện nhân ảnh do dây mây vây phủ trên tầng không tiểu hồ đã hình thành, một "Thần Nam" nhắm tịt mắt bị bao bọc bên trong.

Hắn hừ lạnh nhưng không hành động gì, hiện tại "Thần Nam" trong đây mây chưa có hồn lực mạnh mẽ, chưa đáng cho hắn đến cướp sức mạnh.

Bay khỏi Thần ma đồ, hắn xuất hiện trước mặt hai vị lão tổ, cả hai vô cùng kích động, biết hắn đã làm gì, nếu thành công đương nhiên Thần gia sẽ thành Lục đạo đệ nhất thế gia! Đương nhiên không ai chống nổi, trừ một gia tộc trong truyền thuyết từ Thái cổ mà hai vị lão tổ đã quên mất.

"Hai vị lão tổ...lẽ nào để giúp Vũ Hinh chân chính sống lại, lại không...có biện pháp nào khác?" Giọng Thần Nam hơi run, hiển nhiên trong lòng cực kỳ mâu thuẫn và thống khổ.

Giải quyết xong chuyện của Thần gia bát hồn, hắn chuẩn bị xuất thủ giúp Vũ Hinh của lòng hắn sống lại.

Tứ tổ một hơi: "Không có, thật sự không có, con nên biết sinh mệnh là chuyện huyền ảo phức tạp nhất, không ai dám nói hiểu hết về nó, muốn một sinh mệnh đã tan biến chắc phải trả giá rất đắt."

Ngũ tổ nói: "Vũ Hinh tu luyện Thái Thượng vọng tình lục trên Thiên giới vẫn bế quan suốt mười lăm năm nay trên Nguyệt lượng. Tinh linh sống tại ngoại vi Vĩnh hằng thâm lâm do hạt giống linh hồn nàng ta gieo xuống rất dễ tìm, Thần Hi cũng đã tới, hiện tại con chỉ cần tìm linh thi Vũ Hinh bế quan trong Côn Luân Huyền giới về là xong. Cuối cùng lựa chọn thế nào...con tự quyết định đi."

Thần Nam cực kỳ khó nghĩ, cực kỳ thống khổ, không biết nên lựa chọn thế nào, cuối cùng cũng đợi đến ngày này, trải qua trăm cay ngàn đắng tìm thấy Sinh Mệnh nguyên tuyền nhưng lúc thật sự phải thi triển thủ đoạn, hắn buộc phải cân nhắc.

Hắn có nhẫn tâm vung đồ dao với Thần Hi thuần chân thiện lương hơn ai hết chăng? Không thể nào.

Đã thấy hi vọng giúp Vũ Hinh sống lại mà phải xuôi tay như vậy sao? Không thể nào.

Nhưng, cả khai khía cạnh lại mâu thuẫn nhau.

Muốn Vũ Hinh sống lại phải vung đồ đao giết hết hồn phách phân tán rồi dung hợp lại, đưa vào Sinh Mệnh nguyên tuyền Niết bàn tái sinh.

Hắn thống khổ cực độ, Thần Hi đã ghi dấu ấn rất sâu trong lòng hắn, nhưng hắn biết cô bé chỉ là hồn ảnh của Vũ Hinh, muốn nàng sống lại, cô bé buộc phải hi sinh.

Chọn lựa thế nào?

Lúc này hắn chỉ hận mình không thể vung đao chém nát trời xanh, lao vào một trường đại chiến thảm liệt nhất, hắn sợ phải chọn lựa.

Cả tháng trời, hắn nhốt mình trong mật thất, không gặp ai, tư tưởng giằng xé, thậm chí muốn vĩnh viễn phong ấn mình trong đó.

Nhưng chuyện gì phải đến cũng đến, khát vọng trông thấy Vũ Hinh thật sự dần chiếm thượng phong, hắn không quên nỗi năm xưa nàng vì sao mà chết và những lời nàng nói trước lúc tử biệt.

"Đến khi huynh già đi... nếu huynh vẫn nhớ lúc trẻ đã từng quen một cô bé tên Vũ Hinh... muội cũng rất cao hứng rồi..."

Mỉm cười mà rơi lệ, nỗi niềm chua xót ấy, tâm cam vì thế mà tan nát.

Thần Nam đứng phất dậy, thoáng chốc chấn vỡ thạch thất, quyết định bắt chắt tất cả giúp Vũ Hinh sống lại, nhưng cũng sợ mất đi nhiều quá...

Thần Nam lao vút lên cao, chỉ thấy ngoài xa một tiểu nữ hài chừng một mươi hai tuổi, mặt đầy hoan hỉ, bay tới như tiểu thiên sứ, khẽ gọi: "Đại ca cuối cùng đã ra, muội lo quá.... Đại ca sao thế?"

Thần Hi... vẫn là Thần Hi! Một tháng nay cô bé ở ngay bên ngoài thạch thất.

Lòng Thần Nam đau nhói, như bị móng tay cào cào.

Hắn tắt tiếng nhìn cô bé, không dám nhìn thẳng, tiểu Thần Hi khả ái thiện lương thế này, hắn làm sao vung đồ đao hạ thủ nỗi?

Mười lăm năm trước, đời hấn sa xuống vũng sâu cũng chưa từng rơi lệ, bởi hấn là mam nhân, không thể vì bản thân mà bi thương, nhưng hiện tại... hấn có cảm muốn bật khóc.

Hồi lâu sau hấn mới nén được xuống, dần bình tĩnh lại, cố gắng rặn ra nụ cười, cất giọng khản đặc: "Thần Hi...ca ca không tốt đã để muội lo lắng, ca ca có việc phải làm, cần đi vắng một thời gian..."

Tuy vạn phần thống khổ, nhưng hấn quyết định phải đến ngoài Vĩnh hằng sâm lâm trước, đưa tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm lên Nguyệt lượng.

Thần Hi tỏ vẻ lo lắng: "Ca ca, đáng về ca ca thật khiến Thần Hi lo lắng, ca ca có gì khúc mắc à? Có thể nói cho Thần Hinghe giúp ca ca phân ưu. Ca ca cứ để muội đi cùng, có lẽ Thần Hi không giúp được nhiều nhưng rất muốn đi cạnh ca ca, Thần Hi rất rất nhớ ca ca... mỗi thời mỗi khắc đều muốn ở cạnh ca ca."

Khuôn mặt ngây thơ vô cùng tiều tụy nhìn Thần Nam với vẻ quan tâm.

Lời nói và thần tình ấy như lưỡi dao sắc cắt vào lòng hấn khiến đau nhói...

Hằng gầm vang, lao khỏi Nguyệt lượng, cảm giác ruột gan đứt đoạn, trong lúc mơ hồ, hấn đến bên ngoài Vĩnh hằng sâm lâm, dùng đại pháp lực kéo tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm ra rồi đưa lên Nguyệt lượng.

Đoạn hấn lao thẳng đến Côn Luân Huyền giới...

Chương 382

U Minh

Côn Luân sơn mệnh mang, là linh mạch hiếm có trong thiên hạ, không chỉ là Yêu tộc thánh địa mà tụ tập không ít nhân loại tu luyện giả. Tương truyền từ thời viễn cổ đã có cổ thần đến giảng kinh, quả là một nơi noidanh khắp tu luyện giới.

Ba ngàn thước trở xuống, núi non xanh ngắt, tú lệ vô cùng, đẹp như tiên cảnh, nhưng từ năm, sáu ngàn thước trở lên toàn một màu trắng mệnh mang như được phủ một lớp bạc.

Đó là một đỉnh núi cao chạm mây, một trong những cảnh quan đẹp nhất Côn Luân sơn, từ chân lên đỉnh núi sẽ hiện ra cảnh sắc bốn mùa, vô cùng đặc biệt.

Trong lúc hoang mang, Thần Nam bay lên một đỉnh núi cao hơn sáu ngàn thước, trên thế giới của băng tuyết này, hoa tuyết lấp lánh bay khắp trời. Hắn đứng lặng hồi lâu trên đỉnh núi như đã hóa thạch, mặc cho gió lạnh thổi qua.

Hôm nay lòng y rối loạn, thật sự muốn Vũ Hinh vạn năm trước sống lại nhưng cái giá quá đắt, thủ đoạn lại tàn nhẫn kinh người.

Tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm vốn vô oán vô cừu với hắn, nàng là một tinh linh không sầu lo, ngồi trên ngai thánh nữ trong cổ tinh linh bộ lạc, được tôn sùng hết mực, lẽ nào vì muốn Vũ Hinh sống lại mà phải tàn nhẫn giết một người vô tội như thế?

Có quá ư tự tư và tàn nhẫn không?

Lúc xưa, Vũ Hinh ở Thiên giới và hắn ân oán đan xen, hắn chưa quên đã từng gây ra nhiều việc oanh oanh liệt liệt, vì muốn nàng sống lại đã đại chiến Phật tổ, va chạm với Lục đạo ma vương, đến Tây phương tìm các chủ thần giúp đỡ, rồi chiêu hồn tru ma tại Đạm Đài tinh không...

Từng vì nàng mà làm bao nhiêu việc, giờ có vung đồ đạo hạ thủ

được không?

Hắn biết khó lắm.

Đương nhiên khó nghĩ nhất vẫn là Thần Hi, cô bé thân cận với hắn như vậy, hậủ sao đành? Từ lúc cô bé sinh ra luôn ỷ lại vào hắn, được hắn bế rakhỏi Bách Hoa cốc, hắn đã thề kiếp này quyết không để ai tổn thương đén cô bé, bằng không sẽ bắt chấp tất cả, lên trời xuống đất cũng phải trusat đối phương.

Vì cô bé hắn nghịch chuyển huyền công, sử dụng Nghịch Thiên thất ma đao đại chiến ngàn quân tại Tấn quốc đô thành, vung đao chém cao thủ Đào Nhiên, giết long kị sỹ ác thiếu gia...

Đã dùng bầu máu nóng và sinh mệnh bảo vệ tiểu thiên sứ, sao hắn nhẫn tâm hạ sát thủ?

"A...."

Hắn đứng sừng sững giữa băng tuyết, ngửa mặt gầm vang, toàn bộ tuyết trắng rơi phía sau bị chấn nát, thân thể hắn bùng lên ma khí cuộn cuộn, mắt ánh lên hào quang yêu dị cực độ, mái tóc dài đen cuồng tung bay, saucùng dựng đứng lên.

Hắn có dấu hiệu nhập ma.

Hồi lâu vẫn không có chuyện gì xảy ra, Thần gia huyền công và Thái Thượng vong tình lục dung hợp vận hành, không phát sinh nghịch chuyển. Dấu hiệu nhập ma của hắkhông phải do huyền công mà do tâm cảnh.

Sát khí vô tận tràn ra, trên đỉnh núi ma vẫn mỗi lúc một dày, cả vùng tuyết trắng chìm tronghắc ám, âm phong gầm hét, ma khiêu trận trận, vô cùng ghê rợn.

"Vi Vũ Hinh, dù giết hết người trong thiên hạ cũng được." Hắn đã sa vào tâm cảnh điên cuồng, trong mắt xạ ra hai đạo u minh chi quang dài mấy dặm.

Giọng hắn băng lãnh cực độ, trong lúc đó hắn gần như đã dẹp tan

hết cảm tình con người mà là một ma nhân thật sự.

Trong lúc vật vã, hắn đã tạm thời lạc vào ma đạo.

Hắn cuộn lên ma khí ngút trời, bay về phía Yêu tộc thánh địa, nơi nào bay qua cũng tràn ra sát khí khiến chim thú trong núi nháo nhác, nhiều tu giả cũng thất sắc.

Không phải lần đầu tới đây, hắn lao thẳng đến Côn Luân Huyền giới, tiến vào thế giới hoa thơm chim hót. Hắn cuốn theo vô vàn yêu khí khiến chung yêu kinh động.

Thoáng chốc, mọi yêu vật cùng chạy ra, hắn đến đây nhiều lần nên mọi yêu quái đều coi hắn là người quen mặt.

Bốn lão yêu quái trong Côn Luân Huyền giới thấy hắn khác thường nên cùng chúng yêu ra đón, ngưng thị vào hắn.

Bách Hoa cốc đã bị bốn lão dò vào trong Huyền giới, Thần Nam nhìn cốc khải cách đó không xa, hỏi: "Các vị có biết ai đã sáng lập ra Bách Hoa cốc?"

Lúc xưa tu vi hắn không đủ cao thâm nên không hiểu, giờ hắn đạt đến thiên giai cảnh giới, lại đọa lạc ma đạo, cảm nhận ngay Bách Hoa cốc không hề đơn giản như lời kể.

Bốn lão yêu quái tuy giao tình với hắn không nhạt nhưng hắn đã sa sút thế này, cũng phải lựa lời.

Cùng lúc từ sơn phong phía xa có một đạo bạch quang bay tới, một tiên tử như mộng như ảo vụt tới.

"Ai dám tới Yêu tộc thánh địa của ta gầm rú?"

Giọng nói trong vắt, dung nhan thanh lệ tuyệt tục, khuynh thành khuynh quốc, đúng là tuyệt sắc mỹ nữ hiếm thấy.

Dù Thần Nam tạm vào ma đạo nhưng kí ức chưa mất, tâm tính chưa mê loạn, hắn nhận ra là tiểu ác ma công chúa nhiều năm không gặp.

Năm xưa nàng ta như một nụ hoa e ấp, giờ đã là một bông mẫu đơn rực rỡ, đang trong những năm tháng tươi tắn nhất.

Năm xưa là một tiểu cô nương điệu ngoa, danh giá, giờ đã thành một tiên tử như hoa như ngọc.

Nhưng bản tính vẫn không thay đổi bao nhiêu, Thần Nam nhận ra trong mắt nàng ta nét lém lỉnh.

"Hừ, thị nữ ngày trước không nhận ra chủ nhân sao?" Thanh âm của ma tính Thần Nam cực kỳ lạnh lẽo nhưng không lộ ra sát khí, bản tính của hắn vẫn chưa mất.

"Lớn mật, dám bất kính với bản công chúa như vậy, hừhừ, xú tiểu tử người đừng cậy tu vi tăng cao, bản tôn cũng khác xưa nhiều. Lại nói người nợ ta một món nhân tình, trước đây không lâu, haibảo bối nhi nữ của người bị Đức Mạnh, Pháp Tổ phái người truy đuổi bên ngoài Tiểu lục đạo, ta đã phái chúng yêu đến hóa giải nguy nan."

Thần Nam nhìn bộ dạng của nàng ta, nhớ lại năm xưa, hình như tính cách điệu ngoa vẫn thế, nhưng đúng như nàng ta nói, thực lực đã tăng đến mức không tin nổi, cũng là thiên giai. Hắn nhớ lại lời Đức Mạnh... Thất Tuyệt thiên nữ.

Tiểu công chúa là chuyển thế của Thất Tuyệt thiên nữ, từ ngàn vạn năm trước thiên nữ đã là yêu tôn của Côn Luân Yêu tộc, mà tàn hồn của thiên nữ lại thuộc về tiểu công chúa. Hiện tại... đã có mấy mảnh tàn hồn trong Tiểu lục đạo xuất hiện, chắc tàn hồn phải hợp lại rồi chứ nhỉ?

"Người là Thất Tuyệt thiên nữ hay là tiểu công chúa thật sự?" Thần Nam lạnh giọng hỏi.

"Oa, người biết không ít nha." Tiểu công chúa tỏ vẻ cả kinh: "Đã biết rồi thì mau giúp ta. Xú nữ nhân đó định cướp đoạt thân thể ta, hận chết đi được. Bất quá, ha ha, ả đánh thức sức mạnh cho ta khiến ta ngày càng mạnh, ả không làm gì được ta, ngược lại bị ta hút mất một phần sức mạnh nhưng ả đáng ghét thật, ngày nào cũng đến làm phiền, cùng ta chiến đấu."

Dù đã nhập ma, Thần Nam cũng không khỏi há hốc mồm, tiểu công chúa điêngoang này đúng là ác ma bách độc bất xâm, lại... thanh toán ngược tàn hồnhùng hậu của Thất Tuyệt thiên nữ!

Quả khiến người ta tắt tiếng.

Đột nhiên sắc mặt tiểu công chúa biến đổi, thần thái lạnh tanh nhìn Thần Nam.

Ngoài xa, bọn bốn lão yêu quái Đoan Mộc cảnh tỉnh: "Cẩn thận, mỗi ngày yêu tôn đều phát tác, lúc đó sẽ có 'một người khác' chủ đạo thân thể."

"Thất Tuyệt thiên nữ?" Thần Nam lạnh giọng.

Từ thể nội tiểu công chúa truyền ra dao động linh hồn: "Thần Nam, mau chế phục ả, sau này bản công chúa sẽ hậu tạ, hiện tại ta đang quán chặt, không cho ả động đậy."

"Người dám?" Miệng tiểu công chúa lại thốt ra như vậy.

Thần Nam không nói gì, lướt tới trực tiếp dùng đại pháp lực cấm cố Thất Tuyệt thiên nữ: "Ta sao lại không dám? Nói thế nào năm xưa người cũng đã đồng ý làm tiểu thị nữ cho ta. Còn thiên nữ người đã tan biến, vốn không nên tái xuất, tranh đoạt thân thể với hậu nhân."

Một cỗ sức mạnh bản nguyên của thời gian được hấn đẩy thẳng vào thân thể tiểu công chúa, hấn nhìn rõ hai tàn hồn đang giằng co, cỗ sức mạnh tràn vào khiến tiểu công chúa chiếm thượng phong, áp chế hồn ảnh trong thần thức lại.

"Được rồi, tạm trói người lại đã, sau này ta sẽ luyện hóa." Tiểu công chúa lúc này khác nào tiểu ác ma trên đầu mọc ra hai sừng.

Đợi đến lúc mọi thứ ổn định, Thần Nam nói rõ ý định muốn vào Bách Hoa cốc, tiểu công chúa liền phụ họa, cũng muốn vào cùng, nàng ta định mở rakhông gian thần bí trong Côn Luân Huyền giới. Trước kia nàng ta thử tiến vào nhưng phát hiện tình hình phức tạp hơn tưởng tượng, bên trong không phải là trận pháp do thần nhân tầm thường bày ra, nơi sâu nhất liên thông với không gian kỳ dị khiến nàng ta tay

trắng quay về.

Sau cùng, Thần Nam và tiểu công chúa cùng vào.

Bên ngoài Bách Hoa cốc quỳnh lâu ngọc vũ liên miên bất tuyệt, đẹp như thiên cung, đồng thời cũng bày bố nhiều trận pháp thâm ảo, tuy nhiên không chặn nổi hai vị thiên giai cao thủ.

Lúc đến nơi sâu nhất, một cánh cửa mà lục âm u găm sâu vào hỗn độn, hình như nó dẫn đến một thế giới khác. Tiểu công chúa lần trước vào đến đây phải quay lại bởi phát hiện không thể mở được không gian đó.

Cánh cửa lấp lánh lục quang điều khác hai đại tự, tuy đã vô cùng cổ xưa nhưng tiểu công chúa từng hỏi người ở ngoài nên biết nghĩa là: U Minh!

Biết được hàm nghĩa của hai chữ này, Thần Nam hít sâu một hơi kinh hãi, lẽ nào là xảo hợp? Lúc xưa người tiến vào là linh thi Vũ Hinh. Tiến vào u minh... đó khác nào một dạng hô ứng!

Nháy mắt đã qua mười mấy năm, lúc đầu linh thi Vũ Hinh còn giữ liên hệ với bên ngoài qua Tiểu Thần Hi nhưng sau đó thì bật vô âm tín. Nếu là tiên địa, Thần Nam tất không lo nhưng đây lại là - u minh!

Âm phong thổi tới, trong u minh môn lập lòe quỷ hỏa, tà dị khôn tả, loáng thoáng có tiếng rít rợn người.

Ai biết được rằng chỗ sâu nhất của cổ tiên di địa lại là một nơi âm u thế này.

"Vũ Hinh!" Thần Nam gầm vang, thân thể bùng lên ma khí vô tận.

"Đáng sợ thật." Đối diện với quỷ địa, tiểu công chúa cũng run cầm cập, nàng ta tuy tu vi đại tiến nhưng tâm tính vẫn thế.

"Gừ gừ...." Tiếng gầm khản đặc từ trong u minh môn truyền ra.

Tiểu công chúa chợt hét lên: "A..."

Thần Nam kinh hãi.

Một bóng trắng vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng họ, nếu cả hai không trờisinh đã có linh thức sắc bén, chắc không phát hiện. Đối phương khôngphát ra mảy may dao động, mạch đập hồn phách cũng không, y hết hư vô.

Hai người quay lại, bóng trắng vô thanh vô tức mờ đi, căn bản không cho họ nhìn thấy, rồi trong u minh chi môn lóe lên bạch quang, được lục mangâm u yểm trợ, bóng trắng lặng lẽ nhìn họ chằm chằm.

"Người là ai, người hay quỷ?" Tiểu công chúa run giọng.

Có thể biểu hiện như vậy trước mặt thiên giai cao thủ, đủ thấy đối phương tuyệt không đơn giản.

"Gù gù..." Bóng trắng gầm khèn khẹt đoạn tiểu công chúa và Thần Nam hoa mắt, bóng trắng lại xuất hiện cạnh họ.

Đó không phải là phá toái không gian, vượt xa thuận di, thân pháp kinh hồn khiến thiên giai cao thủ cũng không dám tin, đúng là như...quỷ ảnh!

Thần Nam xuất ra sức mạnh bản nguyên của thời gian và không gian định cầm cố bóng trắng nhưng nó hình như cũng biết lợi hại, vô thanh vô tức lùi lại, đoạn liên tục đổi vị trí xuất hiện quanh họ.

Động tác nhanh hơn cả tưởng tượng.

Sau cùng, cả phiến không gian dày đặc bóng trắng.

Thần Nam và tiểu công chúa không tài nào nhìn xuyên bạch quang mà thấy chân dung đối phương.

"Vũ Hinh...là nàng?" Giọng Thần Nam run lên, cảm giác phi thường bi thương, ma khí bị kích lại bùng lên.

"Vũ Hinh...quen quá..." Đột nhiên vô số bóng trắng chập lại, thoáng chốc đã dừng lại, xuất hiện trước mặt Thần Nam.

"Vũ Hinh...thật là nàng?" Thần Nam lại run rẩy.

Đúng là linh thi Vũ Hinh, lúc này nàng hoàn toàn lơ ngơ, tà áo trắng toát vẫn mỹ lệ như năm xưa nhưng đôi mắt mất hết sinh khí, ẩn ước một tia u minh chi quang.

"À... là người, ta nhớ ra rồi." Cùng lúc, trong mắt Vũ Hinh phát ra sinh khí, quét sạch u minh quỷ khí, toàn thân như được kinh khí vây phủ: "Mấy năm nay ta vẫn cùng người ta tu luyện, quên mất nhiều việc, xin lỗi."

Nàng vẫn thuần khiết như tờ giấy trắng, khác nào lúc mới sản sinh linh trí mười mấy trước, nói xin lỗi xong liền lúng túng cúi đầu.

"Nàng.. tu luyện cùng ai?" Thần Nam cảm giác linh thi Vũ Hinh phủ đầy quỷ khí, hận không thể lập tức giết kẻ đó rồi mở toang u minh.

Nhưng câu tiếp theo của Vũ Hinh khiến hắn dẹp ngay ý niệm đó.

"Y nói là U Minh Quỷ Chủ trong Tiểu lục đạo, nơi đây nối với u minh địa ngục, ta cùng y tu luyện nhưng đáng tiếc, thân thể y quá yếu, truyền cho ta chút sức mạnh cuối cùng rồi chết đi."

Lời lẽ thuần chân như hài đồng của nàng khiến hắn vô cùng kinh hãi.

Nơi đâu quả nhiên nối với u minh địa vực trong Tiểu lục đạo, người đó đúng là bậc nhất đạo chi chủ!

Thần Nam tuy tạm sa vào ma đạo nhưng thần thức chưa hỗn loạn, lên tiếng: "Vũ Hinh, đưa ta đi xem thi thể y."

"Y không muốn ai thấy thi thể, nói rằng muốn một mình yên tĩnh, không chông người ta quấy nhiễu sau khi chết đi..." Linh thi Vũ Hinh thấp giọng.

Xem ra nàng cực kỳ kính trọng người đó, nhưng cũng ỷ lại vào Thần Nam, gạt lại hắn liền khôi phục kí ức trước kia, tỏ vẻ cực kỳ cao hứng, quét sạch mọi quỷ khí âm u.

"Vũ Hinh, ta chỉ nhìn qua, việc này phỉ thường trọng yếu, ta nhất định

phải xem." Ma tính Thần Nam cố kìm giọng nói lại, kiểu gì hấn cũng phải nhìn bậc nhất giới chi chủ trong Tiểu lục đạo một lần, đồng thời hấn cũng không tin người đó đã chết.

Linh thi Vũ Hinh từ khi sinh ra linh thức năm xưa đã triệt để biến thành bán thần, Thần Nam là người đầu tiên in sâu vào lòng nàng nên nàng coi hấn là người thân cận nhất, nghe hấn nói, hơi do dự rồi nhỏ giọng: "Cũng được, nhưng các người theo ta thì phải cẩn thận, trong đó cực kỳ nguy hiểm."

Chương 383

Tuyệt chiêu của Quỷ chủ

Ai cũng biết Bách Hoa cốc vốn là cổ tiên di địa, khắp nơi cỏ thơm rờnbiếc, hoa tươi trăm sắc đua nở, thánh khiết khí tức lan tràn, nhưng họ không biết nơi sâu nhất của cốc lại là quỷ vực âm u, khí tức lạnh lẽoche kín từng thốn không gian.

Những quỳnh lâu ngọc vũ, kì hoa bảo thụ phía ngoài chỉ là vật che mắt, nơi đây đâu phải di chỉ của tiên nhân mà chính là u minh địa ngục.

Nếu Vũ Hinh nói không sai, đây chính là nơi do Quỷ Chủ đứng đầu thiên địa sáng lập.

Quỷ chủ là người thống trị u minh địa vực, một trong những người kiến tạo Tiểu lục đạo khi xưa, cùng thuộc nhóm cao thủ siêu tuyệt như Ma Chủ, Thời Không đại thần.

Vũ Hinh nhận y làm sư phụ, hơn mười năm nay ở lại học nghệ, lại được y ban cho toàn bộ sức mạnh còn lại, tu vi củanàng đã đến mức không tưởng.

"Oa!" Tiểu công chúa cả kinh kêu lên, lục quang âm u nơi u minh quỷ vực chi môn như tiếng dao cạo qua giớngxương khiến nàng ta đau nhói trong hồn, cơ hồ linh hồn bị đoạt mất.

Vũ Hinh đã khổng chế hủy diệt chi quang nơi đây, bằng không hậu quả cònkhủng khiếp đến đâu? Lần trước tiểu công chúa chỉ vào đến đây là phảidừng bước.

Thần Nam kinh ngạc, Quỷ Chủ quả nhiên bất phàm, bố trí phong ấn mạnh đến mức ngay cả thiên giai cao thủ cũng không vào nổiabước, không then là nhân vật ngang cấp với Ma Chủ.

Càng nghĩ háncàng muốn gặp Quỷ Chủ, nhân vật pháp lực thông thiên này nhất định biếtđược nhiều bí ẩn, ngay cả những việc từ thừa khai thiên tích địa chấccũng biết. Thần Nam không tin một siêu tuyệt

đại nhân vật như thế lạichết đi.

Xuyên qua quỹ vực chi môn âm u, ba người vào một thế giới kì dị nhưng không hề rải đầy xương trắng, sóng máu ngập trời như hợttượng tượng.

Ở đây tương đối yên bình, tất cả đều yên ả, những đóa hoa rực rỡ nổi lập lòe trên không, rễ cây cũng lộ ra, không ăn xuống đất.

Mọiđóa hoa đều lấp lánh hào quang, từ xa chỉ thấy màu sắc rực rỡ, cả vùngkhông gian chói lòa, vô cùng mỹ lệ, khó lòng tưởng tượng đang ở trongquỹ vực.

Đó là một biển hoa, như trong thế giới đồng thoại.

"Oa,đẹp quá." Tiểu công chúa kinh thán, đưa cánh tay nồn nà cầm một đóa hoamàu tím, hít một hơi: Kì quái, hoa đẹp thế này mà sao không có mùithơm?"

"Đừng loạn động." Linh thi Vũ Hinh quay lại nói: "Đó khôngphải hoa thường mà quỹ binh của sự phụ năm xưa. Sau khi họ chiến tử, sựphụ dùng đại pháp lực khiến tàn hồn hóa thành đóa hoa, hi vọng có ngàyhọ sống lại."

"A, là tàn hồn?" Tiểu công chúa vội vàng quăng ngay đóa hoa tím rực rỡ đi, cánh tay ngọc phát lên như vừa chạm vào bò cạp.

Nhữnglinh hồn say ngủ phảng phát bị đánh thức, mọi đóa hoa sặc sỡ trên khônggian chợt quang mang đại thịnh, toàn bộ rung lên, đoạn phát ra âm thanhkhắc đặc, sau cùng quay tít, vây quanh Vũ Hinh rồi dập dềnh lên xuống.

Hoabay đầy trời rực rỡ quả thật mỹ lệ cực điểm, tô thêm nét thuần chân choVũ Hinh vốn thuần khiết như đồng hài đồng khiến dung nhan nàng lấp lánhkhác nào băng tuyết, âm âm như gió xuân, trong vắt như nước biển sâu.

ThầnNam hoang mang, hấn tưởng Vũ Hinh năm xưa quay trở về. Quả thật linhthi Vũ Hinh trừ toàn thân quỹ khí thì khí chất và thần thái hệt nhưnàng năm xưa... nếu nàng có kí ức...đương nhiên chính là Vũ

Hình ngày đó.

Thái Thượng vọng tình lục là Thiên giới đệ nhất kì công, linh thi Vũ Hinh chỉ là bản thể bị chia ra, truy đến gốc rễ, Vũ Hinh hiện tại chính là nhục thể năm xưa của nàng.

U minh địa vực không lớn lắm, vốn chỉ là một nơi bí mật do Quỷ Chủ khai sáng nối liền địa ngục của Tiểu lục đạo.

Được Vũ Hinh dẫn đường, bọn Thần Nam đến nơi Quỷ Chủ an nghỉ. Nơi đó mới giống địa vực, khắp nơi đều là xương trắng, một con đường bạch cốt dẫn thẳng tòa cốt điện, chung quanh có u minh hỏa điểm màu lục nháy nhót.

Nói chung, nơi đó không vượt ngoài dự liệu của Thần Nam.

"Sự phụ...ngủ trong đó, các người đừng nói nhiều, so không muốn ai quấy rầy." Vũ Hinh dặn chân thành.

"Được, chúng tôi biết."

Vào trong bạch cốt đại điện, ánh sáng cực kỳ âm đạm, chỉ có năm sáu điểm quỷ hỏa lấp lánh, càng tạo thêm nét âm u.

Trong đại điện rất đơn giản, không có nhiều bài vị như tượng tượng, đừng nói là những trần thiết cầu kỳ, ở giữa có một tòa bạch cốt đài, bên trên có một khô lâu đầu hết sức bình thường, không có gì đặc biệt.

Không có màu vàng hay chất liệu như ngọc giống thần linh hài cốt khác, khô lâu đầu hết sức phổ thông, chỉ có màu trắng xóa, không lấp lánh rực rỡ hay có dao động năng lượng, cũng không có linh hồn khí tức.

"Đó là Quỷ Chủ?" Tiểu công chúa đi quanh cốt đài hai vòng, không thấy gì đặc biệt liền tỏ vẻ nghi vấn.

"Ồ, đừng quấy nhiễu sự phụ nghỉ ngơi." Vũ Hinh thật thà dặn nhỏ.

"Được, có thể để ta một mình ở đây bày tỏ kính ý với bậc tiên thánh

chăng?"

"Hừ", nghe Thần Nam nói vậy, tiểu công chúa tỏ vẻ khinh khỉnh.

Vũ Hinh do dự một chút rồi gật đầu.

Trong cốt điện chỉ còn lại một mình Thần Nam, hắn mở miệng: "Văn bói không tin tiền bói đã tiêu tan, hôm nay ở đây xin bái kiến tiền bói."

Vượt khỏi ý liệu của hắn, dù hắn đã đoán được Quỷ Chủ chưa chết nhưng chắc sẽ không dễ dàng ra gặp mình, nào ngờ lời vừa dứt, Quỷ Chủ đã đồng ý, truyền ra tinh thần dao động.

"Bái kiến thì miễn đi nhưng người nhấc chân ra, nó đang giẫm lên bàn tay của ta."

Lời lẽ cất lên đột ngột, không hề có linh hồn rung động. Thần Nam cúi đầu xuống nhìn, quả nhiên hắn đang giẫm lên một bàn tay, nhưng hắn nào biết đây là thân thể của Quỷ Chủ, chỉ là một bàn tay của bộ bạch cốt bình thường ngồi trên đài.

Hắn vội lui lại, bàn tay bay lên lúc lắc mấy vòng rồi nói: "Vậy phiền người đi chỗ khác, lại đang đứng trên đầu gối ta?"

Quay cuồng.

Thần Nam lại lùi bước, một khúc xương chân bay lên.

"À, lại phiền tiếp, người đang đứng trên ngực ta."

Thần Nam lui liền mấy trượng mới dừng lại, trong cốt điện nổi lên một đống xương vỡ, chầm chậm tổ hợp lại, sau cùng chân hắn bị giữ cứng lại, một bàn tay trắng toát bay tới khiến hắn hoàn toàn tắt tiếng.

Không lâu sau một bộ khô lâu cốt không đầu tổ hợp xong, bộ xương trắng muốt ung dung cất bước đến trước cốt đài, cẩn thận nhấc đầu lên rồi đặt vào cổ.

Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng, không biết nên nói gì.

"Người trẻ tuổi, người có dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, ồ, để ta điểm hóa một chút vậy." Khô lâu chỉ vào hấn, một đạo u quang nhập vào thể nội, ma khí tích tụ dần tan đi khiến hấn trở lại bình thường.

"Tiền bối quả nhiên bình an."

"Không phải, kì thật ta đã chết rồi, triệt để tiêu tan. Hiện tại chẳng qua là chết không nhắm mắt, muốn biết một vài kết quả sau cùng, nhất là tathấy người có sát tâm với truyền nhân của ta, buộc ta phải sống lại."

Lời lẽ của Quỷ Chủ khá đặc biệt, không khiến hấn có cảm giác âm u đáng sợ mà liên tưởng tới hoan lạc quý năm xưa.

"Tiền bối đã nhìn thấu lòng vẩn bối, xin chỉ cho con đường sáng." Thần Nam cực kỳ kính trọng Quỷ Chủ, tuy đối phương tựa hồ không có uy danh lớn lắm nhưng ngòi ngang hàng trong Tiểu lục đạo với những Ma Chủ, Thời Không đại thần, chắc chắn phải là một trong những cường giả mạnh nhất thiên địa.

"Nói xem người đã trải qua những gì."

Thần Nam không giấu giếm, kể lại toàn bộ những chuyện về Vũ Hinh.

Quỷ Chủ chấp tay sau lưng, thông thả đi mấy vòng trong cốt điện: "Có thể cho người biết, Thái Thượng vong tình lục mà luyện đến đến nơi đến chốn, diệu dụng vô cùng nhưng luyện không ra gì ắt cực kỳ nguy hại, rất có thể trở thành vật dẫn cho người ta. Đó là hậu chước của Thiên nhân để lại, định nhờ đó mà sống dậy, nếu có thể qua đó mà thanh toán hấn, hắc hắc..."

"Tại hạ sẽ không để Thiên nhân đắc chí, xin tiền bối cho biết, nên giải quyết vấn đề phức tạp này thế nào? Tại hạ đã bó tay."

"Người cứ thử giết trước, chưa biết chừng sẽ có những việc không ngờ xảy ra."

Nghe Quỷ Chủ nói vậy, Thần Nam suyt nữa nện cho y một trận, việc này mà lại đem giết chóc làm trò đùa sao?

"Không cần vội, người không phải tìm được Sinh Mệnh nguyên tuyền sao? Nếu tình huống không ổn, bất kể thương thế nghiêm trọng thế nào, tiến vào linh tuyền ắt sẽ sống lại. Hắc chắc, ta mà đoán không sai, chỉ cần người hạ thủ, sẽ có người không nén lòng được mà xông ra."

"Tiền bối nói là... Thiên nhân?"

"Không nói, ta không nói gì." Khô lâu lắc đầu: "Vì bảo bối đồ đệ của mình, ta tặng người một món lễ vật."

"Gì vậy?"

"Định Hồn châu! Đến lúc cần thiết cứ quăng vào Sinh Mệnh nguyên tuyền là được." Đoạn Quỷ Chủ tỏ vẻ hồ nghi: "Sao ta cảm ứng được khí tức của người quen trên mình người nhỉ? Để ta coi nào."

Khô lâu cốt tằm thường đột nhiên bùng lên lục mang chói mắt, u quang trong hốc mắt càng sáng hơn xạ lên mình Thần Nam, nhưng việc xảy ra gần đây lướt qua như điện, lần lướt hiển hiện trong cốt điện.

Lúc xảy ra Phong Đô sơn đại chiến, Quỷ Chủ đột nhiên gầm lên, mọi hình ảnh tắt ngóm, tỏ vẻ kinh nghi bất định: "Là ai mà bày bố hậu chước, quyết không chịu thiệt thòi?"

Đoạn y tập trung toàn bộ tinh lực, mắt xạ ra hai đạo huyết quang, trong một sát na rọi qua thân ảnh Thần bí nhân rồi tan ngay.

Y thất thanh: "Là hắc, quả nhiên là hắc vẫn còn sống."

"Tiền bối, hắc là ai?"

"Đừng hỏi nữa, người mau đi đi."

"Tiền bối, tại hạ còn nhiều điều muốn hỏi."

"Mau đi đi, mang theo Định Hồn châu, lão nhân gia ta chuẩn bị chết rồi, còn gì mà nói." Quỷ Chủ vẫy tay đẩy viên châu màu lục bay tới chỗ Thần Nam đoạn ngã xuống, bộ xương tan tành, một chân đá

trúng mông Thần Nam, một chiếc quỹ trảo ấn lên lưng hắn, trực tiếp đẩy mạnh.

Thần Nam, Vũ Hình, tiểu công chúa bị một cỗ sức mạnh thần bí trực tiếp hất khỏi uminh quỹ vực, văng khỏi Bách Hoa cốc mời dừng thân lại được.

"Vĩnh viễn không cần quay lại! Đúng rồi, ta quên nói với ngươi, còn có một cách khác, nếu tìm được nửa bộ công pháp còn lại của Thất Tuyệt thiên nữ sẽ có hiệu quả không tưởng nổi. Mau đi đi, lần này lão phu triệt để tiêu tan, đóng hẳn u minh." Thanh âm nhòe hẳn.

Thần Nam ngơ ngẩn, trong lòng rúng động.

"Vũ Hình cùng ta lên Nguyệt lượng được không?"

"Được, ta cũng muốn đến đó." Vũ Hình vui vẻ đáp, nữ tử thuần chân thể này, há sao nở lòng hạ thủ? Bất quá hiện tại đã có chuyển biến, Quỷ Chủ tuy không chịu nói rõ ràng nhưng chỉ cho hắn một hướng đi sáng sủa.

"Nguyệt lượng?" Mắt tiểu công chúa sáng lên, mở hẳn ra: "Bản tôn cũng muốn đi xem."

"Hoan nghênh!" Thần Nam cũng muốn mời luôn Thất Tuyệt thiên nữ này lên Nguyệt lượng.

Cáo biệt chúng yêu Côn Luân xong, Thần Nam, Vũ Hình, tiểu công chúa nhanh chóng tiến lên Thiên giới, quay về Nguyệt lượng.

Linh thi Vũ Hình vừa vào Nguyệt lượng liền xảy ra biến cố, Vô Tình tiên tử bế quan mười mấy năm cơ hồ tâm sinh cảm ứng, phá quan tiến ra.

Cùng lúc tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, cả Tiểu Thần Hi thiện lương khả ái như giấc ngộ thấy gì đó, cùng bay lên không, chia thành bốn hướng nhìn nhau.

Nguyệt lượng chìm vào bóng tối, mọi ánh sáng tan biến, trên không xuất hiện một ảo ảnh: đầu Vũ Hình! Hình ảnh như bóng u linh

nhìn xuống dưới.

Định Hồn châu trong lồng ngực hấn rung lên bần bật.

Chương 384

Thiên Nhân

Bóng tối vô tận che kín Nguyệt lượng, nhưng không lâu sau đã sáng sủa như thường. Nhưng ai nấy đều cảm thấy áp lực đang phủ vây Nguyệt lượng, chắc chắn sẽ có việc lớn xảy ra.

Rất nhiều người tiến tới nhưng lúc đến gần đều gặp trở lực, tất cả bị một luồng năng lượng vô hình ngăn lại bên ngoài, không thể tiến thêm mấy bước.

Nơi đó trở thành một không gian kì dị, tuyệt đại đa số mọi người không thể thăm dò, một dòng năng lượng kì dị ngăn cảm giác của họ lại.

Đương nhiên không tính Tứ tổ và Ngũ tổ, Long Nhi, Không Không và Y Y, cả Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, những người đạt tu vi tiểu thiên giai trở lên.

"Oa, sao lại xuất hiện nhiều Vũ Hình tỷ tỷ thế nhỉ?" Y Y mở lớn cặp mắt sáng, há há hỏ hỏ, đứng trên vai Tứ tổ lúc lắc đôi chân trắng như ngọc.

Không Không ngồi trên vai Ngũ tổ, ra vẻ tinh nghịch, ngọng nghịu nói: "Chanhát định đau lòng... Mẹ... à không, mẫu thân trẻ trung xinh đẹp thương tâm im lặng..." Nó ngằm quay lại nhìn Mộng Khả Nhi đứng cách đó không xa.

Long Nhi trợn mắt: "Hai đứa đừng nghịch ngợm nữa."

"Vâng, lão ca."

"Vâng, lão ca."

Hai học tử chính tề vâng lời, đoạn cười hăng hắc, rõ ràng là hai tinh linh cổ quái. Nhưng lúc thấy tiểu công chúa cười hi hi bay tới lập tức giật nảy lên bỏ chạy.

"Quý thật, ác ma cư xử bạch hổ đến rồi."

Thần Hi, Khải Sát Lâm, Vô Tình tiên tử, linh thi Vũ Hinh đứng thành bốn góc, thân thể phát ra sức mạnh vô hình, tựa hồ đưa họ liên hệ lại. Lúc này họ đều có cảm giác huyết nhục tương liên, phảng phất như dung nhập vào cơ thể người kia.

Chỉ là tinh thần tư tưởng vẫn độc lập, một cỗ sức mạnh vô danh ngăn lại không cho ý nghĩ nối thông tư tưởng xảy ra.

Trên tầng không, hình ảnh không lồ rõ dần, liên tục lấp lóe, thoạt ẩn thoạt hiện. Nhưng hiện tượng đó khiến Thần Nam chấn động, chuyện gì đây? Hẳn không phải lần đầu thấu hình ảnh này nhưng thủy chung vẫn chưa hiểu rõ vì sao nó xuất hiện.

Định Hồn châu rung lên trong lồng ngực ngày càng mạnh nhưng bị hấn áp chế lại, Quỷ Chủ từng nói phải quặng vào Sinh Mệnh nguyên tuyền, hiệu quả mới hoàn toàn phát huy.

Vô Tình tiên tử bé quan mười lăm năm là người đầu tiên lên tiếng, ba người kia không ai hiểu rõ sự tình như nàng. Nàng liên tục biến đổi thành Vũ Hinh mới, ba người kia là linh hồn hoặc nhục thể được tách ra.

"Sau cùng cũng gặplại, ta còn cho rằng đời này chúng ta không thể tụ hợp lại." Nàng thờ dãi: "Bốn người chúng ta phát triển theo những quỹ tích riêng, cố gắng tách ra, không ngờ lại hợp lại hôm nay."

Tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm nhìn tiên tử với vẻ hồ nghi: "Người nói gì sao ta không hiểu?"

Linh thi Vũ Hinh cũng tỏ vẻ hoang mang nhìn nàng ta, lẩm bẩm: "Chuyện gì đây, sao ta với người lại giống nhau như vậy?" Dáng vẻ ngây thơ khiến người khác thương xót.

Thần Hi có vẻ tỉnh ngộ xen lẫn hoảng sợ, nhìn sang Thần Nam cầu cứu.

Thần Nam bay lên cao, đến cạnh cô bé, lặng lẽ nhìn.

"Là người tìm họ về?" Vô Tình tiên tử bình tĩnh hỏi.

"Đúng vậy."

"Tabiết người làm gì, định tìm lại Vũ Hinh trước đây, vì nàng ta ẩn trong lòng mỗi chúng ta. Người muốn bốn người chúng ta hợp nhất." Vô Tình tiên tử lạnh lùng nhìn hắn.

Linh thi Vũ Hinh nghi hoặc nhìn hắn, thần tình đó khiến hắn hổ thẹn.

Tiểu Thần Hi chăm chú nhìn hắn, sắc mặt buồn thảm: "Ca ca, muội đã nghe chuyện giữa ca ca và Vũ Hinh tử tử, bất kể ca ca...muốn muội làm gì, muội cũng đồng ý. Ca ca không cần ăn năn, chỉ cần ca ca nhớ Thần Hi là được rồi, những ngày ở cùng ca ca, Thần Hi rất vui vẻ..." Thanh âm mỗi lúc một thê lương, Thần Nam nghe như dao cứa trong lòng, cảm giác tội ác dâng lên ngút ngàn.

Hắn ôm Thần Hi vào lòng: "Thần Hi... ca ca không tốt, đừng nghĩ ngợi nhiều, ca ca sẽ không để ai thương tổn đến muội."

Lúc này, lòng hắn bị thống vạn phần, có những người... có những việc...cả những lời thề đã vĩnh viễn trôi qua, cố gắng vẫn hồi chỉ làm tổn thương thêm nhiều người hơn...

Hắn cảm giác trong lòng bị khổ cùng cực, hai mắt mờ ướt, ôm Thần Hi rồi nhìn lên hình ảnh lúc mờ lúc tỏ trên không, lầm bầm: "Vũ Hinh... nàng muốn ta làm gì? Ta đã vô năng rồi."

Vũ Hinh là một hoàn mỹ nữ tử, trong lòng hắn, nàng là người trọng yếu nhất.

Giọng nói băng lãnh của Vô Tình tiên tử vang bên tai hắn: "Tất cả muộn rồi, những cá thể do Thái Thượng vọng tình huyền công phân hóa, chỉ cần một người đạt đến thiên giai chi cảnh chân chính sẽ không cho phép cả bốn tụ lại, bằng không sẽ dung hợp thật sự."

"Không thể nào, ta từng đọc qua Thái Thượng vọng tình lục, căn bản không có ghi như thế." Thần Nam nhìn Vô Tình tiên tử.

"Quyển sau cùng, ghép các chữ tại mỗi đoạn lại, người còn nhớ

không?" nàng ta hỏi ngược.

Thần Nam trầm tư hồi tưởng, tức thì biến sắc: "Đúng là như vậy.... tiên phân hậu hợp... bốn người không thể tương kiến...."

"Đúng! Nhưng sau cùng khi dung hợp lại, có là Vũ Hinh mà người muốn không thì không biết được." Vô Tình tiên tử chỉ vào hình ảnh trên cao: "Đó là ai? Người biết chăng? Người tưởng là Vũ Hinh ngày xưa hiển hóa ra chắc? Hừ, đó mới là đáng sợ nhất."

"Là ai?" Thần Nam hỏi.

"Có nghe qua Thiên nhân cảm ứng chưa? Thiên và người tương thông, cảm ứng lẫn nhau, Thiên có thể sắp xếp việc của người còn người có thể cảm ứng thượng thiên. Thái Thượng vọng tình huyền công liên tục biến đổi trong quá trình tu luyện, tự thăng hoa không chỉ về tinh thần và nhục thể, mà cả tương thông với Thiên, tu thành 'Thiên' của riêng mình, thực hiện Thiên nhân hợp nhất, đó gọi là Thiên nhân."

Thần Nam hít sâu một hơi khí lạnh, hình ảnh Vũ Hinh khổng lồ trên không lẽ nào là một "Thiên" chưa hoàn thiện? Qua thực khó tin, nàng và Thanh Thiên có phải đồng loại? Hoặc giả nàng phát triển đến cực trí cảnh giới sẽ trở thành như Thanh Thiên.

Thần Nam kinh ngạc: "Đó là sản vật của Thái Thượng huyền công? Là... Thiên mà các người tu luyện ra?"

"Không biết, từ lần biến đổi đầu tiên đã sinh ra, nó không ổn định, những mỗi lần ta biến đổi, nó lại mạnh thêm một phần."

Thần Nam trầm giọng: "Ta hiểu rồi, đó không phải là Thiên của Thiên nhân cảm ứng mà người nói mà là Thiên nhân từ biến mất. Người bị lừa rồi, đến sau cùng làm gì có Thiên nhân hợp nhất, rõ ràng đó là hình thể thích hợp nhất cho nó mà người tu luyện thành, sau đó sẽ nhập chủ. Đó không phải Thiên nhân hợp nhất cảnh giới, mà là Thiên nhân nguyên bản xâm nhập."

Cùng lúc, hình ảnh khổng lồ trên cao chợt rõ hẳn, uy lực ngợp trời triệt để phủ kín nơi đó. Trên Nguyệt lượng trừ Tứ tổ và Ngũ tổ, không

ai tra thám được cảnh tượng bên trong.

Ở khoảng giữa Vô Tình tiên tử, linh thi Vũ Hinh, tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, Thần Hịchột bùng lên hào quang, một cỗ sức mạnh vô hình kéo lại, cùng tụ tập về một điểm, bốn người gần như bị nén vào nhau.

Thần Nam tung ra một quyền đánh tới, dù là hình ảnh Vũ Hinh nhưng hắn không hề do dự, đểnàng sống hại quyết không cho tàn hồn Thiên nhân tham dự.

Quyền kình sáng rực, cương mãnh trực tiếp xuyên qua hình ảnh chiếc đầu, nhưng nó nhanh chóng tụ lại, nhìn hắn cực kì thể lượng khiến hắn chất đống trong lòng.

Nhưng hắn lại dứt khoát vung quyền, sau mấy lần liền, hắn biết rằng kiểu vật lí công kích này không tài nào hủy diệt đối phương, cũng không thể tạo thành thương hại gì.

Cực ly giữa Vô Tình tiên tử, linh thi Vũ Hinh, Khải Sát Lâm, Tiểu Thần Hi gần dần, dù kinh thi đã đạt đến thiên giai chi cảnh, Vô Tình tiên tử cũng đạt thiên giai sơ cấp nhưng sức mạnh vô hình đến từ linh hồn kia vốn thuộc về bản nguyên, ngoại lực không ngăn nổi, chắc chắn sẽ tụ lại.

Tụ hợp lại, Vũ Hinh năm xưa sẽ tỉnh lại, nữ tử vạn năm trước quay về, nhưng e rằng bốn người sẽ tiêu tán, còn tàn hồn Thiên nhân chằm chằm trên không sẽ thu lợi lớn nhất.

Bất kể thế nào cũng phải đẩy lùi lại.

Lúc đó Tứ tổ và Ngũ tổ phát hiện sự tình vô cùng khẩn bách, lần lượt hù vàng, phá tan bức tường năng lượng kỳ dị ngăn bước, lao vào vùng không gian bị sức mạnh hùng hậu bao phủ.

Vô Tình tiên tử, linh thi Vũ Hinh, Thần Hi, Khải Sát Lâm rút cuộc không chống nổi sức mạnh từ bản nguyên hô hoán, tụ lại một chỗ, bàn tay đặt lên nhau thành một vòng.

Một vùng hào quang chói lòa phá ra, thân ảnh bốn người dần tan đi,

có xu thế quy thành một.

Thiên nhân tàn hồn trên không liều mạng lao xuống, về mặt mang theo khí tứ cương thương vô cùng, Tứ tổ và Ngũ tổ liên tục gầm rống, liên thủ bày trận trùng trùng kết giới ngăn lại nhưng tất cả đều vỡ vụn.

Sao lại vậy, những gì xảy ra vượt ngoài ý liệu của Thần Nam, vốn chưa phải vung đồ đao, chưa vào Sinh Mệnh nguyên tuyền đã dung hợp quy nhất.

Mắt thấy thân ảnh bốn người mờ dần, sắp hợp làm một, lúc đó Thần Nam cảm ứng thấy Thần ma đồ bèn triệu hoán ra.

Thái cực đồ liên tục phóng đại, Thần Nam mang nó lao đến bên cạnh bốn người.

Tiểu Thần Hi tuy buồn bã nhưng cam tâm tình nguyện địa dung hợp, thấy Thần Nam lao tới, cô bé nở nụ cười ngây thơ, rạng rỡ, tựa hồ vô cùng vừa ý...

Linh thi Vũ Hinh hoang mang vô cùng, tựa hồ không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nhìn hấn vô cùng thống khổ: "Sao lại thế này, ta rất khó chịu, Thần Nammau đến đây, ta hiểu sao nữa..." Lời lẽ đã đủ khiến lòng người mềm đi, đến hiện giờ mà thiếu nữ trong trắng như tờ giấy này vẫn không biết mình sắp thành vật dẫn cho người khác.

Khải Sát Lâm cực kỳ hoảng loạn, không hiểu chuyện gì xảy ra hay phải làm gì.

Vô Tình tiên tử rất trấn tĩnh, tựa hồ đã biết vận mệnh không thể xoay chuyển.

"Tất cả đều thay đổi được." Thần Nam gầm lên, sùng sức mạnh nguyên bản củathời không, trong sát na tứ nữ quy nhất, hấn cưỡi Thần ma đồ chụp lấy họ.

Đó không phải là thanh toán bởi hấn cũng lao vào, tự dẫn đạo đưa họ sang sinh môn, tránh ra hủy diệt thông đạo, vượt hỗn độn môn rồi lao vào địa vực có Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Nhưng Thái Thượng tòn hồn cũng theo hấn tiến vào.

Thần Nam quăng Định Hồn châu trong ngực vào giữa tứ nữ, tạm thời ngăn họ quy nhất đoạn mang cả bốn nhanh chóng phi hành. Hấn cười lạnh ngoái lại nhìn Thái Thượng tòn hồn, đã vào trong Thần ma đồ, hấn phải cho nó biết ai mới là chúa tể.

"Thần Nam..." Tiếng hô hoán bi thương từ phía sau truyền tới, hình ảnh Vũ Hinh đuổi sát, vẻ mặt vô cùng thâm lương, khễkhàng nói: "Đừng nên... bị Vô Tình tiên tử lừa gạt, những gì ả nói...đều là giả. Mọii là Vũ Hinh tòn hồn, xưa nay chưa cần huynh giúp sống lại...mà chỉ hi vọng huynh sống tốt, hi vọng ba người Thần Hi sống an lành! Đừng để Vô Tình tiên tử lừa gạt."

Thần Nam rúng động, thấy tứ nữ tạm thời đình chỉ quy nhất nhưng hấn không dừng lại, nhanh chóng lướt tới Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Chương 385

Thời Không đại thần tái hiện

Thật ra ai đang nói dối?

Thần Nam thật sự không dám tin, không dám khẳng định hình ảnh khổng lồ có là Thiên nhân tàn hồn không? Việc này liên quan đến vận mệnh Vũ Hinh, chỉ sợ sót là hậu quả không tưởng nổi.

Vô Tình tiên tử và hình ảnh Vũ Hinh, ai đang nói dối?

Hu không vô tận, Thần Nam mang theo tứ nữ lao tới, hấn dùng sức mạnh nguyên bản của thời không, vốn cần mấy ngày mới tới được sa mạc nhưng giờ chỉ thoáng chốc đã cảm ứng thấy.

Kinh ngạc là hình ảnh Vũ Hinh tỏ ra bất phàm, theo hấn sát sạt, nếu hấn không nắm vững sức mạnh nguyên bản của thời không chắc đã bị đối phương bắt kịp.

Thấy tình cảnh như vậy, Thần Nam cười lạnh: "Còn nói người không phải Thiên nhân tàn hồn nữa sao, Vũ Hinh lấy đâu ra tu vi thông thiên này?"

Hình ảnh tỏ vẻ ưu thương: "Thần Nam... vì sao huynh không tin muội, mà lại tin Vô Tình tiên tử? Tinh hồn muội và họ có liên hệ mật thiết, họ xuất hiện ở đây đương nhiên muội theo được, vô luận tốc độ của huynh nhanh hay chậm muội đều giữ được tiết tấu."

Một vùng lục địa rộng lớn nổi lập lò trên không, bề mặt vàng rực, sau cùng cũng tới được đại sa mạc vô biên.

Thần Nam không lý gì đến những đóa hoa khổng lồ thi thoảng xuất hiện mà đem tứ nữ lao vào giữa sa mạc.

Lúc này trạng thái bốn người rất tệ, thân thể cực kỳ mờ nhạt, gần như trong suốt. Nếu không phải Định Hồn châu giảm bớt xu thế biến hóa, giữ lại trạng thái này, chắc họ đã nhập một.

Vùng xanh biếc xuất hiện, thân quang màu lục vô tận như những ngọn lửa cháy rực, tuy không có cảm giác nóng bỏng mà tiến vào khu vực này khiến ai nấy thần thanh khí爽, vô cùng thư thái.

Thần Nam vẫn quay đầu lại nhìn hình ảnh xem có nhìn được gì từ biểu tình của nó không.

Hình ảnh theo sát, vẫn giữ thần sắc thể lượng nhưng trong một sát na, đôi mắt thoáng qua dao động. Thần Nam nhíu mày, dao động này không bộc lộ gì mà hẳn không muốn có bất trắc, tránh để ôm hận cả đời.

Sau cùng cũng đến tiểu hồ do Sinh Mệnh nguyên tuyến tụ thành, hình ảnh đột nhiên gia tốc. Thần Nam lạnh ngắt cõi lòng, dùng đại pháp lực thi triển thời không đại thần thông, thoáng chốc đưa tứ nữ vào linh tuyến.

Vị trí hẳn vừa đứng lóe sáng, hình ảnh xuất hiện tại đó, suýt nữa hẳn bị bắt kịp.

Hắn lạnh lùng nhìn lại, biết hình ảnh đó có vấn đề, những gì suy đoán không sai, đó là Thiên nhân tàn hồn!

"Người là tất nguy trang nữa? Hiện tại đã đến điểm tận đầu, ta không còn đường lùi nữa, người muốn gì nói toạc ra, hà tất bày trò nữa?"

Hình ảnh Vũ Hình yên lặng quan sát cảnh vật. Hình như nó giật mình lúc nhìn thấy một Thần Nam bị dây mây quấn chặt trên tầng không tiểu hồ, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nó hồ nghi: "Huỳnh... cũng tu luyện Thái Thượng vong tình lục?"

"Đúng vậy, kẻ bị trói trong dây mây là Thái Thượng Thần Nam mới xuất hiện, hắc hắc, hẳn bị ta chế phục rồi. Dù là Thái Thượng huyền công trong truyền thuyết thì sao, cũng không làm gì được bản thể của ta." Sự thật đương nhiên không phải vậy, bản thân hẳn cũng không hiểu là gì, đó không phải ma tính Thần Nam hay Thái Thượng Thần Nam, chẳng qua hẳn muốn mê hoặc hình ảnh trên không, xen nó phản ứng thế nào.

Lúc đó tứ nữ chìm trong Sinh Mệnh nguyên tuyến, tình trạng mờ đi đã hoàn toàn quay ngược, Định Hồn châu giữ gìn linh hồn họ, còn linh tuyến khôi phục như thể.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy thân thể bốn người dần có lại hào quang, họ chìm trong sinh mệnh hồ, tinh hoa sinh mệnh vô tận hóa thành điểm điểm quang mang dung nhập vào thân thể, sinh mệnh nguyên khí lan tràn khiến tinh thần suy kiệt của họ chuyển biến tích cực.

Định Hồn châu nằm ở giữa bốn người, quang mang vạn trượng, giữ cho tinh phách họ chiếu sáng tiểu hồ, khắp nơi phủ trùm một màn hào quang màu lục.

Thần Nam nhìn xuống tiểu hồ, từng trận dao động phát ra thành vòng vây quanh tứ nữ. Hắn biết là mấy bộ hài cốt dưới đáy hồ cùng Thần gia bát hồn. Cũng may chỉ lan ra thôi chứ không dậy thành làn sóng.

Hình ảnh đứng trên không lặng lẽ hồi lâu mới u oán khai khẩu: "Xem ra huynh cho muội là Thiên nhân, như huynh nói, đây là đường cùng, họ chạy đi đâu được nữa? Muội không tin sẽ còn biến cố gì nữa, được, ta thừa nhận."

Thiên nhân tàn hồn thừa nhận.

Nhưng ngữ khí vẫn thê lương, không có vẻ gì lên gân, quả vẫn đang đóng kịch.

"Đừng bày trò nữa, người đã thừa nhận, mau hiện nguyên hình đi, đừng khinh nhờn thần thái Vũ Hình." Thần Nam lạnh lùng quát lên. Ở đây hắn không sợ gì, có thể triệu hoán bát hồn, bản thân cũng là thiên giai chi thân chân chính, nếu cùng bát hồn dung hợp, Thiên nhân cũng làm gì được hắn? Hơn nữa hắn có cảm giác tại phiến không gian này có thể gọi được một phần hủy diệt chi lực, hắn có lòng tin đấu với đối phương.

Đương nhiên nếu có thể... hắn không muốn quấy nhiễu bát hồn, để tám vị lão tổ đáng thường sớm ngày phục nguyên.

"Không thể, lần này Thiên nhân thể phách là một nữ tử thuần chân, tính cách ta đã bị biến thành thể này. Ai, chắc phải mất rất lâu mới

thay đổi được."Hình ảnh khổng lồ u oán thờ dài, y không vội động thủ, phảng phất như đã nắm chắc mọi thứ trong lòng tay.

Thần Nam qua lời lẽ biết được một vài tin tức, kinh hãi hỏi: "Nguyên bản của ngươi là gì?"

"Hình như là một nam nhân." Thiên nhân tàn hồn u oán đáp.

Thần Nam rúng động, Thiên nhân quả thật biến thái, vì muốn sống lại mà không quan tâm đến chân thân. Hắn nhớ lại cảnh ma tính Thần Nam và Thái Thượng Thần Nam đại chiến, Thái Thượng Thần Nam đã triệu hoán một "Thái Thượng" cũng là một nam nhân.

"Ngươi thấy khó coi lắm hả?" Thiên nhân tàn hồn u oán, đồng thời hình ảnh biến hóa thành một dải hào quang mờ hồ.

Nhớ đến đối phương là nam, lại nghe loại ngữ khí đó, thật sự khiến Thần Nam rợn người.

Thiên nhân tàn hồn chợt cười lạnh: "Bất quá vấn đề này rất dễ giải quyết, ngươi tu luyện Thái Thượng vong tình lục, ta sẽ đem Thái Thượng chi lực của Vũ Hình truyền vào thể nội ngươi, giúp ngươi liên tục biến đổi trở thành Thiên nhân chi thân như ta."

Lúc đó hình ảnh Thiên nhân chợt mờ tỏ bất định, sau cùng hiển hiện ra dung mạo Thần Nam, lạnh giọng: "Không cần dùng kẻ bị quán trong dây mây mê hoặc ta, ta biết đó không phải là do Thái Thượng huyền công phân hóa thành. Nhưng ta cảm ứng được Thái Thượng chi lực tại thể nội ngươi, trong đó có một tàn hồn nhược tiểu, gần như tan nát, đó mới chân chính là kẻ do Thái Thượng huyền công phân hóa. Được rồi, bắt đầu đi, ta không muốn đợi nữa."

Đoạn hình ảnh chợt lao xuống, chụp vào sinh mệnh hồ, định cướp Thái Thượng hồn lực của tứ nữ rồi đẩy vào thể nội Thần Nam, bắt đầu đại kế Thiên nhân quay lại.

Thần Nam vừa định động thủ thì sinh mệnh hồ bùng lên khí tức đáng sợ, nước hồ tràn lên kịch liệt, một giọng xương chân xông lên mặt hồ, tung một cước vào Thiên nhân tàn hồn.

Đương nhiên đó là một giống xương chân của một trong mấy bộ hài cốt trầm tích dưới đáy hồ. Nên nhớ lúc Thần Nam đến đây lần đầu, Thần tổ hóa thành ma ảnh, mấy bộ xương tàn khuyết đã dám xông lên cự lại.

Thiên nhân tàn hồn không tỏ vẻ sợ hãi gì, xông ngay tới.

"Bốp."

Giống xương trắng tuy không có huyết nhục nhưng độc tác cực đẹp, đá xéo ratrúng ngay khoe miệng Thiên nhân tàn hồn, vang lên tiếng động giòn tan. Tàn hồn kêu lên thảm thiết, lùi lên không.

Thần Nam vô cùng thống khoái, vừa nãy Thiên nhân tàn hồn còn lớn lối giờ chỉ một giống xương xông ra đã coi thường y như vậy.

Đồng thời hắn biết vì sao lúc này oanh kích Thiên nhân vô hiệu, không phải do công kích lực hoại phí mà vì ảo ảnh nên không chân chính đánh trúng đối phương, hắn nhìn rõ giống xương trực tiếp xuyên qua ảo ảnh, gọngàng đánh lên phía sau tàn hồn.

Trong tiểu hồ đầy sinh mệnh chình, nguyên khí tràn lên che lấp sinh mệnh dao động của mấy bộ hài cốt phát ra nên Thiên nhân tàn hồn không phát giác, ném đòn khá nặng.

Khúc xương trần gĩa trung không lùi lại mà múa may trên không, cước chưởng dựng đứng hướng về Thiên nhân tàn hồn với vẻ khiêu khích.

Thần Nam không né được cười, Thiên nhân tàn hồn mạnh làm sao! Một giống xương đã coi rẻ y như vậy, đúng là hoạt kê, lại xả hết những buồn bực nãy giờ.

Thiên nhân tàn hồn then quá hóa giận, gầm vang lên lao xuống, dung diện biến thành vô cùng nanh ác, há miệng to như chậu máu nuốt lấy khúc xương.

Giống xương tựa hồ không tránh, đứng sừng sững tại chỗ, Thiên nhân tàn hồn tưởng như nuốt được đến nơi thì từ trong sinh mệnh hồ lại bùng lên hào quang sáng chói.

Một bộ khô lâu cốt tàn khuyết xông ra, tung một quyền hung hãn vào hạ thân tàn hồn.

"Soạt."

Tiếng vỡ vụn vang lên khắp không gian, Thiên nhân lại gào lên thê thảm bắn lùi lại, bị người ta đánh lén lần nữa, ném đòn khá đau khiến y giãy dụa người, quả là sỉ nhục, đường đường Thiên nhân tàn hồn mà bị người ta làm nhục như vậy.

Đó là ai mà dám ra tay với y?

Cùng lúc, tứ nữ xảy ra biến hóa kinh nhân, nhục thể đã hoàn toàn phục nguyên liễu, tinh thần tựa hồ vô ngại nhưng vẫn nhắm chặt mắt, Định Hồn châu ở giữa lấp lóe, phát ra hào quang giữ họ lại.

"Kinh Thiên?" Thiên nhân tàn hồn hô lên kinh hãi: "Một trong cửu đại đệ tử của Độc Cô Bại Thiên?" Y kinh hãi nhìn sang tàn khuyết khô lâu.

Khô lâu không thèm lý gì đến y mà cung kính đứng bên giống xương chân, dáng vẻ cực kỳ tôn kính.

Tình hình này nay dù Thiên nhân tàn hồn có si ngốc cũng biết giống xương bệ mình coi thường là của một đại nhân vật, bằng không đệ tử Độc Cô Bại Thiên đời nào cung kính thế.

Thiên nhân tàn hồn phi thường lúng túng: "Không phải là... không phải là.... Độc Cô Bại Thiên... đã diệt vong chứ?"

"Hừ." Tiếng hừ lạnh từ giống xương phát ra, đoạn một cỗ sức mạnh vô hình chụp lấy Thiên nhân tàn hồn khiến y liên tục gào lên: "Không phải là... không phải là.... "

Thời gian phẳng phát như bị giữ lại, Thiên nhân tàn hồn liên tục biến hóa mấy lần mới phá được cấm cố, đoạn vừa kinh vừa nộ: "Sức mạnh của thời gian, sức mạnh nguyên bản của thời không... người... người là Thời Không đại thần?"

Như đáp lời, gió xương trắng ảo diệt bất định trên không, cả vùng không gian bị giam lại.

"Quả nhiên là Thời Không đại thần, năm xưa mình người cứu Thái cổ chư thần, không phải đã bị triệt để tiêu diệt rồi ư? Sao...sao lại..."

Thiên nhân tàn hồn không nói nữa, y không ngờ một trong những cường giả mạnh nhất truyền thuyết chưa hề triệt để tuyệt diệt!

Thần Nam cũng kinh hãi, một gió xương chân của Thời Không đại thần đã mạnh hơn tưởng tượng của hắn, lai lịch mấy bộ hài cốt trong Sinh Mệnh nguyên tuyền quả thực quá lớn, dám cùng Thần tổ sánh vai, không ngại ngần giết luôn Thiên nhân tàn hồn.

Lúc đó, từng trận linh hồn dao động phát ra, Định Hồn châu dung hóa, chậm chậm ngưng tụ thành một hư ảnh hình người, thân thể tứ nữ liên tục phát ra hào quang, tụ tập vào hư ảnh.

"Soạt."

Trong Sinh mệnh hồ nổi sóng, lại có hai bộ hài cốt chưa hoàn chỉnh xông lên, từ hướng khác, tám tàn hồn cũng nổi lên mặt nước, vây chặt Thiên nhân tàn hồn trên không lại.

Đánh hội đồng.

Hắn vừa nghĩ đến mấy chữ này đã cảm giác được Thiên nhân tàn hồn quá xui xẻo.

Chương 386

Quần công

Tình cảnh này, thật sự là ngoài dự liệu, ba bộ xương khô ko trọn vẹn, 1giống xương chân của Thời Không đại thần, còn có thần gia bát hồn, toàn bộ chạy ra khỏi Sinh mệnh nguyên tuyền hội tụ thành 1 nhóm, tề tụ trên cao, cả bọn vây Thiên nhân tàn hồn ở bên trong.

Tràng cảnh này làm cho Thần Nam bật cười, thật sự là 1 biến hóa thú vị, bắt đầu thì thiên nhân tàn hồn hoàn toàn tự tin mãi mãi, bây giờ nhiều cao thủ vây khốn như vậy, hẳn ko thể cười cho nổi nữa.

"Lần này?!" thiên nhân tàn hồn ko biết sao lại như thế? Nghĩ không ra, 1 cái hồ nhỏ như vậy làm sao lại có nhiều cao thủ? điều này quá thực làm cho hắn không nói nên lời, thái nghịch thiên liễu! Thật là không may, tại sao xui xẻo lại kiếm hắn như vậy, quả thực không có đạo lý a

"Oanh!"

đệ tử Độc cô bại thiên-Kh Thiên...là người đầu tiên vọt tới, một chưởng hướng trc ngực Thiên nhân bổ tới, mặc dù cốt chưởng thoát nhìn có chút không được tự nhiên, nhưng uy lực mạnh siêu tuyệt làm cho người ta sợ hãi

cùng với chưởng lực kinh hồn, cốt chưởng huyền hóa ra một đạo thật lớn kiếm quang, lập phách xuống, tại giờ khắc này thời gian phẳng phát như đình trệ, chung quanh hết thấy tĩnh chỉ bất động, chỉ có kiếm quang bay nhanh hướng thiên nhân chém xuống

Cho đến khi kiếm quang đến sát thì thiên nhân liền hét lớn một tiếng: "Phá pháp!" Trận trận hỗn độn ánh sáng từ cơ thể phát ra, thân ảnh mơ hồ hòa tan vào vùng không gian hỗn độn, hóa giải kinh thiên chi kiếm.

Nhưng đây chỉ là mới bắt đầu, liền đó hai bộ xương khô cốt, phân biệt tự trước sau hướng hỗn độn không gian phóng đi, hai người đánh tan vùng không gian đó bức Thiên nhân phải lộ mặt ra

Rồi sau đó, hai người hợp cùng một chỗ, cùng bỏ về phía Thiên nhân. Lưỡng đạo hồng quang sáng chói, tựa như thiên long xuất hải mang năng lượng vô tận, trực hướng Thiên nhân

Thiên nhân tàn hồn âm thầm kêu khổ, hấn cảm giác được lưỡng đạo hồng mang rất đáng sợ, bất đắc dĩ đại pháp lực có thể kháng lưỡng đạo thần hồng mang, hấn có thể trốn vào hỗn độn không gian để bảo toàn tánh mạng nhưng sau lưng lại có bát hồn trấn thủ. Thật là nguy cơ trùng trùng

Những người này tuyệt đối không có ai yếu cả. Mỗi một người xuất thủ, đều phải khiến thiên nhân cẩn thận ứng phó. Bây giờ trước sau tả hữu, hai bên bốn năm người cùng đánh, nhất thời làm cho hấn cảm giác đại sự không ổn, phía sau lại còn có mấy người chưa ra tay

"Oanh long long!"

Trong hư không truyền ra một trận ba động đáng sợ. Thiên nhân kiệt lực đánh ra nhằm vào ra 1 kẻ hở, dễ tiến lên hỗn độn không gian. Hấn bây giờ đã không hy vọng xa vời là thủ thắng mà chỉ mong có 1 cơ hội sống là đã bái tạ trời đất

"Đông!"

Đang trốn ở hỗn độn không gian thì thiên nhân cảm giác 1 trận đau nhức từ đầu phát ra, rồi sau đó một cảm giác mơ hồ, suýt nữa chết ngất. Hấn bây giờ đã rõ hồn thể mình bị người ta trực tiếp oanh kích xém chủ hồn siêu phách tán

"Đáng chết đích!" Hấn vô cùng phẫn nộ, 1 gióng xương bạch ngọc đang đứng tại đỉnh đầu hấn, dùng sức đập xuống. Nếu không phải hấn công thâm lực hậu, bây giờ đã hóa thành tro bụi

Thiên nhân tu não vô cùng, bàn tay hóa thành thần đao, quét ngang đỉnh đầu tán công khúc xương ghê tởm, hấn biết đây chính là tàn khu của Thời Không đại thần. Quả nhiên, thời không bản nguyên lực lượng phát ra ba động, mắt nhìn thấy đao quang sắp chém gãy khúc xương thì nó liền tiêu biến mất

Thân ảnh Thiên nhân lại hiện ra. Hấn bị thời không đại thần đá một cước phá hỗn độn phòng hộ, lại hiện ra trước mặt chúng cường nhân. Trong sát na đó, thiên nhân cảm giác ngực bụng đầy một trận đau nhức, 1 tiếng cười kinh thiên vang lên, 1 bàn tay chụp lấy hấn quăng raxa.

Ngay sau đó hấn cảm giác phía sau lưng bị người hung hăng đập một quyền, lại thay đổi phương hướng bay ra. Thần gia tám hồn tề động, tám đạo pháp tắc phô thiên cái địa phủ xuống. Thiên nhân vong hồn liền xuất thiên giai pháp lực bằng toái hư không, muốn đào tẩu mà đi.

Mặc dù tránh né thoát bát hồn đích công kích, nhưng là vẫn chưa có thể thành công phá vòng vây mà đi, bị 2 xương khô hợp tác tấn công đẩy hấn vắng ra khỏi Không gian thông đạo

Thời không đại thần từ bên cạnh phủ trùng tới, thối cốt không ngừng đá ra, liên tục 7,8 cước đều chính xác in trên người Thiên nhân làm hấn hồn phách bằng toái.

Thật sự quá uất ức!

Đường đường thiên nhân a, tự nhiên bị người cuồng công đến nỗi chật vật thế này

Hấn kêu to một tiếng, hồn ảnh khổng lồ lập tức rút nhỏ, nếu cũng bị động phòng ngự, vậy thân hình thu nhỏ lại thì tất nhiên sẽ dễ dàng hơn. Nhưng như vậy cũng không thay đổi được gì.

"Xích"

"Xích"

Lưỡng đạo hồng mang phong ra, lúc này thiên nhân đang ở hiểm cảnh phải ứng phó với thần gia bát hồn, lưỡng đạo hồng mang dễ dàng đột phá phòng hộ lực của hấn, trùng tiến phá nát thân thể, làm cho hấn nhất thời kêu thảm thiết, hồn ảnh bị xé rách!!

Thiên nhân thống khổ quát vang, hấn dùng cường mãnh pháp bước 2 đạo hồng mang ra, một lần nữa ngưng tụ thân thể!

Nhưng vận mệnh đã không thể thay đổi!

"Oanh"

thiên nhân bị một quyền oanh kích trên lưng, văng đến chỗ Kinh thiên. Ánh sáng ngọc kiếm quang chớp động, kinh thiên thần kiếm trăm đắc hồn lực suy yếu. thiên nhân quay cuồng hướng thời không đại thần, thời không bốn nguyên lực lượng phát ra, thời gian cùng không gian nghịch biến, ngọc cốt đá nát tàn hồn! Cuối cùng, thiên nhân như bao cát bay về phí thần gia bát hồn.

quang mang chói ngời một đạo tiếp theo một đạo liên tục phát ra: "Tam thiên đại thế giới", "Luống thế vi phân", "Sát na vĩnh hằng", "Hoàn vũ tịch hết"..... tám đạo đáng sợ pháp tắc, một trọng tiếp theo một trọng, cuồng bạo oanh thiên nhân, trực đả hồn phách hắc không ngừng bằng toái, sau đó hắc thống khổ trùng tổ lại thân thể.

thiên nhân như bị hãm vào luân hồi, bao nhiêu cao thủ vây quanh, ngay cả hắc có bản lĩnh thông thiên cũng vô pháp đối kháng, đồng thời muốn chạy trốn cũng trốn không thoát, chỉ có thể thống khổ chịu đựng, bất lực mà than

Hắn đã cảm thấy rằng những người này tựa hồ không muốn giải quyết hắn liền mà như đang hưởng thụ, nếu không chỉ sợ hắn đã hình thành câu diệt lâu rồi. Bây giờ mọi người coi hắn như bao cát mà luyện quyền cước

Trong hồ nước bích quang lập lòe, định hồn châu tiêu mất, nhưng tại chỗ đó lại ngưng tụ một đạo hồn ảnh, là từ hồn lực trong cơ thể bốn nữ nhân không ngừng lưu chuyển xuất ra ngưng tụ mà thành

Sự tình huyền diệu phát sinh, thánh vật của Quỷ Chủ quả thật ko phải tầm thường!!!!

Thần Nam nhìn kỹ hết thấy, bốn nữ cũng không có biến mất, nhưng là từ linh hồn họ đang xuất ra từng đạo ấn kí không ngừng tích tụ tập và hồn ảnh. Sinh mệnh quả thật bí mật... huyền ảo, Thần Nam dần dần cảm giác được ngày càng rõ ràng khí tức của Vũ Hình vận năm trc từ hồn ảnh

Thương cảm thay cho thiên nhân, ngàn vạn lần không nên chạy đến chỗ nghỉ ngơi của các cường giả này, nếu hắn có thể một mình chiến thắng nhiều cao thủ như vậy, thật sự là nghịch ý trời!

Thần Nam thấy cực kỳ thống khoái, cuối cùng hắn cũng vọt đi tới, bắt đầu bạo kích thiên nhân, lúc này không ra tay còn đợi đến khi nào, nếu không chỉ sợ chốc lát sau thiên nhân đã hoàn toàn hủy diệt!

Thần Nam có cảm giác rằng thiên nhân tựa hồ không có cường đại như hắn tưởng tượng. Dù sao đây cũng chỉ là tàn hồn, nếu là chân thân thì không biết sẽ thế nào

Tựa hồ đã biết vận mệnh chính mình, nhưng là thiên nhân cũng không có vẻ gờn ngại, hắn bình tĩnh, yên lặng cười lạnh nói: "Bao nhiêu cường giả vây công ta như thế này, có bại cũng không có gì, đừng tưởng rằng cứ như vậy là xong, tất cả cừu hận ngày sau ta sẽ trả đủ"

"Người còn có ngày sau? hừ, hôm nay hoàn toàn giải quyết người!" Thần Nam rút hung binh phương thiên họa kích, hoành thương ngang ngực, sát khí tuôn trào dữ dội

"hừ!" thiên nhân cười lạnh nói: "thiên nhân ngay cả đã chết, nhưng Thái thượng cuối cùng cũng sẽ xuất thế! Mọi chuyện hôm nay, hắn đều biết được, sớm muộn gì sẽ tìm các người tính sổ."

"Người nói hừ nói vượn cái gì?" Thần Nam kinh ngạc nhìn hắn.

"Ta là thiên nhân tàn hồn, biết ta năm đó vì sao đã chết không? Bởi vì ta tưởng lại thuật biến, do thiên nhân thuật biến thành Thái thượng! Ta đã thất bại, phần thân toái cốt mà] phiêu tán tại trong thiên địa. Nhưng là, bây giờ ta đã cảm giác được, năm đó ta cũng không có hoàn toàn biến mất, đã thành công thuật biến. bất quá, ta chỉ là tàn hồn mà thôi, chánh thức trọng tổ thuật biến ra Thái thượng, đang ở trong tình trạng Giác Tỉnh. Hết thấy mọi người tu luyện quá Thái thượng vong tình lục đều đang tương dưỡng hắn, kể cả người, còn có các nàng!" thiên nhân tàn hồn điểm chĩa vào Thần Nam, cùng với bốn nữ trong hồ.

Thần Nam bán tín bán nghi nhìn hắn, Thái thượng..... thật sự có Thái

thượng không?!

Bất quá, trước mắt phải giải quyết, bất kể hấn có phải là phé hồn, bây giờ quan trọng nhất là giải quyết hấn, dù sao thiên nhân tàn hồn này lực lượng cũng phi thường cường đại, Thần Nam không muốn, nghĩ sẽ lưu lại hậu hoạn!

Tại đây mấy cổ hài cốt, thần gia bát hồn thủy chung không có lên tiếng. Mà là trong lúc Thần Nam cầm phương thiên họa kích đánh xuống đầu thiên nhân thì mấy hài cốt cùng tàn hồn, đều xuất ra tuyệt học, trong lúc nhất thời 1 dãy ba động kinh thiên phát ra, làm cho người ta đảm hàn!

thiên nhân bị nghiền thành phấn mịn, hoàn toàn hủy diệt, một cổ bồng bạc tánh mạng tinh hoa từ tàn hồn xuất ra, hội tụ tại Sinh mệnh nguyên tuyền.....

Tại thời khắc thiên nhân bị hủy diệt, Thần Nam bỗng nhiên cảm giác có ánh mắt ở vô tận trong hư không tựa hồ quét qua hấn Hấn nghĩ tới những lời nói lúc nãy của Thiên nhân, Thái thượng..... tựa hồ thật sự tồn tại!

Thần gia bát hồn, mấy cổ hài cốt cũng đồng thời tâm sinh cảm ứng, cùng phát ra một trận rít gào, tựa hồ đáp lại...sức mạnh kia! Rồi sau đó, bọn họ toàn bộ đắm chìm xuống hồ

giờ phút này..... trong hồ nước có một người, tựa như thu thủy đang từ từ đứng lên, thân ảnh phiêu diêu tựa như thiên sứ nhìn quanh rồi dừng lại nơi Thần Nam

Thần Nam đồng dạng khó có thể rời ánh mắt, cùng thân ảnh đối mắt thật lâu, bọn họ cứ như vậy lẳng lặng nhìn đối phương, tại giờ khắc này thời gian phẳng phát đình trệ. Vượt qua thì không, xuyên qua ngàn năm từ sâu thẳm trong trái tim phát lên tiếng gọi!]

Chương 387

Nhập quan

Thân ảnh mông lung mộng ảo trên Sinh mệnh nguyên tuyến, trên không, mây trắng phiêu du càng làm cho thân ảnh tuyệt lệ thêm nét quyến rũ, tiên tử đóa lẳng lặng đứng ở tiểu hồ.

Mặc dù thân ảnh mơ hồ, nhưng đôi mắt lại trong suốt sáng ngời vô cùng, tựa như 2 khỏa tuyệt thế mỹ ngọc lơ lửng ánh sáng ôn nhu tăng thêm nét lộng lẫy, làm dịu mát lòng người

Nhân sắc xinh đẹp tuyệt mỹ, chim sa cá lặn, khuynh thành khuynh quốc vẻ, như bách hoa đua nở, khó có từ ngữ nào có thể diễn tả được nét đẹp của nàng. Nàng như hòa mình vào thiên địa, cả người thấu phát ra khí chất mỹ tuệ. Nàng giống như vũ vật của tạo hóa mang nét đẹp hài hòa, thông tuệ

Thần Nam chăm chăm nhìn thân ảnh tuyệt mỹ nọ, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, giờ phút này lại một câu nói cũng nói không nên lời. Từng khổ công truy tìm, sát thần diệt ma, lên thiên giới xuống hoàng tuyến, nghịch chuyển thì không, truy tìm Sinh mệnh nguyên tuyến, hết thấy đều là vilàm sống lại người đang đứng trước mặt a!

Vũ hình, cái tên đã làm Thần Nam có vô tận cảm giác, đau thương, mừng rỡ, nó còn quan trọng hơn chính mạng sống của mình. Sẽ không có gì có thể xóa đi hình bóng đó trong tim Thần Nam

Từ khi sống lại cho đến giờ, Thần Nam đều cố gắng làm điều này, rất cực hạn cũng đợi được đến ngày này

Thân ảnh Vũ Hình ngày càng rõ rệt, ngàn vạn lời nói đều đọng lại, Thần Nam chỉ thốt lên 2 tiếng: " Vũ Hình....!!!"

Linh trí, hồn phách Vũ Hình ngưng tụ, trải qua biết bao gian nan cũng thành công

Vũ hình thật sự trở về

1 đôi mắt đê mê, lại rơi vài giọt nước mắt trong suốt, Miệng há ra nhưng không nói nên lời. Hồn phách nàng còn chưa tụ lại hoàn toàn, 4 người kia vẫn như đang ngủ say. Những gì 4 người kia trải qua thì như Vũ Hinh cũng đã trải qua

Nàng biết Thần Nam vì nàng đã làm rất nhiều chuyện, thiên ngôn vạn ngữ toàn bộ hội tụ tại ánh mắt.

Lúc này không nói cũng như ngàn lời nói. Hai người đứng chung 1 chỗ, tâm linh tương thông với nhau

Bốn nữ nhân nhìn về hướng Vũ Hinh, họ đã trở nên suy yếu. dù đang ngâm mình trong Sinh Mệnh nguyên tuyền nhưng họ cũng không thể hồi phục lại trong chốc lát

Thân ảnh Vũ Hinh càng trở nên rõ ràng. Nhưng Thần Nam nắm thử kéo tay nàng thì khựng lại phảng phất như xuyên qua không khí. Cái gì cũng không bắt được!

Hắn nhất thời sắc mặt biến đổi, sầm lo hỏi đạo: "Lần này..... Sao lại thế này?"

Từng xảy ra nhiều chuyện, cố gắng đến bây giờ, mọi chuyện vẫn như không, đối Thần Nam thật sự là đã kích quá lớn!

Phải có thời gian..... sinh mệnh sinh ra đâu thể nhanh như vậy....." Vũ Hinh tự hào rất suy yếu, nhưng rất thỏa mãn, rất hạnh phúc, rất vui mừng nhìn Thần Nam. Biết được Thần Nam vì nàng làm ra hết thảy, vũ Hinh cảm giác ngay cả bây giờ đi tìm chết, vĩnh viễn không thể sống lại, cũng không có gì tiếc nuối.

Ngắn ngủi nói mấy câu, làm cho Thần Nam trong lòng dửng dưng khởi một cỗ ôn nhuận nhiệt lưu, hắn biết vũ Hinh cũng không phải không thể sống lại, chỉ là phải thời gian, bây giờ hồn phách hay vẫn còn tàn hồn đây?. ở chỗ sâu linh hồn trong bốn nữ, cất giấu đầy đủ hồn phách vũ Hinh, nhưng là nếu tưởng toàn bộ tụ tập đi ra, vậy phải tốn không ít thời gian.

Bốn nữ giữ linh hồn vũ Hinh trong thời gian cùng biến dị sinh ra thân thể, các nàng cũng vẫn bình ổn, không hề biến mất trong khi Vũ Hinh

trọng sinh. Bất quá, vũ hình là hồn lực chính, trong lúc vũ hình hồn phách từ từ thoát ly mà đi, tinh thần các nàng suy yếu cũng là hiển nhiên

Nếu không có Sinh Mệnh nguyên tuyền hỗ trợ. Sợ rằng trong lúc Vũ Hình tái sinh thì tứ nữ đã diệt vong

Thần ma tinh hoa ngưng tụ mà thành tiểu hồ, tương yếu sáng tạo một người. Không chỉ có thời không đại thần ở chỗ này tu dưỡng, bốn nữ cũng ở chỗ này cuối cùng hoàn mãn thuật biến, làm cho linh hồn vũ hình hoàn toàn quy một.

Thần nam cảm thấy 1 niềm vui sướng dâng lên trong lòng

Cuối cùng, hắn mang theo vũ hình tàn hồn, bay ra thần ma đồ, đi tới bên ngoài thế giới.

"Oa nga, cha....." Y y cùng Không không bị bất ngờ, hai tiểu quý đang định bỏ nhà đi lần 2 thì bất ngờ Thần Nam hiện ra

Cách đó không xa. Mọi người chứng kiến Thần Nam bình an đi ra, cuối cùng cũng thở nhẹ ra một hơi. Hắn che dấu khí tức của Vũ Hình, mọi người cũng không có phát hiện ra nàng chỉ là hồn ảnh.

"Các nàng.....?" Thần gia mọi người nhìn không được hỏi.

"Các nàng không có chuyện gì, đều tu dưỡng trông đó....." Thần Nam bí mật hướng tứ tổ cùng ngũ tổ truyền âm, nói đơn giản vài câu, rồi sau đó mang theo vũ hình tàn hồn, chạy ra khỏi Nguyệt lượng, hướng Nhân Gian Giới bay đi.

"Cha, chờ với!" không khờ cùng y y sau đó đuổi theo sát, bọn họ lớn tiếng địa kêu: "cho con nhìn Vũ hình cô cô....."

Thần Nam mang theo vũ hình nhằm phía Bách hoa cốc, rồi sau đó lại nhằm phía Nhạn Đãng sơn, những địa phương mà họ từng đi qua đều bay qua 1 lần

Tại giờ khắc này, Thần Nam cảm giác tâm tụy tại bay lên, rốt cục đợi được vũ hình sống lại, tâm trạng hắn tràn ngập vui sướng.

"Oanh!"

Một tiếng kích chấn, vũ hình thân thể một trận phiêu diêu, Thần Nam cũng cảm giác như sét đánh, bọn họ cảm giác được trong thiên địa có cỗ lực lượng không lường được, tựa hồ tại bắt đầu Giác Tỉnh!

Bọn họ nhìn thoáng qua lẫn nhau, cuối cùng đồng thời nói: "Thái thượng!"

Không sai, đúng rồi, đúng là Thái thượng! Bọn họ cảm giác được Thái thượng lực lượng!

Trên cao cao 1 có 1 đôi mắt đang nhìn theo bọn họ. Lần này lực lượng vượt qua thời gian cùng không gian nhằm vào bọn họ, làm cho Thần Nam cùng vũ hình tại đây trong nháy mắt cảm giác được mối uy hiếp lớn lao

Rất lâu, rất lâu sau nó mới tan mất.....

Thái thượng, thật ra là loại tồn tại như thế nào? Chẳng lẽ thật sự cùng ngang cấp với thiên sao? hoặc hơn? Thần Nam tại giờ khắc này cảm giác được uy hiếp lớn lao, thậm chí có một loại lực lượng tuyệt đối sợ hãi! Loại... cảm giác này trước kia cho tới bây giờ chưa có từng có, hấn lần đầu tiên cảm giác tánh mạng mình ở trong tay đối phương! W^obach.bmsy.netAb2

Cùng lúc đó, tại thần ma lăng viên thần ma một trận rít gào, thần bí thanh niên nam từ dưới đất bay lên, đảo mắt nhìn quanh tựa hồ ngưng trọng tìm tòi cái gì!

Thần Nam cảm giác trong cơ thể cái... tàn toái Thái thượng Thần Nam linh hồn, đang từ từ địa trọng tổ, hấn cười lạnh, trong nháy mắt xuất hiện tại thần thức

Khi hấn trở ra thì phát hiện thần sắc vũ hình lộ vô cùng sầu lo.

Từ lúc vũ hình tàn hồn sống lại đến bây giờ, bọn họ cũng không có nói chuyện với nhau nói mấy câu, nhưng là hai người tâm cũng liền tâm, có thể từ trong ánh mắt cảm nhận dc suy nghĩ của đối phương

Vũ hình không nên lo lắng, vị Thái thượng đã hoàn toàn tịch diệt, mọi người không nên sầu lo."

Mặc dù nói như vậy nhưng Thần Nam liền đưa Vũ Hình trở lại Thần ma đồ để chờ nữ hồi phục thì tiếp tục trùng tổ hòn phách của Vũ Hình

Trừ phi Thái thượng có thể phá thần ma đồ, nếu không thì không thể thương tổn tới vũ hình, đối với thiên bảo hấn rất tự tin! Đồng thời, nơi này có thành gia bát hồn, còn có tàn hồn mấy lão Thái cổ và mấy bộ hài cốt giữ nhà, Thái Thượng muốn phá Thần ma đồ thì trước tiên phải đánh bại mấy người này.

"Không ổn!"

Trở lại Nguyệt lượng, Thần Nam tự nghe được tiếng la của thần gia đệ tử.

"không không cùng y y bị Đức Mạnh bắt giữ!"

Thần Nam giận dữ mà cười, đức mạnh thật sự là ngu xuẩn, dám làm ra chuyện như vậy, chẳng lẽ hấn không biết thần gia bây giờ có ba thiên giai cao thủ sao?

"Đức mạnh nói tử mĩ muốn thu bọn họ làm đồ đệ."

Thần Nam giận dữ, quát: "Thu đồ đệ cũng không tới phiên hấn a!"

Phía sau, bốn tổ cùng ngũ tổ đều đã đi tới, tứ tổ nói: "Đức mạnh là bị bắt bớ! Hấn không biết dụng cái gì biện pháp, ngay cả pháp tổ đều tới đệ ngũ giới! Nghe nói, tình thế đệ ngũ giới thay đổi. Hấn khởi bạo phát ma tính cũng với 1 người bạn đã thức tỉnh của hấn đã làm náo động. Chờ Đức mạnh muốn kéo mọi người xuống nước, muốn cho chúng ta đi trợ trận"

Tuy nhiên có 1 sự kiện kinh thiên đã xảy ra

Hắc Khởi bị trọng thương làm cho tình hình 2 bên mất cân bằng nên Thái Cổ nhất quân vương đã tìm viện trợ từ 1 người bạn đã ngủ say của mình

Đức mẫnh không muốn cùng đối phương hỏa binh, vì bảo tồn thực lực, như thể mở đệngũ giới chi môn, tương thái cổ đệ nhất quân vương, đệ tam quân vương, cùng với thần bí cao thủ do đệ nhất quân vương gọi tới cùng vào Nhân Gian Giới!

Có thể tưởng tượng, cuộc chiến giữa các cao thủ mẫnh nhất các giới tất nhiên sẽ dẫn đến sinh linh hi sinh vô số, tất nhiên muốn cho Nhân Gian Giới hóa thành Tu La địa ngục. Thần gia lại từng diệt giết qua mấy, vị thái cổ quân vương, cùng hắc khởi là đại địch, chắc chắn sẽ là mục tiêu của bọn họ

Đức mẫnh thật sự thái hèn hạ vô sỉ, dẫn ba thái cổ tiến nhập nhân gian! đem đại họa từ đệ ngũ giới dời sang nhân gian

Đao kiếm đằng sát khí, hàn chiếu sáng thiết y!

Trên nguyệt lượng, tất cả thần gia đệ tử, đều thân mặc chiến giáp, cầm trong tay thần binh, chuẩn bị quyết chiến! Trong đó, mộng khả nhi vì đứa nhỏ, cùng đạm thai tuyền dung hợp, tại hai người dung hợp trc, các long vũ, vi tiểu công chúa cũng đi.

Chương 388

Người Tốt a!

Trong Đố gia huyền giới, huyết quang ngập trời trên không trung của mảnh vỡ tàn phá thế giới này, vô tận oan hồn kêu rên, vô tận sát khí nơi này bắt đầu khởi động, phía trong Không Gian Chi Môn, sinh mệnh ba động không ngừng ngấm tỏa ra.

Cũng không biết các cường giả của đệ ngũ giới rốt cuộc đã huyết sát bao nhiêu sinh linh??!!, Không Gian Chi Môn mới mở này quả thật thần bí khó lường. cách mở đường này không thể nghĩ ngờ là một loại thủ pháp vô cùng tàn nhẫn, dùng phương pháp sinh mệnh hiến tế để thông hành hai giới, thủ đoạn máu tanh độc ác làm cho người ta phát sợ.

Đức Mạnh vốn liên kết ngũ đại thiên giai cao thủ một phương, nhưng không chống được cơn giận của bảy vị thái cổ quân vương đệ ngũ giới cuối cùng bị lão Đại trong thất quân vương giết một người, thần bí cường giả hoán tính đánh bị thương nặng một người.

Đây cũng là nguyên nhân Đức Mạnh tâm sinh độc kế, bọn họ không muốn cùng đối phương ngạnh đấu, quyết định dẫn mối họa đó, để cho cường giả Nhân Gian Giới hứng chịu cơn giận đáng sợ của quân vương!

Giờ phút này, Đức Mạnh một phương mấy người, đang chờ đợi tại Không Gian Chi Môn bên cạnh, bọn họ đã tới, nơi này thấu phát ra sát khí tận trời! thần sắc ngưng trọng nhìn kỹ không gian chi môn khi đó.

Lúc bắt đầu, bọn họ căn bản không định tử thủ nơi này, dựa theo kế sách của Đức Mạnh, nhất định phải dùng hết một tia lực lượng cuối cùng của thần gia, muốn cho thần gia làm vật tế! Bởi vì hắn biết, thái cổ thất quân vương hận thần gia nhiều hơn bọn họ, Thần Nam giết 3 cường giả trong thất quân vương, cừu này hận này bật cộng đái thiên (không đội trời chung)

Ngoài ra, Đức Mạnh biết Nhân Gian Giới còn có kỳ nhân ẩn phục - thiên gia cường giả, như với lực cường đại của ma sư, còn có đỉnh

cấp cao thủ nhân vật thần bí khó lường, không thể suy độ sâu cạn, tiêu diệt thanh thiên hóa thân ẩn sau thần ma lăng viên.

Dựa theo kế sách của Đức Mạnh, bọn họ tiến vào Nhân Gian Giới sau, sẽ hoàn toàn ẩn phục, mặc kệ những người khác như thế nào tranh sát chiến đấu.

Nhưng, cuối cùng kế hoạch phải thay đổi. Bởi vì, Đức Mạnh cùng bọn họ mấy người phân tích lại, nghĩ, hiểu được làm như vậy sợ rằng họ hoàn toàn chọc giận cường giả Nhân Gian Giới, dụng tâm hiểm ác của bọn họ ai nấy đều thấy được. Nói không chừng ma sự, còn có thần bí thanh niên không thể suy đoán kia, trực tiếp tính sổ bọn họ.

lão Đại lâm đạt của bọn Đức Mạnh, cuối cùng quyết định tử thủ ở Không Gian Chi Môn này. Dù sao đây là một cá chướng ngại thiên nhiên, nếu có thể phòng thủ tốt, tự nhiên có thể khiến đối phương bị thương nặng, mà đến lúc đó đợi được thần gia cho người đến viện trợ, liền có thể lấy được ưu thế chủ động lớn lao, như vậy cũng không hoàn toàn chọc giận Nhân Gian Giới.

nhưng mà bởi vì bọn họ nội bộ ý kiến không thống nhất, đã trì hoãn một đoạn thời gian rất dài, để lão đại trong Thái cổ thất quân vương tiến thẳng tới đây!

Lâm đạt tuyệt đối là một thiên giai cường giả hùng mạnh nhất, phải biết rằng tại những cuộc đấu trước kia của hắn thì mỗi lần đều là hắn cầm chân sở tương Ngọc lại. Hắn xưng chí tôn tại đệ ngũ giới, là một tuyệt đỉnh cao thủ, từ sau thời Thái cổ

Bất quá, đối mặt với kẻ đang dần khôi phục công lực, Thái cổ đệ nhất quân vương, hắn đang dần chống không nổi, cảm thấy bất lực

Tại trước Không Gian Chi Môn, Thái cổ thất quân vương lão đại Sở Tương Ngọc đột phát cuồng bạo, được thêm 2 vị quân vương thái cổ trợ lực, suyển nữa phá tan hoàn toàn lớp phòng thủ của bọn người Lâm Đạt

Tuy nhiên, bởi vì không thể dồn toàn lực xuất thủ nên Sở Tương Ngọc ba người lại bị bức quay về phía trong không Gian Chi Môn

Đương nhiên, ba vị thái cổ quân vương cũng không phải không có thu hoạch. Đánh Pháp tổ vốn được Đức mãnh lôi kéo đến nơi này thụ thương nặng, còn có 1 vị cường giả phe Đức Mãnh hoàn toàn lâm vào hôn mê, ko thể hồi phục chiến lực.

Lúc Thần Nam cảm phương thiên họa kích đến thì song phương đang trong giai đoạn giằng co quyết liệt

Mặc dù, chứng kiến tình huống không xấu như trong tưởng tượng. Nhưng Thần Nam tâm tình vẫn như cũ không nhẹ đi chút nào. Hắn âm trầm nghiêm mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Đức Mãnh. Trên không trung vô tận sát khí bắt đầu tỏa ra, Thần Nam tóc dài cuồng loạn tung bay như ngọn lửa địa ngục đen ngòm

Một cỗ vô hình "Thế" bao phủ lên trên người Đức Mãnh, làm cho y run rẩy. Càng làm cho không khí tại đây vô cùng khẩn trương

"Thần huynh người hiểu làm ta rùi....." Đức Mãnh tâm tư nở nụ cười, bất quá, nhìn thế nào cũng toát lên vẻ giả dối của hắn

"Đức Mãnh người thật thái quá !" Nói đến nơi đây, Thần Nam vung cây tuyệt thế hung kích lên, Mũi kích bén nhọn chỉ vào ngực Đức Mãnh, cách xa ko đầy nửa thước, sát khí băng lãnh tỏa ra

"Đúng là một thanh tuyệt thế thần binh! xem ra nó chính là tuyệt thế thần thiết uy chấn đệ ngũ giới, trước kia từng bị tưng tán đức bổ luyện thành cỗ mâu uy chấn thiên hạ đây mà, hôm nay thành chiến lợi phẩm của Thần huynh, luyện chế thành phương thiên họa kích, càng lợi hại hơn 1 bậc!" lão Đại lâm đạt phe Đức Mãnh nở nụ cười giải vây đ: "Thần huynh, đã sớm nghe nói qua đại danh của huynh, mười lăm năm trước chúng ta từng liên thủ đối địch, hôm nay đến lúc có thể cùng nhân vật như Thần huynh kề vai chống địch thật sự sáng khoái a!"

Pháp Tổ bị trọng thương phía sau phi đến bên cạnh thần nam. Pháp tổ buồn bực vô cùng, vô có bị Đức Mãnh lôi kéo đến đây, kết quả cuối cùng suýt nữa trở thành vật tế, thương thế trước mắt cũng ko đến nỗi nghiêm trọng như tưởng tượng, nhưng cũng cần tĩnh dưỡng 1 thời gian dài

"Thần huynh cần thận a! sở tương ngọc phi thường đáng sợ!" Pháp tổ muốn rời khỏi nơi này, nhưng là hắn cảm giác bị một cỗ vô hình "Thế" bao phủ, hiển nhiên lâm đạt không muốn rời khỏi nơi này

Lâm đạt mặc dù có ý hóa giải mâu thuẫn cùng với Thần Nam, nhưng là lại bị một người cùng phe phá hủy. Người này tên là mã tư, hắn hết sức không hài lòng việc Thần Nam dụng phương thiên họa kích như thế chỉ vào ngực Đức Mạnh, nhin không được cất tiếng nói lớn: "Thần huynh, người cầm hung kích chỉ mãi như vậy mà không mệtsao, nếu ko để xuống e là ko còn kịp nữa đâu"

"Người tưởng ta ko dám?" Thần Nam lạnh lùng hỏi lại.

"lời ta nói là ai thì người đó phải tự biết, lời ta nói ko thể lung tung, người thì cũng ko thể nào chém lung." Mã tư lạnh lùng trào phúng 1 câu. hắn biết, Thần Nam từng giết qua ba vị thái cổ quân vương, sở tương ngọc xuất hiện chính là đại địch của thần gia đích, hiện tại thời khắc này phải lựa lời mà hợp tác với họ mới đúng lẽ, sao lại vô lễ thế ?

Thần Nam dùng hành động trả lời hắn, trong nháy mắt pháp khí hư không, trực tiếp chém về phía Đức Mạnh, hung kích lạnh lẽo chém đứt cánh tay trái của Đức Mạnh

Lần này bởi vì Đức Mạnh thật sự hiểu rõ Thần Nam làm j, lúc Mã Tư đang nói chuyện hắn đã đứng lên rất nhanh tránh né, dùng một cái cánh tay đỡ để tránh bị cắt làm đôi, bởi vì một khi sức mạnh của bản nguyên thời không bộc phát ra, thì hắn sẽ nhanh ko thể tưởng tượng được

Thần Nam cũng không có truy kích Đức Mạnh, phương thiên họa kích thẳng tắp nhắm hướng mã tư bổ tới, lực lượng sức mạnh bản nguyên thời gian và không gian cùng xuất ra cầm cố trên phương thiên họa kích, không gian bị giam cầm, thời gian tại giatốc, trong nháy mắt đã đem Mã Tư không có phòng bị chia làm hai nửa.

Tuyệt thế hung kích lực mạnh, phá tan thân thể của Mã Tư!

Lâm đạt cùng Đức Mạnh vội vàng triển khai tuyệt học thần thông tương trợ, cuối cùng cũng tiếp được 1 kích của Thần Nam

Mã Tư kêu thảm, hợp lại thân thể, quanh thân thấu phát ra một cỗ Thế vô cùng cường đại, hấn bốc lửa giận lên cực điểm, như thế nào cũng không có nghĩ đến, Thần Nam tại thời khắc này lại xuất thủ

"Đáng chết, ta muốn giết ngươi!" Mã Tư phần nộ rít gào, muốn cùng thần nam tử chiến

"Lão Nhị, đại địch trước mắt, không nên xúc động! hồi nãy là ngươi không đúng, ngươi không nên khiêu khích thần huynh đệ!" Lâm Đạt giữ lại làm cho Mã Tư ko thể nào động đậy

"Nhị ca không nên, là ta có lỗi với thần huynh trước." Đức Mạnh mặc dù lửa giận mãnh liệt, nhưng là bây giờ không phải lúc cùng Thần Nam trở mặt, đành giả bộ khuyên giải, nháy mắt với Mã Tư

hung kích trong tay Thần Nam thẳng tắp chỉ vào Mã Tư, cả người thấu phát ra vô tận sát khí.

Ý tứ rất rõ ràng: ngon thì lại đây!

Tuyệt đối kiêu ngạo vô cùng cuồng vọng!

Mã Tư suýt nữa nổi giận công tâm hôn mê, đi tới, nhưng cuối cùng hấn nhìn nhìn Lâm Đạt cùng Đức Mạnh, vẫn còn nhẫn nhịn được.

Thần Nam đã sớm nhìn chính xác điểm này, tại đây đánh nát thân thể bọn họ, còn không để cho bọn họ trở mặt. Nếu có thể xả một ngụm ác khí, vì cái gì mà không làm đây?!

"Nếu là hiểu lầm, ta đây sẽ không truy cứu nữa." Thần Nam nói, suýt nữa làm cho Mã Tư thổ huyết. "Đức Mạnh huynh, Không Không cùng Y y thả ra đi, ta không muốn bọn họ cuốn vào trong trường thị phi này."

Đức Mạnh mặt dày nói: "Ta đảm đương chức sư phó của hai người con này, quả thật có chút ủy khuất cho bọn họ, ta vốn muốn cho lão Đại Lâm Đạt của chúng ta dạy, nếu thần huynh không vui, vậy để cho bọn họ cùng ngươi trở về đi. Nhưng mà, hai người con trai này hoạt bát thái quá, tiến vào nội thiên địa của ta, chạy nhảy, bẻ gãy không

còn hình dáng gì nữa. Gần nửa ngày, làm cho ta cảm giác có chút không thoải mái, thật không biết bọn họ làm cái gì, quả thật là tiếm lực vô cùng a."

Đức Mạnh mở nội thiên địa, hét thảm một tiếng, thiếu chút nữa hôn mê,!

"Oa nga, Đức Mạnh thúc thúc tới, người thật sự là người tốt!"

"Đức Mạnh thúc thúc, người thật tốt a, tự nhiên có nhiều lễ vật thật là tốt như vậy!"

Yy cùng Không Không hai tên tiểu tử kia, cùng nhau chạy loạn bên phiến nội thiên địa gãy nát. hình dáng ở chỗ này vốn là tiên cảnh giờ đã loạn thất bát nhát, rõ ràng có thể thấy hai tên tiểu tử lấu lĩnh kia được tiện nghi không ít!

Mặt Đức Mạnh đã chuyển xanh!

Không phải vì nội thiên địa bị hai người con trai lật tung lên, chủ yếu là ở bên trong thiên địa bên bờ giải đất hỗn độn băng nát, địa vực từng bị hấn hạ hơn mười tám đạo phong ấn, hoàn toàn đã rộng mở!

Bị phong ấn ở bên trong là mầm móng của nội thiên địa bốn nguyên lực lượng, tất cả đều biến mất không thấy nữa!

Trong suốt vô tận năm tháng, những mầm móng của nội thiên địa bốn nguyên lực lượng bị Đức Mạnh thu tập của cường giả đã chết, hẳn tưởng ngày sau khôi phục lại đỉnh trạng thái thì sẽ luyện hóa, hoàn toàn dung nhập vào nội thiên địa của mình, để tiểu thế giới của mình phát triển vô hạn. Nhưng bốn nguyên mầm móng lực lượng của cường giả đã chết, toàn bộ..... bị hai tên tiểu quỷ thôn phệ hết!

Năm đó, vì tàn phá thế giới thái cổ thất quân vương tới Nhân Gian Giới đại chiến "Thương Thiên", bọn họ bảy người có một bộ bí pháp, bảy người đều thu thập bốn nguyên mầm móng lực lượng nội thiên địa của cường giả đã chết, tăng tu vi cho chính mình.

Những thứ Đức Mạnh cất dấu, mặc dù xa xa không có khả năng cùng so sánh với tàn phá thế giới, nhưng là vẫn là một cái bảo tàng thật lớn

a!

Không muốn nghĩ, tâm huyết tích trữ lâu ngày đã bị hai tên tiểu quỷ hủy đi một lúc, thật sự làm cho hắn nổi giận mà!

Thần Nam cũng cuồng tiếu, hắn như thế nào cảm ứng không được biến hóa hai tên tiểu tử kia? Trong tiểu thiên địa bọn chúng, tràn ngập vô tận linh khí, tiểu thể giới của bọn chúng đã phát triển lên rất nhiều lần, có tiềm lực khổng lồ đợi bọn chúng sau này luyện hóa.

Hai tên tiểu tử kia hiển nhiên cũng tự biết đã lấy được chỗ tốt lớn lao, vô cùng hoạt bát chạy tới bên cạnh Thần Nam.

"Oa, cha, ôm một cái!" Như tiểu tinh linh y y đắc ý cười, nhào đến lồng ngực Thần Nam.

Không Không cũng không cam lòng yếu thế, từ từ bò lên trên vai Thần Nam, một cách tinh quái nhìn Đức Mạnh làm mặt quỷ, nói: "Đức Mạnh thúc thúc cảm ơn người a, không cùng người chơi nữa, cha tìm tới chúng ta rồi, chúng ta phải về nhà đây."

Y y không quên ngây thơ, mở mắt to, cảm tạ nói: "Đức Mạnh thúc thúc cảm ơn lễ vật của người a!"

Đức Mạnh đích sắc mặt trong phút chốc thay đổi mấy lần, hắn do dự muốn hay không lập tức trở mặt, nhưng cuối cùng nén xuống! Hắn quyết định ngày sau hoàn toàn luyện hóa hai tên tiểu tử kia, vậy thì bảo tàng cuối cùng là thu trở về!

Thần Nam đã cảm giác được sát ý Đức Mạnh, bất quá, hắn trong lòng cũng cười lạnh, nhìn xem rốt cuộc là ai giết ai! Hắn quăng 2 tên tiểu quỷ tinh nghịch vào nội thiên địa, và không quên nghiêm trọng cảnh báo chúng không được quậy phá, dính liếu vào chuyện này

"Oa, Cha ah, nội thiên địa của người đúng là bảo bối a!, hơn hẳn chỗ lộn xộn đó của thúc thúc Đức Mạnh, hơn của chúng con rất nhiều, ở đây dường như có một sức mạnh cực kỳ lớn, tựa hồ là một bảo tàng bị chôn sâu!". Hai tiểu quỷ đồng thời kêu lên

Thần Nam rất hài lòng với nhãn lực của 2 đứa nhỏ, đồng thời điều 2

tiểu tử kia nói đã nhắc nhở hân, có thời gian thì sẽ luyện hóa tàn phá thế giới thử

"Oanh!"

Một tiếng kịch chấn!

Phảng phất như long trời lở đất

Một tiếng hét lớn truyền khắp nhân gian giới: "Ai dám cùng sở tương ngọc ta đánh một trận?"

Thái cổ thất quân vương đệ nhất nhân rút cục cũng vọt ra, tuy tên có chữ ngọc nhưng cả người giống như được đúc từ hắc thiết cổ đồng, thân thể hùng mạnh phát ra màu đen sẫm, lóe ra thứ ánh sáng đáng sợ!

Y với 2 tay không đứng ở Không Gian Chi Môn, cả người như 1 món thần binh sắc bén nhất!

Tứ tổ, Ngũ tổ, Nam cung tiên nhi, MKN cùng Đạm thai tuyên hợp thể, bao phủ 1 lớp ánh sáng huyền ảo quanh mình cũng đến

Đại chiến sắp bắt đầu!

Chương 389

Sở Tương Ngọc

Tại nội thiên địa của thần nam ko có đóng cửa, Không Không và Y Y có thể thấy tất cả mọi chuyện phát sinh bên ngoài

Haitên tiểu quỷ thấy hợp thể của Mộng Khả Nhi và Đạm Thai Tuyền, lập tức tinh nghịch thè lưỡi, nghịch ngợm trốn ra khỏi nội thiên địa, hướng đám mây sắc sỡ trên không trung bay đi

"Mụ mụ xinh đẹp, các người cũng tới, Y Y rất nhớ người đó nha!" Y Y như tiểu tinh linh, bay lên bầu trời, mở rộng đôi tay nhỏ bé tí, cặp mắt to mấp má ko ngừng lay động, nũng nịu kêu lên: mụ mụ xinh đẹp cho con ôm 1 cái!"

Trên không trung là mỹ nhân có tư tưởng Mộng Khả Nhi, cũng có đồng thời thần thức Đạm Thai Tuyền, đích thị là hợp thể của 2 người, đều là mẫu thân của 2 đứa trẻ, những đám mây che lấp đi chân dung tuyệt sắc của nàng, nhưng một đôi mắt như làn thu thủy để lộ ý tứ trách móc đan xen cả yêu thương của nàng

Bàn tay khẽ động, một bộ quần áo tinh tươm màu trắng đã thay thế vào chiếc áo màu lục sẫm đã dơ trên người YY, rồi sau đó 1 cỗ lực lượng nhu hòa bao vây lấy đứa trẻ, đưa đến cạnh người

Y Y nở nụ cười, cao hứng nắm lấy ống tay áo, tựa hồ chưa phát giác ra có điều quái dị trên hợp thể, hiển nhiên nó không phải lần đầu tiên chứng kiến, nó biết hai người, có khả năng phân li và hợp lại.

Không không cũng làm như là 1 đứa trẻ ngoan, bay lên không trung, ngọt ngào kêu lên: "Con yêu mụ mụ nhất, Không Không rất cuộc cũng nhìn thấy mụ mụ, mụ mụ càng ngày càng đẹp à nha? làm hại Không Không cũng ko dám nhận người!". Đứa trẻ này, cũng hoạt bát chạy đến một bên hợp thể, nắm lấy tay áo.

Haitiểu tử này thật sự làm cho người ta có cảm giác vừa yêu vừa giận, mới tí tuổi mà lại tinh nghịch bỏ nhà ra đi, làm cho mọi người lo lắng, miệng thì lúc nào cũng nói lời ngọt ngào. Quả thật là 2 tên tiểu

quý

Xaxa, truyền thuyết thái cổ Thất quân vương đệ nhất nhân sở tương ngọc, uy lẫm thiên hạ, khí thôn sơn hà, một người một quyền cùng với mấy vị thiên giao cao thủ ngạnh đấu, đồng thời, bộc phát ra một cỗ lực lượng ba động vô cùng khủng khiếp

năng lượng cuộn cuộn một cơn lốc, như nộ hải cuồng đào hướng bốn phương tám hướng phát ra, ngoài xa liên miên không dứt nhiều ngọn núi tựa như phá toái, rất nhanh tan rã sau đó sụp đổ hoàn toàn biến

Cảnh tượng rất kinh khủng, làm cho người ta kinh hãi!

Sức mạnh vô cùng cường hãn, lớn khủng khiếp, Lâm Đạt, Mã Tư Đức Mạnh, cùng với Pháp Tổ Trọng thương đồng thời xuất thủ tương trợ nhau mới ngăn lại được

Lực bạt sơn khí thể kinh nhân

Sở tương ngọc quả nhiên là một tuyệt đại ma vương cái thể!

Thần Nam thấy thảm giết mình, người này không hổ là thái cổ Thất quân vương đệ nhất nhân, Thân cao một trượng rưỡi, giống như một thiết tháp, cả người thấu phát ra một "thể" kinh nhân, tựa như có uy lực ép cả thiên hạ, thể hiện duy ngã độc tôn

Năm đó, người thống lĩnh Thái cổ Thất quân vương, nhận lời mời của Ma chủ từ đệ ngũ giới đến, Tại nhàn gian giới đại chiến với Thương Thiên bảy ngày bảy đêm, cuối cùng cũng diệt sát được địch nhân của mình

Trận chiến ấy ma chủ, độc cô bại Thiên gặp phải cường địch khác, nên không có xuất hiện tại trận chiến đó. Mặc dù có Nhân Gian Giới cao thủ tương trợ bọn họ, nhưng sở tương ngọc cùng hắc khởi mới là chủ lực chính, có thể nói bọn họ đánh một trận danh chấn lục giới, sau đó không ai không biết đến tuyệt đại phách vương sở Tương Ngọc và cái thể quân vương Hắc Khởi

Sở tương ngọc ánh mắt băng lãnh, như hai thanh lợi kiếm nhất vượt qua thời không xuyên thấu hướng đến Thần Nam, 2 đạo quang mang

đáng sợ đó, tại không trung bộc phát ra trận trận sấm gió rền vang.

Thần Nam cử phương thiên họa kích nghênh đón, hai đạo quang mang hung dữ cùng hung kích chạm vào nhau, phát ra trận trận âm thanh rền vang. Bởi vậy có thể thấy được sở tương ngọc rất cuộc, đáng sợ đến mức nào

Một ánh mắt tầm thường cũng có thể là cú giết người!

"Thật đáng sợ nha, thật sự là tuyệt thế đại hung nhân!" Y Y cầm lấy tay áo của hợp thể, có chút lo lắng nói: "Hắn muốn gây phiền toái với cha!"

Không không cũng xen vào: "Chờ ta lớn. Nhất định sẽ đánh bại hắn!"

Sở tương ngọc đôi mắt hồi chuyển, nhìn thấy 2 đứa trẻ, trong đôi mắt tinh quang bạo thiểm, cả kinh nói: "Những người trong truyền thuyết..... quả nhiên thật sự chuyển thế!"

Hắn chính là Thất quân vương đệ nhất nhân, kiến thức đương nhiên uyên bác vô cùng, tự nhiên biết đại long đao, liệt không kiếm, Hậu Nghệ Cung có lai lịch rất lớn. Trong truyền thuyết đó đều là khôi bảo, chính là những người mạnh nhất thời đó, sau khi chết đi lại bị hậu nhân luyện thành cối bảo.

Đó là những chiến hồn mạnh nhất thiên địa, đứng ở những vị trí cao nhất mặc dù đã trải qua nhiều đời thần thoại, nhưng bất diệt cho thân của họ vẫn còn tồn tại mặc dù những người cùng thời đã tịch diệt

Truyền thuyết thì những người này sẽ có 1 ngày hội tụ trở về ! Lúc ấy, sở tương ngọc còn chưa tin, nhưng ở trong lòng hắn vừa thông suốt trăm mối nghĩ, biết có 1 sự việc chấn kinh thiên hạ, đang âm thầm phát sinh

Đại long đao, liệt không kiếm, Hậu Nghệ Cung xuất hiện khi hắn còn chưa có sinh ra,

"Có ý tứ!" Sở tương ngọc mặc dù khiếp sợ, nhưng cũng không e ngại.

Hán chính là tuyệt thế cao thủ sau thời Đại long đao bị diệt tuyệt, hán tưng vào thực lực của chính mình, cùng với Ma chủ, Thời không đại thành đều uy chấn lục giới vô địch thủ. Mặc dù các cao thủ tuyệt đỉnh trước thời Phá diệt quay về thì hán cũng đủ tự tin cùng họ tranh phong

Hơn nữa, hán chờ đợi các đại cao thủ đó có thể trở về, như vậy hán mới có cơ hội ẩn chứng sức mạnh võ công, rốt cuộc, thời kì nào mạnh

"Oanga, người này thật hung dữ, tự nhiên nhìn chúng ta như vậy!" Đáng tiếc, hai tiểu tử kia, mặc dù có j đó tinh quái, nhưng căn bản không có khả năng nhớ lại quá khứ khi xưa, sinh ra thì coi như là sự khởi đầu mới hoàn toàn quên đi quá khứ chỉ có chiến hồn lực cực mạnh hội tụ từ từ phục nguyên

Cuối cùng, cái thể quân vương sở tương ngọc, lại hướng ánh mắt băng lãnh về phía Thần Nam

Có thể trở thành cha của 2 đồ đảng, tuyệt đối ko phải người thường? Có thể giết chết ba vị thái cổ quân vương, ko phải là may mắn?

Hán lạnh lùng nhìn kỹ Thần Nam, ánh mắt sắc bén tựa hồ xuyên thấu vào thân thể hán, nhìn thấu linh hồn hán, cuối cùng hán lớn tiếng rít gào : "Người là Thần Nam?"

Thanh âm lạnh lẽo làm cho lòng người run sợ, bọn người đức Mạnh tất cả đem công lực tăng lên đến cực hạn, chuẩn bị sẵn bắt đầu cuộc đại chiến. Bọn họ đối với đệ nhất nhân này có 1 niềm kiêng kỵ quá sâu nặng ! Sợ hán bạo khởi sẽ tàn công hết thảy mọi người

"Hồng....."

Một tiếng rống to, sở tương ngọc thân hình bỗng trở nên to lớn đứng lên, trong phút chốc như đỉnh thiên lập, mái tóc dài màu đen tung bay giỡn bầu trời, con người thật lớn lạnh lùng nhìn chằm chằm Thần Nam, nói: "Quả nhiên có chút bản lĩnh, nếu là kẻ khác có lẽ nhìn không ra bản lĩnh của người, quả thật không đơn giản a!"

xem ra thái cổ đệ nhất quân vương cũng không có coi thường Thần Nam, tựa hồ rất coi trọng.

Phíasau, trong Không Gian Chi Môn huyết quang tận trời, tánh mạng khả năng kịch liệt bắt đầu khởi động, hồn ảnh tại chung quanh không ngừng kêuren giãy dụa.

Lâm đạt kêu to: "Không Gian Chi Môn có lẽ đã tích tụ đủ tánh mạng khả năng, mặt khác hai người cũng tương lao ra tới. Khoái, mọi người cùng tiến lên, đối phó sở tương ngọc, tương chi bức hồi Không Gian Chi Môn nội!"

Lâm đạt, mã tư, đức mãnh, pháp tổ, tứ tổ, ngũ tổ, Thần Nam đồng thời vọt đi tới.

Mộng khả nhi cùng đạ thại tuyến dung hợp cơ thể, mục chính chủ yếu là tìm kiếm không không cùng y y. Hôm nay đã nhìn thấy hai người con trai rồi, nàng cũng không có gia nhập chiến trường. Mà là đứng ở một bên xem cuộc chiến, đồng thời không ngừng canh chừng hai tiểu tử kia.

Sở tương ngọc cái thể ma khu, mặc dù vô cùng khổng lồ, nhưng là tốc độ như tia chớp, tại không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh thật lớn, liên tục phóng ra chưởng lực khủng bố, làm cho lâm đạt, tứ tổ, đức mãnh liên tục bị uy hiếp có mấy lần suýt nữa bị tan thân!

năng lượng ba động Ngập trời, bao phủ chung quanh sở tương ngọc, phảng phất như một cây đuốc đang rực cháy, làm cho hấn càng thêm dững mãnh vô địch.

Quả là một thiên giai cường giả vô địch, vô cùng cường đại.

Lâm đạt, đức mãnh đều khiếp sợ, bọn họ không biết đối phương vì sao tại trong phút chốc mà công lực bỗng nhiên tăng lên cự đại! Quả thực không thể thắng nổi a!

Đức mãnh rất cực nghĩ tới vấn đề đáng sợ, giật mình hô: "Sở tương ngọc..... chẳng lẽ..... chẳng lẽ người đã hoàn toàn khôi phục đỉnh lực lượng nguyên khí khi xưa?"

"Đỉnh? Còn chưa đến!" Sở tương ngọc cười lạnh, ma khu khổng lồ, thấu phát ra ma diễm ngập trời, âm thanh hấn lạnh lùng nói: "Bất

quá, tiêu diệt một quân vương cao thủ, hấp thụ được sức mạnh của hắn, cũng làm cho ta khôi phục không ít nguyên khí!"

Tại chiến trận đệ ngũ giới, sở tượng ngọc cuồng tính đại phát, trực tiếp tiêu diệt phe đức mãnh, và hấp thụ lực lượng sức mạnh của họ.

Quả nhiên không hổ đệ nhất nhân trong thái cổ thất quân vương, tất cả mọi người đều có cảm giác áp lực khủng bố. Sở tượng ngọc tựa hồ phá lệ chú ý Thần Nam, một đôi bàn tay to phảng phất có thể xuyên qua thì không, Thần Nam nắm trong tay thì không bốn nguyên lực lượng, nhưng lại không thể thoát khỏi cặp ma thủ kia, thủy chung bị đối phương truy đấm.

Thần Nam cảm giác một tòa thần sơn phảng phất áp tới trên đỉnh đầu hắn, càng ngày càng chậm dần, hắn kêu to không ổn, cái thế quân vương này lại muốn đối phó hắn, tình thế này sớm muộn gì cũng gặp nguy hiểm.

Đắm chìm tại vô tận thần thức, rất nhanh cảm ứng được Thái Cực thần ma đồ, Thần Nam ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu to, gọi thần bí khó lường thiên bảo đi ra.

Thần ma đồ Thật lớn, tại trong phút chốc đột nhiên bao phủ bầu trời, công kích thẳng tới sở tượng ngọc tại, hắn trong nháy mắt bay đi ra ngoài, làm cho thân thể cao lớn tại bầu trời trên liên tục quay cuồng, chật vật không thôi.

Thần Nam cũng là chấn động, hắn cảm giác được thần ma đồ rung động, nhưng lại không có cách nuốt được đối phương, gần như bị đẩy đi ra ngoài mà thôi, có thể tưởng tượng đối phương mạnh đại khủng bố!

"Hồng....." Sở tượng ngọc trong ánh mắt phát ra lưỡng đạo kỳ quang, lớn tiếng hồng khiêu nhìn kỹ thần ma đồ, cuối cùng tại không trung lưu lại từng đạo tàn ảnh thật lớn, từ bốn phương tám hướng đem Thần Nam vây quanh, rồi sau đó từ từ ép tới gần.

Hắn hoàn toàn sử dụng sức mạnh thiên gia cao thủ, tựa hồ đối với thần ma đồ cùng Thần Nam có cảm giác hứng thú vô cùng, tập trung tấn công Thần Nam để muốn cướp đoạt cái thiên bảo này.

"Oanh!"

một tiếng vang lớn, Thái Cực đồ thật lớn, như một mặt thần thuẫn bọc phát ra kim hắc lưỡng sắc quang mang, vô tận sanh khí tức cùng tử vong khí tức đồng thời bạo đả, nhắm thẳng vào sở tương ngọc phát ra một quyền mãnh bạo!

Thần Nam cùng thần ma đồ bích chấn động, đồng thời về bị bắn ra phía sau, cái thế quân vương sở tương ngọc ma thủ cũng truyền ra trận trận phách phách tiếng vang, hấn cố gắng hóa giải sanh tử lưỡng cực đáng sợ lực lượng cản trở.

Điều này làm cho hấn càng thêm kinh dị cùng cảm thấy hứng thú, khí thế duy ngã độc tôn bạo phát ra, hướng Thần Nam triển khai chiêu thức cuồng bạo nhất công kích!

Phía dưới núi non bị băng toái, không gian bị bể nát, năng lượng điên cuồng bạo đả đả đả, khôn cùng vô tế.

Lâm Đạt ngầm truyền âm với mấy vị thiên giai cao thủ, nói: "bây giờ không cần lo cho Thần Nam, chúng ta phải tiến hành phong ấn Không Gian Chi Môn này, ngăn cản hai người ở lại đây, sở tương ngọc khôi phục nguyên khí thật là đáng sợ, quyết không thể làm cho hấn có thêm trợ lực bang thủ, nếu không chúng ta không có một người có thể còn mạng sống!"

Tứ tổ cùng năm tổ mặc dù lo lắng Thần Nam, nhưng là cũng biết lâm Đạt nói không có sai, lúc này chỉ có tạm thời đoạn tuyệt ngũ giới cùng Nhân Gian Giới liên lạc mới là đúng nhất, tranh thủ trong thời gian ngắn ngủi, đến lúc đó mọi người cùng tham chiến đánh sở tương ngọc, có lẽ sẽ có vài phần phần thắng.

Lúc này, Thần Nam dựa vào thần ma đồ, tạm thời không có nguy hiểm tánh mạng, tứ tổ cùng ngũ tổ liền gia nhập động ngũ phong ấn Không Gian Chi Môn.

Ở bên cạnh hợp thể của mộng khả nhi cùng đạm thai tuyền, không không cùng y y đột nhiên cả kinh kêu lên: "Mau nhìn, lão cha cùng thần ma đồ vây khốn tên đại hung kia!"

Thần ma đồ không biết vì sao đột nhiên phát ra quang mang thấu phát ra vật ánh sáng ngọc thần quang, rồi tụ lại đánh thẳng tới sở tương ngọc !

Thần Nam có chút cảm giác kinh dị, dường như thần ma đồ không còn chịu sự chi phối của hắn nữa.

Bất quá, không lại, uy lực khủng bố mặc dù bao trùm cái thế quân vương sở tương ngọc, nhưng là cũng không có thể đánh nát được hắn, tựa hồ căn bản không có xúc phạm tới hắn, chỉ như một màn năng lượng hào quang bao trùm, tạm thời vây hắn lại một chỗ.

Trong lúc sở tương ngọc mãnh lực chuyển động thiết quyền, thần ma đồ thật lớn phản phát không ngừng rung động. Bất quá, thần ma đồ cũng trở nên xoay tròn rất nhanh, như một điểm lưu Tinh hướng về viễn không tạt tri mà đi.

Thần Nam kinh hãi đuổi theo sát, không biết vì cái gì lại như vậy.

Tốc độ cực nhanh!

Tại trong phút chốc, hai người một đồ đã lao ra xa hơn ngàn dặm, cuối cùng thấy thần ma lăng viên xa xa tại vọng, Thần Nam chợt hiểu được, thần bí nhân lại xuất thủ !

Bất quá, không lại, thần ma lăng viên phương hướng cũng không có sát ý thấu phát ra, Thần Nam trong lòng nghĩ thầm, sở tương ngọc có lẽ có thể nhận ra người nọ sao?!

Chương 390

Thôi diễn đại cục

Thần Nam đối với thần bí thanh niên ở thần ma lăng viên này càng ngày càng có cảm giác tò mò, hắn ko thể nhìn ra thực lực của người này. Quanh thân thần bí thanh niên lúc nào cũng phủ 1 lớp sương mờ làm cho hắn ko thể nhìn rõ diện mạo, khiến hắn càng rung động

Thái Cực thần ma đồ bao quanh tuyệt đại quân vương sở tương ngọc thì đột nhiên bay nhanh tới bầu trời thần ma lăng viên, phảng phất như nơi này có 1 hấp lực to lớn đang khiêu dẫn nó

Thần ma bình thường ở nơi này căn bản không có khả năng phi hành, Ngay cả thiên giai cao thủ cũng cảm giác có sự cản trở. Tới nơi này rồi thần ma đồ chậm lại, Thần Nam đi theo cũng chậm lại, hắn đứng một bên nhìn chằm chằm Thái Cực đồ đang bao phủ sở tương ngọc cách thần ma lăng viên 1 khoảng ko xa

Tuyết phong thục xanh biếc lá rũ vờn trong gió, khung cảnh hoa rơi trông vô cùng phiêu dật, mỗi khi tới nơi này Thần Nam đều có cảm giác thương tâm

Một loạt thần ma mộ bia cao lớn được mặt trời chiếu rọi, những cánh hoa tuyết phong rơi rụng bay lất phất theo gió tựa như nước mắt bị thương của thần ma rơi trong thiên địa

Một thân ảnh cao lớn khôi vĩ từ Thần ma lăng viên xuất hiện, thân ảnh từ từ hiện ra nhưng lại ko thể nhìn rõ chân thân làm cho người ta 1 cảm giác thần bí

Hắn sự nhớ đến khi xưa thần bí thanh niên này vẫn ở đây không có rời đi! Điều này làm cho Thần Nam cảm giác có chút khiếp sợ, hắn nghĩ nếu hiểu thêm được 1 vài chuyện sẽ có thể biết được rốt cục thần bí thanh niên này là thần thánh phương nào.

Thần ma đồ bị đệ nhất quân vương Sở tương ngọc dồn ép, 2 cỗ khí tức sanh tử ko ngừng bạo phát nhưng Sở tương ngọc vẫn an nhiên, điều này cho thấy thực lực của đệ nhất quân vương này cao thâm đến

cỡ nào

Thần bí nhân lẳng lẳng quay về phía thần ma đồ, rồi sau đó trong tay liên tục đánh ra mười tám đạo pháp ấn. Thái Cực đồ bộc phát ra một cỗ lực lượng ba động phô thiên cái địa, rồi sau đó quang mang lóe lên, Thái Cực đồ đột ngột tiêu mất.

Thái cổ đệ nhất quân vương sở tương ngọc tránh thoát ra, hấn lạnh lùng đứng ở thần bí nhân, đột nhiên như tỉnh ngộ ra điều gì, hấn lớn tiếng rít gào quát: "Là người..... người như thế không chết?... là người!"

Hấn tựa hồ cảm giác có chút không thể suy tính, lộ ra thần sắc ko tin, rồi sau đó mặt thể khổng lồ rất nhanh thu nhỏ lại còn một trượng rưỡi, quanh thân phát ra ma khí ngập trời, phảng phất như vô tận ma diễm bùng cháy. Hấn huy động hữu quyền, rất nhanh hướng thần bí nhân phóng đi, trong lúc hữu quyền phát động, toàn bộ không gian như bị cầm cố, cả không gian thần ma lẳng yên kịch liệt vặn vẹo, vô số vết nứt ko gian hiện ra, thể hiện cái thế thần uy!!

Thần bí thanh niên vô cùng thản nhiên, phảng phất như thấy hấn nở nụ cười

Cả người bất động như tảng, nhưng động tác lại nhanh như thiểm điện, tư thái vô cùng tiêu sái phiêu dật, chưởng ảnh tung tóe, từng đạo pháp ấn phóng lên cao, hóa giải hết công kích của tuyệt đại quân vương sở tương ngọc

hư không vỡ nát từ từ khép lại, năng lượng như kinh đào lãng hải rất nhanh biến mất, nơi này trở nên gió êm sóng lặng, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhìn từ không trung khó có thể phát hiện tuyệt thế đại thần thông của Thần bí nhân, thủ đoạn cao siêu làm cho Thần Nam thân là thiên giai cao thủ cũng ko khỏi sợ hãi, phải biết rằng đối thủ kia tuyệt đối ko phải là người bình thường a, đó là tuyệt đại quân vương sở tương ngọc!

Bị người ta hóa giải vô địch lực lượng như thế, hấn quát lên 1 tiếng, ma diễm ngập trời lại bùng phát, hướng Thần bí nhân tiếp tục công kích. Miệng hấn lại như nói cái gì đó, nhưng Thần nam lại ko nghe

đc,hắn cảm giác như Thần ma lăng viên có1 cỗ lực lượng đáng sợ làm cho âm thanh ko thể phát ra.

Sở tương ngọc như muốn phá nát phiến ko gian này,năng lượng tỏa ra như cơn lốc.

Thần bí nhân phóng lên cao, dùng chưởng đối quyền, trên cao lưu lại từng đạo ảo ảnh, không ngừng cùng sở tương ngọc so chiêu, quyền chưởng giao kích, rung động trời đất!

Trừ thần ma lăng viên ra, núi non xa xa hoàn toàn bị sụp đổ!

Cuối cùng, thần bí thanh niên nắm lấy hữu quyền Sở tương ngọc, hai người giăng cơ trên cao. Tuyệt đại quân vương sở tương ngọc tựa hồ lại rống to, mái tóc đen vũ động tựa như hung thần ác sát!!!.

Thần bí thanh niên sắc mặt bình tĩnh,2 mắt rung động, tựa hồ giải thích cái gì đó, 2 người vẫn đứng yên nhưng năng lượng bạo phát dữ dội.

Mặc dù Thần Nam thân là thiên giai cao thủ, cũng cảm giác trên cao có vô số năng lượng ba động đang gào thét, ko ngừng lưu chuyển.

cũng có thể cảm thấy được, thần bí thanh niên tựa hồ khuyên bảo, giải thích cái gì, nhưng là tuyệt đại quân vương sở tương ngọc lửa giận toàn tâm trí, không ngừng gào thét, hắn liếc nhìn Thần nam vài lần, ánh mắt đầy sát khí.

Cuối cùng, sở tương ngọc ko ngừng thét vang, thiết quyền thoát khỏi bàn tay thần bí nhân, cùng hắn đứng đối diện, bộc phát ra trận trận ba động kinh khủng, tựa hồ muốn nói cái gì đó.

Thần bí thanh niên nghe xong lẳng lặng gật gật đầu, hai người tại trong phút chốc lại đại chiến muốn đánh 1 trận để quyết định kết quả.

Lúc này đây tựa như sinh tử đại chiến, vô cùng thảm thiết, tuyệt đại quân vương sở tương ngọc hóa thân thành cự ma, điên cuồng thét vang, tại trên bầu trời lưu lại từng đạo tàn ảnh, ma trảo thật lớn xé rách phiến phiến hư không, Ma Ảnh lúc ẩn lúc hiện.

Thần bí thanh niên thân hình tăng vọt, thân hình to lớn đỉnh thiên lập địa, đại chiến tuyệt đại quân vương sở tương ngọc, các loại đại thần thông xuất ra bất tận, một tòa tọa thần sơn không biết bị hấn từ chỗ nào đem đến, không ngừng trấn áp sở tương ngọc, còn có một cái như thất luyện bàn nguyên khí từ dưới đất không ngừng bay lên, hướng đối phương mà tấn công.

"Hồng....." Sở tương ngọc một tiếng rống to: "Xem ta như thế nào xoay chuyển càn khôn!"

Mặc dù thần ma lăng viên bị bao phủ bởi một lực lượng thần bí, nhưng tiếng hô của hắn vẫn như cũ truyền ra rõ ràng. Tại trong phút chốc, thần ma lăng viên chìm trong bóng tối, từ đó truyền ra vô tận ma khiếu.

Thần bí thanh niên hai mắt thấu phát ra lưỡng đạo kỳ quang, hét lớn: "Lục đạo luân hồi!"

Sáu hắc động, vô thanh vô tức xuất hiện tại trên cao, phẳng phát có thể cắn nuốt hết thủy bóng tối đang bao trùm nơi đó

Bây giờ, Thần Nam nhìn không thấy trong thần ma lăng viên rốt cuộc đã xảy ra cái gì, chỉ cảm thấy bên ngoài thần ma lăng viên có 1 màn hào quang, lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Thần ma đồ kịp thời bay ra, nó nhanh chóng đại lên rồi bao phủ cả thiên địa, nó hấp thu vô số năng lượng phát ra tránh cho hư không không bị vỡ nát. Nếu không, một khi hai đại cao thủ đối quyết thì vô số năng lượng đáng sợ lan ra sợ rằng phương viên ngàn dặm sẽ vỡ nát đến lúc đó cũng không biết có bao nhiêu sanh linh bị tiêu diệt.

Cho đến hơn 1 canh giờ sau, vô tận ma khí tan đi, thần bí nhân cùng Sở tương ngọc đứng đối diện nhau, ko biết kết quả ra sao.

Thần ma đồ từ từ tiêu mất.

"Chờ ta khôi phục lại đỉnh điểm công lực, sẽ cùng ngươi phân cao thấp!" Sở tương ngọc thanh âm băng lạnh, tựa hồ có chút không cam lòng, từ câu nói này có thể biết kết quả của trận đấu vừa rồi.

"tốt, ta sẽ đợi ngươi."

"hừ, Thôi diễn thiên địa đại cục, ta muốn xem ngươi có cao kiến gì."

lời nói này của Sở tương ngọc truyền vào tai Thần Nam làm cho hắn nhất thời cảm giác kinh hãi.

Thôi diễn thiên địa kỳ cục! không cho người ta kinh ngạc thì không được!

"Oanh long long!"

Nươngtheo trận thiên lôi vang, trọng trọng hắc mạc bao phủ xuống, thần malăng viên như cách lý, ngoại giới căn bản không thể tìm được tí gì.

May là, lần này Thần Nam cũng không có bị ngăn cách ở bên ngoài.

Lục đạo luân hồi môn hiện lên ra, sáu hắc động tối tăm, vô cùng âm u đáng sợ.

Chúngxếp thành hàng trên cao, trong lúc thần bí người thanh niên khe khẽ huyđộng chúng diễn hóa thành sáu phiến không gian mơ hồ, khung cảnh hiênra giống như có thần ma bay múa.

thật sự là quá mơ hồ, Thần Nam căn bản không thể nhìn thấu.

"Nơinày!" trong tay Thần bí thanh niên đột nhiên xuất hiện một lệnh kỳ,hướng một mảnh không gian phóng tới, phiến không gian đó liền thần tốcphóng đại, hóa thành lệnh kỳ rộngtrăm ngàn trượng, thấu phát ra vô tậnthần diễm, đón gió phát phơ.

"Còn có nơi nào, đó!"

Thần bí người thanh niên, lại xuất ra một tiểu kỳ,hướng một mảnh mơ hồ không gian, ánh sáng màu ngọc định vị 1 vùng ko gian!

"Tuyệt sát chi trận!"

"Thập tuyệt tử địa!"

"thất sát cốc!"

.....trong lúc thần bí người thanh niên, nói ra những địa danh cổ quái không biết là trận pháp hay danh hiệu nào đó, một lệnh kỳ được hấn phóng về hướng sáu phiến không gian.

Tất cả tiểu kỳ, sau khi tiến vào không gian, toàn bộ rất nhanh phóng đại, trải rộng 1 phương,

Sáu phiến không gian, bị cấm vào mấy trăm đại kỳ, tựa hồ định ở sáu giới!

Sau đó, thần bí nhân dùng đại pháp lực thôi động sáu phiến không gian xoay tròn, mấy trăm can đại kỳ hiệp lực tác hưởng, toàn bộ căng lên, phát ra vô tận thần quang, ma điểm bao phủ ngập trời. Lục giới cung động, rất nhiều hình ảnh hiện lên

Bức họa hiện lên, huyết lãng ngập trời, vô số hài cốt, cả thế giới hóa thành một cái biển máu. 1 vùng đất tươi đẹp lại trở thành nơi an nghỉ của các thần linh. Thế giới vô tận hắc ám, không có ánh sáng..... rồi sau đó, bức họa thay đổi, rất nhiều địa phương, tất cả đều đang đại chiến. Nhưng do tốc độ thay đổi quá nhanh, làm cho người ta không hiểu cái gì đang xảy ra.

Đương nhiên, tuyệt đại quân vương sở tượng ngọc cũng thấy những cảnh này, hấn nhìn tỉ mỉ từng chi tiết, thỉnh thoảng gật đầu rồi thỉnh thoảng lại lắc đầu.

Cuối cùng, vô số họa diện đột nhiên ngưng hấn, toàn bộ hiện bay lên cao, chúng lồng vào nhau tạo thành 1 bức tranh hỗn độn.

"Khải!"

Sáu phiến mơ hồ không gian, biến hóa theo 1 quỹ tích bất định, không ngừng xoay tròn trong không trung, rồi sau đó lại lồng vào nhau.

trong chốc lát hiện ra biển máu, một lúc lại ma khí ngập trời, sau đó thì ánh sáng tràn ngập..... biến đổi phức tạp, 1 bức họa diện kì dị không ngừng trôi nổi trên bầu trời Thần ma lãng viên!

Thật là thần bí, làm cho mọi người phải suy ngẫm thật ra là chuyện gì.

Thần Nam không nói 1 lời, yên lặng quan sát, mặc dù hắn không hiểu lắm nhưng hắn biết những gì đang xảy ra chắc chắn là những bí mật kinh thiên!!

Trong như không, họa diện càng ngày càng hỗn tạp, không chỉ có cảnh chiến đấu thảm thiết, cuối cùng chúng sanh trăm thứ cũng đều hiện ra, thật kỳ diệu cuối cùng thiên địa đại cục muốn thôi diễn cái gì

Cho đến 1 lúc sau, rất nhiều tin tức quan trọng làm cho sở tương ngọc đều nhíu mày, nhưng sáu phiến không gian vẫn như cũ chuyển động giao vào nhau.

Trong lúc này, Thần Nam cảm thấy được một vài người thân ảnh quen thuộc chợt lóe lên trong sáu phiến không gian! Trong đó, như thể có cha hắn, cũng có chính bản thân hắn!

Tới cuối cùng, sáu phiến không gian xoay tròn quá nhanh, bọn họ chăm chú nhìn họa diện, nhưng càng diễn càng nhanh, Thần Nam đã không theo kịp.

Sở tương ngọc trong đôi mắt bắn ra lưỡng đạo thần mang đáng sợ, như thể trực tiếp xuyên qua sáu phiến không gian, hắn không ngừng gật đầu rồi lắc đầu, cuối cùng khẽ thở dài: "Khó a, Khó a, Khó a!".

Liên tục ba khẩu "Khó a", sáu phiến không gian ngừng chuyển động, từ từ quy vu hồi vô, rồi sau đó hoàn toàn biến mất, hiện ra sáu đạo luân hồi môn, thần bí nhân nhẹ nhàng phất tay, sáu động khẩu âm u dần biến mất.

Sau đó hắn nhẹ nhàng phất tay một cái, trên cao xuất hiện 1 dãy lục đĩa. Hắn điếm chìa vào hỗn độn, nhìn sở tương ngọc nói: "Thôi diễn được một nửa, còn lại không thể thôi tính ra."

Tuyệt đại quân vương sở tương ngọc, cuối cùng gần như nói một chữ: "Khó!" Dứt lời, ma thủ của hắn phóng vào hỗn độn, điếm vào 1 nơi trên lục địa, nói: "Trước tiên giải quyết hắn".

Thần mộ thôi diễn đại hậu kì cục cũng đã rõ.

Các người hãy tạm nghỉ 1 ngày đi.

Xin mọi người yên tâm đi, về mấy chuyện lúc trước. Có những chuyện chắc các người đã quên. Giống như tại nơi phong ấn tà tổ, thật ra là ai đã lập mưu che giấu khí tức tà tổ, làm cho hấn thuận lợi xuất thế vân vân. Còn rất nhiều chuyện khác nữa cũng đã xảy ra.

nhưng tất cả rồi cũng sẽ theo qui luật của nó.

Nhưng nếu tất cả đều xảy ra đúng như dự liệu thì thật là vô vị. Cho nên, cũng sẽ có cái tân kỳ xuất hiện. Cuối cùng, thần mộ khẳng định là giai đoạn cao triều trung kết.

Ko nên hỏi ta bất cứ gì nữa, cũng ko nên hỏi ta chừng nào sẽ kết thúc, ta chỉ có thể trả lời rằng mọi chuyện đã bắt đầu.

Tất cả mọi chuyện từ người mà sanh.

Hôm nay như thế là đủ rồi, ngày mai mọi chuyện sẽ lại tiếp tục.

Chương 391

Âm mưu thanh toán hắc thủ

Thần bí thanh niên cùng tuyệt đại quân vương sở tương ngọc bàn về chuyện của Lục đạo, có thể nói thần thông nghịch thiên địa, bọn họ tiên đoán những chuyện có thể xảy ra trong tương lai, năng lực quả thật cao thâm không cùng. Bất quá, dù bọn họ có pháp lực quán thông thiên địa, nhưng cũng không có khả năng tiên đoán hết thảy, cao lắm cũng chỉ có thể tiên đoán ra một nửa cục diện mà thôi

Thế gian khôn lường, sao có thể như dự liệu của con người, một bước đi nhầm, sai cả ván cờ, bọn họ đối với việc này hiểu rõ ngọn ngành, nếu không sở tương ngọc cũng sẽ không liền nói: "Khó Khó Khó!"

Một chút sai lầm, vạn kiếp bất phục, hưởng chi mục đích chính của bọn họ, chính là lôi kéo ức vạn sinh linh vào trong đại sự kiện này, nếu như thất bại, sẽ làm cho trời long đất lở, thiên địa sụp đổ, trăm vạn sinh linh sẽ mất mạng.

nhìn tuyệt đại quân vương sở tương ngọc chỉ vào phía trong của phiến hỗn độn, thần bí người thanh niên trầm tư thật lâu mới nói: "Giết hắn phải trả giá quá lớn!"

Sở tương mặt ngọc sắc mặt dáy lên một trận hắc khí, thần sắc băng lãnh vô cùng, thấu phát ra vô tận sát ý, nói lớn: "tam muốn diệt hắn, hắn tự cho là đã vượt ra khỏi lục đạo, thiên hạ vô địch, bất quá, không ai nguyện ý đụng chạm hắn. Tương lai, hắn tuyệt đối là một cái họa lớn, chúng ta cần lập ra quy tắc mới, nhưng là hắn tuyệt đối là thủ cự ! Sớm muộn gì cũng trở thành tử địch, cùng chúng ta sinh tử quyết đấu! Cùng với như thế, chi bằng giải quyết càng sớm càng tốt, tránh cho tương lai trở tay ko kịp, mỗi họa càng lúc càng lớn!"

Thần bí nhân quyết đoán nói: "Đương nhiên phải giết hắn, tuyệt không thể để mỗi họa này kéo dài. Bất quá, bây giờ chúng ta phải thương lượng đối sách thật tốt, nếu không bây giờ đi bao nhiêu thì chết bấy nhiêu người thôi."

Tuyệt đại quân vương sở tương ngọc kinh ngạc hỏi : "Người cũng

không có có nắm chắc giết hắn?" Thần bí người thanh niên cười, lộ ra một chủy hàm răng trắng toát, hai mắt xạ ra quang mang, ánh mắt điên đạ có thần, nở 1 nụ cười sáng lạn, bất quá, nhìn kỹ có thể phát giác, giữa hai tròng mắt có một tia cô tịch.

Tại trong phút chốc, thân thể hắn trở nên mông lung, hư vô như khuôn mặt hắn, làm cho người ta dần dần không thể thấy rõ, không thể nào nhìn thấy bộ dạng hắn, hắn như một lũ khói nhẹ bay, dung nhập vào trong thần ma lăng viên, không dấu vết.

Sau đó, hắn lại tựa theo gió mà đến, từ từ hiển hóa xuất thân ảnh, xuất hiện tại chính phiến hư không cũ, hết thấy đều không để lại dấu vết, làm cho người ta ko thể nắm bắt, không biết vừa rồi hắn đã đến nơi nào, cũng không biết hắn từ nơi nào quay lại.

Tuyệt đại quân vương sở tương ngọc động dung, hắn giơ bàn tay ra, nhẹ nhàng, khe khẽ về phía thần bí nhân, quả nhiên... xuyên qua thân thể hắn! Thần bí nhân đứng im tại chỗ, không có ngăn cản, tựa hồ như không có hình thể!

"chuyện này....." Sở tương ngọc phi thường giật mình.

Thần Nam sắc mặt cũng đại biến, rốt cuộc là chuyện gì! Sao lại thế này? Chẳng lẽ thần bí nhân không có hình thể, chỉ như là một đạo hồn ảnh sao? chuyện này thật đáng ngạc nhiên!

Phải biết rằng, Thần Nam lúc thần nam xuyên qua thời không về vạn năm trước, đã từng nhìn thấy cái thể thần uy diệt Thiên của hắn, hơn nữa không lâu trước đây hắn đã triển khai tuyệt đại thần thông, chiến đấu với hóa thân thứ 2 của Thiên, đánh cho hóa thân của Thiên hình thần câu diệt!

người này, thật sự quá mạnh mẽ !

"Chẳng lẽ người chỉ là một tàn hồn mà thôi?" Sở tương ngọc hiển nhiên phỉ thường đích khiếp sợ, nói: "Nói như thế, nếu thân thể người hoàn toàn khôi phục, chẳng phải nắm cả thiên địa trong tay, có chuyện gì mà làm không được?!"

Thần bí thanh niên nở nụ cười, nói: "Như ngươi nghĩ ta quá cao rồi!, Mặc

dù không có thân thể, gần như một đạo hồn ảnh, nhưng một nửa linh căn ta vẫn ở chỗ này! Cái gì quan trọng nhất? chính là Linh thức! Tu vi quán thông thiên địa như chúng ta, chỉ cần tồn tại tia linh thức thì vẫn hùng mạnh như cũ!" Nói đến nơi đây. Hắc hạo song thủ thành quyền, nhẹ nhàng va vào nhau, nhưng phát ra âm thanh khùng khấp.

Thật hư cách nhau thật mỏng manh!

Tuyệt đại quân vương sở tương ngọc, vẫn như cũ có chút động dung nói: "Hôm nay ta mới phát hiện, người phi thường đáng sợ!"

"Người cũng vậy thôi!" Thần bí nhân điền đạm nở nụ cười.

Sở tương ngọc nói: "Mặc dù chúng ta còn chưa phục đỉnh cao công lực, nhưng nếu người, ta, và hắc khởi, chúng ta ba người có thể giết chết hắn!"

Nói đến hắc khởi, sở tương ngọc khuôn mặt hung hăng hướng phía Thần Nam trừng trừng, vừa hận vừa nhìn chằm chằm thần bí thanh niên, nói: "Lão Nhị bị buộc vào tiểu Lục giới, muốn trở về cũng phải tốn không ít công sức."

Thần bí nhân lắc lắc đầu, nói: "Không thể mạo hiểm, muốn đánh một trận tiêu diệt hắn, quyết không thể đem thân mình đi tìm cái chết!"

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chờ đến tương lai, cùng nhau giải quyết?"

"Để cho những người có nhân quả đánh bị thương nặng hắn, tương lai giải quyết hắn thì sẽ đỡ tốn rất nhiều sức lực!"

Sở tương ngọc không giải thích được, khó hiểu, nghi hoặc nhìn thần bí thanh niên.

"Hơn một vạn năm trước, hắn từng xuất thủ đối phó với một thiên long tiềm lực vô hạn, Thiên ma tiến đến ngăn cản, tan thân rụi bị phong ấn ở tam giới, phượng hoàng thiên nữ đến cứu, cũng bị đánh đến phải niết bàn. Nghe nói như thế, Thần Nam trong lòng chấn động, hắn trong nháy mắt nghĩ tới, long bảo bảo - năm đó chính là thần côn đại đức đại uy thiên long!"

Bây giờ, thần bí nhân lại còn nói tới tiểu long, chỉ vì muốn đối phó với đại loạn, suýt nữa diệt sát long bảo bảo, phượng hoàng thiên nữ, Thiên ma, những cường giả khoáng cổ tuyệt kim!

Đối với người kia, Thần Nam từng suy nghĩ rất nhiều, nhưng là điều thủy chung không thể tìm ra được thân phận, căn bản không biết lai lịch chính xác là gì, bây giờ trước mắt hai đại cao thủ đều nhắm vào,, thật sự là làm cho hắn khiếp sợ vô cùng!

Nghe đến đó, Thần Nam thật sự nhìn không được nữa, hắn xen vào hỏi: "Người kia rốt cuộc là ai?"

Sở tương ngọc nghe được câu hỏi của Thần Nam, hung hăng nhìn hắn, hận không giết chết hắn ngay được, dù sao Thần Nam từng giết qua vài huynh đệ hắn.

Thần bí nhân thanh niên thấy sở tương ngọc muốn động thủ, lập tức ngăn cản hắn, nói: "Có những người nhất định là sa vào kiếp bị đào thải, nếu người cố niệm thân tình, tương lai không phải không có cơ hội để chôn họ tái xuất hiện, bây giờ không không phải lúc để xúc động."

"Vậy tung tán đức bố ? Hắn bị đào thải chẳng phải là quá lãng phí sao?" Sở tương ngọc rống giận.

"Tung tán đức bố quả thật rất mạnh....." Thần bí thanh niên nở nụ cười, nói: "Người nhìn đây!" Hắn lấy tay điểm chỉ, thần ma đồ hiện ra, một bức họa hiện lên trước mắt sở tương ngọc. Chỉ thấy, một sa mạc rộng lớn hiện lên trên không trung, một đóa hoa thật lớn bao vây thái cổ quân vương tung tán đức bố bên trong, sinh mạng nguyên tuyền chảy xung quanh gốc cây.

"Hừ!" Tuyệt đại quân vương sở tương ngọc trọng trọng hừ lạnh một tiếng.

Thần bí nhân xoay người lại, đối mặt với Thần Nam, nói: "Lần này tất cả đều phải dựa vào người! Chúng ta không thể xuất thủ, bởi vì chúng ta không thể diệt giết hắn, thậm chí khó có thể làm bị thương hắn."

"Người kia là ai? Ta có năng lực j có thể làm bị thương hắn đây?"
Thần Nam rất bình tĩnh hỏi.

"Hắn là đứng phía sau các âm mưu mà các thiên giai cao thủ lưu truyền, mỗi lần tại thời khắc lịch sử quan trọng đều xuất thủ làm thay đổi chút kết cục!"

Nghe được thần bí nhân nói như thế, Thần Nam trong lòng cảm kích, hắn từ miệng của Tứ tổ, Ngũ tổ đã biết được có hắc thủ đó tồn tại, mười lăm năm trước hắc thủ cũng đã trừng trị hắn một phen nhỏ, không có để cho hắn trở thành người cứu thế, mà suýt nữa trở thành thiên cổ hùng cuồng ác nhân.

"Hắc thủ?! Ta có thể làm hắn bị thương nặng sao?!" Thần Nam mặc dù tiến nhập thiên giai lĩnh vực, nhưng ngay cả thần bí nhân cũng không thể làm tổn thương đến Hắc thủ thì hắn làm sao làm được, chẳng phải là đang hí lộng hắn hay sao?

"Không sai, bởi giữ người và hắn có 1 đoạn nhân quả, chúng ta thì không. Chúng ta cũng không phải muốn người đánh chết hắn bây giờ, mà là muốn người trở lại quá khứ, đi tới lúc hắn đang bị thương nặng! Trở lại lúc hắn suy yếu nhất làm cho làm cho hắn trọng thương thêm nữa! thay đổi 1 chút vận mạng của hắn!"

Thần Nam hít 1 hơi, nếu muốn thay đổi cái j trong quá khứ chẳng phải đánh đổi bằng sinh mệnh hay sao!!!

"Người đừng nên lo lắng, ta sẽ không làm hại người đâu!" Thần bí nhân có vẻ rất chân thật!!.

Sở tượng ngọc cũng lạnh lùng thốt: "Hắn không có khả năng thương tổn đến người chút nào đâu!" Thần bí nhân lại nói: "Hắn xem như là 1 mối họa lớn, vì tiêu diệt hắn ta đã chuẩn bị rất nhiều...năm!" Nói đến đây thần bí thanh niên vung tay lên, lục đạo luân hồi môn xuất hiện, trong đó một phiến hắc động nhanh chóng phóng lớn, bao phủ cả thiên địa.

Ở trong đó là 1 biển máu, sóng máu ngập trời, bạch cốt đầy dãy, oan hồn giã dụn, 1 thế giới thảm thiết. không nghi ngờ gì nữa, đây chính là Huyết hải trong tiểu lục đạo!

"trong biển máu này có vô số oan hồn, trăm vạn sinh linh bị tiêu diệt trong này đều cùng hấn 1 mối quan hệ to lớn. Hôm nay, người có thể nắm trong trăm vạn sanh hồn, mang theo đại đức đại uy thiên long, phượng hoàng thiên nữ, trở về thái cổ làm bị thương nặng hắc thủ, Trăm vạn sanh hồn này có thể thay người mà chết!!

"Trăm vạn sanh hồn đều hình thần câu diệt sao?" Thần Nam hỏi.

"Không sai, hoàn toàn yên diệt! Nhưng là do bọn họ tự mình chấp nhận, người muốn cứu cũng ko dc!"

Thần bí "Hắc thủ" trôi lên mặt nước, Thần Nam rốt cục biết đại cừu nhân của long bảo bảo rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Thần bí nhân nói: "Đại đức đại uy thiên long nhìn như hồ đồ nhưng thật rất có trí mưu, hấn kiến lập Quang Minh Giáo Hội, âm thầm bài trừ vạn hiểm, làm cho giáo hội thành tín ngưỡng của đại bộ phận phương tây Nhân Gian Giới. Nếu ta không có đoán sai, năm đó hấn đang thí nghiệm cái gì đó. Bất quá, hắc thủ nghĩ rằng chúng sanh tín phụng một người, chính là Quang Minh Thần, đã vô hình khiêu chiến uy giả của hấn, liền xuất thủ diệt sát đại đức đại uy. Bây giờ, có đại đức đại uy thiên long, còn có phượng hoàng thiên nữ tái sinh, ta cùng với Sở huynh sẽ nghĩ biện pháp để cho bọn họ khôi phục đỉnh thái tu vi, các người ba người cùng trăm vạn sanh hồn, sẽ làm bị thương nặng hắc thủ."

Trở lại quá khứ, muốn thay đổi cái gì đều phải sử dụng năng lượng sinh mạng. Nhưng nếu có 1 mối liên hệ nào đó thì thiệt hại sẽ giảm đến thấp nhất, lực lượng Nhân Quả thao túng lẫn nhau thật thần bí khó lường.

"Ngẫu nhiên phát! Đại thần còn người là ai?" Long bảo bảo tự nhiên xuất hiện tại thần ma lăng viên, đôi mắt nó mở to nhìn chăm chăm vào thần bí thanh niên, một điểm, như nhận ra điều gì.

"hừ!" Bên cạnh tuyệt đại quân vương sở tương ngọc lạnh lùng hừ một tiếng.

Long bảo bảo quay đầu lại nhìn, đôi mắt mở to thiếu điều muốn nhảy

ra ngoài, toàn thân kim lân dựng ngược, cả kinh kêu lên: "Cái thể đại Ma vương -tiểu ngọc?!"

Thần bí thanh niên lập tức cười ha hả, xa xa Thần Nam cũng cười nhẹ, tuyệt đại quân vương sở tương ngọc nhất thời sắc mặt tối sầm.

Long bảo bảo thấy Thần Nam, liền bay qua đậu trên vai hắn, có chút sợ hãi cất nhỏ giọng: "Ta vẫn ko quên hắn ?"

"làm chiến hồn của hắn hoàn toàn thức tỉnh đi!" Thần bí nhân hét lớn, cùng tuyệt đại quân vương sở tương ngọc đồng thời xuất thủ.

"Các người..... các người muốn làm gì ta..... ta ko sợ các người đâu nha!" Long bảo bảo kêu lên rồi liền trốn sau lưng Thần Nam.

Thần bí nhân điên cuồng gầm lên 1 tiếng, chấn động trời đất, lục đạo luân hồi môn xuất hiện xoay tròn, cuốn Long Bảo bảo vào giữa, năng lượng mãnh liệt từ 6 hắc động điên cuồng phát ra

"Hồng!" Tuyệt đại quân vương sở tương ngọc hồng lên một tiếng, hư không băng liệt, vô tận hắc ám bao phủ nơi này, xoay chuyển càn khôn nuốt lấy bầu trời Thần malăng viên.

Đồng thời, Thần Nam cảm giác thần ma đồ hiện ra, rồi sau đó vọt đi tới, vô tận năng lượng sinh mệnh phát ra như 1 dòng suối xanh chảy vào trong bóng tối.

Suốt một ngày một đêm, hắc ám mới dần dần tán đi, vô tận ánh sáng ngọc chiếu rọi trong thiên địa, thân thể thiên long như 1 dãy núi, hào quang lấp lánh hiện ra

Quanh thân phát ra kim quang chói mắt, thân thể thiên long Phương đông lại mang đôi cánh thần long phương tây, mở rộng ra đến vô tận, một cỗ thần uy kinh thế phảng phất trong thiên địa, long khí thấu tận thập phương!

Khắp đông thổ đại địa, đều cảm nhận thấy khí tức vô thượng của thiên long!

Long bảo bảo thật sự quá lớn, thân thể nó che kín cả bầu trời,

nhưng bây giờ nó vẫn còn đang ngủ say chưa hoàn tỉnh!!.

Phíasau, thần bí thanh niên đã đem tiểu phượng hoàng đến đây, đồng thời 1cũng có thêm 1 cô gái xinh đẹp bị đem đến. ko 1 lời nói dư thừa, hắncùng với tuyệt đại quân vương sở tượng ngọc lại xuất thủ, hắc ám lạibao phủ thiên địa, tiểu phượng hoàng cùng cô gái rất nhanh dung hợp lại!

Mất hết hai ngày, 2 người cuối cùng cũng thu công.

Thân thể Hỏa phượng hoàng cũng to lớn như dãy núi! Quanh thân nó phát ra hào quang 7 màu thẩu tận trời, chung quanh cũng có thiên hỏa thất sắc, thẩuphát nét thần thánh mà lại uy nghiêm!

Thần Nam biết, đại đức đại uy thiên long cùng phượng hoàng thiên nữ đã trở về! Bọn họ sẽ bắt đầu cuộc chiến với Hắc thủ.

Chương 392

Tới Gần Thái Cổ

Toàn bộ sức mạnh Đại đức đại uy thiên long đã quay về, chiến hồn chi hỏa hùng mạnh kia xưa cháy lên dữ dội, bây giờ hẳn đã khôi phục lại đỉnh cao sức mạnh khi xưa, long uy hùng mạnh thấu phát ra, lan truyền khắp 4 phương tám hướng, khắp đông thổ đều cảm giác được long khí cường mạnh này.

Phượng hoàng thiên nữ cũng đã tụ hội sức mạnh năm xưa, thiên hỏa bảy màu chiếu rọi thiên địa, sức mạnh vô cùng vô tận mãnh liệt tràn ra, chiếu sáng thiên địa.

Bất quá, giờ phút này bọn họ hoàn ờ vào trạng thái ngủ say, chưa tỉnh lại.

Thần Nam phi thường kích động, nhưng hẳn lại lo lắng vô cùng, hẳn không biết còn có thể được nhìn thấy Long bảo bảo nghịch ngợm như trước nữa không, tiểu đồ khả ái cái nháy mắt, chớp mắt của nó quả thật vô cùng đáng yêu, hẳn thật lo lắng những cái này qua đi thì không thể quay trở lại, hẳn không còn được nhìn thấy dáng vẻ ngây thơ vô tội của tiểu gia hỏa

Hắn cũng có cảm giác đó đối với phượng hoàng thiên nữ, tiểu phượng hoàng ngây thơ, khờ khạo khả ái, không biết khôi phục tu vi hùng hậu, trí nhớ trước kia có còn hay không, lúc đó thì thật là phức tạp. Dù sao, tiểu phượng hoàng lúc này đây dung hợp với một cô gái

Đông phương phượng hoàng, thiếu nữ xinh đẹp ở Thần Phong học viện, trong cơ thể của nàng quả nhiên ẩn chứa một nửa sức mạnh của phượng hoàng thiên nữ, nàng là hậu nhân nhánh khác của Phượng hoàng năm đó niết bàn chuyển sinh

Hôm nay, hai người hợp nhất thành một, thật không biết phượng hoàng thiên nữ khi tỉnh lại thì lấy ai làm chủ, đó nhất định là một phiền toái lớn.

Chỉ là, lo lắng nhiều cũng không có tác dụng, giai đoạn tỉnh lại hình

như đã bắt đầu, sẽ có kết quả ngay.

"Graooo....." Một tiếng long khiếu gầm lớn vang vọng trong thiên địa, long uy vô hạn trải khắp thiên địa, một đôi mắt thật lớn, tựa như hai hồ nước thanh lặng mà có thần.

Có thể rõ ràng cảm giác được, trong thân thể thiên long khổng lồ ẩn chứa vô tận đích lực lượng, tựa hồ có thể hủy diệt tất cả mọi thứ!

Bất quá, trong phút chốc, thân thể to lớn của Thiên long đột nhiên bắt đầu thu nhỏ lại. Cuối cùng, Thân thể như dãy núi thu nhỏ lại còn một thước, khôi phục thành long bào bảo khi xưa, tiểu tử kia tràn đầy nghi hoặc nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng nói: "Kỳ quái, vừa rồi ta nằm mộng thấy ăn thật nhiều thức ăn ngon nhỉ? cánh gà? rượu ngon của ta? Đều chạy đi đâu hết rùi nhỉ??"

Thần Nam vô cùng cao hứng, cười lớn rùi vọt đến, nâng tiểu long lên cao quá đỉnh đầu, rồi sau đó thân mật đặt nó lên đầu vai, long bào bảo bản tính vẫn như cũ, ngoại trừ việc có sức mạnh vô cùng khủng khiếp ngoài ra tựa như cũng không có phát sinh biến hóa gì, vẫn do nó trong hiện thực làm chủ thể

Thần bí nhân nói: "bản năng chiến đấu cùng kỹ xảo của hắc đầu đã thức tỉnh, bất quá có nhiều thứ xuất hiện trong trí nhớ của hắc đầu theo gió mát. Từ nay về sau, đại đức đại uy sợ rằng sẽ biến thành bảo bảo thiên long này."

"Ngẫu miễn đầu phát", thế gian lớn nhất thần côn người đang nói cái j vậy?" Tiểu long tròn đôi mắt to nhìn thần bí nhân. Nó biết thần bí nhân từng giết thanh thiên, pháp lực không cùng, nên mới bị gán biệt danh thần côn.

Thần bí nhân cười cười, không nói.

Đột nhiên lúc đó, một tiếng phượng hoàng gáy vang truyền khắp trong thiên địa, thất sắc phượng hoàng đã tỉnh dậy, đôi mắt phượng nhất thời bắn ra lưỡng đạo quang ngọc vô cùng sắc bén, trên không trung phẳng phát như có lưỡng đạo lãnh điện đánh qua.

Trên không trung thiên hỏa bắt đầu khởi động, phát ra vô tận, phẳng

phát như nung chảy cả thiên địa. Vô tận hỏa chi tinh hoa thiêu đốt thiên địa, núi xanh nước biếc trong phút chốc mất đi ánh sáng lộng lẫy. Trên mặt đất xuất hiện từng đạo thật lớn các vết nứt, bắt đầu nứt to ra.

Thần bí nhân vội vàng xuất thủ, đại pháp lực bao phủ nơi chói chang thiên hỏa chi tinh này, nếu không sợ rằng tạo thành một tai nạn không thể tưởng tượng, khó tránh cảnh tượng ngàn dặm tang thương

Thất sắc Quang Mang thoáng hiện, một thần dị phương hoàng cực lớn, đột nhiên rất nhanh nhỏ đi, nhưng trong đôi mắt vẫn sắc bén quang mang, ánh mắt vẫn như cũ lộ ra một cỗ khí chất vô thượng. Cuối cùng, nó hóa thân thành hình người, trở thành một người, một thiếu nữ sắc đẹp khuynh thành khuynh quốc.

Biến hóa này khiến Thần Nam sửng sốt, bởi vì hắn cảm ứng được trên mình cô gái khí tức của Đông phương phương hoàng và cả khí tức của tiểu phương hoàng nhỏ bé, phỏng phát như là hợp thể của hai người. Bất quá nghĩ lại hắn cũng thấy hợp lý. Hắn bây giờ thật không biết phải xưng hô với đối phương như thế nào, coi ai là chủ thể

"Ta là ai?" Cô gái tựa hồ mất trí nhớ. Bất quá nàng vẫn chưa lộ ra chút nào vẻ mê mang, ngược lại thần sắc trấn định vô cùng, lộ ra một tia suy tư. Nhìn hình dáng, có thể cảm thấy phong thái ung dung điềm đạm của thượng thừa cao thủ, là người hùng mạnh đỉnh cấp năm xưa

Thần bí thanh niên gật gù đầu, nói: "Vẫn tốt, không có xuất hiện j thay đổi, như thế rất tốt." Tiếp theo, Y khẽ chỉ tay, một vùng thần mang sáng lóa bao phủ chung quanh phương hoàng, từng bức tranh hiện lên, từng ký ức xa xưa hiện ra, phỏng phát khôi phục, xuất hiện trước mặt phương hoàng thiên nữ.

Là cảnh thiên nữ bị hủy diệt khi xưa.

Một đạo hư ảnh hiện lên giữa mê vụ vô tận, phát ra thất sắc thần hỏa và vô thượng thần uy, khí thế lôi đình, phun một đạo thần mang có khả năng diệt thế, một tiếng gáy vang vọng trong thiên địa, thần diệu phương hoàng ngục xuống

"Ta là phương hoàng thiên nữ..... ta là phương đông phương hoàng,

ta là tiểu bát điểm phượng hoàng, ta là phượng hoàng thiên nữ hợp nhất....." Nói đến nơi đây, nàng lộ ra thần sắc thống khổ, trong đầu vô tận tin tức hiện ra, gần như va chạm vào nhau

Cuối cùng, một tiếng khiêu xuyên phá tận trời, phượng hoàng thiên nữ trong mắt hồi phục thần thức, lầm bầm: "Ta bây giờ chỉ là phượng hoàng thiên nữ!"

Trên không, Thần bí thanh niên gật gù nói: "Chúc mừng phượng hoàng thiên nữ quy vị, tương lai thiên nữ sẽ tự mình quyết định là phân hay hợp. Bây giờ, thiên nữ nên hiểu hết thầy mọi việc, chuẩn bị chấm dứt ân oán năm xưa!"

Đối với kết quả này, Thần Nam vẫn còn có thể tiếp nhận được, long bảo bảo không có biến hóa đã là một việc mừng. Về phần tiểu phượng hoàng và phượng hoàng đông phượng hoàng hợp nhất, sức mạnh bản nguyên lực lượng một lần nữa hợp cùng một chỗ, tất nhiên là có biến cố phát sinh, có thể đoán trước sự tình.

"Oanh long long!"

Hư không vỡ nát, Lục đạo luân hồi môn hiện ra, trong đó một đạo luân hồi môn rất nhanh phóng đại, huyết hải sôi trào, bạch cốt phù trầm, trăm vạn sanh hồn kêu to, từ bên dưới vô tận huyết hải thấu phát ra vô tận huyết quang!

Trăm vạn sanh hồn gầm rú, vang động cửu thiên, xuống dưới Cửu U, thanh thế kinh thiên địa quỷ thần phải khiếp!

Tu giả của Thiên giới và Nhân gian giới đều mãnh liệt cảm ứng được một cỗ oán niệm cường đại không thể tưởng tượng!

Lần này là oán niệm do oan hồn tự nguyện chịu chết, trọn đời không thể quay trở lại thấu phát ra vô cùng mạnh mẽ, mặc dù có là thiên giai cao thủ cũng phải lạnh run người. Trên thế gian này đáng sợ nhất không phải là thần ma lực, mà là chúng sanh chi oán!

Cỗ oán niệm này tựa hồ có thể quét ngang hết thầy, tuyệt đại quân vương sở tương ngọc cũng phải động dung.

Hắc thủ, hết thầy vì muốn tiêu diệt hắc thủ!

Trong những thời khắc lịch sử trọng đại từng xuất hiện cái thế cường giả hùng mạnh, được các thiên giai cao thủ gọi là Hắc thủ!

Đó là chúa tể, hùng cứ hỗn độn, làm cho thần bí thanh niên cùng tuyệt đại quân vương sở tương ngọc đều rất kiêng kị!

Hôm nay, Thần Nam, long bảo bảo, phượng hoàng thiên nữ, sẽ viễn chinh thời đại cận thái cổ, muốn đi tiêu diệt chúa tể đứng sau!

Trăm vạn sanh hồn sôi trào, oán niệm tràn ngập trong thiên địa, cuối cùng đồng thời hướng phía Thần Nam ba người phóng đi. Có sinh hồn ở trên người sẽ thành sinh mệnh thứ hai của bọn họ, trăm vạn sanh hồn cùng bọn họ tồn tại!

"Vì sao không để cho bọn họ quay về thái cổ tiêu diệt hắc thủ? có lẽ sẽ có công hiệu!" Sở tương ngọc có chút khó hiểu hỏi.

Thần bí thanh niên thở dài một hơi, nói: "Thái cổ bị cách đoạn! nếu không trả một giá thật lớn, bất luận kẻ nào đều bị ngăn ở ngoài Thái cổ!"

Sở tương ngọc trong đôi mắt nhất thời bắn ra hai đạo tinh quang, rồi sau đó thật lâu mới nói: "vậy cứ quay về thời khắc gần với Thái cổ nhất, tanghĩ lúc đó hẳn đang thụ trọng thương."

Thần bí thanh niên đưa ra một tiểu ngọc bội vỡ nát giao cho liễu Thần Nam, nói: "lúc tiếp cận thái cổ, phượng ngọc bội này có thể cảm ứng được khí tức của kẻ đó, trợ giúp các người tìm được hắn thật ra tại phương nào!"

Hư không băng nát, Thần Nam, long bảo bảo, tiểu phượng hoàng cùng trăm vạn sanh hồn, nhảy vào trong đó, sắp bắt đầu nghịch chuyển thời không.

Ở phía sau, từ phía xa truyền đến một trận thảm khiếu: "Cha....."

Hai tiểu hài tử lao vút đến, tiến vào trong, đó chính là Không không cùng Y Y tiểu tinh nghịch

"Cha.... Y Y thông minh xinh đẹp khả ái nhất đến giúp người đây!"

"Cha.....Không không dừng mãi vô địch bất bại cũng đến giúp cha!"

Thầnbí thanh niên đánh ra một vùng ánh sáng lóa mắt, muốn ngăn cản bọn họ, nhưng là Không Không phá toái hư không, Dẫn y y xuyên qua, đến bên chỗ bọn Thần Nam

"ôm Cha một cái!"

"ôm cha một cái!"

Hai tiểu tử như mèo ôm chặt lấy thân thể của Thần Nam!

Sở tương ngọc trong đôi mắt bắn ra hai đạo tinh quang. Đạo: "chuyện này....bọn chúng lại xuyên qua sự phong tỏa của người.!"

Thầnbí thanh niên đột nhiên nở nụ cười to, nói: "tiểu tử kia chính là xuyên thiên giáp chí tôn trong truyền thuyết từ thời trước khi xảy ra đại phá Hắc diệt, có bọn chúng tham gia biết đâu sẽ đem lại kết quả bất ngờ, có thể phá giải hết tất cả mọi ngăn cản"

"Cha có nghe không, chúng con có thể giúp người rất nhiều việc]!"

"Thần Nam để cho bọn chúng theo đi!" Thần bí nhân mở miệng nói.

Thần Nam bất lực, miễn cưỡng đồng ý.

"Chờ một chút!" Thần bí nhân đột nhiên gọi lại bọn họ, quay đầu nói với Thần Nam: "Các người nếu cảm giác sự tình không tầm thường, có thể lập tức bỏ xuống trăm vạn sanh hồn đại tử, không nên do dự, lập tức trở về."

Thấy Thần Nam có chút mê hoặc, thần bí thanh niên giải thích: "Bởi vì.....tạo sự việc xấu nhất sẽ phát sinh, ta sợ hấn đã cắt đứt được nhân quả, nếu như vậy, không thể đoán trước!"

Hỗn độn quang mang lóe lên, Thần Nam bọn họ thân ảnh dần dần tiêu mất, long bảo bảo huy vũ tiếm móng vuốt, hô: "Đại thần còn tái

kiến, tiểu ngọc tái kiến!"

Tiểu long quả thật lắm trò tinh nghịch, trước khi đi còn cố chọc tức Tuyệt đại quân vương sở vương ngọc. làm cho Thần ma lăng viên truyền đến nhưng tròng cười sáng khoải xen lẫn những tiếng gầm to

Vô tận hỗn độn thần quang lóe lên, một mảnh tinh không ánh sáng ngọc chói mắt hiện ra, xuyên hành tại lịch sử thời không, cảm thụ kỳ cảnh hưng suy của vũ trụ.

tiếp cận thái cổ, Thần Nam bọn họ cùng trăm vạn sanh hồn xuyên qua thời không, tại phiến tinh không ánh sáng ngọc này, hẳn cảm giác được miếng ngọc bội vỡ nát trong tay, không ngừng lóe ra thứ quang mang, ánh mắt, tựa hồ cảm ứng được Hắc thủ mạnh đến không thể tưởng tượng được mà lại thần bí cùng cực, không chỉ họ mà đối phương hình như cũng đã cảm ứng được

Lúc xuyên qua mỗi thời kì lịch sử, một vùng thanh quang mờ lung xuất hiện, một thân ảnh thần bí định áp chế họ. Nhưng chỉ là giao thoa ngắn ngủi, bọn Thần Nam xuyên qua thời không, kẻ đó cũng xuất hiện trong không gian tạo thời khắc đó, trong mắt y, bọn Thần Nam chỉ như một làn sóng mờ mờ, không thể tiếp xúc ngắn ngủi trong nháy mắt

Đi ngược về Thái cổ.

Khí tức tàng thương cực độ trầm trọng tràn ra, từ xa nhìn lại chỉ thấy một khối cổ đại lục ở phía trước.

Thời gian đến đây là dừng lại, bọn Thần Nam cảm ứng được một trận kịch chấn, vô tận ánh sáng ngọc thần quang lóe lên, tinh không tan biến, không trung truyền lại trận trận dao động, một cỗ sức mạnh như biển lớn, quán triệt thiên địa phóng đến triệt để chặn đường họ lại.

Vô tận hỗn độn quang mang lóe sáng, hoàn toàn phong tỏa vùng thời không phía trước!

Một cỗ sức mạnh thâm sâu khó lường cách đoạn thái cổ!

Chính là nơi này, tới rồi!

"Sư u"

"Sư u"

Hai tiểu quỷ không Không và Y Y từ chỗ thần Nam bay ra ngoài, không không thò đầu vào phía bên kia của vùng hào quang hỗn độn, xuyên qua phong ấn sức mạnh ngăn cách Thái cổ

Thần Nam kinh ngạc ngẩn người, rồi sau đó quát lớn: "Các con định làm gì?!" Hắn thật sự có chút lo lắng cho hai tiểu quỷ tinh nghịch này.

"Cha mau đến đây, chúng con mỗi ngày đều nằm mơ thấy chỗ này, không ngờ thật sự đã thấy được. Phía trước hình như có người đang kêu gọi chúng ta, chúng ta hãy vào đi nào!"

"Phía trước là Thái cổ bị cách đoạn, các con nói là trong cơn mộng có một chỗ như thế, lại còn có người kêu gọi các con?"

"Đúng vậy!"

Chương 393

Thiên địa chưa thành, ta đã sinh!

Vô tận hỗn độn thần quang lóe lên, sức mạnh thần bí thâm sâu khó lường ngăn cách Thái Cổ làm cho người ta không biết tại thái cổ lục địa thời đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thật ra nó có bí mật gì.

Đối với sức mạnh thâm sâu khó lường đó, không ai có thể xuyên về thái cổ bị ngăn cách!

Nhưng Không Không tiểu quỷ lại tinh nghịch thò đầu qua, chỉ còn phân nửa thân thể bên ngoài, đôi chân nhỏ xíu đập đập giãy giãy, đang cố gắng xuyên qua

Điều này làm cho Thần Nam trợn mắt há hốc mồm, tiểu tử này thật quả không tầm thường chút nào !!

Nhưng điều làm thần nam có cảm giác kinh dị nhất chính là lời nói lúc trước của Không không, 2 tiểu quỷ lại có mộng cảnh như vậy, thật khiến phải suy tư

"Y Y các người sẽ không là đang dối gạt ta chứ?" Thần Nam ôm Y Y lên hỏi

"Không có đâu, chúng con thật sự nằm mộng thấy địa phương cổ quái này, không nghĩ là nó thật sự tồn tại." Y y cười hì hì đáp. Rồi sau đó bò lên vai phải của Thần Nam, lúc lắc đôi chân trắng như bạch ngọc, quay sang Long bảo bảo trên vai trái nói: "Tiểu long ca ca béo quá, từ nay về sau đệ giúp caca giảm cân nha, sau này mỗi ngày thì caca cứ cố gắng bay tới bay lui là được."

"cha mau đến giúp con một tay, Woa, con đã được thứ này hay lắm nè !" Ở phía sau không không đột nhiên kiên kiên, một cỗ sát khí sắc bén trong nháy mắt tràn ngập ra.

Không không tại tầng cách ly đã được một lưới tàn kiếm lấp lánh hàn quang, mặc dù đã vỡ nát nhưng sát khí vẫn hiển lộ, vừa nhìn đã biết là hãn thế hung binh

"Thần binh này sợ rằng chỉ có thiên giai cao thủ mới luyện được thôi!" Thần Nam vượt lưới tàn kiếm, tưởng có thể tìm ra manh mối gì nhưng vô ích.

"Ai za, Cha ah, con lại đào được bảo bối" Không không đào được một lưới đao cũng vô cùng sắc bén, sát khí tỏa ra cũng giống lưới tàn kiếm

"Cái này tất nhiên là do Thái cổ đại chiến, phần đông Thiên giai cao thủ đã chết, mang theo thần binh gãy nát." Thần Nam nhìn hai món thần binh vỡ nát ko hoàn thiện. Có thể tưởng tượng năm đó đại chiến quyết liệt đến mức nào.

Chỉ có thiên giai cao thủ mới có thể tiến hành đại chiến như thế, có thể là trận chiến sau cùng của các Thái cổ chư thần trước khi đột nhiên biến mất, có thể nói là trận chiến hủy hoàng nhất!

Bất quá trận chiến này chần thiên cổ sẽ ko còn xa nữa. Bởi vì các thái cổ chư thần năm xưa đó sẽ quay trở lại, lần này sẽ là trận chiến cuối cùng, 1 lần chấm dứt!

"Ai nha, làm ta sợ muốn chết, Cha cứu mạng!" Ở phía sau, không không đột nhiên kêu ầm lên.

Thần Nam dùng đại pháp lực trong nháy mắt kéo nó thoát ra

"Aiza, ca ca thật không tốt, như thế nào lại đào ra vật này!" Y y nhíu đôi chân mày, chu cái miệng nhỏ nhắn, tỏ vẻ không hài lòng, oán trách.

"Ngãumễ đầu phát, lần này là móng vuốt của Thiên ư" Long bảo bảo mở đôi mắt to tròn đứng lên, nhỏ giọng nói: "Tiểu quỷ nhỏ, chắc không phải, tathật muốn nếm thử mùi vị của Thiên."

không không đã được Thần Nam kéo ra, một thú thảo cực lớn dài hơn 1 thước, trên bề mặt xù xì, móng vuốt hàn quang lập lòe, sắc bén vô cùng,

Thú thảo còn vết máu, phẳng phát như vừa mới gãy ra, có chút kinh

khủng.

Phượng hoàng thiên nữ bay đến, trong đôi mắt bắn ra hai đạo thần mang chói sáng, cả người thấu phát ra khí thể vô tận, nói: "Thái cổ bị cách đoạn, quả thật có ý tứ! Vùng cách li này hình như vĩnh viễn bị chặn lại trong 1 thời khắc!"

"Không sai!" Thần Nam gật đầu, nói: "Ở đây không chỉ có thời gian bị cách đoạn mà cả không gian cũng bị giam cầm, thời không sẽ vĩnh viễn dừng lại trong một tích tắc."

"Cha ah, vậy chúng ta có đào nữa không?" Tiểu tử Không Không nhăn nhó nói, vốn đã được mấy thứ thần binh nó còn cao hứng, nhưng khi đào được tàn thi thể khiến hắn không vui

"Đào tiếp!" Thần Nam đặc ý phê chuẩn.

Vô tận hỗn độn thần quang lóe lên, sức mạnh thần bí thâm sâu khó lường ngăn cách Thái Cổ làm cho người ta không biết tại thái cổ lục địa thời đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thật ra nó có bí mật gì.

Đối với sức mạnh thâm sâu khó lường đó, không ai có thể xuyên về thái cổ bị ngăn cách!

Nhưng Không Không tiểu quỷ lại tinh nghịch thò đầu qua, chỉ còn phân nửa thân thể bên ngoài, Đôi chân nhỏ xíu đập đập giãy giãy, đang cố gắng xuyên qua

Điều này làm cho Thần Nam trợn mắt há hốc mồm, tiểu tử này thật quả không tầm thường chút nào !!

Nhưng điều làm thần nam có cảm giác kinh dị nhất chính là lời nói lúc trước của Không không, 2 tiểu quỷ lại có mộng cảnh như vậy, thật khiến phải suy tư

"Cha tàn nhẫn thật, ai lại bắt nhi tử đi đào thi thể chết!" Mặc dù kêu bắt mẫn nhưng nó vẫn chui đầu vào. Nó muốn thử xem nó có thể đào xuyên đến thái cổ được không. Xem tận cùng bên trong rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì to lớn.

Không không hề hực dùng sức, sau 1 canh giờ thì đào được một cái hầm thông đạo dài một trượng, lại đào được một cái móng vuốt thú, một vài món thần binh, ngoài ra còn có một thi thể lạnh băng, nhìn khí thể tuyệt đối là một thiên giai cao thủ đã chết.

Sau khi chết, thi thể vẫn cứng rắn như kính cương, mặt đất ở đây thần binh khó lòng đâm vào, có thể tưởng tượng khi người này khi còn sống công lực tất nhiên thâm hậu vô cùng.

"Ngẫu miễn đầu phát!" Long bảo bảo sợ hãi than, nói: "vùng cách li này có vẻ vô cùng rộng lớn, nếu muốn xuyên qua, thật không biết phải tốn mất bao nhiêu năm tháng."

Hơn nữa chỉ mình Không Không vốn là chi thể xuyên thiên giáp chí tôn chuyển thể mới đào được, người khác không thể đột phá tầng cách li này.

Thần Nam gật gật đầu, nói: "Đi thôi, chúng ta rời khỏi nơi này tìm cách khác. Mặc dù Không Không thiên phú dị bẩm, cũng khó mà đào thông thái cổ, vùng cách li này thật sự rộng lớn."

"Đào thông thái cổ, ngoài con thì làm j còn ai! Tương lai, chờ con lớn. Nhất định sẽ đào xuyên thái cổ, làm cho rõ ràng bí mật đó." không Không có chút tiếc nuối phát ra lời thề.

Thần Nam âu yếm xoa đầu nó, rồi sau đó xoay người lại nói với phượng hoàng thiên nữ cùng long bảo bảo: "Kế tiếp, chúng ta có thể gặp phải đại địch mạnh khủng khiếp, hãy chuẩn bị sẵn sàng sàng chiến đấu đi!"

Ngọc bội vỡ nát trong tay thần nam, thấu phát ra nhiều điểm quang mang, yếu ớt mỏng manh không nhìn rõ được

"Thái cổ bị cách đoạn tại phía trước, chúng ta phải nghịch chuyển thời không, truy tìm tung tích thần bí hắc thủ, thời gian xác định là một năm trước!"

Ánh sáng ngọc thần quang lóng lánh, bọn họ dọc theo dòng lịch sử lui lại một năm so với thời điểm họ ở gần sát thái cổ.

Thời gian đã chính xác!

Tàn phá ngọc bội quang hoa lờ lờ, như muốn phát ra sự cảnh báo, nó cảm ứng được vị trí chính xác của thần bí hắc thủ !

bộ thần Nam xuất hiện tại một mảnh cổ lục địa bị tàn phá khắp nơi. Nơi này một mảnh tiêu điều, người ở rất thưa thớt, phẳng phất như nơi này đã từng trải qua đại chiến diệt thế. khắp nơi có thể thấy đất đai ngàndậm, hoang dại vô cùng, chính là một chiến trường cổ xưa. tại địa vực trong phương viên mười ngàn dặm đều không người ở.

Toàn bộ một mảnh lục địa, bị phân cắt thành rất nhiều khối, tuyệt đại đa số địa vực đều bị băng bao phủ, tàn tạ vô cùng, thậm chí, cũng chẳng có nổi một màu xanh của cây cỏ, tựa như đang ở giữa sa mạc vậy.

Lần này một khu vực lớn, bị tàn phá nặng nề, chính là lục địa cổ. Có thể tưởng tượng tại nơi này trong quá khứ không xa, đã trải qua một hồi đại chiến thảm thiết, hủy diệt.

Thái cổ chư thần đánh một trận, có thể nói diệt thế a!

Sanh linh kê thán, sinh mạng con người thật là nhỏ nhoi!

Cơ hồ một lần đại tuyệt diệt!

"Tại địa vực phía bắc!" Thần Nam thấy ngọc bội trong tay không ngừng lóe sáng, liền niệm tuyệt thế thần binh phương thiên họa kích ra, hướng khu vực bắc bộ mà tiến.

"cha, để ta mang giúp người hung binh." bàn tay y y như tiểu tiên tử, phấn khích kê, bính bính khiêu khiêu, muốn tiếp thu phương thiên họa kích.

Thần Nam chau mày, nhìn không không cùng y y, bây giờ muốn đi đại quyết chiến a, đó là sanh tử đại chiến, đối phó địch nhân chính là chúa tể hắc thủ, Mang theo hai đứa con mang theo hai đứa con đi cùng, thật sự nguy hiểm a

"hai người các người, không nên đi cùng, hãy ở chỗ này chờ chúng

ta."

"cha, người quá coi thường chúng ta." không không bất mãn nói: "sự việc mới vừa rồi cha đã thấy rồi đấy. Nếu các người bị vây khốn, ta có thể xuyên phá phong ấn, đem bọn người đi ra ngoài. với Y y cũng có tác dụng lớn đây, lúc này các người còn chưa thấy, nhưng đến lúc đó các người sẽ hiểu được trong khi chiến đấu nếu có y y ở bên cạnh, chiến lực các người sẽ gia tăng."

Thần Nam hồ nghi nhìn hai người con. Y y cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói: "Cha đúng là không tin chúng ta, hừ!"

Suy nghĩ một chút, Thần Nam rốt cuộc cũng mang bọn chúng đi theo. Nếu thần bí thanh niên mún để cho bọn chúng đi cùng, chắc là có chút coi trọng.

giải đất bắc bộ, nơi này là vùng hàn địa, nhiều tuyết bao phủ. Trên đại địa từng khe lớn, như là tự sinh ra, cũng như là bị con người khi chiến đấu mà tạo ra.

"Nguy hiểm!"

Thần Nam kêu to, ở phía sau, ngọc bội đột nhiên phát ra ánh sáng chói lóa, chiếu sáng khắp bầu trời.

Trên bầu trời, một chường ảnh to lớn, đột ngột hiện ra, hướng phía bọn Thần Nam mà ẩn tới.

Thần Nam vận chuyển thì không bỗng nguyên lực lượng, mang theo cả nhóm người biến mất, trong nháy mắt xuất hiện tại một nơi cách đó hơn mười dặm, từ xa nhìn lại phiến hư không.

Chỉ thấy bàn tay thật lớn đang trực tiếp xé nát hư không, rồi sau đó hướng tới nơi này mà tiếp tục truy kích.

Thần Nam mang theo mọi người lại viễn độn, hẳn không muốn để uổng phí khí lực, trăm vạn sanh hồn chính là chuẩn bị đối phó với bản thể hắc thủ, chứ không chỉ là để đối phó với hóa thân là một bàn tay này.

"Thứ Nguyên Không Gian!"

Thần Nam tiếng hét lớn, bàn tay khổng lồ lại ấn tới, hắn xé rách một mảnh không gian, kịp lúc bàn tay khổng lồ nọ vừa đánh tới, rồi sau đó mảnh không gian lại trở lại như cũ, hắn đã linh hoạt sử dụng thì không bỏ nguyên lực lượng để tránh né bàn tay khổng lồ đó.

Phượng hoàng thiên nữ nói: "Không phải là chính thức hắc thủ, bắt quá, chính hắn bày ra một chút nhỏ nhỏ để mai phục mà thôi! Chính là bản thể hắn đang ở phía trước, hắn quả nhiên đang bị thương nặng. Nếu không, sẽ không cẩn thận bày ra hậu thủ này."

Bay qua sang khu vực đại địa, bọn Thần Nam rốt cục đi tới cổ lục địa ở phương bắc. Tới nơi này rồi bọn họ rõ ràng cảm giác được một cỗ uy áp khổng lồ, ngọc bội lóe sáng không ngừng, liên tục phát ra tín hiệu như đã cảm ứng được đối tượng.

Hiển nhiên, hắc thủ đã cảm thấy được bọn họ, nên đã chủ động đi ra !

Phía trước, trong một mảng sương mù vô tận, tồn tại một pho tượng tang thương từ xa xưa hiện ra mơ mơ hồ hồ làm cho người ta không thể nhìn rõ.

Một âm thanh vô cùng già nua truyền ra: "Các người tưởng tới giết ta?"

"Không sai !" Thần Nam nắm chặt phương thiên họa kích, lớn tiếng trả lời.

Âm thanh già nua không hề bị kích động lại truyền đến: "không tự lượng sức! Ta sanh ra từ hỗn độn trong thiên địa, ta là đứng tối cao! thân thể ta vạn vạn kiếp bất diệt, không kẻ nào có thể giết ta!"

Chương 394

Ba Thế Thân

Lời của Hắc Thủ làm cho mọi người chột vô cùng khiếp sợ. Lúc thiên địa chưa thành, mà hắn đã tồn tại rồi, thật không biết hắn có mệnh mệnh không. Nếu chuyện này là thật, thì sẽ đối phó với lão thế nào đây.

Người này thật sự là chúa tể, sinh ra trong hỗn độn, đã có sẵn linh căn trước khi thiên địa khai sinh, vạn vật trên thế gian này đều xuất hiện sau hắn.

Không biết thần bí thanh niên tại Thần Ma lăng viên cùng tuyệt đại ma vương sở tương ngọc có biết chuyện này không? Nếu không, đây sẽ là 1 tin tức cực kì chấn động.

"Ngẫu miễn đầu phát" Long bảo bảo trừng đôi mắt mở to, nói: "Để ta xem người hình dạng gì, có phải lòng thông như dây leo không?"

"Lớn mật, dám khinh khi với bản tôn, ta phán người hình thần câu diệt" Một tiếng quát uy áp truyền đến.

"Tavón là muốn giết người, xem thường người thì sao"? Long bảo bảo giương mắt nhìn và ngọng ngịu nói. "Không nên ở đó mà dọa thần dọa quỷ, nghe nói chính người là kẻ làm thân thể thiên long ta tan nát, hôm nay ta sẽ cùng người tính sổ ! Lão hỗn đản"

Tiểu tử kia mặc dù âm thanh non choẹt nhưng hình dáng nghiêm trang, thật làm cho người ta có chút không nhịn được cười. Dù sao trong màn sương mù phía trước là truyền thuyết thần bí hắc thủ.

"Người là ai, ta làm thân thể thiên long người tan nát khi nào. Trong nhận thức của ta chỉ biết có 2 thiên long, nhưng tựa hồ không có người"

"Lão khôn kiếp, chỉ biết nói càn" Long bảo bảo không khách khí tức giận nói: "Bây giờ người không có hại ta nhưng tương lai người hại ta, tự xưng chúa tể giả mà không đoán trước được sự tình tương"

lai, hừ... một lão giả thần giả quý".

Bị một tên tiểu tử nói chưa hết chót trách mắng, hắc thủ ngo ngoác một lúc, qua 1 thời gian rất lâu mới nói: "Các người đến từ tương lai, ta cũng đoán được, haha.."

Ẩn trong sương vụ, hắc thủ đột nhiên cườito: "Trong tương lai các người không thể đánh nổi với ta, mới đưa ra hạo sách này để giết ta. hắc hắc, các người cho rằng có thể vậy sao, Trong tương lai ta vẫn tồn tại như cũ, các người chạy đến nơi này có tác dụng gì đây? Các người không thể thay đổi cái gì ở nơi này, các người chết ở nơi đây thì trong tương lai cũng tan biến luôn. Hắc hắc, nhân quả hoàn toàn tồn tại, có thể nói ta có thể giết chết các người nhưng các người không thể giết ta"

Phượng hoàng thiên nữ lạnh băng lên tiếng: "Giết chết người tất nhiên chúng ta sẽ trả một cái giá quá đắt, như thế sẽ làm cải biến một phần lịch sử. Nhưng chúng ta không nhất thiết phải giết chết người, chỉ cần làm tăng thương thế của người thêm, vậy là đủ rồi, đến tương lai tự nhiên sẽ có người thu thập người"

Thật thay, nhưng làm thế các người đã thay đổi đi một ít lịch sử, nên nhất định các người sẽ phải chết. Hắc thủ âm thanh lạnh như băng không có chút tình cảm: "Các người chết thật vô dụng, thương thế của ta cũng xấu đi, vẫn không ai có thể giết ta nhưng để ta nghĩ xem ai phải các người tới giết ta. A, độc cô Bại Thiên thì không thể, y đã bị diệt, tên mạt chủ có chút điên cuồng phải không nhỉ? có thể, nhưng đây không phải phong cách của hắn, chẳng lẽ là thất tuyệt thiên nữ đã hợp nhất? hắc hắc.."

Ta thật sự muốn nhìn thấy thất tuyệt hợp nhất trong truyền thuyết, xem cảnh giới nghịch thiên tột cùng của nàng rốt cuộc đã đạt đến đâu? À, thần gia âm hồn không tan của lão bắt tử, cũng có thể nhưng chẳng lẽ hắn đã hồi sinh chăng.. còn có mấy người của thế giới khác..."

.Nghê thần bí hắc thủ nhất nói ra tên những người mạnh nhất trong thiên địa, Thần Nam có chút giật mình, những người y nói đến đều là cường giả cường đại không thể tưởng tượng, cho đến nay những người này còn chưa có biểu hiện thực lực đỉnh cao của mình. Như ma

chủ chỉ là tàn hồn, thấttuyệt thiên nữ chỉ là phân thân,thần gia lão tổ là hồn ảnh,nếu nhữnngười này khôi phục trạng thái cường thịnh năm xưa, thiên địa nhất địnhsẽ rối loạn.

"Nói đủ rồi, hôm nay bảo bảo thiên long ta chính làmuốn tìm người báo thù".Nói đến đây,nó moi ra 1 vò rượu uống sạch rùi quát to:"Không cần ẩn trong sương vụ nữa,chịu chết đi".

"Oanh!"

Longbảo bảo quăng vò rượu vào trong vùng sương mù.vò rượu ẩn chứa một ngànsanh hồn, nổ lớn trong vùng sương vụ,sương mù tan, lộ ra 3 pho tượngkhí tức trang nghiêm

Lúc đầu bọn Thần Nam còn mơ hồ nhìn thấyđược ba pho tượng,nhưng bây giờ mới nhìn rõ hình dáng ra sao.Một photượng không đầu phần dưới giống hình người,pho tượng thứ 2 mặc dù cóđầu nhưng khuôn mặt lại trống trơn, giống như một bức thạch bích, hậthân là hợp thể người thú,g giống như 1 yêu thân,hai chân có trảo vuốt to lớn,khá tráng kiện toát ra uy thế bức nhân.Pho tượng thứ 3 còn chưa lộra ngoài,chỉ đơn giản là có dạng hình người khắc sâu trong thạchnham,xem ra không phải toàn thể hoàn chỉnh.

Ba pho tượng kì dị thấu phát một khí chất tang thương,cổ phác,vừa nhìn qua đã biết đã trải qua vô vàn năm tháng.

tinhlình Y Y và Không không cùng nhỏ giọng nói: "Đây là cái gì,chẳng lẽ làkẻ tự xưng là chúa tể,còn chưa có tiến hóa hoàn toàn,vẫn còn là đá mà "

"Tiểubồi há có thể hiểu được hỗn độn linh vật này,đây là ba thể thân củata,sinh ra trong hỗn độn,trước khi cả thiên địa hình thành"

"thìra người không có chính thức thân thể a".Long bảo bảo ngọng nghịu,hừhừ nói:"Trách không được người không vừa ý với ta,nguyên do là ghen tyvới ta".

Thần Nam hiểu được thần bí cao thủ chính còn chưa cóhiện thân,vật trước mặt chỉ là hóa thân mà thôi,nhưng hắn không có dámchút coi thường, đưa linh hồn gia trì ngay trên phương thiên họakích,cả người

vụt về phía trước

Y Y như một tiểu bào, đột nhiên hóa thành 1 đạo lục quang, quần quanh ngực thần nam, truyền ra tiếng cười hìhì non nớt: "Cha, y y xinh đẹp đến giúp người đây"

Thần Nam không nói gì, phương thiên họa kích trong tay phóng về phía trước, hơn vạn linh hồn kêu gào bao phủ, chụp xuống một pho tượng..

Hỗn độn quang mang lóe ra, pho tượng không đầu thần thánh vô cùng, đột nhiên như thức tỉnh, đôi tay rất nhanh triển khai, đánh tới thân phương thiên hoa kích.

"Đương"

1 tiếng chói tai vang lên, đánh vắng phương thiên họa kích, hỗn độn thần quang chói mắt trong nháy mắt tràn ra, hướng thần nam bao phủ

"Năng lượng chuyển chuyển chuyển" Y Y đột nhiên kêu to, vô tận hỗn độn thần quang vừa tiếp cận thần nam gần như bị lục quang trước ngực hấp thụ sau đó hóa thành 1 cỗ lực lượng nhu hòa tiến vào thân thể thần nam.

Thần Nam quả nhiên chấn động, tiểu bảo bối này thật phi thường ngoài ý muốn của hắn, nghiễm nhiên như có 1 thần thông hoàn mỹ hóa giải công kích của đối phương hấp thụ thành lực lượng của mình

Bất quá nghĩ lại định địa thần thụ lúc xưa, hắn có thể hiểu được, lúc trước thần thụ có thể đã có loại thần thông này, bây giờ chuyển thể vào y y.

Hì hì, cha thấy con lợi hại không?" tiểu bảo bối hiện ra bản thể, ngồi vắt vẻo trên vai thần nam cười hì hì.

"Nguy hiểm" Thần nam quát lớn

Lúc này tượng đá không đầu như người sống bình thường, động tác vô cùng nhanh nhẹn, hai tay không ngừng kết ấn, từng đạo thần ấn phức tạp liên tiếp phóng ra

"Đừng sợ". Y Y hưng phấn kêu lên:"cha mau làm cho thời gian hỗn loạn rồi người công kích hẳn,con sẽ phụ giúp".

Thầnnam hét lớn,thời không bỗng nguyên lực lượng phát ra,đồng thời linh hồn ngưng tụ trên thiên phương họa kích gào lên bất tận,lập tức chém xuống.Thời không phảng phất,thần nam làm cho thời gian xuôi hướng mà chuyển, trong chốc lát lại làm cho nghịch hướng mà chuyển,phương thiên họa kích không ngừng rung động,vung vào quanh đá đánh tới

Y lại hóa thành 1 đạo lực quang,như suối chảy vòng quanh thần nam nhằm pháp ấn của tượng đá mà công kích làm các pháp ấn liên tục va vào nhau,cùng loại lực kích lên, trên vùng trời vang lên từng trận tiếng nổ kinh thiên

Phương thiên họa kích trong tay thần nam hung hăng bổ thẳng vào tượng đá.Lúc này đây hẳn vận dụng mười vạn linh hồn,vô cùng vô tận oán lực phủ xuống.

Cùng lúc đó ngọc bội bị vỡ nát do thần bí nhân đưa cho thần nam đột nhiên quang mang đại thịnh,một đạo hỗn độn thần quang phát ra,hướng tượng đá không đầu kích tới

"Bùng.."

Một tiếng vỡ nát vang lên, trên tượng đá xuất hiện một vết nứt khá lớn.Không biết do tác động của y y, oán lực, hoặc cũng có thể do hỗn độn thần quang trong ngọc bội tạo thành thương tổn.

"Chuẩn bị quả nhiên đầy đủ", thần bí hắc thủ không tức giận, âm thanh lạnh lùng từ trên cao truyền xuống:"Chiến hồn sưu tập tới quả cùng ta có nhân quả,xem ra ta không nên khinh thường các người a"

Nói đến đây hẳn quát lớn:"Tam thân hợp thể". Hai tượng đá bên cạnh rất nhanh vọt tới,cùng tượng đá không đầu hợp thể,một là vô diện đầu,yêu thân,thú thảo.vẫn như lúc này nhưng tựa như có linh hồn,cũng tà dị hơn nhiều,phảng phất linh hoạt hơn,gần như đã sống lại.

Sau đó hần bắt đầu biến lớn, giống như một toà cự núi cao lớn, thấu phát ánh sáng vạn trượng

"ngao hồng..." long bảo bảo gầm lớn, thân thể Thiên long bắt đầu phóng lớn, trong nháy mắt như dãy núi, che kín không gian.

Phượng hoàng thiên nữ cũng phát ra tiếng kêu lớn, nàng hóa ra bản thể, một phượng hoàng bảy màu trên không trung, bảy dải thiên hỏa hùng hực thiêu đốt chiếu sáng chân trời.

Tượng đá thấu phát âm thanh cự lớn:" cho các ngươi biết, 3 pho tượng đó đại biểu cho quá khứ, hiện tại và tương lai, tam tượng hợp nhất, trọn đời bất diệt. Đó mặc dù là thể thân của ta nhưng thua kém ta bao nhiêu.

Vô tận hỗn độn thần quang bạo phát, tượng đá sử dụng pháp tác của mình quát lớn:"Quy vu hỗn độn, chúng sanh đều diệt"

Vô tận hỗn độn thần quang bao phủ thần nam, thiên long bảo bảo, phượng hoàng thất sắc, y và không không. Ánh sáng hỗn độn đáng sợ bao phủ bọn họ bên trong. Đồng thời lực lượng diệt tuyệt kinh khủng bắt đầu phát ra, tựa như muốn biến nơi này thành tử địa, diệt hết tất cả tánh mạng

Thần Nam rất nhanh đưa không không cùng y y lại bên mình, mười vạn linh hồn đánh ra. lúc đó long bảo bảo cùng phượng hoàng thiên nữ cũng đều đánh ramười vạn linh hồn chống cự lại lực lượng hủy diệt đáng sợ này.

Tại chỗ tiếp cận thời đại thái cổ này, bọn họ không thể tự do phát huy hết lực lượng của mình, chỉ có thể thông qua linh hồn truyền lực lượng rang ngoài, bằng không bọn họ đã trực tiếp thay đổi lịch sử, như vậy khác gì tự hủy mình. Do hắc thủ cùng các linh hồn này có nhân quả mới có thể triệt tiêu cái hậu quả đáng sợ này.

lúc này, ngọc bội bị vỡ nát lại lóe xuất quang mang, âm thanh quen thuộc vang tới tai thần nam:"Dùng thái cực đồ vây khốn tượng đá, đẩy đến tương lai, ta cùng sở tượng ngọc dùng sức mạnh tiếp ứng trong lịch sử, mang về thế giới thực để diệt sát. như vậy các người lao vào phá tan hỗn độn có thể trực tiếp nhìn thấy chân thân hần.

Không do dự thần ma đồ được thần nam đưa ra ngoài, thiên bảo này trong phút chốc phá toái hỗn độn, bao phủ thiên địa, nuốt tượng đá bên trong. Tượng đá phảng phất muốn phá tan thần ma đồ nhưng thần nam sử dụng lực lượng thời gian, truyền tống tới tương lai, thậm chí muốn đẩy về hiện tại.

Tại vô tận bên trong dòng lịch sử, thần nam thấy được thân ảnh của thần bí thanh niên lóe lên rồi mất. Xem ra thần bí thanh niên cùng sở tương ngọc cũng tham dự vào.

Tượng đá cùng thần ma đồ đồng thời biến mất, hỗn độn thần quang cùng lực lượng hủy diệt thiên địa cũng đã biến mất, thiên địa nhanh chóng lại khôi phục

Phía trước một thân ảnh thật lớn trong đám mây như chúa tể nhìn chúng sanh, vô cùng phần nộ hấn rất cuộc tâm tình cũng kịch liệt dao động, kêu lớn: "Đám như thế... sở tương ngọc, còn người khác là ai?, tại sao lại tới nơi này đối phó ta. tương lai ta làm cái gì?, vì sao lại ngăn cản?"

Hắn nói vừa dứt, trong vô tận hư không đột nhiên hỗn độn vỡ tan ra, một đạo quang mang sáng chói, chiếu sáng lục địa. Một âm thanh đáng sợ vang lên tại thiên địa: "Cắt đứt hết thủy nhân quả" Vô tận thần quang phát sáng trong thiên địa, rồi sau đó trong phút chốc biến mất.

Hắc thủ trong tương lai xuyên qua thời không đuổi tới nơi này, cắt hết mọi nhân quả rồi sau đó như gió lướt đi.

Trên đám mây kia, thân ảnh cao lớn nhìn xuống thờ dài: "Mặc dù đã tới chậm 1 bước, ba thế thân mất đi cũng không sao cả, các người đã bị vây khố tại đây, trong phiên thời không này, vĩnh viễn không có khả năng trở về."

Chương 395

đào lên thái cổ thần!

Chặt đứt hết thầy nhân quả!

Tương lai thần bí hắc thủ cũng đi trở về thái cổ, hấn chặt đứt hết thầy nhân quả, làm cho cả bọn Thần Nam bị mắc kẹt ở phiên ko gian này vô phương tiếp cận thái cổ

Bị cách ly ở chỗ này!

"Có thể hi sinh như vậy sao?" Thần Nam kinh hãi, vị thần bí hắc thủ kia quả thật là quá biến thái mà, hấn có thể tính toán ra có người đã nghịch chuyển thời ko công kích bản thể ở thái cổ. Có nghĩa là đối phương đã đuổi theo thần bí hắc thủ đi, sợ rằng trong hiện thực cũng đang có 1 trận chiến kinh thiên động địa diễn ra đây.

Trăm vạn sanh hồn trong tay Thần Nam đã mất hết tác dụng, ngay cả đường lui cũng bị cắt đứt

Phía trước, 1 thân ảnh thật lớn đứng trong mây, thân ảnh xuyên tận trời cao ko thể thấy hết, hấn lạnh lùng cười nói: "thật không ngờ các người quay trở lại quá khứ làm cho ta hao tổn hết 3 thể thân, nhưng như thế vô hình chung lại giúp ta cắt đứt liên hệ với mọi thứ, làm cho ta từ nay về sau sẽ ko còn yếu điểm nào."

Nói đến đây, thì một đôi cự trảo rất nhanh bao phủ xuống, hướng Thần Nam bọn họ chộp tới. toàn thân Long bảo bọc phát ra vạn trượng kim mang xông nhanh về phía trước nhưng lại bị Thần Nam ngăn cản, hấn quát lớn: "Không nên liều mạng, chúng ta bây giờ bị lạc trong quá khứ, trăm vạn sanh hồn lại ko thể tổn thương hấn."

Dứt lời, hấn vận chuyển không gian lực lượng, bao vây mọi người rất nhanh biến mất tại tại chỗ, làm cho cự trảo đánh vào ko khí, không gian băng tảo vô số khe nứt xuất hiện, loạn lưu ào ạt phát tán

Thần Nam xuất hiện tại mười dặm ngoài xa nhưng ngay khi bọn họ vừa mới từ Không Gian Thông Đạo đi ra thì lại bị cự trảo công đến, áp

lực đáng sợ đè xuống như muốn phá nát thân thể bọn hắn

Phượng hoàng thiên nữ, long bảo bảo đều đã khôi phục đỉnh cao lượng, nhưng lại không thể tránh được. Bọn họ không thể thay đổi lịch sử, vốn trong lịch sử bọn họ không thể sử dụng toàn lực

Bọn họ chiến đấu thông qua lực lượng trung gian của trăm vạn sanh hồn nhưng nay đã hoàn toàn mất đi tác dụng, bọn họ và thần bí nhân đã không còn liên hệ.

3 người bọn họ cộng lại vốn không yếu nhưng bây giờ lại không thể phát huy tối đa sức mạnh đó

Thật sự...khó nói. Bảo bảo thiên long không ngừng gào rống chấn tan màn hấp thụ, tiếng gầm rung trời. Phượng hoàng thiên nữ thôi động hỏa diễm đầy trời đích, phát ra không ngừng. Nhưng cũng chẳng được gì

Thần Nam lo lắng vô cùng, không thể thoát khỏi phiền thì không này thì chỉ có đường chết.

Nhưng đối với Không không và y y thì khác, bọn chúng có những thần thông kỳ lạ, chúng không chịu ảnh hưởng trói buộc của lịch sử nên áp lực đối với chúng là nhỏ nhất. Điều này có lẽ quan hệ với thân thể bọn chúng, dù sao bọn họ cũng là 1 trong những nhân vật chí tôn của thái cổ thời kỳ chuyển thể

"A!" Thần Nam phần nộ rít gào, nhưng chỉ có thể mang theo mấy người không ngừng chạy trốn chết. Những Thông đạo không gian không ngừng xuất hiện trên bầu trời

Những sanh hồn cũng chạy theo hắn nhưng đã bị thiệt hại không ít, cuối cùng còn lại hơn mười vạn sanh hồn tựa như có ý thức liền xông đến Thần bí hấp thụ

!

Hơn mười vạn sanh hồn như biển lớn công tới thân ảnh đang tàng trú trong mây nhưng lại không có cách nào làm tổn hại đối phương.

"hừ, Mặc dù hồn phách các người và ta có liên hệ nhưng mọi sự đã bị

cắt đứt, các người đi tìm chết sao!" Một tiếng thét vang, 1 dải thần quang hào phát, các sanh hồn như ánh sương mai gặp phải ánh sáng rực rỡ tan biến rất nhanh, thật là 1 cảnh tượng thảm khốc

Từng đạo hồn ảnh, mặt lộ vẻ bi thương vẻ, màu, từ từ tan rã, huyết nhiễm trời xanh. Toàn bộ 10 vạn sanh hồn đều hình thần câu diệt!

Thần Nam như bị sét đánh, trong lòng dâng lên 1 nỗi thống khổ. Hơn mười vạn sanh hồn biết rõ phải chết, cũng muốn vì bọn họ tranh thủ thời gian. Mặc dù, cố gắng của bọn họ có tác dụng gì nhưng cũng là tâm ý..... Thần Nam cảm giác hai mắt ướt át.

Hắn nhìn từng đạo hồn ảnh, đang gào thét đau đớn trước khi tan biến, cảm giác thật sự quá bi ai!

Nhưng đây đang là trong quá khứ hắn không thể phát huy thực lực chân chính nếu hắn đã quyết 1 phen sinh tử. Hắn không sợ chết nhưng chết vô nghĩa như thế này thì không đáng

Trên cao, 1 màn huyết vụ khủng khiếp, dưới sức mạnh kinh hồn của Thần bí hắc thủ thì 10 vạn sanh hồn đã hoàn toàn yên diệt

Bất kể Thần Nam trốn chạy như thế nào thì Hắc thủ vẫn xuất hiện sau lưng bọn họ, khoảng cách vẫn không thay đổi tựa như hắn có thể đoán trước được hành động của Thần Nam

"hừ, các người đã không còn đường trốn chạy ! ngay cảnh huống kẻ còn sống sau trận chiến thái cổ cũng không có cách gì cứu được bọn người đâu, những người thoát khỏi đây đều đã chết.

Thần Nam thật sự không cam lòng, rống lớn: "Người rốt cuộc là loại tồn tại như thế nào, người thật sự là ai???"

"Hào, ta cho các người biết ta sanh ra hỗn độn, là kết tinh của thiên địa tên là Nghiễm Nguyên, ta là chúa tể đứng sau lưng các thiên giai cao thủ, tự xưng hắc thủ. Ta đứng trên vạn vật, thoát khỏi lục giới, trường tồn cùng thiên địa

do hỗn độn sinh ra, là chúa tể đứng sau lưng các Thiên giai cao thủ, rất cục hắc cũng đã nói ta thân phận mình. Hắn tiếp theo cười lạnh

nói: "Cùng thiên địa trường tồn, nắm trong tay vạn vật, mọi sự theo ý ta!"

Thần Nam trách mắng: "cùng thiên địa trường tồn? Hơn nữa, hoàn vọng tưởng nắm trong tay trật tự thiên địa, quả thật muốn làm chúa tể giả a, quả là không hổ danh là một thiên đao vạn quả hắc thủ!"

Hắc thủ ẩn thân thế gian, mỗi lần có đại sự kiện phát sinh, hắn đều hiện thân, có thể nói hắn quả thật nắm trong tay lực lượng tuyệt đối, nếu không sẽ không bị thiên giai cao thủ gán cho cái tên Hắc thủ

Tới bây giờ, Thần Nam bị truy giết khắp thiên địa, ai có thể cứu hắn bây giờ đây? Tại đây phiên lịch sử thì không này tìm đâu racao thủ đây, Thần gia trên nguyệt lượng sao? Nghĩ tới đây, hắn liền đánh vỡ hư không tiến vào thiên giới, nhưng lúc này thiên giới vẫn còn một mảnh man hoang, không có ai cả, trên cao 2 nguyệt lượng vỡ nát đang nổi lơ lửng, quả thật không có người ở!

Thần Nam tìm kiếm thần gia nhưng tìm mãi, chẳng thấy bóng dáng một ai cả!

Đi tìm tuyệt địa Ma chủ chi mộ? Nhưng tuyệt địa vốn là địa phương nối liền giữa thiên giới và hạ giới, nhưng lúc này, hai giới đó còn chưa phải là ở cùng một chỗ. Tìm đến đông thổ đại địa, cũng không có phát hiện tử vong tuyệt địa tại phương nào! Chạy sang tây đại lục rừng rậm vĩnh hằng đi tìm tiểu lục đạo? Chỉ là lại làm hắn thất vọng. rừng rậm Vĩnh hằng cũng không có ai để giúp đỡ hắn.

Còn có thể tìm ai nữa đây? Vừa mới trải qua thái cổ đại chiến, tựa hồ có thể nghĩ được rằng các cao thủ đều đang bế tử quan a. không ai có thể xuất thủ giúp hắn, tất cả mọi người hiện tại đang tu luyện nhằm bảo tồn sinh mệnh của bản thân !

Bỗng nhiên, Thần Nam nghĩ tới một người - thủ mộ lão nhân! Trong trận chiến Thái cổ đánh, duy nhất một người không có bị thương, lần trước khi xuyên qua thì không tiến vào thần ma lăng viên thì pháp tổ cùng Nam Cung Tiên nhi đều vô cùng khiếp sợ, thủ mộ lão nhân tại trong thái cổ thực là một đại cao thủ.

Nhưng là..... như thế nào có thể tìm ra hắn đây?

Thần Nam tại bầu trời cổ lục địa vừa rất nhanh phi hành, vừa rộng to : "Lão bắt tử....." Hắc biết thủ mộ lão nhân bị thái cổ thiên giai cao thủ gọi là Lão bắt tử, bởi vậy cứ như thế rộng to cái tên đó.

"cha, Lão bắt tử là ai a?" Hai tiểu tử kia lúc này chẳng hề có một chút hoang mang, lo sợ, chẳng hề có chút cảm giác sợ hãi gì của kẻ đang bị truy giết.

Phượng hoàng thiên nữ biến đổi lại nhân thể, long bảo bảo cũng biến thành hình dáng tròn tròn đáng yêu, làm như vậy để giảm nhỏ thể tích không gian của cả bọn, để có thể di chuyển nhanh hơn.

thật sự là một chuyến ám sát thất bại, lại bị chơi ngược lại, bị hắc thủ truy giết không còn đường lên trời lối xuống đất nữa.

"Lão bắt tử....." không không cùng y y đồng thời phát ra tiếng kêu.

"Lão bắt tử? hừ, chẳng lẽ là cái lão giáo hoạt hỗn đản đó!" Hắc thủ cười lạnh.

tìm kiếm khắp khu vực đông thổ đại địa, Thần Nam cũng không có cảm giác được khí tức Lão bắt tử, căn bản không có khả năng tìm ra tung tích hắn.

"Lão bắt tử....."

"Lão bắt tử....."

Long bảo bảo cùng phượng hoàng thiên nữ cũng kêu to.

Thần Nam cười khổ, cầu người không bằng tự cầu mình, ai mạnh cũng không bằng chính mình cường a!

Nhưng là, lúc này cường đại phải đến cỡ như thế nào. Tiểu phượng hoàng cùng long bảo bảo, đều đã khôi phục tới đỉnh cao chi cảnh, nhưng hiện tại đang ở trong thì không lịch sử a, bọn họ có lực lượng nhưng không cách nào phát huy, căn bản không thể xuất thủ!

vả lại, Bọn họ còn không có đạt tới nghịch thiên chi cảnh, có thể trong

lịch sử quá khứ để trường hà đại chiến với địch thủ.

Không có lực lượng, thì không thể quyết chiến! Phải biết rằng hắc thủ cũng vừa trải qua đại chiến thái cổ a, tất nhiên thân đang bị trọng thương, lúc này, có thể là thời cơ lớn để diệt giết hắc, đúng là bỏ phí một cơ hội lớn.

Cuối cùng, bọn họ bay về phía Đông hải, ở phía sau Thần Nam rốt cục cảm giác được khí tức của một thiên giai cao thủ thiên giai!

Hắc mang theo long bảo bảo, phi hành rất nhanh trên bầu trời biển rộng, cũng không biết phi hành đến mấy ngàn hải lý, phía trước đột nhiên phát ra trận trận tinh thần ba động yếu ớt: "Ô ô..... đã chết, đã chết, tất cả đều đã chết, độc cô bại thiên đã chết, thì không thần đã chết, ma chủ cũng xong đời rồi, quỷ chủ cũng không được, ô ô..... còn lại ta, một lão tao nhân, còn sống nguyên vẹn, điều này là sao nhỉ ? ? Ô ô..... mặc dù ta đối với thì không lực lượng không quen lắm, nhưng là xuyên qua một năm còn có thể được, ta muốn chết trận trong thái cổ đại chiến ! Ta phải đi tìm cái chết..... ô ô....."

Thần Nam vận dụng thiên nhãn thông ngưng để quan sát, chỉ thấy ngoài xa ngàn dặm, chính là thủ mộ lão nhân, đang nghịch chuyển thì không mà đi, hắc lo lắng hô lớn: "Chờ một chút!"

Nhưng là chậm mất rồi, thủ mộ lão nhân đã nghịch chuyển thì không mà đi. Thần Nam thực sự cảm thán, chậm đi một chút, hắc đã có thể gặp được thủ mộ lão nhân. vừa nhìn thấy lão tao nhân, làm cho người ta bừng lên chút hy vọng, nhưng chỉ trong nháy mắt đã làm cho người ta tuyệt vọng!

Hôm nay bọn họ bị cấm chế đối với hướng tương lai, hiện tại bị giam cầm tại trong phiến thì không, căn bản không thể nghịch chuyển thì không, không có khả năng trở lại tương lai. Thần Nam bắt lực thở dài một hơi, thủ mộ lão nhân tương lai đã không nhận ra hắc (lúc ở thần nam ở trong mộ sống dậy í), cũng có thể nói hôm nay nhất định không thể gặp lại được.

Thần Nam tuyệt vọng nhìn, chẳng lẽ thật sự sẽ chết tại đây trong phiến lịch sử thì không ?!

"cha, người không nên lo lắng, có bảo bối thông minh khả ái nhất là con bên người, chắc chắn người sẽ đại sự thuận buồm xuôi gió!" không không vớ bộ ngực nhỏ nói.

"Còn có xinh đẹp thông minh nhất y y ta nữa." Y y cũng cười hì hì nói.

Thần Nam hồ nghi nhìn bọn họ hai người, rồi nói: "Các người đang nói cái gì?"

Không Không nói : "Cha, lão khốn kiếp đó mặc dù cắt đứt liên lạc giữa chúng ta và thời không nhưng nếu cho con thời gian thì con sẽ đào được để rangoài. Chỉ là con không có thời gian, lão quỷ đó cứ theo sát chúng ta. Bất quá, chúng ta còn có một biện pháp là đào thông đến đường hầm thời gian của người khác. Y Y đối với năng lượng của người khác phỉ thường mãi cảm nên có thể cảm nhận được năng lượng xuyên qua được đường hầm thời gian này. Con có thể đào xuyên qua bất cứ đâu, phá tan tất cả các loại phong ấn. Lúc đường hầm thời gian xuất hiện trước mặt thì trong nháy mắt con có thể đào được, thuận lợi đi xa..."

Long bảo bảo mở to đôi mắt sáng rực, phượng hoàng thiên nữ cũng lộ ra thần sắc kinh hãi

Chật vật mà chạy không phải không có chiến lược, mà là không thể đánh!

YY đột nhiên kêu lớn: "Trời ạ, Cha, con cảm ứng được một cỗ sức mạnh cường đại không thể tưởng tượng, thật sự vượt quá mức cực hạn cảm ứng của con! Con đoán.....không lẽ là đường hầm thời gian của các Thái cổ chư thần mà mọi người nói?!"

Thần Nam chấn động, hần gần như cảm giác được năng lượng ba động yếu ớt, mỏng manh thoáng qua, không nghĩ đến y y có thể có cảm giác mạnh như vậy, chẳng lẽ..... thật sự gặp gỡ thái cổ chư thần?!

Trong trận chiến Thái cổ khi xưa, Thời không đại thần đã dùng pháp lực của mình mở một đường hầm thời không cho chư thần chạy thoát, chẳng lẽ bây giờ gặp họ ?

"Ta đào!" không không huyễn hóa thành một thanh tuyệt thế lợi kiếm! trong phút chốc phá nát hư không, thời không thông đạo lộ ra một lỗ hổng lớn!

trong nháy mắt, hơn mười cỗ cường đại khí tức tràn ngập thiên địa lao ra !

Phía sau, hắc thủ đang truy đuổi bị chặn lại!

Một thân ảnh khôi vĩ rơi xuống từ cái lỗ thông đạo vừa xuất hiện, một cỗ sức mạnh bàng bạc hùng mạnh như biển tỏa ra, tràn ngập thiên địa.

Chương 396

Là y!

Đương nhiên tiểu quỷ tinh linh cổ quái Không Không quả có bản lãnh.

Nó thật sự đào xuyên được đường hầm thời không qua nơi đó.

Đường hầm thời không vỡ thành khung cửa, mấy chục luồng khí tức ngút trời tràn ra, sắc mặt Quảng Nguyên biến đổi.

Thần Nam cũng kinh hãi, mấy chục người đều là thiên giai cao thủ, khí tức họ hợp lại phát ra, ai mà đoán nổi.

Nhưng vết nứt vừa mở ra lại đóng ngay rồi tan biến trong vòm không minh mang, duy có thanh niên nam tử khôi vĩ rơi xuống không kịp quay lại lúc đường hầm thời không biến mất.

Người này thân thể đĩnh bạt, cao hơn người thường hai cái đầu, mái tóc màu tím lất phất theo gió phát ra tử quang hàn nhạt, đôi mắt hữu thần lấp lánh như hai vì sao tím.

Chiến y tím sẫm trên mình y đầy huyết tích, rách loang lỗ, làn da màu đồng cổ lộ ranhững vết máu bầm đen, hình như vừa trải qua một trường đại chiến thảm liệt.

Y lạnh lùng nhìn mọi người sau cùng dừng lại trên mình Hắc Thủ, xạ ra hai đạo tử mang như tia chớp hóa thành thực chất.

Quảng Nguyên vô cùng kinh ngạc, thấy đường hầm thời không tan biến mới ổn định được thần sắc, cũng nhìn tử y thanh niên, lãnh điện xạ ra.

Điện quang bùng lên trên không, hào quang từ mắt hai người va chạm, phát ranhững tiếng loẹt xoẹt như điện hoa, khung cảnh như những tia sét ngoằn ngoèo bay múa.

Hiển nhiên cả hai biết nhau, cừu oán cũng không thường.

Tử y nam tử lộ ra khí tức hùng hồn bức nhân như cương đao, khí thế lẫm liệt vô cùng.

"Àm."

Hư không giữa y và Quảng Nguyên vỡ tan, ánh nhìn đã có uy lực như thể đủ chứng minh tu vi cao tuyệt, không thẹn là Thái cổ thiên giai cường giả.

Tử y thanh niên mang lại cho người khác cảm giác kiên nghị, mạnh mẽ nhưng thoáng chốc khí chất đại biến dạng, tạo thành ấn tượng xoay chiều cho bọn Thần Nam.

Trận chiến ngầm với Quảng Nguyên kết thúc, y thu liễm tư thái cường giả đoạn quay qua nhìn Không Không, nói một câu khiến bọn Thần Nam trợn tròn mắt: "Ta khinh, hài tử xui xẻo này là con cái nhà ai, sao lại đào bản đại gia ra? Ta khóc mất."

Bóng dáng cao lớn như ngọn núi vừa rời sụp đổ trong lòng bọn Thần Nam.

Hiện tại tử y thanh niên khác nào một tên phóng đặng bất lương, thu liễm hết khí thế mạnh mẽ đi, tỏ ra rất du côn với Tiểu Không Không: "Mi là con cái nhà ai? Thiếu chỗ nghịch hả? Ta khóc mất thôi, mi đào cái gì không đào, sao lại đào ta ra. Không đúng, sao mi lại đào loạn xạ thế hả? Đào ai cũng không được, có biết không? Người đào thế này có khác nào đào chết ta? Ta khóc đây. Có tin không, ta sẽ luộc người, đúng là tức chết bản đại gia mà."

Tiểu Không Không kinh ngạc, vù một tiếng, bay về cạnh Thần Nam, ôm chân hắn, thì thầm: "Cha à, nhầm rồi, con... đào được một tên điên."

"Hài tử xui xẻo nói cái gì? Dám mắng ta khùng sao? Mi hại ta mất mạng, lại dám mắng ta, đến đây ta đánh cho một trận."

Thần Nam hoàn toàn ngẩn ngơ, Long Bảo Bảo trợn trừng mắt, Phượng Hoàng thiên nữ cũng không biết nên làm gì. Người này vừa mới tỏ ra anh hùng, sao chỉ nháy mắt đã biến thành bất lương?

Y Y ngồi trên vai Thần Nam, nhìn tử y thanh niên, ghé sát tai hắn: "Cha cẩn thận không bị hắn cắn, truyền nhiễm đó."

"Hắc, hài tử xui xẻo này, xem ra cũng khả ái quá nhỉ. Bất quá hai nhóc con biết gì mà nói, định chọc bản đại gia giận chết hả?" Tử y nhân nhìn hai tiểu quỷ với vẻ hứng thú.

"Người nói kiểu gì, ta đáp kiểu ấy." Không Không ôm chân Thần Nam, bật lại: "Muốn đánh ta hả, ta còn muốn đánh người nữa là."

"Hắc, hài tử xui xẻo này đúng là tức chết bản đại gia." Tử y thanh niên tỏ vẻ bực mình.

Thần Nam bật cười, đây là Thái cổ cường giả sao? Sao lại đi ăn thua với hài tử, bộ dạng du côn hạng nhất, xem ra rất giống phong phạm Tử Kim thần long.

Lúc đó Quảng Nguyên đứng trên không cười lạnh: "Không ngờ là Tử Phong, một năm không gặp rồi. Ta nhớ người thân thụ trọng thương, vết thương nặng hơn ta, may ra tránh khỏi mất mạng. Hiện tại gặp ta, không phải chết chắc sao?"

"Lạ ngay, người mới toi mạng, với bản đại gia, người là cái quái gì? Hắc Thủ người chẳng qua là loại đầu heo muối, xưa nay vô công rồi nghề thích quản chuyện bao đồng, lần này lại trợ Trụ vi ngược để giữ mạng lâu hơn, người tự cho mình thiên hạ vô địch nhưng sớm muộn gì cũng có ngày bị diệt. Ta khinh, nhổ đày vào mặt người."

Tử Phong chỉ vào mũi Quảng Nguyên mà chửi, đúng là... không có mấy may phong phạm của thiên giai cao thủ! Khác nào một thanh niên bất lương, rất giống với con rồng du côn.

Tim Thần Nam đập thình thịch, phải chăng đây là kiếp trước của Tử Kim thần long? Lúc ở Vĩnh hằng thâm lâm, hắn và Long Bảo Bảo từng thoáng thấy tiền thân của con rồng du côn, tựa hồ là một tử y nhân coi thường tất cả thiên hạ.

Quảng Nguyên tung một chưởng vào tử y nhân, bàn tay rợp trời bổ tới, năng lượng hùng hồn tràn ra thập phương.

Thần Nam mang hai hài tử, Long Bảo Bảo và Phượng Hoàng thiên nữ nhanh chóng lui đi.

Tửy thanh niên mắt lóe tinh quang, thu lại vẻ mặt cười cợt, hữu thủ giương ra thành đao chém lên không, tử mang rục rở xé mây chạm với bàn tay.

lồng ngực y phập phồng, thổ ra một ngụm máu, thân thể càng khủng khiếp hơn, rạn như mảnh sứ, nhục thể xuất hiện những vết nứt.

Từng vệt máu chảy ra.

Thân thể Tử Phong lắc lư, thở dài: "Ông nó chứ, bản đại gia sao lại xui xẻo thế này, bị hài tử đào ra. Ài, kì quái thật, ai cũng nói ta xong rồi nhưng ta lại bình an rút đi, được Thời Không đại thần an toàn dịch chuyển. Lúc đó ai cũng kì quái, hiện tại thì ta hiểu rồi, là tiểu quỷ này đào ta ra. Lại chết trong tay đầu heo muốn, bản đại gia quả thật bất cam."

"Loại nở cứng hết tầm như người, ta tuy trọng thương nhưng vẫn dễ dàng diệt được." Quảng Nguyên lạnh tanh thốt, mấy chục người kia không tiến ra, hiện tại tình hình nằm trong tay y.

"Đầu heo muốn người bớt tô son trát phấn đi, Tử Phong ta dù gì cũng thuộc chư thần, được xếp trong nhóm đầu, dù chết cũng buộc người phải trả giá đắt."

Thần Nam và Long Bảo Bảo ở xa nhìn nhau, đồng thời nói: "Tựa hồ là kiếp trước của nó thật."

Không Không cũng nhỏ giọng: "Xin lỗi, con sẽ không đào loạn nữa."

"Hài tử xui xẻo kia, sau này đừng để ta gặp người." Tử Phong bất mãn quay lại, tiếp đó sẽ phải chiến đấu mà biết trước sẽ chết nhưng y hoàn toàn thoải mái, không có vẻ gì bi thương mà cực kỳ tiêu sái.

Quảng Nguyên cười lạnh: "Theo trạng thái của người là ta biết Thời Không đại thần đã làm gì, đó không phải là đường hầm thời gian thuần túy mà là không gian nhỏ hẹp hỗn loạn, một tiểu thế giới đồng bộ với thời gian hiện thực. Hấn muốn đưa các người tới vùng đất vĩnh

hàng tránh thiên phạt, đến ngày các người đủ mạnh sẽ quay về."

"Đầu heo muối người biết khán hiểu nhỉ, nhưng người không thể nào đoán được, ai..." Tử Phong lộ vẻ nghi hoặc nhìn sang phía Thần Nam: "Sao mấy người các người kì quái quá, các người là ai, đến từ đâu?"

Thần Nam thật thà đáp: "Từ tương lai, định đến kích sát Quảng Nguyên, không ngờ bị hấn cắt đứt nhân quả, chặn mất lối về."

Tử Phong hít sâu một hơi khí lạnh: "Dám quay về lịch sử giết người, đúng là nghịch thiên. Dù là những người như Ma Chủ cũng chết chắc."

Quảng Nguyên cười lạnh: "Có người muốn mạo hiểm, chúng biết ta có ba thể thân và những nhân quả khó lòng cắt đứt nên tụ tập hồn phách những kẻ bị tagiết, định phản lại ta trong lịch sử thời không. Nhưng như thế vẫn tự đi tìm chết. ta không cần ba thể thân nữa, cứ là bản ngã xem các người làm gì được. Ta trong tương lai sẽ triệt để bỏ đi ba hóa thân, nhưng cuối cùng vẫn là thay đổi một chút, trăm vạn sinh hồn tịch diệt, đổi lại được một dạng biến hóa thể này." Đoạn y lẩm bẩm: "Lẽ nào đó là những gì Thần bí nhân muốn?"

Tử Phong chút nữa đã hiểu hết, nhìn bọn Thần Nam cười: "Có đảm lượng! Tiếc là ta không thể giúp các người mở cấm cố quay lại tương lai, hiện tại ta không còn khí lực. Hài tử xui xẻo, sao lại đào ta ra, giá mi đào mấy người thương thế nhẹ nhất chắc đã được cứu."

"Xin lỗi, lần sau ta sẽ cẩn thận."

"Hài tử xui xẻo, còn có lần sau sao? Cả kiếp sau ta cũng không muốn gặp người."

"Nhưng người sẽ gặp."

"Hả?" Tử Phong kinh ngạc: "Trong tương lai các người gặp ta? Lần này ta không tịch diệt."

Thần Nam tiếp lời, lắc đầu: "Kiếp sau của người, chúng ta là huynh đệ."

"Ha ha ha... thế hả, đầu heo muối, bản đại gia không đợi được nữa, trước khi chết phải ăn thử một miếng thịt heo muối xem sao."

"Hừ." Quảng Nguyên cười lạnh: "Người chắc cũng tính ra lần này sẽ tịch diệt, vĩnh viễn về với hư vô."

"Takhing, đồ đầu heo muối, người tưởng chuyện gì cũng theo ý sao, thế cứ đứng im đó đợi người ta đến giết. Dầu gì người cũng tính được lần này người không thỏa mãn, trên đời không có gì vĩnh hằng bất biến! Cả thiên đạo từng là công bình chính đạo cũng thay đổi được, còn gì không thay đổi được? Mạng của bản đại gia do ta làm chủ, không ai thay được. Giết!"

Từ trên không, Tử Phong gầm lên điên cuồng, tử khí che kín thiên địa chụp xuống Quảng Nguyên.

Trận đại chiến khủng khiếp này, Tử Phong ôm lòng quyết tử, không hề giữ lại mà xuất hết tàn lực, nguyên khí tím sẫm vô tận tràn khắp đất trời, saucũng thân thể y nổ tung.

Máu nhuộm tím trời xanh, tử huyết thể lượng mà chói lóa, chiến hồn màu tím phiêu đảng trên không, há miệng thổ ra một khối huyết nhục, cười vang: "Mùi vị thịt heo muối dở tệ." Đoạn quay đầu lại nói với bọn Thần Nam: "Các người còn cơ hội, Thời Không đại thần chia thành hai chuyến đưa chư thần đi, một nhóm khác chắc sắp xuyên qua đây. Lần này, hi vọng các người may mắn, đào được cường giả, diệt tên đầu heo muối này."

Quảng Nguyên đại nộ: "Tất cả kết thúc thôi, người sẽ vĩnh viễn tịch diệt." Hào quang thần thánh lóe lên, nhanh nhẹn đánh tan chiến hồn.

"Người muốn ta tan biến vĩnh viễn, bản đại gia sẽ chứng minh cho người thấy, ngàn vạn năm sau ta ắt quay lại, người diệt người chắc chắn là Tử Phong ta."

Tử Phong ung ung tan biến, bọn Thần Nam đều bi thương, tuy biết y thành Tử Kim thần long sau này nhưng vẫn vừa phần nộ vừa bi thương, hận không thể giết ngay Quảng Nguyên.

"Cha, cha à." Y Y đột nhiên gọi: "Tử Phong nói rất đúng, Y Y có cảm giác cực kỳ rõ nét, đang có dòng năng lượng rất mạnh tới đây."

"Cha, có đào không?" Không Không hỏi.

Thần Nam thở dài: "Không cần, Thái cổ chụ thần vừa qua đại chiến, đều trọng thương tị thân, kéo họ vào chỉ tổ khiến họ thiệt thân, việc của chúng ta nên tự giải quyết."

"Hừ, cho các người biết, vừa rồi các người đã thay đổi một phần lịch sử, trăm vạn sinh hồn chết vẫn chưa đủ, phải thêm các người nữa mới xong." Quảng Nguyên lạnh lùng nói.

Cùng lúc, hư không vỡ nát, mấy chục cỗ khí tức hùng hồn bùng lên, một thân ảnh cao lớn rơi xuống, đoạn hư không đóng lại, đường hầm thời không biến mất cuối chân trời.

"Không Không, cha đã bảo đừng đào mà."

"Cha, oan uổng quá đi, không phải con đào, cha cũng thấy, tự y rơi xuống mà."

Thần Nam không hiểu vì sao đường hầm thời không tự động mở ra rồi một thân ảnh rơi xuống. Hắn không cười nổi, lần trước rơi xuống một thiên gia cao thủ, lần này lại là một thi thể.

Nhưng lúc hắn thất vọng thì Quảng Nguyên lại tỏ vẻ ngưng trọng, nói từng chữ: "Độc - Cô - Bại - Thiên."

Chương 397

Độc Cô Bại Thiên!

Có những người dù chết đã vô số năm tháng nhưng hậu nhân vẫn mãi mãi ghi nhớ.

Chỉ bằng một cái tên cũng đủ chấn nhiếp chúng sinh!

Độc Cô Bại Thiên danh chấn thiên cổ, được người đời truyền tụng qua năm tháng vô tận, là cao thủ chí cao vô thượng trong mắt các tu giả, như một tấm bia vờn vờn cho người đời sau sùng bái.

Đó là Thái cổ cấm kị đại thần mà Thiên cũng không muốn đề cập đến.

Nghịch thiên cứu chuyển, cứu chuyển nghịch thiên, trải qua bách thế luân hồi bất diệt, ngàn kiếp hiểm nguy vẫn an nhiên, chiến hồn chi hỏa ngùn ngụt cháy, linh thức chí cường không bao giờ lụi tàn.

Từng chín kiếp nghịch thiên, quyết chiến trời xanh và hỗn độn mệnh mang khiến thiên địa lay động, đại lục rung chuyển, vô tận hỗn độn tan tác, chém ngã pháp thân của Thiên, dùng thần lực ngạo thị vạn cổ, chấn cổ thức kim.

Trận chiến Thái cổ thảm liệt hơn tưởng tượng của bất cứ ai, thiên giai cao thủ điều linh vô số, mọi cường giả chân chính trên thế gian đều gặp tai kiếp, chư thần bị nhốt trong hắc ám tử vực không còn hi vọng. Đại thần Độc Cô Bại Thiên cách tuyệt với các Thái cổ thiên giai cao thủ, không ai biết y gặp cường địch nào nhưng trận đánh đó khiến đệ tứ giới trong truyền thuyết gần như tan tành, cộng thêm chiến lực của mấy vị thiên giai cao thủ tung hoành khiến một giới sụp đổ.

Vì thế đã hình thành tàn phá thế giới, Độc Cô Bại Thiên là ngòi dẫn đáng sợ nhất cho trận chiến đó.

Cũng vì thế hắc ám tử vực hé ra ánh sáng, để Thời Không đại thần có cơ hội dùng đến chung cực pháp tắc nghịch chuyển thời không giúp Thái cổ chư thần đào tẩu, tránh cho họ khỏi tuyệt diệt.

Còn đại thần Độc Cô Bại Thiên trong lúc quan trọng nhất đã dùng đại thần thông chí cao vô thượng, chặn lại một đòn diệt thế từ hỗn độn. Sau cùng y cũng tiến về vịnh hằng thiên đạo vô tận.

Có thể nói Độc Cô Bại Thiên và Thời Không đại thần là những người cứu vãn cho chư thần, cái giá phải trả là sinh mệnh.

Bay về hướng vô tận hư không không lâu, thi thể Độc Cô Bại Thiên hạ xuống, thần thể vịnh hằng bất diệt vẫn còn nhưng linh thức tiêu tan.

Để lại truyền thuyết vịnh hằng.

Hiện tại Thần Nam xuyên về Thái cổ, lại thấy một khung cảnh kỳ dị.

Hư không vỡ tan, thi thể đại thần Độc Cô Bại Thiên hiển hiện.

Ai ngờ lại xảy ra biến cố như thế.

Bọn Thần Nam không sao tưởng được đó lại là thân thể của nhân vật vịnh hằng bất diệt trong truyền thuyết.

Sắc mặt Quảng Nguyên biến đổi, trong mắt hiện lên thần sắc chấn kinh xen lẫn hồ nghi, quả thật không tin nổi. Vì sao thi thể Độc Cô Bại Thiên lại xuất hiện ở đây?

"Oa, là đại thần Độc Cô Bại Thiên. Cha ơi, không quá, nghe nói đó là một những cường giả mạnh nhất thiên địa, nhưng... hiện tại chỉ là một thi thể, sao lại chạy ra đây, cứu được chúng ta chăng?" Không Không ngẩng mặt nhìn Thần Nam.

Thần Nam không đáp mà bay lên trời đón lấy thi thể Độc Cô Bại Thiên vào lòng, cảm giác trầm trọng như đón một ngọn núi ép xuống, cơ hồ không thở nổi. Đó không phải do trọng lực mà do áp lực tâm lý, trong lòng hắn luôn tôn trọng vị khoáng thế cường giả này như một tòa thánh sơn trong võ đạo.

Một tòa thánh sơn mà mọi võ giả đều ngưỡng vọng.

Thân ảnh cao lớn như ngọn núi của Quảng Nguyên co lại bằng người

thường, ngưng trọng nhìn Độc Cô Bại Thiên trong lòng Thần Nam, trầm giọng hỏi: "Một nhân vật như đỉnh cao đã rơi rụng, một thời đại kết thúc..."

Xemra y cực kỳ xem trọng Độc Cô Bại Thiên tuy đứng ở vị trí đối địch nhưng vẫn tôn trọng cái thể cường giả mà tâm sinh cảm khái.

Bất quá, địch nhân là địch nhân, dù khâm phục cũng không thể thay đổi lập trường.

Giọng liền chuyển lạnh: "Không thẹn là cấm kị đại thần khiến cả Thiên cũng khiếp vía. Các thiên giai cao thủ khác chết rồi đều triệt để tịch diệt, cảnh hình thể hay tinh thần đều tan biến. Còn người... vẫn hoàn chỉnh giữ được nhục thể. Hừ hừ, bất quá, đã gặp phải ta coi như không thể tồn tại nữa, tất cả sẽ biến khỏi thế giới này, không còn lại dấu vết."

Đoạn tay phải Quảng Nguyên phá toái hư không, phóng đại ngàn vạn lần, một bàn tay khổng lồ đen ngòm chộp vào Thần Nam đang ôm Độc Cô Bại Thiên.

Thần Nam thi triển sức mạnh nguyên bản của không gian, không gian pháp tắc khiến nháy mắt sau hắn đã lướt đi hơn mười dặm, tránh khỏi diệt tuyệt tác thủ ấn trong truyền thuyết.

Ác danh Hắc Thủ truyền khắp các thiên giai cao thủ, công lực cao thâm thế nào không cần nói nhiều, dù đang trọng thương nhưng một cao thủ bình thường cũng không đối phó nổi.

Xemra y muốn hủy diệt ngay thi thể Độc Cô Bại Thiên bởi đối diện với đại cường giả đã chết này, lòng y vẫn rung động, thậm chí hơi hoảng sợ.

"Đầu heo muối Quảng Nguyên người không xứng đáng là chúa tể, định hủy diệt thân thể người chết, không thấy hổ thẹn sao? Cường giả có tôn nghiêm riêng, cỡ như người mà đáng sao, định quấy nhiễu một người chết an nghỉ."

Thần Nam phần nộ gầm lên, hắn luôn kính trọng Độc Cô Bại Thiên, muốn toàn lực bảo vệ cho thi thể cấm kị đại thần nhưng nhận ra cứ tránh thế này không phải là cách.

"Ta xưa này chưa bao giờ để lại uy hiếp nào! Thi thể này... tất phải hủy." Quảng Nguyên nói như chém đinh chặt sắt, chắc chắn ý không thể thay đổi.

Thần Nam nhận ra ý định của y trong đó, cười lạnh: "Người sợ thi thể này, hừ hừ, uổng cho danh tiếng Hắc Thủ trong truyền thuyết, đi sợ một thi thể băng lãnh."

Quảng Nguyên không nói nhiều, toàn thân đột nhiên phát ra vô tận hỗn độn chi quang, quát: "Với danh nghĩa ta, vạn vật quy khu, hỗn độn luyện ngục!"

Chung quanh Thần Nam là một vùng hỗn độn vô tận ép tới như lao lung vây khốn hẳn. Ngoài xa, Long Bảo Bảo, Phượng Hoàng thiên nữ, Không Không và Y Y đều thất thanh, họ đều nhận ra Hắc Thủ thi triển tuyệt học mạnh nhất, muốn luyện hóa Thần Nam quy về hư vô! Nhưng họ không thể giúp hẳn, tự giữ mạng đã là vấn đề, hơn nữa thời gian cũng không cho phép.

Vô tận hỗn độn chi quang chiếu rọi, tinh không minh mông bị ép thành một vùng không đầy mười thước, đang co lại vô hạn.

Quảng Nguyên dựa vào thần nhãn nhìn xuyên qua âm dương, thấy rõ những gì xảy ra bên trong, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh.

Trong vùng hỗn độn, thân thể Thần Nam bị ép chảy ra những dòng máu, dù hẳn là thiên giai cao thủ cũng không chống nổi áp lực. Tinh không minh mông co về còn mấy thước, lạo áp lực đáng sợ này, không ai chịu nổi.

Nhưng hẳn phát giác thi thể vẫn bình thường, đến lúc thân thể hẳn hẳn gàn như vỡ ra, chợt thi thể Độc Cô Bại Thiên xạ ra hai đạo tử quang!

Biến cố không chỉ khiến hẳn kinh hãi mà Quảng Nguyên trong vùng hỗn độn cũng rung mình, nhưng chỉ một sát na sau y lại bình thường. Thể nội vĩnh hằng bất diệt ẩn chứa sức mạnh cực lớn là cấm kỵ thần ma chiến lực chưa kịp tiêu tan.

"Tất cả kết thúc thôi." Quảng Nguyên quát vang.

Hỗn độn thần quang tràn ra một vùng sáng cực hạn đoạn từ từ tan biến trên không, chỉ lưu lại một hắc động như vùng xoáy.

Quảng Nguyên tựa hồ thở hắt ra, lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng vĩnh viễn tan biến."

Nhưng kinh biến phát sinh, vùng xoáy sắp tan đi đột nhiên kịch liệt rung động đoạn phóng đại vô hạn.

Sắc mặt Quảng Nguyên biến hẳn, thông qua thiên nhãn, y nhìn thấy thi thể Độc Cô Bại Thiên không hề nát vụn mà nhục thể Thần Nam vỡ tan rồi liền nhập vào nội thể cấm kị đại thần. Vững xoáy đột nhiên nát tan.

Vô tận hỗn độn thần quang lại sáng lên, một cỗ sức mạnh như biển lớn dâng trào, thi thể Độc Cô Bại Thiên nổi lên không, thân ảnh khô vữa phảng phất như tòa thánh sơn đang khôi phục sinh cơ, tạo cho người ta cảm giác ngưng trọng, thâm bất khả trắc như núi non, đại dương.

Áp lực hùng hậu lan ra khắp Đông thổ đại lục.

Một luồng sức mạnh khó lòng tưởng tượng sôi réo.

Thi thể Độc Cô Bại Thiên không có gió mà mái tóc dựng đứng, hai móng vuốt, xạ ra hai đạo hào quang khủng khiếp, một cỗ "thể" khó tả tràn khắp tinh không.

Quảng Nguyên liên tục lùi lại, thi thể Độc Cô Bại Thiên vừa phát ra sức mạnh thần bí mạt trắc và tiến bước, thoáng chốc đã đứng trước mặt Quảng Nguyên, hữu quyền tung ra một thể trúc chẻ ngóitan xuyên qua thi thể Hắc Thủ.

Huyết quang xung thiên!

Thân thể Quảng Nguyên nát vụn, văng khắp không trung, đương nhiên y không chết như thế, thân thể liền hợp lại nhanh chóng.

Nhưng lúc đó, Độc Cô Bại Thiên lại như mộng ảo không hoa xuất hiện

cạnh y, song mục phát ra tử quang lạnh lùng, hữu chưởng giống như một lưỡi kiếm chém toang bầu trời, chỉ Hắc Thủ làm hai mảnh.

Cái thể thần uy không thể chống nổi.

Quảng Nguyên vô cùng kinh hãi, tỏ vẻ không tin nổi, Độc Cô Bại Thiên... Độc Cô Bại Thiên.

Đồng thời y điên tiết, bậc chúa tể mà... hai lần bị người ta xé nát thân thể.

Hỗn độn thần quang lóe sáng, Quảng Nguyên quát lớn: "Trời đất chưa thành, ta đã sinh ra, luân hồi tuyệt diệt, vạn vật tử tịch!"

Một cánh cửa của tử vong thế giới mở toang, tử vong chi lực kinh hồn ào ạt như muốn diệt thế luân hồi.

Nhưng thi thể Độc Cô Bại Thiên không để việc đó diễn tiến theo chiều hướng xấu nhất, phóng đại đến cực hạn hòa thành thân thể vạn trượng khí thôn sơn hà, há mồm nuốt luôn diệt thế Luân hồi môn vào bụng...

Chương 398

Nghịch Loạn bát thức

Trên đời quả thật vô số bất ngờ, vô số điều không thể tưởng tượng nhưng vẫn thật sự xảy ra.

Thái cổ cảm kị đại thần Độc Cô Bại Thiên, tám bia lưu truyền của thời đại đã thật sự gục ngã, còn lưu truyền trong các thiên giai cao thủ nhưng hôm nay lại hiện ra thi thể một cách nhiên thần bí mạc trắc, hợp nhất với Thần Nam, đánh cho Quảng Nguyên không kịp trở tay.

Nhân vật từng khiến cả Thiên cũng kị húy thể hiện thực lực kinh hoàng, thi thể vạn pháp bất diệt chịu nhiều đợt công kích của Quảng Nguyên nhưng vẫn trơ ra. Hiện tại, Thần Nam và y hợp nhất, há miệng nuốt luôn cánh cửa hủy diệt thế giới mà Hắc Thủ tung ra.

Đó mới là thực lực, sức mạnh tử vong như biển cả bị nuốt hết vào bụng.

Vô tận tử vong nguyên lực bị ép xuống, tử vong đại môn mở ra liền bị đóng lại rồi bị luyện hóa.

Đương nhiên không phải thi thể thật sự nuốt gọn sức mạnh của tử vong giới mà khiến nó không mở ra được.

Quảng Nguyên dần lãnh tĩnh lại, tịnh không có cảm giác thất bại, hoảng loạn, hai mắt nhắm tít thành hai sợi chỉ, hai đạo hào quang sắc như dao nhìn chằm chằm vào thân thể vạn trượng.

Thi thể không hành động gì nữa, lạnh lùng nhìn nhìn Quảng Nguyên, đôi mắt phát ra hào quang âm u vù vù giống tử khí vừa giống hàn mang khiến ai nấy lạnh mình.

Nhưng thi thể không hề có sức sống, giống hệt một xác chết lạnh ngắt nhưng thần nội ẩn tàng sức mạnh kinh hồn đang dần được kích hoạt, điều động.

Thần lực hùng hậu như từ dưới biển lớn tĩnh lặng, vực sâu vạn

trượng dấy lên, dòng năng lượng trào ra như núi lửa từ khí trầm trầm sống dậy. Từ những khe nứt cuồn cuộn nham tương dần vang lên những tiếng nổ âm âm, cơ hồ sẵn sàng bùng nổ.

"Hỗn độn kính!" Quảng Nguyên không vội động thủ, quát vang lên, trước mặt y xuất hiện bạch quang minh mông, về mông lung tan biến lộ ra một chiếc kính rực rỡ hào quang chiếu vào Độc Cô Bại Thiên.

Hỗn độn kính này là một khối tinh thạch trong hồng mông hỗn độn do Quảng Nguyên luyện thành, bản thân nó có linh lực cực mạnh, lại được chế thêm nhiều trận pháp huyền diệu mạc trắc nên càng bất phàm.

Có thể chiếu lên chín tầng trời, rơi xuống cửu u, xuyên qua mọi vật trên thế gian, xứng danh linh bảo. Y muốn hiểu Độc Cô Bại Thiên thế nào, thần nội có gì huyền bí.

Thần quang rực rỡ hóa thành một đạo cầu vòng lao vào thân thể vạn trượng của Độc Cô Bại Thiên, tựa hồ muốn ánh xạ những gì bên trong. Nhưng một cỗ sức mạnh thần bí mạc trắc đột nhiên từ thi thể bùng lên, chặn đứng thần quang, hơn nữa tỏ ra cực kỳ bá đạo, kích tan tành ngay.

"Hừ."

Quảng Nguyên hừ lạnh, hỗn độn kính lại phát ra thần quang chiếu vào thi thể, ánh sáng vô cùng chói lòa, phát ra năng lượng đáng sợ. Đương nhiên lần này không chỉ đơn thuần là thăm dò, ánh sáng này mà chiếu lên mình thiên giai cao thủ cũng xuyên thành một vết thương khủng khiếp.

Cường quang mãnh liệt xuyên qua sức mạnh thần bí mạc trắc, chút xíu nữa chạm vào Độc Cô Bại Thiên, nhưng thi thể không hề lại hành động, chớp nhoáng biến mất.

Đôi mắt lạnh lùng xạ ra hai đạo tử vong chi quang va chạm với cường quang khiến hư không tan tành.

Đồng thời, thi thể phát ra nguyên lực vô tận, thiên địa nguyên khí quanh đó chịu ảnh hưởng, sôi trào lên, "thế" của thi thể phát ra quá

đáng sợ.

Cũng giống luồng ám lưu cuồng bạo từ lòng biển trào lên bề mặt phẳng lặng, như nham tương từ hỏa sơn tử khí trầm trầm phun lên cao.

Vừa nãy thithể bất động chính là bình tĩnh trước cơn bão lớn, lúc này đã trở nên cuồng bạo, thiên địa tinh nguyên điên cuồng trào ra.

Thể phách cũng thu nhỏ lại còn chừng chín thước.

Thithể không có linh hồn nhưng uy thế phát ra lúc này khiến bất cứ thiêngiai cao thủ nào cũng biến sắc, phảng phất như hồng hoang thú tôn xuất thế. Thi thể Độc Cô Bại Thiên đượm sắc màu kinh khủng.

Song mục xạ ra lục quang bức nhân, như cương thi vừa tỉnh lại.

Một cảm kị nhân vật đỉnh cao, dám cùng tranh phong với Thiên, thi thể hóa thành cương thi, đúng là một việc đáng sợ. Tròng mắt lạnh lùng quay lại xạ lục quang vào Quảng Nguyên đoạn lưu lại tàn ảnh tại vị trí cũ, lao vút tới, bàn tay phát ra lục quang sẫm lại, chụp lấy hỗn độn kính.

Quảng Nguyên rung động, uy lực của hỗn độn kính phát huy đến cực hạn, y tự động bay lên, quay tít trên không, phát ra vạn trượng thần quang, chụp lấy thi thể Độc Cô Bại Thiên.

Đó là linh vật hình thành trong hỗn độn, uy lực không dò nổi, vạn chuyển đến cực hạn sẽ phá tan bất kì cản trở nào. Linh vật cỡ này phi thường hãn hữu, chỉ có cư dân hỗn độn như Quảng Nguyên mới nắm được.

Nhưng hỗn độn kính uy lực tuyệt luân lại không chấn nát được thi thể Độc Cô Bại Thiên, dù hào quang sáng đến đâu thì đối kháng với lục quang sẫm đặc lại cũng thất bại mà co dãn.

Độc Cô Bại Thiên đột nhiên chụp lấy hỗn độn kính vào lòng tay, đoạn hai tay chập lại, tử vong sát khí bùng lên, hỗn độn kính bị chấn nát.

"Đáng tiếc quá," ngoài xa vang lên tiếng tiểu nữ đồng thờ dài, Y Y

đang hấp háy mắt tiếc nuối.

Thần tình bọn Phượng Hoàng thiên nữ cũng cực kỳ phức tạp, họ không tin Thần Nam ngộ hại, có thể hắn đang ở trong thi thể đáng sợ thần bí mạc trác, quỷ thần đều kinh kia.

Nhưng như thế quá ư khó tin, sao hắn lại dung hợp vào thi thể đại thần Độc Cô Bại Thiên? Đó là vạn cổ bất diệt thần thể, Quảng Nguyên công kích mãnh liệt mà vẫn không thể hủy diệt, vậy mà huyết nhục Thần Nam lại dễ dàng thấm vào... Những phút giây vừa nãy là chút yên ả trước khi thật sự bùng nổ, hai mắt thi thể lấp lánh u quang, đổ vào Quảng Nguyên. Tốc độ đáng sợ so với lúc phá toái hư không, đi trong không gian thông đạo còn nhanh hơn mấy phần, không cho người ta cơ hội tránh né, thoáng chốc đã lao đến trước mặt Hắc Thủ.

Thần sắc Quảng Nguyên lạnh tanh, thân thể như ảo ảnh, đại chiến kịch liệt với thi thể Độc Cô Bại Thiên.

Hai dải hào quang quán lấy nhau, nhanh đến mức không ai nhìn rõ.

Tốc độ quá nhanh, vượt qua quang tốc khiến thời gian bị thay đổi, không gian trở nên mơ hồ, thời không phẳng phất như kịch biến.

Nhưng tất cả không diễn ra quá lâu, thi thể Độc Cô Bại Thiên tung một chưởng ấn vào hậu tâm Quảng Nguyên, trực tiếp xuyên qua. Máu tươi văng tung tóe, thiên không nhuộm đỏ.

Quảng Nguyên hừ lạnh, nhanh chóng hợp thể, nhưng y chưa kịp tung ra một đòn tất sát thì thiết thoái cường kiện hữu lực của thi thể quét ngang eo y, trực tiếp đánh gãy. Huyết vụn văng tóe.

"Tiểu bối Thần Nam kia, đừng cho rằng trốn trong thi thể Độc Cô Bại Thiên thì ta không làm gì được ngươi." Thanh âm lạnh lùng của Quảng Nguyên vang vọng trên không, thân thể tan nát lại hợp lại.

Y không nhìn rõ nội thể đối phương xảy ra điều gì nhưng đoán được rằng linh thức Thần Nam đang chỉ huy chiến đấu, bằng không một tử thi dù có ẩn chứa sức mạnh kinh hồn cũng không thể linh hoạt như thế được.

"Vạn vật tử tịch, hỗn độn quy chân!"

Giọng Quảng Nguyên vô cùng lạnh lẽo, bất chấp tất cả dùng đến tuyệt diệt chi lực đáng sợ nhất, kiến diện tích vạn dặm chìm vào đồ nát quy về hỗn độn, rồi triệt để giải quyết thi thể Độc Cô Bại Thiên.

Lúc đó hào quang màu lục lạnh lẽo trong mắt thi thể lại sáng rực, tựa hồ do bản năng, hai tay khẽ vạch lên, động tác đi theo quỹ tích huyền diệu mạc trác.

Quảng Nguyên kinh hãi cực điểm, tỏ ra không tin nổi: "Nghịch Loạn bát thức...sao... sao có thể thế, tuyệt học đáng sợ này sao lại tái hiện? Độc Cô Bại Thiên đã chết, chỉ còn lại thi thể, tiểu tử này biết sao nổi, không thể mà."

Nghịch Loạn bát thức xuất ra, Quảng Nguyên không còn giữ nổi bình tĩnh, thậm chí có phần hoảng loạn, vùng hỗn độn mệnh mông chung quang đang ập tới vang lên những tiếng rầm rắc rõ rệt rồi từ từ vỡ nát.

Tất cả do hai tay thi thể đang vạch ra những quỹ tích tà dị, không thể chặn nổi - Nghịch Loạn bát thức.

"Tiểu tử này không thể biết được! Ngay cả Độc Cô Bại Thiên cũng không triệt để hoàn thiện được pháp quyết này, nên không thông suốt." Quảng Nguyên lầm bầm: "Đó... chắc là bản năng của thi thể. Chắc vậy, Độc Cô Bại Thiên từng trải qua ngàn vạn lần biến đổi, khổ công truy tìm, tuy chưa đến mức chân chính khai sáng ra tuyệt học nhưng thân thể lại có bản năng này. Sức mạnh hùng hậu ẩn chứa tại thể nội bị tiểu tử điều động, thi thể cứng đờ mới có phản ứng thích hợp, động tác theo bản năng được thực hiện..."

Quảng Nguyên tựa hồ đang suy đoán, đồng thời đẩy mình thoát khỏi lo lắng.

Đôi mắt âm u của thi thể tựa hồ bị đôi tay của chính mình hấp dẫn, tựa hết tinh thần chăm chú quan sát, hình như quên mất đại địch Quảng Nguyên ở trước mặt.

Hai tay vẫn vẽ lên những quỹ tích không thể chế trụ, liên tục biến đổi

trên không, Nghịch Loạn bát thức đang thi triển.

"Âm."

Khu vực hỗn độn vừa kết thành vỡ tan, trời lại hừng lên.

Nghịch Loạn bát thức không thể đoán được.

Trên không trầm tịch, Quảng Nguyên bị cấm cố bên trong, không gian quanh dần tan đi, quy về vô tận hắc ám hư vô. Thi thể Quảng Nguyên vỡ ra từng thốn, toàn thân dần tan vào hắc ám vô quang.

Nghịch Loạn bát thức xứng danh diệt thế, bản năng của thi thể đã tạo thành hành động kinh thiên.

Chương 399

Ngọc vỡ lại về!

Nghịch Loạn bát thức xuất ra khiến thiên địa thất sắc, phong vân biến đổi, quả là đại thần thông khó tả bằng lời.

Quảng Nguyên siêu tuyệt cũng bị cấm cố chặt chẽ, không thể động đây.

Đó là thực lực tuyệt đối, là cấm kị tuyệt học khó đoán của đại thần Độc Cô Bại Thiên.

Hỗn độn tan tành, hư không vô tận chìm vào hắc ám, thiên địa hình như nát thành từng mảnh rồi tái tạo lại.

Thân thể Quảng Nguyên bị chấn nát một nửa, từ đùi trở xuống biến mất, luồng sức mạnh đáng sợ vẫn tiếp tục thanh toán bất tử bất diệt chi thể của y.

Nỗithống khổ khó tả này dễ khiến người ta có cảm giác sợ hãi, thiên địa tối om chìm trong cô tịch vô tận, áp lực khủng khiếp lan tràn khiến Quảng Nguyên cảm thấy uy hiếp của tử vong.

Lúc trước y không tin mình sẽ chết, hay trong thiên địa này có ai diệt được y nhưng giờ không sợ không được, y biết mình sẽ tan biến khỏi thế giới này, trở thành quá khứ vĩnh viễn.

Với y, đó là việc không thể nào, từng đứng trên nhìn xuống chúng sinh, mọi sinh linh đều chỉ là con cò trên bàn của y, nhân loại phát triển trong tầm mắt, nắm được mọi thứ trên thế gian, coi như là người giữ hết mọi thứ của thế giới.

Nhưng giờ lại phải chết trong tay một thi thể, đúng là chuyện thống khổ và bi ai nhất, nếu chết dưới Độc Cô Bại Thiên, y cũng không đến nỗi mất mặt, nhưng đó... chỉ là một thi thể.

Tuy có linh thức của Thần Nam cộng sinh nhưng vẫn không phải là Độc Cô Bại Thiên chân chính.

Cổ thi thể chỉ dựa vào phản ứng bản năng mà xuất ra được Nghịch Loạn bát thức trong truyền thuyết.

Loại cấm kị chi thuật trong truyền thuyết này là thần thông mà trời cao cũng kị húy. Nhưng nó chưa hoàn thiện bởi mãi về sau Độc Cô Bại Thiên mới sáng tạo ra, chỉ thi triển hai lần trước mắt người đời, được coi là một trong những công pháp đáng sợ nhất.

Quảng Nguyên lại là một trong những người may mắn được thấy qua loại công pháp này. Trong lần đại chiến thảm liệt đó, pháp thân của Thiên liên tục bị bát thức ăn mòn...

Mỗi lần nghĩ lại, Quảng Nguyên đều nôn nao, y không nắm chắc đối phó được với tàn khuyết công pháp đáng sợ đó nhưng hôm nay đã được thể nghiệm thật sự.

"Độc Cô Bại Thiên...Lẽ nào người không chết? Loại cấm kị tuyệt học này vì sao còn hiện thế? Vì sao như vậy, nó vốn không tồn tại trên thế gian."

Quảng Nguyên nói dứt lời thì nửa thân dưới đã hoàn toàn tan biến, thượng thân cũng sẽ chung số phận trong khoảnh khắc, y biết Độc Cô Bại Thiên đã chết nhưng.... quả thật có nhiều điều nghi vấn. Bản năng của thi thể xuất ra quá chân thật, hết như.... Độc Cô Bại Thiên thật sự sống lại, tự thân thi triển.

"Àm."

Tiếng nổ vang lên trong hắc ám vô tận, ngực Quảng Nguyên vỡ tan hóa thành điểm điểm quang hoa tan vào bóng tối, chỉ còn lại cái đầu khiến cảnh tượng thêm phần khủng khiếp.

Y cũng muốn phản kháng nhưng đang trọng thương, mà dù trong lúc hoàn toàn khỏe mạnh cũng không nắm chắc đối phó được Nghịch Loạn bát thức, nữa là bây giờ.

"Àm."

Lại có tiếng nổ, đầu Quảng Nguyên nát tan, bộ óc vỡ vụn trôi nổi trên

không. Nghịch Loạn bát thức xứng danh thần quỷ mặc trác.

Bóng tối vô tận lặng ngắt.

Tiếng nổ sau cùng vang lên, óc Quảng Nguyên vỡ vụn, triệt để tan biến vào hắc ám. Ngoài xa, Phượng Hoàng thiên nữ và Long Bảo Bảo nhìn nhau, tỏ vẻ không tin nổi, họ biết Quảng Nguyên còn tồn tại mãi sau này, nhưng bây giờ... sao lại tan nát thế này? Y tựa hồ đã bị tiêu diệt, lẽ nào lịch sử bị cải biến?

Chuyện đó... mà thật sự xảy ra, ắt thành một sự kiện cực kỳ trọng đại, một đại nhân vật nắm trong tay vận mệnh vô số người bị giết trong dòng lịch sử, tất nhiên sẽ xảy ra vô số bão táp, thật không hiểu tương lai sẽ tạo thành biến hóa đáng sợ thế nào.

Yên lặng cùng cực.

Thình không âm u, trong vũ trụ rộng lớn chỉ có thời gian chậm chậm trôi đi trong vịnh hằng cô tịch.

Khoảng khắc dài như cả thế kỷ, không biết trôi qua bao lâu, trong bóng tối vô tận lóe lên ánh sáng mờ mờ lập lòe như đom đóm.

Đoạn thần quang chói lòa bùng lên, rục rở cả phiến hư không, tiếng hú chói lói cất lên.

"Tên tử quỷ Độc Cô Bại Thiên kia, dám hủy diệt bản nguyên chi thể sinh ra trong hỗn độn của ta."

Là tiếng Quảng Nguyên, pha lẫn bi thiết và phẫn hận, ai cũng nghe ra ý gằn như bị phế, vịnh hằng bất diệt thể tiêu tan khiến thực lực đại giảm.

Nếu linh thức không đủ mạnh, lại thêm dị bảo được ngưng luyện tại hồn phách, chắc chắn y đã triệt để tiêu tan.

Một viên châu lấp lánh trôi nổi trong vùng sáng, dao động năng lượng hùng hồn tràn ra từ trong viên ngọc.

Nơi Quảng Nguyên đứng sáng lóa nhưng chỗ thi thể Độc Cô Bại

Thiên vẫn âm u, dưới ánh minh châu sáng rực càng tỏ ra quái dị, chỉ mơ mơ hồ hồ thấy được thi ảnh. Nghịch Loạn bát thức đã ngừng thi triển, hai tay Độc Cô Bại Thiên dừng lại trên không, giữ nguyên tư thế kì quái, xem ra cảm kị bát thức vẫn chưa thi triển xong đã đột ngột đình chỉ liễu vận chuyển.

Tàn khuyết tâm pháp dấu sao vẫn có nhược điểm, trong giây phút quan trọng vẫn chưa cho Quảng Nguyên thời khắc lấy hơi.

"Gì vậy?"

Thi thể Độc Cô Bại Thiên đột nhiên mở miệng nói ra một câu khiến tình hình càng thêm quỷ dị, thân thể vẫn phát ra tử vong khí tức, trong mắt toàn là tử quang.

Quảng Nguyên giận quá hóa cười: "Tiểu tử ngươi quả nhiên không chết, lại dung nhập vào thân thể tử quỷ Độc Cô Bại Thiên. Nói mau vì sao ngươi thi triển được Nghịch Loạn bát thức. Không, không phải ngươi thi triển, nói mau, vừa nãy xảy ra chuyện gì?"

Thi thể vẫn lạnh tanh, bình tĩnh đáp: "Ta cũng không biết, mà chỉ biết hôm nay ngươi phải phế một nửa tu vi."

Lờ mờ dứt, tử vong khí tức khế thu lại, trên không trung truyền ra dao động tinh thần của Thần Nam, không còn vẻ tử khí trầm trầm như vừa nãy nữa. Hắn chăm chăm nhìn viên châu lấp lánh trong tay Quảng Nguyên: "Đây hình như là..."

"Sức mạnh của Thiên." Quảng Nguyên cười lạnh: "Kẻ muốn giết ta sau cùng đều chết. Ngươi đã thấy minh châu của ta, cũng biết không thể phế nổi bản thân. Đây là thiên châu, có thể nối liền với sức mạnh của Thiên, muốn giết ta phải diệt Thiên đã."

"Thiên châu?" Thần Nam tỏ vẻ nghi ngại đoạn bình tĩnh đáp: "Được, để ta thử xem." Hắn tựa hồ lạnh như lòng giếng, trong lúc sinh tử đối quyết ắt phải bỏ hết hoàn cảnh ra ngoài.

"Hừ, để ta xem ngươi phá thần thoại thế nào, nếu Độc Cô Bại Thiên tự thân đến ắt ta không có gì để nói nhưng dựa vào tiểu tử ngươi không chế thi thể y thì đừng mơ mộng nữa." Đoạn y hình như nghĩ ra

gì đó: "Tiểu tử ngươi... sao lại nhập vào thi thể Độc Cô Bại Thiên được?"

Lúc đó vòm không sẫm lại, hăm ám vô tận che lấp hư vô, duy có thiên châu vẫn như vàng thần nguyệt soi sáng một góc, nhưng cũng chỉ giữ gìn được linh hồn Quảng Nguyên.

Nghịch Loạn bát thức, uy chấn Thái cổ.

Đại địa mệnh mang rung lên.

Đoạn một cỗ sức mạnh không thể dò nổi tràn về phía thiên châu.

Nhưng quái sự xảy ra, thiên châu mở toang một thần bí thông đạo, nơi tận đầu không biết nối với địa phương nào, năng lượng không hiểu nổi mức độ từ từ dâng lên.

Hủy diệt chi lực của Nghịch Loạn bát thức lại cắm cổ hồn phách Quảng Nguyên, thông đạo thần bí mạc trắc đột nhiên xạ ra hào quang nhưng chỉ sát na sau đã tan biến cách Quảng Nguyên chừng bathước. Đủ thấy Nghịch Loạn bát thức đáng sợ thế nào, ngay cả sức mạnh của Thiên cũng bị nuốt chửng vô thanh vô tức.

Thần bí thông đạo lấp lánh hào quang, tựa như nối với một thế giới cực kì thần dị, nháy mắt đã đẩy lên năng lượng cuồng bạo, mạnh hơn lần trước không biết bao nhiêu lần.

Sức mạnh của Nghịch Loạn bát thức do thi thể Độc Cô Bại Thiên xuất ra bị chặn lại, đương nhiên chỉ tạm thời nhưng luồng đại lực tiến tới chậm hẳn.

Quảng Nguyên cả kinh, biết rằng đại sự đã hỏng.

Thi thể lại lao tới, tịnh không e ngại gì thiên châu.

"Quảng Nguyên, hôm nay dù thế nào ta cũng khiến ngươi phé mất một nửa." Thần Nam lên tiếng.

Đột nhiên thi thể Độc Cô Bại Thiên bùng lên ô quang tà dị, đồng thời với lúc thi triển Nghịch Loạn bát thức, y cũng lao vào thần bí thông

đạo.

Một tiếng nổ chấn động lục giới vang lên, tuy phạm vi tác dụng chỉ trong một thông đạo nhưng dao động vượt xa tưởng tượng.

Thông đạo do thiên châu mở ra liền sập xuống, thiên châu ảm đạm hẳn liên tục rung lên trong linh hồn Quảng Nguyên, y gầm lên điên cuồng, lòng lạnh ngắt, hồn phách bị sức mạnh đáng sợ đánh trọng thương.

Lúc này, Thần Nam khỏe mạnh từ trong thi thể tiến ra, tất cả xảy ra quá đột nhiên, hẳn hoàn toàn không hề hấn gì.

Thi thể mất chỉ đạo từ Thần Nam nhưng không đình chỉ vận chuyển, Nghịch Loạn bát thức vẫn thi triển, đạo thần bí thông đạo còn lại cũng bị hủy diệt.

Quảng Nguyên vút tất cả, vong mệnh bỏ chạy, trước lục khôi phục thực lực, y không muốn đối phó với Nghịch Loạn bát thức.

Thi thể Độc Cô Bại Thiên không ngăn y, hình như mất đi năng lực hành động. Thần Nam cũng không cản, bởi đây là cổ đại, không có Độc Cô Bại Thiên, hẳn không thể thi triển thần lực. Hiện tại hẳn không thể dung nhập vào thi thể Độc Cô Bại Thiên.

Lúc Quảng Nguyên biến mất đã lâu, trời cao mới đột ngột vỡ ra, thi thể Độc Cô Bại Thiên chìm xuống dưới đất.

Mặt đất chìm xuống, hỏa sơn phun trào, mặt biển gầm gào, thi thể Độc Cô Bại Thiên chìm sâu vào lòng đất Đông thổ, không còn thấy tung tích.

Thần Nam quát: "Chúng ta đi nào, về hiện thực."

Lối về bị cấm cố đã được Nghịch Loạn bát thức mở toang. Thần Nam, Phượng Hoàng thiên nữ, Long Bảo Bảo, cùng Không Không và Y Y như mấy vì sao băng vạch ngang bầu trời quay về thế giới hiện thực.

Trên đường về, Thần Nam hô to: "Các người nhớ lấy địa điểm đại chiến vừa rồi, lúc về chúng ta sẽ đào thi thể Độc Cô Bại Thiên."

Chương 400

Tiếp ứng

Trên đời chỉ có không nghĩ được chứ không chuyện không làm được.

Đi trong đường hầm thời không, Thần Nam vô vàn cảm khái, năm xưa hắn chỉ là một tu luyện giả nhỏ nhoi hành tẩu tại Nhân gian giới, nào ngờ có ngày lại đủ khả năng xuyên qua thời không?

Ngày đó, hắn ngưỡng vọng thần linh nhưng hiện tại ngày nào cũng thấy thần tiên, cùng giao du với họ, ngược lại rất hiếm thấy được phạm nhân.

Nghĩ lại cũng thấy hợp lý, mỗi người có vòng đời riêng, những vòng đời khác nhau sẽ gặp gỡ những nhóm người khác nhau.

Lúc đạt đến một cao độ, ngoảnh đầu lại mới phát hiện những những trải qua đều trôi xa, tiến vào một vùng thiên địa mới, tiếp xúc với người và vật đều là những thứ mới mẻ.

Càng lên cao, càng tiến vào những lĩnh vực mới, những người bên cạnh cũng không ngừng biến hóa, họ đều là những kẻ cùng cảnh giới với mình.

Suy nghĩ cạn kiệt là lí giải được.

Nhưng lúc ngoảnh lại, điều khiến hắn kinh ngạc là những thần linh mà hắn từng ngưỡng vọng thật ra chỉ thế là cùng, tất cả thoảng qua như giấc mộng.

Những nhân được lòng hắn coi là truyền thuyết đều hiện ra bên mình, trong quá khứ có bao giờ tưởng tượng được lại có ngày thành bạn, thành địch của họ, cùng họ đứng trên một thế giới.

Ánh sáng hỗn độn lóe lên, Thần Nam, Phượng Hoàng thiên nữ, Long Bảo Bảo và hai tiểu quỷ tinh ranh đã xuyên quan thời không quay về hiện thực.

Cùng lúc, hư không vỡ tan, một tấm hàn quang âm u trải ra, tạo thành dao động khủng khiếp, cắt đứt lối tiến lên của họ.

Màn thanh quang lạnh lẽo đó lưỡi đao, lại như hồ nước u tịch, lạnh lẽo rợn người.

"Hắc Thủ Quảng Nguyên." Phượng Hoàng thiên nữ kêu lên kinh hãi.

"Đầu heo muối." Long Bảo Bảo cũng kinh hãi trợn trừng hai mắt.

Họ đều cảm thấy khí tức của Quảng Nguyên.

Thần Nam cả kinh, Quảng Nguyên quả thật quá ư thần thông quảng đại, đuổi tới tận đây. Lẽ nào y từ Thái cổ thời kì quay về đây, chặn họ lại rồi triệt để tiêu diệt?

Không thể nào, y quyết không mạo hiểm đến thế, hơn nữa lại bị đại thần Độc Cô Bại Thiên đánh tan bản thể, sao dám tiến đến tương lai giết người.

Nhưng... hiện tại vì sao...

Đột nhiên Thần Nam nhớ đến Hắc Thủ Quảng Nguyên trong thế giới hiện thực, y không bị tiêu diệt trong lịch sử, lại từng trọng thương Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Thiên Ma, được coi là một trong những nhân vật mạnh nhất thế giới hiện thực.

Hiện tại... chắc là Quảng Nguyên từ hiện thực quay về cổ đại, ở đây đợi sẵn.

Chắc là vậy.

Ở cổ đại, bọn Thần Nam ít nhiều đã thay đổi đôi chút, trăm vạn sinh hồn bị diệt cũng không phải vô dụng, Quảng Nguyên trong hiện thực chắc cũng nhận ra gì đó nên xuất thủ trước phong ấn lối về của họ. Hiện tại y dùng hủy diệt chi quang chặn đường, quyết nhúng tay giết bằng được cả nhóm.

Trong hiện thực, thân thể Quảng Nguyên xuất hiện từng vết nứt, huyết dịch lyti chảy ra, bản thân tại Thái cổ thời đại bị hủy diệt khiến y

như bị sét đánh.

Từ lịch sử quay về, bản thể của y gần như tan nát nhưng còn giữ lại được một phần để ngày sau tu thành hậu thiên chi thể dung hợp với tiên thiên tàn thể trong hỗn độn.

Nhưng bây giờ, do Thái cổ xảy ra kịch biến, tiên thiên tàn thể mà y bảo lưu trong hậu thiên thể hoàn toàn tan nát khiến y hiểu trong lịch sử đã xảy ra biến cố gì đó mới khiến mình trọng thương.

Vết nứt trên trán y càng lúc càng lớn, sau cùng rú vang, dùng tuyệt thế đại thần thông đẩy về quá khứ, chặn đường bọn Thần Nam.

Thân thể bị trọng thương, y tính toán đơn giản cũng biết được tiền nhân hậu quả, liền giận điên người, hóa ra là mấy kẻ bị mình phong tỏa tại thời không gần với Thái cổ. Không ngờ đối phương lại thoát khỏi truy sát, ngược lại phá tan bản thể trong hỗn độn của mình.

Thanh quang mênh mang, sát khí xung thiên, ngăn cản bọn Thần Nam khiến họ rơi khỏi đường hầm thời không, xuất hiện tại Đông thổ đại lục.

Quảng Nguyên trong thế giới hiện thực lộ ra thân ảnh xanh lè, khắp thân mình là những vết nứt, tỏ ra vô cùng đáng sợ.

"Không ngờ loại tạp ngư như các ngươi lại khiến ta trọng thương, nhưng tất cả sẽ kết thúc, lần này ta xem còn ai cứu được các ngươi." Y cực kỳ phẫn nộ, đứng trong làn thanh quang nên được bảo vệ chặt chẽ.

"Đây là cổ đại, người không thể động thủ giết bọn ta, không thể sử dụng sức mạnh." Thần Nam ung dung ngẩng nhìn hư ảnh đối phương.

"Ha...ha ha... các ngươi hiểu biết nông cạn thật. Không sai, đây là cổ đại, chúng ta đều từ thế giới hiện thực xuyên qua thời không quay về, không thể đối phó với người cổ đại, nếu không chết chắc. Nhưng chúng ta với nhau lại khác, nếu chém giết thì cũng như ở thế giới hiện thực, sống hay chết đều không thành vấn đề, người xuất thủ không bị ảnh hưởng hoặc trừng phạt gì. Như lúc trước, ta xuyên qua thời

không phong ấn các người tại thời đại gần Thái cổ, ta đã động thủ nhưng bản thân không hề hấn gì. Chúng ta đại chiến tại cổ đại cũng như thay đổi không gian, tịnh không ảnh hưởng gì to tát."

Thần Nam cả kinh, cũng là người hiện thực, tương ngộ trong quá khứ lại có thể giết được đối phương mà không thay đổi gì, cũng như hai người trong hiện thực đối quyết.

Xem ra Quảng Nguyên thật sự muốn giết bọn Thần Nam.

Thần Nam nóng lòng, Nghịch Loạn bát thức tuy uy lực vô cùng, xứng danh công tham tạo hóa nhưng hiện tại không có thi thể Độc Cô Bại Thiên, biết tìm đâu ra để thi triển? Hắn đã quan sát kỹ bát thức nhưng không có cách sử dụng.

"Cái bụi lại về với cát bụi, các người sẽ vĩnh viễn thành cát bụi." Quảng Nguyên quát lớn.

Hung sát chi khí trải ra, hung quang kinh hồn từ bốn phương tám hướng tràn về phía bọn Thần Nam như sông lớn cuộn cuộn. Thần Nam cả kinh, Quảng Nguyên... còn mạnh hơn cả Hắc Thủ mà hắn gặp tại cổ đại, quả thật đáng sợ.

Nhưng suy nghĩ cận kề lại thấy hợp lý, lúc đó mới trải qua Thái cổ đại chiến những người còn lại đều trọng thương, bảo lưu được chút hơi tàn. Quảng Nguyên là Hắc Thủ trong truyền thuyết, thời gian qua đã lâu nên đã khôi phục được một phần công lực nhất định, đương nhiên vô cùng đáng sợ.

Nhưng Thần Nam không sợ, hắn có thể phản đòn chứ không còn phải bị động trốn tránh như ở Thái cổ. Phượng Hoàng thiên nữ, Long Bảo Bảo, hai tiểu quỷ Không Không và Y Y đều chuẩn bị liều mạng.

Nhưng lúc đó hư không sáng chói, "ầm" một tiếng, vỡ tan ra rồi Thái Cực Thần Ma đồ hiển hiện, che kín phía trước bọn Thần Nam, giúp họ chặn lại tuyệt thế nhất kích của Hắc Thủ.

Đồng thời, hai thân ảnh cao lớn ẩn hiện trên không, là Sở Tương Ngọc và Thần bí nhân trong Thần Ma lăng viên.

Thầnma đồ lúc xưa mang ba thể thân của Quảng Nguyên đi, hiện tại quay về bên Thần Nam, hiển nhiên ba thể thân đã bị Thần bí nhân và Sở Tương Ngọc giải quyết.

"Sở Tương Ngọc!" Thanh âm Quảng Nguyên cực kỳ lạnh lẽo: "Đệ ngũ giới quân vương trong truyền thuyết, muốn đấu một trận với ta sao?"

"Hừ, trước mặt ta người chẳng là cái gì, không cần ra vẻ." Sở Tương Ngọc lạnh giọng, đệ nhất nhân của thất quân vương vô cùng tự tin.

"Hừ," Quảng Nguyên hừ lạnh, "Đấu với ta chắc người biết hậu quả. Trước đây ta còn tránh né chứ bây giờ người muốn thì cứ đến đấu một trận." Đoạn nhìn Thần bí thanh niên đứng cạnh Sở Tương Ngọc, tỏ vẻ không hiểu: "Visao... người là ai? Sao ta lại có cảm giác từng biết người?" Thần bí thanh niên cười tươi rói, lộ ra hàm răng trắng bóng nhưng trên mặt vẫn che một làn mê vụ khiến người ta không nhìn hay đoán ra được.

"Tôn thiên, kính địa, trói người!" Quảng Nguyên quát vang, thanh quang mênh mang tỏa ra chụp lấy thanh niên.

"Vô thiên vô pháp, nhất phá, lại phá, vạn pháp phá!" Thần bí thanh niên quát khế, sinh tử lưỡng cực khí tức tràn ra đánh bật thanh quang.

Quảng Nguyên lạnh lùng nhìn đối thủ không nói gì, tựa hồ muốn xem tâm lý địch nhân ra sao.

Cách đó không xa, Thần Nam, Phượng Hoàng thiên nữ, Long Bảo Bảo định xông lên, hiện tại họ có thể thi triển sức mạnh, sớm đã không nén nổi.

"Đột ngột quá, hiện tại còn chưa đến lúc kết thúc với người." Thần bí nhân lên tiếng: "Chúng ta cùng lùi, bằng không chắc người biết hậu quả."

"Hừ," Quảng Nguyên hừ lạnh. Bất quá mọi việc không vì hai bên kị húy lẫn nhau mà hòa hoãn dừng tay, Sở Tương Ngọc đã động nộ, sớm muốn cùng Quảng Nguyên đấu một trận, cơ hội hôm nay khó gặp, làm gì có chuyện bỏ qua.

"Đi." Thần bí thanh niên quay qua bọn Thần Nam quát vang, đồng thời y cũng quay về thế giới hiện thực, thân ảnh mờ dần.

Trận chiến giữa Quảng Nguyên và Sở Tương Ngọc vô cùng kịch liệt, dàn trải khắp đường hầm thời không, Thần Nam loáng thoáng cảm ứng được sức mạnh kinh hồn liên tục bùng lên cạnh hai người đó, đuổi theo bọn hắn.

Thời gian như nước, mọi người xuôi dòng, thoáng sau đã thấy ánh sáng lóe lên, họ quay về thế giới hiện thực, thời gian đã khớp nhau, còn địa điểm chính là Thần Ma lăng viên.

"Âm."

Quảng Nguyên lùi lại, sắc mặt Sở Tương Ngọc cũng đỏ bừng, liên tục thoái lui.

Quảng Nguyên cười lạnh: "Ở đây... dưới lòng đất hình như cổ quái, thế nào ấy tựa hồ là tổ mạch chi căn của Đông đại lục, cũng như vạn dòng đều chảy về biển cả. Hỗn độn bản nguyên chi thân của ta bị diệt khiến tâm sinh cảm xúc, cảm giác được có người cư trú trong tổ mạch này."

Chương 401

Kích hoạt tổ mạch

Thần bí nhân không tỏ vẻ gì nhưng Sở Tương Ngọc biến sắc: "Đây là...nơi trảm tịch của Nhân gian Đông thổ đại lục? Trăm ngàn linh mạch đều tụ về đây?Ồ, ta cũng cảm ứng thấy, đúng là vậy."

Trên đời, vạn dòng sông đổ về biển.

Linh mạch cũng vậy, đây là nơi linh mạch tụ về, nhưng rất khó bị người khác nhận ra bởi đã bị người ta dùng đại pháp lực che giấu, không để tâm, ắt khó lòng cảm ứng.

Thần bí nhân ở đây đương nhiên có lý, ngay cả thủ mộ lão nhân cũng ở lại Thần Ma lăng viên mấy ngàn năm, cũng vì nguyên nhân sâu xa này.

Thần Nam chợt hiểu, Thần Ma lăng viên không đơn giản là một lăng viên, phía dưới còn ẩn chứa những bí mật không ai biết.

Thần quang xanh biếc của Quảng Nguyên tràn ra, hỗn độn thần mang từ trên không trùm xuống Thần Ma lăng viên. Sở Tương Ngọc toan ngăn lại, Thần bí thanh niên kéo y, không để y bám theo.

Quảng Nguyên hừ lạnh, không thèm để ý, tỏ ra vô cùng tự tin: "Thiên thượng địa hạ, ta đều đi, trên đời không có nơi nào ngăn bước được ta."

Đoạn, y xông tới, thân thể loáng lên, tiến xuống lòng đất.

Sắc mặt Sở Tương Ngọc đen ngòm, dù y là Tuyệt Đại quân vương nhưng vẫn lộ vẻ dao động, giận dữ nói: "Nhìn bộ dạng 'lão tử thiên hạ đệ nhất' đó là ta muốn lấy giày vả cho hắn mấy cái đến lúc hắn không chỉ thổ máu mà thổ cả đờm mới dừng tay."

Thần Nam đồng cảm, Long Bảo Bảo cũng thế, gật gù: "Tiểu Ngọc nói rất đúng."

Giọng nó rất nhỏ nhưng làm sao thoát khỏi tai Tuyệt Đại quân vương, tức thì lửa bốc lên ngàn ngút, hai mắt bắn ra hung sát diễm quang, trừng trừng nhìn Long Bảo Bảo: "Tiểu mê hồ ngươi muốn bị tịch diệt chăng?"

"Àm."

Trong Thần Ma lăng viên tràn lên hào quang sáng chói, mặt đất rung lên, phảng phất như xảy ra địa chấn, mọi bia mộ trong lăng viên đều rung lên. Các thần ma thi thể cựa quậy, tựa hồ muốn chui ra.

Sở Tương Ngọc và bọn Thần Nam không hiểu gì, quan sát với vẻ kinh dị, Thần bí thanh niên lại vô cùng bình tĩnh, hình như mọi việc đều xảy ra theo ý liệu.

Từ dưới lòng đất vang lên tiếng gầm phẫn nộ: "Trận, ở đâu cũng là trận! Âm dương trận, Li hỏa trận, Luyện ngục trận..... Cứu thiên thập địa tuyệt diệt đại trận. Chết tiệt, muốn giết ta hả, không có cửa đâu."

"Àm, âm, âm."

Lòng đất truyền lên dao động đáng sợ trong tiếng nổ âm âm, hiển nhiên Quảng Nguyên đang gặp phiền phức.

"A... chết tiệt."

"Ha ha..." Sở Tương Ngọc cười vang, tựa hồ vô cùng khoái chí.

Bọn Thần Nam, Long Bảo Bảo cũng tỏ ra thống khoái, tên cuồng vọng Quảng Nguyên đang chịu khổ dưới lòng đất đúng là sự kiện khiến người thoải mái.

Dưới mặt đất đang phát sinh xung đột kịch liệt, nếu không phải Thần bí thanh niên dùng đại pháp lực giữ lại, chắc rằng mặt đất sẽ dậy sóng như mặt biển.

Từng trận hỗn độn thần quang từ lòng đất chiếu lên, hiển nhiên Quảng Nguyên đang chịu áp lực lớn, tả xung hữu đột. Trong Thần Ma lăng viên, hầu hết thần ma thi thể định bạo loạn song bị Thần bí thanh niên trấn áp.

Sở Tương Ngọc cười lạnh: "Ta định dùng bàn chân tặng cho hấn mấy ấn kí trên mặt, hôm nay không phải ta đích thân động thủ nhưng đúng là thống khoái."

Y quay lại nói với Thần bí thanh niên: "Ta và người cùng xuất thủ bây giờ, có diệt được hấn?"

Thần bí thanh niên lắc đầu không đáp.

Sở Tương Ngọc nghiêng rằng: "Chúng ta đều nguyên khí đại thương, chưa hồi phục được, tựa hồ không thể giết nổi hấn. Hiện tại hấn tạm thời bị hôn, liều mạng ắt lưỡng bại câu thương nhưng để hấn thoát thì đúng là bất cam."

Thần bí thanh niên lên tiếng: "Hấn chết chắc nhưng không phải bây giờ. Hiện tại chúng ta có thể xuất thủ nhưng không cần vội."

"Haha... được, ta vẫn đợi cơ hội này." Đoạn Sở Tương Ngọc định lao xuống, Thần bí nhân cản lại: "Đợi chút, còn có một cái hố sâu đợi hấn nhảy vào."

Cùng lúc, dưới lòng vang lên tiếng long ngâm, cả Đông thổ đại lục khê rung lên, mọi linh sơn đều xuất hiện dị tượng, hào quang vạn đạo, màu sắc rực rỡ.

Sở Tương Ngọc kinh hãi: "Tổ mạch... tổ mạch bị kích hoạt?"

Thần bí nhân im lặng gật đầu.

Sở Tương Ngọc vô cùng kích động: "Đúng là... không dám tin." Đoạn y cười vang: "Ha ha... tổ mạch được kích hoạt, sau này đối kháng với thiên đạo càng tăng thêm phần thắng. Có người ngủ trong tổ mạch chăng?" Rồi nhìn Thần bí nhân chằm chằm: "Chắc không phải người?"

Thần bí nhân không đáp.

Lúc đó dưới lòng đất lộn nhào, dù Thần bí thanh niên dùng đại pháp lực chặn lại nhưng vẫn cảm thấy dưới đó có dao động khủng khiếp,

năng lượng vanhau khiến tất cả sụp đổ.

Các loại tuyệt diệt trận pháp đánh cho Quảng Nguyên thất điên bát đảo rồi tổ mạch được kích hoạt khiến sức mạnh hùng hồn bùng lên, mạch căn hình rồng lập lòe...

Sau cùng Quảng Nguyên quát vang: "Chết tiệt, vì sao lại thế này, ta không tin ngươi làm gì được ta." Nói đoạn y không lùi mà tiến, lao thẳng tới.

Nhưng vừa tới chỗ "rồng ngẩng đầu", Quảng Nguyên bị đánh tan, mất rất nhiều tâm lực mới hợp được thân thể, y phần nộ nhưng đành bó tay lui lại. Đây là chủ mạch của đại lực, dù y pháp lực thông thiên cũng không ngăn được đại lực của nguồn gốc linh căn cả Đông thổ.

Nửa thời thần sau, Thần bí thanh niên nói với Sở Tương Ngọc: "Chuẩn bị xuất thủ." Rồi vẫy tay với Thần Nam: "Ngươi cũng tới đây."

Thần Nam lướt tới gần, Thần bí thanh niên nói: "Chốc nữa ngươi làm chủ lực, ta và Sở Tương Ngọc sẽ tạm thời chế trụ Quảng Nguyên, ngươi dùng Thần ma đồ dẫn lực tổ mạch đánh vào hắn."

Lúc đó Quảng Nguyên cũng xông khỏi các loại trận pháp đáng sợ, định thoát khỏi lòng đất. Nơi tổ mạch trầm tịch quá kinh khủng, vô số trận pháp bảo vệ đều là tuyệt sát chi trận, kẻ nào xông vào tất chết.

"Bắt đầu đi."

Thần bí thanh niên quát vang, cùng Sở Tương Ngọc ra tay. Hào quang sáng chói phát ra trùm lên Thần Ma lăng viên, vừa hay Quảng Nguyên xông ra, thoáng chốc bị hào quang giữ chặt trong lăng viên.

Thần Nam quăng Thần ma đồ xuống lòng đất, vô tận linh lực tràn lên, Thần ma đồ như một viên long châu dẫn thần lực từ long hình tổ mạch ập vào Quảng Nguyên.

Thông qua thần quang vô tận, Thần Nam nhìn xuống lòng đất, thoáng chốc nhìn thấy nửa thân thể tan nát nằm dưới đó, lẽ nào thật sự có người đang ngủ trong tổ mạch?

Hào quang chiếu rọi thiên địa, nửa khắc trôi qua, Quảng Nguyên mới đột vây được, không ai biết y bị thương cỡ nào bởi y chỉ để lại một tiếng gầm phẫn nộ.

Thần bí thanh niên không truy cản, nhìn theo bóng Quảng Nguyên biến mất: "Trước khi Thái cổ chưa quay lại, hẳn không thể hồi phục nguyên khí. Hẳn chết chắc."

Sở Tương Ngọc không hiểu đạt được hiệp nghị gì với thanh niên mà lập tức quay về đệ ngũ giới.

Còn mấy vị quân vương phe Đức Mạnh, không hiểu sao trong ngày đó đều tiến vào đệ lục giới trong truyền thuyết, hình như vội vàng đào tẩu.

Nhân gian giới tựa hồ yên tĩnh lại, mọi phân tranh đều tan biến, cảnh tượng trở lại tường hòa như trước.

Nhưng những người nhạy cảm đều biết đó là an tĩnh trước cơn mưa gió.

Rời khỏi Thần Ma lăng viên, Phượng Hoàng thiên nữ bay về Thần Phong học viện, tựa hồ muốn tìm lại kí ức, lại như muốn tách làm đôi.

Thần Nammang Long Bảo Bảo cùng hai tiểu quỷ tinh ranh tìm thi thể Độc Cô Bại Thiên tại trung tâm Đông thổ đại lục nhưng dù họ đã xuống sâu ngàn trượng, dùng đại thần thông tìm từng góc ngách vẫn không phát hiện được gì.

Lúc ở gần Thái cổ, chiến trường giữa bọn hắn và Quảng Nguyên ở đây nhưng không thấy bóng dáng thi thể Độc Cô Bại Thiên.

Tuy từ Thái cổ đến giờ trải qua vô vàn năm tháng nhưng Thần Nam biết thi thể Độc Cô Bại Thiên không thể bị hủy diệt, đó là vĩnh hằng bất diệt thể.

Hắn cũng nghĩ đến người ngủ trong tổ mạch nhưng hắn thoáng thấy đó là nửa thi thể mà của Độc Cô Bại Thiên vẫn hoàn hảo, hơn nữa chìm xuống trung tâm đại lục.

Sau cùng hắn quay về Nguyệt lượng.

Tấ cả lại yên bình, hắn định vào Thần ma đồ xem tình hình khôi phục của VũHinh nhưng lúc đó lại thấy Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi, còn cả Long Vũ cùng xuất hiện tại Thần gia tiên viên.

Hắn sửng sốt, gần đây đã cốt tình không nghĩ đến tình cảm nữa nhưng biết rằng cuối cùng vẫn phải đi đến kết quả, quan hệ với mấy nữ tử đều vô cùng phức tạp, nhất thời hẫng khó lòng yên tĩnh được.

Cùng lúc, Ngũ tổ phải người đến tìm, nói có đại sự cần thương lượng.

Hắn vội đến chỗ hai vị lão tổ tu luyện, hỏi: "Hai vị lão tổ, thật ra đã xảy ra chuyện gì?"

"Bọn Ma Chủ đến đệ tam giới đã có tin tức."

Chương 402

Viễn tổ muốn sống lại

Tứ tổ và Ngũ tổ trở lại dung mạo năm xưa, như thanh niên hai mươi tuổi. Tứ tổ toàn thân kim quang lấp lánh, thân thể này đã từng tan nát khi luyện công rồi hợp lại. Ngũ tổ kiếm mi tinh mục, anh khí bột phát, người lạ khó lòng nhận ra đó là lão bất tử sống qua nhiều năm tháng.

Lúc đó, họ đang lạnh lùng ngồi trong nghị sự sảnh, không hề có con cháu Thành gia phục thị, mấy dặm quanh đó cũng không ai lại gần, càng tạo thành vẻ yên tĩnh đặc biệt.

Thần Nam biết đệ tam giới có tin truyền về, khả năng quan hệ trọng đại, bằng không hai vị lão tổ không tỏ ra nghiêm trọng như vậy.

"Hai vị lão tổ, thật ra có chuyện gì? Tin tức từ đệ tam giới thế nào, chẳng lẽ lại có người từ đó quay về Nhân gian?" Thần Nam mang trong lòng không ít nghi vấn, thấy thần tình hai lão ngưng trọng như vậy nên rất muốn biết tình hình.

"A." Ngũ tổ trầm trọng thở dài, thần sắc vô cùng phức tạp, tựa hồ khó nói ra, Tứ tổ trầm mặc ngồi một bên.

Tim Thần Nam đập thình thịch, biết có việc không hay xảy ra, gấp gáp gào lên: "Phải chăng phụ mẫu cháu xảy ra chuyện gì?"

Nhất đại thiên kiêu Thần Chiến năm xưa dùng đại thần thông, đại nghị lực mà hóa thành thần tính và ma tính Thần Chiến. Thần tính Thần Chiến mang thể tử vào đệ tam giới trước còn ma tính Thần Chiến cùng bọn Ma Chủ tiến vào trong Vô thiên chi nhật. Trong lòng Thần Nam vẫn nhớ họ, nói đến đệ tam giới, việc đầu tiên là lo lắng an nguy của hai người.

Ngũ tổ lắc đầu thở dài: "Không cần lo lắng cho phụ mẫu cháu, y đúng là nhân kiệt xuất sắc nhất Thành gia."

Thần Nam thở hắt ra một hơi: "Vậy là chuyện gì? Hai vị lão tổ đã mời cháu đến đây, xin cứ nói thẳng ra."

Hắn có dự cảm không lành, tựa hồ sẽ có việc gì đó phát sinh với bản thân.

Tứ tổ lên tiếng, thanh âm trầm trầm, mỗi chữ đều gõ vang trong lòng Thần Nam: "Viễn tổ chi hồn có thể triệt để sống lại nhưng... cần..."

Chỉ mươi mấy chữ nhưng vang bên tai Thần Nam khác nào ngũ lôi oanh đỉnh, hẳn biết sớm muộn gì cũng có ngày này nhưng không ngờ đến đột nhiên như vậy.

Trước đây hẳn chắc sẽ không do dự cự tuyệt ngay nhưng từ khi cảm thị Thần gia bát hồn, hẳn đã lay động.

Tâm trạng hẳn bàng hoàng, lẽ nào vận mệnh đã được chú định, sinh ra cho Viễn tổ sống lại?

Không.

Mệnh không do trời! Câu này thường do những thiếu niên hận đời gào thét, quả thực bây giờ hắn cũng muốn hét lên như thế, không muốn giao vận mệnh vào tay người khác nắm giữ, tự mình phải giữ lấy.

"Hai vị lão tổ, hiện tại cháu không thể chết được, bằng không sẽ ân hận vô cùng, còn nhiều việc cháu phải làm, thấy Vũ Hinh sống lại, thấy hài như trưởng thành. Giờ không ai có thể khiến cháu chết được, các vị có thể mắng cháu là tử tôn bất hiếu, là phản đồ những cháu không thể thỏa hiệp."

Lời như chém đinh chặt sắt.

Tứ tổ và Ngũ tổ đồng thời thờ dài, Ngũ tổ nói: "Chúng ta cũng không muốn thế, nhưng... bát hồn đã tan mới có được kết quả này, đến cuối cùng lại... tay trắng."

Tứ tổ cũng nói: "Thần Nam, không ai hi vọng cháu chết, cha con cháu là những người kiệt xuất nhất của Thần gia, từ thừa thanh niên đã bước vào hàng ngũ cường giả tuyệt đối. Nhưng.... nhưng..."

Thành gia Viễn tổ thật ra là cao thủ thế nào mà khiến Thần gia phải chịu trả giá lớn như thế? Đến giờ Thần Nam vẫn nghi vấn, Thần gia bát hồn có aikhông là nhân kiệt? Nếu họ còn sống, tu luyện đến giờ, chắc chắn đã xuất hiện thêm tám nhân vật lay trời chuyển đất.

Thần tổ vì sao mà chết, nhân vật cần tới mười chiến hồn cực mạnh mới sống lại được chắc lúc sinh tiền pháp lực vô biên, ai khiến Viễn tổ mất mạng?

"Có đáng không?" Thiên ngôn vạn ngữ trong lòng nhưng đến sau rốt hấn chỉ hỏi được hai vị lão tổ có mấy từ.

"Có đáng không?" Hai lão tổ cũng hỏi lại, sau cùng trong mắt họ lấp lánh lệ, thật sự đáng không? Cha anh họ đã bỏ ra sinh mệnh, đều vì... Viễn tổ trong truyền thuyết.

Tứ tổ cảm thán: "Theo tình thân, tử tôn chúng ta nên làm thế, xét về mặt chiến lực, Viễn tổ mà sống lại ắt Thành gia sẽ lên đến đỉnh điểm trong hàng ngũ lục giới. Chiến lực của một mình Viễn tổ mạnh hơn thập hồn cộng lại."

"Viễn tổ vì sao lại chết?" Thần Nam hỏi thẳng, Viễn tổ đã mạnh thế sao lại tử vong được! Đồng thời, hấn nhớ lại trận chiến thảm liệt ở Thái cổ, không hề có bóng dáng Thần tổ.

"Cái chết của Viễn tổ quá mù mờ nhưng không vì thế mà hoànghi thực lực của Viễn tổ, có dấu hiệu cho thấy một mình Viễn tổ từng diệt một Thiên chân chính, không phải hóa thân. Đương nhiên đó là bí mật được lưu truyền lại, vạn lần cháu cũng không được lộ ra, bằng không sẽ dẫn tới tai họa."

Thần tình Thần Nam ngậy ra, đó... quả là một sự kiện đáng sợ.

Bảy vị quân vương của đệ ngũ giới trong thời đỉnh cao từng liên thủ diệt Thương Thiên, sau đó Hoàng Thiên bị phong ấn, lại nghe nói rằng Thanh Thiên chưa chết... thế gian này có bao nhiêu Thiên? Lẽ nào lục giới sẽ có lục Thiên?

Hấn từng thấy hóa thân của Thiên nhưng không tin đó là Thiên chân chính. "Thiên" là một danh xưng? Thật ra là dạng tồn tại nào? Có sinh

mệnh không, hay là một pháp tắc vĩnh hằng bất biến?

Thật ra "Thiên" đó là gì?

Trong lòng hấn ôm vô vàn nghi vấn nhưng vấn đề này Tứ tổ và Ngũ tổ cũng không hiểu.

Nó thế nào thì ai cũng biết "Thiên" cũng hùng mạnh kinh nhân, thể hiện chosức mạnh chí cao vô thượng, Thần tổ diệt được một Thiên, công lực quả thật kinh dị.

Thần Nam nhớ ra một việc: "Hai vị lão tổ nói rằng Viễn tổ có thể sống lại, phụ thân cháu ở đệ tam giới, lẽ nào đã bị các vị khổng chế?"

Thần lão đại, Thần lão nhị đều tự vào đệ tam giới trước, sau này Tam tổ bị Ma Chủ "mời" vào, ba đại thiên giai cao thủ đồng thời xuất thủ, Thần Chiến e rằng khó thoát, cả ba lão tổ đều là những người tu luyện vô vàn năm tháng.

"Chuyện này... phụ thân cháu không bị chế phục." Ngũ tổ không biết nên cao hứng hay hổ thẹn, một hậu bối càng lúc càng mạnh, đến độ ba nhân vật mạnh nhất Thần gia cũng không thể hàng phục.

"Các vị định giúp lão tổ sống lại thế nào, dù có cháu cũng chỉ là cứu hồn, còn thiếu một hồn nữa."

"Việc này... chúng ta sẽ nghĩ cách." Tứ tổ và Ngũ tổ ậm ừ cho qua, Thần Nam đứng dậy, rít giọng: "Các vị không phải định động đến Long Nhi, Y Y và Không Không đấy chứ?"

Trước khi Long Nhi sinh ra, hấn đã nghe hai vị lão tổ nói rằng nó là cường giả hàng đầu trong thiên địa chuyển sinh, nếu dung nhập vào huyết mạch Thần gia, hòa toàn có thể thay được bất kỳ ai trong số thập hồn.

Hấn có chết cũng quyết không để hài nhi tống mệnh theo, hấn nhìn hai lão tổ với vẻ bất thiện.

"Hiểu làm rồi." Tứ tổ và Ngũ tổ không muốn xảy ra những việc kiểu Thần Chiến phản lại Thần gia, Ngũ tổ giải thích: "Bọn Long Nhi là hi

vọng của Thành gia, chúng ta sao có thể nhẫn tâm để những hài tử mất mạng? Nói thật lòng, chúng ta đã quyết định, Thần lão đại, Nhị tổ, Tam tổ, Tứ tổ, và ta sẽ chấn tan linh hồn, hợp thành một chiến hồn! Tuy chúng ta là những kẻ thất bại bị đào thải nhưng vẫn là những người tiếp cận thập hồn nhất, năm người hợp lại, hồn lực chắc sẽ mạnh hơn của các cháu, nếu như... nếu hồn lực của Viễn tổ ẩn trong thân thể chúng ta đủ mạnh, hi vọng tránh cho cháu khỏi vong mạng."

Trong lòng Thần Nam đau nhói, đó là huyết mạch thân tình, nếu không đến lúc bất đắc dĩ, có ai nguyện ý trở mặt nhìn thân nhân đi chết?

Lời nói đó khiến hắn vô cùng xúc động.

"Được rồi, nếu thật sự cần... tương lai cháu sẽ tận lực, trước đó cháu phải gặp phụ mẫu, thấy Vũ Hinh sống lại, hài nhi của mình trưởng thành."

"Àm." Cửa phòng tung ra.

"Ai, ai... dám hại cha? Chúng ta sẽ liều mạng?" Tiểu quỷ Không Không mới hơn một tuổi cùng Y Y tiến vào.

Phía sau chúng là Long Nhi ngày càng già dặn, nó vốn là thiếu niên mười lăm tuổi nhưng do thể chất giống hài tử nên dáng vẻ vẫn như lúc bảy, tám tuổi. Nhưng thực lực lên đến mức độ không tưởng ở tuổi đó, gần như làm một thiên giai cao thủ.

"Lão tổ tông, chuyện gì vậy mà định giết cha, hôm nay chúng cháu... chúng cháu... phải khi sự diệt tổ!" Không Không bập bễ nói.

Ba hài tử này không phải chỉ nói ra trong lúc nóng giận, thần thái hết sức chân thành.

Long Nhi có vẻ nghĩ ngợi: "Muốn Viễn tổ sống lại nên nghĩ cách khác, nếu phải thương tổn phụ thân, chúng cháu nhất định không đồng ý."

"Đúng, nếu động đến cha, chúng cháu sẽ tạo phản." Tiểu tiên tử Y Y cũng không chịu kém.

Thấy ba hài tử như vậy, Thần Nam mỉm cười an ủi, đoạn nghiêm mặt bảo: "Các con lui ra, không cần lo chuyện của ta."

"Không được, lần này cha phải nghe chúng con, nếu không chúng con không lui." Không Không và Y Y cật cật còn nhỏ nên thẳng thắn cự tuyệt.

"Yên tâm đi, chúng ta không hại cha cháu." Tứ tổ và Ngũ tổ cùng nói.

"Không tin, chúng cháu không đi." Ba hài tử đồng thanh.

Thần Nam hỏi hai vị lão tổ: "Tin tức từ đệ tam giới truyền về như thế nào? Lẽ nào có người thuận lợi về được?"

Nếu thế đúng là một việc trọng đại, thiên giai cao thủ vào đệ tam giới muốn về còn khó khăn vô cùng.

"Không, nhưng vẫn có tin." Ngũ tổ không giấu: "Cháu còn nhớ việc Thần lão đại và Thần lão nhị mang song nhãn Viễn tổ vào đệ tam giới, một phần hồn lực của Viễn tổ tán tại đó nhưng phần lớn hồn lực ở Nhân gian. Nếu không nắm chắc về được, hai người đó sao dám lỗ mãng xông vào, Thần gia chúng ta biết một khe hở không gian, tuy tạm thời không thể quán thông nhưng dùng bí pháp truyền tin về thì được."

Tin tức bí ẩn này mà lộ ra ắt sẽ gây thành phiền hà.

"Đệ tam giới thật ra thế nào?" Thần Nam rất quan tâm tới tình hình của bọn Ma Chủ.

"Không biết, bọn Thần lão đại không nói rõ chỉ bảo đang loạn, thiên giai cao thủ không cần thận là mất mạng ngay."

Thần Nam đứng phất dậy cao giọng: "Thế giới tàn phá không hiểu tế luyện được không, hiện tại cháu... muốn có đủ thực lực vào đệ tam giới."

Hơn vạn năm rồi, hấn rất muốn gặp phụ mẫu.

Bá biệt hai vị lão tổ, hấn một mình đi trong tiên viên, Viễn tổ muốn

sống lại, hẳn dự cảm thấy đại chiến đang đến gần, buộc phải hành động thôi.

Trong một tòa đình đài phía xa, Mộng Khả Nhi đứng cạnh lan can, nàng được hai tiểu quỷ cho biết Thần Nam muốn vào đệ tam giới.

Thần Nam ngẩng lên, thấy nàng bèn chậm rãi tiến tới, cùng nàng đi vòng quanh tiên viên, hai người không nói gì nhưng lúc này vô thanh thắng hữu thanh, có nhiều việc không cần lắm lời.

Sau cùng, Mộng Khả Nhi lên tiếng: "Muội muốn đi cùng huynh, muội muốn tìm lại sức mạnh, thần thông của Thất Tuyệt thiên nữ không dễ dung hợp. Ở còn sức mạnh thất lạc tại lục giới, ở Nhân gian và Thiên giới không tìm thấy nên phải đi giới khác tìm."

Ngoài xa, hai tiểu quỷ Không Không và Y Y vỗ tay nhìn nhau, mỉm cười. Đạm Đài Tuyên yên lặng bay đến, nhắc chúng mang đi.

"A, mẫu thân trẻ trung xinh đẹp, nếu muốn đi nhớ mang chúng con theo."

Chương 403

Chợt hiểu

"Grào...long đại gia gào một tiếng, tiểu tử Quảng Nguyên bỏ chạy, long đại gia gầm hai tiếng, tiểu tử Hắc Khởi cũng phải cong đuôi, grào... long đại gia gầm ba tiếng, Thần tổ cũng kinh hoàng."

Trên một đỉnh núi của Nguyệt lượng, thần thụ xanh tươi, hoa cỏ thơm nức, màu sắc rực rỡ toát ra mùi rượu thơm dụ người.

Mấy túy quý đang uống rượu ca hát, cảm khái đời là mấy nổi.

Tử Kim thần long đã say khướt, liên tục gầm lên khiến thần lang do Thành gia tự nuôi dưỡng là đồng loại đang hú, cũng nhìn trắng hú theo.

Long Bảo Bảo say mờ mắt, lúc lắc đầu, lớn lối: "Đời không ăn nhậu đúng là mất hết thú vị, Tiểu Thiên Thiên đúng là loại không ra gì, lại đi bắt nạt những người thiện lương. Vì sao người bị hại lại là chúng ta? Kì thật, với ta mỗi ngày có năm ngàn cặp cánh gà nướng, thêm một ngàn thùng mỹ tửu đã là đời sống hạnh phúc rồi, không cần gì nữa. Nhưng lại có kẻ muốn hất văng cánh gà nướng của ta, đá vỡ mỹ tửu, coi thường cánh gà và mỹ tửu của ta cũng là coi thường ta, nên ta phải phản kháng..."

Long Nhi cũng ôm vò rượu, uống bết nê, líu lười: "Ta phải chiến đấu, phải thành mạnh nhất..."

Tử Kim thần long gõ trán nó, mồm sặc mùi rượu: "Chiến đấu cuồng nhân, người chán ốm đi được... đợi lão long ta giới thiệu cho người một mỹ nữ."

"Ồ, còn việc giữa người và Giai Lệ Ti thì sao?" Long Nhi đã uống nhiều, không buồn để ý mà hỏi lại.

"Còn sao nữa, đương nhiên là êm đẹp rồi, grào..."

"Cái gì mà êm đẹp..." Long Bảo Bảo vỗ ngực: "Ta lấy long cách đảm bảo... những gì ta nói là thật. Ta thấy... người bị lão bạo long Khôn

Đức truy sát, bức người phải cưới còn gái lão, đúng là đáng thương."

"Ta khinh, tiểu đậu đình người còn chưa phát dục hoàn toàn, sao lại đi nhìn những việc vợ vẫn thế? Có phải ganh tỵ với lão long không, có cần ta nhờ Khôn Đức giới thiệu một tiên nữ long cho người. Đương nhiên Đông phương thần long thì đừng mơ, đến giờ còn mỗi hai chúng ta."

"Ta không cần, ta muốn... muốn thuần khiết." Long Bảo Bảo áp úng phản bác.

"À, thuần khiết hả? Không thành vấn đề, bất kể thanh thuần hay quyến rũ đều có, Tây phương còn mấy thánh nữ long, để lão long giúp cho người." Lão du côn bàn đến vấn đề này hai mắt sáng rực, ra dáng chuyên gia.

"Hai con rờng các người không ra gì." Long Nhi mơ mơ hồ hồ áp úng.

"Sao lại không ra gì? Đó là tính tình của ta, long đại gia xưa nay vẫn vậy, không bao giờ ra vẻ, tiểu đậu đình nói nó thích thuần khiết, nên..."

"Ta nói ta thích thuần khiết là bản thân ta thuần khiết." Long Bảo Bảo kháng nghị với vẻ bất mãn.

"Tiểu long ca ca, đã nói là chờ mọi, sao lại... hừ, không giữ lời hứa." Tiểu Y Y như ngọc từ xa bay tới.

Batúy quỷ tỉnh ngay, Long Nhi nhìn Long Bảo Bảo với vẻ bất thiện, Tử Kim thần long càng kinh hãi há hốc mồm lắm lắm: "Cao thủ... cao thủ luyện thành như thế này đây."

Đoạn lão du côn giơ ngón cái lên nói với Long Bảo Bảo: "Lão long ta phục người."

Đôi mắt lơ mơ của Long Bảo Bảo dần tỉnh lại, rồi tỉnh hẳn: "Ngẫu mễ đầu phát, hiểu lầm, đúng là hiểu lầm không tưởng, không phải như các người tưởng tượng."

"Đúng như họ nghĩ, tiểu long ca không giữ lời hứa, bất tuân nghĩa"

khí, là con rồng xấu xa."

Haimắt Long Nhi phát ra sát khí, Tử Kim thần long làm ra vẻ khinh khỉnh:"Kì thật cũng không có gì ghê gớm, đó có phải mất hết long tính? Có phải thập ác bất xá đáng tòng xẻo không? Có phải tội đại ác đáng thiêu trên thiên đàng không? Đều không phải, người không cần cố sống cố chết chối cãi, cứ giải thích cụ thể là được."

Long Bảo Bảo nhìn Long Nhi, nhìn Tử Kim thần long rồi lại nhìn tiểu tiên tử Y Y, kêu lên thảm thiết: "Ngẫu mẽ đầu phát, Y Y người lại hãm hại ta, ta không muốn sống nữa." Nó đưa đôi tiểu trảo hoàng kim lên che mặt, gào lên: "Ta có nhảy xuống Hoàng hà cũng không rửa sạch được, nếu Thần Nam biết hiểu lầm này, chắc chắn sẽ giết ta, chúng ta là hổ huynh đệ mà. Ta sao lại... sao lại có thể. Ta muốn thuần khiết, ta không cần như thế này."

"Hi hi....."

"Ha ha..." Ai cũng thấy Y Y đang giở trò, chốc sau Không Không cũng tới, lớn tiếng: "Ta tới đây..."

Mấy tên quạ này tập hợp lại không phải vu vơ mà chuẩn bị vượt xuống giới khác.

"Hình như Tiềm Long, Huyền Trang cũng muốn đi." Long Bảo Bảo nói.

"Họ ở đâu?" Long Nhi hỏi.

"Đang vượt qua địa ngục tại Nhân gian giới Quang Minh giáo hội, không biết tầng bao nhiêu, chỉ nói muốn tu luyện đột phá." Tử Kim thần long đáp.

"Chúng ta đi xem." Long Nhi đề nghị.

"Hay lắm, hay lắm." Hai tiểu quỷ Không Không và Y Y nhảy cẫng lên.

Định vượt giới nên Tử Kim thần long không muốn mang hai nhóc tỳ đi theo nhưng tin tức do chúng mang đến, nên đành đưa theo.

"Không hiểu Thần Nam có thu hoạch gì ở tàn phá thế giới không? Đi, chúng ta đến mười tám tầng địa ngục xem thử." Cả đám cùng xuống Nhân gian.

Trong thế giới tàn phá, đất đai vô biên, còn lớn hơn cả Nhân gian, cũng có người cư trú nhưng còn lạc hậu hơn thời nguyên thủy.

Biển xanh vạn tầng, sóng dâng ngút trời, Thần Nam đang nổi lo lắng trên tầng không mặt biển bảy ngày liền, dùng tâm cảm ứng rung động của tàn phá thế giới, cố liên hệ với nội thiên địa của mình.

Từng bước luyện hóa nó.

Nhưng bảy ngày rồi mà hắn không thể tương liên thế giới này với nội thiên địa, có lần suýt nữa hắn tan xương, không dám cảm ứng thêm nữa.

Sớm đã biết việc này cực kỳ hung hiểm nhưng lúc bắt tay mới thấy khó hơn cả tưởng tượng.

Cơ hồ không thể hoàn thành.

"Luyện hóa một thế giới? Mong tưởng xa vời quá, năm xưa phụ thân có được thế giới tàn phá này cũng chỉ biết vị trí chính xác chứ không thể chân chính hợp vào nội thiên địa, bằng không ông sao lại rút ra được? Tiểu thế giới của mình là một hạt giống thế giới hoàn mỹ, liệu có làm được không?" Thần Nam vô cùng nghi hoặc, cảm giác đó là nhiệm vụ bất khả thi.

Tu vi hiện tại của hắn còn chưa có được đại thần thông để luyện hóa một thế giới.

"Visao nhất định phải luyện hóa, ta nên có con đường riêng của mình." Thần Nam tỉnh lại từ yên lặng, trong lòng nảy ra ý nghĩ khác.

Lúc này hắn chợt thấy thiên địa tĩnh lặng theo.

Hắn chợt ngộ ra một điều huyền diệu, Thái Thượng vong tình lục và Hoán Makinh cùng nổi lên trong lòng, hợp lại, hắn bất giác đẩy ra từng đạo pháp ấn, hai mắt bình tĩnh như nước.

Không có sức mạnh bùng ra, mặt biển mênh mang phẳng phát như bị cấm cố, đang sôi trào chợt yên lặng.

Thái Thượng!

Ma!

"Ta phải chém Thái Thượng."

"Phải đánh bật ma."

Hắn không hiểu sao lại nảy ra xung động này, muốn thoát khỏi phong tỏa của hai huyền công, đi trên con đường của mình.

Lúc này hắn hiểu được tâm cảnh của Thần Chiến năm xưa, rõ bỏ tất cả, mở ra con đường riêng.

Hắn biết hiện Thần Chiến chắc đã bỏ Hoán Ma kinh từ lâu.

Hắn có cảm ngộ này cũng là bình thường, Thái Thượng là dạng tồn tại nào hắn không biết nhưng đối phương là địch nhân của hắn, dù huyền công này được xưng là Thiên giới đệ nhất kỳ công nhưng hắn không thể đi theo con đường đó. Theo bước địch nhân trên con đường của đối phương thì thắng sao nổi.

Thần tổ là tổ tiên của hắn, theo lí thuyết sẽ không phải địch nhân nhưng hắn cũng không muốn nấp bóng tổ tiên, mà quyết đi theo cách của phụ thân - vượt hơn Viễn tổ.

Muốn vượt hơn tất phải đi trên con đường khác.

Quên! Không còn Thái Thượng vong tình chính là một cảnh giới tinh thần của "quên", phải khiến cho kí ức trong óc mờ đi, đạt tới tâm cảnh siêu thoát, vứt bỏ tất cả.

Quên! Một chữ mà cực khó, có bao đời thánh hiền mà không thực hiện được chữ quên này.

Nửa thán trôi qua, Thần Nam liên tục xuất ra các loại pháp ấn, đều

từ cảm giác bung ra nhưng muốn thoát khỏi Thái thượng, Hoán ma nào dễ dàng.

Nhưng trong lúc tư duy hỗn loạn nhất, bất ngờ đẩy ra một thức khiến mặt biển ngưng lại đoạn cuốn lên không, hư không vỡ tan, mặt đất chìm xuống. Trong một sát na, suýt nữa hấn đã đẩy lên một trường họa kiếp tại đệtam giới.

Nhưng chỉ sát na đó hấn vô ý xuất ra một thức, qua đi rồi, tất cả lại nguyên dạng, như một trường mộng cảnh vừa xong.

Đó là...

Thần Nam cảnh kinh, đó không phải ảo giác mà là thông linh chi cảnh, một thức này hấn đã thấy trước đây, tà dị mà thần bí, thoáng chốc cảm giác được tương lai, cảm thụ được kết quả của một thức này.

Đó là... đệ nhất thức trong Nghịch Loạn bát thức.

Hấn chợt hiểu, trong lòng cực kỳ kinh hãi, một thức vô ý vừa qua so với đệ nhất thức của Nghịch Loạn bát thức không giống nhau nhưng ý cảnh và kết quả lại kinh nhân như thế.

Lẽ nào... đó là chân ý của đệ nhất thức không thể phục chế? Hấn đã thấy con đường thoát khỏi phong tỏa của Thái Thượng và Hoán Ma... nhưng hấn biết con đường đó do hấn tự tìm ra, tuyệt không đi theo lối của Nghịch Loạn bát thức.

Chương 404

Diệt ma tính, giết Thái Thượng

Trong thế giới tàn phá, Thần Nam nổi lo lắng hai tháng hơn trên mặt biển vô tận sôi trào, khổ công suy tư tìm cách đột phá để tìm ra con đường riêng.

"Ngộ" bao giờ cũng gian nan, có người ngộ ra trong sát na, có người khổ công suy tư mà không hẳn đạt được.

Cũng như lúc xuất ra đệ nhất thức trong Nghịch Loạn bát thức do vô ý, sau đó hẳn không vươn đến ý cảnh đó được. Hẳn biết nếu không có điều kiện tác động, vẫn còn cách một quãng nữa mới thấu triệt.

Nhìn nước triều lên xuống, phong vân biến ảo, thiên địa vận hành, hẳn ngồi trên mặt biển trải nghiệm vạn vật, suy nghĩ về mọi điều.

Phảng phất như hẳn nhập vào thiên địa, là một phận của tàn phá thế giới, thân tâm chìm vào cảnh giới huyền diệu.

Diệt ma tính, giết Thái Thượng

Làm sao thoát khỏi hai loại huyền công này?

"Àm."

Sau cùng trên mình hẳn bùng lên hào quang sáng chói, chìm trong đáy sâu thần thức, cực tốc phi hành trong đó, đoạn tung một chưởng đánh tan một vùng hỗn độn mệnh mang, kéo một nhân hình như cuộc trong kén ra.

"Thái thượng Thần Nam, ta giúp ngươi khôi phục công lực!"

Một bạch phát thiếu niên chỉ chừng tám, chín tuổi từ trong kén chui ra, đưa ánh mắt đầy cừu hận nhìn Thần Nam: "Ta ẩn tàng kĩ thế mà vẫn bị ngươi phát giác."

"Hừ, mọi việc về ngươi đều được ta quan sát nên ta biết ngươi không

chết dễ thế. Quá trình tu luyện lại tuy thống khổ nhưng sẽ có ngày đứng lên được, người ẩn nhẫn cũng khá."

Nhìn bản thể Thần Nam thâm bất khả trắc, bạch phát Thái Thượng Thần Nam ngẩng đầu, rít giọng: "Người muốn thế nào?"

"Ta nói rồi, muốn giúp người khôi phục công lực!"

"Người mà hảo tâm thế ào, không sợ ta phản lại sao?" Thái Thượng Thần Nam lóe sáng trong mắt, hung tàn như ánh mắt ác lang.

"Người có được thực lực đó thì tùy." Bản thể Thần Nam vô cùng trấn tĩnh.

Đoạn hấn thật sự nghịch chuyển nguyên lực để sức mạnh ẩn sâu trong thân thể cuốn về bóng dáng tóc trắng, bắt đầu bồi bổ linh hồn đang trọng thương đó.

"Ha ha... ha ha..." Thái Thượng Thần Nam cười lên điên cuồng: "Người đang nuôi hổ gây họa, sau này ta quyết không mềm lòng." Suy cho cùng tuyệt tình tuyệt tính nhưng vẫn từ nhân cách Thần Nam tách ra, có đôi phần bất khuất và cao ngạo. Hiện tại được người khác cứu trợ, gần như ban phát khiến lòng y hi vọng nhưng phần nộ và đau đớn nhiều hơn. Nhưng với tính tình hung tàn lãnh khốc, y gạt bỏ hết những điều đó, chỉ cần có cơ hội khôi phục rồi sẽ điên cuồng báo phục.

"Ta cho người cơ hội", bản thể Thần Nam vô cùng bình tĩnh, giọng lạnh tanh.

Trong lúc nói, nguyên lực hùng hồn vốn thuộc về Thái Thượng Thần Nam ẩn trong thân thể bản thể được đẩy sang hết.

"Haha," bạch phát Thái Thượng Thần Nam ngẩng mặt cười điên cuồng, trong nháy mắt từ tiểu đồng tám, chín tuổi biến thành thanh niên, cười lạnh: "Đừng cho rằng ta như xưa, hiện tại ta đã là thiên giai cao thủ chân chính. Hơn nữa, ta còn tu luyện Thiên giới đệ nhất kỳ công Thái Thượng vong tình lực."

Thần thức không hề có dao động năng lượng, nhưng một bàn

tay không lồ vô thanh vô tức xuất hiện cạnh Thái Thượng Thần Nam, hát văngy.

Bản thể Thần Nam bình tĩnh nói: "Ta hiện tại đang dùng võ học sơ đẳng của Nhân gian giới, tam lưu chiêu pháp!"

"Ngươi!" Thái Thượng nghe câu này xong liền điên tiết, tuy vừa rồi y sơ ý nhưng nói thế nào vẫn là bị đánh ngã: "Vậy được, chúng ta chân chính quyết sinh tử."

Thần Nam cười, tịnh không đáp lời, tung cước đá văng một vùng hỗn độn ngoài xa, âm một tiếng, ma khí bùng lên, một tiểu đồng năm, sáu tuổi rớt xuống, đôi mắt vừa kinh vừa nộ.

"Ma tính Thần Nam?" Bạch phát Thái Thượng Thần Nam đại nộ: "Lần trước không do ngươi thì chúng ta đâu sa vào cảnh này."

"Hừ." Ma tính Thần Nam cười lạnh: "Tưởng ai, hóa ra cảnh củi mục bị ta phế khi xưa."

Bạch phát Thái Thượng đại nộ: "Lần trước ta mượn tay ngươi để biến hóa lần hai, ngươi không tin thì đấu tiếp trận nữa."

"Bại là bại, nói lắm cũng vô dụng." Ma tính Thần Nam tuy năm, sáu tuổi nhưng khẩu khí vô cùng lớn lối.

Bản thể Thần Nam nói với y: "Hiện tại ta khôi phục nguyên lực cho ngươi."

"Thật không? Ngươi không sợ ta và hấn liên thủ đối phó ngươi?"

Thờ gian pháp tắc được thi triển, nguyên khí hùng hậu từ thể nội tràn ra, phủ lấy ma tính Thần Nam, thân thể nhược tiểu nhanh chóng bành trướng, chỉ một khắc ngắn ngủi đã hóa thành hắc phát thanh niên, toàn thân quần quít ma khí, hai mắt bắn ra hào quang đáng sợ.

"Ha ha... ha ha..." bạch phát Thái Thượng Thần Nam và ma tính Thần Nam đều cười vang, cùng dứt khoát lao về phía bản thể, cơ hồ đã thành hiệp nghị.

"Người điên cuồng tự đại thật, dám thả cả hai chúng ta ra, chết đi."

"Hôm nay chúng ta thịt bản thể rồi lập lại."

Cả hai điên cuồng gầm lên, một kẻ tà khí ngút trời, một kẻ ma vân áp đỉnh, quả thật cuồng bá bất khả nhất thế!

"Tử khí đông lai, Thái Thượng phong ma!" Bạch phát Thái Thượng Thần Nam quát vang, trong thần thức tràn lên tử khí, vây phủ bản thể Thần Nam, như vô tận núi non ép xuống.

"Hoán ngã chân ma, Ma kinh thiên hạ!" Ma tính Thần Nam hóa thành cự ma cao ngàn trượng, há mồm to như chậu máu nuốt bản thể.

Bản thể Thần Nam vô cùng bình tĩnh, trong lúc đòn công kích đáng sợ tràn tới, hần biến mất rồi đột ngột xuất hiện cạnh Thái Thượng Thần Nam, tung ra một quyền xuyên qua ngực, quát vang: "Nhìn rõ chưa? Đây là tam lưu chiêu thức thường thấy nhất ở Nhân gian giới."

Thái thượng Thần Nam bị đánh xuyên ngực, rít lên thê thảm, thi triển vô thượng tâm pháp tránh thoát. Kỳ thật, Thần Nam đã lui trước khi hành động, xuất hiện cạnh ma tính Thần Nam, tung một cước đá xuyên eo khiến y rống lên thê thảm.

Đoạn hần ung dung thoái lui: "Về thực thực đấu một trận, bằng không các người nghĩ gì ta đều biết, bị ta đoán trước mọi động tác, căn bản không chống nổi ta."

Thái thượng Thần Nam và ma tính Thần Nam đồng thời hừ lạnh, trong lòng thầm phẫn hận, trước đây chúng và bản thể Thần Nam tâm linh tương thông, có thể cảm được ý nghĩ của nhau như nghiệm tại đã thành phụ thuộc, không cảm ứng được đối phương nữa, còn đối phương lại biết bọn chúng nghĩ gì.

Hào quang lóe sáng, chúng rời khỏi thần thức Thần Nam, xuất hiện trên tầng không mặt biển ngàn trùng sóng biển.

Nhưng hai phân hóa này không có nhục thể nên không thoát khỏi bản thể được. Vì thế, Thần Nam không lo chúng đào tẩu.

"Đề công bằng, ta không dựa vào nhục thể đối phó các người. Đến đi, nói thật lòng hôm nay sẽ có một kẻ gục xuống, triệt để tuyệt diệt."

"Hừ, kết liễu thật sự thôi." Hai Thần Nam phân hóa hiện tại có cùng cừu địch lần lượt thi triển tuyệt học tối thượng.

Thái thượng Thần Nam quát: "Đầu chuyển tinh di, Thái Thượng tru ma!"

"Ầm." Bản thể Thần Nam dùng một quyền phi thường phổ thông hất văng đi, đoạn nói: "Quên không cho các người biết, đây là tàn phá thể giới, không có tinh thần chi lực cho các người dùng."

"Chết tiệt." Thái thượng Thần Nam gầm lên: "Thiên địa nghịch chuyển, Càn khôn phát lực! Tru diệt!"

Thiên địa phẳng phát lật nhào, năng lượng hùng hồn thần bí từ dưới đất và trên cao tràn về bản thể Thần Nam, như muốn xé tan hắn.

Đồng thời, ma tính Thần Nam hóa thành cự ma cao ngàn trượng, ma trào rợp trời, hắc ám ma khí che kín tầng không đại hải, dấy lên bão tố vô tận, mặt biển cuộn cuộn, gầm réo sôi trào.

"Hay, phải thế chứ." Bản thể Thần Nam quát vang, lao lên đón, hắn không dùng Thái Thượng vong tình lục hay Hoán Ma kinh mà dùng phổ thông tâm pháp vận chuyển nguyên lực trong thân thể cùng chiêu thức đơn giản mà hữu hiệu ở Nhân gian chống lại hai đại cường giả.

Trận chiến khiến biển động sôi trào, sóng trào lên tận trời. Trời cao liên tục vỡ nát, cảnh tượng như ngày tàn.

Đại chiến thảm liệt vô cùng, bản thể Thần Nam đấu với hai cường địch, thân thể mấy lần vỡ vụn, máu muện đỏ trời xanh, lần nghiêm trọng nhất gần như tan nát hắn.

Hắn làm thế không phải chán sống mà đi tìm phiền phức mà vì muốn đột phá, trừ đi chướng ngại, tất cả phải từ vấn đề bản chất nhất mà giải quyết. Bắt đầu từ Thái Thượng và ma, vậy cũng từ đó là phá phong tỏa.

Thái Thượng và ma tính Thần Nam định phá rồi lập, bản thể Thần Nam gặp vấn đề tương tự, sao lại không nghĩ thế? Dùng thực lực chân chính diệt cả hai, chính là "phá", còn "lập" thế nào phải dựa vào "ngộ"!

Trận đánh hôn thiên ám địa, phong vân biến hóa, tất cả đều rung chuyển, với tàn phá thế giới mà nói, đó là một cơn đại chấn động.

Sau cùng, đấu đật ra tận rìa thế giới, Thái Thượng Thần Nam trực tiếp triệu hoán tinh thần chi lực, định phong ấn hẳn.

Tinh quang chiếu sáng vô tận, toàn bộ hướng về bản thể Thần Nam, định dung luyện hẳn. Ma tính Thần Nam tỏ ra khí thôn sơn hà, phát ra ma khí vô tận, dùng cái thế ma uy ép xuống.

Đại chiến thảm liệt khiến Nhângian và Thiên giới đều kinh hãi, nhiều cao thủ lao tới, Tứ tổ và Ngũ tổ cũng bọn con rồng du côn đến hiện trường đầu tiên, kinh hãi nhìn bangười đang đại chiến, không biết nên giúp ai.

Bản thể Thần Nam toàn thân muộn máu, trận đại chiến kịch liệt này đã kéo dài một ngày đêm, gian khổ khủng khiếp. Sau cùng, chiến trường quay lại thế giới tàn phá, bản thể Thần Nam đánh tan được Thái Thượng Thần Nam, triệt để dẹp tan linh hồn y, lúc đó hẳn như được giải khai tâm kết, khoá cảm phá được phong ấn tràn khắp trong tim.

Toàn thân là huyết tích, chiến bào rách tan theo gió rung lên phần phật, lúc đó bản thể Thần Nam còn nhiều ma tính hơn Ma tính Thần Nam. Khí thế phát ra bức nhân cùng cực.

Ma tính Thần Nam thở dài: "Chết thì chết, có gì đâu, lần này người không cần động thủ, tự ta xử lý." Đoạn định tự sát.

Nhưng bản thể Thần Nam dùng pháp lực giữ lại, lạnh lùng nói: "Sinh tử của người không ta quyết định." Đoạn phát một chưởng đánh vào óc đối thủ, lau sạch toàn bộ linh thức nhưng linh hồn được bảo tồn.

Hắn lẩm bẩm: "Linh hồn chi thân của người chưa chết được." Rồi cắm cổ trong thần thức.

Dùng thực lực chân chính diệt Thái Thượng Thần Nam, thanh toán ma tính Thần Nam, bản thể Thần Nam lúc này có cảm giác thư thái.

Hắn xếp bằng trên tầng không mặt biển, thần thức một phiến không linh, chìm trong điệu cảnh.

Nhân thể nổi chìm, trăm đời cũng chỉ là chớp mắt, dưới bánh xe lịch sử, bất kỳ vương triều vĩ đại nào, kiến trúc kiệt xuất nào đều hóa thành cát bụi.

Đời người như mộng, phần đầu cả đời nhưng giây lát đã tiêu tan.

Vì không muốn chết nên mới có thần ma tung hoành, thần ma chính là một bước tiến quan trọng, từ đây thoát khỏi sinh lão bệnh tử tiến về cảnh giới vĩnh sinh bất hoại.

Nhưng trên đời không có tuyệt đối, thần ma khó thoát được thiên địa lay động, dù cho tu vi thông thần, pháp lực vô biên cũng không tránh khỏi bị hủy diệt trong cơn thần ma đại kiếp vô tình vô dục.

Bất tử, thế nào mới là bất tử? Vĩnh viễn, thế nào mới là vĩnh viễn? Không ai nói rõ ràng được.

Xuyên qua vũ trụ hồng hoang, ngưng luyện thiên địa huyền hoàng, dù thoát được Lục đạo luân hồi, cũng khó thoát được thiên địa họa kiếp!

Lúc nào trong lòng Thần Nam trôi qua cảm ngộ kỳ quái, tâm thần phẳng phất xuyên qua vũ trụ hồng hoang, nhìn xuống tất cả chúng sinh.

Chương 405

Hết bụi lại phát sáng

Thần Nam không cảm thấy thời gian trôi qua, yên lặng ngồi trên mây, cảm giác xuyên qua vô tận thời không, lang bạt qua những vì sao vô biên.

Hắn phảng phất như hóa thành trăng sao nhìn xuống nhân thế nổi chìm, lại như hóa thành một hạt bụi một mình lữ hành trong vũ trụ.

Cảm giác này quá kỳ diệu, hắn liên tục chìm vào những thể nghiệm mới mẻ, trong tinh không, hắc ám, hư vô... Trời sao vô tận sáng rực trong lòng, biển sa chiếu rọi ánh sáng rồi hắc ám che phủ hoàn vũ, nuốt hết mọi tia sáng khiến thiên địa hóa thành hư vô, tất cả lại quy về hỗn độn.

Thần Nam cứ thế thần du thái hư, liên tục lữ hành giữa trời sao.

Không biết bao lâu sau hắn mới tỉnh lại, ngược mắt lên thấy trời vẫn xanh như xưa, nước vẫn vạn tầng sóng rập rờn vô biên, mặt đất vẫn rộng mênh mang vạn dặm.

Trong quá trình thần du thái hư, tất cả đều biến hóa, hắn từng thấy trời sụp đất nứt, biển động sóng trào, đại lục phiêu di... Nhưng trước mắt không có gì thay đổi, khiến hắn chột tỉnh ngộ, tất cả đều quen thuộc mà lạ lẫm.

Hắn vung tay ấn xuống biển, một chưởng ấn khổng lồ vô thanh vô tức xuất hiện tại đại hải mênh mang, ép nước biển dạt ra bốn phía, trong làn nước hiện ra một vùng chân không hình bàn tay.

Đoạn hắn phát chưởng lên trời, biển canh vô tận tại trần lên.

Sau cùng tăng tới độ cao ngàn trượng, gần chạm bàn chân hắn.

Tất cả đều vô thanh vô tức, căn bản không cần dùng tới dao động nguyên khí.

Pháp tắc!

Nguyên lực!

Tất cả đều thống nhất, bản chất nội tại tương đồng, bất quá hình thức biểu hiện không giống.

Cũng như đạo thuật thần bí và ma pháp quỷ dị khá giống nhau, các loại đại thần thông biểu hiện ra đều có cùng kết quả.

Mấy tháng tham ngộ không thu được nhiều biến hóa, chân nguyên cũng không mạnh lên bao nhiêu nhưng tinh thần cảnh giới tăng tiến đáng kể.

Hắn chỉ là một con người chứ không phải chúa tể, trong mấy tháng trời mà muốn công tham tạo hóa, lục giới vô địch quả là viễn vông.

Hắn đã tìm được đường lối, dần dần sẽ thấy phương hướng đi theo con đường của mình, không cần theo bước tiền nhân đi trên lối mòn mà mở hẳn một con đường thênh thang cho mình.

Không hề do dự, hắn phá hủy Thái Thượng nguyên lực trong thân thể, tụ lại kinh mạch khiến tất cả khôi phục nguyên dạng.

Lúc xưa, chỗ bá đạo của Thái Thượng vong tình lục vượt xa tưởng tượng của Thần Nam, phá nát kinh mạch khiến thân thể hắn hóa thành chỗ vận chuyển Thái Thượng huyền công, kinh mạch khác hẳn người thường.

Giờ hắn giết Thái Thượng Thần Nam, tuyệt diệt huyền công này nên phải thay đổi hết, đưa tất cả về lại ban đầu. Hắn không thấy đường lối kinh mạch của Thái Thượng huyền công có gì hay mà cấu tạo của người bình thường mới là hoàn hảo nhất.

Bởi hắn là người, bất kể cảnh giới hiện tại là thần hay vượt hơn thế thì vẫn từ người tiến lên, tất cả phải bắt đầu từ điểm gốc.

Người là sinh vật phát triển qua nhiều năm tháng, khai sáng ra văn minh phồn vinh, đủ nói lên địa vị của mình.

Thái Thượng là sinh vật không phải loài người, không thể đi theo con đường đó là tất cả "dĩ nhân vi bản". Tuân theo phác đồ kinh mạch của người là phát triển công pháp thích hợp.

"A....."

Tiếng gầm vang vọng, toàn thân hấn huyết nhục mơ hồ, từng đường kinh mạch gần như bật khỏi da thịt rồi vỡ tung khiến thân thể nhuộm máu. Hấn cứ thế đứng trên không, khôi phục thân thể, quên hết những việc trong quá khứ.

Một bóng hình mờ mờ từ thân thể bay ra, hấn vung tay chộp lấy chân nát vụn, vô tình tàn hồn do Thái Thượng huyền công vận chuyển tạo thành đã tan thành khói bụi.

Kinh mạch tụ lại, trong thân thể hấn vang lên tiếng sấm, quanh mình xuất hiện từng tia sét, điện quang kinh nhân vây khắp người, làn da sáng loáng bảo quang như được đúc từ tinh kim.

Sau cùng sấm vang ì ùng, thân thể hấn sáng chói, trở thành hùng mạnh như vĩnh hằng bất diệt thể, đương nhiên ẩn chứa sức mạnh vô tận.

"Đi con đường của mình."

Nước biển dâng lên từ từ hạ xuống.

Mây dịu gió mơn, tất cả đều tự nhiên.

Thần Nam chột hiệu: "Đi con đường riêng phải do mình tìm ra."

Từ ngoài xa, nhiều người cùng bay tới.

Tứ tổ và Ngũ tổ dẫn đầu, theo sau là Long Bảo Bảo, con rồng du côn, Long Nhi, Không Không và Y Y, ngoài ra còn có Tiềm Long, Huyền Trang, tất cả nhanh chóng vây quanh Thần Nam.

Hấn biết họ đều muốn vào đệ tam giới, mảnh đất các cường giả trong truyền thuyết gục ngã. Nhưng hấn hơi suy tư, đông người như thế nhưng thực lực không mạnh, đệ tam giới là lao ngục của thiên giai

cường giả, trừ Long Bảo Bảo, không ai là thiên giai cao thủ chân chính, Long Nhi mới là thiên giai sơ cấp, làm sao đối diện với hung hiểm ở đó?

Tứ tổ và Ngũ tổ không định đi nhưng họ không phản đối mọi người đi cùng, tựa hồ thấy được nỗi lo của Thần Nam, Tứ tổ kéo hẳn sang bên, truyền âm: "Bằng hữu của sư tử không thể là dê cừu, không ai biết tiềm lực của họ cỡ nào. Cháu nên biết, lúc thiên địa rung chuyển cũng như một khối từ thạch xoay chuyển trong vùng cát, chỉ có đỉnh sắt thật sự mới tụ lại, cường giả gặp trường hợp đó không phải bảo hợp mà có luồng sức mạnh ngấm ngầm khiến những người có thực lực tụ lại trong cơn đại loạn. Bạn bè cháu đều là những người bách chiến bách tử, sáng tạo kỳ tích trong thời gian ngắn nhất, một mạch từ Nhân gian thăng lên vị trí cường giả hàng đầu của Thiên giới ắt phải có đạo lý."

Thần Nam ngẫm nghĩ đoạn trịnh trọng gật đầu.

Thiên địa là một lò luyện, tinh kim càng luyện càng tinh thuần.

Từ thừa khai thiên tích địa, bao đời anh kiệt đều về với hư vô, chỉ có một vài người ngoan cường còn sót lại, họ đều trải qua thiên kiếp vạn hiểm mà vẫn giữ được linh thức bất diệt!

Còn lại chỉ là tinh kim.

Trong thời đại loạn động, cơn bão quét qua lục giới sẽ tràn tới, mọi "tinh kim" không thể trầm tịch mãi mà phải phát quang.

Tuy có thể tạm thời bị bùn đất che khuất nhưng thời khắc chiếu sáng sơn hà không còn xa.

Cùng lúc, một thân ảnh cao lớn từ xa bay tới, miệng ngâm xướng: "Ta có một viên minh châu bị bụi bám đã lâu, hôm nay bụi hết lại phát sáng, chiếu rọi sơn hà."

Là Đại Ma! Đệ tử của Ma Sư trong Tiểu lục đạo đã xuất quan.

Thần Nam lớn tiếng: "Người định đi đâu chiếu sáng sơn hà?"

"Sự phụ đề ta đến đệ tam giới." Khí chất của Đại Ma đã thay đổi, bớt hẳn sát khí, thần thái ung dung hẳn.

Thần Nam nhìn mọi người ngẫm nghĩ một hồi, ai dám nói họ không phải là minh châu bị bụi che phủ, họ đã muốn đi hà tất ngăn cản? Đương nhiên, có người được chú định thành cát bụi, vĩnh viễn tan biến tại đệ tam giới.

Họ đã chọn, kết quả thế nào phải dựa vào bản thân.

Thần Nam quát: "Được, mọi người cùng đến đệ tam giới thử cơ duyên, nhưng đó là một nơi đặc biệt, trong quá trình tiến tới, chúng ta có thể bị phân tán ra những nơi khác nhau trong thời không thông đạo. Nếu không chết sẽ lại gặp nhau."

Đại Ma, Huyền Trang, Tiềm Long, Tử Kim thần long, Long Bảo Bảo, Long Nhi, Không Không và Y Y quyết định đi tới, từ xavang lên tiếng gào, Long Vũ bay tới. Từ hướng khác, Đông Phương Trường Minh đã lâu không gặp cũng tới, sau cùng, cả Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa cùng tới.

Trong hoàn cảnh đặc biệt này, Thần Nam cũng không biết sau cùng ai còn ai mất.

Ngoài xa hơn có những người lặng lẽ quan sát, bao gồm Nam Cung Tiên Nhi, Pháp Tổ, Tây phương chúng thần, Đông phương tu giả.

Trong đó có không ít người quen cũ của Thần Nam như tuyệt sắc đại công chúa Sở Nguyệt được tiểu công chúa giúp sức đã tiến vào cảnh giới tiên nhân, hiện là nữ hoàng của Sở quốc.

Còn có gã dâm đảng phong lưu đang đứng cạnh Nam Cung Tiên Nhi, ôm một tiểu anh nhi, vẫy tay với Thần Nam: "Thần Nam huynh, các vị đi sáng tạo thế giới, ta đi sáng tạo sinh mệnh." Là Nam Cung Ngâm đang ôm nhi tử bảo bối, cạnh y là sư tử Vương Lâm của Mộng Khả Nhi đang nắm tay chông. Hai kẻ đối lập sau cùng đã kết thành phu thê.

Cách đó không xa, Hỗn Thiên Tiểu Ma Vương Hạng Thiên thần tình phức tạp nhìn bọn Thần Nam, gã quyết định ở lại Thiên giới tu luyện.

Ngoài xa nữa là Thánh Chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy...

Thần Nam cười vang: "Hảo, Nam Cung Ngâm đợi ta về xem người có mấy hài tử, các vị tái kiến!"

"Ha ha... hiện tại đệ có bảy rồi. Không phục thì sau này chúng ta thi đua." Nam Cung Ngâm cười hăng hắc.

Đệ tam giới là một nơi không ai biết, chứa đầy thần bí, không phải thiên giai cao thủ khó lòng tiến vào, đủ thấy nó đáng sợ thế nào.

Thần Nam và Long Bảo Bảo là những cường giả mạnh nhất nhóm tiến vào, đương nhiên phụ trách phá toái hư không dẫn cả nhóm vào vùng đất trong truyền thuyết.

Một vùng hào quang từ thân thể Thần Nam chiếu rọi, đệ tam giới trong truyền thuyết sau cùng cũng mở ra, bạch quang chiếu rọi thiên địa.

Chương 406

Đệ tam giới trong truyền thuyết?

Đệ tam giới là một nơi không ai biết, chứa đầy thần bí, không phải thiên giai cao thủ khó lòng tiến vào, đủ thấy nó đáng sợ thế nào.

Thần Nam và Long Bảo Bảo là những cường giả mạnh nhất nhóm tiến vào, đương nhiên phụ trách phá toái hư không dẫn cả nhóm vào vùng đất trong truyền thuyết.

Một vùng hào quang từ thân thể Thần Nam chiếu rọi, đệ tam giới trong truyền thuyết sau cùng cũng mở ra, bạch quang chiếu rọi thiên địa.

Thái cổ chư thần là tinh kim qua trăm lần luyện, từ thủ khai thiên tích địa, những người còn sống sót là bậc anh kiệt ngoa cường chân chính. Cũng có người tinh thần kiên nghị, đối diện với đại hủy diệt vẫn quyết liệt phản kháng chỉ vì muốn sống sót...

Đại bộ phận bị khốn tại đường hầm thời không vĩnh hằng, nhẫn nại chờ đợi trong cô tịch, khó nói được khi nào họ quay về, tuy theo truyền thuyết thời khắc đó không xa nhưng độ vĩnh khá lớn. Ai biết được trong khoảng thời gian đó xảy ra chuyện gì?

Một bộ phận các Thái cổ chư thần sống sót trong trận chiến Thái cổ, không vào trong đường hầm thời không, nhưng cũng vào đệ tam giới như đại đa số cường giả.

Bọn Thần Nam phá toái hư không tiến vào đệ tam giới. Nhưng lúc đó thông đạo nối liền Nhân gian và tày phá thế giới chợt sáng lên, thần bí chi quang vô tận tràn vào, che kín đám cường giả đang vào đệ tam giới.

Thần Nam và Long Bảo Bảo là chủ lực phá toái hư không, cảm giác thân hình rung động, một luồng đại lực tác dụng với sức mạnh của họ, đồng thời tựa hồ có vô số thần machi hồn gầm gào. Họ kinh hãi nhận ra thời không thông đạo hình thành sau khi hư không phá toái đang uốn khúc.

Nhưng không có chỗ cho họ cả nghĩ, mọi người bị hút vào trong.

Hào quang sáng chói tan đi, trên tầng không mặt biển lại yên lành, mọi cường giả đều biến mất. Những người quan sát kinh nghi, không khiêu khoảnh khắc vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Ở Thần Ma lăng viên ngoài xa, Thần bí thanh niên chậm rãi hút hào quang vào thể nội, đoạn biến mất trong mạch tổ...

Trong không gian thông có vô số lối rẽ thông đến các giới, những ngã rẽ thần bí này nhanh chóng tách đám cường giả ra, duy có Không Không và muộimuội Y Y không bị ảnh hưởng, nó xuyên qua mọi ngăn trở, theo sát Thần Nam. Đương nhiên, hắn cũng giữ chặt hai hài tử, chúng còn quá nhỏ nên hắn không yên tâm.

Hắn vốn cho rằng chúng đi cạnh Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền nhưng không ngờ hai tiểu quỷ lại chạy đến bên mình, một tả một hữu bò lên vai, ôm chặt cổ hắn. Không gian rung động, bọn hắn rút khỏi không gian thông đạo, mọi thân ảnh quanh mình biến mất, ngoài trừ hai tiểu quỷ trên vai.

"Oa, cha mau xem kìa, ở đây đáng sợ thật."

"Cha, không phải chúng ta xuống địa ngục chứ?"

Hai tiểu quỷ hô hoán.

Sắc trời u ám cực độ, không trung đầy mây vẫn xám xịt khiến thế giới này đượm vẻ nặng nề. Mấy ngọn núi đá cạnh đó trọc lóc, không hề có màu xanh mà nhuộm hắc vụ, âm u như yêu vân.

Dưới chân họ là rất nhiều khô cốt đã tra qua không biết bao nhiêu năm. Không biết là hài cốt người hay động vật nhưng đều bị phong hóa, xuất hiện những chỗ rộng, giẫm lên là nát thành bụi.

Bạch cốt không có gì đặc biệt nhưng phân bố dày đặc, từ dưới chân họ đến núi đá đều có rải rác, khiến nơi này tỏ ra hoang lương và cô tịch, đồng thời tà dị vô cùng.

Không Không và Y Y nhăn nhó: "Chỗ quỷ quái nào nhỉ, tưởng là rất hay ai ngờ chả có gì đặc sắc, cha à, mau đi thôi."

Thần Nam không lý đến hai tiểu quỷ, lặng lẽ quan sát chung quanh, vừa tiến vào đệ tam giới trong truyền thuyết, hắn đã vô cùng cẩn thận, đồng thời liên tưởng đến vùng hào quang đột nhiên xuất hiện lúc phá toái hư không, khiến hắn không dám chắc ăn.

Không Không và Y Y nhảy xuống khỏi vai hắn, bắt đầu tìm kiếm tại vùng đất hoang vu đầy xương trắng.

"Cốp."

Một tiếng động lạ vang bên tai, Không Không và Y Y kêu ầm lên, một khối đầu cốt trước mặt đang lăn đến chỗ hai tiểu quỷ khiến chúng ôm đầu bỏ chạy.

"Vù."

"Vù."

Tốc độ cả hai nhanh như điện lao lên vai Thần Nam.

Hắn điếm ra một chỉ, hào quang phá tan khối đầu cốt, một con chuột to từ trong đó chạy ra.

"Con chuột khốn kiếp, dọa chúng ta sợ gần chết." Hai tiểu quỷ phi thường bắt mẫn.

Thần Nam bình tĩnh lại, có sinh vật ắt không đến nỗi là tuyệt địa, tử địa như tưởng tượng. Hắn không bay mà đưa hai tiểu quỷ cất bước tiến về ngọn núi đá, dọc đường gặp nhiều hài cốt, thậm chí thấy cả những thanh thiết kiếm bị hoen rỉ không thành hình dạng.

Thần Nam cẩn thận quan sát, thanh kiếm rỉ ỉn chứa sức mạnh kỳ dị, đương nhiên không phải binh khí bình phàm, có lẽ là thần binh bảo nhận năm xưa, mà giờ đã tan nát không thành hình dạng, không hiểu đã qua bao nhiêu năm tháng.

Hắn cảm khái nhìn bạch cốt rải rác, những người chết ở đây năm xưa

chắc là những nhân vật kiệt xuất, thời gian quả thật vô tình, dù là anh hùng ngàn đời cũng thành xương trắng.

Thần Nam cẩn thận quan sát từng chút một, mang hai tiểu quỷ tinh linh cổ quái leo lên núi đá, tuy chĩa cao chừng năm trăm thước nhưng dựng đứng.

Hắn nhíu mày, ngọn núi này chắc là sản vật của đại chiến, tựa hồ bị lợi khí chặt đứt, bởi mấy ngọn núi cạnh đó đều không giống vậy. Khung cảnh càng khẳng định rằng hàu cốt rải rác ở đây đều không đơn giản, ít nhất cũng đạt tới thiên giai sơ cấp.

Lúc leo lên đỉnh núi, hắn lập tức cả kinh, dao động sinh mệnh khá mạnh dấy lên.

Dưới một tảng đá lớn trong đống loạn thạch tựa hồ có một khe hở khá lớn, Thần Nam tung chưởng đánh văng ra. Đồng thời một cỗ chưởng lực hùng hậu, uy thế bức nhân quét vào hắn.

Quả nhiên có người sống.

Thần Nam không sợ, không cần phí sức cũng đánh tan đạo chưởng lực, đồng thời vận chuyển thần lực xuất ra khiến mọi tảng đá trên đỉnh núi bay lên như rơm khô.

Trong khe nứt trên đỉnh núi, một bộ khô lâu đang vùng vẫy, toàn thân phủ hào quang mờ mờ.

"Cha, có cánh dài bằng xương." Không Không kêu lên.

Sau lưng khô lâu có một đôi cánh, hiển nhiên là sinh vật kiểu thiên sứ, nếu hắn đoán không sai, đó là một thiên sứ mười hai cánh.

Tuy bộ xương không màu vàng như mọi thiên sứ mà hết sức bình phàm, giống hết củ phàm nhân, Thần Nam lại cảm giác được khô lâu cực kỳ cứng rắn, tuyệt không kém hơn thần binh lợi khí.

Trong thế giới kỳ dị mà tân kỳ, hắn gặp sinh vật có trí tuệ đầu tiên.

Hắn bình tĩnh hỏi: "Người là ai?"

Khô lâu cốt không còn huyết nhục, chỉ có hào quang mông lung che kín bộ xương, trong hốc mắt sáng rực u minh quỷ diễm, lộ vẻ điên cuồng, tiếng quỷ khóc thán gào đáng sợ vang lên khiến người khác lạnh mình, quỷ trắng nhớn hung hãn chộp lấy Thần Nam.

Hai tiểu quỷ lại tỏ ra trất tĩnh cực độ, không hề sợ hãi, Thần Nam ép một chưởng xuống cắt đứt quỷ trảo. Hắn nhíu mày, cảm ứng được dao động tinh thần của đối phương, hình như là một kẻ điên tâm tình vô cùng cuồng loạn nên không thể nổi thông được.

Sau cùng hắn nhận ra khô lâu đã chết, chỉ còn lại một cỗ oán niệm không tan. Hắn cố nhập vào tàn tồn tinh thần lạc ấn, chỉ phát hiện được một tin tức: tạp chủng Ma Chủ. Trong linh thức của thiên sứ mười hai cánh oán niệm không tan này duy nhất có một câu như thế, oán khí quả thật cực nặng.

Thần Nam bật cười, Ma Chủ bị mắng như vậy, đúng là tư vị khác thường. Thật ra đã phát sinh chuyện gì, hắn không quan tâm, bởi thiên hạ có nhiều bí mật, không thể chuyện gì cũng hiểu rõ.

"Cha, trong tay hắn có một vật." Búp bê Tiểu Y Y nhăn thần đặc biệt miễn dục, lên tiếng nhắc. Hắn mở tay khô lâu cốt lấy ra một khối tiểu mộc bài đen xì rộng chừng hai ngón tay, dài một ngón, phát ra khí tức cổ xưa. Mộc bài cực nặng, so với tinh thiết cùng thể tích còn nặng hơn.

Đương nhiên đó không phải phàm vật, mọi thần binh lợi khí quanh đó đều hoen rỉ không thành hình dạng, mà qua tuế nguyệt vô tận, mộc bài vẫn nguyên vẹn, xứng danh thần dị.

Bề mặt điêu khắc mấy khoa đầu văn ngoằn ngoèo, Thần Nam không đọc được, đương nhiên cũng không biết ý nghĩa.

"Loại chữ này quen quá nhỉ." Không Không và Y Y lẩm bẩm.

Thần Nam giật nảy người, hai tiểu quỷ bình nhật ở trên Nguyệt lượng vẫn trốn tránh không chịu học chữ hiện đại, hai chữ quen mắt của chúng có ý nghĩa không hề đơn giản. Cả hai là những chí tôn nhân vật từ trước đại phá diệt chuyển sinh, có thể khối tiểu mộc bài là vật

từ thời đó.

Khô lâu thiên sứ mười hai cánh tung ra mấy chưởng đoạn hoàn toàn bất động.

Thần Nam cầm tiểu mộc bài nhìn ngang ngó dọc nhưng không hiểu gì, lại nhìn đến mớ khoa đầu vắn trên mặt, vạch xuống đất, vừa hoàn tất đột nhiên bùng lên một dải hào quang sáng rực cả đỉnh núi.

Tiếng âm âm vang vọng, núi đá vỡ tan từ đỉnh trở xuống, Thần Nam bốc mình bay vọt lên cao.

Thỉnh thoảng âm u sáng rực, một thạch đài khổng lồ mang bọn Thần Nam bay về hướng đông, dọc đường vô cùng hoang lương, khắp nơi là loạn thạch vôtận, không có màu xanh.

Cảnh vật bên dưới nhanh chóng lùi lại, tiếng gió u u vang bên tai.

Thần Nam đương nhiên có thể rời khỏi thạch đài nhưng hấn cả kinh, muốn xem thạch đài thần bí đưa mình đến đâu.

"Oa, hay lắm, hay lắm."

"Hi hi, thú vị thật."

Hai tiểu quỷ nhảy tung tăng trên thạch đài, cảm giác vô cùng mới mẻ.

Thần Nam không cười nổi, lúc nào cũng quan sát bên dưới, sẵn sàng chuẩn bị.

"Soẹt."

Trong vùng loạn thạch phía trước đột nhiên xuất hiện từng đạo sấm sét, điện xà bay lượn ngút trời, xẹt toang hư không thành những vết nứt.

"Hai con đứng cạnh ta."

Hai tiểu quỷ có lúc rất tinh quái nhưng có lúc rất ngoan ngoãn, chạy ngay đến bên hấn.

Haitay Thần Nam không ngừng khoa lên, từng đợt dao động kỳ dị xuất ra, đó là pháp quyết kỳ dị hần mới ngộ ra mấy tháng gần đây, hào quang mênhmông đầy dạt hết sấm sét, thạch đài lại dễ dàng mang ba cha con bay qua.

Khung cảnh phía trước rất kỳ dị, vừa nãy còn tử khí trầm trầm, giờ đã ngập ngụa sinh cơ, nhiều thực vật nổi lập lò trên không.

Bên dưới vẫn là loạn thạch, trên không là mây xám âm u, nhưng ở giữa ngập sinh cơ, mọi thực vật nổi lơ lửng trên không tạo thành bức tranh kỳ dị khiến người ta không lí giải nổi.

Nhưng đóa hoa sắc sỡ, cây cối xanhum, tươi roi rói, vô cùng thanh tân, tuyệt không phải ảo ảnh. Đó là khurừng trên không, chiếm một vùng rộng lớn, bọn Thần Nam bây mừi mấy dặm mới qua.

Đồng thời, họ thấy phía trước có một bức màn từ tầng mây vô tận buông xuống như thác nước. Một bức tường ánh sáng thần bí khổng lồ chặn đường ba người.

Hào quang nhu hòa thánh khiết chiếu tới, một cỗ sức mạnh kỳ dị lưu chuyển trong bức tường tràn ra.

Thạch đài mang bọn Thần Nam lao tới, định xuyên qua.

"Ầm."

Thạch đài vỡ nát, bức màn ánh sáng ẩn chứa sức mạnh cực kỳ tà dị, trong một sát na đánh tan thạch đài thành bột. Cũng may Thần Nam đã phòng bị, nhẩy xuống trước, hai tiểu quỷ túm chéo áo hần, đứng sau lưng nhìn mọi vật với vẻ hiếu kỳ.

Cùng lúc, hần thấy một bài trong tay rung lên, hình như sẽ gặp gì đó, hần tiến tới từng bước, đưa một bài vào bức tường ánh sáng.

Quái sự xảy ra, cả cánh tay hần không mất chút sức lực nào lại xuyên qua, tựa hồ tiểu một bài là chìa khóa.

"A, hay quá." Hai tiểu quỷ hoan hô, chui vào áo hần, cùng xuyên qua

bức tường hào quang.

Chương 407

Tái sinh

Thần Nam cầm tiểu mộc bài thần bí, mang hai tiểu quỷ thuận lợi xuyên qua bức tường ánh sáng, vốn vừa này cứng như tường đồng vách sắt, dễ dàng chầnát thạch đài nhưng bây giờ mềm mại như nước.

Bước vào trong có cảm giác ấm áp, thư thái như tắm trong gió xuân, toàn thân lỏng lẻo ra. Hai tiểu quỷ càng nghịch hơn, vừa nhảy vừa reo, với chúng tất cả đều tận kì, chúng vốn thích đi theo để chơi, giờ vô cùng cao hứng.

Thần Nam không dám thả lỏng, nắm chặt tiểu mộc bài, sợ bước lầm sẽ gặp nguy hiểm, chưa biết chừng ba người sẽ biến thành bụi ngay.

Hiện tại hắn đã biết tiểu mộc bài là vật như kiểu chìa khóa, thật không hiểu là bí mật gì mà bố trí thần bí như vậy.

Bức tường ánh sáng dài hơn dự liệu, Thần Nam mang theo hai tiểu quỷ đi rất lâu mà không đến tận đầu, phẳng phát như vĩnh viễn đi mãi. Một thời thần sau vẫn không thấy lối ra, Thần Nam biết tình hình không tầm thường, hai tiểu quỷ không còn thấy mới mẻ nữa mà chuyên sáng oán thán.

"Cha, chúng ta đến địa phương quỷ quái nào mà không thấy tận đầu?"

"Cha, có phải quỷ đã tường trong truyền thuyết không? Có cần xuyên qua như phá phong ấn không?"

"Cả hai đừng gây loạn nữa." Thần Nam ngăn hai hài tử hiếu động lại: "Không sai phương hướng đâu, đừng đi làm lối, chúng ta tiếp tục nào."

"Được, chúng ta theo cha."

Nhưng rồi Thần Nam cũng mất kiên nhẫn, lại một thời thần nữa qua

mà tình hình vẫn thế.

Lúc Thần Nam trở nên bất an thì bức tường hào quang nhạt dần, dường như đã đến sát rìa, ánh sáng không còn chói mắt nên nhìn được đường lối cách không xa lắm.

"Hay quá, đến điểm kết thúc rồi." Hai tiểu quỷ tinh linh cổ quái cùng reo lên.

Thần Nam không biết nên cười hay khóc, cũng không biết phải nói gì, lần này vào đệ tam giới, mang hai tiểu quỷ theo quả thật là đại sai lầm. Chúng còn quá nhỏ, đang tuổi nghịch ngợm, biết gì mà trui rèn? Đơn thuần là chúng muốn đi chơi.

Nhưng hẳn thật sự thích hai nhóc tí hoắt bát hiếu động nên cầm tiểu mộc bài đưa chúng tiến tới.

Bức tường ánh sáng càng lúc càng mờ, ròi hào quang lóe sáng, một thế giới mới mẻ xuất hiện.

Linh khí vô tận tràn tới, thiên địa sức nức mùi thơm, quả là một vùng thánh thổ!

Đập vào mắt là vô vàn cây cối phát ra thần quang, kỳ hoa dị thảo trải đầy mặt đất, thần thụ tiên đằng sáng chói hào quang, sinh khí lưu động, cánh hoa bay múa khắp trời, linh khí nồng đượm không kém gì Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Không chỉ vùng bằng phẳng mà những gò đồi cũng có thần thụ, không trung cũng đầy hoa cỏ. Không có thổ nhưỡng và nước tưới mà hoa vẫn đua nở, cây vẫn xanh om, quả là một phiến thần viên vượt ngoài tưởng tượng.

"Sinh khí vô tận, không phải có thêm một Sinh Mệnh nguyên tuyền chứ?" Thần Nam lẩm bẩm.

"Cha, Sinh Mệnh nguyên tuyền là thế nào, con nghe nói trong Thần ma đồ có một dòng, hôm nào cha đưa con vào xem." Tiểu Y Y nhìn hẳn, dáng vẻ như ngọc vô cùng khả ái.

Thần Nam nhúc óc, càng lúc càng thấy đưa hai tiểu quỷ vượt giới là sai lầm cực lớn.

Đây là một biển cây cối, các loại thực vật chưa từng nghe, chưa từng thấy trải khắp nơi, sinh trưởng vô cùng thịnh vượng. Nhưng không có cây cỏ tầm thường mà mọi gốc cây ngọn cỏ đều thần dị, phát ra thần quang và linh khí.

Thần Nam kinh ngạc, đây thật ra là nơi thế nào? Theo hấn đoán ắt là nơi Sinh Mệnh nguyên tuyền tụ lại.

"A, vui thật, ngon quá." Hai tiểu quỷ đu đưa trên mớ dây leo, không biết lấy từ đâu ra mấy trái cây sáng lấp lánh, bất chấp có độc hay không cũng ung dung há miệng cắn.

"Cha thử xem này." Tiểu Y Y ngồi trên vai Thần Nam, đưa cho hấn một quả đỏ chót, vừa vào miệng liền tan ngay, mùi vị thơm ngọt vô cùng, mùi thơm lan khắp, một cỗ linh khí từ trong bụng lan đi tứ chi bách mạch.

Quả là thần quả.

Tiên quả không có tác dụng với thể chất hiện tại của Thần Nam nhưng trái cây này lại tỏ ra bất phàm, chứng tỏ cực kỳ thần dị. Hơn nữa đó chỉ là một loại quả bình thường trong lâm viên vô tận này, đương nhiên nơi đây cực kỳ đặc dị.

"Ha ha..." Tiểu Y Y thấy hấn ăn liền bật cười thích thú, lại cho hấn một quả nữa.

Hấn mỉm cười thỏa mãn, hai tiểu quỷ này tuy nghịch ngợm khiến người khác nhúc óc nhưng cũng khiến người ta yêu thương.

"Đi nào, chúng ta xem ở đây là gì?" Thần Nam kéo Không Không chui ra chui vào mấy bụi cây, bắt đầu cất bước.

Đồng thời Thần Nam đẩy thần thức hùng hồn thám thính vùng đất thần bí này.

Thoáng chốc, thần thức ngợp trời khuếch tán ra.

Thành thức vươn tới điểm tận đầu, địa vực này diện tích mấy trăm dặm, là một không gian bị phong bế, triệt để cách ly với ngoại giới.

Thần Nam tỏ vẻ nghĩ ngợi, vào không gian đó cần tiểu mộc bài, hình như thuộc về thời kỳ trước khi xảy ra đại phá diệt, lẽ nào không gian này đã tồn tại từ trước khi khai thiên, là nơi còn lại từ lúc đó?

Nếu đúng thế thật sự khiến người ta kinh hãi xen lẫn mong đợi.

Tiểu Y Y lộ vẻ mê mang, không tinh nghịch như thường ngày, lầm bầm: "Sao con có cảm giác quen thuộc nhỉ, ở đây hình như.... Rất lạ." Nó ôm chặt cổ Thần Nam: "Cha ôm con, con không muốn rời khỏi cha."

Lời lẽ quái dị nên Thần Nam không chú ý.

Hắn đưa hai tiểu quỷ xuyên qua rừng thần thụ, biển hoa tươi, đến trung tâm của thế giới kỳ dị này.

Khung cảnh kỳ dị hiện ra khiến hắn ngẩn người.

Một gốc cổ thụ vươn tới trời xanh.

Thân cây đường kính lên tới cả ngàn thước, rễ rủ lò xo, cơ hồ vươn tới đường chân trời, to lớn đến khó tin.

Quả là cổ vãng kim lai đệ nhất thụ!

Nhưng gốc cổ thụ không có mảy may sinh cơ hay nửa phiến lá, thân cây tuy xòe rộng nhưng trọc lóc, hoàn toàn không có sinh khí.

Khí tức thương tang cổ lão tràn ra, hình như gốc cây tồn tại từ thời tuyên cổ đến nay.

"Kì quái thật." Không Không hấp háy mắt: "Trong thế giới này, chỗ nào cũng đầy sinh cơ, vô tận linh khí, duy cây cổ thụ không có sức sống. Cảm giác vô cùng quái dị."

Lúc đó Tiểu Y Y dường như đã mất linh hồn, đôi mắt ầng ậng nước

nhìn vào gốc cổ thụ, lẩm bẫm: "Y Y thấy quen quá..."

Thần Nam giật nảy người, hấn đoán được một khả năng, mang hai hài tử đi quanh gốc cổ thụ. Lúc sang phía bên kia, lòng hấn thất lại, quả nhiên một phần lõi cây đã bị đào rỗng.

Hấn ngoái liạ nhìn Y Y trên vai, trong lòng vô cùng phức tạp, nếu đoán không sao, đây là... bản thể năm xưa của cô bé.

Theo truyền thuyết, từ rất xa xưa, có mấy nhân vật chí tôn chết đi, bản thể bị luyện chế thành thần binh danh chấn thiên cổ, lõi cây cổ thụ hiện tại bị mất đa phần là tinh hồn và nguyên liệu của thần binh.

"Cha, con khó chịu quá." Y Y ôm lấy cổ hấn, tỏ ra khá ngoan ngoãn, không còn nét gì của tiểu nha đầu tinh ranh thường ngày.

"Y Y sao rồi?" Hấn lo lắng hỏi.

"Cha, con muốn ngủ." Y Y ngồi trên vai hấn, nhắm mắt lại, mớ tóc mai đu đưa rồi chìm vào giấc mộng.

"Muội muội sao thế?" Không Không lấy làm hiếu kì.

Thần Nam tỏ vẻ nghĩ ngợi nhưng không lâu sau, không thể giữ nổi bình tĩnh nữa.

Thân thể Y Y mờ dần, thân ảnh hóa thành mơ hồ.

"Y Y!"

"Muội muội!"

Thần Nam và Không Không đều hô lên kinh hãi, Thần Nam đưa tay lay Y Y định đánh thức cô bé nhưng nhận ra đã muộn. Y Y bay lên như hư ảnh, lướt về phía gốc cổ thụ, rồi cô bé tự tỉnh lại.

"Cha, con không biết sa đâu, chỉ muốn vào trong gốc cây ngủ một giấc." Đoạn thân thể cô bé chìm vào thân cây chạm trời, lõi cây từ từ lấp lại, không còn hốc nữa.

"Trả muội muội đây." Không Không nóng lòng lao lên.

Thần Nam giữ nó lại: "Đừng chạy loạn xạ, Y Y không sao." Rồi hấn gào lên: "Y Y đừng ngủ vội, nói chuyện với cha đã."

"Nhưng... con buồn ngủ lắm." Trong gốc cây vang lên tiếng Y Y.

"Y Y, con không có cảm giác đặc biệt gì sao, ví như thấy được tin tức hay khung cảnh nào đó?" Thần Nam hỏi.

"Không... con chỉ muốn ngủ, ngủ thật lâu, cha, con không chịu được nữa..."

"Được rồi Y Y, con ngủ đi, sau này cha sẽ đến đón."

"Được..." Y Y im lặng, dường như đã ngủ rồi.

Gốc cổ thụ lặng ngắt chợt rung lên nhẹ nhẹ, đoạn linh khí vô tận từ quanh đó tụ về, cây cối thần dị ngoài xa cũng khẽ rung động, phát ra lục quang sáng chói, từng đạo hào quang tụ về như mưa.

"Oa, cha à, sao muội muội lại biến thành quái thụ, kinh ngạc thật." Không Không kêu lên.

Thần Nam thảm than, không biết sau này nó sẽ biến hóa thế nào, nếu xảy ra chắc cũng không đơn giản.

Thần Nam mang không rời đi, xuyên qua rừng cây mới phát hiện hoa cỏ đều rung động, linh khí phát ra tụ hết về phía gốc cổ thụ chết.

"Cha, chúng ta bỏ muội muội ở đây sao?"

"Không phải bỏ, muội muội con gặp cơ ngộ rất lớn, phải ngủ thật lâu, sau này chúng ta sẽ đến đón. Con cũng phải nỗ lực, sau này muội muội con sẽ cự kỳ hùng mạnh."

Lúc đến bức tường ánh sáng, Thần Nam thấy nó cũng đang lóe sáng, thần mang vô tận tràn về phía gốc cổ thụ. Hấn cầm tiểu mộc bài đưa Không Không đi qua, đoạn hơi do dự quăng tiểu mộc bài vào phiến không gian trong bức tường ánh sáng.

"Oa, sao cha lại quăng nó vào trong, sau này lấy gì đón muội muội?"

"Yêntâm, sau này muội muội sẽ từ trong ra đón chúng ta. Mang chìa khóa theongười ta không yên lòng, vạn nhất thất lạc ắt sẽ ảnh hưởng đến muộimuội con."

Men theo lối cũ quay về, hai người qua rừng cây trên không, qua vùng sấm sét đến loạn thạch cương hoang vu.

Thần Nam nhớ thật kĩ địa vực đoạn mang Không Không bay lên trời, lướt về đại lục mênh mông phía xa.

"Ai,xưa nay vẫn có muội muội bên cạnh giờ không có thật không quen." TiểuKhông Không tỏ vẻ ai oán: "Cha mau cho con thêm mấy đệ đệ muội muội."

Thần Nam lắc lư thân hình, suýt nữa rớt xuống, đưa tay cốc tiểu quý tinh ranh: "Đừng nói nhăng nữa."

"Võnvậy mà." Không Không nhỏ tiếng, đoạn kêu lên: "Ai da, con cảm thấy khítức của đại mẫu thân. Mẫu thân có nạn, thời khắc anh hùng cứu mĩ củacha đến rồi, xem ra con thật sự có thêm mấy đệ đệ muội muội."

"Tiểuquỷ này." Thần Nam thật sự muốn cốc cho nó một cái, tiểu quý quá tinh ranh, không thể bịt miệng được: "Đừng nói lằng nhằng, ta không cảm ứngthấy gì, sao con lại thấy."

"Đúng vậy mà, con cảm ứng được khí tứccủa đại mẫu thân. Cha không nghe thấy mẫu tử liên tâm sao, tuy conkhông do đại mẫu thân sinh ra nhưng đó cũng là một nửa mẫu thân củacòn. Cha không tin chúng ta bay về phía đông nam."

Thần Nam bán tínbán nghi, đưa Không Không bay theo hướng nó chỉ, không lâu sau hẳn cảmthấy khí tức quen thuộc, tựa hồ Đạm Đài Tuyền đang chiến đấu với ai đó.

"Cha, con nói không sai mà."

Thần Nam trực tiếp phá toái hư không, lợi dụng sức mạnh nguyên bản của thời không lao tới, nháy mắt đã xuất hiện ngoài xa.

Bên dưới là rừng loạn thạch vô tận, Đạm Đài Tuyền bạch y như tuyết, thanh lệ xuất trần, không nhiễm trần thế khí tức, quanh mình phát ra hào quang chói lòa, tôn thêm tư dung tuyệt thế như cửu thiên huyền nữ xuống trần.

Nàng đang tranh đấu không với người hay sinh vật có linh trí mà là một tòa cổ trận. Nàng đi vào trong cổ trận, bị thạch trận vây khốn, nhất thời không thoát thân được, loạn thạch trận liên tục xạ ra hào quang tím sẫm, dệt thành một chiếc võng vây nàng lại.

"Mẫu thân trẻ trung xinh đẹp nhất đời, nhi tử bảo bối khả ái nhất của người đến cứu đây." Từ xa Không Không đã kêu lên.

Thần Nam cốc nó, tiểu quỷ quả là dẻo mồm, vừa nãy còn gào lên "đại mẫu thân" giờ lại đổi giọng.

Đạm Đài Tuyền thấy Thần Nam bay tới, thần tình hơi ngừng lại, thân thể phát ra hào quang lập lòe, bị tử quang do loạn thạch trận kích xạ ra đẩy dạt đi không ít.

"Mẫu thân xinh đẹp đừng lo, con và cha tới đây." Không Không xuyên thấu không gian, trực tiếp tiến vào trận, định kéo Đạm Đài Tuyền ra. Nhưng nó đột nhiên phát giác không gian trong đó bị cấm cố, không thể trở về. Dù nó sở trường phá phong ấn cũng không thể trong thời gian ngắn phá được, mà tử quang nối nhau bắn tới, không nhờ Đạm Đài Tuyền bảo vệ chắc nó đã thụ thương.

Không Không kêu âm lên: "Cha mau nhanh lên, giờ không chỉ là anh hùng cứu mỹ nữ còn là anh hùng cứu tiểu anh hùng nhi tử."

Thần Nam không tiến vào mà dùng đại pháp lực phá tan những tảng đá kỳ lạ màu tím ở ngoài.

"Âm." Khối đầu tiên bị sức mạnh thiên giai phá tan, loạn thạch trận rung lên, tấm lưới tử quang ảm đạm hẳn.

"Âm, âm, âm...."

Thần Nam liên tục phát tay, đá tảng vỡ tan, Đạm Đài Tuyền và Không Không thoát khỏi ra.

KhôngKhông nhanh chóng bay đến cạnh hắn, từ xa đã kêu lên: "Cha, mẫu thân xinh đẹp, các người ít gặp nhau nên cứ từ từ, Không Không đến đây kiđợi." Nhưng Không Không chưa kịp bay đi thì kịch biến xảy ra, loạn thạch rơi xuống lả tả, một chiếc vòi khổng lồ vô thanh vô tức thò ranhanh hơn quang tốc, thoáng chốc đã quấn lấy Thần Nam và Đạm Đài Tuyền vào trong một huyết động.

Chương 408

Thương Thiên nhân, Thất tuyệt cung

Đột biến khiến Thần Nam và Đạm Đài Tuyền không kịp phản ứng đã bị chiếc vò xì kéo vào trong, loạn thạch ngổ ngang, đổ xuống âm âm, thạch lâm gần như sập xuống lấp kín tòa động.

Không Không kêu lên kinh hãi: "Ai da, cha, mẫu thân. Con bạch tuộc kia mau thả cha mẹ ta ra." Nó nóng nảy khua tay trên không, nhưng không dám khinh cử vọng động, tu vi của Thần Nam mạnh hơn nó nhiều còn bị khốn, nếu nó liều không những chẳng giúp được gì mà con gây loạn thêm.

Thế giới hắc ám dưới lòng đất mở ra động huyết cực lớn, lòng động vô tận, không hề có chút xíu ánh sáng nào, ẩm ướt tối tăm cực độ. Bất quá với Thần Nam và Đạm Đài Tuyền, đó không thành vấn đề, thiên nhân thông đủ để quan sát toàn bộ.

Hiện tại cả hai đều ngưng ngưng, hai người đối lập vị chiếc vò quấn chặt lại với nhau. Thần Nam bình tĩnh nhưng sắc mặt Đạm Đài Tuyền thoát xanh thoát trắng nhưng nàng không còn là cô gái nhỏ, không đến nỗi gào lên khi sa vào cảnh này, hiện tại nghĩ cách thoát đi.

Thần Nam cố gắng phá tan chiếc vò nhưng nhận ra vô dụng, muốn xuyên qua không gian cũng không được, một cỗ sức mạnh kỳ dị vây chặt không gian nhỏ hẹp này, bóng hai người như lao lung không thể phá vỡ.

"Làm sao giờ?" Đạm Đài Tuyền hỏi.

"Tasẽ nghĩ cách." Thần Nam ngậm tụ lực, chuẩn bị bộc phát nhưng lúc nhìn thấy chiếc vò, hắn liền có liên tưởng không lành, trước đó đã nhìn thấy nó, không phải vò hóa thân của Thiên sao?

Chiếc vò giữ chặt hai người, đẩy họ xuống sâu hơn, là một vực sâu, phẳng phát như một lòng động không đáy.

Không thể không khiến người ta cảm thán, tất cả đều quá quý dị, vò

của Thiên xuất hiện tại vực không đáy một cách quá đột nhiên khiến con đường phát triển khó lòng đoán được.

Đã rơi xuống hai ngàn trượng, sau cùng cũng tới đáy, đó là một động huyệt rộng rãi, một bên là nham tương sôi trào, nóng bỏng.

Trong động có mấy chục bộ hài cốt nhân loại, trong đó có cả mấy thiên sứ mười hai cánh, các bộ hài cốt nhân loại đều lấp lánh như ngọc, chứng minh đó không phải người phàm, ít nhất cũng cỡ Thần Hoàng trở nên, thậm chí đạt thiên giai sơ cấp.

Đến đây Thần Nam và Đạm Đài Tuyền mới phát hiện, chiếc vòi không như họ tưởng tượng, chỉ dài hơn hai chục trượng mà từ xa nhìn thấy lại miên miên bất tuyệt như dãy núi.

Đó tựa hồ chỉ là một đoạn của chiếc vòi, là một đoạn vòi bị đứt.

Không có thân thể hay bộ phận nào khác, chỉ là một đoạn vòi bị đứt của vật sống.

"Vì sao lại thế?" Đạm Đài Tuyền tuy kinh dị nhưng không hoảng loạn.

Thần Nam đáp: "Càng thế này ta lại càng cảm thấy không tầm thường, có thể chúng ta gặp được Thiên thân chân chính."

"Người nói gì?" Đạm Đài Tuyền cả kinh, lúc này nàng quên mất tình trạng khó xử giữa hai người: "Ta thấy đây không phải là hóa thân của Thiên, khả năng là một đoạn bị đứt của chân thân, bằng không sao lại khốn trụ được chúng ta." Thần Nam phán đoán.

"Làm sao thoát khốn đây?"

"Không cần vòi, ta còn một loại sức mạnh chưa sử dụng, có thể phá được. Đó chỉ là một đoạn bị đứt, trừ thật cứng ra cùng không có thần thông gì."

Chiếc vòi tựa hồ không có thần trí, hoàn toàn dựa vào bản năng mà phản ứng, hiện tạo bùng lên hào quang, định hút sức mạnh của Thần Nam và Đạm Đài Tuyền.

"Hóa ra những người này đều vì thế mà chết, đúng là đáng tiếc, đúng là con rết trăm chân, lúc chết vẫn còn ngo ngoậy." Thần Nam quát: "Đứt."

Chiếc vò quấn quanh Thần Nam bị một cỗ sức mạnh vô danh đẩy ra, hai tay Thần Nam không ngừng vung lên theo những quỹ tích phức tạp và huyền bí khiến vùng thiên địa này gần như vỡ tan, chiếc vò bị kéo căng rồi phụt một tiếng, bị hất đi, rơi xuống đất.

Chiếc vò không có tình cảm, tựa hồ định nuốt bợn Thần Nam theo bản năng, rơi xuống rồi vẫn quăng về phía họ. Nhưng lần này Thần Nam không cho nó cơ hội, pháp ấn thoát thai từ Nghịch Loạn bát thức ấn tới.

"Àm."

Chiếc vò nát vụn trong nháy mắt, máu tươi văng tung tóe, rơi vào nham tương sôi trào khiến ngọn lửa bốc lên.

"Ta là Thương Thiên... ta vĩnh hằng bất tử..."

Một làn dao động tinh thần nhẹ nhàng truyền ra, huyết nhục tan nát tựa hồ định tụ lại, thanh âm chỉ là oán niệm. Thần Nam kinh hoàng, đó là thân thể nát tan của Thương Thiên đã diệt Thái cổ thất quân vương, quả thật không thể tin nổi, sao y lại tiến vào đây. Hắn không cho chiếc vò cơ hội, pháp ấn liên tục ấn tới, tiếng sấm vang lên liên miên, sau cùng huyết nhục hoàn toàn tan biến.

Kết thúc như vậy sao?

Đạm Đài Tuyền khuynh thành khuynh quốc, phiêu dật linh động, khí chất xuất trần thanh tâm như nụ hoa đứng lặng trong vực sâu, toàn thân không linh.

"Ta cảm ứng thấy, đó là gì nhỉ?" nàng hỏi Thần Nam với vẻ ngưng trọng.

"Ta cũng biết là không giản đơn thế." Thần Nam tung một quyền vào nham tương sôi lên khiến dòng chảy bị đẩy lùi.

Như một ngọn lửa hùng hực quét qua hắc ám vô tận, Thần Nam và Đạm Đài Tuyền nhai xuống bình đài, men theo rãnh nứt cực lớn do nham tương lùi lại tạo thành mà tiến tới.

Phía trước hoa quang lóe sáng, mọi nham tương sôi trào biến mất, rồi làn nước lạnh cóng phun ra. Rãnh sâu bị ăn mòn không thành hình dạng gì.

Vừa nãy còn nham tương chảy cuộn cuộn, giờ lại là nước cực lạnh, quả nhiên quái dị.

Thần Nam lại ấn chưởng lực tới, toàn bộ làn nước bị cuốn lùi lại, hai người lướt theo.

Phía tận đầu là địa huyết rộng lớn, trong đó có một khung cảnh quái dị.

Một nhãn cầu cực lớn, cỡ ngang giữa căn phòng, nổi lơ lửng trên không phát ra hào quang tà dị, trong đó có nham tương và nước lạnh, sau đó lại có cuồng phong và lôi điện tung hoành. Tất cả lưu chuyển trong khung cảnh đáng sợ.

Đó không phải là ảo giác bởi Thần Nam và Đạm Đài Tuyền tận mắt thấy cực hàn tử thủy chảy lui vào trong nhãn cầu cực nhỏ với họ.

Là chuyện gì?

Hắn cảm giác được nhãn cầu tràn ra hủy diệt khí tức đáng sợ.

Cảm giác này khiến thiên giai cao thủ như hắn cũng run rẩy. Là gì đây?

Lẽ nào là mắt Thương Thiên?

Trên bức tường đá cách đó không xa chứng thật dự đoán của họ.

"Thương Thiên chi nhãn."

Thần Nam đương nhiên không nhận ra văn tự cổ kính này nhưng Đạm Đài Tuyền được truyền thừa kí ức của Thất Tuyệt thiên nữ nên

đọc được.

Hai người đồng thời hít một hơi khí lạnh, Thương Thiên bị hủy diệt vẫn còn lưu lại một vài mẫu vụn, nhưng không có thần thức nhập chủ. Còn may là vậy, bằng không tàn thể của Thương Thiên mà có linh thức, chắc chắn vô cùng đáng sợ.

Năm xưa y bị hủy diệt đã làm hao tận hết công lực của bảy vị Thái cổ quân vương trong thời kỳ cực thịnh.

Nhãn cầu khổng lồ này không có linh thức phụ trợ nhưng dựa vào bản năng nên muốn hủy diệt tất cả, trong trong mắt liên tục lóe lên các khung cảnh kiếp nạn đáng sợ.

"Lẽ nào thiên phạt thật sự liên quan đến y? Hay tự giáng xuống? Chẳng lẽ không phải một loại sức mạnh pháp tắc phổ biến tồn tại trong trời đất thực hiện?" Thần Nam nhìn ra khung cảnh trong nhãn cầu, lòng chứa đầy nghi hoặc.

"Àm."

Nham tương cuộn cuộn đột nhiên hướng về phía bọn Thần Nam, vô cùng vô tận như sông lớn sôi lên lại từ trong nhãn cầu lớn cỡ căn phòng phun ra.

Thần Nam xé nát không gian, đưa nham tương vào hắc ám không gian.

"Àm."

Sấm sét cuồng bạo đột nhiên từ nhãn cầu bạo phát.

Thần Nam nhíu mày, trong nhãn cầu ẩn chứa kiếp nạn cực mạnh, lẽ nào định áp dụng với hắn. Lần này, hắn trực tiếp tấn công vào nhãn cầu, bất quá lại mong sẽ mở ra ma hạp.

Tử vong chi quang chiếu xạ ra, hủy diệt khí tức điên cuồng tràn lan, hiện tượng còn đáng sợ hơn cả thần phạt cùng hắc ám tử khí tỏa rộng. Toàn bộ vực sâu biến thành tử vực, sức mạnh diệt thế khủng khiếp dâng trào.

Lúc tử vong khí tức khiến thiên gia cao thủ cũng khó lòng chịu nổi tràn ra, một làn sinh khí hùng hồn đột nhiên từ trong vực dâng lên.

Tường đá trong động huyết vỡ tan, trong động huyết cạnh tử vong chỉ nhận là một nhãn cầu khổng lồ khác nổi lập lòe, phát ra sinh mệnh chi quang, tương phản hẳn với khí tức của tử vong nhãn cầu.

Đó là...

Thần Nam và Đạm Đài Tuyền đồng thời kinh ngạc, lại thêm một nhãn cầu nữa, đúng là vượt khỏi dự liệu của họ.

Trên bức tường cũng khắc mấy đại tự cổ lão: "Thương Thiên chi nhãn."

Lại là Thương Thiên.

Một mắt hủy diệt, một sinh tồn.

Tà dị mà thần bí.

Tử vong khí tức tràn ra bị cỗ sinh mệnh nguyên khí ép xuống, đúng hơn là chúng trung hòa nhau.

Đạm Đài Tuyền lẩm bẩm: "Lẽ nào chúng dẫn ta đến đây?"

"Cô nói sao?" Thần Nam kinh ngạc nhìn nàng.

"Sở dĩ loạn thạch trận vây khốn vì ta muốn chui xuống đất nên mới chạm vào trận pháp. Trước đó ta cảm giác có sức mạnh kỳ dị liên quan đến ta nên mới tìm quanh quẩn."

Quanh mình nàng đột nhiên bùng lên hào quang sáng chói, tu vi thiên giai sơ cấp tăng lên cảnh giới cao nhất, thần tình ngưng trọng nói: "Ta lại cảm ứng thấy."

"Cô nói gì?" Thần Nam kinh ngạc nhìn nữ tử thanh lệ xuất trần, dung mạo vô song này.

Đạm Đài Tuyền không đảo, thân thể chìm trong thánh khiết quang huy, vượt khỏi Thương Thiên chi nhãn tiền về phía trước.

"Âm."

Vực sâu dưới lòng đất lại rung lên cơn địa chấn, một địa cung thần bí nổi lên, hào quang bảy sắc vây quanh, kim quang vạn đạo, màu sắc muôn vàn.

Thạch môn cổ lão cực lớn ầm ầm mở ra, đại điện rộng lớn hiện ra trước mắt Thần Nam và Đạm Đài Tuyền, bên trong là những bức tượng, có bức thần thánh vô cùng, lại có bức nanh ác hết mực...

Tiên tử bay múa, ác ma ăn thịt người, hung long tàn bạo, ác quỷ đáng sợ, thần tướng uy vũ... các nhân vật với đủ tư thế, cực kỳ sống động, mà mọi bức tượng đều khổng lồ.

Giữ rừng tượng là nơi cung phụng một nữ tử cực kỳ mỹ lệ, đẹp đến nỗi chỉ có trong điêu khắc, ngoài đời thật ắt không có, tiên nhan như mộng như ảo khiến bức tượng có linh khí, phảng phất có thể phục sinh.

Không hiểu sao Thần Nam lại thấy bức tượng có khí chất của Đạm Đài Tuyền và Mộng Khả Nhi, trong lòng run lên, lẽ nào đây là tượng Thất Tuyệt thiên nữ năm xưa?

"Lại là người." Đạm Đài Tuyền như đang trong mộng, nhìn bức tượng lăm lăm, thần tình vô cùng hoang mang.

"Đạm Đài Tuyền, sao vậy?" Thần Nam cả kinh, vội quát vang để thức tỉnh thần trí nàng ta.

Tượng như thần như mộng ảo ở giữa điện đột nhiên bạo phát thánh quang che lấp thân thể Đạm Đài Tuyền, bức tượng như có linh trí, tựa hồ muốn sống lại. Hào quang sáng rực trùm lên Đạm Đài Tuyền khiến nàng ta càng thánh khiết, tựa hồ tạo thành mối liên hệ thần bí với bức tượng.

Đồng thời, đôi mắt của Thương Thiên vẫn nổi lập lòe, từ ngoài địa cung nhanh chóng bay vào trong, quay tít quanh Đạm Đài Tuyền, tựa

hồ muốn dungnhập vào làn ánh sáng.

Chương 409

Gặp lại thủ mộ lão nhân

Thần Nam không biết tới đây sẽ phát sinh chuyện gì, không đoán được là tốt hay xấu.

Đôi nhãn cầu to bằng căn phòng xạ ra khí tức trái ngược nhau, quay tít quanh Đạm Đài Tuyền.

Hào quang bảy màu nối liền nàng ta và bức tượng, cả hai đều bị hào quang che phủ, phảng phất tạo thành một mối liên hệ đặc biệt.

"Âm."

Nhãn cầu biểu hiện cho hủy diệt chợt đổi màu từ trắng sang đen, trong mắt trở thành sẫm như mực, khác nào một hắc động nổi trên không, vô tận tử vong khí tức tràn ra, các loại cảnh tượng nổi lên, phảng phất như sấm sòng giáng xuống.

Khung cảnh vô cùng tà dị, Thần Nam có phần nóng lòng nhưng không thể xuất thủ, không dám cắt ngang cơ duyên chưa biết tốt hay xấu của Đạm Đài Tuyền.

Đột nhiên nhãn cầu như hắc động phóng đại thành lớn ngang trái núi nhỏ, lấp kín địa cung.

Địa cung đang sáng choang hào quang lại trở nên tối om, vực sâu dưới lòng đất này chìm trong hắc ám, ngay cả thiên nhãn thông cũng không tài nào xuyên qua hào quang đáng sợ đó. Thần Nam không biết trong đó xảy ra chuyện gì.

Hắn bị một cỗ sức mạnh hủy diệt đẩy khỏi địa cung, dạt ra tận rìa vực, cách nơi đó khá xa.

"Sao lại vậy." Hắn không thể trở mắt nhìn, hủy diệt chi nhãn đã phát uy, tình huống chắc chắn không ổn, dù thế nào cũng phải ngăn lại lần biến đổi của Đạm Đài Tuyền.

Lúc đó sinh khí vô tận đột nhiên khuếch tán, trong bóng tối sáng chói lục quang, một nhãn cầu khổng lồ như vàng thái dương trong đêm từ từ dâng lên.

Bất quá, vàng thái dương màu lục đó là Thương Thiên chi nhãn đại biểu cho hi vọng chợt đổi thành màu lục sẫm.

Nón hang chóng phóng đại, sinh khí vô tận nồng đậm thêm, dần khiến tử vong khí tức nhạt đi, hơn nữa, hào quang mỗi lúc một sáng, sau cùng lục quang nóng rẫy chiếu rọi không mở mắt được.

Sau cùng lục quang và hắc ám phảng phát hòa lại, thế giới dưới đất hôn ám, không còn âm u đáng sợ hay sáng chói vô biên nữa.

Hai nhãn cầu một đen một lục nổi chìm lên xuống trong địa cung, chiếm cứ hết không gian. Khí tức hủy diệt và sinh khí dần tan đi.

Vì vậy, Thần Nam dừng tay vào lúc quan trọng, bằng không địa hạ cung điện đã xảy ra một phen va chạm động trời.

Hào quang bảy sắc lại xuất hiện, cùng với tiếng răng rắc, bức tượng nữ tử như mộng như ảo ở giữa địa cung vỡ tan hóa thành một dải hào quang nhập vào thân thể Đạm Đài Tuyền.

Đạm Đài Tuyền trở nên phiêu diêu, khiến người ta có cảm khác như trong mộng, cơ hồ nàng lúc nào cũng có thể cưỡi gió bay đi.

Cảm giác vô cùng huyền hoặc, nàng như vừa một lần biến đổi, tinh khí thần tăng lên cảnh giới huyền diệu, trở nên linh động hẳn.

"Đạm Đài Tuyền, không sao chứ?" Thần Nam từ xa hỏi. Hắn đã chuẩn bị chiến đấu, nếu nàng ta biến lại nguyên bản Thất Tuyệt thiên nữ, chắc chắn phải ác chiến. Đồng thời hắn lo lắng, không hiểu hai nhãn cầu của Thương Thiên có ảnh hưởng tới mình không.

"Ta không sao." Quanh Đạm Đài Tuyền lấp lánh hào quang, chậm chậm mở mắt, xạ ra hai làn sáng như mộng ảo, khí chất đã biến dạng, thần thái ung dung, tự tin hơn trước nhiều lần.

"Năm xưa Thất Tuyệt thiên nữ tìm được Thương Thiên chĩnhãn, là

ting hoa của Thương Thiên, mắt trái đại biểu hủy diệt, mắt phải đại biểu tân sinh, đều bị thiên nữ luyện hóa. Ắ chuẩn bị sẵn những thứ đó cho mình để quân lâm lục giới, thống soái Lục đạo nên để lại bảo tàng cho thất đại thiên nữ hóa thân."

Đạm Đài Tuyền nói ra vô cùng bình thản, không còn giống với trước kia mà trở thành một thiên nữ thâm bất khả trắc.

"Người thật sự không sao?" Thần Nam tỏ vẻ hoài nghi.

"Không sao, người tránh ra trước, hai con người đại biểu hủy diệt và tân sinh phải trở thành mắt của Thất Tuyệt thiên nữ."

Không hiểu sao, Thần Nam cảm giác nàng đã biến hóa thành cao không thể với tới, thần thánh cao khiết hơn. Nhưng hắn tin không phải là thay đổi tiêu cực, nên nghe lời lùi lại.

"Àm, âm..."

Từ địa cung vang lên tiếng sấm ì ùng, hủy diệt chi nhãn và tân sinh chi nhãn nhanh chóng thủng, phát ra dao động nguyên khí đáng sợ rồi hóa thành kích cỡ như mắt thường, trở lại màu sắc vốn có, hai đạo hào quang nóng bỏng lóe lên, chúng nhập vào mắt Đạm Đài Tuyền.

Quả thật kinh hãi.

Thần Nam cả kinh lao tới: "Người làm gì vậy?"

"Yên tâm, không có gì." Đạm Đài Tuyền bình thản đáp: "Những gì liên quan đến Thương Thiên đều bị quét sạch, hiện tại chúng vĩnh viễn là mắt của ta. Mắt trái hủy diệt vạn vật, mắt phải phục sinh hết thảy."

"Người..."

Thần Nam không nói nổi lên lời.

"Haha..." Đạm Đài Tuyền bật cười: "Không cần lo lắng, ta sẽ không trở thành đệ nhị Thương Thiên, Thất Tuyệt thiên nữ năm xưa vì muốn mạnh hơn mới tìm những chất liệu thượng đẳng này, sẽ có ngày ta hoàn toàn nắm được sức mạnh của song nhãn vốn ẩn chứa sức

mạnh sinh tử của Thương Thiên, nhưng ta không giống ả, ta chỉ là ta. Dù sức mạnh sẽ vô hạn."

Trong địa cung liên tục lóe sáng, sau cùng chỉ còn lại một dải sáng nhu hòa, Đạm Đài Tuyền từ từ quay lại.

Lúc này, hai mắt nàng trong như hắc bảo thạch, sâu thẳm như lòng biển khơi khiến không ai nhìn thấu, tạo cho nàng vẻ xuất trần, cao vời.

Tuynàng đứng cạnh Thần Nam nhưng hẳn lại có cảm giác không dám ngược nhìn, phảng phất như một phàm phu tục tử đứng cạnh một tiên nữ bay ngang bầu trời, càng lúc càng xa.

Từ khi bước vào thiên giai lĩnh vực, lâu lắm rồi hẳn không có cảm giác này, không có nữ tử nào khiến hẳn phải kinh dị, thất thần như vậy!

Hắn thở dài: "Người biến đổi nhiều quá."

"Người phải thay đổi."

Nghe Đạm Đài Tuyền nói vậy, nếu là trước kia, hẳn nhất định cười khẩy, chớ rằng đối phương ra vẻ thâm trầm nhưng hiện tại đó là cảm giác thật sự, còn may không phải là dự cảm nguy hiểm.

"Đi nào, chúng ta rời khỏi đây." Thiên nữ Đạm Đài Tuyền bay khỏi địa cung, đoạn quay lại nhìn, hủy diệt chi quang quét qua, địa cung âm ảm sụp đổ.

Thần Nam kinh ngạc: "Người làm vậy có tác dụng gì?"

"Địa cung không còn cần thiết, để nó tiêu tan luôn."

Thần Nam yên lặng, cùng Đạm Đài Tuyền bay khỏi vực sâu, nàng ta quay lại nhìn, hủy diệt chi quang một lần nữa phóng ra khiến vô số nham thạch sụp đổ, cát bụi dấy lên, xuất hiện một hố sâu lộ thiên.

"A, cha à, hai người ra rồi sao?" Búp bê Không Không đang nhăn nhó tìm cách, không ngờ hai người tiến ra. Tức thời cười tươi rói: "Nhi tử khả ái và hiếu thuận nhất đang tìm cách cứu hai người. Mẫu thân trẻ trung xinh đẹp, để con đấm lưng cho người."

Tiểu quỷ nhảy chân sáo đến cạnh Đạm Đài Tuyền nhưng bị tà áo trắng tinh ngăn lại, Không Không hơi sững người, đoạn cười hắc hắc: "Mẫu thân xinh đẹp nhất không cho nhi tử hiểu thuận, vậy nhi tử cho mẫu thân đệ nhất mỹ nữ biết một tin. Không Không trong lúc tìm cách cứu hai người đã chạm mặt một kẻ ở gần đây."

"Cái gì?" Thần Nam cả kinh: "Là ai? Ở đâu."

Ở loạn thạch địa vực hoang tịch này mà có người, quả thật khó thấy, Đạm Đài Tuyền cũng tỏ vẻ quan tâm.

"Là lão ăn xin, ở cạnh đây." Không Không chỉ vào loạn thạch lâm ở xa.

Thần Nam bay tới đầu tiên, Đạm Đài Tuyền và Không Không bay theo.

Một lão nhân lưng còng, tóc trắng lưa thưa, nằm bất động trong thạch lâm, làn da nhăn nhúm như vỏ chanh khô, già lão không thành hình dạng gì.

"A!" Thần Nam cả kinh: "Sao lại..."

Là thủ mộ lão nhân!

Lòng hấn rung lên, cách biệt mười mấy năm, không ngờ lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Thủ mộ lão nhân tự xưng không gì không làm được, muốn chết không xong mà giờ khí tức hỗn loạn, hôn mê bất tỉnh, quần áo lam lũ, lếch thếch cựa điếm như ăn mày.

Thật ra xảy ra chuyện gì?

Thần Nam vội chạy tới, trong lòng phi thường kích động, ở thế giới lạ lẫm này lại gặp được người quen.

"Tiền bối sao vậy?"

"Cha biết lão?" Không Không nháy mắt: "Lão ta vừa này lừa đồ ăn của con, đúng là đáng ghét."

ThầnNam hiểu thủ mộ lão nhân chắc gặp phải tình huống cực kỳ đáng sợ, bằngkhông với thân phận "lão bất tử", làm sao đến nỗi khó coi thế này.

"Tiền bối tỉnh lại." Thần Nam liên tục đưa nguyên khí vào thể nội lão.

Hồi lâu sau, thủ mộ lão nhân mới tỉnh lại, thấy Thần Nam liền gào lên:"Cuối cùng ta cũng thoát được, cuối cùng ta cũng thoát được!"

Chương 410

Vùng đất trước thửa khai thiên

"Cuối cùng ta cũng thoát được, ha ha..." Thủ mộ lão nhân cười điên cuồng, đoạn bàn tay khô gầy như chân gà thò ra, không gian bị xé toang, bàn tay thò vào nội thiên địa "tàng bảo" của Không Không, chộp một đồng đồ ăn ròn ướt sạch trơn: "Ngon, ngon quá! Bao nhiêu năm không ăn, đã quên mất vật thực mùi vị thế nào nữa."

"Oa... lão ăn mày lại ăn trộm đồ của con." Không Không khóc âm lên.

Thần Nam thấy thủ mộ lão nhân như vậy, quả thực không biết nên khóc hay cười, thiên giai cao thủ nổi danh xưa nay, hiệu xưng lão bất tử, bao Thái cổ cường giả đã rơi rụng mà ông ta vẫn sống, hơn nữa không bị thương tổn gì, giờ lại thành thế...

"Tiểu tử, lại gặp người khiến lão nhân gia thật cao hứng." Thủ mộ lão nhân vừa nhòm nhoàm vừa nói với Thần Nam, đoạn quay lại nói với Không Không: "Người là nhóc con nhà ai, đủ một tuổi chưa? Không ngoan ngoãn ở nhà còn chạy lung tung đi đâu?"

"Oa... lão ăn mày xấu xa, cướp đồ của ta còn quay sang trách ta." Không Không nhăn mũi, chọc tức thủ mộ lão nhân.

"Hắc hắc..." Thủ mộ lão nhân không hề ngượng mà bật cười, quay lại nói với Thần Nam: "Không phải con các người chứ, cũng được, có tương lai lắm."

Thần Nam thấy ông ta dần lấy lại dáng vẻ, không hư nhược như vừa nãy nữa, bèn hỏi: "Thật ra tiền bối làm sao? Có gì sa vào cảnh như thế?"

"Sao cơ? Lão nhân gia ta vẫn như thường." Nói xong, thủ mộ lão nhân hận không thể ngăn được nước mắt nước mũi chảy xuống: "Để trốn khỏi đệ tam giới, ta đã thử đủ mọi cách, dựa vào kinh nghiệm chạy trốn năm xưa, lần này ta thu hẹp thời gian, Thanh Thiên nhị đại gia nó chứ, lão nhân gia ta suýt nữa xong đời. Trước đây ta hiềm sống lâu, lần này gần như toi đặc, linh thức tịch diệt. Không dễ gì mới

thoát được, ha ha... nhưng vẫn chạy khỏi đệ tam giới được."

"Đây là... tiền bối, đây vẫn là đệ tam giới mà." Thần Nam nói.

"Ta gặp các người ở đây mà là đệ tam giới sao? Đừng hí lộng lão nhân gia." Thủ mộ lão nhân trừng mắt.

"Lão ăn mày, đây là đệ tam giới, chúng ta vừa tiến vào." Không Không nhìn trứ thủ mộ lão nhân nói.

"Nói nhăng, còn nói đây là đệ tam giới ta sẽ cho các người biết tay." Thủ mộ lão nhân dường như không chịu nổi đả kích.

Ba người bọn Thần Nam tắt tiếng, xem ra lão đầu này lãnh đủ ở đệ tam giới đến mất mặt.

Thủ mộ lão nhân nhìn quanh đoạn rên rĩ: "Ô ô...mẹ nó chứ... đây hình như không phải là Nhân gian giới." Trước đây làm gì ông ta cũng hi hỏ, dáng vẻ vạn sự thong dong nhưng giờ lại khác.

"Đợi chút." Ông ta đột nhiên đứng dậy, kinh hãi nói: "Ta cảm thấy một loại khí tức khác, tựa hồ là...di tích từ trước khi khai thiên.... đại phá diệt."

"Tiền bối nói gì?" Thần Nam nghi hoặc, Đạm Đài Tuyên thủy chung vẫn bình tĩnh, lạnh lẽ nhìn thủ mộ lão nhân.

"Trời ạ, sao lại nhầm thế được, đây có khả năng là không gian từ trước khi đại phá diệt lưu lại, quyết không phải đệ tam giới." Thủ mộ lão nhân tựa hồ rất kinh ngạc: "Chắc không sai, ta từng nghe có loại không gian tan nát kỳ dị kiểu này nằm giữa lục giới, chỉ ngẫu nhiên vào được thôi."

Thần Nam cũng không dám chắc chắn đây là đệ tam giới, lão đầu tử này đã vào đó hai lần, không thể nhận định sai. Hắn nhớ lại hào quang thần bí xuất hiện lúc toái không gian tiến vào đệ tam giới, có lẽ... đám hào quang đó vô hình trung cải biến phương vị và quỹ tích của bọn hắn.

"Hắc hắc..." Thủ mộ lão nhân bật cười có phần gian trá: "Đây cũng là

cơ hội, chúng ta đi thử vận khí, chưa biết chừng lấy được cấm kị bảo vật từ trước khi đại phá diệt."

Thần Nam tắt tiếng, lão đầu tử này quá thô thiển, vừa nãy còn đơm vẽ kích động quá độ, giờ đã tính chuyện tìm bảo vật.

"Đợi lão nhân gia ta mấy ngày, đệ tam giới không phải chỗ không người, ta cần khôi phục nguyên khí!" Thủ mộ lão nhân nói đoạn xếp bằng dưới đất, hoàn toàn bất động.

Vô tận thiên địa nguyên khí như trăm sông đổ về biển, tụ thành một dòng hữu hình trên không, từ xa nhìn vào vô cùng tráng quan, như một dòng sông đổ xuôi.

Liên một tháng, thủ mộ lão nhân mới tỉnh lại, bọn Thần Nam cũng chìm trong cảnh tu luyện tĩnh mịch.

Thủ mộ lão nhân xem ra tinh thần phơi phới, lão đầu quả nhiên có bản lĩnh, lúc trước chỉ là hao tận sức mạnh thể nội chứ không bị thương tổn gì, đúng là thâm bất khả trắc!

"Ha ha... khôi phục rồi, lão nhân gia ta cao hứng thật." Thủ mộ lão nhân nói với Thần Nam: "Xú tiểu tử, hiện tại ta mới chú ý, người quả thật đã liệt vào hàng ngũ cường giả chân chính, thật vượt ngoài ý liệu của ta." Đoạn quay lại nhìn Đạm Đài Tuyên: "Cả tiểu cô nương này nữa, thực lực cũng cực mạnh, quan trọng nhất là có tiềm lực ta không nhận ra."

"Vì sao không nói đến ta?" Tiểu Không Không tỏ vẻ bất mãn.

"Hắc hắc, tiểu quỷ còn rớt dãi này hả? Ha ha..." Ông ta cười vang, tỏ vẻ rất vui.

"Vớ vẩn, xú lão đầu người lừa đồ ăn của ta, còn dám cười ta. Ta phải liêu." Không Không lao bổ tới.

Thần Nam tiến lên nói: "Tiền bối vừa từ đệ tam giới đi ra, xin nói rõ tình huống trong đó, làm sao để vào đó được, hình như tại hạ vào nhầm nơi."

"Tình huống? Hắc, đánh nhau loạn xạ, vừa vào đệ tam giới, tàn hồn Ma Chủ và Thời Gian chi thần cùng Không Gian chi thần đấu luôn, tựa hồ không chết không dừng tay, những người khác cũng sa vào hỗn chiến."

"A, là vậy, còn tiền bối thì sao?"

"Ta? Dương nhiên rời đi, đừng coi thường Ma Chủ, ai chết thì chết, sau cùng cũng không sao, ta dám khẳng định có người đang giờ trò, lão nhân gia ta không thích náo nhiệt. Bọn họ thích tu bổ cái gì mà luân hồi thì cứ việc, ta không hứng, ta trực tiếp tìm kẻ hở không gian bí ẩn, định chạy về Nhân gian giới!"

Lão đầu tử này quả nhiên là con trạch trợn tuột.

"Tiểu tử ngươi muốn vào đệ tam giới? Ấm đầu à, đó không phải là nơi không người, vào đó khác nào đưa thân đến miệng cọp." Dáng vẻ thủ mộ lão nhân như kiểu vĩnh viễn không muốn nhắc đến đệ tam giới.

"Sao lại thế?" Thần Nam tỏ vẻ không hiểu.

"Đệ tam giới là địa phương ác liệt nhất trong lục giới, là nơi thiên gia cao thủ gục ngã từ xưa đến nay. Nguyên khí trong đó ít đến thảm thương, không giống một thế giới mà như luyện ngục, trừ những ác đồ cùng hung cực ác, căn bản không còn sinh mệnh nào khác. Những nơi nguy hiểm nhiều không kể xiết, mười thiên gia cao thủ vào đó mà còn ba người sống đã là quá tốt, đó không phải là nơi thích hợp cho người ta tu luyện."

"Đã vậy, sao bọn Ma Chủ còn tiến vào?" Thần Nam thắc mắc.

"Chính vì nơi đó hiểm ác nên có phong ấn một số người và vật đặc thù, bọn họ chắc muốn tìm cấm kị chi vật nào đó tu bổ cái gì luân hồi, hoặc muốn mở phong ấn của mấy đại ác nhân."

"Hóa ra là vậy, tiền bối có nghe được... tin tức gì liên quan đến phụ thân Thần Chiến của tại hạ không?"

"Cũng kỳ quái là lúc chúng ta vào, ma thân Thần Chiến lại biến mất, còn về thần tính Thần Chiến thì ta sao gặp được? Trong đó lớn hơn

tưởng tượng,ta lại đi ngay, không thể gặp gỡ. Được rồi, nói cho ta nghe xem baonhiều năm nay, Nhân gian giới có biến hóa gì."

Thần Nam nhất nhất kể lại, thủ mộ lão nhân chăm chú lắng nghe, lúc nghe thấy trong Thần Malăng viên có ẩn tàng một Thần bí thanh niên thì lão đầu tử văng miệngchửi: "Vương bát đản! Lại suýt lừa được lão nhân gia, ta vẫn nghĩ trongđó có người, khẳng định trốn trong đáy tổ mạch."

Lúc Thần Nam nóiđến chuyện về Thái cổ, đại chiến Quảng Nguyên, thủ mộ lão nhân cảmthán: "Thời gian nhanh thật, không ngờ năm tháng Thái cổ chưa thần trongtruyền thuyết quay lại sắp đến, nhưng đó chỉ là truyền thuyết, họ cóthật sự về được hay không là việc khác."

....

"Cha, con nghe thấy ca ca đang gọi." Không Không đột nhiên kêu lên kinh hãi: "Ca ca tựa hồ gặp nguy hiểm."

ThầnNam kinh hãi, hấn tin vào linh giác của Không Không, tuy không hiểu saonó mãi cảm như vậy, cảm ứng được trước cả hấn. Lần trước phát hiện ĐạmĐài Tuyền là mẫu tử liên tâm, lần này vì có gì? Nễ lão nó và Long Nhiđều là những nhân vật trước thời đại phá diệt?

"Còn và ca ca cùngmuội muội có đồng mệnh tỏa, ai gặp nguy hiểm thì người khác cũng cảmthấy, do mẫu thân xinh đẹp nhờ hai vị lão tổ chuyện chế cho chúng con,để chiếu cố nhau bất cứ lúc nào." Không Không hình như nhận ra thắc mắccủa Thần Nam.

Hấn biết mẫu thân xinh đẹp nó nói đến là Mộng Khả Nhi,bất giác thấy hổ thẹn bởi phụ thân như hấn đã không tận tâm như bậc làmmẫu thân.

"Đi nào." Hấn để Không Không dẫn đường, nhanh chóng bay về phía đông, Đạm Đai Tuyền không nói gì, bám theo sát nút.

"Ồ, đợi lão nhân gia ta đã." Thủ mộ lão nhân kêu lên rồi đuổi theo.

Phihành cực tốc nên rất nhanh đã phát hiện ở ngoài xa phái đông có mộtthân ảnh nhỏ bé nhuộm máu đang liều mệnh, chính thị Long Nhi.

Đối thủ của nó là một người cao lớn, da trắng như tuyết, là đệ ngũ giới quân vương Đức Mạnh.

Thấy trên mình Long Nhi có mấy vết thương đáng sợ, hai mắt Thần Nam trợn ngược, quát lớn: "Đức Mạnh, ngươi chết chắc rồi."

Đức Mạnh cơ hồ ngất xỉu, vốn định nhân bất tri quỷ bất giác giải quyết Long Nhi, không ngờ sát tinh đột ngột xuất hiện.

"Hắc hắc, hiểu lầm thôi mà." Y cố làm mặt dày giải thích: "Tiểu đệ định thử xem tu vi của Long Nhi hiền điệt, chứ không phải thật sự động thủ."

"Hừ." Long Nhi hừ lạnh.

"Đúng là hiểu lầm, tiểu đệ thiên tâm vạn khổ mới chạy khỏi đệ lục giới đang loạn, định về Nhân gian giới, ai ngờ lại lạc vào không gian kỳ dị này..." Đức Mạnh nhận ra có giải thích thế nào cũng không được, sát khí của Thần Nam càng lúc càng nặng, có nói lắm cũng không thay đổi được sát ý của đối phương.

Hắn quay mình định chạy đi.

Nhưng có tam đại thiên giai cao thủ ở đây, làm gì có chuyện dễ y chạy.

Thần Nam cầm phương thiên họa kích đã lâu không dùng lên tay, quét mạnh ra. Đức Mạnh không đánh mà lui, xông về phía Đạm Đài Tuyền, y cho rằng tu vi của nàng ta có tiến bộ cũng chỉ xem xêm giữa Thần Hoàng và thiên giai sơ cấp.

Ai ngờ Đạm Đài Tuyền không động mà mắt trái đại biểu hủy diệt xạ ra hào quang kinh nhân, thoáng chốc tước mất ngàn năm công lực của y.

"A..." Đức Mạnh gầm lên, nhanh chóng đổi hướng, lao vào thủ mộ lão nhân.

Thủ mộ lão nhân dáng vẻ lập cập, lắc lư trước luồng khí của Đức Mạnh thổi tới, nhưng chột tung ra một cước, đá luôn vào móng y, đẩy

bắn lại.

ĐứcMãnh nghiêng chặt răng, cảm giác thân thể tan nát, thềm kêu khỏ, Đạm ĐàiTuyền là hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ, có tuyệt học tà dị cổ quái cũng là lẽ thường nhưng lão đầu tử sắp chết kia mọc ở đâu ra sao lại lợi hại như vậy?

"Thần Nam, chúng ta hòa giải được không? Lần này tatrinh trọng xin lỗi, cam đoan không có lần sau." Đức Mãnh biết bằng thực lực, tuyệt đối không chống nổi ba vị thiên giai cao thủ, muốn giữ mạng đành hạ mình cầu xin.

"Con mẹ ngươi đi mà hòa giải." Thần Nam thật sự động nộ. Đây không phải lần đầu Đức Mãnh giở trò, lần trước vì bợn Sở Tương Ngọc uy hiếp nên hắn không muốn trở mặt. Giờ Sở Tương Ngọc tạm thời không xuất thủ, hắn còn phải cố kị gì.

"Đức Mãnh, con mẹ ngươi chết đi." Thần Nam quát vang, cùng thủ mộ lão nhân, Đạm Đài Tuyền đồng thời xuất thủ, Đức Mãnh làm sao chống nổi.

"A..."

Đó không phải là đại chiến mà là một trường đồ sát một phía.

ĐứcMãnh bị một kích của Thần Nam chém làm đôi, đoạn bị nhấn cầu hủy diệt của Đạm Đài Tuyền đánh tan tác, vừa hợp lại thân thể liền bị thủ mộ lão nhân cho một cước nên thân hất vào giữa vòng vây.

"Lão ca, đệ băng bó cho." Tiểu quỷ Không Không giỏi võ mông ngựa này nhảy tung tăng đến cạnh Long Nhi, quả thật nhóc tì chưa đến một tuổi như nó rất biết cách làm người khác vừa lòng.

"Thần Nam, con mẹ ngươi thật sự muốn giết ta?" Đức Mãnh bị đánh hội đồng, hoảng sợ gào lên: "Ngươi mà giết ta sẽ chết chắc, có biết Hắc Khởi còn sống nhăn ở đệ lục giới không? Có biết Sở Tương Ngọc chỉ tạm thời bỏ qua cho ngươi không? Sau này chúng ta còn cần hợp tác."

"Hợp con mẹ ngươi."

"Phập."

Hồi đáp y là lưỡng phương thiên họa kích sắc bén Đức Mạnh lại bị chém thành hai mảnh, lần này Thần Nam còn khiến linh hồn y trọng thương.

"Con mẹ Thần Nam người định giết ta thật sao?" Đức Mạnh hoảng sợ.

"Nói thừa, người cứ cho ta đang giết chó là được. Lần này chúng ta thanh toán hết nợ mới nợ cũ, người sống ta chết." Thần Nam phát ra sát khí xung thiên, mây dựng lên, lần trước Đức Mạnh hạ thủ với Không Không và Y Y, lần này lại hạ độc thủ với Long Nhi, để hấn sống đúng là thiên lí nan dung.

Lúc đó thủ mộ lão nhân ngậm truyền thanh với Thần Nam: "Tiểu tử, tức phụ này của người không đơn giản đâu, sao ta lại thấy nàng ta có được Thiên chi truyền thừa, không hiểu là tốt hay xấu nữa."

Thần Nam chỉ biết lắc đầu bất lực. Hủy diệt chi quang của Đạm Đài Tuyền đánh tan một phần linh hồn của Đức Mạnh.

Thần Nam lao tới, vận dụng sức mạnh tối đa nhằm triệt để hủy diệt Đức Mạnh.

Thủ mộ lão nhân kêu lên: "Đối phó loại người này, có một cách hay hơn là chấn nát linh thức, sau đó quăng vào đệ tam giới, để hấn thành phân bón hoa."

"Hảo chủ ý!" Thần Nam tán đồng.

"Chết tiệt, các người dám đối xử với ta như vậy, sẽ không được chết yên lành... Thần Nam, người sẽ hối hận, đại ca ta ắt bắt người trả gấp mười." Đức Mạnh gằn như sụp đổ, gầm lên điên cuồng, các thiên giai cao thủ có thể coi là bất tử nhưng đối diện với ba thiên giai cao thủ khác thì mong gì sống sót.

"A..."

Đức Mạnh rống lên thảm thiết.

Thân thể bị đánh tan khó lòng hợp lại, linh thức bị Thần Nam, Đạm Đài Tuyền, thủ mộ lão nhân đồng thời tiến công, nháy mắt đã tan biến. Sau cùng thủ mộ lão nhân xé một không gian, đẩy hồn phách bị tan nát vào đệ tam giới!

Thương thế của Long Nhi không nặng như tưởng tượng, trị liệu sơ qua là khôi phục, nó là Đại Long đao chi thân, thể phách đương nhiên cực kỳ cứng rắn.

Trong một tòa loạn thạch cương cách đó không xa có một không gian chi môn đứng sừng sững, phát ra vô tận u quang. Long Nhi thuật lại sơ sơ, bọn Thần Nam biết nửa tháng trước, Tiềm Long, Huyền Trang, Đại Ma cùng vào đó, Long Nhi ở ngoài đợi tin tức nhưng không ngờ lại gặp Đức Mạnh.

Đương nhiên cánh cửa đó thông với đệ lục giới.

"Ha ha...hay lắm." Thủ mộ lão nhân cười vang: "Xú tiểu tử mau giúp ta, hôm nay chúng ta nghĩ cách lập một không gian thông đạo đơn hướng khiến đệ lục giới và đệ tam giới quán thông. Tương truyền đệ lục giới có không ít đại nhân vật, ta nghĩ chắc họ tịch mịch quá nên giúp họ thư giãn chút ít."

Thần Nam chợt thấy nụ cười của thủ mộ lão nhân vô cùng xấu xa và âm tiệt!

Chương 411

Đề người rung chuyển đệ tam giới

Thủ mộ lão nhân quả nhiên điên cuồng, định mở một không gian thông đạo đơn hướng giữa đệ lục giới và đệ tam giới, nếu đệ lục giới cao thủ vô ý xông vào, coi như tự đâm đầu vào lao lung.

Đương nhiên nói dễ hơn làm, trước hết phải biến phụ cận thành hỗn độn, cách tuyệt vùng đất này khiến nó tách ra, lúc đó phía sau hỗn độn chi môn là đệ tam giới.

Nếu thiên giai cao thủ từ đệ lục giới thuận theo không gian thông đạo mà đi tới, sau cùng sẽ dùng thiên giai tu vi phá toái hư không, thứ đợi họ là đệ tam giới đáng sợ được coi là lao ngục.

Thủ mộ lão nhân thủ đoạn quả có phần cay độc bởi đệ tam giới hỗn loạn bất kham, rất cần "tiếp tế", trong đó có một vài kẻ đại hung đại ác, bất kể thân phận thế nào hưng trong lao lung thiếu nguyên khí như tế, kẻ nào tiến vào ắt bị thanh toán.

"Bắt đầu đi tiểu tử, ta cần các người giúp, biến nơi này hóa thành hỗn độn, ta sẽ kéo không gian của đệ tam giới gần như dính liền với không gian thông đạo!"

"Đợi chút." Thần Nam cắt ngang thủ mộ lão nhân: "Tại hạ có mấy bằng hữu đi vào đó nên muốn tìm tung tích trước, để lâu sợ sẽ xảy ra biến cố."

"Được, người đi đi, không gian đó cũng không lớn lắm." Thủ mộ lão nhân gật đầu đồng ý.

Thần Nam mang Long Nhi bay về hướng đông, lần này Đạm Đài Tuyên giữ Không Không bên cạnh, chia thành hai hướng bay đi. Lưỡng đại thiên giai cao thủ đồng thời phát ra thần thức tìm nơi hạ lạc của những người khác.

Vùng địa trước khi đại phá diệt không lớn không nhỏ, diện tích chừng mấy chục vạn dặm vuông, thần thức của Đạm Đài Tuyên và

Thần Nam tìm từng góc nhỏ xíu nhưng không phát hiện gì, ngược lại tìm được hai không gian thông đạo, tựa hồ mọi người đã theo hai đường này rời khỏi vùng di địa.

Sau này, được thủ mộ lão nhân giám định, họ biết hai không gian thông đạo dẫn đến đệ lục giới.

Tiền Long, Đại Ma, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa đã vào đệ lục giới trong truyền thuyết! Thế giới đó thế nào, Thần Nam cũng không biết, chỉ nhờ lúc phong ấn tàn hồn Thất Tuyệt thiên nữ tại Tiểu lục đạo, vô tình biết, ả đến từ đó. Những người ở đó tựa hồ vô cùng đáng sợ, hẳn không hiểu những người có hồn lực của Thất Tuyệt thiên nữ như Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa mà vào đó có xảy ra chuyện gì không.

Đoạn hấn và Đạm Đài Tuyền dùng đại pháp lực phá toái hư không, biến địa vực của không gian thông đạo thành hỗn độn. Thủ mộ lão nhân lại dùng vô thượng đại thần thông kéo không gian đệ tam giới sát với vùng hỗn độn. Quá trình này cần đại pháp lực siêu tuyệt, Thần Nam giờ mới biết lão bất tử này mạnh không thể dò nổi.

Ba tháng liền nỗ lực, được Thần Nam và Đạm Đài Tuyền trợ lực, thủ mộ lão nhân sau cùng cũng tạo thành một chiếc bẫy không gian đơn hướng nối đệ lục và đệ tam giới.

Lão đầu tử quan sát thông đạo tự tạo ra, cười đắc ý: "Hắc chắc, lần này đệ tam giới thỏa mái náo nhiệt."

Đang cười dương dương đắc ý, chợt ông ta tỉnh ngộ: "Các thiên giai cao thủ của đệ lục giới sao có thể xông vào không gian thông đạo này? Ồ, xem ra lão nhân gia ta phải tự mình đi một chuyến, dẫn đường cho họ, hắc hắc..."

Chiếc bẫy không gian bị hậu nhân nguyên rủa sau này đã hoàn thành như thế.

Rồi hai không gian thông đạo nữa được thủ mộ lão nhân, Thần Nam, Đạm Đài Tuyền cùng nỗ lực nửa năm mới hoàn thành.

Trong khi thử lại lần cuối đã xảy ra dị biến.

Nhóc tỳ Không Không muốn vào thử đầu tiên, tuy thử mộ lão nhân cười cợt nó không có thiên giai thần thông, vạn vạn lần không thể phá được đệ tam giới không gian nhưng Tiểu Không Không nhất định muốn thử.

Kết quả...

"Cha cứu mệnh... oa oa." Không Không quả nhiên phá được đệ tam giới không gian.

Kì thật, nghĩ kĩ sẽ không thấy việc này có gì kỳ lạ, tiểu quỷ này là xuyên thiên giáp chuyển sinh, thần thông lớn nhất là phá tan mọi ngăn cách, lúc đạt đỉnh cao có thể dẹp hết mọi phong ấn, bằng không lúc quay về Thái cổ, nó sao đào nổi cách ly giới bị phong ấn.

Thử mộ lão nhân kinh hãi trợn tròn mắt, Thần Nam, Đạm Đài Tuyền định xuất thủ nhưng đã muộn, Không Không đã xuyên qua đệ tam giới!

"Oa... Không Không xuithật! Cha... con đi tìm gia gia và nãi nãi. Mẫu thân xinh đẹp, lão ca, Không Không rất nhớ các người..." Tiểu Không Không như ngọc vừa vỡ tay vừa khóc trên hư không.

Dầu sao nó mới là nhóc tí một tuổi đầu, tuy tâm trí thành thục nhưng suy cho cùng vẫn là hải tử.

"Không Không!" Thần Nam gầm lên, sức mạnh nguyên bản của thời không phát động, định kéo nó lại.

"Khôngnhi." Đạm Đài Tuyền sau cùng cũng không giữ nổi bình tĩnh, hủy diệt chính bản phá toái không gian, định cản không gian đóng lại.

"Tiểu đệ." Long Nhi kinh hãi.

Nhưng tất cả đều muộn, Không Không như ánh sao băng biến mất trong hư không vô tận.

"Sao lại thế, nếu vừa nãy hải tử lùi lại mấy bước là ta kéo lại được." Thần Nam lầm bầm.

Thủmộ lão nhân nói: "Thuận khác hẳn nghịch, cũng như sông chảy, xuôi dòng rất dễ nhưng muốn bằng sức một người ngược dòng, khó như lên trời."

Nghĩ đến đệ tam giới hung hiểm như vậy, không ít thiên giai cao thủ còn khó giữ mệnh trong đó, Thần Nam vô cùng lo lắng, Không Không liệu có thuận lợi tìm được Thần Chiến giúp đỡ không?

"Không thể, ta phải vào đệ tam giới." Thần Nam đột nhiên lên tiếng.

"Phụ thân, con đi tìm đệ đệ cùng." Long Nhi đề nghị.

"Các người điên rồi, ở đó như một luyện ngục, tiến vào coi như tự tuyên án, đưa mình vào lao lung."

Thần Nam lắc đầu: "Tại hạ tự có cách, sớm đã muốn gặp phụ mẫu, đồng thời trong đó có vô số bí ẩn, chưa biết chừng phát hiện gì đó."

Thần Nam quay lại nói với Đạm Đài Tuyền: "Long Nhi giao cho người." Đoạn nói với thủ mộ lão nhân: "Tiền bối, nếu phải vào đệ lục giới, mong hãy quan tâm đến các bằng hữu Nhân gian giới của tại hạ."

Đoạn hẳn không để ai nói gì, trực tiếp phá toái hư không đuổi theo Không Không.

"Phụ thân." Long Nhi gằm lên, định đi theo nhưng bị Đạm Đài Tuyền giữ chặt.

Thủmộ lão nhân nhắc có, lẩm bẩm: "Ta thấy tiểu quỷ đó không phải loại đoan mệnh, xú tiểu tử có gì mà lo lắng, lẽ nào đệ tam giới hay ho lắm sao?" Đoạn ông ta run lên.

Mây đen che phủ thỉnh không đệ tam giới, cuối cùng, Thần Nam cũng đến được nơi thần bí này.

Vừa tiến vào, hẳn cảm giác thân thể run lên, đó không phải do sợ mà do kích động, Khí tức cổ lão thương tang đã lâu không tan phá vào mặt khiến hẳn cảm giác được đây là mảnh đất của cường giả chân chính.

Mặt đất mênhmang, ngàn dặm không tắc cỏ, mặt đất đỏ pha đen như bị huyết thủy nhiễmqua, ma vân ép xuống, cổ lão khí tức lan tràn.

"Gào..."

Tiếng gầmvang dội, một sinh vật cực lớn như ngọn núi nhỏ lao vào Thần Nam. Hìnhdáng nó như sư tử nhưng không phải, toàn thân phủ vẩy màu vàng, vừa gầmrú vừa há mồm như chậ máu lao vào Thần Nam.

Thần Nam không lùi lại, phát ra quang mang ngàn trượng đáng trúng cự thú.

"Cheng."

Mặt đất rung lên, cự thú không bị chém làm hai mảnh mà chỉ bị văng đi.

Vô cùng tà dị.

Sức mạnh của thiên giai cao thủ không giết được nó.

Nhưngqua đó Thần Nam biết được nhiều điều, nguyên khí thiên địa ở đây rấtít, không thể ngưng tụ được bao nhiêu, đương nhiên không so được vớiNhân gian giới.

"Gào..." Cự thú xông tới tiếp.

Hàn quang lóe lên,Thần Nam rút phương thiên họa kích ra, hóa thành lưỡi kích ngàn trượng,bùng lên ánh sáng lạnh lẽo bổ tới. Huyết quang rục rỡ, mùi máu tràn ra,cự thú ngã xuống, bị chém thành hai mảnh.

Cự thú tuy hung hãn nhưngso với đại hung chi nhân chỉ là loại tép riu, chắc chán tại đây cònnhiều trận đại chiến kích động nhân tâm đang đợi hần. Bọn Ma Chủ đã vàogiới này, đương nhiên có ý nghĩa sâu xa riêng.

Hần mong đợi đại chiến, mong đợi ngày gặp lại phụ thân, lao về phía

trước như sao băng.

Vùng đất mênh mang này hình như không có cây cối, chỉ có động vật bình thường, ma vân cuộn cuộn và khí tức cổ lão thương tang.

Liên tục phi hành mấy ngày, Thần Nam chỉ thấy mấy con hung thú, tịnh không thấy bóng người. Mãi năm ngày sau, hắn nghe thấy phía trước có rung động mãnh liệt, phẳng phất như thiên quân vạn mã đánh nhanh chóng laotới.

"Ô ô.. cha.. gia gia..." Tiếng khóc khe khẽ vọng vào tai Thần Nam, hắn kích động bay tới, quả nhiên là tiếng Không Không.

Phía trước có một đàn hung thú, còn nào cũng to như hòn núi nhỏ, đang dichyển, Không Không cưỡi trên đầu một con, tựa hồ cùng bỏ chạy. Phía sau chúng là làn cuồng phong đáng sợ, những nơi bị quét qua, ngay cả núi đồi đều tan nát, không vật gì chặn nổi.

"Không Không!" Thần Nam không dám tin vào mắt mình, sao lại xảo hợp đến vậy, nhanh chóng tìm thấy Không Không trên vùng đất mênh mang này.

"Cha mau cứu con." Không Không vẫy tay kêu to, khuôn mặt mịn màng đầy nước mắt.

Thần Nam nhanh chóng lướt tới nhưng thoáng chốc cảm giác nguy cơ ập vào tim, hắn dừng bước, kích động liền lạng đi.

"Hư ảo phá diệt!" Hắn quát vang.

Trong lòng yên tĩnh lại, cảnh tượng tan biến ngay, không có đàn hung thú, lốc xoáy hay Không Không.

Chỉ có một ngôi mộ lớn.

Ngoi mộ to như ngọn núi nhỏ, suýt nữa hắn đã đâm vào, cự ly còn cách vài thước nữa.

Khí tức hỗn hợp giữa cổ lão, huyết tinh, tàn bạo, thương tang... trải rộng.

Đệ tam giới quả nhiên đáng sợ.

Chương 412

Nuốt Thiên

Ngôimộ có thể ảnh hưởng tâm trí Thần Nam, quả thật vô cùng tà dị, hiện tạihắn có thiên giai tu vi, ảo tượng thông thường sao mê hoặc nổi?

Mặtđất hoang vu, ngàn dặm không bóng người hay màu xanh cây cỏ, quanh đónúi đồi trập trùng, hiện rõ mà đồ sộ, một ngôi mộ sừng sững, vượt hẳnlên những ngọn đồi chừng hai trăm thước cạnh đó, trông càng nổi bật.

Ngôimộ cao chừng ba trăm thước, không có bia hay tủng bách, chỉ là một nắmđất khổng lồ, không biết qua bao nhiêu năm tháng mà lớp đất màu đỏ sẫmtrên đó đã cứng lại, gần như hóa thành nham thạch.

Thi thoảng có giótừ ngoài xa thổi tới nhưng phong nhãn không thể đến gần đây nửa bước,còn cách mấy trăm trượng đã bị một cỗ sức mạnh vô hình chấn tan.

Chínhngôi mộ thần bí này đã ảnh hưởng đến tâm trí Thần Nam nhiên hấn xuấthiện ảo giác nguy hiểm. Hấn cầm phương thiên họa kích, lùi lại mấy chụcbước mới đứng vững trên không, nhìn xuống ngôi mộ cổ sứt nửa đụngh vào khi nãy, lòng đầy nghi hoặc, đây là mộ ai mà lớn như vậy?

Từ khi phục sinh, hấn luôn quan tâm đến mộ phần, vừa thấy là nghĩ ngay đến thần ma mộ!

Bấtquá, đây không phải là một thần ma, khó lòng tưởng tượng được trong đómai táng nhân vật cỡ nào, theo lí thường, những người vào được đệ tamgiới, tu đều từ thiên giai trở nên, mộ chủ lại có khí thể bức nhân thênày, lúc còn sống nhất định không phải nhân vật tầm thường, bằng khôngcác thiên giai cao thủ sao lại lập cho y mộ phần lớn như vậy.

Đồngthời, Thần Nam cũng có liên tưởng khác, người trong mộ đã thật sự chếtchưa? Ảo giác vừa nãy không phải do oán niệm hóa

thành, mà do một người thực lực cực mạnh tấn công hắn.

Từ khi tu vi đại tiến, hắn đã thấy quá nhiều việc ly kì, nhiều nhân vật trong truyền thuyết biến mất hoặc đã chết dần xuất hiện, chứ không đến nỗi triệt để tuyệt diệt. Hắn chớ rằng ngôi mộ này cũng kỳ dị như vậy, người an táng trong đó e rằng cũng chưa chết, đã có dấu hiệu sống lại.

Đương nhiên, đối phương dùng ảo ảnh dẫn hắn đập vào phần mộ, chắc muốn mượn sức phá tan ngôi mộ hoặc phong ấn. Chuyện đó khiến hắn không vui, đối phương lại tính chuyện lợi dụng hắn, bèn hừ lạnh, thu phương thiên họa kích lại, đi vòng quanh ngôi mộ, song chưởng liên tục đánh xuống, từng dải hào quang sáng rực xạ ra, hắn bố trí liền mười tám đạo phong ấn.

"Người dám." Một tiếng quát vang lên bên tai, cổ dao động tinh thần hùng hậu như thiên lôi nhiếp nhân. Nhưng ngược lại, vì thế đã kích nộ hắn, cũng quát trả: "Loại chuột phương nào dám tạo ảo giác? Hiện tại phong ấn cô hồn đã quỷ như người thì có gì mà không dám?"

"Con trùng bé xíu kia dám bắt kính với ta sao? Ta phải khiến người tịch diệt." Áp lực từ tiếng hét khiến tinh không vang vọng.

Thần Nam nhỏ toẹt vào ngôi mộ: "Loại bị bệnh tinh thần. Trùng à? Bò cái đầu người ấy, muốn khiến ta tịch diệt thì cứ việc, ta sẽ đứng đây, không thềm động đây."

"Àm."

Trên không trung vang lên tiếng sấm, một dải thần phạt chi quang đột nhiên bổ xuống Thần Nam.

Thần Nam đã lâu không thấy loại hủy diệt chi quang này, lúc trải qua Vô thiên chi nhật, Nhân gian, Thiên giới, tàn phá thế giới liên hợp lại, các loại thần phạt cùng hủy diệt chi quang biến mất, phảng phất như kịch biến lần đó phá hỏng quy tắc của thiên địa, vô luận tiên thần tấc cỏ hay đi trong thiên địa đều không còn phải chịu thần phạt chi quang vô tận như trước. Hiện tại, đột ngột được thấy thần phạt, đương nhiên hắn kinh ngạc đến cực điểm, nó không thương tổn được hắn, từng đạo kiếm khí được hắn xuất ra, kích tan thần quang, quát

vang: "Là tử quý Thương Thiên?"

Ngôi mộ rung lên đoạn triệt để bình tĩnh, khu vực này trở lại trầm tĩnh, không còn tiếng động.

Đã trải nghiệm nhiều, dù Thương Thiên có sống lại trước mắt, hẳn cũng không kinh ngạc lắm, hiện tại được thấy một "thiên mộ" nhưng không lấy gì làm ngạc nhiên.

Đệ tam giới có vô vàn bí mật, bọn Ma Chủ đã có kế hoạch diệt Thương Thiên, phong ấn Hoàng Thiên, có ngày y diệt một Thiên cũng không phải gì to tát. Đương nhiên mối hào tình này chỉ.

Chương 413

Máu tanh nuốt Thiên

Thần ma đồ thần bí.

Nó ẩn chứa rất nhiều bí mật, có liên quan trực tiếp đến việc Thần Nam sống lại nhưng hiện tại hắn cũng không hiểu hết, thật ra nó có bao nhiêu điều huyền bí?

Chín đạo hỗn độn môn đến giờ mới mở ra hai cánh cửa, tầng đầu là nơi vô tận thần ma hồn phách nghỉ ngơi, có một sa mạc trôi nổi và bảo vật Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Đệ nhị đạo hỗn độn môn không phức tạp đến thế, trong không trung rộng lớn yên lặng chỉ có một cỗ quan tài lớn màu máu, so với cỗ quan tài đen trấn áp phong ấn Hoàng Thiên còn lớn hơn, từng trận dao động từ đó phát ra, không biết nó được để ở đây đã bao lâu.

Đó là điểm khiến Thần Nam kinh ngạc hơn cả.

Trong quan tài có người đang ngủ?

Hoặc giả phong ấn người hay một "Thiên"?

Không thể biết được.

Lúc thạch quang phong ấn Hoàng Thiên tiến vào không gian, phẳng phát như thiên địa lật nhào, hư không yên lặng không bình tĩnh nổi, rung lên như sóng cuộn.

Thạch quan liên tục lặn lộn, vang lên tiếng Hoàng Thiên gầm rống, tựa hồ muốn phá ấn đi ra.

"Cha."

Không Không thừa cơ khởi trời buộc của thạch quan, linh hoạt như thỏ con chạy đến cạnh Thần Nam, vù một tiếng trốn sau lưng hắn.

"Thiên đạị đạị đạị, cha vĩ đạị hơn hết, con nhớ cha chết mất. Vốn con định tìm gia gia trước, không ngờ lại rơi vào tay ác côn này, cha mau phong ấn hẳn." Tiểu quý vô cùng hoạt bát, không hề tỏ ra sợ hãi.

Thần Nam cảm phương thiên họa kích, lưỡi kích lấp lánh trên hư không, một đạo chú phù kỳ quái, phức tạp dựa vào hình thể năng lượng hiện tại hư không, tinh quang sáng rực trùm lên thạch quan.

"Đây là đâu? Không phải là nội thiên địa của các người, đã thoát ly lục giới!" Hoàng Thiên gầm vang, âm ba cuộn cuộn vang trong hư không, y tựa hồn hoảng loạn: "Sao ta không cảm giác được tận đầu của vùng không gian này, chỉ thấy xa xôi vô biên?"

Trong ánh hào quang sáng chói, vô số phù chú rơi lên thạch quan đang quấy loạn khiến nó dừng lúc lắc, bị giữ chặt trên không.

"Muốngiữ ta, không dễ đâu." Hoàng Thiên hình như lãnh tĩnh lại một chút, bắt đầu đối phó với phong ấn của Thần Nam. Trong thạch quan tràn ra quang vụ dày đặc mang tính ăn mòn cao, tuy không hủy được thạch quan nhưng diệt chú phù khá hữu hiệu.

Từng đạo hào quang bay lên, đoạn tan đi, chú phù nhất nhất bị phá trừ!

"Cha, chúng ta hợp tác."

Tiểu Không Không đột nhiên phát ra thần quang sáng chói, thân thể hóa thành một lưỡi thần kiếm!

"Cha, con sở trường phá trừ phong ấn, đương nhiên biết cách phong ấn, đượphong ấn đó cho con để nhi tử tối thông minh của cha phong ấn chết tên ác côn này."

Thần Nam không do dự, chớp lấy thần kiếm do Không Không hóa thành, sức mạnh phong ấn lại xuất ra.

Hào quang bảy màu che kín hư không liên tục ngưng tụ lên thạch quan, ngàn vạn hào quang sáng rực trói chặt quan tài khiến nó không động đậy được, khói màu từ trong đó tuôn ra cũng bị bức lui lại.

Vô tận phù chú rơi lên thạch quan, phong ấn thật chặt.

Lần này thật sự giữ chắc được.

Đương nhiên chủ yếu vì thạch quan đã phong ấn Hoàng Thiên khiến y không phát huy được thực lực.

Giọng Hoàng Thiên không truyền ra ngoài nữa.

Tất cả sẽ kết thúc sao?

"Kẹt." Tiếng động đùng đục vang lên từ huyết quan to lớn, dư âm phảng phất như từ Thái cổ truyền về khiến tim Thần Nam và Không Không đập mạnh.

KhôngKhông hóa thành búp bê đáng yêu chạy đến sau lưng Thần Nam, ôm chân hắn, nhỏ giọng: "Cha, sao con thấy chúng ta bất quá phong ấn một con cánh nhỏ, còn một con lớn hơn nhiều ở đây, có phải cha của Hoàng Thiên không?"

Nghe những lời ngây thơ này, Thần Nam suýt bật cười, tiểu quỷ này đang nghĩ gì nhỉ?

"Kẹt."

Lại một tiếng động đùng đục vang lên, huyết quan rung mạnh, cả vùng hư không động theo.

Thật ra là chuyện gì, lẽ nào trong đó thật sự có một nhân vật đáng sợ ẩn tàng?

Nắp huyết quan đột nhiên bật mở, sát khí khó tả tràn ra khiến không gian thoáng đãng trở nên sặc mùi giết chóc.

Thạch quang phong ấn Hoàng Thiên vốn đã yên lặng chợt rung lên, tựa hồ cảm ứng được gì đó, truyền ra từng trận dao động tinh thần. Nhưng do sức mạnh phong ấn mà dao động đó rất mảnh, khó lòng nghe được y kêu gào gì.

Thần Nam nín thở, kéo Không Không ra sau lưng, cầm phương thiên

họa kích động yên lặng quan sát huyết quan, đợi cuồng phong bạo vũ giáng xuống, bằng cảm giác hẩn biết trong đó có một siêu cấp cự ma!

"Soạt."

Cuồng phong dấy lên, vô tận huyết vụ phiêu tán, quanh quan tài nhuộm màu máu.

Khí tức lạnh lẽo âm u tràn ra, cự ma xuất thế!

Huyết vụ tràn ra cuồng mãnh, từ huyết quan thò ra một cự trảo đen ngòm dài chừng mấy trượng, gân nổi trên bề mặt cuộn cuộn, không ai nhìn rõ màu sắc, hình dạng cự trảo, hình như là tay người, nhưng móng lại nhọn như của mãnh thú, màu xanh biếc lấp lánh ánh lên hàn quang lập lòe, dài tới hai trượng.

Nó chộp lấy thạch quan phong ấn Hoàng Thiên, kéo vụt lại vào trong huyết quan: quan tài đã nuốt quan tài.

"Kẹt." Tiếng động vang lên rõ ràng, huyết quan đóng lại.

Chỉ còn lại một hư ảnh mơ hồ, cự trảo đen nhánh như quỷ trảo này thật ra do ai sở hữu? Thần Nam không biết nhưng vừa này hẩn cảm giác được một cỗ sức mạnh tà dị cực điểm dao động, ngoài ra không phát giác gì thêm.

Thiên nhãn thông căn bản không nhìn thấu được huyết quan và cảnh tượng bên trong.

"Kẹt, kẹt, kẹt." Huyết quan đột nhiên lắc lư, bên trong tựa hồ đang có tranh chấp dữ dội.

Đoạn Thần Nam và Không Không nghe thấy tiếng đá vỡ, hình như thạch quan phong ấn Hoàng Thiên bị nứt, hai cha con cần thận giới bị.

Nhưng thanh âm tiếp theo vượt khỏi dự liệu của họ.

Tiếng cười lạnh lẽo khiến người ta bủn rủn, chỉ là hai tiếng cười ngắn ngủn: "Hắc hắc."

Rồi tiếng Hoàng Thiên rít lên: "A... không... sao lại thế này... không."

Tiếng xương cốt vỡ nát lại vang lên, tiếng rú hoảng sợ cực điểm của Hoàng Thiên cũng vọng ra: "A..."

Tuy có huyết quan ngăn cánh nhưng cha con Thần Nam vẫn ngửi thấy mùi máu.

"Lốp cốp..."

Thanh âm này khiến ai nấy rụng rời, tựa hồ có hung thú đang gặm xương thịt.

Khí tức tàn bạo, tanh máu tràn ra.

"Ch...a... chúng ta đi thôi..." Tiểu Không Không kéo áo Thần Nam, thầm thĩ gọi, rõ ràng nó đang hoảng sợ.

Tiếng kêu gào của Hoàng Thiên nhỏ dần, chỉ còn tiếng nhai xương thịt côm cốp, càng lúc càng chói tai, quả thật khiến người ta rợn tóc gáy, bởi trong thạch quan phong ẩn một "Thiên"!

Hiện tại... lại bị hung nhân nuốt sống.

Thật ra là quái vật gì?

Tiếng kêu gào của Hoàng Thiên chỉ loáng thoáng rồi im bật, nửa thời thần sau còn mỗi tiếng nhai xương thịt.

Thần Nam lẳng lẳng lắng nghe suốt thời gian này, Tiểu Không Không tự thôi miên, hôn mê ngay.

Sau nửa thời thần, thanh âm đáng sợ lặng đi, huyết quan khổng lồ phát rakhí tức lạnh tanh, đột nhiên biến thành lạng lẽ, cả phiến không gian lạng như tờ.

Lớp đáy một huyết bị hút vào đây hoàn toàn phân giải, hóa thành một đạo hào quang mờ mờ phiêu tán, toàn bộ lớp đá đó tan biến, hình như không gian này không chấp nhận tạp chất.

Duy có huyết quan đáng sợ mà thần bí vẫn nổi trên vô tận hư không, như thể là chúa tể của thế giới này, tuy vô thanh nhưng cái thế hung uy dần lan ra.

Rồi một cỗ sức mạnh đáng sợ vô hình mà thần bí đẩy Không Không và Thần Nam khỏi phiến không gian.

Hào quang sáng rực liên tục lóe lên, bọn Thần Nam xuất hiện trước đệ nhị đạo hỗn độn môn, tuy nó vẫn mở nhưng huyết quang đã phong kín thông đạo, tựa hồ muốn vĩnh viễn phong ấn không gian và huyết quan đáng sợ trong đó.

"Cha, máu tanh quá, lại kích thích, khiến tim con đập ầm ầm, cha nuôi quái vật gì đấy, nhày nào cũng vào Thái cực đồ cho nó ăn sao?" Tiểu tử từ lúc tỉnh khỏi thôi miên, bắt đầu quần lầy Thần Nam hỏi han.

Thần Nam cốc nó: "Nói nhăng."

"Không phải sẽ kéo gần tình cảm cha con sao?" Tiểu quỷ quả khiến người ta yêu mến.

Thần Nam vô ý phát hiện được cạnh đệ nhị đạo hỗn độn môn có khắc một huyết quan, trong lòng máy động liền phá toái không gian đến trước đệ nhất đạo hỗn độn môn, quan sát kĩ liền thấy cạnh cánh cửa có khắc nhiều mộ bia và dòng suối linh động, tươi mát.

Hắn thấy mình thật sợ hãi, trên hỗn độn môn tựa hồ đề cập đến trong đó có vật gì.

Hắn mang Không Không theo, thi triển sức mạnh bản nguyên của thời không xuất hiện trước hỗn độn môn thứ ba... cạnh đó không có tiêu kí. Lại đến đệ tứ đạo môn, vẫn không có tiêu kí gì.

Hắn không ngã lòng, đến trước cửa thứ năm, lần này cả kinh, ngần ngừ hồi lâu.

Có tiêu kí! Là một nam tử mà hắn từng thấy qua.

Trên đó khắc thân ảnh của đại thần Độc Cô Bại Thiên.

Chương 414

Đệ tam giới luân hồi phục nguyên

Thần Nam kinh hãi đến cực điểm, trên đệ ngũ đạo hỗn độn môn thượng lại khách hình đại thần Độc Cô Bại Thiên, đúng là một việc thần bí không thể tin nổi.

Đệ nhất cấm kỵ đại thần trong truyền thuyết thật ra có bao nhiêu bí mật?

Trước đó không lâu hắn quay về Thái cổ đối phó với Quảng Nguyên, trong thời khắc nguy nan đến sinh tử tồn vong, thi thể đệ nhất cấm kỵ đại thần đã chết theo truyền thuyết đột ngột hạ xuống đường hầm thời không của Thái cổ chư thần, dùng "thi" chiến đánh lui Quảng Nguyên bị trọng thương. Hiện tại lại thấy hình y trong Thần ma đồ, lẽ nào phía sau đệ ngũ đạo hỗn độn môn này là thi cốt tàn khuyết của y?

Đệ nhất hỗn độn môn khắc Sinh Mệnh nguyên tuyền và thần ma mộ bi, bên trong thật sự có linh tuyền và nơi thần ma hồn an nghỉ, đệ nhị đạo khắc huyết quan, bên trong có một cỗ quan tài đáng sợ đã thanh toán được cả Hoàng Thiên.

Bức tranh thứ năm này, có phải....

Trong lòng Thần Nam vô cùng kích động, thò bàn tay run rẩy ra, đẩy vào cánh cửa hỗn độn đóng chặt.

"Có thật không?" Tiểu quỷ Không Không cũng phi thường hưng phấn, khuôn mặt căng mọng như quả táo, hàng mi dài hấp háy, cặp mắt phát sáng: "Đệ nhất đại thần trong truyền thuyết, con sẽ gặp ông ta, hắc hắc, Y Y nhất định sẽ ghen tị, hắc hắc..."

Thần Nam dụng lực đẩy cửa nhưng hỗn độn môn không hề lay động, vững chắc như cột chống trời. Hắn tăng lực, ánh sáng hỗn độn bùng lên phát ra vạn trượng quang mang, chiếu sáng hư không.

"Cha cô lên."

Thần Nam đang do dự có nên dùng toàn lực không, hoặc hủy luôn hỗn độn môn nhưng lúc đó thạch môn lại bị lay động.

"Cha, con giúp cha." Tiểu Không Không như búp bê phát ra kim quang, toàn thân sáng rực, tiểu quý thật sự khiến tất cả kinh hãi.

"Mở." Thần Nam quát vang.

Tiếng gầm âm vang vọng, hỗn độn môn dần mở ra, nó cao chừng mười trượng nhưng Thần Nam cảm giác như đẩy một ngọn núi vạn trượng, quả thật đã cật lực.

Vô tận hỗn độn quang mang rải xuống, đồng thời một cỗ khí tức thương tang xa xăm tràn ra.

Mở cánh cửa như mở một thế giới, vượt qua thời không về với Thái cổ hòng hoang, Thần Nam như cảm giác được khí tức của Thái cổ chư thần...

Hỗn độn môn không còn trở lực, Thần Nam và Không Không mở toang, hư không yên tĩnh xuất hiện trước mặt.

Nơi đây hình như là một thế giới vĩnh hằng yên lặng, hư không hôn ám, không có nửa điểm âm thanh, yên lặng đến rợn người.

Đập mắt nhìn chỉ thấy một vùng xám xịt, ấn tượng đọng lại là tang thương và cũ kỹ, tư vị buồn bã như đứng trong làn gió thu hiu hắt, thể lượng, tràn ngập một niềm ân hận khôn tả.

Thế giới xám xịt ảnh hưởng đến tình cảm con người.

"Cha, cổ quái thật, đại thần Độc Cô Bại Thiên ở đây sao?" Tiểu Không Không hiếu kỳ nhìn quanh thế giới vô biên, lạ lẫm.

Thần Nam bất động, cảm nhận tã thương tang, cảm thụ được tinh thần lạc ấn cô tịch, mát mát. Chỉ một sát na ngắn ngủi, hấn như phảng phất trải qua một thế kỉ dài đằng dặc. Hấn có cảm giác xuyên qua những gì một người khác đã trải nghiệm.

"Cha, mau xem này, hình như có bóng người." Tiểu Không Không chỉ

vào điểm tận đầu hư không rộng lớn.

Thần Nam và nó lưu lại tàn ảnh ở chỗ đứng, ảo diệt mấy lần, xuất hiện tại chính giữa vùng hư không, quả nhiên có một bóng người cao lớn, năm thườn thợt trên không.

Hắn và Không Không xông tới, cùng kêu lên: "Độc Cô..."

Nhưng lập tức ngẩn ra, bởi lúc đến gần mới phát hiện không phải người mà là một mớ tóc dài đen nhánh nổi trên không. Một cây binh khí âm đạm vô quang, không phải kiếm hay đao được y sam bao phủ cũng nổi ở đó, phối hợp cùng mái tóc tạo thành một thân ảnh cao lớn.

Lẽ nào đó là... quan tài bằng áo?

Đó đương nhiên là di vật của đại thần Độc Cô Bại Thiên, lúc trước quay về gần Thái cổ, họ đã tận mắt thấy thi thể Độc Cô Bại Thiên chìm xuống lòng đất mênh mông vào vực sâu vô tận. Lúc về thế giới hiện thực, tuy đã tìm nhưng không thấy dấu vết. "Cha, làm sao giờ? Chi bằng chúng ta lấy binh khí của Độc Cô lão đại mang ra, để nó ở đây tạm tối âm u, không phải sẽ làm mai một thân binh sao?"

Thần Nam gạt đầu, cách không hướng vào binh khí kỳ dị hút lấy, bắt quá hẳn cảm giác đang hút một ngọn núi trầm trọng, nó nặng hơn hẳn tưởng, mất rất nhiều sức mới kéo được về, hắn cảm lên vũ động.

"Ô ô..."

Tiếng rít quái dị vang lên, phảng phất như ma quỷ gào khóc, không trung dậy lên dao động kỳ dị, hư không tử tịch chợt rung lên.

Sau cùng rung bần bật, phảng phất như muốn sụp đổ.

"Cha mau dừng lại." Không Không vội kêu lên kinh hãi: "Binh khí của Độc Cô lão đại tà môn thật, không gian sắp bị phá tan rồi."

Thần Nam vội dừng tay: "Chúng ta đi." Đoạn kéo Không Không, cầm thân binh rời khỏi không gian lặng lẽ, vừa ra khỏi là hỗn độn môn đóng chặt lại.

"Cha, cánh cửa này tựa hồ bài xích chúng ta nhưng không hoàn toàn, thành ra chúng ta phải phí sức mới tiến vào được."

"Ừ, đúng như vậy." Thần Nam ngẫm nghĩ, di vật của Độc Cô Bại Thiên ở đây, chắc có liên hệ với Thần bí thanh niên ở Thần Ma lăng viên.

Rời khỏi đệ ngũ đạo hỗn độn môn, hai cha con không yên lòng nổi, càng hiếu kỳ với mấy cánh cửa còn lại, chắc đằng sau những hỗn độn môn ẩn tàng nhiều bí mật kinh nhân.

Bất quá, họ thất vọng, đệ lục, đệ thất, đệ bát, đệ cửu hỗn độn môn đều không có tiêu kí giống như cánh cửa thứ ba và thứ tư, dù họ dùng bao nhiêu lực khí cũng không thể mở được. Thậm chí định hủy hỗn độn môn rồi tiến vào nhưng cũng không xong, Thần Nam tin rằng dù không có tiêu kí nhưng trong đó còn thần bí hơn, nếu không đã không kiên cố đến vậy. Thời cơ mở vẫn chưa đến.

Hai cha con ra khỏi Thần Ma đồ, hào quang hai màu vàng, đen lóe sáng, Thái cực đồ nhập vào thân thể Thần Nam. Cả hai cùng có cảm giác như mơ, Hoàng Thiên lại bị người ta ăn thịt, dù không được tận mắt trông thấy nhưng cảm thụ còn sâu hơn chính mắt chứng kiến.

"Cha, chúng ta đi tìm gia gia! Hắc hắc, chúng ta coi như đang nằm mơ đi, những người trong quá khứ có lợi hại hơn nữa cũng đã thành lịch sử, tương lai chỉ chúng ta lợi hại nhất. Sau này Không Không con sẽ là thiên địa đệ nhị cao thủ, hậu thế sẽ coi cha là đệ nhất đại thần. Hắc hắc..."

Thấy dáng vẻ nó tính nghịch như vậy, Thần Nam bật cười.

Ngẩng lên nhìn thấy đệ tam giới trải ra mênh mang, không có nổi một ngọn cỏ, tất cả là màu đỏ sẫm, cuồng phong vù vù, nhiều ngọn núi bị phong nhả tà dị phá tan.

Gần đó, ngôi mộ khổng lồ sụp đổ không thành hình dạng gì, Thần Nam và Không Không quả quyết bay lên, lao về phía tận đầu địa vực, họ định tìm thấy Thần Chiến thật nhanh.

Thần Nam đợi thời khắc này đã lâu, trong lòng không bình tĩnh nổi.

"Cha,thử nói xem gia gia đột nhiên phát hiện mình có thêm một tôn nhi thông minh vô song, liệu có kinh ngạc không, ha ha ha..." Nó mỉm cười ranh mãnh.

ThầnNam cốc khẽ, đưa nó bay nhanh về phía trước, đệ tam giới lớn hơn nhiềuNhân gian và Thiên giới, tu vi như Thần Nam cũng phải mất hơn mười ngàyvẫn chưa đến tận đầu, tựa hồ phải vĩnh viễn phi hành như thế.

Quả làao lung chuẩn bị sẵn cho thiên giai cao thủ, một giới bình thường chỉmất một ngày là đi trọn các địa vực nhưng đệ tam giới quá lớn, gần như vô biên.

Mấy ngày liền hai cha con không hấn tay trắng, họ từng cảmứng thấy mười mấy cỗ khí tức cực mạnh, có nhân vật bị phong ấn trongnúi sâu, có hồng hoang cổ thú siêu việt. Hai người không dám chủ độngchạm vào, thậm than đệ tam giới quả nhiên không tầm thường.

Mãi đến ngày thứ mười, Thần Nam mới phát hiện một vùng hào quang sáng chói, tình trạng tìm vu vơ thay đổi.

Hai cha con hướng về vùng sáng, phát hiện nguồn gốc của dải sáng ở ngoài ngàn dặm, đủ thấy sáng đến thế nào.

Thoáng chốc đã vượt ngàn dặm, hào quang xung thiên xuyên qua mây đen, quán thông thiên địa, hình như là một quang trụ khổng lồ.

Hai chục cỗ dao động năng lượng hùng hậu tràn ra, hình như có người giao chiến.

Thần Nam và Không Không nhanh chóng đến hẳn, phát hiện có người đang tiến hành thiên giai đại chiến!

Nhữngngười này phi thường quái dị, có cực nhân cao tới ba chục trượng, có người râu dài lùn không đầy ba thước, cả tinh linh xinh đẹp tai nhọn.

Đó...là những chủng tộc mà Thần Nam từng thấy trên Nhân gian giới, tựa hồ là Tây phương chủng tộc, viễn cổ cự nhân, ả nhân trong núi,

linh trong rừng...

Không ngờ ở đệ tam giới lại thấy bóng họ, tu vi đã đạt thiên giai cảnh giới, ở Nhân gian có giàu tưởng tượng đến mấy cũng không nghĩ ra.

Ài nhân và tinh linh không nói làm gì, họ là những chủng tộc có trí tuệ, đều có thiên phú tu luyện bất phàm. Nhưng hẳn từng thấy viễn cổ cự nhân trong Thập vạn đại sơn, thú tính hơn hẳn nhân tính, tựa hồ không thích hợp tu luyện, nào ngờ tại đệ tam giới lại thấy điều "không tưởng" đó.

"Ai?" Tiếng quát lớn hơn tiếng sấm vang lên, ơng ơng trong tai.

Tiểu Không Không giận dữ đáp: "Đại nhân."

"Tiểu ma oai ở đâu ra?" Cự nhân cao ba chục trượng đang quát như một tòa núi nhỏ, mình mọc lông thú màu vàng dài mấy xích, quả là cự thú hình người, đáng sợ cùng cực.

"Hừ, đại tinh tinh người định bắt nạt trẻ con sao?" Không Không nhơn nhơn gào lên với viễn cổ cự nhân: "Không sợ người khác cười người sao?"

"Hắc hắc..."

"Ha ha..."

Bên dưới vang lên tiếng cười lạnh tanh, tựa như cười giễu viễn cổ cự nhân, lại như thấy Không Không thú vị.

Lúc hạ xuống, Thần Nam và Không Không kinh hãi, hai chục người đó thuộc các chủng tộc bất đồng. Họ tuy có hình người nhưng dùng thiên nhãn thông là thấy được bản thể, không ít người là ma thú.

Tựa hồ đều là các chủng tộc ở Nhân gian Tây phương.

Một nam tử hai đầu khô vĩ do song đầu ma lang hóa thành, có thực lực thiên giai chân chính. Bên cạnh là một nam tử cao lớn do cửu đầu xà hóa thành, thực lực cũng bất phàm, nhìn là biết tuyệt không phải thiên giai sơ cấp, mái tóc màu lục trên đầu chính là những còn độc xà

nhỏ xíu.

Thần Nam bắt giác nhú mày, hắn có liên tưởng không hay lắm khi thấy đám người này, sao lại giống như những nhân vật trong viễn cổ thần thoại ở Tây phương Nhân gian giới, như song đầu ma lang và cửu đầu yêu xà lãnhững cự hung nổi danh một thời.

Bên cạnh viễn cổ cự nhân, còn có một người lùn râu dài cầm thần phủ và một tinh linh nữ tử xinh đẹp dị thường, đó đều là những anh hùng trong sử thi.

Đều là hình mẫu trong Tây phương viễn cổ thần thoại, sao lại tụ tập hết ở đây?

Bị kéo vào, nhất định bị kéo vào.

Thần Nam quan sát bọn họ, cả nhóm lại nhìn hai cha con.

"Tiểu tử, các người là ai?" Cửu đầu hung xà ngạo mạn hỏi.

"Ta đến từ Nhân gian giới." Thần Nam không muốn xung đột với họ, những haichục thiên giai cao thủ, trừ phi hắn là thọ tinh mới hiềm sống lâu.

"Nhân gian giới? Hắc hắc, hay lắm, người từ quê cũ, bất kể Tây phương hay Đông phương, đều là Nhân gian giới." Cửu đầu xà nhếch môi, lộ ra hàm răng trắng tinh: "Nếu không phải các người đến từ Nhân gian, ta nhất định cho các người thành mĩ thực. Gần hai vạn năm không ăn món gì có mùi tinh huyết, ở đây chỉ thi thoảng mới phát hiện được cỗ thú, làm gì có thịt người tươi ngon mà ăn." Cửu đầu xà đúng là biến thái, nói ranhững lời đó vẫn trong nhân hình, nhưng đột nhiên thè ra lưỡi rắn đởlòm, nước miếng chảy ào ào, rồi thụt lại.

Người lùn râu dài cầm thần phủ vung lên chém mạnh xuống chặt đứt một đoạn lưỡi rắn khiến cửu đầu xà giận giữ nhìn y.

Quái nhân, một nhóm quái nhân!

"Sao người lại vào đệ tam giới, lẽ nào lục giới đại loạn, vì thế người chạy vào đây tránh nạn?" Song đầu ma lang hỏi.

Qualòrì lã, Thần Nam đã đoán ra đại khái, đám siêu cấp hung nhân và anh hùng trong Tây phương lịch sử này vì lục giới đại loạn mới tiến vào đây.

"Chắc vậy, lục giới cũng sắp đại loạn rồi." Hấn đáp.

KhôngKhông dẽo mỗ lúc này giả bộ hài tử thơ ngây, hỏi nơi Thần Chiến hạ lạc:"Các vị bá bá, tử tử! Tiểu tử thật quá xui xẻo, không may theo cha đếnđịa ngục hoang vu này, chả có gì vui vẻ, đúng là đáng thương. Bá bá, tử tử, các vị có nghe thấy Thần Chiến không, lúc ở Nhân gian tiểu tử có nghe người ta tán tụng ông ấy, bảo đã vào đệ tam giới, thật sự rất muổngặp."

"Thần Chiến?"

Cha con Thần Nam liền nghe thấy mùi mấy tiếng hít hơi.

"Thần Chiến ở đây lợi hại lắm sao?" Tiểu Không Không tỏ vẻ không hiểu.

Viễncổ cự nhân cất giọng như sấm bõ: "Tiểu mao hài, khi người chân chínhbước vào lĩnh vực của chúng ta sẽ biết hậu bồi tiểu tử đó đáng sợ thếnào?"

"Thật không?" Tiểu Không Không mở lớn cặp mắt sáng như sao.

Lúcđó ngay cả cửu đầu yêu xà lạnh lùng cũng lên tiếng: "Đương nhiên, yđáng sợ khôn tả, xứng đang là đệ nhất nhân lớp sau từ trận chiến Tháicổ."

"Có so đượvớì Thái cổ chư thần không?" Tiểu Không Không hỏi lẳng xệt.

"Nhất đại tân nhân hoán cự nhân!" Người lùn râu dài thờ dài: "Xứng danh nhất đại thiên kiêu! Ta thấy mình già rồi."

"A." Tiểu Không Không hoan hô.

"Tiểu tử người lai lịch thế nào?" Song đầu ma lang chột hỏi Thần

Nam.

"Tachỉ là một tu giả mới đạt đến thiên giai, đệ ngũ giới và đệ lục giới động loạn đã xâm nhập Nhân gian, ta bị bức vào đệ tam giới, chỉ có vậy thôi." Thần Nam đáp.

"Người tên gì?" Tinh linh nữ tử xinh đẹp chợt hỏi, nàng ta có mái tóc dài màu lục, toàn thân phi thường linh động, có phần phiêu dật xuất trần.

"Ta tên Thần Nam."

"Người họ Thần?" Cửu đầu xà kinh hãi kêu lên.

"Sao vậy?" Thần Nam hỏi.

"Hừ, ta hỏi tiểu quỷ này vì sao lại hỏi nơi hạ lạc của Thần Chiến, hóa ra các người là người Thần gia, trừ gia tộc biến thái đó, mọi đâu ra gia tộc nào liên tục xuất hiện thiên giai cao thủ." Song đầu ma lang cười lạnh: "Hắc hắc, hay lắm, cách đây không lâu mấy lão bất tử của Thần gia đấu với Thần Chiến nhưng đáng tiếc đã liên thủ vẫn bó tay, lần này lại nóng ruột rồi, Thần gia phải viện thủ tới, ha ha..."

"Hừ, muốn rời khỏi đây không dễ đâu?" Viễn cổ cự nhân nói lạnh tanh, tựa hồ không có hảo cảm với Thần gia.

Thần Nam không buồn giải thích nhiều, nhìn về quang trụ vươn tận mây cao, hỏi: "Đó là gì, vì sao vừa nãy các vị lại chiến đấu?"

"Đó là thông đạo rời khỏi đây, nhưng chỉ mang được một nửa số người này, chúng ta quyết chiến, nửa thắng sẽ có quyền đi, nửa thua ở lại đợi cơ hội." Tinh linh nữ tử hồi đáp.

"Rời khỏi đây rồi đi đâu?"

Người lùn râu dài nhìn Thần Nam nói: "Đương nhiên đến trung ương cổ đại lục, đây chỉ là một phần nhỏ của đệ tam giới cổ đại lục nhưng thông thiên quang đạo không thể mang nhiều thiên giai cao thủ, chúng ta đành quyết chiến chọn người. Nơi này nằm giữa các cổ đại lục, chỉ có đi qua thông thiên quang đạo là an toàn nhất, bằng không

khó mà đến được trung ương đại lục."

"Các vị đến đó làm gì?" Thần Nam có vẻ kinh ngạc.

Tinh linh nữ tử khán khá hòa thiện, nhẫn nại giải thích: "Luân hồi môn trong truyền thuyết đã được một tên điên cái thế sửa lại, hiện tại mọi cường giả đều hướng về trung ương cổ đại lục, ngay cả những cự ma, hung nhân bị phong ấn cũng không chịu yên mà định phá ấn thoát ra."

"Luân hồi môn thật ra có tác dụng gì?"

Thần Nam hỏi câu này khiến cửu đầu xà âm u cười lạnh: "Người có lắm chuyện không biết quá, lẽ nào người muốn đến đó? Hình như không có chỗ cho người."

"Ha ha..." Song đầu ma lang cười vang, tu giả do viễn cổ ma thú hóa thành hiển nhiên đồng khí liên chi.

Thần Nam đã chú ý, hai mươi thiên giai cao thủ này phân thành mấy phái, tựa hồ tinh linh, ải nhân, viễn cổ cự nhân thuộc về một phái, các chủng tộc khác như Thuyết thụ nhân hợp thành một phái.

Hắn nắm tay Không Không, bất động nhìn hai ma thú chi vương: "Ta thật sự muốn đi, chibằng các vị ma thú nhường cho một suất, được không?"

Thần Nam không muốn đối địch cùng hai chục thiên giai cao thủ, nhưng không thể tránh khỏi đấu một trận với hai viễn cổ ma thú này.

Không Không vỗ tay, vui vẻ nói: "Đúng rồi, tiểu tử cũng muốn đi xem chư thần đại chiến, những người bị kéo vào đây cũng coi là Thái cổ chúng thần, các vị nhường cho hai suất đi, để chúng tôi đến trung ương đại lục chứng kiến trận chiến huy hoàng của Thái cổ chư thần."

"Ha ha... các người thắng được hai ma thú là Dục nhân tộc chúng ta đồng ý các người thay chúng." Một điều nhân có cánh tựa hồ chỉ e tình hình không loạn, chêm vào. Yngoại trừ có cánh, tất cả đều giống con người. Chủng tộc hùng mạnh này được đồn đại rằng các thiên sứ được mô phỏng theo họ mà sáng tạo ra, nhưng dục nhân ở Nhân

gian giới đã bị tuyệt diệt, ở đây có hai kẻ, chắc thuộc hàng tổ tông.

"Thụ nhân chúng ta đồng ý."

Thần Nam bật cười.

Haima thú chi vương lại vô cùng giận giữ, sau cùng cữu đầu xà lạnh lùng nói: "Xem ra ta có khẩu phúc, vốn không muốn ăn thịt người từ quê cũ tới, hiện tại hắc hắc...". Lưỡi rắng đỏ lòm thò ra, phun nước dãi phèophèo.

"Được, mọi người đã muốn thế, đừng trách chúng ta vô tình." Song đầu ma lang cười lạnh.

Đại chiến sắp bùng nổ.

Thần Nam đẩy Không Không ra xa, quay lại đối diện với song đầu ma lang và Cữu đầu hung xà.

"Không kể sinh tử, bắt đầu đi." Hai chục thiên giai cao thủ cạnh đó đồng thời gầm lên, thanh thế quả kinh thiên động địa, đây tựa hồ là tập tục quyết chiến của họ.

Lần này Thần Nam đại chiến trước sự chứng kiến của rất nhiều thiên giai cao thủ, ở đệ tam giới cao thủ hạng này không hẳn là tuyệt đỉnh, mọi người đều gần như đạt đến.

Hắn vô cùng phấn chấn.

Đây là mảnh đất của cường giả chân chính.

"Gào..."

Song đầu ma lang hóa thành bản thể, một con sói lông xám dài cả trăm trượng ngẩng đầu hú vang, đoạn nhảy bổ vào Thần Nam.

Cữu đầu xà cũng hóa thành bản thể ngàn trượng dài như dãy núi, chín chiếc đầu như chín ngọn núi nhỏ thè ra chín chiếc lưỡi màu máu như chín đạohồng mang sắc lẹm hướng vào địch thủ.

Không ai thấy hai đánh một có gì bất công, xưa nay họ khai chiến vẫn lấy phái hệ làm giới hạn đối quyết, không tính đến nhân số.

Đệ tam giới tuy nguyên khí ít ỏi nhưng thiên giai cao thủ vẫn là thiên giai cao thủ, thanh thế vô cùng đáng sợ.

Song đầu ma lang phóng ra song hệ thiên giai cấm chú ma pháp, đầu trái tung ra "Phong nhận toái thiên" chấn nát không gian quanh Thần Nam, đầu phải dùng "Địa hải liên thiên", mặt đất đỏ sậm nứt toác, vươn ra ngàn dặm, đất đá tràn lên trời cao hóa thành từng đạo hủy diệt chi quang trùm lên Thần Nam.

Chín chiếc lưỡi sắc bén của Cửu đầu hung xà liên tục xuyên qua ma pháp năng lượng vô tận, phán tan mọi ngăn cản, tựa hồ muốn nghiền nát Thần Nam.

Hắn có lòng tin đấu một trận với hai viên cổ ma thú.

Nháy mắt, nửa thức vừa giống vừa không giống Nghịch Loạn bát thức được đẩy ra, đây là công pháp riêng của hắn nhưng chưa thấu triệt hoàn toàn, còn kém hơn so với bát thức chân chính.

Vậy cũng đủ rồi.

Một thức xuất ra khiến phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc!

Mây đen lập xuống đệ tam giới, ban đầu nặng nề đến đáng sợ, sau đó bùng nổ.

Vô tận ma pháp năng lượng công kích của Song đầu ma lang bị đánh tan, nó cũng bị hút văng đi, Cửu đầu hung xà thiếu điều bị vụn đứt mình.

Nặng lượng dao động vô hình kinh nhân bức xạ khắp nơi.

Loạichấn nhiếp này do Thần Nam cố ý đẩy ra, hắn biết không tung nổi nữa thức còn lại nên muốn dùng thủ đoạn uy hiếp khiến đối phương cố kị.

Song đầu ma lang và Cửu đầu hung xà đập vào ngọn núi phía xa, bò

lê lết dưới đất, không dám khoa trương như trước mà cẩn thận tiến đến chỗ Thần Nam.

Lần này, một loại vũ khí quan trọng, vượt khỏi dự liệu của tất cả, thay đổi hoàn toàn chiến cục, ngay cả Thần Nam cũng không ngờ.

Hắn cầm di vật của Độc Cô Bại Thiên, binh khí kỳ dị không phải kiếm hay đao, vào tay, không cảm thấy năng lượng dao động hoặc khí tức đặc dị nào.

Nhưng song đầu ma lang và Cửu đầu hung xà xông tới thì hiện trường xuất hiện uy lực hùng hồn khiến trời đất xoay chuyển, uy lực của món binh khí quả thật không thể đoán nổi, từ cự ly rất xa cũng chém rơi một chiếc đầu của ma lang và ba đầu của hung xà. Căn bản không có phong mang kích xạ, chỉ có một cỗ uy lực đột nhiên tràn ra, chém đầu hai ma thú chi vương trong vô hình.

Sát nhân vô hình!

Ai nấy đều thấy không tầm thường.

"Binh khí gì nhỉ?"

"Độc Cô."

"Rất giống Độc Cô trong truyền thuyết."

"Không sai, rất giống với Độc Cô mà Độc Cô Bại Thiên thường dùng." Song đầu ma lang và Cửu đầu hung xà liên tục rít lên, định tiếp tục hợp đầu lại hưng Thần Nam không cho chúng cơ hội.

Đương nhiên vẫn còn nhiều cao thủ quan sát, hắn không muốn làm quá đáng, thu lại Độc Cô trong truyền thuyết, nháy mắt đã phóng đại thân hình như ngọn núi, chụp lấy mình cửu đầu xà quay tít khiến núi non quanh đó đổ rạn rạt. Đoạn lấy thân rắn làm roi, đập mạnh vào ma lang.

"Bốp."

"Gào..."

Pha va đập mãnh liệt ẩn chứa thần thông của thiên giai cao thủ, hai hung thú kêu lên thảm thiết.

Từ xa nhìn lại, một cự nhân cưỡi lên lưng ma lang, dồn lực đập xuống, một tay khác quát mạnh xà tiên khiến núi non quanh đó không ngừng sụp đổ.

Đó là một trường chiến đấu chênh lệch.

Thần Nam không giết hai viên cổ ma thú tổ vương, một mình giành được thắng lợi sau cùng.

Vẫn còn tới hai chục thiên giai cao thủ đang quan sát, nếu thật sự giết hai hung thú, rất có thể sẽ dẫn tới kịch biến.

"A,cha thắng rồi." Không Không nhảy tưng tưng: "Để chúng tôi tiến vào trung ương cổ đại lực thôi, các vị không muốn quyết chiến với cha nhỉ?" Nó mở lớn cặp mắt nhìn mấy nhân vật trong Tây phương viên cổ thần thoại.

Tinh linh nữ tử mỹ lệ tỏ ra hòa thiện, lên tiếng đầu tiên: "Không cần, vốn mỗi tộc đều có một hạn định, hiện tại họ thoái lui, vừa hay thành toàn cho các ngươi." Nàng ta nhìn Không Không: "Tiểu quỷ này chưa đạt đến thiên giai, không uy hiếp đến an toàn của thông thiên quang đạo, một chỗ có thể dành cho hai người các ngươi thông hành."

"Đa tạ." Thần Nam tỏ vẻ cảm kích.

"Tỷ tỷ xinh đẹp tốt quá." Không Không nịnh nọt.

Trận chiến tiếp theo, Thần Nam không tham dự nhưng chỉ nhìn cũng phát hoảng, những người này thật sự là cường giả.

Gồm có viên cổ cự nhân, tinh linh nữ tử, và cả một Tây phương Thiên Long chiến lực siêu tuyệt!

Năm ngày sau, Thần Nam và Không Không cùng hai mươi vị thiên giai cao thủ tiến vào thông thiên quang đạo. Hào quang nóng rẫy lóe lên, họ xuyên qua với tốc độ cực hạn, chỉ nửa thời thần đã đến chính

giữa cổ đại lục trong truyền thuyết.

Vừa xuất hiện bọn Thần Nam đã cả kinh, hình như tiến vào chiến trường của các thiên giai cao thủ. Hàng loạt người đang sa vào hỗn chiến.

Ở giữa có một Thái cực đồ khổng lồ tỏa ánh chói lòa.

Chương 415

Cái thể Ma Chủ

Thái cực đồ khổng lồ sáng chói như thế, che kín tầng không chiến trường, như một đám mây sáng choang phủ khắp tinh không.

Thần Nam kinh hãi đến cực điểm, là bảo vật của Ma Chủ.

"Mặt đất mệnh mang, mặc ai chìm nổi, duy có Ma Chủ ta." Ma Chủ đọc những lời từ rất xa xưa. Vị đệ nhất ma từng chấn nhiếp Thái cổ thời đại, công lực chấn cổ thạch kim, khắp thiên địa khó có địch thủ.

Lúc y mạnh nhất, Thái cổ chư thần đều tránh vị cường giả này, dù bị coi là đã chết mà mộ phần vẫn nối liền Thiên giới và Nhân gian, chắn ngang hai giới tiên phạm. Đại khí phách này có ai sánh nổi.

Chết rồi mà ma thể bất diệt, nơi gửi thân - tử vong tuyệt địa - vẫn khiến thần tiên tránh xa, thành một trong những tuyệt địa đáng sợ nhất Thiên giới và Nhân gian, dù thần linh xúc phạm cũng bị tịch diệt.

Một trong những cường giả mạnh nhất từ xưa đến nay.

Lúc mọi người cho rằng y đã chết thì trong ma thể vĩnh hằng bất diệt còn một tia tàn linh, thông thiên động địa, tìm lại sinh cơ. Linh thức đã tan nát cũng dần ngưng tụ lại giữa trời sao, cuối cùng thành tàn hồn. Ma Chủ năm xưa quay lại cõi đời.

Vì thế dẫn tới một loạt sự kiện, y kéo mọi thiên giai cao thủ của Thiên giới và Nhân gian đến đệ tam giới, trở nên uy nhiếp thiên hạ.

Nên nhớ lúc đó y chỉ là tàn hồn, dám hành sự như vậy, đúng là khiến người ta không dám nghĩ tới đảm thức cỡ đó.

Đương nhiên trong Vô thiên chi nhật, y chứng minh cho tất cả thấy Ma Chủ vẫn là Ma Chủ, dù là tàn hồn cũng đủ uy nhiếp thiên hạ.

Nhìn thấy Thái cực đồ khiến Thần Nam liên tưởng nhiều chuyện.

"Tên điên này quả có bản lĩnh thông thiên." Người lùn râu dài nhìn Thái cực đồ trên không mà thở than.

"Ma Chủ... kẻ điên..." Tinh linh nữ tử mỹ lệ lắm bả, nhưng trong mắt lóe lên dao động khác thường, tựa hồ hơi thất thần.

Mặt đất rộng mênh mang có từng đợt hào quang năng lượng xạ ra, gầm trầm cổ khí tức hùng hồn che kín thỉnh không, đại chiến vòng ngoài vẫn tiếp tục hỗn loạn.

Trong khung cảnh pha trộn giữa mặt đất đỏ sậm, mây dày đặc cùng Thái cực đồ chực lớn, hào quang liên tục sáng rực, bão năng lượng tràn chung quanh, thiên giai cao thủ chuẩn bị đại chiến.

Bọn Thần Nam vừa xuất hiện đã khiến người khác chú ý, bảy tám bóng người nhanh chóng lao tới. Đang lúc đại chiến, đương nhiên không ai dư hơi đi tiếp đãi, bảy, tám đạo hào quang đáng sợ trực tiếp đánh tới.

Viễn cổ cự nhân đại nộ: "Vì sao lại công kích, chúng ta có ân oán sao." Bản thể vốn cao ba chục trượng, vừa nổi giận liền lớn hơn hẳn khiến kẻ tấn công lãnh đủ.

"Bớt nói nhăng đi, đã đến đây chắc chắn nhắm vào Luân hồi môn, muốn vào đó thì quyết sinh tử trước đã." Một đại hán trên không quát vang, cơ nhục nổi lên cuồn cuộn, dáng vẻ cực kỳ cương mãnh.

"Àm."

Ngoài xa liên tục lóe sáng, núi non sụp đổ, đất đá văng tứ tung, quang mang xung thiên.

Ở gần cũng là từng đạo hào quang nối nhau tung hoành, tất cả đều hỗn loạn.

Thần Nam ôm đầy nghi vấn, thật ra là chuyện gì, Luân hồi môn mà Ma Chủ muốn tu bổ đã xong, lẽ nào lại dẫn tới trường hỗn loạn giữa các thiên giai cao thủ này. Bọn họ hình như muốn vào Luân hồi môn, thế thì có gì hay ho.

"Chúng ta nghe tin mà đến, còn chưa quyết định, các người chưa hiểu gì đã tấn công ngay. Được, ta tiếp chiêu." Viễn cổ cự nhân gầm vang, hiển nhiên tính ý không lấy gì làm hòa nhã, nổi giận liên vung bàn tay như trái núi bổ tới.

Song phương động thủ, nhưng người đứng sau cũng tức thì hỗn chiến, tiếng ầm ầm vang lên liên miên bất tuyệt, dải sáng năng lượng liên tục xạ ra.

Cục diện chỉ có một từ để hình dung: Loạn.

Thần Nam mang Không Không lui đi, tạm không ý định xuất thủ. Hấn lấy làm phỉ thường kỳ quái, Thái cực đồ khổng lồ treo trên không mà không thấy Ma Chủ, vì sao trong đại chiến lại không có bóng y.

Hoàn cảnh này không thể thiếu y.

Ngoài ra hấn cũng không thấy người quen, Tây Thổ Đồ Đằng, Thái Cổ Lục Tà cũng mất bóng.

Như hấn không muốn sa vào chiến trường không được, trận đại chiến giữa hơn trăm thiên giai cao thủ này không cho phép ai đứng ngoài, rất nhanh có người nhận ra hấn, lao bổ tới.

Hấn đành tiếp chiến nhưng không đánh nhàn mà tìm cách rời đi. Một thiên yêu mình người đầu sói điên cuồng quần lấy hấn, gầm rú liên miên, đại thần thông khủng khiếp của yêu tộc liên tục xuất ra.

Thiên lang khiêu nguyệt!

Gào.

Một quang cầu khổng lồ như vàng trắng xuất hiện trên đầu thiên lang đoạn nổ tung, trùm xuống, định chấn nát hấn.

Hấn cảm ứng được tính gặm mòn linh hồn của loại năng lượng đáng sợ này, đệtam giới quả nhiên kinh hồn, cao thủ nối nhau xuất hiện.

Độc Cô được clảy ra, chém xuống phá tan bão năng lượng, đại chiến hơn trăm chiêu liên chặt thiên lang làm đôi. Hấn không thềm quan tâm

sống chết của đối phương mà đột vây đi ngay.

Nhưng hai cha con kinh hãi nhận ra, mấy chục người đang nhìn họ chăm chăm, đúng ra là nhìn Độc Cô trong tay Thần Nam, hai mắt sáng lên như lang sói.

Hồng rồi!

Thần Nam chợt nhớ ra đó là di vật của Độc Cô Bại Thiên, những người này đều sống vô số năm, đương nhiên nhận ra. Không hiểu ai kêu lên mà mười mấy thiêngiai cao thủ cũng xông vào hẳn.

Có người không để ý nhưng có người lại rất chú tâm đến môn binh khí kỳ dị này.

Thần Nam cảm giác đại sự không ổn, sức mạnh bản nguyên của thời không liên tục thi triển, nhanh chóng thoát đi, nhưng mười mấy đạo thân ảnh vẫn bám sát.

Hiện tại không thể đấu thẳng thừng, Thần Nam bay về phía nam trung ương lục địa. Nhưng mới được ngàn dặm đã thấy điểm tận đầu, phía trước toàn hào quang mờ lung, một phiến kết giới mênh mông trùm lên vùng đất màu đỏ sậm này.

Hắn phát hiện phiến kết giới tựa hồ chỉ che kín phạm vi hơn ngàn dặm của chiến trường, hắn đang bị nhốt ở trong.

Nưng kẻ truy đuổi đã tới, hắn vung Độc Cô, dụng lực bổ vào kết giới, vó định thử xem, không ngờ lại chẻ được, hắn ôm Không Không nhanh chóng thoát ra. Kết giới đóng lại ngay.

"Ta biết ngay mà." Có người trong nhóm đuổi theo tỏ vẻ tiếc nuối đoạn giận giữ: "Vật Độc Cô Bại Thiên để lại há là thần binh tầm thường, là thí thiên hung khí đó, lại phá được tầng kết giới, đáng tiếc không cướp được."

Rời khỏi kết giới rồi, Thần Nam nhìn khắp một vòng, cảm giác thấy dao động năng lượng còn đáng sợ hơn. Ngoài xa đang diễn ra đại chiến thảm liệt, hơn nữa có vẻ khí tức rất quen.

Nhanh chóng bay tới.

Một thân ảnh quen thuộc đập vào mắt hắn.

"Hắc hắc... xú tiểu tử, chúng ta lại gặp nhau."

Một nữ tử mỹ lệ vô cùng đang nằm thư thái trên chiếc ghế mây nổi lơ lửng giữa tầng không... ghế mây... hư không... cực kỳ quái dị.

Nữ tử khuynh thành khuynh quốc nhưng khí chất và biểu tình mới là ấn tượng sâu nhất, trong nét linh động ẩn chứa nét ranh mãnh.

"Tiến cảnh của ngươi không được nhanh lắm, lâu thế mới vào đệ tam giới?"

Nhưng người quen biết đều nói tu vi của Thần Nam tiến bộ thần tốc nhưng nữ tử lại bảo hắn tiến bộ quá chậm.

Không phải ai khác ngoài thân nữ Độc Cô Tiểu Huyền.

"Là... là ngươi." Thần Nam hơi biến sắc.

"Hắc hắc... có cả tiểu hài tử rồi cơ à, oa, đúng là khả ái. Ha ha ha... tiểu bắt điểm lại gần cho ta xem nào." Độc Cô Tiểu Huyền cười hăng hắc với Tiểu Không Không.

Bình thường Không Không tuy tinh nghịch nhưng lúc này lại có cảm giác rụng rời, quay đầu chạy ngay.

"Hắc hắc, tiểu quỷ chạy đâu?"

Thoáng chốc, ngọc thủ mảnh mai chụp lấy Tiểu Không Không, kéo lại. Đoạn nàng ta vuốt ve mặt nó.

"Khả ái thật, ha ha, đúng là xinh đẹp, cứ như búp bê."

"Không được, cứu mệnh, cha cứu con nào." Không Không kêu lên.

Độc Cô Tiểu Huyền càng lấy làm vui thích, vuốt ve mặt Tiểu Không Không: "Tiểu quỷ đừng kêu gào, lúc trước cha ngươi cũng thế."

"Hả, người coi cha là đồ chơi?" Tiểu Không Không giật nảy người, đoạn kêu vang lên: "Ma nữ tử tử xin tha cho đệ..." Đoạn giãy giụa định chạy đi.

"Ha ha, khả ái thật."

"Đừng à, ma nữ tử tử tha cho đệ, Không Không mới một tuổi, không nên bắt nạt con nít."

Thần Nam nhúc óc, sao lại gặp phải nàng ta, dù sao cũng là gặp người quen, hấn bật hỏi: "Sao cô lại ở đây?"

"Hắc hắc, đằng trước đang tiến hành sinh tử đại chiến, có người muốn giết Ma Chủ, ta ở đây xem có giúp gì Ma Chủ được không."

Ma Chủ! Quả nhiên Ma Chủ đang đại chiến.

Thái cực đồ của y ở trong kết giới còn người ở ngoài thật khiến người ta lầy lăm lăm. Thần Nam hỏi: "Là Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần sao?"

Độc Cô Tiểu Huyền vừa nhìn hấn cười hi hi vừa vuốt ve Không Không: "Bằng vào chúng sao giết nổi Ma Chủ. Ta vừa nhận được tin tức không hay rằng chúng đã thả một Thái cổ cự hung tại đệ tam giới ra. Đó là chỗ dựa của chúng."

"Không xong rồi, ta phải đi xem sao."

"Đi đi, ta ở đây quan sát, lúc nào cự hung đến sẽ kịp thời thông tri, lúc đó chắc sẽ có đại chiến hủy diệt."

Thần Nam mang Không Không nhanh chóng lao đi, tiểu quỷ như được đại xá, vừa đi vừa than vãn: "Nữ nhân này đáng sợ thật. Cha thật không có nghĩ khí, mặc cho bảo bối nhi tử bị bắt nạt mà làm như không thấy. Hừ."

Ngoài xa, chiến trường vô cùng khốc liệt, dao động kinh hồn tràn đi khắp nơi, tuy cách rất xa nhưng đã cảm giác được khí thế ngút trời và bắt diệt chiến ý!

"Cha, có gặp được gia gia ở đây không?"

"Có lẽ."

Huyết quang xung thiên, vô số tiếng gào hét chém giết khiến mặt đất rung lên, từng dải ma vân tràn ra.

Đại chiến thảm liệt hơn chiến trước lúc trước vô số lần.

Một thân ảnh đầm máu đứng sững giữa chiến trường, trong cơ nhốn loạn dưới chân y là mùi máu thi thể. Máu tươi nhỏ xuống ròn ròn, huyết quang từ huyết dịch những thi thể này phát ra.

Dưới chân kẻ đó có tới mùi máu thi thể, thật ra là chuyện gì.

Đó đều là thiên giai cường giả.

Thanh niên khôi vĩ đứng giữa chiến trường, nhất thời không ai dám lại gần, nửa mái tóc bạc của y đỏ lôm máu, tròng mắt lãnh liệt như lưỡi đao.

Chính thị Ma Chủ uy chấn thiên cổ.

Trong tu la chiến trường, đâu đâu cũng vang lên tiếng hét, các thiên giai cao thủ đang đại chiến!

Ma Chủ ngạo nghễ đứng giữa chiến trường, quát vang: "Thời Gian chi thần, Không Gian chi thần ra đi, đừng để người khác chết thay nữa. Hôm nay ta và các người giải quyết dứt điểm, đòi lại công đạo cho sự phụ các người."

Trừ y, Thần Nam không nhận ra ai, nhưng lúc thấy hai bóng dáng xuất hiện trước mặt Ma Chủ, hắn biết đó là Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.

Ngoài xa, hỗn chiến thảm liệt đình chỉ, thiên giai cao thủ găm ghè nhau, nhưng hướng dần vào giữa.

Họ biết trận chiến sau cùng sắp nổ ra.

"Thời gian đình chỉ!", tiếng quát vang lên, Thời Gian chi thần lạnh lùng nhìn Ma Chủ.

Quanh Ma Chủ dấy lên như sóng gợn rồi dừng lại, thiên địa yên lặng, tựa hồ trong nháy mắt tất cả đều chìm trong vĩnh hằng.

"Không gian quy hư!" Không Gian chi thần cũng quát lên. Không gian quanh Ma Chủ sụp xuống, tưởng chừng trở về nguyên thủy, hóa thành vùng đất của hắc ám hư vô tịch diệt.

"Thế này không giết nổi ta." Ma Chủ không hề bị hắc ám và vĩnh hằng trùm lên, dù thân thể dừng sống lại, hai tay ychạm rãi khoa lên, từng đạo năng lượng dao động đáng sợ lan tràn, thờikhông vang lên tiếng vỡ.

Như tiếng sấm vỡ lách cách.

Thời không quanh Ma Chủ đột nhiên vỡ tan, sát chiêu của thời gian và không gian bị cái thế pháp lực phá giải.

Đồngthời, ma diễm ngùn ngụt bốc lên, sau lưng Ma Chủ xuất hiện vạn tầng ma ảnh, từng thượng cổ hung ma dấy lên ma khí ngút trời, gầm lên điêncuồng.

"Thời Không đại thần, hôm nay ta giúp huynh thanh lí môn hộ!" Giọng Ma Chủ cực kỳ lãnh khốc, vô tượng ma uy ép xuống đệ tam giới!

"MaChủ, người chẳng qua là tàn hồn, không giết được chúng ta, hôm naychúng ta sẽ khiến người vĩnh viễn tịch diệt." Thời Gian chi thần vàKhông Gian chi thần cùng gầm lên.

"Tàn hồn cũng đủ diệt các người".Lời lẽ của Ma Chủ uy nghiêm vang khắp trung ương cổ đại lục, bá khí vàquyết ý khiến không ít thiên giai cao thủ rùng mình.

"Thời Gian nghịch lưu trăm!"

"Không Gian toái liệt trăm!"

Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần cùng xuất thủ, không hề nương tay.

Ma Chủ cũng dấy lên ma khí ngút trời, gầm lên vang động. Bá khí này quả thật khí thôn sơn hà. Trong làn ma vân cuộn cuộn, một hắc ảnh khổng lồ tụ lại, từ từ hóa hình thành chiến hồn phiêu đảng trong thiên địa.

Trùng trùng chiến hồn không ngừng ngưng tụ, Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần cùng biến sắc, cảm giác được uy hiếp cực lớn.

Từ Thái cổ đến nay, không biết bao nhiêu cường giả đã chết tại đệ tam giới, tu vi đều đạt từ thiên giai trở lên, có không ít nhân vật trong đó từng chấn nhiếp Lục đạo. Ma Chủ vừa thi triển cái thể ma công, có vô số ma hồn ập tới khiến họ hơi hoảng sợ. Ma Chủ dù không đạt được tuyệt đỉnh cũng đủ khiến người khác nể sợ. Bát phương chiến hồn tụ về! Tiếng ầm ầm vang lên. Ma Chủ phát tay, vô số chiến hồn ngưng tụ thành hắc ảnh cũng vungma trảo. Một đòn này khiến không gian tan nát, hoàn toàn hóa giải đòn công kích hủy diệt thứ hai của Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.

"Gào."

Tiếng ma khiếu khiến trung ương cổ đại lục rung động.

Ma Chủ lay dấy lên ma khí cuộn cuộn trùm lên hai vị thần.

"Giết." Hai thần cũng gầm vang, họ đã hết đường, mình không chết ắt đối phương phải chết.

Banhân ảnh đại chiến kịch liệt, trận chiến giữa thiên cổ Ma Chủ và hai vị thần nắm được thời gian và không gian chấn động thập phương, các thiên giai cao thủ quan chiến đều chìm trong cảm xúc.

"Gào."

Ma ảnh do vô số chiến hồn ngưng tụ đang nuốt cả đất trời, há miệng hút lấy hai vị thần, thoáng chốc nuốt họ vào bụng. Chợt đệ tam giới rung lên kịch liệt, phảng phất như có cự hung xuất thế, thoáng chốc dao động khủng khiếp che kín mặt đất đỏ sẫm.

Đoạn tất cả đều yên tĩnh.

Chương 416

Huyền Hoàng

Nam nhân là gì?

Ma Chủ là điển hình!

Thần Nam cảm giác như vậy.

Một người đạt được một phần của Ma Chủ, coi như kiếp sống không uổng.

Rất nam nhân.

Năm xưa, đánh khắp thiên thượng địa hạ vô địch thủ, Lục đạo xưng hùng! Dù chết đi, một tấm bia mộ cũng đủ chấn nhiếp vạn cổ! Sống lại rồi, tuy chỉ là tàn hồn nhưng vẫn hành sự theo lối lật tay thành mây, trở tay thành mưa.

Mạnh như các thiên giai cao thủ cũng bị kéo xuống đệ tam giới. Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần thống lĩnh Tây phương chư thần, là chí tôn sau thời Thái cổ cũng bị Ma Chủ đá xuống đất.

Ta thích thì làm, ai ngăn cản được? Thiên cổ vi tôn! Vạn cổ Ma Chủ.

Hơn trăm thiên giai cao thủ quan chiến, ai cũng nảy lòng kính sợ, kẻ cảnh hững ai mang lòng phản trắc, không phục cường thế năm xưa của Ma Chủ, lúc này cũng tỏ vẻ sợ hãi.

Thực lực chính là đạo lý.

Mười mấy thiên giai cao thủ bị kết liễu, huyết quang rạn vỡ, ma thể cao lớn càng lộ rõ vẻ bá tuyệt thập phương.

Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần bị Ma Chủ đánh cho kêu gào liên hồi, không thể chống nổi ma uy.

Vạn cổ bất diệt chi thể của Ma Chủ đứng trên hư không bị sức mạnh

cắm kị của thời gian và không gian vây phủ nhưng không thương tổn mấy may, áp chế hai vị thần càng lúc càng bị động, lạc bại chỉ là chuyện sớm muộn.

Thần Nam ở ngoài xa xúc động tận đáy lòng, nam nhân phải thế, gạt hết mây gió, tay cầm thiên địa, nhiếp phục thiên hạ.

"Ma chủ, người... đã khôi phục được kha khá công lực." Thời Gian chi thần tỏ vẻ gấp rút, thậm chí hơi hoảng loạn.

"Hừ." Ma Chủ lạnh giọng.

Không Gian chi thần cũng kinh hãi: "Thái cực đồ không ở trong tay đã có sức mạnh như thế, xem ra chúng ta bị lừa. Bao nhiêu năm nay người không chỉ dựa lại Luân hồi môn, mà tàn linh cũng ngưng tụ được không ít."

Ma Chủ cười lạnh: "Ta đã nói xưa nay chưa bao giờ coi các người ra gì, trusát các người chỉ là việc nhỏ xíu." Đoạn y gầm vang, ảo hóa thành một cự ma cao vạn trượng, một ngọn trảo ép hai vị tổ thần xuống...

Mặt đất màu đỏ sậm của đệ tam giới không ngừng vỡ toác, cả hai bị ma trảo đánh lún xuống sâu.

Cái thế ma uy quả thật không ai tranh phong được.

"Haha..." Đến giờ dù không địch nổi, hai vị thần cũng không thể thoái lui, họ lợi dụng sức mạnh thời không thoát khỏi lòng đất, đoạn cười điên cuồng: "Ma Chủ người tưởng hôm nay dễ dàng giết được chúng ta sao, chon người biết, hôm nay người chết chắc. Không chỉ mình chúng ta, chắc vì an ãy người cũng cảm ứng được đệ tam giới rung lên, có một cấm kị cao thủ bị phong ấn từ Thái cổ thời kỳ xuất thế. Như người hiện giờ làm sao đối phó nổi."

Hai mắt Ma Chủ ánh lên hàn quang: "Cứ đến ta xem nào! Đễ xem ta bị giết hay các người cùng trở thành sức mạnh cho Luân hồi môn, khó nói trước lắm. "

"Hắc, Ma Chủ người quá coi thường chúng ta, đừng tưởng chúng ta

thật sự sợ người." Hai vị tổ thần thay nhau quát lên.

"Thời Gian chi thi!"

"Không Gian chi trùy!"

Trong tay hai người quang mang đại thịnh, một cỗ khí tức cổ lão thương tang đáng sợ tràn ra, hai món bảo vật xuất hiện.

Ngoài xa không ít thiên giai cao thủ hít một hơi khí lạnh, là bảo vật do Thời Gian chi tâm và Không gian chi tâm của Thời Không đại thần ngưng kết thành năm xưa, uy lực quý thần mạc trắc.

Ngày đó, đại thần có thể mở đường hầm thời không đến tương lai cho Thái cổ chư thần toàn dựa vào hai bảo vật này.

Lần đầu tiên Ma Chủ tỏ vẻ vô cùng phẫn nộ: "Thời Không... huynh dạy đồ đệ hay lắm. Hôm nay tiểu đệ rửa nhục cho huynh, giúp huynh thanh lí môn hộ!" Rồi quát vang: "Hai tên vô sỉ tiểu nhân thí sự, thương cho Thời Không cả đời anh hùng, sau cùng lại hủy trong tay các người, đúng là không đáng. Chết đi."

"Tiếc là Thái cực đồ không ở đây, người chết là người." Hai vị tổ thần cười lạnh.

Họ cầm hai bảo vật giao nhau, thời không giao dung! Hủy diệt khí tức tràn vào Ma Chủ.

Trời đất sụp đổ.

Đệ tam giới chấn động, gần như sụp đổ.

Ma Chủ lộ vẻ khí thôn sơn hà, điên cuồng lao vào Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.

Cùng lúc, ngoài xa tấp của trung ương cổ đại lục truyền lại một cỗ khí tức hùng hồn, cực tốc lao tới.

Hai tổ thần cười vang, hiểu rằng Thái cổ cự hung họ đợi đã tới, hiện tại họ không còn gì phải sợ, bại cục của Ma Chủ đã định.

Hào quang lóe sáng, thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền xuất hiện tại chiến trường, kêu lớn: "Ma Chủ thúc thúc, một vị Thái cổ hung nhân đến rồi."

Thái cổ cự hung tới cực nhanh, chỉ vài hơi thở đã từ xa tới chiến trường.

Hoàng vân mênh mang che kín tinh không, vô tận sát khí tràn rộng, cảm giác choáng sợ khiến các cao thủ muốn thổ ra, cơ hồ như thi thủy màu vàng rực nhuộm khắp trời.

"Trời ơi, hóa ra là hắn."

"Sao có thể chứ, hắn vẫn còn sống."

"Cự hung đáng sợ này bị phong ấn tại đệ tam giới!"

Ngoài xa, các thiên giai cao thủ thấy sát khí vàng rực liền đoán ra ai tới, đủ thấy uy danh của cự hung cỡ nào.

"Haha... ha ha ha..." Tiếng cười điên cuồng động trời, cuộn cuộn trong đám mây vàng, một thân ảnh không ngừng biến đổi như ma quỷ, đứng sừng sững giữ tầng không.

Độc Cô Tiểu Huyền giục: "Ma Chủ thúc thúc, mau triệu hoán Thái cự đồ."

"Còn chưa được! Luân hồi môn bất ổn, không thể loạn động!"

"Ma Chủ người còn nhớ ta sao, không ngờ có ngày chúng ta gặp mặt. Ha ha..." Thân ảnh loáng lên trong làn sát khí, một cự nhân cao mườì trượng toàn thân phủ màu vàng sậm tiến ra.

"Người là Huyền Hoàng, nhớ chứ, đương nhiên nhớ." Ma Chủ và hai vị thần đình chỉ quyết chiến, đứng trên không nói: "Người sinh ra trong thiên địa huyền hoàng nhị khí, sao giờ còn mỗi hoàng sát, huyền khí đâu?"

"Huyền hoàng diễn biến, cần một là được, giờ ta bỏ huyền khí,

chuyên tu hoàng khí! Hắc, Ma Chủ, ta vĩnh viễn ghi nhớ ân tình của mấy tên các người, suýt nữa phong ấn ta đến chết tại đệ tam giới! Trong Tiểu lục đạo vốn có một đạo thuộc về tanhưng các người liên thủ bài xích, hôm nay ta phải thanh toán bằng hết."

Các thiên giai cao thủ ngoài xa cực kỳ kinh hãi, không ngờ Ma Chủ và Huyền Hoàng lại có ân oán như thế, thực lực đương nhiên phải khủng khiếp. Năm xưa y có thực lực muốn thành nhất đạo chi chủ trong Tiểu lục đạo, chắc phải là nhân vật không kém hơn những Ma Chủ, Thời Không đại thần, Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ.

Ma Chủ cười lạnh: "Để người nhập chủ Tiểu lục đạo sao được. Hắc, chúng ta chơi ván cờ thiên địa, phỏng theo đại Lục đạo, còn người làm gì, lại định mang họa gieo cho kẻ khác, làm sao chúng ta dung chứa người."

Huyền Hoàng là lão bất tử của lão bất tử, nhất thân tu vi thâm bất khả trắc mà suýt bị bọn Ma Chủ suýt nữa phong ấn đến chết tại đệ tam giới, ân oán trong lòng đương nhiên sâu đậm, bèn lạnh lùng quát: "Nói lắm vô ích, hôm nay ta và người kết liễu."

"Được, hôm nay kết liễu hết." Ma Chủ dù đối diện tam đại cao thủ mà vẫn hào khí xung thiên.

Lúc đó, sát khí vô tận trên không ngưng tụ thành một lá cờ, bay vào tay Huyền Hoàng, trải ra loạt soạt, liên tục chấn vỡ trời cao.

"Huyền Hoàng kì."

"Là Huyền Hoàng kỳ giết cả ngàn vạn người."

Ngoài xa, các thiên giai cao thủ sôi lên, tựa hồ ai cũng biết là hung kỳ đó.

"Ma Chủ thúc thúc, thu hồi Thái cực đồ về đi." Lần đầu tiên Độc Cô Tiểu Huyền tỏ vẻ lo lắng.

"Không được, Luân hồi môn mới thành, không thể bỏ uổng." Ma Chủ dứt khoát cự tuyệt.

"Haha..." Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần cười vang, thấy Ma Chủ luyện thành thiên bảo mà không thể dùng, họ lại có thánh khí của Thời Không đại thần, Thái cổ cự hung Huyền Hoàng có tuyệt thế hung kỳ ác danh vang xa, Ma Chủ chết chắc.

Đương nhiên chính thực lực của Thái cổ cự hung Huyền Hoàng mới khiến họ an tâm hơn cả, y là một trong vài nhân vật đủ tư cách đấu với Ma Chủ.

"Không công bằng, các người có thánh khí bảo vật, Ma Chủ thúc thúc lại không. Hừ, ba người định liên thủ đối phó thúc thúc, ta phải tham chiến."

Huyền Hoàng cười lạnh: "Hắc hắc, không phải nha đầu của Độc Cô gia sao, nghe nói phụ thân người xong rồi, Ma Chủ lại sắp bị diệt, chắc không còn ai chống lưng cho người nữa."

Thời Gian chi thần lạnh lùng nói: "Hà, năm xưa Độc Cô gia đã tiêu tan, còn ai sợ các người nữa."

Không Gian chi thần cũng lạnh lùng cười vang, các thiên giai cao thủ ngoài xa thì thầm bàn luận.

"Vậy, Độc Cô gia chúng ta lâm vào cảnh đó rồi sao, thật sự là A Miêu, ACầu cũng dám đến cản trở rồi nhỉ?" Từ ngoài chân trời xa tít, một vùng mây đen đen cuồn cuộn bay tới, ma khí khủng khiếp tràn ra tứ phía, thanh âm lãnh khốc cực độ truyền ra: "Thiên Ma đến đây, để ta xem A Miêu, ACầu làm thế nào cản trở được."

Mọi thiên giai cao thủ xôn xao.

Thiên Ma, quả nhiên là Thiên Ma! Con trai cả của Độc Cô Bại Thiên.

Một hắc phát thanh niên như lưỡi đao tuyệt thế xuất hiện giữa chiến trường.

"Đại ca." Độc Cô Tiểu Huyền reo lên vui mừng xen lẫn kinh ngạc.

"Hừ." Thiên Ma hừ lạnh.

"Hihi, đại ca, không cần khóc khóc mếu mếu, mọi rất nhớ huynh." Độc Cô Tiểu Huyền cười rạng rỡ: "Đại ca, mọi biết huynh vào đệ tam giới, nhưng tận hôm nay mới phát hiện hành tung, sau cùng huynh cũng tập hợp lại Thiên Ma thân được, chắc đã tìm lại được sức mạnh bị phong ấn."

"Đã khôi phục." Thiên Ma đáp lạnh lùng, bản tính y là vậy.

Y và Ma Chủ có oán nhưng phụ thân y và Ma Chủ lại là chí giao nên trong lúc này, y không hề do dự đứng về phe Ma Chủ.

Thiên Ma là con Độc Cô Bại Thiên, là đệ nhất ma sau thời Ma Chủ, y vừa đến khiến thực lực hai bên cân bằng hẳn.

"Cha..." Không Không ở ngoài chiến trường nháy mắt nhìn Thần Nam.

Thần Nam vuốt ve mặt nó, ra hiệu tránh xa mau.

Đoạn hấn lạng lẽ rút Độc Cô từ nội thiên địa ra.

Vừa bay ra đã vang lên tiếng hô kinh hãi.

Độc Cô Tiểu Huyền đến trước một bước, nói với vẻ kích động: "Đây là... đây là... xá tiểu tử ngươi tìm được ở đâu?"

"Từ Thần Ma lăng viên." Thần Nam không tiện nói ra. Lúc này cả Thiên Ma lãnh khốc vô tình cũng lộ vẻ kích động, nhìn Thần Nam chằm chằm.

Trong mắt Ma Chủ như lưỡi đao nhìn vào Thần Nam và Độc Cô.

"Đưa Độc Cô cho Ma Chủ thúc thúc." Độc Cô Tiểu Huyền biết hiện tại không phải lúc hỏi nhiều nên đề nghị, đối phương là Thái cổ cự hung Huyền Hoàng mà Ma Chủ chưa phục hồi công lực, cũng không có bảo vật bên mình, đang cần thánh khí.

Thần Nam không do dự, quăng Độc Cô tới, Ma Chủ không chối, hiện tại y đang cần một thánh khí mà Độc Cô được coi là thí thiên hung khí, thích hợp với y hơn cả.

Hiện tại phe Ma Chủ thực lực không kém hơn, Ma Chủ mà có thí thiên hung khí, đấu với Thái cổ cự hung có Huyền Hoàng kì, thắng bại khó lòng nói trước.

"Tiểu tử ngươi là." Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần lạnh lùng nhìn Thần Nam, lúc này cả hai mới chú ý đến cao thủ trẻ tuổi này. Không hiểu sao cả hai đều có dự cảm không lành.

"Ta là người thay Thời Không đại thần đến đòi mạng các ngươi." Giọng Thần Nam không cao, hết sức hòa hoãn, tiến từng bước tới.

"Xú tiểu tử ngươi..." Độc Cô Tiểu Huyền cảm giác Thần Nam quá cuồng vọng, hai người kia là những tổ thần không dễ trêu vào.

Ngoài xa, hơn trăm vị thiên giai cao thủ xông xáo, tiểu tử này lai lịch thế nào mà dám buông ra đại ngôn.

Ma Chủ cảm thí thiên hung khí, tỏ ra rất kích động, đoạn cười vang: "Haha... ha ha... không ngờ, không ngờ." Xem ra y thực tâm cao hứng lẫn kích động.

Ai nấy nghi hoặc nhìn y nhưng y chăm chú nhìn Độc Cô hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói với Độc Cô Tiểu Huyền và Thiên Ma: "Để y đối phó với Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần."

Thiên Ma nhìn Thần Nam chăm chăm, không nói gì, lùi lại ngay, Độc Cô Tiểu Huyền cũng hồ nghi nhìn y, lặng lẽ thoái lui.

Ngoài xa, các thiên giai cao thủ càng xông xáo, cảm giác vô cùng thắc mắc.

Hiện tại không có gì để nói, thực lực mới là đạo lý.

Ma Chủ cảm thí thiên hung khí lao vào Huyền Hoàng.

"Soạt, soạt." Lá cờ trong tay Huyền Hoàng trải ra phá ta từng phiến hư không, hướng lên không, gạt hết mây mù để đại chiến cùng thiên cổ Ma Chủ.

Đó là trận chiến khủng khiếp nhất từ sau thời Thái cổ.

Lúc đó Thần Nam và Thời Không nhị thần quán lấy nhau, so sánh ra, trận chiến này còn thu hút chú ý hơn trận thiên cổ đại quyết chiến trên không. Ai cũng muốn xem Thần Nam lai lịch thế nào mà dám độc chiến hai vị chí thần!

Nhưng trận chiến này quá ư quý dị khiến những người quan chiến tưởng đang nằm mơ.

Lúc bắt đầu Thời Gian chi thần tung thời gian chi thi ra, Không Gian chi thần cũng sử dụng không gian chi trùy. Xem ra cả hai không dám coi thường Thần Nam mà mang lòng cố kỵ hẳn. Nhưng hai thánh khí không có tác dụng gì với hắn, quanh mình cơ hồ là đầm lầy, sức mạnh thời gian và không gian gần như ngưng lại. Hai thánh khí khác nào cá về biển lớn, không chịu khống chế mà muốn thoát khỏi hai vị thần để bay tới với Thần Nam.

"Đây là..."

"Chuyện gì vậy?"

Các thiên giai cao thủ ngoài xa đều nghi hoặc, nhất là những người về phe hai tổ thần, cảm giác hôm nay đã hồng mắt đại sự, muốn trừ diệt Ma Chủ chắc vô cùng gian nan.

"Chết tiệt, Thời Không bảo tàng đã bị kích hoạt." Hai vị tổ thần gầm lên giận dữ, biến hẳn sắc mặt.

Thời Gian chi thi và Không Gian chi trùy hóa thành hai trái tim, định đột phá phong tỏa của họ mà đi.

Vùng không gian này đã triệt để hóa thành một đầm lầy đặc quánh, Thần Nam và hai vị thần đứng trong đó, thời gian và không gian tựa hồ bị phong tỏa. Bất quá, Thần Nam chậm rãi di động về phía hai vị tổ thần.

Ai nấy tỏ vẻ không tin nổi, hắn chậm chậm giơ quyền phải lên đâm vào mũi Thời Gian chi thần. Mọi con mắt trợn tròn xoe.

Thời Gian chi thần vội nhảy bật lên nhưng vừa di chuyển được một chút xíu thì "bịch", máu mũi đổ xuống.

Các thiên giai cao thủ không dám tin vào mắt mình, Thời Gian chi thần tựa hồ bị sức mạnh phản thời gian chế trụ.

"Bịch."

Một quyền cực chậm nhưng Không Gian chi thần bị đánh tím bầm mắt, trông như độ nhãn đại hùng miêu.

Lúc đó trên tinh không, trận thiên cổ chi chiến cũng bắt đầu, Huyền Hoàng phá thiên liệt địa, Ma Chủ uy chấn tầng không.

Chương 417

Chiến! Chiến! Chiến!

Ma vân vừa động, Lục đạo run rẩy.

Lúc này mọi chí tôn cường giả khắp Lục đạo đều cảm thấy khí tức không tầm thường, ấn ước nhận ra trong Lục đạo có việc bất thường phát sinh.

Luân hồi môn lại được lập trong đệ tam giới. Quanh Thái cực đồ, hào quang hai màu vàng, đen lấp lánh, Luân hồi môn đã xác lập, đang đi vào lúc ổn định.

Luân hồi môn thuộc về Thái cực đồ.

Ma Chủ và Huyền Hoàng cư ở mây trên không lại cuốn vào trận chiến mới, khí thế của hai vị cường giả mạnh bậc nhất Lục đạo đều thạch phá thiên kinh khiến mọi thiên giai cao thủ chấn kinh, xen lẫn ngưng đợi đại chiến triển khai.

Nhưng tạm thời họ không cảm ứng được tình hình trận chiến, bởi sát khí vàng rực ngập trời và vô tận ma khí che kín thình không.

Chúng nhân cảm nhận được uy lực vô cùng vô tận, dù là thiên giai cao thủ cũng không khỏi rùng mình, phảng phất như có hai siêu cấp hồng hoang cự thú đang hủy diệt thiên địa, khí tức đáng sợ mà trầm trọng khiến tất cả nín thở.

Dù dùng thiên nhãn thông cũng không xuyên qua được dải năng lượng hỗn loạn, không ai dám đến gần chiến trường trên cao quan chiến mà đành tạm thời chờ đợi kết quả đại chiến.

Hai người đang đấu với nhau thân phận quá cao, lực phá hoại và hủy diệt đều thuộc hàng hiếm có trong Lục đạo, không ai muốn vô duyên vô cớ thành vật tế thần.

Trận chiến bên dưới lại vô cùng đặc dị, hấp dẫn ánh mắt mọi người. Tạm thời không thấy trận chiến giữa Ma Chủ và Huyền Hoàng nên ai

cũng chú thậ vào đại chiến giữa Thần Nam với hai vị tổ thần.

Chỉ thấy động tác của Thần Nam cực chậm, còn chậm hơn cả những lão nhân lưng còng tóc bạc nhưng vẫn đánh trúng các bộ vị yếu hại của hai vị thần một cách cực kỳ chuẩn xác.

Thời Gian chi thần chảy máu mũi ròng ròng, Không Gian chi thần lại bị đánh bầm mắt như đại hùng miêu, cả hai mắt đều tím đen, sưng vù lên.

Hai vị thần tưởng chừng phun lửa ra mắt, họ là Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần, những người nắm được sức mạnh thời không, nhưng hiện tại bị phản lại, tựa hồ vĩnh viễn bị nhốt trong thời không lao lung này, trở thành mục tiêu đùa cợt của Thần Nam.

Tình cảnh khiến mọi người đều lúng túng, đường đường là đại cường giả trong Tây phương chư thần, hiệu xưng sủng nhi của sức mạnh thời không, được các thiên giai cao thủ cao thủ xếp lên nhóm tuyệt đỉnh lại bị một hậu bối tiểu tử đánh đấm mất hết mặt mũi. Ngoài xa, các thiên giai cao thủ trợn trừng mắt.

Thời gian chi tâm và Không gian chi tâm nhanh chóng hoàn toàn thoát khỏi, tựa hồ muốn tẩy hết những ấn kí họ lưu trên đó.

Hai vị thần biết không thể tiếp diễn, bằng không mất mặt là chuyện nhỏ, đáng sợ là có thể dẫn tới hậu quả vô cùng đáng sợ.

Cả hai phun ra một ngụm tinh huyết, bao gồm tinh hoa bản mệnh nguyên khí - thời gian mệnh nguyên và không gian mệnh nguyên!

Ha ngụm mệnh nguyên phun lên Thời gian chi tâm và Không gian chi tâm khiến tốc độ quay động của hai thánh vật chậm hẳn, lại có xu hướng ẫn vào mình họ.

"Phụt."

"Phụt."

Hai người lại phun ra tinh huyết, hai trái tim lấp lánh mở hẳn đi, gần như bị trói buộc.

Chúng nhân ngoài xa không tin nổi, hai người là tổ thần nổi danh, cũng là đệ tử ruột của Thời Không đại thần, dám đấu với Ma Chủ bị trọng thương mà hiện tại thổ huyết. Ai nấy chưa hiểu, cho rằng do ẩu đá với Thần Nam mà ra.

Quả là một chuyện cười ngàn đời.

Đường đường hai vị tổ thần lại bị một hậu bối thanh niên đánh đập!

Hai trái tim bị lưỡng thần liên tục phun ra ba ngụm bả mệnh nguyên khí tạm thời áp chế hoàn toàn nhập vào thân thể họ khiến họ động đậy được, nhưng cũng như Thần Nam, động tác chậm tựa hồ đang ở trong đầm lầy.

Vùng không gian này đã bị cấm cố, ba người đều biết sức mạnh của thời không, hiện tại tạm thời động đậy được, liền đấu sinh tử ngay.

Tốc độ chậm lại khiến quyền chưởng không còn tí cương mãnh nào, cũng không có lực phá hoại đáng sợ.

Ba người chậm rãi như đang vẽ tranh, các thiên giai cao thủ nhìn thấy lại nhìn nhau, hồi lâu sau mới biết đó là không gian vĩnh hằng cấm cố, không phải người tinh thông sức mạnh thời không mà tiến vào, nhất định chế ở trong đó.

Tiết tấu chậm nhưng đại chiến lại hung hiểm cực điểm.

Tuỳ một đấu hai những Thần Nam khiến hai vị tổ thần phát cuồng, bình thường họ là "ma pháp sư", chưa bao giờ cận chiến với người ta, đều từ xa dùng thời không đại thần thông. Hiện tại, hai ma pháp sư cực kỳ hùng mạnh phải bỏ đi loại ma pháp sở trường nhất và một chiến sĩ thiện chiến cự ly gần, ai chiếm tiện nghi đã quá rõ.

Đây là lấy sở đoản chọi sở trường.

Thần Nam "chậm rãi" tránh thoát một quyền của Thời Gian chi thần rồi từ từ đá ra chân phải ra, bàn chân tổng lên xéo đối phương.

Thời Gian chi thần chảy nước mắt, rõ ràng là một cước cực chậm

nhưng lão không tránh được, bởi động tác bản thân cũng chậm như thế, tuy tránh được chỗ yếu hại nhưng không xảo diệu như đối phương thành ra lãnh đòn. Lão vừa nghiêng đi, thì bàn chân của đối phương đá ngay lên mông.

"Bịch."

Đối với một tổ thần hùng mạnh, như thế đúng là sỉ nhục khủng khiếp nhất.

"A a a..." Thời Gian chi thần gầm lên phẫn hận.

Không Gian chi thần cũng không khá hơn, lão là không gian ma pháp tổ thần chứ không phải chiến sĩ thiện nghệ cận chiến, hiện tại bị đánh đến nơi đến chốn.

"Bốp." Lại tiếng cườc đá ra, tuy chậm cực điểm nhưng lão không tránh hết được đã bị trúng chiêu, sắc mặt nhợt nhạt hẳn đoạn gào lên âm thanh không phải tiếng người: "Grào..."

Các thiên giai cao thủ ngoài xa toát mồ hôi lạnh, trường chiến đấu này quá quái dị. Hai tổ thần thuộc hàng tuyệt đỉnh trong hàng ngũ thiên giai lại... bị đánh không ra hình dạng gì thế này.

Trên không trung, thiên cổ Ma Chủ và Huyền Hoàng đang đại chiến, phát ra khí tức đáng sợ cực điểm. Trận chiến kịch liệt nhất từ Thái cổ đến nay, ngay cả thiên giai cao thủ tạm thời không nhìn rõ, còn trận chiến quái dị bên dưới lại hấp dẫn họ.

"Bịch."

"Á...."

"Ầm."

"A....."

Hai thần lần lần trúng chiêu, toàn là độc chiêu, lại lãnh thêm mấy cườc, mặt mũi cả hai xanh lét.

Đồng thời, Phiêu phiêu quyền xuất ra khiến hai vị thần tóa hoa cà hoa cải, mặt mũi tím bầm, máu chảy tơi bời, nhếch nhác cực điểm.

Các thiên giai cao thủ sừng sốt, đó là trận chiến giữa các tổ thần tuyệt đỉnh sao? Sao giống cảnh lưu manh đánh nhau đến thế, không có tí phong phạm cao thủ đại chiến nào.

Yên lặng như tờ một chốc đoạn vang lên tiếng cười. Thời Gian chi thần bị Thần Nam cười như cười ngựa đoạn đạp Không Gian chi thần ngã xuống.

Bị cấm cố trong vịnh hằng không gian nội, mọi pháp thuật đều vô dụng do thời không bị phong tỏa! Lối đánh "trâu bò" là hợp nhất.

Hai vị tổ thần đáng thương bị Thần Nam quăng xuống đất, liên tục đá ra. Đương nhiên, lối xuất cước này chỉ thoáng chốc lại dừng nhưng vậy cũng đủ rồi.

Trong không gian ngưng kết này, không thể dùng sức mạnh cự chạn để hủy diệt lưỡng thần, nhưng lực sát thương của lối đá kích tinh thần này cũng không kém.

Hai vị thần gần như suy sụp, họ chưa bao giờ chịu nhục thế này, có nằm mơ cũng không nghĩ rằng trước mặt bàn dân thiên hạ lại bị một hậu bối tiểu tử đánh đập theo kiểu lưu manh. Cả hai cơ hồ phát điên, thật muốn tự sát cho rảnh chuyện.

"Ha ha..." Thần nữ Độc Cô Tiểu Huyền ngoài xa cười vang, không quên vuốt ve khuôn mặt nuột nà đang nhăn nhó của Tiểu Không Không.

Nghiêm túc như Thiên Ma cũng khởi lộ ra nụ cười, nhưng y nhanh chóng nghiêm nghị lại.

Các thiên giai cao thủ đều không biết nên khóc hay cười.

Hai tổ thần bị một tiểu tử dân cho no đòn, máu mũi đổ tràn, cực kỳ khó coi, quả thật là việc cực kỳ khó tin.

Hai vị thần thật sự muốn bật khóc.

Cùng lúc, trên cao vang lên thanh âm uy nghiêm của Huyền Hoàng: "Những người cùng Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần phải kháng Ma Chủ đả ròi, họ gặp nguy sao không tương trợ, lẽ nào các người sợ Ma Chủ mạnh lên. Hừ, có ta ở đây, Ma Chủ tất vong."

Đồng thời, trên không mây gió tan tác, một lá Huyền Hoàng đại kỳ bay phần phật ở chính giữa, phát ra vô tận sát khí. Độc Cô cũng nổi trên không, hoàn toàn không có hào quang phát ra. Hai thánh khí giữ vùng vùng thiên địa, bằng không phiến không gian này đã tan nát.

Hai thân ảnh cao lớn còn nhanh hơn quang tốc, thời gian và không gian không thể giữ được họ, vùng không gian bị thánh khí giữ vững rung lên, từng đạo sức mạnh hủy diệt ào ào tràn rạtám hướng.

Nếu không có Huyền Hoàng kỳ và Độc Cô giữ vùng không gian ổn định, e rằng trung ương đại lục cũng rung chuyển.

Đương nhiên cả hai thánh khí đồng thời là sát phạt hung binh, liên tục xạ ra hủy diệt chi quang vào hai thân ảnh.

Trận chiến vô cùng hung hiểm khiến không ít thiên giai cao thủ bên dưới lạnh người.

Huyền Hoàng quả thật có thể đấu tay đôi với Ma Chủ, nhớ lại lời y nói vừn này, không ít người không ngồi yên nổi, lao vào trong trường định cứu Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.

Thiên Ma hú vang, tung một quyền vào một thiên giai cao thủ, hất đối thủ bay xa.

"Thiên Ma ở đây, ai muốn cứu Không Gian chi thần và Thời Gian chi thần phải qua ải của ta trước."

Các thiên giai cao thủ quan chiến nháo nhào.

Những người thuộc phe Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần gào lên: "Xông lên! Cứu hai vị tổ thần, chẳng qua hai vị lão nhân không may bị tiểu tử khắc chế, cứu họ ra rồi để người khác đối phó với tiểu tử, chiến cục sẽ đảo chiều ngay."

Hỗn chiến bắt đầu.

"Lên."

"Giết."

"Thịt tiểu tử này đi."

...

Tình huống phi thường bất lợi!

Mặc cho Độc Cô Tiểu Huyền và Thiên Ma tiến lên ngăn cản được bảy, tám người, nhưng còn nhiều người vẫn lao lên.

Những người thuộc phe Ma Chủ trước đây ngần ngừ, họ hoài nghi thực lực của thiên cổ thần ma, sợ mình đứng sai phía, bởi vừa nãy Huyền Hoàng nói rất tự tin.

"Xem ra Thiên Ma ta trầm tịch quá lâu, đến nỗi người ta quên mất rồi. Gào..." Thiên Ma gầm lên, thân thể như gân đồng xương sắt, đẩy ra ma khí ngùn ngụt vào đối thủ.

Huyết vũ phụt ra, y... quả nhiên xông tới, trực tiếp chấn tan một thiên giai cao thủ, đoạn ma tướng khổng lồ ảo hóa trước mặt, há miệng nuốt luôn linh hồn của cao thủ đó.

Thủ đoạn lạnh gáy này cùng thực lực kinh hồn khiến không ít thiên giai cao thủ biến sắc.

Độc Cô Tiểu Huyền lưu lại tàn ảnh trên không, nàng ta không tàn nhẫn như Thiên Ma nhưng thủ đoạn cũng phi thường cao siêu, vừa tham chiến đã phong ấn một thiên giai cao thủ khiến rớt từ trên không xuống.

Nhưng Thiên Ma lại cười lạnh, tổng tiến cao thủ đó đi gặp Diêm vương luôn, ảo hóa ra ma tướng, lao tới nuốt sống.

"Cứu Thời Gian và Không Gian tổ thần, chúng ta hết cách rồi."

"Giết."

Phái hệ của hai vị thần liên tục cổ động, chiến trường trở nên hỗn loạn. Trận chiến thảm liệt lại bắt đầu.

"Ha ha..."

Huyền Hoàng đứng trên không cười vang, y khoa lá cờ thành những tiếng lậtphật không ngừng, tức thì khiến Ma Chủ không còn chỗ đứng, dù xuất hiện ở đâu cũng thấy không gian sập xuống.

Không hổ là Thái cổ cự hung do thiên địa huyền hoàng nhị khí sinh thành, ngày sinh ra đã có bất diệt chi thể, cộng thêm tu luyện vô số năm tháng, hiện tại khắp vòm trời rất ít người áp chế nổi.

Ma Chủ gầm rú chấn động đệ tam giới, thí thiên hung khí trong tay bùng lên hào quang vô cùng rực rỡ, phá tan huyền hoàng sát khí, lao về phía đối thủ, đồng thời vô số chiến hồn cổ xưa tụ tập bên mình gầm lên, chấn tan không ít sát khí vàng rực. Ma Chủ xuyên qua trùng trùng không gian tan tành, lao đến trước mặt Huyền Hoàng.

Binh khí bổ xuống, "choang" một tiếng, chém trúng Huyền Hoàng kì.

Thiên địa tưởng như bị hủy diệt, mặt đất nứt toác, lan ra ngàn dặm, thỉnh không cũng vỡ tan rồi hủy diệt.

Đó là thực lực của Huyền Hoàng và Ma Chủ, trong lúc sơ ý phát ra sức mạnh hủy diệt, suýt nữa phá tan diện tích mấy ngàn dặm.

Thấy Huyền Hoàng và Ma Chủ đại chiến sinh tử, các thiên giai cao thủ phía dưới cũng hỗn chiến.

Thiên địa hỗn loạn.

Thiên Ma tuy dũng, Độc Cô Tiểu Huyền tuy trí, nhưng trong đại hỗn chiến cũng không thể nắm được tất cả.

Đó là trận hỗn chiến của hơn trăm thiên giai cao thủ.

Bên cạnh chiến trường, búp bê Tiểu Không Không đột nhiên kêu vang: "Các người... không được qua đây. Ta rất lợi hại."

Ba vị thiên giai cao thủ thuộc phe Thời Gian chi thần và Không Gian chithần lao về phía nó, định bắt lấy buộc Thần Nam thả hai vị tổ thần đang bị hấn đánh đập.

Tiểu quỷ cuống lên.

Nó mới một tuổi nhưng tâm trí thành thục "quá mức", đúng là một tiểu nhân tinh, đương nhiên biết đối phương muốn gì. Nó không muốn thành gánh nặng cho cha nên quay người định bỏ chạy.

"Ha ha..." Ba vị thiên giai cao thủ cười vang, chia thành ba hướng nhanh chóng vây tiểu quỷ vào giữa.

"Tật thật sự rất lợi hại, các người dám lên, đừng trách ta không khách khí." Tiểu Không Không nắm chặt hai tay, đôi mắt sáng rực tỏ vẻ bất an.

"Tiểu tử, ngoan ngoãn lại đây." Một người vung tay chớp tới.

Nhưng lúc đó từ chân trời vang lên tiếng ma khiêu, dao động đáng sợ khiến cả ba cao thủ biến sắc.

Tiếng ma khiêu xuyên vào óc, người đó quả nhiên lao đến chỗ họ.

Đó tuyệt đối là một nhân vật đáng sợ đến cực điểm.

Một thác phát thanh niên trong mắt như lãnh điện, mái tóc rối bời tung bay, cước đạp ma vân bay tới. Khí thế của y như núi non, phảng phất là bậc chúa tể khiến người khác ngưỡng vọng, thoáng chốc đã bay đến nơi.

Thấy Huyền Hoàng và Ma Chủ đại chiến, sắc mặt y vẫn trơ trơ, lạnh lùng quát: "Vạn Cổ Giai Không."

Bốn chữ quát lên khiến phong vân biến hoá, thiên địa thất sắc, dao động năng lượng không thể tưởng tượng nổi tràn ra.

Ba thiên giai cao thủ chưa hiểu mô tê gì đã thấy thân thể nhanh chóng co lại thành hài đồng.

"A..." Ba người cùng kêu lên kinh hãi.

Thanh niên cao thủ thần bí lạnh lùng liếc nhìn ba người, rồi không thèm nhìn thêm lần nữa mà lao vào chiến trường hỗn loạn.

Chương 418

Chín lần chết

Hắc phát thanh niên vừa xuất hiện, biến ngay ba vị thiên giai cao thủ thành hài đồng, tuyệt chiêu Vạn Cổ Giai Không xứng danh quỷ thần mạc trắc, kinh thế đại thần thông!

Toàn thân y đậm đặc ma tính, hình như không quan tâm đến chuyện gì, không nhìn ba kẻ bại trận lần nào nữa mà lao tới phía trước.

Không Không trợn trừng mắt, sáng lên như ánh sao, thanh niên lãnh khốc này khiến nó rúng động, thoáng sau mới tỉnh ngộ: "Cái... cái gì.. Vạn Cổ Giai Không. Hình như là... đại thần thông của gia gia.Ồ, đừng đi."

Nhưng tốc độ của hắc phát thanh niên quá nhanh, thoáng chốc đã lẫn và chiến trường hỗn loạn.

Vẻ mặt Không Không vô cùng kích động, lẩm bẩm: "Đợi vậy." Rồi quay lại, bật cười nhìn ba thiên giai cao thủ đang kinh hãi xen lẫn phần nộ trên không.

Ba người lúc này chỉ chừng bảy, tám tuổi, vẻ mặt hoảng sợ cùng cực, thiên giai tu vi bị hủy, miễn cưỡng vẫn phi hành được nhưng không đối phó nổi một thần linh thông thường.

Không Không nhìn ba "đại hài tử", cười hăng hắc đầy xấu xa, mắt ánh lên vẻ ranh mãnh, haitay bẻ răng rắc liên tục, như cao thủ đang chuẩn bị giã gân giã cốt, "Hắc hắc, không phải các người muốn bắt ta sao. Được, Không Không tưng chiến, cùng tam đại cao thủ quyết phân cao thấp."

Vù một tiếng, tiểu bát điểm lao tới, quát lớn: "Ta đánh, đánh, đánh..."

Tuy lời lẽ hung hãn nhưng còn ngọng lú lồ, đương nhiên chiêu thức xuất thủ lại không mềm mại tí nào.

"Bịch."

"A... tiểu quỷ người..."

"Cốp."

"Ái chà... tiểu quỷ người dám sao?"

"Chát."

"Tên nhóc dám..."

KhôngKhông chẳng buồn quan tâm đến chiêu thức, học cách Thần Nam đối phó với Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần, đánh đấm loạn xạ. Đôi tiểuquyền đầu vận lực đấm liên tục lên mình ba thiên giai cao thủ.

Đángthương cho ba người, bị tiểu quỷ đánh cho thất điên bát đảo, liên tụcmáng chửi nhưng đành bó tay, tuy thân thể họ cao hơn tiểu tử một tuổiKhông Không nhưng tu vi kém xa.

Quả là đại sĩ nhục, ba người thật muốn thổ huyết, nằm mơ cũng không ngờ có ngày bị một tiểu quỷ ranh mãnh dần cho no đòn.

Tiểuquỷ quả nhiên lắm trò, tuy không xuất sát thủ nhưng thủ đoạn khiếnngười ta không chịu nổi, chỉ nửa khắc ngắn ngủi, cả ba bị đánh u đầu.

KhôngKhông đùa đến cao hứng, ba thiên giai cao thủ phần hận nghiên răng kèn kẹt. Tiểu quỷ quá xấu xa, chụp được ai là giữ rịt, gõ mạnh lên tránkhiến họ đau đến nổi chảy đầy nước mắt mới dừng tay mới đối phó ngườiikhác.

"Tiểu quỷ!"

"Tiểu thí hài!"

...

Quả thật mất mặt, đườngđường thiên giai cao thủ lại bị một tiểu mao hài đánh cho chảy nướcmắt, khiến họ muốn đập đầu vào tường tự

sát.

Lúc này tuyệt thế cự hung Huyền Hoàng và Ma Chủ đang đại chiến kịch liệt, dù họ đã dùng thánh khí giữ vững tầng không nhưng dao động phát ra vẫn vô cùng đáng sợ.

Trận chiến giữa hai người đến hồi kịch liệt, không còn thấy thân ảnh họ mà chỉ thấy Huyền Hoàng kỳ và thí thiên hung khí Độc Cô gia phong, hai người tựa hồ đang thi triển đại thần thông khác, bất chấp tất cả hủy diệt đối phương.

Trên tầng không bị phong tỏa cũng sôi lên.

Trận chiến quyết tử này nếu không có đột biến chắc chắn chỉ còn một trong hai người Huyền Hoàng hoặc Ma Chủ sống sót.

...

Hắc phát thanh niên không phát ra khí tức nhưng uy lực vô hình rải khắp chiến trường khiến các thiên giai cao thủ phải liếc nhìn.

"Người là ai? Mau lui lại, không được thừa nước đục thả câu." Một vị thiên gia cao thủ chặn trước mặt hắc phát thanh niên bỏ ra một chưởng.

Mắt hắc phát thanh niên xẹt ra lãnh mang, phát tay phải, một cảnh tượng đáng sợ diễn ra, không rõ là ảo ảnh hay ma thân chân thật.

Một bàn tay khổng lồ phủ kín lông đen hợp cùng bàn tay thanh niên phát tới, đáng sợ như thú trảo.

"Soạt."

Thú trảo xé toang một cánh tay của vị cao thủ kia đoạn xén thân thể đối phương làm đôi, huyết thủy phun trào, khắp nơi bốc lên mùi máu tanh.

Một đạo hồn ảnh bay ra, hắc phát thanh niên không đuổi tận giết tuyệt, cũng không dùng đại thần thông diệt hồn phách đối phương. Thú trảo biến mất, thanh niên tiếp tục lao tới, tựa như chưa từng có ý động

thủ.

Không ít người cạnh đó quan sát được tất cả, trong lòng vô cùng kinh hãi, giết thiên giai cao thủ không đáng kể gì nhưng hắc phát thanh niên ẩn ước phát ra khí thế duy ngã độc tôn, coi thường tất cả, kể cả cường địch, không gì ngăn cản nổi.

Hiện tại ai cũng hiểu rằng y không phải tầm thường, không thể đối địch hoặc ngăn cản nổi.

Thành ra họ đều lạng lẽ lui lại, nhường đường cho hắc phát thanh niên.

Hắc phát thanh niên lạng lẽ lao thẳng đến chỗ Thần Nam, lần này không ai công kích mà y chủ động xuất thủ, đối tượng là các thiên giai cao thủ thuộc phe Thời Không nhị thần. Lúc này họ đang điên cuồng tiến công không gian bị cấm cố để cứu hai vị tổ thần ra.

Một đạo ma quang khủng khiếp như nguồn gốc hủy diệt từ cửu u địa vực nhưng chóng che kín hai thiên giai cao thủ, hai tiếng kêu thê thảm vang lên, thân thể hai người tan nát, hồn phách bỏ chạy về phía xa, tiếp tục tụ hợp thể.

Khung cảnh quá kinh hồn khiến không ai muốn đối đầu với hắc phát thanh niên. Các thiên giai cao thủ cạnh đó không hiểu sao đều thấy người này có sức mạnh khủng khiếp, không thể chạm vào được.

Hai thiên giai cao thủ tụ hợp thân thể xong đều lộ vẻ hoảng sợ, nhưng một người sau cùng vẫn xông tới, tựa hồ y thuộc phái hệ của hai vị tổ thần bị vây khốn.

Vẫn không có âm thanh nào vang lên. Chỉ có bàn tay lãnh khốc vô tình và thú trảo khổng lồ đột ngột ảo hóa ra, chụp lấy mình thiên giai cao thủ. Huyết quang bùng lên, người đó lại bị nát xác, hồn phách bị thú trảo phát ra ma quang vây kín, luyện hóa thành mây khói. Rồi từ từ tan đi...

Kết quả đáng sợ là...

Tất cả đều diễn ra trong tình huống cực kỳ bình tĩnh, không bùng nổ

khí tức chủ thiên diệt địa hay tiếng nổ trời đất sụp đổ nhưng là tử vong sát lục tuyệt đối, khiến người khác cảm thấy bị chấn nhiếp bởi sức mạnh đáng sợ ẩn sâu trong đó.

Ngoài xa, Độc Cô Tiểu Huyền thấy hắc phát thanh niên, hai mắt ánh lên vẻ kinh hãi, Thiên Ma cười lạnh hai tiếng, tựa hồ mọi thứ tất nhiên phải thế, lại như chào hỏi người quen.

Nhân vật đáng sợ mới tới đứng ngoài không gian cấm cố, lạnh lùng nhìn các thiên giai cao thủ định xông lên, vô hình trung phá ra uy lực chấn nhiếp lòng người.

Yên lặng chốc lát nhưng khiến chín vị thiên giai cao thủ đang lao tới cực kỳ khó chịu. Một người lại chấn trụ được ngàn ấy cao thủ khiến họ bị chạm tự ái.

Sau cùng, tất cả nhìn nhau, cùng xông lên.

Hắc phát thanh niên vẫn lạnh tanh nhưng hai tay khua lên theo quỹ tích thành bí mạch trắc, dao động kinh hồn dấy lên, toàn bộ chín thiên giai cao thủ bị vây lại.

Bằng bản năng họ biết đại sự không xong, toàn lực chống lại.

Ma quang âm u bay ra, hắc phát thanh niên bị chấn bay đi, chín cao thủ chưa kịp hành động nhưng ai cũng kinh hãi, mỗi người mất đi mấy ngàn năm công lực.

Họ đều là những siêu cấp cao thủ, mấy ngàn năm tu vi không có gì quá to tát nhưng có người trước đó đạt được ngàn ấy năm tu luyện của họ, quả thật đáng sợ.

Cả chín người đều lộ sát cơ, đồng thời quát vang: "Cùng lên giết hắn đi."

Hắc phát thanh niên sau cùng cũng chịu lên tiếng: "Nếu ra tay, kẻ lên đầu tất bị hủy diệt." Nói đoạn, y không cho chín người cơ hội, lạnh lùng quát: "Vạn Cổ Giai Không."

Thân thể y phát ra ma khí xung thiên, hủy diệt khí tức lan ra, thậm chí

lan đến cả trận chiến giữa Huyền Hoàng và Ma Chủ.

Người đi đầu bị ma quang nuốt trọn, ai nấy thấy người đó từ trung niên biến thành thanh niên rồi hài đồng, cuối cùng hoàn toàn biến mất! Triệt để "thành không"!

Tám người còn lại kêu lên, lùi ngay lập tức, không ai muốn lên đầu, tất cả bị phân hóa.

Hắc phát thanh niên khiến họ rúng động.

"Phụ thân....."

Thần Nam bị cấm cố trong không gian, kêu lên kích động, hấn đã nhìn ra, ma tính Thần Chiến xuất hiện.

Ba năm rồi, hấn không biết vì sao ma tính mà thần tính Thần Chiến không dung hợp. Ánh mắt lạnh lùng của ma tính Thần Chiến tựa hồ xuất hiện một tia ấm áp nhưng nhanh chóng tan ngay, khẽ gật đầu.

Hai mắt Thần Nam ướt, đồng thời trong lòng kinh ngạc. Đó là ma tính Thần Chiến, vốn lãnh khốc vô tình, gặp nhau lần trước chỉ thấy nguyên thủy thú tính, hiện tại tuy vẫn lạnh lùng vô cùng, nhưng đã hơn trước nhiều.

Hấn biết ma tính Thần Chiến không có kí ức về tình thân, biểu hiện như vậy đã hiếm có, hoặc ông ta đã giác ngộ được gì đó.

Ma tính Thần Chiến đứng ngoài không gian cấm cố, lạnh lùng nhìn trường hồn chiến phía xa, vô hình uy lực đáng sợ phát ra khiến các địch thủ không dám khinh cử vọng động.

Lúc đó trong không gian bị cấm cố phát sinh biến hóa kinh nhân, Thời gian chi thị và Không gian chi trụ từ thể nội hai vị tổ thần, không chịu áp chế nữa mà bay ra, phân biệt hóa thành Thời gian và Không gian chi tâm. Hào quang sáng chói nhập vào thân thể Thần Nam khiến phiến không gian càng yên lặng vĩnh hằng.

Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần lộ ra thần sắc hoảng sợ, họ vẫn không thể động đậy mà Thần Nam nhanh chóng được tự do.

Thời gian và Không gian chi tâm, đồng thời cả Thời Không bảo tàng dung hợp lại, khiến Thần Nam ảo hóa ra hào quang xung thiên, uy lực cường thịnh cực điểm nhanh chóng che khắp bốn phương tám hướng.

Trong lúc bất ngờ, Thần Nam thấy một lão nhân tóc bạc hiện hóa trong lòng, muốn hắt búa cừu thay. Hắn không hề do dự, xuất ra sức mạnh hủy diệt trùm lên hai vị thần.

"A..." Hai vị thần đồng thời kêu lên.

Huyền Hoàng trên không kinh ngạc, lá cờ trong tay không ngừng rung lên phản phật. Hoảng quang rợp trời đổ xuống, che chở hai vị thần vào trong, đoạn kinh hãi hô lên: "Sức mạnh thời không. Hừ."

Hai mắt ma tính Thần Chiến loé lên lãnh mang, không nói năng gì tung quyền đánh vào hoàng quang. Khí tức hùng hồn nghịch không bay lên, ma khí vô tận cương mãnh cực điểm. Hoàng quang cơ hồ bị đánh tan.

Huyền Hoàng cả kinh, không ngờ bên dưới có người đủ khả năng đấu với Huyền Hoàng kì. Bất quá, hào quang sót lại cũng cứu được hai vị thần, đẩy họ ra ngoài ngàn thước, tránh được tất sát nhất kích của Thần Nam.

Huyền Hoàng lạnh lùng nhìn Thần Nam và ma tính Thần Chiến, tỏ vẻ vô cùng kinh hãi. Y vừa lắc mạnh lá cờ đại chiến với Ma Chủ vừa quát hỏi: "Hai người đó là ai, một tên vô cùng quái dị, một tên vừa lạ vừa quen."

Thần Nam không để ý đến trận chiến trên không, mở vịnh hằng không gian bị phong tỏa xong liền kích động bay tới chỗ ma tính Thần Chiến, run giọng: "Phụ thân..."

"A... đúng là gia gia. Cha, gia gia, con tới đây." Không Không bay tới, phía sau có ba người theo sát.

Thần Nam ngạc nhiên nhìn nó, tiểu quỷ cười hắc hắc: "Cha, đây là tiểu đệ của con."

Ba thiên giai cao thủ cơ hồ muốn thổ huyết, nhưng vẫn chỉnh tề đứng trên không khom người: "Lão đại."

Không chỉ Thần Nam há hốc mồm, cả ma tính Thần Chiến cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, nói gì đến các thiên giai cao thủ hỗn chiến ngoài xa.

"Gia gia..." Không Không bắt kể tất cả, ranh mãnh lao tới, leo lên vai hắc phát thanh niên, ôm cổ y: "Gia gia, con nhớ người chết đi được."

Thần Nam lo lắng, đây là ma tính Thần Chiến nên hẳn sợ Không Không gặp nguy hiểm.

Nhưng biểu hiện của ma tính Thần Chiến vượt khỏi dự liệu của hắn, hai mắt lộ ra nét ám áp, tuy không nói gì nhưng từ mục quang nhu hòa là biết lúc này trong lòng y không còn sát lục khí tức mà đượm yêu thương.

Đoạn ma tính Thần Chiến nhẹ nhàng đặt Tiểu Không Không xuống, không quay đầu lại mà lao lên không.

Y xông thẳng vào trận đại chiến giữa Huyền Hoàng và Ma Chủ.

Hơn trăm thiên giai cao thủ đang đại chiến đều kinh hãi, Huyền Hoàng và Ma Chủ đại biểu cho hủy diệt, ai nấy tránh đi không được mà hắc phát thanh niên lại muốn lao vào vũng xoáy, thật quá điên cuồng.

"Hắn thật ra là ai." Huyền Hoàng thấy ma tính Thần Chiến xông lên bèn quát hỏi.

"Ta sao biết được! Có khi là người kết thúc vận mệnh người tới." Ma Chủ cũng đáp lại lạnh tanh.

"Hắc, trong Lục đạo có kẻ giết được ta sao."

Ma tính Thần Nam phá tan phong tỏa, tiến vào trận đại chiến giữa hai người, tung một quyền vào Huyền Hoàng.

Huyền Hoàng đại nộ, lay động lá cờ xuất ra hoàng quang rợp trời nuốt trọn ma tính Thần Chiến, "ầm", máu thịt tung tóe.

"Gia gia....."

Tiểu Không Không ở dưới cả kinh kê lên, bắt quá trong sát na đó, ma tính Thần Chiến như phượng hoàng sống lại trong lửa, xuất hiện tại chỗ cũ với khí thể hơn hẳn, quanh mình tỏa ra hủy diệt khí tức, vô tận ma quang lấp lóe.

Mọi thiên giai cao thủ cũng đình chiến, ngẩng đầu nhìn lên.

Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần cùng lao tới, Thần Nam đưa Không Không đến chỗ an toàn rồi bay lên. Độc Cô Tiểu Huyền, Thiên Ma cũng xuất hiện trên cao.

Nhưng lên đầu tiên vẫn là Không Gian chi thần và Thời Gian chi thần, vừa đến gần Huyền Hoàng, cả hai gào lên kinh hoàng, lá cờ sát nhân trùm lên họ.

Tiếng gào thê thảm không kéo dài lâu rồi im bật, Huyền Hoàng kỳ càng ánh lên vẻ đáng sợ.

Lúc này mọi thiên giai cao thủ đều kinh hoàng, vị Huyền Hoàng hung nhân này quá ác độc, ngay cả minh hữu cũng sẵn sàng hạ thủ.

Ma tính Thần Chiến lại xuất thủ, Huyền Hoàng kỳ trải rộng, hoàng quang vô tận tràn sang, thân thể Thần Chiến lại nổ tung. Bất quá, vẫn như lần trước, lại hợp lại tựa phượng hoàng tái sinh trong lửa, thân thể tái tạo lại trở nên mạnh hơn một tầng, khí tức mạnh hơn hẳn.

Huyền Hoàng hơi nhíu mày: "Sao lại thế?" Trong lòng y đang kinh hãi, lại phát Huyền Hoàng kì.

Cứ thế, thân thể ma tính Thần Chiến liên tục vỡ nát chín lần, mỗi lần hợp lại liền trở nên mạnh hơn mấy phần, khí thể liên tục tăng cao.

Chương 419

Tuyên Cổ Thông Thông

Trên không trung, Huyền Hoàng kỳ bay phàn phật, lác cả phiến thiên địa liêu xiêu theo.

Sát khí vô tận vàng rực che kín nơi nơi, dao động hùng hồn khiến cả trung ương cổ đại lục rung lên.

Vùng địa vực, núi non liên miên gần chiến trường hơn cả bị áp lực vô hình chấn tan.

Thanh thế hùng hậu cực điểm.

Thái cổ cự hung Huyền Hoàng sinh ra từ thiên địa huyền hoàng nhị khí, xuất thân đã có ưu thế hơn hẳn, cơ hồ là vĩnh hằng bất diệt chi thể!

Giờ lại thể hiện tu vi kinh nhân cũng không ngoài ý liệu của mọi người.

Bên dưới, mọi thiên giai cao thủ lui thật xa, đứng trên không quan sát tình hình.

Thần Chiến hiện tại chỉ là khía cạnh ma tính, không phải bản thể hoàn chỉnh nhưng đã lộ ra thực lực cao thâm mạt trắc... lại dám khiêu chiến với Huyền Hoàng.

Kiểu khiêu chiến này thường do những kẻ tự cho là bất phàm, liều mạng với tuyệt đại cao thủ mà tăng cao tu vi. Nhưng đối diện với những cao thủ như Huyền Hoàng, Ma Chủ, mọi kẻ dám khiêu chiến chỉ có một kết quả là diệt vong.

Dần dần, rất hiếm khi có người dám xuất thủ với những cấm kỵ cao thủ.

Ma tính Thần Chiến cứu tử tái sinh, trong sát khí vàng rực mà khí thể không ngừng tăng cao, thân thể mỗi lần phá toái lại hợp nguyên,

sức mạnh cũng tăng theo.

Chín đòn của Huyền Hoàng không hoàn toàn diệt nổi, đúng là chuyện vượt ngoài dự liệu của mọi người, không ai biết Thần Chiến mạnh đến đâu.

Thiên Ma, Độc Cô Tiểu Huyền, Ma Chủ lặng lẽ đứng trên không quan sát, không ai nói gì, tựa hồ muốn đứng ngoài cuộc. Trận chiến giữa Huyền Hoàng và Ma Chủ chuyển biến thành giữa Huyền Hoàng với Thần Chiến.

Thần Nam lúc đầu hơi lo nhưng dần bình tĩnh lại.

"Thật ra ngươi là ai? Bị Huyền Hoàng khí của ta đánh trúng, chín lần chết mà vẫn sống." Lúc này Huyền Hoàng nhuốm đầy sát khí, bất kể màu da hay tóc đều biến hóa, trở thành màu tím rợn người.

Dao động đáng sợ khiến ai nấy kinh hồn.

"Tabách chiến bất tử! Vì chiến mà sinh ra, mà sống, tên Thần Chiến." Mái tóc đen của ma tính Thần Chiến bay loạn xạ, lần đầu tiên lên tiếng một cách trịnh trọng. Khí tức bá tuyệt thiên địa tràn ra, toàn thân y như một ngọn núi lớn khiến người đời ngưỡng vọng.

"Chưa nghe qua." Huyền Hoàng cười lạnh, tựa hồ không quan tâm, lại như đang lục trong kí ức.

"Từ nay cho đến ngày ngươi chết, ngươi sẽ vĩnh viễn nhớ." Thần Chiến tỏ ra chiến ý ngút trời, toàn thân phát ra ma khí trải khắp thập phương, các cao thủ quan chiến đều biến sắc.

"Ha ha..." Huyền Hoàng cười vang, sắc mặt lạnh tanh: "Hậu bối tiểu tử cuồng vọng thật! Để ta nhớ sao? Hách hác." Tu vi đến mức của y, các cao thủ đời sau gần như không thể uy hiếp sinh tử nhưng vẫn tỏ ra giới bị cẩn thận với ma tính Thần Chiến, trực giác bản năng cho biết, Thần Chiến không tầm thường.

Huyền Hoàng chín lần phá tan thân thể đối phương nên không vội ra tay, trong lòng y có dự cảm lờ mờ, phải làm rõ trước đã: "Ngươi tìm ta chỉ để chiến đấu?"

"Không sai, hôm nay đến đây chỉ để đấu với ngươi." Matính Thần Chiến lại vươn lên đỉnh cao mới: "Ta vốn vì chiến đấu mà sinh ra, mà sống."

Ngầm suy đoán hồi lâu, Huyền Hoàng trở nên nóng nảy, không cảm giác được gì, Huyền Hoàng kỳ trong tay phát mạnh khiến bát phương vận động, không gian liên tục vỡ tan. Y quát vang: "Đã vậy, ta sẽ cho ngươi tịch diệt để người biết cảm kích cao thủ không cho phép ai mạo phạm."

Huyền Hoàng cầm đại kỳ, thoáng chốc đến trước mặt Thần Chiến, lá cờ trải ra, định mượn tay Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần hút đối phương vào.

Đó không chỉ đơn thuần là ma quang vàng chói xuất ra, mà là thánh khí trực tiếp tập kích. Thánh khí kiểu này, ví như Độc Cô trong tay Ma Chủ từng giết cả Thiên, mà Huyền Hoàng kỳ cũng tương tự, uy lực đương nhiên khủng khiếp.

Ma tính Thần Chiến tựa hồ biết lợi hại, không chân chính xuất thủ nghênh kích mà thân thể phân hóa thành trăm ngàn, khắp trời toàn bóng y.

Huyền Hoàng kỳ chụp xuống, mấy chục đạo hư ảnh bên dưới vỡ vụn, ma tính Thần Chiến chân chính đã lui ra cả ngàn trượng.

"Đón lấy." Ma Chủ đột nhiên quát vang, tuy chỉ có hai từ nhưng khiến cả thiên giai cao thủ ngoài xa kinh hãi vô cùng, Ma Chủ quả nhiên đưa đồ thiên thánh khí Độc Cô trong truyền thuyết cho Thần Chiến.

"Gào."

Ma tính Thần Chiến không hề do dự, đón lấy rồi ngửa mặt hú vang khiến khắp nơi rung chuyển.

Độc Cô vào tay Thần Chiến, vẫn ảm đạm vô quang như sắt thường, cũng không có gì lấp lánh nhưng thế cũng đủ rồi.

Thần Chiến cầm Độc Cô, phảng phát ngưng kết thành một chỉnh thể,

thân hoá thành một đạo ma quang âm u, chủ động lao vào Huyền Hoàng.

Huyền Hoàng rung lên phần phật, tựa hồ có thể giật vỡ cả đệ tam giới, thỉnh không liên tục vỡ tan, sức mạnh đáng sợ trùm lên địch thủ.

Nhưng Độc Cô dù không tỏa thân quang rực sáng nhưng cực kỳ sắc bén, Thần Nam cảm nó đột phá trùng trùng hoàng quang, nhanh chóng thi triển trận đấu kinh hiểm với Huyền Hoàng.

Thỉnh không lay động, mặt đất rung lên! Nước biển chung quanh sôi trào, khung cảnh đáng sợ như ngày tận thế.

Độc Cô và Huyền Hoàng kỳ liên tục va chạm, phát ra hào quang kỳ dị, trên trời vẫn không có hào quang nhưng liên tục lóe lên tia lửa. Lá cờ do thiên địa huyền hoàng khí ngưng luyện thành cũng có hoa lửa văng tung tóe, cả hai thánh vật đều không có dấu hiệu tổn hại.

Tàn ảnh bay khắp trời, Huyền Hoàng và Thần Chiến di động nhanh hơn quang tốc, khắp thiên địa đều là hình ảnh họ, do tốc độ đạt đến cực hạn nên thời gian và không gian cũng bị ảnh hưởng.

Trên chiến trường này, thời gian trở nên hỗn loạn, không gian uốn khúc, thời không đã có dấu hiệu vỡ vụn.

Các cao thủ bên dưới kinh hãi, ma tính Thần Chiến lại đủ khả năng đấu ngang ngửa với Thái cổ cự hung Huyền Hoàng. Công lực này khiến mọi người đều tự nhận không bằng.

"Bình."

Huyền Hoàng kỳ trải ra, sau cùng hát ma tính vắng đi, thân thể bay cả ngàn trượng mới dừng lại được.

"Người còn lâu mới là đối thủ của ta, nếu muốn chết cứ việc lên." Hai mắt Huyền Hoàng lóe hung quang, sát cơ đã lộ.

Tâm tình bình tĩnh của Thần Nam không còn, hấn xông lên hỏi: "Phụ thân có sao không?"

Matính Thần Chiến khẽ đẩy hẳn ra, song mục sắc lẹm như đao phong, phát rama quang chấn nhiếp hồn người, lạnh lùng nhìn Huyền Hoàng: "Ta sinh tồn và trưởng thành trong chiến đấu." Chiến ý lại lên cao, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Đó không phải tìm cái chết mà là hưng phấn và kích động, đúng là đấu chiến thánh giả trời sinh.

"Được, ta thành toàn cho người, tốt nhất là người chết trên chiến trường." Huyền Hoàng quát vang, trái lá cờ ra quét vào Thần Chiến. Trực giác cho biết không thể để đối thủ lại.

Uy lực của Huyền Hoàng kỳ quá mạnh, uy thế hoành tảo thiên quân quét tới, thoáng chốc cắt đứt trời cao.

Hư không nứt toác một vết lớn, nhanh chóng tràn ra vô tận hỗn độn quang mang, phân thành hai phiến thiên địa.

Đó là đòn tất sát.

Độc Cô của Thần Chiến chạm vào đỉnh lá cờ, tuy chặn lại được một sát nanhưng sau cùng vẫn bị lá cờ hất văng đi, hỗn độn quang mang do lá cờ làm tràn ra trùm lên y.

Các thiên giai cao thủ ngoài xa kinh hãi, đòn đánh này quá kinh hồn, không ai dám nghĩ mình chặn nổi! Thiên thiên giai cao tầm thường chắc sẽ tịch diệt.

Huyền Hoàng kỳ dựng lên bất động, tầng không bị cắt ra hóa thành hỗn độn, tựa hồ phân ra hai phiến thiên địa! khủng khiếp đến cực điểm.

"Cạch."

Tiếng vỡ vụn vang lên, trong vùng hỗn độn mở ra một phiến không gian, ma tính Thần Chiến không chết, lại xông ra. Bất qua thân thể y bị cắt thành hai đoạn từ eo.

"Người chưa chết?" Huyền Hoàng kinh hãi, tuy làm địch thủ trọng thương nhưng không giết được khiến y cực kỳ phẫn nộ.

"Ta bắt tử." Thanh âm của ma tính Thần Chiến cực kỳ lạnh lùng, hai đoạn thân thể chấp lại ngay.

Các cao thủ quan sát càng kinh hãi hơn, không ít người làm rằm nghị luận.

"Đúng là bắt tử chiến ma."

"Một chiến hồn không giết nổi."

...

Trên không trung, Ma Chủ quan chiến ở cự ly gần lộ ra nụ cười, khác hẳn cái thể ma uy thường ngày.

"Hắc, giết không chết? Hôm nay ta sẽ diệt ngươi, xưa nay chưa có ai mà ta không giết nổi."

HuyềnHoàng đã nổi giận, địch thủ của y là Ma Chủ, giờ đột nhiên xuất hiện ma tính Thần Chiến vượt hẳn khỏi dự liệu, không thể đoán nổi cảm giác mù mờ trong lòng, cho rằng chỉ có diệt luôn địch thủ mới yên tâm được.

Tiếng nổ vang vọng, vùng hỗn độn trên cao vỡ tan, Huyền Hoàng tiến lên một bước, quát vang: "Tuyệt diệt!" lá cờ đáng sợ lại quét ra, ép xuống Thần Chiến.

"Vạn - Cổ - Giai - Không." Ma tính Thần Chiến nói từng chữ, Độc Cô trong tay đâm tới.

Một cỗ hủy diệt khí tức bùng lên, ma quang vô tận và huyền hoàng khí lấp kín không gian, vùng thiên địa sụp xuống.

Phảng phất như muốn diệt thế.

Ma Chủ sau cùng cũng hành động, hai tay xuất ra từng đạo pháp ấn huyền bí, triệt để cấm cố không gian bị tan vỡ, phong tỏa luôn luồng đại lực hủy diệt kia.

Bằng không đó sẽ là một trường tai nạn vô cùng đáng sợ.

Nhữngcao thủ ngoài xa rúng động, thực lực của ma tính Thần Chiến vượt xatưởng tượng của họ, lại... đấu tay bo được với Huyền Hoàng. Một cao thủđời sau có thực lực như thế thật không tưởng tượng nổi. Nhất đại nhânkiệt là đây.

Ánh sáng hủy diệt sau cùng cũng tan dần, trong khônggian bị Ma Chủ phong tỏa, Huyền Hoàng cầm cờ giận dữ dựng đứng tóc gáy,ma tính Thần Chiến không ngờ lại dám ngạnh tiếp khiến y không tài nàochịu nổi. Vạn Cổ Giai Không đáng sợ khiến y bị thương.

Toàn thân ma tính Thần Chiến đầy vết máu, xem ra cũng thụ trọng thương nhưng khôngcó vẻ gì ủ rũ, ngược lại chiến hỏa cháy lên rừng rực như được đổ thêmdầu, chiến ý cao thêm một tầng.

Chiến hồn chi hỏa cháy rực bắt khuất bắt diệt!

Tuyệtthế hung diễm của Huyền Hoàng ngút trời, y phần nộ cực điểm, một lòngmuốn giết ngay ma tính Thần Chiến, ai ngờ lại thành như thế. Y quay đầuquát hỏi Ma Chủ: "Người biết vì sao như thế này không?"

Ma Chủ uy áp thiên hạ, cười lạnh: "Hắc, y bất quá là ma tính chủ thể, trừ phi ngườiđiệt được cả thần tính chủ thể, còn không y đúng là vĩnh hằng bất diệt!Bất quá, hiện tại thần tính chủ thể và ma tính chủ thể có ý tránh nhau."

Thanhâm của Huyền Hoàng vô cùng lãnh khốc: "Ta không tin không giết nổi hần." Y ngửa mặt lên trời hú vang, sát khí vàng rực vô tận tràn ra,Huyền Hoàng kỳ rời tay, trải rộng trên không thành thông thiên cự kỳrộng ngàn trượng, trùm lên ma tính Thần Chiến.

Ma tính Thần Chiếncầm Độc Cô: "Giết không được ta, tất sẽ khiến người máu văng khắp tamgiới." Lời lẽ ma tính Thần Chiến tự tin mà lãnh khốc, đối diện với caothủ như Huyền Hoàng mà không sợ hãi, mái tóc bay cuồng loạn, chiến ýngùn ngụt.

"Giết." Huyền Hoàng đại nộ gầm vang, thông thiên cự kỳ ngàn trượng rung lên phần phạt, điên cuồng tấn công Thần Chiến.

"Tuyên Cổ Thông Thông." Ma tính Thần Chiến gầm lên, lại tung ra pháp tắc này.

Các thiên giai cao thủ ngoài xa hô lên kinh hãi, cả Ma Chủ cũng xạ ra lãnh mang, tựa hồ suy nghĩ gì đó.

"Ầm, ầm." Thông thiên cự kỳ bị Tuyên Cổ Thông Thông hát văng đi, Huyền Hoàng cũng thổ huyết, văng theo.

Mathể cao lớn của Thần Chiến đứng ngang nhiên giữa thiên địa, tuy trên mình có mười tám huyết động nhưng lại hiển hiện khí thể khí thôn thiên hạ.

Các cao thủ hoàn toàn bị chấn động, có người hô lên: "Đó... từ thời Thái cổ hồng hoang, hình như có người từng dùng pháp tắc này."

"Tựa hồ là một cao thủ vô danh."

"Truyền thuyết rằng đó không phải là pháp tắc hoàn chỉnh, người đó đoán rằng hậu thế sẽ có người hoàn chỉnh được."

...

Huyền Hoàng gầm vang, lộ rõ vẻ phẫn nộ.

Matính Thần Chiến hú vang, sinh ra để chiến đấu, sống để chiến đấu. Makhiếu vang vang, bát phương vân động, thử hỏi thiên hạ, ai dám tranh phong?

Chương 420

Đấu Chiến thánh giả

Ma uy kinh lục giới, bá khí tráng sơn hà!

Nhất đại thiên kiêu Thần Chiến, bằng ma tính chi thể trở thành đấu mà bách chiến bất tử, chiến ý lên tận mây, khí thể vươn tận chín tầng trời, khiến thập phương vận động!

Toàn thân có tới mười tám huyết động, thể hiện y đã trọng thương nhưng không ai thấy y khó coi hay nhược tiếm mà từ khí tức hoành tảo bát hoang, ma thể càng tỏ ra cao lớn, phảng phất đứng giữa thiên địa như đấu chiến thánh giả vĩnh viễn bất khả chiến thắng.

"Gào."

Tiếng ma khiếu khiến trung ương cổ đại lục trung lên, Độc Cô trong tay chỉ vào Huyền Hoàng, sát ý bức nhân như lưỡi đao sắc bén chấn nhiếp tâm phách.

Huyền Hoàng chùi sạch vết máu trên mép, toàn thân phát ra lệ khí, lá cờ trong tay rung lên lật phật, đến giờ y không còn gì để nói, đã mất hết mặt mũi. Nếu không giết nổi "tuyệt đối đệ nhất nhân" từ sau thời Thái cổ, y không còn mặt mũi nào đối diện với các thiên giai cao thủ, ai ngờ cấm kỵ nhân vật không được phép khiêu chiến lại thành trò hề.

Sát khí vàng rực phủ kín bốn phương, hoàng quang đã hóa thành dịch thể sền sệt, trên không tan hết vận vụ, chỉ còn lại dòng ác thủy màu vàng tràn lan.

Cảnh tượng vô cùng kinh dị, sóng dâng ngút ngàn, phảng phất như ác thủy vô tận ngưng tụ thành hải dương.

"Thần Chiến chịu chết đi." Huyền Hoàng không nói nhiều, y biết ngôn ngữ không có tác dụng biểu đạt phần nộ như hành động thực tế chứng minh.

Y đứng trên lớp sóng ác thủy, vung tuyệt thế hung khí, tạo thành sóng

gió vô tận tràn vào Thần Chiến. Thoáng chốc, Thần Chiến cơ hồ bị bao trùm.

Vô tận ma khí nổi kín tầng không, Thần Chiến như cự nhân đỉnh thiên lập địa đứng trên ác thủy, lại như thần long hô phong hoán vũ, đẩy nước biển quay quanh mình.

Cảnh tượng hùng hồn này khiến các thiên gia cao thủ cứng lưỡi, họ phát hiện thình không đang lay động, nếu ác thủy mà tưới xuống mặt đất đỏ sậm này, cả đệ tam giới khó lòng thoát khỏi ác mộng trở thành đầm lầy.

Vô tận u minh hỏa diễm từ thân thể Thần Chiến bùng lên, ngọn lửa đen ngòm quét khắp thiên địa, cháy ngay trên làn ác thủy.

Đó là ma hỏa trong truyền thuyết có thể đốt hết mọi thứ.

Mây khói vàng rực phiêu đang trên tầng không trung ương cổ đại lục thượng yên hỏa cuộn cuộn và ác thủy giao, liên tục dâng tràn quét qua thình không, thảm liệt vô cùng, dị tượng quá ư khủng khiếp.

Sau cùng, vô tận ma hỏa lụi tắt, Thần Chiến lại trọng thương nhưng ác thủy màu vàng phủ khắp trời bị luyện hóa hơn nữa, phần còn lại không đủ dấy sóng lên.

Lại một lần giao phong thảm liệt.

Thần Chiến tuy trọng thương nhưng tuy bại mà vinh, mọi thiên giai cao thủ đều nghĩ thế, cảm giác áp lực Thần Chiến tạo cho Huyền Hoàng càng lúc càng nặng.

Đó là đấu chiến thánh giả vĩnh viễn không khuất phục, khí thế ngày một thịnh. Có lẽ đúng như y nói, sinh ra và sống vì chiến đấu, là bất diệt chiến hồn trời sinh.

"Hảo." Nộ hỏa của Huyền Hoàng bốc lên cao, chuyển thành ánh mắt băng lãnh, tuyệt thế hung kỳ bị quăng lên không, thoáng chốc chiếu sáng hoàng quang chói lói.

"Sát khí thôn thiên địa, một trăm linh tám ma tướng hiện thế mau."

Huyền Hoàng kỳ dấy lên sát khí ngút trời bỗng vỡ tan, mọi người chưa hết cơn kinh ngạc thì một trăm linh tám lá thông thiên đại kỳ sừng sững đứng giữa thiên địa, mỗi lá tuyệt thể hung khí cao cả ngàn trượng, sát khí điên cuồng tràn ra.

Trên không tràn lan vô tận cương phong, trong làn tử vong hoàng quang, một trăm linh tám lá tuyệt thể hung kỳ như một trăm linh tám lá ma tướng, tràn khắp thình không.

Thông thiên hung kỳ che kín bầu trời.

Vây chặt Thần Chiến vào giữa.

Tuyệt thể hung trận này vốn chuẩn bị cho Ma Chủ nhưng Huyền Hoàng đành phải dùng đối phó với Thần Chiến. Thực lực y hơn hẳn Thần Chiến nhưng thể chất và linh hồn đối phương thật quá quái dị, mấy lần đáng lẽ tịch diệt nhưng vẫn sống trơ trơ. Y biết phương pháp tầm thường căn bản không giết nổi Thần Chiến, đành tung ra tuyệt thể hung trận nhằm triệt để tiêu diệt kinh địch.

Một trăm linh tám lá hung kỳ bay phần phật, chấn nát thiên địa khiến nơi nơi hôn ám. Đáng sợ nhất là trên nhiều lát cờ có những hình ảnh nanh ác xuất hiện, trong đó gồm cả Thời Gian chi thần và Không Gian chi thần.

Các thiên giai cao thủ náo loạn, thủ đoạn của Huyền Hoàng quá đáng sợ, đã luyện hóa không ít Thái cổ thiên giai cường giả thành kỳ hồn, loại thủ đoạn tà dị này khiến nhân thành cùng phần hận.

Một trăm linh tám lá hung kỳ nếu toàn bộ được luyện thành, sẽ có một trăm linh tám vị thiên giai cường giả, gặp phải hoàn cảnh này quá đáng sợ, vừa nãy y nói đến trăm linh tám vị ma tướng chắc không phải ngoa ngôn.

Còn may, chỉ có vài lá cờ mang tinh hồn nổi lên, đại đa số có mỗi sát khí.

Hiện tại ai cũng cho Huyền Hoàng là nhân vật nguy hiểm nhất, nếu để y tụ tập được trăm linh tám vị ma tướng, lục giới ắt triệt để đại loạn.

Chẳng trách năm xưa bọn Ma Chủ phong ấn y ở đệ tam giới, loại cự hung họa loạn thiên địa này nên bị phong ấn đến chết.

"Gào."

Bị cả trăm tuyệt thế hung khí vây khốn, Thần Chiến hiển nhiên gặp phiền hà cực lớn, từng đạo hủy diệt chi quang còn hung hiểm gấp trăm lần công kích nào.

Nhất là các lá cờ có thiên giai cao thủ bị phong ấn, càng càng lệ đến cực điểm, xạ ra hủy diệt chi quang khiến thân thể Thần Chiến mấy lần bị xuyên qua. Nhưng y vẫn bất khuất bất phục, tung hoành trong tuyệt thế hung trận.

"Hóa thành tro bụi mau." Huyền Hoàng cười lạnh, không ai hiểu uy lực hung kỳ như y, nếu tập thành trăm linh tám vị ma tướng, y dám một mình nghịch thiên!

Ngoài xa, các thiên giai cao thủ tan gan vỡ mật, nhiều người lau mồ hôi lạnh, tự hỏi nếu đổi lại mình có chịu nổi trận pháp này không.

Thần Chiến như hùng ưng trong mưa gió, tung hoành trong hung trận.

Nhưng mỗi lần tinh hồn từ hung kỳ hiển hóa, y lại gặp phiền hà không nhỏ bởi đó đều là thiên giai cao thủ thành danh. Bị luyện hóa rồi, họ tuân theo hung kỳ chỉ huy mà công kích, thành ra càng khó đối phó.

"Vạn - Cổ - Giai - Không."

Hắc phát Thần Chiến dựng đứng hàng mày kiếm, lãnh mang trong mắt xạ ra, toàn thân nhuộm máu, mái tóc không gió mà dựng đứng, ma khí ào ạt tuôn ra. Chiến ý quét qua thiên địa.

Một chiêu Vạn Cổ Giai Không xứng danh tuyệt học tiểu ngạo vạn cổ, tuy không biến các tinh hồn trở về trạng thái nguyên thủy nhưng hất văng tất cả đi.

Mười mấy cây hung kỳ ngàn trượng rung lên bần bật, suýt nữa văng

xa.

HuyềnHoàng kinh hãi, Thần Chiến quả nhiên khó chơi, nhưng nghĩ lại cũng hợp lý, tuyệt thế hung trận do trăm linh tám vị ma tướng hợp lại mới vùaluyện thành, còn xa mới đạt đến viên mãn cảnh giới, cần nhiều tinh hồnnữa bổ sung. Thần Chiến là một nhân tuyển quá tốt, bắt diệt chiến hồnmà nhập vào hung kỳ đương nhiên uy lực đại tăng.

Trên không trung,cương phong cuộn cuộn, hư không tan tành, sát khí lan tràn, tầng khônghai màu đen và vàng hiển hiện vẻ ghê rợn.

Lúc đó điểm lợi hại củahung kỳ mới được thể hiện. Thời Gian chi thần, Không Gian chi thần cùngmười mấy vị thiên giai cao thủ được lá cờ che chở, thi triển đòn côngkích hung hãn nhất, chuẩn bị nuốt sống Thần Chiến.

Ma tính ThầnChiến cảm nhận được tất cả, ngẩng mặt hú dài, quát vang: "Huyền Hoàngbất quá như thế, hôm nay lĩnh giáo đã xong." Đoạn ma âm xuyên khắptrung ương cổ đại lục: "Tuyên - Cổ - Thông - Thông."

Pháp tắc huyềnbí đáng sợ này không tấn công người khác mà dùng cho mình, nghịchchuyển âm dương, thác loạn thời không! Quả nhiên đã xuyên qua thiên cổtuyệt trận, tạo thành một thông đạo vượt ra ngoài phạm vi của trăm linh tám lá hung kỳ che phủ.

Tuyên Cổ Thông Thông quả là đại thần thông, xứng danh thần bí huyền pháp được các thiên giai cao thủ truyền tụng.

HuyềnHoàng kinh ngạc, tưởng sắp nuốt gọn Thần Chiến thì đối phương lại ungdung thoát đi. Y biết tuyệt trận chưa hút đủ chiến hồn nên chưa đạt đđến cảnh giới đáng sợ kinh thiên đđịa khắp quỷ thần, nhưng để vậy khôn mộtcao thủ không thành vấn đề.

Y nhớ lại Tuyên Cổ Thông Thông khôngkhởi biến sắc mấy lần, không ngờ loại pháp tắc trong truyền thuyết churahoàn thiện này lại có uy lực đến thế, đúng là tuyệt học giữ mình.

"Người định không đánh mà lui sao." Huyền Hoàng quát vang, định dùng danh dự của thiên giai cao thủ giữ Thần Chiến lại.

Nhưng Thần Chiến đến hùng hồn, đi cùng vậy, vẫn hết sức tự tin, tự thái như nắm cả thiên địa trong tay, quát trả: "Người không giết nổi ta, chỉ chiến thắng khía cạnh ma tính, có chưa được chứng kiến thần tính chithể."

Đoạn tâm thân đầy máu để Độc Cô xuống, như sao băng bay ngang bầu trời, biến mất vào đệ tam giới mêh mang.

Y để lại một thân ảnh không thể xóa nhòa, dấu ấn vĩnh viễn trong lòng các cao thủ.

Thần Nam lạnh lẽ nhìn Thần Chiến đi xa, hẳn biết ma tính Thần Chiến chỉ đánh thức bản năng chiến đấu, những thứ như tình phụ tử còn chưa nhớ được....

Hôm nay biểu hiện của Thần Chiến vượt khỏi dự liệu của tất cả, đơn thân độ lực đại chiến Huyền Hoàng mà không chết, chiến ý lại càng lúc càng cao, khí thế cường thịnh dần, quả khiến các thiên giai cao thủ kinh ngạc.

Nên biết Huyền Hoàng là Thái cổ cự hung, nhân vật đủ tư cách ngồi ngang hàng với các đạo chủ của Tiểu lục đạo, là cấm kị cao thủ hiếm có xưa nay, khắp lục giới gần như không có địch thủ, còn Thần Chiến chỉ là cao thủ đời sau. Kết quả này đã phá tan quan niệm, chứng minh cho nhân thế thấy rằng hậu thế nhân kiệt có thể đấu với những nhân vật từ Thái cổ hồng hoang.

Thần Chiến tuy bại mà vinh.

Đó không phải là toàn bộ thực lực của y.

Một trăm linh tám lá hung kỳ ngàn trượng che kín thiên địa, sát khí cuộn cuộn tràn lan, vô cùng thảm liệt.

Ma Chủ cầm Độc Cô từng bước tiến vào tuyệt trận đáng sợ, hết sức ung dung tiến vào.

Không thẹn là thiên cổ Ma Chủ.

Uy áp lục giới, khí thôn thiên địa!

"HuyềnHoàng, kết liễu thôi." Ma Chủ lạnh lùng nói, lời lẽ vô cùng bình tĩnh nhưng uy nghiêm chấn nhiếp hồn người, dù là thiên giai cao thủ ngoài xác cũng tan gan vỡ mật.

Mái tóc Ma Chủ bạc phơ, dung mạo anh tuấn lãnh khốc vô cùng, lúc này y toát ra khí thể như tuyệt thế ma đao.

HuyềnHoàng biết sinh tử chi chiến đã đến. Ma Chủ dám tự hãm vào tuyệt trận, lộ rõ tính kiêu ngạo và tu vi khoáng cổ tuyệt kim. Tư thái quả ung dung và tự tin.

Một trăm linh tám lá hung kỳ điên cuồng quay tít, Huyền Hoàng tăng lực lên cực hạn.

Không chết không ngừng.

Sát khí ngợp trời khuấy lên, cả trung ương cổ đại lục rung chuyển.

Áp lực cái thế khiến các thiên giai cao thủ trên đại lục rung động, nhiều nhân vật bị phong ấn trong đệ tam giới hú vang, tựa hồ giãy giụa trong Thái cổ lao lung, thoát khỏi nơi phong ấn hắc ám vô quang.

Phong vân biến đổi, thiên địa thất sắc!

Ma Chủ như ngọn núi đứng trong thiên cổ tuyệt trận, đối kháng từng đao tử vong chi quang, chống lại cả đòn liên thủ công kích của vô số đạo tinh hồn.

Ma Chủ tựa hồ đang bị vây, y tung hoành trong hung trận, có vẻ hơi lâm vào hạ phong bởi Huyền Hoàng còn chưa tự thân vào trận.

Nhưng Thần Nam lại phát hiện được tình huống vi diệu, cái thế Ma Chủ đang kéo cả tuyệt trận di động theo.

Một trăm linh tám lá hung kỳ đồng thời chậm rãi tiến theo hướng của Ma Chủ.

Không ai chú ý đến chi tiết nhỏ này, bởi vì tuyệt thế hung trận chưa bị

phá, hơn nữa sát khí càng lúc càng nặng.

Vô tình, vùng kết giới xuất hiện trước mắt Huyền Hoàng, y có cảm giác tình huống chuyển đổi quá vi diệu, gầm lên vang dội, tiến vào thiên cổ tuyệt trận giao thủ với Ma Chủ.

Lúc đó các thiên giai cao thủ quan chiến mới nhận ra vấn đề, trong lúc bất tri bất giác, họ đã cách chiến trường cũ rất xa.

Ma Chủ đạo diễn tất cả, y lại kéo cả trận pháp di động theo.

Hào quang lóe sáng, tuyệt thế hung trận bị kéo vào trong kết giới, các thiên giai cao thủ hơi do dự nhưng đều tiến vào, họ nhanh chóng nhận ra vào dễ nhưng không thể thoát được. Trong đó có không ít thiên giai cao thủ đang tranh đấu, hấp dẫn nhất là một Thái cực đồ to lớn treo trên không.

"Hút." Ma Chủ quát vang, Thái cực đồ bắn ra ánh sáng đáng sợ, thoáng chốc chui vào hung trận, hút lấy một tinh hồn bị Ma Chủ tóm trong tay.

Huyền Hoàng đại nộ: "Ma Chủ quả nhiên lắm trò, để xem ta hay người thanh toán được nhau."

Chương 421

Định luân hồi

Năm xưa vì sao Ma Chủ gục ngã? Có rất nhiều lời diễn giải, các thiên gia cao thủ thường cho rằng y đã diệt Thiên, không lấy tinh hồn làm chiến lợi phẩm mà giam giữ rất chặt chẽ.

Truyền thuyết này không hẳn hoàn toàn vô lý, ở tử vong tuyệt địa thần bí vô hạn ngoại trừ sức mạnh của Ma Chủ còn có một luồng sức mạnh đáng sợ khác ẩn tàng, tương truyền là "Thiên" bị y diệt.

Với tinh phách của Thiên, Ma Chủ có cách riêng hấp thụ, có người đoán rằng chuyện đó liên quan tới việc y sống lại. Đương nhiên kỳ tích phục sinh kiểu này cực kỳ hiếm thấy, nếu không có cơ duyên đặc thù, gần như không thể xảy ra.

Khả năng lớn nhất là năm xưa Ma Chủ lấy một ấn kí linh hồn, đẩy vào trong linh thức tinh phách của Thiên, khiến mệnh nguyên hùng hậu đó trở thành mảnh đất màu mỡ choy tái sinh.

Thần Nam từng vào tử vong tuyệt địa mấy lần, có lần vào cả một huyết của Ma Chủ quán thông Thiên giới và Nhân gian, cảm giác được một luồng sức mạnh đáng sợ, nghe thấy tiếng xích sắt loảng xoảng, tựa hồ có sinh mệnh hùng mạnh bị giam giữ. Nên hẳn tin vào truyền thuyết Ma Chủ diệt Thiên.

Hiện tại y chỉ là tàn hồn chi thể mà vẫn đưa thiên cổ hung trận đến đích, đủ thấy đáng sợ thế nào. Huyền Hoàng vô cùng điên tiết, thực lực của Ma Chủ hơn hẳn dự liệu, theo y tưởng tượng, một kẻ chết rồi thì chỉ cần cố gắng đấu thẳng thừng, đến cuối ai tích diệt đã quá rõ.

Thần bí Thái cực đồ che kín tầng không, hào quang hai màu không ngừng tuôn ra, phảng phất có ma lực cực mạnh, phả ra khí tức đáng sợ.

Huyền Hoàng quát vang: "Đây là thiên bảo do ngươi bỏ tâm cơ luyện chế thành? Hắc, để ta xem có gì đặc biệt."

Lúc đó, một trăm linh tám lá tuyệt thế hung kỳ phát ra khí tức ngút trời, chấn nhiếp tâm phách, như một trăm linh tám cự nhân cao ngàn trượng đứng sững giữa thiên địa.

Sát khí cuộn cuộn, hư không liên tục tanh tành.

Từng đạo hồn ảnh lóe lên trong hung trận, những Thái cổ cường giả này ngã ngửa gầm vang, thanh thế hùng hồn kinh nhân, khí tức hủy diệt tràn khắp nơi.

Tuy vừa bị Ma Chủ dùng Thái cực đồ hút mất một tinh hồn nhưng vẫn còn tới hơn hai mươi chiến hồn tạo thành gốc rễ cho hung trận, mấy lần Ma Chủ thử phá trận nhưng không thành.

Huyền Hoàng húng hắng, khắp ngàn dặm rung động, tức thì Ma Chủ gặp phiền hà lớn với hung trận. Bao nhiêu hồn ảnh tương đương với ngàn ấy thiên giai cao thủ, hơn nữa bị người ta khống chế, hoàn toàn hành động theo ý chí Huyền Hoàng nên uy lực càng khủng khiếp.

Ma Chủ vẫn là Ma Chủ, không thẹn là nhân vật chấn nhiếp thiên cổ.

Y biết không thể đồng thời đối chọi với ngàn ấy cao thủ, toàn thân tỏa rộng hắc vụ.

Thoáng chốc, ma khí ngút trời, vô tận u minh ma diễm lan ra, y quát vang, thân thể hóa thành hư vô, hung trận bị khoét một lỗ, một không gian thông đạo tà dị xuất hiện trong hư không đang vỡ nát thông ra ngoài trận.

"Đây là..." Huyền Hoàng kinh hãi.

Mộ huyết của Ma Chủ quán thông Thiên giới và Nhân gian, đương nhiên thủ đoạn của y cao tuyệt, hiện tại chỉ nổi mười mấy thông đạo với nhau, với y không phải việc gì to tát.

Mỗi không gian thông đạo đột ngột hút một thiên giai cao thủ đang quan chiến bên ngoài, nháy mắt đã đẩy họ vào tuyệt thế hung trận.

Ma Chủ đang mượn lực, mượn cả tay người khác.

Những người này đều biến sắc, cơ hồ muốn lớn tiếng mắng chửi.

Dù là thiên giai cao thủ, ở trong hung trận cũng lành ít dữ nhiều, hơn mười người trong lúc bất phòng bị hút vào không gian thông đạo, sức mạnh hợp lại của họ không hề tầm thường, tức thời khiến hung trận dấy lên sóng gió vô biên.

Được họ chia sẻ, áp lực nên Ma Chủ giảm hẳn.

Bên ngoài vẫn còn không ít thiên giai cao thủ, vốn có hơn trăm người theo Ma Chủ vào kết giới, thành ra dù hơn chục người bị hút vào hung trận nhưng vẫn còn lại cả trăm người.

Hỗn chiến cũng đến lúc kết thúc hẳn, ai nấy chăm chú quan sát đại chiến giữa hai nhân vật tuyệt đỉnh Thái cổ. Họ cùng lui xa, sợ bị cuốn vào trong vòng chiến.

"Ma Chủ, người làm ta thất vọng quá, chỉ có chút đạo hạnh này thôi sao?" Huyền Hoàng cực kỳ phẫn nộ trước việc Ma Chủ mượn lực từ bên ngoài.

"Hừ người tu luyện hung trận này đã thôn tính ngàn ấy thiên giai cao thủ, lẽ nào không phải tá lực?" Ma Chủ cầm Độc Cô, bình tĩnh đối quyết với Huyền Hoàng.

"Ta hiểu rồi, người đang cố kéo dài thời gian." Huyền Hoàng hình như tỉnh ngộ, nhìn Thái cực đồ chậm rãi chuyển động trên không: "Người đợi cho Thái cực đồ triệt để ổn định. Hừ, ta quyết không chong người cơ hội."

Y gầm lên, một trăm linh tám lá hung kỳ vỡ tan, toàn bộ dung nhập vào thể nội y, rồi lại hóa hình khiến y biến mất, cùng hợp với lá cờ, không còn phân chia riêng rẽ.

"Muốn liều mạng ư?" Ma Chủ biến sắc, hú vang, thân thể phóng đại, cự chưởng chụp xuống, xé tan một góc đại trận, nhảy ngay ra ngoài.

Không thể chiến đấu trong vòng vây của hung kỳ, đối phương đã thân kỳ hợp nhất, còn ở lại sẽ bị thanh toán ngay.

Hơn mười thiên giai cao thủ trong trận có bốn người gục ngã, những người còn lại nhanh chóng thoát ra.

"Huyết sát vô hình!"

Kì ảnh rợp trời lấp loáng.

Khoảnh khắc, chín lá cờ cắm xuyên người Ma Chủ, lóe lên hào quang yêu dị, tựa hồ hút lấy sức mạnh của y.

"Ma Chủ người chết chắc rồi." Chín mươi chín lá hung kỳ còn lại vây chặt Ma Chủ, cùng xạ ra đao đao hủy diệt chi quang.

Ma Chủ phảng phất bị giữ chặt cứng, chín mươi chín lá cờ nhanh chóng thun nhỏ, xuyên qua người y, biến y thành con nhím, toàn thân chìm trong máu.

Tất cả xảy ra trong thoáng chốc, các thiên giai cao thủ kinh hãi, lẽ nào Ma Chủ lại bị tiêu diệt như thế?

Thần Nam, Thiên Ma, Độc Cô Tiểu Huyền cả kinh, định xông lên.

Cùng lúc, Ma Chủ gần như nát vụn đột nhiên bất chấp tất cả bay lên không, lao về phía Thái cực đồ khổng lồ.

Huyền Hoàng kinh hoàng, một trăm linh tám lá hung kỳ rung lên bần bật, định thoát khỏi thân thể Ma Chủ nhưng y phát hiện, tất cả là công cốc.

Y và hung kỳ đã dung hợp, cũng có nghĩa y bị trói chặt vào thể nội Ma Chủ.

"Àm."

Tiếng nổ vang vọng, hào quang chói lọi bùng lên, Ma Chủ lao vào Thái cực đồ!

"A..."

Huyền Hoàng gào lên: "Ma Chủ, người dám lừa ta."

Y biết mình đã quá sơ suất, tuy đoán được Ma Chủ kéo dài thời gian nhưng không ngờ đối phương dùng cách liều mạng, bất chấp sinh tử dụ mình.

"Bình."

Trong Thái cực đồ, hào quang của những lá hung kỳ ảm đạm hẳn, sức mạnh của y bị hút dần.

Huyền Hoàng bất chấp tất cả, toàn lực gầm lên, đoạn nổ tung, cùng tan nát với Ma Chủ. Trong Thần ma đồ, huyết nhục mơ hồ, hai đại cao thủ đại chiến quá thảm liệt.

Huyền Hoàng đề thăng công lực đến cực hạn, bất kể hậu quả nguyên khí đại thương, hóa thành hào quang mang theo mấy lá cờ nát bay ra ngoài. Tồn mất mấy tàn hồn trong hung kỳ, y mới thoát khỏi Thần ma đồ!

Sau khi mười mấy đạo tinh hồn bị Thái cực đồ thanh toán, Thần ma đồ liên tục rung lên.

Thân thể tan nát của Ma Chủ nhanh chóng tụ lại, ngẩng mặt lên cười vang, mái tóc trắng tung bay theo gió, thần tình kích động khôn tả. Y biết Luân hồi môn ẩn tàng trong Thái cực đồ tạm thời đình trụ.

Y bay khỏi Thái cực đồ, đứng đối diện với Huyền Hoàng, không hề cố kỵ gì, dùng ngay thánh khí của mình.

Huyền Hoàng vô cùng giận giữ dựng hung kỳ trước mặt, thiên giai tinh phách mây phí tâm lực luyện hóa bị Ma Chủ hút mất gần nửa thành toàn cho Thần ma đồ.

"Giết."

Huyền Hoàng kỳ đấu với Thần ma đồ!

Hai người đều dung nhập bản thân vào thánh khí.

Thấy Thái cực đồ sắp nuốt gọn mười lá cờ, Huyền Hoàng vô cùng tức

giận,nhanh chóng tự cho nổ một lá, phá tan một góc Thần ma đồ, thoái lui ngay.

Khung cảnh quả thật lưỡng nan, Huyền Hoàng đánh hay chạy đều không được.

Ma Chủ cười lạnh: "Huyền Hoàng, lần này có Thần ma đồ ở đây, người mà lạc bại, kết quả không chỉ đơn giản là bị phong ấn, dù người do huyền hoàng nhị khí hóa thành, có tám thân vĩnh hằng bất diệt cũng sẽ bị triệt để diệt vong."

Thần ma đồ lại lao vào hung kì.

Cả hai gàn như ngang nhau, phá tan từng phiến không gian mà không làm gì được đối phương.

Đúng lúc đó, sau lưng Huyền Hoàng có một Thần ma đồ vô thanh vô tức nổi lên thật chậm, chặn đường rút của y.

Các thiên giai cao thủ ngoài xa xôn xao, há hốc mồm.

Lại thêm một Thần ma đồ! Quả khó tin.

Nhưng nhìn kĩ sẽ thấy hai Thần ma đồ khác nhau, tuy vẻ ngoài khá giống nhưng dao động phát ra không đồng nhất.

"Đây là..." Huyền Hoàng kinh hãi.

Thần Nam lẳng lẳng quan sát tất cả, y vừa động tâm niệm, không ngờ Thần ma đồ trong thân thể lại hoành không xuất thế.

Huyền Hoàng lui lại, định bỏ chạy, Ma Chủ và Thần ma đồ đã khiến y chật vật,lại có thêm một Thần ma đồ thật khiến y không dám tưởng tượng tới hậu quả.

Nhưng Ma Chủ nào cho y cơ hội bỏ chạy, kéo Thần ma đồ trùm xuống, thoáng chốc thanh toán gọn mười tám lá cờ. Thần ma đồ của Thần Nam cũng phát ra ngàn vạn đạo hào quang, nuốt sạch sẽ mười mấy lá hung kì.

Cả hai điên cuồng hút lấy sức mạnh của Huyền Hoàng.

Y có cảm giác hoảng sợ. Đại nạn lâm đầu khiến y bỏ mặc cả hung kì, thân thể liên tục nhân đôi... hóa thành hư ảnh ngập trời hòng đào thoát.

Nhưng thiên bảo Thần ma đồ quá bá đạo, hai Thái cực đồ che kín thiên địa, lấp cả thân ảnh Huyền Hoàng, không cho hóa thân nào thoát được.

"Ha ha..." Tiếng cười của Ma Chủ vang khắp đệ tam giới.

Huyền Hoàng thật sự bị nuốt gọn, vốn y và Ma Chủ ngang cơ nhưng thấy đệ nhị Thần ma đồ xuất hiện liền sinh lòng hoảng sợ, không còn ham chiến, chỉ cố thoát đi nên mới lạc bại.

"Ma Chủ người..." Tiếng gầm phẫn nộ từ trong hai Thái cực đồ vọng ra nhưng nhanh chóng biến thành tiếng kêu thảm, Huyền Hoàng bị phân giải, linh hồn ấn kí tan nát khiến y vĩnh viễn tiêu tan.

"Thần ma đồ ác độc thật." Tiếng gầm sau chót vang lên rồi triệt để tan biến.

Cảm giác kỳ dị lan khắp tim Thần Nam, phát giác sau khi Thần ma đồ hút sức mạnh của Huyền Hoàng, tựa hồ xảy ra biến hóa, một trong chín đạo hỗn độn môn lóe sáng.

Ma Chủ đứng trên cao vạn trượng, sau lưng là Thái cực đồ khổng lồ chậm rãi xoay chuyển. Thái cực đồ của Thần Nam mờ dần, vô thanh vô tức quay lại thể nội hấn.

Đệ tam giới xôn xao, các cự hung bị phong ấn điên cuồng gầm lên, muốn phá ấn xông ra khiến cả giới rúng động.

"Hôm nay ta sẽ định Luân hồi môn!" Ma Chủ quát vang.

Thái cực đồ khổng lồ liên tục ảo diệt trên không, sau cùng ngưng tụ thành một khung cửa cao trăm trượng, bề mặt tuy sáng choang nhưng bên trong vô cùng tăm tối, như thể nối với vô tận hư không, âm u tà dị khôn tả.

Thái cực đồ và Luân hồi môn ẩn tàng trong nó dung hợp lại.

Dao động kỳ dị lan khắp đệ tam giới!

Không chỉ vậy, các chí tôn cao thủ trong đại Lục đạo, bất kể đang ngủ say hay khổ tu đều mở bừng mắt, cảm giác được có một sự kiện trọng đại phát sinh tại lục giới.

Chương 422

Luân hồi thần bí

Luân hồi môn thật ra có tác dụng gì? Các thiên giai cao thủ đều muốn biết, họ từ các đại lục trong đệ tam giới đến trung ương cổ đại lục, đủ thấy nó có ích lợi lớn với các thiên giai cao thủ.

Thần Nam không biết được bí ẩn trong đó, đành yên lặng đứng nhìn mọi việc phát sinh. Tiểu Không Không đã chạy đến cạnh hắn, ba thiên giai cao thủ bị nó thu phục hẳn nhó, họ không cam tâm làm tiểu đệ của tiểu quý.

Mọi thiên giai cao thủ đều xôn xao, nhìn Luân hồi môn trên không chằm chằm, mắt ánh lên tia cuồng nhiệt như có một tuyệt đại mỹ nữ tình nhân đứng đó.

Ma Chủ đứng trên không quát vang: "Ta biết nhiều người đã bị khốn tại đệ tam giới vô tận tuế nguyệt, hiện tại Luân hồi môn trong truyền thuyết đã bị ta dung nhập vào thiên bảo Thái cực đồ, đó là hi vọng cho các người thoát khỏi đây, nếu muốn rời khỏi lao ngục này, mong các người giúp ta triệt để hoàn nguyên Luân hồi môn."

Các thiên giai cao thủ sôi lên, nhao nhao gào hét, thần tình kích động, hưng phấn... phức tạp vô cùng.

Thần Nam nghe tiếng hét của họ là biết được tác dụng của Luân hồi môn.

Cánh cửa này, theo truyền thuyết, được sinh ra cùng thiên địa, là vật thần bí nhất thế gian, không ở trong Lục đạo nhưng lại nối liền tất cả.

Bằng không, muốn đến các nơi trong lục giới cực kỳ khó khăn, có Luân hồi môn, lục giới coi như không còn gì ngăn trở, nó như một lối tắt của thiên nhiên.

Nhưng từ xa xưa, không hiểu sao nó lại vỡ nát, lục giới liền bị chia cắt, cô lập. Sau khi nó không còn, có những giới nối với nhau khá dễ dàng nhưng có giới gần như không thể nối được.

Hiện tại, Ma Chủ lập lại định Luân hồi môn, đương nhiên khiến các thiên giai cao thủ chấn kinh, ai nấy vô cùng hưng phấn. Họ sẽ thoát khỏi thiên nhiên lao ngục đệ tam giới, quay lại thế giới tươi đẹp quang minh.

Đương nhiên từ tiếng hô hưng phấn của họ, có thể thấy Luân hồi môn không chỉ có công năng quán thông lục giới mà vô cùng thần bí mạc trắc.

"Luân hồi môn là tái sinh chi môn của những chiến hồn mạnh nhất thiên địa, theo truyền thuyết nó có thể thức tỉnh những linh hồn đã chết, chỉ cần chưa hoàn toàn tan biến khỏi lục giới. Nó sẽ khiến linh thức tàn phác của những chí tôn chiến hồn dần tụ lại, đưa họ quay về."

Một thiên giai cao thủ lẩm bẫm, vọng vào tai Thần Nam cực rõ khiến hấn cả kinh.

"Luân hồi môn thần bí mạc trắc, không ở trong Lục đạo nhưng lại nối liền tất cả, tên điên Ma Chủ này định sửa chữa nó thế nào?" Giọng nói phi thường kích động nhưng mang theo nghi vấn.

"Khổng chế Luân hồi môn coi như nắm được đại môn của lục giới."

"Hừ, các người biết gì. Luân hồi môn còn nhiều bí ẩn, được coi là thông thiên chi môn, dẫn tới nơi Thiên ở."

Lại một tin tức kinh hoàng khiến lòng Thần Nam nổi sóng. Luân hồi môn quả thật thần dị, khó lòng mà yên tĩnh nổi, nhờ các cao thủ nghị luận mà hấn biết được nhiều bí ẩn.

"Hắc hắc, Ma Chủ tu sửa Luân hồi môn là tâm nguyện lớn nhất, chắc các người đều đoán ra. Tương truyền, Luân hồi môn kỳ quý mạc trắc vô cùng, nhiều khả năng Ma Chủ dùng nó dẫn Thái cổ chư thần đang lạc đường trong nghịch loạn thời không."

Lại một tin tức thuộc hàng thạch phá thiên kinh.

Thần Nam liên tục xoay chuyển tâm tư, hấn biết bí mật của Luân hồi môn không chỉ có vậy.

Ma Chủ đứng trên không quát vang: "Muốn quay về lục giới, hiện tại cần mọi người đồng tâm hợp lực, đem linh lực tối đa nhập vào Luân hồi môn giúp nó hoàn toàn hồi phục. Chuyện này không phải việc một hai Thái cổ cao thủ làm nổi, hơn trăm vị có khi còn thành công, phóng mắt khắp lục giới, chỉ có đệ tam giới như lao lung này mới có được trợ lực lớn như vậy. Giờ là lúc mọi người cùng hợp lực."

Ai cũng biết, Luân hồi môn sinh cùng thiên địa, không hiểu vì nguyên nhân gì mà năm xưa lại vỡ tan, muốn nó khôi phục nguyên dạng, chắc phải hút rất nhiều linh lực, cao thủ tại đệ tam giới tuy đông nhưng không ai khẳng định sẽ bổ sung được như cầu của nó. Ma Chủ quét mắt nhìn mọi người, khóe môi loáng quạtia cười lạnh: "Ta biết có người đã đoán ra vì sao ta còn đệ tam giới để khôi phục Luân hồi môn. Lượng linh lực nó cần không thể tưởng tượng được, một khi nó vẫn chuyển sẽ bất kể nơi nào, cứ rút sức mạnh cho đến lúc đủ dùng. Nếu thực hiện ở Nhân gian sẽ dẫn tới đại loạn, mọi sinh linh sẽ là đối tượng bị đoạt nguyên khí, nhiều nơi sẽ hóa thành sa mạc, hóa thành tử vực. Nhưng đệ tam giới lại khác, ta biết các thiên giai cao thủ dù phụng hiến hơn nửa nguyên khí cũng không có gì nguy hại. Hơn nữa ở đây là lao lung, không có cây cối nên không tạo thành hủy diệt."

Các cao thủ đều cảnh giác với lời Ma Chủ nói. Không phân biệt mà rút linh lực? Chắc là Luân hồi môn sẽ chủ động lấy nguyên khí, chứ không đơn thuần dựa vào mọi người "bố thí". Ai nấy đều thấy không ổn, có người vốn tâm hoài phả trặc, không muốn ra sức mà được hưởng thành quả.

"Àm."

Không cho ai kịp cả nghĩ, Luân hồi môn trên không rung động rồi điên cuồng quay tít, tạo thành một vùng xoáy khổng lồ, bát phương nguyên khí ngưng tụ lại.

Linh khí ở đệ tam giới rất ít, trong khi sức mạnh trong thân thể các thiên giai cao thủ lại mạnh hơn tưởng tượng, thoáng chốc cảnh cửa đã cảm ứng được nguyên khí của họ.

Có người tự phong ấn sức mạnh, che đi sinh mệnh nguyên khí cực mạnh nhưng Luân hồi môn là tồn tại siêu nhiên sinh cùng thiên địa, họ

có phong ấn cũng vô hiệu.

Luân hồi môn vẫn hút lấy.

Hơn trăm người đồng thời kinh hô, sinh mệnh nguyên khí hùng hồn bị hút về vùng xoáy như dòng nước.

Cùng lúc, Luân hồi môn hóa thành vùng xoáy lấy vùng kết giới làm trung tâm, quay tít thật nhanh đoạn nhanh chóng trải ra xa.

Trung ương cổ đại lực tức thời dấy lên cơn bão năng lượng, dù thế giới này ít nguyên khí nhưng không gian quá lớn. Góp ít thành nhiều, trung ương cổ đại lực rung lên, mọi sức mạnh, sinh mệnh của thế giới này đều nhanh chóng tụ về.

Ngay cả các cổ ma và hung thần bị phong ấn tại các nơi cũng phải công hiến, cả vùng phong ấn và những người bị phong ấn đều trở thành đối tượng bị cướp đoạt.

Tất cả đều bị quét sạch.

Dần dần, cơn cuồng bạo lan sang các đại lục khác, vô tận nguyên khí tràn ra khiến đệ tam giới rung động.

Tất cả vượt ngoài tưởng tượng, dự liệu của mọi người.

Tại nơi là lao lung từ Thái cổ đến nay, phạm là sinh mệnh thể đều điên cuồng tràn ra năng lượng, mọi thiên giai cao thủ hoảng sợ, sức mạnh mất đi quá lớn, e có người sẽ vong mạng vì sinh mệnh nguyên khí khô kiệt.

Một trường tai nạn đáng sợ.

Năng lượng mà Luân hồi môn cần vượt xa tưởng tượng.

Nếu ở Nhân gian chắc bị hủy mất quá nửa, vô tận thực vật đã bị hóa thành bột, ngàn vạn bách tính cũng thành túi da đựng xương.

Đệ tam giới lại là một nhà lao chết chóc, giờ Luân hồi môn điên cuồng tràn ra, cơ hồ toàn bộ thiên địa tinh khí bị hút sạch.

Các thiên giai cao thủ càng khổ ải, ai cũng mắng Ma Chủ là đồ điên, đây đâu phải cứu họ mà là đang hủy diệt, không ít cao thủ kiệt lực, không chịu nổi nữa.

"Bình."

Sau cùng thiên giai cao thủ cũng cạn kiệt, linh hồn hóa thành bụi, toàn thân tan nát, sức mạnh bị rút hết.

"Âm."

Lại một thiên giai cao thủ gục ngã, nhất thân linh lực bị Luân hồi môn hút hết.

"Dừng lại."

"Ngừng tay."

...

Đến giờ, các cao thủ đều hoảng sợ, nếu Ma Chủ không dừng tay, e không ai còn mạng.

Luân hồi môn quá khủng khiếp.

Không ai thoát khỏi tai nạn, Thần Nam cũng chặt vật chống cự, còn may thể nội hấn có Thần ma đồ, đưa Tiểu Không Không vào trong Sinh Mệnh nguyên tuyến, bằng không tiểu quỷ cũng không chống nổi.

Điểm điểm sinh mệnh nguyên khí liên tục từ Thần ma đồ trong đó tuôn ra bổ sung cho năng lượng mất đi.

Một trời hai thời thần... mãi một ngày sau, hơn mười thiên giai cao thủ vĩnh viễn hóa thành cát bụi, các cao thủ cũng không chống nổi.

Nhưng cũng may, cơn bão hút mọi năng lượng cuối cùng cũng dừng lại.

Quả là một cơn cuồng bạo quét qua đệ tam giới, không biết Luân hồi

môn đã lấy mất bao nhiêu năng lượng. Các thiên giai cao thủ gần như không đứng vững nổi.

Ma Chủ cũng không ngoại lệ, ma thể cao lớn hơi run lên.

Trong một ngày, đệ tam giới đã xảy ra kịch biến.

Nhiều nơi phong ấn không còn kiên cố nữa, những nhân vật trong truyền thuyết bị phong ấn vĩnh viễn tại đây từ quá khứ rất xa, có thể sẽ lục tục xuất thế.

Luân hồi môn định tại không trung, hào quang hình như nội liễm hết, tô thêm vẻ chân thật.

Ma Chủ mệt mỏi đứng trên không, lớn tiếng: "Luân hồi đã định, nhưng không biết có phải luân hồi năm xưa không, có ai nguyện ý trở về Nhân gian không?"

Các thiên giai cao thủ nhìn nhau, không ai động đậy, tiến lên làm vật thí nghiệm.

"Không ai nguyện ý thì ta tự mình vậy." Ma Chủ phi thân vào Luân hồi môn.

Luân hồi môn cao trăm trượng, bên trong tối om, thân thể hùng vĩ của Ma Chủ tiến vào, hoàn toàn lặng ngắt như bùn đất chìm vào lòng biển.

Trầm tịch đến chết chóc.

Ai nấy lặng lẽ chờ đợi.

Nhưng liền mười mấy ngày mà không kết quả, Ma Chủ hình như vĩnh viễn biến mất.

"Gào..."

Từ các cổ đại lục xa xôi, đột nhiên truyền những tiếng gầm, các nơi bị phong ấn rung động, nhiều nhân vật đáng sợ xung kích, thậm chí có kẻ xông ra.

Tiếng chiến đấu vang lên, hình như có người đang giao thủ.

Đệ tam giới dần đại loạn.

Những kẻ bị phong ấn đều là siêu cấp cường giả từ Thái cổ thời kì, tuy không mạnh như Huyền Hoàng nhưng thực lực tuyệt không thấp.

Bên dưới Luân hồi môn, trong số các thiên giai cao thủ có người hành động, quát vang: "Ta không muốn ở mãi trong đệ tam giới, các hung nhân thay nhau xuất thế, ta về Nhân gian giới trước."

Y lao vào Luân hồi môn, nhưng không hề vô thanh vô tức như Ma Chủ mà vừa tiến vào, Luân hồi môn phát sinh tiếng nổ, người đó nổ tung, linh thức tịch diệt, sức mạnh bị hút sạch.

"Gào..." Tiếng gầm đáng sợ vang lên, một lão thi da bọc xương cao trăm trượng đột ngột xuất hiện, từ xa rảo bước tiến tới, định hút tinh huyết của các thiên giai cao thủ nên cùng giao thủ với họ.

"Gào..."

Một con ma lang khổng lồ cao mấy trăm trượng, dài cả ngàn trượng chạy tới, mắt lóe hung quang.

"Bình."

Một độc nhãn cự nhân cao ngàn trượng nặng nề bước tới, mặt đất rung lên...

...

Những hung vật bị phong ấn từ Thái cổ thời kỳ lục tục xuất thế. Hiển nhiên, họ mất quá nhiều nguyên khí, muốn diệt hết các thiên giai cao thủ để bổ sung nhu cầu.

Còn nhiều nhân vật tà dị tiến tới.

Hỗn chiến bùng nổ.

Đó đều là Thái cổ hung thần, mạnh đến đáng sợ, không thiên giai cao thủ nào muốn đối địch với họ, nhiều người muốn tiến vào Luân hồi môn để rời khỏi đệ tam giới.

Nhưng liên tiếp ba người tan nát trong Luân hồi môn, phảng phất đó là một cấm khu. Tận người thứ tư mới thành công khiến ai nấy thấy hi vọng.

Nhưng họ đều do dự, tỉ suất sống sót quá thấp, dù không nỗ lực nhưng người sống sót đó liệu có đến các giới khác thuận lợi chăng.

Thần Nam không vội vàng rời khỏi đệ tam giới, hắn muốn ở lại xem các Thái cổ hung thần phá ấn ra tranh phong nhưng Luân hồi môn còn hấp dẫn hơn.

Sau cùng hắn bay về phía Luân hồi môn, định tìm hiểu tất cả.

Lúc tiến vào, vô tận hắc ám bao kín, dù có thiên nhãn đại thần thông cũng không nhìn rõ được, hắn loáng thoáng thấy một không gian thông đạo thần bí, định xông tới nhưng không được, sức mạnh thần bí trong Luân hồi môn chủ đạo tất cả.

Hắn bất giác thuận theo, bị đại lực đẩy về vùng xoáy năng lượng.

Hắc ám vô tận gần như trở thành vĩnh hằng, thời gian phảng phất dừng lại khiến Thần Nam không cảm thấy thời gian chảy đi mà bị giữ cứng lại.

Đến khi một đạo hào quang sáng chói, không khí trong lành ập vào mũi, toàn thân hắn sa vực thủy vực sâu thẳm.

Thình không xanh biếc như lam bảo thạch che trên đỉnh đầu.

Linh khí tràn lan, dày đặc hơn đệ tam giới nhiều.

Chương 423

Trần trụi nhìn nhau

Sóng xanh trải ra, phẳng lặng như gương.

Không khó trong lành chậm chậm lưu động, linh khí dày đặc.

Thần Nam ngạc nhiên, vừa nãy còn ở trong đệ tam giới thiên hôn địa ám, mặt đất đồ sộ không có gì, thiên địa tinh khí ít đến mức khó lòng tưởng tượng.

Giờ hẳn lại vào một không gian kỳ dị, một quang minh thế giới đầy nắng, nơi này là một vùng biển phẳng lặng, cả lớn tung mình, chim biển lượn lờ, sinh cơ rào rạt, ngược hẳn lúc trước.

Mặt biển màu lam như thể rộng vô hạn, vừa ra khỏi thế giới của Thái cổ lao lung, xuất hiện trong khung cảnh sinh động hài hòa này khiến hẳn như trong mộng.

Luân hồi môn quả thật vô cùng kỳ dị, Thần Nam nổi trên mặt biển, lặng lẽ suy ngẫm, hiện tại hẳn không biết mình ở đâu, lẽ nào thông qua Luân hồi môn, đã quay về Nhân gian giới? Tựa hồ không phải, Thiên giới, đệ ngũ giới, tàn phá thế giới, đệ lục giới trong truyền thuyết chẳng? Đều có thể.

Đương nhiên có một khả năng khác, Luân hồi môn nội là Thông thiên chi lộ nên đây là nơi ở của Thiên.

Trong đệ tam giới, hẳn đã hao tổn quá nhiều nguyên khí bởi Luân hồi môn thần bí mà đáng sợ, hút mọi năng lượng như vực sâu không đáy. Lúc đầu hẳn có Sinh Mệnh nguyên tuyền bổ sung nhưng sau đó đã cắt đứt liên hệ, bởi hẳn lo, nếu kéo dài quá, Sinh Mệnh nguyên tuyền có thể khô cạn.

Hiện tại là lúc bổ sung nguyên khí. Hẳn đứng trên tầng không mặt biển, dần dòng thiên địa tinh khí đậm đặc vào thân thể.

Vô tận thiên địa tinh khí như các dòng chảy đổ về biển, chim chóc về

rừng, từ bốn phương tám hướng dồn lại, hào quang bảy sắc chiếu rọi thiên địa, ánh xạ sáng choang một vùng. Mặt biển yên bình nổi sóng, thủy khí lan tràn, được ánh dương quang chiếu vào càng long lanh, không gian phảng phất như tiên cảnh.

Nhưng lúc đó lại vang lên tiếng sấm phá tan vẻ hài hòa của thế giới. Dưới mặt biển sóng dậy ngút trời, thủy trụ trắng xóa xé tan không gian, bổ vào Thần Nam.

Đồng thời, một chiếc vòi khổng lồ dựng lên dãy núi, bám sát theo.

Thần Nam cả kinh, hấn hiện tại rất miễn cảm với mấy chiếc vòi kiểu này, mấy lần thấy Thiên chi hóa thân đều có những chiếc vòi đáng sợ theo cùng, lẽ nào hấn đã tới chỗ của Thiên?

Hấn không dám cả nghĩ, phương thiên họa kích phát ra vô tận sát khí, lưỡi kích trải dài ngàn trượng, chém mạnh xuống.

"Choang."

Chém đứt thủy trụ rồi, tuyệt thế hung kích độc địa chém lên chiếc vòi, tiếng kim thuộc chạm nhau xoang xoảng.

Quả nhiên lợi hại, hấn không chặt đứt được.

Chiếc vòi khổng lồ quấn chặt lấy cây kích, định kéo Thần Nam xuống mặt biển vô biên, một vùng xoáy cực lớn xuất hiện.

"Lên."

Hấn quát vang, dùng lực rút phương thiên họa kích, bất kể có phải vòi của Thiên hay không, hấn không muốn vào chiến đấu trong lòng biển.

"Choang." Tuyệt thế hung kích bị hai luồng đại lực kéo co, rung lên âm thanh chấn động.

Thần Nam đã tính đến trường hợp xấu nhất, nếu quả thật đến nơi ở của Thiên, dù không địch nổi cũng phải khiến đối phương trả giá đắt.

Sau cùng, hấn kéo được chiếc vòi lên mặt biển, dấy thành sóng cuộn

cuộn, một sinh vật khổng lồ, xấu xí được kéo lên theo, quả nhiên là một con bạch tuộc tám vòi, to lớn như hòn núi thịt.

Tám chiếc vòi quấn lấy phương thiên họa kích. Thần Nam trút gánh nặng trong lòng, quyết không phải là Thiên chi hóa thân, chẳng qua là một con thiên giai chương ngư quái, có điều nó quá rắn chắc, phương thiên họa kích cũng không chém đứt được.

"Mở."

Hắn quát vang, xoay vòng trên không, đoạn hung hãn kéo chương ngư quái lên hẳn mặt biển, tiếng "ùm" vang vọng, sóng dâng lên ào ạt.

Chương ngư quái phát ra tinh thần dao động, quát hỏi: "Tiểu bối người là ai, dám đến quấy nhiễu Thất Tuyệt thánh địa?"

Thần Nam máy động trong lòng, quay thật mạnh chương ngư quái rồi quăng đi, "ầm" một tiếng rơi vào lòng biển, hắn cảm phương thiên họa kích bám theo.

Xuống đến đáy biển, hắn ngẩn ra, nơi đây quá xinh đẹp. Khiến người ta có cảm giác như mộng ảo, tất cả đều không chân thật.

Không hề tối tăm mà rực sáng, cung điện minh mang do san hô nhiều màu tạo thành sừng sững vươn lên. Quả thật quá đẹp.

Nhiều viên trân châu kích cỡ khác nhau được dùng để kiến tạo khiến nơi này càng rực rỡ.

Giống như trong thế giới đồng thoại.

Thủy tinh cung, bạch ngọc điện, san hô tháp, trân châu lâu... Dưới mặt biển xanh là quỳnh lâu ngọc vũ liên miên bất tuyệt phát ra hào quang sáng rực khiến người ta tưởng mình đang trong mộng.

"Tiểu bối người dám xông vào thánh địa..." Bát trảo chương ngư gầm lên, từ xa xông tới, tám chiếc vòi khổng lồ uốn éo như tám con cự xà, quét tới.

Có điều, con thiên giai chương ngư quái này trừ quá rắn chắc, khó

lòng chặt đứt ra, công lực không cao thâm lắm, Thần Nam lại hát nó văng đi.

Đoạn ung dung đi vào cung điện.

Chương ngư quái gầm lên lo lắng ở ngoài nhưng không dám vào.

Trong cung điện rực rỡ, tất cả đều kỳ diệu, đi trên con đường do vạn viên trân châu tạo thành, cảm thụ bảo điện dày đặc linh khí dao động, nhìn những loại thực vật dưới đáy biển chưa bao giờ biết, Thần Nam có cảm giác thư thái.

Tuy ở đáy biển nhưng thực vật không kém cạnh gì kỳ hoa dị thảo trên mặt đất, mọc hai bên trân châu lộ, hào quang chói lói, trên cây mọc ra những trái quả lấp lánh, cách một lớp nước biển vẫn tỏa mùi hương thấm vào tâm tì.

Hắn tùy tiện hái mấy quả, bỏ vào miệng liền tan ngay, hóa thành dịch thể thơm phức, tản khắp bách mạch, bổ sung cho nguyên khí đang thiếu thốn.

Coi đây là động thiên phúc địa khác nào hạ thấp nó, phải nói là thiên giai thánh địa mới đúng.

Xuyên qua trùng trùng điện vũ lâu đài, đi dọc đình đài lâu các như mộng ảo, sau cùng cũng vào đến trung tâm, hắn cảm ứng được một tia dao động quen thuộc, thoáng chốc hiểu ra.

Thân thể hóa thành một đạo quang ảnh bay vào trung ương đại điện do trân châu, hào quang rực rỡ cấu thành, một nơi đẹp đẽ mà thần dị.

Từng bức tượng rất đẹp bày trong đại điện, có hải long, thủy quái, tiên nữ, cự quy, thiên thần... với trăm ngàn thần thái, tuy phát ra cổ lão khí tức nhưng sinh động như có linh tính, tựa hồ lúc nào cũng có thể sống lại.

Thần Nam không để tâm đến những bức tượng rực rỡ phát ra thương tang khí tức, tâm thần hoàn toàn đặt lên một nữ tử lỏa thể ở giữa đại điện.

Nữ tử đó có làn da sáng bóng như ngọc, mịn màng vô kể, ngọc thể mảnh mai nằm nghiêng trên giường bạch ngọc, quyến rũ khôn tả, dù là người đá cũng khó lòng bình tĩnh.

Dung mạo tuyệt thế vô song khiến mọi vật đẹp đẽ trên đời đều trở nên dung tục trước mặt nàng, một vẻ đẹp siêu trần thoát tục, mái tóc đen như mực thả xuống cùng nhan sắc khuynh thành khuynh quốc cơ hồ là một viên ngọc hoàn mỹ, không tỳ vết.

Nàng nhắm mắt, hình như đang ngủ, làn mi dài khẽ động, phảng phất có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, sống mũi vươn lên, làn môi thắm đỏ đẹp đến cực điểm, đồng thời thánh khiết vô cùng.

Dung nhan thánh khiết nhưng thân thể dụ hoặc cực độ, đôi gò bồng đảo nhô lên, vòng eo nhỏ nhắn, cặp mông tròn lẳn mịn màng, đôi chân ngọc vươndài, hai cánh tay càng mỹ lệ vô song, ngay cả ngón tay cũng lấp lánh ngọc quang, vô cùng mê hoặc.

Đó thật sự là một tuyệt thế thần nữ!

Hai loại khí chất khác hẳn nhau, dung nhan mỹ lệ vô song mà thánh khiết cực điểm khiến người ta không dám khinh mạn. Nhưng nhìn xuống thân thể, dù là những lão nhân tu luyện nhiều năm cũng nổi sóng lòng.

"Đạm Đài Tuyền." Trong lòng Thần Nam cả kinh, tuy nghe bát trảo chương ngữ nói đây là Thất Tuyệt thánh địa, hẳn đoán ra đôi phần nhưng thấy Đạm Đài Tuyền không mảnh vải che thân ở đây, vẫn không khỏi kinh hãi.

Phảng phất như tỉnh lại từ giấc mộng, làn mi dài khẽ động rồi mở bừng mắt, tuy sáng lấp lánh nhưng đượm vẻ nghi hoặc, sau cùng tựa hồ tỉnh hẳn, thấy Thần Nam đứng giữa điện, vung tay lên, chưởng ấn mảnh mai nhắm thẳng má hắn đập tới.

"Chát."

Thần Nam đưa chưởng lên đỡ, hẳn không định rời mắt đi, vẫn chăm chú nhìn thân thể tuyệt thế trong đại điện.

"Lớn mật."

Tuy quát lên nhưng thanh âm vẫn cực kỳ ngọt ngào như tiên nhạc.

Đạm Đài Tuyền ngồi dậy, lồng ngực rung động, càng quyến rũ hơn người hơn.

Thần tình nàng cực kỳ khác lạ, vừa thánh khiết vừa vũ mị, động nhân khôn tả.

"Dám khinh nhờn bản cung, đáng bị tịch diệt."

Lời lẽ cực kỳ uy nghiêm khiến không ai dám hoài nghi nhưng ngồi lỏa thể trên giường bạch ngọc thế này, không khó đượm vẻ ám muội cực điểm.

Nhưng nàng có vẻ thấy tất cả bình thường, căn bản không cần che giấu, nhìn Thần Nam như nhìn con kiến, thần tình lạnh lùng khiến hắn có cảm giác nàng là bậc siêu thoát, chúa tể cao cao tại thượng.

"Người không phải Đạm Đài Tuyền?" Thần Nam ngưng thị vào tuyệt thế thần nữ lỏa thể.

"Đạm Đài Tuyền?" Nữ tử tựa hồ tỏ vẻ nghi ngại đoạn tỏ ra vô cùng phần nộ, quát vang: "Hóa ra là thế, người dám xúc phạm thiên nữ hóa thân!"

Mắt trái nàng phát ra hủy diệt chi quang xạ vào Thần Nam, lớp hào quang che phủ cung điện mờ hẳn đi.

Thần Nam cả kinh, đó là Thương Thiên chi nhãn, mắt trái đại biểu hủy diệt, mắt phải đại biểu tân sinh, xem ra nàng ta là Đạm Đài Tuyền.

Sức mạnh của Thời Không bảo tàng bùng lên, hắn tiếp đón ngọn đòn hủy diệt.

"Đạm Đài Tuyền, người thật ra gặp chuyện gì?" Hắn quát vang.

Đạm Đài Tuyền đứng dậy, thân thể tỏa ra hào quang mờ mờ, càng dụ hoặc tâm thần hơn, từng bước đi xuống, vẻ mặt tỏ ra phần nộ cùng

cực, lạnh lùngđáp: "Không ngờ thiên nữ hóa thân bị làm nhục tại hồng trần là do tênphàm phu tục tử nguời."

Lúc này, tuyệt thể thần nữ lỏa thể nghiêngrăng kèn kẹt, một lọn tóc đen nhánh cũng bị nàng nghiêng chặt trongmiệng, vẻ dụ hoặc càng được tô thêm.

Thần Nam có cảm giác trên đườngthì lại sức mạnh của Thất Tuyệt chân thân, khả năng Đạm Đài Tuyền lạixả ra biến đổi, hiện tại không còn là nàng ta trước kia.

"Nguời có phải là Thất Tuyệt thiên nữ chân chính?"

"Talà Đạm Đài Tuyền." Nữ tử có làn da sáng như ngọc gằm lên đoạn mái tócđứng đứng, khí chất biến thành lạnh lẽo vô cùng, phát ra một dải thànquang bảy màu.

"Đạm Đài Tuyền là mẹ của con ta."

"Nói láo." ĐạmĐài Tuyền lỏa thể nghe vậy, gần như bị kích động cực lớn, lại quát: "Dùbuộc phải lựa chọn, phải có đời sau ta cũng không chọn loại nhược tiểunhư nguời."

"Nguời mạnh lắm sao? Ta lại không thấy thế, hơn nữa hóa thân của Thất Tuyệt thiên nữ vốn là mẹ của con ta, đó là sự thật."

ThầnNam liên tục kết pháp ấn cùng Đạm Đài Tuyền lỏa thể giao chiến, khôngngừng trần thuật lại "sự thật", khiến nữ tử gần như phát cuồng.

Chương 424

Lửa dục luyện thân

Đạm Đài Tuyền vốn phong tư tuyệt thế, giờ này thân thể lỏa lồ, càng tỏ rala kiệt tác tối hoàn mỹ của trời cao, dù người đá nhìn thấy cũng sổng lại, lúc nàng phát nộ cũng có phong tình rất riêng.

Nói đơn giản, dáng vẻ đó "đẹp" và "câu hồn."

Thần Nam cùng nàng đứng trong đại điện xa hoa, nhanh chóng giao phong, cả hai không muốn hủy đi cung điện đẹp cỡ này nên khống chế sức mạnh trong phạm vi nhất định, chỉ thấy hai bóng người di động trong hào quang, liên tục giao kích.

Với Thần Nam, đó là một trận chiến vô cùng hưngdiễm, bông đảo, vòng eo, cặp mông liên tục lúc lắc trước mắt, khảonghiem đại định lực của hắn.

Vẻ đẹp tận cùng của thế gian hiện trước mắt nhưng vẫn phải tự điều tiết tâm thái, bình tĩnh như lão tăng có támlòng phẳng lặng, bằng không tám thân ngọc hoàn mỹ kia sẽ tặng cho hắnvết thương trí mạng ngay.

Hai người vừa chiến đấu vừa dụng ngôn ngữ đả kích đối phương, Thần Nam được biết đây là đệ lục giới!

Luân hồi môn quả nhiên có tác dụng nhất định, tuy không linh hiệu như trước, khiến người đi qua bình an đến một nơi trong Lục đạo, lần này được sửachữa, cũng vẫn thông với lục giới nhưng không thuận theo ý chí củangười xuyên qua mà do nó tùy ý đưa đi.

"Đạm Đài Tuyền, người từng vào đệ lục giới, có thấy bọn Long Vũ, Huyền Trang, còn cả Long Nhi nữakhông? Nó không ở cạnh người sao?" Tuy biết nàng ta biến hóa không ngừng trong lúc tìm sức mạnh Thất Tuyệt nhưng Thần Nam vẫn không nhịn được, hỏi những vấn đề muốn biết.

"Ta sao biết được." Thần tình lạnh lẽo của Đạm Đài Tuyền hiện lên

nét giận giữ.

"Long Nhi cũng là hài tử của ngươi." Thần Nam lo lắng mà phát nộ, không hề lưu tình mà đã kích ngay.

"Ngươi...câm mồm." Hiển nhiên Đạm Đài Tuyền vẫn nhớ những việc từng xảy ra, không quên mình là tiểu mẫu thân của ba hài tử, tuy biết Thần Nam cố ý đã kích nhưng không thể cho qua được, có những việc từng xảy ra không thể thay đổi được.

"Đạm Đài Tuyền, thật ra chuyện gì xảy ra với ngươi?" Thần Nam lại hỏi.

"Hừ, ta tìm về sức mạnh cực hạn của thiên địa, tìm về bản nguyên, đi trên con đường trở lại ngày xưa." Thần tình nàng vô cùng đơan trang thánh khiết, đang lúc kịch chiến nhưng vẫn cảm nhận được biến hóa, phảng phất như đã thoát ly trần thế, trở thành kẻ siêu thoát cao cao tại thượng không thể với tới.

"Đạm Đài Tuyền, ngươi đã mất bản ngã, có biết mình thật ra là ai không? Ngươi không phải Thất Tuyệt thiên nữ, chỉ là Đạm Đài Tuyền. Ngươi hoàn toàn bị sức mạnh cực hạn che mắt, trừ nó ra còn gì nữa không? Còn nhớ những việc từ vạn năm nay không? Còn nhớ mình từng là Đạm Đài tiên tử, từng bước tiến lên, được đồng bối coi là kỳ nữ? Ngươi chắc đã quên mấy chuyện 'nhỏ nhặt' nhưng đó là ngươi chân chính, hiện tại chẳng qua là một nô lệ đi tìm theo sức mạnh."

Thần Nam quát vang, hi vọng thức tỉnh trái tim nàng ta, đương nhiên trong đó có cả tình cảm chân thật, từ đáy lòng hắn, Đạm Đài Tuyền là người để lại ấn tượng đặc biệt nhất, là nữ tử đầu tiên hắn yêu thương, tuy sa này đi trên hai con đường đối lập phức tạp... nhưng đó hình như là tâm cảnh mà mỗi nam nhân phải trải qua, mặc cho người từng yêu thương nhất mờ dần, cho đến lúc xa khuất.

Đạm Đài Tuyền hình như cũng xúc động, lộ ra một tia chân tình hiếm có: "Ta là Đạm Đài, Đạm Đài là ta, dù tabiến hóa, siêu thoát bản ngã thì những gì từng trải qua vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng, dù có những việc dần tiêu tan. Thần Nam, ngươi nhiễu loạn tâm tình của ta, khiến tâm hải bình lặng bị quấy rầy, vốn phải quét ngươi khỏi thế gian,

không được cản đường ta tiến lên. Nhưng ta không làm được, có những việc không thể buông bỏ, ta cho người một cơ hội, chỉ cần người không ngăn cản ta trên con đường trở lại Thất Tuyệt chân thân, ta sẽ không giết người, để cho người lối thoát."

Thần Nam cười lạnh: "Người tưởng giết được ta sao? Hơn nữa, tương lai người có dung hợp với những người như Mộng Khả Nhi, Long Vũ chăng? Nếu thế, hiện tại chúng ta là tử địch. Kì thật, ta nghĩ rằng người vẫn là người, bất quá dục vọng trong lòng tỉnh lại nên cưỡng bách bản thân thay đổi theo."

"Thất Tuyệt hợp nhất rồi ta sẽ tìm Thông thiên chi lộ lên nơi của Thiên, nếu người không ngăn cản, niệm tình Long Nhi, Y Y và Không Không, chúng ta không là cừu địch."

Trong mắt nàng tỏ vẻ nhu hòa hiếm thấy, nếu Thần Nam không ngăn cản, thậm chí giúp nàng, coi như khẳng định mối quan hệ giữa nàng với hắn và Không Không, Y Y.

Mê hoặc này không nhỏ, Thất Tuyệt thiên nữ xưng tôn Lục đạo trở thành bạn hữu, hơn nữa nàng từng làm tử tử Thần Nam yêu thương nhất... nhưng hắn không thể đáp ứng, bởi không thể nhìn Mộng Khả Nhi, Long Vũ tan biến.

Hơn nữa hắn biết được tình trạng trọng yếu về "Thông thiên chi lộ" trong lời lẽ của Đạm Đài Tuyền. Lúc ở đệ tam giới, hắn được mấy thiên giai cao thủ cho biết trong Luân hồi môn có Thông thiên chi lộ, dù không để ý lắm nhưng giờ được nghe Đạm Đài Tuyền được truyền thừa của Thất Tuyệt thiên nữ, buộc hắn phải chú ý.

Những ẩn bí cụ thể liên quan đến Luân hồi môn chỉ có một vài cao thủ đệ tam giới biết, những người trong Lục đạo gần như mù mờ. Hắn không biết Thông thiên chi lộ mà nàng ta nói tới có thông qua Luân hồi môn không.

"Thần Nam, xem ra chúng ta thật sự đối lập nhau." Dung nhan khuyh thành khuyh quốc của Đạm Đài Tuyền dần lạnh lùng, nhìn Thần Nam với vẻ bề trên.

Thần Nam thở dài, một chút cảm tình còn lại đã tan, nữ tử khiến hắn

xiêu lòng vạn năm trước đã bay xa, tiếng nói khiến trái tim loạn nhịp thừa xưa cũng lịm tắt.

"Đạm Đài Tuyền, xin lỗi, nếu người đã cố ý để Thất Tuyệt hợp nhất, giờ ta phải giam người lại." Hai tay Thần Nam hoa lên theo quỹ tích thần bí mạc trắc, đệ nhất thức được cảm ngộ từ Nghịch Loạn bát thức sắp xuất ra.

Đạm Đài Tuyền cười lạnh, mắt ánh lên hàn quang, tuy toàn thân lỏa lồ nhưng lúc này nàng như nữ tu la, chiến ý phát ra khiến người ta không lạnh mà run.

"Người coi thường ta quá rồi, đây là một trong Thất Tuyệt thánh địa, ta ở đây tu luyện nhiều ngày, hôm nay mới thu công, sẽ đến một thánh địa tu luyện khác tìm bảo tàng Thất Tuyệt chân thân để lại."

Lời lẽ lạnh lùng khiến đáy biển rung lên, ánh hào quang rực rỡ bùng lên, những trăn châu lâu, bạch ngọc điện, san hô tháp tạo thành cung điện đột nhiên vỡ vụn.

Tất cả đã hoàn thành sứ mệnh, các loại linh bảo phát ra vô tận linh khí, tụ thành hào quang bảy sắc, trùn lên Đạm Đài Tuyền đứng giữ điện.

Sức mạnh bị phong ấn trong cung điện nhập hết vào người Đạm Đài Tuyền, khí thế nàng ta càng thịnh, toàn thân trở nên phiêu dật linh động.

Một chiếc áo nhiều màu phủ lên tám thân tuyệt mỹ khiến huyết mạch người khác căng phồng.

Đạm Đài Tuyền phong hoa tuyệt đại đứng sừng sững dưới đáy biển, đối diện Thần Nam.

Ngoài xa, bát trảo chương ngư quái lạnh mình, nó biết nhiệm vụ bảo vệ đã xong, mình được giải thoát khỏi nơi đây nhưng không dám động đậy.

"Giết." Thần Nam quát vang, huyền bí chương ấn khiến mặt biển sôi lên, sức mạnh hùng hồn tràn sang Đạm Đài Tuyền, định nghiền nát

nàng ta.

"Hừ, mượn tạm sức người vậy." Đạm Đài Tuyền cũng quát vang, phát ra thần quang sáng rực, kéo sức mạnh của Thần Nam rồi hợp lại, hình thành một vùng xoáy năng lượng cực lớn, ập xuống đáy biển. Một thất tinh trận đồ nổi lên, lấp lánh hào quang yêu dị, chiếu sáng cả thế giới dưới đáy biển.

Nước biển trào dâng, từ xa nhìn lại, mặt biển màu lam như hóa thành một phiến thần ngọc sáng lóa khôn tả.

Thần Nam chợt cảm giác trời xoay đất chuyển, thân bất do kỷ ngã vào trong trận đồ, Đạm Đài Tuyền đã vào trước.

Hắn nổi giận, Đạm Đài Tuyền biến đổi thế nào thì bản tính cao mưu vẫn thế, đến giờ vẫn còn muốn mượn sức hắn giúp mở cổ lão trận đồ!

Hào quang chói được nối tiếp bằng vô tận hắc ám và tử tịch, hắn và Đạm Đài Tuyền hình như đi vào một tử vực vĩnh viễn không có tận đầu.

Lướt đi với tốc độ cực hạn chừng nửa khắc, chợt trước mắt hắn lóe sáng, lại quay về quang minh thế giới.

Tất cả hiện ra đều vô cùng huyền bí, đập vào mắt là màu lục chói lọi khiến hắn không mở nổi mắt.

Đó là một hòn đảo trong mặt biển mênh mang, nhưng nơi đây so với hải dương lúc trước khác hẳn nhau, cùng vô biên nhưng nước biển lại không màu lam mà đen như mực, ẩn chứa vô tận tử khí!

Trên tòa hải đảo toàn cây cối, tất cả đều phát ra lục quang nhưng không phải là linh khí mà là tà hỏa có thể nhập vào cốt tủy.

Cây cối phát ra hỏa diễm.

Khung cảnh dị thường thần bí!

Thần Nam cảm giác nhục thể hơi đau nhưng hỏa diễm không thể thật sự thương tổn đến thiên giai nhục thân, chỉ có tà hỏa khiến hắn lo

lắng, vào thân thể rồi, nó cơ hồ đốt cháy tinh thần linh thức của hắn.

Tà dị hỏa diễm!

Trực tiếp công kích cảm giác của người ta.

Rõ ràng hữu hình mà lại đáng sợ và quái dị cực độ.

Đạm Đài Tuyền thánh khiết như minh nguyệt nổi trên không giữa vùng tà hỏa màu lục, cao khiết đến động nhân. Khổ sở suy tư hồi lâu chợt biến sắc, quay qua nói với Thần Nam: "Người đi đi, ta không làm khó người."

"Ta cũng định đi, còn người định tự mình thử xem sao chăng?"

Nghe vậy, Đạm Đài Tuyền càng tỏ ra bất an, xuất ra mấy luồng đại lực nhưng bị áp lực vô hình ngăn lại trong hòn đảo, không thể xông ra hắc hải mệnh mang.

"Đây là đâu? Sao hỏa diễm thiêu đốt nhục thể rồi lại đốt cả tinh thần linh thức của ta?" Thần Nam quát hỏi.

"Là nơi Thất Tuyệt luyện thân, trăm tình tuyệt dục. Với Thất Tuyệt thiên nữ, ai thông qua được khảo luyện này, lúc hợp nhất xong sẽ là chủ đạo nhưng người không cần vào... ta phải giết người trước, bằng không người sẽ quấy nhiễu tu hành của ta."

Nàng ta lộ ra sát cơ vô tận: "Hiện tại ta không được chọn lựa nữa."

Thấy nàng ta hóa thành một đạo hồng mang lao tới, Thần Nam thuận di lách đi, tránh vào vùng cây cối vô tận đang phát ra lục quang lên tận mây xanh.

Hắn không sợ Đạm Đài Tuyền mà muốn kéo dài thời gian, đây là nơi đối phương luyện thân, chắc chắn có nhiều khảo nghiệm lợi hại, hắn phải đợi thời cơ.

Đạm Đài Tuyền hiển nhiên biết thời gian khẩn bách, không hề do dự lao tới, nhưng vừa tiến vào liền hối hận ngay, lục sắc hỏa diễm vô tận ở đó dính chặt như dịch thể, giữ chặt nàng trong đám cây cối.

Thần Nam cũng bị lục quang giữ chặt cứng trong đó.

Cả hai đều đang sa vào cảnh bị mài giũa tinh thần.

Đạm Đài Tuyền ném mùi nặng hơn một chút, bởi đó là những thứ chuẩn bị cho nàng ta tôi luyện.

"Không, sao lại thế này?" Đạm Đài Tuyền kinh hãi rít lên, thất tình lục dục cuộn cuộn, sao mà cắt đứt được? Đáng sợ nhất là nàng cảm giác được dục vọng chi hỏa thiêu đốt ngọc thể, bất giác di động về phía Thần Nam.

"Đây là một loại sức mạnh một loại mài giũa tàn khốc, ta nhất định thuận lợi trở thành Thất Tuyệt chí tôn!" Nàng nghiêng răng đứng lại tu luyện chân thân trong làn tà hỏa màu lục vô tận.

Hảo điểm đốt sạch áo quần, làn da mịn như ngọc ánh lên trong làn lửa, dụ hoặc vô hạn.

Thần Nam cũng nén thống khổ, nghiêng răng: "Đạm Đài Tuyền người tính toán cho lắm vào, lần này e là tự mình đưa mình vào đây."

Chương 425

Trận chiến nam nữ

Sóng đen như mực dâng cao, từng đợt u minh chi khí từ cơn sóng bốc lên, nhìn xa chỉ thấy hải dương đen ngòm vô tận, hắc vụ cuộn cuộn, âm u cực độ.

Tầng không cũng bị ô vân che kín, trong vùng tử vong chi hải kỳ dị này trở nên u ám, đáng sợ vô cùng.

Chỉ có hòn đảo vẫn sáng rực hào quang, nhìn từ xa như viên bảo thạch chói lọi.

Từng dòng sáng xanh vây quanh hòn đảo nhưng những con rồng đang bảo vệ cho hòn đảo sinh mệnh duy nhất trên tử vong chi hải.

Tên hải đảo, hai cỗ dao động sinh mệnh đang đối kháng hỏa diễm rừng rực, họ đang trong giây phút quan trọng, thần tình vô cùng ngưng trọng, thân thể phát ra hào quang nhiều màu, kịch liệt đan xen với lục quang tà dị.

"Cốp." Thần Nam nghiêng răng tưởng chừng vỡ vụn, đầu ướt đầm mồ hôi, áo quần đã bị đốt sạch, mồ hôi chưa kịp hóa thành vụ khí đã bị ngọn lửa đốt khô.

Trùng trùng tinh thần ảo tượng trùm lên hắn, phảng phất thấy Hắc Khởi cảm Tuyệt vọng ma đao, lại như thấy Huyền Hoàng cảm cờ tiến vào. Giữa lúc đây sát lục, một bóng hình thiên nữ lỏa thể phát ra dụ hoặc vô hạn lao vào hắn khiến trong thời khắc khẩn trương mà tâm tình hắn nổi sóng, quả là kiêu dày vô tâm tình đáng sợ.

Tất cả đồng thời hiển hiện, dù biết đó là ảo ảnh nhưng không thể dứt ra, như tồn tại thật sự khiến bản thân hắn tưởng rằng chân chính trải qua mọi cảnh tượng.

Cạnh đó, Đạm Đài Tuyền càng thảm hơn, chiếc áo bị đốt thành tro, thân thể xinh đẹp như lớp sứ phát ra ánh sáng khiến người khác ngây ngẩn, dụ hoặc vô hạn, thậm chí có thể cho rằng nàng đang mỉa hoặc

chúng sinh!

Đó là tôi luyện lập ra cho nàng nên tinh thần đang chịu dày vò cùng cực, thất tình lục dục nhi nhào tràn tới khiến tâm tình như lòng giếng lạnh của nàng dậy sóng như mặt hồ rồi như biển động, càng lúc càng kịch liệt.

"Thần Nam, người chết đi." Sau cùng nàng cũng hành động, dùng đại pháp lực đả phá cấm cố, định chế trụ Thần Nam trước để khỏi xảy ra "bất ngờ."

Thần Nam tuy bị sức mạnh kỳ dị trên đảo giữ lại nhưng lúc sinh mệnh bị uy hiếp, tiềm lực vô cùng khiến hắn thoát ra mà hành động, chặn lại đợt tiến công của Đạm Đài Tuyền.

Cây cối chung quanh liên tục bị hai người đánh tan nhưng lực sắc hỏa diễm không giảm đi mà càng nóng hơn. Vốn ngọn lửa do cây cối đốt, giờ đây trực tiếp từ lòng đất cháy ngùn ngụt, che kín cả hai.

Động tác của họ nhanh như điện, như hỏa diễm tinh linh đang giao phong.

Không hiểu bao lâu sau, cả hai đều thấy đại sự không ổn, tinh thần càng lúc càng nóng nảy.

Hai người nhanh chóng tách ra, nỗ lực điều tiết. Bất quá chỉ một loáng saulại lao vào nhau, cứ vậy, trường đại chiến diễn ra mười ngày mười đêm liền.

Sau cùng, họ thật sự ngừng tay, bị lực sắc tà hỏa giày vò không còn chút khí lực nào, cả sức mạnh của Thời Không bảo tàng mà Thần Nam xuất ra cùng hủy diệt chi nhãn của Đạm Đài Tuyền đều vô hiệu.

Thần Nam thở hồng hộc, cạnh đó, Đạm Đài Tuyền cũng rã rời nhưng tôi luyện mới chỉ bước vào giai đoạn gian nan, thất tình lục dục ào ào kéo đến...

Không hiểu bao lâu sau, hai người không còn khí lực chiến đấu bắt đầu mắng chửi nhau, tinh thần họ dần lung lay nhưng bản năng khiến

họ hiểu rằng, phía trước có đại địch cần ứng phó.

"Tên khốn kiếp Thần Nam dám khinh nhờn thiên nữ chân thân, ta... phải thay Mộng Khả Nhi thiên nữ báo cừu."

"Đạm Đài Tuyền người đừng ra vẻ thanh cao, chẳng qua có thể. Nếu thoát khỏi hòn đảo này ta sẽ phong ấn người."

"Tên vô sỉ Thần Nam, ta cũng không tha người. Đợi ta tu thành Thất Tuyệt thiên nữ chân thân, người sẽ bị diệt vong, ta phải khiến người tịch diệt."

"Muốn giết ta? Hiện tại ta giết người trước, Đạm Đài Tuyền, người là tử địch của ta."

Hai người vừa thở hồng hộc vừa bò về phía đối phương, cơ hồ không chết không dừng tay.

Khung cảnh thật khiến người ta kinh ngạc, hai nam nữ lỏa thể, bản thân đang chịu khảo nghiệm, tinh thần linh thức bị dày vò mà vẫn muốn công sát đối phương.

Thể phách cường kiện của Thần Nam ánh lên màu cổ đồng, tràn đầy mị lực.

Làn da Đạm Đài Tuyền trắng như tuyết, lấp lánh như ngọc, thân thể mềm mại như rắn bò.

Trong xuân quang dự hoặc vô hạn phát ra sát cơ đáng sợ, đôi chân ngọc như tiễn đao đập ra. "Bình," hát vang Thần Nam đi, đoạn bàn chân ngọc mảnh mai lại độc địa ấn xuống đất, định tung đòn tất sát.

Cường kình của đòn đánh vượt khỏi ý liệu, lúc bàn chân ngọc như tiễn đao đá Thần Nam vắng đi, hấn chợt thấy đau nhói, toàn bộ xương sống và xương sườn đều gãy nát, một cước đập xuống khiến xương ngực gãy tan, linh hồn thụ thương nghiêm trọng.

Hấn nén cơn đau, định triệu hoán Thần ma đồ xuất chiến nhưng làn này Thái cực đồ im lìm, không hề có phản ứng.

Hắn đành ép cơn đau xuống lăn đi, dùng sức mạnh của tàn hồn chưa lành xương cốt bị gãy, cơn đau khiến thần thức hơi tỉnh lại, lăn tiếp tới, giơ chân đạp mạnh vào Đạm Đài Tuyền.

"Bình."

Đạm Đài Tuyền cũng kiệt lực, đôi tay như sương tuyết đan nhau đỡ đòn, rít giọng: "Tên vô sỉ người làm nhục thiên nữ chân thân tại hồng trần, hôm nay ta phải thanh toán bằng hết." Đoạn sóng chưởng ánh lên hào quang kích tới, định đánh gãy chân phải Thần Nam.

Hắn đành thu chân, lăn sang một bên.

Hiêngiờ hai người đều như nở cứng hết tầm, mười ngày liền tranh đấu đã hao tụt hết sức mạnh nhưng họ vẫn là thiên giai cao thủ, xuất thủ uy lực vô cùng.

"Đạm Đài Tuyền, người tự cho mình là nữ nhân, thật ra chỉ là một đóa độc hoa! Người chết là người." Phát quyết xuất ra, thần quang mờ mờ trùn lên Đạm Đài Tuyền.

Ngọc thể vô song của Đạm Đài Tuyền phát ra trận trận hào quang nhưng vẫn bị hút đi cả chục thước, làn da lấp lánh xuất hiện mấy vết đỏ.

"Tên khốn đáng ghét, chết đi." Nàng lại công tới.

Dù là người bằng đất có hỏa khí, Thần Nam bị Đạm Đài Tuyền liên mồm mắng là "vô sỉ", "khốn kiếp" cũng động nộ, mắng lại không kém phần long trọng: "Người là nữ nhân hạ tiện, đồ chết tiệt."

Hai người cố bò tới, đồng thời không ngừng chửi mắng nhau, ngôn ngữ càng lúc càng ác độc.

"Tên, vô sỉ lưu manh, sống trên đời đúng là bất hạnh."

"Nữ nhân hạ tiện như người, lòng dạ rắn rết, đáng diệt."

"Tên tiểu nhân ti bỉ, phải hủy diệt mới xong."

"Người tự cho là bất phàm, chẳng qua là nữ nhân vô sỉ ác độc, giờ nên chết đi."

"Tên tạp chủng..."

"Đồ gái thanh lâu..."

Vừa độc mồm độc miệng chửi nhau, vừa cắn xé, họ đã không còn sức mạnh hủy diệt nên không mạnh mẽ như thần tiên, đành cặm chiến xáp lá cà.

Khó lòng tưởng tượng đó là hai thiên giai cao thủ, Thần Nam cầm một tảng chân ngọc, định xé toạc nhưng không thể như ý.

Song thủ Đạm Đài Tuyền tóm lấy cổ hần, định bẻ đầu, tuy có tiếng khùng khục nhưng sau cùng cũng công cốc.

"Tên vô sỉ tạp chủng, chết đi." Nàng cố nhóm thân thể lửa lò dậy, cố lật người đè lên Thần Nam, vung mạnh quyền đâm vào đầu hần.

Thần Nam vội ôm đầu chặn đòn đánh quá mạnh này lại, đoạn dùng cùi tay phải đập mạnh vào tiểu phúc đối phương, đồng thời mắng: "Loại hạ tiện kĩ nữ chết đi."

Tiểu phúc của Đạm Đài Tuyền nồn nà như ngọc, nhanh chóng co lại, tránh khỏi đòn tát sát, đồng thời hữu chưởng như độc xà mổ vào cổ họng Thần Nam, mắng mỏ hết lời: "Tên lưu manh khốn nạn."

Đó là trận thiên giai chi chiến không ai tưởng tượng nổi, hương diễm mà ám muội cực điểm, hai đại cao thủ lửa lò quần lầy nhau, bất cứ ai nhìn thấy cũng sửng sốt, không tin nổi.

Cả hai vừa đấu nhau sinh tử hương diễm vừa liên mồm chửi rửa, khí chất khác hẳn bình thường.

Đạm Đài Tuyền không còn là nữ tử cao cao tái thượng, xuất trần phiêu dật linh động đến mức không với tới, Thần Nam cũng không còn là sát thần cương quyết. Nếu ai đó nhìn thấy biểu hiện của hai người, nhất định sẽ ngã ngựa vì kinh ngạc.

"Bình", Thần Nam tung một quyền vào vai ĐạmĐài Tuyền khiến thân thể nàng rung động, thụ thương không nhẹ. Hấn nắm lấy cơ hội, lật người lại, ép Đạm Đài Tuyền xuống, cưỡng lên trên, vừavung quyền đâm xuống vừa mắng: "Nữ nhân dâm đăng như người đi chết đi."

ĐạmĐài Tuyền liên tục vung ngọc thủ chặn lại, đồng thời tiểu phúc tuy bị áp chế nhưng chân lại không, đá mạnh lên nhắm vào gáy Thần Nam.

"Tên khốn vô sỉ, ta phải diệt ngươi."

Không biết từ bao giờ, ánh lửa màu lục chuyển sang màu hồng nhạt.

Đạm Đài Tuyền nhìn thấy, kêu lên kinh hãi, hỏa diễm để luyện thất tình lục dục đã chuyển sang mức khảo nghiệm tình dục.

Trongkhu rừng màu lục, hỏa diễm màu hồng ngùn ngụt, cả hai thở phì phò, quấnlấy nhau, lẫn lộn, mắng chửi, tư thế cực kỳ hương diễm. Đó là trậnchiến nam nữ kiểu khác....

Chương 426

Lá xanh lại xuất hiện!

Đó là trận nam nữ chi chiến khó lòng tưởng nổi, lưỡng đại thiên giai cao thủ trần trụi tranh đấu với nhau. Đạm Đài Tuyền bình thường cao cao tại thượng, như xuất trần tiên tử giờ toàn thân lửa lò, thân thể tuyệt đẹp phát ra ngọc quang lấp lánh và dụ hoặc vô hạn, quán lấy Thần Nam. Trận chiến đấu hương diễm mà ám muội cực điểm.

Hỏa diễm màu hồng cháy rực khiến cả hai thở hồng hộc, vẫn liều mạng tương tranh.

Đạm Đài Tuyền phong tư tuyệt thế, mái tóc dài đen như mực buông xuống như dòng thác, cần cổ trắng ngần tú lệ như thiên nga, vòng eo mềm mại như mỡ nữ xà, cộng thêm cặp mông nở nang, đôi chân dài... Dù đang chiến đấu kịch liệt mà không mất đi vẻ đẹp diệu cực, xứng đáng diễm đảo chúng sinh.

Tuy là trận chiến hương diễm cực điểm nhưng ngấp sát cơ, lúc nào cũng có thể bị dồn vào tử địa. Đạm Đài Tuyền có lúc cưỡi lên Thần Nam liên tục tung đòn, có lúc bị hấn cưỡi lên trả đòn, liên mồm mắng chửi nhau, tuyệt sát thủ đoạn không chừa lại chút gì.

Nhưng từ lúc cửa tình dục trong quá trình tôi luyện thất tình lục dục bắt đầu, tất cả dần thay đổi, trận chiến trở nên cực chậm, bản năng khiến cả hai muốn lại gần, nhưng không phải để chiến đấu, hơi thở nặng hơn hẳn.

"Tên khốn vô sỉ."

"Đồ nữ nhân hạ tiện."

Không biết từ bao giờ, bầu không khí cực kỳ vi diệu trải ra, sau cùng họ gần như cuồng loạn, vừa mắng nhau hết lời, kịch liệt cấu xé nhau, rồi quán lấy nhau lăn vào trong rừng, liền đó những tiếng động khiến người ta đờmặt, tim đập mạnh vang lên...

Sinh tử đại chiến sau cùng lại thành nam nữ chi chiến nguyên thủy

nhất, kết cục này có ai tưởng tượng ra.

Khung cảnh đó làm cho ai nhìn thấy cũng sửng sò, hai người quần lầy nhau điên cuồng hợp lại, lẫn lộn, giãy giụa để ép đối thủ xuống dưới. Đó... tựa hồ là một trường chiến đấu. Chiến đấu vì danh dự... và nam nữ chiến đấu.

Hào quang màu hồng che kín tầng không hải đảo, sắc thái ám muội quái dị lan tràn.

Tiếng thở kinh tâm động phách hồi lâu vẫn không dừng lại, hỏa diễm màu hồng trên không dần thu liễm, bao phủ hai người trong khu rừng đang "chiến đấu" không ngừng vì danh dự.

Dần dần, hỏa diễm hóa thành dịch thể thực chất rồi đặc lại.

Phía ngoài còn đáng gọi là hỏa diễm, bên trong tuy nóng cực điểm nhưng không phải liệt hỏa mà tích tụ thành một chiếc kén lớn màu hồng.

Trong lúc hai thiên giai cao thủ xuất thủ để xem ai hơn ai, mắng mỏ nhau thậm tệ thì chiếc kén hoàn toàn bao lấy họ.

Nam nữ chi chiến và hải đảo đều cuồng loạn...

Mấy ngày sau, tiếng thở mới đình chỉ, trên hải đảo an tĩnh lại, hai người cuồng loạn chiến đấu tựa hồ dừng tay. Chiếc kén hồng đường kính cả chục thước phát sinh biến hóa, hỏa diễm màu hồng chuyển sang màu lam, nửa ngày sau biến hẳn thành sắc lam.

Nhưng lần này không phải cả hòn đảo đều thế, chỉ có quanh chiếc kén đổi màu, tựa hồ hỏa diễm tinh hoa của toàn đảo tập trung về đây.

Hiện tượng khác thường, tôi luyện càng hung hiểm.

Lúc này cả hai đang thần du thái hư, tuy dung hợp lại nhưng tạm thời chỉ có thân thể bất động, thân thức tiến vào cảnh giới kỳ diệu, liên tục tranh đấu trong ảo cảnh do chiếc kén màu lam tạo ra.

Đương nhiên, Thần Nam cùng Đạm Đài Tuyền đang trải qua một lần biến hóa trong "Thất Tuyệt tôi luyện."

Mấy ngày sau, chiếc kén lam chuyển thành màu vàng chanh, hào quang xung thiên, hỏa diễm đằng đẵng vây phủ.

Màu sắc liên tục thay đổi, từ vàng chanh thành tím... trải qua cả bảy màu. Dao động bên trong chiếc kén càng lúc càng mạnh.

Tôi luyện sắp đến giai đoạn cuối, nếu hai người qua được, coi như xong một lần biến hóa.

Sau cùng, hào quang bảy sắc vút lên trời, liệt diễm bên ngoài chiếc kén đột nhiên tan biến rồi điên cuồng cháy rực, bảy màu hào quang đồng thời chiếu rọi lên mây.

Chiếc kén sáng chói lên như quang cầu, hồng mang bảy màu chiếu rực thiên địa như vàng dương bảy màu đang sáng soi.

Hai người trong kén tỉnh lại, tiếng đầu đá, máng chửi lại vang lên, nhưng hai người ở cùng một chỗ nên âm thanh khác hẳn, tiếng thờ lại vang vọng... tỉnh lại là cuồng loạn.

Cuối cùng, hào quang bảy màu bùng lên, chiếc kén nở to rồi vỡ nát.

Mỗi thốn không gian trên hải đảo đều tràn ngập linh khí, dao động năng lượng vô tận như đại hải, tràn ra khắp trời.

Một đôi thanh niên nam nữ lỏa lồ rú lên kinh hoàng, nhanh chóng tách nhau trên không, lần lượt hút lấy linh khí.

Hào quang bảy màu như có linh tính, hóa thành đạo đạo linh long quấn quanh Thần Nam và Đạm Đài Tuyền, không chỉ nguyên khí vô tận chảy vào thể nội họ mà không ngừng ngưng tụ bên ngoài, tựa hồ thành một lớp vỏ lão chiếngiáp, lấp lánh hào quang kim thuộc.

Nhưng chỉ có Đạm Đài Tuyền hình thành được huyền bí chiến giáp mà trắng bạc lấp lánh lãnh quang khiến năng càng đượm vẻ cao khiết, đồng thời lộ rõ khí khái anh thư, loáng thoáng hiện lên nét linh động phiêu dật, động nhân khôn tả.

Thần Nam đã không ngưng tụ thành chiến giáp cổ lão thần bí mà làn da nứt ra, thểphách cường kiện sinh thêm một lớp da màu cổ đồng lấp lánh như vạn cổbất diệt chi thân.

Đó là một lần biến đổi.

Cơ thể mới của Đạm Đài Tuyền muộn hơn Thần Nam một chút, lúc chiến giáp thương tang huyền bíriết để ngưng tụ xong liền ẩn vào thân thể. Lúc đó, da nàng mới nứtra, mọc lên làn da mới óng ả, nuốt nà hơn cả anh nhi, đồng thời lấp lánh ngọc quang, cũng là vĩnh hằng bất diệt chi thể.

Cả hai gặp được kỳ ngộ, Thần Nam không có chiến giáp nhưng với hấn, đó cũng là ân tứ.

Hấn cảm giác được cơ thể mới cực kỳ hùng mạnh, toàn thân có một luồng sức mạnh dùng mãi không cạn, muốn tìm cao thủ như cái thể ma vương Hắc Khởi và Thái cổ cự hung Huyền Hoàng đại chiến một phen, kiểm nghiệm xem đã đạt tới cảnh giới nào.

Lúc hào quang tan hết, Đạm Đài Tuyền mở bừng mắt, nhìn ngọc thể mới của mình, hồi tưởng lại những gì xảy ra, rít lên chói tai: "Không, không thể nào."

Chiến giáp màu bạc huyền bí hiện lên, che kín thân thể đoạn cảm giác xấu hổ vô cùng khiến nàng ngất đi, từ không trung rớt xuống, mặt đất nứt ra một khe lớn.

Thần Nam cũng tỉnh lại, thần sắc vô cùng phức tạp, chầm chậm đến cạnh Đạm Đài Tuyền, vung chưởng lên định đánh xuống, nhưng sau cùng đành quay người bước đi.

Hải đảo bị cấm cố không còn gì ngăn cản, hấn bay lên, nhanh chóng lướt khỏi hải đảo, lấy ra một bộ y phục trong nội thiên địa, mặc lên rồi bay về hướng bắc.

Mặt biển đen ngòm bên dưới cuộn trào, quán quít tử khí vô tận nhưng Thần Nam không muốn xảy ra chuyện gì hay chuốc phiền phức nên không để ý.

Đệ lục giới quá rộng, hấn dùng cực hạn tốc độ không ngừng phá toái hư không mà mất ba ngày mới thoát khỏi vùng biển đen ngòm tiến vào một vùng biển khác màu lam rực rỡ. Năm ngày phi hành liên tục mới thấy đất liền rộng lớn xuất hiện ở tận đầu hải dương.

Mặt đất mênh mang tràn ngập thương tang khí tức, tuy chưa đến gần nhưng hấn cảm ứng được vùng đất này không tầm thường, làn thần thổ nuôi dưỡng vô số anh linh.

Hấn cảm thụ được phong vận thần kỳ đặc biệt của vùng đất.

Những ngọn núi cao đến mây xanh, những hồ nước rộng như biển, những dòng sông dài mấy chục vạn dặm gầm gào. Quả là một dải sơn hà mênh mông, cổ đại lục khiến người ta sinh lòng ngưỡng vọng.

Cùng lúc, Đạm Đài Tuyền đang phi hành khắp mặt biển vô tận, nghiên rặng nghiên lợi tìm tung tích Thần Nam, "kỳ sử đại nhục" này nàng nhất định phải báo.

Thần Nam đã phi hành mấy chục vạn dặm mà vẫn mon men ngoài rìa cổ đại lục rộng lớn này, thật không tưởng tượng nổi nó lớn bao nhiêu, tựa hồ ngũ giới cộng lại cũng không so được.

Mấy ngày nay, hấn không phát hiện bóng người, nhưng đại lục có rất nhiều chủng loại động thực vật, chứng tỏ nó là một cổ đại lục sống động, tuyệt không phải một phiến tử vực.

Lại phi hành thêm hai ngày, cuối cùng hấn cũng nhìn thấy người, hơn nữa là một thiên giai cao thủ quen thuộc.

Quả là kinh hỉ bất ngờ.

Một trung niên y sam lam lũ như khiếu hóa tử đang cúp đuôi bỏ chạy, đóc tóc rối bời, hai mắt đỏ ngầu, toàn thân hôi thối. Chính thị lão nhị Mã Tư của phe đệ ngũ giới quân vương Đức Mãnh.

Hiển nhiên Mã Tư cũng phát hiện Thần Nam, thần sắc khó coi biến ngay, cười lạnh lùng: "Tiểu cầu, người lại vào đệ lục giới, hiện tại chỉ có mình người, ha ha... không có ai quấy rầy, người chết chắc rồi. Gia

gia phải đầy đọa người một phen."

Thần Nam bất ngờ, cười lạnh đáp: "Hóa ra là bại tướng thừa xưa, hiện tại còn dám sánh cường trước mặt ta sao? Không phải người bị đả kích ở đây đến mức tinh thần thác loạn đấy chứ?"

"Quá khứ thì không những giờ giết người thật dễ như giết xú trùng." Mã Tư cười vang, gần như phát cuồng.

"Đầu óc người có vấn đề hả?" Thần Nam cười lạnh: "Người đã hoành tráng thế sao còn bỏ chạy như chó nhà có tang, còn chút nào đáng về quân vương cao vờ chẳng?"

"Bởi người đệ lục giới quá đáng sợ, hơn nữa lại một nhóm đấu cuồng nhân đuổi theo mình ta, bằng không làm gì có ai giết nổi ta." Mã Tư hình như bị đả kích, dừng lại gầm hét lên, sắc mặt nanh ác vô cùng.

"À, chắc đã gặp được gì đó nhỉ?" Thần Nam nhanh nhạy cảm ứng được thể nội Mã Tư ẩn chứa một vật kỳ quái.

"Haha... đương nhiên, đương nhiên!" Mã Tư cười điên cuồng: "Người biết không, lúc trước tàn phá thế giới tan vỡ, trong thiên địa từng rơi xuống bốn phiến lá xanh, hiện nay nó tái hiện, dự báo trong một ngày tới sẽ có một giới hủy diệt. ha ha ta may mắn có được một chiếc, đúng là ân tứ ngàn đời, sức mạnh ẩn chứa trong đó đủ để hủy diệt nhiều thiên giai cao thủ!"

"Lá xanh?" Thần Nam nghi hoặc nhìn y.

Mấy hôm nay Mã Tư toàn bị người ta truy sát, bị kích kích cùng cực, cần tìm chỗ phát tiết, vừa hai kẻ địch Thần Nam tìm tới cho y có chỗ xả cực tức, nên không che giấu gì: "Đương nhiên, lá xanh trong lời đồn cổ xưa lại xuất hiện. Người xem này."

Một dải lục quang từ thể nội y nổi lên, che lấp tầng không trên đầu. Giữa vùng hào quang, có thể thấy rõ trên chiếc là viết một chữ sáng chói: đạo!

Thần Nam thảm cả kinh, nhìn thấy chiếc lá, lại nhớ lúc xuyên qua thời không, ở thời điểm cách đoạn Thái cổ đã thấy bốn chiếc, tất cả đều y

thế này. Chỉ là chiếc lá này có ẩn chứa sức mạnh đáng sợ.

Lại một thế giới nữa sẽ bị hủy diệt? Tim Thần Nam đập thình thình.

Chương 427

Cơn điên trước khi đại phá diệt

Chất liệu giống hệt như lá xanh khi đó và bây giờ khác nhau.

Lúc xuyên qua thời không, ở thời điểm cách đoạn Thái cổ có xuất hiện bốn chiếc, một chiếc vỡ vụn, ba chiếc còn lại bị bọn Thần Nam lấy về, chỉ là lá thường, sau đó giao lại cho Ma Sư.

Giờ thanh điệp tái hiện, có phải do một người tung ra?

Trước thời Thái cổ ở Nhân gian giới đã bị vĩnh viễn cách đoạn, tựa hồ mất đi một đoạn lịch sử, do có người triệt để hủy diệt một quầng tuế nguyệt vĩnh hằng. Giờ nhớ lại vẫn thấy khó lí giải, bốn phiến lá xanh mềm mại đó được quăng ra, thật ra dự đoán chuyện gì?

Lời Mã Tư khiến Thần Nam rất hiếu kì.

"Mã Tư, người muốn nói rằng lúc trước tàn phá thế giới tan vỡ, trong thiên địa từng rơi xuống bốn phiến lá xanh?"

"Đương nhiên, đây là lời một lão bất tử của đệ lục giới nói ra, trước khi đệ tứ giới thành tàn phá thế giới, trong thiên địa có bốn phiến thần bí thanh điệp bay lơ lửng."

Trong lòng Thần Nam đầy nghi vấn, cố nén lòng hỏi địch nhân: "Năm xưa đệ tứ giới hủy diệt, vì sao người đệ lục giới lại biết trước?"

Chiếc lá trên đầu Mã Tư sáng lấp lánh, lục quang như sóng nước bao phủ y, ánh mắt y nhìn Thần Nam lạnh tanh, cơ hồ là vật nằm trong lòng tay.

"Tiểu tử người nói lắm nhĩ. Năm xưa, đệ lục giới có người ở tại đệ tứ thế giới nên biết. Được rồi, ta không muốn nói nhiều nữa, người lên đường sớm đi."

"Chậm đã." Thần Nam đưa tay ngăn lại: "Ta thấy chúng ta không tất yếu phải tranh đấu, đều là người từ thế giới khác vào đây, lẽ ra nên

liên hợp mới đúng, ta giúp người ứng phó cừu địch, thế nào?"

"Người giúp ta ứng phó cừu địch?" Mã Tư hình như không ngờ Thần Nam lại nói thế, nhất thời ngẩn ra, saucùng cười lạnh: "Ta thấy người đang kéo dài thời gian, sợ ta giết người hả?"

Thần Nam đương nhiên không sợ, chỉ không muốn lập tức giao thủ với y, muốn hỏi thêm một vài vấn đề hữu dụng.

"Hắc, Mã Tư người nhất định sẽ hối hận, dựa vào một phiến lá xanh thì cho là thiên hạ vô địch sao? Đúng là việc buồn cười nhất."

"Soạt" một tiếng khe khẽ, chiếc lá xoay tròn, hóa thành một đạo lục mang cắt vào cổ Thần Nam.

Thân hình hắn khẽ chuyển, tịnh không thực hiện động tác gì nhưng quỹ tích di động vô cùng huyền bí khiến tâm thần hắn khẽ run. Thần Nam chỉ di động một bước nhưng trong cự ly đó xuất hiện hơn ngàn đạo hư ảnh. Chiếc lá chém vào hư ảnh liền bị giữ lại.

Mã Tư và Thần Nam cùng ngẩn ra.

Mã Tư không ngờ phiến thần bí thanh diệp lại dễ dàng bị Thần Nam giữ lại như vậy. Thần Nam cũng bất ngờ, hắn căn bản không muốn giữ chiếc lá lại, chỉ muốn khẽ tránh đi.

Việc kinh ngạc còn ở phía sau, chiếc lá đột nhiên hóa thành một ngôi sao băng màu lục bay về phía chân trời.

"A." Mã Tư cả kinh đoạn dốc toàn lực đuổi theo.

Thần Nam cũng kinh ngạc, không hiểu sao lại thế.

Cùng lúc năm đạo khí tức cực mạnh từ xa bay tới, năm bóng người nhanh chóng lại gần, vừa thấy chiếc lá xanh bay lên trời liền quay người đuổi theo.

Vừa thấy thân ảnh năm cường giả, Thần Nam đã đoán ra là những người truy sát Mã Tư, họ đến vì chiếc lá, hắn do dự một chốc rồi đuổi theo.

Mặt đất mênh mang lùi dần sau lưng, Thần Nam đuổi theo sáu bóng người, hấn không muốn xông lên đầu sóng ngọn gió mà muốn theo sau quan sát.

Trên mặt đất mênh mang xuất hiện một thành thị cực lớn, sau cùng cũng đến nơi có bóng người. Từ dưới đó truyền lên những làn dao động, hiển nhiên không ít tu giả phát giác dị tượng trên không và chiếc lá lao đi như sao băng cùng mấy vị thiên giai cao thủ đuổi sát nút.

Không ít người lao lên nhưng với thiên giai cao thủ, tốc độ đó quá chậm, căn bản không đáng quan tâm.

Cứ vậy, chiếc lá xanh bay trước, Thiên giai cao thủ bay giữa, phía sau là những cao thủ cấp thần tiên tụ lại, càng lúc càng đông.

Đại sự kiện!

Tuyệt đối sẽ có đại sự kiện phát sinh!

Đó là trực giác mãnh liệt của Thần Nam! Hấn không đoán được, đành bám theo.

Vốn vì cứu Không Không mà vào đệ tam giới, tìm phụ mẫu rồi rèn luyện ở đó, không ngờ vì thế mà lại dính vào Luân hồi môn, bị đẩy đến đệ lục giới. Hiện tại, tựa hồ sẽ có một trường đại biến cố phát sinh, hấn có may mắn được chứng kiến hoặc chuẩn bị sẵn.

Năm vị thiên giai cao thủ đệ lục giới vượt qua Mã Tư lên dẫn đầu, họ Mã bị Thần Nam đuổi sát, hấn không có hảo cảm với đệ ngũ giới quân vương này, nếu không phải hiện thời không có thời gian, chắc hấn đã đưa y châu trời.

Sức mạnh bản nguyên của thời không bùng lên, hấn đột ngột xuất hiện sau lưng Mã Tư, tung ra một quyền trúng ngay mục tiêu. Mã Tư kêu lên thảm thiết, gầm vang giận dữ: "Thần Nam, ta quyết tử với ngươi."

Thần Nam không dừng lại, tiếp tục lướt tới, đáp: "Ta đợi ngươi."

Cactus giả tụ tập trên không mỗi lúc một đông, dọc đường có khá nhiều cao thủ phi hành được, hướng về cuối chân trời, đuổi theo quỹ tích mà chiếc lá xanh để lại. Nhìn từ xa chỉ thấy một dòng người dài xuất hiện trên không, thành thế cực lớn.

Không chỉ ở phía Thần Nam mà lúc này tại ba hướng khác cũng xảy ra việc tương tự, có ba phiến thanh diệp phiêu diêu trong thiên địa, khiến rất nhiều cao thủ đuổi theo.

Ở phía đông, người đến gần chiếc lá nhất là một hắc phát cường giả cao cả trượng, toàn thân như được thép đúc thành, tay cầm Tuyệt vọng ma đao quát vang: "Hắc Khởi ở đây, ai dám tranh phong?"

Nhãn thần lãnh khốc như lưỡi đao sắc, toàn thân như ma sơn cao không với tới, khí thế trấn áp thiên hạ, y nhanh chóng đuổi theo phiến lá xanh.

Các thiên gia cao thủ sau lưng y tuy cảm nhận được áp lực cực mạnh nhưng vẫn đuổi theo, sau họ là rất nhiều cao thủ cấp thần tiên.

Ở phía bắc, một tiếng hú vang vọng, vô số cao thủ đuổi theo một phiến thanh diệp...

Ở hướng nam...

Quần hùng đuổi theo chiếc lá.

Bốn phiến thanh diệp từ bốn hướng bay về nơi chính giữa cổ đại lục. Hiển nhiên chúng muốn tụ lại.

Sự thật quả nhiên như vậy.

Sau cùng, bốn thần bí địa thanh diệp tụ lại trên không, phát ra hào quang chói mắt.

"Thần Nam, là người..."

Cái Thế quân vương Hắc Khởi, mái tóc cuồng loạn, vừa nhìn đã nhận ra Thần Nam, tung một đao cách ngàn ngàn trượng bổ tới. Cừu hận

giữa hai người cực kỳ thâm sâu.

Thần Nam không hề kém cạnh, qua một lần biến đổi ở cô đảo, hẳn đang tìm những đối thủ thật mạnh nên không do dự lao tới.

Nhưng đúng lúc đó, một luồng đại lực rợp trời hùng hậu tràn tới, ngăn cả hai lại.

Bốn phiến thanh diệp sáng rực thần quang. Dao động từ đó phát ra.

Từ khắp nơi đều xuất hiện bóng người, toàn bộ các cao thủ khắp đệ lục giới tụ tập về, tầng tầng lớp lớp vây lại.

Bốn chữ chói sáng từ bốn chiếc lá phát ra, nổi trên nền trời cao.

Lục - đạo- tan - vỡ.

Bốn chữ nhìn mà kinh hoàng khiến hiện trường đang sôi lên chỉ nháy mắt yên tĩnh lại. Trong lòng ai cũng hoảng sợ.

Mấy lão bất tử của đệ lục giới đã nghe về những lời này, trước lúc đệ tứ giới hủy diệt, từng xuất hiện bốn phiến thanh diệp cảnh báo. Lần này lại cảnh báo toàn bộ Lục đạo đều tan tành.

Vậy có hàm ý mọi người sẽ đều bị hủy diệt?

Ngày tàn sắp đến.

Dù là cao thủ cấp thần tiên cũng không chịu nổi tin tức này, có người gần như suy sụp. Lục đạo sắp hủy diệt!

"Trời ạ, Thiên sắp diệt thế."

"Vì sao? Vì sao lại thế?"

"Thật ra là chuyện gì, lẽ nào lục giới thật sự bị hủy?"

"Lục đạo triệt để hủy diệt, không thể tránh được, sinh lộ ở đâu?"

"Lẽ nào tất cả sẽ kết thúc?"

...

Trên không đại loạn, ai nấy kinh hoàng...

"Âm."

Bốn phiến lá vỡ vụn.

Các thần tiên đều như chim sợ cành cong, nhiều người cho rằng hủy diệt đã bắt đầu, tinh thần mấy chục vị thần tiên suy sụp, từ trên cao rớt xuống.

Chúng thần hoang mang bỏ chạy tứ tán, dạt dần ra phía rìa cổ đại lục. Đệ lục giới chúng sinh vàng vọt, cả giới chìm trong tuyệt vọng.

Lúc đó, không chỉ đệ lục giới triệt để đại loạn, Nhân gian giới, Thiên giới, đặng vũ giới... đều hiện lên bốn phiến thanh diệp, tầng không giới nào cũng có bốn chữ "Lục đạo tan tành". Trong một ngày, các giới đều kinh hoàng...

Ngày tàn sắp tới, lục giới đại loạn!

Đương nhiên, các giới khác không đến mức như đệ lục giới. Việc lúc trước khi tàn phá thế giới hủy diệt có bốn phiến lá xuất hiện, ít người ở các giới đó biết được.

Đệ lục giới trở thành loạn trung chi loạn!

Lúc này, mọi mặt nhân sinh hiện rõ tại lục giới.

"Dù lục giới hủy hết, ta vẫn bắt diệt." Cái Thế quân vương Hắc Khởi ngửa mặt gầm vang: "Vì tương lai sinh tồn, xin lỗi, Hắc Khởi ta phải đại khai sát giới để tích đủ linh lực."

Cái thế ma uy, khí thôn sơn hà!

Y điên cuồng tiến về các nơi trong đệ lục giới, truy đuổi thần tiên.

Cùng như Hắc Khởi, các lão bất tử của đệ lục giới còn hành động

sớm hơn. Một vài người điên cuồng truy tìm thần tiên, có người phân chia địa bàn, tựa hồ tranh cướp nhân khẩu, dùng nội thiên địa liệu mạng hút lấy.

Thần Nam thấy mấy thiên giai cao thủ cùng hành động như Hắc Khởi, hẳn biết mấy lão bất tử này chuẩn bị sẵn hồng vượt được lần diệt thế này.

Tuy không biết như thế có tác dụng gì nhưng hẳn cũng nhanh chóng hành động.

Mục tiêu là con cá lớn Mã Tư, giờ không phải lúc giữ gìn nên hẳn điên cuồng triển khai công kích, tăng công lực lên mức cực hạn, thậm chí dùng tới sức mạnh vượt quá cực hạn.

Lúc Hắc Khởi lao tới, hẳn dùng Khốn Thiên tác trói Mã Tư đang gào lên thảm thiết, thu vào nội thiên địa rồi biến mất khỏi tầm mắt Hắc Khởi.

Thiên giai cao thủ, một người cũng hơn hẳn một nhóm thần tiên hoặc vô tận phổ thông bách tính.

Thấy hẳn bắt được một con cá lớn trước, những thiên giai cao thủ lúc trước còn kị húy, giờ hai mắt đều đỏ ngầu.

Trận chiến sẵn bắt thiên giai cao thủ hình như đã bắt đầu.

"Àm."

Hai thiên giai cao thủ lao vào nhau, chiến đấu kịch liệt.

Đồng thời Hắc Khởi cũng đuổi theo một thiên giai cao thủ về xa tít.

Bất quá, thiên giai cao thủ rất ít, đối tượng xuất thủ không có mấy, những người còn lại không muốn liều mạng, mà giới bị rồi lùi lại, đoạn điên cuồng tản đi các nơi đuổi theo thần tiên, cướp đoạt bách tính.

Đệ lục giới triệt để đại loạn.

Thần Nam cũng không biết tất cả vì sao lại thế nhưng hẳn không

được chọn lựa, các lão bất tử khẳng định tất có đạo lí, họ làm thế để tránh khỏi diệt thể đại kiếp này.

Hắn cùng tung hoành trong đệ lục giới, đi tìm bóng dáng thần tiên.

"Gào."

Mặt đất nứt toác, những viên cổ cự thú ngủ say xông ra, chúng hình như cảm giác bất an, vừa hay Thần Nam nhìn thấy, dùng tuyệt thể đại pháp lục trảm xuống, hút vào trong nội thiên địa.

Loạn thế!

Cơn điên cuồng trước khi đại phá diệt.

Long Nhi ở đâu? Bọn Huyền Trang, Tiềm Long, Đại Ma, Long Vũ ở phương nào?

Thần Nam nóng nảy đứng trên tầng không cổ đại lục mệnh mông, trong lúc hoang loạn này, những bằng hữu thân nhân đều không có mặt, làm sao tụ tập họ lại? Nếu để quá lâu, họ sẽ thành mồi săn của kẻ khác.

Hắn càng nóng nảy muốn truyền tin về Nhân gian giới, đệ tam giới, những người từng là bằng hữu, thân nhân, không biết mấy ai còn sống sót...

Chương 428

Bắt đầu tan vỡ

Đệ lục giới triệt để loạn lạc.

Trong thế giới hỗn loạn, mọi địa vị vinh dự đều là hư vô, chỉ có thực lực mới là đạo lý.

Đâuđâu cũng thấy lửa chiến nghi ngút, tình cảnh ỷ mạnh hiếp yếu diễn ranhư cơm bữa, không ai còn muốn nguy trang nữa, phải chiến đấu để bản thân sinh tồn.

Nhân gian giới và Thiên giới tương đối bình tĩnh, dù lòng người kinh hoàng nhưng nhiều người không tin rằng thế giới thật sự tan vỡ. Bất quá những người có thực lực bắt đầu hành động.

Những tugiả tầm thường bán tín bán nghi, những người tu vi đến thiên giai cảnh giới lại có bản năng cảm ứng được lành dữ, họ không muốn tin ngày tàn đã tới nhưng đành phải tính đến trường hợp xấu nhất.

Ở Tây phương, Pháp Tổ triệu tập chúng thần thu thập hết những thần vật có thể sinh ralinh khí như linh tuyền, thần thụ khiến họ kinh hoàng.

Tứ tổ và Ngũ tổ cũng triệu tập hết người của Thần gia, chuẩn bị trường hợp tệ nhất xảy ra, đồng thời liên hệ với hai Nguyệt lượng kia, để trong thời khắc quan trọng cùng vượt qua.

Trong đệ ngũ giới....

Quả nhiên Tuyệt đại quân vương Sở Tương Ngọc có đại thần thông khó lòng tưởng nổi, hình như đã biết trước sẽ xảy ra chuyện gì nên chuẩn bị sẵn sàng mọi nhẽ. Không ai chặn nổi y điên cuồng thu thập linh mạch, dùng tuyệt thế đại thần thông cắt đứt mấy linh căn dưới lòng đất.

Nhưng y không chuẩn bị cho mình mà giao lại cho người cuối cùng

trong Thái cổ thất quân vương, mời một vị hảo hữu xuất thế, cho họ biết rằng nếu có tất cả những thứ đó, có thêm nhân khẩu, đương nhiên họ sẽ sống sót.

Rồi y biến mất.

Tuyệt Đại quân vương đi rồi, hai quân vương cao thủ làm theo lời dặn, điên cuồng thu thập căn, thần mạch, tiên tuyến và gom nhân khẩu lại.

Cao thủ các giới đều chuẩn bị, mọi người lại hoảng loạn, bão bùng nổi lên khiến loạn càng thêm loạn.

Đệ tam giới trong truyền thuyết phong bế nhiều thiên giai cao thủ của các giới, có cự hung, ác thần, thậm chí cả những lão bất tử được các thiên giai cao thủ tôn sùng lại xuất hiện tại các giới.

Đệ tam giới nổi tiếng lao lung kiên cố đã xảy ra biến hóa cực lớn, những cường giả từ rất xa xưa quay về các giới.

Tuy đó chỉ là một bộ phận nhỏ nhưng đủ đẩy lên bão bùng. Như ở Nhân gian giới và Thiên giới, dục nhân, viễn cổ cự nhân, Thiên Long quay về cùng tranh đoạt thần mạch, linh tuyến, tiên thần lẫn nhân khẩu với Pháp Tổ.

Đệ tam giới có mấy trăm vị thiên giai cao thủ, tuy chỉ mấy chục người quay về các giới cũng đủ gây thành cuồng phong. Thời đại hỗn loạn bất kham sắp giáng xuống.

Đó là cơn điên cuồng cuối cùng trước đại phá diệt hay là một khởi đầu mới?

Thần Nam nóng nảy, tung hoành tại đệ lục giới mấy ngày nay đã đi khắp nửa thế giới nhưng không phát hiện Long Nhi, Mộng Khả Nhi, Tiềm Long, Đại Ma. Cả phiên thế giới đại loạn, không hiểu họ đi đâu.

Sau đại phá diệt, hẳn không hiểu còn được thấy con rồng du côn hay cười cợt chửi mắng, hoặc Long Bảo Bảo tinh nghịch khả ái nữa chăng...

Các cường giả diên cuồng, thiên giai cao thủ cát cứ địa vực, chiếm đoạt nhân khẩu, các thần tiên cố tìm một nơi dựa dẫm, không có thiên giai cường giả thực lực mạnh chống lưng, họ chỉ còn nước đợi diệt vong.

Hiện tại ai cũng thấu mục đích chủ yếu của thiên giai cao thủ là thu thập linh căn thần mạch, những thứ sinh sản được linh khí.

Những thần tiên trợ trợ liền bị giết, hóa thành linh khí rồi bị thiên giai cao thủ đưa vào nội thiên địa. Tác dụng của bách tính, không ai biết, nhưng họ cũng là mục tiêu tranh đoạt của các thiên giai cao thủ.

Thần Nam không dùng thủ đoạn cực đoan tranh cướp nhưng hẳn biết họ không chỉ hằm đối kháng đại kiếp, tựa hồ để chuẩn bị cho tương lai.

Thấy tất cả diên cuồng, Thần Nam cảm giác như đang trong mộng, mọi việc đều không hư ảo, lục giới sinh tồn sẽ tan tành.

Nhưng buồn nản, hoảng sợ không phải là cách, cũng không phải tính cách của hắn, chỉ có cách tích cực đối diện.

Đột nhiên hắn nhớ lại lúc mới tới đệ tam giới, Hoàng Thiên hóa thân từng nói ngày Thái cổ chư thần quay lại cũng là lúc lục giới tan tành.

Tất cả sẽ bị hủy diệt.

Trời cao vẫn đợi ngày này.

Tuy hóa thân Hoàng Thiên đã bị quái vật trong huyết quan thanh toán nhưng lời y nói vẫn ẩn sâu trong lòng hắn.

Hắn toát mồ hôi lạnh, lẽ nào Thái cổ chư thần sẽ trở lại? Nhất định là vậy! Đại hủy diệt có nguồn gốc như vậy.

Cảm ứng cẩn thận, áp lực đáng sợ tràn khắp thiên địa, tựa hồ là dấu hiệu trước khi đại hủy diệt. Thần Nam muốn quay về Nhân gian, hẳn có dự cảm Thái cổ chư thần sẽ quay về, Nhân gian giới sẽ có đại sự kiện không thể tưởng tượng nổi xảy ra.

Hắn cực tốc phi hành, sau cùng cũng tìm được một thần linh cao tuổi, biết được thời không chi môn giữa đệ lục giới và Nhân gian ở đâu.

Sức mạnh bản nguyên của thời không phát huy đến cảnh giới cao nhất, nơi được coi là rộng nhất trong lục giới được phi hành hết, mấy ngày qua, hắn sau cùng cũng tìm được một nơi hỗn độn lấp lánh hào quang.

Một ngọn núi nổi liền vân vụ sừng sững phía trước, đó là thần thánh cổ sơn nổi danh của đệ lục giới, sau vạn năm vẫn nguyên lành, tồn tại từ Thái cổ đến nay.

Một hỗn độn môn đứng trên đỉnh, từ xa đã thấy bóng dáng quen thuộc, Cái Thế quân vương Hắc Khởi đang ở đó đại chiến thiên giai cao thủ.

Trận chiến không cân sức, ma đao của Hắc Khởi nổi danh thiên địa, Lục đạo hiếm có đối thủ.

Đối thủ của y là kẻ Thần Nam quen.

Lúc vào đệ tam giới hắn gặp song đầu ma lang và cửu đầu xà, giờ chúng đã vào đệ lục giới, cùng đi có một con cáp mô lớn như hòn núi, ba ma thú chi vương không phải địch thủ của Hắc Khởi, sớm muộn cũng bị tiêu diệt.

Hắc Khởi tới đây hiển nhiên muốn về Nhân gian giới, tam đại thiên giai cao thủ bị y giết, mấy chục vạn sinh linh bị y cướp cũng tan tành trên không, vô tận sinh khí tràn ra, mở được không gian chi môn. Hắc Khởi bảo bước tiến vào, trở về Nhân gian.

Cùng lúc, Thần Nam cũng vào không gian chi môn.

Sức mạnh phong ấn trong đó yếu hẳn, Lục đạo sắp phá diệt, không gian thông đạo cũng bị nứt. Đó là minh chứng rõ ràng chi thấy ngày Lục đạo sụp đổ không còn xa.

"Là người? Nạp mạng đi." Trong không gian chi môn, Tuyệt vọng ma đao lóe lên ánh sáng chết chóc, bổ mạnh xuống.

Đệ nhất thức trong Nghịch Loạn bát thức của Thần Nam được thi triển hoàn chỉnh, không gian thông đạo sụp đổ gần như sụp hẳn.

"Công phu của Độc Cô Bại Thiên?" Hắc Khởi kinh hãi.

"Hắc Khởi, người không muốn không gian thông đạo sụp đổ thì đợi ra ngoài chúng ta quyết đấu, bằng không chúng ta sẽ bị tiêu diệt trong hư không vô danh."

"Được." Hắc Khởi tuy tức giận nhưng đành phải đồng ý.

Hào quang lóe sáng, vô tận tinh không chung quanh nhanh chóng trôi lại phía sau.

Không biết bao lâu sau, tiếng ầm ầm vang lên, trước mắt tối sầm, Thần Nam và Hắc Khởi thoát khỏi không gian chi môn, tiến vào địa vực tử khí ràn rạt trên tầng không Phong Đô sơn.

Tuy đã về Nhân gian giới, hưng trong lòng Thần Nam vô cùng hối hận, bọn Huyền Trang, Long Nhi, Mộng Khả Nhi, Đại Ma đều thất tán tại đệ lục giới, không hiểu khi thiên địa vỡ tan, có mấy ai sống sót.

"Tịch diệt đi." Hắc Khởi cầm đao xông tới.

Thần Nam tuy trong lòng trầm trọng nhưng thấy cái thể ma vương lao tới, chiến ý bất giác phát ra, hắn vẫn muốn đấu với Hắc Khởi một phen.

"Ầm."

Thiên địa lật nhào, nhiều dãy núi tan tác, thân hình Hắc Khởi khựng lại, kinh hãi: "Đại phá diệt bắt đầu rồi sao?"

Cùng lúc, từ Tây phương xa xăm truyền lại từng trận dao động đáng sợ, phẳng phất sắp sụp đổ.

"Mười tám tầng địa ngục, là nó." Thần Nam vô cùng kinh hãi.

Tiếng gầm vang dội Nhân gian.

"Gào...Hắc Âm đại ma thần xuất thế!"

"Gào...Minh Thần ta đã tỉnh lại."

"Gào..."

...

Thần Nam ngạc nhiên, Hắc Âm đại ma thần, Minh Thần... đó không phải là dao động của cao thủ cấp Thần Hoàng, cỡ đó thì tiếng gầm không thể truyền khắp Nhân gian giới, đó là thiên giai cao thủ!

Thiên giai cường giả, chắc rằng họ là Hắc Âm đại ma thần, Minh Thần đời thứ nhất.

Mười tám tầng địa ngục quả thật thần bí, tầng mười bảy là tàn phá thế giới, tầng mười tám là Thái cổ lao lung- đệ tam giới trong truyền thuyết, giờ tầng mười tám sụp đổ, Tây phương thần tổ đời thứ nhất xuất thế cũng là điều bình thường.

Các thánh địa phong ấn đều bừng tỉnh...

Mười tám tầng địa ngục bên dưới Quang Minh giáo hội, hắc vân xung thiên, makhí rào rạt, mọi thần chức nhân viên của giáo hội đều rút lui.

Ở yếu tộc thánh địa Côn Luân Huyền giới, trong Bách Hoa cốc bị dời đến đây, một bộ khô lâu tan nát đang sửa lại thân thể, liên tục thở dài... thở dài...

Trong Vĩnh hằng sâm lâm, Tiểu lục đạo quỷ khóc thần gào, vùng đất yên tĩnh từ tuyên cổ đến nay bị quấy nhiễu.

Trong Thập vạn đại sơn nằm giữa hai đại lục đông tây, tử vong tuyệt địa biến mất đã lâu lại hiện thế, một lần nữa quán thông Thiên giới và Nhân gian! Vô Danh thần ma bảo vệ tuyệt địa thân cao vạn trượng gầm vang.

Trong Thần Ma lăng viên ở phương đông, thần thánh khí tức và tử vong khí tức đồng thời lan tràn, hào quang đen và vang che kín tất cả, không ai có thể hay dám đến gần.

Mấy vị thiên giai cao thủ từ đệ tam giới trở về thử xông vào, cắt đứt tổ mạch trong đó nhưng sau cùng đành ôm hận quay đi...

Loạn rồi, thật sự loạn rồi, nhưng ác nhân bị phong ấn đều xuất thế, hủy diệt chắc không còn lâu nữa.

"Àm, âm."

Trên thình không hôn ám xuất hiện tiếng nổ, khe nứt hỗn độn hiện ra giữa hư không, bầu trời nứt ra như mảnh sứ rạn.

Đó là dấu hiệu Lục đạo sắp sụp đổ.

Chương 429

Có những lúc không biết gì lại là hạnh phúc.

Thần thông quảng đại, bản lĩnh trác tuyệt, lúc này những người như thế đều cảm thấy ngày lục giới tan tành không xa, lòng nặng như đeo đá.

Khe nứt trên không hóa thành hỗn độn, vĩnh viễn không liền lại được.

Dấu hiệu đã xuất hiện, thời khắc tột tệ nhất còn lâu chăng?

Các nơi ở Nhân gian giới xuất hiện dị tượng, tử linh găm hét, thần linh rống vang, thiên giai hoảng sợ, chúng sinh run rẩy, trước khi đại phá diệt, tất cả đều hiển hiện.

Cực thịnh sẽ suy, sau bao nhiêu năm tháng, Lục đạo leo lên đỉnh cao, cũng là lúc đi đến điểm kết thúc.

Hắc Khởi rống lên, vô tận ma khí lan tràn, cầm Tuyệt vọng ma đao bổ vào Thần Nam. Cái thế ma uy khiến sơn hà rung chuyển, một đao bổ ra khiến không gian nứt vỡ, một vết nứt hỗn độn xuất hiện trên tầng không Phong Đô sơn, lan dần về chân trời.

"Hắc Khởi, ngươi điên rồi sao?" Thần Nam kinh hãi, cái thế cuồng nhân trước mắt hắn hình như không thèm quan tâm đến chuyện đang ở Nhân gian, chỉ muốn cuồng sát, không hề e ngại uy lực này sẽ tạo thành hủy diệt cho cả thế giới.

Bị bức ép, Thần Nam cũng găm lên cuồng nộ, mái tóc dựng lên, tốc độ nhanh đến cực điểm, cầm phương thiên họa kích nghênh đón Tuyệt vọng ma đao!

"Soạt."

Một vết nứt hỗn độn xuất hiện trên không trung, lan về chân trời, vĩnh viễn không khép lại được.

"Choang."

Lưỡi kích sáng choang và ma đao yêu dị va nhau, phát ra tiếng vang âm âm, núi non ngoài xa không ngừng sụp đổ, hào quang vô tận bay lên mây cao, những vết nứt ngày càng nhiều.

Hung kích và ma đao dính chặt lấy nhau, Thần Nam và Hắc Khởi đối kháng ở cự ly gần, dùng hung binh ép xuống đối phương.

Đó thuần túy là so công lực, không hề dùng đến kỹ xảo. Hắc Khởi ma uy cá thể, định một đòn đánh nát Thần Nam, ngược lại Thần Nam trải qua mấy lần biến hóa, định kiểm nghiệm tu vi.

Một cỗ 'thế' vô hình như bầu trời chèn ép khiến mặt đất liên tục lún xuống, mọi tàn tích đầy thi khố của Phong Đô sơn cũng chìm dần... chìm dần...

Mái tóc của cả hai đều dựng lên tua tủa, bốn mắt hung hăng nhìn nhau chăm chăm, hận không thể lập tức chấn nát đối phương.

"Choang."

Phong mang từ trong mắt họ bắn ra sắc hơn lưỡi kiếm va nhau, tiếng kim thuộ choang choảng vang lên, hoa lửa tung tóe.

"A..."

"A..."

Hai người cùng gầm vang, âm ba đáng sợ tràn khắp thiên địa, tàn tích Phong Đô sơn bên dưới đã vỡ nát lại rung chuyển như mặt biển cuộn sóng.

Tàn sơn, cự thạch, bạch cốt hỗn hợp lại, nhô lên chìm xuống tạo thành hải dương tử vong.

Khung cảnh vô cùng kinh hồn, mặt đất hóa thành song bùn cát.

"Choang, choang, choang...."

Thần Nam và Hắc Khởi tách ra, hung kích và ma đao liên tục va chạm, ma âm vang vọng. Thân ảnh cả hai gần như tan biến, trên

không trung chỉ còn lại hai hung binh kịch liệt giao phong.

Trận chiến hung hiểm, tà dị, toàn bộ năng lượng bị họ khống chế nội liễm, không tác động được lên mình đối phương thì không nên bùng phát ra.

Sau cùng, Thần Nam phun ra một ngụm máu, bay ra xa ngàn trượng, cầm hung kích ngưng thị vào Cái Thế quân vương. Khóe miệng Hắc Khởi cũng rỉ máu, văng xa cả ngàn trượng, song mục ma quang lấp lánh. Thần Nam tịnh không vui mừng vì đấu ngang với Hắc Khởi, hẳn biết đối phương chưa trở lại trạng thái đỉnh cao.

Trong lòng hắn cực kỳ bình tĩnh.

Thực lực của hắn đã tăng cao, trước khi đại chiến với Hắc Khởi còn chưa khôi phục nguyên khí mà hắn cũng không đáng làm đối thủ.

"Thiên cổ dằng dặc, sóng lớn vỗ bờ, cho đến hôm nay những kẻ đấu được với ta ngày càng ít, người tiếp được ta mấy chiêu mà không chết, cũng đáng mặt anh hào. Hiện tại, ta đưa người lên đường." Hắc Khởi hú vang, tựa hồ muốn thi triển đòn tuyệt sát.

"Hắc Khởi, dựa vào người hiện thời không giết nổi ta, đấu đến cùng có khi bị ta giết. Từ giờ trở đi, khi người chưa trở lại trạng thái đỉnh cao, sẽ không còn là mục tiêu cho ta vượt qua, mà chỉ là hòn đá mài cho ta tiến lên. Cát đầu người tể bái con đường tiến bộ của ta."

Nhược giả bại vong, cường giả vĩnh sinh, chỉ có thực lực mới là đạo lý.

Hắc Khởi rít lên, ma khí trải khắp chín tầng trời. Cái Thế quân vương, uy mãn Nhân gian!

Đúng lúc đó, một tiếng kêu vọng vào tai y.

"Lão nhị, mau về đệ ngũ giới."

"Đại ca?" Hắc Khởi cả kinh, là giọng của Sở Tương Ngọc.

Thần Nam cũng đột nhiên biến sắc, một Hắc Khởi hắn còn đấu được,

thêm một Sở Tương Ngọc, hẳn chết chắc.

"Ta ở đệ ngũ giới, đệ mau về bảo vệ cho đệ ngũ giới bình an, ta có việc trọng yếu phải làm."

Thần Nam càng kinh hãi, Sở Tương Ngọc lại truyền âm... cách giới. Không thể tinnổi. Cái thể đại thần thông này vượt hơn tưởng tượng!

Hắc Khởi cũng cả kinh, lạc giọng: "Đại ca... đã hoàn toàn khôi phục đỉnh cao?"

"Đúng vậy, nói ra phức tạp, đệ mau về đi. Không còn thời gian nữa."

Hắc Khởi hơi thất thần: "Thái cổ chư thần có quay lại không? Lẽ nào huynh..."

"Đừng dài dòng nữa."

"Được, đệ về ngay." Hắc Khởi dấy lên ma khí ngút trời, găm lên cuồng loạn với Thần Nam: "Lục giới tận hủy, sau đại phá diệt nếu còn gặp người sẽ lấy mạng thay hôm nay." Đoạn y găm lên bay nhanh về phía đông, tốc độ tăng lên cực hạn để mau chóng về đệ ngũ giới!

Nhìn theo thân ảnh y tan biến, Thần Nam ngây người, Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc quả nhiên đáng sợ, khôi phục được đỉnh cao liền cách giới truyền âm, đại thần thông này đến mức nào.

Khi Hắc Khởi khôi phục được đỉnh cao chắc cũng không kém bao nhiêu.

Quả nhiên là những cao thủ hiếm có trong lục giới, tuyệt thể thần thông vượt xa tưởng tượng.

Hắn vốn cũng không muốn tranh phong với Hắc Khởi vào lúc này, thời gian quá quý giá, cần về Nguyệt lượng ngay.

Tàn tích Phong Đô sơn rung chuyển, vô tận thi khí bay lên không, một tòa bạch cốt sơn nhô lên, Thiên Quỷ từ trong cốt sơn trồi ra, găm khế. Đò đệ Cổ Tư đứng trên vai nó, trầm giọng gọi: "Thần Nam..."

"Cổ Tự, Nhân gian sao rồi?" Thấy cả hai ở đây, Thần Nam không hề kinh ngạc.

"Loạn, thiên giai cao thủ từ đệ tam giới về khiến tất cả hỗn loạn."

Thần Nam gật gù: "Các người cẩn thận, không có gì thì cứ trốn dưới Phong Đô sơn."

Đoạn hấn lao lên trời, nhanh chóng tiến vào Thiên giới, rồi bay về một vầng minh nguyệt trên không.

Dọc đường hấn thấy vô số thần linh đào vong, chỉ có hai, ba Đông phương thiên giai cao thủ từ đệ tam giới về, cùng hợp lại nhưng không so được với Tây phương. Đòi thứ nhất Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần trở về khiến phe Pháp Tổ mạnh cực điểm, các thần linh của Tây phương Thiên giới gần như tụt hết về một nơi hình thành thế lực cực mạnh.

Nguyệt lượng hiện ra, lúc đến gần, hấn thấy tâm thần bất an, hình như có một hồng hoang cổ thú có thể nuốt cả thiên địa đang ở đó, đợi hấn đến rồi thanh toán.

Hai đạo nhân ảnh đứng ngoài tầng không Nguyệt lượng, cảm ứng được khí tức của hấn bèn nhanh chóng tới gần.

"Dừng lại."

Giọng nói bị ép xuống thật thấp, dường như pha lẫn hoảng sợ, bất an.

Thần Nam dừng lại trên không, lặng lẽ nhìn hai người, quả nhiên là Tứ tổ và Ngũ tổ. Lâu ngày không gặp, họ đã tiêu tụy nhiều, nhìn hấn với thần sắc phức tạp. Hai vị lão tổ sao thế?

"Cháu... mau đi đi."

"Vì sao?"

"Không sao cả, vĩnh viễn không được đến gần đây, dù may mắn sống sót sau đại phá diệt cũng không cần quay về Thần gia."

"Haivị lão tổ, thật ra đã xảy ra chuyện gì?" Thần Nam nhìn họ với vẻ kinh ngạc, đồng thời cảm ứng thấy khí tức đáng sợ từ Nguyệt lượng tràn ra.

Tứ tổ và Ngũ tổ im lặng hồi lâu, trong lòng hình như rất mâu thuẫn.

"Cháuhiều rồi." Thoáng chốc, Thần Nam tỉnh ngộ, giọng run hấn đi: "Đại tổ và Nhị tổ... đã về? Từ đệ tam giới đón... một phần tàn hồn của Viễn tổ về?"

"Gào..." một tràng ma khiếu chấn động tam giới vang lên.

Thiên giới, Nhân gian, tàn phá thế giới tựa hồ rung lên, tam giới vừa nét vỡ lại xuất hiện thêm mấy vết nứt cực lớn. Một hắc ảnh cao vạm trượng đứng sững trên Nguyệt lượng, ma thể vươn lên tinh không, cơ hồ lớn hơn cả Nguyệt lượng tạo thành khung cảnh đáng sợ.

Ai cũng lo rằng Nguyệt lượng sẽ bị ép nát.

"Lão tứ, lão ngũ, các ngươi khiến ta rất thất vọng."

Một hắc phát thanh niên thân thể cao ráo, tướng mạo anh tuấn, nhãn thần tựa băng tuyết từ Nguyệt lượng bay tới, thân thể như lưỡi trường kiếm sắc bén, phát ra khí thể bức nhân, thân hình không hề lay động, chỉ có mái tóc dài phất phơ theo gió, khí tức hùng hậu tràn lan.

Tuy chưa từng gặp mặt nhưng Thần Nam đoán ngay ra là Thần lão đại.

Hư không phía sau hấn bị xé toang vô thanh vô tức, hai hắc phát thanh niên như hai tòa Thái cổ thánh sơn rào bước ra, uy lực lan tràn thiên đìarồi cấm cố không gian quanh Nguyệt lượng.

Thần Nam không cần quay lại cũng biết là Nhị tổ và Tam tổ.

Tất cả đã rõ, ma ảnh đang gầm gào ngoài xa trên Nguyệt lượng, Thần gia Viễn tổ muốn quay lại.

"Không tòi, đáng tiếc." Nhị tổ nhìn hấn, gật gù rồi lại lắc đầu.

"Không có gì đáng tiếc, vốn hấn phải chết." Giọng Tam tỏ lạnh như băng phong. Thần lão đại sắc mặt bình tĩnh, lạnh giọng: "Vì Thần gia, mời người lên đường."

Hấn từng nghĩ rằng có ngày sẽ đem thân phụng hiến cho Viễn tổ nhưng thái độ của ba người khiến hấn vô cùng phản cảm, phần nộ cùng cực. Lẽ nào hấn không bằng một món hàng? Tổ tiên máu lạnh như vậy, trong thời khắc cuối cùng vẫn không tỏ nổi một chút gia tộc thân tình sao? Tất cả đều lạnh lùng. "Ha.. ha ha..." Hấn cười vang: "Xem ra ta thật xoàng xĩnh, ngay cả mấy câu khích lệ của gia tộc cũng không được nghe."

"Phụ thân người là tội nhân, người là con của hấn, lại có đời sau, vì không muốn các người phải nhục nhã, tốt nhất người nên thay phụ thân đền đáp." Lời lẽ Tam tỏ cực kỳ lạnh lùng.

"Chi của chúng ta là... tội nhân?" Thần Nam trợn tròn mắt, từ đệ lục giới trở về, vốn định làm giớ đố cho gia tộc nhưng lúc này hấn cảm giác thân thể lạnh băng...

Thần lão đại vẫn cực kỳ bình tĩnh, nhưng giọng nói cực kỳ lạnh lùng: "Người là Thần gia đệ thập nhân, vốn phải chết không có gì để nói. Phụ thân người là đệ cửu nhân lại trốn đi, người phải chọn một trong ba đứa con thay vào, tuy chúng không có bao nhiêu chân huyết của Viễn tổ nhưng đều là chí tôn chuyển thế, coi như thay thế được."

"Cái gì, cần cả con ta chết cùng ư?"

"Không sai, người có ba đứa con, phụng hiến một có gì không ổn?"

Hấn nổi giận, quát vang: "Viễn tổ rắm chó! Các người chết hết đi. Ta không phụng hiến đứa con nào hết, quyết không đứng yên chịu chết."

Nghĩ đến dáng vẻ tinh nghịch khả ái của Không Không và Y Y, hấn sao nhảnh tâm! Long Nhi là con cả, lúc nhỏ chỉ ở cạnh hấn không lâu nhưng cũng như một cái đuôi bám theo hấn cả ngày, lớn lên lại cùng hấn đại chiến Pháp Tổ, bảo vệ Nguyệt lượng, Thần gia, sao có thể để nó chết?

Lửa giận bùng lên, hấn gần như điên cuồng, tuyệt thế hung binh phương thiên hạ kích chỉ thẳng vào Thần lão đại, tiếng gầm vang khắp tam giới: "Ta- phản - lại - Thần - gia."

Chương 430

Phản lại Thần gia

Tiếng gầm vang vọng hồi lâu trên không, mấy người bọn Thần lão đại kinh ngạc, đoạn sắc mặt thêm lạnh, mắt sáng rực, tựa hồ không phải đang nhìn người sống mà Thần Nam đã thành một thi thể lạnh lẽo.

"Hay lắm, cha đã thết tát con cũng thế." Mục quang Tam tổ lạnh buốt, nói với Thần Nam: "Phụ thân ngươi là thiên cổ tội nhân khiến con cháu chi đó xấu hổ, đến ngươi lại vậy, đúng là sỉ nhục của Thần gia."

"Bỏ con mẹ sỉ nhục đi." Thần Nam tựa hồ phi thường kích động, tuy đối diện với lão tổ Thần gia nhưng ngôn ngữ không hề khách khí: "Chúng ta đã phụng hiến cho Thần gia những gì? Gia gia, phụ thân ta đều bỏ lại cô nhi quả mẫu, bước lên đài tế phụng hiến sinh mệnh, lúc họ hồn phi phách tán, mấy tên khốn các ngươi ở đâu? Dựa vào cái gì mà các ngươi chỉ trích chúng ta? Chết hết đi. Những gì chúng ta phụng hiến hơn mấy tên chỉ biết nói mồm các ngươi nhiều."

Thần lão đại, Nhị tổ, Tam tổ là những lão bất tử đúng nghĩa, tu vị đạt đến thông thiên chi cảnh. Với những cường giả sống qua vô vàn năm tháng như họ, thân tình đã nhạt, không còn là "người" theo đúng nghĩa thông thường nhất.

Nhân tính nhạt nhẽo, tình cảm không còn.

Họ không còn để ý đến phàm trần, nhưng tình cảm chốn hồng trần nữa mà khổ tu ma công Thần gia, tuy chưa triệt để tuyệt tình tuyệt tính, nhưng không còn kém bao nhiêu. Với những người vĩnh sinh bất tử, có đời sau hay không cũng thế, đời sau đôi khi không khác gì giá trị một món hàng, không hề có cảm tình huyết nhục như phổ thông nhân loại.

Ánh mắt Đại tổ lạnh tanh, nhìn Thần Nam: "Có lẽ các ngươi không cần phải tồn tại, vậy đem hết hiến cho Viễn tổ."

"Bọn tội nhân này cứ việc diệt sạch." Lời lẽ Tam tổ rất bình tĩnh nhưng thanh âm lạnh buốt.

"Nếu chúng ta diệt tuyệt, toàn bộ Thần gia sẽ phải bồi táng." Thần Nam hoàn toàn nổi điên, phương thiên họa kích trong tay vươn dài ngàn trượng, không nói thêm câu nào, bỏ ngay vào Thần lão đại.

"Nghiệt chướng người dám thí tổ?" Đại tổ lần đầu tiên tỏ vẻ phẫn nộ.

Thần Nam gầm vang: "Thí tổ? Các người không coi là người Thần gia, còn gì để nói, cả Viễn tổ ta cũng giết." Ma điểm ngút trời dấy lên quanh hắn, lúc này hắn gần như ma hóa.

"Nghiệt chướng khi sư diệt tổ, không thể để các người lại nữa." Giọng Nhị tổ và Tam tổ lạnh đến cực điểm.

"Ha...ha ha..." Thần Nam cười điên cuồng, trong tiếng cười ẩn chứa vô tận bilương và cô tịch: "Hôm nay ta sẽ khi sư diệt tổ, trở thành thiên cổ tội nhân thập ác bất xá."

Khi sư diệt tổ.

Đã đến nước này, phạm vào tội thập ác bất xá, để lại tiếng xấu vạn năm.

"Đáng chết." Thanh âm lạnh lùng của Đại tổ vang lên như tiếng chuông ong ong bên tai, một đạo u minh tử tịch chi quang bị lão phát tay đẩy ra, quét về phương thiên họa kích của Thần Nam.

Hỏa hoa rợp trời, tiếng kimthuộc giao kích vang lên, tuyệt thế hung binh phương thiên họa kích bị u minh tử quang hất bay, thân thể Thần Nam rung động.

"Ta đến giết hắn." Tam tổ cất bước lướt đi ngàn trượng lên dẫn đầu, nhìn Thần Nam với vẻ vô tình.

Hiện giờ Thần Nam không còn gì phải sợ, sự tình tồi tệ nhất đã xảy ra, dù thế nào cũng thành đối lập hoàn toàn với Thần gia.

Dấy lên thiên phong.

Phương thiên họa kích rừng rực phong mang, khí mang cuộn cuộn.

Lưỡi kích xạ ra hàn quang, ảo hóa thành ngàn vạn đạo hào quang, từng đợt sóng lớn trên không bổ vào mục tiêu duy nhất là Tam tổ.

"Nghiệt chương!" Tam tổ liên tục vung song thủ bổ ra, không gian chung quanh sụp đổ, vang lên những tiếng boong boong như tiếng chuông ngân.

Trên lưỡi kích dài ngàn trượng hiện rõ hơn ngàn dấu chưởng, phương thiên họa kích cực kỳ cứng rắn cũng phải biến hình.

Thần Nam rung mạnh, phương thiên họa kích phát ra hào quang rực rỡ, hung kích có linh tính nhanh chóng khôi phục nguyên dạng.

"Nghiệt chương, một thân sở học của người từ Thần gia mà có, sao còn dựa vào đó mà phản lại Thần gia?"

Trong lúc nói chuyện, hai người vẫn nhanh chóng giao thủ, không gian quanh đó liên tục sụp đổ, họ hóa thành hai tia sáng kịch liệt giao phong giữa hư không vô tận.

"Không cần dùng huyền công của Thần gia, ta quyết phản lại Thần gia."

"Nghiệt súc khi sự diệt tổ."

"Là các người bức ta thí tổ."

"Ta phải lưu lại một tia hồn phách của người, vĩnh viễn trấn áp trong cự chình luyện ngục để tên nghiệt chương phải vạn kiếp đau đớn."

Thần Nam đại nộ: "Xem ra các người không có chút xíu huyết mạch thân tình, vậy ta diệt người trước." Hắn dựng ngược mày, mắt bắn ra tử quang đáng sợ, mái tóc dài tung bay cuồng loạn.

Phương thiên họa kích chỉ thẳng vào tim Tam tổ, sức mạnh bản nguyên của thời không được xuất ra.

Tam tổ chưa xuất thủ, Thần lão đại đứng cạnh quan chiến, cong tay thành trảo chụp tới, cự trảo xé toang không gian, lao tới với tốc độ

nhanh hơn quang tốc, mở ra một đường hầm thời không, xuất hiện trước mặt Thần Nam, hất tan sức mạnh bản nguyên của thời không, đồng thời đẩy phương thiên họa kích qua một bên khiến trước mặt hắn trống không.

Vừa thi triển, Thần lão đại lạnh lùng nói: "Quả nhiên, có sức mạnh của Thời Không thần, ẩn tàng họa tâm, đáng chết."

Tam tổ không bị ngăn cản, song chưởng hóa thành hai lưỡi thần đao chém vào ngực Thần Nam.

Thần Nam vừa kinh vừa nộ, Đại tổ đột nhiên nhúng tay khiến hắn cảm ứng được sức mạnh hùng hậu của lão, rồi sa vào bị động.

Nhưng thoáng chốc, mắt hắn bắn ra lãnh mang vô tình, không tránh hai lưỡi hung đao chạm vào thân thể, song thủ cũng cong thành trảo đầy sức mạnh bản nguyên của thời không lên cực hạn bổ tới.

Hai lưỡi hung đao cắm vào eo hắn nhưng song trảo cũng xuyên qua thân thể Tam tổ, hắn điên cuồng gầm lên: "Huyết dịch tổ tiên cùng chảy với ta."

Eo và ngực hắn gần như bị cắt đứt.

Nhưng song trảo vô cùng nhanh nhẹn, một trảo xé toạc lồng ngực Tam tổ, một trảo đánh nát xương sọ khiến nửa đầu vỡ tan.

Đó là cách đánh lưỡng bại câu thương.

Ngoài xa, hai mắt Thần lão đại hiện lên nộ hỏa, một ngọn trảo khổng lồ rợp trời chụp tới.

Toàn thân Thần Nam nhuộm máu, cười vang: "Tổ tiên thì sao? Tên ác côn khi sư diệt tổ như ta cũng nhanh chóng diệt được các ngươi. Sao nào? Lên vây công ta đi chứ nhỉ?"

"Đại tổ đừng xuất thủ, ta một mình cũng diệt được hắn." Tam tổ phẫn nộ gầm lên, thân thể lão và Thần Nam đều tannát, huyết nhục mơ hồ, quần lầy nhau.

Cự trào trên không lặng lẽ rút lui.

"Gào..."

Thân thể Thần Nam sau cùng cũng tan nát nhưng nhục thân Tam tổ cũng hoá thành huyết vụ. Hắn không tụ lại thân thể, mà huyết nhục trải ra rợp trời bỏ vào Tam tổ, điên cuồng quán lấy linh hồn lão.

Trận chiến tàn khốc cực điểm.

Ba vị lão tổ Thần gia hiện thân hôm nay đều vô cùng đáng sợ.

"Taphải sát tổ." Tiếng gầm điên cuồng vang lên khiến Tam tổ run rẩy, dáng vẻ cuồng loạn của hậu bối khiến lão cảm giác được nguy hiểm đang đến gần.

"Àm."

Thần Nam không ngại tổn hao nguyên khí, linh hồn quán lấy Tam tổ đồng thời vỡ nát, cả hai tách nhau ra.

Chỉ có "thảm liệt" mới hình dung được trận chiến này.

Thần Nam đứng trên không, sắc mặt nhợt nhạt, Tam tổ cũng xanh lét mặt mày. Lần này, sát khí đã biến thành hữu hình, lãnh mang sáng chói iên tục vanhau ở khoảng không giữa hai người, vang lên tiếng nổ chói tai, tầng không lạnh buốt.

Không biết từ bao giờ, vô tận tuyết hoa bay múa, thiên địa trắng xóa một màu. Đại tổ và Nhị tổ tiến tới, phong vân ngợp trời cùng động, tuyết hoa theo tâm tình họ mà múa lên cuồng loạn.

Thế giới ngập băng tuyết, trên cao mệnh mang màu trắng.

Thần Nam biết thực lực của Đại tổ thâm bất khả trắc. Hiện tại ba người cùng bao vây, hắn không chống nổi. Bèn cảm ứng Thần ma đồ trong thân thể, định triệu hoán ra, nếu thanh toán được mấy vị lão tổ, hắn làm thiên cồ tội nhân cũng cam nguyện.

Nhưng Thần ma đồ chậm chậm quay tròn trong thân thể, không hề

cảm ứng triệu hoán của hắn.

Quansát thật kĩ sẽ thấy đôi âm dương nhãn của Thần ma đồ vẫn đang chăm chú vào ma ảnh đáng sợ trên Nguyệt lượng, tựa hồ đang giới bị...

Viễn tổ!

Trong lòng hắn rung động, Viễn tổ đã hồi phục chăng? Thần ma đồ mới phải chú ý phòng bị đến vậy.

"Choang."

Tiếng chuông du dương vang khắp tam giới, một chiếc hoàng kim cữ chung xuất hiện, chụp lấy Thần Nam. Mấy chục dặm trong đó gần như trở thành một thế giới cách lý với ngoại giới, nhưng gió tuyết vẫn thổi bời.

"Xem người đào tẩu thế nào." Là đại thần thông do Thần lão đại thi triển, lão cùng Nhị tổ, Tam tổ ung dung vào trong hoàng kim chung.

"Thời không bản nguyên!" Thần Nam quát vang.

"Choang." Hắn mở toàng đường hầm thời không, lúc đến gần hoàng kim chung thì bị cắt ngang, hắn đập vào thân chuông, phát ra tiếng động chói tai.

"Thế gian không có pháp tắc nào không phá được." Giọng Thần lão đại lạnh tanh: "Sức mạnh bản nguyên của thời không cũng phá được, hôm nay cấm cố người trong phiên không gian này, từ từ rút lấy hồn phách."

"Phong hồn đóng phách!" Nhị tổ quát vang, vô tận phong tuyết hóa thành hào quang sáng rực. Đó không phải gió tuyết thông thường mà là điểm điểm tuyết hoa khiến cho thiên giai cao thủ cũng lạnh thấu xương.

Thần Nam liên tục vỗ hai tay, đệ nhất thức thoát thai từ Nghịch Loạn bát thức hoàn chỉnh xuất ra, gió tuyết tuy tạm thời băng phong được hắn nhưng thoáng sau đã vỡ tan.

Hắn tuy lạnh buốt toàn thân nhưng vẫn bắt khuất nhìn tới, chỉ vào ba người nói: "Không giết được ta, ta sẽ giết các ngươi."

Tam tổ quay lại nói với Đại tổ: "Để ta thử lần nữa."

Đại tổ lạnh lùng nhìn lão: "Có tất yếu phải thế không?"

"Có. Ta muốn một mình diệt hắn." Tam tổ tựa hồ vẫn canh cánh với trận chiến ngang bằng vừa nãy.

Thần lão đại lạnh lùng nhìn lão, tam tổ gào vang, lại lao vào Thần Nam.

Thầnma đồ không thể dùng được, hoàng kim chung lại đang cắm cố hắn vào tuyệt cảnh. Lúc này hắn quyết chết, đã không còn đường lui, vậy thì cứ việc lao lên.

Hắn muốn ngọc thạch câu phân!

Thấy Tam tổ lao tới, hắn cười vang, tỏ ra phi thường bình tĩnh: "Hắc, lúc xưa ta chinh chiến vì Nguyệt lượng, đại chiến Tùng Tán Đức Bồ, đấu với Hắc Khởi, diệt Thái cổ quân vương, nghênh chiến Pháp Tổ... không ngờ đến cuối cùng lại thành kết quả này. Được, các ngươi vô tình vô nghĩa, đừng trách ta độc ác."

Song thủ Tam tổ cắm vào ngực hắn, vô tình chấn nát tâm tạng tan nát, cực kỳ lạnh lẽ, không hề có chút thân tình nào. Nhưng thuận lợi quá khiến Tam tổ lạnh người, lão biết gã hậu bối điên cuồng này định lường bại cấu thương.

"Cùng chết với ta."

Bán hồn của hắn rút khỏi nhục thể, hoàn toàn ngưng kết trên phương thiên họa kích, trong sát na nhục thể bị hủy mất một nửa, hắn dùng hung kích xuyên lấy Tam tổ.

Xoay... xoay... xoay tít.

Nhục thể Tam tổ tan nát, linh hồn bị găm trên phương thiên họa kích,

quấn chặt với bán hồn của Thần Nam.

Sức mạnh bản nguyên của thời không, đệ nhất thức trong Nghịch Loạn bát thức, tinh hồn chi lực... tất cả đều cuồn cuộn lao vào linh hồn Tam tổ.

"Chết tiệt."

"Đáng giết."

Thần lão đại và Nhị tổ đồng thời gầm vang giận dữ, cự trào ảo hóa lao về phía trước.

"Bình."

Hai chân Thần Nam bị đánh gãy.

"Phụt."

Hai tay và eo hấn bị xé tan.

Nhưng bán hồn của hấn vẫn bám chặt phương thiên họa kích, tung hoành trong hoàng kim chung, quyết đánh tan Tam tổ.

Đó là khí khái bất khuất bất phục, dù chết cũng phải lôi địch nhân đi theo.

Thần lão đại và Nhị tổ xông tới, bán hồn bị họ đánh tan, phương thiên họa kích nứt toác, sắp vỡ hấn.

Một thân ảnh tú lệ từ Nguyệt lượng lướt tới, gào lên thê thiết: "Xin các vị bỏ qua cho tôn nhi của con."

Nữ tử mặt đầy lệ, vô hạn bi thương nhìn Thần Nam trong hoàng kim chung, cầu xin Thần lão đại và Nhị tổ: "Xin các vị bỏ qua cho tôn nhi của con, con đã mất trượng phu, nhi tử duy nhất cũng sinh tử bất minh, cầu xin các vị."

"Nãi nãi." Bán hồn vẫn tung hoành trong hoàng kim chung, quyết không bỏ Tam tổ ra, lòng Thần Nam đau như dao cắt, gào lên:

"Nãinãi... con không muốn như vậy. Con muốn họ phải trả giá."

Chương 431

Đến gần hủy diệt

Huyết quang xung thiên, cốt nhục tan nát của Thần Nam rải khắp hư không nhưng chiến ý bất khuất chống trụ cho bán hồn, vẫn tản khắp thiên địa, phương thiên họa kích sắp tan tành vẫn dính chặt với hồn phách Tam tổ.

Nỗi đau xen lẫn sát ý lan khắp không trung.

Khí tức của hắn suy nhược dần, Đại tổ và Nhị tổ lại vô tình lạt thủ, bán hồn cũng sẽ tan nát.

Hoàng kim chung che kín thiên địa, kim quang sáng rực, lấp lánh, vây chặt khu vực này thành một phiến tuyệt vực!

"Vì sao lại thế, sao lại không phá được số mệnh?"

Nữ tử đang quỳ khóc ra huyết thủy, thanh âm mê lương phiêu đảng khắp thiên địa, mắt chồng rời con trai, cả cháu cũng bị giết, tim bà tan thành vô số mảnh.

"Chồng, con ta rồi hôm nay đến tôn nhi..."

Thần Nam hết như đại bàng gãy cánh, liên tục vung tàn dực giã giữa giữa đất trời. Tuy đã vô lực nhưng không chịu buông xuôi.

"Tổ mẫu mau đứng dậy, cháu không muốn người như thế." Thần Nam bị phần, đối diện với Đại tổ và Nhị tổ vô tình, hắn đâm cứng Tam tổ, gầm lên: "Tà làm thiên cổ ác nhân, trước khi chết phải kéo theo một tên bằng không sao đáng là kẻ khi sư diệt tổ."

Mục quang Đại tổ lạnh tanh, không hề có chút tình cảm nào: "Người còn cơ hội sao?" Đoạn dùng tuyệt thế đại thần thông phát ra một đạo thần quang nhập vào hồn phách Tam tổ, bảo vệ cho lão.

Thần Nam dùng phương thiên họa kích đâm vào linh hồn Tam tổ, lùi lại, cười lạnh lẽo: "Đều là các người bức ta, hiện tại ta đã cùng"

đường."

Hắn ngửa mặt gầm vang, thanh âm vạch ngang bầu trời khiến kim chung vang lên những tiếng ong ong, sát khí lan tỏa.

"Đem ma hồn cho Viễn tổ, chi bằng ta tự nuốt lấy. A...."

Hắn gầm lên gần như điên cuồng, trong linh thức lóe sáng, một hồn ảnh khaiphá trùng trùng mê vụ, bay ra ngoài thế giới hiện thực.

Cũng giống hệt Thần Nam.

Nhưng hồn ảnh không có linh thức dao động, hoàn toàn do vô tận chiến lực ngưng tụ thành.

Đó là ma tính và Thái Thượng Thần Nam bị đánh tan. Ma tính bị bản thể quét sạch linh thức, bảo tồn lại hồn lực, vốn định tìm cách chiết trung hiến cho viên tổ. Nhưng việc xảy ra hôm nay khiến hắn tất lịm cõi lòng.

Ma khiêu chấn thiên!

Chiến hồn vỡ tan, linh lực vô tận chảy hết vào bản hồn của Thần Nam, đồng thời rút sạch linh khí trong hoàng kim chung đưa vào thể nội hắn, huyết nhục tan nát lại ngưng tụ, bản hồn dính trên phương thiên họa kích cũng quay về.

Tất cả xảy ra trong nháy mắt, một Thần Nam vượt hơn cảnh giới đỉnh cao sống lại như hỏa phượng hoàng.

Thiên giai chiến hồn vỡ tan, hóa thành linh lực quay về bản thể, đồng thời bước lên tầm cao mới.

Tuy bản hồn không còn quán lấy Tam tổ nhưng bản thể Thần Nam lại chộp lấy cỗ linh hồn lão, giữ chặt trong lòng tay.

Thần quang được Thần lão đại đẩy vào thể nội Tam tổ vị bức ra, tan tành trên không, hóa thành điểm điểm tàn quang, vĩnh viễn tan biến trong hư không.

"Gào..."

Thần Nam lộ vẻ vẻ điên cuồng, cổ Tam tổ sắp bị hấn bẻ gãy, sức mạnh bản nguyên của thời không sắp được tung ra, đệ nhất thức trong Nghịch Loạn bát thức cũng sắp được thi triển.

"Không được làm càn." Nhị tổ biến sắc, bật lên tiếng kêu, lão cảm giác được sát ý của Thần Nam, sợ hãi đang lúc cuồng nộ sẽ hạ sát thủ.

"Người nói gì?" Giọng Thần Nam lạnh tanh.

"Cụp."

Đệ nhất thức thoát thai từ Nghịch Loạn bát thức xuất ra, một cánh tay của linh hồn Tam tổ bị đánh gãy.

Đại tổ lạnh tanh như lòng giếng, mắt xạ ra hai đạo lãnh điện, ngưng thị vào Thần Nam, lạnh lùng cất tiếng: "Bỏ y ra."

"Ta không bỏ thì sao?" Giọng hấn cũng lạnh lùng, vô cảm không kém.

"Cụp."

Một cánh tay khác của Tam tổ lại bị bẻ gãy, hóa thành điểm điểm linh khí, tiêu tán trong không trung.

Thần gia Tam tổ sắc mặt anh ác cùng cực, vết thương từ linh hồn khiến lão thống khổ cực điểm. Nhưng bản thể Thần Nam hút linh lực của ma tính xong, thực lực tăng thêm một mức, lại dùng sức mạnh bản nguyên của thời không triệt để áp chế lão không thể động đậy, lão cũng không muốn kêu gào trước mặt tiểu bối.

Nhị tổ quát lớn: "Người không để tâm đến người trong chi mình sao? Người làm thế sẽ có bao nhiêu người bồi táng theo?"

"Kể cục đã được sắp sẵn, ta không làm thế cũng cải biến được con mẹ gì?" Thần Nam rít lên, đánh gãy chân trái Tam tổ. Linh khí tiêu tán vào hư không, quang vụ dày đặc khiến Thần Nam toàn thân nhuộm

máu trông càng đáng sợ, thân thể tự lại phát ra sức mạnh phần nộ của linh hồn hắn.

Đại tổ lại khôi phục thần sắc lạnh lẽo vô tình, phi thường bình tĩnh nói: "Được, người giết hắn đi, sau này ta thu thập tàn hồn của hắn, cùng với người nữa, hiến hết cho Viễn tổ."

"Đại tổ..." Nhị tổ rúng động trong lòng, kinh hoàng nhìn sang thân ảnh anh tuấn, lạnh lẽo kia, không ai hiểu được nét tàn khốc và vô tình của Đại tổ như lão.

"Người nói gì?" Thần Nam không buồn để ý, đệ nhất thức thoát thai từ Nghịch Loạn bát thức quả quyết xuất ra, đánh tan một chân của Tam tổ.

"Hài tử, đừng làm chuyện ngu ngốc nữa." Bên ngoài hoàng kim chung, tổ mẫu của hắn đứng dậy, đến bên thân chung, nhìn qua lớp chuông trong suốt, truyền âm: "Con ngàn vạn lần không nên làm thế, bằng không cả đời này sẽ bị hủy. Đừng vì nhất thời thống khoái mà gây ra những chuyện hối hận cả đời."

"Tổ mẫu lùi lại đi." Thần Nam không lay động, bái lạy tổ mẫu rồi quát vang với Đại tổ: "Mở hoàng kim chung!"

"Ta nói rồi, không cần uy hiếp ta, cứ việc giết y." Đại tổ vô cùng lạnh lùng, bình tĩnh đến đáng sợ

"Giết." Thần Nam gầm vang, nháy mắt đã chấn tan linh hồn Tam tổ.

"Hài tử mau dừng tay." Tổ mẫu hắn tuy vẻ ngoài cực kỳ trẻ trung tú lệ, song lúc này tỏa ra uy nghiêm cực độ, truyền âm: "Không nên tuyệt tình, học có thể nhưng con không thể. Làm việc gì cũng nên bớt lại một chút đường lui. Con có thể phế tu vi của ông ta nhưng không được diệt linh thức."

"Tổ mẫu, con..." Thần Nam xé tan Tam tổ, điểm điểm linh thức phiêu đảng trước mặt hắn, bàn tay nắm lấy đầy thống khổ.

"Hài tử nghe ta đi, mau dừng tay." Tổ mẫu tựa hồ nóng nảy, truyền âm gắt: "Ta chỉ muốn tốt cho con, nếu con diệt linh thức của ông ta, ta

đành tự tuyệt trước."

Vẻ mặt bà diện rõ nét kiên quyết, ngọc thủ để lên trước ngực.

"Tổ mẫu, con nghe người." Thần Nam lẽ nào không hiểu khổ tâm của bà nhưng giờ hấn không diệt Tam tổ, liệu đối phương có chịu bỏ qua? Hấn đã là hung nhân thập ác bất xá, còn thoát được tội danh sao? Không thể nào. Để lại chút đường lùi làm gì...

Hấn tuy chưa triệt để diệt Tam tổ nhưng đã phá hết chiến hồn, lại dùng trảo miết vào linh thức.

Thần gia Tam tổ gần như bị phế, muốn khôi phục công lực không biết cần bao nhiêu năm mới xong.

Thần lão đại đích xác là một nhân vật vô cùng đáng sợ, lạnh lùng nhìn tất cả xảy ra, Nhị tổ lại lộ rõ vẻ cuồng bạo.

"Đợi ta xuất thủ hay người tự tuyệt?" Thần lão đại tiến lên, lão không cần phải e dè gì nữa.

"Nhunhược tự tuyệt ư? Không phải Thần Nam ta, chỉ có thể chiến tử." Hấn cảm phương thiên họa kích tan thành gầm lên: " Bao nhiêu năm nay các người không làm gì được phụ thân ta, hôm nay ta quyết chiến tử cùng các người."

Lọ sứ ngại gì miệng giếng, đại tướng tránh sao khỏi chết trận, đó là số mệnh. Con đường của cường giả quy về chiến tử! Thần Nam nghênh ngang đối diện với Thần lão đại.

"Ta không làm gì được phụ thân người?" Nhắc đến chuyện này, Thần lão đại có vẻ phi thường kích động, cuối cùng cũng lộ ra nộ ý: "Hấn bị chúng ta đánh tan vô số lần nhưng sinh lực cực mạnh, công phu chạy trốn quá cao nên thoát được."

Thần Nam biết lời Thần lão đại là thật, phụ thân hấn thần ma lưỡng phân, vĩnh hằng bất diệt, có lẽ vì nguyên nhân đó mà tránh thoát trư sát khỏi tay mấy vị lão tổ.

Thần lão đại khôi phục bình tĩnh rất nhanh, vung ma trảo khổng lồ

chụp lấy Thần Nam.

Thân kích dài ngàn trượng tỏa quang mang vạn trượng bổ vào cự trảo!

"Choang."

Tiếng kim thuộc va nhau choang choảng, vang khắp chân trời, bên ngoài hoàng kim chung liên tục rung lên.

Thần lão đại không mấy may lay động, Thần Nam bị văng đi, phương thiên hoạch kích trong tay vỡ tan, bắt đầu từ lưỡi lặn xuống cán, toàn cây kích tannát.

Thần lão đại quả đáng sợ.

Thần Nam chưa từng coi thường vị Thần gia Đại tổ này, hắn cho rằng lão không kém hơn Ma Chủ, còn lợi hại hơn cả Thần gia bát hồn, tuy tư chất không bằng bát hồn nhưng đã tu luyện rất nhiều năm tháng, lại tham dự cả trận Thái cổ đại chiến thảm liệt. Lão được coi là một trong những siêu cấp cường giả ít có trong thiên địa luôn duy trì được cảnh giới đỉnh cao, thực lực không thể dò nổi.

"Kết thúc thôi." Thần lão đại bình tĩnh nói xong, lại chậm rãi giơ tay lên.

"Ta không còn sợ sống chết nữa, có chết cũng phải đánh tan hồn lực, không để lại cho các ngươi." Thần Nam biết rõ không địch nổi nhưng chiến ý vẫn ngùn ngụt.

"Choang."

Hoàng kim chung vang động, tổ mẫu hắt đập đầu vào chuông, thê thảm gào lên: "Cầu xin lão tổ, con không muốn mất nốt người thân nhất thứ ba..."

"Hừ." Đại tổ hừ lạnh, kim chung mãnh liệt rung lên, thân thể tổ mẫu Thần Nam bị hắt đi ngàn trượng, liên tục phun máu.

Nhưng bà vẫn cố lắc lư đứng dậy, bò qua không trung tiến tới, lặp lại

câu vừa rồi, thần tình vô cùng bi thiết.

Lòng Thần Nam như dao cắt, không biết nói gì, chỉ đành công kích.

"Tacho người xem Thần gia tuyệt học chân chính." Đại tổ hừ lạnh, thò cự trảo ra, hóa thành hung ma khổng lồ toan nuốt gọn Thần Nam.

Thần Nam chiến ý xung thiên, gầm lên thê lương: "Đốt lên tám thân bất tử của ta, hòa tan bất diệt hồn, dòng chiến huyết chảy ra..."

Tiếng hú vang trời, lời lẽ hùng hồn, chiến ý cao vút nhưng con cháu Thần gia tụ tập ngoài xa lại cảm giác nổi niềm thê lương, ai nấy chăm chú nhìn vào tám thân và chiến hồn rùng rục cháy trong hoàng kim chung.

"Hôm nay ta trả lại xương máu cho Thần gia." Phương thiên họa kích tan nát, tám thân và chiến hồn của Thần Nam rùng rục cháy, quả như hắn nói, chiến huyết thấm ra ngoài làn da, khắp trời đỏ rực.

"Chết ta cũng không lưu lại hồn lực cho các người. Dùng sinh mệnh đấu với các người một phen." Thần Nam gầm vang trong làn máu lửa, sinh mệnh chi quang được châm ngòi, dấy lên linh lực khắp trời, lao vào Đại tổ.

Thần sắc Đại tổ lần đầu biến hẳn.

"Ầm."

Thần Nam đốt cháy sinh mệnh, đập vào Đại tổ, hoàng kim chung lắc lư, phẳng phát tan vỡ đến nơi.

Đại tổ bị hất bay đi.

Huyết quang rợp trời, chiến hồn chi hỏa ngàn ngọn, thân thể tan nát của Thần Nam được sinh mệnh chi quang bao phủ, lay động cả hoàng kim chung đập vào Nguyệt lượng.

"Thí tử hay giết các người có tác dụng gì? Hôm nay đốt sạch linh hồn và máu để Viễn tổ cùng ta hủy diệt."

Chương 432

Niết bàn

Huyết quang và chiến hồn chi hỏa rợp trời.

Linh hồn và thân thể cháy rùng rục, chiến huyết sôi lên, hóa thành sinh mệnh chi quang sáng chói, chiếu rọi vùng trời.

Thần Nam kéo theo hoàng kim chung, khí thể thôn sơn hà, lao vào ma ảnh trên Nguyệt lưọng.

Sinh mệnh chi hoa sáng lên, linh hồn chi hỏa cháy bùng, trong thời khắc bitráng nhất, tiếng rống của Thần Nam vang khắp tam giới.

Tàn phá thế giới, Thiên giới, Nhân gian đều nghe thấy tiếng gầm: "Đốt cháy linh hồn cùng máu ta, hủy diệt theo Viễn tổ."

"Giết." Thần lão đại cảm giác vô cùng phẫn nộ, điên cuồng công kích sinh mệnh chi quang, định ngăn cản.

Thần lão đại đáng sợ.

Hung diễm ngút trời, vô tận ma quang vùi lấp sinh mệnh chi quang, ánh sáng chói lọi tắt ngúm.

Nhưng trong lúc tất cả ảm đạm đi, Thần Nam lại gầm vang, hào quang sáng bùng, đẩy lùi tử vong ma quang, hoàng kim chung xuất hiện những vết nứt như sứt rạn, đao quang lên tiếng nứt vỡ.

Trong hoàng kim chung, năng lượng nguyên bản điên cuồng tràn lan, như sóng Đông Hải vỗ bờ, năng lượng quét qua thiên địa. Thần Nam như phượng hoàng từ đồng lửa sống lại, kéo theo cơn bão lao vào ma ảnh vạn trượng.

"Soạt."

Chân trời xuất hiện khe nứt hỗn độn, bị năng lượng cuồng bạo oanh kích, lại tiếp tục nứt vỡ, thiên địa lay động, thời khắc thế gian sụp đổ

cơ hồ đang tới.

Hắn muốn cùng hủy diệt với Viễn tổ.

Sức mạnh bản nguyên của thời không phát huy tới cực hạn, dù Thần lão đại tu vi kinh thiên, chấn cổ thức kim cũng khó lòng ngăn nổi Thần Nam đang phát cuồng. Lúc này hắn chỉ còn niềm tin, quyết hủy diệt được vạn ma chi nguyên.

"A..." Thần Nam uy động tam giới, thế lan khắp chín tầng trời, dấy lên vô số hào quang sáng rực, đập vào ma ảnh.

"Gào..." Tổ ma gầm vang lục giới. Thần tổ tàn hồn, tựa hồ có đôi chút ý thức, phát ra vô tận ma khí, từ Nguyệt lượng truyền đến tận Thiên giới. Thiên địa tối tăm, cả thế giới chìm trong hắc ám.

Trên Nguyệt lượng, ánh lên đôi tròng mắt xanh biếc to lớn như hai mặt hồ sâu thẳm. Viễn tổ từ từ mở mắt. Ma quang quét qua chân trời, hư không tan tành, từng khe nứt thối độn trải ra các nơi trên Thiên giới.

Đồng thời, Viễn tổ thống khổ lắc lư ma thể, thiên địa rung chuyển, không gian quanh Nguyệt lượng bị hủy diệt, hóa thành hỗn độn.

Ở ngực Viễn tổ, sinh mệnh chi quang chói sáng tựa hồ sắp phá tan thân thể lão.

"Giết." Thần lão đại lao vào lòng ngực Viễn tổ, quát vọng ra: "Viễn tổ chưa hoàn toàn tỉnh lại, mau bảo vệ người."

Nhị tổ theo lão vào, còn Tứ tổ và Ngũ tổ nghe lệnh, tăng tốc nhưng tất cả đã muộn, ngực Viễn tổ bị sinh mệnh chi quang xé nát. Máu và linh hồn Thần Nam như thiên đao sắc lẹm, hủy diệt mọi ngăn trở.

Hồn phách Viễn tổ bị đào một hốc lớn.

Thần lão đại đuổi tới, dùng hủy diệt chi quang bao phủ Thần Nam cùng làn sinh mệnh chi quang đang ảm đạm dần.

"Taxem người còn chạy đi đâu, tên tiểu bối đáng chết, thà đốt hết linh

lực cũng không chịu phụng hiến cho Viễn tổ..." Thần lão đại ngửa mặt gầm vang, đoạn cất giọng lạnh tanh: "Người hủy diệt rồi, sẽ để nhi tử và nữ nhi của người thay thế, sẽ có lúc phụ thân người tới. Ta đợi hấn lâu rồi, nhưng không ngờ hấn không vội đến cứu người."

Sinh mệnh chi quang của Thần Nam sắp phá diệt, cất giọng vô cùng hư nhược: "Người quát phụ, không phải ai cũng coi việc của Thần gia là đại sự tại thời khắc Lục đạo hủy diệt, Thái cổ chư thần sẽ quay lại, họ có việc trọng yếu hơn cần thực hiện. Ta, chỉ dựa vào bản thân, chết thì chết, không có gì ân hận."

Linh quang của hấn dần tan ra, Viễn tổ tựa hồ tỉnh lại, cuồn cuộn khiêu chấn thiên, uy lực bùng phát, bọn Thần lão đại cũng bị hất bay đi.

Cùng lúc, Thần ma đồ vẫn giới bị Thần tổ từ thể nội Thần Nam bay ra, ngăn cách hấn và Viễn tổ.

Haimắt Thần lão đại xạ ra lãnh quang, từ phía trước Viễn tổ lao bổ vào Thần Nam. Thần ma đồ như một tâm thuần bài không lồ đập mạnh tới, "ầm", Thần lão đại bị hất văng đi.

Thần tổ không hiểu do ý thức hay bản năng sai khiến, ma trảo che kín đất trời, chụp lấy Thần Nam và Thái cực đồ.

Thần ma đồ điên cuồng quay tít, sinh mệnh chi quang của Thần Nam hình như bị kích phát hung tính, hỏa diễm sắp tắt lại cháy bùng.

"A, sao lại thế?" Thần lão đại lần đầu tiên gầm lên kinh hãi.

Không hiểu sao, linh hồn chi quang của Thần Nam càng lúc càng sáng, Viễn tổ không hút nổi linh lực tàn dư của hấn, ngược lại bị hấn nuốt chửng Matrảo và hồn lực.

"Xảy ra chuyện gì, sao lại thế?" Nhị tổ cũng kinh hãi gầm lên.

Không hiểu từ bao giờ, mấy góc dây mây xanh biếc từ Thần ma đồ chui ra, thần quang sáng rực bao phủ một nam tử giống hệt Thần Nam, từ trong Thái cực đồ rơi xuống.

Như quả chín đến lúc rụng.

Dây mây kỳ dị kết thành một Thần Nam khác.

"Âm."

Bên ngoài, bản thể Thần Nam sáng rực sinh mệnh chi quang, thoáng chốc đốt trụi dây mây, Thần Nam từ Thần ma đồ rơi ra bị chấn tan, hóa thành điểm điểm quang mang tan vào linh hồn chi hỏa rực cháy, chiến hồn chi quang nóng bỏng càng lúc càng sáng.

Nhưng mới thần hỏa không hề tắt, không đốt cháy sinh mệnh chi năng mà hút lấy hồn lực của Viễn tổ.

Chuyện này... Thần Nam cũng không hiểu.

Hắn chỉ biết Thần Nam bị dây mây bao phủ xuất sinh từ Sinh Mệnh nguyên tuyền, nhưng trước đây không rõ lai lịch, không ngờ lúc y tự hủy lại cứu tính mệnh mình, hơn nữa còn hút hồn lực của Viễn tổ.

Tựa hồ không phải y cố ý thanh toán Viễn tổ, mà do bản năng hút lấy bát phương linh khí, có điều hồn lực của Viễn tổ dày đặc, đương nhiên trở thành đối tượng bị hút.

Sinh mệnh chi hỏa ngày càng sáng.

Lúc này, hắn thật sự hiểu được ý nghĩa chân chính của dục hỏa trùng sinh!

Cơ thể đã hủy diệt, tái tạo lại ngay trong ma trảo của Viễn tổ, những gì cần thiết đều lấy từ lão.

Điên cuồng hút lấy hồn lực.

Thần lão đại và Thần lão nhị gần như phát điên.

Vạn trọng chiến hồn chi hỏa cháy rực, Thần Nam lao vào thể nội Viễn tổ. Tất cả đã tan nát lại tái sinh, đồng thời hắn hiểu được lai lịch của Thần Nam trong dây mây.

"Thần Nam" đó khi tan tành lại dung nhập vào bản thể, không còn tình

cảm gì ngoài một tiểu đoạn kí ức: đó là một nửa linh căn của hắn.

Vạn năm trước, hắn được người ta chôn trong Thần Ma lăng viên, nửa linh căn này do Thần bí nhân rút từ thể nội hắn, sợ trong quá trình hắn sống lại bị sức mạnh vô danh hủy diệt, nên lưu lại một nửa hỏa chủng phục vụ.

Tinh thần chi lực của thiên địa, tinh hoa của Sinh Mệnh nguyên tuyền ngưng tụ qua vạn năm mà hạt giống linh hồn này ngấm trong linh tuyền.

Thần Nam hồi lâu không nói gì, hắn mất hết một vạn năm? Không, một nửa linh căn đã thăng hoa trong thời gian đó.

Bây giờ song linh hợp nhất!

Ý nghĩa chân chính của dục hỏa trùng sinh là thế.

Cơ thể và chiến hồn được tái tạo, hắn cảm giác được sức mạnh chưa từng có, dùng hồn lực của Viễn tổ bổ sung, tôi luyện bất diệt chi thể mới.

Niết Bàn trùng sinh.

"Gào."

Thần Nam ngửa mặt gầm vang, sống lại trong thân thể Viễn tổ.

Thái cực Thần ma đồ quay tít quanh hắn, ngăn bọn Thần lão đại và Nhị tổ.

Hai mắt Thần lão đại đỏ lôm như máu, mái tóc dựng đứng, cơ hồ phát cuồng, vẻ lãnh tĩnh trước kia tan biến.

Chiến hồn chi lực của Viễn tổ, sao lại thành toàn cho tên hậu bối này?

"Giết." Lão gầm vang: "Giết hắn cho ta."

"Viễn tổ, người mau tỉnh lại." Nhị tổ điên cuồng gầm lên: "Viễn tổ,

ngươi mau tỉnh ngủ đi."

Hai mắt Viễn tổ tuy mở ra nhưng hình như thiếu linh trí, chưa đạt đến điều kiện tỉnh lại.

Thần Nam biến hóa trong lúc tuyệt vọng, sống lại trong tử cảnh.

Chiếnhồn chi quang sáng lòa thiên địa, cháy lên trong thân thể Viễn tổ, thân thể hần mới sinh ra, cơ hồ phá tan thân thể Viễn tổ như phá kén.

Con cháu Thần gia quan chiến ngoài xa ngỡ ngẩn, trùng sinh kiểu đó là thế nào?

Lẽ nào việc Viễn tổ sống lại chỉ là lời đồn? Hậu nhân... sẽ mượn Viễn tổ chi thể trùng sinh!

"A..."Thần lão đại khiêu chấn thiên, dùng thông thiên đại pháp lực chiêu hồn tụ phách! Thiên địa vang lên tiếng quỷ khóc sói gào, tụ tập vô số chiếnhồn. Thần lão đại quả đáng sợ, lão phá tan mọi mộ huyết của các bậctiên hiền Thần gia, tàn hồn của mọi tộc nhân đã chết bị ngưng tụ lại.

Lúc này lão như cái thế ma vương, sử dụng mọi cấm kỵ thủ đoạn, đẩy hết chiếnhồn tan nát vào Thần gia Viễn tổ.

"Viễn tổ mau tỉnh lại." Mái tóc tung bay cuồng loạn, ngẩng lên gầm vang.

Toàn bộ hồn phách nhập vào thể nội Viễn tổ, hai mắt lão quả nhiên lóe hào quang.

"Chưa đủ." Thần lão đại gầm lên điên cuồng, vô tận tử quang trải ra thìnhkhông, thi triển cấm kỵ đại thần thông nghịch thiên, lão... ngưng tụ linhhồn vỡ nát của Tam tổ, đồng thời ma trảo đáng sợ kéo linh thức Tam tổ lại.

"Đại tổ..." Linh thức Tam tổ rúng động, hoảng sợ nhìn Đại tổ đang lộ vẻ nanh ác.

"Để Viễn tổ quay về, người hi sinh cho gia tộc." Đoạn Thần lão đại xuất ra tuyệt diệt thủ đẩy tàn linh và toái hồn Tam tổ vào thể nội Viễn tổ.

"Gào." Viễn tổ ngẩng lên gầm vang, song mục âm u sáng chói hào quang sinh động, tựa hồ thật sự sống lại. Thần Nam mới trùng sinh không hút được sức mạnh của Viễn tổ nữa mà Thần ma đồ bị khốn trong thân thể Viễn tổ.

"Hay lắm." Thấy tất cả nghịch chuyển, Thần lão đại cười lên điên cuồng.

Nhị tổ đứng bên rúng động.

"Nhưng, vẫn chưa đủ." Thần lão đại nói ra câu này khiến người Thần gia đều biến sắc.

Mục quang âm u nhìn vào Tứ tổ, lạnh lùng nói: "Viễn tổ cần người... để trở về."

Tứ tổ không kịp nói gì, tử vong chi quang hùng hồn chụp xuống Tứ tổ. Trong lúc bất ngờ, ông ta muốn tránh nhưng sau cùng lại buông xuôi...

"A..." Thần Nam ở trong thân thể Viễn tổ nhìn thấy tất cả, gầm lên phẫn hận, chuẩn bị phá tan để xông ra.

Ngũ tổ bị thương cực độ, trơ mắt nhìn Tứ tổ bị chấn nát, nhập vào Viễn tổ chiến hồn.

"Gào..."

Tiếng gầm vang vọng khắp lục giới.

Thần gia Viễn tổ từ từ tỉnh lại.

Nhưng cường giả mạnh nhất thiên địa nghe thấy tiếng gầm đều nhú mào.

"Ha ha..." Thần lão đại cười cuồng dại.

Thái cực đồ điên cuồng xoay chuyển, chống lại sức hút từ Viễn tổ, đồng thời trên không đổ xuống một đạo lãnh điện, nhập vào thân thể Viễn tổ.

Độc Cô.

Quả nhiên là thí thiên hung khí!

Thần Nam chớp lấy hung khí một cách vô cùng tự nhiên, cảm giác vô hạn bí ý!

Hắn gầm lên giận dữ, vung Độc Cô phá tan thân thể Viễn tổ xông ra.

Sống lại trong thân thể Viễn tổ. Có lẽ đó là ý nghĩa chân chính của niết bàn trùng sinh.

Thân thể Viễn tổ tan tành nhanh chóng hợp lại, rít lên lạnh lốt, chụp lấy Thần Nam. Vô tận hủy diệt chi quang bùng phát khắp thiên địa, cả thế giới lại xuất hiện thêm mấy khe nứt hỗn độn.

Thần ma đồ chặn Viễn tổ lại, Thần Nam vung Độc Cô lao vào Thần lão đại.

"Boong."

Tiếng chuông du dương vang lên, chiếc kim chung khổng lồ trùm xuống, chụp Thần Nam vào trong.

"A..." Thần Nam phẫn nộ gầm lên, mái tóc tung bay cuồng loạn, phát ra vạn trượng ma quang, vung Độc Cô đánh mạnh vào hoàng kim chung.

"Phập."

Độc Cô xuyên qua.

Như cắt qua bùn đất, Độc Cô cắt nát hoàng kim chung.

Thần lão đại gầm lên phẫn nộ, dẫn Nhị tổ xông tới, cùng Viễn tổ áp

ché Thần ma đồ, bàn tay không lồ bổ xuống.

Thần Nam bay lên, lách tránh Viễn tổ đang dần tỉnh lại, sát khí xung thiên, lao vào Thần lão đại và Nhị tổ.

"Giết."

Thiên địa rung chuyển.

Trận chiến ngoài Nguyệt lượng châm ngòi cho cả Thiên giới và Nhân gian. Thiên địa tan vỡ, không gian không ngừng phá toái, đại hủy diệt bắt đầu.

Trong lúc tận thế giáng xuống, Thần Nam và Thần lão đại quyết sinh tử.

Viễn tổ chưa hoàn toàn thức tỉnh, Thái cực đồ phá được ngăn trở của cự trảo, hất Thần lão đại văng đi. Thần Nam quăng Độc Cô cấm vào lão.

Thí thiên hung khí!

Thần lão đại bị xé toang ma thể, vạch thành quỹ tích hoàn hảo, bay đi như dải sáng, vượt khỏi quyền khống chế của Thần Nam, lao vào thiên địa đang tan vỡ.

Thái cực đồ cũng bay theo.

"Quay về với chủ nhân thực sự của các ngươi sao?" Thần Nam hơi thất thần đoạn lẩm bẩm: "Tất cả đều không phải của ta, phải dựa vào chính mình..."

"Tổ mẫu..." Hắn chạy tới nhưng bị tiếng quát ngăn lại: "Cháu mau đi đi, vĩnh viễn đừng quay về nữa."

"Tổ mẫu, để cháu mang người theo."

"Không, ta không thể đi được. Sẽ thành gánh nặng cho cháu. Mau đi đi, không cần lo lắng gì, đến nơi có các thiên giai cao thủ, Lục đạo tan vỡ, chỉ khi thiên giai cao thủ tụ lại cùng nhau mới có cơ hội sống sót."

Cháu mau đi tìm cơ hội sống, nếu còn chân chừ, ta sẽ tự tuyệt ngay."

Thần Nambay lên, lòng đầy giận giữ, lao về phía Đại tổ mới bị xé toang, triển khai đòn công kích cuồng bạo nhất, lại biến lão thành vô số mảnh. Lúc ma trảo của Viễn tổ và nhi tổ công tới, hắn lại bay về phía thiên địa đang tan ra.

"Thái cổ chư thần quay về sao? Ta phải đi đâu?" Hắn không hòa mình vào vùng hỗn độn.

Đại tổ phần nộ gầm vang khắp thiên địa.

"Lục đạo tan tành, thiên địa đều hủy, ai trợ giúp tên nghiệt chương thí tổ độ quá hủy diệt đại kiếp, Thần gia sẽ quyết cùng kẻ đó sống chết đến cùng."

Chương 433

Chư cường xuất hiện

Núi cao ngập mây, sông dài vạn dặm, đại thảo nguyên mệnh mang... sơn hà tráng lệ giờ đang sụp đổ.

Hoacốc mĩ lệ, gò đồi rực rỡ, núi rừng phong quang... tất cả đều tiêu tan. Những gì tươi đẹp trên mặt đất mệnh mang đều triệt để hủy diệt!

Ánh sáng hỗn độn vô cùng vô tận trải ra, thiên địa nứt toác, từng vết nứt ngàn dặm chia cắt đại lục thành mười mấy phần.

Một trường tai nạn kinh hoàng, vô tình đại kiếp.

Tất cả đi đến tận cùng, chúng sinh tận hủy. Cảm giác trầm trọng lan tràn thiên địa, phẳng phất có đôi hắc thủ vô tình đang dụng lực xé toang thiên địa.

Sơn hà, làng xóm đều tan thành mây khói.

"Ầm."

Thiên địa lay động, ngàn vạn sinh linh điêu linh, một phần của đại lục hoàn toàn tan nát.

"Ầm, ầm, ầm."

Thiên giới, Nhân gian, tàn phá thế giới, vốn có vô số không gian thông đạo đang nối nhau, lúc tận thế giáng xuống, đều vỡ tan, nơi tam giới giao nhau bùng lên hỗn độn thần quang, trở thành tử vong chi nguyên, hủy diệt hết sinh linh quanh đó.

Mặt nhật hạ kiếp!

Thiên địa gầm gào.

Chúng sinh cũng gào khóc, bách tính khắp Nhân gian đều chìm trong hoảng loạn, gần như suy sụp, trường tai nạn xưa nay chưa có giáng

xuống khiến họ không biết trốn vào đâu.

Thần Nam từ Nguyệt lượng tiến vào Thiên giới, rồi trực tiếp về Nhân gian, được chứng kiến cảnh tượng tận thế.

Hắn có cảm giác ngọt ngào trước cảnh thiên hôn địa ám, đại phá diệt chân chính chưa thật sự bắt đầu, đây mới là khai màn.

"Vì sao lại thế này, lẽ nào mọi người đều diệt vong?" Hắn ngẩng lên gầm hét.

Lời đáp là thiên phạt đã lâu không thấy. Tia sét khổng lồ từ vô tận hỗn độn đánh xuống.

"A..."

Hắn gầm lên giận dữ, lao vút lên đánh tan thiên phạt, lẫn vào vùng hỗn độn, toan dẹp hết mọi ngăn trở, tìm ra diệt thế nguyên hung.

Trong đó không có gì, ngoài một không gian thông đạo do hắn mở ra.

Hắn nhìn xuống mặt đất mệnh mang, chúng sinh giãy giụa mà lòng dâng lên nỗi niềm vô lực bi thương, Thiên muốn diệt thế, ai ngăn nổi?

"Thái cổ chư thần quay về? Họ ở đâu, có thay đổi được tất cả không?"

Trước mắt chỉ có Thái cổ chư thần hùng mạnh mới có thể khiến thế giới đang hủy diệt thay đổi.

"Đi đâu? Đi đâu?" Thần Nam gầm lên, vừa phản khởi Thần gia, trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Lục đạo sắp tan vỡ, những người từng là thân nhân thành cừu nhân, bằng hữu xưa kia ở đâu.

Con đường phía trước mệnh mang, không biết về đâu, bản thân hắn không chắc còn sống nổi, nói gì những người đó. Nếu sau đại phá diệt, người quen chết cả, thế giới cô tịch này còn ý nghĩa gì?

Hắn không do dự bay về phía Thần Ma lăng viên, từ khi sống lại, đó là nơi trọng yếu với hắn, mỗi lúc không thể quyết định được đều tìm về.

Thiên địa vạn vật tan vỡ lướt qua dưới chân hắn, lúc đến Thần Ma lăng viên, hắn ngây người, lăng viên còn đâu?

Mọi mộ bia mất bóng, chỉ còn lại cây Tuyết Phong dày đặc.

"Âm."

Thiên địa nứt vỡ lan tới tận đây, khe nứt kéo từng mảng cây Tuyết Phong chìm xuống, hoa rơi vô tận, phát phoi mang theo nỗi bi thương mênh mang.

Thần Nam gầm lên, thân thể hóa thành một đạo thần quang, định tiến vào tổ mạch, không chừng Thần bí nhân còn ở đó, cả tàn khuyết thi thể hắn từng thoáng thấy.

Nhưng hắn lại thất vọng, dưới mặt đất không có gì, tổ mạch cũng không còn, nửa khúc thi thể và Thần bí thanh niên cũng vậy.

"Vì sao lại thế?" Hắn ngửa mặt gầm rống.

Không còn thời gian nữa, hắn bao về vùng núi ở miền trung Thiên Nguyên đại lục, nhanh chóng nhìn thấy tử vong tuyệt địa, nhưng trừ cảnh đổ nát và ánh sáng hỗn độn ra, không còn gì khác.

Ma Chủ vắng bóng, Vô Danh thần ma cũng đã đi, nơi đó thật sự thành tử vực, ánh sáng hỗn độn phá tan tất cả.

Trong lòng hắn đau nhói, những gì từng có trên mặt đất chắc sẽ bị quét sạch khỏi dòng lịch sử, sau cùng chẳng còn gì. Vĩnh hằng cô tịch đáng sợ hơn hết.

Hắn cực tốc phi hành, mặt đất đang tan vỡ trôi lại phía sau, tiếng gào rống của chúng sinh vọng khắp thiên địa, ngày tàn tới khiến tất cả hoảng sợ cực điểm nhưng chỉ biết giãy giụa, gào hét.

Hắn đến ngoài Vĩnh hằng sâm lâm, vùng rừng nguyên thủy vẫn còn nhưng Tiểu lục đạo đã biến mất.

Hình như đó chỉ còn là một vùng rừng nguyên thủy, những thứ như Huyết hải đáng sợ và cả hoang mạc đều không xuất hiện.

"Nơi này đã tan biến... lẽ nào toàn bộ chủ nhân của Tiểu lục đạo đã quay lại. mang tiểu thế giới của mình đi?"

Trời đất mênh mông, lòng hấn hoang mang không biết nên đi đâu.

Lời tổ mẫu còn vang bên tai, bảo hấn đi tìm thiên giai cao thủ cùng đối kháng hủy diệt đại kiếp, một mình ắt khó lòng sinh tồn.

Hắntuy muốn tìm bằng hữu cũ nhưng trước mắt chúng sinh hoảng loạn, phân cách tại các giới, thiên địa lại vô cùng, biết tìm nơi đâu?

"Phải sống, nỗ lực mà sống sót."

Hấn gầm lên, lặn vào vòm xanh, xuất hiện tại Tây phương Thiên giới.

Trong Tây phương Thần Vực một thời phồn thịnh, giờ đang tan nát, chúng thần tụ tập lại, mọi nội thiên địa chật ních, những thiên giai cao thủ như Pháp Tổ, Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần, Âm Ảnh ma thần đứng trên không che kín một vùng không gian tương đối bình hòa.

"Thần Nam người tìm người cùng độ kiếp chăng?" Pháp Tổ thấy hấn đầu tiên, lớn tiếng truyền âm: "Đáng tiếc, chúng ta đủ người rồi, không cần ngoại nhân gia nhập. Hơn nữa vừa nãy Nguyệt lượng vang lên tiếng ma khiêu kinh thiên động địa nói người là kẻ khi sự diệt tổ... loại người này Lục đạo nan dung!"

Pháp Tổ cười lạnh lùng, trong mắt cũng lạnh theo.

Hiện thực là thế, lúc quan trọng, những lớp mặt nạ không cần nữa, Pháp Tổ vốn có xích mích với hấn, giờ là lúc té nước theo mưa, thẳng thừng cự tuyệt.

"Mời người đi cho, đây là nơi của Tây phương chúng thần, người ngoài không được tự ý xâm nhập." Hắc Ám đại ma thần trực tiếp trách móc.

"Mời người đi." Thanh âm Minh Thần lạnh lùng cực độ.

"Haha... ha ha..." Thần Nam ngửa mặt cười vang, thế giới này quả hiện thực. Hấn quát lớn: "Ta không tìm các người đối kháng đại kiếp, cứ yên tâm. Dù khắp thiên địa không có thiên giai cao thủ cần ta gia nhập, mình tacũng sống an lành. Hôm nay lão tử đến đây khiêu chiến. Lục đạo tan vỡ thì sao? Ta phải đại chiến với các người một phen, kiểm nghiệm tu vi tiến cảnh."

Hấn không nuốt nổi lời lẽ của mấy tên này, các thiên giai cao thủ của Tây phương biến sắc, hiện tại là lúc chống lại thiên địa đại kiếp sắp giáng xuống mà tên điên này lại khiêu chiến họ, rõ ràng là trả đũa.

Ánh mắt Thần Nam sắc như lưỡi dao nhìn quanh.

"Giết."

Không nói gì thêm, hấn hóa thành một đạo thần quang lao vào Pháp Tổ, một tuyền phá toái không gian, thiên địa lay động khiến không gian càng ngày càng nứt vỡ lớn hơn.

Pháp Tổ chưa kịp phát ra chú ngữ đã bị một quyền hất văng đi. Tuyệt đối cường thế, tu vi kinh nhân khiến y biến sắc.

"Loại khi sư diệt tổ như người không có chỗ dung thân trên thiên địa, ở đây đâu cho phép người làm càn." Hắc Ám đại ma thần gầm lên, cùng Minh Thần phát ra tử quang chụp lên Thần Nam.

Hiện Thần Nam song linh hợp nhất, là thần hay ma đều do ý niệm, thấy tử quang rợp trời đổ tới, thần quang quanh mình thu liễm, tử vong khí tức tràn ra, dáng vẻ còn giống tử thần hơn Minh Thần, lao thẳng tới.

"Ầm."

Chưởng lực lay động sơn hà, liên tục giao kích với Hắc Ám đại ma thần và Minh Thần, vùng không gian Tây phương tổ thần duy trì ổn định xuất hiện từng khe nứt hỗn độn, các thiên giai cao thủ vô cùng kinh hãi.

"Các người là Tây phương tổ thần, tu vi sao tòi thế?" Thần Nam châm chọc.

Vụt, vụt.

Thêm hai nhân ảnh từ trong chúng thần bay lên, Hỏa Hệ tổ thần và Lôi Hệ tổ thần cùng bay lên, tức thì nghiệp hỏa vô tận và lôi quang lợi hại không kém thiên phạt tràn ra, chiếu sáng tầng không.

"Hóa ra Tây phương còn không ít lão bất tử." Thần Nam không hề sợ sệt lao thẳng vào vòng vây của ngũ đại thiên giai cao thủ phe Pháp Tổ.

Bị ngũ đại cao thủ vây công mà hấn vẫn ung dung như đang tản bộ.

Sau khi niết bàn trùng sinh từ thể nội Viễn tổ, cơ thể hấn ẩn chứa sức mạnh không tưởng tượng nổi, lần tái sinh này biến hóa bất ngờ, cộng thêm song linh hợp nhất khiến hấn khác hẳn xưa, tu vi vọt lên tầm cao mới.

Các Tây phương thiên giai cao thủ động nộ, Thần Nam hung hăng công kích kiểu này sẽ hủy hết những gì họ khổ tâm gìn giữ. Trong lúc ai nấy nỗ lực sinh tồn trước khi đại phá diệt, hấn lại đến gây chiến.

Thần Nam dựa vào miễn duệ phát giác, trong số chúng thần còn hai, ba thiên giai cao thủ chưa ra tay, tựa hồ đang bảo vệ gì đó, hấn cũng cảm ứng được nguyên khí dao động tinh thuần nhất ở chính giữa chúng thần.

"A..."

Hằng gầm vang, đánh tan lôi quang ngập trời, đối chưởng với Hắc Âm đại ma hấn, vượt qua vô tận nghiệp hỏa, vượt luôn tử vong ngăn cách của Minh Thần, vận dụng sức mạnh của Thời Không bảo tàng, hóa thành một đạo ma quang lao xuống đất.

Chúng thần đại loạn, mấy vị thiên giai cao thủ đều biến sắc.

"Ngăn hấn lại." Tất cả gầm lên.

Dưới đất quả nhiên có linh tuyến, thần mạch, linh căn do các thiên giai cao thủ dùng đại pháp lực kéo từ các nơi đến.

Thần Nam tổng ngay mấy linh căn vào nội thiên địa, rồi bay lên, không buồn ngoái lại.

"Chết tiệt, mấy linh căn mạnh nhất Tây phương bị hấn cướp rồi." Pháp Tổ phần nộ gầm lên.

Các thiên giai cao thủ đều phần nộ.

"Giết hất. Nhất định phải giết hấn."

"Chúng ta cử ra bốn người là đủ."

Hỏa Thần thở dài: "Chúng ta có năng lực giết hấn nhưng phải là khi hấn không bỏ chạy, hiện tại còn đuổi được sao?"

Từ Tây phương Thần Vực vang lên tiếng gầm phần nộ, ai nấy bừng lên lửa giận.

"Sau đại phá diệt nếu hấn may mắn sống sót, chúng ta sẽ diệt hấn."

"Các người yên tâm, ta sẽ sống sót, lúc đó ta sẽ chủ động đến bãi hội." Thần Nam ung ung thoát đi.

Từ Tây phương, hấn lại sang Đông phương Thiên giới.

Đông phương chúng tiên phân thành hai phe, một là Thái Cổ Lục Tà mới quay về, còn lại là mấy vị Thái cổ Đông phương cường giả.

NamCung Tiên Nhi là một trong lục tà, thấy Thần Nam xuất hiện, định lôi kéo hấn gia nhập nhưng bị Tuyệt Tình đạo tổ và Phá Diệt đạo tổ cực lực phản đối.

"Chúng ta không thu lưu loại khi sư diệt tổ." Tuyệt Tình đạo tổ lạnh giọng trào phúng.

PháDiệt đạo tổ càng cay độc: "Mời người đi cho, chúng ta không cần thêm thiên giai cao thủ gia nhập, không thấy lục tà tề tụ đủ sao?"

Thần Nam không ngờ Nam Cung Tiên Nhi còn niệm chút tình cũ nên không muốngây khó cho nàng, hấn lạnh giọng: "Tuyệt Tình đạo tổ, cả Phá Diệt đạo tổ, hiện tại ta khiêu chiến với các ngươi."

Bất kể hai người có đồng ý không, hấn lao tới, hiện tại Lục đạo sắp tan vỡ, thực lực là chân lý nhất, đối diện với lời trào phúng lạnh lùng, có lúc quyền đầu mạnh hơn đạo lý.

Ba dải hào quang quấn lấy nhau, thoáng sau Thần Nam tung chưởng đáng nay tay phải Phá Diệt đạo tổ, khiến nó tan biến như băng tuyết gặp hơi nóng.

"Tưởng các ngươi có bản lĩnh cuồng vọng, bất quá như vậy mà thôi." Lời lẽ miệt thị khiến Phá Diệt đạo tổ khó chịu hơn bị giết.

"Bình."

Một quyền đánh bay Tuyệt Tình đạo tổ, Thần Nam đứng ngang nhiên, xua xua tay: "Bất quá như thế là cùng."

Lục tà kinh hãi, trừ Nam Cung Tiên Nhi, tất cả đều xông tới, Thần Nam lùi lại như bay.

Phethiên giai cao thủ còn lại của Đông phương Thiên giới tuy chưa buông lời sỉ nhục nhưng thái độ cực kỳ lạnh lùng. Thần Nam đánh sau liền lui ngay.

Tuy công lực đại tiến, đánh bại những kẻ sỉ nhục hấn nhưng hấn không cười nổi, thiên địa mệnh mang, đâu là nơi dung thân? Hấn trở lên cảm giác cô tịch khó tả.

Hấn lại xuống Nhân gian giới, tốc độ nứt vỡ ngày càng kịch liệt, ngày hoàn toàn bị hủy diệt không còn xa, chúng sinh gào khóc không ngừng.

Đúng lúc đó, hấn cảm giác áp lực hùng hồn, không gian vỡ tan, Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc không xuất hiện theo không gian chi môn mà trực tiếp phá tan không gian giữa hai giới.

Áp lực vô tận tràn khắp thiên địa, khe nứt hỗn độn xuất hiện, nơi y đến, địa vực hủy diệt, hóa thành ánh sáng hỗn độn trào lên.

"Saucùng Thái cổ chư thần cũng quay lại." Sở Tương Ngọc ngẩng lên hét vang, cái thể ma uy khiến Nhân gian giới rung chuyển, ma vân ngút trời, không ngoái đầu lại lao lên Thiên giới, tiến vào vô tận tinh không.

Đồng thời, ở vùng tàn tích Phong Đô sơn, không gian chi môn nổi đê lục giới và Nhân gian sáng rực, hai thân ảnh cao lớn vượt giới tiến lên. Họ phát ra khí tức thôn sơn hà, phá tan ánh sáng hỗn độn của Nhân gian và Thiên giới, tiến vào vô hạn tinh không trên Thiên giới.

Cuối cùng Thần Nam cũng biết các cường giả mạnh nhất như đạo chủ Tiểu lục đạo đi đâu? Thái cổ chư thần sẽ xuất hiện tại tinh không, chiến trường sau cùng có lẽ ở đó.

"Âm."

Không gian lại vỡ tan, một hắc phát thanh niên hiện thân phát ra ma khí ngùn ngụt.

"Phụ thân." Thần Nam tăng tốc cực hạn, sau cùng thấy được thân ảnh ma tính Thần Chiến, cùng lên Thiên giới bay về tinh không rộng lớn.

Thêm một cỗ khí tức khiến Nhân gian giới rung lên, Thần Nam ngẩng đầu nhìn thấy một tám Thái cực đồ khổng lồ mang theo Thần bí thanh niên từ Thần Malăng viên bay lên.

Thái cực đồ quả nhiên bị Thần bí thanh niên thu về.

"Gào."

Ma khiếu chấn thiên, Bái Tướng đài xuất hiện nơi chân trời, thiên cổ Ma Chủ đứng trên nó, bay vào Thiên giới tinh không...

Lục đạo sắp đại phá diệt, ngày Thái cổ chư thần quay về, những cường giả mạnh nhất đều nghênh chiến.

Chương 434

Thái cổ chư thần quay về!

Thiên địa vỡ tan, Lục đạo hủy diệt

Những cường giả mạnh nhất xưa nay đều xuất thế.

Họ từ các giới đến nhưng đã ngầm có thỏa ước từ trước, có những người mà Thần Nam biết như thiên cổ Ma Chủ, Thần bí thanh niên nghịch thiên trong Thần Ma lăng viên cùng đệ ngũ giới Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc. Có người hẳn không biết nhưng dựa vào tuyệt đại bá khí cũng nhận ra đó là cái thế cao thủ, tất cả đều bay lên Thiên giới tinh không.

Thần bí thanh niên sắp biến mất chợt Thần ma đồ sáng chói, mấy nhân ảnh rơi xuống khe nứt không gian rồi tan biến vô ảnh vô tung.

"Không Không... Vũ Hình... Thần Hi..." Thần Nam gọi lớn nhưng nhận ra đã muộn, khen nứt không gian hóa thành hỗn độn, họ đều lạc vào không gian vô danh, có thể đã lạc sang thế giới khác.

Hiện giờ, ngăn cánh giữa lục giới không còn bất khả xâm phạm nữa, thiên giai cao thủ cũng đủ khả năng đánh tan tầng cách ly, thậm chí có nơi tồn tại khe nứt thiên nhiên.

Thiên uy chấn lục giới, chư cường đều xuất thế.

Thiên cổ Ma Chủ ngự Bái Tướng đài vừa khuất bóng, một bộ khô lâu cốt bay lên không, vừa phi hành vừa than thở: "Đúng là giày vò người khác, kẻ chết chắc như ta cũng phải xuất thủ."

"Quý Chủ.." Thần Nam hét lên, bộ khô lâu bay cách không quá xa nên hẳn chộp lấy cơ hội lao theo, gọi: "Ta muốn đi cùng ngài."

"Không cần, chuyến này lành ít dữ nhiều." Quý Chủ thông dong đáp: "Trò đùa của lão Thiên tai ác thật, quyết quét sạch sẽ, Lục đạo sẽ triệt để hủy diệt, những người như chúng ta không còn lại mấy ai."

Đoạn không để ý đến phản ứng của Thần Nam, y tăng tốc, biến mất vào tinh không.

Các đại nhân vật đều đến thiên ngoại tinh không quyết chiến.

Cảnh tượng thâm ở Nhân gian quả không nỡ nhìn, trong ngày hủy diệt thế giới, chúng sinh nhỏ bé như con sâu cái kiến. Thần Nam không muốn ở lại thế giới bi thảm này, mà bay lên Thiên giới tinh không.

Lúc bay qua Nguyệt lượng, hắn cảm giác được áp lực cực mạnh, hồn phách Viễn tổ dao động kịch liệt, tuy chưa chân chính sống lại nhưng đang dần thức tỉnh.

Bay lên tầng không cao vút, phóng mắt nhìn vô tận tinh không, các vì sao đang rung chuyển, liên tục rơi rụng, vỡ tan.

Theo truyền thuyết, vô tận tinh không là một tử vực, lúc xảy ra Thái cổ đại chiến, đây là chiến trường. Trận nghịch thiên đại chiến hủy diệt hết sự sống.

"Àm."

Một vì sao nổ tung phía trước mặt, hào quang sáng lòa khiến không ai mở mắt được, dao động năng lượng hùng hồn chặn đường Thần Nam. Quả là chiến trường khủng khiếp.

"Àm."

Lại một dòng năng lượng nữa nữa bùng lên, Thần Nam tưởng rằng có vì sao nổ nên giờ chường đón đỡ, chợt phát giác một người khổng lồ đang bổ vào mình.

Quả nhiên vô cùng vô tận.

Không thể phân biệt nổi là nam hay nữ, vẻ mặt thể hiện tình cảm gì, chỉ thấy thủ chường khổng lồ phá tan mọi ngăn cách, bổ xương. Một vùng vẫn thạch trên không trung hóa thành tro bụi ngay tức khắc.

Sức mạnh đáng sợ.

Thần Nam lần đầu tiên phải thoái lui.

Bạch quang lóe sáng, một bộ khô lâu cốt xuất hiện tại tinh không, phát ra tiếng thần dao động trách cứ hắn: "Bảo dừng đi mà ngươi cứ đi. Đây mới là Thiên chi hóa thân, món lợi hại thật sự còn ở phía sau."

"Gào." Quỷ Chủ gầm lên, bộ khô lâu trắng toát phóng đại, bay vút lên.

Thân thể y sáng rực, mọc ra huyết nhục, râu tóc.

Xương trắng sinh thịt, y tái hiện lại cường thế năm xưa ngay giữa tinh không.

Một cự nhân khôi vĩ lao vào Thiên chi hóa thân, Thần Nam ở dưới nhìn thấy từng đợt sóng máu trào lên, dao động năng lượng vô tận tràn lan, Quỷ Chủ và Thiên chi hóa thân quấn lấy nhau.

Đồng thời, trong tinh hải đại loạn. Khắp nơi vang lên tiếng gầm, Thần Nam nghe thấy tiếng Ma Chủ, nhìn thấy Thần bí thanh niên và Thái cực đồ, thậm chí thấy cả ma tinh Thần Chiến đang chiến đấu.

Hắn không do dự lao ngay về phía ma tinh Thần Chiến, định giúp phụ thân giải quyết địch nhân. Nhưng lập tức nhận ra người quen: Hắc Thủ Quảng Nguyên.

Y không nói gì, lao thẳng vào Thần Nam. Hắn vung song thủ, tinh không rung chuyển, độn hết thức thoát thai từ Nghịch Loạn bát thức, xuất ra, sau khi tu vi đại tiến, uy lực hơn hắn trước kia.

"Ầm."

Mọi vì sao quanh đó rung lên, một tảng vãn thạch vỡ tan thành vạn mảnh, thân ảnh Thần Nam bị hất văng đi, hắn xoay người, sức mạnh bản nguyên của thời không xuất ra, lại lao vào Quảng Nguyên.

Nhưng lúc đó tảng không chấn động, sao sáng vô tận rạn vỡ, một long mạch từ xa đập vào Quảng Nguyên.

Đó là một long mạch, có lẽ là đại địa tổ mạch.

Trong lúc thăng thốt, Thần Nam nhìn thấy trong đó có nửa thi thể.

"A... là người." Quảng Nguyên gầm lên hoảng loạn, xen lẫn phần nộ.

Thần Nam nhận ra, là tổ mạch dưới Thần Ma lăng viên, quả trong đó có nửa thi thể, lúc xâ hấn không hoa mắt, người được tổ mạch bao phủ đang lao vào Quảng Nguyên.

"Giết." Quảng Nguyên tựa hồ cảm giác được nguy hiểm, gầm lên nóng nảy.

Dao động năng lượng hùng hồn tràn ra, sao khắp trời rung chuyển, tổ mạch phát ra khí thể khiến người ta nghẹt thở khiến tinh không rung động.

"Quảng Nguyên đáng chết." Giọng nói thần bí, lạnh lùng từ trong tổ mạch phát ra, tựa như tín hiệu khiến bọn Ma Chủ, Thần bí thanh niên ngoài xa hú vang, thi triển sát thủ diệt cừu địch.

Khí tức dao động trầm trầm, Quảng Nguyên bị tổ mạch hút vào, quán lấy nửa thi thể.

Vô hạn tinh không, tứ phương hỗn chiến.

Nhưng Thần Nam biết đây chưa phải lúc quyết chiến chân chính, chỉ là khúc dạo đầu, Thái cổ chư thần chưa quay lại.

Hiện tại đã kịch liệt thế này, không biết khi chúa tể chân chính hiện thân sẽ còn thế nào nữa?

"Diệt hết hỗn độn di dân, nghênh tiếp Thái cổ chư thần quay lại."

Không biết ai gầm lên mà bát phương tinh vân lay động, Thái cổ chư cường thay nhau làm loạn tinh không.

Bát giác, mười mấy nhân ảnh hòa cùng ánh sáng hỗn độn lóe lên trên tinh không.

Thần Nam cùng đại chiến với một địch thủ, không có phương thiên

họa kích hay Thái Cực Thần Ma đồ, không có cả pháp tắc hủy diệt, hấn dùng tay không đấu với địch thủ.

Dưới ánh sao, hấn cảm giác có một luồng sức mạnh buộc phải phát ra, hai tay hóa ra những quỹ tích huyền bí, dao động khủng khiếp tuôn ra. Trong trận hỗn chiến của chư cường, hấn liên tiếp xuất ra đệ nhị thức và đệ tam thức của Nghịch Loạn bát thức.

Vô tận hủy diệt chi lực biến hỗn độn di dân trước mặt thành mấy chục đoạn rồi tan tành mây khói.

Công pháp và sức mạnh đáng sợ.

"Phập." Quỷ Chủ xé nát Thiên chi hóa thân, huyết vũ ngập trời rải ra, y đứng sừng sững giữa trời gầm rú.

"Gào...ức vạn sinh linh là binh lính, trăm vạn thần ma là tướng." Ma Chủ gầm vang trời, đứng trên Bái Tướng đài, vô tận thần hồn, ma phách tràn ra, nuốt trọn mọi hỗn độn di dân trước mặt.

Cạnh đó, Thần bí nhân cầm Thái Cực Thần Ma đồ quét sạch mọi ngăn cản, toàn bộ hỗn độn di dân bị chém ngang người, hồn phi phách tán. Huyết vũ tứ tán.

Sau cùng, Ma Chủ, Thần bí thanh niên, Quỷ Chủ đồng thời lao vào tổ mạch xử lý Quảng Nguyên đang quần lầy nửa thi thể trong đó, ánh sáng vô tận che kín tất cả. Không biết bao lâu sau, tiếng gầm đau đớn của Quảng Nguyên vọng ra.

"Dù hồn phách tan nát, linh thức của ta cũng quay về thiên đạo, ta vẫn vĩnh sinh bất tử."

Điểm điểm linh thức tan biến trong vô tận tinh không.

"Chư thần quay về." Ma Chủ quát vang vọng khắp tinh hải.

Chiến đấu tạm dừng, chư cường tụ tập lại.

Mười mấy nhân ảnh mạnh nhất lục giới đứng sừng sững trong tinh hải như những mộ bia cổ lão, theo tiếng hét của Ma Chủ, một tinh không chi

môn không lồ xuất hiện tại thái không.

Là Luân hồi môn được tu sửa tại đệ tam giới. Do Thần ma đồ của Ma Chủ góp sức.

Truyền thuyết là thật, Ma Chủ tu sửa Luân hồi môn để tiếp dẫn Thái cổ chư thần quay lại.

"Àm."

Tinh không ngoài xa chợt sụp xuống, chìm vào hắc ám.

Tinh không cũng bắt đầu hủy diệt.

Thế gian hủy diệt tất cả.

Nữ thi thể trong tổ mạch lao lên đầu, sức mạnh vô tận tràn ra rồi gầm lên cuồng loạn, tàn thể phục nguyên, tổ mạch hủy diệt, song thủ liên tục vể lên khiến tinh thần chi lực vỡ tan, nhanh chóng ngưng tụ lại, nhập vào Luân hồi môn.

Thần bí nhân cũng xuất thủ, Thái cực đồ cuồng loạn vũ động, chín đạo hỗn độn môn ẩn hiện, phát ra chín tia sáng chói lòa, xạ vào trong Luân hồi môn.

Tất cả cùng ra tay, Luân hồi môn sáng rực rồi bùng lên dao động cuồng bạo, mười mấy nhân ảnh nhanh chóng lùi lại.

Khí tức thể lượng tràn ra, hào quang trong Luân hồi môn sáng chói, tiếng chiến cả loáng thoáng, thanh âm càng lúc càng rõ, vang khắp tinh không.

"Àm."

Tinh không bắt đầu tan nát, chúa tể trong bóng tối tựa hồ biết rằng Thái cổ chư thần quay về.

Tiếng ca tang thương của chư thần vang khắp tinh không đổ nát.

"Sửa lại chiến kiếm đánh lên chín tầng trời, rải dòng nhiệt huyết, một

đi không trở lại..."

Trong ngày thế giới diệt vong, sau cùng chư thần cũng quay lại, bài chiến ca cổ lão toát lên chiến ý bất khuất.

Không hiểu sao Thần Nam lại có cảm giác muốn khóc, một đám chiến thần từ Thái cổ đến nay, chiến hồn bất diệt, từ tinh không mờ mịt quay lại mà chiến ý vẫn cao vời.

"Âm."

Tinh không hết ánh sáng, sắp sửa hủy diệt, địa vực vô tận sắp chìm vào hắc ám, tan vào hỗn độn. Chúa tể trong bóng đêm buộc họ phải lựa chọn.

Mấy chục chiến hồn từ Luân hồi môn bước ra, những cường giả như Ma Chủ, Thần bí thanh niên cũng lộ dương lên mắt, bước lên ôm lấy họ.

Nỗi bi thương vô tận trải khắp tinh không.

"Các chiến hữu, chúng ta bước lên Thông thiên chi lộ." Thanh niên từ tổ mạch gầm lên.

Luân hồi môn quang mang vạn trượng, tinh không chi môn vốn đã đóng chặt, lại mở ra một thông đạo sâu thẳm.

"Hẹn gặp lại Lục đạo." Chư thần cùng gầm lên, tựa hồ gửi gắm vô vàn quyền luyện.

Họ lục tục tiến vào thông đạo, Thần Nam cũng định tiến lên, cùng họ vào Thông thiên chi lộ.

Nhưng ma tính Thần Chiến bay tới chặn lại.

"Quay lại."

"Con muốn cùng mọi người chiến đấu."

"Quay lại." Ma tính Thần Chiến không toát ra mấy may dao động tình

cảm, chỉ thốt lên hai chữ.

"Lục đạo hủy diệt, con biết đi đâu? Chi bằng theo mọi người chiến đấu."

"Hài tử, quay về đi." Cùng lúc, từ tinh không xa thẳm lóe sáng, một thanh niên khiến người ta ngưỡng vọng xuất hiện, một bước đã tới chỗ Thần Nam.

"Phụ thân." Hấn hô lên.

Thần tính Thần Chiến, quả nhiên là thần tính Thần Chiến.

Vạn năm phân ly, giờ ông mới xuất hiện.

Mắt Thần Nam ướt đẫm, ngoài hai chữ "phụ thân", hấn không thốt nổi lên lời.

Phong thái Thần Chiến vẫn như xưa, hai mắt ươn ướt, ôm chặt nhi tử: "Hài tử, quay về đi."

"Phụ thân con mới gặp người, còn mẫu thân ở đâu? Một vạn năm rồi." Thần Nam kích động chảy nước mắt.

Hào quang lóe sáng, mẫu thân hấn từ trong nội thiên địa của Thần Chiến bước ra, dung nhan vẫn tú lệ, hiền hòa, vừa thấy hấn liền ôm lấy rồi bật khóc: "Tiểu Nam, hài tử..."

Lúc này hấn giống như hài tử, khóc lóc thê thảm, ôm cha mẹ khóc ròng.

Một vạn năm, bao ngày hồn vương trong mộng, bao lần tỉnh lại trong mơ, bao lần hi vọng trùng phùng...

Tiếng khóc lóc vang dội...

Không nói năng gì mà chỉ ôm nhau khóc, tất cả đều thấu hiểu.

"Phụ thân, mẫu thân, con muốn đi cùng."

Thần Nam lặng lẽ lắc đầu.

Thần mẫu khẽ vỗ lưng hắn, dịu giọng: "Hải tử, quay về đi, Lục đạo tan vỡ nhưng vẫn còn một tia hi vọng sống sót. Thông thiên chi lộ không có lối về, chỉ cần bước lên là không thể quay lại."

"Vậy còn càng phải đi, tu vi của mẫu thân còn không bằng con."

"Vị phụ thân con phải đi nên ta không đành ở lại, chúng ta nhất định phải bước lên Thông thiên chi lộ. Con... phải sống sót tại Lục đạo. Con là hi vọng, là hạt giống, không thể để mọi cường giả cùng đi vào Thông thiên chi lộ."

Thần Chiến lên tiếng: "Con thật sự không thể đi. Trận chiến khai màn vừa nãy chưa là gì, bước lên Thông thiên chi lộ, chiến đấu mới chân chính bắt đầu. Thời gian con tu luyện quá ngắn, đừng lãng phí tiềm lực. Dùng tâm mà tu luyện, ta đợi con tại Thông thiên chi lộ."

Đoạn thần tính Thần Chiến thở dài: "Ta phải đạt đỉnh cao mới gia nhập được."

Mắt Thần Chiến cạnh đó, tựa như có cảm ứng, quay lại hướng về thành trì Thần Chiến. Thần, ma lưỡng thân phân khai bao nhiêu năm, giờ dung hợp lại.

Thần quang sáng chói và dữ vô tận tử vong ma khí đồng thời phát ra, hai thân ảnh cao lớn chậm chậm tiến lại, bùng lên khí tức đáng sợ tràn khắp chín tầng trời, uy lực khiến toàn bộ tinh không rung lên kịch liệt. Thần, ma hợp lại.

Mọi khí tức thu liễm, đôi mắt Thần Chiến sâu như nước biển, liếc nhìn Thần Nam, lau sạch nước mắt đoạn lau luôn cho hắn: "Sau này chỉ có thể chảy máu, ta và mẫu thân con đi đây." Đoạn không quay lại mà tiến vào Luân hồi môn.

Thần mẫu khẽ vỗ tay: "Hải tử, hẹn gặp lại..."

"Hẹn gặp lại..." Câu nói không ngừng vang vọng bên tai Thần Nam. Phụ mẫu đã đi, cách biệt vạn năm, vừa gặp nhau giây lát lại phân ly, lần này có lẽ là vĩnh biệt.

Lục đạo sắp hủy diệt, phụ mẫu lại ra đi như thế...

Mấy nhân ảnh từ phía xa tiến lại, có cả Thiên Ma, cùng tiến vào Luân hồi môn.

Thần Nam lau sạch nước mắt, lẩm nhẩm: "Hẹn gặp lại, sẽ còn gặp lại." Khuôn mặt hấn dần lộ rõ vẻ kiên nghị.

Luân hồi môn mờ dần, bài chiến ca cổ lão bi thương vang lên trong tinh không tan tành.

"Sửa lại chiến kiếm đánh lên chín tầng trời, rải dòng nhiệt huyết, một đi không trở lại..."

Thái cổ chư thần đã bước lên Thông thiên chi lộ.

Chương 435

Lục đạo hủy diệt

"Sửa lại chiến kiếm đánh lên chín tầng trời, rải dòng nhiệt huyết, một đi không trở lại..."

Tiếng chiến ca bi thương dần xa, Thái cổ chụ thân bước chân lên Thông thiên chi lộ - con đường không lối về.

Bàichiến ca cổ lão và những chiến thần, họ là những đấu chiến thánh giảchân chính giữa thiên địa, là những dũng sĩ mạnh nhất Lục đạo, chiếntrường cuối cùng là diệt Thiên.

Thần thoại chinh Thiên tạo thành truyền thuyết diệt Thiên...

Tinh không tan vỡ, hắc ám giáng xuống, ánh sáng và hi vọng đều tan vào đó...

Luân hồi môn không rõ vì tan vỡ hay hoàn toàn biến mất mà khuất bóng khỏi thị tuyến Thần Nam.

Hắn cảm giác trong lòng chua xót, nhưng chiến thần cổ xưa khiến hắn bi tráng, lại như khích lệ... lòng hắn sôi trào.

"Sửa lại chiến kiếm..." Hắn ngửa mặt gầm vang: "Sẽ có ngày ta bước lên chinh thiên chi lộ."

Tất cả đều trôi qua như mây khói, thế gian đang chìm trong hủy diệt.

Giữa vạn trượng hư không, hắn liên tục bay lùi về Thiên giới, tinh không đâu còn nữa.

Lúc bay qua Nguyệt lượng của Thần gia, nơi đó vẫn lấp lánh hào quang, makhí dao động càng lúc càng đáng sợ, sức mạnh hùng hồn bao phủ lấyNguyệt lượng, chống lại đại kiếp của Lục đạo. Thần gia quả nhiên có đạithần thông, giữ lại được Nguyệt lượng.

Trong lòng hắn vô cùng phứctạp, muốn Nguyệt lượng bình an bởi tổ

mẫu còn ở đó. Nhưng không khỏi nghĩ tới phụ mẫu, vừa tương tự giây lát lại đi ngay.

"Trên đời này không quan trọng là con đứng ở đâu mà đi về hướng nào."

"Tiểu Nam, trời lạnh rồi, mặc thêm áo đi..."

Những lời yêu thương của phụ mẫu vẫn vút bên tai, nhưng chớp mắt đã thành không.

Nhìn Nguyệt lượng lần cuối, hấn lao mình vào Thiên giới rộng lớn đã hủy diệt mất quá nửa. Sơn hà tráng lệ ngày xưa không còn, đâu đâu cũng là sát khí thảm liệt, từng khe nứt hỗn độn trên không bùng nổ. Ngày tàn là thế, hủy diệt mọi tồn tại.

"Àm."

Thiên phạt điên cuồng giáng vào hấn, lôi quang thảm liệt chiếu sáng thế gian tàn phá biến khung cảnh trở nên vô cùng thâm thúy. Đã lâu rồi hấn mới thấy uy lực mạnh thế này, hủy diệt chi quang này lại tạo thành uy hiếp với cả thiên giai cao thủ, sinh linh tầm thường há chịu nổi?

"Giết." Thần Nam lao lên không, đánh tan vô tận lôi quang, lướt về phía cuối đợt thiên phạt, gầm vang: "Không thể đặt chân lên Thông thiên chi lộ, vậy ta đại chiến ở đây, lột bức màn bí mật xem chúa tể sinh linh thật ra thế nào."

Thần Nam phát an hư không, gạt hết hỗn độn, quả nhiên ở chân trời có một sinh mệnh thế, một thủ chưởng cực lớn: diệt thế chi thủ.

Cự chưởng vô biên bổ xuống, tưởng như trời xanh sụp đổ, thình không phía dưới tan tành, mặt đất chìm lún, hủy diệt khí tức tràn lên tới Thiên giới. Đó là cánh tay tội ác đóng vai trò hủy diệt.

Bất quá, Thần Nam biết đó không phải là Thiên chi hóa thân tồn tại ở Lục đạo, bởi nó chưa đủ phân lượng.

Bát phương thần linh đều cảm ứng thấy diệt thế chi thủ, nhiều người

runrầy, hủy diệt khí tức vạn năm trước cũng thế, lần này Thiên chi hóa thân tái hiện còn mãnh liệt hơn cả muốn hủy diệt Lục đạo.

"A..." Thần Nam gầm vang, diên cuồng lao vào cự chưởng, hấn cũng hóa thành cự nhân, dùng sức mạnh chống lại hủy diệt chi thủ, đệ nhất thức và đệ nhị thức của Nghịch Loạn bát thức xuất ra, sóng máu vô tận rải khắp thiên địa, diệt gọn Thiên chi hóa thân.

Hấn không hề vui kiêu chiến đấu thắng lợi, thay vào đó là nỗi bi ai ngày tận thế, toàn thân tắm máu Thiên chi hóa thân, bay khắp thiên địa mịt mù.

Quả nhiên đó không phải Thiên chi hóa thân duy nhất, bốn phương tám hướng đều sáng lòa lòi quang, quán nửa Thiên giới sinh linh bị thiên giai cao thủ gom lại. Thần Nam không ham chiến với Thiên chi hóa thân, bay về nguồn gốc của Lục đạo - Nhân gian giới.

Ở đó, mặt đất chìm xuống, thình không vỡ tan, phồn hoa trở thành quá khứ.

Cảnh tượng thảm liệt như khi quốc gia hủy diệt.

"Ầm."

Tiếng nổ động trời vang lên, lai tiểu quốc trên Đông thổ đại lục hoàn toàn tan biến.

"Ầm."

Bái Nguyệt quốc, nước lớn nhất Đông thổ đại lục bị hủy diệt mất nửa lãnh thổ, nửa quốc gia vĩnh viễn tan biến khỏi Nhân gian.

Sinh mệnh yếu ớt trong lúc này khác nào con sâu cái kiến trong mắt bệ chúa tể, giữa cơn hủy diệt, còn ai tránh thoát.

Trong nháy mắt, từ vương công quý tộc đến kẻ tiện dân, đều chỉ biết đợi diệt vong trong nỗi kinh hoàng, không ai ngoại lệ.

Chúng sinh mong mỗi cháy bỏng rằng thần tích xuất hiện giúp họ thoát nạn, nhưng chúng thần cũng chỉ hơn bách tính đôi chút, những

thân linh không theo về trướng của thiên giai cường giả cũng phải chịu kết cục hủy diệt.

Đột nhiên, cơn mưa vàng rực tà dị đổ xuống, thiên địa chìm trong màu vàng mênh mang, Lục đạo gào khóc, phảng phất như nỗi bi thương trong ngày tàn. Cơn mưa không ngừng tàn tủy thế giới, nổi thông thiên thượng Nhâ gian.

Lục giới thông suốt.

Lục đạo gào khóc.

Trong đại phá diệt chi nhật, mọi sức mạnh đều vô dụng.

Những thiên giai cao thủ có thực lực bắt đầu xuất thủ, thế lực Thiên giới đã phân chia, nhưng người bảo hộ cho Tây phương chư thần và Đông phương chúng tiên vươn tay xuống Nhân gian giới.

Không phải cứu giúp mà cướp đoạt.

Cướp sinh mệnh chi năng của chúng sinh.

Họ đã thu thập đủ nhân khẩu, thêm nhiều thân tiên theo về nên không cần người nữa, cái thiếu chỉ là linh khí.

Sinh mệnh chi năng là linh khí chi nguyên tốt nhất.

Lửa giận của Thần Nam bốc lên ngàn ngọn, hấn thấy hóa thân của Hắc Ám đạ ma thần, Minh Thần, Phá Diệt tổ thần, Tuyệt Tình tổ thần liên tục tung hoành, thu thập sinh mệnh tại Nhân gian, tiêu diệt không ít linh hồn hơn so với Thiên chi hóa thân.

Ngày tàn bi ai, cuồng loạn.

Thần Nam định ngăn lại nhưng ngăn ai? Dù ngăn nổi thiên giai cao thủ, có ngăn được Thiên không?

Cùng lúc, những thiên giai cao thủ bị khốn ở đệ tam giới nhân lúc Lục đạo quán thông mà xông ra. Giờ họ mới thoát ra không hẳn vì thực lực kém mà bởi lúc xưa không dám vượt qua Luân hồi môn.

Với sinh linh các giới, đó lại là một trường kiếp nạn.

Nhưng cao thủ bị giam giữ đã lâu, thiếu hụt nguyên khí, tỏa khắp các giới giết chóc cướp đoạt sinh mệnh nguyên khí.

Nhân gian giới thành một miếng bánh. Sinh linh đồ thán, ước vạn vạn người mất mạng.

Támchín phần mười chúng sinh bị hủy, chúng cưỡng lại xoay sang tranh đoạt của riêng, thu hết những kẻ may mắn và nội thiên địa. Các thiên giai cao thủ liên tục từ đệ tam giới quay về, hiển hiện thần tích tại những địa vực được phân chia, bắt đầu tụ tập chúng sinh còn sống.

Đương nhiên họ phải tranh đấu.

Thế giới hỗn loạn.

Thái cổ cự hung gầm rú giết chóc, Thiên chi hóa thân tại diệt thế.

Thần Nam đứng lặng giữa thiên địa, tận mắt thấy hết bi kịch, phồn hoa lạc tận, còn lại là thê thảm cùng cực.

Hắn nhận ra bọn Hắc Âm đại ma thần lôi kéo các đệ tam giới cưỡng giả tới.

Không cần phí lời, chỉ có giết chóc mới giải quyết hết được, hắn xuất thủ.

Đồ sát, tuyệt vọng mà đại chiến, lúc hắn xé tan một thiên giai cao thủ, gầm lên: "Vì sao?"

"Vì sao? Thiên muốn diệt thế, dù không tránh được nhưng không có linh khí chống trụ cũng sẽ chết."

"Vậy người hóa thành linh khí cho ta." Thần Nam gầm vang, đoạn điên cuồng lao vào vô tận lôi quang, lách vào giữa những thiên giai cao thủ dang hỗn loạn, gầm lên: "Muốn linh khí thì giết Thiên chi hóa thân bổ sung."

Huyết vũ tung bay, trải qua sinh tử kịch chiến, hấn thật sự xé tan một Thiên chi hóa thân, khí tức thảm liệt lan tràn, vô tận linh khí bị thu lại.

Các thiên giai cao thủ ở dưới kinh ngạc, đoạn gầm lên, lao vút vào thình không, nhưng không hướng đến Thiên chi hóa thân mà hướng vào Thần Nam.

"Các người..." Hấn gầm lên giận dữ, mục tiêu của họ quả nhiên là Thiên chi hóa thân bị hấn xé toang.

Ngày tàn thê thảm.

Lúc đó, đại hủ diệt mới chân chính bắt đầu.

Uy lực vô tận tràn ra, ngay cả thiên giai cao thủ cũng nghệt thở, phảng phất như ngọn núi vạn cân đè lên tim mỗi người.

Đoạn sáu tiếng nổ vang vọng, Lục đạo tan vỡ.

Mặt đất mênh mông chìm xuống, biển lớn cạn khô, thình không lục giới hóa thành hỗn độn, lan tràn giữa cơn đổ nát.

Mọi thiên giai cao thủ giãy giụa giữa Lục đạo. Trong lúc thăng thốt, Thần Nam nhận ra họ gào hét gì đó, hình như muốn trốn về một vài địa vực nhưng không thể nhìn rõ bởi Pháp Tổ và Hắc Ám đại ma thần quăng một nữ tử về phía hấn.

Là Thánh Chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy.

"Ầm." Sức mạnh hủy diệt Lục đạo chấn tan thân ảnh đó trong phút chốc.

Hấn thấy tuyệt mỹ dung nhan rơi lệ mỉm cười dần mờ đi, tựa hồ thỏa mãn, lại như ôm nỗi ân hận vô vàn.

Hình như hấn nghe thấy nàng nói câu sau cùng: "Có lẽ mọi người quá nhu nhược, từ lúc tương phùng đã không biết tranh thủ, luôn luôn cho mình thỏa hiệp...đến giờ chưa từng đấu tranh vì thứ mình thích. Nếu chuyển thế thành công, mọi người không muốn là mình trước kia." "Nạp

Lan Nhược Thủy." Hấn gầm vang, tất cả tan biến như mộng như ảo.

"Pháp Tổ, Hắc Âm đại ma thần, để đả kích ta, các người dám làm chuyện ti bỉ như thế sao." Hấn ngẩng mặt gầm vang, đoạn lao lên không về phía bọn Hắc Âm đại ma thần.

Nhưng những kẻ cơ hội không ít, hiện tại nhiều thiên giai cao thủ đang đấu tranh vì linh khí, không ít người xuất thủ với hấn.

Thái Cổ Lục Tà ra tay đánh lén, bọn Hắc Âm đại ma thần tấn công càng cuồng bạo hơn.

Trên tầng không cao nhất, Nguyệt lượng giáng xuống một đạo hủ diệt tử quang bổ vào hấn.

Hấn hấn nộ gầm vang, lao lên trời, chư cường đều chạy về đó nhưng bọn Hắc Âm đại ma thần quyết không cho hấn cơ hội sinh tồn, liên tục chặn đánh.

Hấn tung hoành giữa thiên địa, đại chiến với thiên giai cao thủ, gầm vang: "Các người nhớ cho kĩ, ta không bao giờ hủ diệt, sẽ có ngày ta tái hiện thiên địa."

"Vĩnh viễn tịch diệt đi."

"Không cho người cơ hội."

...

Một gương mặt lạnh lùng cười cười trên đầu Thần Nam, mỗi lần hấn đột kích đều bị đánh bật xuống, sau cũng rơi vào vô tận hư không trung, sức mạnh hủ diệt khiến thân thể hấn tan ra.

Cái Thế quân vương Hắc Khởi từ đệ ngũ giới xông lên, ma khí ngút trời, vừa hay gặp lúc Thần Nam rơi xuống, song mục y xạ ra sát cơ, hoành đao hướng lên không bổ mạnh Tuyết vọng ma đao.

Thần Nam chật vật xuất ra Nghịch Loạn đệ nhất thức, hai tay gàn như tan nát, lại rơi xuống vùng hủ diệt.

"Àm."

Lục đạo sáng lên rực rỡ lần cuối rồi triệt để hủy diệt.

Sau thế giới đồng thời tan tành, tất cả chìm trong màn hắc ám vô tận, trầm tịch.

Chương 436

Sau cơn đại kiếp

Thế giới tan tành, quang minh thế giới vĩnh viễn tan biến.

Hắc ám vô tận che kín lục giới bị hủy diệt, không còn ánh sáng, hơi ấm, tất cả đều thành quá khứ, sinh linh toàn bộ bị hủy diệt!

Thế giới tươi đẹp đầy sinh cơ, tràn đầy hi vọng đã vĩnh viễn tiêu tan.

Vô tận hỗn độn lan tràn, Lục đạo tan vỡ liên tục biến mất, sau cùng khi hỗn độn ổn định, Lục đạo bị tàn phá chỉ còn lại một nửa, thành một phếtích khổng lồ nối liền nhau.

Vùng hoang tàn tối tăm, âm lạnh.

Bóng tối bao trùm nơi nơi, âm lãnh khí tức trải khắp tử vực.

Những gì đã qua thành lịch sử: thần sơn xanh um, tiên cốc đượm mùi hoa, ruộng lúa vàng óng, mặt biển cuộn sóng...

Tất cả đều bị hủy diệt, còn lại chỉ là tử vực.

Không hề có dao động sinh mệnh hay sinh linh tồn tại, chỉ có một vùng tối tăm, băng lãnh.

Tuế nguyệt trôi qua, vùng tăm tối không có gì khởi sắc.

Không biết bao năm đã qua, vùng tàn phá dấy lên một cơn bão kinh hồn, phá được cả núi non.

Lại qua mười năm, có lẽ trăm năm, cũng có thể cả ngàn năm qua rồi, không ai biết đã bao lâu, bởi không có sinh linh tồn tại nên không biết năm tháng qua nhanh chậm thế nào...

Ngày gỏi ngày, năm gỏi năm, tại một tòa thánh sơn tàn phá bị âm lãnh cương phong thổi tan, từng điểm sinh mệnh khí tức yếu ớt xuất hiện.

Đó là một khô lâu vỡ nát, đừng nói huyết nhục không còn mà cốt cách gần như nát tan, điểm điểm linh thức lấp lóe trong hộp sọ.

Hình như hấn chìm trong mê mang vô tận, đôi khô lâu nhãn đầy nghi hoặc.

Hấn đứng dậy trong làn cương phong hủy diệt, âm phong không thổi tan được hấn, hài cốt tuy tàn phá nhưng vô cùng cứng cáp.

Nhìn vùng vô tận hắc ám lạnh lẽo trước mắt, hào quang lấp lóe trong hốc mắt sáng bừng lên, tựa hồ nhớ ra.

"Lục đạo hủy diệt...Lục đạo hủy diệt!" Hấn đột nhiên thống khổ hét lên, dao động tinh thần tràn ra trong bóng đêm, vang vọng khắp tử vong thế giới.

Tàn cốt đứng dậy, ngẩng đầu nhìn thình không tối om, tinh không quen thuộc không còn, những vì sao bị hủy diệt hết, trời xanh không bao giờ tái hiện nữa.

Mặt đất mệnh mang, thình không bị thảm.

Khô lâu cốt run rẩy cất bước chập vập như hành thi tửu nhục. Không, không hấn là hành thi tửu nhục, bởi huyết nhục của hấn đã không còn.

"Vì sao, vì sao?" Khô lâu cốt ngửa mặt gầm lên, dao động tinh thần hùng hồn chấn động thập phương. Tiếng gầm vang vọng hồi lâu: "Thiên đạo vô tình, thiên đạo vô tình. Vì sao, vì sao cả sinh linh thông thường cũng không bỏ qua mà hủy diệt tất cả?"

Không ai hồi đáp hấn, hiện tại thiên địa lặng ngắt, ngay cả thiên phạt cũng không còn tồn tại, mọi sinh mệnh đều tan biến.

Khô lâu nhân chính thị Thần Nam, hấn bị những thiên giai cao thủ như Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần, Thái Cổ Lục Tà, Hắc Khởi đánh bay vào Lục đạo đang tan vỡ, mãi đến hôm nay mới khôi phục linh trí, tỉnh lại.

Thế giới phá diệt, không còn hi vọng khiến hấn bi thương.

Toàn thế giới đều đã hủy diệt, chỉ còn lại mình hắc hoang mang, thống khổ giữa vùng mênh mang.

Nỗithống khổ nhất thế gian cũng chỉ thế, cảm thụ của một kẻ cô đơn trong thế giới phá diệt tự đau tự sâu có thể tưởng tượng được.

Cương phong lạnh buốt lùa qua, lại một tòa thánh sơn hóa thành tro bụi.

Hắc bò quay lại, tìm tàn cốt rải rác dưới đất, từng mảnh một lấp vào thân mình. Tiếng gầm chấn thiên vang lên, hào quang chói lói sáng rực, hắc cốt bị vỡ dần dính vào, toàn bộ bụi xương bay lên, tụ vào thân thể hắc.

Hắc thống khổ gào hét, thân thể này bị Thiên đánh tan.

Lúc mất tri giác hắc nhìn thấy một gương mặt vô hỉ vô ưu xuất hiện trong khi Lục đạo đang hủy diệt, đoạn hắc có cảm giác tan tành, thân thể bị đánh rải rác khắp nơi.

Sức mạnh của Thiên hoàn toàn bị bài trừ, trong hào quang sáng chói, một bộ khô lâu hoàn chỉnh xuất hiện trong vùng âm lãnh, hắc không vội trùng sinh huyết nhục mà một mình cất bước.

Tìm... tìm... lại tìm.

Tìm lại những gì trước kia, tìm từng điểm tàn tích!

Những tất cả đã bị quét sạch, không còn mảy may dấu vết.

Thiên đạo vô tình, tuế nguyệt như đao!

Tất cả đã bị cắt đứt.

Hắc đảo mắt khắp đại địa mênh mang mà đành tuyệt vọng.

"Thời không! Thời không!"

Hắc toan xuyên qua thời không, trở về thời điểm trước khi đại phá diệt.

Nhưng lại thất vọng cực điểm, quá khứ bị cắt đứt hoàn toàn, thời không không thể nghịch chuyển được, hắn không thể quay lại quá khứ.

Thế giới trước khi đại phá diệt bị cách đoạn!

Nó đã thành vô vị, là khởi điểm của hắc ám thế giới, thời gian từ đây mà bắt đầu.

Đi khắp thế giới mê mông không biết cần bao lâu, trong thế giới tối tăm này không có khái niệm thời gian, Thần Nam chỉ thấy âm lặng vô tận.

"Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần, Hắc Khởi, các người ở đâu?" Hắn gầm lên. Hắn biết những kẻ đó không bị hủy diệt, nhưng hiện tại không thấy tồn tại, không biết đang ở nơi nào.

Hắn bay về hư không vô tận nhưng ở ở nơi xa nhất bị hỗn độn ngăn cản, không còn tinh không nên đó chính là điểm kết thúc.

Như một con thú bị nhốt một mình trong hộp khát vọng ánh sáng và được giao lưu với kẻ khác nhưng không thể thực hiện được nguyện vọng.

Khắp thiên địa chỉ loáng thoáng có đôi điểm linh khí.

Hắn bay xuống một chỗ sơn nứt nẻ, ngồi xếp bằng, tĩnh tâm lại rồi bắt đầu tu luyện.

Hắn biết các thiên giai cao thủ như Hắc Ám đại ma thần không thể chết được, sớm muộn gì cũng phải đấu một phen nên phải nâng cao tu vi.

Lục đạo hủy diệt, hắn gần như tan xương nát thịt, nội thiên địa hủy mất một nửa, cung điện liên miên chỉ còn lại mấy tòa, tiên quả viên sinh cơ vô hạn còn lại mấy gốc, may mà mấy đại địa linh căn chưa bị hủy, Khốn Thiên tác còn trối một thiên giai cao thủ bị bắt - Mã Tư.

Nhưng tù binh cũng gần như bị hủy diệt, nội thiên địa bị hủy mất một

nửa, thân thể y cũng vậy.

Thần Nam khôi phục thân thể, hoàn nguyên nội thiên địa, đó là một hạt giống hoàn mỹ. Hắn đã mất Thần ma đồ, Độc Cô cùng phương thiên hạ kích, những vũ khí mạnh nhất hắn trồng cấy vào khi chiến đấu, là hi vọng tương lai.

Tuế nguyệt trôi qua vô tình, mặt đất tối tăm vẫn không có chuyển biến gì, không biết qua bao lâu, hắn vẫn ngồi như hóa thạch trên tòa cổ sơn tàn phá.

Sinh mệnh đích khí tức toàn bộ nội liễm, duy có điểm điểm linh thức vẫn dao động. Bộ xương bất động, phảng phất như vĩnh viễn trầm tĩnh.

Tu luyện trong cô độc, thăng hoa trong tử tịch.

Hắn không quên điều gì, dù thế giới hủy diệt nhưng ý chí kiên cường không diệt, khổ tu giữa bóng đêm để biến hóa.

Trong lúc năm tháng trôi qua, hắn mấy lần tỉnh lại, nhìn thấy hình ảnh trôi qua trước mặt, đều là cảnh thân nhân và bằng hữu thảm tử.

Gần đây, gần như mỗi ngày đều mộng thấy Long Bảo Bảo, thấy tiểu long bị sức mạnh đáng sợ xé tan, Thiên Long huyết thủy rải ra khắp trời... Long Bảo Bảo khả ái chìm vào hắc ám vô tận.

Hắn tỉnh lại mấy lần, cảm giác tựa hồ sẽ có điều gì đó phát sinh, bằng không sao tâm thần lại bất an? Hắn tin vào trực giác huyền diệu có liên quan đến Long Bảo Bảo.

Hắn tạm dừng tu luyện, nhắm mắt lại, phi hành trong hắc ám đại lục vô tận. Bay về hướng tây mười mấy vạn dặm, hắn đáp xuống, theo trực giác tiến vào một tử vong sơn cốc.

Đạp vào mặt toàn là hài cốt nhân loại đã biến thành bụi.

"Rắc rắc..."

Tiếng lăn lộn từ sâu trong cốc truyền ra, hắn vội rảo bước tiến với,

một quả cầu từ trong ngàn vạn khô cốt lặn ra.

Hắn cả kinh cơ hồ kêu lên, là Long Bảo Bảo trong bộ dạng vô cùng thê thảm.

Hắn đang là khô lâu nên không có nước mắt nhưng vẫn thấy hốc mắt nóng lên, có dịch thể chảy ra.

Long Bảo Bảo đáng thương quả nhiên thê thảm.

Quả cầu hoàng kim ngày xưa giờ đen xì, đôi mắt tròn sáng rực giờ ảm đạm vô thần. Thiên Long trảo, Thiên Long dực, Thiên Long vĩ đều không còn.

Nó chỉ còn đầu và thân là nguyên vẹn, không còn mấy may thân lực dao động, lớp vảy lấp lánh kim quang cũng không còn, lớp thịt cũng chỉ còn là tửnhục, tạng phủ bị nát thành một mớ, chỉ có linh hồn chi hỏa lấp ló trong đầu, thể hiện nó chưa tịch diệt.

"Long Bảo Bảo?" Thần Nam chua xót, ôm nó lại.

"Người là ai?" Thanh âm non nớt hư nhược vang lên, cơ hồ không nghe rõ, Thần Nam cảm giác lệ nóng lưng tròng.

"Đói quá, người thật ra là ai?"

"Tiểu tử tham ăn." Thần Nam mỉm cười rơi lệ, đặc thù lệ thủy của khô lâu, hắt ghen ghen: "Ta nhất định khiến người khôi phục nguyên dạng!" Thấy được Long Bảo Bảo khiến hắn vô cùng cao hứng, tiểu long tuy thê thảm khiến hắn rơi lệ nhưng trải qua trường đại phá diệt mà nó còn sống là được rồi. Hắn thật sự sợ rằng sau khi Lục đạo hủy diệt, mọi bằng hữu và thân nhân đều không còn.

"A..." Hắn gầm lên phẫn nộ, vô tận linh khí vây quanh thân thể khiến khô lâu cốt nhanh chóng sinh ra huyết nhục.

Hắn muốn khôi phục đỉnh cao để giúp Long Bảo Bảo thay đổi tình cảnh.

Linh khí tụ lại huyết nhục cho hắn, nhanh chóng tái tạo bất diệt chi

thể. Làn da màu cổ đồng lấp lánh bảo quang, mái tóc đen dài phát phơ trong gió, trông mắt sâu thẳm sắc như dao.

"Quen quá, người là ai?" Giọng nói bập bẹ vang lên trong lồng ngực hắn, tiểu long tựa hồ mất trí nhớ.

Thấy nó đáng thương như vậy, Thần Nam ôm chặt: "Tiểu tử, ta sẽ giúp người phục nguyên."

Hắn ôm nó vào nội thiên địa, dùng vô thượng đại pháp lực đẩy linh khí cuộn cuộn vào thể nội nó nhằm khôi phục sinh cơ, không tiếc hao phí nguyên khí của linh căn khiến tử nhục tan hết, kim quang lấp lóe, thân thể bịtàn phá của tiểu long được hắn phục nguyên. Quả cầu hoàng kim năm xưa lại xuất hiện trước mặt hắn.

Đôi mắt sáng rực tỏ vẻ mê mang, bập bẹ nói: "Quen thật, nhưng sao ta không nghĩ ra người là ai?"

Đột nhiên nó thấy mấy cây tiên quả trong nội thiên địa, vù một tiếng, hoá thành một đạo kim quang, đoạn luôn mồm khen: "Ngon... ngon thật."

Bản tính nan di. Dù mất trí nhớ thì nó vẫn là quỷ tham ăn.

"Ngẫu mễ đầu phát, ngon quá." Và nói xong nó ngẩn người, ngượng ngùng đưa hoảng kim trảo gãi đầu, lẩm bẩm: "Ngẫu mễ đầu phát là gì nhỉ, ta vừa nói gì?"

Thần Nam mỉm cười tiến tới, đặt tay lên đầu Long Bảo Bảo, hào quang lóe lên, tiểu long kêu lớn: "Ngẫu mễ đầu phát, Thần Nam."

Cả người và rỗng đều chảy nước mắt, hô hoán ầm ĩ.

"Nhớ ra rồi sao?"

"Ngẫu mễ đầu phát, ta nhớ rồi." Long Bảo Bảo ngượng ngùng vỗ cái bụng tròn xoe, mơ mơ hồ hồ nói: "Ta đúng là hơi hồ đồ, chỉ nhớ lúc đó ở đệ lục giới khoái hoạt, đến uống rượu ở chỗ một thiên giai lão bất tử, uống sừng miệng. Rồi... rồi xảy ra chuyện gì đó, tựa hồ ta chết đi thì phải."

Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng, lúc Lục đạo hủy diệt, con rồng tham ăn này...đang say sưa. Đến hiện giờ vẫn chưa biết Lục đạo không còn, đúng là một kẻ... lạc quan siêu cấp, thế giới hủy diệt mà nó vẫn vui vẻ, mơ hồ.

"Người đúng là." Thần Nam gõ mạnh lên trán nó.

Nó không hề đỏ mặt, gãi gãi hoàng kim thảo, thấp giọng: "Ta đói quá rồi, có chuyện gì đợi ta ăn no rồi tính." Đoạn hóa thành một đạo kim quang quét quanh tiên quả viên.

Trong thế giới hủy diệt mà tìm được người bạn thân nhất cũng còn là vạn hạnh trong bất hạnh.

Thoáng cái đã qua trăm năm, cả hai liên tục tu luyện trong tuyệt vọng thế giới. Có lúc Thần Nam là nghiêm sự đốc thúc tiểu long khổ tu, có lúc nó lại khiến hắn vui vẻ, cả thế giới cô độc tràn nụ cười.

Hôm đó, Thần Nam cảm giác được ngoài trăm dặm có dao động sinh mệnh, đồng thời Long Bảo Bảo ham chơi cũng từ ngoài bay về, kêu lớn: "Thần Nam... ta thấy một người."

Nó hưng phấn hóa thành một đạo kim quang lượn vòng trên đỉnh đầu Thần Nam, quả thật nó buồn chết được, tiên quả trong nội thiên địa bị ăn sạch nhưng ngày nào nó cũng đến gốc cây, chăm chăm nhìn lên, hi vọng lại thấy cảnh khai hoa kết quả.

"Đi, chúng ta đi xem sao." Thần Nam đứng dậy, mặc Huyền Vũ giáp hơi rách nát trong nội thiên địa vào.

Quả thật có một bóng người, hơn nữa là một thiên giai cao thủ thực lực rất mạnh. Thần Nam và Long Bảo Bảo từ xa quan sát, hắn nghĩ rằng, tuy không biết thiên giai cao thủ này tên gì nhưng vẫn nhớ lúc Lục đạo hủy diệt, y từng liên thủ với bọn Hắc Ám đại ma thần xuất thủ công kích khiến hắn rơi xuống.

Cả hai bám theo thiên giai cao thủ, phát hiện đối phương tựa hồ đang tìm kiếm gì đó.

Long Bảo Bảo và Thần Nam không vội động thủ, thời gian có thừa, quan trọng là tìm xem đối phương từ đâu tới.

Thiên giai cao thủ tìm kiếm trong vùng hắc ám mấy ngày liền mới bay lên.

Thần Nam cười lạnh, cùng Long Bảo Bảo ngằm theo sau.

Bay lên vô tận hư không, người đó mở một thông đạo trong vùng hỗn độn mà tiến vào, Thần Nam dừng lại một lúc mới vào theo.

Nửa thời thần sau, một quang minh thế giới xuất hiện trước mắt hắn, người thấy mùi hoa thơm ngát, nghe thấy tiếng chim líu lo.

Long Bảo Bảo suýt nữa kêu lên, nó quá hưng phấn.

Thế giới này đầy sinh cơ, trước mắt mà tòa đại thành!

Chương 437

Giá lâm

Thần Nam từng cho rằng toàn thế giới đã hủy diệt, chỉ còn lại mình hắn, hiện tại thấy một quang minh thế giới, một thành thị của nhân loại xuất hiện trước mắt, đương nhiên hắn phải kích động.

Giày vò lớn nhất là cô độc, dù tu vi thông thiên nhưng nếu toàn thế giới diệt vong, chỉ còn lại một mình trong thế giới hủy diệt thì có ý nghĩa gì?

"Ngẫu miễn đầu phát! Ta hưng phấn quá." Tiểu long bắt đầu nuốt nước bọt ừng ực, cao hứng lắm bầm: "Cuối cùng cũng vào được quang minh thế giới, ta muốn ăn cánh gà nướng, ăn băng đường hồ lô, uống hồng tửu."

Nó cao hứng bay tung tăng trên đầu Thần Nam đoạn lặn lên lặn xuống trên đầu vai hắn.

Xung quanh hoa thơm chim hót, núi non rừng rậm không phải là ảo ảnh mà là thế giới thực tại. Thần Nam mang tiểu long bay về đại thành. Nhưng trên đường đi, hắn dừng lại, đáp xuống một khe suối trong vắt, vốc một vốc nước lớn rải lên người, khí lạnh khiến hắn cảm giác như trải qua một kiếp.

Trong thế giới tối tăm lúc trước, tất cả đều ử ử, thế giới sinh động tái hiện, tất cả đều tươi đẹp.

Hắn mang tiểu long vào thành, không biết đã qua bao nhiêu năm rồi, thời gian đã xóa mờ tất cả, những người ở đây tựa hồ đã quên cơn ác mộng Lục đạo tan vỡ.

Trên khắp ngõ ngách đều có người lai vãng, hai bên đường đầy hàng quán, xúng danh tòa thành phần hoa.

Đôi mắt tiểu long híp lại, các tiểu điểm đầy đồ ăn ngon ánh xạ vào óc nó, cả kế hoạch hành động cũng thế.

Thoángchốc, Thần Nam thấy là lạ, ngẩng lên trời liền phát giác thái dương chĩa một cầu thể phát quang, cách mặt đất chừng mấy chục dặm.

Xem rađây là một thế giới hoàn toàn mới, do người ta dùng đại pháp lực ngưng tụ thành một phiến không gian, mọi vật ở đây đều mang từ Lục đạo vào.

Giống như một nội thiên địa vô chủ.

Thần Nam hơi có cảm giác mát mát, nhưng đây là sự thật, Lục đạo đã hủy diệt, không thể có đệ thất giới xuất hiện.

Hắnvà Long Bảo Bảo vào một tử lâu, lấy một viên minh châu từ Lôi Thần điệndổ nát trong nội thiên địa ra, gọi một bàn rượu thịt. Sau bao nhiêu năm mới lại được thưởng thức đồ nhắm.

Tu vi cỡ hắn cũng không cần ăn uống, bắt quá đó là một kiểu hoài niệm, muốn cảm thụ khoái lạc xa xưa.

Tránh rắc rối xảy ra, hắn để Long Bảo Bảo hóa thành hài đồng, hiện tại "búp bê" xinh xắn đó đang ăn như rồng cuốn.

"Người cứ ở đây hưởng thụ, ta đi quanh một chút, nhớ là vạn lần đừng gây họa."

"Yên tâm đi, ta sẽ chén sạch cả viên minh châu, quyết không rời khỏi đây."

Tâmthần của Thần Nam đặt hết lên thiên giai cao thủ lúc trước, không muốnphí quá nhiều thời gian, búng mình lên xuất hiện ở ngoài thành.

Hắnkhông nội tìm đối phương thanh toán mà muốn hiểu rõ không gian nàytrước xem những "bạn cũ" Hắc Khởi, Hắc Âm đại ma thần trốn ở đâu.

Hắntăng tốc lên cực hạn, tung hoành trong vùng không gian, nhưng rất nhanh chóng bay đến điểm tận đầu, phiến thế giới này không hẳn to nhưng cũngkhông nhỏ, diện tích chừng hơn trăm vạn dặm, nếu

tính theo hình vuông, mỗi cạnh của nó không quá ngàn dặm.

Nhân khẩu lại không ít, phải tới hơn ngàn vạn, có tới mười mấy toàn thành thị của nhân loại tụ tập quán nửa nhân khẩu. Trừ không có trời sao và diện tích hữu hạn, nơi này khá giống Nhân gian giới khi xưa.

Hiện tại hẳn biết đây không phải là một Huyền giới vô chủ, được mấy thiên giai cao thủ chế tạo ra.

Hắn cảm giác được khí tức của ba vị thiên giai cao thủ, trong đó có người hẳn đang theo dõi.

Từ lời lẽ những người trong thế giới này trao đổi, Thần Nam biết ba nơi bả kẻ đó ở được gọi là thánh vực, chúng là chúa tể của thế giới này, là thánh nhân được người ở đây lễ bái mỗi ngày, thần linh thủ hạ của chúng được gọi là thánh sứ.

Đồng thời hẳn biết được một tin tức kinh nhân, bao năm nay bách tính đều muốn về quê mẹ trong truyền thuyết: quê của tổ tiên.

Ai cũng có niềm tin như thế, họ nhất định sẽ về. Nếu hẳn đoán không sai, họ muốn quay về Lục đạo thế giới đã bị tàn phá. Đương nhiên hẳn không hiểu tại sao họ muốn làm thế.

Linh khí dày đặc khiến hẳn như được tắm trong gió xuân. Hẳn đã tới thánh vực của thế giới này, ở đây ẩn chứa đại địa linh căn. Hẳn muốn lấy đi nhưng biết chúng sinh còn cần nên dẹp ngay chủ ý.

Quan sát cẩn thận, hẳn phát giác chỉ có một thiên giai cao thủ từng công kích mình, hai người kia chưa gặp qua. Hẳn không muốn lạm sát vô cớ, cũng không muốn diệt hết cả ba thiên giai cao thủ của thế giới này rồi gây ra hậu họa.

Hẳn giấu đi chân dung, chỉ thể hiện ma tính, phát ra ma khí ngùn ngụt, rảo bước vào thánh vực, phong thái như đế vương giá lâm, các thần linh tuần phong bị chấn bay hết dưới làn ma diễm ngút trời.

"Àm."

Hắn mở toang cửa thần điện tiến vào như thượng cổ quân vương đến

phục cừu, mọi vật chất đều bị tử vong ma khí biến thành cát bụi.

"Ai dám xông vào Sáng thế thần điện?" Trong điện truyền ra thanh âm cực kỳ uy nghiêm.

Thần Nam cười lạnh, Sáng thế thần điện? Định coi mình là Sáng thế thần sao? Hắn quát vang: "Ta là Diệt thế thần."

"Àm."

Nơi hắn đi qua, thần điện đổ nát, thần tiên tránh xa.

"Thiên giai cường giả?"

Thân ảnh chớp lên, ba nhân ảnh xuất hiện chặn đường hắn.

"Hiện giờ chúng ta còn chưa đến đó lần nữa, lại muốn phát động chiến tranh sao?" Hiển nhiên cao thủ từng công kích Thần Nam không phát hiện được khí tức của hắn.

"Ta từ thế giới phá toái trở về, chưa có Sinh Mệnh nguyên tuyến sản sinh, chúng ta quay lại đại lục hắc ám nhưng phải đợi rất lâu nữa, lẽ nào người muốn phát động Thái cổ chư thần chi chiến?" Thanh âm chất vấn cực kỳ lạnh lẽo.

Thần Nam biết được tin tức trong yếu trong câu nói này, lòng dậy sóng: "Chư thần giáng lâm? Hắc... hắc hắc...e rằng người không đợi được đến lúc đó." Hắn lạnh lùng quát, tử vong ma khí tràn khắp thánh vực.

"Người phản lại ước định giữa chư thần, trước khi chúng thần giáng lâm không được khai chiến, người là ai?"

"Ta? Ha ha... một oán hồn bị các người giết chết nên đến đòi lại tất cả."

"Nói láo." Ba vị thiên giai cao thủ hiển nhiên bị chấn trụ, đại lục hắc ám rộng lớn chính là Lục đạo bị hủy diệt, ai sống nổi trong trận đại hủy diệt? Nếu kẻ còn sống sót nổi chắc chắn là ác ma của ác ma. "Hắc ám thế giới sao lại có sinh mệnh sống sót! Không thể nào, đó là

một vùng tuyệt vọng tử vực, không ai thoát được."

"Lúc xưa các người giết người quá nhiều nên quên rồi sao?" Thần Nam lạnh lùng nhìn thiên giai cao thủ từng ra tay với mình: "Lúc đó người tranh đoạt linh khí, đồ sát sinh linh quá nhiều, ta là hỗn hợp thể của họ, đến phục cừu từ đại lục hắc ám."

"Đừng giở trò nữa. Rõ ràng biết đại lục hắc ám sẽ hồi phục, người chẳng qua muốn phát động chiến tranh trước, người thật ra là phenào? Của quân vương Hắc Khởi? Hay Thái cổ cự hung Cáp Xích? Hoặc người của hỗn độn di dân Lý Nguyên?"

"Đã nói rồi, ta là người của Bất tử quân vương ở đại lục hắc ám. Hiện tại không có gì muốn nói, chỉ cần tính mệnh của người."

Bao năm khổ tu của Thần Nam không bị lãng phí, đệ nhất nhị tam thức của Nghịch Loạn bát thức cùng xuất ra.

Bathiên giai cường giả bị chấn tung đi, trong sát na hai người kia văng ra, Thần Nam mở toang nội thiên địa, thu nhân vật cần thiết vào rồi hóa thành một đạo ma quang rút lui.

Thoáng chốc, hắn lại xuất hiện ở thành thị ban đầu, ôm Long Bảo Bảo say khướt, nhanh chóng phá tan hỗn độn, rời khỏi vùng không gian này.

Lúc hai cao thủ kia đuổi đến thành thị thì hắn đã về hắc ám đại lục, thả thiên giai cao thủ ra, tận tình chiến đấu.

Trận chiến hoàn toàn không cân sức, sau cùng thiên giai cao thủ chung hóa thành điểm điểm linh khí, bị thu vào nội thiên địa của hắn.

Hắn nhìn lên tinh không hắc ám vô tận, lạnh lùng nói: "Chư thần sẽ quay về không gian này sao? Hay lắm, Hắc Ám đại ma thần, Minh Thần...Lúc các người giáng lâm là lúc chúng ta chiến đấu." Thoáng chốc đã qua trăm năm, Long Bảo Bảo không chịu tịch mịch, thường cùng Thần Nam đến quang minh thế giới quen thuộc ăn uống thỏa thuê.

Cả hai thường phát hiện thiên giai thần niệm từ trên trời xa quét

xuống, tựa hồ tìm kiếm trên vùng đất mệnh mang này. Lần nào, cả hai cũng tránh thoáng thần thú chùng hậu đó, chuyên cần tu luyện trong tử vong thế giới.

Thần Nam cố quên hết tất cả "pháp", định phá trừ tất cả "pháp" cố hữu, sáng tạo ra "pháp" hoàn toàn mới.

Thời gian trôi đi, tử vong thế giới không còn vĩnh hằng cô tịch, thiên ngoạichư thần lục tục xuất hiện bóng dáng, ngày họ quay về không còn xa nữa.

Hắn nhớ lại những bằng hữu và thân nhân, không biết mấy ai còn sống sót. Hắn không muốn cả nghĩ bởi từng có dự cảm không lành.

Nhìn hai cốt trái khắp tử vong thế giới, hắn lại nhớ đến Thiên Quỷ, tâm niệm nhất động, mới chỉ là ý nghĩ thử xem, lập tức niệm Thiên giai đại triệu hoán thuật.

Vốn không hi vọng gì nhưng hắn cả kinh bởi cảm ứng được dao động cực nhẹ.

"Thiên Quỷ chưa chết." Hắn mở mắt, trong vùng hắc ám vô tận xạ ra hai tia sét.

"Long Bảo Bảo, chúng ta đi cứu người."

"Ngẫu miễn đầu phát, cứu con lợn sao, một mình uống rượu mất hết vị, thật sự nhớ những khi cùng lão du côn uống rượu."

Thần Nam liên tục triệu hoán Thiên Quỷ, men theo dao động phi hành trong tử vong thế giới, hai mươi vạn dặm trôi lại sau lưng, sau cùng cũng đến được nơi phát ra dao động.

Tàn tích của Phong Đô sơn trước kia đã tan tành, chỉ còn lại một vùng băng lãnh.

Sức mạnh thiên giai không ngừng đánh xuống, vô số xương cốt tan nát bay tung lên, đào thành một đại hợp cốc sâu ngàn thước, Thần Nam mới phát hiện ra tàn thân của Thiên Quỷ.

Tám thân như cựa sơn giờ chỉ còn nửa khô lâu đầu vỡ tan, điểm điểm hào quang nhàn nhạt lóe sáng, e rằng không lâu nữa sẽ tịch diệt.

"Chúa thượng..." Thiên Quỷ yếu ớt gọi.

"Chúng ta là bất tử chi vương, trùng sinh tại đại lục hắc ám tuyệt vọng." Thần Nam cảm thán, dùng sức mạnh ma tính giúp Thiên Quỷ khôi phục bản nguyên. Hắn không cần trợ giúp nhiều, chỉ cần giúp nó thoát khỏi âm ảnh là được, rồi nó sẽ tự khôi phục, tử vong thế giới này là "đất" của nó.

Thiên Quỷ khiến hắn kinh ngạc, bởi nó dùng thiên giai quỷ hồn bảo lưu được linh thức của một người nữa là đồ đệ Cổ Tư. Nó tu dưỡng mười mấy năm, Cổ Tư mới tỉnh lại từ đáy sâu linh hồn sự phụ, tách hẳn ra.

Gặp lại hai người quen, trong lòng Thần Nam đầy niềm vui, phi thường hi vọng nhưng người quen cũ đều quay về nhưng cũng biết không thể, có những người được chú định vĩnh viễn tan biến.

Long Vũ, Huyền Trang, Đại Ma, Tiềm Long, Mộng Khả Nhi, Không Không, Tử Kim thần long, Y Y, Nam Cung Ngâm, tiểu công chúa, Đạm Đài Tuyền... ai còn sống?

Lại thêm năm mươi năm, linh khí trên đại lục hắc ám dày hơn, tử khí nhạt dần. Hôm đó, Thần Nam và Long Bảo Bảo chợt thất thiên địa nổi sấm, đồng thời bay lên không mà không kinh động đến hai khô lâu vương đang tu luyện.

Họ nhanh chóng bay về phía nam đại lục hắc ám.

"Trời ạ, ngẫu mẽ đầu phát. Linh khí, linh khí dày đặc." Long Bảo Bảo kêu ầm lên: "Lẽ nào... đại địa sẽ nổi sinh cơ?"

Thần Nam và nó nhanh chóng đáp xuống, hài cốt vô tận tạo thành một vùng tử vong chi hải nhưng ở chính giữa là có dao động sinh mệnh tràn ra, linh khí vô tận vút lên.

Hóa ra... là một nguồn Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Tử cực rồi sinh, sinh cực thành tử, xưa này sinh tử tương giao.

Năm xưa vô vàn sinh linh bị diệt, một biển sinh mệnh chi năng chìm xuống đại lục hắc ám, đến hôm nay sinh ra Sinh Mệnh nguyên tuyền trong vùnghài cốt, bản chất không khác gì Sinh Mệnh nguyên tuyền của Thần Ma lăngviên năm xưa.

"Đại lục mênh mang này không thể chỉ sản sinh ra một nguồn Sinh Mệnh nguyên tuyền, chư thần sẽ bắt đầu mở mang vùng của mình." Thần Nam nhìn lên vòm không cười lạnh.

"Ngẫu mẽ đầu phát, chẳng trách mấy tên khốn đó hoạt động ngày càng nhiều ở đại lục hắc ám, khẳng định nhắm đến Sinh Mệnh nguyên tuyền, chúng ta quyết không cho chúng.".

Không cần nó nhắc, nguồn Sinh Mệnh nguyên tuyền đầu tiên trong thiên địa không đời nào Thần Nam để cho chư thần, ý nghĩa của linh tuyền quá trọng yếu.

Sinh Mệnh nguyên tuyền đầu tiên trên đại lục hắc ám bị Thần Nam lấy vào nội thiên địa. So với linh tuyền trong Thần ma đồ năm xưa, nó còn tinh thuần hơn, dù sao cũng do vô tận sinh linh diệt vong hình thành, sinh mệnh chi năng mạnh đến khó tưởng tượng nổi.

Công năng của thánh tuyền vượt cả tưởng tượng, những tiên quả thụ đã chết trong nội thiên địa của Thần Nam đều nảy sinh cơ, tiên căn đều sống lại.

Vốn chỉ còn lại mười mấy cây biến thành dày đặc, thần quang lấp lánh.

Dù những cây cỏ tầm thường được Sinh Mệnh nguyên tuyền tưới vào cũng thành thần thụ, nói gì đến tiên căn thần thụ vốn có.

Ngày nào Long Bảo Bảo cũng được căng bụng, ngày nào tiên thụ cũng khai hoa kết quả, nội thiên địa trở thành nơi đẹp nhất với nó.

Thần Nam biết ý nghĩa của Sinh Mệnh nguyên tuyền cực lớn, đó là bất tử thần dược! Sau này tất có chỗ dùng.

"Ầm, ầm, ầm." Đại lục hắc ám vang lên tiếng nổ.

"Mau đi xem là chuyện gì?" Long Bảo Bảo chỉ hoàng kim thảo ra.

Thần Nam ngược nhìn, chỉ thấy một vùng hào quang sáng lóa từ trên không hạ xuống đại lục hắc ám.

"Là... một Huyền giới vô chủ. Chư thần bắt đầu quay về rồi."

"Ầm, ầm, ầm."

Lại thêm một tiếng nổ, khí tức hùng hồn tràn khắp thiên địa, một quang minh thế giới giáng xuống.

Đại lục hắc ám liên tục biến hóa, chư thần đi xa lần lượt giá lâm.

Chương 438

Lại xuất hiện

Quang minh thế giới sáp giáng xuống đại lục hắc ám, Thái cổ chư thần đã cảm ứng được khí tức của Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Thần Nam đã thu đệ nhất tuyền sau đại phá diệt vào nội thiên địa, đoạn mang Long Bảo Bảo phá toái hư không biến mất trong bóng tối vô tận.

Hai phiến quang minh thế giới từ trên không đáp xuống như hai hòn đảo từ thiên ngoại bay về, phát ra thần quang rực rỡ, uy lực kinh nhân khiến người ta cảm nhận rõ ràng có người đang thi triển đại thần thông thăm dò đại lục bên dưới, mục tiêu là nơi Sinh Mệnh nguyên tuyền phun ra.

"Àm, âm, âm."

Tiếng nổ vang lên, đại lục hắc ám rung động, hào quang mờ lung chiếu sáng mặt đất rộng lớn, quang minh thế giới đáp xuống này chiếm mất mấy trăm vạn dặm vuông, hai quang minh huyền giới nối nhau, trùm lên cả cốt hải phía dưới.

Nếu thế giới chưa từng bị hủy diệt, có người biết được hôm nay xảy ra những việc thế này chắc chắn sẽ vô cùng kinh hãi, truyền thuyết cổ lão đang nhất nhất thực hiện!

Có điều những người vĩnh viễn ra đi không thể nào chứng kiến.

Theo truyền thuyết, bóng tối bao phủ khắp nơi, thế giới vĩnh viễn hủy diệt, điểm điểm quang minh từ trên trời chiếu xuống...

Thần Nam không đến gần, đứng trong hư không vô tận cách đó mấy ngàn dặm, ẩn đi khí tức bản thân và Long Bảo Bảo, ngưng thị vào phiến quang minh thế giới, cảm ứng được hơn ngàn vạn nhân khẩu tồn tại trong đó, còn thiên giai cao thủ chỉ cảm ứng được hai người.

Hai người mà nắm giữ ngàn ấy nhân khẩu và hai quang minh huyền

giới, lại quay về đại lục hắc ám đầu tiên, nếu không làm, chắc chắn là Thái cổ cự hung.

Hắn từng thấy Huyền Hoàng nên biết những kẻ này chắc cũng là hung ngân từng bị phong ấn tại đệ tam giới, bằng không đời nào một mình có thể khống chế được cả một quang minh huyền giới. Hắc không chủ động đến khiêu chiến hai kẻ này mà đời chư thần trở lại, những kẻ có ân oán với hắn đều chưa thấy bóng.

"Gào..."

Hắn nghe thấy tiếng gầm phẫn nộ từ nơi cự hung đáp xuống, tựa hồ không tìm được gì trong cốt hải vô tận bên dưới nên gầm gào khiến chúng sinh trong quang minh thế giới run rẩy.

Hồi lâu sau, hắc ám thế giới mới bình tĩnh lại, Thần Nam đã đi xa.

Mấy năm trôi qua nhanh chóng, càng lúc chư thần càng hiển hiện thần tích nhiều hơn.

Hôm đó, ba tiếng nổ vang vọng khắp thế giới, từ ba hướng sáng rực hào quang, linh khí dao động tứ phía, ba Sinh Mệnh nguyên tuyền tái hiện.

Lần này trên không xuất hiện gần mười quang minh thế giới giáng xuống những nơi có Sinh Mệnh nguyên tuyền.

"Ngẫu mẽ đầu phát, lại phải ra tay." Long Bảo Bảo nắm chắc hoàng kim tiểu quyền đầu.

Thần Nam và nó nhanh chóng xé hư không bay tới, không chỉ họ mà hai Thái cổ cự hung xuất hiện đầu tiên trên đại lục hắc ám cũng bay về Sinh Mệnh nguyên tuyền thử vận khí.

Trong cốt hải vô tận, Sinh Mệnh nguyên tuyền chảy rì rào, linh khí xung thiên chiếu sáng trăm vạn dặm quanh đó. Hào quang rùng rục, linh khí bức nhân. Long Bảo Bảo như nhảy thẳng xuống nước, ngụp xuống rồi lại trôi lên hưng phấn nói: "Thần tuyền này là của chúng ta."

Linh quang vô tận chiếu rọi, Thần Nam không dám trù trù, dùng thời

gian ngắn nhất thu linh tuyền vào nội thiên địa, lúc này tiểu thế giới của hắn là thánh thổ trong thánh thổ, hai dòng Sinh Mệnh nguyên tuyền biến nơi đây thành thế giới các tu luyện giả mộng mị mong cầu, tu luyện một năm trong đó bằng trăm năm ở ngoại giới.

Các loại kỳ hoa tiên quả mọc khắp nơi, thần thụ xanh rờn, nõn nà.

Lúc Thần Nam và Long Bảo Bảo quay về đại lục hắc ám, từ trên không liên tiếp đáp xuống ba tòa quang minh huyền giới, trấn áp địa phương họ vừa rời đi.

Hai hướng khác cũng vậy, quanh mỗi dòng Sinh Mệnh nguyên tuyền có ba, bốn quang minh huyền giới.

Nhưng ba Sinh Mệnh nguyên tuyền mới xuất hiện có tới ha bị Thần Nam và Thái cổ cự hung cướp mất khiến các thiên giai cao thủ trong mấy phiến quang minh thế giới phần nộ gầm hét, thanh âm vang động khắp đại lục hắc ám.

"Ai lấy trộm Sinh Mệnh nguyên tuyền? Lúc trước không phải đã phân chia địa vực rồi sao? Ai không tuân thủ quy củ? Chết tiệt..."

"Ngẫu mẽ đầu phát, ngon thật! Ngày nào cũng có tiên quả bắt tận đúng là đời hạnh phúc. Thần Nam, chúng ta có nên dùng tiên quả nấu rượu không nhỉ."

Nội thiên địa của Thần Nam sáng rực, tiên hoa đua nở, cỏ thơm xanh om, thần thụ lấp lư phát sáng, so với hắc ám thế giới bên ngoài khác nào mộng ảo.

Hiện giờ tiểu long quá ư hạnh phúc, cả ngày ngâm mình trong Sinh Mệnh nguyên tuyền, quả cầu hoàng kim lăn đi lăn lại trong tiên quả viên, mỗi ngày đều say sưa, hận không thể cười cả trong lúc ngủ.

Thần Nam cảm khái, nội thiên địa được Sinh Mệnh nguyên tuyền tưới mát đã phát triển thành mấy trăm vạn dặm vuông, đường kính đến mấy ngàn dặm, so với ban đầu quả thật một trời một vực.

Thần điện bị phá hủy lại được tu sửa, có thể coi là mảnh đất lành đệ nhất từ sau khi Lục đạo hủy diệt. Đệ nhất Sinh Mệnh nguyên tuyền

hàm chứa quá nhiều linh khí, vượt cả tưởng tượng.

Nghe thấy tiếng thiên giai cao thủ mới xuống đại lục hắc ám gầm hét, Thần Nam bật cười, thế càng hay, để chư thần tự nghi kỵ nhau, sau này phát sinh chinh chiến, không có tình trạng hình thành những phe phái quá mạnh. Qua là sách lược phân hóa thượng thặng.

Cái Thế quân vương Hắc Khởi chưa xuất hiện, nhiều Thái cổ cự hung đáng sợ cũng chưa thấy đâu. Cả Thần gia cao thủ cũng vắng bóng, cứ nghĩ đến Thần lão đại cùng Viễn tổ sống lại là Thần Nam lại nhức óc.

Hơn nữa, cả Thái Cổ Lục Tà và bọn Hắc Ám đại ma thần mà hắn "mong ngóng" cũng không thấy bóng dáng, khiến hắn hơi ngạc nhiên. Hắn hoài nghi bọn Hắc Ám đại ma thần lạc lối trong hỗn độn vô tận mà không tìm thấy lối về chăng?

Nếu giờ không phải lúc quan trọng tranh đoạt Sinh Mệnh nguyên tuyền chắc hắn đã vào vô hạn hỗn độn hư không tìm chúng tính sổ.

Mấy tháng, thiên địa lại thần quang xung thiên, dấy lên vô tận linh khí, lần này năm Sinh Mệnh nguyên tuyền xuất hiện trong đại lục hắc ám.

Cơ hồ ngay trong sát na đó Thần Nam đã tới với tốc độ hơn cả quang tốc, Sinh Mệnh nguyên tuyền phát ra hào quang thần thánh vừa nhô lên đã bị hắn lấy mất linh căn.

Lần này liên tục giáng xuống mười mấy quang minh huyền giới, tức là mấy thế giới cùng chung hưởng một Sinh Mệnh nguyên tuyền. Tiếng gầm vang động trời đất, hiển nhiên thế lực không đoạt được linh tuyền lần trước, lần này ngầm tham gia cướp đoạt khiến đại lục hắc ám đại loạn.

Sinh Mệnh nguyên tuyền xuất hiện, vô tận tử vong khí tức chìm xuống, thiên địa linh khí càng lúc càng dày. Thần Nam phát hiện, thiên địa biến hóa khiến mọi pháp tắc, thần thông cùng từ từ biến theo, chỉ có tốc độ và sức mạnh không cải biến.

Điều này khiến hắn ý thức được rằng phải phá tan mọi sự, sáng tạo ra một "pháp" mới tinh chính là con đường sáng.

Hiện tại không còn "Thiên" trói buộc hay can thiệp, tất cả đều gắn với bản nguyên. Trong thời đại tiếp cận với sức mạnh bản nguyên này, tham ngộ được bao nhiêu sẽ quyết định đến tiềm lực tương lai. Nên nhớ hỗn độn di dân tựa hồ chiếm được tiên cơ về phương diện này, ai cũng cực mạnh.

Thần Nam không tham ngộ Nghịch Loạn bát thức nữa, sức mạnh bản nguyên của thời không cũng phân giải khắp thân thể, hấn nỗ lực sáng tạo thứ của riêng mình.

Vừa đứng xa quan sát quang minh thế giới, vừa tự tu luyện trong bóng tối, chợt hấn cảm giác có cường giả tiếp cận!

Một chiếc bóng đen ngòm từ trên cao đáp xuống, cười âm u: "Tuyệt vọng hắc ám đại địa không phải thứ Minh Thần ta vẫn chờ đợi sao? Đây mới chân chính là thế giới thuộc về ta? Minh Thần chân thân sẽ giá lâm, ta phải chuẩn bị tất cả."

Thần Nam cả kinh, nhìn rõ bóng dáng trong màn đêm, quả nhiên là Minh Thần của phe Pháp Tổ, không, đúng ra là hóa thân của y. Nó tự giáng xuống đây.

Thân tùy ý động, hấn đứng trong vô tận hắc ám, thân thể hóa thành một cây ma đao! Vạch thành một sợi u minh chi quang, vô thanh vô tức lướt qua thình không tối tăm.

"A..."

Minh Thần kêu lên thảm thiết, dù có tu vi thiên giai sơ cấp nhưng trước ma đao lại mềm như đậu hũ, bị Thần Nam cắt đứt.

Y nhanh chóng tụ lại thân thể, lạnh lùng quát: "Người là ai?" Đồng thời vô tận hài cốt trên mặt đất bay lên dày đặc, khô lâu bạch cốt đại quân trải ra ngập trời.

"Người giết người."

Thần Nam hóa thân thành ma đao, u minh ma quang sắc bén khôn tả, phàm là vật chất ắt không chặn nổi, cắt đứt hóa thân rồi chặt luôn

cả liên hệ với bản thể trong vô tận hỗn độn.

Trong bóng tối, khô lâu trắng toát mỏng manh như tờ giấy, căn bản không chặn nổi hấn, nơi nào ma đao đi qua, bạch cốt gãy vụn, Minh Thần hóa thân lại bị cắt đứt.

Thần Nam không cho nó cơ hội tụt lại, lạnh lùng quát: "Hắc Âm đại ma thần, chân thân của ngươi khi nào quay lại?"

"Sao ta phải cho ngươi biết?" Minh Thần hóa thân bị cắt đứt nhưng vẫn cứng đầu. Không nói thêm câu nào, Thần Nam hòa vào ma đao, cắt đứt hạ thân của nó, đó là một trong những "pháp" mới hấn thử luyện, tuy đã bị gạt bỏ nhưng hấn vẫn muốn thử uy lực.

"Không cần ngươi nói nữa, hiện tại ta giết ngươi là xong." Thần Nam ma đao vung lên, đao mang lạnh lùng, chém nát Minh Thần hóa thân, tiếng rú thảm thiết vang vọng, linh hồn tan nát bị Thần Nam bao phủ. Đoạn hấn thi triển thiên giai đại triệu hoán thuật gọi Thiên Quỷ và Cổ Tư tới, cho hai khô lâu lấy Minh Thần hóa thân làm thức bồi bổ.

Minh Thần muốn giá lâm, với Thần Nam khác nào y đi tìm chết. Nếu có thể, hấn sẽ đưa Thiên Quỷ và Cổ Tư thành quân vương của hắc ám thế giới.

"Àm, âm, âm."

Lại có quang minh thế giới giáng xuống, lần này Thần Nam phát giác có những người hấn đang đợi: Hắc Âm đại ma thần, Pháp Tổ... cả Thái Cổ Lục Tà, hai phe quả nhiên ở cạnh nhau, cùng đáp xuống nơi có một Sinh Mệnh nguyên tuyền mới.

Quan sát cẩn thận, không thấy bóng Minh Thần, những người đều tới đủ.

Quả là tin không lấy gì làm tốt đẹp, các thiên giai cao thủ tựa hồ liên hợp lại, hình thành những phe phái cực mạnh. Tuy thực lực của hấn tăng nhanh nhưng tuyệt đối không thể một mình hạ được mười mấy thiên giai cao thủ.

Hơn nữa, còn quá sớm để xuất thủ, e rằng sẽ khiến Hắc Khởi và

Thần gia chú ý.

Hôm đó hắn hóa thành ma đao, tiến vào quang minh thế giới của phe Hắc Ám đại ma thần, dùng cách sét đánh không kịp bưng tai, xuyên qua ngực Pháp Tổ rồi ung dung bỏ đi.

Biết rằng không thể đắc thủ, chi khiến đối phương trọng thương nhưng hắn muốn tạo ra không khí căng thẳng, mặc đối phương dự đoán. Hiện hắn đã thu lại khí tức nguyên bản, không ai nhận ra được.

Hắn phải tìm cho bọn Hắc Ám đại ma thần một cường địch, như thế lúc xuất thủ mới dễ dàng.

Hắn vào một phiến quang minh huyền giới, thu lại thiên giai khí tức, hóa thân thành một phạm nhân, lẩn vào biển người mêh mông. Thế giới này khá rộng, tựa hồ do một nhân vật cực mạnh tọa trấn, là ứng viên trở thành cường địch của Hắc Ám đại ma thần.

Đang lúc đi trên đường cái quan sôi động, xuyên qua đám đông nghẹt, một thân ảnh nhược tiểu khiến tim hắn đập mạnh, không dám tin vào mắt mình.

Một tiểu nữ hài mặt mũi lem luốc, đôi mắt tạm coi là sáng, chừng bốn, năm tuổi, thân thể cực kỳ gầy gò, vô cùng đáng thương, đứng trước một tiệm bánh bao, nhìn chăm chăm lòng bánh mới hấp xong, đột nhiên lao tới chộp một cái rồi chạy, bàn tay đỏ ửng lên vì nóng.

"Đứng lại."

Cô bé bị xách cổ lại rất nhanh như con gà con.

"Thúc thúc, cháu đói..." Đôi mắt ngập lệ, kinh hãi nhìn điểm chủ, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Cháu chỉ lấy một cái... ba ngày nay cháu chưa ăn gì..."

Thần Nam nhòe lệ, nhanh chóng chạy tới, ôm tiểu nữ hài bay vút lên, trong lòng chua xót cực điểm, bởi hắn cảm ứng được khí tức của Thần Hi trên người cô bé.

"Sao lại thế này? Sao lại thế này?" Hắn không ngừng tự hỏi.

"Thúc thúc... cháu sai rồi nhưng cháu rất đói..." Tiểu nữ đồng hoảng sợ nhắm tịt mắt lại, tưởng bị điểm chủ bắt, kinh hãi van xin: "Thúc thúc, cháu sẽ giặt quần áo, giúp thúc giặt quần áo, tha cho cháu..." Khuôn mặt hiện lên nét đáng thương cực độ.

Long Thần Nam như dao cắt, đưa cô bé vào nội thiên địa, khiến cô ngủ thiếp đi, đoạn đặt tay lên đầu, cảm thụ linh hồn dao động, hẳn muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Kí ức trong sau thăm linh hồn cô bé được Thần Nam thức tỉnh, những gì xảy ra hiện lên trong lòng hẳn.

Quả nhiên là Thần Hi.

Thần Hi chuyển thế.

Ngày đó Lục đạo hủy diệt, Thần Hi đang ở Nhân gian giới, hỗn độn di dân Lý Nguyên từ đệ tam giới về, vì muốn khôi phục nguyên khí mà đồ sát sinh linh vô số, cô bé cũng ngộ hại. Đoạn Lý Nguyên mang theo vô số sinh linh, bay về hỗn độn thế giới.

Thần Hi là thiên địa linh khí hóa thành, tuy ngộ hại nhưng bất diệt linh thức trải qua nhiều năm tháng dần tụ lại giữa thiên địa, dựa vào linh khí trong thế giới của Lý Nguyên khống chế mà tụ lại.

Tiểu Thần Hi sống lại, cảnh ngộ thâm trầm, linh khí mất đi không ít nên phải ăn Nhân gian ngũ cốc, cứ thế lưu lãng nơi đầu đường xó chợ.

Biết được tất cả, hẳn vừa chua xót vừa cao hứng, dù thế nào, một trong những người mong ngóng nhất đã về bên mình.

"Thần Hi, Thần Hi..." Hẳn đưa cô bé vào Sinh Mệnh nguyên tuyền, dùng tuyệt thế đại pháp lực đã thông kí ức, giúp cô bé khôi phục linh trí.

Lúc đôi mắt sáng mở ra, ban đầu còn mê mang, rồi lộ ra thần sắc vô cùng hoan hỉ, chảy nước mắt cao hứng kêu lên: "Ca ca..."

"Được rồi, Thần Hi đừng khóc, tất cả là quá khứ hết rồi, sau này ca

ca sẽ chiếu cố cho mọi."

"Thần Hi..." Long Bảo Bảo và Thần Hi có cảm tình đặc biệt, nó từng mượn thân thể cô bé khôi phục trọng thương chi thân, giờ gặp lại cô trong thế giới hủy diệt, không khỏi vui mừng.

"Tiểu long ca..."

Thế giới đã hủy diệt mà vẫn trùng trùng, đúng là việc may mắn nhất.

"Àm, âm, âm."

Tiếng nổ không ngừng vang lên, lại một quang minh huyền giới đáp xuống đại lục hắc ám, lúc Thần Nam dẫn tiểu long và Thần Hi ra khỏi nội thiên địa, phát hiện trên không có thêm ba Nguyệt lượng.

Tựa hồ chư thần sống sót đều quay về, mọi quang minh thế giới đáp xuống đại lục hắc ám.

Chương 439

Thâu thiên Trong tiếng âm âm, ba vàng minh nguyệt quay về hắc ám thế giới, minh nguyệt treo trên không, rải xuống ánh sáng trong vắt khiến tử vong thế giới trong lành hơn.

Không chỉ minh nguyệt mà cả Thái cổ chư thần đều quay lại, trên lục địa giáng hạ mưa mây quang minh thế giới, các cao thủ lại giá lâm.

Ngẩng đầu lên không thấy sao, chỉ thấy minh nguyệt sáng rực, tinh không thừa xưa đã không còn.

Thần Nam ẩn ước cảm ứng thấy hắc ám thế giới tuyệt vọng này không còn là phá diệt thế giới bàn đầu nữa mà đã có thêm vật gì đó, một loại nguyên tố tựa hồ đang dần thay đổi.

Hắn cảm giác có mùi vị của âm mưu.

Tựa hồ có Thiên chi khí tức, đến từ Nguyệt lượng, từ quang minh thế giới phía dưới, từ mọi nơi.

Thâu thiên!

Không hiểu sao trong óc hắn xuất hiện hai chữ này, có ý niệm như thế.

Thái cổ cự hung từng bị phong ấn tại đệ tam giới tất nhiên có những nhân vật như Huyền Hoàng, cả Thần gia lão tổ, đều không phải những người tốt lành.

Thiên địa vang lên tiếng đàn vui tươi tình tang, tình tang.

Thần Nam tìm theo tiếng đàn, phi hành trên không nhìn xuống dưới, có tới mấy chục quang minh thế giới không nối nhau, chứng tỏ có tới ngàn ấy đại thế lực.

Nhìn xuống địa phận của chư cường, cảm thụ những biến hóa nhỏ xíu của thiên địa, lúc tiếng đàn gần tắt, hắn tìm ra nơi phát nguyên. Một quang minh thế giới, trong tiếng đàn liên tục vang vang, trải ra như làn sóng ánh sáng khắp đại lục hắc ám, từ hơn trăm vạn dặm

vuông trở thành hơn ngàn vạn dặm.

Tiếng đàn dừng lại cũng là lúc ngưng lan rộng, tốc độ nhanh kinh hồn khiến người ta phải tặc lưỡi, đó là một loại đại thần thông. Trong tiếng đàn đó, Thần Nam cảm nhận được Thiên chi khí tức.

Không tiến vào vùng âm thanh, hắn cảm giác được khí tức quen thuộc tại tầng không của một quang minh thế giới cạnh đó.

Tội Ác chi thành.

Hắn không ngờ rằng Tội Ác chi thành mà Thần Phong học viện tọa lạc lại bảo tồn được.

Bảo tồn nguyên vẹn, thành thị thân thuộc này không hề tổn hại, cả vô tận đại sơn quanh đó cũng bất biến, giữ nguyên được cả Thập vạn đại sơn.

Nhân khẩu có lẽ không đông, diện tích cũng không lớn, chưa đủ trăm vạn dặm vuông nhưng với số nhân khẩu đó coi như tạm đủ, tất cả chỉ có một tòa thành thị, xung quanh là núi non liên miên bất tuyệt.

Tội Ác chi thành quả nhiên không đơn giản, Thần Nam cảm thán.

Bay vào phiến quang minh thế giới, hắn để lại một tàn ảnh, trực tiếp tiến vào Thần Phong học viện. Nhìn học viện quen thuộc của các tu giả, hắn sửng người.

Rõ ràng cảm ứng được ở đây có khí tức của thiên giai cường giả.

Hào quang lóe sáng, hai nhân ảnh xuất hiện trước mặt, đều chỉ hơn hai mươi tuổi. Một người thân hình cao ráo, toàn thân phát ra uy lực cực mạnh, ẩn ước có long khí, kẻ còn lại kim quang lấp lánh nhưng cũng phát ra yêu khí hùng hậu.

Thần Nam chằm chằm nhìn hắc phát thanh niên vẫn vít long khí, cảm giác được khí tức quen thuộc, tựa hồ từng gặp qua.

"Là người, Thần Nam." Hắc phát thanh niên thấy hắn, hình như rất kinh hãi, hiển nhiên có biết hắn.

"Người là ai?"

"Từng có duyên gặp mặt một lần, bất quá lúc đó ta không ở trong trạng thái này, có nhớ ra chưa?"

Thần Nam kinh nghi bất định, sau cùng linh quang sáng lên: "Người là... Cốt Long, không, Cốt Long quay lại nguyên bản?"

Yêu tổ Cốt Long từng bị khốn trong Huyết hải ở Tiểu lục đạo, lúc Thần Nam đi tìm Thời Không bảo tàng có gặp qua. Nhưng lần này Cốt Long đã ngộ được chân ngã, trở về Thiên Long bản nguyên chân chính.

"Thân phận thật của người là gì?"

"Có nghe qua Thiên Long hoàng không?" Cốt Long khẽ mỉm cười.

"Người là Thiên Long hoàng? Không thể nào." Thần Nam suyt nửa gào lên: "Thiên Long hoàng là nhi tử của ta."

"Ta là bào đệ của Thiên Long hoàng." Lai lịch này khiến người khác phải kinh ngạc. Tựa hồ nhìn ra vẻ kinh hãi của Thần Nam. Cốt Long thở dài: "Những chuyện cũ đã theo gió bay xa, ta chỉ nhớ được mỗi cái tên đó, sống lại rồi ta không nhớ được gì."

Dù vậy, Thần Nam cũng trọng thị y, dù gì cũng là một trong những lão bất tử từ xa xưa nhất, tựa hồ đã kinh qua hai lần đại phá diệt, tuy là một cá thể hoàn toàn mới nhưng thần thông chắc không tiêu tan đi bao nhiêu.

Hoàng phát thanh niên sáng rực kim quang cạnh đó càng khiến hấn kinh hãi, là bạn cũ của long vương, sau này chuyển thể tu hành thành yêu, tề danh với Cốt Long, chỉ có một vị đại nhân của yêu tộc - Hoàng Nghĩ.

"Không cần nhắc lại chuyện xưa, từ giờ chúng ta là Cốt Long và Hoàng Nghĩ."

Thần Nam gật đầu nhìn hai đại yêu quái, những kẻ đã thông được

chân ngã, tuyệt đối thuộc hàng "quái vật."

"Người đi trước, sau này chúng ta sẽ tìm người." Hai yêu thánh nói xong liền biến mất.

Thần Nam vào Thần Phong học viện, nhớ lại những năm tháng thanh niên khiến hắn cảm khái vô hạn, tất cả hiện ra trước mắt, những công cuồng tuổi trẻ như mới xảy ra hôm qua.

"Ngẫu mễ đầu phát."

"Thần Phong học viện."

Long Bảo Bảo và Tiểu Thần Hi từ nội thiên địa đi ra đều kinh hãi há hốc mồm, cả hai đều rất có cảm tình với nơi này, từng ở lại một thời gian dài.

Long Bảo Bảo mang theo Tiểu Thần Hi, vù một tiếng, mất bóng trong vùng sâu học viện.

"Oa... là xú tiểu tử người." Thần Nam đi dạo trong học viện, cảnh sắc như xưa, một lão giả tóc bạc phơ bước qua, đột nhiên dừng bước, kêu âm lên rồi cốc hắn một cái nện thân.

Hắn đương nhiên tránh được nhưng lúc đó đang ngây người, vừa tỉnh lại liền gọi to: "Đông Phương tử lão đầu!" Nhớ lúc xưa hắn đùa giỡn Đông Phương Phượng Hoàng bị tử lão đầu này dẫn cho một trận, hiện giờ lão đã già đi nhiều.

Cùng lúc, cách đó không xa có mấy người tiến tới, đều hô lên thất thanh.

"Tiểu tử này là Thần Nam?" Phó viện trưởng gian trá của Thần Phong học viện cũng đã già, tuế nguyệt không bỏ qua cho ai.

"Tử lão đầu, là ta."

Hai trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi không dám tin vào mắt, kêu lên kinh ngạc: "Thật sự là... Thần Nam."

Thần Nam cũng nhận ra họ, là hai vị năm xưa ở Thần Phong học viện: Khải Văn và Lãnh Phong.

Tuế nguyệt như đao, đã lưu lại những vết khắc không thể xóa nhòa trên mình họ, gặp lại cố nhân khiến Thần Nam vô cùng cảm khái, ần ước hẳn đại ngộ, lại có cả cảm giác thất lạc. Có lẽ là một tâm nguyện, sớm muộn gì hẳn cũng bước lên Thông thiên chi lộ, trùng phùng lần này coi như triệt để dứt khoát với quá khứ, một khi hẳn lên đường, ắt vĩnh viễn không còn tương kiến.

Tu vi mấy người này không cao lắm, tựa hồ đã qua mấy trăm năm, họ chỉ đạt tiên nhân sơ cấp, miễn cưỡng chống nổi tuế nguyệt xâm thực.

"Xú tiểu tử!"

"Tử lão đầu!"

...

Những lời quen thuộc khiến tâm tư Thần Nam phức tạp.

"Tối nay chúng ta sẽ uống thoải mái, trò chuyện sướt mướt." "

...

Ngoài xa các học sinh Thần Phong học viện hiếu kỳ nhìn họ.

Từ biệt phó viện trưởng, Đông Phương lão đầu, Lãnh Phong và Khải Văn, Thần Nam rảo bước học học viện, tiến vào long trường, đến bên hồ, vào trong lâm viên...

Sau cùng Thần Nam thấy một thân ảnh xinh đẹp quen thuộc, Đông Phương Phượng Hoàng ôm một tiểu nữ hài đang đi dạo ngoài xa.

Tuyệt sắc mỹ nữ ngày xưa... là đây? Hài tử là con nàng? Mấy trăm năm đã qua, tất cả đều có thể xảy ra. Đến một góc đường, hai thân ảnh tan biến.

Thoáng qua một tia thất lạc trong lòng, nhưng Thần Nam thật sự hiểu

được chữ "chân thật" của phàm nhân.

Trong lúc này, tâm cảnh của hắn tăng cao, tu vi... cũng tinh tiến không ít.

Tựa như có cảm ứng, từ góc đường bùng lên khí tức hùng hồn, thân ảnh nhỏ bé bay lại, kêu lớn: "Thần Nam ca ca... thật là ca ca sao?"

Tiểu Phượng Hoàng, quả nhiên là Tiểu Bất Điểm.

Cuối cùng Phượng Hoàng thiên nữ cũng phân hóa thành hai người.

"Là người?" Đông Phương Phượng Hoàng cũng quay lại, thấy hắn liền tỏ vẻ kinh ngạc.

"Vù."

Một đạo kim quang bay tới, Long Bảo Bảo mang Tiểu Thần Hi xuất hiện.

"Tiểu long ca ca, Thần Hi!" Tiểu Bất Điểm cao hứng kêu lên, mắt đăm lệt, vừa nhảy vừa kêu.

Ai cũng tỏ vẻ kích động...

Tối về Thần Nam và mọi cố nhân ăn uống vui vẻ, kể lại những chuyện đã qua, ai nấy đều vô vàn cảm khái, đều say khướt. Sau cùng nữ Đông Phương Phượng Hoàng cũng say, dụng lực đá Thần Nam đang bất tỉnh, vừa khóc vừa cười đi ra.

Ai nấy đều được dìu đi, lúc Thần Nam mở bừng mắt, tâm tình vô cùng phức tạp, thậm chí hơi thương cảm, ấn ước phát giác mình không thể ngăn được "một bước" tiếp theo này. Hắn không biết cất bước rồi liệu còn tương kiến với họ nữa không.

Quang minh thế giới cũng có đêm.

Soạt soạt.

Hai thân ảnh xuất hiện trong màn đêm vào phòng Thần Nam, là Cốt

Long và Hoàng Nghĩ. Họ thấy hấn tướng trang nghiêm, tựa hồ phát ra khí tức khiến họ không nhận ra.

"Ồ, tu luyện tâm cảnh..."

"Tựa hồ tăng tiến hấn so với lúc gặp nhau ban ngày."

Đột nhiên Cốt Long kêu lên kinh hãi: "Một trong những người thật sự thắng, kẻ thù thiên chân chính."

"Thiên chân." Hoàng Nghĩ cũng kêu lên kinh hãi.

Cùng lúc hấn mở bừng hai mắt, phát ra thần quang sáng lóa: "Ta phải đi lên Thông thiên chi lộ nhưng sợ không cắt đứt được phàm trần thất tình, rồi lại giết chóc ngập đất."

Thoáng chốc thân ảnh bọn Hắc Âm đại ma thần, Minh Thần lóe lên trong ánh mắt tử tịch của hấn.

Chương 440

Cấm kị thần thông chấn nhiếp địch

Tròng mắt Thần Nam trống rỗng, phảng phất như hư không tử tịch, biến hóa kỳ dị này đột nhiên sinh ra chỉ trong nửa ngày, ẩn ước như vô tình vô dục, diệt thế thiên đạo.

Trước mắt hấn ngưng tụ thành hai lưỡi ma đao đen nhánh lạnh lùng, vô cùng sắc bén. Khế động đã cắt đoạn hư không thành hỗn độn, cảnh tượng quả đáng sợ.

Hai thanh đao từ mắt hấn xuất ra, tùy theo ánh mắt mà động, nơi nào đi qua, bàn ghế tan ra như hoa tuyết, bức tường ngăn chặn tầm mắt cũng tan như mây khói trong một sát na. Phảng phất như có thanh diệt thế đồ đao quét qua, mọi vật hữu hình đều hóa thành tro bụi, quay về hỗn độn.

"Thâu thiên, sao lại nói là thâu thiên?" Hấn chậm chậm quay lại hỏi Cốt Long và Hoàng Nghĩ.

Hai người nhanh chóng lách đi: "Thu lại vô tình đao!"

Đôi mắt trống rỗng của Thần Nam thoáng chốc lại hiện sinh khí, tử tịch khí tức tan biến, sinh cơ hiện dần, hai thanh ma đao tan trên không trung.

Vô tình đao, trăm diệt chi đao, đoạn tuyệt tất cả. Trong lòng cả ba người đều có cảm nghĩ này.

"Cái gì là vô tình đao?" Thần Nam tựa hồ minh ngộ, thoáng nghĩ rồi hỏi: "Hai thanh ma đao vừa nãy..."

"Ta còn tưởng người dùng đại pháp lực thâu thiên, xem ra người không biết gì. Còn không mau tỉnh lại, luyện hóa vô tình đao trong lòng. Người còn chưa chế ngự được nó, để lâu e là nó sẽ chế ngự người."

Thần Nam dần tỉnh ngộ, trầm tĩnh điều tĩnh, hai thời thần sau mới mở

mắt, đôi mắt trong mắt, không còn vẻ tử tịch như lúc trước.

"Thâu thiên là gì?" Hấn lại hỏi.

"Kẻ thâu thiên, lấy năng lượng của Thiên, rút lực của Thiên." Đôi mắt nheo lại của Cốt Long xạ ra hai đạo tinh quang: "Lục đạo phồn thịnh cực điểm, uy hiếp đến tồn tại của Thiên nên phải diệt chúng sinh, tương truyền từ xa xưa rằng chúng sinh cũng có thể diệt Thiên."

Thần Nam bị lời lẽ của Cốt Long chấn động, lão long này đã kinh qua hai lần đại phá diệt, lời tương truyền cổ lão mà y nói tới quả thật kinh nhân.

Cốt Long tiếp lời: "Đương nhiên khả năng chúng sinh diệt Thiên chưa từng xảy ra, chỉ thấy xảy ra Thiên diệt chúng sinh."

"Chúng sinh diệt Thiên" và "Thiên diệt chúng sinh" dấy lên hồi ức trong lòng Thần Nam, khiến hấn nhớ tới "lời dự báo trên thanh diệp". Lần đầu nghịch chuyển thời không để trước thời Thái cổ từng có bốn phiến thanh diệp kích xuyên cách đoạn Thái cổ bay tới, nhưng chỉ thấy ba chữ: "sinh", "diệt", "chúng". Hiện tại, hấn đã hiểu bốn chữ truyền ngôn đó có thể là "chúng sinh diệt Thiên"! Hoặc là "Thiên diệt chúng sinh"!

Giọng Cốt Long trầm hấn xuống: "Sau khi Thiên diệt chúng sinh sẽ dựa vào chúng sinh chi linh mà nuôi bản thân. Hiện tại Lục đạo tan nát, tuy chìm vào vô tận tử tịch nhưng trong chết chóc lại ẩn chứa vô hạn sinh cơ, là linh lực trời cao dùng để nuôi mình. Đồng thời có vô hạn sức mạnh bản nguyên của Thiên phân giải khắp thế giới hủy diệt để hút lấy chúng sinh linh lực về với thiên đạo."

Thần Nam dường như hiểu ra: "Người muốn nó ta lấy Thiên chi lực?"

"Hắc, cũng không coi là lấy trộm, nó vốn thuộc về chúng sinh, chẳng qua tạm gọi là kẻ thâu thiên. Vừa nay ta thoáng thấy thể nội người ẩn chứa uy lực vô cùng, tựa hồ có sức mạnh vô tận, người có thâu thiên không?"

"Vốn là chúng sinh chi lực, thì thâu thiên cái gì, ta chỉ thu lại một chút Sinh Mệnh nguyên tuyền."

Hoàng Nghĩ gật đầu rồi lại lắc đầu: "Như vậy người không thuần túy là kẻ thù thiên, Sinh Mệnh nguyên tuyền là tinh hoa của chúng sinh linh lực nhưng còn lâu mới là toàn bộ. Sức mạnh cực lớn ẩn tại các góc của tử vực. Sức mạnh bản nguyên của Thiên đang luyện hóa hoặc giành lấy, kẻ thù thiên là chúng. Mỗi Thái cổ cự hung thoát khỏi diệt thế đều đóng vai trò thù thiên."

Hoàng Nghĩ dần hưng phấn: "Vô tình đao của người vừa nãy chắc do bất diệt linh lực của chúng sinh ngưng tụ thành, được người cảm ngộ tu luyện ra."

Thần Nam ngạc nhiên nhìn y.

Hoàng Nghĩ nói: "Thần thông xuất hiện trong giai đoạn này, tương lai không bị thiên phạt áp chế, ta thấy vô tình đao uy lực tựa hồ cực đại, chưa biết chừng có thể cắt đứt thiên đạo."

Thần Nam kinh ngạc.

Cốt Long gật đầu: "Có biết Thiên hư nhược nhất lúc nào không? Là hiện tại. Nguyên lực do chúng sinh chết đi để lại, nếu hiện tại được tu giả cảm ngộ thành thần thông, quả là để đối phó với Thiên. Cường giả mạnh nhất sinh ra lúc nào? Nhiều loại thần thông của những cường giả như Ma Chủ được sáng tạo sau đại phá diệt."

Hoàng Nghĩ cũng nói: "Thiên diệt chúng sinh, chúng sinh cũng diệt Thiên, thiên chi đồ đao cực kỳ sắc bén, đồ đao của chúng sinh lại vô hình vô chất, tỏa sáng đến đời sau. Có nghe đến Lượng Thiên xích không? Là loại cấm kị đại thần thông trong lời đồn từ xa xưa, là vô hình chi lực của chúng sinh tịch diệt, bị người ta cảm ngộ ngưng tụ thành thần thông, đánh được cả Thiên."

Thần Nam lặng lẽ lắng nghe họ giảng giải, hồi lâu mới nói: "Vậy để ta kiểm nghiệm uy lực của vô tình đao." Đoạn hai mắt lại bắn ra tử tịch chi quang, hai lưỡi ma đao tái hiện. Bất quá, lần này không lắc lư nữa, vẫn lãnh liệt nhưng cực kỳ ổn định.

Trong ánh mắt trống rỗng của Thần Nam hiện lên thân ảnh của nhóm Hắc Âm đại ma thần, Minh Thần, đoạn tan biến khỏi Thần Phong học

viện, truyền âm lại với hai người: "Đa tạ chỉ điểm, ngày khác sẽ đến cầu giáo."

Vô tình đao tùy tâm không chế, nơi ánh mắt quét qua, hư không tan tành thành hỗn độn, uy lực kinh nhân.

Hắn thu liễm lại, nhanh chóng xuất hiện tại Thần Vực của bọn Pháp Tổ, lần này quyết tới để giết chóc.

Hắn tiến thẳng vào địa vực mấy tổ thần cư trú, song mục trống không, vô tình đao tế xuất, hai đạo u minh chi quang uy nhiếp cửu u, thoáng chốc cắt đứt hư không, chém tan một tòa thần điện.

"Ai?"

Lần này Thần Nam tới để tế đao, ung độ ngũ giới đứng dưới ánh trăng.

"Ha ha..." Hắc Ám đại ma thần ra khỏi thần điện đầu tiên, cười liên hồi: "Tiểu tử ngươi quả nhiên lớn mạng, xem ra Thần gia hiểu ngươi hơn cả, nói ngươi không dễ chết như thế, quả vẫn còn sống." Đoạn lạnh lùng cất giọng: "Tự chui đầu vào lưới, đúng là ngu xuẩn, lần này ngươi chết chắc."

Pháp Tổ cũng bước tới, chỉ vào Thần Nam: "Kẻ đâm vào ngực ta hôm qua hiển nhiên là ngươi. Thần Nam ngươi sống dai thật, nhưng lần này đừng hòng sống sót."

Bọn Hỏa Hệ tổ thần, Phong Hệ tổ thần cũng tiến ra, chỉ không thấy Minh Thần. Bất quá, lực lượng của Tây phương Thần Vực chư thần cũng cực mạnh, có tới tám thiên giai cao thủ, đều là những cường giả bị trấn áp dưới mười tám tầng địa ngục, hiện giờ tụ tập lại một nơi.

"Thần dạy phải có ánh sáng." Hắc Ám đại ma thần ngạo nghễ tiến lên, cười tự phụ, cả thế giới sáng rực lên, vùng không gian này tựa hồ do các thiên giai cao thủ không chế.

Tám thiên giai cao thủ vây chặt Thần Nam, đề phong hắn bỏ chạy, đồng thời mỉm cười trào lộng, gần đây tu vi của họ tăng cao, chỉ cần

hắn không chạy, họ tự tin sẽ tiêu diệt được hắn.

"Thần dạy phải có ánh sáng? Ta nói ngươi phải cụt tay." Thanh âm hắn cực lạnh, tròng mắt trống trơn, tử tịch, phảng phất bao trùm hai vũ trụ hủy diệt, vô tình đao tể xuất, nơi nào ánh mắt quét qua đều bị cách đoạn hóa thành hỗn độn. Hắc Ám đại ma thần cảm giác khí tức rùng mình, "Ma vương hồng" vang lên động trời, định dùng sóng âm chấn nát vô tình đao, đồng thời song thủ liên tục vạch ra, hắc ám cấm chú ma pháp cuồng bạo bổ vào Thần Nam.

Nhưng quái sự xảy ra, vô tình đao cắt đứt tất cả, vô thượng âm ba toàn bộ bị chẻ tan, hắc ám cấm chú ma pháp hóa thành mây khói, hai lưỡi đao chém đứt hai tay Hắc Ám đại ma thần.

"A..."

Tiếng thê thảm vang lên, máu phun như suối, Hắc Ám đại ma thần suýt nữa gục xuống, hoảng hồn nhận ra nơi bị cắt cụt gần như không thể mọc thành tay mới, tận lực mới mọc một nửa.

Vô tình đao chấn nhiếp tất cả, Thần Nam ung dung cắt đứt tay Hắc Ám đại ma thần, quả nhiên đáng sợ.

Cùng lúc, tám thiên giai cao thủ đồng loạt nắm chắc thần khí thành danh tế luyện nhiều năm, đủ cả pháp trượng, chiến mâu, cự kiếm...

Đồng thời, Pháp Tổ ngửa mặt hú vang, âm ba cuộn cuộn vang khắp tầng không.

Thần Nam nhíu mày, đối thủ xin cầu viện.

"Lấy người tể đao." Hắn lạnh lùng lao vào Pháp Tổ.

"Tất cả xông lên, sức mạnh của y tuyệt đối không thể so với tám người chúng ta, bất quá biết một loại cấm kỵ thần thông mà thôi. Tất cả dùng pháp khí chặn ma đao, xem hắn tể khởi được mấy lần."

Đôi mắt Thần Nam như vong chi nguyên, u minh quang mang lấp lóe, vô tình đao cắt qua hư không chém vào Pháp Tổ.

Tất cả cùng động thủ, cầm chú cuồng bạo xuất ra, đồng thời pháp trượng, chiến mâu, cự kiếm cũng ngăn ma đao. Hai thanh ma đao hóa hư không thành hỗn độn, mở ra không gian thông đạo, ánh lên hỗn độn chi quang mênh mang, hút hết cầm chú vào đó, đoạn vô tình đao lại xé toang hỗn độn, chém vào Pháp Tổ.

"Choang."

Thần thánh pháp trượng Pháp Tổ gọi tới bị hai cây ma đao chém đứt, hai lưỡi đao xuyên qua ngực y, máu phun như suối.

Pháp Tổ kinh hãi gào lên, phát giác vết thương cực khó phục nguyên, vận toàn lực chỉ ngăn được máu chảy.

"Hắc Ám đại ma thần, Pháp Tổ, chúng ta đến đây."

Quả là cừu nhân theo nhau tới.

Ba trong Thái Cổ Lục Tà tới, gồm Tuyệt Tình tổ thần, Phá Diệt tổ thần, Hỗn Thiên tổ thần.

"Tiểu tử ngươi chưa chết thì hôm nay chịu chết đi."

Thần Nam không nói gì, hai mắt lạnh tanh, quét về Tuyệt Tình tổ thần đang khoa trương, vô tình ma đao xé tan hai phiến hỗn độn, chém tan song chưởng y đẩy ra, đồng thời phá toái sức mạnh y phun ra, hào quang lóe sáng, một chiếc đầu bị chặt đứt.

"A... sao lại thế này?" Tuyệt Tình tổ thần kinh hoàng gầm lên, đưa cả hai tay cầm đầu ấn vào cổ, huyết thủy nhuộm đỏ mặt đất.

Thần thông uy hiếp tất cả, vô tình đao thái quá kinh nhân, không gì ngăn đỡ nổi, có lẽ đúng như Cốt Long nói, có thể cắt được thiên đạo!

Hiện trường tu có nhiều thiên giai cao thủ nhưng nhất thời đều kinh hãi, không ai dám xông lên.

"Hừ." Một tiếng hừ lạnh từ trên hư không vô tận truyền xuống lạnh lẽo: "Chẳng qua là một loại thần thông, trước mặt sức mạnh tuyệt đối, tất cả đều là hư ảo, chiến lực của các ngươi không kém hơn

hắn."

Thanh âm lạnh lẽo xuất phát từ Nguyệt lượng cách đại lục hắc ám hơn trăm dặm.

Chỉ thấy trên Nguyệt lượng có một ma ảnh khổng lồ đứng dậy, vờ một chưởng xuống, một đạo u minh chi quang đáng sợ vô cùng lao vút xuống, bổ vào Thần Nam.

Thần Nam lạnh tanh, hai mắt trống rỗng, mục quang quét về Nguyệt lượng, vô tình đao nghịch không bay lên, không ngừng va chạm với u minh ma quang, liên tục vang lên tiếng sấm động, ánh sáng hỗn độn lấp lóe, hư không liên tục vỡ tan, bị ma đao hóa thành một vùng hỗn độn.

"Tên nghiệt chướng khi sư diệt tổ, ta biết ngươi không chết." Trên Nguyệt lượng truyền lại giọng nói lạnh lùng.

Thần Nam vẫn trơ trơ, ánh mắt càng trống rỗng hơn, tốc độ của vô tình đao càng nhanh, sau cũng hất ma quang đi, nghịch không bay lên, chém vào Nguyệt lượng. Cùng lúc, trong các quang minh thế giới, không ít thiên giai cao thủ kinh hãi quan sát tình cảnh, thấy vô tình đao mở ra vùng hào quang xé tan hỗn độn, bay lên Nguyệt lượng, tựa hồ muốn chẻ đôi vàng minh nguyệt.

Chương 441

Thiên giai thánh huyết nhuộm đỏ thình không

Hai lưỡi ma đao cắt qua hư không, chấn nhiếp đặc cường địch lạnh mình.

Vô tình đao phi hành càng lúc càng nhanh, vạch ngang tầng không lao vào Nguyệt lượng, mở ra một hỗn độn quang đạo, tỏa sáng rực rỡ tại hắc ám đại lục.

Đương nhiên, ma đao bản thân tịnh không sáng chói mà ngược lại u quang lưu chuyển, phủ đầy minh ma chi khí, càng nổi bật hơn trong làn sáng rực rỡ.

"Giết."

"Giết hấn."

Hắc Ám đại ma thần, Pháp Tổ, Tuyệt Tình tổ thần sau cùng cũng nói lại tàn thể, gầm lên vang vang, các thiên giai cao thủ khác cùng lao tới. Họ thấy vô tình đao đáng sợ đã chém vào vàng minh nguyệt trên không nên dũng khí tăng hẳn.

"Soạt."

Hào quang lóe sáng, thoáng chốc Thần Nam đã nhảy lên hư không bám theo vô tình đao như mộng ảo không hoa, để lại tàn ảnh dưới mặt đất. Mấy đạo sức mạnh thiên giai đánh tới hình thành một vùng xoáy năng lượng, các dòng sức mạnh kết hợp lại, tạo thành một vùng hỗn độn, hút cơn bão năng lượng vào.

Bọn Hắc Ám đại ma thần, Pháp Tổ, Hòa Hệ tổ thần, Tuyệt Tình đạo tổ, Phá Diệt đạo tổ gồm mười một thiên giai cao thủ đằng không đuổi theo Thần Nam lao về phía Nguyệt lượng.

Họ cùng phát ra thiên giai khí tức tràn khắp thiên địa, trên đại lục hắc ám, mọi quang minh thế giới, ai cũng cảm giác được trận thiên giai chi chiến. Từng đạo thần thức dao động hùng hồn từ các Huyền giới

phát ra xạ vào chân trời hắc ám để quan chiến.

"A!"

Một tiếng thét thảm thiết vang lên, một lưỡi vô tình ma đao đột nhiên nghịch chuyển, cắm vào đầu Hỏa Hệ tổ thần, chém xả vào giữa hai chân, huyết thủy nhiễm tầng không.

Đồng thời từ trên Nguyệt lượng vang lên tiếng choang choảng chói tai, cây vô tình đao còn lại và ma ảnh quán lấy nhau, bùng lên từng phiến u minh chi quang kinh nhân, hủy diệt khí tức lan tràn.

Tiếng gào thê thảm của Hỏa Hệ tổ thần được hơn trăm đạo thiên giai thần niệm thám sát rõ ràng, khiến một thiên giai cao thủ đau đớn như vậy, đủ thấy hủy diệt chi lực của đòn tấn công vừa rồi vô cùng đáng sợ.

Hỏa Hệ tổ thần bị chẻ thành hai nửa, ngọn vô tình đao chẻ luôn cả hồn phách làm đôi, cũng vì nguyên nhân này mà lúc trước bọn Pháp Tổ, Hắc Ám đại ma thần cực kỳ chật vật mới hồi phục được nhục thể.

Hỏa Hệ tổ thần gãy giữa, định chấp lại thân thể nhưng vô tình đao quay ngoắt lại chén tới, hai nửa thân thể trở thành bốn khúc.

"A..." Hỏa Hệ tổ thần gào lên thảm thiết khiến ai nấy lạnh gáy, huyết thủy phun trào, linh hồn run rẩy.

"Chặn hẳn lại."

"Ngăn lại."

"Giết hẳn đi."

"Chém."

Các thiên giai cao thủ phía sau nhanh chóng xông lên, dùng toàn lực phát động công kích, các loại cấm kỵ ma pháp và thiên giai năng lượng tung hoành trên không, quyết ngăn chặn vô tình đao để Hỏa Hệ tổ thần tranh thủ thời gian khôi phục thân thể.

Nhưng Thần Nam không cho họ cơ hội.

Trên Nguyệt lượng, ma đao đẩy lùi ma ảnh, đột nhiên chúc đầu xuống, nó do mục quang của Thần Nam hóa thành nên thoáng chốc đã quay về.

Nó vạch thành quỹ tích ưu mỹ nhưng lạnh lùng cực độ, xông thẳng vào giữa các mảnh vỡ linh hồn của Hỏa Hệ tổ thần, quay tít như ánh sáng tử vong, linh hồn và nhục thể của tổ thần bị quay nát tan.

Các thiên giai cao thủ phía sau, Hắc Âm đại ma thần, Pháp Tổ phần nộ gầm lên định ngăn lại nhưng bị một lưỡi vô tình đao ngăn trở, hủy diệt chi đao hóa thành một dải phiến u minh chi quang, dẹt lên một màn đao ảnh ngăn chặn các thiên giai cao thủ.

Màn đao khổng lồ chen kín phạm vi ngàn trượng, phẳng chát cách đoạn hư không thành hai phần, bùng lên hủy diệt khí tức đáng sợ.

Bọn Hắc Âm đại ma thần lạnh người, đối diện với cấm kỵ thần thông, ai cũng sinh lòng sợ hãi, ngay cả các cao thủ quan chiến trong các quang minh thế giới cũng kinh nghi bất định, cảm giác được chỗ đáng sợ của vô tình đao.

"Hỏa Tổ!"

"Hỏa Thần!"

"Già Lam Ti!"

"Không!"

Dù mấy vị thiên giai cao thủ của Tây phương phần nộ gào hét nhưng không ai ngăn nổi ma đao, vô tình đao chẻ tan Hỏa Hệ tổ thần, linh hồn hóa thành điểm điểm hào quang.

Sau cùng, ma đao chém xuống mãnh liệt khiến sức mạnh bản nguyên của linh hồn tiêu tan, Hỏa Hệ tổ thần tịch diệt.

Trước mặt Hắc Âm đại ma thần, Pháp Tổ, Thủy Hệ tổ thần... Thần Nam vẫn khiến Hỏa Hệ tổ thần triệt về châu trời.

Điểm điểm huyết hoa rải trên không, tựa hồ thuật lại nỗi bi phần vô tận của Hỏa Tổ, xuyên suốt vũ trụ hồng hoang thì sao, tránh được thiên địa đại kiếp thì thế nào, cũng chỉ còn là linh thức tịch diệt.

Từ đầu đến cuối, Thần Nam không nói tiếng nào, lãnh tĩnh, trầm tịch như sát thần!

Màn đao quang cách đoạn thanh không đáng sợ sau cũng cũng tiêu tan.

Các thiên giai cao thủ nhìn nhau, tỏ vẻ khiếp sợ, không ai dám xông lên nữa, hoàn toàn bị vô tình đao chấn nhiếp.

Nhưng sau cùng tất cả gầm lên lao bổ tới, rút lui cũng vô dụng, đã khai chiến ắt không thể tay trắng quay về, nhất định phải có kết quả.

Hai lưỡi ma đao vô tình quay tít, di động theo mục quang của Thần Nam, đôi mắt trống rỗng tựa hồ đã diệt hết cảm tình, nơi nào quét qua là không gian sụp đổ, chém tan mọi trở ngại, cả hư không cũng không ngoại lệ.

Hai cây ma đao hóa thành một bức màn không thể phá trước mặt hấn, các thiên giai cao thủ không tài nào lay động mảy may, pháp trượng, thiên kiếm của họ đều bị màn đao chấn thành những vết nứt ly ti.

Trên Nguyệt lượng im ắng lại xạ ra một đạo u minh chi quang, là một nhân ảnh. Toàn thân người này hóa thành một lưỡi thần kiếm, trực tiếp đập vào màn đao rợp trời.

"Àm."

Hào quang chói lọi tỏa ra, dao động khủng khiếp lan tràn ra thập phương, thiên giai cao thủ trong các quang minh thế giới lại chấn động, cảm ứng được hủy diệt khí tức hùng hậu.

Màn đao của Thần Nam tiêu tan, hai cây vô tình đao lững lờ trước mặt hấn, chú thị vào thần kiếm khổng lồ, đôi hốc mắt trống rỗng, tử tịch, lạnh lùng cất tiếng: "Thần gia... Thần gia... các người định làm

gì?"

"Lấy tính mệnh người, hoàn thiện Viễn tổ chi hồn!"

Thần kiếm bổ xuống.

"Choang."

Hai lưỡi ma đao bay lên, vô tận hủy diệt khí tức càng ngày càng dày, u minh chi quang âm u che kín ba vầng minh nguyệt. Ma vân ngút trời, hắc ám vô tận nuốt cả tinh không, Thần Nam như hắc ám ma vương giá lâm, phát ra vô tận ma khí, cuốn khắp đại lục hắc ám. Mọi quang minh thế giới bên dưới cơ hồ ảm đạm hẳn.

Trong bóng tối vô tận, bọn Pháp Tổ đều lùi lại, tụ tập quan chiến trận đấu trong hắc ám.

Tử vong khí tức dao động với khí thế bài sơn đảo hải, tiếng oanh kích chói tai vang lên miên miên bất tuyệt, hai lưỡi vô tình đao chém tan mọi ngăn trở, cây thần kiếm sau trăm ngàn lần va chạm dần nét toác rồi vỡ tan.

"Thí tổ!"

Tất cả đều lạnh mình.

Thần kiếm vỡ vụn ảo hóa thành thân ảnh Thần lão đại, lão tụ tập lại, lạnh lùng nói: "Ngày ta xuất quan là lúc người hồn phi phách tán."

"Nhưng ta không cho người cơ hội đó." Thần Nam vẫn cất lên giọng nói lạnh tanh: "Ta không phải lần đầu thí tổ, hóa thân này của người vĩnh viễn tiêu vong."

"Giết." Vô tình đao hủy diệt mọi chướng ngại, hồn ảnh bị cắt đứt rồi hủy diệt.

Thần lão đại tỏ vẻ không dám tin, tàn ảnh mờ dần, âm phong thổi qua, thân thể và linh hồn bị hủy diệt tiêu tan.

Mười thiên giai cao thủ quan chiến sôi lên, trong lòng hoảng sợ, loại

cắm kỵ đại thần thông vô tình đao quá đáng sợ.

Thần niệm từ các quang minh thế giới cũng phát ra dao động cực mạnh, sát khí của Thần Nam đã chấn động mọi thiên giai cao thủ, ma vân che kín nơi nơi từ từ thu lại, nhập vào thể nội hấn.

"Ta không diệt tổ tiên nhưng sẽ triệt để phế hết các người." Hấn nhìn lên Nguyệt lượng, lẩm bẫm. Ân ước, hấn có cảm giác các vị tổ phụ chết đi là sa vào một chiếc bẫy khổng lồ, mùi vị âm mưu hiện lên, bát hồn của Thần gia coi như chết uổng phí.

"Giết, dùng máu mở ra Thông thiên chi lộ."

Tựa hồ hấn muốn dùng sát lục cắt đứt mọi liên hệ với thế giới này, cắt đứt mọi tình cảm trong lòng.

Vô tình đao xoay tròn, vạch ra quỹ tích ưu mỹ, cắm vào yết hầu Pháp Tổ, cắt đứt luôn, chiếc đầu lặn ra, rải tung tóe một dây huyết hoa âm u, sát khí tràn lan.

Thần Nam cầm lấy chiếc đầu, nắm chân tóc Pháp Tổ, tung chân đá văng thân thể định cướp lại chiếc đầu và tàn hồn.

"Chém." Hấn găm lên khe khế, lại một chiếc đầu nữa văng ra.

Băng lam thần trượng của Thủy Hệ tổ thần vỡ tan, đầu văng lên không, huyết quang của thiên giai cao thủ tỏa sáng chói lọi cả vùng trời.

"Đại dương trải ra, tuyệt vọng thủy vực!"

Thủy Hệ tổ thần sợ Thần Nam cầm cố đầu mình, tàn hồn trong đầu vội ngâm xướng chung cực thủy hệ chú ngữ, đồng thời phá toái hư không, liên tục thoái lui.

Nước biển ào ào đột ngột xuất hiện trên trời, hóa thành tuyệt vọng thủy trạch vô biên, hút Thần Nam vào.

"Nổ."

Tiếng gầm vang vọng, mái tóc Thần Nam dựng ngược, nước biển văng tứ tung, rải xuống đại lục hắc ám vô tận.

Hắn lưu lại tàn ảnh, bước tới tóm lấy đầu Thủy Hệ tổ thần, dùng sức mạnh tử vong cấm cố.

Lúc này hắn đã nhiễm điểm điểm huyết tích, tay cầm đầu hai thiên giai cao thủ, đôi tròng mắt vô cùng trống rỗng, từng bước tiến tới, chủ động tiến vào vòng vây của bọn Hắc Ám đại ma thần, Tuyệt Tình tổ thần.

Các thiên giai cao thủ tham chiến đều hoảng sợ, không ngại hắn chiến lực cao cường, bởi một mình không thể so với hợp lực của mười mấy thiên giai cao thủ mà sợ lỡ vô tình đao sắc bén. Ma đao chém được cả hồn phách, chấn tan được linh thức, loại hung khí do diệt tuyệt chi lực ngưng tụ thành này còn gì đáng sợ sợ?

Đồng thời vô tình đao cũng khiến thiên giai cao thủ trong các quang minh thế giới kinh hãi cùng cực.

Ma đao lại vung lên.

Tùy theo ánh mắt Thần Nam mà hành động.

Hai đạo vô tình chi đao chém tan tất cả.

Phong Hệ tổ thần phát ra phong nhận khổng lồ, dấy lên nguyên tố dao động ngút trời như có một trận mưa sao băng đổ vào Thần Nam.

Dao động hùng hồn và hào quang chói lòa không chỉ kinh động tu giả trong các quang minh thế giới, ngay cả bách tính tầm thường cũng nhìn thấy, vô số người hô lên kinh hãi, quan sát kỳ cảnh trên không.

Thần Nam vẫn bất động, mặc kệ hào quang sáng chói ập tới, chỉ nghênh tiếp hai đạo u minh chi quang, vô tình đao chém tan trận mưa ánh sáng, sau cùng chặt đứt eo Phong Hệ tổ thần ngay trên không.

Thiên giai thánh huyết rải khắp không trung, một chiếc đầu lại bị Thần Nam chop lấy, toàn thân hắn nhuộm máu như xông vào tu la địa ngục.

Hắn lưu lại đạo đạo tàn ảnh, tránh khỏi đòn công kích của các cao thủ khác, vô tình ma đao nhắm thẳng vào Tuyệt Tình tổ thần.

Một đạo hào quang sáng chói từ đại lục hắc ám bay lên cao, liên tục va chạm với vô tình đao, tiếng choang choảng vang lên không ngớt nhưng không hề có dấu hiệu vị chấn vỡ.

Ba đại từ sáng rực thoáng ầm thoáng ầm trong hào quang: Lượng Thiên xích.

Đôi mắt trống rỗng của Thần Nam lóe sáng, đó không phải là cấm kỵ thần thông mà Cốt Long nói tới sao? Cấm kỵ chi xích do tuyệt diệt chúng sinh chi lực được cường giả cảm ngộ ngưng tụ thành này do ai tế luyện ra? Vừa nghe nói đến không lâu, ai ngờ xuất thế sớm như vậy.

Chương 442

Siêu cấp lão quái vật

Mái tóc Thần Nam dựng lên, toàn thân nhuộm huyết tích, diệt gọn Hỏa Hệ tổ thần, Pháp Tổ cùng Thủy Hệ tổ thần, như tu la khát máu khổng chế vô tình đao kịch liệt va chạm với Lượng Thiên xích.

Trên không trung truyền lại từng trận dao động năng lượng, đồng thời có những đóa lưu quang rực rỡ phát ra.

Lượng Thiên xích được coi là cấm kị chi xích có thể đánh tan trời, không ngờ lại xuất hiện đúng lúc này.

Nó dài mười trượng, toàn thân lấp lánh như ngọc, uyển chuyển như điêu khắc từ dương chi mỹ ngọc, nhưng không phải được chế tạo từ vật chất gì mà do tuyệt diệt chúng sinh sinh ra linh lực ngưng tụ thành.

Cấm kị chi xích trắng muốt, sáng rực như cầu vồng, giữa nền trời hắc ám lại càng chói lọi.

Vô tình đao lấp lánh u minh chi quang, tưởng phản hoàn toàn với Lượng Thiên xích rực rỡ ánh sáng thần thánh.

Nhưng cả hai đều có uy lực cao tuyệt, hai lưỡi ma đao vô địch liên tục va chạm kịch liệt với Lượng Thiên xích nhưng không hề tạo thành mảy may tổn hại cho bảo xích, cả thân xích không hề có vết nứt.

Là ai ngưng tụ thành Lượng Thiên xích?

Đôi mắt trống rỗng của Thần Nam xạ ra hai dải hào quang xé tan hư không hướng xuống mấy chục quang minh không gian bên dưới nhưng không phát hiện tung tích.

Giao phong tạm dừng, Lượng Thiên xích đứng yên trên không chỉ vào Thần Nam, không hề công kích.

"Là ai lén lút như vậy, ra đi." Thần Nam quát lên nhưng không ai đáp.

Lượng Thiên xích thân quang lưu chuyển, yên lặng nổi trên không như một kẻ bàng quan. Nhưng lại bảo hộ cho bọn Hắc Ám đại ma thần, Thổ Hệ tổ thần ở phía sau.

Còn ba người Tuyệt Tình tổ thần, Phá Diệt tổ thần, Hỗn Thiên tổ thần lại không được bảo xích bảo vệ, hiển nhiên chủ nhân Lượng Thiên xích có liên quan với các Tây phương thần linh.

"Hừ."

Thần Nam hừ lạnh, kẻ này chắc chắn có lai lịch, tựa hồ là kinh địch của hắn, nên giơ cao hai chiếc đầu trong tay, trong mắt chỉ là một màn tử tịch, mục quang và vô tình đao là một.

Thoáng chốc hắn chấn nát tàn hồn của Pháp Tổ và Thủy Hệ tổ thần, rõ ràng đang gây hấn và thị uy. Mục tiêu là chủ nhân Lượng Thiên xích.

"A..." Tàn hồn trong thân thể Pháp Tổ ở ngoài xa thống khổ kêu lên: "Thần Nam, người... a..."

Vô tình đao lại xuất ra, Pháp Tổ là địch thủ nhiều năm, chút tàn hồn sau cùng đã tan, cùng với Thủy Hệ tổ thần đều hồn phi phách tán.

Lượng Thiên xích phát ra khí thế vô cùng đáng sợ, khí tức hùng hồn quét qua thiên địa, đại lục hắc ám xuất hiện dao động ngút trời như sóng thần trào lên.

Chủ nhân của nó chắc chắn là nhân vật cấp lão tổ của Tây phương thần linh. Thần Nam muốn biết thật ra là ai nhưng không lần ra manh mối, không ngờ Tây phương Thiên giới có có người mạnh đến mức này.

Nhưng chủ nhân Lượng Thiên xích không hành động lỗ mãng, dần bình tĩnh lại.

Trong một sát na, Thần Nam nghĩ tới một khả năng, lúc Lục đạo chưa hủy diệt, cường giả mạnh nhất không hẳn ở Thiên giới. Nhân gian giới cũng có siêu tuyệt cao thủ, như Tây thổ Đồ Đằng bị người ta ám toán. Đó là một thiên giai cao thủ thực lực cực mạnh, có quan

hệ với thủ mộ lão nhân, là những "lão bất tử".

Tây thổ Đồ Đằng từng bị ám toán, ngũ vùi suốt vô vàn năm tháng, nội thiên địa bị người ta luyện chế thành một trong mười tám tầng địa ngục.

Ý nghĩ này xuất hiện trong óc Thần Nam, Lượng Thiên xích chủ nhân có thể là một Tây thổ lão tổ cùng cấp với Tây thổ Đồ Đằng, chưa biết chừng là kẻ hãm hại y.

Hiện tại hắn đã tiến vào sát lục chi cảnh kỳ diệu, ấn ước cảm giác được rằng không cần thông qua Luân hồi môn cũng bước lên được Thông thiên chi lộ. Tại thời đại trước đại phá diệt, tựa hồ có phương pháp trực tiếp, không hiểu vì sao, từ lúc nắm được cấm kị thần thông, hắn có cảm giác rằng có thể giết chóc lên thẳng thiên đạo. Lẽ nào là lời nhắn nhủ từ linh hồn chi lực của chúng sinh tịch diệt?

"Dùng máu xây đường lên Thông thiên chi lộ!" Tâm ý đã quyết, không ai ngăn được, kể cả Lượng Thiên xích chủ nhân. Nhưng không có nghĩa hắn lỗ mãng hành sự, hướng ánh mắt sang Tuyệt Tình tổ thần, Phá Diệt tổ thần, Hỗn Thiên tổ thần.

Sát ý vô hạn. Là những cường giả trong Thái Cổ Lục Tà, làm gì có chuyện họ không cảm nhận được sát khí lãnh liệt?

"Tình tang tình tang."

Cùng lúc tiếng đàn đột ngột vang lên, thanh âm uyển chuyển du dương, vô cùng ngọt ngào.

Thần Nam cười lạnh: "Xem ra hôm nay rất nhiều người chú tâm đến đây, ai cũng muốn nhúng tay."

Sự thật quả vậy, trong quang minh thế giới, nhiều thiên giai cao thủ đang quan sát chặt chẽ trận thiên giai đại chiến trên không, gần trăm đạo thân niệm phong tỏa nơi này.

Ngoài xa có không ít thiên giai cao thủ bay lên, trong đó có một thái y nữ tử, thân thể quyến rũ, tư dung diễm quan thiên hạ, tư thái diên đảo chúng sinh, chính thị Nam Cung Tiên Nhi trong lục tà. Nhưng

nàng ta không gia nhập đại chiến, dù sao cũng có giao tình với Thần Nam.

Tiếng đàn du dương chợt biến thành sát khí xung thiên, phát ra những tiếng choang choảng, lúc hai cây ma đao của Thần Nam chém vào Tuyệt Tình tổ thần, từ nơi phát ra tiếng đàn ngập sát khí vang lên tiếng hú chói tai, một đạo phong mang xung thiên bay tới, là một đạo "âm phù" thực chất hóa, khuấy lên một vùng xoáy năng lượng sáng chói, thay đổi quỹ tích chuyển động của vô tình đao.

Lại hai tiếng "tang, tang" vang lên, hai đạo hào quang ngàn trượng xẹt vào Thần Nam, chiếu sáng thình không tăm tối. Tựa hồ trong thoáng chốc, mặt đất hôn ám sáng hẳn lên.

Hai tiếng đàn hóa thành hai quang nhận khổng lồ gạt hai thanh đao xé không gian xuống.

Tròng mắt Thần Nam trống rỗng, vận chuyển vô tình đao xung thiên bay lên, chém vào hai quang nhận, nhưng hai dải hào quang này không tiếp xúc với ma đao mà dấy lên hai dòng xoáy năng lượng trên không, dẫn vô tình đao cải biến phương hướng, rồi tiếp tục xẹt vào Thần Nam.

"Hừ."

Thần Nam hừ lạnh, vô tình đao quay ngược lại, đi sau mà đến trước, không chịu lực kéo của quang nhận, chém vào chúng rồi chấn tan.

Sát phạt chi âm bao hàm trong tiếng đàn càng kịch liệt, thoáng chốc có tới mấy chục đạo hào quang ngàn trượng bay tới, bổ vào Thần Nam.

Đồng thời tiếng hú chói tai lại có năng lực tà dị chấn nhiếp tâm thần, khắp trời toàn là quang nhận. Bất quá, vô tình đao phá tan tất cả, mọi quang nhận đều bị cắt đứt.

Ngoài xa, hào quang rực rỡ ngút trời, một cỗ cỗ cầm khổng lồ bay lên, quán quít hào quang. Nó dài ngàn trượng, như một dãy núi liên miên.

Dàn có sáu dây, mỗi dây như một dòng sông miên miên bất tuyệt đang sôi réo.

Kinh ngạc nhất là mỗi sợi dây chính thị một con Thiên Long.

Thiên Long vốn khó gặp, cố cầm lại dùng tới sáu con làm dây, quả là kinh thế hãi tục.

Một thân ảnh khô gầy, không nhìn rõ dung mạo, chìm trong màn hắc vụ âm u đứng trên thông thiên cổ cầm. Ngón tay khô gầy khẽ gảy lại xạ ra từng dải hào quang bùng vào dây đàn Thiên Long. Đao nhận cũng được xuất ra.

Sau cùng xuất hiện một màn đao, mỗi quang nhận dài trăm ngàn trượng, cùng hợp lại với nhau, tầng tầng không bị đao quang che kín, Thần Nam cũng vậy.

Tuyệt Tình tổ thần, Phá Diệt tổ thần, Hỗn Thiên tổ thần kinh nhìn lên, thần tình dần kích động, đao nhọn nhao nhao hô lên.

"Lẽ nào là... sư tôn?"

"Sao có thể là ông ta?"

"Lão bất tử quả nhiên còn sống."

Giọng nói tuy rất nhỏ nhưng vận bị các thiên giai cao thủ lộ mặt hoặc ẩn mình nghe rõ, ai nấy tỏ vẻ kinh ngạc, ba trong Thái Cổ Lục Tà gọi người khô gầy đánh đàn là sư tôn. Vậy...

Sư phụ của lục tà, đúng là siêu cấp lão quái vật.

Cũng có người hiểu đôi chút, sư phụ của Thái Cổ Lục Tà là một cuồng nhân cực kỳ tà dị, hiệu xưng Tà Tôn muốn giết hết thiên hạ, nghe nói lão đã hủy diệt từ vô vàn năm trước, không ngờ sau đại phá diệt, lão lại hiện thế.

Vô tận đao quang, màn đao ngập trời che kín nơi nơi nhưng một cổ dao động hủy diệt bay lên, vô tình đao phá tan tất cả, quét sạch mọi quang nhận dẹp đường cho Thần Nam đi ra.

"Hắc hắc..." Tà Tôn cười lạnh, tựa hồ không ngại vô tình ma đao của Thần Nam, đứng trên cực cầm bay tới.

Thần Nam quát lên lạnh lùng: "Tà Tôn, người tưởng đến đây sẽ cứu được đệ tử sao? Hôm nay ta sẽ khai sát giới trước mặt người." Lời vừa dứt, vô tình đao đã chém về phía Phá Diệt tổ thần, u minh chi quang lóe sáng.

"Tính mệnh chúng thuộc về ta." Tà Tôn hừ lạnh, cùng với một tràng long khiếu, cổ cầm như ngọn núi có một sợi dây bung ra, tựa một dòng sông cuộn cuộn đập vào vô tình đao với tốc độ nhanh hơn quang tốc.

Là một con Thiên Long hiếm thấy.

Tiếng nổ vang rền, dây đàn Thiên Long hát được vô tình đao, chặn đòn tuyệt sát.

Nhưng mục quang Thần Nam chính là vô tình đao, đôi mắt trống rỗng lại nhìn sang Phá Diệt tổ thần, tử vong đao mang tái hiện!

Dây đàn Thiên Long lại ập tới, hai mắt Thần Nam lóe lảnh mang, nhưng hắn chưa kịp hành động, trong hư không vô tận hắc ám, đột nhiên thò ra một thủ chưởng trăm ngàn trượng, chộp lấy dây đàn, giữ cứng lại.

Vô tình đao không còn chướng ngại, chặt đứt đầu Phá Diệt tổ thần, tuy y dùng đại pháp lực đối kháng nhưng ma đao quá bén, căn bản không chống nổi.

Tiếng kêu thê thảm vang khắp không trung, Thần Nam không chế vô tình đao triệt để phá tan linh hồn Phá Diệt tổ thần, linh thức cũng chung số phận khiến y vĩnh viễn tịch diệt.

Thiên Long gầm rú, sợi dây đàn gãy giữa, hát văng cực chưởng vô biên, điên cuồng vũ động trên không. Tà Tôn rống lên phẫn nộ: "Ai ngằm ra tay?" Toàn thân lão phát ra vô tận lệ khí, đồng thời như dã thú hung tàn nhìn Thần Nam: "Người dám động thủ trước mặt ta?"

"Hừ, giết luôn đệ tử của người trước mặt người."

Hơn trăm đạo thần thức cực mạnh của thiên giai cao thủ tụ lại, khoảng không này trở thành tiêu điểm cho người ta nhìn vào.

"Muốn chết." Tà Tôn phẫn nộ.

"Đích xác có người muốn chết." Thần Nam trả đũa.

"Ha ha..." Cự chưởng tan biến vào hư không tối tăm, tiếng cười vọng lại.

"Ra đi." Tà Tôn quát vang.

Thần Nam nhướng mày, thanh âm này khá quen thuộc.

Một đôi chân khổng lồ đột ngột xuất hiện, giẫm lên cổ cầm, một sợi dây đàn bay lên, quấn vào bàn chân.

Đồng thời, ngoài xa vang lên tiếng rủa, một đạo thần quang lao tới.

"Tên rùa đen Vương Bát Đản, cuối cùng người cũng thò mặt ra, ta cảm giác được khí tức của người, chính người đã "chơi" ta năm xưa." Một huyết phát nam tử nhanh chóng lao tới, thượng thân phủ đầy ma văn, hạ thân không có chân mà là một chiếc đuôi rắn dài ba trượng.

Chúng giữa vàng trán đầy ma văn lại có một con mắt, tuy nhắm chặt nhưng phát ra vô tận hủy diệt khí tức. Là Tây thổ Đồ Đằng Thụy Đức Lạp Áo, cao thủ xuất hiện trước cả Thiên giới thần linh, từng bị người ta ám hại, ngủ sâu hôn hôn trầm trầm qua vô tận tuế nguyệt tại địa ngục, suýt nữa mất cả nội thiên địa.

Thụy Đức Lạp Áo xông thẳng đến Lượng Thiên xích nổi trên không.

Thấy y lao tới, lại mắng chửi như vậy, Thần Nam bất giác sửng sốt, không ngờ kẻ ám toán Tây thổ Đồ Đằng tựa hồ là kẻ có Lượng Thiên xích.

"Àm."

Bàn chân bị chấn bật ra nhưng những bộ vị khác của thân thể chưa hiện ra, bàn chân lại đập vào Lượng Thiên xích, tựa hồ muốn trực giúp Tây thổ Đồ Đằng một tay.

Sợi dây đàn Thiên Long đuổi theo, ma đao của Thần Nam chặn lại, tình cảnh này... quả thực phù hợp để khai sát giới.

Chương 443

Lục dục, mở ra Thông thiên chi lộ!

Sự phụ của Thái Cổ Lục Tà, lão quái vật siêu cấp tồn tại từ thời tuyên cổ, cái thể ma uy khiến ai nấy chấn kinh, một cỗ thông thiên cỗ cầm uy dật bát phương, đấu được với cấm kị đại thần thông, bất giác khiến người ta liên tưởng tới lời Thần lão đại, sức mạnh tuyệt đối có thể áp chế tất cả.

Đông phương thần long vốn rất khó thấy, càng không tính đến Thiên Long mà Tà Tôn luyện hóa được sáu con làm dây đàn, quả nhiên bản lãnh thông thiên triệt địa.

Vô tình đao và dây đàn Thiên Long kịch liệt giao phong, hào quang rực rỡ chiếu lên mây cao khiến vùng đất hắc ám lóe lên từng đạo lưu quang, phẳng phát quang minh sắp chiếu rọi hủy diệt thế giới này.

Cạnh đó, Tây thổ Đồ Đằng và Lượng Thiên xích đang đại chiến. Hiện giờ hủy diệt chi nhãn trên trán y đã khác xưa, lúc trước chỉ phóng được một đạo hoàng kim quang, miễn cưỡng cũng phóng ra được mấy đạo tử kim quang và huyết hồng sát quang, nhưng hiện tại liên tục đề cao mười ba tầng, hỗn hợp thần quang khiến uy lực tăng lên nhiều lần, những nơi hủy diệt chi quang đi qua, tất cả tan tành, chống đỡ được Lượng Thiên xích.

Không thẹn là thần chi cổ lão bậc nhất, khôi phục nguyên khí rồi liền tái hiện uy thế năm xưa, sức mạnh hơn hẳn.

Cự cước liên tục phá toái hư không, điên cuồng giẫm lên Lượng Thiên xích, cùng Tây thổ Đồ Đằng tấn công bảo xích.

Bọn Hắc Ám đại ma thần, Thổ Hệ tổ thần, Hỗn Thiên tổ thần vốn tham chiến, giờ thành quan chiến, lúc trước họ là cường giả tung hoành thiên địa nhưng hình thế nghịch chuyển, nếu không biết cấm kị thần thông mà chỉ dựa vào chiến lực quyết mất mạng ngay, trừ phi đạt đến cảnh giới như Tà Tôn.

Cùng lúc, chín tiếng long khiếu xung thiên, cả đại lục hắc ám rung

động như có hồng hoang đại yêu ma đang rung lắc mặt đất, trong một quang minh thế giới tràn ra dao động năng lượng.

Thần quang vô tận sáng chói bùng lên, hắc ám thế giới sau đại phá diệt lần đầu tiên sáng như ban ngày, chín tiếng long khiếu vang động thiên địa.

Mặt đất trong quang minh không gian đó nứt toác mấy ngàn dặm, đoạn từng khối đất văng tứ tung, loạn thạch xuyên không, một vật khổng lồ dài tới trăm dặm trời lên.

Đó là một vật sống dài như một dãy núi chân chính. Không thể tưởng tượng nổi.

Trận trận cuồng phong cuộn lên, là Cửu Đầu Thiên Long to lớn không tưởng nổi.

Long dực màu bạc mỗi lần vẩy lên lại phát ra cuồng phong, quét sạch tất cả. Mặt đất nứt toác, đá nát thành bụi, không gì chống nổi. Chín cái đầu rồng cùng gầm lên, nó bay vút lên không trung.

Đó là một vàng thái dương.

Nó quá khổng lồ, lại được thần quang sáng chói bao phủ lên cả hắc ám thế giới được chiếu sáng.

"Cửu Đầu Thiên Long, quả nhiên là tên khốn người." Tây thổ Đồ Đằng tức giận rú lên, mắt đỏ ngầu, con mắt trên trán liên tục xạ ra hào quang hủy diệt, hận không thể lập tức xé xác Cửu Đầu Thiên Long.

"Ha ha... ha ha ha..." Chín cái đầu của Cửu Đầu Thiên Long cùng cười lên điên cuồng như cái thế đại yêu ma vừa đào thoát địa ngục xuất hiện tại nhân thế. Phong thái tà cuồng cực độ.

Lượng Thiên xích hóa thành một đạo thần quang, nhanh chóng phóng đại, dung nhập vào thân thể Cửu Đầu Thiên Long, thanh âm của nó vang lên như thiên lôi: "Tây thổ Đồ Đằng, mệnh người lớn thật, lúc ta ngủ say từng bày kế với mấy lão bằng hữu, ai nấy đều thành dưỡng liệu cho ta trong lúc ngủ, riêng người vẫn sống. Hắc

hắc..."

Tiếng cười tà ác, điên cuồng khiến vẻ tà cuồng của nó lộ ra, vô cùng hãi hùng.

"Tên vô sỉ." Tây thổ Đồ Đằng điên tiết, không ngờ Cửu Đầu Thiên Long lại làm ra việc vô tình vô nghĩa này mà còn lớn giọng rao giảng.

"Hiện tại sức mạnh của ta thiên hạ đệ nhất, đồng thời biết cả cấm kỵ thần thông, ai chặn nổi?" Cửu Đầu Thiên Long hét vang: "Hôm nay ta lấy hết linh hồn các người mở ra Thông thiên chi lộ, đi thâm thiên!"

Tiếng gào vang lên, Thiên Long thân trăm trượng trở thành ngàn trượng lơ lửng trên không, mười tám long nhãn lạnh lùng nhìn tất cả.

Trên Nguyệt lượng, một ma ảnh ẩn hiện, nhưng sau cùng lại tan đi. Thần niệm từ các quang minh thế giới thăm dò đều cần thận lùi lại, ở xa quan sát, cự cước hiển hóa trên không cũng tan đi.

Chỉ có Tây thổ Đồ Đằng, mười mấy vị thiên giai cao thủ bọn Hắc Âm đại ma thần, Thổ Hệ tổ thần, Tuyệt Tình tổ thần không thể tránh xa, cạnh đó Thần Nam đang đối diện với Tà Tôn.

"Hắc, thật vậy sao? Xem ra chúng ta đều muốn đi, ta cũng muốn lấy mấy linh hồn, dùng máu trải ra Thông thiên chi lộ, đi lấy sức mạnh bản nguyên của Thiên đang say ngủ." Tà Tôn đứng trên ma cầm, lạnh lùng nói: "Người không đi thì tốt hơn, thành toàn cho ta để ta lưu lại tính mệnh cho mấy đệ tử. Thân thể người chắc chắn lắm, làm dây đàn cho ta quả là rất tuyệt."

"Người coi ta là cái gì." Cửu Đầu Thiên Long lạnh tanh đáp.

Lưỡng đại cự ma định đối chiến.

Thần Nam xuôi tay đứng yên trên không, cười lạnh nhìn cả hai. Bọn Hắc Âm đại ma thần, Tuyệt Tình tổ thần mặt mày nhợt nhạt, hiện tại đã hiểu Tà Tôn không muốn cứu họ mà định lấy linh hồn dùng vào việc riêng.

Tây thổ Đồ Đằng cũng cười lạnh, lui lại xem tình hình phát triển.

"Hắc hắc.." Tà Tôn cười âm u: "Ma cầm của ta một khi toàn lực phát động cũng coi như quần công, các người cùng lên cả đi, để ta bớt phiền hà, thu một lần là đủ linh hồn."

Khoa trương, cuồng vọng cực độ. Thần Nam nhướng mày nhưng không nói gì, đứng yên trên không.

Ngoài xa thần niệm của các thiên giai cao thủ dao động, không hiểu do hoảng sợ hay hưng phấn trước màn kịch hay sắp khai màn. Trên Nguyệt lượng lại phủ một tầng âm ảnh.

"Để ta thịt người trước." Cửu Đầu Thiên Long đột nhiên hóa thành nhân hình, từ một thành chín kim phát nam tử, lưu lại tàn ảnh rồi lao vào Tà Tôn.

"Tang, tang." Tiếng đàn ngút trời, ma cầm hoành không bay lên, thân thể Tà Tôn phóng đại, nhảy nhót trên sáu dây đàn, đạp chân lên dây đàn Thiên Long dài như dòng sông, phát ra ma âm đáng sợ.

Sáu dây đàn cùng động, vô tận âm phù hóa thành mưa ánh sáng chém vào chín thân ảnh, đồng thời trù lên Thần Nam, Tây thổ Đồ Đằng, bọn Hắc Ám đại ma thần, Tuyệt Tình tổ thần. Trên không đại loạn.

Sau cùng, dây đàn Thiên Long rung lên mãnh liệt, phảng phát hợp lại, sát phạt chi âm của thiên địa đánh tan tất cả, mọi thần niệm thám sát của thiên giai cao thủ bị bức lui xa.

Thân thể bọn Hắc Ám đại ma thần, Thổ Hệ tổ thần, Tuyệt Tình tổ thần dần nứt toác, không chống chịu nổi.

Ma âm vô cùng đáng sợ, cả thiên giai cao thủ cũng không chống nổi.

Sáu dây đàn lại bùng lên, vũ động trên không, chín thân ảnh của Cửu Đầu Thiên Long tụ lại với dây đàn, quả nhiên hóa thành một đạo thiên hà.

Thà quang vô tận sáng rực thiên địa, một dòng thần hà gầm rú, không gì ngăn nổi tràn ra trên không quét sạch tất cả. Cửu Đầu Thiên

Long bị ép phải hợp cữu thân lại cùng đối phó với dòng thần hà.

Gần mười thiên giai cao thủ bọn Hắc Âm đại ma thần, Tuyệt Tình tổ thần gần như tuyệt vọng, chỉ đành hợp lại, dòng ngân hà hung hãn do dây đàn Thiên Long hóa thành đúng là ác mộng của họ, chạm vào liền tan xương nát thịt.

Vô tình đao quay quanh Thần Nam, chấn tan vô tận ngân quang, hấn lạnh lòng quan sát trận chiến.

"Grào..."

Cửu Đầu Thiên Long rống lên, Lượng Thiên xích hóa thành vạn trượng thông thiên cự trụ, cắm thẳng xuống định đánh tan ma cầm, dây đàn hóa thành vô tận ngân hà khiến nó vô cùng phẫn nộ, đã bóc mất một mảng vảy.

"Àm." Lượng Thiên xích và ma cầm va chạm thất mạng nhưng không may mắn tổn hại đến ma cầm, giọng nói băng lãnh của Tà Tôn vang lên trong hắc ám thế giới: "Cho người kiến thức cấm kỵ tuyệt học chân chính. Lục dục xuất hiện, thiên hạ ai dám tranh phong?"

Lão đứng trên ma cầm, thần thái tự phụ khôn tả.

Bọn Hắc Âm đại ma thần, Tuyệt Tình tổ thần rùng mình, thân thể họ đã bị cắt tan nhiều lần, linh hồn trọng thương, nếu còn ma âm lợi hại hơn, tuyệt đối không chịu nổi.

Thần Nam cách đó không xa cười lạnh, vô tình đao chặn trước mặt, chuẩn bị ứng phó.

Cửu Đầu Thiên Long lộ vẻ ngưng trọng.

"Chúng sinh đều có lục dục: kiến dục, thính dục, hương dục, vị dục, xúc dục, ý dục. Hôm nay ta sẽ đoạt lục dục của các người, mỗi dục vọng tan đi sẽ khiến một phần linh hồn tan nát."

Tà Tôn đứng trên ma cầm, tư thế bao trùm thiên hạ, duy ngã độc tôn.

"Kiến dục!"

Tiếng quát trầm trầm vang lên, một sợi dây ma cầm bay vút lên, dây đàn Thiên Long mấy ngàn trượng cuồng loạn vũ động như lôi trụ thông thiên, phát ra hào quang chói lói khắp nơi.

Thoáng chốc, Thần Nam cảm giác hai mắt cực kỳ đau đớn, gần như vỡ tan, nếu không nhờ vô tình đao phá được năng lượng kỳ dị xạ tới, chắc hẳn đã không trông thấy gì nữa.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, bọn Hắc Âm đại ma thần, Tuyệt Tình tổ thần, Thổ Hệ tổ thần đều bị mù. Hào quang sáng chói tắt phụt, bọn họ mất hẳn quang minh, kiến dục tan biến, linh hồn vụn vỡ một phần.

"Sự phụ, người, lão bất tử tạp chủng..." Hỗn Thiên tổ thần phần nộ gầm lên.

Các thiên giai cao thủ ngoài xa hít một hơi khí lạnh, quá đáng sợ, ngay cả những cao thủ quan chiến từ tít tắp cũng suýt nữa mất kiến dục.

"Thính dục!"

Một dây đàn Thiên Long từ ma cầm bay lên, cuồng loạn vũ động trên không, chiếu sáng rực rỡ khắp thập phương.

"Ta không nghe thấy."

"Ta cũng không nghe thấy gì."

Tiếng hét kinh hãi từ các thiên giai cao thủ vang vọng, thính giác vĩnh viễn mất đi, bộ phận linh hồn tương ứng cũng vỡ tan.

Loại cấm kị công pháp này có thể cướp được thị giác và thính giác của thiên giai cao thủ. Chả trách Tà Tôn tung hoành thiên hạ.

Tiếp theo là "hương dục" và "vị dục" khiến khứu giác và vị giác của họ mất đi. Mất hai cảm giác này xem ra có vẻ không hề gì nhưng hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, hai phần linh hồn của thiên giai cao thủ vỡ theo.

Đó là dạng giày vò vô cùng thống khổ, đường đường thiên giai cao thủ, bị người ta đoạt mất các loại năng lực cảm nhận.

"Xúc dục!"

Giọng Tà Tôn lạnh như băng khiến thiên giai cao thủ quan chiến ngoài xa rùng mình, công pháp này quá ác độc.

Cùng lúc Hắc Âm đại ma thần tự nổ tung nửa phần linh hồn rồi chạy khỏi vùng không gian cấm cố, y biết cứ tiếp tục sẽ bị tịch diệt.

Những thiên giai cao thủ như Tuyết Tình tổ thần có kém gì, cũng muốn chạy nhưng đã muộn, hào quang đoạt "xúc dục" chụp xuống khiến mấy thiên giai cao thủ vĩnh viễn mất đi năng lực xúc giác, đứng trên không như hành thi tẩu nhục.

Kiến dục tương ứng thị giác, thính dục tương ứng thính giác, hương dục tương ứng khứu giác, vị dục tương ứng vị giác, xúc dục tương ứng thân thể xúc giác, ý dục tương ứng tinh thần cảm giác!

Hiện tại, lục dục đã bị bác ngũ dục, còn lại mỗi "ý dục!"

"Tang."

Tiếng đàn vang lên, tinh thần cảm giác của bọn Thổ Hệ tổ thần, Hỗn Thiên tổ thần, Tuyết Tình tổ thần bị đoạt hết, rống lên thê thảm, rùng mình thống khổ, sắp bị triệt để hủy diệt!

Cửu Đầu Thiên Long đối diện với Tà Tôn phải đón uy lực chính yếu, thân thể rung bần bật.

Ngoài xa, Thần Nam và Tây thổ Đồ Đằng cũng run lên.

"Àm!" Thần quang sáng chói bùng lên trên không, bọn Thổ Hệ tổ thần, Tuyết Tình tổ thần hoàn toàn tịch diệt, linh hồn chi năng như mặt biển sôi trào tự về ma cầm.

Đồng thời vùng hư không trước mặt Tà Tôn xuất hiện một thông đạo hướng lên trời cao vô tận.

Các thiên giai cao thủ rùng mình hô to: "Thông thiên...chi lộ?"

"Trời ơi..."

"Không thể nào." Thần Nam ngửa mặt gầm vang, dòng thiên giai linh hồn hướng về Tà Tôn liền tụ lại chỗ hấn, một bức đồ án đáng sợ nổi lên trên không.

Vô tận hài cốt xếp thành con đường bạch cốt thông đến không gian xa lạ.

Chương 444

Cổ thiên lộ đồ nát

Trên đời có rất nhiều sự tình con người không sao hiểu nổi.

Một con đường do vô tận hài cốt tạo thành nổi lên trên hư không thông đến không gian xa lạ, đó là Thông thiên chi lộ?

Xa thăm mà hun hút, phẳng phát không có tận đầu, cả phiến không gian không có thanh âm nào, con đường bạch cốt trải về xa trong tĩnh lặng, cơ hồ là tử giới từ tuyên cổ đến nay, hiển lộ vẻ quỷ dị, ghê rợn khiến người ta nảy sinh hàn ý.

Tất cả vượt ngoài tưởng tượng của Thần Nam, hắn vẫn cho rằng, Thông thiên chi lộ phải khác, nơi ở của Thiên sao lại tà dị như vậy? Con đường tử tịch vô tận này tựa hồ không giống như tưởng tượng.

Hắn không lỗ mãng bước lên, bởi không muốn dẫn thân vào nơi không biết dẫn tới đâu.

Lúc hắn ngẩn ra, linh hồn năng lượng hùng hậu bị Tà Tôn dẫn về phía ma cầm, cốt lộ mờ dần, đường hầm không gian dưới ma cầm càng lúc càng rõ.

"Gào.." Tà Tôn rống lên, thân ảnh khô gầy hiện rõ vẻ âm u, ngọn ma cầm có thể đoạt được lục dục của người khác phóng ra hào quang yêu dị, sáu dây đàn Thiên Long bay lượn ngược chiều.

Hiển nhiên Tà Tôn đã nhận ra cốt lộ trước mặt Thần Nam, lại nhìn con đường thần bí trước mặt mình, lão kinh ngạc, Thông thiên chi lộ sao lại xuất hiện hai tình huống? Nguy hiểm đang tràn tới.

Đúng lúc đó, Cửu Đầu Thiên Long hình như tỉnh lại, vừa nãy nó chính diện đối kháng với ma cầm, lục dục cầm âm suýt nữa lấy mất linh hồn y. Lực Thiên xích lóe lên, điên cuồng quét vào con đường trước mặt Tà Tôn. Bị sức mạnh hùng hồn oanh kích, con đường nổi với chân trời vô tận bị xé toang, không gian thông đạo dần tan đi.

"Chết tiệt." Tà Tôn phẫn nộ kêu lên, dù còn hoài nghi đó không phải là Thông thiên chi lộ chân chính nhưng lão vất vả mở ra, giờ bị người ta phá hoại, đương nhiên nổi giận.

Con đường trước ma cầm bị ngăn lại, bạch cốt thông đạo trước mặt Thần Nam lại hiển hiện, linh hồn năng lượng vô tận bị ngăn lại ở đó.

Đột nhiên Tà Tôn lãnh tĩnh lại, mỉm cười hung ác. Cửu Đầu Thiên Long hình như cũng tỉnh ngộ, sao lại ngăn cản Tà Tôn, đó hình như không phải là Thông thiên chi lộ chân chính, nếu đại địch tiến vào, biết đâu chẳng bị vây khốn trong đó.

Hai đại cự đầu tựa hồ hiểu được lợi hại, cùng thu tay lại, lao vào Thần Nam, cả hai có cùng ý nghĩ lấy hấn làm thí nghiệm.

Xem đó có phải Thông thiên chi lộ không.

Lưỡng đại cự đầu ngàm ra tay, đẩy hết thiên giai linh hồn tán lạc trên không vào cốt lộ, con đường trước mặt Thần Nam hoàn toàn hiện rõ.

Đoạn cả hai cùng cười hăng lắc như hai lão hữu nhiều năm, liên thủ ép tới Thần Nam, định đẩy hấn vào trong không gian liên thông với cốt lộ vô tận.

"Hai lão tạp chủng!"

Thấy họ hậu giáp kích, cảm cố phiền không gian đó, Thần Nam phẫn hận cất tiếng mắng.

"Không hổ là Thông thiên chi lộ dùng máu mở ra." Tà Tôn cười lạnh khiến những thiên giai cao thủ quan chiến ngoài xa rùng rờ. Lão âm u cất tiếng: "Hậu sinh khả úy. Hắc hắc, lão hủ đành đứng ngoài, mời các hạ bước lên Thông thiên chi lộ!"

"Gào..." Cửu Đầu Thiên Long phát ra chín tràng long khiếu, thanh âm truyền khắp hắc ám thế giới: "Lên đường đi, hai người bọn ta tiễn người, đi nào."

"Nếu ta không đi thì sao?" Thần Nam lạnh lùng nhìn lưỡng đại cự ma.

"Ha ha... người còn được chọn lựa sao, đừng mơ mộng, chúng ta đưa người." Tà Tôn cười lạnh lùng.

"Tiểu tử người đi mau. Còn nhiều hồng hoang cự ma có không ít kẻ ganh tị, muốn nhân lúc mới kết thúc đại phá diệt thời đại tiến lên Thông thiên chi lộ, may ra lấy được sức mạnh bản nguyên của Thiên."

"Tạp chủng!"

Thần Nam không nói gì thêm, nghe hai cự hung lên giọng, chi bằng lãnh tĩnh xuất thủ. Vô tình đao chém ra, vạch thành một quỹ tích ưu mỹ mà huyền dị giữa thiên địa. Vô tận không gian hóa thành hỗn độn, những nơi đi qua, hư không bị cắt nát.

"Hắc." Cửu Đầu Thiên Long hừ lạnh, Lượng Thiên xích quét ra, chạm vào vô tình đao.

Đồng thời, ma cầm chi âm lại tấu lên nhưng lần công kích này khác hẳn, lục dục cầm âm có thể lấy được linh hồn người ta tập trung hết lên mình Thần Nam. Sáu dây đàn Thiên Long lần lượt bay lên, cuồng loạn vũ động trên không, bắn ra năng lượng vô cùng tà dị, định đoạt hết lục dục của Thần Nam, chấn nát linh hồn hắn.

Trận đại chiến kịch liệt khiến trời đất tung hoành, chúng nhân ngoài xa nhìn vào vùng hư không này chỉ thấy từng làn sóng hỗn độn lan tràn, cơ hồn muốt nuốt chửng cả thế giới. Cây Lượng Thiên xích như ngọn núi, Thái cổ ma cầm như dải ngân hà từ trên trời đổ xuống, quét sạch mọi ngăn cản.

Nơi song phương tranh đấu vô cùng rộng lớn, áp lực vô biên dậy lên khắp thiên địa khiến những cao thủ quan chiến phải lui xa.

Nhìn vùng hào quang hỗn độn quán thông thiên địa, tất cả vội vàng di động.

"Ầm, ầm, ầm."

Sấm sét đổ xuống ầm ầm, những cơn sóng hỗn độn khắp trời, Lượng

Thiên xích và ma cầm rung lên liên tục.

Trận chiến kéo dài một thời thần, sau cùng lưỡng đại Thái cổ cự ma cũng đẩy được Thần Nam vào cốt lộ do vô tận hài cốt tạo thành, u minh chi quang âm u liên tục lóe sáng. Thần Nam bị cốt lộ đưa đến không gian xa lạ.

"Hai lão tạp chủng, hôm nay bức ép ta, ngày sau ta sẽ hoàn trả gấp người." Thần Nam phẫn nộ gầm lên nhưng đành bó tay, lối về đã bị phong tỏa, hấn bị đẩy vào không gian tà dị.

"Ha ha... đợi người quay lại hẵng nói những lời cay độc đó." Cửu Đầu Thiên Long cười vang, vô cùng sảng khoái.

Ngoài xa các thiên giai cao thủ xôn xao, đều vô cùng kinh hãi.

Nét cười trên mặt Tà Tôn dần thu lại, hôm nay làm gì cũng công cốc. Lão tỏ vẻ lạnh lùng dần, đột nhiên xuất thủ với Cửu Đầu Thiên Long.

Lại một trường đại chiến nổ ra...

Nhưng Thần Nam không có cơ hội chứng kiến, cốt lộ phía sau tan biến, lối về bị cắt, chỉ còn cách tiến lên.

Con đường bạch cốt thâm u đưa hấn đến một không gian đáng sợ mà quỷ dị.

Thiên địa hôn ám, không thể coi là quá tăm tối nhưng cũng lấy gì làm sáng sủa, từng đạo minh khí âm u trôi nổi giữa không trung, phía trước trắng xóa, mặt đất toàn là hài cốt, ngập ngụa tử vong khí tức.

Không có thanh âm, sinh khí, tử tịch lan tràn.

Thần Nam phát hiện thần niệm tối đa chỉ thám sát được một dặm, tựa hồ có một sức mạnh khó lòng chống nổi cảm cố phiến không gian này. Hấn định phi hành nhưng thử mấy lần đều thất bại, chỉ bay được hơn trăm thước là cùng.

Sức mạnh của Thời Không bảo tàng tựa hồ tan đi. Không, dò xét cẩn thận, hấn phát giác không phải tan mất mà bị nhược hóa vô hạn.

Không chỉ thế, mọi thần thông cũng thế, thậm chí không phi hành nổi.

Hắn kinh hoàng.

Vì sao lại thế, lẽ nào tu vi của hắn bị phế.

Hắn nội thị cẩn thận, nhận ra thân thể không có vấn đề gì, chỉ có các loại thần không được cường thịnh như trước. Tại sao thế? Hắn vô cùng bất an.

Tất nhiên đây là thế giới xa lạ, thực lực mới là bảo đảm sinh tồn.

Rảo bước trong vô tận hài cốt, hắn định tìm manh mối trong cốt hải.

"Đây là... hài cốt của thiên sứ mười sáu cánh."

Hắn vô cùng kinh hãi, phát hiện được một bộ hài cốt sáng rực kim quang trong đồng bạch cốt.

Thiên sứ mười hai cánh đã là thiên giai sơ cấp cường giả, mười sáu cánh... tuyệt đối là cự phách hồng hoang cao thủ, mà trong cốt hải này, đó chỉ là một bộ xương rất bình thường.

Không gian đáng sợ.

Địa vực cổ quái.

Hắn khẽ vạch vào hài cốt thiên sứ mười sáu cánh, bộ hài cốt vàng rực vô thanh vô tức nát tan. Hắn ngẩn người, thần thông bản thân không phải suy giảm rồi sao, có gì còn uy thế như thế? Nên nhớ đó là hài cốt của thiên giai cao thủ, một tu giả không thể phi hành thoải mái không thể tác động được.

Liên tục quan sát và thí nghiệm trong thế giới này, nửa thời thần sau hắn hiểu được bản chất của vấn đề.

Không phải hắn có vấn đề gì mà tất cả tại không gian này.

Có thể áp chế tất cả.

Thiên giai tu vi của hắn cũng chi phi hành trăm thước, hài cốt của thiên sứ mười sáu cánh cũng khác nào của thiên sứ thông thường. Những cao thủ siêu việt đến đây đều bị áp chế.

Vì sao lại thế, nơi đây là thế nào? Trong lòng hắn đầy nghi vấn.

Nhưng nơi đây tựa hồ... là tu luyện thánh địa. Tất cả đều bị áp chế, nếu ở lại đây tu luyện đột phá, lúc quay lại thế giới hiện thực sẽ đạt đến cảnh giới nào.

Đã biết đây là không gian thế nào, Thần Nam tiến bước trong cốt hải mệnh mang để tìm hiểu, bằng không hắn không thể an lòng.

Sau cùng cũng thấy cảnh vật khác, phía trước có một tấm bia đá cao hai chục trượng đứng sừng sững trong xương trắng, vừa âm u và bất mắt.

Hắn từng bước tiến tới, nhíu mày nhìn tấm bia.

Trên tấm bia cổ lão khắc mấy hàng đại tự nhuộm đầy tuế nguyệt thương tang nhưng hắn không đọc được chữ nào.

Nhưng trong lúc chăm chú quan sát, mấy chữ trên tấm bia chợt phóng ra u minh chi quang, hóa thành một đạo tinh thần lạc ấn tiến vào óc hắn.

Một thân ảnh cao lớn, lẫn trong minh vụ, không hề phát ra dao động năng lượng, đứng lặng trên hư không, phát ra khí tức vô cùng cổ xưa, phảng phất từ thời tuyên cổ, chậm chậm lên tiếng: "Cổ thiên lộ, lui một bước biển rộng trời cao, tiến một bước vực sâu vạn trượng."

Hư ảnh mờ dần, Thần Nam ngẩn ngơ, đúng là Thông thiên chi lộ? Không, là thông thiên cổ lộ, tựa hồ là một thế giới bị quên lãng, một con đường cổ lão bị bỏ quên.

Chương 445

Đào bảo vật, đào được Đại Ma thiên vương

Tiếng gió vù vù, trong vô tận bạch cốt vang lên âm thanh ngắt quãng, hài cốt "lách cách" va nhau, vùng cốt địa tử tịch đượm vẻ hoang lương.

Thần Nam ngẩn ngơ nhìn tám bia đá, đây quả nhiên là cổ thiên lộ đã trầm tịch vô tận tuế nguyệt, tựa hồ lâu đến nỗi bị người đời quên lãng.

Lui một bước biển rộng trời cao, tiến một bước vực sâu vạn trượng.

Mấy hàng chữ kinh hồn buộc hấn phải cẩn trọng, phía trước tám bia hình như không có nguy hiểm, chỉ là một vùng xương trắng mênh mang nhưng hấn không dám khinh thị, cẩn thận cất bước được chừng hai dặm. Một đại hợp cốc tối tăm ngăn cách với vùng đất này.

Không rõ hợp cốc rộng bao nhiêu nhưng không nhìn được tận đầu, hiện tại hấn chỉ thám thính được mấy dặm, không thăm dò ra độ rộng, cũng không biết hợp cốc sâu bao nhiêu, hình như là vực sâu vạn trượng, trập trập âm phong xen lẫn quỷ khiếu từ dưới đó truyền lên không ngớt.

Thế giới này như đường chân trời, càng đi càng rộng, không thể vượt qua.

Thiên giai tu vi cũng chỉ phi hành được trăm thước, nếu cưỡng cầu thăm dò e là sẽ xảy ra chuyện cười, thiên giai cao thủ bị chết vì té, hà huống đại hợp cốc thần bí lại vô cùng đáng sợ, trời mới biết trong đó có ẩn chứa sức mạnh tà dị hay không.

Men theo đại hợp cốc, tiếng cương phong vù vù bên tai, dưới chân là vô tận bạch cốt, Thần Nam không biết đi đã bao lâu mà không đến được điểm kết thúc của vùng đất này.

Tu luyện!

Chỉ có tu luyện mới là con đường đúng đắn.

Không gian này áp chế mọi sức mạnh, chỉ có hữu tu luyện mới có thể tự do phi hành, lúc đó sẽ bay lên trời thám thính tất cả.

Tuy là một địa vực hoang lương nhưng không thiếu thiên địa linh khí, đương nhiên không đến mức linh khí dày đặc. Thần Nam quay lại chỗ tấm bia, coi đó là chỗ trú thân, lặng lẽ đã tọa, bắt đầu khổ tu.

Thả lỏng thân tâm, lặng lẽ tu luyện, thần niệm tự nhiên phát ra, ấn ước hần đạt tới một thần bí lĩnh vực, vùng thiên địa này tựa hồ có một tấm màn năng lượng mờ mờ che phủ thập phương.

Hần toàn lực xung kích cũng chỉ mở được một vết rách nho nhỏ, Thần Nam thoáng lách qua thám sát, trong lúc thoáng quá, hần thấy một vùng đất tối tăm, mấy chục phiến địa vực đang rực sáng.

Kì quái thật, lúc thần niệm ra khỏi phiến không gian, thần thức ngoài đó của hần lại đạt đến thiên giai cảnh giới, tựa hồ khôi phục được thần lực như trước.

Đây là...đại lục hắc ám?

Hần kinh hãi nhưng phải thu thần niệm về ngay. Tiểu không gian bị xé ra đóng lại trong thoáng chớp, không cho hần mảy may thời gian.

Hắng ngẩng đầu nhìn tấm bia đá nhớ lại hai câu: Lui một bước biển rộng trời cao, tiến một bước vực sâu vạn trượng.

Xem ra không phải mấy chữ này cố ý ra vẻ cao thâm, hình như có thể thoát ly phiến không gian này, trở về đại lục hắc ám. Đương nhiên, tiền đề là tu vi phải tăng lên đến mức mở được không gian thông đạo.

Hần tĩnh tâm lại, lặng lẽ tu luyện trong vùng bạch cốt. Nếu... phát huy được thiên giai thần thông trong không gian bị áp chế này thì ở đâu cũng có thể tung hoành.

Trong quá trình khổ tu, hần mấy lần nỗ lực đưa thần niệm về đại lục hắc ám, mỗi lần như thế thần niệm đều khôi phục thiên giai chi lực.

Lần sau cùng hắn tìm được cơ hội vào địa vực của Thần Phong học viện, thấy Long Bảo Bảo và Tiểu Thần Hi, nhìn cả hai an nhiên vô dạng, hắn mời yên tâm, thu thần niệm lại.

Tu luyện trong yên lặng, cô độc là một quá trình cực kỳ khô khan nhưng muốn thành cường giả của cường giả, tất phải học cách chịu đựng vĩnh hằng cô tịch.

Thoáng chốc đã mấy tháng, Thần Nam chỉ xé được một vết cở ngoan tay trong không gian, mỗi ngày đều có một chút thời gian quan sát đại lục hắc ám.

Suốt thời gian này, hắn không chỉ tu luyện, thám sát mà phát hiện trong cốt hải có một khúc xương thủy tinh sáng lấp lánh, gần như trong suốt, khá giống với những hài cốt màu vàng hoặc đã ngọc hóa.

Đặc điểm này khiến hắn chú ý, cầm lên quan sát cẩn thận.

Cầm khúc xương thủy tinh vào tay, ấm áp như ôn ngọc, có một quang điểm nhỏ như hạt gạo di chuyển trong giống xương, tựa hồ là hào quang của bất diệt linh thức.

Đó là phát hiện quan trọng, Thần Nam đẩy thần niệm vào định tiếp xúc nhưng không thể chạm vào quang điểm, thần thức không cách nào lại gần.

Thần Nam nảy ra hứng thú vô cùng, khúc xương thủy tinh tựa hồ chưa hoàn toàn tịch diệt, còn lại một điểm linh thức bất diệt, sẽ có ngày khôi phục.

Từ đó, ngoài tu luyện, mỗi ngày hắn đều dùng thần thức tìm hiểu quang điểm, tuy vô cùng gian nan nhưng coi như rèn luyện thần thức năng lực.

Qua nhiều lần nỗ lực, cuối cùng hắn cũng đến gần sát quang điểm, không hề có dao động tình cảm nhưng lại khiến vô cùng kinh ngạc.

Trong sát na, hắn phảng phất như trông thấy một vùng tinh không rộng lớn, quang điểm tựa hồ là một phiến tinh không!

Một bông hoa một thế giới, một ngọn cỏ là một thiên đường, một hạt cát là một cõi cực lạc... lẽ nào lại như vậy?

Hắn bị lay động, đó tựa hồ là một tinh không chân thật. Tàn linh của một người hóa thành được tinh không rực sáng sao? Đó... là khái niệm gì?

Lúc sinh tiền, đối phương là cao thủ thế nào? E rằng lai lịch không nhỏ, khó lòng tưởng tượng được.

Từ đó, ngày nào hắn cũng quan sát khúc xương thủy tinh, toàn lực tra thám quang điểm, tựa hồ tiếp xúc với một lĩnh vực mới, thấy được quá trình tinh vũ hình thành.

Có lần, hăm tạm thời đưa thần niệm vào trong quang điểm được, thấy tinh không rực sáng đang chậm rãi xoay chuyển, hình thành thiên vũ!

Khúc xương thủy tinh thần bí mịt mịt, không thể đoán được.

Thông qua quan sát, hắn phát giác đó tựa hồ là đầu một nữ tử nên định dùng thần niệm hoàn nguyên hư ảo ảnh tượng của nàng. Trong quang ảnh mờ mờ, hắn muốn nàng trùng hiện nhục thân nhưng dù hao tận toàn thân tinh lực cũng chỉ thấy bóng dáng mờ mờ, căn bản không thể nhìn rõ, tựa hồ trong bóng tối có một cỗ sức mạnh không tưởng nổi ngăn cản.

Chết rồi mà vẫn khiến người ta không thăm dò được, nữ tử quả nhiên đáng sợ.

Lúc đầu hắn còn nỗ lực thăm dò nhưng mãi vẫn bó tay, hắn nổi giận, tìm cách luyện hóa khúc xương thủy tinh thành binh khí.

Nhưng độ cứng rắn của khúc xương thủy tinh hơn hẳn tưởng tượng nhiều. Hắn dễ dàng đánh tan xương cốt của thiên sứ mười sáu cánh nhưng có độc lực lên mức cao nhất cũng không để lại mảy may dấu vết trên khúc xương thủy tinh.

Cứ cố gắng, quả nhiên hắn đạt được tiểu thành, khúc xương thủy tinh tùy theo ý niệm của hắn mà hành động, có thể đánh tan mọi

ngăn trở, không gì không phá được.

Sau ba năm toàn lực tế luyện, hắn có thể phóng đại khúc xương thành một gian phòng, nhỏ nhất bằng móng tay. Thần niệm đến đâu là khúc xương thủy tinh lại như bóng với hình bám theo, cơ hồ bị hắn tế luyện thành một món binh khí. Còn quang điểm bên trong, hắn đành bỏ cuộc, không thể chân chính thâm nhập.

Năm thứ tư, hắn không nén nổi xung động, xé một khe nứt chừng ngón tay, tạm thời nối với đại lục hắc ám, đẩy khúc xương thủy tinh ra.

Nhắm thẳng vào nơi Tà Tôn tu luyện.

Vừa bay lên tầng không đại lục hắc ám, không chỉ thần thức của hắn phục hồi thiên giai cảnh giới, trạng thái của khúc xương cũng biến hóa, trở thành lớn như ngọn núi, khác nào một vì sao từ thiên ngoại tinh không rơi rụng, điên cuồng đập xuống mặt đất.

"A..." Tà Tôn vô cùng phẫn nộ, gầm lên thống khổ khắp thiên địa, tiếng đàn vang vọng, sáu con Thiên Long múa tít trên không.

Khúc xương thủy tinh đập ngang, quật vào ma cầm, bùng lên tiếng đàn chói lói, cơ hồ xé tan thiên địa, bắn ra vô số đạo cấm kị lôi quang, quán thông trời đất.

Trận đại chiến vượt không gian. Thần Nam chỉ chống chịu được một chốc, phải khống chế khúc xương thủy tinh bay về. Hiện tại hắn đã hiểu, có thể quay về đại lục hắc ám nhưng hắn không muốn, biết nhóm Thần Hi bình an, hắn cứ việc tu luyện tại cổ thiên lộ.

Lúc khô lâu bay về, hắn thoáng sinh ra ảo giác, thấy một nữ tử quay lại, nhưng chỉ sau một sát na lại trở về là khúc xương thủy tinh.

Lòng hắn mệt mỏi, chủ nhân khúc xương thủy tinh còn có một điểm tàn linh chưa bị diệt, tựa hồ còn một tia hi vọng quay lại thế gian, lúc sinh tiền nàng ta chấ chấn mạnh mẽ không tưởng tượng được, nếu khôi phục linh trí, phát giác xương đầu bị người ta tế luyện thành binh khí, chắc phát cuồng mất.

Trên khúc xương thủy tinh có hào quang mờ mờ lưu chuyển, hốc mắt sâu thẳm, phẳng phất có linh tính. Thần Nam mấy lần định quăng đi những rồi lại nghiêng răng tế luyện, việc của tương lai sau này hăng tít.

Hắn cùng vào trong cốt hải đào bảo vật. Đối kháng được ma cầm của Tà Tôn ắt thuộc hàng cấm kị bảo vật, đã phát hiện khúc xương thủy tinh thần dị thể này, chưa biết chừng còn thu hoạch khác nữa.

Dưới áp lực của khúc xương thủy tinh, vô tận hài cốt hóa thành bột, quả nhiên hắn đào được một hài cốt cực kỳ đặc thù, thậm chí tà dị hơn khúc xương thủy tinh.

Bộ hài cốt này hoàn chỉnh, đứng sừng sững dưới đất nhưng bị hài cốt khác phủ lên nên không hiển lộ. Bộ hài cốt cao lớn, khiến người ta không tương tượng nổi lúc sinh tiền anh vĩ thể nào mà chỉ còn nắm xương cũng phát ra tư thái điên cuồng.

Đương nhiên, màu sắc của nó đặc biệt hơn cả, đen nhánh và sáng lấp lánh, đặc dị như hắc kim, cực kỳ bắt mắt trong cốt hải. Quả xứng danh ma cốt.

Hơn nữa khúc xương thủy tinh không thể đập vỡ nó, tuyệt đối là bảo cốt, nếu tế luyện thành công, chắc có thể đấu được với Lượng Thiên xích của Cửu Đầu Thiên Long.

Bộ hài cốt này như sợ người ta không biết chữ, trên trán nhấn mạnh thật kĩ rằng y là "Ma."

Thấy bộ hài cốt này, không hiểu sao Thần Nam cảm giác rất giống ai đó trong hiện thực, chỉ là nhất thời không nhớ ra.

Ma cốt mạnh đến mức kinh nhân, hắn thử đẩy thần thức vào không chế bộ xương, phát huy chiến lực vô biên, quả nhiên quét sạch tất cả.

Đó tuyệt đối thuộc hàng siêu cấp cự bá!

Hắn không phát hiện được tàn linh trong làn ô quang rực rỡ, bộ hài cốt đã tịch diệt hoàn toàn chứ không giống khúc xương thủy tinh.

Nhưng khi hắn cố gắng khôi phục nhục thân hư ảnh của ma cốt thì gặp phải ngăn trở rồi phát hiện một đạo tinh thần lạc ẩn.

"Vô thiên vô địa, không có ta không có hắn, Đại Ma thiên vương."

Hư ảnh tan dần, tựa hồ bộc lộ rõ thân phận kẻ đã chết.

Đại Ma thiên vương, cái tên quả khoa trương, Thần Nam cảm giác quen thuộc, hình như đã nghe qua, nhất thời không nghĩ ra là ai nhưng tuyệt đối là siêu cấp cường giả chấn cổ thước kim.

Không cần cả nghĩ, đã quyết tâm khổ tu phải nghĩ cách để tu vi tăng lên mức cao nhất, hắn bắt đầu tế luyện hài cốt của Đại Ma thiên vương thành một món vũ khí lợi hại.

Hắn tách một phần thần thức nhập vào bộ hài cốt rồi dùng bản thể khổng chế khúc xương thủy tinh, mỗi ngày đều điên cuồng đập vào nhau.

Hắn không biết mình đang thực hiện hành động kinh thế hãi tục cỡ nào, nếu một giai đoạn lịch sử tái hiện, nhất định hắn sẽ há hốc mồm, thậm chí phát cuồng.

Chương 446

Thủy tinh khô lâu lập tuyệt thế đại công

Khúc xương thủy tinh sáng lấp lánh như tác phẩm nghệ thuật thượng thặng, tuy chỉ là khô lâu đầu nhưng không khiến người ta lạnh lẽo mà giống kiệt tác đặc ý nhất của trời cao.

Có lúc hẳn tạm ngừng tu luyện lại suy đoán xem xương đầu hoàn mỹ thế này lúc sinh tiền ra sao, nếu hoàn nguyên được, chắc chắn là mỹ nhân tuyệt đại vô song.

Mấy tháng nay, mỗi lần tế luyện hẳn lại phát hiện thêm, giọt linh thức trong khúc xương tuy không có dấu hiệu lớn lên nhưng thâm thúy dần, có lúc nhìn vào điểm điểm quang mang trong đó, hẳn thấy mình sa vào tinh không sáng rực, tựa hồ ngấm ngấm dần dặt tâm thần hẳn.

Cũng thời gian này, dựa vào cảm giác huyền diệu, hẳn tìm được một khúc xương sườn và xương tay thủy tinh. Hẳn hơi kinh ngạc, thậm chí sợ hãi, nơi mỗi lần ngưng thị vào linh thức thâm thúy của khúc xương đầu, bất giác sau đó sẽ tìm thấy khúc xương thủy tinh khác.

Là do xảo hợp hay có sức mạnh ngấm dần dặt?

Lúc tìm được xương sống, hai khúc xương tay hoàn chỉnh cùng một phần xương ngực được tìm thấy, thủy tinh khô lâu gần như tụ lại được nửa thân hình, xương cốt lấp lánh, phẳng phát như hình ảnh hoàn mỹ nữ thần, loáng thoáng hóa thành một tuyệt đại giai nhân. Thần Nam cảm thấy hơi bất an.

Hẳn định ngừng lại nhưng không nén được xung động muốn hợp lại thủy tinh khô lâu, xem một bộ thủy tinh cốt hoàn chỉnh bị tế luyện sẽ phát huy uy lực cỡ nào.

"Lách cách, lách cách."

Tiếng xương cốt va nhau vang lên, Thần Nam tỉnh khỏi tu luyện tầm tịch, đã tọa bên đại hợp cốc tối tăm, lúc mở mắt ra liền thấy tình cảnh

vô cùng kinh dị. Thủy tinh đầu cốt đang vung tay bò lên vách đá của hợp cốc hắc ám, tựa hồ vừa rồi nó tự tiến xuống vực sâu vạn trượng.

Hắn kinh ngạc nhìn nó, chuyện này... sao có thể? Sao nó tự hành động được?

"Lách cách, lách cách."

Tiếng thủy tinh cốt từ trong vùng xương cốt bò lên, nó... từ từ bò đến cạnh Thần Nam đoạn yên lặng như trước. Theo phản ứng bản năng, Thần Nam định hủy diệt khúc xương, linh thực của nó quả bất diệt. Bất quá lúc vung tay lên, cảm ứng kĩ càng vẫn không thấy có gì uy hiếp. Càng nghĩ càng thấy quái lạ, khô lâu này có thể tự chủ hành động, vì sao còn ở lại cạnh hắn làm gì?

Đoạn hắn kinh hãi phát hiện trên thủy tinh cốt có những vết nứt nhỏ, phẳng phát như vừa trải qua một trường đại chiến. Nên biết hắn từng dùng hài cốt của Đại Ma thiên vương đập vào cũng không mấy may tổn hại, vết nứt này từ đâu?

Hắn bèn không lập tức hành động, tạm thời quan sát một thời gian đã.

Nhưng việc xảy ra tiếp theo khiến hắn vô cùng ngạc nhiên, mấy ngày sau, những vết nứt này dần lành lại rồi tan hẳn.

Hắn không còn dành toàn tâm ý chìm vào cảnh giới tu luyện tử tịch mà ngằm dành ra một phần quan sát thủy tinh khô lâu thần bí, xem nó còn biến hóa gì đặc dị nữa.

Một tháng liền hắn ngồi xếp bằng trên vùng xương cốt, chợt cảm ứng thấy một tia dao động năng lượng cực kỳ đặc dị, mỏng manh đến mức gần như không có, không phải xuất phát từ thủy tinh khô lâu mà từ đại hợp cốc hắc ám.

Thủy tinh khô lâu liền hành động, nhìn về Thần Nam, thấy hắn như hóa thạch bèn từ từ bò xuống cốc, rồi thuận theo vách đá lần xuống.

Hồi lâu sau, Thần Nam đứng phắt dậy, đến bên vách đá của đại hợp cốc nhìn xuống vực sâu vạn trượng, cảm giác âm khí u u, không thấy

dao động gì đặc thù, tựa hồ dưới đó là địa ngục không đáy.

Ba ngày sau, thủy tinh khô lâu cốt quay lại, trên bề mặt đầy những vết nứt, cơ hồ vỡ tan nhưng nó mang về theo mấy khúc xương sườn, nửa thân trên gần như hoàn chỉnh.

Đến giờ, Thần Nam buộc phải hoài nghi có phải vì hắn tế luyện thủy tinh đầu cốt mới khiến nó dần tỉnh lại. Bằng không đã trầm tịch vô tận tuế nguyệt mà trước đây không thấy nó đi tìm tàn cốt.

Hắn rất muốn biết thủy tinh cốt có thể độc lập hành động, vì sao lần nào cũng quay về, lẽ nào vì hắn tế luyện mà nó thành "vũ khí" của mình?

Đúng như dự liệu, thủy tinh cốt gần vỡ trải qua hơn một tháng liền lành lại, khôi phục nguyên dạng.

Thần Nam rất muốn tiến xuống đại hợp cốc hắc ám xem thế nào, đây là cổ thiên lộ trầm tịch vô tận tuế nguyệt, phía dưới chưa biết chừng sẽ có gì đó đặc dị, bằng không thủy tinh khô lâu cốt sao đến nỗi lần nào cũng trọng thương.

Thần Nam khổ tu liên tục, không chỉ quan sát biến hóa của khúc xương mà dành nửa tâm tư cho hải cốt của Đại Ma thiên vương.

Lợi dụng bộ khô lâu này, hắn thương tiến vào hắc ám đại lục, tuy không thể đã thông không gian thông đạo nhưng chỉ cần xé được một vết không gian là được rồi, trong cơn bão bùng giằng xé mà nó vẫn không bị tổn hủy, quả thật cứng rắn hơn cả tưởng tượng.

Mấy năm qua đi, hắc ám đại lục vẫn không có gì khởi sắc đáng kể, thiên giai cao thủ ngấm ngấm chiến đấu với nhau.

Đại Ma thiên vương chính là hóa thân của Thần Nam tại hắc ám đại lục, tuy chân thân bị khốn tại cổ thiên lộ nhưng lợi dụng bộ ma cốt, thường xuyên tìm Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long đại chiến khiến lưỡng đại Thái cổ cự hung dần tỏ ra khiếp sợ. Vô số lần giao chiến vẫn không phá hủy được bộ khô lâu.

Đó là tôi luyện vượt giới, Thần Nam muốn dùng mọi cách gia tăng tu

vi, đồng thời muốn dựa vào bộ hài cốt tìm khắp mọi góc ngách của hắc ám đại lục, tìm những bằng hữu và người nhà: Vũ Hinh, Không Không, Y Y, Long Vũ...

Dần dần, khắp hắc ám đại lục đều biết tới một bộ hắc ám khô lâu vương. Hài cốt của Đại Ma thiên vương đen như mực, trên trán có khắc hàng chữ "ta là ma."

Qua những lần đại chiến kịch liệt, chiến lực của Thần Nam dần tăng lên nhưng không tìm được khí tức của bằng hữu. Có lúc hắn nghĩ có phải họ đều vĩnh viễn tiêu tan, chỉ còn Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Tiểu Thần Hi còn sống chăng?

Hắn thường cho bộ ma cốt vào Thần Phong học viện, từ xa quan sát bọn Long Bảo Bảo, Tiểu Phượng Hoàng, Tiểu Thần Hi.

"Ca ca... khi nào thì quay lại?"

Thấy Thần Hi ngòai buồn bã trong hoa viên, hắn hơi đau lòng nhưng không thể đến quá gần, hiện tại hắn không thể quay về, chỉ ghé qua thăm, sợ sẽ khiến họ gặp phiền hà.

Nhìn Thần Hi hắn lại nhớ đến Vũ Hinh, vóc dáng và nụ cười hiện rõ trong tim, nét cười tươi rói, ánh mắt trong veo, tuy quá khứ đã xa lắm nhưng niềm cảm động đó vẫn khiến thiên giai cường giả có trái tim thấp như hắn chua xót.

Hiện tại nàng ở đâu mà không tìm thấy?

Ở hắc ám đại lục không có năm, từ sau đại phá diệt đã qua mấy trăm năm, hoặc qua cả hơn ngàn năm rồi, liệu nữ tử từng vắn vít trong mộng có còn tồn tại không, nếu đã vĩnh viễn tiêu tan... Nghĩ tới đây, lòng hắn chua xót khó tả.

Thiên giai cường giả nếu đủ mạnh mẽ sẽ vĩnh sinh bất tử, thậm chí thoát được cả đại phá diệt nhưng vạn cổ trường tồn như thế có ý nghĩa gì? Mọi bằng hữu, hồng nhan, người thân đều dần ra đi, còn lại một mình dù uy chấn lục giới thì sao? Nhân sinh tựa hồ mất đi quá nhiều ý nghĩa, trở thành đáng thương.

Trong cổ thiên lộ, thủy tinh khô lâu cốt lại từ vực sâu vạn trượng quay về, lần này nó triệt để tìm được nửa thân trên, hơn nữa Thần Nam còn phát hiện có nhiễm vài tia máu.

Hắn cả kinh, trong đại hợp cốc hắc ám có sinh mệnh, có dạng tồn tại đáng sợ đánh vỡ được thủy tinh cốt.

Lần này khúc xương gần như vỡ nát, mất tận ba tháng mới triệt để phục nguyên.

Thần Nam cảm giác không thể để tiếp diễn, hắn không đoán được sau khi thủy tinh khô lâu hoàn toàn tụ lại sẽ xảy ra chuyện gì, không thể đùa với lửa quá mức được. Hắn triệu hoán hài cốt Đại Ma thiên vương về, chuẩn bị ráo riết, sai Đại Ma thiên vương hoàn chỉnh xuống thám thính lòng vực.

Đồng thời cho thủy tinh khô lâu về hắc ám đại lục, coi như tạm thời thả nó ra.

Hiện tại có thể để thần thức gắn liền với hài cốt mấy thời thần liền mới phải quay lại, cùng chỉ cần thần thức quay về còn mặc hà cốt ở lại đại lục.

Thủy tinh khô lâu ở lại hắc ám đại lục khiến hắn không an tâm, mỗi lần thần thức quay về đều để nó ẩn tàng trong nơi tuyệt đối hắc ám nhưng lúc quay lại tìm nó đã ở ngoài xa vạn dặm, nó tự di động đi tìm vật gì đó.

Hắn quả thật nhức óc nhưng còn may tàn cốt của nó cơ hồ đều ở cổ thiên lộ, nên không lo khi nó hợp thể phát sinh biến cố gì, về sau hắn cũng an lòng mặc nó hành động.

Nhưng vì vậy thủy tinh khô lâu mang lại cho hắn phát hiện bất ngờ, vốn không hi vọng nó tìm thấy gì nhưng trước lúc chỉ huy Đại Ma thiên vương vào vực sâu thám thính, hắn đến hắc ám đại lục xem xét chiếu lệ mới cả kinh nhận ra nó tìm được một dòng Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Linh tuyền này nhỏ nhoi đến đáng thương, chỉ như một cái ao nhỏ nhưng phát ra dao động sinh mệnh mãnh liệt. Thần Nam vừa kinh hãi

vừa lo lắng, thủy tinh khô lâu cổ quái như vậy, nếu ngâm mình trong linh tuyến lâu năm, chưa biết chừng sẽ triệt để khôi phục bản nguyên.

Nhưng hóa ra, khúc xương không buồn để ý đến Sinh Mệnh nguyên tuyến, nó tìm gì đó trong ao nước. Đồng thời hắn phát hiện khí tức khắc cốt minh tâm, kinh hãi suýt nữa kêu âm lên.

Đoạn hắn thấy thủy tinh khô lâu đào được một bộ khô lâu tàn phá trong ao nước.

Tuy hài cốt tan tành không thành hình dạng nhưng linh hồn chi hỏa tựa hồ vẫn cháy, căn bản không bị tịch diệt.

"Vũ Hinh." Hắn không nén được, buột miệng gọi.

Hắn không dám tin vào sự thật trước mắt, lại... lại đào được... Vũ Hinh! Cũng như nằm mơ giữa ban ngày, không thể tưởng tượng nổi. Quá hoang đường.

Không phải tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, linh thi Vũ Hinh mà là Vũ Hinh chân chính.

Lúc đó hắn muốn kêu lên vì quá kích động, từng cho rằng nàng đã vĩnh viễn tan biến trong thiên địa đại kiếp, không thể nhìn thấy hồng nhan năm xưa được nữa, hôm nay lại được thủy tinh khô lâu đào lên.

Hắn phảng phất thấy cả thế giới bừng sáng.

"Người làm gì?" Thần Nam kinh hãi hô lên, thần thức rung lên kịch liệt.

Chỉ hơi ngẩng ra, thủy tinh khô lâu lại hút linh hồn chi hỏa của Vũ Hinh ra, chụm trong bàn tay trong suốt.

Cảm ứng được Thần Nam, thủy tinh khô lâu hơi ngẩng ra, tựa hồ muốn đứng yên trong Sinh Mệnh nguyên tuyến, nhưng lại không đành lòng đặt linh hồn chi hỏa trong tay xuống.

Thần Nam giận quá suýt bật cười, bị bắt quả tang lại còn ra vẻ, đây

không phải lần đầu hấn phát giác nó có thể tự chủ hành động.

Nhưng hấn phát giác thủy tinh khô lâu không muốn thương tổn đến linh hồn chi hỏa của Vũ Hinh, ngược lại vô cùng cẩn thận gìn giữ trong tay.

Thần thức của Thần Nam lướt tới, khống chế thủy tinh khô lâu, dù nó không có ác ý nhưng hấn không thể mạo hiểm, bằng không biến cố phát sinh, hấn sẽ hối hận cả đời.

Linh hồn của nàng hình như không bị trọng thương, đang ngủ say.

Lòng hấn vô cùng kích động, định ngửa mặt lên hú vang, có đủ Sinh Mệnh nguyên tuyền có thể thuận lợi khiến nàng triệt để phục nguyên, chuyện đó không khó.

Dọc đường về, hấn thấp thỏm, đủ loại cảm giác chua cay, đắng ngọt trào lên trong lòng.

Bản thể của hấn tại cổ thiên lộ, Sinh Mệnh nguyên tuyền tốt nhất cũng ở đó, làm sao thuận lợi mang được linh hồn Vũ Hinh thuận lợi xuyên qua khe hở không gian?

Sau cùng, hấn dùng thần thức bản thân bao lấy linh hồn nàng, tiến vào đầu thủy tinh khô lâu rồi quay lại.

Chương 447

Vực sâu không đáy

Đó là nỗi bi ai thời đại, chúng sinh gần như tuyệt diệt, vô số người chết đi, hồng nhan thừa xua đào được trong đồng thi hài, cũng là niềm vui vô cùng vô tận. Nhưng nghĩ lại, vẫn còn nhiều bằng hữu và thân nhân thất tán, hấn không tài nào nhẹ lòng được.

Hôm nay nhờ cơ duyên mà đào được Vũ Hinh, lẽ nào sẽ còn cơ hội như thế nữa.

Nhưng Vũ Hinh chìm vào một chiếc ao Sinh Mệnh nguyên tuyến nhỏ nên mới sống sót, những người khác có may mắn đó không? Nhiều dấu hiệu cho thấy, rất nhiều người vĩnh viễn không thể tái hiện.

Nhìn xuống hắc ám đại lục, cùng ức vạn hài cốt, hấn thở dài bất lực: "Hi vọng các người không tịch diệt, ta sẽ cố gắng cứu tất cả, sẽ tìm kiếm mãi không thôi."

Thần thức ẩn vào thủy tinh khô lâu cốt, thuận lợi xé được một khe hở, hấn bảo vệ linh hồn đang ngủ của Vũ Hinh, bình an vào cổ thiên lộ, một thế giới cũng ngút ngàn xương trắng.

Nhưng sắc trời ở đây không đến nỗi hắc ám vô quang, chỉ hơi hôn ám.

Hấn cẩn thận lấy linh hồn chi hỏa khỏi thủy tinh đầu cốt, đặt vào đệ nhất Sinh Mệnh nguyên tuyến trong nội thiên địa. Không đánh thức nàng lại càng hay, sẽ sớm khôi phục nguyên khí, ngày sau nghĩ cách giúp nàng tự lại thân thể.

Thủy tinh khô lâu xác thật phi thường có cá tính, bị phát hiện có thể tự chủ hành động, hiện tại lại bất động trước mặt hấn như con rối gỗ.

Nhưng hấn chìm vào tu luyện tử tịch không lâu, nó lại hành động, trực tiếp lao xuống địa ngục không đáy, loáng lên rồi biến mất.

Lần nay nó đi liền một tháng, trong thời gian đó mấy lần Thần Nam

tĩnh lại nhưng không thấy nó về. Hấn thậm chí hoài nghi, thủy tinh khô lâu đã xảy ra biến cố trong đại hợp cốc hắc ám.

Hấn đã tế luyện hài cốt của Đại Ma thiên vương, chuẩn bị khống chế nó tiến vào vực sâu.

Nhưng lúc đó, thủy tinh khô lâu lại về kịp thời, hình dạng nó khiến hấn tạm dừng hành động, cơ hồ tan nát, mọi cốt cách gần như tan ra, chỉ dùng lực ấn khế là thành bột.

Nó tìm về một khúc xương đùi, nối vào tàn thể, đương nhiên cũng gần như tan nát, trên khúc xương nhiễm đầy máu khiến nó có phần thâm thắm, chậm chậm bò về cạnh hấn rồi bất động.

Thần Nam kinh hãi vô cùng, trong một thoáng nghĩ tới rất nhiều chuyện, dùng sức mạnh của bản thân khống chế Đại Ma thiên vương vẫn không thể đánh tan nó mà ở dưới vực sâu lại có sức mạnh như thế, hơn nữa là dạng sinh mệnh thể có huyết nhục, tất nhiên hấn phải hoảng sợ.

Thủy tinh cốt lần này trầm tịch suốt một năm, những vết nứt mới lành lại như hấn dự đoán. Sau hai tháng, nó lại hành động.

Nó men theo vách đá của đại hợp cốc mò xuống, tiến vào cuộc chiến đấu mới, đòi lại thứ thuộc về mình. Thần Nam đưa một phần thần thức vào bộ xương Đại Ma thiên vương ngấm ngấm bám theo. Hấn muốn xem dưới đó có ẩn bí gì, thật ra có dạng tồn tại khủng khiếp cỡ nào.

Kì thật hấn muốn thám thính một chuyến từ lâu rồi, trong thế giới kỳ dị này, sức mạnh thiên giai bị áp chế, thần thức đi xuống chỉ được hữu hạn, dù gửi vào thân mình Đại Ma thiên vương cũng không thể xuống sâu quá.

Mấy năm nay hấn cần miễn khổ tu, thần thức mạnh lên nhiều, có thể quét khắp cảnh vật trong phạm vi bốn dặm, mới bắt đầu thám thính lần thứ nhất.

Thần thức gửi một phần lên Đại Ma thiên vương, hiện giờ bộ xương này cũng như bản thân hấn, thành ra cũng y hệt hấn tự thân xuống

vực sâu.

Trong thế giới tối tăm vô tận, vách đá bám đầy khô cốt, hăm bám theo thủy tinh khô lâu, càng xuống sâu, khí tức âm hàn càng mạnh, như lưỡi kiếm sắc rời vỏ chỉ thẳng vào tim hần, lạnh lùng bức nhân.

Thủy tinh khô lâu đi trước, trong lúc xuống bất cẩn làm rơi một khối đá vụn cân, hồi lâu không thấy khối đá rơi xuống vang lên hồi âm. Thật sự khiến người ta khó tin nổi vào độ sâu vô tận của thâm cốc.

"Gào..."

Tiếng gầm vang lên khiến hần sở tóc gáy truyền lên loáng thoáng. Tuy thanh âm vọng lên đến nơi rất nhỏ nhưng là ma âm kinh hồn, khiến hần rợn người. Đó là dự cảm trước cơn nguy hiểm, cũng là lời cảnh cáo của một sức mạnh kinh nhân.

Đi xuống chừng ngàn thước, Thần Nam thấy mười mấy bộ hài cốt thiên sứ mười sáu cánh, kinh hãi nhận ra, trên đó có nhiều vết răng, tuy đã qua vô vàn năm tháng nhưng dấu ấn bị gặm đó vẫn rõ ràng.

Trong lòng hần lạnh ngắt, nhưng bộ xương này giống như vật thực của loại dạ điều nào đó, ăn xong treo xương lên cây.

Coi cường giả hàng đầu trong các thiên giai cao thủ là thức ăn, quả nhiên đáng sợ.

Xuống sâu một ngàn năm trăm thước, vẫn không dò được độ sâu của lòng vực, Thần Nam cảm giác được nguy hiểm đang ập tới rất nhanh.

Bên dưới ba trăm thước, thủy tinh khô lâu chợt làm vang lên tiếng động, mười mấy khối đá lớn vụn cân bị nó quét xuống, ở sâu hơn nữa có một bóng dáng ẩn trong hắc vụ nhanh nhẹn bổ tới.

Thoáng chốc đã va vào thủy tinh khô lâu, vách đá rung lên, vô số đá tảng rơi xuống địa ngục không đáy.

Dù dùng thần thức thám thính cũng không thể đột phá hắc vụ để biết đó là sinh mệnh thể gì. Chỉ thấy trong bóng tối sáng lên hai đạo lãnh

mang như dã thú.

"Bình."

Sau cùng, thủy tinh khô lâu hung hãn xé tan hắc ảnh, ném xuống vực. Bất quá, điểm điểm quang mang bay lên, tựa hồ là linh hồn chi quang của hắc ảnh.

Thần Nam kinh hãi nhận thấy dải sáng bay về phía thủy tinh khô lâu, dung hợp cùng bất diệt địa linh thức.

Chết tiệt.

Hắn kinh ngạc, mỗi lần xuống, thủy tinh khô lâu không chỉ tìm tàn cốt mà hút cả linh hồn để bồi bổ cho bất diệt linh thức!

Nếu hôm nay không tự thân xuống, phát hiện tình huống này, không biết sẽ xảy ra biến cố gì, hắn quyết định lần này quay về sẽ xử lý nó.

Vốn nó tìm Vũ Hinh về về Thần Nam không phòng ngừa gì nhiều lắm nhưng hiện tại không thể ơ hờ, không biết lúc nào nó sẽ triệt để khôi phục bản nguyên.

Lúc xuống đến hai ngàn thước, hắn đã hơi cạn lực, cự ly cách bản thể quá xa, thần thức đến mức cực hạn. Nhưng hắn lại thấy một động huyết trên vách đá, bên trong sáng rực kim quang, là một đồng hoàng kim hài cốt lớn như ngọn núi tán loạn trong nham động.

Đó là hài cốt Thiên Long, hắn cảm giác được khí tức quen thuộc, tim đập rộn lên, khí tức khá giống với Long Nhi.

Trong thoáng chốc hắn nhận ra bộ hoàng kim hài cốt này là xương của Thiên Long hoàng. Cũng như gốc cổ thụ trong không gian xa lạ nọ là bản thể của Y Y, bộ xương này từng là thân thể Long Nhi.

Bị người ta đánh tan ở đây.

Chắc Đại Long đao là lấy long hồn cùng một phần cốt chi tinh hoa ngưng luyện thành, còn bản thể ở lại đây. Đó là Thiên Long hoàng, cường giả mạnh nhất long tộc.

Hắn lại nhớ đến Long Nhi, hài tử hiện giờ ở đâu, theo hắn tưởng tượng, Long Nhi vẫn còn sống, nó từng là một cường giả mạnh nhất, linh hồn ẩn chứa vô tận tiềm năng, trong những thời khắc quan trọng nhất sẽ giúp nó tránh nạn.

"Àm, âm, âm."

Bên dưới đã bắt đầu đại chiến. Thần Nam thấy thủy tinh khô lâu bị một dải khói bao phủ, đang xung kích kịch liệt.

Không thể xuống nên hắn không bám theo mà quyết định quay lại, bản thể tự xuống thu lấy hài cốt Thiên Long hoàng, sau này sẽ có chỗ dùng cho Long Nhi.

Hắn gắn với hài cốt Đại Ma thiên vương, vừa định bò lên nhưng một cỗ sức mạnh kỳ dị từ đáy vực sâu chọt cắm cố hắn.

Hắn cảm giác ma cốt nặng vạn cân, không thể động đậy.

Cảm giác nguy hiểm mãnh liệt bao trùm.

Hắn định bỏ ma cốt, thần thức tự quay lại nhưng cuối cùng nhẫn nại được, liều mạng hao tổn số thần thức chi lực này xem đó là dạng tồn tại đáng sợ nào.

Tiếng rít lạnh buốt vang lên như vạn niên lão quỷ gào rú khiến người ta lạnh buốt cõi lòng.

Một nhân ảnh từ đáy vực sâu được vô tận minh vụ bao phủ nhanh chóng lao lên, tạo thành dao động năng lượng hùng hồn.

Chính chủ xuất hiện chẳng?

Trong lòng hắn lạnh ngắt, cảm giác nguy hiểm cực mạnh nên tận lực chống cự, sau cùng cũng động đậy được.

Một đạo tử vong chi quang như thanh liêm đao cực lớn từ trong minh vụ bay ra, bổ vào hắn.

"Choang."

Hắn giơ tay cản lại, u minh chi quang chạm vào xương Đại Ma thiên vương vang lên tiếng động chói tai. Đoạn vô tận minh vụ tràn tới, bao phủ hài cốt Đại Ma thiên vương, cũng là bao phủ hắn.

Hắn cảm giác có một luồng đại lực cực mạnh từ bốn phương tám hướng công kích tới, thoáng chốc va chạm trăm ngàn lần với hắn khiến vách đá rung lên, cơ hồ sắp sụp đổ.

Cuồng phong ào ạt, minh vụ tan đi, Thần Nam nhìn thấy địch nhân.

Chiến giáp kim loại cổ lão nhuộm tuế nguyệt phong sương bao phủ lấy một nữ tử thân thể yêu kiều, ngay cả đầu nàng ta cũng được chiến giáp che kín, chỉ lộ ra tròng mắt lạnh lùng như đao phong.

Phảng phất như nữ chiến thần tử tuyên cổ tiến về.

Sao có thể? Thần Nam kinh hãi, lại có một nhân hình sinh mệnh thể, vì sao mấy năm nay hắn không cảm nhận được khí tức, nàng ta có thể phi hành, sao lại chưa từng bay lên trên đại hợp cốc.

Tiếng rít vang lên chói lói, trong chiến giáp tràn ra cảm xúc trước tuế nguyệt thương tang, thân thể xinh đẹp của nữ tử bùng lên u quang, một lưỡi thiên đao bổ vào đầu ma cốt.

Chương 448

Bất diệt!

Đao mang nóng bỏng xé toang hư không, phát ra tiếng gió rít như tiếng ma quỷ gầm rú, thiên đao sáng lòe chém vào đầu ma cốt.

Uy thế này mà ở đại lục hắc ám cũng không có gì ghê gớm nhưng trong cổ thiên lộ mọi sức mạnh bị áp chế này, đó là sức mạnh tuyệt đối.

Lúc này hài cốt Đại Ma thiên vương và Thần Nam là một, hấn quay mình lao lên, hóa thân thành thạch sùng phi thiên, mấy lần búng mình lao xa trăm thước, tránh khỏi phạm vi đao mang.

"Soạt."

Đao mang sáng chói cắt nát vách đá, một vết nứt xuất hiện, liên tục lan ra trăm thước, đến tận trước mặt Thần Nam.

Hấn hít sâu một hơi khí lạnh, thực lực của thần bí nữ tử mặc chiến y cổ lão, phát ra thương tang khí tức quả thật thâm bất khả trắc, đã nắm được sức mạnh tuyệt đối, cực kỳ lăng lệ, không hề hoa hòe hoa sói.

Minh vụ tràn lên, trong đại hợp cốc chìm vào hắc ám vô tận, hắc vụ bao phủ nữ tử như cổ chiến thần. Thần Nam chỉ nhìn thấy hai điểm thanh quang, đó là ánh mắt như dã thú của nữ tử.

Hấn cảm giác đang bị độc xà nhìn vào, sức mạnh vô hình chậm chậm lan tới, toan cắn cổ thân hình hấn lại.

"Vù."

Gió rít lên, minh vụ cuộn cuộn, nữ tử tung mình lên, miệng rít chói lói, tiếng hét khác hẳn với thân thể yếu kiêu, lao vào Thần Nam như dã thú hung tàn.

Đao mang như tia sét bổ xuống, phảng phát kéo cả thiên lôi giáng

xuống, tiếng ầm ầm không ngớt. Minh vụt tràn ra, điện quang đao đao, sát khí lạnh lùng khiến khu vực vách đá chịu áp lực nghệt thở.

Lúc đến gần Thần Nam, thiên đao đột nhiên hóa thành trăm ngàn thanh, khắp nơi đều thấy đao mang sáng chói, lãnh khí ràn rạt nhắm vào những chỗ yếu hại của hắn, cơ hồ sắp chặt hắn thành từng mảnh vụn.

Thần Nam liên tục lùi lại, tiếng choang choảng từ vách đá vọng rõ rệt vào tai, từng phiến đá bị vạt xuống. Nơi nào thiên đao quét qua là vách đá bị cắt đứt những tảng nặng vạn cân, rơi ầm ầm xuống vực sâu.

Nhưng tất cả rơi xuống đều mất tăm, không hề có âm thanh vọng lên, bên dưới cơ hồ là một địa ngục không đáy.

Đao mang sáng chói ép Thần Nam không còn đường lùi, hai tay liên tục vạch ra pháp ấn huyền bí mạc trắc, vô số hào quang bắn ra tạo thành một thần bí thuẫn bài ánh sáng chặn trước mặt.

Nhưng đối diện với thiên đao hùng hồn chém xuống, quang thuẫn dần nứt vỡ, Thần Nam liên tục lùi lại, song cước thậm chí ngấp vào vách đá, rạch thành hai đường rãnh dài trên vách đá.

Hào quang trong mắt nữ chiến thần mặc cổ giáp càng lúc càng thịnh, hình như cuồng bạo hơn, gầm lên như dã thú, sau cùng tiếng gầm như làn sóng bài sơn đảo hải chấn động vách đá rung lên bần bật, từng tảng đá liên tục rơi xuống.

Sau cùng, vách đá dựng đứng như bị vật nặng đập vào, sóng âm thanh làm tan nát tất cả, từng vạt đá rơi xuống ào ạt.

"Ầm."

Quang thuẫn hoàn toàn tan nát, thiên đao bùng lên thần quang sáng lóa, chặt vào cổ Thần Nam. Không thể lùi hay tránh nữa, hắn vung tay nghênh đón, trong lúc nguy hiểm vạn phần, hai cánh tay hắn chặn được đao phong lạnh ngắt trong đường tơ kẽ tóc.

"Bình."

Thiên đao ép xuống, hai tay Thần Nam cong oằn lại, sức mạnh kinh hồn từ đao phong nổi nhau đổ xuống, cường độ tăng dần khiến khúc xương tay vang lên tiếng răng rắc.

"Bình."

Thần Nam đưa một tay chặn thiên đao, tay kia thuận theo đao phong lạnh ngắt chém xuống như chớp, nhằm vào tay nữ tử.

"Choang."

Chiến giáp bị ma chưởng ngập vào như lưới dao sắc lẹm chém xuống bùn đất. Thần Nam có cảm giác sung sướng lâm ly, đánh đến thống khoái.

Nhưng chốc thoáng chốc, cổ lão giáp trụ như được tiếp thêm sức sống, bùng lên hào quang chói lói, hóa giải được sức mạnh của ma chưởng, tay nữ tử không thương tổn gì.

"Soạt."

Cả hai tách ra nhanh chóng.

Thần Nam tuy cảm giác được nữ tử cực mạnh nhưng dựa vào Đại Ma thiên vương, coi như hấn có được bất diệt chi thể nên không hề e ngại. Qua một hồi giao tranh, hấn dần bốc cao chiến ý.

Đoạn hấn và nữ tử hóa thành hai đạo quang mang, nhanh chóng lao vào giao chiến trên vách đá.

Thần Nam phát giác một việc vô cùng kỳ dị, bộ ma cốt như mặc ngọc được hấn đẩy thần thức vào khống chế động tác nhưng khi liên hoàn công sát, thực hiện những động tác cực khó, ma cốt tựa hồ có quán tính, phát huy cực kỳ hoàn mỹ nhưng chiêu thức hấn tưởng tượng, thậm chí còn sửa sang động tác.

Đó không phải là ảo giác.

Mà là cảm ứng chân thật khiến hấn vô cùng kinh ngạc.

Tuy ma cốt tịch diệt vô tận tuệ nguyệt nhưng vẫn đem lại cho hấn vô vàn lợi ích, sau khi dồn lực vào, nó liền xuất ra những chiêu thức kinh tâm động phách, thoáng chốc hấn có cảm giác ma cốt sống lại.

Đó là câu đố không lời giải, ma cốt không còn linh thức hay dấu hiệu sinh mệnh nhưng tựa hồ có một loại bản năng khiến Thần Nam cảm giác cực độ hoang đường.

Một tử vật có bản năng gì? Đó là cấm khu của sinh mệnh, là lĩnh vực không thể hiểu nổi?

Thủy tinh khô lâu đã vô cùng cổ quái, hiện tại hấn phát hiện hài cốt của Đại Ma thiên vương cũng đặc dị không kém, quả thật kinh hoàng.

Động tác của hấn càng lúc càng thoải mái, trong làn đao quang sáng lóa, ma cốt đen ngòm lúc khĩa lúc hợp như hành vân lưu thủy, uy bá thập phương, lúc lại nhanh như giao long, uyển chuyển như thần viên, vô cùng khinh linh, cơ hồ là đấu chiến thánh giả trời sinh.

Ma cốt liên tục tu sửa thể công của hấn khiến hấn tưởng đây không phải là sinh tử chi chiến, mà đang chìm vào võ cảnh kỳ diệu.

Thân tùy tâm động. Tâm tùy thân động!

Võ ý thông sướng, kỳ chiêu tự động vận hành, ma cốt cao lớn như đấu chiến chi ma không thể thắng nổi, đòn tấn công mỗi lúc một thuần thực, tự nhiên.

Sau cùng, không còn phân biệt nổi, thần thức của hấn làm chủ đạo hay ma cốt đang dẫn ý thức hấn theo đòn tấn công.

Tất cả đều tự nhiên, thâm ảo, chưởng lực cuồng mãnh xuất ra như sông lớn gầm gào, đại dương dậy sóng, lúc lại phiêu dật như mưa bụi trong làn gió nhẹ.

Bá khí cương liệt và phiêu dật linh động cùng tồn tại tại thành một võ cảnh kỳ diệu, trạng thái của Thần Nam hiện giờ đang như vậy, hòa cùng bản năng của hài cốt Đại Ma thiên vương.

"Choang."

Cánh tay Đại Ma thiên vương chùng thiên đao sáng loáng va nhau mà không hề thương tổn.

"Ăm."

Ma thủ vung lên, một đao tử quang bổ tới, đập vào ngực nữ chiến thần.

Thần Nam tận tình phát huy võ ý, lúc này hấn bình tĩnh như lòng giếng lặng, hóa thành một đao hắc quang đập vào vách đá lao tới, tung đòn sát thủ với nữ chiến thần.

Chiến lực của nàng ta hơn hấn xa nhưng lúc này hấn đang trong võ cảnh kỳ diệu, lợi dụng ma thể bất hoại của Đại Ma thiên vương, xuất ra kinh thiên diệu thức, ung dung chế trụ nữ chiến thần.

Võ cảnh huyền diệu hàm chứa võ ý tự nhiên, thân tùy tâm động, tâm tùy thân động! Lúc này hấn không có sát ý, tuy xuất thủ vô tình, nhưng tựa như đang diễn võ.

Cùng lúc từ phía dưới vang lên tiếng rú chói lói, thủy tinh khô lâu ở phía dưới mấy trăm thước tựa hồ đã giải quyết xong một cường địch, loáng sau đã hóa thành một tia sáng bay lên gia nhập trận chiến, cùng Thần Nam đại chiến nữ chiến thần.

Phong lôi ầm ầm, đao quang lấp loáng, sát khí xung thiên!

Không biết qua bao lâu, một tiếng rú thê thảm khiến Thần Nam tỉnh khỏi võ cảnh kỳ diệu, chiến giáp của nữ chiến thần bị đánh tan, đồng thời bị thủy tinh khô lâu xé tan.

Sóng máu lan tràn, thủy tinh khô lâu quăng thi thể xuống vực, điểm điểm linh hồn chi quang bay lên, nhập vào điểm bất diệt linh thức của nó.

Thần Nam kinh dị nhận ra trong tay thủy tinh cốt có thêm một đoạn xương đùi sáng loáng. Sao lại thế được? Quả nhiên là kỳ dị, thủy tinh khô lâu đào được một đoạn xương từ thân thể nữ chiến thần.

Nó lẳng lẳng nổi đoạn tàn cốt vào mình.

Thần Nam không hiểu được nó, càng lúc càng thấy thần bí, lẽ nào xương chân của nó tạo thành nữ chiến thần vừa rồi?

Hiển nhiên lần này nó thụ thương rất nhẹ, không hề ảnh hưởng đến hài cốt.

Thoáng sau nó và Thần Nam không chế hài cốt Đại Ma thiên vương bò lên vách đá hai ngàn thước, quay về với vùng bạch cốt mệnh mang phía trên.

Thần Nam quyết định bỏ nó đi bởi hắn không thể nhận rõ hay đoán được gì về nó, hắn phải lo nghĩ cho an toàn bản thân, khi nào đủ khả năng rời khỏi đây sẽ bỏ hắn nó lại, cho nó hoàn toàn tự do, nhưng giờ phải cẩn thận hành sự.

Nhưng lúc quyết định bỏ nó lên nhân gian giới, hắn lại định cho nó gặp qua linh hồn Vũ Hinh. Lần trước, hắn quan sát thấy thủy tinh khô lâu tựa hồ có gì đó liên quan đến nàng, bằng không sao lại xảo hợp tìm được nàng như vậy?

Hắn mở nội thiên địa, đưa thủy tinh khô lâu vào đoạn cẩn thận gọi linh hồn Vũ Hinh từ Sinh Mệnh nguyên tuyến ra.

Linh hồn đang say ngủ hình như hơi có dao động, một dải bạch quang màu nhũ lấp lánh. Đó là hồng nhan tri kỷ thừa xưa, là nữ tử hắn yêu thương nhất nhưng giờ lại sa vào cảnh này.

Thủy tinh khô lâu vừa thấy linh hồn Vũ Hinh xuất hiện liền tỏ ra dị thường, thò tay ra định đỡ lấy dải hào quang màu nhũ.

Thần Nam giật nảy người, hắn tận mắt thấy nó hút linh hồn chi quang của nữ chiến thần nên vội ngăn lại.

Nhưng hắn dừng ngay bởi thủy tinh khô lâu không phát ra khí tức nguy hiểm, lại liên tưởng đến việc Vũ Hinh được nó tìm về, lúc đó nó hoàn toàn có cơ hội hút lấy nhưng không làm thế, giờ đương nhiên không gây nguy hiểm cho nàng.

Hắn cẩn thận phòng bị, chăm chú quan sát.

Điểm linh thức trong thủy tinh đầu cốt này, lúc xưa hắn không tài nào tìm hiểu rõ, cũng không thể bức ra khỏi đầu được nhưng giờ lại tự động bay ra, chậm chậm lơ lửng phía trên.

Điểm hào quang sáng lấp lánh như minh châu.

Phảng phất được một sức mạnh vô hình lôi kéo, linh hồn say ngủ của Vũ Hình chậm chậm nổi lên, chui vào thủy tinh đầu cốt theo hai hốc mắt.

Tình cảnh này khiến Thần Nam há hốc mồm, hồi lâu cũng không thốt lên lời, lẳng lặng quan sát tất cả.

Điểm bất diệt linh thức chi quang lơ lửng phía trên thủy tinh đầu cốt quay quanh khô lâu, mấy lần bay tới trước đầu cốt định tiến vào rồi dừng lại, chậm chậm phát ra hào quang sáng chói rồi tiếp tục xoay quanh...

Tình cảnh vô cùng huyền diệu, Thần Nam không tài nào đoán ra, chỉ biết lẳng lặng quan sát, cảm giác cho hắn biết sẽ có sự tình phát sinh...

Chương 449

Kết hợp hoàn mỹ

Thủy tinh hài cốt lấp lánh hào quang diễm lệ, cả khúc xương sáng rực, hào quang nhu hòa như sóng nước lan ra, tuy là hài cốt nhưng không có mảy may khí tức rờn rợn mà ngược lại vô cùng thần thánh tường hòa, khiến người khác cảm thấy hài hòa, thánh khiết.

Linh hồn chi quang của Vũ Hinh ngủ say trong thủy tinh đầu cốt, diễm diễm quang diễm nhấp nháy, phảng phất có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, khiến người khác có cảm giác cực kỳ linh động.

Thần Nam lại càng không hiểu gì về bất diệt linh thức chi quang, vốn chỉ là một điểm sáng bằng hạt gạo mà tốc độ quay nhanh dần, hình thành một màn sáng trước khúc xương thủy tinh. Hiện tại nó đang phát ra thần quang đặc dị.

Xuyên qua dải sáng, Thần Nam phảng phất thấy được núi non, đất đai, thảo nguyên mênh mông, biển rộng vô cùng, cả tinh không rực rỡ.

Vũ trụ hồng hoang, thiên địa huyền hoàng, sao trời vô hạn, trong lúc này hần thấy tất cả trong màn sáng.

Ảo giác chăng?

Hần tỏ vẻ không dám tin, rõ ràng chỉ là bất diệt linh thức chi quang bằng hạt gạo, có dị tượng này, đương nhiên khiến người ta kinh hãi.

Thủy tinh cốt đứng trên mặt đất cơ hồ trở thành một thế giới, một vũ trụ.

Càng quan sát càng không sao hiểu nổi, phía trên là tinh không rực rỡ, dưới là mặt đất mênh mông, ở giữa là linh khí dày đặc, tạo thành một thế giới kỳ dị, một vũ trụ thần bí.

Thật ra thủy tinh hài cốt có lai lịch thế nào?

Trong lòng Thần Nam đầy nghi vấn, thoáng chốc hắn được thấy cảnh thiên địa diễn hóa, sinh thành.

Một luồng khí tức thương tang vô cùng từ rất xa xưa phát ra, màn sáng phủ kín nội thiên địa của hắn rồi lại rút đi như nước triều. Quang điểm vẫn là quang điểm, là bất diệt linh thức chi quang. Sau cùng nó dừng lại, chầm chậm nổi lơ lửng phía trên trán thủy tinh đầu cốt.

Một bông hoa là một thế giới, một ngọn cỏ là một thiên đường.

Quang điểm ở trên trán không giống một viên minh châu mà giống một con mắt, một tiểu thế giới cụ thể.

Tiểu thế giới của Thần Nam hình như cảm ứng được, liên rung lên. Cách đó không xa ba dòng Sinh Mệnh nguyên tuyến chảy rì rào tưới đẫm phiến thiên địa nở đầy hoa, cỏ thơm trải rộng, thần thụ xanh rờn, từng trận linh khí dày đặc vây phủ tiên sơn linh cốc.

Đến giờ hắn vẫn không đoán được lai lịch của thủy tinh hài cốt, không hiểu có ảnh hưởng đến Vũ Hinh không. Nhưng trong tình cảnh mù mờ này, hắn quyết định cẩn thận hành sự, tách nàng và thủy tinh cốt riêng ra, đợi khi nàng tỉnh hắn trong Sinh Mệnh nguyên tuyến mới tính tiếp.

Nhưng hắn nỗ lực thế nào cũng bó tay. Một cỗ sức mạnh thần bí cầm cố linh hồn chi quang của Vũ Hinh trong thủy tinh hài cốt, không thể tách ra được.

Không thể nào. Hắn trầm mặc hồ lâu, nghĩ đến rất nhiều việc, sau cùng đành mạo hiểm đưa cả thủy tinh cốt vào Sinh Mệnh nguyên tuyến để vô tận địa sinh mệnh chi năng tiếp tục tưới đẫm linh hồn Vũ Hinh, cả khúc xương cũng được đãi ngộ tương tự.

Phi thường mạo hiểm, thậm chí đang đánh cược.

Hắn không còn chọn lựa, nhưng để cân bằng hắn triệu hoán hài cốt Đại Ma thiên vương để ma cốt như mặc ngọc ngâm trong Sinh Mệnh nguyên tuyến, phòng khi có biến còn dựa vào nó chế trụ thủy tinh cốt.

Bản thân hắn cũng vào trong Sinh Mệnh nguyên tuyến.

Trong nội thiên địa, lúc hấn mở mắt, không thể đoán được thời gian chuẩn xác là bao lâu, có lẽ mới qua hai, ba năm, cũng có thể hàng chục năm trôi qua.

Hài cốt Đại Ma thiên vương có thêm mấy phần linh khí, Thần Nam cảm giác thần thức gửi vào đó có thể xuất ra mấy kinh thiên diệu thức.

Hài cốt tựa hồ có linh tính hơn, đúng vậy, tử vật đã xuất hiện "linh tính" đặc thì, phỏng phát có một loại quán tính. Hiện tại nó không chỉ đơn giản điều chỉnh thể công của Thần Nam, thậm chí có lúc tự thể hiện liền mạch một loại công pháp thâm ảo.

Tất cả khiến hấn vô cùng sôi sục, một thức đoạn giản xuất ra đã khiến sấm sét vang thiên địa, hư không vỡ tan, trong thế giới sức mạnh bị áp chế đã có uy lực như vậy, chắc chắn uy lực vô cùng vô tận.

Nhưng hiện tại hấn không thể tu luyện công pháp của người khác, tất cả chỉ để tham khảo, ấn chứng ý nghĩ của mình.

Thủy tinh khô lâu mang linh hồn đang ngủ của Vũ Hinh cũng không chịu yên tĩnh như hấn tưởng, nó ít khi chịu ở yên trong Sinh Mệnh nguyên tuyền mà thường đi khắp nội thiên địa, tựa hồ tìm kiếm gì đó.

Hấn biết nó định làm gì: muốn tụ lại hoàn toàn thủy tinh hài cốt!

Bất kể nó có hiểu hay không, Thần Nam bình tĩnh nói: "Người muốn xuống đại hợp cốc tìm tàn cốt, đương nhiên được nhưng trước hết phải thả linh hồn trong đầu ra, không thể để nàng đi mạo hiểm cùng người được."

Mỗi lần hấn tỉnh lại, thủy tinh khô lâu đều giả bộ bất động nhưng lần này nó do dự một hồi rồi gọi linh hồn Vũ Hinh ra.

Đã đến nước này, hấn cũng không ngăn cản, ẩn ước đoán được một khả năng, mà theo đó, thủy tinh hài cốt quyết không thương tổn đến Vũ Hinh.

Thủy tinh hài cốt quả nhiên thẳng tiến xuống địa ngục không đáy, bản thể Thần Nam đi theo, không phải trợ giúp nó mà vào động phủ trên vách đá thu hài cốt Thiên Long hoàng vào nội thiên địa, sau này giao lại cho Long Nhi.

Đại Ma thiên vương cũng theo hần nhưng lần này không gặp phiền phức gì, không hiểu thủy tinh hài cốt tiến xuống bao xa mà trong đó ma vân cuộn cuộn, không cảm nhận được khí tức của nó.

Lần này nó đi liền nửa năm, lâu hơn tất cả nhưng lần trước, lúc về mang theo đầy đủ những mảnh xương chân thất lạc, tạo thành thủy tinh cốt thân hoàn chỉnh. Lúc vừa về cạnh Thần Nam, nó nứt toác ra, gần như nát vụn, không hiểu đã gặp cường địch cỡ nào trong sơn cốc.

Hai năm sau nó mới tụ lại được.

Thần Nam đưa nó vào nội thiên địa, lần này thủy tinh cốt không chủ động gọi mà linh hồn Vũ Hình đang ngủ tự bay vào thủy tinh đầu cốt!

Thoáng chốc, quang hoa đại thịnh, thần quang che kín cốt thể, linh hồn và cốt thể hoàn mỹ kết hợp lại.

Điểm bắt diệt linh quang dính trên trán, hóa thành một tiểu thế giới xa xăm mà thương tang.

Mới nhìn qua tựa hồ có một làn hào quang mờ mờ che phủ thủy tinh cốt, bảo vệ nó nhưng nhìn kỹ sẽ thấy đó là mặt đất và tinh không xa xôi. Là một vũ trụ.

Trong tiểu thế giới có một dòng năng lượng ôn hòa chảy miết, liên tục tưới tắm linh hồn Vũ Hình. Thần Nam biết nàng không cần Sinh Mệnh nguyên tuyền.

Lúc này hần không thấy thủy tinh khô lâu nằm lặng yên dưới đất có gì uy hiếp, ngược lại thấy đôi phần khả ái.

Hần mang hài cốt Đại Ma thiên vương và thủy tinh khô lâu ra khỏi nội thiên địa.

Cổ thiên lộ này có thông thiên được không? Phía trước bị đại hợp cốc hắc ám cản đường, không thể bay qua, dù qua được hẳn cũng không thể ung dung bước lên Thông thiên chi lộ. Hẳn biết mình chưa có thực lực đó, không muốn chết oan uổng.

Nỗ lực một hồi, hẳn biết mình vẫn chưa thể mở được không gian thông đạo quay về đại lục hắc ám. Hẳn muốn về đó một chuyến nên xé một khe nhỏ trong không gian, đẩy hài cốt Đại Ma thiên vương và thủy tinh khô lâu vào.

Hẳn hóa thân thành Đại Ma thiên vương, cùng thủy tinh hài cốt tiến tới.

Đi trên đại lục hắc ám, Thần Nam phảng phất đi cùng Vũ Hinh, tuy nàng vẫn ngủ say nhưng nàng ở bên hẳn.

"Thái cổ chư thần quay về, Thái cổ chư thần sẽ quay về! "

Hẳn và thủy tinh khô lâu nghe thấy tiếng hô hoán trong vùng ngoại vi của một quang minh thế giới.

Thật ra là sao? Thái cổ chư thần...

Hai chiếc áo choàng đen che kín hẳn và thủy tinh khô lâu, cả hai đi vào quang minh thế giới.

Trong các quang minh thế giới đều đồn đại rằng những người bước lên Thông thiên chi lộ trước đại phá diệt là nhóm Thái cổ chư thần đầu tiên quay về, năm xưa có tới hai nhóm chư thần lạc trong đường hầm thời không. Hiện tại nhóm thứ hai không cần dùng Luân hồi môn cũng tìm được lối ra.

Không biết ai tung tin mà hiện tại mọi thiên giai cao thủ đều để ý đến.

Thần Nam nhíu mày, lúc trước quay về Thái cổ đại chiến Quảng Nguyên đã gặp hai nhóm Thái cổ chư thần, lẽ nào họ quay về hai lần?

"Thất Tuyệt thiên nữ và Hắc Khởi quyết chiến tại thiên ngoại hỗn độn."

Lại một tin tức chấn động, hắn không hiểu Thất Tuyệt thiên nữ này là ai: Đạm Đài Tuyền, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa, Long Vũ hay là ai khác? Với hắn đó là một tin tức quan trọng bởi một cố nhân lại xuất hiện.

Đồng thời nhiều người trong bọn Hắc Khởi có dây dưa đến hắn, sớm muộn gì cũng phải quyết sinh tử nhưng Thất Tuyệt thiên nữ đã quyết chiến trước.

"Đi thiên ngoại hỗn độn!"

"Thái cổ chư thần, có lẽ sẽ quay lại ở thiên ngoại hỗn độn, Thất Tuyệt thiên nữ và Hắc Khởi cũng quyết chiến ở đó."

Các thiên giai cao thủ từ những quang minh thế giới bay lên, cùng hướng về thiên ngoại.

Thần Nam thấy Tà Tôn, Cửu Đầu Thiên Long, Tây thổ Đồ Đằng... toàn những người hắn biết, cả những hồng hoang cự hung trong truyền thuyết lần đầu gặp mặt, từ khí thế là thấy được tất cả đều đáng sợ, tuyệt đối là những hung cuồng bị phong ấn tại đệ tam giới lúc xưa, có kẻ là cao thủ ngang ngửa với Huyền Hoàng.

Là ai?

Thần Nam chăm chú ngưng thị, trong số các thiên giai cao thủ có một nhân ảnh loáng lên rồi biến mất.

"Là ông ta." Thần Nam đuổi theo tàn ảnh, là...thủ mộ lão nhân! Từ lão đầu vẫn còn ở lại thế giới này, vốn hắn cho rằng ông ta bước chân lên Thông thiên chi lộ, không ngờ sau đại phá diệt lại phát giác tung tích.

Chuyến này quả thật náo nhiệt.

Hắn thấy Thái cổ chư cường đều ra thiên ngoại, mới cùng thủy tinh khô lâu ung dung bám theo.

Trên không, hai vàng Nguyệt lượng khác đứng bất động, hào quang

rực rỡ.

Duy có Nguyệt lượng của Thần gia hắc ám, ma khí cuộn cuộn, phảng phất có một ma hồn vô cùng đáng sợ đang ngủ. Thần Nam bám theo thủ mộ lão nhân, lão đầu này nhắm thẳng Thần gia Nguyệt lượng bay tới.

Đoạn dụng lực vung tay lên, một chưởng ấn khổng lồ xuất hiện trên không bổ vào Nguyệt lượng của Thần gia, xong xuôi liền lao như bay ra thiên ngoại... Tất cả khiến Thần Nam bám theo tất tiếng, không biết nói sao về lão đầu này, tưởng lão muốn hủy diệt Nguyệt lượng nhưng hóa ra lại là gây hấn, hoặc diễn trò gì đó.

"Gào..." một tràng ma khiêu chấn động vũ trụ, ma ảnh cao ngất như đỉnh núi vạn trượng há miệng nuốt lấy quang chưởng.

Viễn tổ chi hồn quả thật đáng sợ.

Đồng thời ma ảnh lạnh lùng quay nhìn Thần Nam và thủy tinh khô lâu.

Lúc đó Thần Nam giận phát điên, lão già đáng chết thủ mộ lão nhân phát hiện có người bám theo liền dùng chiêu này cắt đuôi, thật quá ư đáng ghét.

Hắn ẩn đi toàn bộ khí tức bản thân, thần thức gửi vào hài cốt Đại Ma thiên vương, cùng thủy tinh khô lâu định đi tiếp.

Nhưng ma ảnh trên Nguyệt lượng bùng lên chiến lực vô cùng, gầm lên vang dội rồi vung ma trảo bổ vào hắn.

Hắn để thủy tinh khô lâu lùi lại, toàn lực tiếp một trảo này.

Hư không tan tành, lớp áo choàng của hắn hóa thành bụi, ma cốt cao lớn hiện ra.

"Người là... Đại Ma thiên vương?" Tiếng gầm ẩn chứa kinh ngạc vô vàn khiến vũ trụ rung lên.

Chương 450

Binh khí hình người

Chúng thiên giai cao thủ bay về thiên ngoại hỗn độn, Thần Nam bị ma ảnh khổng lồ chặn lại gần Nguyệt lượng. Hắc hiển hiện hài cốt đen nhánh, khí tức biến dạng hẳn, phát ra thông qua dao động của ma cốt, hết như Đại Ma thiên vương đã chết nay lại trùng sinh.

"Lão đầu tử đáng chết." Hắc nghiêng răng với thủ mộ lão nhân đã khuất bóng.

"Đại Ma thiên vương... từ lâu lắm rồi." Ma ảnh cao lớn như ngọn núi, thanh âm trầm trọng như gió hú, đang lăm bằm hồi tưởng. Y đứng trên Nguyệt lượng, phía dưới là vùng âm ảnh vô cùng đáng sợ.

Hắc vân ào ạt, ma khí cuộn cuộn, ma ảnh trên Nguyệt lượng liền mơ hồ trở lại, gầm lên: "Đại Ma thiên vương là ai, ta là ai?"

"Ầm." Một đạo tử vong ma quang xé tan hư không xạ vào Thần Nam. Ma ảnh gần như cuồng loạn, thần trí hơi mơ hồ.

Là Viễn tổ sao? Sao lại thành thế nào, tu vi tựa hồ chưa khôi phục, tinh thần cũng tán loạn, còn giữ được một chút kí ức từ xa xưa nhưng đã tan tành hết.

Dù thế, sức mạnh vẫn vô cùng vô tận, hất văng Thần Nam ra xa, hài cốt Đại Ma thiên vương vang lên tiếng rống rặc, lực xung kích cực mạnh quán quanh hài cốt hồi lâu mới tan, nếu là cao thủ Thiên giới chắc đã tịch diệt. Quả thật, nếu Viễn tổ sống lại, thật ra mạnh đến cỡ nào, rất khó tưởng tượng. Đây vẫn chưa phải là thực lực chân chính.

"Gào." Viễn tổ tựa hồ sa vào tinh thần hỗn loạn, bay khỏi Nguyệt lượng, lao bổ vào hài cốt Đại Ma thiên vương, đó là hành động chiến đấu, hoàn toàn không cần lý do, y đã phát cuồng. Thần Nam phải dốc toàn lực chống lại, mỗi đòn của ma ảnh đều như bài sơn đảo hải, uy thế trời đất tan tành, trong phạm vi ngàn trượng toàn bóng ma trảo.

Ma hồn tuy hung cuồng vô cùng nhưng chưa đạt đến cảnh giới đỉnh

cao, tinh thần lại hỗn loạn, nên bỏ lỡ nhiều cơ hội. Thần Nam không hề sa vào hạ phong, dù không so được về sức mạnh nhưng lại linh hoạt hơn nhiều. Từng tràng ma khiếu khiến Nguyệt lượng rung lên, ma ảnh càng lúc càng nóng nảy, hận không thể lập tức xé xác Thần Nam.

Đương nhiên không thể nào đạt thành ý nguyện.

Cùng lúc tiếng chuông du dương vang lên, kim quang sáng rực, một chiếc hoàng kim đại chung chụp lấy Thần Nam và ma ảnh.

Thần lão đại!

Thần Nam vừa kinh vừa nộ, đó là thủ đoạn quen thuộc của lão.

Quả nhiên trên Nguyệt lượng xuất hiện bóng dáng cao lớn của Thần lão đại, sắc mặt vô cùng lạnh lùng, thanh âm vô cảm: "Sức mạnh của tổ tiên tạm cấp cho ta dùng."

Giọng nói khiến người khác lạnh mình, thoáng chốc quanh mình lão ngùn ngụt ma khí, vô tận nguyên khí điên cuồng tràn về, trên Nguyệt lượng tựa hồ có chiến hồn chi lực hùng hậu nhập vào thể nội lão. Đồng thời ma ảnh giao chiến với Thần Nam mờ dần.

Đoạn Nguyệt lượng có tới ma ảnh như hai ngọn núi, một là bóng dáng mờ mờ của Viễn tổ, một là Thần lão đại.

"Choang."

Hài cốt của Đại Ma thiên vương phảng phất hóa thành cây kiếm sắc, liên tục đập vào hoàng kim cự chung, sau cùng phá được để thoát ra.

"Thần lão đại, thật ra người giúp Viễn tổ phục sinh hay có mục đích khuất tất nào? Ta thấy người đang thành toàn cho mình, ngay cả sức mạnh của Viễn tổ cũng dám dùng." Thần Nam hoàn toàn che đi khí tức, phảng phất Đại Ma thiên vương sống lại, trong lòng hấn vạn phần kích động, trước đây từng có dự cảm không lành, hôm nay thấy Thần lão đại không hề cung kính gì mượn Viễn tổ chi lực khiến hấn càng lo lắng. Lẽ nào tất cả là âm mưu của Thần lão đại?

"Hừ!" Thần lão đại hừ lạnh: "Tiểu tử đừng giả thần lộng quý nữa, ta biết ngươi là Thần Nam, không hiểu ngươi tìm đâu được bộ hài cốt này nhưng ngươi dám xuất hiện gần Nguyệt lạng, lần này nhất định phải buộc ngươi nằm lại."

Đoạn lão gầm lên lao tới, sức mạnh hơn trước không biết bao nhiêu lần.

"Ngươi chưa trả lời câu hỏi của ta, phải chăng ngươi giả danh Viễn tổ để hút sức mạnh của nhân kiệt đời sau Thần gia?" Thần Nam rít giọng, vấn đề này quá hệ trọng với hắn, nếu là thế, hắn không tiếc tử chiến mà diệt Thần lão đại, tàn khốc thật, gia gia, tăng gia gia của hắn và nhiều người nữa đã chết oan uổng.

"Đương nhiên vì tự vô tận hồn lực cho Viễn tổ sống lại." Thần lão đại lao tới, thanh âm phi thường băng lãnh.

Thần Nam đương nhiên không tin hoàn toàn, hắn cảm giác Thần lão đại không thể tin nổi.

Thoáng chốc, hắn cảm giác nguy hiểm ập tới, cơ hồ đưa thân vào tử địa. Đó là linh giác sắc bén siêu tuyệt.

Lẽ nào Thần lão đại thật sự đáng sợ đến mức nào, vượt hẳn hắn mấy bậc? Hắn nảy ra ý nghĩa này nhưng lập tức biết được căn nguyên của vấn đề.

Thần lão đại giơ cao tay, xuất hiện cây binh khí kỳ dị hình người phát ra khí tức vô cùng kinh nhân.

Hắn biết binh khí đó, lúc tu luyện Thần gia huyền công, sau lưng từng xuất hiện một ma hồn, binh khí của ma hồn hình dạng y hệt. Binh khí vô cùng thần bí, không hiểu uy lực thế nào.

Lúc Thần lão đại vung nhân hình binh khí bổ xuống, hắn tận lực lách mình ra ngoài ngàn trượng, một làn dao động năng lượng bùng lên, hư không sau lưng hắn liên tục tan nát, đuổi theo thân ảnh hắn.

"A..."

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, huyết vụ mù mịt trên không. Trên đường đến đây có không ít thiên giai cao thủ bám theo, trong một sát na bị nhân hình binh khí xuất ra khí tức đáng sợ trùm lên, tịch diệt tức khắc.

Thần lão đại cười lạnh: "Dám nhòm ngó quanh Nguyệt lượng, giết không tha." Đoạn quay qua nói với Thần Nam: "Hôm nay ngươi phải về với Viễn tổ. Có biết lai lịch cây binh khí này không? Là trấn tộc chi bảo của Thần gia chúng ta, do Thiên chi tinh nguyên do Viễn tổ tiêu diệt năm xưa luyện hóa thành."

Trong lòng hấn nổi sóng, là... Thiên bị diệt! Hấn quan sát cẩn thận nhưng ma vụ cuồn cuộn, nhân hình binh khí mông mông lung lung, thần thức mạnh thế nào cũng không xuyên qua được hắc vụ. "Có biết Thần gia bát hồn hi sinh cho Viễn tổ thế nào không? Ai cũng bị binh khí này đánh tan, rồi sinh mệnh chi năng kính hiến cho Viễn tổ!" Thần lão đại cười vang điên cuồng: "Binh khí này bị phong ấn vô tận tuế nguyệt, hiện tại đã được mở ra, ngươi.... khó lòng thoát được túc mệnh luân hồi!"

Vô thanh vô tức, nhân hình binh khí lại đập tới, cả vùng không gian tan tành, Thần Nam cảm giác thân thể như bị cấm cố nhìn cây binh khí kỳ dị đập tới mà không kịp lách đi.

Hấn hận, tuy hài cốt của Đại Ma thiên vương cực kỳ cứng rắn nhưng vẫn không phải là thân thể hấn, có những loại thần thông không thể thi triển, hiện tại sắp bị đánh tan thần thức. Đáng hận, bản thể hấn vẫn bị khốn tại cổ thiên lộ!

Trong lúc vạn phần nguy cấp, thủy tinh khô lâu đang quan chiến ngoài xa đột nhiên tự chủ hành động, vượt hơn quang tốc, ngoài thân thể nó được một màn sáng kỳ dị bao phủ, mới nhìn tưởng là lớp bảo vệ nhưng nhìn kỹ sẽ thấy là một thế giới có sao trời, có đất đai.

Thoáng chốc nó đến cạnh Thần Nam, điểm bắt diệt chi quang trên trán sáng rực khiến cả đại lục hắc ám cũng sáng lên, một thế giới kỳ dị hiện lên.

Nhân hình binh khí công vào thế giới đó, Thần lão đại kêu vang lên, không hiểu sao tay hụt hẫng, nhân hình binh khí vượt đi, vừa bắt ngờ,

vừa kinh hoàng.

"Sao lại thế, ngươi là ai?" Thần lão đại giận dữ gầm lên.

Thủy tinh khô lâu tựa hồ ngậy ra, nghi hoặc nhìn nhân hình binh khí lơ lửng cách đó không xa, Thần Nam nhanh chóng lao tới, cầm ngay ma binh vào tay.

Không nói gì, hấn lao vào Thần lão đại.

"Ầm." hấn không dụng lực, khẽ đập một nhát mà một luồng đại lực như biển lớn trào ra đánh tan hư không.

Thần lão đại kinh hồn, tựa hồ quên mất mình vừa mượn một phần sức mạnh của Viễn tổ, với cây binh khí tà dị này, lão không dám có chiến ý, quay người chạy ngay.

"Chạy đâu." Thần Nam quát vang, nhân hình binh khí bổ xuống nhưng vào phút chót hấn thu lại sức mạnh, điểm nhẹ vào hông Thần lão đại, dù vậy lão cũng kêu lên thê thảm, văng xa mấy ngàn trượng. Ma binh quả nhiên đáng sợ.

Sức mạnh của viên tổ trong thân thể Thần Nam nhanh chóng tràn ra, rên Nguyệt lượng tối tăm, đôi mắt mê mang của Viễn tổ chợt lộ ra hai tia sáng đáng sợ nhưng không hành động gì, lảng lạng quan sát tất cả, không ai hiểu trạng thái hiện tại của ông ta...

Tu vi của Thần lão đại vô cùng kinh nhân nhưng lão biết nhân hình binh khí còn đáng sợ hơn, là thiên sinh khắc tinh của Thần gia chiến hồn, nên lão chỉ biết cắm đầu chạy, không còn chút nào đáng vẻ ung dung trước kia.

"Tất cả chuyện này không phải âm mưu của ngươi à, thật sự muốn giúp Viễn tổ sống lại sao?" Thần Nam cầm nhân hình binh khí đuổi sát, liên tục bổ xuống, Thần lão đại cắm đầu chạy, với lão, chuyện này không thể tưởng tượng nổi.

Liên tục bị đánh trúng mấy lần, nếu Thần Nam không nương tay, lão đã tan nát nhục thể.

Trong lúc không có bằng cứ chân thật, hắn không thể hạ sát thủ, dù Thần lão đại đạo diễn tất cả, hắn cũng chỉ biết giao cho Thần gia xử lý, để họ quyết định xử trí thế nào. Nhưng hiện tại hắn tận tình xuất thủ, đánh cho Thần lão đại chạy tứ tung.

Sau cùng, Thần lão đại chạy về hai Nguyệt lượng khác, Thần Nam vô cảm lạ, đồng thời mệnh lệnh cho thủy tinh khô lâu đang ngự gần cạnh đó cùng vây ráp. Hai Nguyệt lượng kia căn cơ không tệ, lại liên hệ khăng mật với Thần gia, không thể để Thần lão đại chạy đến đó.

Thần lão đại bị đánh tơi bời, vừa giận vừa hận, tiểu bối này không cần tính mệnh lão nhưng giày vò kiểu này còn khó chịu hơn chết.

Lão chạy ra thiên ngoại hỗn độn, Thần Nam đuổi sát, hắn cũng muốn đi xem Thất Tuyệt thiên nữ và Hắc Khởi quyết chiến.

Ở thiên ngoại hỗn độn, thiên giai cao thủ dày dặc, họ cảm giác có người đang lao tới, không, phải là bị đẩy đến. Một hắc khô lâu cao lớn cầm nhân hình binh khí đập lên mông một nhân ảnh, đang lao tới.

"A, tiểu bối, chết tiệt." Thần lão đại tuy gào hét nhưng không dám dừng lạ, cắm cổ chạy.

Trong các thiên giai cao thủ, không itsn gười nhận ngay ra nhân hình binh khí là thánh vật! Nhiều người định nhân cơ hội lên đoạt binh khí của khô lâu.

"Àm."

"Àm."

"A..."

Thật sự có người định lên cướp nhưng Thần Nam lao tới, mọi thiên giai cao thủ lao lên đều bị hắn đánh bay đi cỏ khô.

Những người đó vô cùng phẫn hận, ngược lại Thần Nam thống khoái cực điểm. Thấy ai định giở trò là hắn gõ cho một nhát, thiên giai cao thủ ở hai bên cơ hồ phát cuồng.

Chúng nhân phần hận, tiểu tử quá cuồng vọng, cơ hồ đi vào chỗ không người, thoáng chốc đã đánh bay mười mấy người.

Ngoài vùng hỗn độn, một tuyệt đại mỹ nhân đang đại chiến với Cái Thế quân vương Hắc Khởi.

Thần Nam nhìn thấy liền cả kinh, Thất Tuyệt thiên nữ này chính thị Đạm Đài Tuyền. Lúc tỉnh lại, hắn đã đuổi theo Thần lão đại tiến vào chiến trường. Không hề do dự, hắn gõ ngay một đòn nhân hình binh khí vào Hắc Khởi.

"Choang." Hắc Khởi suýt thổ máu, khô lâu bất ngờ xông vào tung một đòn cơ hồ khiến ma đao của y gãy tan.

"Cuồng vọng thật. Không coi ai ra gì, dám đến đây làm loạn. Mọi người cùng xông lên bắt hắn." Không biết ai gào lên khiến Thiên giới cao thủ ào ào lao tới.

Thần lão đại giao trá lẫn vào đám đông, Thần Nam vẫn bình thản, nhiều người thì sao? Hiện tại ma binh trong tay, thêm nhiều người nữa cũng không thành vấn đề.

"Ầm."

"Ầm."

"Choang."

Khống chế sức mạnh không hạ sát thủ, Thần Nam điên cuồng quát vào các thiên giai cao thủ, tàng đạo nhân ảnh bị hắn đánh văng, quả thật thống khoái lâm ly cực điểm, đánh cho một nhóm thiên giai cao thủ la hét ầm ĩ.

Đột nhiên ma binh trong tay hắn rung lên kịch liệt, hất tay hắn ra rồi phá không bay lên.

Trên Nguyệt lượng của Thần gia, đôi mắt Viễn tổ không còn vô thần mê mang như trước mà phát ra hai đạo hào quang sáng chói, ôm lấy binh khí hình người rồi chìm xuống dưới mặt đất, tiếp tục ngủ say. Ngoài thiên ngoại hỗn độn, Thần Nam trợn trừng mắt, các thiên giai

cao thủ ngẩn ra rồi điên cuồng gầm lên lao vào hắn.

"Đáng ghét." Thần Nam không nén được, bật lên tiếng rủa.

"Là người, Thần Nam, ta cảm giác được khí tức của người." Hắc Khởi ở ngoài xa cầm Tuyệt vọng ma đao quát vang.

"Cái gì, người là Thần Nam?" Đạm Đài Tuyền rít lên, nhanh nhẹn lao tới.

Hiện tại, đến lượt Thần Nam kinh hãi, quay người bỏ chạy.

Chương 451

Một trăm, một trăm lần

Nguyên bản, Thần Nam ở trong đám đông thiên giai cao thủ, tung hoành ngang dọc, cảm nhân hình binh khí như đi vào chỗ không người, đánh cho đám đông la hét àm ĩ. Nhưng đang lúc hấn thống khoái thì nhân hình binh khí lại... tự bay mất.

Hấn há hốc mồm, giờ lại sa vào hang sói. Một đám đông thiên giai cao thủ bị hấn chọc cho phát cuồng, hấn lại không còn chỗ dựa, quả thật không thể tưởng tượng. Hấn không do dự quay người chạy ngay, tốc độ đạt đến cực hạn.

"Mẹ nó chứ, chạy đi đâu." Mây thiên giai cao thủ phun nước bọt lẫn máu ra, tức giận gầm lên.

"Đứng lại, xem người chạy đi đâu."

Thần lão đại thấy nhân hình binh khí bay đi liền không chạy cuống cuồng nữa, sức mạnh của Viễn tổ đã tan nhưng lão vẫn là thiên giai cao thủ siêu tuyệt, lao thẳng đến chỗ Thần Nam. Cái Thế quân vương Hắc Khởi nhiều năm không gặp cũng tỏ ra hùng mạnh hơn, đương nhiên nguyên khí đã triệt để khôi phục, cừu địch cũ bao giờ cũng miễn cảm, vừa gặp là nhận ra Thần Nam ngay, nghe y gầm lên, những Thái cổ cự hung đang quan chiến ngoài xa có hai kẻ biến sắc.

Tà Tôn và Cừu Đầu Thiên Long tỏ vẻ kinh ngạc, năm trước họ bức Thần Nam đi vào "Thông thiên chi lộ" do bạch cốt tạo lên, không ngờ hôm nay đối phương lại hiện thế, nên lưỡng đại cự hung cũng đuổi theo.

Thủy tinh khô lâu hoang mang bám theo Thần Nam, lớp "hào quang thế giới" bên ngoài thân thể nó đánh bật toàn bộ các cường giả xông tới.

"Chặn lại."

"Đừng cho hấn thoát."

Một đội thiên giai cường giả khoảng ba chục người đuổi sát sau lưng, đó đều là những cao thủ bị Thần Nam đánh bay lúc nãy, hiện tại muốn truy sát hắn.

"Àm, âm, âm."

"Soẹt." Sấm sét, liệt hỏa ngút trời, ma khí cuộn cuộn, thần diễm rùng rùng như sôi lên, năng lượng cuồng bạo lao vào phía sau lưng Thần Nam.

Ba mươi thiên giai cao thủ phần hận xuất thủ, uy lực không thể tưởng tượng. Không gian liên tục vỡ tan, từng vết nứt liên tục lan ra xa.

Nhất là những cao thủ như Thần lão đại và Hắc Khởi, thiên giai thần thông đều mang tính hủy diệt, nếu để họ vây lại, chắc chắn sẽ hóa thành tro bụi.

Đó là cơn cuồng loạn đầu tiên sau đại phá diệt, các thiên giai cao thủ hiếm khi mới nhất trí hành động thế này, đuổi từ thiên ngoại hỗn độn về đại lục hắc ám.

Đột nhiên Thần Nam phát hiện bên mình có thêm một người, giật nảy mình bởi người đó đến quá nhanh. Nhưng thoáng chốc hắn chuyển từ kinh hãi thành ngạc nhiên, là thủ mộ lão nhân.

"Là người, lão đầu tử chết tiệt." Hắn hô lên kinh hãi, nghĩ lại, tất cả tình cảnh này khởi nguồn từ việc lão công kích Nguyệt lượng, ngũ khí của hắn trở nên bất thiện.

"Quý." Không ngờ, thủ mộ lão nhân vừa nhanh chóng lao tới, quan sát hài cốt Đại Ma thiên vương xong liền như bị sét đánh, rống lên rồi lùi cách Thần Nam một quãng.

"Lão đầu đáng chết, gào cái gì?" Thần Nam bực dọc.

Thủ mộ lão nhân kinh nghi bất định, hồi lâu mới bình tĩnh lại: "Thật là tiểu tử khốn kiếp người, lại tìm được bộ ma cốt này, đúng là không tin nổi."

"Ồ, nói rõ ra xem là chuyện gì? Hình như lão biết lịch lịch." Thần Nam hỏi.

"Đương nhiên, người coi ta là ai." Thủ mộ lão nhân cười híp mắt lại, nhìn từ góc độ nào cũng thấy xấu xa, dâm tiện, "tiểu tử, không đi cùng người nữa, ta ra ngoài kia xem kịch."

"Tử lão đầu, thủ mộ lão đại gia, không nên thế chứ? Dù sao chúng ta cũng là cố giao, gặp nhau lần đầu sau đại phá diệt, ông mang lại phiền phức cho ta thôi thì cho qua, sao giờ thấy chết không cứu mà lại muốn đi đâu xem kịch?"

"Đương nhiên là ở cạnh đây, xem vở kịch của người, xem tu vi tiến cảnh của người thế nào." Thủ mộ lão nhân vẫn bộ dạng cười híp mắt, vừa nói xong thì mất bóng.

"Ta @#% ¥ #...lão đầu đáng chết." Thần Nam phẫn hận nghiến răng.

Trong lúc nguy cấp này thủy tinh khô lâu vẫn trung thành bám theo hắn.

Đại lục hắc ám vô biên, không hề có ánh sáng, hắn chạy cắm đầu, một đội thiên giai cao thủ bám sát. Kì thật, hắn không lo lắng sinh mệnh nguy hiểm, nếu cần hắn sẽ chạy về cổ thiên lộ.

Sức mạnh thiên giai kinh hồn vạch ngang đại lục hắc ám, lần đầu tiên các thiên giai cao thủ đi xa đến thế trong bóng tối vô tận, thoáng chốc họ đã đi được nửa thế giới tan nát này.

Thần Nam cả kinh phát hiện, ở ngoài rìa vùng đất hắc ám và băng lãnh, có rất nhiều khô lâu hài cốt di động.

Hiển nhiên, các thiên giai cao thủ trên không cũng chú ý đến tình cảnh phía dưới, trong vô tận hắc ám có vong cốt hoạt động, thật ra là sao, có thiên giai cao thủ khống chế chúng? Hay là sau đại phá diệt, do hoàn cảnh thay đổi, sản sinh ra những bất tử sinh vật thích ứng với hoàn cảnh hiện tại?

Phi hành một vòng trên đại lục hắc ám, Thần Nam và thủy tinh hài cốt lại bay ra ngoài, đến thiên ngoại hỗn độn. Lần này Thần Nam cố ý,

hôm nay mới thấy những người như thủ mộ lão nhân, Hắc Khởi, Đạm Đài Tuyền xuất hiện, hẳn đoán có những người vẫn ẩn tàng tại các không gian kín đáo của vùng hỗn độn. Giờ là lúc cùng các thiên giai cao thủ vào thám hiểm một phen.

Hỗn độn tan vỡ, vô tận thần quang lóe sáng, Thần Nam và thủy tinh khô lâu dẫn đầu, các thiên giai cao thủ bám sát.

Quả nhiên, trên đường phát hiện mấy không gian có người cư trú, có cả thiên giai cao thủ chưa quay lại đại lục hắc ám.

Kinh ngạc nhất là hẳn phát hiện được có những vì sao tan nát trong vùng hỗn độn, những vì sao chưa hoàn toàn tan mất trong đại phá diệt.

Hắn liên tiếp tiến vào mấy nơi kì dị, có một vùng được hỗn độn che phủ, bên trong là không gian vô cùng rộng lớn, có năm, sáu vì sao tan tành đang chậm chậm chuyển động, trên trên hư không.

Lúc hẳn bay lên một vì sao nhỏ liền nhận ra người quen, một bạch phát thanh niên cao lớn: Đông Phương Trường Minh cũng từng ngủ say vạn năm như hẳn.

Hắn lại bay đi, tịnh không muốn mất thời gian, hướng sang những ngôi sao khác. Có ngôi quá lạnh, có ngôi quá nóng, tổng cộng chỉ có hai nơi có người sống.

Đương nhiên, những sinh linh này do thiên giai cao thủ dùng đại pháp lực đưa vào.

Tâm tình hẳn vô cùng kích động, đã thấy được Đông Phương Trường Minh, có nghĩa rằng trong hỗn độn mệnh mang này còn có những vì sao rơi rụng khác, hoặc những không gian rộng lớn, người quen và bằng hữu chưa biết chừng bị khốn tại đó. "Tiểu tử, ta phát hiện sào huyết của một Thái cổ cự hung trong hỗn độn, nhân lúc hẳn không có nhà, ta đến 'xử lý'. Sau này có thời gian chúng ta gặp lại." Tiếng thủ mộ lão nhân vang bên tai hẳn.

Hắn tắt tiếng, tử lão đầu này quả khôn kiếp, xem kịch chán rồi lại bày trò khoắng nhà người ta.

Không biết phi hành được bao xa, hấn tiến vào vùng sâu hỗn độn, quay lại nhìn thấy truy binh giảm hẳn, nhiều người đã dừng truy kích, trong vùng hỗn độn mênh mang, vạn nhất bị lạc đường ắt vĩnh viễn không quay lại được.

Thần Nam không lo, cùng lắm hấn quay lại cổ thiên lộ, rồi từ đó về đại lục hắc ám.

Lại xuyên qua vô tận hỗn độn, các thiên giai cao thủ phía sau cơ hồ dừng hết, chỉ còn lại một tuyệt đại giai nhân - Đạm Đài Tuyền. Hấn nhúc óc, quan hệ giữa hai người vô cùng phức tạp.

Đặc biệt trước lúc đại phá diệt, hai người trải qua mấy ngày hoang đường trên hòn đảo Thất Tuyệt thiên nữ luyện thân, đến giờ hấn vẫn còn nhớ rõ. Việc đó chắc khiến Đạm Đài Tuyền phát cuồng, cũng là nguyên nhân nàng đuổi theo hấn.

Đạm Đài Tuyền thanh lệ vô song, phong tư tuyệt thế, bạch y như tuyết, khác nào một đóa tuyết liên nở rộ trong vùng hỗn độn mênh mang, thanh tân và thánh khiết vô cùng. Nhưng dung nhan ẩn chứa nộ khí, tiếng nghiến răng "kèn kẹt" vang lên, nhìn theo bóng ma cốt của Thần Nam, đôi mắt như nước cơ hồ phun lửa.

Thần Nam đã hoàn thành nhiệm vụ thám sát hỗn độn nhưng lại thàm kê khổ không ngọt, trốn tránh Đạm Đài Tuyền mãi không phải là cách, rồi cũng phải đến lúc kết thúc.

Đoạn hấn đưa thủy tinh khô lâu về cổ thiên lộ, một mình ở lại trong vùng hỗn độn kết cừu oán với Đạm Đài Tuyền. Bất quá, hấn nhúc óc bởi việc này không hề dàn xếp êm đẹp được.

"Thần Nam, tên dâm đồ vô sỉ, cuối cùng cũng chịu hiện thân, chịu chết đi."

Toàn thân Đạm Đài Tuyền lấp lánh thần thánh quang huy như hỏa diễm cháy rừng rực, cộng thêm thần tình xấu hổ, nổi giận đan nhau khiến nàng khác nào diệt thể tiên tử, cuồng bạo năng lượng vô cùng vô tận quét sạch mọi ngăn trở.

Hỗn độn chi quang liên tục nhấp nháy, bão năng lượng tràn ra, không gian liên tục vỡ vụn.

Thần Nam nhức óc, đối phương thế này thì đàm phán kiểu gì, trừ tử chiến chỉ còn cách tạm thời bỏ chạy. Hết cách, không muốn liều mạng với Đạm Đài Tuyền nên đành tiếp tục bỏ chạy.

Những việc từng xảy ra với vô thượng thiên nữ là niềm sỉ nhục không thể chịu nổi. "Thần Nam đứng lại cho ta, ta muốn quyết chiến." Tuyệt đại thiên nữ, tuy phong hoa tuyệt đại, diễm quan thiên hạ, hơn nữa tu vi thông thiên, nhưng vẫn là một nữ nhân, có những việc không thể cho qua, mỗi lần nghĩ tới lại phát cuồng. Gặp được "nguyên hung", làm sao giữ nổi bình tĩnh?

"Đạm Đài Tuyền, ta đợi cô bình tĩnh lại, chúng ta đàm phán."

"Đừng nằm mộng, không có gì đàm phán hết."

"Không thể nói thế, dù là cừu oán ngàn đời cũng nên ngồi lại bình tĩnh nói mấy câu. Xưa nay chúng ta chưa có cừu oán, chỉ có một chút hiểu lầm và bất ngờ, hoàn toàn hòa giải được."

Dù cách nhau rất xa, Thần Nam vẫn nghe thấy nàng nghiêng răng, hình như dùng lực rất mạnh. Nhưng lời này càng khiến đối phương phát cuồng, hẳn tin rằng nếu có thể, trước khi động thủ, chắc nàng sẽ cắn hấn mấy lần.

"Việc bất ngờ? Hiểu lầm? Người... ta phải giết người." Giọng nói ngọt ngào giờ đây phần nộ.

"Đạm Đài Tuyền, xin hãy bình tĩnh một chút, chúng ta không nên thế này. Nghĩ lại những việc cũ, chúng ta cùng sinh ra trong một thời đại, ân oán tình cừu đan xen... hiện giờ thế giới đã hủy diệt, những việc cũ không thể bỏ qua sao?"

"Người nói nghe nhẹ tênh, tên vô sỉ dâm đồ, không giết người làm sao tẩy sạch nhưng tội ác của người được."

Khuyên mãi cũng vô hiệu, lại nghe Đạm Đài Tuyền nghiêng răng mãi chữ "giết", Thần Nam cũng bốc hỏa: "Giết ta, cô có thay đổi được

những việc từng xảy ra chẳng?"

"Người... tên vô sĩ."

"Ta vô sĩ chỗ nào, có những việc phát sinh lúc xưa, không biết nên trách ai."

"Ta giết người."

"Cô nói quá nhiều lần rồi, muốn giết cứ đến đây."

"Đứng lại ngay, ta quyết không nương tay." Đạm Đài Tuyền giận run người.

Cùng lúc, hai người lao vào vùng tinh không bị tàn phá, trong vùng không gian này, có một vàng hằng tinh nóng rực và mấy vì sao tàn phá quanh quanh.

Thần Nam cảm ứng được sinh mệnh dao động trên một vì sao nhỏ, chạy ngay về đó.

Lúc đến gần, hần há hốc mồm bởi nghe thấy âm thanh quen thuộc.

"Long đại gia quay đầu một lần, cát bay đá chạy quỷ hoàng sợ. Long đại gia quay đầu hai lần, trời sụp đất nứt nước chảy ngược. Long đại gia quay đầu ba lần, mỹ nữ vây quanh như mây..."

Trên ngôi sao nhỏ này có một khu rừng xanh biếc, chính giữa là một mặt hồ rộng, một con thần long màu tử kim dài mấy trăm trượng đang quấy lộn nước hồ.

Là con rồng du côn.

Không ngờ lại gặp nó ở đây, sống hết sức ung dung nhàn nhã.

Tử Kim thần long hiển nhiên nhận ra hai người trên không, có vẻ hồ nghi rồi lắc đầu: "Ảo giác, không phải sự thật, nhất định là ảo giác! Lục đạo đã tan tành, trừ long đại gia còn ai sống sót, tất cả đều là ảo giác."

"Con lươn."

"Đáng ghét, ảo giác cũng giống thật, tên tử khô lâu vừa đen vừa xấu lại xuất hiện trong mộng của ta, tránh ra."

"..." Thần Nam tắt tiếng, chỉ muốn dần cho nó một trận.

"Ai, không phải Đạm Đài tiểu nữ sao, mộng thấy khô lâu xấu xa này đã kì quái rồi, sao còn mộng thấy ả. Grào... Đạm Đài tiểu nương bì, một trăm lần, một trăm lần, gọi nào: Thần Nam."

Tuy là khô lâu mà lúc này Thần Nam cũng thấy mặt mày xanh lét, không biết Đạm Đài Tuyên cảm giác thế nào.

Lão du côn này...

"A... ta phải giết các người." Đạm Đài Tuyên giận bễ phôi.

Chương 452

Bắt sống

Trong vùng hỗn độn mênh mang, trên một ngôi sao bị tàn phá phủ đầy cây xanh. Tử Kim thần long ung dung sống ở đó khiến Thần Nam vừa kinh vừa hãi, nhưng lão du côn quá khinh người.

Lại cho rằng mình đang nằm mộng, nói hấn là bộ ma cốt xấu xa cũng không sao, nhưng lại tặng cho Đạm Đài Tuyền một cước thật đau, quả là con rồng không chịu an phận. Đã cho rằng mình ở trong mộng mà vẫn du côn đủ đường, tự rước phiền hà.

"Grào... không phải chứ, mộng cảnh sao lại chân thật thế nhỉ, ta cảm thấy sát khí?Ồ, Đạm Đài tiểu nữ không phải đang dùng hóa mộng đại pháp chứ, lẽ nào chết trong đại phá diệt thì phi thường bất cam tâm, hiện tại thác mộng vào ta? Còn nữa, bộ khô lâu xấu xí kia cười cái gì, đồ tử quý."

"Con rồng đáng chết." Thần Nam nhanh chóng lao tới: "Còn không chạy mau, đừng có mơ mộng nữa cẩn thận không bị người ta rút mất long cân."

Long thể to lớn của Tử Kim thần long rúng động trong hồ nước, hồ lên kinh ngạc: "Thần Nam... tên tiểu tử khốn kiếp, đã hóa thành khô lâu, quả nhiên oán niệm không tan."

"Oán cái đầu ngươi, còn không mau chạy đi." Thần Nam dùng đại pháp lực kéo Tử Kim thần long lên rồi quăng đi mười mấy dặm.

"Ầm." Từ trên không, một đạo hào quang sáng rực đánh xuống hồ nước. Đạm Đài Tuyền phong hoa tuyết đại, lao xuống, dùng đại pháp lực đẩy lên sóng cuộn trong hồ nước, cơ hồ mọi hồ nước đều bay lên không, phía dưới xuất hiện một bồn địa khô rang.

Không trung trải ra vô tận sóng nước, bị nàng dùng tuyệt thế đại pháp lực cầm cố rồi tụ hợp lại, dùng đại thần thông luyện chế thành một thủy cầu trong suốt, rực rỡ thủy quang.

Đạm Đài Tuyền khẽ phát tay, thủy cầu như bảo thạch lấp lánh vạch ngang tầng không đập vào Tử Kim thần long.

"Grào... bà nó chứ! Hóa ra... không phải mộng. Đáng ghét, đúng là Đạm Đài tiểu nữ." Bất quá, Tử Kim thần long không sợ hãi, mà vũ động long thể, kêu ngao ngao âm lên: "Có khiêu chiến thì đời sống mới thú vị, bao nhiêu năm rồi, thân thể lão long đậm lười nhác, hôm nay đại chiến một phen, để người biết thiên ngoại hữu thiên, long ngoại hữu long! Thiên Long hồng!"

Nó nói xong câu cuối, đột nhiên gầm lên, âm ba cuộn cuộn như tiếng sấm ầm ầm, hư không bị chấn tan.

Thần Nam cả kinh, nhiều năm không gặp, lão du công quả nhiên thực lực đại tăng, tiến vào thiên giai lĩnh vực!

Nhưng nghĩ lại cũng không phải chuyện gì kì lạ, kiếp trước của nó là cường giả Tử Phong trong Thái cổ chư thần, qua lần đại phá diệt này mà không diệt vong do sức mạnh tiềm tàng trong thân thể thức tỉnh, mới thoát được thiên địa đại kiếp.

Tiếng gầm của Thiên Long như từng lưỡi thiên đao phá toái hư không khiến trời xanh tan nát, núi non lay động, thanh thế vô cùng mạnh mẽ.

Thủy cầu bị luyện hóa phóng đại trên không, đoạn nổ tung, trút một cơn mưa xuống ngôi sao bị tàn phá.

"Hắc hắc... hắc hắc..." Lão du côn cười vang, lần đầu tiên nó dùng thiên giai đại thần thông đại chiến với người khác, nhưng liền cảm thấy nguy hiểm, đồng thời giọng Thần Nam vang lên.

"Cẩn thận."

Đạm Đài Tuyền như phù quang lược ảnh, thoáng chốc lao tới, đôi tay ngọc mảnh mai ảo hóa thành hai dải quang vụ, chụp lấy hai chiếc sừng của con rồng du côn.

Nữ tử phong tư tuyệt thế nhác long thể khổng lồ của Tử Kim thần long lên múa tít như ngọn roi, Thiên Long thể trên lưu lại trên không

đạo đạo tàn ảnh, tiếng âm âm vang lên không ngớt, liên tục va chạm với dãy núi phía dưới, từng đỉnh núi tan tành, dù gì đó cũng là thân thể Thiên Long.

Con rồng du côn tuy tiến lên thiên giai chi cảnh, nhưng chưa vững chắc, nhiều năm nay lại lười nhác không tu luyện, căn bản không chống nổi Thất Tuyệt thiên nữ vẫn khổ tu.

Thần Nam biết không thể trơ mắt nhìn, lão du côn mồm mép lợi hại nhưng tu vi còn thiếu hỏa hậu, chắc chắn sẽ bị ném mùi đau thương với Đạm Đài Tuyền đang cuồng nộ.

Ma cốt liên tục biến ảo trên không trung, thoáng chốc đến cạnh Đạm Đài Tuyền.

Đối với Đạm Đài Tuyền, Tử Kim thần long tuy đáng ghét nhưng chỉ về mồm miệng, "nguyên hung" chân chính là Thần Nam, thấy đại cừu nhân liền công kích như cuồng phong bạo vũ.

Trên tầng không, đâu đâu cũng là bóng dáng hai người, tốc độ quả thật cực nhanh.

Tử Kim thần long vô cùng bực bội, không dễ mới đạt được cảnh giới tu vi đại tiến, ai ngờ Đạm Đài Tuyền cùng tăng lên thiên giai lĩnh vực, dễ dàng áp chế nó, coi nó là binh khí. Vừa nãy nó dựa vào mồm miệng khiến đối phương phát cuồng, giờ càng bị người ta hành hạ.

"Âm."

"Âm."

Liên tục bị oanh kích, nếu không nhờ Thiên Long thể phách chắc nó đã bị đánh nát như tương. Sau cùng, nhờ Thần Nam ra tay nó mới tìm được cơ hội thoát khỏi tay Đạm Đài Tuyền.

Hiện tại không thể hòa giải, Thần Nam không nói dài dòng, đại chiến với Đạm Đài Tuyền trên không.

Đạm Đài Tuyền mấy lần hấp thu sức mạnh của Thất Tuyệt thiên nữ, tu vi tăng cao, đại chiến nửa ngày với hắn vẫn bất phân thắng phụ.

Thần Nam cũng không còn gì để nói, ân oán giữa hai người không thể đàm luận gì được, võ lực mới là đạo lý.

Trận chiến vượt hơn tưởng tượng, kéo dài liền bảy ngày đêm, hai người mới dần lỏng tay.

Thần Nam cảm giác mình sắp đạt đến cực hạn, thêm mấy ngày nữa sẽ bị bản thể triệu hồi về cổ thiên lộ. Đạm Đài Tuyền vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, địch nhân ngay trước mắt mà không làm gì được, thân thể dần mất quyền khống chế, sức mạnh tan nhanh, ngay cả linh hồn chi lực cũng đuối dần.

Lẽ nào lại thế này mà rút? Không dễ mới phát hiện được vùng đất này, sao có chuyện tay trắng quay về. Nhưng nàng e ngại, không giữ được trạng thái đỉnh cao, e sẽ xảy ra chuyện "ngoài ý muốn".

Đại chiến kéo dài đến ngày thứ mười, dù thiên giai cao thủ cũng khó lòng chịu nổi, nguyên khí hao phí cực lớn, động tác cả hai gần như ngừng lại, tuy vẫn hung hãn nhìn đối phương nhưng không thể xuất ra thế công hữu hiệu.

Tử Kim thần long vẫn trầm mặc đột nhiên hưng phấn kêu ầm lên:

"Thiên giai cấm cố thuật!"

"Thiên giai thúc phục thuật!"

"Thiên Long thụ ma ngâm!"

"Thiên Long thạch hóa chú!"

"Linh hồn trầm miên chú!"

Nó dùng thiên giai thần thông liên tục thi triển thuật pháp, những gì sử dụng được đều mang ra. Lão du côn hưng phấn kêu vang.

Với Thần Nam và Đạm Đài Tuyền lúc đỉnh cao, những thần thông này vô dụng nhưng giờ khác hẳn. Đạm Đài Tuyền ngờ ngẩn ngay.

Mí mắt mỗi lúc một trầm trọng, thân thể động tác chậm lại, cảm giác sắp hôn mê.

"Ha ha ha... long đại gia mới là kẻ thắng sau cùng, Đạm Đài tiểu nữ, người đấu với ta còn non lắm." Nó thấy ma cốt của Thần Nam cũng lắc lư bèn kêu liên mồm: "Hồng rồi, cùng bị công kích, tiểu tử này cũng gặp họa. Thần Nam tiểu tử, không cần vội, đợi ta giúp người giải trừ."

Liền đó, Đạm Đài Tuyên giận sát ngất đi, Tử Kim thần long cầm thanh tử kim đại bổng gian giảo bước tới, không hề nương tay với tuyệt đại giai nhân.

"Bình, bình."

Hai ngọn bổng quát vào gáy nàng khiến nàng đau đớn suýt rơi lệ, nhưng là thiên giai siêu cấp cao thủ, dù trúng nhiều chú thuật, lại bị đánh vào gáy nhưng vẫn không hôn mê.

"Grào... thiên giai cao thủ phiền quá, sao không ngất đi ngay nhỉ, là kẻ tầm thường chắc một bổng cũng đủ rồi. Ta không tin tà quái gì, tới này."

"Bình, bình."

Lại hai bổng nữa, Đạm Đài Tuyên khuynh thành khuynh quốc gần phát cuồng, chuyện này... quá hoang đường, lại bị con rồng du côn dùng côn đánh. Quả không tưởng tượng được.

Nhưng thiên giai chi thân hư nhược bị trúng nhiều chú thuật, thuật pháp dần có tác dụng, nàng không động đậy được, linh hồn cũng bị cầm cố.

"Bình, bình."

Lại hai bổng nữa.

Nước mắt của Đạm Đài Tuyên chảy tràn, nàng không muốn khóc mà đó là phản ứng tự nhiên của thân thể.

Thần Nam ở cạnh đó tắt tiếng, lão du côn quả lắm trò, đối với nữ tử diễm quan thiên hạ mà không hề do dự vung gậy lên đánh khiến người ta há hốc mồm, hấn muốn bật cười, co bao giờ tưởng tượng được Đạm Đài Tuyền sa vào cảnh này.

"Chết tiệt...con rồing du côn..." Đạm Đài Tuyền gần như phát cuồng nhưng giờ nói cũng không nổi, bị các loại chú thật đáng phỉ nhổ của lão du côn tác dụng khiến nàng không động đậy được.

"Con lươn đáng chết mau giúp ta giải chú thuật." Thần Nam kêu lên.

"Bình, bình."

Tử Kim thần long vừa đáp ứng, không quên tặng thêm hai bồng vào gáy Đạm Đài Tuyền, không hề thương hương tiếc ngọc.

Thần Nam được giải thoát.

"Bình, bình."

Thấy hành động của nó, Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng, lão du côn này tuyệt đối đang báo thù, thiên giai cao thủ mà bị đánh ngất kiểu này thì...Hấn ngăn lại: "Đủ rồi."

"Đau đầu thật." Tử Kim thần long làm ra vẻ: "Sao mới khiến ả ngất đi nhỉ?"

Lão du côn vô sỉ! Đạm Đài Tuyền nghiến răng, ác cảm của nàng với nó trong lúc này còn hơn cả Thần Nam.

Thần Nam hơi cảm khái, trận chiến hôm nay đúng là khiến người ta xấu hổ, lại có kẻ... lấy làm trò vui, mới thành kết quả này. Tử Kim thần long kéo hấn sang một bên, thấp giọng: "Long đại gia coi như triệt để đắctội với ả, tiểu tử người dám trọng sắc khinh bạn. Hiện tại người muốn xử trí thế nào, nếu muốn thả ra thì bảo ta trước, ta chạy ngay, về sau không quen biết người."

Thần Nam cười vánh lên. Lão du côn này...

"Người yên tâm, không vì người ta cũng phải vì mình, nhốt ả cho

chặt. Coi này." Thần Nam biết thời gian không còn nhiều, có lẽ hắn sắp bị triệu hồi về cổ thiên lộ khôi phục nguyên khí. Nên dùng đại pháp lực che kín thân thể Đạm Đài Tuyền, gọi linh hồn ra, thi triển mười tám đạo phong ấn rồi kéo vào hài cốt Đại Ma thiên vương.

"Tiểu tử ngươi làm gì?"

"Đưa ả sang không gian khác nhưng nhục thể không thể thông qua nên chỉ mang được linh hồn đi. Thời gian của ta không còn nhiều, con lươn ngươi không được động đến nhục thể ả, giữ gìn cho tốt đợi ta quay lại nói cho rõ ràng."

Cùng lúc trên không trung xuất hiện một khe hở thần bí, Thần Nam hóa thành hào quang bay vào.

Trong cổ thiên lộ, bản thể Thần Nam mở bừng mắt.

Bắt linh hồn Đạm Đài Tuyền đến đây quả là việc ngoài dự liệu. Nhìn quanh hắn không phát hiện tung tích thủy tinh hài cốt, có lẽ nó xuống hắc ám đại hợp cốc, nhưng thân thể nó đã tụt xong, dưới đó còn gì để tìm kiếm nữa?

Đạm Đài Tuyền cũng tỉnh lại nhưng linh hồn bị cấm cố, căn bản không thoát khỏi trời buộc, nàng vừa kinh hãi vừa sợ, đồng thời vô cùng phẫn nộ, lại bị Thần Nam bắt sống. Hậu quả ắt khó tưởng tượng nổi.

Chương 453

Hài tử

Linh hồn chi lực của Đạm Đài Tuyền bị khốn, trong lòng vô cùng phần nộ xen lẫn kinh hãi, không biết sẽ bị đối xử thế nào, nàng và Thần Nam đã có quá nhiều chuyện, giờ bị bắt sống đến không gian lạ lẫm, không biết kết quả sẽ ra sao.

Thần thức Thần Nam nhập vào bản thể liền ổn định ngay, hiện tại có thể ứng phó với bất kì bất ngờ nào, một phần thần thức gửi vào hài cốt Đại Ma thiên vương nên tiến vào hắc ám đại lục, nhiều thần thông không thể thi triển. Ma cốt tuy cực kỳ cứng rắn nhưng chủ yếu thiên về phòng ngự, luận về công kích không thể so với bản thể, những thần thông như vô tình đao chỉ có bản thể mới thi triển được.

Thấy linh hồn hẩn từ hài cốt Đại Ma thiên vương bay lên nhập vào bản thể, Đạm Đài Tuyền cả kinh.

"Hắc hắc..." Thần Nam vận động thân thể, đứng lên đến cạnh Đạm Đài Tuyền: "Không cần giải quyết việc của chúng ta, đã lâu không gặp, cứ từ từ nói chuyện đã."

Đoạn hẩn lấy từ nội thiên địa ra hai cái chén, rót đầy nước Sinh Mệnh nguyên tuyền: "Dùng linh tuyền thay rượu, chúng ta uống mấy chén."

"Tránh ra, ai uống rượu với ngươi." Đạm Đài Tuyền lạnh giọng.

Thần Nam bật cười: "Đây là Sinh Mệnh nguyên tuyền, hoàn toàn được hấp thu bởi linh hồn, muốn phá trừ cấm chế của ta, đây là cơ hội tốt cho cô."

"Hừ, ngươi mà hảo tâm thế? Nếu muốn thả ta, cần gì giờ trò thế này."

Thần Nam uống mấy chén, đại chiến mười ngày hao phí nhiều nguyên khí, giờ dần khôi phục.

"Thật sự cô không uống?" Hẩn vừa nói vừa xé toang không gian,

thần thức xuyên qua không gian, tìm được nơi Tử Kim thần long ở, mấy năm nay khổ tu khiến thần thức chi lực của hắn mạnh dần.

Trên tiểu hành tinh bị tàn phá, Tử Kim thần long đang nằm trong quả viên tươi đẹp, vừa nhâm nhi các loại quả vừa uống mỹ tửu, hết sức ung dung, sung sướng.

"Con lươn."

Con rồng du côn mở đôi mắt say lèm nhèm, cảm ứng được thần thức chi lực của Thần Nam: "Tiểu tử đến rồi hả, mấy năm nay người đi đâu?"

"Không nói chuyện đó, có cơ hội sẽ giải thích cặn kẽ với người. Hiện tại ta mời người uống rượu, tìm một cái vò không đến để đón mỹ tửu, phải nói trước, tửu thủy phi thường trân quý, lại truyền tống vượt không gian, phải cẩn thận nhận lấy, không thì không có mà uống."

"Mỹ tửu?" Hai mắt Tử Kim thần long sáng hẳn lên, "hắc hắc, lão long rất thích."

Thần Nam từ khe nứt không gian, đẩy Sinh Mệnh nguyên tuyền tới. Sức mạnh đáng sợ của không gian không đánh tan được hài cốt Đại Ma thiên vương nhưng những vật khác không chịu nổi, Sinh Mệnh nguyên tuyền bị nghiền nát thành từng giọt, rải trên đầu Tử Kim thần long.

Con rồng du côn hóa thành nhân hình, vẫy tay dấy lên cuồng phong, cuốn tất cả vào một chỗ rồi tụ vào vò rượu.

Nó uống một ngụm thống khoái, lập tức kêu vánh lên: "Đây là rượu gì, nhạt toẹt. Đợi chút đã." Nó nhận ra "mùi vị" không phải rượu nhưng đầy sinh mệnh chi năng, là thứ nó thích nhất.

"Hảo tửu, thêm vò nữa đi. Tiểu tử đợi chút, ta đổi vò." Vù một tiếng, Tử Kim thần long biến mất, thoáng sau liền quay lại.

Thần Nam hoàn toàn tắt tiếng, đây là vò rượu sao? Thùng thì có. Cũng sai, phải là ang mới đúng, nhét cả hắn vào cũng được.

Nhưng hẳn không tính toán, Sinh Mệnh nguyên tuyền cũng không phải thứ gì hi hữu lắm với hẳn, một dòng linh tuyền từ khe nứt xạ ra khắp trời.

Tử Kim thần long uống sượng miệng, thân thể lóe lên trập trập bảo quang, đương nhiên thu được nhiều lợi ích, tuy không thể lập tức tăng cao tu vi nhưng sinh mệnh nguyên khí lại đượm hẳn.

"Hảo tửu!" Nó sung sượng trong say sưa: "Tiểu tử ngươi được lắm, nhưng ta đành cho ngươi biết một tin không hay."

"Tin tức gì?" Thần Nam cả kinh, lẽ nào người quen cũ đã chết?

"Ài, ngươi phải nghĩ thoáng ra mới được."

"Mau nói xem nào."

"Một cô ả ngươi thích đã sắp làm mẹ."

Thần Nam ngẩn người: "Người nói cái gì, lẽ nào ai đó lấy chồng?"

"Tên ngọc, bị cấm sùng mà không biết, ta đang nói Đạm Đài Tuyền."

"Cái gì cơ, là sao?"

"Đạm Đài Tuyền có mang, hiểu chưa." Tử Kim thần long cười hăng hắc: "Đừng có nghĩ quẩn, ngươi là thiên giai cao thủ, có đâm đầu xuống giếng hay treo cổ cũng không chết được."

"Vớ vẩn, đừng nói nhăng nữa."

"Lão long ta tuyệt đối nói thật."

Đạm Đài Tuyền thông qua khe nứt không gian, nghe rõ cả hai đàm đạo, tức thì xấu hổ, phần hận cực điểm: "Hai tên khốn, chết hết đi."

Tử Kim thần long lại moi móc Thần Nam: "Kì quái thật, Đạm Đài tiểu nữu cũng khá lắm, không hiểu moi đâu ra hai con mắt ẩn chứa sức mạnh vô tận, áp chế hai hài tử trưởng thành."

Thần Nam đứng phất dậy, gầm lên: "Con lươn, với sức mạnh của người có đầy hai con mắt đó đi được không?"

"Tiểu tử định làm gì? Có phải hài tử của người đâu mà vội."

Con rồng du côn đang cố ý giở trò, Thần Nam thật muốn cho nó một trận, với thân phận lão du côn như nó chắc đã đoán ra gì đó.

"Lươn manh chết tiệt, hai tên khốn." Đạm Đài Tuyền tức giận khiến linh hồn run lên.

"Con lươn, dùng Sinh Mệnh nguyên tuyền tưới cho nhục thân Đạm Đài Tuyền." Đoạn Thần Nam dẫn một đạo linh tuyền theo khe hở không gian tới.

"Oa, ha ha, khẩn trương quá nhỉ, đúng là người, không nhận ra đó tiểu tử, hai kẻ lảm trò các người, cả hài tử cũng có luôn."

Nghe mấy câu này, Thần Nam vô cùng ngượng ngập, Đạm Đài Tuyền càng xấu hổ, nếu có thể chắc nàng muốn chui xuống lỗ nẻ.

"Các...các người..." Nàng phẫn hận cực điểm, sau cùng để mình ngất đi, chủ động trốn tránh.

"Oa, ha ha..." Tử Kim thần long bật cười, vang khắp tiểu tinh.

Lúc Tử Kim thần long đẩy Thương Thiên chi nhãn khỏi thể nội Đạm Đài Tuyền, Thần Nam cảm giác Huyền Vũ giáp trên mình nóng lên rồi nổ tung, Khốn Thiên tác từ nội thiên địa cũng bay ra, sáng chói lòa, hóa thành điểm điểm tinh quang, tự xé không gian bay đi.

Đồng thời trên hắc ám đại lục, từ mấy nơi cũng sáng lên, là những phần tàn dư của Khốn Thiên tác hóa thành linh quang bay về tiểu hành tinh ngoài hỗn độn.

Đạm Đài Tuyền nhanh chóng tỉnh lại, nhìn qua khe nứt không gian liền hiểu ngay mọi chuyện, cảm giác như phát cuồng, chết tiệt, lươn manh, cả tên khốn Thần Nam đang làm gì? Từ lời đàm thoại cho thấy đại sự không ổn.

"Các người... Thần Nam, ta phải giết người."

"A, tỉnh rồi à. Đừng kích động. Nữ nhân nổi giận mau già."

"Chết đi." Đạm Đài Tuyền giận dữ, đến lúc quan trọng này mà tặc tử kia lại cợt nhả với nàng, nhưng ở không gian khác đang xảy ra một việc đáng sợ.

Tử Kim thần long tìm mấy tiếp sinh bà có kinh nghiệm từ nơi nhân loại cư trú trên tiểu tinh, đưa đến chiếc ao nhỏ do Sinh Mệnh nguyên tuyền tụ thành.

"Không, không thể." Đạm Đài Tuyền cảm giác kinh hoàng, nữ tử phong hoa tuyệt đại như nàng sao có thể sinh con cho cừu nhân. Nếu thật sự xảy ra, quả là không thể tưởng tượng.

"Grào... ha ha..." Tử khe nứt không gian vang lên tiếng con rồng du côn: "Bà đỡ nói, không có gì khác thì ba ngày tới, hài tử sẽ giáng sinh."

"Tốt quá." Thần Nam cao hứng vô tay.

Đạm Đài Tuyền suýt nữa ngất đi, rít lên lạnh lạnh: "Thần Nam, người mà dám... ta sẽ quyết tử với người."

"Không cần kích động, giận sẽ ảnh hưởng đến bản thân, cần phải bình tĩnh."

"Bình tĩnh cái đầu người." Đạm Đài Tuyền nổi giận phát điên lên nhưng nàng không có thói quen chửi rửa người khác nên không biết những lời chua ngoa, nghĩ mãi mới ra mấy từ này.

"Thần Nam, mau tha ta ra. Bằng không cả đời này ta sẽ quyết sống chết với người."

Ở không gian khác, Tử Kim thần long cười vang: "Hắc chắc, đúng là sinh tử, các người là lão phu lão thê, khẳng định phải bên nhau cả đời."

"Lưu manh long câm mồm cho ta. Thần Nam, thả ta ra."

"Đạm Đài Tuyền, xem ra đành vậy, hiện tại không thể thả cô ra được."

"Mau thả ta ra, ta đồng ý hóa giải hết mọi ân oán giữa chúng ta. Thật đấy, ta thề." Đến giờ, nàng thật sự sợ, vô cùng sợ hãi, nếu có hài tử, sau này sẽ thế nào với hắn? Quan hệ mà phức tạp đến mức đó, chỉ nghĩ cũng đủ khiến nàng kinh hãi.

"Xem ra mẫu thân không thích chúng ta." Cùng lúc một giọng nói non nớt, cơ hồ không nghe rõ từ khe nứt không gian truyền tới.

Trên tiểu tinh, Tử Kim thần long kinh hãi nhảy dựng lên, trong cổ thiên lộ, Thần Nam cũng kinh ngực trợn tròn mắt, linh hồn Đạm Đài Tuyền rung rẩy, chuyện này...

"Đúng vậy, mẫu thân không thích chúng ta, ta quyết định không xuất thế." Lại một giọng nói ngọng nghịu vang lên, nhưng tiểu tử có vẻ tinh nghịch, tuyệt không phải thật lòng.

"Các tiểu bảo bối, bá bá rất yêu quý các cháu, mau xuất thế đi."

"Vớ vẩn, lưu manh."

"Hừ, du côn."

"..." Tử Kim thần long tắt tiếng.

Thần Nam nhức óc, sao hài tử của hắn càng ngày càng lợi hại, càng ranh mãnh, chưa sinh ra đã cùng người khác đối thoại được, không biết có lăm trò hơn Không Không và Y Y không nữa.

"Bảo bối nhi tử, bảo bối nữ nhi, phụ thân rất yêu quý các con, mau xuất thế đi."

"Phụ thân xấu xa, bắt nạt mẫu thân xinh đẹp."

"Mẫu thân xinh đẹp thiện lương nhất."

Thần Nam tắt tiếng, hai hài tử này... cũng may hắn tỉnh ngộ ngay, hài

tử thông minh thật.

Quả nhiên, giọng nói ngây thơ của hai hài tử lại cất lên: "Mẫu thân xinh đẹp có thích chúng con không?"

"Mẫu thân thiện lương có hi vọng chúng con xuất thế không?"

Hai câu này khiến Đạm Đài Tuyền không biết trả lời sao, đồng thời lòng dậy sóng, mâu thuẫn cực điểm.

Thần Nam không nói gì, biểu hiện của hai tiểu quỷ quá tuyệt.

Chương 454

Thái Thượng?

Có rất nhiều việc xảy ra ngoài ý muốn, dù thế nào Đạm Đài Tuyền cũng ngờ lại thế này. Nàng biết sớm muộn hai hài tử cũng xuất thế nhưng chưa từng nghĩ sẽ trong hoàn cảnh này: thần thức tại dị không gian, nhục thể ở không gian khác, hai tiểu sinh mệnh... lại đối thoại với nàng, biết trả lời thế nào?

Thượng Thiên chi nhãn ẩn chứa sức mạnh vô hạn cũng không thể áp chế hai tiểu sinh mệnh xuất thế, cả hai quả vô cùng ngoan cường.

Một đứa hỏi mẫu thân có thích chúng con không, một lại hỏi có hi vọng chúng con xuất thế không, giọng nói ngây thơ, nhu nhu nhuyển nhuyển, xúc động tâm linh người khác. Bảo Đạm Đài Tuyền không có mẫu tính quang huy là nói dối nhưng tặc tử trong dị không gian quá đáng ghét, không sao khiến nàng cam tâm được, nhất định phải khiến nàng nhức óc.

Thần Nam tựa hồ nhận ra nguyên nhân, tự động biến mất khỏi tầm mắt nàng.

Ba thời thần sau, trên tàn phá tiểu tinh, nhục thể Đạm Đài Tuyền cạnh ao nước sáng rực hào quang, vô tận sinh mệnh chi năng lan tràn, hai cỗ khí thể hùng hồn phát ra.

Tử Kim thần long cảm giác hào quang lóe lên, một đạo hào quang chói lọi xuất hiện trên không, dao động năng lượng khiến nó rùng mình rồi hào quang chuyển thành nhu hòa, dao động tắt dần.

Một nhóc tí trực tiếp ảo hóa trên không, vui vẻ nhảy nhót. Tiểu đồng mũm mĩm, mái tóc mềm mượt rũ xuống vai, khuôn mặt như búp bê cũng cặp mắt sáng rực, đầy linh khí.

Hào quang lại lóe sáng, thêm một nhóc tí nữa nhảy lên không, hào quang sáng chói rải quanh. Nhóc tí này cũng khả ái không kém, ngũ quan đáng yêu, cặp mi dài rũ xuống, trắng mịn như búp bê, hun đúc từ thiên địa chi linh tuệ.

Tử Kim thần long há hốc mồm, hai nhóc tì không xuất sinh mà trực tiếp ảo hóa ra.

Vừa này không hiểu chúng đàm đạo gì với Đạm Đài Tuyền mà tự xuất thế, có lẽ đã khiến nàng ta cải biến chú ý, hoặc lay động được tiên tử cao cao tại thượng.

"Hi hi..."

"A a..."

Tiếng cười trong veo vang khắp tầng không, hai nhóc tì xô đẩy nhau, cười hi hi.

"Muội muội nghịch quá, ta mới là ca ca mà muội lại ra trước."

"Không đúng, ta là tỷ tỷ, đệ đệ à, ta xuất sinh trước."

"Lừa đảo, rõ ràng ta có ý thức trước, vốn phải xuất thế trước mà ngươi lại tranh."

"Đệ đệ ngoan, nghe lời tỷ tỷ nào, hi hi..."

Tử Kim thần long trợn trừng mắt, nhìn cả hai với vẻ hứng thú.

"Con rồng xấu xa, đánh chết này..."

Tử Kim thần long đang nhìn chột hai nhóc tì lao tới, quán quanh nó, vừa kéo tai vừa véo mũi, tựa hồ trút giận cho Đạm Đài Tuyền khiến con rồng du côn luống cuống.

"Ầm!"

Cùng lúc, ngoài xa dao động kịch liệt, từ trong sâu thẳm hỗn độn bùng lên dao động năng lượng cực mạnh, nhanh chóng che kín tiểu tinh.

Địch nhân cực mạnh đang tới gần.

Trong cổ thiên lộ, Thần Nam đang mỉm cười lập tức tắt ngay, linh hồn Đạm Đài Tuyền cũng cảm giác không ổn.

Trên tiểu tinh, Tử Kim thần long vội kéo hai tiểu bắt điếm ra sau lưng: "Hai đứa không nghịch nữa, có nhân vật nguy hiểm đến gần."

Dao động ngút trời đột nhiên tan biến, nhưng con rồng du côn biết nguy hiểm đang tới, địch nhân ẩn đi khí tức, tựa hồ muốn tung ra lôi đình nhất kích!

"Con rồng xấu xa, bảo vệ chúng ta."

Hai tiểu bắt điếm tuy còn ăn nói ngọng nghịu nhưng không có vẻ gì sợ hãi, ngược lại chớp cặp mắt sáng nhìn quang, đoạn nhìn vào khe hở không gian bắt mắt hét lên: "Phụ thân, chúng con còn chưa có tên."

"Tỷ tỷ tên Tác Tác, đệ đệ tên Huyền Huyền." Thần Nam tựa hồ đã nghĩ trước, nữ nhi do Khốn Thiên tác chuyển thế nên lấy chữ cuối, tiểu nhi tử do Huyền Vũ giáp chuyển thế liền lấy chữ đầu.

Huyền Huyền tựa hồ không cao hứng lắm, vốn nó là ca ca nhưng lại bị Tác Tác xuất sinh trước, trở thành đệ đệ, Tác Tác lại đang ngẫm nghĩ, không hề có vẻ gì ý thức thấy nguy hiểm.

"Ra đi, ta biết người ở gầy đây, mau ra đây cho ta." Tử Kim thần long lộ ra khí thế của thiên giai cường giả, quét mắt chung quanh.

"Hắc hắc... ha ha..." Tiếng cười lạnh tanh vang lên khắp nơi khiến không ai nhận ra ở đâu, dù thần thức cũng không nắm bắt được. "Không ngờ lại thu hoạch thế này, thế thân của Khốn Thiên tác và Huyền Vũ giáp đã xuất hiện, ta quả có thu hoạch quá tuyệt, lấy được hai binh khí thiên bảo. Ha ha... các người trùng sinh, tức là lấy đủ linh hồn năng lượng, có thể từ từ trở thành bảo vật tuyệt đỉnh."

Chết tiệt. Trong cổ thiên lộ, Thần Nam đại hận, tên này định luyện hóa Tác Tác và Huyền Huyền thành binh khí, quả nhiên đáng ghét. Đạm Đài Tuyền cũng nghe thấy, trở nên lo lắng.

"Àm!"

Trên tiểu tinh, đột nhiên tràn ra sức mạnh ngút trời, bát phương phong vân dấy lên, mọi đám mây trên không bị đánh tan hết.

Tử Kim thần long như bị sét đánh, trong sát na đối chọi với địch nhân, tuy không nhìn thấy nhưng cảm giác được sức mạnh siêu tuyệt, nó sa vào hạ phong, kém hẳn địch nhân. Nó chưa hoàn toàn thức tỉnh, công lực không hẳn quá cao.

Nó gầm lên liên hồi, giữ chặt hai tiểu bất điểm, đảo mắt khắp nơi hòng tìm ra kẻ ẩn mình.

Trong cỗ thiên lộ, cả Đạm Đài Tuyền và Thần Nam đều nóng ruột, hẳn mời từ không gian đó quay về, tuy uống không ít Sinh Mệnh nguyên tuyền nhưng sức mạnh thần thức chưa hoàn toàn khôi phục, không thể quay lại mà con rồng du côn sắp không chịu nổi.

"Ầm!"

Trên tầng không tiểu tinh xuất hiện một bàn tay cực lớn ấn xuống Tử Kim thần long và hai tiểu bất điểm.

"Huyền vũ biến!" Tiểu Huyền Huyền đột nhiên hét lên nghẹn ngào, hào quang sáng rực bùng lên, che kín tầng không, chặt đứng bàn tay.

Đồng thời Tác Tác cũng quát: "Tác liệt thiên địa!" Một dải hào quang như tia sét bay lên bổ vào bàn tay.

Biểu hiện của cả hai khiến ai nấy tròn mắt, chúng vừa xuất sinh đã có thần thông như thế, so với Long Nhi, Y Y, Không Không lúc xưa còn mạnh hơn. Bất quá, chúng được mang thai cả trăm ngàn năm, tụ tập đầy đủ hồn lực.

"Ầm, ầm, ầm."

Tiếng nổ vang vọng trên không, bàn tay mờ dần nhưng Tử Kim thần long và hai nhóc tỳ lãnh đủ. Con rồng du côn không muốn hai nhóc tỳ chịu khổ nên đón chín thành đại lực, thân thể rạn nứt như một thanh sù, hồi lâu mới phục nguyên.

"Loài chuột ở đâu dám đến gây loạn." Thần Nam vô cùng nóng ruột, đồng thời mở toang nội thiên địa, lao thẳng vào Sinh Mệnh nguyên tuyền, hắn muốn triệt để phục nguyên trong thời gian nhanh nhất rồi lên tiểu tinh bào vệ hai hài tử.

Đạm Đài Tuyền cũng lo lắng, tạm thời quên mất đại cừu nhân ở cạnh.

"À, hay lắm... dị không gian." Kẻ xâm nhập thần bí phát giác dao động của Thần Nam qua kẽ hở không gian, cười lạnh: "Hắc hắc, người nóng ruột thì sao, cũng không tới đây được."

"Đừng vênh vang. Thần Nam ta qua đó nhất định khiến người tịch diệt."

"À, người là Thần Nam, ha ha... có nghe qua cái tên này nhưng người làm gì được ta? Hai hài tử này là con người, ha ha.... Mang đi luyện chế binh khí là hay nhất, chúng từng là những cao thủ chí tôn."

Kẻ xâm nhập thần bí vô cùng khoa trương, cười điên cuồng.

Cùng lúc, một làn dao động năng lượng hùng hồn từ vùng sâu hỗn độn tràn ra cùng tiếng quát: "Không Không đến đây. Ai dám bắt nạt tiểu đệ và tiểu muội của ta đúng là chán sông. Cha, con nhớ cha quá."

Một đạo kinh thiên trường hồng vạch ngang tầng không, vượt cả quang tốc xuất hiện trên tiểu tinh. Dải cầu vồng là một thanh thiên kiếm sáng chói, phá tan một vùng hư không, hất một nhân ảnh ra, Không Không tìm được kẻ ẩn thân. Nhưng chuyện này cũng bình thường, nó sở trường phá giải các loại cấm chế và phong ấn, thiên kiếm cực bén, kẻ xâm nhập ẩn thân thể nào cũng thoát được.

"Không Không." Thần Nam kinh ngạc kêu lên, vạn lần không ngờ được gặp nhi tử ở đây, lúc chia tay nó mới chừng một tuổi, đặc biệt thích bám theo và mè nheo hắn. Nào ngờ lúc gặp lại đã là mỹ thiếu niên phong độ phơi phới, trăm ngàn năm đã qua, dáng vẻ nó mới mười hai, mười ba tuổi, tuy có vẻ còn trẻ con nhưng vô hình trung ẩn ước khí thế lẫm liệt.

Thần Nam thấy mắt nóng lên, đưa con đeo cứng hần nhất đã lớn mà hần không làm tròn trách nhiệm người cha, lúc đại phá diệt giáng xuống đã không bảo vệ được nó.

"Cha..." Giọng Không Không ẩn chứa tình cảm nhưng nó bản tính hoạt bát nghịch ngợm, nhanh chóng điều chỉnh lại, cười hăng hắc: "Không Không vô địch đến rồi... thúc thúc du côn mạnh giỏi..."

"Oa, là ca ca trong truyền thuyết? Cha đúng là đào hoa." Tác Tác như tiểu tinh linh nghịch ngợm nháy mắt, nói nhỏ nhưng cố ý cho tất cả nghe rõ.

"Ôi, lại thêm một ca ca, ta nhất định phải làm út rồi." Tiểu Huyền Huyền thở than, rồi gào lên: "Lão ca, lần đầu gặp mặt phải cho tiểu đệ quà chứ?"

Không Không bật cười, hai tiểu bắt điểm này phong phạm y hệt nó và Y Y năm xưa, đều tinh nghịch, lắm trò.

"Hắc hắc, đợi lão ca trút giận xong sẽ cho lễ vật, mau đứng xem lão ca thu thập tên khốn dám bắt nạt tiểu đệ và tiểu muội của vô địch Không Không." Nó bản tính nan di, vẫn hoạt bát như xưa.

"Lão ca có nói thật không đấy?" Cả hai kêu lên.

"Đợi vô địch lão ca ta biểu diễn đã."

Không Không nhanh chóng lao lên, danh thiên giai cao thủ bị nó bức xuất hiện cũng phát ra áp lực cực mạnh, đại chiến với tiểu tử.

Tử Kim thần long ti hí đôi tử kim long tình, cảm thán: "Lão long đúng là già rồi... phải mau thức tỉnh sức mạnh trong thể nội, bằng không sẽ bị tiểu bối coi thường."

Thần Nam cực kì vui sướng, Không Không tinh nghịch đã trưởng thành. Long Bảo Bảo, Tiểu Thần Hi, Tiểu Phượng Hoàng, Tử Kim thần long... những người quen cũ đều về quanh hần, hi vọng những người khác cũng an bình.

"Soạt."

Trong cổ thiên lộ, tiếng xương vỡ bị giãm lên vang vọng, hấn ngoái lại nhìn, thủy tinh khô lâu từ hắc ám đại hợp cốc bò lên, đang rảo bước tới.

Biến mất mười ngày, lần này quay về, trên mình nó... có thêm một bộ liên giáp rách nát, tuy chỉ che được ngực, các phần khác tàn khuyết nhưng tuyệt đối là bảo vật. Đương nhiên nó đang từ từ tìm lại những gì thuộc về mình.

"Oa, lão ca lợi hại thật, đánh ngang tay với hấn."

"Lão ca các người là ai? Không Không ta hiệu xưng vô địch mỹ thiếu niên, cả chục tên thế này cùng đến cũng không sao."

"Lão ca..."

"Chuyện gì?"

Tác Tác và Huyền Huyền nhỏ giọng: "Tựa hồ có cả tá đến thật."

"A!" Không Không ngoái nhìn quanh, mười mấy đạo nhân ảnh đang đến gần, đồng thời dao động kinh hồn từ bốn phương tám hướng tràn ra. "Sao lại đông thế, cha mau cứu mệnh, bảo bối nhi tử không chịu nổi nữa. Cha không ra, Không Không vô địch phải chạy đây."

Thần Nam đã khôi phục tương đối, gửi thần thức lên hài cốt Đại Ma thiên vương, mang theo thủy tinh hài cốt thần bí mạc trắc, vượt giới tiến tới.

Ma cốt cao lớn vừa xuất hiện trên tiểu hành tinh, hấn lập tức cảm giác được khí tức quen thuộc, cả kinh: "Là... Thái Thượng!"

Đồng thời, linh hồn Vũ Hình ngủ say trong thủy tinh hài cốt tựa hồ có cảm ứng, rung lên, phảng phất sắp tỉnh lại.

"Cha đúng là có cá tính, giảm béo cũng đâu cần thành thế này." Không Không bay tới nhìn ma cốt, cười hăng hắc: "Cả nhà chúng ta đấu với nhóm thiên giai cao thủ này."

Thần Nam thần tình ngưng trọng: "Không ổn rồi, con và Tử Kim thần long không cần động thủ, bảo vệ hai nhóc tí."

Chương 455

Xử lý sào huyệt của Thái Thượng

"Cha không cần khẩn trương thế? Đến thêm vài người thôi mà, vô địch Không Không con không sợ, cha sợ gì." Không Không cười hắc hắc.

"Không được, cứ làm như ta bảo, trông nom hai tiểu quỷ đầu." Thần Nam cảm ứng được khí tức của Thái Thượng, không thể sai được, lúc đối phó với Thiên nhân, rồi y bị tiêu diệt, hắn từng cảm ứng được khí tức đáng sợ của Thái Thượng, đến giờ chưa quên, bởi nó liên quan đến vận mệnh của Vũ Hinh.

Lúc hắn hần loáng thoáng cảm ứng được khí tức thoát có thoát không quen thuộc, tựa hồ ở rất xa, lại như ở ngay vùng hỗn độn gần đó, hoặc ở trước mắt, nhất thời không nắm chắc.

Linh hồn Vũ Hinh đã dao động.

Thấy hắn trịnh trọng như vậy, Không Không đành bay về phía Tác Tác và Huyền Huyền: "Hai tiểu quỷ đầu đến đây để lão ca bế xem nào, hừ cả hai đúng là độc miệng, vừa nói có một tá là có liền."

"Tự lão ca nói mà." Tác Tác bĩu môi.

Huyền Huyền cũng hỏi: "Lão ca, lễ vật của bọn đệ đâu?"

"Các người không coi tên này vào đâu hả, hắn là tiên hạc tinh quái, vốn định luyện hóa các người, lão ca định thuận phục hắn cho các người chơi đùa. Nào, để lão ca bế. Ái chà, hai tiểu quỷ." Không Không cười hì hì vò đầu tiểu đệ và tiểu muội rồi nài, hai tiểu quỷ nhảy lên, một véo tai một kéo mũi, hai tiểu bắt điếm tuy mồm mĩm nhưng lúc nào khác nào lão hồ.

"Oa, hai tiểu quỷ lợi hại thật, không chịu thiệt tí nào." Thoáng chốc, đầu tóc Không Không cũng bị vò rối tinh.

"Đó là trừng phạt lão ca."

"Sau này không được bắt nạt bọn đệ."

Thần Nam nhìn thấy cảnh đó, lòng rất ấm áp, nhưng hiện tại hấn không được phép cả nghĩ, mười hai người phía trước đang chăm chăm nhìn hấn. Tuy không biết tên họ nhưng còn giữ được ấn tượng về vài người, là những người từng bị hấn đánh bay.

Mười ngày trước, hấn cảm nhận hình binh khí của Thần tổ đánh lung tung khiến họ ôm đầu chạy trốn, sau đó họ liên hợp truy đuổi, nhưng vào đến vùng sâu của hỗn độn, hầu hết bị bỏ lại, một vài người lạc trong vô tận hỗn độn, đành phải thụt lùi.

Mười mấy người này vô cùng bất hạnh, loanh quanh mười ngày liền trong vùng hỗn độn không tìm được lối về, kết quả cảm ứng được sinh mệnh dao động trên tiểu hành tinh tàn phá nên đến đây.

"Là người."

Mười mấy người thấy Thần Nam đều gầm vang, tặc tử đánh họ đã xuất hiện. Mười ngày trước, trận chiến diễn ra quá hoang đường, họ hoàn toàn tơi tả, khác nào bao cát, nguyên hung giờ lại bất ngờ hiện thân.

"Hấn là Thần Nam." Thiên giai cao thủ định luyện hóa Huyền Huyền và Tác Tác kêu lên. Lúc ở cổ thiên lộ, Thần Nam tự báo danh nhưng giờ mới hiện thân, bị thiên giai cao thủ nộ phát hiện ra hấn chính là khô lâu đáng ghét, đen xì này.

Nhóm thiên giai cao thủ vô cùng hưng phấn, kẻ từng hạ nhục họ đã xuất hiện, bất kể hấn là ai, hiện tại có tới mười hai cường giả, việc gì mà không làm nổi.

Vốn họ lạc trong hỗn độn, phi thường uất ức, hiện tại lại tìm được tội đồ.

"Lên."

"Giết."

Dao động kinh hồn tràn lan. Năng lượng dấy lên như sóng thần trên không, mười hai thiên giai cao thủ dù tu vi không đến mức đỉnh cao nhưng hợp lại cũng tạo thành sức mạnh phi thường.

Trên tiểu tinh, cơ hồ mọi sinh mệnh đều cảm nhận được dao động, không ai chịu nổi, linh hồn run rẩy.

Đối với những kẻ này không còn gì để nói, Thần Nam xông lên. Không thể thi triển cấm kỵ đại thần thông khiến hấn mất đi đòn công kích lợi hại nhưng hài cốt Đại Ma thiên vương cực kì cứng rắn, hơn cả thiên bảo, lực phòng ngự siêu tuyệt, vô hình trung hấn gần như không thể thất bại.

"Âm."

"Choang."

Hấn quét sạch mọi ngăn cản, một đạo thần quang sáng rực đánh tới bị hấn chấn tan, nổ tung như thiên lôi. Một lưỡi thiên đao chém xuống bị hấn đưa tay đỡ phát ra tiếng kim thuộc va nhau chói lói.

Ma cốt đen ngòm phát ra dao động kinh hồn, như được tinh kim tốt nhất đúc thành, không thể ngăn cản nổi. Đó là một món nhân hình hung binh! Ma cốt vốn là vũ khí mạnh nhất, đánh cho thiên đao, thần kiếm liên tục nứt vỡ, hắt văng hết mọi dòng năng lượng cực mạnh.

Đồng thời, thủy tinh hài cốt cũng xông tới, điểm bắt diệt linh quang trên trái ảo hóa thành từng đạo ánh sáng, một thế giới mỏng lung xuất hiện trên không, che kín nó.

Nó đi qua đâu, mọi năng lượng đều bị vô thanh vô tức hút hết vào thế giới nó, đòn cuồng bạo công kích của thiên giai cường giả tựa hồ không thể thương tổn đến nó.

Hai thần dị khô lâu phát uy, vô cùng đáng sợ.

Mười hai thiên giai cao thủ tuy chiến lực áp đảo nhưng hai khô lâu lại quá rắn chắc, cứng như thiên bảo thần binh bị thế giới đó trùm lên cũng mất hết sức phòng ngự.

Hai khô lâu gần như bất khả công phá, lại phát ra được nhưng đòn thể kinh nhân. Nhưng các cao thủ đều muốn tấn công Thần Nam, tin rằng có đủ sức mạnh sẽ đánh gãy ma cốt nhưng thủy tinh khô lâu không thể đối phó được, thế giới thần bí mạc trắc vốn không tài nào công phá được.

Đối diện với vòng vây, Thần Nam không sợ mà trở nên điên cuồng, đột phá quang võng được địch thủ bố trí, chớp lấy một thiên giai cao thủ, mặc cho người khác thoải mái tấn công.

Bề một ngón tay hơn làm bị thương mười ngón.

Đó là ý nghĩ của hắn, trong làn dao động cuồng bạo, thiên giai cao thủ nọ kinh hãi, dù chúng nhân tấn công Thần Nam cứu y nhưng thân thể y không thoát cảnh tan nát, linh hồn bị đánh tan một nửa.

Các thiên giai cao thủ biến sắc, công sát vô hiệu nên có người hướng mắt sang hai tiểu quý đầu được Không Không và Tử Kim thần long bảo vệ.

Trong lúc sinh tử, tính gì đến nhân nghĩa đạo đức, chỉ cần có thể đã kích đối thủ là được, tức thì có ba người lao về phía Huyền Huyền và Tác Tác.

"Loài chuột." Tử Kim thần long ngao ngao kêu âm lên.

"Dám bắt nạt đệ đệ và muội muội của ta. Không Không vô địch ở đây, các người mau rửa cổ đờn đao."

Tử Kim thần long và Không Không tuy kêu la nhưng không đối phó được ba thiên giai cường giả. Nhất là con rồng du côn, sức mạnh tiềm tàng chưa được đánh thức.

"Huyền vũ biến!"

"Tác liệt thiên địa!"

Hai tiểu bất điểm cũng bị bức phải tham chiến, giúp Không Không và Tử Kim thần long. Thần Nam đại nộ định xông tới nhưng các cao thủ còn lại liều mạng chặn hắn.

Hắn liên tục xoay chuyển tâm tư, chợt bình tĩnh lại, bí mật truyền âm cho Tác Tác và Huyền Huyền: "Bảo bối nhi tử, bảo bối nữ nhi, mau quay lại thân thể mẫu thân. Ở đó có Thương Thiên chi nhãn, mắt trái đại biểu hủy diệt, mắt phải đại biểu tân sinh, đủ cho các con tự giữ mình."

Lời vừa dứt, hai tiểu bắt điểm lao tới với tốc độ nhanh cực điểm. Không lâu sau, trong chiếc ao Sinh Mệnh nguyên tuyền, nhục thể Đạm Đài Tuyền ngồi dậy, đoạn bay lên không.

Nhưng thân hình không ổn định, lại phát ra hai âm thanh.

"Ta tới, ta tới nào."

"Không, ta tới."

Ngất mắt! Thần Nam nhức óc, hai tiểu quỷ lại đang tranh nhau trong nhục thể Đạm Đài Tuyền, coi trận chiến sinh tử như trường du hí. Hai tiểu quỷ này đúng là trư a chả vợi tối chả cần.

"Àm."

Một làn hủy diệt khí tức bài sơn đảo hải đột nhiên bùng lên, một u minh chi quang xuyên qua mọi ngăn cách như vàng dương đen ngòm tỏa sáng, đánh tan nửa người thiên giai cao thủ trước mặt.

"Oa, đáng sợ thật." Tiểu quỷ kêu âm lên.

"Ta không sợ, để ta tới." Một tiểu bắt điểm lại lạnh chanh.

Thần Nam cả kinh, bao năm nay, Đạm Đài Tuyền tựa hồ tế luyện Thương Thiên chi nhãn hơn hẳn lúc trước.

"Chết tiệt." Thiên giai cao thủ đó đại nộ, nhanh chóng lao vào hai tiểu quỷ nhưng chúng là thân sinh cốt nhục của Đạm Đài Tuyền, hoàn toàn dung hợp được vào thân thể, dễ dàng khống chế được sức mạnh Thương Thiên chi nhãn.

Lại một đạo hủy diệt chi quang bắn ra.

"A." Cao thủ đó kêu lên thê thảm, nửa thân thể tan tành.

Lin hồn trọng thương định bỏ chạy, thủy tinh khô lâu xông tới "bóng dáng thế giới" trùn xuống, linh hồn hóa thành điểm điểm quang mang tan vào đó.

Hai tiểu bất điểm không còn là gánh nặng, chiến cục liền xoay chuyển.

Thần Nam, thủy tinh khô lâu, Không Không, Tử Kim thần long cùng nhục thân Đạm Đài Tuyên do hai tiểu bất điểm không chế đối diện với mười một thiên giai cao thủ, không đến nỗi bị động.

"Là ta, là ta." Hai tiểu quỷ tranh nhau quyền không chế nhục thể, vọng vào tai các thiên giai cao thủ như tiếng hai tiểu ma đầu.

Hiện tại Thần Nam không còn gì lo lắng, thoải mái nghênh chiến thiên giai cao thủ, ma cốt quét sạch tất cả.

Hắn chế một đối thủ thành bốn khúc, đoạn quay sang xé nát một thiên giai cao thủ khác. Trường đại chiến thống khoái cực độ.

Tình thế nghịch chuyển quá nhanh khiến người ta phải tặc lưỡi.

Trừ Tử Kim thần long hơi bị động, liên tục tránh né, Thần Nam, thủy tinh khô lâu, Không Không và hai tiểu bất điểm hoàn toàn chìm trong lạc thú đại chiến, liên tục tấn công điên cuồng, chủ động truy kích đối thủ.

Tử Kim thần long há hốc mồm, cả nhà... đều mạnh. Cả hai nhóc tí cũng không tệ, lợi hại như tiểu lão hổ.

"Àm."

"A..."

Cả nhà Thần Nam triệt để xoay chuyển chiến cục, đánh cho đám thiên giai cao thủ liêu xiêu, thân thể vỡ tan, linh hồn trọng thương, không ai còn dáng vẻ hung hăng nữa mà bị đuổi đánh đến nơi đến

chốn.

"Người không phải muốn luyện hóa thân thể chúng ta sao? Đánh, đánh, đánh..." Hai tiểu bất điểm thù dai phi thường, điên cuồng tấn công thiên giai cao thủ ôm lòng bất hảo với chúng, hủy diệt chi quang toàn nhắm vào mông y.

"Tiểu thí hài...a..." Tiếng gào thảm thiết khiến ai nấy lạnh mình.

Cạnh đó, Không Không cũng đánh cho đối thủ chạy tứ tung.

"Mao đầu tiểu tử người..."

"Đừng chạy, dám gọi vô địch Không Không ta là mao đầu tiểu tử, xem ta thu thập người thế nào." Không Không càng ác liệt, không tung sát chiêu, chỉ đánh cho đối thủ ôm đầu bỏ chạy, khiến y vô cùng nhếch nhác.

Thần Nam và thủy tinh khô lâu càng ung dung, coi thiên giai nhân nhục của đối thủ là bao cát, sát phạt chi khí cực dày, triệt để đánh tan ba thiên giai cường giả.

Thần Nam tin rằng, vô tình đao mà xuất ra được ắt càng ung dung hơn.

Hiện giờ, không còn ưu thế áp đảo nữa, các thiên giai cao thủ cũng không biết ai đã chạy trước, những người còn lại cũng không cố giữ thể diện, bỏ chạy để giữ mạng, hiện trường liền nháo nhào.

"Nhiệt náo thật." Cùng lúc, tiếng thủ mộ lão nhân từ xa truyền lại, thân ảnh hiển hiện sau đó, dáng vẻ vô cùng nhếch nhác.

Thần Nam nhận ra đó không phải là lão nhân chân chính, chỉ là hóa thân. Thấy ông ta như vậy liền kinh ngạc hỏi: "Đã... xảy ra chuyện gì?"

"Xui quá là xui. Lão nhân gia ta quá xui. Ta định đến dọn dẹp nhà một hồng hoang lão ma. Kết quả, mẹ nó chứ, lại đụng nhằm thứ dữ, mẹ nó chứ, đụng vào nhà Thái Thượng. Tặc tử đó bị kinh động, suýt nữa đánh tan bộ xương già này. Nếu không tách thành mấy hóa thân

chạy về các hướng chắc đã xong rồi."

Quay cuồng.

Mười ngày trước, thủ mộ lão nhân có nói với hấn đến xử lý nhà một hồng hoang cự bá nhưng không ngờ.... lão lại chạm nhằm Thái Thượng.

Lão bắt tử quả nhiên rất mạnh, Thái Thượng là cao thủ chí cường trong truyền thuyết tựa hồ pháp lực thông thiên mà lão cũng chạy thoát được.

"Tiểu tử mau đến giúp, giang hồ cấp cứu, tên biến thái đó đang đuổi theo bản thể ta. Mau nghĩ cách giúp đỡ."

Thần Nam chưa nói gì, hai mắt Không Không đã sáng rực, lên tiếng trước: "Thủ mộ lão gia gia phát cuồng rồi, lại chạm vào nhà của Thái Thượng trong truyền thuyết, có khí phách lắm. Tiểu tử có một cách, lão gia gia cho biết nhà Thái Thượng ở đâu, tiểu tử sẽ tới kiếm chác, y tâm sinh cảm ứng đương nhiên sẽ về ngay."

Nó cười hắc hắc nói với hai tiểu bắt điểm không chế nhục thân Đạm Đài Tuyên: "Tiểu đệ, tiểu muội, đợi lão ca đến nhà Thái Thượng kiếm chút gì về làm lễ vật. Nên biết y là cường giả trong các hồng hoang cự bá, bảo bối sưu tập đương nhiên là thiên bảo."

"Oa, lão ca tốt quá." Hai tiểu bắt điểm nhảy căng lên.

"Cộp." Thần Nam gõ mạnh lên trán Không Không, tiểu tử nghịch ngợm này vẫn như lúc nhỏ, rõ ràng định làm gương xấu cho hai tiểu bắt điểm. Thái Thượng là cao thủ kinh hồn, người khác tránh còn không kịp, nó lại định học thủ mộ lão nhân đến nhà cướp bóc.

"Chủ ý này rất được." Thủ mộ lão nhân chỉ vào vùng sâu hỗn độn: "Theo hướng này, bay chừng chín vạn dặm là đến."

Thần Nam thật muốn vạn cổ thủ mộ lão nhân, lão bắt tử này... sao lại để hài tử xuất mã. Hấn giữ Không Không lại, vốn hấn cũng định tự xuất thủ giải cứu thủ mộ lão nhân nhưng không muốn nó mạo hiểm.

Nhưng không ngờ hai tiểu quỷ đầu không chế nhục thân Đạm Đài Tuyền, vù một tiếng, phương hướng... lại là nhà Thái Thượng.

"..." Thần Nam trợn trừng mắt đoạn tỉnh lại, gõ thêm cho Không Không một cái: "Đều tại con làm hỏng. Còn không mau đuổi theo."

"Tuân mệnh cha."

Thần Nam cảm giác quay cuồng, sao lại để nó đuổi theo, tiểu tử này cũng cá mè một lứa. Hắn đành tự đuổi theo, thủy tinh khô lâu theo sát, Tử Kim thần long và hóa thân của thủ mộ lão nhân cũng vậy.

Cả nhóm hùng hổ tiến đến mục tiêu là sào huyết của Thái Thượng.

Chương 456

Đại chiến Thái thượng

Tình cảnh khiến tất cả há hốc mồm, cả nhà Thần Nam hùng hổ, thanh thế rình rang đến khoảng nhà Thái Thượng.

Thái thượng là hồng hoang cự bá, cao thủ siêu cấp, ai dám tranh phong? Thậm chí có truyền thuyết y là một dạng chân thân của "Thiên", có nghĩa là một trong những Thiên.

Ngay cả thiên giai cường giả cũng tránh y như rắn rết, bò cạp, vốn không muốn chạm vào, còn cả nhà Thần Nam lại điên cuồng hét như thủ mộ lão nhân. Tự động tìm đến, quả nhiên ngông cuồng không để đâu cho hết.

Tử Kim thần long xưa nay chỉ sợ thiên hạ không loạn, hưng phấn kêu ngao ngao âm lên, tốc độ cực nhanh, thoáng chốc đã hút bóng vào vùng hỗn độn. Không Không đã mất bóng từ trước, nó vẫn như hồi nhỏ, ưa hoạt bát hiếu động, không chịu tịch mịch.

Hai tiểu bắt điểm đi đầu tiên, hăng hái dẫn đường dù chuyến đi khoảng nhà Thái Thượng chưa chắc đã thành công. Hai tiểu quý khổng chế nhục thân Đạm Đài Tuyền, lao đi như điện chớp, liên tục phá toái hỗn độn khiến Không Không theo sau không kịp người bụi. Chúng tựa hồ sợ rằng sẽ bị người nhà bắt về nên dốc toàn lực.

Thần Nam phát khùng, hai tiểu bắt điểm này vừa sinh ra đã gây họa, so với việc trốn nhà của Không Không và Y Y năm xưa, lần này thật sự là tai họa.

Đương nhiên hắn càng giận thủ mộ lão nhân, đúng là "lão yêu nghiệt" chuyên gây họa, xuất hiện là xui xẻo. Hắn nhớ lại mỗi lần lão xuất hiện hắn đều gặp xui, dường như chân lý là thế.

Dù nhân ảnh phi hành phía trước chỉ là hóa thân của lão nhưng hắn rất muốn bắt lấy, dần cho một trận để xả giận.

Thủy tinh khô lâu ung dung bám theo, cùng hắn tiến bước.

Hóa thân của thủ mộ lão nhân hưng phấn, quay lại gọi: "Tiểu tử, nhanh lên. Hắc hắc, lần này không biết sẽ kiếm được bảo bối gì, chưa biết chừng sẽ tìm được thí thiên hung khí hoặc cứu được mấy chiến hồn bị trấn áp. Ai da, tên tiểu tử khôn kiếp, dám đánh lén ta..."

"Lão họa hại, tìm ta giúp là được rồi, sao còn kéo hài tử của ta vào cuộc?"

"Hiện tại nói gì cũng muộn rồi, mau đi nào, bằng không mấy tên nhóc sẽ gây loạn." Thủ mộ lão nhân nói xong liền mất bóng.

"Lão yêu nghiệt đi đâu?" Thần Nam cũng gia tốc phi hành.

Chín vạn dặm ở đại lục là khoảng cách cực xa nhưng trong vùng tinh không tan vỡ lại rất ngắn, với tốc độ của bọn Thần Nam, không cần dùng toàn lực cũng nhanh chóng tới nơi. Nhưng tinh không đã tan vỡ nên hỗn độn trải ra mênh mang, phải liên tục phá vỡ mới tiến bước được, tốc độ đương nhiên chậm hơn.

Tình huống hiện tại, thiên giai cao thủ muốn tiến bước từ tầng không cổ tinh bị tàn phá, đều phải xác định rõ phương hướng rồi cố gắng phá tan hỗn độn.

Tử Kim thần long bị đuổi kịp đầu tiên, mất khá nhiều sức lực mới kịp Không Không, lục bọn Thần Nam nhìn thấy hai tiểu quỷ thì sào huyết của Thái Thượng đã hiện ra trước mắt.

Đã đến đây không còn đường lui nữa.

Trên cổ tinh không tàn phá này, trừ không có hằng tinh tỏa sáng, có mười mấy tiểu hành tinh tan nát không thành hình dạng gì, một vài ngôi sao chỉ đáng là vãn thạch cỡ lớn, không đáng gọi là hành tinh.

Nhưng trong đó có một hành tinh cực nhỏ lại không mấy may tồn tại, nổi bật hẳn so với những hành tinh khác. Từ xa nhìn lại, bên mặt nó có thủy vực màu lam, những địa vực khác xanh rờn, ngập đầy sinh cơ.

Không có hằng tinh nhưng tiểu tinh này sáng chói, phát ra ánh sáng

nhu hòa.

Cảm giác đầu tiên của Thần Nam rằng chuyện đó không phải ngẫu nhiên.

Những tiểu tinh khác gần như hủy diệt, chỉ tiểu tinh có khí tức của Thái Thượng nguyên vẹn, không phải vì nó có vị trí tốt ở giữa các hành tinh khác nên được bảo vệ mà có người dùng đại pháp lực giữ lại. Quả thật người ta phải kinh hãi, Thái Thượng pháp lực vô biên!

Hai tiểu quỷ lao thẳng đến tinh cầu màu lục, đồng thời cất lên giọng nói non nớt: "Cướp đây, Thái Thượng có nhà không? Cướp đây, chúng ta đến ăn cướp."

Thủ mộ lão nhân cười ha hả, Tử Kim thần long lăn lộn trên không, Không Không há hốc mồm trước biểu hiện của tiểu đệ, tiểu muội. Thần Nam giận giữ nghiến răng kèn kẹt, trán xì khói, hai tiểu quỷ không hiểu sự đời, vừa xuất sinh chưa lâu mà không được chút gì tử tế.

Hắn sợ chúng xảy ra chuyện nên nhanh chóng lao tới. Tiểu tinh màu lục đầy sinh cơ, ngược hẳn với các nơi khác trong tinh không tàn phá: hắc ám và âm lãnh, quả thật là thế ngoại tiên cảnh.

Sông dài cuộn sóng, hồ lớn trong vắt, núi xanh um tùm, hoa cỏ ngát hương, thảo nguyên mênh mang, cảnh vật các nơi vô cùng phong phú.

Một dải cung điện khí thế hoành tráng tọa lạc tại các địa vực, cổ lão thần điện phát ra thương tang khí tức, nhưng không vì tuế nguyệt trôi qua mà tàn phá, ngược lại cung điện giống như bất hủ thiên cung.

Không sai, ở đó phát ra khí tức của Thái Thượng, dù y không có nhà, bạn đuổi theo bản thể thủ mộ lão nhân nhưng dấu ấn bất diệt vẫn còn.

"Oa, bảo bối, trong đó có bảo bối." Hai tiểu quỷ đáp xuống trước cổ điện, từ thể nội Đạm Đài Tuyên bò ra, đưa bàn chân trắng muốt định chạy vào.

Thần Nam không cho phép chúng làm loạn, dùng đại pháp lực nhất hai tiểu bất điểm lại, cuốn cả nhục thân Đạm Đài Tuyền theo.

"Âm."

Một cỗ khí tức hùng hậu đột nhiên từ cỗ điện bùng lên, mặt đất rung động, áp lực tràn khắp tiểu tinh, phẳng phất có bậc chúa tể vô địch thức tỉnh.

Ai nấy kinh ngạc, lẽ nào Thái Thượng quay về?

Thủ mộ lão nhân hồ nghi, đoạn lắc đầu: "Không phải y, chắc cũng là hóa thân như ta."

Dù vậy, tất cả đều hít sâu một hơi khí lạnh, cỗ uy thế này vô cùng đáng sợ, hơn hẳn thiên giai cao thủ tầm thường, khiến người ta rúng động.

Hai tiểu quỷ tựa hồ đã cảm giác được nguy hiểm, nhanh chóng chui vào nhục thân Đạm Đài Tuyền.

Một hình ảnh chiếc đầu từ trong cung điện nổi lên, càng lúc càng rõ trên nền trời.

Đó là đầu một nam tử, vẻ mặt như điêu khắc, mắt sáng rực, phát ra uy nghiêm khí tức, thanh âm vang vọng tầng không: "Nhân loại nhỏ nòi, dám đến mạo phạm tôn nghiêm của ta, kẻ xông vào Thái Thượng cung - chết."

Hai mắt y phát ra hào quang kinh hồn, cơ hồ hủy diệt thế gian vạn vật, không gian tan vỡ, hào quang lao thẳng đến chỗ bọn Thần Nam.

Hóa thân thủ mộ lão nhân kết thành pháp ấn cổ quái, đoạn ấn mạnh ra, một vùng hào quang sáng rực hình thành một tấm màn, khí thế hùng hậu lan tràn khiến không gian lay động, trùm lên hai dải sáng kinh dị kia.

Không trung rung chuyển kịch liệt, hai mắt Thái Thượng bắn ra hai dải hào quang liên tục đánh tan trùng trùng màn sáng rồi tan biến. Y tạm thời đình chỉ công kích, cười lạnh: "Có chút bản lĩnh nhưng còn

kém lắm."

"Ta khinh, tên bồng chùy lại lên giọng, cùng là hóa thân, còn muốn ra về ta đây là Thái Thượng hoàng." Thủ mộ lão nhân trả đòn.

Cùng lúc, linh hồn dao động kịch liệt từ thủy tinh khô lâu phát ra, linh hồn Vũ Hình quả nhiên thức tỉnh. Nàng từng tu luyện Thái Thượng vong tình lục nên vì Thái Thượng xuất hiện mà tỉnh lại.

Thần Nam lo lắng nhưng điểm bất diệt linh quang trên trán thủy tinh khô lâu phát ra hào quang sáng rực, bao phủ cả cốt thể, bóng dáng tiểu thể giới xuất hiện.

Đời thời bất diệt linh quang phát ra năng lượng như sóng nước liên tục tụ vào xương đầu, chậm chậm vỗ về linh hồn xáo động.

"Thiên nhân, ha ha...lại một Thiên nhân nữa." Trên không đột nhiên vang lên tiếng cười của Thái Thượng như tiếng sấm. Một cự nhân vàng rực hiện lên rõ ràng, không chỉ là một chiếc đầu, phát ra dao động kinh nhân.

Một bàn tay khổng lồ ập vào thủy tinh hài cốt, định chộp lấy, tròng mắt Thái Thượng phát ra tia nhìn tham lam như nhìn thấy thức ăn ngon lành nhất.

"Giết." Thần Nam trực tiếp phá tan hư không, ma cốt phát ra một đờn lẳng lẹ, một quyền bá tuyệt thiên địa dấy lên ma khí ngàn ngạt đập vào Thái Thượng.

Không Không hóa thành thiên kiếm chi thể, bổ mạnh vào địch thủ. Thủ mộ lão nhân cũng không chịu kém, kết thành những pháp ấn cổ quái, dấy lên dao động kinh hồn xé toang hư không, từng màn sáng trùn xuống.

"Ầm, ầm, ầm."

Năng lượng cuồng bá không ngừng lan tràn trên không, dao động năng lượng kịch liệt tỏa ra tinh không, tiểu hành tinh trở nên hôn ám, trận đánh giữa mấy đại cao thủ kinh thiên động địa, năng lượng xé tan dị không gian nuốt gọn tinh không.

Hồi lâu sau mới yên tĩnh lại, chân trời dần sáng sủa.

"Các người định ngăn ta? Đó là thức ăn của ta, ngăn cũng vô dụng." Giọng nói lạnh lẽo vang vang khắp tầng không.

"Người không phải là Thái Thượng - hoàn mỹ thể do Thiên nhân biến hóa thành sao?" Thần Nam nhíu mày hỏi, hẳn phải hỏi bởi chuyện này liên quan đến Vũ Hinh.

"Thái Thượng do Thiên nhân biến hóa thành? Đúng là... buồn cười." Âm ba cuộn cuộn: "Thái Thượng vong tình lục do ta truyền lại, những kẻ tu thành Thiên nhân chi cảnh đều cống hiến sinh mệnh cho ta. Từng có kẻ gần thành công nhưng đến cuối lại thất bại, hẳn là một kẻ đáng thương, sống trong mộng cảnh của ta mà cứ tưởng Thái Thượng vong tình lục do hắn sáng tạo và Thái Thượng do hắn biến hóa thành. Tất cả đều do ta ban cho, hắn chỉ là kẻ sống trong mộng cảnh của ta."

Thiên nhân lại sống trong mộng cảnh do Thái Thượng bố trí. Tin tức kinh nhân này đủ chứng minh chỗ đáng sợ của Thái Thượng. Nói trắng ra Thiên nhân chỉ là thức ăn của y.

Chả trách y thấy Vũ Hinh lại tỏ ra kích động như vậy, nàng từng tu luyện loại công pháp này.

Thủ mộ lão nhân cười lạnh: "Lão nhân ta ta đã biết Thái Thượng vong tình lục rắc chớ là một cái bẫy, cũng như Hoán Ma kinh, là vực sâu không đáy nên chưa bao giờ thèm nhìn." Rồi cười hắc hắc nói với Thần Nam: "Xem ra khô lâu mỹ nhân của người đang gặp nguy hiểm, bị tên biến thái này nhìn trúng, muốn bảo vệ chỉ còn cách diệt hóa thân của hắn, sau đó ta sẽ phong bế không gian này, Thái Thượng chân chính ắt không biết chuyện xảy ra. Hiện tại ta không còn bao nhiêu sức mạnh, phải trông vào các người."

"Cha, con đến đây." Hai tiểu quỷ đầu không chế nhục thân Đạm Đài Tuyên lao tới, giọng nói non nớt vang lên, lao thẳng vào Thái Thượng: "Bảo bối, giao bảo bối ra, cướp đây."

Hủy diệt chi nhãn của Thương Thiên phát ra hào quang lạnh mình

trực tiếp oanh kích Thái Thượng. Khí tức hủy diệt trùm khắp tiểu tinh.

Hai mắt Thái Thượng xạ ra hai đạo quang mang nghênh kích. Quái sự xảy ra, hóa thân của Thái Thượng không chống nổi Thương Thiên chi nhãn, bị đạo hào quang hủy diệt đánh văng đi, hư không vỡ vụn.

"Thương Thiên chi nhãn." Thái Thượng hóa thân hô lên kinh hãi.

Thủ mộ lão nhân đại hỉ: "Vật này đối phó với y là hợp nhất, dù Thái Thượng là một Thiên nhưng đây chỉ là thiên chi hóa thân, mắt y sao chống nổi Thương Thiên chi nhãn chân chính. Tất cả lên diệt y."

Hai tiểu quỷ tuy giọng nói nhu nhu nhược nhược nhưng hành động không hề run tay, nghe thủ mộ lão nhân nói bèn huy động hủy diệt chi nhãn của Thương Thiên càng mạnh hơn, từng đạo hào quang phá tan hư không, điên cuồng tấn công Thái Thượng.

"Các người chỉ dựa vào song nhãn sao? Lẽ nào ta không có cấm kỵ thần thông khác sao?" Thái Thượng cười lạnh.

"Hừ, người tưởng chúng ta chỉ có Thương Thiên chi nhãn sao?" Thần Nam cười lạnh.

"Grào... giết Thái Thượng." Tử Kim thần long chỉ sợ thiên hạ không loạn hưng phấn kêu ầm lên.

"Giết." Vẻ mặt Không Không đầy sát khí.

"Giết." Thủ mộ lão nhân trực tiếp xông tới.

"Giết." Thần Nam sai khiến hài cốt Đại Ma thiên vương, ma diễm ngàn ngọn, ma vân kinh nhân che kín thiên không, dao động năng lượng quét khắp thập phương.

Trận đại chiến kịch liệt nổ ra.

Thần Nam, Không Không, Tử Kim thần long, hai tiểu bất diễm, hóa thân của thủ mộ lão nhân cũng đại chiến hóa thân Thái Thượng.

Trời đất sụp đổ, những dòng sông phía dưới bị hất ngược lên không,

từng dãy núi miên miên vô tận như những con rồng đất bị đại pháp lực kéo lên không, hoành tảo Thái Thượng.

Đại chiến kịch liệt, công kích đáng sợ, riêng thủy tinh hài cốt tựa hồ gặp vấn đề gì đó, ngần ngại ở ngoài xa, mặc cho Thần Nam hô hoán cũng không phản ứng.

Hai tay thủ mộ lão nhân múa lên, núi non sụp đổ, mấy lần suýt xé tan Thái Thượng.

Thần Nam với uy thế ma thôn thiên hạ, ép xuống Thái Thượng hóa thân, kéo một khối vãn thạch cực lớn trên tàn phá tinh không đập vào cung điện phái dưới khiến cả tiểu tinh rung lên.

Trận đại chiến sinh tử này khiến ai nấy dốc toàn lực, vô cùng kịch liệt.

Vãn thạch suýt nữa đập tan Thái Thượng hóa thân, biến cung điện thành một đống hoang tàn.

"Cha, đập hỏng hết bảo bối của chúng con." Hai tiểu quỷ đầu bắt mẫn kêu lên.

Giờ còn tính gì đến bảo bối, giết Thái Thượng hóa thân mới là quan trọng.

Nhưng như để đáp lời tiểu bắt điếm, trong cung điện bùng lên trận trận bảo quang, mùi mấy luồng dao động năng lượng hùng hồn tràn lan.

Thái Thượng hóa thân vẫy tay hút một bánh xe cuộn cuộn ma khí vào tay.

Thần Nam cũng không chậm hơn, dùng đại pháp lực nhanh chóng móc một "bảo vật" phát ra khí tức đáng sợ vào tay, nhưng lập tức hối hận, là một cây côn gãy nát, không ra kim loại hay gỗ, hấn nổi giận định quăng đi đoạt món khác nhưng thủ mộ lão nhân hô lên kinh hãi: "Hồng Hoang Kỳ."

"Cái gì là Hồng Hoang Kỳ?" Thần Nam không hiểu: "Huyền Hoàng đại kỳ, ta từng nghe qua nhưng cây côn gãy nát này có gì lợi hại?"

Thủ mộ lão nhân kích động vô cùng: "Huyền Hoàng đại kỳ quả nhiên lợi hại, là hung khí bất phàm nhưng so với Hồng Hoang Kỳ lại không đáng gì. Trong quá khứ xa xưa, mỗi lần Hồng Hoang Kỳ vấy lên là tinh không lay động. Còn nhớ trận chiến Thái cổ không? Có vị cuồng nhân cầm Hồng Hoang Kỳ múa tít, cả tinh không hóa thành tử vực, mọi tinh cầu gần như không còn sinh mệnh, trừ vài thiên giai cao thủ mở được động phủ trong tinh không, những địa vực khác đều tử tịch. Nguồn gốc tội ác này từ Hồng Hoang Kỳ mà ra. Đương nhiên vì nguyên nhân khác mà lá hung khí bị vỡ tan, dù vậy nửa cán cò cũng là hung khí thượng phẩm, là cấm kỵ thiên bảo vô giá, hôm nay Thái Thượng hóa thân chết chắc."

Chương 457

Vũ Hình và Thái Thượng kết thúc

Hồng Hoang Kỳ có thể đập tan tinh không, đương nhiên xứng danh hung kỳ thượng đẳng. Thần Nam nhìn cây côn gãy nát trong tay mà kinh hãi, không ngờ đang cầm cán của lá diệt thế hung kỳ a.

Thủ mộ lão nhân tiết lộ một tin tức khác khiến Thần Nam kinh hãi, nhân vật từng đánh tan Hồng Hoang Kỳ trong truyền thuyết chính là người sáng tạo ra pháp quyết Tuyên Cổ Thông Thông.

Tin tức này khiến hắn vô cùng xúc động, nên biết Thần Chiến không chỉ từng sử dụng Vạn Cổ Giai Không, mà lúc ở đệ tam giới đã xuất ra Tuyên Cổ Thông Thông, lẽ nào trong đó có bí ẩn gì.

Nhưng hiện tại không cho hắn cả nghĩ, Thái Thượng hóa thân tất phải diệt trước. Cung điện phái dưới đã bị thiên ngoại vẫn thạch đập tan, mọi bảo vật bị phong ấn đều bay lên, mấy người đang nhào nhào tranh cướp.

Thái Thượng hóa thân triệu hoán bánh xe phát ra khí tức khủng khiếp vào tay, không nhìn đến bất cứ bảo vật nào, lạnh lùng nhìn tất cả.

"Ta ¥#@%..." Thủ mộ lão nhân nhìn kỹ vật trong tay Thái Thượng hóa thân, không chịu được bật lên tiếng chửi: "Không còn thiên lý nữa, là... Ma Thế bàn. Ta đã hiểu, Thái Thượng này là một Thiên chân chính, còn mạnh hơn cả Thượng Thiên và Hoàng Thiên. Không chế được cả vật đáng sợ thế này, đúng là không còn thiên lý. Nên nhớ đây là hung vật ngang ngửa với Luân Hồi mà Ma Chủ sửa lại. Ma Thế bàn, ma toái thế giới. Cầm kỹ chi vật trong truyền thuyết này chính là vật Thiên dùng để hủy diệt Lục đạo? Ta ¥#@%..."

Thủ mộ lão nhân lớn tiếng chửi, than thở Thiên đạo bất công, thở dài bất lực: "Hi vọng nửa cán lá Hồng Hoang Kỳ này chống nổi."

Làm sao đâu đây, đó là Ma Thế bàn, Thái Thượng hóa thân chỉ cần chập tay, khẽ chuyển động ma bàn, tất cả mọi người ở đây đều xong đời.

Thần Nam rợn tóc gáy, Thái Thượng này lẽ nào là một Thiên chân chính? Thái cổ chư cường bước lên Thông thiên chi lộ không phải để tìm y sao? Không giống, "Thiên" không thể là một sinh mệnh thể giản đơn thế này.

Lúc này con rồng du côn, Không Không đều tìm được bảo vật thích hợp, đặc biệt là hai tiểu bất điểm ôm một mớ trong lòng, không chịu bỏ xuống, chạy nhảy tung tăng, hoàn toàn không có cảm giác đại họa sắp lâm đầu.

Giờ cũng không còn gì đáng sợ nữa, dầu sao đã lâm vào cảnh này. Thần Nam cầm cây côn sứt sỡ xông lên, hi vọng chống nổi ma bàn.

Thái Thượng hóa thân chập hai tay vào, ma bàn phát ra dao động vô cùng khủng khiếp, cả Tử Kim thần long, Không Không và hai tiểu bất điểm đều yên lặng, cảm giác được hung hiểm vô cùng.

Ma bàn vừa động, cuồng phong bạo vũ liên tục xuất ra, cuồng phong là những làn gió thổi tan được núi, bạo vũ là những cơn mưa màu vàng tà dị, giống hệt cơn mưa giáng xuống trong ngày diệt thế.

Hủy diệt khí tức lan khắp không trung, khiến ai nấy bị áp lực cơ hồ muốn tự hủy, tinh thần đều bị khí thể kinh hồn làm cho suy sụp.

"Soẹt." Tiếng sấm vang động từ ma bàn phát ra, từng đạo vô hình hủy diệt khí tức tràn lan.

"Ầm, ầm, ầm."

Hu không tan tành, từng phiến hỗn độn xuất hiện, tình cảnh như trong ngày diệt thế tái hiện.

Thần Nam che tất cả ở sau lưng, vung mạnh cây côn gãy, bổ tới.

Quái sự xảy ra, nửa cây côn cũng bắn ra khí tức đáng sợ không kém, hấn vừa lay động đã phá tan hỗn độn, tầng tầng sóng hiện lên trên trời cao, thậm chí cuồng phong bạo vũ chung quanh đều dừng lại, phía trước cây côn loáng thoáng hiện lên một cổ lão thánh kỳ được quang chất hóa.

"Soạt, soạt, soạt."

Hồng Hoang Kỳ mờ mờ đón gió trải ra, bảo vệ hoàn hảo cho bọn Thần Nam. Dù ma bàn cực kỳ đáng sợ nhưng cán cờ tàn phá vẫn chống nổi, giữ cho họ chu toàn. Bên ngoài tiểu tinh, vẫn thạch khổng lồ cùng mấy tiểu tinh tàn phá khác không được may mắn như thế, ma bàn chuyển động, toàn bộ nứt toác rồi vỡ vụn.

Tiếng nổ âm âm chói tai vang lên, năng lượng vô tận như sóng biển ngút trời điên cuồng tràn khắp cổ tinh không, đâu đâu cũng là năng lượng rồi tan thành ổn định.

Quá sức kinh hồn.

Dù địa vực này không lớn, cộng mọi tiểu hành tinh lại cũng không bằng một tinh cầu chân chính nhưng cũng đủ chứng minh chỗ đáng sợ của ma bàn.

Bất quá, thủ mộ lão nhân lại tỏ ra vui vẻ, cao hứng bật cười.

"Ha ha, đó không phải là Ma Thế bàn chân chính, ta đã nói rồi, mà bàn thật sao lại nằm trong tay Thái Thượng, vật của Thiên chân chính mà lọt vào tay Thái Thượng mới là loạn thế. Vật này là phỏng chế theo nhưng uy lực cũng cực mạnh, chúng ta phải cẩn thận."

Đến giờ, tất cả đều hiểu, lần này đến khoảng nhà Thái Thượng đã thất bại, đều vì Ma Thế bàn phỏng chế xuất hiện mà phát sinh nghịch chuyển. Hiện tại tất cả chỉ cần an toàn rút lui đã là may mắn, nếu không có nửa cán Hồng Hoang Kỳ chắc chắn hậu quả còn kinh khủng hơn nữa.

Thái Thượng hóa thân cầm ma bàn, uy lực cực kỳ đáng sợ, cơ hồ lúc nào cũng đánh tan tất cả được, khiến họ tịch diệt. Múa lên là hư không tan vỡ, hỗn độn xoay chuyển, y như chúa tể đứng trên cao nhìn xuống chúng nhân.

Nhưng tất cả đều khó dự đoán.

Đúng lúc đó, thủy tinh khô lâu yên lặng nãy giờ chợt từ phía sau

chậm chậm bay đến gần cả nhóm.

Từ lúc khai chiến nó vẫn bất động, tựa hồ nhớ lại gì đó nhưng không thu hoạch gì, giờ mới tỉnh lại, điểm bất diệt linh thức trên trán phát ra hào quang như lớp áo hoa sen che phủ cốt thân, một thế giới mông lung hiển hiện.

Thủ mộ lão nhân cả kinh, đến giờ lão mới chú ý kỹ đến thủy tinh khô lâu, trầm giọng nói: "Lai lịch không tệ, không tệ."

Quái sự xảy ra, điểm bất diệt linh quang từ trong thế giới mông lung lòi ra một vật khiến tất cả chấn kinh.

Một lá cờ cổ lão lại bị tàn phá, bề mặt khắc dày đặc phù hiệu không rõ ràng, theo suy nghĩ hiện tại, ai cũng liên tưởng đến Hồng Hoang Kỳ bởi họ vừa nghe thủ mộ lão nhân nhắc đến.

Thật ra có phải không?

Vì sao thủy tinh khô lâu lại lấy ra một lá cờ kỳ?

Ai nãy quay nhìn thủ mộ lão nhân, lão nháy mắt, xác định không nhìn nhầm, thất thanh kêu lên: "Là thật. Sao có thể... sao lại đột nhiên xuất hiện."

Đúng vậy, vừa đàm luận xong không ngờ lại xuất hiện thật sự.

Ma Thế bàn càng uy mãnh hơn, hủy diệt khí tức từ vùng hỗn độn sâu thẳm rung lên kịch liệt. Trừ nơi có nửa cán cờ của Thần Nam bảo vệ, những địa vực khác đều triệt để hủy diệt, ngay cả nơi này cũng sắp không giữ được.

Thần Nam cả kinh, càng lúc càng không nhận ra thủy tinh khô lâu, điểm bất diệt linh quang quá thần kỳ. Thật sự rằng một đóa hoa là một thế giới, một ngọn cỏ là một thiên đường, điểm sáng chỉ bằng hạt gạo lại ẩn tàng một đại thế giới.

Nửa lá Hồng Hoang Kỳ cũng ở trong bất diệt linh quang.

Hiện tại không phải lúc do dự, tình cảnh quá nguy hiểm, lúc nào cũng

có thể bị ma bàn hủy diệt.

Thần Nam nhanh chóng lấp nửa lá Hồng Hoang Kỳ lên trên cán cờ tàn phá.

"Ầm." Hủy diệt khí tức hùng hậu tràn khắp thiên vũ, vùng sâu hỗn độn sôi lên.

Thần Nam cầm Hồng Hoang Kỳ phát mạnh.

"Ầm, ầm, ầm."

Tiếng vỡ tan liên tục vang lên, vùng hỗn độn mệnh mang vỡ tung, vùng bao quanh cả nhóm bị tan chảy, chung quanh họ lại trở nên trống trơn, Hồng Hoang Kỳ phá được tất cả, tuy là nửa lá cờ nhưng uy lực vẫn kinh hồn.

"Ầm, ầm, ầm."

Đại kỳ lắc mạnh, đẩy lùi hủy diệt khí tức của ma bàn phát ra.

"Hảo, triệt để áp chế ma bàn phỏng chế, chúng ta diệt y." Thủ mộ lão nhân hét lớn, tâm thái tất ca đã điều chỉnh lại, không cần chạy nữa mà phải diệt Thái Thượng hóa thân.

"Gào..." Thái Thượng hóa thân sau cùng không giữ nổi nét lạnh lùng nữa, tiếng gầm kinh động vang lên, vụn vụn lần không ngờ tàn phẩm y sưu tầm nhiều năm trước hiện tại tụ lại trước mặt mình, tuy vẫn là tàn khuyết hung khí nhưng uy lực hơn hẳn.

"A..."

Thần Nam truyền ra dao động tinh thần cực mạnh, phát cuồng lao tới, vung mạnh Hồng Hoang Kỳ, áp chế ma bàn.

Hai cỗ khí tức hủy diệt liên tục va nhau, xung quanh đó trở thành một cấm địa cuồng bạo không thể lại gần.

Sau cùng, hẳn cũng đến gần, Hồng Hoang Kỳ đặt lên ma bàn, hai hung khí đáng sợ nhất hấp dẫn nhau, dính chặt lại.

Thái Thượng hóa thân không thể chuyển động ma bàn, Thần Nam cũng không thể lắc Hồng Hoang Kỳ. Hóa thân của thủ mộ lão nhân cùng bọn Không Không đều gầm lên lao tới, hai tiểu bất điểm Tác Tác và Huyền Huyền cũng không chịu kém cạnh, ngóng nghịu gầm theo.

Thủy tinh khô lâu cũng hành động, nhìn có vẻ nó di động chậm rãi nhưng mỗi bước đều xuất hiện tại xa tắp, lao đến Thái Thượng trước tiên.

Không đợi ai xuất thủ, điểm bất diệt linh quang trên trán nó bắn ra hào quang mềm mại như sóng nước, từng lớp từng lớp vây chặt Thái Thượng. Y không cam lòng bỏ ma bàn nhưng hiện tại không cho y lựa chọn, đành một tay khống chế Ma Thế bàn, một tay đánh vào thủy tinh khô lâu. Nhưng áp lực hùng hồn phát ra khác nào bùn đất đổ vào biển khơi, chỉ phát được lớp áo bên ngoài, chưa chạm vào dải sáng như sóng nước đã tiêu tan vô thanh vô tức.

Bọn Không Không định xông tới nhưng thủ mộ lão nhân thần tình ngưng trọng giơ tay ngăn lại, lắng lắng quan sát biểu hiện của thủy tinh khô lâu.

Vô thanh vô tức, điểm bất diệt linh quang chậm chậm phát ra ánh sáng như sóng nước, triệt để vây khốn Thái Thượng hóa thân, khiến y sa vào tiểu thế giới mộng lung, đồng thời cách ly ma bàn ở lại bên ngoài.

Tĩnh cảnh vô cùng quái dị, vô cùng yên tĩnh, không giống trận đối kháng kịch liệt lúc trước, ai nấy đều cảm giác nghẹt thở bởi thủy tinh khô lâu!

Thần Nam ở cạnh đó khống chế Hồng Hoang Kỳ trấn áp ma bàn, nhìn rõ ràng tất cả. càng ngày hắn càng không hiểu nổi khô lâu thần bí này.

Thái Thượng kịch liệt giãy giụa, bất diệt linh quang của thủy tinh khô lâu cầm cố y, thế giới mờ mờ xuất hiện khiến hóa thân của y ở trong thế giới khác.

"Đáng sợ, đáng sợ thật." Thủ mộ lão nhân lẩm bẩm.

Trong thế giới mộng lung, Thái Thượng giãy giụa, tựa hồ gằm lên điên cuồng nhưng bị cách đoạn tất cả, cả nhóm chỉ loáng thoáng thấy được thân ảnh y, căn bản không biết y gào hét gì, thần thức dao động không tiến vào được.

Tử Kim thần long hít sâu một hơi khí lạnh, Không Không ngằm kinh hãi, ngay cả hai tiểu bát điểm cũng từ nhục thân Đạm Đài Tuyền bò ra, hai tiểu quỷ mũm mĩm, dị thường khả ái, bước đến gần, nháy mắt rồi kinh hai hô lên: "Đáng sợ thật, đáng sợ thật."

Thủ mộ lão nhân thần tình ngưng trọng không nói câu nào.

Thời gian vô thanh vô tức trôi qua, Thái Thượng không giãy giụa nữa, từng đạo sóng năng lượng từ mình hóa thân của y tràn ra, từ trong tiểu thế giới mộng lung hướng vào thủy tinh hài cốt ở giữa.

Hào quang như sóng nước liên tục tụ lại, hồi lâu sau Thái Thượng hóa thân tựa hồ khô kiệt, tình trạng này mới chấm dứt.

"Bình." Thái Thượng hóa thân từ trong tiểu thế giới bay ra, bất quá lúc đó y không còn linh thức dao động, thân thể cũng không còn sinh mệnh chi năng, đã hoàn toàn bị hủy diệt.

Cả nhóm kinh hãi nhìn thủy tinh khô lâu, thế giới mộng lung mờ dần, sinh mệnh quang ba từ thể nội Thái Thượng hóa thân liên tục quay quanh thủy tinh hài cốt, sau cùng từ từ thấm vào hài cốt. Ai nấy nhận ra trên hài cốt tựa hồ có huyết ti xuất hiện, sắp sản sinh huyết nhục.

Xương trắng được đắp thịt.

Lẽ nào là một kiểu phục sinh mới?

Thần Nam chăm chú quan sát linh hồn Vũ Hình trong thủy tinh đầu cốt, tựa hồ không có dao động, chỉ có thủy tinh hài cốt nảy ra dấu hiệu sinh huyết nhục.

Đó là kết quả thế nào? Thái thượng vẫn muốn nuốt người tu luyện Thái Thượng vong tình lục nhưng kết quả sau cùng hóa thân của y lại

bị người ta nuốt ngược.

Thủy tinh khô lâu quá đáng sợ.

Tuy bị thanh toàn chỉ là Thái Thượng hóa thân nhưng ai nấy đều tận mắt thấy hóa thân này đáng sợ thế nào, không ngờ y lại vô thanh vô tức bị thủy tinh khô lâu diệt gọn.

Thủy tinh khô lâu vẫn bất động từ lúc bắt đầu đại chiến, nhưng khi xuất thủ lại uy thế kinh nhân, khiến ai nấy không dám tin.

"Àm, âm, âm."

Đột nhiên ma bàn rung lên mãnh liệt, thoát khỏi Hồng Hoang Kỳ, bay lên cao rồi lao vào vùng sâu hỗn độn.

"Chuyện gì nhỉ?" Thần Nam cả kinh.

"Tựa hồ là Thái Thượng chân chính triệu hoán nó." Thủ mộ lão nhân đáp.

"Thái Thượng triệu hoán Ma Thế bàn? Lẽ nào y gặp kinh địch, chính thân của người không phải lợi hại lắm sao?" Thần Nam nhìn thủ mộ lão nhân với vẻ kinh hãi.

"Khụ..." Thủ mộ lão nhân tỏ vẻ ngược ngạt hiếm thấy: "Đương nhiên không phải ta nhưng y đã gặp kinh địch."

Thần Nam càng kinh hãi, thế gian còn có ai khiến Thái Thượng úy kỵ? Theo tu vi của hóa thân mà đoán, chân chính Thái Thượng chắc chắn vô cùng đáng sợ, thuộc nhóm hồng hoang vô địch cự bá "Hỏi thiên hạ anh hùng ai dám tranh phong."

"Là ai khiến y cố kỵ như vậy, cần ma bàn để xuất thủ?"

"Khụ..." Thủ mộ lão nhân lại ho, lúng túng nói: "Không phải Thần gia các người có một người sao?"

"Thần tổ?"

"Chắc là lão."

"Cái gì mà chắc là. Ta hiểu rồi..." Thần Nam đại ngộ, hung hãn nhìn thủ mộ lão nhân: "'Lão yêu nghiệt' người đưa Thái Thượng chân chính đến gần Nguyệt lượng của Thần gia, nhất định thế. Đúng là lão yêu nghiệt!"

Chương 458

Thần tổ chiến Thái Thượng

Thần Nam hiện tại có cảm giác mãnh liệt rằng, thủ mộ lão nhân là một lão họa hại, hoặc giả là một tuyệt thế lão yêu nghiệt!

Chạm vào ai không chạm lại định đi khoáng nhà Thái Thượng, lão kiếm nhằm chỗ lại khoác lác là cố ý.

Bản thể lão dẫn Thái Thượng chính thân vào vùng hỗn độn mệnh mang tiến đến gần Nguyệt lượng của Thần gia, đó tuyệt đối đã được dự mưu, lão yêu nghiệt này thật ra muốn làm gì? Lẽ nào muốn lưỡng đại vô thượng cao thủ giao chiến, nhất định như vậy.

Thần Nam giận dữ, lão yêu nghiệt phạm sai lầm quá lớn, để thượng và Thần tổ đối quyết cũng được nhưng để mấy hài tử của hắn bị cuốn vào vũng xoáy thì đáng ghét cực độ.

"Phật, Phật" nửa lá Hồng Hoàng Kỳ rung lên, hư không liền tan tành, thủ mộ lão nhân lão đảo lui lại, hét lên: "Tiểu tử khốn, ngươi điên hả?"

"Lão yêu nghiệt ngươi làm gì cũng tính toán, lại nhắm vào ta, đáng ghét thật."

"A, ha ha, chuyện này hả. Đó là khảo nghiệm và mài giũa cho ngươi, ngọc bất trác bất thành khí."

"Vứt cái ngọc bất trác bất thành khí của ngươi đi." Thần Nam lắc mạnh Hồng Hoàng Kỳ, hư không phiến phiến phá toái, thủ mộ lão nhân suýt nữa bị cuốn vào vũng xoáy hắc ám kinh hồn rồi hóa thành hỗn độn.

"Ta @#%... tiểu tử mau dừng tay." Thủ mộ lão nhân giật nảy ngươi: "Đây là lời gửi gắm của phụ thân ngươi bảo ta chiếu cố cho ngươi. Ma Chủ cũng nhờ ta mãi giữa ngươi."

"Lão đừng giờ trò."

"Cái gì là giờ trò. Lão nhân gia ta thần thông đầy mình, công tham tạo hóa, lẽ ra phải đi lên Thông thiên chi lộ, sao lại không đi? Vì có sứ mệnh trọng đại." Thủ mộ lão nhân ra vẻ nghiêm túc.

"Đừng nói là vì dạy dỗ ta, lão nói thế ta rợn gai ốc lên."

"Người đừng có báng bổ, tuy là thuận tiện dạy dỗ người nhưng chỉ là thuận tay mà thôi. Lão nhân gia ta là ai? Là vạn cổ bất diệt, tuyên cổ trường tồn, thiên hạ vô địch, thiên cổ đệ nhất nhân. Ta có sứ mệnh trọng đại."

Thần Nam không thèm để ý đến, lão đầu tử này không ra gì, trời mới biết lão nói câu nào là thật, hấn lại không tiện xuất thủ với lão, đành phải ngó lơ.

Nhưng làm sao xử lý tình hình hiện tại. Không Không, Tử Kim thần long, cả hai tiểu bất điểm đều lấy được bảo vật, thu hoạch rất khá. Nhưng đó là của Thái Thượng, đã đến khoảng nhà lại diệt một hóa thân, sau này chắc sẽ phiền hà lớn.

Dù gì cũng thực hiện rồi, không cần cố kỵ nữa, Thần Nam chuẩn bị dẫn tất cả rút lui, thủ mộ lão nhân lại ngăn cản: "Còn một thứ chưa lấy đi."

"Còn gì nữa nhỉ?" Huyền Huyền và Tác Tác mồm mĩm tung tăng chạy tới. hai tiểu quỷ đã hoàn toàn biến thành hai tiểu tham tài.

"Đương nhiên là tiểu tinh này, làm phải cho sạch sẽ, lấy cho bằng hết."

Ngát mát!

Thần Nam không còn gì để nói về thủ mộ lão nhân, lão đầu tử này quả nhiên có bản sự, hoàng trùng bò qua làm sao cỏ còn mọc được.

Đây là tinh cầu không người ở, nhưng sinh cơ tràn trề, đâu đâu cũng có cây cối xanh tươi, thủ mộ lão nhân hoài nghi ở đây ẩn chứa sức mạnh thần bí.

Sau cùng cả nhóm quyết định theo phương châm khoảng sạch, triệt để lấy bằng hết của Thái Thượng.

Thần Nam, thủ mộ lão nhân, Không Không và hai tiểu bắt điểm không chế nhục thân Đạm Đài Tuyền cùng thủy tinh khô lâu, đồng thời xuất thủ luyện hóa tiểu tinh. Hành động thật điên cuồng, nếu Thái Thượng quay về phát hiện sào huyết cũng bị lấy đi, chắc chắn sẽ phát cuồng.

Tiểu tinh xanh um bị các thiên giai cao thủ toàn lực thi triển luyện hóa, co lại nhanh chóng, sau cùng hóa thành một quang cầu màu lục to như viên minh châu.

Thần Nam nghịch viên châu trong tay, cảm giác hơi không chân thật, hôm nay quá điên cuồng, sào huyết Thái Thượng cũng bị thanh toán. Hiện lại rút thôi.

Bất quá, không đợi hắn lên tiếng, Huyền Huyền và Tác Tác đã đi trước. Hai tiểu bắt điểm sợ hãi nhót lại nên vung chân chạy cuống cuống, quả là hai tiểu tặc trơn tuột.

"Chạy đâu." Thần Nam dùng đại pháp lực, đưa Hồng Hoang Kỳ cuốn chúng và nhục thân Đạm Đài Tuyền lại, "đáng tiếc ta không thể tự do mở cỗ thiên lộ, chỉ xé được một khe nhỏ, bằng không nhót luôn các người vào đó."

"Cái gì, cỗ thiên lộ?" Thủ mộ lão nhân cả kinh: "Ta hiểu rồi, hài cốt Đại Ma thiên vương nhất định phát hiện ở đó? Bằng không hài cốt cỗ này sao lại bị moi lên? Nhất định là thế. Ha ha, tiểu tử người không mở được đại môn cỗ thiên lộ, chúng ta hợp lực, nhót hai tiểu quỷ này vào đó, mặc chúng chạy đi đâu thì đi. Ai da, đau chết ta thôi."

Hai tiểu bắt điểm động tác cực nhanh leo lên mình thủ mộ lão nhân, một dụng lực vật râu, một kéo tai nhưng lại làm ra vẻ ủy ủy khuất khuất, đôi mắt sáng trừng trừng nhìn lão.

"Không còn thiên lý, các người đánh ta lại làm ra vẻ muốn khóc."

"Đúng, hợp lực mở đại môn cỗ thiên lộ!" Thần Nam vô cùng hoan hỉ, tất phải nhót hai tiểu bắt điểm vào đó, chúng quá tinh nghịch, để ở ngoài tất sẽ gây họa.

Hắn, thủ mộ lão nhân, Tử Kim thần long, Không Không, thủy tinh khô lâu lại liên hiệp xuất thủ, một con đường bạch cốt vô tận xuất hiện trước mắt họ, thông đến một nơi u ám.

"Cổ thiên lộ quả là thần bí." Thủ mộ lão nhân than, lão cũng không hiểu gì ẩn bí trong đó.

Mặc hai tiểu bất điểm kê gào vẫn bị quăng vào trong cốt đạo, Tử Kim thần long, Không Không, thủy tinh khô lâu bước ra, thoáng chốc, con đường bạch cốt tan biến.

"Đợi đã." Thần Nam gào lên với thủ mộ lão nhân: "Đưa bản thể của ta ra rồi đóng lại cũng không muốn."

"Lần sau đi, lão nhân gia đi trước."

"Lão yêu nghiệt!" Thần Nam lắc Hồng Hoang Kỳ định bảo lấy lão nhưng phát hiện đó chỉ là hư ảnh, lão đã đi từ lâu.

Thần Nam hậm hực nghiêng rằng, lão yêu nghiệt tuyệt đối cố ý không muốn thả bản thể hắn ra. Bất quá cũng không sao, hiện tại trong đó có mấy vị thiên giai cao thủ, đặc biệt có thủy tinh khô lâu cao thâm khó dò, chắc sẽ thuận lợi mở được.

Hắn cầm Hồng Hoang Kỳ phát tan hỗn độn bay vào vùng mệnh mang. Hắn muốn đi xem trường khoáng thế đại chiến gần Nguyệt lượng, đó là trận đối quyết giữa Thái Thượng và Thần tổ.

Hắn không hy vọng Nguyệt lượng bị tổn hại, bởi nãi nãi và thân nhân của hắn ở đó, đương nhiên không cần lo Thần lão đại gặp nguy hiểm, càng nghĩ càng thấy Thần lão đại đáng sợ, tựa hồ nuôi dưỡng một đại âm mưu.

Phi hành qua một tàn phá cổ tinh không, xuyên qua trùng trùng hỗn độn, chính tại trước mặt xuất hiện mấy nhân ảnh, là những thiên giai cao thủ từng liên thủ vây công hắn lúc Huyền Huyền và Tác Tác xuất sinh.

Nhưng mười mấy người này đã chạy hết, hiện tại có sáu người tập

hợp lại, thấy hấn xuất hiện một mình liền lao tới, định tuyệt hận.

Hấn cười vang, Hồng Hoang Kỳ trong tay đang muốn thử uy lực.

"Soạt, soạt", nhân ảnh nhấp nhoáng bao vây hấn vào giữa.

"Hắc, một mình ngươi sao chống nổi chúng ta."

"Hôm nay kết liễu tất cả."

Thần Nam không muốn nói nhiều, Hồng Hoang Kỳ phát mạnh, "phật phật", tàn phá cỗ kỳ đón gió trải ra, chú văn rợp trời xuất hiện, nơi nào văn tự cỗ lão xuất hiện là hư không tan tành.

Sức mạnh khủng khiếp.

Người đầu tiên lao tới, Hồng Hoang Kỳ trải ra, thiên giai cao thủ này bị cuốn vào, tan nát trong khoảnh khắc, linh thức cũng không thoát được, bị nghiền nát dung nhập vào tàn phá cỗ kỳ.

Kinh hoàng xen lẫn đáng sợ.

Những cao thủ này đều thành tinh, thoáng chốc chạy hết, lá cờ kinh dị này làm sao chống nổi.

"Soạt, soạt, soạt."

Đại kỳ trải ra, Thần Nam lao tới, những kẻ cản đường đều hóa thành tro bụi ngay.

Lá hung kỳ nào vô cùng rùng rợn, so với nhân hình binh khí được Thần tổ dùng "Thiên" luyện chế và Ma Thế bàn của Thái Thượng ngang cơ nhau.

Hấn không định truy sát bọn họ, việc quan trọng nhất hiện giờ là đến gần Nguyệt lượng. Tốc độ đề thăng đến cực hạn, vùng hỗn độn trôi dần về phía sau.

Hấn quăng tiểu hành tinh bị luyện hóa thành minh châu vào cỗ thiên lộ, hấn tin rằng sức mạnh nghiền nát của không gian cũng không hủy

diệt được cầu thể này. Nhưng quái sự xảy ra, lúc viên minh châu xuyên qua khe hở không gian, trên cầu thể xuất hiện vết rạn, vào trong cổ thiên lộ rồi, có mấy hồn ảnh bay ra, là những chiến hồn cực mạnh bị mất linh thức. Thần Nam không biết, cũng không đoán được việc này.

Trong cổ thiên lộ, thủy tinh hài cốt tụ tập hết mấy chiến hồn đột nhiên xuất hiện, cùng tiến vào hắc ám đại hợp cốc.

Thần Nam liên tục phá tan hỗn độn, sau cùng cũng ra khỏi, xuất hiện trên tầng không đại lục hắc ám, nhìn xuống mặt đất, cảm nhận được khí tức hủy diệt, hai vô thượng cao thủ đang đại chiến.

Đương nhiên một là Thái Thượng, người kia có thật là Thần gia lão tổ?

Khí tức hủy diệt không xuất hiện gần Nguyệt lượng mà ở nơi sâu thẳm xa xôi của đại lục hắc ám, tại vùng tử vong không người.

Còn may là thế, bằng không cả ba Nguyệt lượng khó giữ được.

Dao động năng lượng kịch liệt tràn ra.

Thần Nam thoáng chốc xuất hiện tại đại lục hắc ám, nhìn ma ảnh cao lớn ngoài xa đang đấu với Thái Thượng.

Ma ảnh mang lại cảm giác quái dị, có khí tức Thần tổ, cả khí tức của Thần lão đại. Cây nhân hình binh khí và Ma Thế bàn đang dính vào nhau, dừng lại trên không. Thần tổ và Thái Thượng đánh đến hôn thiên ám địa, thảm liệt vô cùng!

Còn may là hai đại hung khí dính vào nhau, nếu để hai đại cao thủ cầm vào tay, cả đại lục hắc ám chắc không an lành.

Thần tổ thật sự phục sinh? Thần Nam hơi hồ nghi, tuy linh hồn dao động của Thần tổ vẫn mạnh nhưng vì sao hắn cảm giác được khí tức của Thần lão đại? Lẽ nào họ hợp lại?

Bất kể nói thế nào, Thần Nam tin rằng Thần lão đại có âm mưu, dù lão muốn lấy hồn lực của Thần tổ nhưng e rằng cuối cùng sẽ công

cốc. Hắn có cảm giác Thần tổ phục sinh không ai cản được, tất nhiên phải quay lại cõi đời.

Thái thượng, Thần tổ đều tỉnh lại trong lúc đại phá diệt này, xảo hợp sao? Hắn cảm giác đây mới là bắt đầu của trường phong vân tế hội. Thái cổ chư thần tiến lên Thông thiên chi lộ bất quá là khúc dạo đầu, đại sự kiện chân chính mới hé lộ một góc.

Đại phá diệt không chỉ xảy ra một lần, những lần này có lẽ sẽ thành lần cuối, những chiến hồn mạnh nhất chưa tụ lại, trong thời đại này có lẽ sẽ triệt để cải biến tất cả.

"Àm." Thái thượng chân thân, công tham tạo hóa, pháp lực thông thiên, từ trong vùng hỗn độn triệu hoán một tàn phá tiểu tinh đập vào Thần tổ.

Đó quả là đại thần thông kinh người, triệu hoán thiên ngoại vẫn thạch đã là đáng kể, y lại gọi được cả cổ tinh không tàn phá tới.

Thần tổ xác thật chưa hoàn toàn trở lại, bằng không không thể cùng Thần lão đại hợp thể đại chiến Thái Thượng, hiện tại rõ ràng không chống nổi. Mười mấy tiểu tinh phát sáng chói lòa lao tới như trời đất sụp đổ, cả đại lục hắc ám rung lên.

Khí tức kinh hồn điên cuồng tràn ra tứ phương, Thần tổ rít lên đập tan từng tiểu tinh, đồng thời đối kháng sức mạnh hủy diệt của Thái Thượng, sau cùng không chống nổi.

Lúc đó, trên hai Nguyệt lượng kia đột nhiên bạo phát thần quang chói lòa, một nơi bay ra chín đạo thiên kiếm, liên tục chém vào tiểu tinh phá không bay tới.

Nguyệt lượng thứ ba thần bí nhất cũng thể hiện sức mạnh của họ trước thế nhân. Một nữ tử bay khỏi đó, phát tay áo dài dấy lên hào quang ngút trời khiến tốc độ các tiểu tinh chậm lại.

Hai mắt Thái thượng xạ ra lãnh mang, trầm giọng: "Truyền nhân và nữ nhân của Độc Cô Bại Thiên."

Chương 459

Mở bức màn bí mật

Người của hai Nguyệt lượng kia tham chiến khiến tất cả bất ngờ.

Thần Nam biết Nguyệt lượng thứ hai có cứu đại truyền nhân của Độc Cô Bại Thiên cư trú.

Lúc trải qua đại sự kiện Lục đạo phá diệt, những cao thủ bị khốn tại đệ tam giới được tự do, không khó cũng đoán ra được có người trong cứu đại truyền nhân quay về Nguyệt lượng thứ hai.

Thần bí nhất là Nguyệt lượng thứ ba, họ rất kín tiếng, đây là lần đầu tiên lộ diện. Lai lịch của họ thế nào, trước giờ ngoại nhân đều không biết, trở thành tò mò lớn nhất trong lòng người đời.

Hôm nay Thái Thượng nói ra thân phận của nữ tử lại là thê tử của Độc Cô Bại Thiên, ai cũng bất ngờ.

Nữ tử mặc tay áo bay theo gió bạch y phát động, phong thái yêu kiều, dung mạo như thiên tiên, phát tay cũng khiến tàn phá tiểu tinh từ thiên ngoại lao tới cải biến phương hướng, thậm chí trực tiếp quay ngược lại thiên ngoại, quả là siêu tuyệt đại thần thông.

Trên không, chín thanh thiên kiếm tung hoành, liên tục ngăn cản tiểu tinh bay tới. Cứu kiếm hợp lại, chém những ngôi sao bay tới thanh từng cơn mưa sao băng, bay vào thiên ngoại.

"Hắc hắc...đúng là náo nhiệt. Các người muốn quần chiến?" Thái Thượng cười lạnh, thân thể cao lớn đứng sững giữa thiên địa, không hề e ngại đám đông cao thủ.

Từ Nguyệt lượng thứ hai có ba lão nhân bay ra, cùng không chế chín thanh thiên kiếm, họ bay về phía nữ tử, đứng trên không tham bái: "Bái kiến sự nương!"

Ba người tuy còn rất trẻ nhưng mục quang đều thâm thúy vô cùng, thoạt nhìn là biết thuộc nhóm lão bất tử sống qua vô tận tuế nguyệt.

"Miễn lễ!" Nữ tử nói rất đơn giản, "cùng đánh Thái Thượng."

"Vâng."

"Người là Nguyệt Thần?" Thái Thượng cười lạnh.

"Không sai."

"Hắc, di sương của Độc Cô Bại Thiên. Người tưởng đối phó nổi ta sao? Nếu Độc Cô Bại Thiên còn tại thế may ra tranh phong với ta được, những bằng các người, hừ." Thái Thượng cười lạnh.

Nguyệt Thần thanh lệ vô song, tuyệt mỹ dung nhan như mộng như ảo, nhẹ nhàng từ trời cao đáp xuống, như nguyệt trung tiên tử giáng lâm phàm trần.

Thần Nam cùng các thần tiên từng thấy hồn ảnh của nàng ở Tiểu Lục đạo, từng nghe nàng thổi một khúc địch ưu thương, thật sự khiến người ta thương tâm, nên ấn tượng của hắn rất sâu, giờ gặp mặt càng thấy phong tư tuyệt thế.

"Độc Cô Bại Thiên, chàng không chết." Nguyệt Thần bình tĩnh nói.

Tin tức kinh nhân khiến Thái Thượng ngẩn ra, cơ hồ không dám tin vào tai mình.

Trường đại chiến này đã kinh động đến các cường giả trên đại lục hắc ám, ngoài xa có không ít thiên giai cao thủ quan chiến, ai nấy xông xáo, đệ nhất cấm kỵ ma thần xưa kia vẫn chưa chết.

Đó là tin tức nghịch thiên. Nên biết chính miệng Ma Chủ xác nhận rằng Độc Cô Bại Thiên đã chết.

"Độc Cô Bại Thiên ở đâu?" Thái Thượng hét lên, hai mắt bắn ra hai đạo kim quang, thoáng chốc chiếu sáng cả đại lục hắc ám. Y quét qua mỗi góc, nơi nào kim quang đi qua, mọi thiên giai cao thủ đều lạnh người.

"Người tựa hồ rất khẩn trương." Nguyệt Thần thanh lãnh như nguyệt,

toàn tâm chìm trong làn khói mờ như mộng ảo, vô cùng hư vô phiêu diêu nhưng linh khí bức nhân.

"Buồn cười, Thái Thượng ta là ai, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ. Dù là Độc Cô Bại Thiên sống lại thì sao, ta cũng không sợ hắn." Tuy nói thế nhưng hàng động vừa rồi cho thấy y cực kỳ úy kỵ Độc Cô Bại Thiên trở lại.

Người có tên cây có bóng. Uy danh của Thái cổ cấm kỵ đại thần có ai dám coi thường, cao thủ vô địch năm xưa dù không thể toàn thịnh quay lại thì cũng không ai dám khinh thị. Thái thượng có tự phụ nữa cũng phải e dè.

Lúc đó mọi tàn phá tiểu tinh từ thiên ngoại bay tới đều bị Thần tổ đánh tan, ma tức càng lúc càng dày, gầm lên trầm trầm, tựa hồ đang biến hóa. Một cỗ ma khí ngút trời bùng lên, lão tiến ra khỏi thân thể Thần lão đại khiến Thần lão đại suýt nữa tịch diệt, liên tục lăn lộn trên không, thiếu chút nữa vị hất ra ngoài thiên ngoại hỗn độn.

Thần tổ phát ra tiếng gầm chấn thiên, đôi tròng mắt băng lãnh của ma hồn tựa hồ biến thành vô cùng thâm thúy, nhưng vẫn không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Thái Thượng. Lão chưa hoàn toàn phục nguyên nhưng cường thịnh hơn hẳn vừa nãy, ma hồn không chứa tồn tại ngoại lai như Thần lão đại nữa.

"Ha ha... xem ra lão quái vật người sắp tỉnh." Lúc đó những người dám lên tiếng toàn là cường giả, có Thái Thượng và Thần tổ, người đó đang nói đến Thần tổ. Y chính thị tuyệt thế lão yêu nghiệt thủ mộ lão nhân.

"Lão tặc người." Thái Thượng đại nộ. Tất cả đều bắt nguồn từ đối phương, Thái Thượng vung cự chưởng bổ tới nhưng đạo thân ảnh tan rã, lời thủ mộ lão nhân vẫn vang lên rõ ràng: "Ha ha... lão nhân gia ta vạn cổ trường tồn, thế gian vô địch, không muốn động thủ với người, chỉ để lại hình ảnh truyền thanh. Lão đầu tử vào hỗn độn uống rượu, người cứ từ từ đánh tiếp. Đúng rồi, quên không báo cho người biết, rượu này lấy từ sào huyết của người."

"Gào..." Thái Thượng đại nộ, gầm vang.

Đồng thời Thần tổ cũng gầm lên, ma ảnh khiến người khác chịu áp lực cực nặng, cả thiên giai cao thủ cũng không ngoại lệ. Tổ ma từ vạn cổ tịch diệt quay lại này như một tấm cự bi đứng sừng sững giữa thiên địa, chấn nhiếp tâm phách.

"Gào..."

Thái thượng và Thần tổ đồng thời gầm lên, lại lao vào nhau.

Bất quá, hiện tại y không thể toàn tâm toàn ý đối địch mà phải để ý hoàn cảnh chung quanh, y không sợ Nguyệt Thần và ba truyền nhân của Độc Cô Bại Thiên nhưng vẫn phải đề phòng vạn nhất cấm kỵ đại thần xuất hiện. Mà Độc Cô Bại Thiên không xuất hiện, tung ra một đòn sát thủ cũng đủ rồi.

Nguyệt Thần và ba đệ tử nhanh chóng lao tới nhưng họ không cận thân đại chiến mà từ xa bỏ ra từng dải cầu vòng đánh vào Thái Thượng.

"Tình tang tình tang." Ma cầm chi âm vang lên, Tà Tôn bay lên gia nhập chiến trận cùng đối phó Thái Thượng.

"Grào..." Long khiếu chấn thiên, Cửu Đầu Thiên Long bay lên từ xa oanh kích Thái Thượng.

Họ cùng đánh Thái Thượng, quả thật vượt ngoài dự liệu của Thần Nam. Không biết từ khi nào thủ mộ lão nhân ảo hóa cạnh hắn: "Chuyện đó là đương nhiên, Thái Thượng được 'đóng mác' là một nửa thiên địa, phạm cường giả có đại thần thông đều muốn đấu mấy chiêu."

"Gào..." Thái Thượng ngẩng lên hú vang. Bát phương phong vân lay động, trên đại lục hắc ám mờ mịt ô vân, tất cả bị y chấn tan.

Thần tổ, Nguyệt Thần, ba truyền nhân của Độc Cô Bại Thiên, Tà Tôn, Cửu Đầu Thiên Long cùng lên cũng không áp chế được y, mà không ai biết y đã dốc toàn lực chưa.

Thủ mộ lão nhân lắc đầu hỏi lần: "Đã quá nóng ruột rồi, ta tưởng Thần gia lão ma khôi phục được bảy tám phần, không ngờ vẫn chưa

triệt để. Lão mà không tỉnh lại thật sự ắt không áp chế Thái Thượng được. Hồng rồi, ta tưởng được xem Ma thôn Thái Thượng, hiện tại chắc là Thái Thượng diệt ma. Còn có vài cao thủ đứng ngoài mà, sao mấy tên Vương bát đản này không ai xuất thủ."

"Âm."

Cùng lúc trên Nguyệt lượng thứ ba đột nhiên bùng lên một cỗ ma tức hùng hồn, ma vân ào ạt tràn ra, hai nhân ảnh lao tới.

Thần Nam quay sang nhìn liền cả kinh, không ngờ là Ma Sư, đệ đệ của Ma Chủ và người còn lại là - Đại Ma, người mất tích đã lâu, lại tránh được đại phá diệt. Y ở cùng Ma Sư, nhưng sao họ lại ở trên Nguyệt lượng.

"Sao họ lại..." Hấn nghi hoặc.

Thủ mộ lão nhân nói: "Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên đồng khí liên chi, Ma Sư là đệ đệ Ma Chủ, lúc xảy ra đại phá diệt, Ma Sư để tương trợ Nguyệt Thần bảo vệ Nguyệt lượng, chuyện đó cũng bình thường."

Ma Sư công tham tạo hóa, thoáng chốc đã nhận ra khí tức của Thần Nam, dẫn Đại Ma lao tới, thủ mộ lão nhân trơn như trạch, để lại tàn ảnh rồi lặn mất tăm.

Thần Nam đang định chào hỏi hai người.

Ma Sư nhìn hấn với vẻ bất thiện, lên tiếng trước: "Tiểu tử người chán sống rồi chẳng?" Y không phải đang nói đùa mà thật sự lộ ra sát ý.

"Sao vậy?" Thần Nam không hiểu mình đắc tội chỗ nào.

"Người tìm đâu ra bộ ma cốt này, lại dám khinh nhờn như vậy, hừ."

Nguyên lai vì bộ ma cốt, Thần Nam hơi động nộ nhưng nghe ra hình như ma cốt có quan hệ với y, bèn hỏi: "Ma cốt có gì đặc biệt?"

"Đương nhiên, không ai được phép khinh nhờn nó." Ma Sư tựa hồ rất khí phẫn: "Đó là ma cốt huynh trưởng ta để lại."

"A, Ma Chủ." Thần Nam hô lên kinh hãi, tất cả vượt ngoài dự liệu.

"Đó là một thần thoại thời đại, huynh trưởng của ta đi chiến Thiên bại vong, để lại ma cốt này, linh thức quay về nhưng ma cốt vĩnh viễn lưu lại chiến trường đó. Lúc đó huynh ấy là Đại Ma thiên vương."

Thần Nam vô cùng chấn động, cổ thiên lộ thật ra là nơi nào? Kiếp trước Ma Chủ chiến Thiên ở đó. Quá kinh hãi.

"Tiểu tử ngươi đã đến thần bí chiến trường đó?" Ma Sư nhìn hấn chăm chăm, "không phải ngươi lại lôi kéo vài vật không nên xuất hiện chứ?"

"À..." Thần Nam tắc tị, thứ không nên xuất hiện, thủy tinh khô lâu sao? Hay các sinh vật thần bí dưới hắc ám đại hợp cốc?

"Giao vạn cổ bắt diệt ma cốt cho ta." Ma Sư không biết đang cao hứng, kích động hay ưu thương: "Ta phải dùng bắt diệt ma cốt của huynh trưởng tạo ra bắt tử chân thân cho diệt nhi." Đoạn nhìn về phía Đại Ma.

"Ngát mắt."

Tin tức kinh nhân nối nhau xuất hiện. Thần Nam vô cùng kinh ngạc

Lẽ nào Đại Ma là con Ma Chủ? Đương nhiên tin này khiến ai cũng kinh hãi.

Đại Ma vẫn kiệm lời như trước, tựa hồ đang khóc nhưng vẫn bình tình giải thích với Thần Nam, y xác thật là đứa con của Ma Chủ, bắt quá trầm luân nhân thế mà bản thân không biết.

Người dạy huyền công trong mộng chính thị Ma Chủ. Đại Ma không biết người trong mộng là ai, mãi đến khi nói cho Ma Sư mới biết là phụ thân biến ảo dung mạo dạy y tu hành, để linh thức dần tỉnh lại.

Thật sự khó tin.

Thần Nam im lặng hồi lâu, những nghĩ kĩ lại cũng lần ra manh mối. Ví như trước khi xảy ra Vô thiên chi nhật, sư phụ Đại Ma từng bảo y có

đại sự phát sinh để y cẩn thận.

Còn nữa, lúc ở tiểu Lục đạo, Ma Sư mang Đại Ma đi, lại đối xử đặc biệt, vậy là đủ biết họ có quan hệ không tầm thường.

Chỉ là đến lúc vén màn bí mật vẫn khiến Thần Nam cả kinh.

"Tiểu tử, mau giao ma cốt cho ta, chúng ta còn phải chiến Thái Thượng." Ma Sư giục giã.

Đã là ma cốt của huynh trưởng, phụ thân nhà người ta, Thần Nam đành bỏ đi, đưa cho họ.

"Đại Ma, cháu dung nhân ma cốt của phụ thân vào thể nội, đợi lúc có thời gian ta sẽ giúp cháu luyện hóa, hợp thành một thể, tên cháu và phụ thân cháu kiếp trước giống hệt nhau, hay lắm."

Ngất mất.

Giao ma cốt rồi, Thần Nam mới phát hiện khốn cảnh của mình, chỉ còn lại một dải hồn lực bao lấy bất diệt linh thức lập lòe trên không, lúc đó lại có người định diệt linh thức không có thân thể của hắn.

Tìm chết.

Thần Nam đại nộ, tuy chỉ còn lại linh quang nhưng không có nghĩa sẽ bị áp chế. Linh quang quán quanh Hồng Hoang Kỳ quay tít, quán lấy cán cò, đại kỳ rung lên phần phật, xé toạc thiên đại, xé thiên giai cao thủ đánh lén thành bụi.

Những cao thủ định đục nước béo cò khác dừng chân ngay. Lúc đó linh thức hắn phẳng phát chìm vào Hồng Hoang Kỳ, cảm giác thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, cổ lão tinh không nổi lên quanh mình, một tàn phá cổ thế giới vây quanh.

Ngoại nhân chỉ thấy một thế giới mờ lung xuất hiện quanh mình hắn.

Hắn vô cùng kinh ngạc, tứ phía tựa hồ xuất hiện từng đạo phù chú thần bí vốn ở trên lá cờ, những hiện tượng đang nổi trên không. Ở trong

thế giới đó hẳn nhìn thấy tất cả bên ngoài, thấy Thái Thượng càng lúc càng hung mãnh, một mình áp chế chư cường!

"Gào..." Hẳn gầm lên, được Hồng Hoang Kỳ bao lấy, tia bất diệt linh quang lao vào Thái Thượng.

Chương 460

Cuồng loạn!

Thái Thượng thần uy cái thể, lực áp chur cường, hiện trường có khá nhiều cao thủ cũng vây đánh mà vẫn không phải là đối thủ của y.

Không then là nhân vật trong truyền thuyết có liên quan đến Thiên.

Không trung đại chiến kịch liệt vô cùng.

Thần Nam cảm giác bản thân dung nhập vào Hồng Hoang Kỳ, một vùng cổ lão tinh không bao quanh hẳn, dấy lên ngàn sao bổ vào Thái Thượng, phát ra cường giả khí tức nhuốm đầy thương tang bá khí.

Người ngoài chỉ thấy quanh hẳn có một thế giới mờ lung, hỗn độn lan tràn, sao trời lấp lánh, là một cổ lão thế giới chưa được khai phá.

Thoàng chốc, tinh giới cổ lão đó lại hóa thành lá cờ trải ra, rung phần phật khiến trời cao nét toác, mặt đất rung chuyển.

Như mộng như ảo, Hồng Hoang Kỳ cùng thế giới mờ lung không ngừng chuyển đổi, Thần Nam ở trong lá cờ không thấy gì nhưng những người khác lại nhìn rất rõ, vô cùng kinh hãi.

"Àm."

Hủy diệt khí tức ngút trời tràn ra như sông rộng gầm gào khiến đất trời rung chuyển.

Lúc này Hồng Hoang Kỳ và Thần Nam là một, quét ngang quét dọc, cắt tan trời cao, bổ vào Thái Thượng. Một khe nứt vươn ra vô tận, chia thình không thành hai nửa, hỗn độn ào ào cách đôi hai phiến không gian.

Lá cờ âm âm đánh trúng mình Thái Thượng, hất y văng xa, thân thể y xuất hiện vết nứt như sứ rạn, khiến y phần nộ gầm gào không ngớt.

Một đạo hào quang rực rỡ tràn ra như vàng dương sáng chói, chiếu

sáng đại lục hắc ám, cách ly với hỗn độn phía dưới, mọi vết nứt trên thân thể y lành lại.

Y giận giữ nhìn Thần Nam ở ngoài xa, một thể giới mông lung nổi lên, một phiến cổ tinh không thoát ẩn thoát hiện, lá cờ chấn nhiếp hồn người trải ra, rung phần phật.

Thái thượng đại nộ, cán cờ gãy nát kia là nửa cán cờ Hồng Hoang Kỳ y thu giữ, lại lọt vào tay tiểu tử cổ quái kia, bị bắt diệt linh quang không có thân thể khống chế, đương nhiên sào huyết của y đã bị khoảng sạch.

Y suýt phát khùng.

Thủ mộ lão nhân từng nói nhưng y không tin, giờ tận mắt thấy, tức thì nộ hỏa bốc lên chín tầng trời, y là ai? Đường đường Thái Thượng! Thế gian ai dám trêu vào? Tên tiểu tử khốn kiếp, y thật sự nảy ra xung động muốn mắng người.

"Gào..."

Y gầm lên, bỏ qua tất cả, lao bổ vào Thần Nam, hận không thể lập tức xé tan hắn.

"Ầm, ầm, ầm."

Hồng Hoang Kỳ rung mạnh, thiên địa động theo, Thái Thượng tuy thần uy cái thế nhưng Ma Thế bàn không có trong tay, dựa vào bắt diệt thể điên cuồng tấn công Thần Nam, vốn không thể lập tức diệt được hắn ngay như tưởng tượng.

Phiến cổ tinh không mông lung đó lại chịu nổi sức mạnh vô tận của y, liên tục hấp thu, dung nạp như một tòa động không đáy, tuy hút Thần Nam ra xa nhưng hắn an nhiên vô dạng. Không có thân thể cũng có lợi thế riêng, thần thức chìm trong Hồng Hoang Kỳ, tuyệt thế hung khí uy chấn thiên cổ này vững chắc hơn nhục thể của hắn nhiều, dù gì cũng là thiên cổ đại sát khí đánh tan được tinh không.

Thái thượng phần nộ triệu hoán hóa thân nhưng không hề có phản ứng, qảu nhiên đã bị diệt.

"Gào..." y gầm lên vang trời, đó là sĩ nhục chưa từng có, bị người ta cướp nhà, diệt hóa thân, ném mùi quá đau đớn.

Thái thượng nhất nộ, thật sự chấn động vạn dặm, tầng tầng song dấy lên trên cao, tựa hồ định san bằng hắc ám thế giới nhất, lúc này vô thượng cao thủ như y định hủy diệt tất cả.

"Giết."

"Cùng xông lên."

Nhưng người vây công Thái Thượng đều gầm vang, dốc sức lao tới.

Nguyệt Thần phát tay áo, kinh linh và phiêu dật khôn tả, Thái Thượng tuy công tham tạo hóa, nhưng đối diện với thể tử của Độc Cô Bại Thiên cũng không dám coi thường, thậm chí hơi trọng thị, sợ Độc Cô Bại Thiên trong truyền thuyết vẫn chưa chết sẽ ra tay.

Y nghĩ rất nhiều, sợ Độc Cô Bại Thiên không chế thân thể thể tử đột nhiên thi thổ sát thủ với mình, lại sợ Nguyệt Thần nắm được đại sát khí do chông để lại.

Cạnh đó, tam đại đệ tử của Độc Cô Bại Thiên không then là cao thủ kiệt xuất, mạnh hơn hẳn các thiên giai cao thủ, mỗi người không chế ba thanh thiên kiếm, tung hoành ngang dọc, chín thanh kiếm ẩn chứa nghịch thiên chi lực, tổ thành một kiếm trận sáng chói, phẳng phát có thể nghịch chuyển thời không, hư không liên tục tan vỡ, hỗn độn lan tràn, xuất hiện một không gian thông đạo hỗn loạn, Thái Thượng cũng phải cẩn thận ứng phó mới không sa vào thông đạo bất ngờ xuất hiện đó.

Ma cầm chi âm của Tà Tôn chấn động màng tai, sáu dây đàn hóa thành sáu con Thiên Long giương nanh múa vuốt, gào hét toan xé nát Thái Thượng, nhưng y có pháp thân vạn cổ bất diệt, Thiên chi lực cũng khó lòng tổn hại.

Sau cùng Tà Tôn thi triển ma âm đoạt đi lục dục.

"Kiến dục!"

Một dây đàn bay lên không, Thiên Long mấy ngàn trượng cuồng loạn vũ động trên không, phát ra vô tận lôi điện, như lôi trụ quán thông thiên địa, phát ra hào quang chói lọi về bốn phương tám hướng.

Hai mắt Thái Thượng đau buốt, rồi thính dục, xúc dục, ý dục xuất hiện, lục dục của y hư nhược hẳn, tinh thần và nhục thể tựa hồ không chống nổi. Bất quá với người khác, tan xương nát thịt, tịch diệt là tuyệt sát nhưng y chỉ thoáng chốc đã điều chỉnh xong xuôi, thực lực đáng sợ đến lạnh người.

Nhưng chỉ thoáng chốc đó cũng đủ phát sinh rất nhiều việc.

Thần tổ gầm lên, ma thể khổng lồ phẳng phát xé toạc thiên địa, tuy linh hồn chưa tỉnh hẳn, công kích toàn bằng bản năng nhưng ma nguyên hùng hồn hơn hẳn các thiên giai cao thủ tầm thường, hai mắt y càng lúc càng thâm thúy, đại chiến càng lâu càng như tìm lại được ký ức từ xa xưa.

Chộp lấy cơ hộ thoáng qua, song trào của y đột phá thời không, đột ngột phá tan không gian, xé tan thân thể Thái Thượng, móc lấy tâm tạng.

"Gào..."

Thái thượng đau đớn, trong sát na lục dục quay về, y gầm lên, chân nát ma trào của Thần tổ rời nhanh chóng lui lại. Y khác hẳn các tu giả khác, công pháp chú trọng tu luyện nhục thể mà bỏ qua hiệu dụng của pháp tắc, nên khi nhục thể thụ thương nghiêm trọng, cũng là thống khổ khó chịu nhất.

Sau lưng y, Cửu Đầu Thiên Long vung Lược Thiên xích như ngọn núi ép xuống, hung hãn đập mạnh vào lưng y, hất văng xa tít. Y vốn trọng thương, lại há miệng phun máu.

Thần Nam cũng nhân cơ hộ ngàn năm có một, thân hóa Hồng Hoang Kỳ hóa thành một đạo quang ảnh lao tới.

"Soạt, soạt, soạt."

Hồng Hoang Kỳ phần phật rung lên, đón gió trải ra, bề mặt lá cờ rộng đến trăm dặm, Thái Thượng bị hút văng đi, cuốn vào lá cờ, cũng tức là Thần Nam.

Trong làn hào quang chói lòa, Hồng Hoang Kỳ lắc mạnh, thân ảnh Thái Thượng lại lặn lông lóc, trời cao nát từng mảng lớn.

"Àm, âm, âm."

Thái thượng gầm lên, Hồng Hoang Kỳ lắc lư, cổ tinh không mông lung nổi lên tựa hồ sắp vỡ, toàn thân Thái Thượng nứt nẻ, máu phun ra ào ào.

Y nóng lòng, gầm lên liên tục, nhanh chóng trị liệu thương thế nhưng chúng nhân hiển nhiên không chờ y cơ hội, khó lắm mới chiếm được thượng phong nên phải toàn lực diệt y. Ngay cả Thần tổ cũng khôi phục được một chút linh trí, phát cuồng lao vào y.

Trong cả đám, chỉ có Thần tổ và Hồng Hoang Kỳ Thần Nam uy hiếp đến Thái Thượng hơn cả.

Quần chiến Thái Thượng!

Thái thượng lúc này sa vào nguy hiểm, nhếch nhác vô cùng, đầu tóc rối bời, toàn thân nhuộm máu, chur cường thay nhau tấn công, liên tục xung kích.

"Gào...ta là bất tử." Mạo hiểm tránh được một loạt công kích, nhìn Thần tổ và Thần Nam với vẻ vô cùng cẩn thận rồi điên cuồng gầm lên, những vết thương ghê rợn trên mình y nhanh chóng lành lại.

Lúc đó, một đao sáng chói đột phá thời không, từ đại lục hắc ám vô tận lao lên, tiến thẳng vào thiên ngoại hỗn độn.

Kinh thể nhất đao khiến phong vân biến ảo thiên địa thất sắc!

Mọi thiên giai cao thủ đều kinh hãi trước tuyệt thể nhất đao!

"Phập." Sóng máu phun lên, trước ngực Thái Thượng trào ra vô tận huyết lãng, không dám tin vào mắt mình, lại có người xuyên qua thân

thể y được.

Ma đao đáng sợ! Kinh tài tuyệt diệu nhất đao!

Một ma ảnh cao lớn bay lên, đoạt được một nguồn Sinh Mệnh nguyên tuyền, Cái Thế quân vương Hắc Khởi trải qua nhiều năm tu dưỡng đã khôi phục tuyệt thế phong thái năm xưa cùng cái thế đại thần thông.

Tuyệt vọng ma đao xuất ra, phá tan ngực Thái Thượng, không thẹn là đệ nhị cường trong Thái cổ thất quân vương.

"Hắc Khởi!" Thái thượng rít lên, huyết thủy từ ngực phun ra như suối, nhuộm đỏ trên không.

Biến cố đột ngột khiến tất cả kinh hãi.

"Mọi người giết Thiên, ta đâu chịu lạc hậu." Cái Thế quân vương phát ra khí thế lăng lệ như một lưỡi ma đao kinh hồn, khác hẳn năm xưa.

Đó là Hắc Khởi đạt được đỉnh cao chân chính, cũng là thực lực thật sự của Thái cổ quân vương, ngay cả Thái Thượng cũng bị xuyên qua. Cái Thế quân vương quay lại, dùng máu Thái Thượng chứng minh cho thế nhân thấy huy hoàng xưa kia.

Thân thể Thái Thượng mơ hồ, nhưng thoáng chốc đột nhiên sáng chói.

"Muốn giết ta không đơn giản vậy đâu."

Tuyệt thế Thái Thượng không thể nào chết đi đơn giản như vậy, y như nhập ma, mái tóc cuồng loạn vũ động, song mục hung quang bức nhân, toàn thân phát ra xung thiên sát khí, ô vân vây quanh lên tục uồn lượn như nước biển đang sôi lên, tràn ra ào ào.

"Gào..." Thái Thượng gầm lên, chấn động bát hoang, y điên cuồng phát huy tiềm năng, cảnh giới liên tục tăng lên, thân thể gần như vỡ tan liền định lại, sinh mệnh nguyên lực cuồng bá từ thân thể phát ra, sinh mệnh chi quang cháy rừng rực khôi phục thân thể y.

"Thái thượng bất tử!" Mái tóc y tung bay, trải khắp bát phương, lạnh lùng quát: "Kẻ chúa tể chúng sinh vĩnh sinh bất diệt!"

"Àm, âm, âm." Hư không tan tành, Ma Thế bàn đang dính lấy nhân hình binh khí bị y triệu hoán quay lại tay, ma bàn trong tay khiến khí tức hủy diệt trải khắp thập phương.

Hiển nhiên, Thái Thượng muốn liều mạng. Ma Thế bàn hiệu xưng ma toái cả thế giới, tuy trong tay y chỉ là vật phỏng chế nhưng uy lực ai cũng đã thấy, dẫu không thể khiến Lục đạo hóa thành hỗn độn nhưng để hủy diệt đại lục hắc ám lại có thừa.

Hủy thiên diệt địa đại chiến sắp bùng phát!

Những thiên giai cường giả quan chiến tựa hồ cảm giác thấy nguy hiểm nên bay hết về thiên ngoại hỗn độn, họ sợ đại lục hắc ám lại tan nát một lần nữa.

Trong lúc Thái Thượng điên cuồng, khí thế liên tục tăng lên thì Thần tổ lại xuất hiện vấn đề, thật ra đó không phải là linh hồn hoàn chỉnh, tròn mắt sâu thẳm mất hết ánh sáng, tựa hồ trở lại ngơ ngẩn ngẩn.

Quả không đúng lúc, vốn định để y dùng nhân hình binh khí chế trụ Ma Thế bàn.

Thần tổ bị Thần lão đại ở ngoài xa tiếp dẫn, không thể tham chiến nữa.

"Hắc, lão nhân gia đến rồi." Cùng lúc thủ mộ lão nhân xuất hiện, hiếm khi lão không tỏ vẻ cười cợt, dáng vẻ già nua bay mất, hóa thành một thanh niên cao lớn, anh tư bột phát!

Thủ mộ lão nhân gầm lên khe khẽ, cầm nhân hình binh khí lơ lửng trên không vào tay, quát vang: "Những người khác tạm lui đi, Thần Nam, Hắc Khởi, các người lên công sát hấn, ta bảo vệ thiên địa không vỡ tan."

"Đến đi." Thái thượng điên cuồng gầm lên "Các người lên hết cho ta."

Thủ mộ lão nhân cầm nhân hình binh khí, liên tục huy động, đạo đạo thần quang rợp trời giữ vững vùng thiên địa, đoạn chỉ nhân hình binh khí vào Ma Thế bàn, khổng chế món đại sát khí!

Hắc Khởi tiến vào, Tuyệt vọng ma đao trong tay Cái Thế quân vương kinh diễm thiên hạ!

Thần Nam hóa thân Hồng Hoang Kỳ, vung mạnh lên, cổ tinh không nổi lơ lửng, đầy trời sao hóa thành thực chất, không còn là hư ảnh nữa, xếp trên trời cao.

Chương 461

Hạ màn của Thái Thượng

Thủ mộ lão nhân cầm nhân hình binh khí, dấy lên vô tận áp lực, thần thái khác hẳn vẻ cười cợt bình thường, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng vô kể, dao động cuồng bạo như biển lớn tràn lên khiến ai nấy đều bị áp bức.

Nhân hình binh khí dao động kì dị, hao quang chói lòa cơ hồ giữ vững thiên địa, hóa giải khí tức của Ma Thế bàn.

Tuyệt vọng ma đao quét ngang thiên địa, Cái Thế quân vương Hắc Khởi hung hãn chém xén vào Thái Thượng. Hỗn độn lan tràn, ma đao uốn lượn trong hỗn độn như một con ma long gầm gào hóa thành thiên trượng ô quang, "ầm", chém lên Ma Thế bàn.

Trời đất lay động, Thái Thượng gầm lên điên cuồng: "Đừng tưởng vừa nãy đánh lén được ta mà có lần thứ hai."

Hắc Khởi đánh hụt, đệ nhị đao lại xuất ra.

Đồng thời, Thần Nam hóa thành Hồng Hoang Kỳ biến ra khắp trời sao sáng trùm xuống. Tinh quang sáng chói trở thành một màn sáng sát nhân, ngàn vạn đạo tinh thần chi quang, tụ thành dải sáng như dòng sông gầm gừ, phát ra tinh thần chi lực hùng hồn đánh vào Thái Thượng.

"Ầm, ầm," tiếng nổ vang vang, thân ảnh khổng lồ của Thái Thượng bị hất bay, Ma Thế bàn tuy chuyển động nhưng Tuyệt vọng ma đao đệ nhị đao của Hắc Khởi chém tới, áp chế tốc độ chuyển động, Thần Nam chọn luôn góc độ tấn công tuyệt hảo, tranh thủ bổ tới, hất y bay đi.

"Các người..." Khóe miệng Thái Thượng rỉ máu, gầm lên âm u: "Các người không giết nổi ta."

Hủy diệt khí tức của Ma Thế bàn mạnh thêm, nhân hình binh khí trong tay thủ mộ lão nhân phát ra dao động càng kịch liệt, lão đang

toàn lực vận chuyển món thiên bảo này, nỗ lực hóa giải hủy diệt chi lực của Ma Thế bàn.

Nhìn bề ngoài có vẻ Thần Nam và Hắc Khởi đang chiến đấu, kỳ thật có thêm cả thủ mộ lão nhân thâm bất khả trắc, tam đại cao thủ hợp lực mới áp chế được thái thượng, đủ thấy tu vi của y vô cùng đáng sợ.

"Thái thượng, không cần lớn lối, hôm nay ngươi chết chắc." Thủ mộ lão nhân quát vang: "Tiểu tinh ngươi ở đã bị chúng ta xử lý, hóa thân cũng bị diệt, tiếp đây là ngươi."

"Các ngươi nằm mơ." Thái thượng ngửa mặt hú vang phẫn nộ: "Hợp đạo."

Thân ảnh y mờ dần, Ma Thế bàn nổi lên, thân ảnh và ma bàn quả nhiên hợp lại.

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

Thần Nam, Hắc Khởi, thủ mộ lão nhân cùng xông lên, Thái Thượng điên cuồng như vậy, lại hợp nhất với Ma Thế bàn, thân thể vốn gần như vỡ tan, có Ma Thế bàn chống đỡ, ắt khó diệt nổi, tất phải ngăn cản.

"Hắc hắc... muộn rồi. Các ngươi không thể ngăn trở nhục thân của ta hợp lại." Hư ảnh của Thái Thượng cuối cùng cũng hợp với ma bàn, bọn Thần Nam tấn công thế nào cũng không tách ra được.

Thoáng chốc, thân ảnh Thái Thượng lại hóa xuất, trùm lên một Ma Thế bàn khổng lồ, song phương trùng điệp khiến ai nấy có cảm giác quái dị, hủy diệt khí tức tràn khắp thập phương.

Ngàn vạn tầng ma đao của Hắc Khởi, nhân hình binh khí trong tay thủ mộ lão nhân thủ điên cuồng bổ xuống quang ảnh hợp nhất Thái Thượng và Ma Thế bàn, Thần Nam hóa thân Hồng Hoang Kỳ trùm

lên ma bàn, tinh quang khắp trời giáng xuống, cỗ tinh không nổi lên.

Lục đạo hủy diệt rồi, không biết bao nhiêu năm không thấy tinh không, các thiên giai cao thủ ngoài xa đều thất thần.

Tinh không càng lúc càng sáng, sau cùng vô hạn tinh thần chi lực ngưng tụ thành âm dương ngư hút lấy Ma Thế bàn.

Dù Thái Thượng mạnh thế nào cũng đã trọng thương, hiện tại hoàn toàn bị tam đại cao thủ áp chế, hợp nhất với Ma Thế bàn để bảo toàn tính mệnh, đối phương có Hồng Hoang Kỳ của Thần Nam và nhân hình binh khí không hề kém hơn ma bàn.

"Luyện hóa hấn." Thủ mộ lão nhân đặt nhân hình binh khí lên ma bàn. Thái cổ quân vương Hắc Khởi dùng Tuyệt vọng ma đao chặn Ma Thế bàn. Thần Nam thu liễm thiên cỗ tinh thần, hóa thành Hồng Hoang Kỳ, rung lên phần phật quét vào ma bàn.

Ngoài xa, ai nấy thở phào, cuối cùng cũng áp chế được Thái Thượng, tất cả định lao lên giúp luyện hóa y, nhưng thủ mộ lão nhân hét lớn ngăn cản: "Không được lại gần, Ma Thế bàn là đại hung chi khí, không có thể chất tương ứng ắt không chịu nổi. Lão ma vương người không tới còn đợi đến bao giờ? Lẽ nào vừa nãy ta không đề cập đến nên người không cao hứng."

Ma Sư cười hăng hắc: "Ta đương nhiên biết, lão nhân người định kích bác ta nhưng ta không nổi hỏa khí, người đành chỉ hai người bọn họ còn ta đứng xem kịch."

Đoạn Ma Sư tiến tới, trực tiếp xuất hiện cạnh đó, ảo hóa ra một ma trảo cực lớn, trùm quanh Ma Thế bàn, bắt đầu luyện hóa.

Đệ đệ của Ma Chủ nào phải loại tầm thường, y là cao thủ từng bá chủ một thời đại, ma quang ngút trời, Ma Sư hóa thành vạn trượng ma thể, trực tiếp cầm Ma Thế bàn tiến vào thiên ngoại hỗn độn.

Thần Nam, Hắc Khởi, thủ mộ lão nhân đi theo, họ biết đại hung chi khí như Ma Thế bàn không thể một người xử lý được, vẫn có thể hủy diệt đại lục hắc ám.

"Mấy tên đáng chết." Lần đầu tiên Thái Thượng cảm thấy tuyệt vọng, trừ Thần Nam, tam đại cao thủ còn lại toàn là nhân vật chán nhiếp thiên cổ hoặc Thái cổ cường giả lai lịch đầy mình.

Tiền vào vùng sâu hỗn độn, y đành quyết định hi sinh để giữ được bất diệt thân.

"Âm."

Vô tận hủy diệt khí tức bùng lên, Ma Thế bàn phẳng phát nổ tung, vang lên tiếng lạo xạo. Tứ đại cao thủ vội bay lùi lại, một đạo quang ảnh mờ lung bay ra, hóa thành ngàn vạn điểm quang mang, tản về tám hướng.

"Diệt hết quang điểm!"

Tứ đại cao thủ động thủ, hủy diệt chi lực liên tục nghiền nát quang điểm, bất quá vẫn có điểm điểm linh quang đào thoát.

Thủ mộ lão nhân cười ha hả: "Vô phương, qua trận chiến này, Thái Thượng hồn lực bị hủy quá nửa, không diệt được linh thức nhưng không còn tung hoành được, nếu không đợi đến thời khắc Thiên cho hấn sức mạnh, chắc từ đây tịch diệt. Ài, đến ngày đó lão nhân gia ta sẽ lại ra tay, lôi linh thức của hấn ra triệt để tiêu diệt."

Hành động diệt Thái Thượng kết thúc, thủ mộ lão nhân lại hóa thành dáng vẻ suy lão, cầm Ma Thế bàn đưa cho Ma Sư: "Lão ma vương người không phải thiếu một món binh khí vừa tay sao, cho người này."

Ma Sư ung dung tiếp lấy.

Cùng lúc, một đạo kinh thiên đao quang bùng lên trong hỗn độn, Hắc Khởi cầm ma đao chỉ vào Thần Nam quát vang: "Tiểu tử, đến phiên chúng ta giải quyết ân oán."

"Hắc Khởi, tên khốn." Thần Nam đột nhiên bị công kích, chỉ kịp mắng lớn một tiếng, không gian chung quanh hủy diệt, y bị đánh bay về cổ thiên lộ, mặc Hắc Khởi ngơ ngẩn.

Vừa vào cõi thiên lộ, hắn thấy một khung cảnh kinh dị, "bản thân" đang cùng đấu với "Đạm Đài Tuyền."

Cạnh đó là Tử Kim thần long và Không Không đổ dầu vào lửa.

Đạm Đài Tuyền ấn hắn xuống, dụng lực véo mũi, hắn cũng không chịu kém, kéo tai nàng ta.

Quay cuồng.

Linh thức hắn vừa quay lại gầm lên: "Tác Tác! Huyền Huyền!"

Hai tiểu quỷ đang gây loạn, tách ra tiến vào nhục thân hắn và Đạm Đài Tuyền, khống chế thân thể đánh nhau, quả thật đáng giận.

Hắn không biết hỏi trời xanh sao lại sinh ra hài tử vô pháp vô thiên, khiến người ta đau đầu thế nào? Hai tiểu bất điểm nên bị nhốt trong này.

Tử Kim thần long và Không Không cũng đáng hận không kém, lại vỗ tay xem kịch, không thể tha được.

"Ái chà, cha về rồi, mau chạy thôi."

Hai tiểu quỷ khống chế thân thể Đạm Đài Tuyền chạy xuống hắc ám đại hợp cốc.

Thần Nam phát cuồng, Hồng Hoang Kỳ quét tới, định bắt chúng quay lại.

Bất quá, có người ngăn chúng lại, thủy tinh khô lâu từ hắc ám đại hợp cốc tiến lên ngăn đường.

"Ái chà, không được rồi." Hai tiểu quỷ kêu ầm lên nhưng vẫn bị Thần Nam lôi khỏi thân thể Đạm Đài Tuyền. Thần Nam quay về bản thể, mỗi tay giữ một đũa rồi tống vào nội thiên địa, cõi thiên lộ mới thanh tĩnh lại.

Thủy tinh khô lâu lại phát sinh kinh nhân biến hóa, tay trái cầm một thủy tinh thuần bài nát một nửa, bộ liên giáp nát một nửa cũng tìm

được một phần, che kín hết nửa thân thể, chỉ còn lại tứ chi và đầu chưa có phòng hộ, còn lại được cổ lão giáp trụ che chắn cẩn mật.

Trên thủy tinh cốt cách, xuất hiện từng đạo huyết văn, tựa hồ sẽ sinh ra huyết nhục, đó là biến số lớn nhất trong tương lai, không biết nó sẽ thành thế nào.

Khiến Thần Nam không tin nổi là cùng thủy tinh khô lâu, từ hắc ám đại hợp cốc có năm bộ khô lâu bò lên theo: một màu vàng, một màu bạc, một màu tím, một màu bạch ngọc, còn cả một bộ màu đen gần như hài cốt Đại Ma thiên vương.

Ngất mắt!

Hắn lác mắt, thủy tinh khô lâu sao lại tìm được mấy tùy tùng? Quan sát kỹ, hắn liền kinh hãi, năm bộ khô lâu đều có linh thức dao động cực mạnh, trong đầu cốt vẫn còn bất diệt linh quang lấp lánh.

Chương 462

Lại thấy quan tài máu

Thủy tinh khô lâu quả thật thần dị, tự mình đại biến dạng, lại kéo theo năm đồng hành, khiến cả nhóm cả kinh.

Năm bộ khô lâu màu vàng, bạc, ngọc, tím, đen đều không tầm thường, màu sắc của chúng cực kỳ hiếm thấy trong đồng hành cốt ở đây, có bộ thậm chí độc nhất vô nhị.

Hơn nữa, trong đầu cốt chúng có bất diệt linh quang, thể hiện là linh hồn bất diệt. Điểm khác với thủy tinh khô lâu ở chỗ bất diệt linh quang của chúng thành từng cụm, không phải là những điểm nhỏ.

Vì sao lại thế này, thủy tinh khô lâu làm cách nào đào chúng lên? Ở dưới hắc ám đại hợp cốc sao?

"Không Không, xú tiểu tử mau lại đây." Thần Nam muốn "điều trị" tiểu tử lảm trò này trước, vừa nãy đã dung túng hai tiểu bất điểm không chế thân thể hắn và Đạm Đài Tuyên đánh nhau, lại đứng ngoài hò hét cổ vũ, thật đáng ghét. Trước hết cứ cốc đã rồi nói.

"Cốp."

"Á, cha sao lại đánh con?"

"Xú tiểu tử, dạy đệ đệ muội muội làm toàn chuyện xấu. Ta không tính toán, mau cho ta biết, năm bộ khô lâu này là sao?" Thần Nam chỉ vào năm bộ khô lâu: "Chúng đều có dao động linh hồn, lúc chúng bị đào lên, người không cảm ứng gì sao?"

"Chuyện này hả. Cha, không phải cha mang chúng vào sao?" Không Không xoa trán, lảm bảm: "Muốn đánh con cứ việc nói, còn tìm cớ."

"Ta đưa chúng vào từ bao giờ nhỉ? Ta chỉ đưa tiểu hành tinh bị luyện hóa thành minh châu vào thôi."

"Lúc đưa tiểu tinh vào có năm chiến hồn mê mê hồ hồ vào theo. Tiểu

ting được bọn con đưa lên không thành thái dương." Không Không chỉ lên một "quả cầu" sáng chói trên không.

Tiểu tinh quả thật ẩn chứa năng lượng kỳ dị, lúc ở cổ tinh không bị tàn phá không hề có hằng tinh, nó phát ra ánh sáng nhu hòa khiến bề mặt tinh cầu sáng như ban ngày, giờ làm thái dương trong phạm vi hẹp quả nhiên thích hợp.

"Hóa ra cùng với tiểu tinh vào đây." Thần Nam bay đến trước mấy khô lâu, định thử giao lưu nhưng phát hiện kí ức của chúng như tờ giấy trắng, mê mang nhìn thủy tinh khô lâu rồi lại nhìn hẳn.

Tử Kim thần long cũng bay tới: "Là mấy chiến hồn ngọc nghịch, không có kí ức nên không biết gì, như tờ giấy trắng."

Thần Nam lập tức vô cùng trọng thị mấy chiến hồn này, hiển nhiên là những cường giả bị Thái Thượng cầm tù, tấy hết ký ức. Những người bị Thái Thượng đối đãi như vậy, quyết không tầm thường.

Bất quá, nếu không có cơ duyên đặc thù, họ sẽ rất khó khôi phục. Quả thật kỳ quái, họ vừa vào không gian này liền bị thủy tinh khô lâu triệu hoán, hàng ngày tiến vào hắc ám đại hợp cốc, tìm cho họ năm bộ xương này giữa muôn vàn hài cốt ở đây.

Thủy tinh khô lâu kỳ quái liên tục biến hóa, từ lúc Thần Nam đào được nó giữa núi hài cốt, cơ hồ được kích khởi sinh mệnh nguyên năng. Mỗi thời mỗi khắc đều biến hóa như một hạt giống được gieo xuống đất, dần mọc rễ nảy mầm, hiển lộ sinh cơ.

"Thần Nam, thả ta ra." Tiếng Đạm Đài Tuyên vang lên, linh hồn nàng hoàn bị phong ấn tại bạch cốt thế giới này.

"Đạm Đài Tuyên, ta sẽ thả ngươi nhưng phải đợi thêm một thời gian nữa." Thần Nam đành kéo dài thời gian, hiện tại thả nàng ta ắt phải đại chiến. Cứ để thời gian mài bớt tính nóng nảy của nàng càng tốt.

Hiện tại, cổ thiên lộ nhiệt náo hơn nhiều bởi có thêm mấy người, cả mấy khô lâu, thủy tinh khô lâu ngưng mấy ngày lại dẫn năm bộ khô lâu tiến xuống hắc ám đại hợp cốc.

Mấy ngày này Thần Nam nỗ lực luyện hóa Hồng Hoang Kỳ, cũng chuẩn bị tiến xuống, có lá cờ này coi như không gặp nguy hiểm.

Trong lúc hấn đang ráo riết cố chuẩn bị xuống thám thính hắc ám đại hợp cốc, trên đại lục hắc ám vang đi lời đồn toán Thái cổ chư thần thứ hai sẽ xuất hiện. Tin đồn này lần trước khiến tình hình sôi lên, kết quả Thái cổ chư thần căn bản không hiển hiện ở thiên ngoại hỗn độn, mà Thái Thượng lại xuất hiện.

Lần này, không biết ai truyền lời trước mà cho rằng Thái cổ chư thần sẽ xuất hiện gần đây. Nhóm thứ hai cũng là nhóm cuối cùng sẽ quay về, sẽ tiến lên Thông thiên chi lộ, cùng tiền hậu hô ứng với nhóm của Ma Chủ. Lời đồn rằng lãnh đạo nhóm này chính là Độc Cô Bại Thiên đã chết trong truyền thuyết. Đại lục hắc ám nháo nhào.

Qua ba tháng dốc lòng chuẩn bị, Thần Nam đã hoàn toàn nắm được Hồng Hoang Kỳ, đương nhiên chỉ mỗi là cờ nát này thôi: diễn hóa hồng hoang, hiển hiện cổ tinh không, hóa thành thế giới mộng lung...

"Cha cho con đi cùng." Không Không yêu cầu.

"Không được, con cứ ở lại thế giới này tu luyện đến lúc có thể ngự không tự do phi hành đã. Không thì dẹp ngay."

"Long đại gia không đi. Nhìn là ta đã quay cuồng..." Tử Kim thần long nói thẳng, cả ngày nó ở Sinh Mệnh nguyên tuyên uống nước thay rượu, giờ đã say mờ mắt rồi.

Đợi thủy tinh khô lâu xuất phát, Thần Nam đẩy thần thức vào Hồng Hoang Kỳ bám theo.

Năm khô lâu tựa hồ linh hồn dao động mạnh hấn lên, mấy ngày ở cùng thủy tinh khô lâu khiến chúng biến đổi và tiến hóa. Trong lúc truy tìm bản thân, kim khô lâu khiến người ta có cảm giác nó mạnh mẽ, ngân khô lâu phiêu hốt, linh động, tử khô lâu trang trọng uy nghiêm, ngọc khô lâu lại âm nhu, hắc khô lâu âm u, hình như hài cốt và linh hồn cực kỳ hợp nhau. Thần Nam cảm tưởng đây là hài cốt thật sự của các chiến hồn, không hiểu thủy tinh khô lâu làm thế nào mà tìm được.

Hắc vụ ào ào, sáu bộ khô lâu đi trước, Thần Nam phiêu phiêu đang đang bám sát.

Một ngàn thước, hai ngàn, ba ngàn, bốn ngàn... sâu hơn nhiều lần thám thính trước, đương nhiên thần thức của hắn đã mạnh hơn nhiều, lại có thêm Hồng Hoang Kỳ, tựa hồ nó tiêu trừ được sức mạnh cấm cố ở đây.

Ma vụ vùn vụt, tối tăm bao phủ, hoàn toàn không có ánh sáng.

Dọc đường không hề gặp trở ngại như lần trước.

Nhưng xuống đến độ sâu năm ngàn thước, thủy tinh khô lâu tỏ vẻ khác thường, dẫn năm bộ khô lâu tránh một thạch bích sát khí bức nhân.

Khiến thủy tinh khô lâu e dè như thế, Thần Nam cũng cả kinh.

Hắn điều động Hồng Hoang Kỳ bay sát thạch bích, lập tức chấn kinh, hắn thấy một quan tài treo trên đó.

Một cỗ quan tài màu máu đỏ rực.

Hắn cảm giác khí tức rất quen.

Đó là khí tức của huyết quan từng thấy trong Thần ma đồ.

Hắn không quên bởi từng tận mắt thấy Hoàng Thiên bị huyết quan thanh toán, dù Hoàng Thiên đó chỉ là một phần sáu chân hồn nhưng cũng đủ lạnh mình.

Huyết quan đủ khả năng một miếng nuốt Thiên.

Hắn không nghĩ ra nguyên nhân vì sao lại thấy huyết quan ở đây tuyệt đối là khí tức đó, cũng phát ra sát khí lạnh người như nhau, chất liệu của quan tài cũng giống hệt.

Sao có thể? Sao lại ở đây? Không phải hỗn độn môn trong Thần ma đồ sao? Lẽ nào thần bí nam tử ẩn phục tại Thần Ma lăng viên đã xảy ra chuyện, Thần ma đồ vỡ tan nên huyết quan mới lạc đến đây?

Trong thoáng chốc hần nghĩ tới rất nhiều, quyết phải hiểu rõ nên Hồng Hoang Kỳ bay tới, trực tiếp dừng lại cách huyết quan không xa.

Yên lặng vô cùng.

Trong huyết quan khổng lồ tựa hồ có ác quỷ ghê rợn hoặc hồng hoang cổ ma, khí tức kinh rợn thông qua quan tài phát ra.

Quan sát kỹ hần phát giác, cự quan phảng phát đã treo ở đây vô tận tuế nguyệt, không phải mới được người ta mắc lên. Trên vách đá nhuộm đầy dấu ấn tuế nguyệt thương tang do huyết quan cạ vào, niên đại chắc chắn phi thường xa xưa. Hần thậm chí có cảm giác nó tồn tại từ tuyên cổ đến nay.

Lẽ nào, cùng là cổ lão huyết quan có tài chất tương đồng? Nhưng sao lại cảm giác được khí tức tương đồng trong đó?

Đã đến gần thế này mà huyết quan không nổi cơn hung cuồng, Thần Nam dựa vào Hồng Hoang Kỳ hộ vệ linh thức nên lớn mật hành động, dùng Hồng Hoang Kỳ chậm chậm nhấc một góc nắp huyết quan lên.

"Àm." Hung cuồng sát khí phảng phát điên đảo càn khôn từ vực sâu vạn trượng bùng lên khiến Tử Kim thần long và Không Không ở trên mặt đất cũng kinh hãi một hồi.

Thần Nam liếc nhanh, thấy được trong huyết quan có gì: một đồng toái nhục và toái cốt, phảng phát như vừa bị chấn nát, huyết dịch còn chưa khô hết, nhưng đương nhiên được đặt vào vào huyết quan từ rất lâu rồi. Thần Nam vội lỏng tay, nắp huyết quan đập xuống, vô tận hung cuồng khí tức tan ngay.

Thoáng chốc hần ngăn người, huyết quan thật ra phong ấn bí mật kinh thiên gì? Vì sao trong Thần ma đồ có một cổ mà ở đây cũng có một cổ? Các dấu hiệu cho thấy chúng cùng một gốc. Hần đoán rằng có lẽ là bị phân thi, phân táng.

Nhưng thi hài trong huyết quan ở Thần ma đồ đã sống lại. Còn huyết nhục trong huyết quan ở đây không có biến hóa gì, hần nhìn thấy toái

cốt và toái nhục bên trong rồi, cảm giác khí tức lạnh lẽo quấn quanh mình nên vội vàng rời đi.

Huyết quan đương nhiên có nguy hiểm, bằng không thủy tinh khô lâu sao lại kỳ huy như vậy.

Hắn lại lướt xuống dưới đuôi theo sáu bộ khô lâu, hắn muốn xem dưới đáy vực sâu này có bí mật gì.

Đến khoảng cách sáu ngàn thước, hắn lại đuôi kịp nhóm của thủy tinh khô lâu. Nhưng lúc đó hắn lại thấy một hỗn độn môn trên vách đá.

Ma ngục không đáy này quả nhiên thần bí và đáng sợ vô cùng.

Thủy tinh khô lâu dẫn năm bộ hài cốt vòng qua một lần nữa, hắn không hề do dự xông vào, nhất định phải xem có bí mật gì.

Chương 463

Thái cổ chư thần nhóm thứ quay lại

Một hỗn độn môn lại xuất hiện trên vách đá, trong đó ánh sáng mờ lung, ma vân cuộn cuộn, phát ra dao động khác thường.

Địa ngục không đáy là một chốn đầy nghi hoặc, phát hiện huyết quan đã đủ kinh ngạc rồi, giờ lại xuất hiện hỗn độn môn.

Đến trước hỗn độn môn, Thần Nam nhìn vào trong, tất cả mờ lung, không có điểm cuối, không biết thông đến đâu. Thần Nam cũng vô cùng lớn mật, không hề do dự gì, rảo bước tiến vào.

Từng trải qua quá nhiều việc, hiện giờ bất cứ hung hiểm gì cũng không khiến hắn hoảng sợ. Con người đều có ý muốn tìm hiểu cái mới, hắn đã trải nghiệm nhiều sóng gió, còn sợ gì hung hiểm mà chỉ muốn hiểu được bí mật trong tuyệt địa.

Trong hỗn độn thông đạo rộng rãi vô cùng im lặng, Hồng Hoang Kỳ chậm chậm phiêu động tiến tới. Thần Nam chợt có cảm giác cô độc như đang đi trong thế giới hủy diệt, phảng phất tất cả đã bị hủy diệt hết. Vô luận là bình dân hay thiên giai cao thủ tu vi cực cao đều không ai sống sót, chỉ còn lại một mình hắn mệt mỏi cất bước.

Thông đạo tựa hồ không có tận đầu, hắn như đi trong cô độc.

Sau cùng hắn tăng tốc độ, Hồng Hoang Kỳ bay trong hỗn độn thông đạo, chỉ nghe thấy tiếng lá cờ phàn phật, nhìn thấy hào quang sáng lòa lùi lại phía sau.

Lúc đầu không thấy gì nhưng thời gian trôi đi, hắn cảm giác được tâm tình, đây như là tuyệt vọng chi lộ, vĩnh viễn không có tận đầu, không mang lại cho người ta hy vọng.

Đi hồi lâu, Thần Nam không muốn bỏ dở giữa chừng nên tiếp tục tăng tốc độ. Chỉ là vẫn không thấy tận đầu, không có hy vọng.

Đột nhiên hắn cảm giác thân thể, thần thức nhẹ bẫng, tựa hồ sức

mạnh bị cấm cố ở cổ thiên lộ quay lại.

Tuyệt vọng chi lộ đột nhiên mang lại hi vọng!

Lẽ nào thuận theo không gian thông đạo sẽ về cổ thiên lộ? Sức mạnh trở lại, tốc độ của hắn hiện tại vượt vạn dặm trong nháy mắt, hóa thành thần quang sáng chói lao đi.

Phi hành nửa ngày, hắn liền kinh hãi, hỗn độn thông đạo này không biết thông đến đâu, dùng tuyệt đối tốc độ phi hành mà phỏng đoán không thể đến điểm tận đầu.

"Àm, âm, âm."

Sa cùng xuất hiện âm thanh dị thường, phía trước như có vạn mã tung vó, từng làn sóng hỗn độn tràn vào thông đạo. Một tấm bia đá khổng lồ đứng sừng giữa vùng sóng hỗn độn.

Trên tấm bia có mấy cổ lão đại tự nhưng Thần Nam không biết, dùng thần thức thăm dò, một đạo tinh thần lạc ấn hiện lên trong óc hắn: Vĩnh hằng chi lộ

Quay cuồng.

Vĩnh hằng chi lộ, lẽ nào muốn nói không có tận đầu. Thần Nam cảm giác không ổn, ở đây hắn lấy lại được sức mạnh đã mất, rõ ràng đã thoát khỏi cổ thiên lộ, thông đến một nơi vô cùng trọng yếu.

Ba ngày trôi qua, hắn đã mất kiên nhẫn, thì hỗn độn thông đạo tách ra một lối rẽ nhỏ nhoi, hắn không do dự bay vào con đường nhỏ. Con đường này hắn chưa bay bao lâu đã hết, lại một tấm bia đá lớn xuất hiện trong hỗn độn, vô cùng quái dị.

Hắn vẫn không hiểu ý nghĩa chữ viết, nhưng người lập bia rất chu toàn, có để lại tinh thần lạc ấn. Lúc biết đây là đâu, hắn gần như chết sững.

Hắn không dám tiến tới.

Bốn đại tự đó là: Thông thiên chi lộ!

Quả nhiên là Thông thiên chi lộ!

Hắn không sao tưởng tượng được mình lại bước chân vào con đường bọn Ma Chủ đã đi, lẽ nào hắn sẽ được thấy phụ mẫu? Lập tức hắn phi thường kích động.

Hắn hơi do dự, tiến vào Thông thiên lộ trong truyền thuyết, phía sau hỗn độn môn là vô tận thương tang khí tức, hoàn toàn là năng lượng cuồng bạo hỗn loạn phá tan mặt đất. Con đường trước mặt đã tan, có đường mà không đi được.

Chỉ có cự bi sừng sững ở đó tựa hồ ghi lại một vài sự tình.

Thần Nam thần tình ngưng trọng, đọc lại đoạn tinh thần lạc ấn, biết được một đoạn ký ức bi tráng, những cường giả đi lên Thông thiên chi lộ, chưa đến cửa thiên đã toàn bộ chiến tử trên đường.

Lúc đọc đến đây, lòng hắn như dao cắt, phụ mẫu từ đây vĩnh viễn tiêu tan, nhưng đọc đến đoạn sau mới phát giác đó không phải là bọn Ma Chủ, do những người từ trước nữa để lại.

Hắn thấy trong danh sách có Đại Ma thiên vương, Huyền Huyền, Đông Hải lão nhân, Ma Tổ.

Đại Ma thiên vương không phải kiếp trước của Ma Chủ sao? Lại đưa bộ ma cốt cho Ma Sư. Nơi này đã qua vô vàn tuế nguyệt xa xưa. Thông thiên chi lộ quả nhiên là một khúc bi ca.

Mạnh như Ma Chủ mà cũng ử rũ rút lui trên đường đi, vứt lại hài cốt, đưa linh thức thoát đi, lại phải mất vô tận tuế nguyệt tu luyện mới lấy lại được những gì đã mất.

Đây là Thông thiên chi lộ hoang phế nên Thần Nam không cần thăm dò nữa mà men theo đường cũ trở lại đường cũ: Vĩnh hằng chi lộ.

Hắn không tin không có tận đầu, có khi lại phát hiện lối rẽ kiểu Thông thiên chi lộ.

Người ta thường nói kiên trì sẽ thắng lợi, có lúc kiên trì quả thật gặp

được cơ ngộ. Thần Nam phi hành trên thông lộ không biết bao lâu, dọc đường thấy sóng hỗn độn dâng trào, lại phát hiện lỗi rẽ, theo tinh thần lạc ấn lưu lại, hắn đọc được bốn chữ: Tiếp dẫn chi môn!

Lúc tiến vào hắn thấy vô số tầng không gian trùng điệp bị tàn phá, cơ hồ mọi không gian này đều tử tịch, nhưng có một phiến có hào quang lấp loáng, đó là sinh mệnh ẩn kí!

"Tiếp dẫn chi môn..." Thần Nam lẩm bẩm, đứng trước tiếp dẫn môn, hướng vào sinh mệnh chi quang đang vạch qua tàn phá không gian mà tổng một đạo năng lượng cuồn mãnh. Hồng Hoang Kỳ rung lên, đòn đánh này mở ra một hỗn độn thông đạo thông tới tàn phá không gian đó.

Cùng lúc, một làn khí tức hùng hồn rợp trời thuận theo không gian thông đạo tràn ra.

Quá đáng sợ, năng lượng mạnh không tưởng tượng nổi, khí tức mạnh hơn bất kỳ cường giả nào hắn từng gặp.

Bất quá, hắn không cảm thấy ác ý, dao động năng lượng hùng hồn ẩn chứa những tình cảm phức tạp nhưng đại đa số đều đang cảm động...

Khí tức thương tang, buồn bã lan tràn.

"Àm, âm, âm." Không gian thông đạo vỡ tan, Thần Nam vội vung Hồng Hoang Kỳ, hỗn độn thông đạo được mở ra lần nữa, thông với không gian tàn phá nọ.

Sinh mệnh chi quang nhanh chóng bay tới, sau cùng hắn cũng biết vì sao dao động năng lượng lại mạnh như vậy, là mấy chục cao thủ quay về.

Mấy chục thiên giai cao thủ!

Mỗi người đều mạnh đến mức khiến các cường giả trên đại lục hắc ám kinh hồn.

Sao lại có một đám người thế này, có nhiều cao thủ như vậy, không

phải sẽ dẫn đến hậu quả không hay sao? hấn vẫn hơi lo lắng, nhưng khi họ đến gần, hấn nghe thấy tiếng găm kích động, hô hoán liền yên tâm.

Họ là nhóm Thái cổ chư thần thứ hai tiến vào đường hầm thời không.

Thật không dám tưởng tượng họ lại xuất hiện ở đây, bị hấn tiếp dẫn ra.

"Sau cùng cũng có người phát hiện Tiếp dẫn chi môn."

"Ta cuối cùng cũng thoát khốn."

"Lại được tự do."

Họ nhanh chóng lại gần, dựa vào lời lẽ của họ, hấn dần minh bạch vì sao Ma Chủ không cứu trợ họ. Hóa ra năm xưa Thái cổ chư thần tách làm đôi để phòng vạn nhất, tránh cảnh tập trung tất cả lại rồi xảy ra bất trắc.

Nhưng hai nhóm lại xuất hiện với hai phương thức hoàn toàn bất đồng, nhóm thứ nhất chỉ xuất hiện được theo luân hồi môn, nhóm thứ hai phải theo tiếp dẫn môn.

Lúc này các thiên giai cao thủ trên đại lục hắc ám đang đoán xen khi nào nhóm chư thần thứ hai quay lại, nhưng Thần Nam đã đón họ ra.

"Ha ha... Quang Minh võ thánh ta đã về."

"Ha ha... Chu Bá ta cũng quay lại."

Hiển nhiên chúng nhân đều vô cùng hưng phấn và cao hứng. Một nữ tử tinh linh như tiên tử, gom hết linh tuệ của thiên địa vào mình, không linh phiêu diêu tựa hồ là thủ lĩnh.

Nàng ta kích động hét lên: "Huyền Huyền ta về rồi."

Rất nhanh, chúng nhân thông qua không gian thông đạo, tiến vào Tiếp dẫn chi môn.

Hoan hô xong xuôi, mục quang tất cả đều tập trung vào Hồng Hoang Kỳ.

Quay cuồng.

Sao lại giống sói nhìn mỗi thế này. Thần Nam vội phát ra thần thức dao động truyền âm: "Các vị đừng đánh, tại hạ không phải vô chủ pháp bảo, mà là một người, thần thức chìm vào cổ kỳ cứu các vị."

"Ha ha..." Tất cả cười vang.

"Tiểu huynh đệ hiểu lầm rồi. Chúng ta biết chứ, nhưng thấy bảo vật Hồng Hoang Kỳ lại nhớ đến chuyện cũ, cũng không có gì báo đáp tiểu huynh đệ. Chúng ta có một góc của Hồng Hoang Kỳ, tặng cho huynh đệ, tuy không thể hoàn thiện cả lá cờ nhưng uy lực chắc chắn đại tăng."

"Soạt, soạt."

Một đạo thần quang bay tới, Hồng Hoang Kỳ rung lên, lá cờ rộng hơn hẳn, năng lượng cũng tăng cao.

Nữ tử Huyền Huyền nhìn Hồng Hoang Kỳ chăm chăm, thật ra là nhìn Thần Nam: "Vì sao ta lại cảm giác được dao động kì dị mà quen thuộc trong linh hồn người nhỉ? Kỳ quái."

"Đi nào. Chúng ta quay về Lục đạo." Một người hô lên.

Không đợi Thần Nam kịp nói gì, chư thần quay tiếp dẫn môn, tất cả hóa thành hào quang rồi tan biến.

Quay cuồng.

Họ quá nóng lòng, Thần Nam ngăn ra, Lục đạo đã tan vỡ, họ sẽ xuất hiện ở đâu. Nhưng còn mau, thông qua tiếp dẫn môn vẫn thấy được bóng dáng họ, tiến vào đại lục hắc ám.

Chương 464

Tiếp xúc lần đầu

Nhóm Thái cổ chư thần thứ hai đã quay lại như thế.

Vô cùng đột ngột và khó tin. Thần Nam tự thân tham dự kiện này, bởi hẳn là nguyên nhân đưa chư thần quay về.

Trong Tiếp dẫn chi môn, Thần Nam nhìn thấy tầng đạo tàn phá không gian, đoạn nhìn sang đại lục hắc ám, ở đó sinh mệnh dao động bạt ngàn, không thể cảm ứng được Thái cổ chư thần đi đến đâu.

Nhưng chắc chắn đại lục hắc ám sẽ vô cùng nhiệt náo.

Nên biết gần trăm vị Thái cổ thần quay về tuyệt đối là chiến lược không thể tưởng tượng nổi. Vài hồng hoang cự hung từ đệ tam giới trở về e rằng cũng bất an, chưa biết chừng trong số Thái cổ thần, có người năm xưa từng phong ấn chúng.

Một trường sóng gió dấy lên ở đại lục hắc ám, trong số hồng hoang cự bá cũng có những nhân vật cực kỳ đáng sợ, ví như Huyền Hoàng thừa xưa từng đấu với Ma Chủ. Lần sóng gió này chắc chắn do có kẻ muốn đấu với Thái cổ thần.

Hơn nữa trong hỗn độn hải mệnh mang có không ít hỗn độn di dân hùng mạnh, tuy Quảng Nguyên đã bị diệt nhưng đồng tộc với y chắc vẫn còn cao thủ, nhóm Thái cổ chư thần quay về ắt sẽ cùng họ giao tranh.

Thần Nam càng lúc càng thấy nhóm Thái cổ thần này quay về là tất yếu. Họ sẽ giải quyết những ẩn hoạn của đại lục hắc ám, tạo thành hậu viện cho nhóm Thái cổ thần thứ nhất.

Trong Tiếp dẫn môn sáng rực hào quang, Thần Nam lui ra, đứng từ bên ngoài quan sát hỗn độn môn, dùng Hồng Hoang Kỳ quét tới, định "đào" nó khỏi vùng hỗn độn, luyện hóa thành của mình.

Đó là một món trọng bảo, có thể xuyên qua các tầng không gian, có

nó trong tay, thiên địa lục hợp đi đâu mà chẳng được.

Nhưng hắn phát hiện không thể lay động mảy may, Tiếp dẫn chi môn như ngọn núi ngàn tầng, nó là thế giới chi môn nổi các tàn phá không gian, không thể lay động được.

Xem ra hắn không thể nắm được một luân hồi chi môn như Ma Chủ. Hắn rút lui, sau này sẽ còn phải qua đây bởi đó là một cánh cửa tiện nghi. Nhục thân của hắn có thể rời khỏi cỗ thiên lộ hoặc dẫn Thái cổ chư thần về đây cùng thám thính hắc ám đại hợp cốc, với chiến lược của họ còn sợ gì hung hiểm dưới địa ngục không đáy? Gần trăm vị Thái cổ thần siêu tuyệt, dù đối diện với chân thân của Thiên cũng diệt được.

Hắn quay lại hỗn độn thông đạo, đi lên con đường "vĩnh hằng", hắn không có ý quay lại mà quyết tìm hiểu đến cùng.

Lối rẽ thứ nhất là Thông thiên chi lộ, lối thứ hai là tiếp dẫn chi lộ, cả hai đều chấn động như vậy, đằng sau còn gì nữa? Càng thần bí càng khiến người ta muốn thăm dò rõ ràng.

Hắn không cảm thụ thấy thời gian trôi đi hay thấy được cảnh tượng tân kỳ gì, phảng phất đã phi hành ngàn vạn dặm, ngàn vạn năm, vĩnh hằng chi lộ chỉ có cô độc và tử tịch.

Hắn không kiên trì nổi, hoài nghi mình đã phạm sai lầm, đi trên con đường không có tận đầu, chắc sẽ không có kết quả gì. Hắn rất muốn bỏ dỡ.

Rồi hắn lại kiên trì, theo tính toán chắc cũng phi hành tới ba năm trong hỗn độn thông đạo này.

Quả thật hắn có cảm giác chán nản rằng mình làm một việc vô vị thì vĩnh hằng chi lộ phía trước vang lên tiếng dây xích khua rộn người.

Hắn liền chấn động, Hồng Hoang Kỳ hóa thành một đạo hào quang lao tới.

Sợi dây xích rỉ sét, không hề phát ra ánh sáng nhưng dao động lại kinh nhân khiến hắn hơi rúng động. Sợi dây xích to ngang ngực thân

người chặn ngang hỗn độn thông đạo.

Sợi dây xích sắt to lớn này mắc dày đặc, tạo thành cảnh tượng phi thường quái dị, phong tỏa hỗn độn thông đạo. Hắn thấy phẩn chấn hẳn, điều hắn sợ nhất là hỗn độn thông đạo cứ đều đều mãi thì hiện giờ đã có biến hóa hiện ra.

Hắn cẩn thận đi qua sợi xích sắt rỉ sét, nhiệt độ càng lúc càng cao, tuy đã dung nhập vào Hồng Hoang Kỳ công thêm bất diệt chi thể mà hắn vẫn cảm giác cực nóng.

Trong khu vực có xích sắt này rừng rực lửa, là hỗn độn chi hỏa chói lói, phảng phát cháy suốt ức vạn năm.

Hắn cả kinh nhận ra có dao động sinh mệnh.

Không gian thông đạo chạy đến đây vô cùng rộng lớn, như một tòa điện vũ, lớp xích sắt to lớn dệt thành một tấm lưới nhện độc nhất vô nhị trong đại điện.

Ở giữa thiết võng trói chặt một "hòn"!

Vô tận hỗn độn đại hỏa ở phía dưới thiết võng thiêu đốt hòn ảnh đó.

Hòn ảnh bất động, hỗn độn thần hỏa có thể thiêu chết thiên giai cao thủ dường như không hề tạo ra thống khổ cho y.

Nhưng Thần Nam biết không phải thế, hỗn độn thần hỏa đã cháy qua vô vàn tuế nguyệt, có nghĩa rằng hòn ảnh bị thiêu suốt thời gian đó.

Hòn ảnh tuy nhiên bất động, không hề gãy giụa bởi đã cứng lại.

Người này thật đáng sợ, bị hỗn độn hỏa đốt lâu như vậy mà hòn ảnh chỉ mờ đi, tịnh không diệt vong, quả thật kinh nhân.

Không hiểu sao, lúc đến đây hắn lại cảm giác toàn thân đau đớn, phảng phát bị hỗn độn hỏa thiêu đốt, cơ hồ hẳn chính là người bị dây sắt trói trên kia.

Tuyệt không phải ảo giác!

Hiện tại hắn là Hồng Hoang Kỳ, vốn không thể bị hỗn độn hỏa gây thương tích, lại chưa tiếp xúc với hỗn độn hỏa, quả không thể lý giải nổi.

Trên dây sắt truyền lại trận trận sinh mệnh dao động.

Thần Nam quát: "Người là ai, mau tỉnh lại."

Không có phản ứng nhưng dao động sinh mệnh càng mạnh, hắn cảm giác thân thể đau đớn hơn, cơ hồ không có Hồng Hoang Kỳ bảo vệ thân thể mà đang trực tiếp ở trong làn hỗn độn hỏa.

Hắn cả kinh, lẽ bèo hồn ảnh đang thi triển thông thiên thủ đoạn - Hoán hồn đại pháp để hắn chết thay. Đại kỳ rung lên quét mạnh, hỗn độn hỏa quanh đó lung lay nhưng cảm giác đau đớn của hắn vẫn tăng lên.

Hồn ảnh vẫn bất động song linh hồn dao động tràn ra như biển cả.

Thảng thốt, hắn cảm giác mình bị trói trên thiết võng, thay thế hồn ảnh, không đúng, phải nói là hợp lại với hồn ảnh.

Cảm giác kỳ quái khiến hắn hoảng sợ.

"A..."

Thần thức dao động truyền ra, hắn gầm lên vang động.

Hồng Hoang Kỳ phát ra hào quang chói lòa đập vào hồn ảnh, hắn cảm giác mình trọng thương, thân thể phảng phất yếu vỡ tan.

Vì sao lại vậy?

Hắn vô cùng kinh hãi, Hồng Hoang Kỳ không thể công kích hắn, thử lại một lần nữa vậy, đại kỳ rung lên, cổ tinh không xuất hiện, từng đạo tinh thần chi quang nổi lên xạ vào hồn ảnh bất động ở giữa thiết võng.

Đau buốt.

Cảm giác đau đớn bị tinh thần chi quang oanh kích xảy ra trên mình hắn.

Hắn cảm thấy vô cùng tà dị, lòng nổi gai, sao lại thế này, lẽ nào hồn ảnh đáng sợ đến thế? Lẽ nào đối phương thật sự sử dụng Hoán hồn đại pháp để hắn chết thay? Hồng Hoang Kỳ chăm chăm lui lại, hăm cảm giác nơi đây tà dị khôn tả.

Hắn lùi khỏi khu vực này, nhưng ngạc nhiên là hồn ảnh không ngăn trở, lùi xa rồi hắn không còn cảm giác đau đớn vì bị thiêu đốt nữa.

Sự tình không hề tầm thường, hắn không muốn thoái lui mà thử lại lần nữa.

Hoàn toàn không cảm giác thấy sát khí, hồn ảnh không phát ra tà ác khí tức, không có ý thương tổn đến hắn, hắn phát giác linh hồn của hồn ảnh rung lên, tức thì toàn thân hắn đau đớn, phảng phất hợp lại với hồn ảnh.

Thật quá quái dị, đây hình như không phải Hoán hồn đại pháp, giữa hắn và hồn ảnh cơ hồ bị một sợi dây vô hình buộc lại với nhau, cảm thụ được tất cả của đối phương.

Từ khi hắn xuất đạo đến nay, chưa từng sợ hãi nhưng hôm nay hắn phát giác nội tâm đang run rẩy, trong linh hồn có một tình cảm không diễn tả được.

Phảng phất hắn hợp lại với hồn ảnh.

Hắn hú vang, Hồng Hoang Kỳ thoát đi, hắn không muốn ở lại nơi tà dị mà đáng sợ này.

Hồn ảnh bị trói cách đoạn vĩnh hằng chi lộ, con đường thám thính của hắn bị cắt ngang, hồn ảnh và hắn có liên hệ kỳ dị khiến hắn kinh sợ, không dám ngoái lại mà Hồng Hoang Kỳ hóa thành một đạo hào quang quay lại theo lối cũ.

Tốc độ đạt cực hạn, hỗn độn thông đạo gấp khúc, tựa hồ muốn vỡ tan.

Tron con đương yên lặng này, hấn không biết mình phi hành bao lâu, sau cùng cũng ra khỏi hỗn độn thông đạo, xuất hiện tại hắc ám đại hợp cốc cuộn cuộn hắc vân.

Trong lúc quay về, hấn dần tĩnh tâm.

Hồn ảnh thần bí kia mạnh hơn tưởng tượng, bị hỗn độn hỏa có thể thiêu chết thiên giai cao thủ đốt suốt vô tận tuế nguyệt mà không hủy diệt, đương nhiên là một nhân vật đáng sợ cực điểm.

Nhưng hấn lại có thể hợp với hồn ảnh, quả thật khó tin.

Hiện tại hấn không còn tâm tình thám thính tiếp địa ngục không đáy, men theo vách đá tiến lên, ở khu vực của cổ thiên lộ, sức mạnh lại bị áp chế tuyệt đại bộ phận.

Hồng Hoàng Kỳ men theo vách đá, lúc đi qua huyết quan, hấn máy động tâm tư, đại kỳ trải rộng ra, cuộn lấy cự quan, kéo lên theo.

Không thể tay trắng quay về, hấn phải nghiên cứu toái cốt và toái nhục trong huyết quan thật kỹ, dù gì chúng cũng không có dấy hiệu tụ lại hay tỉnh dậy, hấn muốn xem đó là sinh mệnh thể gì.

Chương 465

Huyết quan

Huyết quan tuy đậy nắp nhưng vẫn khiến người khác kinh hồn.

Đó là một cỗ "thế" vô hình, phảng phất là nguồn gốc tội ác, mở ra sẽ tạo thành tai nạn kinh thiên, Thần Nam tuy hơi hé nắp quan tài ra, liếc thấy toái cốt và toái nhục, nhưng giờ vẫn cảm thấy bị áp bức, biết rằng có thể mình đã lỗ mãng.

Khí tức kinh nhân chậm chậm trải rộng, vô tận hắc vân cuộn cuộn, Hồng Hoang Kỳ cuốn huyết quan bay lên, phía trên hắc ám đại hợp cốc dấy lên sát khí vô tận, phảng phất tuyệt thế ác ma bị chôn sâu dưới đất xuất thế.

Không Không và Tử Kim thần long cả kinh thất sắc, không biết phía dưới sơn cốc có vấn đề gì mà dao động kinh nhân lại tràn lên.

"Sao lại thế này, phụ thân ở dưới đó có gặp nguy hiểm gì không?"

Tử Kim thần long tỏ vẻ ngưng trọng, đứng trên vách đá cheo leo nhìn xuống nhưng ma vân dày đặc, nó không thấy gì.

"Àm, âm, âm."

Hắc vân như hỏa sơn phun lên, hất văng con rồng du côn và Không Không lăn lộn trên lớp bạch cốt rải đất mặt đất.

Một huyết quan bay lên vách đá, Hồng Hoang Kỳ theo sau.

"A, sao lại là nó?" Tiểu Không Không rợn tóc gáy, nó và Thần Nam từng vào Thần ma đồ, từng thấy huyết quan nuốt sống Hoàng Thiên.

Nhưng thấy Hồng Hoang Kỳ ở cạnh, không xảy ra bất trắc gì, nó mới yên tâm.

"Phụ thân, sao lại quay về nhanh thế? Còn mang cả cỗ quan tài này về nữa, xảy ra chuyện gì?"

"Nhanh?" Thần Nam kinh ngạc: "Không phải đã năm, sáu năm rồi sao?" Hấn phi hành trong hỗn độn thông đạo, cảm giác thời gian quá dài, đoán rằng ít nhất cũng phải năm, sáu năm.

"Cha sao thế, rõ ràng mới đi chưa lâu, hà cớ tận năm, sáu năm? Không phải cha bị đả kích gì quá đáng ở dưới đó nên loạn hết tâm trí rồi chẳng?"

"Đáng đánh." Thần Nam cốc cho Không Không tinh ranh một cái, hoài nghi nhìn Tử Kim thần long hỏi: "Thật sự ta mới đi sao?"

"Đương nhiên, long đại gia còn chưa uống xong vò rượu này."

Nghe nó đáp vậy, trong lòng Thần Nam cả kinh, vĩnh hằng chi lộ quả thực vô cùng huyền bí, ở đó thời gian cơ hồ ngừng lại, hai chữ "vĩnh hằng" đã nói lên ý nghĩa chân chính của nó.

"Cha, sao lại mang huyết quan lên đây, không sợ nó nuốt luôn chúng ta sao?" Tuy đã qua nhiều năm nhưng Không Không vẫn còn sợ, lúc đó nó mới một tuổi, cảnh tượng huyết quan nuốt Hoàng Thiên để lại ấn tượng rất sâu.

"Không phải cổ đó, đây là cổ khác, ta cần nghiên cứu rõ ràng một phen." Thần Nam định mở nắp.

"Vù, vù", Không Không và Tử Kim thần long nhanh chóng bay lùi lại, tuy không thể phi hành nhưng tốc độ cực nhanh.

Tử Kim thần long ở ngoài xa gầm lên: "Ta ngất mất, tiểu tử ngươi không bị điên chứ? Lẽ nào ngươi không cảm giác thấy huyết quan xuất hiện là vùng đất bạch cốt này liền đầy khí tức âm u ghê rợn khiến người ta ghê sợ, huyết quan đẳng cấp Thái cổ này có thể tùy tiện mở ra sao? Ngươi không sợ rước phiền sao?"

"Đúng, cha mau xem này, khắp vùng bạch cốt, mọi bộ xương đều rung lên, cổ huyết quan kinh hồn này chắc do địa ngục triệu hoán."

Không Không nói không sai, vùng bạch cốt vô tận tựa hồ bị một luồng sức mạnh vô danh hấp dẫn, đang rung lên, phảng phất như mọi vong

linh đã chết sẽ tỉnh lại và quay về.

Huyết quan thần bí mà đáng sợ, như là nguồn gốc tội ác, phong bế ngàn vạn ác hồn bên trong.

Đã đưa huyết quan lên đây, Thần Nam đương nhiên không trả nó lại chỗ cũ mà phải tìm hiểu rõ ràng. Nhưng Không Không và Tử Kim thần long nói rất có lý, mở huyết quan ra ắt ẩn chứa hung hiểm cực lớn. Hắn quyết định đợi thủy tinh khô lâu soái lĩnh ngũ sắc khô lâu quay về, sẽ cùng áp chế huyết quan rồi mới mở ra.

"Được, vậy đợi đã."

Hắn đưa thần thức rời khỏi Hồng Hoang Kỳ, quay lại nhục thể, tạm nghỉ một lúc rồi dùng đại pháp lực xé tan không gian, đưa thần thức hùng mạnh về đại lục hắc ám quan sát. Hắn muốn hiểu xem tung tích của Thái cổ chư thần làm gì khi họ quay lại.

Nhưng hắn vô cùng kinh hãi nhận ra, tuy cảm nhận được một luồng đại lực lan tràn trong hắc ám thế giới, trong hỗn độn hải nhưng không nắm được nhóm Thái cổ thần thứ hai quay lại ở đâu.

Tựa hồ... họ định giáng lâm nhưng còn chưa làm thế.

Quả là tin tức kinh nhân. Xem ra vĩnh hằng chi lộ cùng Tiếp dẫn chi môn đều có sức mạnh thần bí, ở đó thời gian và không gian không thể xem xét theo lẽ thường mà đình trệ, xem ra Thái cổ thần vẫn đang trên đường quay về, hướng về đại lục hắc ám nhưng chưa thật sự xuất hiện.

Thần Nam thu thần thức lại, rồi mở nội thiên địa ra.

"Ai da da... sau cùng cha cũng chịu thả chúng con ra."

Hai tiểu bát điểm kêu lên nhảy ra, một đứa nháy mắt, một đứa tỏ vẻ đáng thương ôm chặt chân hắn, trèo lên ôm cổ, nhất định không chịu buông.

Hai búp bê mũm mĩm vốn vô cùng khả ái nhưng hiện tại khiến Thần Nam tức xì khói, mới thoáng chốc mà hai tiểu bát điểm đã khiến nội

thiên địa của hắn nháo nhào không thành hình dạng gì, một vùng thần thánh quả thụ bị bề cành vật lá, còn may có Sinh Mệnh nguyên tuyền tưới tắm, bằng không ắt tổn thất thảm trọng.

"Hai các người..." Hắn chỉ vào hai tiểu quỷ: "Sau này phải trói lại rồi nhốt trong lồng."

"Cha hung hãn quá."

"Cha ngược đãi chúng con."

Thần Nam không muốn vòng vo, nói luôn: "Cho các người cơ hội lập công chuộc tội, tiến vào thân thể mẫu thân rồi áp chế huyết quan cho ta."

"Tuân mệnh, cha!" Hai tiểu quỷ thống thống khoái khoái đáp ứng, chạy khỏi nội thiên địa.

Thần Nam cảm giác mình đã thất bại, phải dùng cách này áp chế huyết quan.

Chừng một tháng sau, Thần Nam lại đưa thần thức vào đại lục hắc ám, phát hiện Thái cổ thần vẫn chưa xuất hiện.

Hắn cảm giác mâu thuẫn, Thái cổ thần lẽ ra phải quay lại rồi, có lẽ tại Lục đạo đã tan tành có không gian cũng tan nát khác tồn tại song song với đại lục hắc ám. Họ chắc đang nhớ lại quá khứ, đại phá diệt tạo thành đả kích quá lớn với họ, những gì xa xưa đều không còn tồn tại.

Thủy tinh khô lâu và ngũ sắc khô lâu quay về. Thủy tinh khô lâu lần này gần như tan tành, tuy cổ lão liên y chiến giáp đã tìm thêm được một miếng, cổ thuẫn cũng gần như hoàn chỉnh nhưng hiển nhiên nó trọng thương.

Đó quả là việc kinh nhân, nên biết điểm bất diệt linh quang của nó siêu tuyệt, Thái Thượng hóa thân cũng từng ném đòn mà dưới hắc ám đại hợp cốc lại có sức mạnh thần bí đánh tan được, quả nhiên không tầm thường.

Kim, ngân, tử, ngọc, hắc ngũ đại khô lâu vương, cũng gần như tan nát, nhưng linh hồn trong đầu cốt vẫn y nguyên, cốt cách bị vỡ dần lành lại.

Cho chúng đủ thời gian, thủy tinh khô lâu triệt để phục nguyên chắc sẽ có biến hóa rất lớn, trên cốt cách có huyết quang lưu động, là huyết thủy. Huyết nhục quả thật đang sinh sản.

Thần Nam vốn định dùng Sinh Mệnh nguyên tuyền giúp nó nhưng sợ can dự từ bên ngoài sẽ xảy ra bất trắc, để nó tự biến hóa là hoàn mỹ nhất.

Linh hồn dao động của năm bộ khô lâu mạnh hẳn, hẳn đã thấy được chúng mạnh mẽ thế nào.

Tất cả đều chuẩn bị xong xuôi, Thần Nam để Tác Tác và Huyền Huyền khống chế nhục thân Đạm Đài Tuyền ở phía ngoài, Tử Kim thần long và Không Không ở trong, hẳn và mấy khô lâu ở trong cùng đoạn hẳn cầm Hồng Hoang Kỳ mở huyết quan.

"Ầm," trong cổ thiên lộ như có địa chấn, chấn động mạnh hơn lần hé mở huyết quan trước đây nhiều. Vô tận sát khí kinh rợn tràn lan khắp nơi, mọi hài cốt rung lên, không biết do dao động gây chấn động hay chúng đang bị triệu hoán, mọi vong linh đều muốn quay lại.

Huyết quang xung thiên!

Trong huyết quan, toái cốt và toái nhục phát ra hồng quang yêu dị, không biết tại Thần Nam hay không mà chúng phảng phất như phát ra sinh mệnh hoạt lực khế chuyển động mềm mại.

"Ta ngất mắt" Tử Kim thần long kêu lên kinh hãi.

Quả là tính cảnh khiến người ta lạnh mình, chỉ dao động không thôi cũng khiến người ta run rẩy, cộng thêm tình cảnh này tất nhiên lại càng buốt lạnh trong lòng.

"Giữ chúng lại." Thần Nam quát vang.

Ai nấy dốc toàn lực, mấy đạo hào quang bùng lên xạ vào huyết quan,

trùm lên đang mềm mại chuyển động.

"A a a, đáng sợ thật." Hai tiểu bất điểm kêu lên kinh hãi, Thương Thiên chi nhãn liên tục xạ ra hủy diệt chi quang, từng dải hào quang xạ vào khiến không ít toái cốt và toái nhục tan đi, hóa thành huyết thủy.

Nhưng người ta lại kinh hãi vì chỉ thoáng sau huyết thủy lại biến thành toái cốt và toái nhục. Huyền Huyền và Tác Tác không chế Thương Thiên chi nhãn cũng không hủy diệt nổi.

Đương nhiên tại Huyền Huyền và Tác Tác công lực quá thấp, không thể hoàn toàn chế ngự Thương Thiên chi nhãn nhưng cũng đủ thấy toái cốt và toái nhục vô cùng đáng sợ, chúng không hề hoàn chỉnh, lại bị động, chỉ biết phòng ngự.

Thần Nam quan sát hồi lâu vẫn không hiểu nổi chỗ toái cốt và toái nhục là người, thú hay sinh mệnh thể nào.

Cách đó không xa, ngàn vạn hài cốt rung lên, nhiều khô lâu đứng thẳng dậy.

"Được rồi, lần này ta thử sáng tạo sinh mệnh!" Hấn vẫy tay, một bộ khô lâu hoàn chỉnh nhanh chóng bay tới, hấn dùng đại pháp lực, cách không hút một phần toái nhục trong huyết quan ra, phân ly với toái cốt rồi rải đều trên bộ bạch cốt.

"Àm," huyết quan đóng lại.

Thần Nam chuyên tâm xử lý bộ khô lâu, dùng đại pháp lực của mình trợ giúp huyết nhục nhanh chóng mọc ra trên bộ bạch cốt, lại lấy một phần Sinh Mệnh nguyên tuyền trong nội thiên địa rải vào khô lâu thân.

Huyết nhục sinh trưởng cực nhanh, trong sát na bạch cốt sinh nhục! Bất quá khuôn mặt phẳng lì, không có hình tượng cụ thể.

Lần ép buộc phải sinh ra này khẳng định có tác dụng phụ nhưng Thần Nam không thể cả nghĩ, hấn rất muốn xem thể uy lực của huyết nhục.

Tử Kim thần long, Không Không, Tác Tác, Huyền Huyền cả kinh chứng kiến tất cả.

Bạch cốt mọc thịt liền như có sinh mệnh, tự động dậy, hơn nữa có cả điểm điểm linh hồn dao động, khiến ai nấy cả kinh.

Thần Nam cũng kinh hãi nhận ra linh hồn dao động đến từ huyết nhục, tuyệt không phải từ bọc bạch cốt, tựa hồ có điểm điểm tàn hồn dính lên huyết nhục, hấn vung chưởng ấn mạnh tới sinh mệnh thể vừa tạo ra. "Ầm", huyết nhục khô lâu vỡ tan những chỉ sát na sau đã hợp lại.

"Đại Ma thiên vương... người đến đây... Thời Không đại thần, người..."

Quay cuồng!

Tử Kim thần long cả kinh há hốc mồm, Không Không cũng trợn trừng mắt, họ đều cảm giác được cỗ tinh thần dao động đó, nghe thấy tiếng hô hoán ngất quãng.

Thần Nam cũng kinh hãi muốn biết khô lâu nói gì nhưng chỉ nghe thấy thế, hấn biết bởi huyết nhục quá ít, tàn hồn bị thiếu đi nhưng hấn không dám cho hết toái cốt và toái nhục tụ lại.

Hấn đoán rằng huyết quan có tác dụng trấn áp chỗ xương thịt này, nếu tất cả tụ lại sẽ có đại họa xảy ra.

"Hay lắm." Thần Nam nhìn huyết nhục khô lâu, dung thần thức mãnh liệt xé tan không gian, quăng nó vào đại lục hắc ám.

"Tiểu tử, người làm gì?" Tử Kim thần long không hiểu.

"Nhóm Thái cổ thần thứ hai sắp về, tàn khuyết sinh mệnh thể mới tái tạo này cứ để họ đánh giá xem là thần thánh phương nào."

Đoạn hấn lại cẩn thận lấy ra một chút toái cốt, luyện hóa vào một bộ xương tầm thường. Kết quả cũng có từng sợi linh hồn dao động phát ra.

Vẫn không thể biết được tin tức gì hay ho từ linh hồn dao động.

Toái cốt và toái nhục trong huyết quan chỉ ẩn chứa điểm điểm tàn hồn, bị phân chia thế này nên không đủ.

Khô lâu bị đẩy toái cốt vào nhìn quanh tựa hồ nhớ lại nhưng nó chưa kịp làm gì đã bị Thần Nam đẩy vào đại lục hắc ám.

"Hy vọng Thái cổ thần có thể thấy được lai lịch của huyết nhục và toái cốt."

Thần Nam xé một góc không gian, quan sát hắc ám đại lục.

Cùng lúc huyết quan đột nhiên vô thanh vô tức mở ra, không hề phát ra dao động nào đoạn "âm" một tiếng, hút Thần Nam vào trong.

"A... cha ơi."

Chương 466

Huyết nhục dung hợp

Huyết quan đột nhiên mở toang ra, vô thanh vô tức, không hề có dao động nhưng hút luôn Thần Nam vào, lần này biến cố quá đột nhiên, căn bản không ai kịp chuẩn bị tâm lý.

"Soạt, soạt, soạt." Hồng Hoang Kỳ rung lên, trong sát na nắp huyết quan đóng lại, nó cũng tiến vào.

"Phụ thân!" Không Không biến sắc, vạn vạn lần không ngờ lại thế này, lúc xưa nó tận mắt thấy huyết quan xử lý Hoàng Thiên, lần này được thấy việc tương tự, làm gì có chuyện không sợ?

Thoáng chốc trong tay nó xuất hiện một thanh thiên kiếm, nhân lúc Hồng Hoang Kỳ ngăn huyết quan lại, kiếm phong sáng chói cắm vào khe hở định hất nắp quan tài lên.

Bất quá, lúc đó nắp quan tài đã khác trước nhiều, huyết quang cuồng loạn lưu chuyển, khí tức kinh hồn dao động kịch liệt, nắp áo quan như ngọn núi vạn cân, nó không lay động nổi mảy may.

"Grào..." Tử Kim thần long gầm lên chấn thiên, nhân hình thân thể biến hình, long thân khổng lồ ảo hóa ra, tử kim thần quang ập vào nắp áo quan.

"A, trả cha đây."

"Thả cha ra."

Hai tiểu bát điềm kêu ầm lên, Thương Thiên chi nhãn xạ ra một đạo hủy diệt chi quang đập lên nắp huyết quan.

Mấy hài tử của Thần Nam đều có đặc điềm, bình thường cười đùa gây loạn nhưng lúc quan trọng lại như tiểu lão hồ, mạnh mẽ "không thể hiểu nổi."

Đây vốn là cỗ thiên lộ, sức mạnh của chúng bị áp chế nhưng lúc này

tiềm lực không tưởng trong linh hồn hoặc năng lượng hùng hậu ngủ say tỉnh lại, bùng lên sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Dao động vô biên quét ra, thần quang chói lói tỏa rạng như sao trời rơi xuống hóa thành sao băng bay ngang bầu trời, thanh thể kinh thiên động địa.

Thiên kiếm trong tay Không Không cực kỳ sắc bén, tách được một khe hở trên nắp áo quan.

"A a a..." Huyền Huyền ra khỏi nhục thể Đạm Đài Tuyền, mặc hoàng chỉnh Huyền Vũ giáp có hồn, phát ra thần quang sáng choang, như kim oa oa đập mạnh vào huyết quan. "Ầm." Lực xung kích cực mạnh khiến huyết quan lắc lư.

Tác Tác cũng ra khỏi nhục thể Đạm Đài Tuyền, toàn thân ngân sắc thần quang lấp lánh, múa tít một ngọn roi vàng đập vào huyết quan, kim tác dựng đứng, đâm thẳng vào khe hở.

Hai tiểu bất điểm lúc này như ma thần tỉnh lại, phát ra dao động kinh nhân, khiến những thành niên cao thủ chân chính thất sắc.

Tử Kim thần long cũng bị chiến hồn cực mạnh của ba hài tử xung kích, sức mạnh lơ mơ trong thể nội cuồng bạo hẳn, chiến hồn chi hỏa được đốt cháy, vô tận tử sắc thần quang chói lói, nó vô thức gào lên: "Grào... mẹ nó chứ, lão tử là Tử Phong."

Cả bốn đồng thời xuất thủ, sức mạnh không thể đoán nổi liên tục oanh kích huyết quan nhưng nắp áo quan chỉ nảy lên vài cái rồi không hề lay động nữa.

Huyết quang như sóng nước từ cự quan phát ra, màu đỏ vô tận thể điểm bao phủ lấy cỗ áo quan.

"Phụ thân phải kiên trì!" Không Không và hai tiểu bất điểm đồng thời kêu lên.

Nhưng cự quan phát ra huyết quang càng lúc càng thịnh như một vàng mặt trời màu máu sáng chói lòa khiến không ai nhìn thẳng vào được.

"Àm."

Tiếng nổ vang vọng, huyết quang xung thiên, năng lượng hùng hậu bùng lên, hát bội Không Không, Tử Kim thần long vắng ra xa tít.

Cự quan bay lên cao, phảng phát thật sự hóa thành "Mặt trời máu", hào quang tà dị đâm vào mắt tất cả.

Không Không và hai tiểu bất điểm gầm lên, định xông tới nhưng Tử Kim thần long chặn lại: "Chúng ta không thể lay động huyết quan, hiện tại xông tới chỉ tổ bị hại."

"Nhưng vẫn phải xông lên." Không Không nóng lòng.

Tử Kim thần long chỉ vào thủy tinh khô lâu cạnh đó: "Để máy bộ khô lâu cùng lên mới được, nhưng thủy tinh khô lâu sao mà kỳ quái, không thèm phản ứng."

Họ định điều động thủy tinh khô lâu dẫn ngũ sắc khô lâu gia nhập chiến đấu, nhưng chúng trơ trơ như gỗ đá, căn bản không thèm nghe lệnh.

"Àm, âm, âm."

Trên không vang lên tiếng nổ động trời, huyết quan rung lên bần bật, phảng phát sắp nổ tung, đồng thời truyền lại giọng Thần Nam: "Các hài tử, đừng lo, ta không sao."

"Oa, cha à, để chúng con giúp."

"Không được, không ai qua đây, huyết quan này quá tà dị, không như các con tưởng tượng đâu, không ai được đến gần, yên tâm đi, nó không nuốt được ta đâu."

"Cha thật không sao chứ?"

"Tạm thời không sao." Thần Nam tựa hồ hơi hư nhược, trên không lại vang lên tiếng quan tài cọt két, huyết quan bị hát lên một góc, nửa lá Hồng Hoang Kỳ lộ ra.

Đồng thời, do cự quan bị mở ra, dịch thể như máu tươi tràn ra như nước sông vỡ đê, trên không liền bị nhuộm đỏ, cơ hồ phát sinh nạn hồng thủy.

Huyết thủy chảy tràn trên thình không, từ cự quan chảy ra chính thị huyết dịch, cảnh tượng như không bao giờ ngừng chảy.

Sau cùng, một vùng biển máu trùm lên, cự quan như một lá thuyền trong đó, quả thật quá tà dị. Huyết quan rất lớn nhưng không thể chảy ra ngàn ấy máu tươi.

"Cha, chúng con phải làm gì?"

"Không gì hết... đám toái cốt và toái nhục tựa hồ định ăn ta thật nhưng hiện tại ta diệt được một nửa chúng rồi."

"Cha đang ăn chúng sao?"

Trong huyết quan im lặng, áo quan lại rung động, tiếng va đập vang lên liên tục.

Trong đó đang xảy ra cảnh giới tử nạp tu di, Hồng Hoang Kỳ hóa thành một phiến cổ tinh không, Thần Nam đứng giữa hư không, bên ngoài vô tận huyết hải lan tràn, sóng màu liên tục lao vào cổ tinh không.

Hắn đánh tan từng đợt sóng nhưng mọi làn sóng máu tiến đến gần thân thể hắn lại trực tiến vào. Hắn không dám tin, đồng thời hơi hoảng sợ, máu tươi chỉ chạm vào người là thấm hết vào da, không chừa lại nửa giọt.

"Ầm."

Từ bốn phương tám hướng, sóng máu vô tận từ trên đầu ép xuống như sóng biển gầm gào, nhưng đến gần hắn liền tan trong sát na, nhập vào thân thể.

Có không ít toái cốt và toái nhục theo huyết thủy tràn tới, dung nhập vào thể nội hắn.

Hắn cả kinh, hoàn toàn tắt tiếng, vừa nãy Tác Tác hỏi chơi nhưng quả thật chuyện nuốt ngược huyết nhục đang xảy ra mà hắn không sao nói được nguyên nhân là gì.

Huyết nhục và toái cốt đáng sợ trong thân thể hắn từ từ thấm vào thân thể.

Chương 467

Thần Nam? Vô diện nhân?

Toái cốt và toái nhục trong cự quan đã bị phong ấn vô tận tuế nguyệt mà giờ lại "tràn" vào nhục thể Thần Nam, đúng là "tràn"! Như dịch thể chậm chậm chảy vào trong "bình."

Tất cả vượt ngoài thường lý cũng như nhân thức của con người.

Đồng thời sóng máu ngập trời xung kích khắp cổ thiên lộ, cự quan như hỏa sơn bùng nổ, phát ra khí tức hùng hồn chấn nhiếp không gian, thiên địa nhuốm một màu đỏ buồn thảm trải ra mênh mang, ngoài ra không còn màu sắc nào khác.

Ngay cả mắt Không Không, Tử Kim thần long cùng hai tiểu bát diễm phảng phất hóa thành màu máu, tất cả đều bị huyết mang che phủ.

"Gào... gào..."

Tiếng gầm chấn động màng tai, chấn nhiếp lòng người từ vực sâu vạn trượng truyền lên, cổ thiên lộ yên lặng suốt vô tận tuế nguyệt hiện giờ huyền ảo, vô tận khí tức kinh hồn tràn khắp địa ngục không đáy rồi bay lên.

Ô vân cuộn cuộn, ma khí lan tràn.

Tiếng gầm vạch ngang trời mây, tử vong ma khí đen ngòm và vô tận huyết quang trên không hoàn toàn hợp lại, màu đỏ và đen kinh rợn hòa vào nhau khiến người ta có cảm giác "rùng mình."

Cự quan huyết quang xung thiên, ma khí tràn khắp thập phương, tiếng gầm vang vọng từ địa ngục không đáy càng lúc càng rõ ràng khiến hài cốt trên mặt đất rung rinh. Bạch cốt thế giới mênh mang dấy lên như sóng biển.

Khí tức kinh nhân càng lúc càng hiển hiện, cả Không Không và bọn Tử Kim thần long đều cảm thấy bất an.

Cùng lúc, tiếng gầm đến gần dần, gần như rời khỏi vực sâu. Thủy tinh khô lâu vẫn đứng lặng chột lui lại một bước.

"Cắc."

Thanh âm cốt chường và khô cốt tiếp xúc vang lên, năm bộ khô lâu kia cùng tiến lên.

Tiếng gầm ngừng hẳn nhưng Không Không và Tử Kim thần long đều cảm giác áp lực kinh hồn như cự sơn, như một hành tinh, lại như một vũ trụ trùng trùng đè nén trong lòng.

Trong làn hắc ám ma khí, ba điểm thanh quang vô cùng lạnh lẽo khiến tất cả có cảm giác rùng rờ, như ánh mắt băng lãnh của độc xà đang lặng lẽ nhìn họ từ vách đá cheo leo.

Huyền Huyền và Tác Tác cơ hồ cảm giác được hung hiểm, vô tận tiềm năng toàn bộ bạo phát, áp lực cực mạnh khiến tóc chúng dựng hết lên, làn da vốn mịn màng nổi lên một lớp gai ốc li ti, toàn thân phát ra hào quang chói lòa.

"Oành!"

Thủy tinh khô lâu chột lẳng không bay tới, lao bổ xuống vách đá, phát ra thần quang sáng chói, hào quang vô tận hình thành một thế giới mộng lung, bao phủ kẻ vô danh ba mắt. Nhưng quả thật vô cùng tà dị, trong màn thần quang vẫn có một khoảng lớn vô cùng hắc ám, không nhận được chân dung của vô danh nhân.

Họ cùng lao xuống tuyệt vực, dao động kinh hồn phát ra, bắt đầu đại chiến kịch liệt.

Thần quang và ma khí cùng vút lên khiến huyết dịch quanh cự quan càng sáng chói.

Đương nhiên tất cả đều bắt nguồn từ huyết quan, vô tận huyết quang khiến sinh vật trong địa ngục không đáy bất an, có vài kẻ tiến lên mặt đất, nơi trước kia chúng không dám tới.

Lúc này Thần Nam thật sự hoảng sợ, hẳn rất hiếm khi có cảm giác

này. Hồng Hoang Kỳ diễn hóa thành cổ tinh không như tu di ẩn vào giới tử, cùng tiến vào huyết quan, tinh không mông lung hoàn toàn bị huyết thủy thấm vào.

Hồng Hoang Kỳ cũng không ngăn nổi, toái nhục và toái cốt cùng sóng máu ngập trời trong huyết quan tiến vào tinh không, che kín sao sáng và mọi tinh cầu, cả Thần Nam cũng bị nuốt chửng

"A..."

Hắn ngửa mặt hú vang, phát ra hào quang sáng chói nhưng huyết thủy vẫn không ngừng lại, xung phá làn ánh sáng ngăn cách, tràn vào miệng hắn.

Hắn thổ ra nhưng cũng bó tay, làn da nứt toác, toái nhục và toái cốt tràn vào, dung nhập khắp các bộ vị toàn thân!

Quả thật đáng sợ. Dù lúc không còn tu vi, đối diện Cái Thế quân vương Hắc Khởi hay Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc, đối diện lúc Lục đạo phá diệt hắn đều chưa từng có cảm giác này.

Hắn xác thật cảm giác hoảng sợ, không đủ sức ngăn chặn tất cả, đành trơ mắt nhìn huyết nhục và toái cốt nát vụn tiến vào thân thể mình, bị động đậy sự tình đáng sợ xảy ra.

Tuyệt đôi hồi hận!

Hắn quá ơ hờ, quá mạo hiểm, đánh giá bản thân và Hồng Hoang Kỳ quá cao nên trêu vào huyết quan, cự quan từng nuốt Hoàng Thiên cũng nguyên nhất thể với huyết quan này.

Thời giãn phẳng phát đình chỉ, trong không gian rộng lớn, hắn nghe được tiếng sóng máu vỗ, rung động lúc toái nhục và toái cốt tiến nhập thân thể.

Không biết bao lâu sau, huyết quan trong Hồng Hoang Kỳ dần tắt, hắn đứng lặng giữa tinh không.

Như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, hắn không thấy gì khác lạ, toái cốt và toái nhục tiến vào thân thể hắn cũng biến mất.

Thật sự không xảy ra gì sao?

Tiếng nước rơi xuống vạch ngang hư không tử tịch, là một giọt huyết châu lấp lánh từ mái tóc hắc rơi xuống, đọng trên trán, hắc khế đưa tay gạt xuống.

Màu đỏ tươi vô cùng yêu dị và kinh hồn. Nhìn thấy nó có nghĩa là tất cả đều xảy ra, giọt máu sau cùng cũng thấm qua da vào cơ thể hắc.

"A..."

Hắc ngửa mặt gầm vang như phát cuồng, mái tóc cuồng loạn vũ động, tất cả đều quá đáng sợ.

Trong huyết quan phong ấn tội ác nguyên tuyền vô tận, giờ đã hoàn toàn dung nhập vào thân thể hắc, biến hắc thành ác nguyên chi thể!

Thu Hồng Hoang Kỳ lại, toàn bộ tinh quang mông lung vô tận tan biến, đại kỳ xuất hiện trong ngực hắc, lúc đó hắc mới phát giác mình đang nằm trong cự quan âm u đáng sợ này.

Toái nhục toái cốt đã vô ảnh vô tung, trong cự quan ngoài hắc ra không còn gì nữa, hắc thật sự hy vọng đây chỉ là giấc mộng Nam Kha và mau tỉnh lại nhưng không thể, tất cả đã xảy ra.

Hắc dùng Hồng Hoang Kỳ hất bật nắp áo quan, gầm lên phẫn nộ, bất cam, đứng phắt dậy, nắp áo quan vừa bay vút ra thì ở ngoại giới, huyết quang đột nhiên sáng đến cực điểm như vàng mặt trời chói lọi.

Huyết quang xung thiên cực thịnh rồi đột nhiên ảm đạm, vô tận huyết quang trùn xuống cự quan, ai nấy há hốc mồm nhìn thấy toàn bộ huyết quang và huyết lãng tiến hết vào thân thể Thần Nam vừa đứng dậy khỏi huyết quan.

Hắc như một vực sâu không đáy, vô tận huyết thủy che kín thình không chợt biến mất vô ảnh vô tung!

Đồng thời, tam nhãn thần bí nhân đại chiến với thủy tinh khô lâu phát ra tiếng gầm chói tai khiến ngàn vạn hài cốt trên sơn nhai rung động

mạnh đoạn nhảy xuống địa ngục không đáy. Thủy tinh khô lâu và năm khô lâu nứt nẻ toàn thân quay lại phía trên vách đá.

Thần Nam liên tục gầm lên, gần như điên cuồng, phát tiết những phiến muện trong lòng.

"Tạ thiên tạ địa, cha không sao cả." Không Không vỗ ngực.

"Có chuyện cổ quái." Tử Kim thần long lẩm bẫm.

Hai tiểu bát điểm vừa hiếu kỳ vừa thích thú nhìn Thần Nam, với chúng, người cha đang gầm dù sao cũng khả ái hơn người cha nhốt chúng lại.

Thần Nam trực tiếp lạt từ trên không xuống, "Oành", thân thể trầm trọng như cự sơn tạo thành một hố sâu trên mặt đất.

"Ái chà... cha đừng tự sát." Hai tiểu bát điểm hô hoán.

Thần Nam bò lên miệng hố, thần sắc dị thường nghiêm túc: "Ta phải rời khỏi đây, con lươn người chiếu cố cho mấy hài tử, ta sẽ không về ngay đâu."

"Người đi đâu?" Tử Kim thần long hồ nghi hỏi.

"Cha định đi đâu?" Ba hài tử cùng truy vấn.

"Đi đại lục hắc ám, đợi Thái cổ thần trở lại."

"Vì sao đột nhiên đi như vậy, có phải vì huyết quan hay đã xảy ra chuyện gì?" Tử Kim thần long trịnh trọng hỏi.

"Đúng vậy, cha à, vừa phát sinh chuyện gì, chỗ toái cốt và toái nhục đâu, vì sao hiện tại nắp quan tải mở tung?" Không Không hiểu rõ chỗ đáng sợ của huyết quan, vĩnh viễn nó không quên những gì từng xảy ra.

"Không cần lo, ta không có chuyện gì đâu, huyết quan ta đã luyện hóa, sau này không còn nguy hiểm nữa. Trong lòng vực có một con đường thông với ngoại giới, ta sẽ từ đó đi ra, các con đừng đi theo,

hiện tại đại lục hắc ám đang nổi sóng ngầm, phi thường nguy hiểm. Tất cả đợi ta quay lại, đừng tự tiện hành động." Thần Nam không muốn tiết lộ tình hình thật sự về huyết quan, sợ cả nhóm sẽ hoảng sợ và lo lắng.

Thấy hắc phi thường nghiêm túc và trịnh trọng, bọn Tử Kim thần long đều gật đầu.

Nhất là hai tiểu bát điểm, gật đầu thật mạnh như gà mổ thóc, người cha muốn nhốt chúng lại đi rồi, sau này nơi đây chính là thiên hạ của chúng.

Thần Nam rảo bước đến vách đá đoạn trải Hồng Hoang Kỳ ra, lướt xuống phía dưới, cùng lúc huyết quan lóe sáng, cùng hắc tiến xuống tuyệt vực.

Không hề có trở ngại hay xuất hiện sinh vật nào quái dị, hắc thuận lợi tiến vào đường hầm hỗn độn, có điều huyết quan đi theo đã vượt ngoài ý liệu của hắc, nó như có quan hệ với hắc, trở thành một phần thân thể không chia cắt được.

Hắc không thử xuất thủ oanh kích mà đưa huyết quan theo, có lẽ như thế càng an toàn cho bọn Không Không hơn.

Hồng Hoang Kỳ rung lên phần phật, Thần Nam đi trong không gian thông đạo vô tận, sau một lúc lâu phi hành trong cô tịch, hắc cũng đến được Tiếp dẫn chi môn, cảm thụ khí tức của đại lục hắc ám. Hắc không do dự tiến vào không gian tàn phá đó.

Huyết quan theo sát, cùng hắc tiến vào vùng không gian.

Cũng là một quá trình rất dài, tao ngộ vô số không gian chi đạo, bất quá hắc không dừng lại mà lao vút đi.

Tựa hồ qua năm, sáu năm, trước mặt hắc xuất hiện lục đại không gian thông đạo không hề chia thành chủ thứ mà là sáu nhánh cân bằng nhau, giờ hắc phải lựa chọn.

Không hề do dự, hắc tiến vào khu vực tối tăm nhất, trong cô tịch và vĩnh hằng, hắc xuyên qua một không gian thông đạo vô cùng hắc ám

rồi xuất hiện tại một phiến hỗn độn hải, phá tan trùng trùng ngàn cách, mở ra một thông lộ. Hắn cảm giác thấy khí tức của đại lục hắc ám, không hề do dự lao tới.

Vô tận hắc ám, cuối cùng cũng hiện ra trước mắt, hắn từ thiên ngoại tiến vào đại lục hắc ám. Huyết quan vẫn theo sát.

Tận lúc đó hắn mới hơi an tâm, ngồi xếp bằng trên không, bắt đầu kiểm tra thân thể.

Cùng lúc, hắn không biết rằng có một sinh vật ba mắt thần bí đang theo dấu hắn, tiến vào hỗn độn hải, tiến về đại lục hắc ám.

Hắn nội thị xong xuôi, cảm giác được một cỗ sức mạnh kỳ dị trong thân thể, huyết nhục và toái cốt tựa hồ hoàn toàn dung hóa, biến thành một cỗ năng lượng màu máu nhưng hắn không vận chuyển được, mà chúng chỉ trữ lại trong thân thể hắn.

Hắn tận toàn lực để bức ra.

Kết quả hoàn toàn bất ngờ.

Hắn vốn cho rằng sẽ phi thường gian nan, hoặc không thể bức được năng lượng này ra, lúc toái nhục và toái cốt tiến vào thân thể hắn, uy thế không gì cản nổi.

Nhưng kết quả khiến hắn không dám tin, năng lượng bị bức ra rất thuận lợi, cùng với huyết quang mông lung trên không nhanh chóng hóa hình thành huyết nhục và cốt cách, bất quá không phải những mảnh vụn mà là một thân thể, trừ gương mặt phẳng lì và không có ngũ quan, những chỗ khác khá hoàn mỹ, thể hình gần như y hệt hắn.

Mái tóc đen dài cũng sáng loáng, làn da màu cổ đồng lấp lánh hào quang, thể phách cường kiện như đúc bằng thép.

Thần Nam ngưng thị nhìn y đoạ hai mắt xạ ra lãnh quang, bổ mạnh ra một chưởng, hào quang sáng chói hung hãn đánh mạnh lên mình vô diện nhân phát ra tiếng choang choang, phát ra điểm điểm tàn huy, chưởng lực tan đi nhưng thân thể không hề hấn gì.

Đó là tình cảnh vô cùng kinh ngạc, bất kỳ thiên giai cao thủ nào tiếp chưởng lực của Thần Nam hiện tại cũng không thể an lành được.

Thế phách này cường kiện gần như biến thái!

Thân thể vô diện không hề phản kích, lặng lẽ đứng trước mặt, phảng phất như hành thi tẩu nhục không có tình cảnh, huyết quang dừng ở sau lưng vô diện nhân.

Khung cảnh thật kỳ dị.

Thần Nam nhanh chóng lướt đi về phía xa, định thoát khỏi y và huyết quan nhưng phát hiện giữa hắn và vô diện nhân phảng phất có một sợi dây thừng vô hình trói chặt lại, bất kể hắn tăng tốc nhanh lên bao nhiêu thì cự ly vẫn vậy, tối đa cũng không quá mười thước.

Bất đắc dĩ, hắn phải dừng lại: "Người thật ra là ai, muốn gì? Muốn làm gì cứ đến đây."

Mặc kệ hắn chửi mắng kiểu gì, vô diện nhân trơ ra như gỗ đá, không hề có cảm tình dao động, dường như không có linh hồn. Sau cùng, hắn bó tay đành lắc Hồng Hoang Kỳ định đánh tan vô diện nhân.

Sức mạnh dao động kinh hồn tựa hồ khiến vô diện nhân không thể yên lặng nữa, thực hiện phản ứng tự bảo vệ, hai tay theo ý thức chuyển động mấy vòng, vô tận năng lượng của Hồng Hoang Kỳ chuyển hướng, toàn bộ bị đẩy ra thiên ngoại hỗn độn.

Quen thuộc.

Vô cùng quen thuộc.

Động tác của hai tay gần như Nghịch Loạn bát thức nhưng không phải, chỉ giống mà thôi.

Thử liền mấy lần, Thần Nam phát hiện vô diện nhân tựa hồ không có ác ý với hắn, hoàn toàn không định tấn công, sau cùng hắn tung cước đẩy y vào huyết quan, cõng lên lưng rồi tiến vào đại lục hắc ám. Thế này tuy quái dị nhưng còn đỡ hơn có hai cái đuôi bám theo.

Đối thủ đầu tiên hẳn tìm tới là Cửu Đầu Thiên Long. Vô tình ma đao té xuất, Hồng Hoang Kỳ lay động, Cửu Đầu Thiên Long xiù ngay, làm sao mà đánh nổi? Y từng tận mắt thấy uy lực của Hồng Hoang Kỳ, vốn không thể chống nổi, chỉ riêng vô tình ma đao đã đủ đấu với Lượng Thiên xích rồi.

"Cửu Đầu Thiên Long, ta không làm khó ngươi, muốn sống thì mau đánh tan huyết quan này cho ta, rồi giết tên ở trong đó."

"Tiểu tử ngươi mà hảo tâm thế sao?" Cửu Đầu Thiên Long tựa hồ không tin.

"Bớt nói linh tinh đi."

"Được, ta sẽ thử xem. Nhưng ta không sợ ngươi mà sợ Hồng Hoang Kỳ trong tay ngươi." Cửu Đầu Thiên Long tìm cách gỡ gạc thể diện.

Lượng Thiên xích như một đỉnh núi cắm lên trời, hiển hóa ra rồi bùng lên vạn trượng quang mang, đánh vào cự quan.

"Ầm, ầm." Nắp áo quan bị đánh bay đi, vô diện nhân xoay lưng lại phía Cửu Đầu Thiên Long xuất hiện trên không.

"Sao lại có tới hai Thần Nam?" Cửu Đầu Thiên Long gầm lên kinh hãi.

Nhưng khi thân thể quay lại, Cửu Đầu Thiên Long lập tức ngậm miệng, hồi lâu mới lên tiếng: "Y là ai? Vì sao lại không có mặt?"

"Bớt nói nhăng đi, không đánh được hẳn thì tự sát đi."

"Oành, oành, oành."

Lượng Thiên xích trắng như bạch ngọc phát ra thần quang rợp trời đập vào vô diện nhân.

"Choang." Tiếng nổ vang lừng như thiên thần rèn sắt, tiếng kim thuộc vang lên động trời.

Cửu Đầu Thiên Long cả kinh lui lại, hung hãn đánh trúng đối phương

nhưng không đánh tan được thân thể đối phương.

"Oành, oành, oành." Lại một đợt công kích điên cuồng nữa.

Vô diện nhân tựa hồ cảm giác thân thể cực kỳ đau đớn, theo ý thức vung lên, đoạt lấy Lượng Thiên xích rồi lật tay đánh bay Cửu Đầu Thiên Long.

Nửa thời thần sau, Cửu Đầu Thiên Long mềm nhũn nằm trên không trung, đòn công kích gần như điên cuồng của y không hủy diệt nổi vô diện nhân, ngược lại bản thân trở nên hư nhược vô lực.

Cửu Đầu Thiên Long thành tù binh, Thần Nam dẫn y đến chỗ mục tiêu tiếp theo - Tà Tôn.

Tìm Tà Tôn khá dễ, kẻ tự đại như lão có một quang minh thế giới riêng.

"Tình tang tình tang", tiếng đàn vang khắp quang minh thế giới, rồi tiếng đàn "lục đục" được phát ra nhưng vô diện nhân không hề phản ứng, cơ hồ là hành thi tẩu nhục trong truyền thuyết.

Tà Tôn thi triển mọi ngón nhưng tựa hồ đang đàn cho một người gõ nghe, vô diện nhân bất động khiết lão suyết thổ huyết, cho rằng Thần Nam lừa mình, tìm một kẻ không có linh hồn đến thí nghiệm ma cầm.

Lúc lão tung cước đá vô diện nhân liền bị chụp cứng gót chân rồi bị ấn xuống đất. Lão bị mất mặt, lại gầm lên múa tít ma cầm, sáu sợi dây đàn Thiên Long rung bần bật.

"Y tuyệt đối không có linh hồn." Tà Tôn gầm lên: "Ta đánh đàn cho trâu nghe."

"Thần Nam, đây có phải ma thân của người phân ra lúc tẩu hỏa nhập ma?" Cửu Đầu Thiên Long cạnh đó cũng rít lên.

"Cho ta biết hồng hoang cự bá nào đó mà các người biết, không ai đánh tan được y hoặc biết được lai lịch y, coi như các người mất mạng."

"Ha ha, hay lắm, người muốn chết, đừng trách chúng ta, đừng cho rằng có Hồng Hoang Kỳ là vô địch. Có người không cần phí lực cũng giết được người." Tà Tôn độc ác nói.

Cả nhóm cực tốc phi hành đến nơi ở của hồng hoang cự bá mà lão biết nhưng ra ngoài thiên ngoại hỗn độn lại không gặp.

Môn nhân đệ tử của hồng hoang cự bá giải thích, Thái cổ hung nhân này đã đi ứng chiến nhóm Thái cổ thần thứ hai quay về.

"Cái gì, nhóm Thái cổ thần thứ hai quay về rồi sao? Họ ở đâu?" Thần Nam và bọn Tà Tôn cùng hô lên kinh hãi.

"Trong một không gian tan vỡ."

Không hề do dự, Thần Nam chớp lấy hai lão ma, công huyết quan lướt tới, có Thái cổ thần là đủ, chắc trong số họ sẽ có người biết được lai lịch của huyết quan.

Chương 468

Thiên thú

Hoành tảo khắp chốn, đứng trên bát hoang, thiên thượng địa hạ, ai dám tranh phong?

Thế gian có mấy người dám cuồng vọng như vậy? Thật sự khó tìm.

Có người đạt đến mức đó nhưng đã bước lên Thông thiên chi lộ, trong đại phá diệt thế giới này, còn ai dám ngông cuồng đến thế?

Quảng Nguyên, Thái Thượng nếu còn nhục thân chắc cũng dám lớn lối như thế nhưng họ chỉ là chút chân linh còn lại, thật ra đã về với "Thiên đạo."

Bất quá, cao thủ chân chính một mình tịch mịch, không cần người ngoài biết tới.

Trong các hồng hoang cự bá có nhân vật như thế.

Thông Thiên là một nhân vật như thế, công lực gần đạt đến thông thiên chi cảnh nên danh hiệu mới là Thông Thiên, tuy hơi khoa trương nhưng đủ chứng minh tu vi của y siêu tuyệt, khiến hầu hết Thái cổ cường giả đứng trước y đều dấy lên cảm giác vô lực.

Người Thần Nam định tìm là y nhưng không gặp, hấn lập tức cùng Tà Tôn, Cửu Đầu Thiên Long tiến vào không gian tan tành nọ.

Trong hỗn độn hải sáng chói hào quang, xuyên quan trùng trùng sóng, còn cách không gian đó rất xa nhưng Thần Nam đã cảm giác được một cỗ áp lực kinh nhân ép tới, hấn cấp Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long nhanh chóng lao tới, định thử xem ai có khí thế cường thịnh đến vậy.

Sóng hỗn độn dâng tràn, trong làn hào quang mờ lung vô tận, hai mắt hấn xuyên qua hỗn độn thấy ở xa tắp tựa hồ có một đại vật đang chăm chú quan sát hấn, cảm giác mơ hồ cho hấn biết là tam nhãn hồng hoang cổ thú, ba điểm sáng âm u như ba vì sao cô tịch hàn

lãnh.

Song phương nhìn nhau từ xa, không ai tiến lên nửa bước, đoạn vô danh sinh vật trong hỗn độn mờ dần và biến mất.

"Kì quái, vì sao ta lại cảm giác thấy khí tức đặc thù trong cổ thiên lộ?"
Thần Nam lẩm bẩm.

Tiếp đó trên đường không gặp bất kỳ cản trở nào, bọn hắn nhanh chóng tiến vào tàn phá không gian. Ở đó lấp lánh tinh quang, có đến mười mấy hằng tinh cùng hơn trăm hành tinh, tạm coi là một tinh không giữ được nguyên lành.

Không phát hiện Thông Thiên trong đó, cũng không thấy khí tức Thái cổ thần, hiển nhiên họ không xuất hiện tại đây, nhưng Thần Nam cảm giác được khí tức vô cùng quen thuộc, là khí tức của đệ lục giới lúc chưa từng bị phá diệt.

Tìm kiếm, nỗ lực tìm kiếm.

Thần Nam phi thiên độn địa trong phiến tinh không, thần niệm quét khắp nơi hi vọng tìm được manh mối nào đó, sau cùng cũng thấy một hỗn độn thông đạo cực lớn gần một nhóm tiểu hành tinh, tựa hồ thông đến không gian phá toái.

Hắn không do dự tiến vào ngay, đó là một không gian hắc ám rộng mấy chục vạn dặm vuông, hắn cảm giác được khí tức của đệ lục giới, không sai, chính là một khe nứt không gian lúc đệ lục giới bị ép sập tạo thành.

Lục đạo phá toái, sáu thế giới hợp nhất, nhưng Lục đạo nguyên bản có không ít khe nứt không gian còn giữ được, tạo thành những phiến không gian nhỏ.

Ở đây, Thần Nam cảm giác thấy linh khí dao động, thấy khí tức của Y Y.

Trong vùng sâu của không gian u ám, một cây cổ thụ rợp trời phát ra hào quang chói lòa, tuy không gian vô cùng u ám nhưng ở đây thần quang điểm điểm, hoàn toàn do cây cổ thụ phát ra.

"Y Y!" Thần Nam gào lên, nhanh chóng tiến tới.

Thoáng chốc vượt qua mấy vạt dậm, gốc thần thụ xanh om, cao vút tận trời mọc trong nơi sâu nhất, mọi nhánh rễ ăn hết vào hỗn độn hải môn lung.

Lúc bay tới, Thần Nam sửng lại, dưới gốc thần thụ vạt trượng có bảy tám người đang ngồi xếp bằng như hóa thạch., tựa hồ bảo vệ ở đây nhiều năm.

Thái cổ thần!

Hắn cảm giác được khí tức quen thuộc trên mình họ, hắn từng thấy mấy người này ở Tiếp dẫn chi môn.

Đối diện với họ là ba người, từ phản ứng của Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long, thanh niên nhân cao lớn khôi vĩ dẫn đầu đương nhiên là Thông Thiên.

Quả nhiên gặp họ ở đây.

"Cha." Vạt trượng thần thụ khẽ lúc lắc, cành lá xanh rờn vang lên tiếng rì rào phát ra vô tận thần quang, lục quang chiếu sáng cả hắc ám không gian.

"Y Y!"

Thần Nam kích động vô cùng, đây là nữ nhi của hắn, lúc chia tay nó mới một tuổi, bao nhiêu năm ở lại trong không gian thần bí này, dung hợp với bản thể. Sau này xảy ra đại phá diệt, hắn thường thường tự trách lúc đó không nên để Y Y một mình ở lại trong không gian này, ai ngờ hôm nay lại gặp nó bình an ở đây.

"Cha cuối cùng cũng đến đón, con cô độc lắm..." Giọng Y Y vẫn ngây thơ, tuy qua rất nhiều năm nhưng nó vẫn chưa lớn.

Mấy tu giả ngồi dưới gốc cây cùng hướng về Thần Nam, thần niệm hùng hồn hữu hình chi chất, vô cùng bức nhân.

"Là tiểu huynh đệ?" Hiển nhiên họ nhận ra hắn.

"Cha, lúc họ xuyên hành không gian..." Y Y kể cho Thần Nam nghe sự tình, lúc Thái cổ thần chia nhau quay về Lục đạo, mấy người này bắt cần tiến vào không gian Y Y tu thân, đồng thời khiến nơi này có liên hệ với ngoại giới.

Họ nhận ra chí tôn nhân vật từ thượng cổ thần thoại thời đại, biết Y Y là thần mộc chuyển thể chi thể nên ở lại bảo vệ cô bé hoàn thành lần biến hóa.

Họ xuất hiện đã phát ra dao động kinh hồn, kinh động mấy hồng hoang cự bá trong thiên ngoại hỗn độn, Thông Thiên dẫn hai người tới ngay. Y và mấy Thái cổ thần không có ân oán gì lớn nhưng muốn luyện hóa bản thể của Y Y luyện thành thiên bảo. Thái cổ thần không thể để y đắc thủ nên cùng Thông Thiên đối chiến, bảo vệ Y Y.

"Thông Thiên, người tìm chết." Thần Nam biết tất cả liền đại nộ, đến giờ hắn còn sợ gì ai, ngay cả nhân vật như Thái Thượng cũng từng giao chiến, còn sợ gì Thông Thiên.

"Cha, con sắp thành công rồi, cha mau giúp con chặn tên xấu xa kia lại, sau này con không sợ hắn nữa." Y Y hét lên, thần thụ càng sáng chói, như đang cháy lên rực rỡ.

"Y Y đừng sợ, ta sẽ không để con thương tổn." Thần Nam lập tức đứng cùng về phe mấy Thái cổ thần, Hồng Hoang Kỳ trong tay rung lên, phóng đại ngàn vạn lần, tất cả liền bị một phiến cổ tinh không che kín, hắn giữ cứng Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long tiến vào vùng sâu cổ tinh không.

"Hồng Hoang Kỳ!" Thông Thiên cả kinh, hai người cạnh y cũng biến sắc.

"Oành."

Huyết quang xung thiên! Thần Nam mở huyết quan ra rồi quăng vô diện nhân và nó vào Thông Thiên.

Kỳ thật, ai nấy đều chú ý đến cự quan hắn đeo sau lưng, ai nấy đều

thấy quái dị, lúc vô diện nhân xuất hiện, họ vẫn tỏ vẻ kinh dị nhưng không đến mức hoảng sợ.

Thần Nam vô cùng thất vọng, vốn hẳn mong có ai đó nhận ra lai lịch của huyết quan nhưng đầu ngờ họ cũng không biết. Y Y lại tỏ vẻ kinh nghi bất định: "Cha sao lại đeo một huyết quan kiểu này. Chất liệu của nó và bản thể của con giống nhau, chắc là một cành con từng tách ra. Ồ, con nhớ ra rồi, cách đây lâu lắm có mấy người là Đại Ma thiên vương, Độc Cô Tiểu Bại.... còn ai nữa thì con quên rồi đến xin con một cành."

Quay cuồng.

Chuyện này... Y Y là nhân vật từ lần đại phá diệt trước, Đại Ma thiên vương mà nó nói tới cũng là một nhân vật cùng thời, xem ra tình huống càng phức tạp. Có lẽ tất cả sẽ như dự ngôn, tất cả cùng kết thúc trong thời đại này.

Lúc đó, vô diện nhân đứng yên trên không, Thông Thiên lạnh lùng lướt tới, không do dự xuất thủ oanh kích.

"Soạt."

Hào quang lóe sáng, vô diện nhân để lại một đạo tàn ảnh, lách tránh ngay. Một đòn của Thông Thiên đánh vào vùng sâu hỗn độn, tạo thành một làn sóng ngút trời.

"Soạt, soạt." Hồng Hoang Kỳ rung lên, Thần Nam cũng xuất thủ, hẳn muốn thoát khỏi vô diện nhân nhưng còn muốn trừ bỏ Thông Thiên hơn. Cổ tinh không như một màn sáng khổng lồ chụp tới.

"Oành, oành oành." Thần quang sáng chói và hào quang Thông Thiên phát ra liên tiếp giao phong.

Mấy Thái cổ thần cũng tiến lên nhưng hai hồng hoang cự bá cạnh Thông Thiên cũng tiến lên nghênh tiếp.

Vô diện nhân quá bị động, không ai công kích ắt sẽ trơ ra như gỗ. Thần Nam bó tay đành tự thân xuất thủ, luyện Hồng Hoang Kỳ nhập vào thân thể, dùng nhục thể đấu tay bo với Thông Thiên.

Thông Thiên không dám coi thường, vung tay xuất ra một dải thần quang, đồng thời thò trảo chụp lấy vô diện nhân. Chính thế mà y có thêm một đại địch, nếu không chạm vào vô diện nhân coi như trời yên biển lặng nhưng y chủ động xuất thủ nên lãnh một đợt phản kích kinh hồn.

Pháp ấn cổ lão và thần bí được vô diện nhân huy động, hoàn toàn chụp lấy Thông Thiên, suýt nữa khiến y ném đòn.

"Soạt, soạt", vạn trượng thần thụ sau lưng sáng chói rồi mau chóng thu nhỏ, hóa thành một tiểu nữ hài mười tuổi, vui vẻ như tiểu tinh linh kêu lên: "Hi hi... cha, con đến đây."

"Soạt." Thần quang sáng chói quét ra, Y Y biến thành bảo thụ, quét bay một hồng hoang cự bá đi cùng Thông Thiên rồi lại hóa thành dáng vẻ tiểu nữ hài.

"Giết." Y Y hóa thành Hậu Nghệ cung, xạ ra một đạo lục mang vào Thông Thiên, hào quanh như thiên đao chẻ đôi không gian thành hai nửa.

Thông Thiên liên tục vung song chưởng phát ra hào quang chói lọi mới hóa giải được thần tiễn.

"Ta là chí tôn." Tiếng quát của Y Y tuy còn ngây thơ nhưng uy lực kinh nhân. Nó... tựa hồ đã kích khởi phần lớn tiềm năng.

Thần Nam cười vang, biểu hiện của nó vượt ngoài dự liệu nhưng hẳn vô cùng cao hứng.

"Oành oành oành!"

Ngoài xa truyền lại dao động năng lượng kịch liệt, bảy thiên giai cao thủ mạnh mẽ bay tới.

Người đứng đầu là một nữ tử phong tư tuyệt thế, bạch y như tuyết, chính thị một trong những người dẫn đầu nhóm Thái cổ thần thứ hai: Huyền Huyền., sau lưng nàng ta toàn là Thái cổ thần, họ bức một đại vật vào vùng không gian này.

Sinh vật toàn thân chìm trong hắc vụ dày đặc, chỉ có ba đạo hào quang âm u từ trong hắc ám xẹt ra.

Thần Nam cả kinh, đó không phải cổ thú có khí tức trong cổ thiên lộ hắc gặp trên đường sao! Không ngờ nó gặp phải Thái cổ thần, bị bức vào đây.

Thông Thiên biến sắc, thấy nhiều cao thủ như thế, y định rút lui nhưng lối về đã bị bao vây.

"Gào..." Tam nhãn cổ thú gầm vang, không gian rung lên khiến ai nấy sởn gai ốc.

Trong vùng hỗn độn sâu thẳm, thủ mộ lão nhân đang gõ lên cái đầu trọc của một hòa thượng: "Đi mau lên. Thu tên đồ đệ như người làm ta mệt chết."

"Ta không định bán lão làm sư phụ, là người thu ta làm đồ đệ." Thanh niên hòa thượng bị thủ mộ lão nhân gõ đầu, tỏ ra rất bức bối, nhưng tốc độ vẫn không theo kịp thủ mộ lão nhân, bèn nhỏ giọng: "Nếu không phải Lục đạo đột nhiên tan vỡ, bị người cứu, phải lên tặc thuyền của người, ta hà tất phải thế này."

Chợt thủ mộ lão nhân nghe thấy tiếng gầm, cả kinh: "Thiên thú, là Thiên thú! Mau đi xem xảy ra chuyện gì." Đoạn lão không quên gõ mạnh lên đầu thanh niên hòa thượng.

"..." Thanh niên hòa thượng khóc không thành tiếng, vạn phần ảo não bám theo thủ mộ lão nhân phi hành.

Rất nhanh, họ đến vùng không gian Thần Nam đang có mặt, thanh niên hòa thượng thấy hắc liên kêu lên: "Thần Nam."

Thần Nam phát hiện ra họ, cũng hô lên kinh hãi: "Huyền Trang... người vẫn còn sống sao."

"À à..." Huyền Trang như thể bị kích thích, gầm lên: "Ta ở cùng sư phụ... biến thái, đương nhiên sống sót." Hiển nhiên y muốn bảo là "lão bất tử" nhưng lập tức thay đổi.

Chương

Dự đoán của thủ mộ lão nhân

Thấy được Huyền Trang quả là bất ngờ, xảy ra đại phá diệt khiến Lục đạo phá toái, ức vạn sinh linh hủy diệt, cũng đã qua ngàn năm rồi, với tu vi của Huyền Trang chắc khó lòng sống sót, nhưng không ngờ y lại được thủ mộ lão nhân thu làm đệ tử nên sống ung dung đến giờ.

Nhưng thủ mộ lão nhân quá kín tiếng, gặp nhau mấy lần mà không tỏ lộ cho Thần Nam biết việc này, tận hôm nay hắn mới gặp được Huyền Trang.

"Sống là tốt rồi." Hắn chỉ biết cảm thán như thế. Đúng vậy, qua đại phá diệt mà còn sống là tốt rồi.

Dao động kinh hồn trên hư không như tiểu hành tinh đập vào biển lớn, vang lên tiếng động kịch liệt, từng làn sóng năng lượng vô hình trải về bốn phương tám hướng.

Thiên thú gầm lên, thân thể khổng lồ ẩn trong hắc vụ, tỏ vẻ vô cùng âm u. Hiện tại nó bị nhiều thiên giai Thái cổ thần bức đến tận đây, hiển nhiên phi thường phần nộ, nhưng ngàn ấy cường giả liên thủ khiến nó đành bất lực.

Cùng lúc, thủ mộ lão nhân ngẩn ra nhìn nữ tử phong hoa tuyệt đại, tựa hồ không tin vào mắt mình.

"Huyền Huyền... con không chết?" Thủ mộ lão nhân hơi run giọng.

"Sự phụ?" Nữ tử bạch y bay bay, khí chất xuất trần kinh ngạc nhìn lão rồi để lại tàn ảnh, xuất hiện trước mặt lão, nghẹn ngào cúi lạy: "Sự phụ..."

"Lúc xưa thấy con tan xương nát thịt rồi cuốn vào trong đường hầm thời không, ta cho rằng..." Thủ mộ lão nhân cười vang nhưng mắt lại hơi ướt: "Con bình an là được, đừng khóc."

"Sự phụ cũng bình an, con cao hứng lắm." Bạch y nữ tử được gọi là

Huyền Huyền dịu dàng đứng dậy.

"Ha ha..." Thủ mộ lão nhân nhưng lời lẽ có phần ghen ghen: "Tiểu cô nương tinh nghịch năm xưa đã lớn rồi, đừng khóc nữa, ta thích thấy con cười nói hoạt bát kia."

Huyền Huyền bật cười, quả thật nhất tiểu khuynh thành, phong tư tuyệt thế.

"Hài tử của con cũng lớn rồi, nhưng còn lăm trờ hơn con năm xưa, hoàn toàn không kính sợ ta."

"Là Tiểu Huyền sao?"

"Là nó, lần nào cũng thích hơn thua với lão nhân gia ta, có lúc ta đành phải chạy."

"Tiểu Huyền quá đáng rồi, sau này con sẽ giáo huấn nó."

"Ha ha, không cần. Năm xưa không phải con cũng vậy sao, nửa bộ râu của ta bị con vặt trụi rồi. Hơn nữa nó cũng không biết ta là sư phụ của con. Lúc đó ta không bảo vệ được con nên không dám nói với người ta rằng ta là sư phụ của con."

Thủ mộ lão nhân nói vậy khiến Huyền Huyền ngượng ngập, lên tiếng hỏi: "Tiểu Huyền giờ ở đâu?"

"Chắc ở trong thiên ngoại hỗn độn, cách đây không lâu ta từng gặp nó."

...

Ngất mắt!

Thần Nam và Huyền Trang sửng sốt, Độc Cô ma nữ đó lại là con gái Huyền Huyền. Thần Nam ngẫm nghĩ, trước đây hẳn đã nghe qua cái tên Huyền Huyền này.

Đại thần Độc Cô Bại Thiên có hai thê tử, một là Nguyệt Thần, một là đệ nhất ma nữ Huyền Huyền này, Độc Cô Tiểu Huyền chính là con

gái nàng ta.

"Huyền Huyền...là sư tỷ của ta. Ngất mắt." Huyền Trang hòa thượng tắt tiếng, như vậy không phải Độc Cô Tiểu Huyền là vấn đề của y sao? Đối với ma nữ đáng sợ đó, y vẫn còn nhớ rõ, nếu để nàng ta biết, vai tiểu sư thúc này ắt y không làm nổi.

Y và Thần Nam kinh ngạc nhất rằng thân phận của thủ mộ lão nhân lại là sư phụ của Huyền Huyền. Quả là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Dao động năng lượng cuồng loạn, Thiên thú xung kích tới, định đột phá trùng vây.

"Huyền Huyền, thật Thiên thú đã rồi chúng ta hỏi han sau." Thủ mộ lão nhân nói.

"Sư phụ để con." Huyền Huyền định xông lên.

Thủ mộ lão nhân bật cười: "Đừng coi sư phụ là vô dụng, năm xưa con quả thật 'thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam'. Bất quá, sư phụ con là ai, cường giả thiên tài hạng nhất, mấy năm nay ta tham ngộ tu luyện chi pháp, đã siêu thoát cảnh giới cũ."

"Sư phụ lại thích bốc đồng." Huyền Huyền mỉm cười.

"Lần này sư phụ không nói khoác, ta quả thật có không ít cảm ngộ. Kỳ thật mỗi người đều có thể thành Thiên, thành một phiến vũ trụ, ai mà chẳng tiềm lực vô cùng vô tận, quan trọng là khai thác thế nào..."

Thủ mộ lão nhân nói thế khiến các cường giả đều biến sắc, chăm chú lắng nghe nhưng lão quả đáng ghét, dừng ngay ở đoạn quan trọng: "Sau này, sư phụ sẽ cho con biết... hiện tại diệt Thiên thú đã."

Thủ mộ lão nhân chột phần lão hoàn đồng, hóa thành dung mạo trẻ trung, nhưng không xông lên mà kích động: "Tất cả cùng lên nào."

Ngoài xa, Thần Nam và Huyền Trang cùng bốc hỏa, lão bất tử này thật khiến người ta tắt tiếng, kích động người khác nhưng khi người ta muốn thấy được tu vi chân chính của lão thì...

Mấy vị tu giả đang đối chiến với Thông Thiên liền đứng về phía Huyền Huyền, Thông Thiên và hai hồng hoang cự bá lui lại, định rời khỏi chiến trường.

"Chậm đã." Huyền Huyền chặn lại: "Thông Thiên, người xưa nay là kẻ không có lập trường, hôm nay ta hỏi người một câu, thật ra người đứng về phe chúng ta hay hỗn độn di dân. Cho người biết, mấy hôm nữa chúng ta sẽ khai chiến với hỗn độn di dân, người nên có quyết định. Người rất mạnh, cũng vì năm xưa không xác định nên mới bị lưỡng phương cộng đồng phong ấn. Lần này hi vọng người không chỉ biết bo bo giữ mình."

Thông Thiên là vô địch cường giả, một nhân tố không xác định quan trọng, bất kể phe Thiên hay Thái cổ thần đều giữ lòng cảnh giác với y.

"Ta biết." Thông Thiên dẫn hai người nhanh chóng bỏ đi.

"Giết." Năm vị Thái cổ thần hướng vào Thiên thú.

"Gào..." Tiếng gầm xé toang hư không.

Từng vạt không gian hắc ám liên tục vỡ tan, Thiên thú mạnh đến rùng mình. Hung nhãn xạ ra ba đạo hào quang âm u, quét tới mấy vị Thái cổ thần.

"Choang."

"Choang."

Các Thái cổ thần xuất thủ chống lại, phát ra tiếng choang choảng khí chạm vào đạo ánh sáng đó.

Thủ mộ lão nhân xông tới quát Thần Nam: "Tiểu tử, người cầm đồ tốt như Hồng Hoang Kỳ, còn không sử dụng Thiên thú, đợi đến bao giờ."

"Cái gì là Thiên thú? Còn nữa, vì sao lão không động thủ?" Thần Nam phát hiện thủ mộ lão nhân vẫn đứng cạnh Huyền Huyền, căn bản không có ý động thủ, chỉ biết đổ nước bọt.

"Nó là hộ pháp hung thú của Thiên đạo."

Thần Nam cả kinh, cổ thiên lộ thật ra là nơi thế nào, Thiên thú tựa hồ từ đó mà ra, Thiên ở đó chẳng?

Hắn lướt tới, Hồng Hoang Kỳ trong tay vung mạnh dấy lên trận trận tinh quang, tinh không lấp lánh trùm lên Thiên thú, từng đạo đạo tinh thần chi quang kích xạ vào hắc vụ, tạo thành áp lực kinh nhân.

Đồng thời hắn quăng cự quan vào Thiên thú. Vô diện nhân bay theo.

"Gào..."

Thiên thú tựa hồ rất e ngại huyết quan, gầm lên chấn thiên.

Huyền Huyền nghi hoặc nhìn hắn: "Sao con lại thấy y rất đặc thù, vì sao... lại có cảm giác quen thuộc."

Thủ mộ lão nhân gật đầu, nhỏ giọng: "Con cũng thất thế hử, ta quan sát tiểu tử này rất lâu, hoài nghi có cao nhân thi thố thủ đoạn với y, hình như có người coi y là con cò, không phải 'Xe Mã Pháo', mà là 'Tiểu Tốt Tử' để hắn tiến tới. Tuy thế nhưng vào lúc quan trọng đều phát ra sát thương lực kinh hồn."

Huyền Huyền ngẫm nghĩ: "Sự phụ có thấy y là người chúng ta quen không?"

"Cũng không hẳn, đã có người muốn che lấp tất cả, quyết không để lại dấu vết, trừ phi triệt để phân giải linh hồn y xem xét. Ta dám chắc y bị người ta cải mệnh, tất cả đều bị thay đổi."

"Ai cải mệnh cho y?" Huyền Huyền tỏ vẻ hồ nghi.

"Tựa hồ không phải Ma Chủ, trong lòng ta rất nghi mấy người." Thủ mộ lão nhân tỏ vẻ trịnh trọng: "Ta hoài nghi không phải Độc Cô Bại Thiên thì là tiểu nhi tử Độc Cô Tiểu Bại của con..."

"Bại Thiên, huynh ấy..." Ánh mắt Huyền Huyền đổ lạng.

"Không chết, tuyệt đối không thể chết." Thủ mộ lão nhân tức giận gầm lên: "Tên khốn đó định qua mặt tất cả nhưng không thể qua mặt được ta. Đương nhiên, gần đây ta mới biết, hắn không thể chết được."

"Sự phụ không cần an ủi con."

"Không, trực giác cho ta biết hắn ở phía sau đạo diễn một vở kịch." Thủ mộ lão nhân vẫn tỏ vẻ chắc nịch.

"Còn Tiểu Bại..."

"Tiểu Bại cũng không chết, đừng quên năm xưa chúng ta cùng kết luận, nó kế thừa tối ưu huyết mạch của con và Bại Thiên, thành tựu quyết không dưới Độc Cô Bại Thiên và Đại Ma thiên vương. Tiểu tặc này không biết trốn ở đâu, ta rất hoài nghi cha con chúng đạo diễn một vở kịch."

"Sự phụ, thật sao?" Huyền Huyền hồ nghi nhìn lão.

"Ta đoán đi đoán lại bao lần, phát giác hai cha con khốn kiếp này vẫn sống nhăn ra."

...

"Gào..."

Thiên thú gầm lên động trời khiến mọi thiên giai cao thủ đều cảm giác run rẩy, đó là một cỗ "Thế" kinh hồn.

Thủ mộ lão nhân gầm lên: "Không ổn, đây hình như là một con cỗ Thiên thú còn lại từ đại phá diệt lần trước, sao nó vẫn còn sống nhỉ? Chúng ta đến xem nào."

Thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền tiến tới, mấy Thái cổ thần chưa ra tay cũng tiến lên, vây Thiên thú đang gầm gào vào giữa.

Mười mấy Thái cổ cao thủ đồng thời xuất thủ, Thiên thú có mạnh hơn nữa cũng không chống nổi. "Choang", nó bị đánh bay về phía huyết quan, đập vào đó khiến trận trận hồng quang từ cự quan sáng lên rồi

đột nhiên phóng đại, hút luôn nó vào, nắp áo quan đang mở rộng kêu "ầm" một tiếng rồi sập lại.

Ai nấy cả kinh, biến cố này vượt khỏi ý liệu.

Thần Nam cũng kinh hãi, vừa nãy hấn dùng Hồng Hoang Kỳ quét mạnh hất Thiên thú bay về huyết quan, định để vô diện nhân xuất thủ, không ngờ huyết quan lại xử lý luôn Thiên thú.

"Tiểu tử, người cống huyết quan này tới?" Bình tĩnh lại, thủ mộ lão nhân đến gần Thần Nam truy vấn.

"Đúng, lão lẽ nào nhận ra gì sao? ta không biết lai lịch nên để mọi người giám định xem sao."

"Người tìm được ở đâu?" Thủ mộ lão nhân tiếp tục truy vấn.

"Trong cổ thiên lộ, ta từng bị khốn trong đó."

Mọi Thái cổ thần đều tiến tới, kể cả Huyền Huyền. Họ nghe Thần Nam giới thiệu về tình huống trong cổ thiên lộ liền im lặng hồi lâu.

"Hình như trong vực sâu có điều cổ quái, chúng ta nên đi thăm dò một phen." Thủ mộ lão nhân nói với chúng nhân.

Huyền Huyền gật đầu: "Được, nhóm Thái cổ thần thứ hai chưa hoàn toàn về hết, không thích hợp toàn diện khai chiến với hỗn độn di dân. Chúng ta vào cổ thiên lộ tham khảo một phen xem địa ngục không đáy đó có bí ẩn gì."

Huyết quan đóng chặt lại, đã co đi không ít, chúng nhân chuẩn bị tiến vào cổ thiên lộ hăng xử lí Thiên thú. Vô diện nhân như bóng với hình, theo sau Thần Nam. Tiểu Y Y lại nắm tay hấn, nhảy tung tăng.

Đương nhiên hai tù binh Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long cũng bị mang theo.

Mười mấy vị Thái cổ thần đứng tại hỗn độn hải mệnh mang cùng phát lực phá toái hư không, thoáng chốc, con đường do bạch cốt chất thành xuất hiện, thông đến vô tận hư không.

Chúng nhân đồng thời cất bước, hào quang lóe sáng đưa họ vào một nơi lạ lẫm, bạch cốt mệnh mang xuất hiện trước mắt, họ đã vào cổ thiên lộ.

Chương 470

Ta là Thiên!

Mười mấy vị thiên giai cao thủ cùng tiến vào cổ thiên lộ, dấy lên uy lực vô tận. Họ vừa xuất hiện, vô tận hài cốt dưới đất liền bị dao động năng lượng hùng hồn chấn động, phảng phất muốn sống lại.

"Ai da... ngoại địch xâm nhập! Hủy diệt chi nhân!" Hai tiểu mao đầu khổng chế nhục thân Đạm Đài Tuyên xạ ra mấy đạo hủy diệt chi quang. "Àm, âm", râu thủ mộ lão nhân rớt xuống, lão ỷ trượng vào thân pháp nhanh nhẹn, lách tránh.

"A, là lão đầu xấu xa, đánh nào..." Hai tiểu bắt điểm thấy không phải là địch nhân liền nhe nanh múa vuốt lao tới, dính chặt thủ mộ lão nhân.

Thủ mộ lão nhân méo mặt, hai tiểu bắt điểm thù dai, bắt quá lúc đối phó Thái Thượng gặp mặt mà giờ lại đeo cứng lão, ra vẻ thân thiết, kì thật là kéo tai bứt tóc lão.

"Dừng tay." Thủ mộ lão nhân phiền muộn, hai tiểu mao đầu sao lại nhất quyết cho lão là người xấu rồi hung hăng đối phó.

"Không được, ngươi là kẻ xấu, lừa đảo, ngươi là lão lừa đảo." Hai tiểu bắt điểm cùng kêu lên: "Cha, chúng con giúp cha báo thù."

Chúng nhân bật cười, thủ mộ lão nhân hết sức phiền lòng.

Ngoài xa, Không Không kêu lên vui mừng: "Y Y..."

Lần này khó khăn lắm mới đoàn viên, Y Y cao hứng chạy tới, biết được hai tiểu bắt điểm phong phạm y hết mình là tiểu đệ và tiểu muội, tức thì tươi hơn hớn.

"À à, đây là tỷ tỷ của chúng ta, có lẽ vật gì không?"

Y Y cười hi hi, cho mỗi đứa một phiến lục ngọc điệp lấp lánh: "Bảo mệnh thần điệp, hay ho thế nào, đệ muội cứ từ từ cảm nhận."

"Đa tạ tử tử."

Bốn hài tử cười nói liên hồi, vo cùng hoạt bát.

"Ở đây." Thần Nam dẫn Thái cổ thần đến bên hắc ám đại hợp cốc, chỉ xuống vô tận hắc ám địa ngục: "Đây hình như là vực sâu không đáy, cơ hồ không tìm được tận đầu."

Chúng nhân đã biết nơi này không tầm thường, tu vi của họ bị hạn chế, sức mạnh giảm hẳn.

"Grào..." Lúc đó, Tử Kim thần long say khướt tiến tới, sức mạnh trong thể nội nó dần tỉnh lại, mấy ngày nay lại biến hóa, phát ra khí tức mạnh hẳn so với trước.

Thủ mộ lão nhân nheo mắt nhìn nó: "Tiểu tử này hình như trước đây ta nhìn lầm, lẽ nào là y?"

"Tử Phong!" Có vị Thái cổ thần cạnh đó kinh ngạc: "Tựa hồ là Tử Phong."

"Là nói đến long đại gia?" Tử Kim thần long say mờ mắt, chỉ vào họ: "Các người sao lại có bốn mặt, sáu chân, đến cạnh chén nào..."

"Vù vù.."

Tiếng phá không vang lên, bốn Thái cổ thần tiến tới giữ chặt nó, thần lực hùng hồn tràn vào thân thể tựa hồ nối với tiềm năng đang say ngủ của nó.

"Là y, tên khốn Tử Phong."

"Là tên khốn đó."

"Chúng ta giúp y một chút."

Từ lời lẽ của họ là biết quá khứ của Tử Kim thần long tuyệt đối không phải quân tử nghiêm chỉnh. Hiện tại, những người này nhận ra thân phận của nó, cùng thôi động Thái cổ thần lực, kích phát tiềm năng

trong thân thể lão du côn, đánh thức sức mạnh say ngủ.

"Các người... bắt nạt lão long khi say có anh hùng gì?" Hiển nhiên nó say khướt nhưng sức mạnh hùng hồn trong thể nộ được kích phát, toàn thân vây kín tử quang như liệt diễm cháy rừng rực khiến vùng bạch cốt hôn ám sáng lên một màu tím sẫm.

Sau cùng một vùng vụ khí màu tím dần thực chất hóa cuốn lấy nó, hình thành một chùm sáng tím ngắt, con rồng du côn bắt đầu tiến hành đại biến hóa.

Đó là một quá trình rất lâu dài, có lẽ phải mấy chục năm hoặc hơn trăm năm mới xong nhưng lại được hoàn thành trong mấy tháng, tất cả do sức mạnh của nó đã thức tỉnh.

Đương nhiên đây chỉ là thức tỉnh sức mạnh, kìm ức liên quan đến Tử Phong đã vĩnh viễn biến mất, coi như Tử Phong không còn, Tử Kim Thiên Long cực kỳ hung mạnh sẽ xuất hiện trên đời.

Thủy tinh khô lâu và mấy bộ khô lâu không còn trên vùng bạch cốt, hiển nhiên đã xuống hắc ám đại hợp cốc

Bọn Thần Nam không vội xuống địa ngục không đày ngay mà vây lấy huyết quan, mở nắp ra, cùng phát lực, chuẩn bị luyện hóa Thiên thú bị phong ấn bên trong.

Mười mấy đạo thần quang sáng chói vây lấy huyết quan, tiếng thú gầm thống khổ vang lên liên tục, ác thú hung hãn giãy giụa trong hắc vụ, định hóa thành thân thể khổng lồ nhưng đều bị áp chế. Một mình nó không đối phó nổi nhiều Thái cổ thần như vậy.

"Gào..." Tiếng gầm vô cùng thống cùng vang lên, hắc vụ dần tan, Thiên thú lộ ra chân dung, sức mạnh của nó đã bị Thái cổ thần kích tán rồi bị phong ấn. Nó là tam đầu sư tử nhưng mỗi chiếc đầu chỉ có một con mắt trên trán.

Diện mạo nó nanh ác vô cùng, dị thường hung ác, dù sức mạnh bị đánh tan, thân thể to lớn bị phong ấn thành nhỏ như mèo con nhưng nó vẫn nhe nanh múa vuốt, định tấn công Thái cổ thần.

Chúng nhân thi triển sưu hồn đại pháp định tìm kí ức của nó nhưng phát giác nó tuy mạnh nhưng chỉ là dã thú, kí ức bị xóa sạch, tuy có sức mạnh nhưng bị người ta khống chế thành chiến đấu hung thú, chỉ còn lại bản năng chiến đấu.

Bất quá, chúng nhân vẫn tìm được một tin tức hữu dụng, dưới địa ngục không đáy có đại lực kinh nhân, hung thú làm gì đều do phía dưới ra lệnh, lần này nó được xất động đi truy tầm huyết quan.

"Các hài tử, cho các con một vật chơi." Xong xuôi mọi việc, Thần Nam đem tam đầu tiểu sư tử cho Huyền Huyền và Tác Tác khiến các hài tử hoan hô ầm lên.

Các Thái cổ thần nhìn nhau, quả là... quá xa xỉ. Đó là Thiên thú, giải trừ phong ấn rồi sẽ trở thành hộ pháp hung thú của Thiên đạo trong truyền thuyết, sức mạnh kinh hồn khiến các Thái cổ thần cũng phải đau đầu mà giờ lại thành sủng vật của mấy hài tử.

"Gào..." Lúc đầu Thiên thú còn gầm gào nhưng sau đó bị mấy tiểu quỷ quay như tở, đành rên ư ử.

Thủ mộ lão nhân cùng các Thái cổ thần theo Thần Nam đến bên vách đá, không hề do dự leo hết xuống.

Hiện tại, có sức mạnh thế này, đủ ứng phó với mọi nguy hiểm, chúng nhân quyết định thám thính rõ ràng mọi việc bên dưới. Trừ phi gặp "Thiên", bằng không không ai ngăn nổi họ.

Lần này, suốt nửa đường không gặp trở ngại nào, ung dung tiến xuống.

Bốn ngàn thước.

Sáu ngàn thước.

...

Một vạn thước.

Quả là địa ngục không đáy.

Họ chưa bao giờ thấy đại hợp cốc nào sâu đến thế.

Lúc xuống đến hơn vạn thước, họ cảm giác thấy dao động năng lượng kì dị nhưng vẫn không thấy dấu hiệu đến đáy, quả thật vô cùng tà dị và đáng sợ.

Thủ mộ lão nhân và nhóm Thái cổ thần Huyền Huyền dần cảm giác bất an, họ biết chiến trường phía trên nhưng lại không hiểu gì về đại hợp cốc, nó chưa từng xuất hiện trong kí ức họ.

"Soạt, soạt."

Trong bóng tối vô tận truyền lên tiếng động rùng rờ xương cốt. Cơn Thần Nam cả kinh, ở đây sức mạnh càng bị áp chế, họ bất giác cẩn thận phòng bị.

Nhưng đang lúc kinh hãi, thủy tinh khô lâu dẫn kim, ngân, tử, ngọc, hắc ngũ sắc khô lâu bò lên, thân thể chúng vỡ vụn, miễn cưỡng duy trì nhân hình.

"Là nó." Thủ mộ lão nhân nhận ra thủy tinh khô lâu, cùng Thần Nam ngăn các Thái cổ thần định xuất thủ.

Hào quang mờ lung che kín thủy tinh khô lâu, quanh nó là một thế giới mơ hồ khiến các Thái cổ thần kinh hãi.

"Nó là ai? Sinh tiền e rằng là cao thủ có tư cách hóa thành Thiên."

"Hình như nó khai sáng ra một vũ trụ."

"Có phải hài cốt của Thanh Thiên hoặc Thương Thiên chẳng?"

...

Điểm điểm tinh quang từ thế giới mờ lung của thủy tinh khô lâu phát ra khiến các Thái cổ thần nhìn nó với vẻ kinh ngạc.

Những lời họ nói khiến lòng Thần Nam rung lên, lẽ nào thủy tinh khô lâu sinh tiền là một Thiên? Nhưng hẳn vẫn coi nó là tiền thế của Vũ

Hình, nói như vậy không phải tiền thế của nàng quá kinh nhân sao, là một... Thiên! Không phải hai người sẽ đi về hai hướng đối lập sao? Trong lòng hắn suy nghĩ mông lung.

Thái cổ thần không ngăn nhóm thủy tinh khô lâu mặc chúng bò lên. Hiển nhiên vực sâu vạn trượng dưới kia ẩn chứa bí mật ngàn đời, tất phải tìm ra ngọn nguồn.

Một vạn ba ngàn thước.

Một vạn năm ngàn thước.

Hai vạn thước.

...

Độ sâu đáng sợ, hình như không có đáy.

Bên dưới hắc vân cuộn cuộn, chư thần đều dùng thiên nhãn nhưng vẫn không nhìn rõ.

Lúc xuống chừng ba vạn thước, họ đều cảm giác quanh mình có hung quang chú thị. Trong vực sâu hắc ám phát ra ánh sáng tà dị.

Chúng nhân cảm giác thấy nguy hiểm cực độ, những sinh vật trong bóng tối quyết không kém hơn Thiên thú.

Hung tàn sát khí lan tràn, hắc vân chuyển động càng kịch liệt.

Thần Nam lay mạnh Hồng Hoang Kỳ, khí tức hủy diệt rung lên, hát các sinh vật bay ngược lại.

"Tất cả cẩn thận." Thủ mộ lão nhân lộ vẻ ngưng trọng: "Có lẽ chúng ta đến được nơi cần đến rồi."

Cùng lúc dưới vực sâu truyền lên một luồng dao động cực kì mãnh liệt khiến chúng nhân suýt nữa rơi khỏi vách đá, thanh âm hùng hồn từ vô tận hắc ám vang lên chói tai như tiếng thiên lôi nổ.

"Vì sao dám nhiễu loạn nơi đây?"

"Người là ai?" Huyền Huyền quát hỏi.

"Không biết ta là ai mà các người dám tới đây?"

"Đừng giả thần lộng quỷ, người thật ra là ai?" Thủ mộ lão nhân quát.

"Mọi thứ trên thế gian, ngọn cỏ gốc cây, thiên địa vạn vật đều hưng suy tồn vong theo ý chí của ta, ta là chúa tể vạn vật, là 'Thiên' được chúng sinh lễ bái."

Giọng nói vang vọng khiến ô vân cuồn cuộn, cả địa ngục không đáy rung lên.

Chương 471

Vùng đất chôn Thiên!

"Ta là Thiên."

Thanh âm hùng hồn chấn động màng tai như cựa chùy đánh mạnh vào tim mọi người khiến các Thái cổ thần tâm thần kịch chấn, loạng choạng suýt rớt khỏi vách đá.

"Àm, âm, âm."

Từng khối đá lớn bị thanh âm liên tục chấn rơi xuống như tro bụi bay ào ào. Các Thái cổ thần đành phát ra thần quang bảo vệ thân thể, chống lại đá lăn như lôi đình vạn quân.

Tất cả quá đột nhiên, sao lại là Thiên?

Chư thần đều không tin nhưng các dấu hiệu cho thấy hình như là thật, bằng không sao lại có Thiên thú? Cổ Thiên thú là hộ pháp hung thú của Thiên đạo, mệnh lệnh của ai khác không đời nào sai khiến được nó.

Chỉ là...

Bọn Ma Chủ không phải đã bước lên Thông thiên chi lộ sao? Nơi họ đến không phải chỗ Thiên ở sao? Lẽ nào họ chưa tiến quân Thiên đạo?

Tất cả nghĩ mà không thông.

Nếu bọn Ma Chủ chưa gặp Thiên thì họ lên Thông thiên chi lộ còn ý nghĩa gì.

"Người là Thiên, ta là thiên vương lão tử!" Thần Nam quát vang, hấn không tin đó là Thiên.

"Lớn mật." Tiếng quát vang vọng, vùng tiếng nổ, vô tận ô vân cuộn cuộn như biển gầm đập vào đám người trên vách đá.

"Ầm, ầm, ầm." Đức Mạnh như sóng lớn vỗ bờ, vô cùng hùng hậu.

Nhưng dù mạnh thế vẫn không hủy diệt được Thái cổ thần. Chúng nhân thành công chặn hết đợt tấn công, lại có vô vàn tảng đá lăn xuống.

"Ha ha..." Thủ mộ lão nhân cười vang: "Giả thần lộng quỷ, người mà dám xưng là Thiên sao, buồn cười thật. Người là Thiên thì ta là tổ gia của Thiên."

Thần Nam tắt tiếng, lão đầu này lại định chiếm tiện nghi của hắn, đúng là già mà không đứng đắn.

Dưới lòng vực không đáy không còn hồi đáp, "Thiên" không lên tiếng, hình như bị thực lực của cả nhóm chấn trụ.

Hắc ám đại hạp cốc trở lại bình tĩnh nhưng ai cũng biết đó chỉ là bề ngoài, bất kể kể lên tiếng là Thiên hay không, y cũng không đời nào hoảng sợ mà đang trong bóng tối quan sát, chưa chừng đột nhiên sẽ thi thố sát thủ.

"Tiếp tục đi." Thủ mộ lão nhân dẫn đầu, leo xuống linh hoạt như thần viên.

"Tất cả cẩn thận." Đứng trong hắc ám, toàn thân Huyền Huyền phủ một làn hào quang mờ mờ, vô cùng thánh khiết.

Ba vạn một ngàn thước.

Ba vạn ba ngàn thước.

...

Lúc xuống đến ba vạn năm ngàn thước, thanh âm lòng lộng lại xuất hiện.

"Quá nhiều bình tĩnh của ta, các người chết hết đi."

Khí tức nguy hiểm lan tràn như biển dậy sóng đột nhiên xuất hiện

chung quanh chực thần rồi ập tới.

Hung quang vây phủ, sáu hung vật khổng lồ trong mắt bắn ra hào quang đứng trong hắc ám quan sát lại càng bắt mắt. Thẻ phách chúng lớn như ngọn núi, thoát ẩn thoát hiện dưới thiên nhãn thông, đều vô cùng cao lớn, nanh ác.

"Gào..." Tiếng gầm động trời, sáu cự thú xông vào Thái cổ thần.

Hào quang bùng lên, một ngọn cự trảo bổ lên vách đá, Thần Nam vội tránh đi, vách đá vỡ vụn, cự trảo như bổ vào đậu hũ, cào thành một vết mườì máu trượng.

Sức mạnh của Thiên thú cũng bị áp chế nhưng thú trảo quá lợi hại, các Thái cổ thần bị công kích mãnh liệt, nhất thời trên vách đá chằng chịt vết cào, tiếng gầm vang vọng, hào quang liên tục sáng lên, dao động năng lượng hùng hồn tràn lan như biển động, cả vách đá rung chuyển.

Mấy Thái cổ thần không thể tránh né kịp, dốc toàn lực đề thăng công lực, bay lên không trung cùng Thiên thú đại chiến.

Thần quang liên tục vạch ngang tầng không như đao đao lưu tinh sáng chói, Thiên thú quá mạnh, hào quang không thể xuyên qua thân thể chúng, chỉ hát văng được chúng đi, khiến chúng gầm lên chứ không giết được.

"A..."

Một Thái cổ thần bị ba Thiên thú vây lại rồi bị xé tan thân thể. Thủ mộ lão nhân gầm lên, trong tay xuất hiện một luân bàn xanh mờ mờ, hủy diệt khí tức xuyên qua đầu một Thiên thú hát xuống vực sâu vạn trượng. Lão kéo thiên giai cao thủ bị xé tan ra rồi quân bàn trùm thanh quang lên thân thể y, thoáng chốc đã tụ lại thân thể.

"Sư phụ xú lão đầu, không ngờ lại lấy được Sinh Tử bàn, đó là một trong những khai thiên trọng bảo." Huyền Huyền kêu lên kinh ngạc.

"Hắc hắc, sư phụ con là ai, lẽ nào lại không có một món ra gì." Thủ mộ lão nhân vênh vang.

"Quả nhiên là Sinh Tử bàn!"

"Không kém hơn Luân hồi bàn ba nhiều."

"Lão thiếu đứng đắn này lại lấy được trọng bảo."

...

Mấy Thái cổ thần cùng hô lên.

"Hắc hắc, đồ tốt dành cho người có đức." Thủ mộ lão nhân nói thế khiến ai nấy phì cười.

Huyền Huyền nói: "Sự phụ lại khoác lác rồi, quan trọng là thực lực mỗi người, bằng không có nắm được Ma Thế bàn cũng khó lòng vô địch thiên hạ. Sự phụ, để người thấy thực lực của con." Huyền Huyền khẽ quát: "Phá thiên thức!"

Một đạo thần quang sáng chói như sao băng chiếu sáng mặt đất phát ra, tập trung lên một Thiên thú. Tiếng thét thê thảm vang vọng, Thiên thú nát xác, rơi xuống vực sâu.

"Liệt thiên thức!" Huyền Huyền lại khẽ quát, tiên thể phát ra thánh khiết quang huy quả phong tư tuyệt thế, một đạo thần quang từ hai tay xạ ra hạ gục một Thiên thú nữa rơi xuống vực sâu.

Đệ nhất ma nữ hiển lộ tuyệt thế huyền công khiến các Thái cổ thần ngây ra, cả Thiên thú cũng hoảng sợ.

Thủ mộ lão nhân cũng nhìn nàng ta với vẻ kinh dị: "Tiểu nha đầu càng lúc càng lợi hại, ta đã biết với thiên tư của con chắc sẽ không ngừng đột phá." E rằng chỉ có lão mới dám xưng hô như vậy với đệ nhất ma nữ.

"Tất cả cùng lên." Thủ mộ lão nhân gào to: "Sào huyết của Thiên thì sao, khoáng sạch." Đoạn hai tay lão vung mạnh Sinh Tử bàn, hủy diệt khí tức bùng lên đánh tan một Thiên thú.

Đây là cổ thiên lộ, mọi sức mạnh đều bị áp chế, Thiên thú bị công

kích kiểu hủy diệt này, bất lực rơi xuống vực sâu, không thể kịp tụt lại thân thể. Hơn nữa, Sinh Tử bàn là bảo vật vô cùng bá đạo, không cho chúng cơ hội này.

"Tiểu tử, ngăn ra cái gì, Hồng Hoang Kỳ trong tay người có kém hơn Sinh Tử bàn của lão nhân gia đâu, ra tay mau."

"Được." Thần Nam lắc mạnh Hồng Hoang Kỳ, tạo thành một vùng xoáy năng lượng kinh hồn, một dải tinh thần chi quang phát ra hất bay hai Thiên thú đang điên cuồng tấn công Thái cổ thần, thân thể chúng vỡ vụn.

Thiên thú cũng chia thành cường nhược! Thần Nam hiểu ra mấy Thiên thú này không so được với tam đầu sư tử bị huyết quan phong ấn.

"Gào..." Tiếng gầm liên tục vang lên, trong bóng tối lại xuất hiện mười mấy ánh hung quang đáng sợ, Thiên thú chưa giết hết lại có viện quân.

"Gào..." Tiếng gầm khiến trời đất lay động, ô vân trong lòng vực cuộn lên.

Bọn Thần Nam nhanh chóng bị Thiên thú vây kín, ai nấy đều dốc toàn lực bay lên nhưng đối diện với công kích như biển triều, áp lực quả kinh nhân.

Đương nhiên Thiên thú lần này không kém hơn tam đầu sư tử. Thần Nam, Huyền Huyền, thủ mộ lão nhân không thể một đòn diệt ngay, thậm chí dần thấy vô lực, có mấy Thái cổ thần rơi xuống vực sâu vạn trượng, tình huống phi thường nguy hiểm!

Trong trận đại đối quyết cường bạo, mười mấy Thiên thú gần như phát cuồng, trong tình huống bị áp chế sức mạnh vẫn xé được hư không, liên tục ép Thái cổ thần rơi xuống.

Thủ mộ lão nhân dùng Sinh Tử bàn giết hai Thiên thú cực mạnh xong liền bị đuổi thú quét xuống vực. Huyền Huyền cũng không thoát được, phải lùì xuống vực. Trên đầu họ mười mấy Thiên thú như ô vân chặn đứng đường quay lên.

Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ đánh tan một Thiên thú rồi cũng bị đánh văng xuống địa ngục không đáy.

Nhưng ai nấy đều hiểu, Thiên thú không phải vô cùng vô tận, thực lực chân chính chỉ có mười mấy con đó mà thôi.

Tiếng gió rít vù vù bên tai, Thần Nam mặc thân thể rơi xuống tự do bởi hắn không còn sức phi hành. Ở phía dưới, sức mạnh bị áp chế càng mạnh, hắn dùng Hồng Hoang Kỳ che kín thân thể.

Rơi xuống mãi thế này, cảm giác cho hắn biết chắc độ sâu phải chừng năm vạn thước.

"Ầm, ầm." Hắn đập mạnh xuống đất, tạo thành một miệng hố lớn rồi nứt toác, rung lên bần bật.

Trong tình cảnh bị phong ấn sức mạnh, nếu không có Hồng Hoang Kỳ che đỡ thân thể chắc hắn đã tan xương.

Trong hắc ám đại hợp cốc không hề có nửa tia sáng, hơn nữa rất rộng rãi, lại không có tiếng động, cơ hồ hắn vừa vào một vùng hư không tuyệt đối tử tịch.

Không biết bao lâu sau hắn tỉnh lại, thân thể không có gì đáng ngại, Hồng Hoang Kỳ phát ra hào quang mờ lung phủ lấy hắn.

Thiên nhãn thần thông vẫn còn nhưng chỉ nhìn được cảnh vật trong vòng mấy thước, thấy miệng hố hắn hiểu ngay lực va đập đến mức nào, hắn có Hồng Hoang Kỳ hộ thể mới bình an, không hiểu người khác có được thế không.

Bò khỏi miệng hố, hắn phát hiện không thể phi hành nổi, đại bộ phận sức mạnh bị áp chế gần như biến mất.

Thiên thú cũng không dám xuống đến đây bởi chúng không thể bay lên được.

Đại hợp cốc tử tịch, rộng rãi đến đáng sợ, hắn lớn tiếng hô hoán nhưng không có ai đáp, không biết bọn thủ mộ lão nhân và Huyền

Huyền ra sao.

Lòng cốc quá rộng, hấn cảm Hồng Hoang Kỳ đi liền hơn một thời thần mà không phát hiện gì. Trong lòng cốc tối tăm, ngoài nhanh thạch to lớn và băng lãnh ra không còn cảnh vật gì.

Yên lặng tới đáng sợ.

"Sạt, sạt, sạt..." Trong bóng tối chỉ có tiếng bước chân của hấn.

"Thiên, ra đây cho ta, thiên vương lão tử đến rồi." Hấn gầm lên.

Hai thời thần sau hấn mới thấy một ngọn núi nhỏ thoạt ẩn thoạt hiện ở phía trước, bèn rảo bước tiến tới, Hồng Hoang Kỳ rung lên phần phật phòng bất trắc, bởi hấn cảm nhận được từng đợt dao động năng lượng.

Nhưng khi đến gần nhìn rõ rồi hấn hít sâu một hơi khí lạnh, đó là một ngôi mộ lớn.

Tuyệt cốc... cổ phần... tất cả vô cùng tà dị.

Hấn đến trước ngôi cổ mộ, một tấm bia cao chừng mười thước đứng sững, bên trên khắc văn tự phi thường cổ lão, hấn không đọc được nhưng dùng thần thức thăm dò liền có một đạo tinh thần lạc ẩn tiến vào óc, hấn liền hiểu là mộ ai.

Là - Thương Thiên chi mộ.

Một thiên mộ!

Hấn hít sâu một hơi khí lạnh, chẳng trách đại hợp cốc đáng sợ như vậy, quả nhiên có một thiên mộ! Hấn rất muốn mở phần mộ ra xem xét nhưng không dám khinh cử vọng động, trong lòng cốc này cái gì cũng có thể xảy ra, hấn quyết định đi một vòng xem còn phát hiện gì không rồi mới quyết định.

Đi được mấy dặm lại có một phần mộ lớn xuất hiện trước mắt.

Hấn vô cùng kinh hãi bởi phần mộ này tựa hồ được lập cách đây

chưa lâu, tôi đã chỉ ngàn năm trước, kém nhiều so với mộ Thương Thiên vốn không thể đoán nổi tồn tại đã bao nhiêu năm.

Đến trước bia mộ, hấn dùng thần thức cảm ứng tinh thần lạc ấn, đây là một của năm phần sáu Hoàng Thiên.

Hoàng Thiên chi mộ, lại có một thiên mộ!

Lòng hấn kinh hãi cực điểm.

Hấn tiếp tục cất bước, được mấy dặm lại loáng thoáng thấy một phần mộ lớn.

Hấn hoàn toàn bị chấn trụ, cảm giác được sự tình nghiêm trọng vô cùng, nơi đây tựa hồ là vùng đất chôn Thiên, là mộ quản của các Thiên.

Hấn từ thần mộ sống lại, trên mình hấn phát sinh sự kiện trọng đại hầu như đều liên quan đến chuyện đó nên thấy mấy tòa thiên mộ, lòng liền dị thường bất an. Từ mộ mà sống lại, mà sinh ra, liệu sau cùng có quay về khởi điểm. Lòng hấn không thể bình tĩnh nổi.

Chương 472

Nhân vương ngang hàng với Thiên!

Vô tận hắc ám!

Tuyệt cốc!

Thiên mộ!

Vô hình trung, tất cả tạo thành bầu không khí cực kỳ tà dị, "thể" vô hình khiến ai nấy bị áp bức vô cùng.

Thần Nam tiến tới từng bước, ngôi mộ cao vút khiến lòng hấn không thể bình tĩnh được, lực mạnh Hồng Hoang Kỳ, thả Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long bị cấm cố trong đó ra, ở đại hợp cốc đáng sợ này, thêm người là thêm một phần sức mạnh, dù cả hai không phải tốt lành gì, nhưng vẫn thuộc phạm trù "không phải Thiên."

"Đây là đâu? Thần Nam, người đưa chúng ta đến chỗ nào thế này?" Tà Tôn ôm ma cầm, giới bị cẩn thận.

Cạnh đó, Cửu Đầu Thiên Long cũng hô lên kinh hãi, y phát hiện không thể tế xuất Lượng Thiên xích, công lực bị áp chế cùng cực khiến y hoài nghi mình bị tước mất nhất thân tu vi.

Thần Nam hiểu cảm thụ của họ, đừng nói ở đây mà lúc ở trên mặt đất, thi triển vô tình đao đã cực kỳ khó khăn, xuống đến đây cơ hồ thành một cao thủ tầm thường.

"Soạt, soạt" Hồng Hoang Kỳ lại rung động, huyết quan bay ra, vô diện nhân đứng bất động cạnh đó, tuy không nắm được tẩy nhưng Thần Nam biết vô diện nhân tạm thời tựa hồ không gây bất lợi cho hấn mà là viện thủ cực mạnh.

Hấn quay nhìn Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn: "Đây là nơi chôn Thiên, còn muốn sống thì các người mau đồng tâm hiệp lực với ta." Đoạn hấn không lý đến cả hai, rảo bước đi tiếp.

Mộ phần này vẫn là một cỗ phần, không biết tồn tại đã bao nhiêu năm, đến phía chính diện liền thấy mấy đại tự khắc rõ ràng trên tấm bia cao mười thước. Thần Nam dùng thần thức cảm ứng, biết đó là U Minh Thiên chi mộ!

Quả nhiên lại là một ngôi thiên mộ!

Hắn đã thấy mộ Thương Thiên và Hoàng Thiên, thần sắc vẫn bình thường nhưng Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long cả kinh thất sắc, thi nhau lêu lêu.

"Nơi chôn Thiên, nơi đây thật sự mai táng Thiên?"

"Thần Nam, vì sao ngươi lại mang chúng ta đến đây?"

Thần Nam hừ lạnh: "Hỏi lắm thế làm gì, hiện tại các ngươi nên nghĩ cách làm sao sống sót quay về."

Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn đều là những nhân vật xuất chúng nhưng ở nơi chôn Thiên, họ đành ngoan ngoãn ngậm mồm.

Thần Nam giờ không muốn mở một ngôi thiên mộ ra xem nữa, trước đây từng gặp mộ của một phần sáu Hoàng Thiên cũng đủ khiến hắn lạnh người, hiện tại ở nơi không có gì chắc chắn, đương nhiên hắn không muốn làm gì quá.

Đi tiếp mấy dặm, hắn nghe thấy từng đợt mùi máu tanh bèn nhanh chóng tiến tới, chỉ thấy một thi thể thiên thí đã hóa thành tương thịt, rải rác khắp mặt đất.

Ngoài xa là một vùng huyết nhục bầy nhầy, là một Thái cổ thần bị rơi xuống.

Quả thật đáng sợ! Một Thái cổ thần lại ngã chết ở đây, tuy có vẻ hài hước nhưng đã thật sự xảy ra, sức mạnh của ai cũng bị áp chế nghiêm trọng, ngay cả thần thức không ngoại lệ, một Thái cổ thần phi thiên độn địa cũng biến thành người thường.

Nhất định do mấy thiên mộ tạo thành!

Cuối cùng hắn cũng biết vì sao cổ thiên lộ lại khác những nơi khác, ở đây mai táng "Thiên", hài cốt của họ nhiễu loạn và áp chế sức mạnh của không gian này khiến tất cả khác hẳn bình thường.

Cách đó không xa có tiếng rên rỉ hư nhược, Thần Nam nhanh chóng bước tới, thấy một Thái cổ thần nằm trong vũng máu, nửa thân dưới tan nát, không thể di động được.

Hiển nhiên y đã chạm vào vách đá trước khi rớt xuống đây, bằng không khó tránh khỏi cảnh tan xương, nhưng cũng khiến Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long kinh hãi.

"Không ngờ lại có nơi quỷ quái thế này." Vị Thái cổ thần cười bất lực với Thần Nam, với sức mạnh của y hiện tại, quyết không thể tự lại thân thể.

"Không cần lo, túc hạ sẽ nhanh chóng khôi phục." Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ cuốn y vào vùng tinh không mờ lung đoạn chặt vật mở nội thiên địa, lấy ra một vũng lớn Sinh Mệnh nguyên tuyền đẩy vào đại kỳ để Thái cổ thần khôi phục nguyên khí. Ở đây, Sinh Mệnh nguyên tuyền là bảo vật vô giá.

Đột nhiên, âm thanh hùng hồn vang vọng bên tai hắn: "Nhân loại nhỏ nhoi kia, đây là trừng phạt với các ngươi, để các ngươi vĩnh viễn ở lại đây, đó cũng là ân tứ to lớn bởi được ở cùng chỗ với thiên mộ."

Chính kẻ tự xưng là Thiên!

Hiển nhiên sức mạnh của "Thiên" cũng bị áp chế ở đây, không còn vang vọng như lúc ở trên cao. Thần Nam không sợ y, nếu "Thiên" có thể triệt để hủy diệt họ chắc đã không "mồm mép thay chân tay" kiểu đó.

"Câm mồm, tên khoác lác."

Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn giật nảy mình, suýt nữa kêu lên rồi nhìn nhau. Thần Nam quá lớn mật, ngay cả Thiên cũng dám mắng, không phải mắng ngầm sau lưng mà lại mắng trực diện.

"Thiên" tựa hồ hơi phẫn nộ nhưng sau cùng cũng bình tĩnh lại, lạnh

lùng nói: "Ở dưới Thiên đạo, tất cả đều chỉ là sâu kiến."

Thần Nam không buồn để ý đến "Thiên" khiến người ta vô cùng căm ghét, cùng Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long tiếp tục tiến bước, lại phát hiện thân thể hai Thái cổ thần cùng ba người trọng thương.

Sau cùng, bốn Thái cổ thần được Sinh Mệnh nguyên tuyền trợ lực, đều khôi phục lại, từ Hồng Hoang Kỳ bước ra, hình thành một cổ chiến lực hùng hậu.

"Mấy kẻ nhỏ nhoi..."

"Nhỏ cái đầu người, đừng có màu mè, ra rả như ve sầu, lặp đi lặp lại một câu."

Không chỉ Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn nhìn nhau mà tứ vị Thái cổ thần cũng tất tiếng, Thần Nam quả không thêm khách khí, quát mắng cả kẻ đường đường là lão thiên, không coi y ra gì. Bất quá, họ cũng bực mình với "Thiên" thích dùng uy dọa người này.

Nhưng thanh âm như thể ở khắp thiên địa, vang vọng bên tai họ. Sau cùng, Thần Nam dùng thần niệm cùng mấy vị Thái cổ thần truy tìm nơi Thiên ở.

Họ nhất trí "Thiên" tựa hồ là tàn linh, hóa thành thanh âm vây quanh họ.

"Bọn nhỏ nhoi..."

"Soạt, soạt."

Lúc thanh âm "nhỏ nhoi" quen thuộc vang lên, Thần Nam bay lên ngay, ở độ cao mười mấy thước lắc mạnh Hồng Hoang Kỳ, một vùng tinh quang mông lung lóe sáng, hủy diệt khí tức tràn ra.

"A", tiếng kêu thảm thiết vang lên, hai chữ "nhỏ nhoi" tựa hồ bị nuốt lại, hóa thành tiếng gầm phẫn nộ nhưng Hồng Hoang Kỳ lại rung lên, tiếng gầm cũng tắt luôn.

"Hóa ra chỉ là hồ giấy." Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn kinh thán.

"Hừ, các người tưởng y là Thiên thật sao." Thần Nam cười lạnh, chỉ vào con đường phía sau: "Mộ Thương Thiên, Hoàng Thiên, U Minh Thiên đều ở đây, Thiên này chỉ là tàn linh, đương nhiên là tàn hồn của bọn họ, cũng là Thiên đã chết."

Hiện tại, tất cả dần rõ ràng, nơi táng Thiên này có cỗ Thiên thú bảo vệ cũng không lạ lùng gì, Thiên ở đây chỉ là tàn linh. Đương nhiên, tin này cũng đủ chấn kinh thiên hạ, truyền ra sẽ dấy lên sóng gió ngập trời.

"Soạt, soạt..."

Tiếng động lạ lùng vọng vào tai bọn Thần Nam, phía trước thấp thoáng bóng hình, có không ít nhân ảnh lấp lóá, lập tức khiến ai nấy kinh hoảng, ngằm đến gần quan sát, quả nhiên có một nhóm người đang quét dọn chiến trường.

Trên mặt đất có hài cốt và thi hài tan nát, trong những nhân hình sinh vật đang quét dọn chiến trường có cả khô lâu và kẻ có huyết nhục, không ít nhân hình sinh vật mặc chiến giáp. Không lâu sau, chúng mang toái cốt và tàn hài rải đầy mặt đất đi hết.

Bọn Thần Nam bám sát, một lúc sau liền phát hiện một cỗ phàn cao cả trăm thước, mọi nhân hình sinh vật tiến vào động huyết.

Hồi lâu sau, tất cả trở lại bình tĩnh, bọn Thần Nam mới tiến vào, ngôi mộ như một ngọn núi nhỏ, cao lớn hơn mộ Hoàng Thiên và Thương Thiên, phát ra khí tức bức nhân.

Tám bia mộ trăm thước khắc mấy chữ cổ lão thương tang, ai nấy dùng thần niệm thăm dò, cảm ứng thấy một đạo tinh thần lạc ấn, biết được một tin tức kinh ngạc, là Nhân vương chi mộ!

Nhân vương, quả là danh hiệu tuyệt đối khoa trương, không phải là vua của mọi tu giả sao?

Cụ bi đứng sừng sững như ngọn núi phát ra áp lực kinh nhân. Bọn Thần Nam đi quanh định tìm hiểu kỹ càng, lúc đến phía sau bia mộ, Thần Nam há hốc mồm ngay.

Ở đó khắc một hình người sinh động như thật, là một nữ tử phong hoa tuyệt đại, khuynh thành khuynh quốc, nàng mặc vũ y, đội hoàng quan, tuy là hình khắc trên đá nhưng ánh mắt phát ra thần quang bao trùm thiên hạ.

Dung mạo của nữ tử lại quá quen thuộc, là Vũ Hinh. Quả không thể tin nổi, vượt cả tưởng tượng của hắn.

"Các vị... có biết truyền thuyết của Nhân vương không?" Thần Nam cảm giác giọng mình run rẩy.

Không chỉ Tà Tôn và Cửu Đầu Thiên Long mà mấy Thái cổ thần cũng lắc đầu.

"Trong thần thoại thời đại của bọn ta căn bản không có một nhân vật như thế, chưa từng nghe qua."

Nhân vương, Vũ Hinh!

Nên biết đây là vùng đất táng Thiên, phần mộ Nhân vương cũng ở đây, chứng tỏ thân phận không kém hơn Thiên. Với Thần Nam, những gì diễn ra quá xung động nhưng hắn lờ mờ đoán được kiếp trước của Vũ Hinh, thủy tinh khô lâu tựa hồ là hài cốt Nhân vương.

Rõ ràng trong bóng tối có một cỗ sức mạnh để hắn biết dần bí mật, những gì liên quan đến Vũ Hinh sắp được vạch rõ.

"Nhân vương có phải là nhân vật của một thần thoại thời đại đã qua không?" Một Thái cổ thần nói ra suy đoán trong lòng.

"Chắc không kém hơn Thiên." Một Thái cổ thần khác gật đầu đồng ý.

Thần Nam ngẫm nghĩ một hồi: "Hiện tại nên tìm hiểu cho rõ, trong mộ Nhân vương sao lại có nhiều nhân hình sinh vật, vừa này tựa hồ chúng chiến đấu với người ta, chúng ta nên làm rõ."

"Có phải vừa này... chúng ta thấy thủy tinh khô lâu?" Một Thái cổ thần nêu ra nghi vấn, lúc họ bò trên vách đá có thấy nhóm thủy tinh khô lâu nên suy đoán này rất có thể.

"Tạm thời đi đã, tránh sa vào vũng xoáy không đáng." Có người đề nghị, vạn nhất là tranh đấu giữa các tử vong sinh vật trong đại hợp cốc ắt phiền hà, họ sẽ bị cuốn vào trong vòng. Chúng nhân đều đồng ý, họ lui xa, đứng trong hắc ám quan sát tất cả.

Bất quá liên tục mấy ngày không phát hiện gì, chúng nhân tìm quanh đại hợp cốc xem có thấy mấy Thái cổ thần kia cùng Huyền Huyền và thủ mộ lão nhân không nhưng thủy chung không công.

Thần Nam vô cùng cẩn thận với Nhân vương chi mộ, hẳn kiến nghị chúng nhân không nên rời xa bởi hẳn muốn tìm ra nguồn cơn sao trong cổ phần lại có nhiều nhân hình sinh vật như vậy, buộc họ phải để ý.

Nhưng một tháng qua đi, không thấy sinh vật trong cổ mộ đi ra.

Trong hắc ám đại hợp cốc, chờ đợi giữa yên lặng quả thật vô cùng khô khan, cả nhóm mấy lần thử bò theo vách đá quay lại nhưng đều thất bại. Một cỗ sức mạnh vô hình cấm cố đại bộ phận khu vực này, nếu không có biện pháp đặc thù, rất khó quay lại.

Hiện tại, chỉ đành chờ đợi, thủy tinh khô lâu có lẽ là hi vọng, may ra nó biết con đường đặc thù.

Mãi ba tháng sau, thủy tinh khô lâu mới xuất hiện.

"Soạt, soạt..." Tiếng bước chân vang lên, thủy tinh khô lâu dẫn kim, ngân, ngọc, tử, hắc ngũ sắc khô lâu tiến vào Nhân vương mộ, rồi chúng tiến vào. Liền đó bên trong vang lên âm thanh chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Nhân vương ngang hàng với Thiên, vì sao hài cốt lại đánh vào mộ huyết của mình? Thần Nam biết Vũ Hình không còn bí mật với hắn, tất cả đang dần được phanh phui.

Chương 473

Nhân vương tái sinh

Nhân vương!

Nhân trung chi vương!

Hàm nghĩa của mấy chữ này quá ư chấn động.

Thủy tinh khô lâu dẫn ngũ sắc khô lâu tiến vào Nhân vương mộ, xảy ra trận chiến kịch liệt, tiếng va chạm liên tục từ trong bóng tối truyền ra.

Thần Nam khó lòng bình tĩnh nổi, định xông lên nhưng tổ nhân mã bọn hắn không thống nhất ý kiến, hơn nữa không muốn mạo hiểm vô bổ, họ đã bị rút xuống phạm tục chi thể, mất đi thần thông vốn có.

Nhưng Thần Nam thì khác, thủy tinh khô lâu có thể là tiền thể hài cốt của Vũ Hình, hắn buộc phải vào.

Sau cùng, Thái cổ thần ở lại quan sát, Thần Nam cảm Hồng Hoang Kỳ tiến vào, tuy đại hợp cốt tà dị, áp chế sức mạnh của mọi tu giả nhưng Hồng Hoang Kỳ không phải tầm thường, vẫn phát huy được sức mạnh đáng sợ.

Nhân vương mộ đứng sừng sững, phát ra khí tức trầm trọng, trước mộ phần có một mộ huyết nứt ra, Thần Nam nhanh chóng lao vào. Đó là mộ huyết được mở ra, tuy khá nhỏ so với tổng thể ngôi mộ nhưng lớn hơn nhiều kích cỡ một người.

Trong hắc ám vô tận, vô số bạch cốt trào vũ động, phát ra điểm điểm u minh chi quang, dù sức mạnh bị áp chế nhưng vẫn nhận ra rằng bất tử sinh vật trong mộ không tầm thường. Hồng Hoang Kỳ càng thần dị phi phàm, lắc một một lần là mấy chục bộ khô lâu xông lên bị chấn tan.

Đương nhiên, đó là ở vòng ngoại vi mộ huyết, hung hiểm không đáng gì, lúc Thần Nam vào sâu, hắn cảm giác được chỗ đáng sợ của Nhân

vương mộ, nơi này tự thành một phiến không gian!

Vào trong sâu lại không còn hắc ám nữa, hào quang màu lục âm u chiếu rọi không gian. Nơi này khá kì dị, vô tận hư không có tiểu hành tinh xoay tít, điểm điểm tinh quang phát ra.

Khô lâu đại quân và cương thi quân đoàn, chính thị từ na mấy tiểu hành tinh đó, thông qua truyền thống trận đặc biệt xông tới mộ huyết. Thậm chí, cá biệt có khô lâu vương cùng cao giai bất tử sinh vật trực tiếp phi hành tới.

Ở đây sức mạnh bị áp chế không kinh khủng như trong đại hợp cốc.

Giống như một tiểu thế giới! Tiểu thế giới đang thành hình.

Nội thiên địa khác biệt lớn nhất với đại thế giới ở chỗ không có sao sáng, ở đây lại có tiểu hành tinh, Nhân vương quả nhiên danh bất hư truyền, trong mộ huyết có một thế giới chưa thành hình.

Thần Nam đứng trên hư không màu lục âm u nhìn bất tử sinh vật dâng lên như thủy triều, lòng hấn trăm ngàn suy tư, Vũ Hình là Nhân vương thật sao? Tự diễn một vùng thế giới, nếu không chết đi chắc đã mở ra đệ thất đạo? Nhớ đến mộng lung thế giới vây quanh thủy tinh khô lâu, hấn càng tin tưởng.

"Soạt, soạt." Máy ngàn bộ hài cốt hóa thành tro tàn, Hồng Hoang Kỳ phát ra khí tức hủy diệt, quét sạch ngăn trở.

Lúc đó, hấn nhìn thấy thân ảnh thủy tinh khô lâu, nó đang kịch chiến với bảy thủy tinh khô lâu.

Đúng, là bảy thủy tinh khô lâu!

Hình như giống hệt nó.

Trừ trên trán có hào quang các màu khác nhau, thật sự không khác gì thủy tinh khô lâu.

Hóa thân? Hấn cả kinh, lẽ nào là thân hài cốt, vì sao chúng và thủy tinh khô lâu lại chiến đấu.

"Người tìm thân thể của mình, vì sao phải cố chấp như thế?" Một khô lâu phát ra thanh quang trên trán đẩy lên dao động tinh thần.

Thủy tinh khô lâu không nói gì, điểm bất diệt linh quang trên trán chợt hóa thành mông lung thế giới vây quanh mình, đoạn bùng lên vô tận thần thánh quang huy đổ xô tới.

Bảy khô lâu đều toàn lực xuất thủ, tấn công thủy tinh khô lâu.

Thất sắc thần quang chiếu rọi thiên địa, mệnh mang hư không rực rỡ màu sắc và cầu vồng.

Nhưng thủy tinh khô lâu chỉ tấn công một kẻ địch, mông lung thế giới hút thủy tinh cốt phát ra thanh quang trên trán. Trong làn ánh sáng chói lòa, thủy tinh khô lâu chấn tan bộ khô lâu đó, do bị sáu khô lâu kia tấn công, mông lung thế giới cũng khó lòng chống nổi, thân thể nó xuất hiện những vết nứt, tựa hồ sắp phá toái.

"Hôm nay không thể thỏa hiệp nữa."

"Không dễ y đi, bằng không sớm muộn chúng ta cũng bị diệt hết."

"Người là Nhân vương, chúng ta cũng vậy, đừng cậy là chủ thể, chết rồi thì phân thân và chủ thể có khác gì."

"Chúng ta thừa nhận không nên đánh tan hài cốt người, tạo thành hơn trăm ma tướng nhưng người đã thu hồi, không nên bức người quá đáng..."

Thần Nam đã hiểu, chúng là phân thân của thủy tinh khô lâu, tựa hồ trước đó từng hạ độc thủ với chân thân.

"Oành!"

Lục đại phân thân xung phá được mông lung thế giới, đánh tan thủy tinh khô lâu, chỉ còn lại bất diệt linh quang trong đầu cốt xoay tròn.

Thần Nam lắc mạnh Hồng Hoang Kỳ xông tới, hủy diệt khí tức bạo phát, tạm thời ngăn lại mọi đòn tiến công. Nhưng không cần hấn xuất

thủ, thủy tinh khô lâu đã tụ lại, đương nhiên trên bề mặt bộ xương vẫn đầy vết nứt.

Mông lung thế giới nổi lên, khô lâu bị hút vào lúc trước nhanh chóng phân giải, hóa thành điểm điểm thủy tinh quang huy tiến vào thủy tinh khô lâu, phân thân đó hóa thành một bộ phận của nó.

Đồng thời, hư không tựa hồ co lại, nhiều tiểu hành tinh tan biến, mông lung thế giới vây quanh thủy tinh khô lâu lại rõ ràng hơn, không gian trong đó rộng hẳn.

Ngoài xa vang lên tiếng kinh hô, mấy vị Thái cổ thần tiến vào, dù Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn không muốn nhưng Thái cổ thần lo lắng cho an nguy của Thần Nam nên buộc cả hai vào cùng. Tất cả thấy thủy tinh khô lâu tựa hồ hút "thế giới", đều biến sắc!

Cùng lúc, điểm bất diệt linh quang trên trán thủy tinh khô lâu hướng vào Hồng Hoang Kỳ, lập lòe bất định đoạn lạng lẽ đưa tay về phía Thần Nam, tựa hồ muốn hẳn đưa cho lá cờ.

Hắn hơi kinh ngạc nhưng vẫn đưa Hồng Hoang Kỳ cho nó.

"Soạt, soạt, soạt."

Đại kỳ lay mạnh, cả hư không cơ hồ bị hủy diệt, tiểu hành tinh ngoài xa cũng rung rinh như lá rơi trong gió.

Mông lung thế giới quanh thủy tinh khô lâu và trong lá cờ nổi lên vô tận tinh quang, phảng phất hợp lại rồi quét về phía lục đại phân thân.

"Hồng Hoang!"

"Hồng Hoang lại xuất hiện!"...

Hiển nhiên, chúng phi thường kinh hoảng, định liều mạng bỏ chạy nhưng vô hạn tinh quang lấp lánh, mông lung thế giới phảng phất trải ra đến tận bờ hư không, che hết vùng không gian kỳ dị.

Lục đại hóa thân đều bị giữ cứng lại!

Chúng sa vào tuyệt cảnh, rú lên chói tai lao vào thủy tinh khô lâu, toàn bộ màu sắc lấp lánh trên trán sáng chói lên, xạ hết vào đối thủ.

Thần Nam nhanh chóng lùi lại, đây là Nhân vương tự đấu với mình, hấn không thể nhúng tay vào.

Ngoài xa, Thái cổ thần đứng trong mộng lung thế giới cũng bị ảnh hưởng, dốc lực chống cự, may mà họ không bị kéo vào vòng xoáy chiến đấu.

"Àm, âm, âm."

Cùng với vô tận thiên lôi nổ vang, thủy tinh khô lâu bị lực đại hóa thân đánh tan, đầu cốt cũng không ngoại lệ. Thần Nam cả kinh hét lên.

Nhưng linh hồn Vũ Hình ngủ trong đầu cốt không hề hấn gì, điểm bất diệt linh quang trên trán như sóng nước, hóa thành một vùng hào quang mộng lung che chắn.

Lực đại hóa thân sa vào mộng lung thế giới phát ra tiếng rít kinh hồn.

"Hồng Hoang... Hồng Hoang sao lại tái hiện?"

"Vì sao lại thế này?"

"Đến cuối cùng lại về khởi điểm, tất cả... thành không."

Lực đại hóa thân trên hư không như băng giá gặp lửa, dần tan đi, sau cùng hóa thành điểm điểm thủy tinh quang huy bay tới chỗ thủy tinh khô lâu đã vỡ vụn.

Sau cùng, hào quang chói lòa bùng lên trên không, ai nấy buộc phải nhắm mắt, lúc mở ra thấy bảy đạo hào quang quay quanh bất diệt linh quang của thủy tinh khô lâu. Đoạn giữa muôn màu ngàn sắc, thủy tinh khô lâu tái hiện, hài cốt trong suốt dần sinh huyết nhục trong làn vô tận thần quang.

Ai nấy há hốc mồm, huyết nhục chi thân hoàn mỹ của thủy tinh khô lâu tái sinh, thần thánh giáp y sáng chói che kín nhưng bộ vị trọng yếu, làn da lấp lánh như mỹ ngọc đúc thành vô cùng mịn màng, tràn

ngập sinh mệnh khí tức!

Tân sinh!

Thủy tinh khô lâu cốt, lại phát ra sinh mệnh khí tức!

Nhân vương tái sinh!

Thái cổ thần chấn kinh vô cùng, ai nấy ngây ra.

Thần Nam đờ người, Nhân vương và Vũ Hinh giống hệt nhau. Tuyệt đại dung nhan, thân thể yếu kiêu nhưng đôi mắt sâu thẳm lại phát ra thần quang không ai nhìn thấu.

Hồng Hoang Kỳ rung lên phần phật, lơ lửng cách đó không xa, không gian kỳ dị nhanh chóng co lại, tiểu hành tinh, điểm điểm tinh quang, toàn bộ tiến vào môn lung thế giới quanh Nhân vương.

Triệt để tái sinh!

Hào quang lóe sáng lần chót, hư không rộng rãi tan biến, toàn bộ bị môn lung thế giới hấp thu. Thần Nam và mấy vị Thái cổ thần xuất hiện trong cổ phần, thoát khỏi hư không vừa rồi.

Nhân vương cảm Hồng Hoang Kỳ cũng hiện thân trong cổ phần.

Năm thủ hạ ngũ sắc khô lâu của thủy tinh khô lâu cũng ngừng chiến với các bất tử sinh vật, mọi rung chuyển trong mộ huyết dừng hết, tất cả bất tử sinh vật ngưỡng vọng Nhân vương lơ lửng trên không.

Điểm bất diệt linh quang trên trán Nhân vương càng sáng chói, che kín toàn thân, tiến vào các bộ phận, môn lung thế giới cũng dung nhập vào thân thể, hiện tại Nhân vương và thế giới hòa làm một.

Bất quá, Thần Nam nhận ra linh hồn say ngủ trong đầu cốt vẫn chưa tỉnh lại, Vũ Hinh vẫn đang ngủ, tất cả đều do bất diệt linh quang.

Một cổ thần thánh khí tức vô cùng hùng hồn lan tràn, mọi bất tử sinh vật phục xuống lễ bái Nhân vương trên không.

Ngay cả Thần Nam và mấy vị Thái cổ thần cũng suýt nữa quỳ xuống, áp lực như hồng hoang thiên vũ khiến linh hồn họ rung động.

Nhân vương dần thu liễm bất diệt linh quang, điểm điểm quang hoa từ thân thể bay ra không trung ngưng tụ thành một viên thần châu rồi vỡ vụn, hóa thành tro bụi.

"Tái sinh châu!" Không biết từ bao giờ thủ mộ lão nhân đã vào Nhân vương mộ, thấy viên châu tan vỡ liền nói: "Đó là thần châu thế gian độc nhất vô nhị, có thể ngưng tụ lại linh thức, nhất định có người đi qua cổ thiên lộ, cách đây rất lâu đã xuất thủ khiến Nhân vương có khả năng phục sinh, biến những gì xảy ra hôm nay thành thật."

Đệ nhất ma nữ Huyền Huyền cũng vào trong mộ, lên tiếng: "Phụ tử họ từng lấy được Tái sinh châu!"

"Ai?" Thủ mộ lão nhân kinh hãi hỏi, tựa hồ lại hiểu ngay: "Độc Cô Bại Thiên và Độc Cô Tiểu Bại quả nhiên chưa chết, chắc đi qua đây, không có chúng sao Nhân vương quay lại được."

Huyền Huyền nhìn Nhân vương rồi nói: "Linh hồn nàng ta còn đang ngủ, đạo bất diệt linh quang kia điều khiển tất cả."

Nhân vương tựa hồ làm gì cũng theo bản năng, trong mắt thâm thúy vô cùng, đặt Hồng Hoang Kỳ sang bên rồi xòe tay, bảy đạo hào quang xạ xuống cổ phần khiến tất cả rung động, mộc côn gãy nát, lá cờ phá toái bay ra rồi hợp lại thành nửa lá Hồng Hoang Kỳ, tựa hồ hô ứng với đại kỳ cạnh nàng ta, muốn dung hợp lại.

Đoạn, nàng ta cầm nửa lá cờ của Thần Nam lên trả lại hắn, giữ lại nửa lá tự mình tụ hợp.

Hắn hơi sửng sốt, chuyện này...

"Àm, âm, âm." Tiếng sấm động vang vang, tất cả bị đẩy bật khỏi Nhân vương mộ. Nhân vương cầm nửa lá Hồng Hoang Kỳ ra theo.

Nhân vương thật sự tái sinh!

Thủ mộ lão nhân nghi hoặc nhìn đại hợp cốc: "Không biết hai tên

khôn trốn ở đâu, chết tiệt."

Chương 474

Diệt Thiên!

Trong hắc ám đại hợp cốc yên tĩnh vô cùng, ai nấy chăm chú nhìn Nhân vương xem diễn biến tiếp theo.

Trầm mặc một lúc, Hồng Hoang Kỳ trong tay Nhân vương rung mạnh, một cỗ lộ xuất hiện trên vách đá cách đó không xa. Nàng ta chỉ điểm lối ra cho tất cả, con đường nàng ta vẫn leo lúc còn là thủy tinh khô lâu. Hồng Hoang Kỳ dấy lên trận trận ma vụ, hắc ám đại hợp cốc lấp lánh hào quang khiến tất cả nhìn rõ.

Chúng nhân rào bước tiến tới, lúc đến vách đá, Nhân vương đã biến mất, không hiểu đi đâu nhưng Nhân vương mộ không còn nữa.

Thần Nam cảm giác không thể cứ thế này mà đi, thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền cũng thấy nên ở lại thám thính, họ chưa quan sát kỹ hắc ám đại hợp cốc

Tất cả nhớ kỹ cỗ lộ rồi quay lại, nghe thấy ngoài xa trong đại hợp cốc có tiếng ầm ầm, các Thái cổ thần nhanh chóng chạy tới, chỉ thấy Nhân vương vung Hồng Hoang Kỳ... quét bằng Hoàng Thiên chi mộ. Một bộ tàn khuyết hài cốt bay vào Hồng Hoang Kỳ của nàng ta.

Thần Nam kinh hãi bởi tàn cốt của Hoàng Thiên không khác gì nhân loại, chỉ lớn hơn nhiều. Hắn được đại khai nhãn giới.

Ngũ sắc khô lâu theo sau Nhân vương, chiến y trên tiên thể xinh đẹp của nàng ta lấp lánh ánh sáng thánh khiết, rung lên phần phật cùng kinh khí, quét sạch Hoàng Thiên chi mộ rồi tiến tới Thương Thiên chi mộ.

Cổ phần đứng sừng sững, bi mộ cao vút đượm vẻ kinh rợn nhưng trước mặt Nhân vương, tất cả đều bình thường, tựa hồ không đáng gì, nàng ta không hề khách khí hay do dự, quét sạch ngay.

"Ầm, ầm, ầm." Thương Thiên chi mộ tan tành, tấm bia nát thành vô số mảnh, cổ phần tiêu tan, một bộ hài cốt khổng lồ nhô lên nhưng bị

cuốn vào Hồng Hoang Kỳ trong tay Nhân vương, tan vào tinh quang.

Trong hai tòa thiên mộ không hề có bất tử sinh vật, hai "Thiên" tựa hồ đã triệt để tịch diệt, không còn lại chút linh thức dao động, hài cốt cũng tử khí trầm trầm, dễ dàng bị Nhân vương thu lấy.

Những Thái cổ thần bám theo lạng lẽ quan sát, Nhân vương chuyển hướng sang U Minh Thiên chi mộ, cũng không nói gì, vung Hồng Hoang Kỳ quét mạnh, thiên mộ vỡ tan, một bộ hài cốt đen như mực nổi lên mặt đất, hai mắt bắn ra hào quang lạnh lùng.

"Ai quấy nhiễu yên tĩnh của ta?"

U Minh Thiên vẫn còn lại chút linh thức dao động, ầm một tiếng đứng phắt dậy trên mặt đất băng lãnh, bộ xương tan ngay, một vết nứt lan về xa xôi.

"Người là ai, ta là ai?" Bộ xương U Minh Thiên tuy có vẻ vô cùng ghê rợn nhưng dao động tinh thần phi thường mơ màng, đã quên đi quá khứ.

Nhân vương luôn im lặng, điểm bắt diệt linh quang khổng chế mọi hành động, trực tiếp quét Hồng Hoang Kỳ tới, nửa lá cờ rợp trời tiến tới, phát ra khí tức hủy diệt, dù hài cốt U Minh Thiên lớn như ngọn núi cũng bị trùm kín.

U Minh Thiên kịch liệt giãy giụa, truyền ra tinh thần dao động, rung rinh bóng đêm. Dù sức mạnh bị áp chế nhưng chúng nhân vẫn cảm nhận được điểm đáng sợ của y.

Nhưng dưới áp lực của Nhân vương, tất cả đều không đáng sợ, Hồng Hoang Kỳ áp chế chặt chẽ U Minh Thiên!

"Gào..." Tiếng gầm phẫn nộ vang vọng, U Minh Thiên vỡ vụn, bộ xương suýt nữa chấn rách lá cờ, linh thức chi quang sáng lên tà dị trong bóng tối.

"Ta nhớ ra rồi, ta là U Minh Thiên, lão ma họ Thần đã đánh tan Thiên Thức của ta. Người... là Nhân vương!" Nhưng y không nói được gì nhiều, một thế giới mờ lung xuất hiện, phát ra thần quang chói lòa

như biển động, dấy lên hào quang ngút ngàn, thoáng chốc chấn tan linh thức của y. Hồng Hoang Kỳ tụ hết hài cốt y lại thành một bộ xương hoàn chỉnh rồi thu vào.

Chỉ nháy mắt, Nhân vương đã dọn sạch ba ngôi thiên mộ!

Dù những Thiên đố đã diệt vong nhưng không mấy ai có đảm lượng này mà nàng ta vẫn ung dung, nhất là thể hiện sức mạnh kinh hồn lúc đối phó với linh thức bất diệt của U Minh Thiên.

"Ta biết rồi... người ô hợp với hai tên đó." Trên không lại vang lên tiếng nói sang sảng của "Thiên": "Hai tên đó qua đây, phong khốn tất cả, giúp người phục sinh, bố trí cấm thiên lĩnh vực, thử tìm sức mạnh phá Thiên."

Nhân vương không nói gì, cầm Hồng Hoang Kỳ nhìn lên vòm trời tối om.

Thần Nam và mấy Thái cổ thần đều cả kinh, nếu hấn đoán không sai, hai người đó Độc Cô Bại Thiên và Độc Cô Tiểu Bại, hai phụ tử đã cất công bố trí gì đó ở đây.

"Hắc, quả nhiên là hai tên Vương bát đản!" Thủ mộ lão nhân nói toẹt ra.

Huyền Huyền phong hoa tuyệt đại lừ mắt nhìn sự phụ.

"Soạt, soạt." Nhân vương đột nhiên lắc mạnh Hồng Hoang Kỳ lao lên không, thể giới mộng lung xuất hiện trên cao.

Hồng Hoang Kỳ rời tay, lấp lánh tinh quang trong bóng tối, cuồng loạn bay múa khắp tinh không, tựa hồ định hủy diệt tất cả.

Quanh Nhân vương thần quang sáng chói, hai tâm chậm chậm vẽ lên từng quỹ tích huyền bí mạc trắc, không trung xuất hiện một bức thiên khung đồ thần bí rồi trải ra. Đồ ảnh như thiên khung che kín hắc ám đại hạp cốc, sức mạnh kinh nhân lan tràn, mỗi thốn không gian đều có dao động năng lượng, cơ hồ muốn chấn toái vùng thiên địa này.

"Thiên" phát ra tiếng kêu thống khổ: "A..."

Thủ mộ lão nhân động dung: "Đó là hỗn hợp thể từ tàn linh của Thương Thiên, Hoàng Thiên, U Minh Thiên."

Lão nói không sai, Nhân vương không then là nhân trung chi vương, diệt hết tàn linh của Thiên, dải vân vụ phát quang không theo quy tắc nào nhanh chóng bị chấn tan, Hồng Hoang Kỳ hút sạch.

Tất cả lại yên lặng, như chưa xảy ra chuyện gì, Nhân vương cầm Hồng Hoang Kỳ đứng lặng trong hắc ám đại hạp cốc trung

"Đi thôi." Thủ mộ lão nhân nói.

Cả nhóm theo lối cũ quay về, đến dưới vách đá, men theo con đường Nhân vương chỉ điểm bò lên.

Không hề có trở ngại, xuyên qua một làn mê vụ, họ thuận lợi vượt qua khu vực Thiên cũng bị cấm chế, nhưng ai nấy vẫn lạnh mình trước cỗ lộ thoát lên thoát xuống này, tựa hồ có một loại sức mạnh lan tràn, là cấm chế nhắm vào Thiên.

Bò lên chừng một vạn thước, chúng nhân mới thấy sức mạnh trở lại, tạm thời phi hành ngắn ngủi được, bốn Thái cổ thần vĩnh viễn nằm lại tại táng thiên chi địa, chúng nhân đều thấy lòng trầm trọng.

Lúc còn cách mặt đất bốn ngàn thước, một hỗn độn môn môn lung, lấp lánh hào quang trên vách đá, là vĩnh hằng chi lộ!

Lúc đi xuống, họ không theo đường này, lúc về mới lại đi qua, trong lòng Thần Nam máy động, Hồng Hoang Kỳ xòe rộng thả vô diện nhân ra, hấn nghĩ tới hồn ảnh bị trói trong hỗn độn hỏa.

Có nhiều Thái cổ thần thể này, may chẳng có người biết được lai lịch của y.

Hấn nói hết tình hình bên trong với Huyền Huyền và thủ mộ lão nhân, các Thái cổ thần đều động tâm, sau cùng nhất trí vào tham quan một phen.

Trong vĩnh hằng chi lộ, thời gian phẳng phát đình chỉ. Chúng nhân

lao vùn vụt nhưng phảng phất như không thể tới điểm tận đầu, ai nấy đều cảm giác đã mấy năm trôi qua.

"Thông thiên chi lộ", "Tiếp dẫn chi môn", hai con đường này khiến họ kinh hãi. Có người từng qua Thông thiên chi lộ, không biết hiện tại bị ai định tại đây, Tiếp dẫn chi môn là nơi Thái cổ thần quay về, vẫn khiến họ vô vàn kinh ngạc.

Ánh sáng hỗn độn lóe rực chung quanh, ai nấy nhanh chóng phi hành. Lúc vào sâu trong hỗn độn thông đạo, sức mạnh bị áp chế trong thể nội quay về, tốc độ nhanh kinh hồn, phi hành trong cảm lặng rất lâu, họ cũng đến được nơi ma hồn bị trói. Ai cũng cảm giác được hồn lực cực mạnh dao động.

Dây xích lớn như thùng nước chặn đường, u minh chi quang lấp lánh, hỗn độn hỏa rừng rực đốt thiêu linh hồn bị cấm cố.

Linh hồn cao lớn mà cô tịch lặng lẽ bị hỗn độn hỏa đốt nung, y cơ hồ đã cứng lại, hoặc không buồn gãy giũa.

"Đáng sợ, đáng sợ." Thủ mộ lão nhân kinh thán: "Hồn lực của người này quá mạnh, bị thiêu suốt vô tận tuế nguyệt rồi mà vẫn thế, nên biết đây là hỗn độn hỏa có thể hủy diệt thiên giai cao thủ. Đổi lại là lão nhân gia ta chưa chắc chịu được lâu thế."

"Sự phụ lại thích thổi phồng bản thân, người chịu được bảy vạn năm trở xuống." Huyền Huyền châm chọc.

"Còn nha đầu?" Thủ mộ lão nhân không hề đảo mặt hỏi ngược lại.

"Gấp mười lần sự phụ."

"Vớ vẩn, tiểu nha đầu tưởng mình là Nhân vương chắc?"

"Không kém bao nhiêu."

Chúng nhân tất tiếng.

Chợt thủ mộ lão nhân biến sắc: "Đây mới là... quá đáng sợ."

Huyền Huyền hình như cũng nhận ra, kinh hãi: "Thuế Hồn đại pháp!"

Mọi Thái cổ thần đều kinh hãi.

"Không sai." Thủ mộ lão nhân gật đầu: "Nghịch thiên! Đúng là nghịch thiên. Có người lại muốn thay đổi tất cả bản thân, biến đổi từ linh hồn ban đầu, để lại 'Hồn Xác' này."

Nghịch thiên cải mệnh! Cải biến linh hồn chính mình!

Linh hồn triệt để biến đổi!

Ai nấy xông lên vây chặt "Hồn xác", định xem có phát hiện được bí mật thay đổi linh hồn chính mình của đại nhân vật chăng.

Nhưng họ đều thất vọng, không phát hiện được gì.

Thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền lại càng kinh hãi: "Biến đổi lần hai."

Thủ mộ lão nhân liên tục biến sắc, không biết là vui hay lo lắng, trầm giọng: "Đáng sợ, không kém hơn lão nhân gia ta."

"Sự phụ, mạnh hơn người nhiều lắm." Huyền Huyền lại khiến lão tắt tiếng.

Những Thái cổ thần cũng như Thần Nam đều hơi nghi hoặc.

Huyền Huyền giải thích: "Biến đổi lần hai này bởi kẻ này đã tiến hành một lần biến đổi linh hồn, để lại 'Hồn Xác' này. Ý chí lực biến hóa thể này đã chạm vào nguy hiểm sinh mệnh, hiện tại đã triệt để cải biến linh hồn, đạt đến mức không ai biết y là ai."

Thủ mộ lão nhân tiếp lời: "Không sai, biến hóa linh hồn vô cùng hung hiểm, sai lầm một chút là tịch diệt, vĩnh viễn tiêu tan. Xem ra y đùa với lửa, mưu kế không tệ, bằng không sẽ không chịu hung hiểm cỡ này để che trời qua biển."

Hiển nhiên không tìm ra hồn xác đầu tiên, không ai biết kẻ này là ai.

Cùng lúc, vô diện nhân đứng sau lưng Thần Nam chợt rung động, bởi linh xác bị trói trong mớ dây xích động đậy.

Như tượng đá bị phong hóa, y chợt mở bừng mắt như kiếm bén khiến tất cả lùi lại một bước.

"Vù", vô diện nhân hóa thành một đạo quang ảnh lao vút vào hồn xác. Hào quang lóe lên, họ quả nhiên... hợp vào nhau. Dung hợp vừa vặn.

Một luồng sức mạnh kinh nhân bùng lên.

Cả hỗn độn thông đạo sụp đổ.

Sức mạnh khó dò quá kinh dị, hoàn toàn do hồn xác và vô diện nhân dung hợp phát ra.

"Cắc."

Dây xích đứt tung.

Chương 475

Đại chiến bắt đầu

Vô diện nhân và hồn xác dung lại dung hợp, dao động kinh nhân phát ra, hào quang che lấp tất cả, từng đoạn dây xích rớt xuống đất, phát ra tiếng kim thuộc va nhau, hồn xác bị khốn vô tận tuế nguyệt đã thoát khốn.

Như hồng hoang mãnh thú thoát khốn, dao động lan khắp không gian, ánh sáng hỗn độn trong không gian thông đạo tan át bị áp chế ảm đạm hẳn, các Thái cổ thần lại lui bước.

Hồng Hoang Kỳ trong tay Thần Nam rung lên phần phật, chặn lại cuồng bá khí tức bài sơn đảo hải. Đương nhiên hồn xác này hết sức bất phàm, phát ra khí thể kinh nhân vô cùng, không ai đo lường nổi.

"Àm, âm, âm." Dao động năng lượng ngút trời tràn ra, lại dẫn đến cảnh sụp đổ, hỗn độn thông đạo hóa thành một hỗn độn hải, sóng hỗn độn lan tràn, hào quang rực lên lóa mắt.

Đó là lần dung hợp kinh thiên động địa.

Hào quang cùng hủy diệt khí tức kéo dài nửa thời thần mới tan đi. Trên mặt đất còn lại những đoạn xích đứt gãy, vô diện nhân đứng trên không, mái tóc dựng đứng, giáp trụ do năng lượng hóa thành che kín các nơi yếu hại.

Y không có ngũ quan nên không ai thấy được thần sắc hay tâm tình. Bất quá, chúng nhân thông qua tinh thần dao động qua sát được đôi điều. Lúc này, y như lòng giếng lặng, không hề có dao động tình cảm, phi thường bình tĩnh, nếu thân thể không phát ra sinh cơ vô hạn chắc mọi người đều cho y là một bức tượng.

"Ai... ở đâu?" Dao động tinh thần mê mang phát ra, không tương xứng với năng lượng dao động kinh hồn.

Chúng nhân nhìn nhau, càng tin y là một hồn xác, không có ký ức, quá khứ, hiện như một tờ giấy trắng.

Thủ mộ lão nhân gật đầu: "Quả nhiên là hồn xác của lần biến hóa thứ hai lưu lại."

Dung nhan tuyệt mỹ của Huyền Huyền lộ vẻ suy tư, nàng muốn biết vô diện nhân thật ra là ai? Lòng nàng hơi bất an, bất giác lại nghĩ đến hai cha con.

Thủ mộ lão nhân hình như minh bạch nàng nghĩ gì, nhẹ giọng: "Đừng vội kết luận, nhìn kiểu gì cũng thấy y là nhân vật không phải chính phái, có phải là tuyệt thế đại hung nhân chăng. Chuyện này... trước khi sự thực hé mở, tất cả đều có khả năng." Đoạn lão đến trước mặt vô diện nhân quát vang: "Uy, tiểu tử nguời là đồ đệ của ta, mau gọi sư phụ cho ta nghe nào."

Vô diện nhân nghi hoặc quay đầu lại nhìn lão đoạn thật sự bước tới, dấy lên áp lực kinh hồn, khiến một vị Thái cổ thần thực lực hơi kém hơn cảm giác trần trần kinh tâm.

Ai nấy mắng thảm, thủ mộ lão nhân quá xấu xa, lại định che mắt một nhân vật hùng mạnh cỡ này, vô diện nhân tuyệt đối thực lực siêu quần, dù chỉ là một hồn xác nhưng hiếm có địch thủ.

"Ha ha..." Thủ mộ lão nhân cười vang, thần thái có vẻ đắc ý nhưng chợt cảm giác nguy hiểm, đại lực vụt tới, vô diện nhân nhất chưởng hất bay lão, va đập ầm ầm vào vùng sâu hỗn độn. Lão không phòng bị, bị đánh đến quay cuồng, hồi lâu mới tỉnh lại, đỡ lưng mặt mày, thét lên be be: "Dám đánh lén lão nhân gia?"

Dao động tinh thần hùng hồn dấy lên, uy lực vô hình được vô diện nhân phát ra. Tuy y không nói năng gì nhưng gần như đã lên tiếng bằng hành động rằng lão lừa đảo, ta quên quá khứ, không có nghĩa là không biết phán đoán.

Huyền Huyền cười rung người, chế nhạo sư phụ.

Quái sự xảy ra khiến tất cả kinh ngạc, vô diện nhân rảo bước đến cạnh Thần Nam, đứng im lặng.

Bản thân hấn rúng động trong lòng, đó là hồn xác của nghịch thiên

cường giả, phải chăng cường giả đó là hắn? Chuyện này... tựa hồ không hiện thực, nếu là thật, sao hắn lại không có tí ký ức nào? Hắn dần bình tĩnh, thậm chí sao lại đi hâm mộ, ảo tưởng về thân thể kinh nhân như vậy, hắn chính là hắn, cũng muốn vươn lên mạnh nhất.

Thủ mộ lão nhân nói: "Tiểu tử mau nói cho ta nghe việc về vô diện nhân và huyết quan, thật sự là phát hiện nó tại vách đá?"

"Đúng." Thần Nam kể lại tường tận lần nữa.

"Xem ra bị xích sắt trói buộc là hồn xác, toái nhục trong huyết quan là nhục xác, vốn là nhất thể. Kỳ quái, vô diện nhân sao lại giống người thể nhỉ?" Thủ mộ lão nhân đi quanh hắn, "Ầm", lại bị vô diện nhân nhất quyền đánh bay, đương nhiên y không dùng lực nhưng cũng khiến lão nhếch nhác chui ra khỏi hỗn độn hải.

"Ta @#%?#... không còn thiên lý, tiểu tử người là thuế xác? Ta không tin." Thủ mộ lão nhân phẫn hận.

Thần Nam dần bình tĩnh lại, Hồng Hoang Kỳ trải ra, huyết quan bay lên, vô diện nhân tiến vào rồi bị Hồng Hoang Kỳ hút vào trong.

Tất cả ngây người, chuyện này... nhân vật mạnh như thể lại cam nguyện bị thu phục, hình như tuyệt đối phục tùng, quả là kỳ dị. Lẽ nào Thần Nam là kẻ liên tục biến hóa kia, ai cũng nghĩ thế nhưng quả thật quá khó tin.

Lần này, tất cả theo đường cũ quay về, hết sức thuận lợi lên đến mặt đất. Kỳ thật, họ hoàn toàn có thể theo Tiếp dẫn chi môn về đại lục hắc ám nhưng bọn Tử Phong còn ở trong cổ thiên lộ nên họ phải về dẫn theo.

Cổ thiên lộ hoang tịch hôm nay hết cô tịch, nhiều cổ thần hùng mạnh có mặt, liên tục tìm kiếm, hy vọng phát hiện manh mối trọng yếu, hài cốt Đại Ma thiên vương đào được ở đây nên thủ mộ lão nhân lắm bả, muốn đào được di cốt của Độc Cô Bại Thiên và Độc Cô Tiểu Bại, kết quả bị Huyền Huyền dẫn cho một trận nên thân.

Linh hồn Đạm Đài Tuyên bị Thần Nam phong ấn trong nội thiên địa, rồi lại theo hai tiểu bắt điểm lắm trò phong ấn luôn nhục thân, đoạn

quãng luôn Tử Kim thần long lấp lánh tử quang vào trong đó. Hấn tự tay ôm hai vì sao gây họa Huyền Huyền và Tác Tác, đồng thời giám sát hai hài tử lớn hơn một chút Không Không và Y Y đi trước, chuẩn bị ly khai cổ thiên lộ.

Mấy Thái cổ thần liên thủ là đủ mở được cổ thiên lộ, nhưng hấn muốn biết vô diện nhân mạnh đến mức nào nên thả ra, dùng tinh thần dao động truyền âm, kết quả vô diện nhân ngoan ngoãn nghe theo.

Nhất quyền!

Chỉ một quyền là mở được cổ thiên lộ! Sánh ngang liên thủ chi lực của mấy vị Thái cổ thần.

Bạch cốt thông đạo lại xuất hiện trên hư không nối với đại lục hắc ám vô tận. Tất cả tiến vào, rời khỏi cổ thiên lộ thần bí mịt mịt.

Thần Nam nhìn lại lần cuối, thấy Nhân vương cầm Hồng Hoang Kỳ đứng cạnh đại hợp cốc chú thị theo cả nhóm rời đi.

Vô tận hắc ám xuất hiện trước mắt, Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn thở phào, sau cùng cũng còn sống quay về mảnh đất quen thuộc.

"Chúng ta đi được chứ?" Cả hai hỏi Thái cổ thần và Thần Nam.

"Còn đi nữa sao?" Thủ mộ lão nhân nói: "Tu vi của các người không nhược, thuộc nhóm Thái cổ thần, lẽ nào còn định đi riêng rẽ? Nói cho các người biết, lúc đại chiến, không ai có thể một mình hết, hiện tại gia nhập cùng bọn ta là lựa chọn đúng nhất."

"Chuyện này..." Cửu Đầu Thiên Long và Tà Tôn tắc tị, họ đương nhiên biết bọn thủ mộ lão nhân định làm gì. Đúng là đùa với lửa, nhảy vào khó lòng rút chân ra, nhưng giờ không còn lựa chọn, đành gật đầu.

"Hừ, coi như các người sáng suốt." Thủ mộ lão nhân nói: "Sắp có một trường đại chiến, lúc thế giới này hòa hài quy nhất sẽ cùng hỗn độn di dân quyết chiến. Mọi thiên giai cao thủ đều không thể đứng ngoài."

"Sự phụ, định mở màn thế nào?"

"Tiểu nha đầu định thử ta? Đương nhiên phải tìm một nơi tụ tập nhân mã." Đoạn quay sang bảo Thần Nam: "Tiểu tử dùng Hồng Hoang Kỳ đẩy sức mạnh xuyên thấu vào vùng sâu hỗn độn, cho mấy lão bắt tử biết chúng ta đang tụ tập nhân mã."

"Hay lắm, hay lắm." Hai tiểu bắt điểm bị Thần Nam chộp cứng vui vẻ nhảy cẫng lên, cả hai định đi chơi nhưng bị hắn dùng đại pháp lực trói lại, muốn chạy cũng không thoát.

Lòng hắn lạnh buốt, trường đại chiến này không thể tránh khỏi, đại quyết chiến với hỗn độn di dân trong truyền thuyết sẽ là trận chiến thạch phá thiên kinh bậc nhất, không biết còn hỗn độn di dân cỡ như Quảng Nguyên chăng.

Chúng nhân kiến nghị nên đến một quang minh thế giới, coi là nơi triệu tập.

"Cướp lấy một nơi, cướp lấy một nơi." Huyền Huyền và Tác Tác kêu ầm lên, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Thần Nam cốc cho mỗi đứa một cái, đoạn nói với chúng nhân: "Ta thấy nên đến thập vạn đại sơn, ở đó có Tội Ác chi thành, quang minh thế giới đó không ít bằng hữu của ta, họ sẽ không ngại giúp chúng ta triệu tập nhân mã."

Uy lực của Thái cổ thần vô cùng đáng sợ, họ truyền tin cho người trong Tội Ác chi thành, tức thì khiến các tu giả cảm nhận được.

Cốt Long và Hoàng Nghĩ là lưỡng đại Thái cổ yêu thánh, cũng phát ra khí thế kinh nhân, yêu khí ngút trời bay lên.

Đồng thời một đạo kim quang nghịch không bay tới, Long Bảo Bảo toàn thân sáng rực kim quang, cao hứng bay tới, Tiểu Thần Hi ngồi trên tấm thân béo mồm của nó.

"Thần Nam..."

"Ca ca..."

Tiểu long và Thần Hi đồng thời kêu lên.

Một tiếng phượng hoàng gáy vang vọng, Tiểu Phượng Hoàng mang theo thiên hỏa bay lên, thấy hần thì dị thường cao hứng, vui vẻ bay tới.

"Không Không? Y Y?" Thần Hi và tiểu long nghi hoặc nhìn hai hài tử đã lớn.

"Oa, tiểu long ca ca, vẫn khả ái thế này sao." Lòi Không Không và Y Y khiến tiểu long suýt nữa ngã khỏi đám mây. Lúc xưa hai hài tử mới một tuổi, là tiểu đầu đình đúng nghĩa, hiện tại lại bảo nó khả ái.

"Tiểu cô cô!" Không Không và Y Y reo lên với Thần Hi.

"Ôi, ôi, ôi." Huyền Huyền và Tác Tác cạnh đó ỉu xiu, dáng vẻ hiện tại của Thần Hi không lớn hơn chúng bao nhiêu mà chúng phải gọi là cô cô, quả thật hai tiểu quý dị thường khổ não.

"Tiểu hòa thượng vẫn khỏe nhỉ!"

Huyền Trang vừa từ nội thiên địa của thủ mộ lão nhân đi ra, bị người quen nhận ra, nhưng nghe thấy lời xưng hô này, y dờ khóc dờ cười.

Chúng nhân hoan hoan hỉ hỉ đáp xuống, Cốt Long và Hoàng Nghĩ thông qua tinh thần dao động giao lưu với các Thái cổ thần, đồng ý sẽ cùng tiến hành đại quyết chiến!

"Rung Hồng Hoang Kỳ đi." Máy vị Thái cổ thần thương lượng, bảo hần dùng chí bảo truyền tin tức.

Hần lắc mạnh lá cờ, khổng chế sức mạnh để hủy diệt khí tức hóa thành một trăm linh tám đạo quang tuyến xuyên đi tứ hướng, tràn ra thiên ngoại hỗn độn.

Lúc Hồng Hoang Kỳ nguyên lành, bị một cuồng nhân lắc mạnh, suýt nữa đánh tan tinh không, uy lực vô cùng, hiện tại đã tan nát nhưng Thần Nam vẫn buộc phải cẩn thận khổng chế, sợ sẽ bất cẩn hủy mất

mấy quang minh thế giới phụ cận.

Mượn lá cờ đẫy tin tức triệu tập Thái cổ thần lao vút vào thiên ngoại hỗn độn, vô luận là hồng hoang cường giả ẩn tu hay nhóm Thái cổ thần thứ hai, tuyệt đại bộ phận đều nhận được tin.

Đồng thời, hỗn độn di dân cũng bắt được tin tức khiêu chiến, họ biết trường đại chiến sắp xảy ra.

"Hừ", trên không dấy lên áp lực khủng khiếp, tinh thần dao động chấn nhiếp tâm phách trùm xuống: "Hắc Khởi ta đến rồi." Cái Thế quân vương là người đến đầu tiên, ma thể cao lớn, nhiều ma khí, Tuyệt vọng ma đao lạnh lẽo khiến người khác lạnh buốt.

"Thần Nam, trận chiến giữa chúng ta tiến hành hôm nay?"

Thần Nam cảm Hồng Hoang Kỳ nói: "Sau hỗn độn đại chiến, nếu người còn sống sẽ nói, lần này xem ai giết được nhiều cường địch hơn."

"Nhiều năm rồi, ta đã đạt đến trạng thái đỉnh cao, không biết có đáng cho ta xuất thủ không." Hắc Khởi có tư cách tự phụ, ai cũng thấy y cuồng vọng nhưng thực lực của y thì ai cũng rõ, Cái Thế quân vương tuyệt không phải loại hư danh!

Thần Nam chưa đáp, trên không vang lên tiếng "ầm ầm", một hành tinh sáng rực bị người ta dùng đại pháp lực ném từ thiên ngoại hỗn độn vào quang minh thế giới này, định hủy diệt tất cả.

Đồng thời, một giọng nói ẩn chứa uy lực vang lên: "Thái cổ thần, các người quá cuồng vọng, vọng tưởng cùng hỗn độn tộc quyết chiến, các người sẽ triệt để bị diệt tộc!"

Hiển nhiên, đó là hành tinh do hỗn độn cường giả ném tới!

Quả thật người này tu vi công tham tạo hóa, đó không phải không phải là một tiểu hành tinh, mà là một tinh cầu cực lớn. Công lực này mà đập vào quang minh thế giới, tuyệt đối sẽ hủy diệt tất cả.

"Hừ." Thần Nam hành động đầu tiên, Hồng Hoang Kỳ lắc mạnh, vô

diện nhân bay ra, hai tay khẽ vung lên, hành tinh lao tới chường hướng quay lại thiên ngoại hỗn độn.

Hắc Khởi gật đầu: "Được, người có thực lực đấu với ta."

Chương 476

Đẹp hết trở ngại

Hồng Hoang Kỳ lắc mạnh, hủy diệt khí tức bạo phát nhưng không dao động khắp thập phương, nếu vậy mọi quang minh thế giới quanh đó đều bị hủy diệt. Một đạo u minh chi quang tụ tập thành dải, nghịch thiên bay lên, xạ vào thiên ngoại hỗn độn, theo sát hành tinh bay ngược lại.

Đó là lần đối công từ xa, chưa phải đại quyết chiến, nhưng cũng nhận ra đại pháp lực của song phương. Vị hỗn độn cường giả có thể dễ dàng không chế một đại hành tinh, ném đi ném lại như cục đất, đủ thấy pháp lực vô biên. Thần Nam dựa vào Hồng Hoang Kỳ thực hiện việc tương tự, cũng khiến tất cả kinh ngạc.

"Àm, âm, âm!"

Thiên ngoại hỗn độn lóe sáng vô tận, hành tinh khổng lồ xuyên thấu trận trận sóng hỗn độn, lao thẳng vào vùng sâu hỗn độn hải quang vụ mê mông, tốc độ càng lúc càng nhanh, nhưng đột nhiên dừng lại, "âm", bùng nổ khiến sóng năng lượng lan tràn, hỗn độn rung động.

Một hỗn độn nhân ảnh mông lung ở đó khẽ vung tay, hủy diệt luôn hành tinh đó. Đồng thời, hủy diệt chi quang của Hồng Hoang Kỳ lao tới, phá toái trùng trùng màn sáng năng lượng, hắt văng từng đợt sóng, nhấn chìm kẻ đó. Nhưng cường giả như vậy quyết không thể bị thất bại bởi công kích từ cự ly xa đến vậy, y đứng trong mà sáng vô tận hừ lạnh, hủy diệt u quang hùng hậu khó dò quay quanh y tăng tốc, đoạn thân thể y mờ dần hóa thành điểm điểm u quang rồi tiêu tan hẳn.

Hiển nhiên y không muốn dừng tay như vậy, hai tay liên tục vung lên, từng đạo hỗn độn thần quang bùng lên, ánh sáng vô tận phủ lấy ý rồi bị áp chế thành một thanh hỗn độn quang kiếm, đoạn lao vào đại lục hắc ám.

Đó cũng là lời khai chiến.

Thái cổ thần và hồng hoang cường giả chưa triệu tập xong, Thần Nam và cường giả của hỗn độn di dân đã khai chiến.

Ngay lúc hỗn độn thần kiếm sáng chói lao vào đại lục hắc ám, phát ra vô thượng uy lực, chiếu sáng chiếu sáng trời cao khiến ba vầng minh nguyệt đều thất sắc.

Nhưng rất nhanh, ba vầng minh nguyệt phát ra hào quang chói lòa bảo vệ nguyệt thể, hỗn độn kiếm bị hắt xuống.

Như một cỗ năng lượng cuồng bạo ợp trời bổ xuống, các thiên giai cao thủ trong mọi quang minh thế giới vội vàng thể hiện đại pháp lực giữ vững Huyền giới của mình.

Đại lục hắc ám như bị thiên ngoại vãn thạch kích trúng, rung lên bần bật, những nơi không có ai bảo hộ liền nứt toác.

Thần Nam không để vô diện nhân xuất thủ, Hồng Hoang Kỳ rung mạnh, cổ tinh không mông lung xuất hiện, hỗn độn thần kiếm sáng lóa lao vào liền ảm đạm dần sau cùng bị phân giải, năng lượng quang kiếm hoàn toàn bị lá cờ hấp thu, nó rung lên phân phát, phát ra vô tận hủy diệt khí tức!

"Để ta tới." Cái Thế quân vương Hắc Khởi không đợi ai đồng ý đã đằng không lao tới thiên ngoại hỗn độn.

"Tên này nóng nảy quá." Thủ mộ lão nhân gào lên: "Đối thủ khá khó chơi, chắc không dễ thu thập."

"Chúng ta cùng đi, diệt đại nhân vật của chúng để tế cờ."

Chủ ý này khá hay, diệt một đại nhân vật của đối phương, chắc sẽ lan khắp thiên vũ, đại chiến sẽ bắt đầu. Nhưng người lên tiếng khiến chư thần phải nhìn nhau, là tiểu bất điểm Tác Tác.

"Đúng, chúng ta nên chủ động xuất kích!" Huyền Huyền cũng hưng phấn suýt nhảy bật lên.

"Cốp."

"Cốp."

Thần Nam gõ mạnh lên đầu cả hai khiến chúng kêu ầm lên. Hấn đã hiểu, hai tiểu bất điểm chỉ có thể áp chế, không thể bỏ lỏng được, bằng không chúng dám "bán trời không văn tự ngay", còn hơn Không Không và Y Y năm xưa nhiều, tốt nhất nên nhốt chúng lại đến lớn.

"Được, chúng ta cùng đi." Thủ mộ lão nhân lại cười hăng hắc.

"Được." Thần Nam đồng ý, nhanh chóng phong ấn hai tiểu quỷ, cho vào nội thiên địa, phòng khi chúng làm loạn.

"Giết!"

"Giết, giết..."

Chúng nhân hô vang, lao tới thiên ngoại hỗn độn, muốn triệu tập Thái cổ thần và hồng hoang cường giả, hay hơn hết là tiến hành một trường huyết chiến.

Mười mấy nhân ảnh xung thiên, lao vào hỗn độn mệnh mang.

Từ rất xa đã cảm nhận được dao động năng lượng kinh hồn, Tuyệt vọng ma đao của Hắc Khởi phát ra ánh sáng kinh thiên, xé toang vô tận hỗn độn hải thành nhưng vết toác khổng lồ, u minh ma quang vô cùng đáng sợ.

Đến gần mới thấy tứ đại cao thủ đang vây công Hắc Khởi, nhân vật đầu lĩnh tựa hồ không động thủ, lạnh lùng quan chiến từ xa.

Thủ mộ lão nhân có lúc y như hồn thể lão yêu tinh, phát cánh tay khô gầy quất vang: "Xông lên hết, diệt sạch mấy tên Vương bát đản!"

Mười mấy người xông tới, đó là những cường giả đỉnh cấp, là thiên giai Thái cổ thần, mười mấy cỗ dao động năng lượng hùng hồn kinh động chiến trường. Hắc Khởi không buồn để ý nhưng tứ đại cường giả giao chiến với y cùng cao thủ quan chiến lại kinh hãi.

"Các người muốn quần chiến? Quảng Thành ta sợ gì." Đầu lĩnh quan chiến gầm lên, phát mạnh tay, mười mấy nhân ảnh từ hỗn độn lao ra,

toàn cường giả bất phàm, đủ thấy thân phận họ Quảng đương nhiên không thấp chút nào, bằng không làm sao hiệu lệnh được ngàn ấy thủ hạ hùng mạnh.

"Quảng Thành? Là bào đệ của Quảng Nguyên?" Thủ mộ lão nhân quát hỏi.

"Không sai."

"Giết tên Vương bát đản này." Thủ mộ lão nhân gọi tất cả xông lên, lão càng không hề khách khí, rút Sinh Tử bàn đập tới. Lão đã động nộ, đích xác muốn giải quyết Quảng Thành.

Quảng Nguyên là Hắc Thủ mà thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên và lão đại Sở Tương Ngọc của đệ ngũ giới thất quân vương muốn trừ đi. Tận lúc nhóm Thái cổ thần tiến lên Thông thiên chi lộ, nhiều người hợp lực mới đánh tan nhục thân y, linh thức quay về Thiên đạo. Quảng Thành là bào đệ, đương nhiên là nhân vật phi phàm.

Sinh Tử bàn là đại sát khí!

Vừa rút ra đã khiến tử vong khí tức lan tràn, đánh tan hai hỗn độn cao thủ, đuổi theo Quảng Thành vào vùng sâu hỗn độn.

"Lão nhân gia ta đập chết tên họa hại ngươi." Thủ mộ lão nhân tựa hồ động sát tâm, khác hẳn vẻ cười cợt thường ngày.

Sóng hỗn độn lan tràn, Quảng Thành liên tục quay mấy vòng, đơn thuần dùng nhục thể tiếp vô số đòn, tu vi quả nhiên kinh nhân. Đột nhiên y quay lại, tay cầm cự chùy: "Hỗn độn chùy tế xuất. Hôm nay ta nhật thân ngươi vậy."

Cự chùy như khai thiên tích địa, dấy lên sóng lớn ào ào, năng lượng lan tràn. Vô tận hỗn độn bị đánh tan. Thủ mộ lão nhân tuy nắm trong tay đại sát khí Sinh Tử bàn mà cũng bị hất bay đi.

Ngoài xa, ai cũng có đôi thủ đại chiến. Minh Huyền Huyền đứng lặng bên ngoài, thấy thủ mộ lão nhân không địch nổi bèn hừ lạnh, hóa thành cầu vồng lướt tới quát vang: "Đừng tưởng có đại sát khí là

thiên hạ vô địch. Sức mạnh của cao thủ chân chính đều dựa vào bản thân, để ta cho người nếm mùi."

Nàng ta phong hoa tuyết đại, thể hiện ra công lực cao tuyệt của đệ nhất ma nữ trong truyền thuyết, quát vang: "Liệt thiên thức!"

"Soạt", thất sắc thần quang lóe lên, cầu vòng chấn ngang hư không, quét vào Quảng Thành phát ra dao động kinh hồn.

"Chùy chấn thiên vũ!" Quảng Thành quát vang, hỗn độn chùy phóng đại như Thái cổ thánh sơn, năng lượng cuồn cuộn mãnh liệt chụp xuống ngợp trời.

Nhưng thất sắc thần hồng không bị đánh tan mà đập vào hỗn độn chùy, phát ra lôi minh chi âm chấn động màng tai, hỗn độn hải dật sóng, dao động năng lượng lan tràn.

Huyền Huyền không then là đệ nhất ma nữ, ung dung tiếp một đòn của Quảng Thành, nên biết đó là bào đệ của Quảng Nguyên, kẻ khiến Sở Tương Ngọc kị huy.

"Hắc, tiểu nha đầu lại đột phá, bất ngờ thật." Thủ mộ lão nhân kinh ngạc nhưng biết Huyền Huyền không phải vô cớ là Thái cổ hồng hoang đệ nhất ma nữ, thiên phú và tu vi mạnh đến không tưởng, là nữ tử mạnh nhất sau Nhân vương. "Lão nhân gia đến đây." Lão cầm Sinh Tử bàn đập tới khiến Quảng Thành áp lực đại tăng. Cùng lúc, Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ liên tục quét bay năm cường giả chặn đường, phi thân lao tới, hắn biết Quảng Thành mới là con cá lớn, diệt y cũng đồng nghĩa thắng lợi quan trọng. Vô diện nhân, không hề xuất thủ mà chuyên môn bảo vệ hắn.

"Ha ha... hay lắm." Thủ mộ lão nhân thấy hắn xông tới liền cười vang: "Hôm nay, triệu tập nhân mã, nào ngờ người chưa tới đã khai chiến thế này. Chúng ta diệt Quảng Thành lấy máu té cờ. Hắc hắc, tiểu tử, mau để vô diện nhân xuất thủ, để xem trong chúng ta ai diệt được nửa thân thể hắn trước."

Thần Nam không lạc quan như vậy, mấy lần mệnh lệnh vô diện nhân xuất thủ nhưng không có hồi ứng, vô diện nhân cảnh giác nhìn quanh, tựa hồ phòng bị gì đó. Hắn nhỏ giọng nói với thủ mộ lão nhân:

"Chúng ta mau ra tay, tình huống hình như không ổn."

Hồng Hoang Kỳ lắc mạnh, một đạo đạo tinh thần chi quang ngưng tụ thành thần lực, liên tục hướng tới Quảng Thành, hào quang tung tóe trong hỗn độn hải, hình thành một cấm khu.

Thủ mộ lão nhân cười ha hả: "Không có gì phải lo, nhân mã chúng ta đến rồi, họ tất nhiên nhận được tin tức."

Quả nhiên, có mười mấy nhân ảnh lực tục bay tới, đều là hồng hoang cao thủ. "Được, hôm nay đại chiến thống thống khoái khoái một phen." Thần Nam tựa hồ hứng trí, không để ý vô diện nhân nữa, cầm Hồng Hoang Kỳ lao vào Quảng Thành.

Tuy là một nửa lá cờ nhưng từng là hung khí hủy diệt kinh hồn nhất, uy lực vô cùng. Đại kỳ rung lên, thế giới mộng lung xuất hiện, phẳng phát một thế giới hư ảo bị hấn khổng chế, đánh tan hỗn độn, sóng dâng ào ạt.

"Àm."

Đại kỳ dấy lên tinh quang mộng lung, đập lên hỗn độn chùy của Quảng Thành, lá cờ rung lên, suất nữa kéo y vào trong.

"Soạt, soạt, soạt."

Hung kì rung lên, bùng lên hào quang sáng rực, vây chặt Quảng Thành lại. Thủ mộ lão nhân chộp lấy cơ hội lao lên, Sinh Tử bàn đập mạnh, Huyền Huyền khế quát: "Phá thiên thức!" Hào quang lại phát ra, đập tới họ Quảng.

Cả vùng bị hào quang nhấn chìm, hủy diệt khí tức lan tới tận đại lục hắc ám và vùng sâu của hỗn độn hải, lần va chạm này chính là trường đối quyết đáng sợ nhất.

Quảng Thành gầm lên, hỗn độn chùy bắn ra vô vàn màu sắc, thổ huyết ồ ộc, đầu tóc rời bù, tốc độ tăng lên cực hạn. Trong hỗn độn hải vốn là nhà y, liều mạng bỏ chạy thế này, không ai ngăn nổi.

"Chết tiệt, lại khiến ta thổ huyết, được rồi, đến lúc thu lưới. Không

đùa với các người nữa."

Y gầm vang, biến mất vào hỗn độn hải, bọn thủ mộ lão nhân lại thàm kêu không ổn.

"Mau mau lui đi."

Nhưng đã muộn, xung quanh hình như có tấm lưới vô hình cực lớn đang kéo lại, trùm lên tất cả. Khí tức nghẹt thở nén xuống khiến ai nấy không thở nổi.

"Hắc, ta vốn định dẫn thêm người đến đây để một mẻ quét sạch nhưng không ngờ các người mạnh đến thế. Nhưng một trận diệt được hơn hai chục cường giả của các người là đủ rồi." Giọng Quảng Thành từ trong hỗn độn hải truyền ra, y không thèm để tâm đến mấy người bị phủ trong lưới, cười lạnh lùng: "Đây là trọng bảo Thiên la Địa võng của hỗn độn tộc, bị cuốn vào đừng mơ thoát thân."

"Ta từng nghe về chí bảo này, phải xông ra ngay." Hắc Khởi quát vang, hiển nhiên ý thức được tình huống nguy cấp.

Thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền cũng cảm nhận được sự tình nghiêm trọng, các cao thủ khác gầm lên lao ra. Nhưng liền bị hỗn độn quang mang sáng chói đánh lùi, căn bản không phá được. Cự võng từ từ thu lại, sắp trói tất cả thành một mớ.

"A..."

Cùng lúc, tiếng gầm vang lên trong hỗn độn hải, Thần Nam triệu hoán vô diện nhân tới: "Lão huynh hiện tại đồng ý xuất thủ chăng? Chi bằng cho mượn thân thể dùng tạm."

Hắn và vô diện nhân dung hợp, phát ra khí tức mạnh không tưởng cùng tiếng ma khiếu khiến tất cả lạnh gáy, song hỗn độn dâng tràn, ánh sáng hỗn độn vô tận lóe rạng.

Hắn và vô diện nhân thuận lợi dung hợp, phảng phất như hồng hoang mãnh thú xung phá lao lung, uy lực phát ra khiến tất cả kinh hãi.

Hỗn độn hải mệnh mang đầy hung sát khí tức!

Thần Nam như hung thú từ suối nguồn tội ác xông ra khiến các hỗn độn cường giả cảm giác được nguy hiểm.

Hắn đang cảm nhận được sức mạnh kinh nhân, cơ hồ nắm trong tay thiên địa vạn vật.

"A..."

Hắn gầm lên, vung Hồng Hoang Kỳ xông vào Thiên la Địa võng, hung kỳ trở nên khủng khiếp hơn nhiều. Những hỗn độn cao thủ đấu với bọn thủ mộ lão nhân chưa kịp rút đi đều chạy loạn xạ, kẻ chậm chân đều tan xương nát thịt. Thần Nam như sát thần, không ai ngăn nổi hắn.

Hồng Hoang Kỳ quét sạch mọi cản trở, ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, khí thế hắn phát ra vô cùng kinh nhân, ma điểm đằng đằng bốc lên quét khắp thiên địa. Sau cùng hắn cảm tuyệt thế hung kì lao vào Thiên la Địa võng đang co lại, định đánh tan trọng bảo của hỗn độn tộc.

"Giết!"

Như hung cuồng mãnh thú, cái thế ma vương, hắn đến cạnh Thiên la Địa võng, Hồng Hoang Kỳ vung mạnh định hủy diệt tất cả.

Chương 477

Đánh đến vùng hỗn độn

Thần Nam và vô diện nhân dung hợp rồi liền điên cuồng như man thú, mọi hỗn độn cường giả trong Thiên la Địa võng không chống nổi. Hắn xông đến gần cự võng định đánh tan.

Trên không tràn xuống một cỗ cuồng bạo khí tức, các Thái cổ thần thấy hắn điên cuồng như vậy liền cùng hành động. Họ đều nghe nói đến chỗ lợi hại trong Thiên la Địa võng của hỗn độn tộc nên dốc lực xung kích thoát khỏi nơi nguy hiểm.

"Vô dụng, các ngươi không thoát được đâu." Quảng Thành đứng ngoài xa cười lạnh nhưng vừa nói xong liền biến sắc. Thiên la Địa võng dần hiện hình, Thần Nam lại mạnh đến không tưởng, mái tóc rối bời, ánh mắt cuồng dại cùng khí thế đáng sợ tạo thành cảm giác mà y từng biết.

Những người như Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Nhân vương trong truyền thuyết... đều có khí tức đặc biệt này, đương nhiên lúc này hắn là nhân vật nguy hiểm cực điểm.

"Ầm, ầm, ầm!"

Hồng Hoang Kỳ khiến tinh không rung lên, sóng hỗn độn vô tận ào ào lay chuyển. Thần Nam như phá thiên cuồng nhân, gầm gào không ngớt. Sát khí đáng sợ như đao phong liên tục quét ra, sau lưng hắn cơ hồ có một thanh ma kiếm khổng lồ, lại như có thập vạn ma sơn khiến tất cả có cảm giác nặng nề, nghẹt thở.

"Ầm."

Trời lay chuyển. Vùng hỗn độn rung rinh.

Hồng Hoang Kỳ trong tay Thần Nam lắc lư, sức mạnh khiến Thiên la Địa võng lay động kịch liệt, tựa hồ hắn sắp thoát phong tỏa.

"Rút lại." Quảng Thành quát vang, thậm chí tự tiến vào để hỗn độn

trọng bảo Thiên la Địa võng thu lại nhanh hơn.

"Àm, ăm,"

Tiếng nổ vang lên không ngọt trong thiên vũ, hào quang sáng chói như ngàn vạn đạo lôi quang lóe sáng, che kín tất cả, không ai mở mắt nổi.

Ngàn vạn tia tử kim lôi điện dệt thành một dải Thiên la Địa võng trên không nhanh chóng thu lại, đó là hỗn độn trọng bảo điên cuồng ép những người bên trong vào với nhau. Theo truyền thuyết, bị giam trong đó thật lâu, dù là thiên giai cao thủ cũng bị luyện hóa đến chết.

Ai nấy cố sức vùng vẫy nhưng sắc mặt Quảng Thành vô cùng khó coi, phát hiện Thần Nam quá mạnh, sát khí quán quanh, Hồng Hoang Kỳ đánh nứt một góc quang võng màu tím.

Dù là trọng bảo của hỗn độn tộc cũng khó lòng chống nổi khí thế của Thần Nam, tấm lưới màu tím bị đánh tan.

Hắn cầm Hồng Hoang Kỳ quét mạnh khiến miệng lưới phồng lên liên tục rồi đại kỳ đâm thủng, toàn thân hắn ngập sát khí, phát ra uy lực không tưởng, gầm vang: "Ở đây."

Tất cả đều nghe thấy tiếng hét, tiến hết về góc đó, thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền tương trợ hắn khiến vết thủng lớn hơn, những người khác nhanh chóng xông ra. Quảng Thành đại nộ, cầm hỗn độn chùy lao tới nhưng Huyền Huyền tiến ra ứng chiến, tránh cho Thái cổ thần gặp độc thủ. Quảng Thành là đỉnh cấp cường giả của hỗn độn di dân, trong tay có bảo vật nên cực kỳ đáng sợ.

"Àm, ăm, ăm."

Ngoài Thiên la Địa võng lại xảy ra đại chiến, có không ít hỗn độn di dân và Thái cổ thần chém giết nhau.

"Tử mộ đầu cố giữ, ta ra ngoài." Đoạn Thần Nam cầm Hồng Hoang Kỳ xông ra, thủ mộ lão nhân dùng Sinh Tử bàn chống đỡ, chờ cho các Thái cổ thần ra hết.

"Soạt, soạt, soạt."

Kình khí bùng lên, hỗn độn hải gầm gào, Thần Nam vung đại kỳ quét qua. Ba hỗn độn cường giả bị cắt ngang người, bắt diệt linh hồn của họ vừa bay ra liền bị lá cờ cuốn nhập vào hồng hoang cổ kì.

"Giết, giết hấn." Quảng Thành vừa đại chiến với Huyền Huyền vừa lệnh cho người khác giết Thần Nam, y cảm giác được áp lực, Thần Nam mạnh đến tà dị khiến y phi thường bất an, hỗn độn di dân không thiếu cường giả, y định dùng chiến thuật biến người, không tiếc trả giá mà diệt kình địch.

Nhưng Quảng Thành có hô hào nữa cũng không có hỗn độn di dân nào muốn đi tìm chết. Chỉ có bảy, tám người lao vào Thần Nam, số còn lại vẫn đấu với Thái cổ thần, quyết không muốn đến gần hấn. Hấn khác nào sát thần, coi hỗn độn di dân như người phạm, bắt diệt linh hồn cũng bị hấn dễ dàng đánh tan.

"Soạt, soạt", Hồng Hoang Kỳ như tử vong ma kì quét sạch mọi ngăn cản, thêm hai cường giả lao tới bị chấn tan, linh hồn cũng chung số phận, bị thu vào đại kỳ lấp lánh tinh quang.

Đồng thời, hai mắt Thần Nam trở nên trống rỗng, Tuyệt vọng ma đao hóa hình bay ra khỏi mắt, phá tan hết thủy.

Nó xé tan lưỡng đại cao thủ, đuổi theo linh hồn họ, dần chấn tan khiến cả hai tịch diệt.

Quyền cước của hấn cũng xuất ra từng đạo hào quang sáng choang, mang theo hủy diệt khí tức, một cường giả hỗn độn bị hút vào vùng xoáy, tan thành bột đoạn bị cuốn vào Hồng Hoang Kỳ.

Lúc này hấn như nhân hình hung khí, phảng phát hóa thân thành hủy diệt chi vương!

Giết chóc, không ngừng giết chóc.

Tuy hỗn độn di dân xông tới không đông nhưng đều là cường giả hàng đầu, nhưng đối đầu với hấn chỉ có một kết quả: tử vong.

Không thể ngăn nổi.

Không ai ngăn nổi.

Quảng Thành xanh lét mặt mày, tuy bị Thần Nam giết mất tám, chín người - không nhiều lắm, nhưng toàn là cường giả trong số thủ hạ, nếu họ đồng quy ư tận hay trọng thương địch nhân đã đành, nhưng đây lại chết lãng xẹt.

"Quảng Thành, ta đến đây." Thần Nam lao tới như sát thần, bỏ qua tất cả mà hướng đến Quảng Thành. Năm xưa hắn suýt bị Quảng Nguyên giết, dốc hết vốn mới chạy thoát, hôm nay gặp đệ đệ cừu nhân, đương nhiên phải "Chiêu đãi" nhiệt tình.

Lúc đó thủ mộ lão nhân cũng ra khỏi Thiên la Địa võng, thả hết mọi Thái cổ thần ra đoạn lao vào Quảng Thành. Tam đại cao thủ cùng đánh hỗn độn cường giả, Thần Nam dung hợp với vô diện nhân rồi liền mạnh hơn hẳn.

Ba người đánh bay Quảng Thành văng đi mấy ngàn trượng, toàn thân đẫm máu. Huyền Huyền và thủ mộ lão nhân đã đành, Thần Nam giờ cũng như sát thần, gặp địch là giết, mạnh đến không chặn nổi, đang đạt đến trạng thái cao nhất.

"Giết!"

Đại kì trải ra, áp chế hỗn độn chùy, suýt nữa chấn tan Quảng Thành, hất y bay ra xa, đương nhiên không phải mình hắn mà còn thêm thế công của lưỡng đại cao thủ giáp công nữa.

Quảng Thành biết không thể đánh được, còn đấu tiếp sẽ mất mạng, tuy y pháp lực thông thiên nhưng đấu với mình Thần Nam còn may ra, đấu với ba người ắt cả linh thức cũng khó thoát.

"Đi." Y quát vang, lao vào vùng hỗn độn, các hỗn độn cao thủ khác lập tức rút ngay.

Một đạo ma quang vô cùng đáng sợ lao lên, kinh tài tuyệt diệu nhất đao phát ra tử vong ma khí dày đặc, ngập ngụa hủy diệt khí tức! Nhất đao vẽ thành một vết cắt hủy diệt, cắt ngang Quảng Thành.

Hắc Khởi!

Cái Thế quân vương xuất thủ.

Từ Thiên la Địa võng thoát ra, y một mực lặng lẽ nhìn Quảng Thành, không chủ động xuất kích, mãi đến lúc Quảng Thành định chạy mới nhân cơ hội tốt nhất xuất thủ, không chỉ trọng thương nhục thể đối phương mà linh hồn cũng bị cắt nát.

"A..." Quảng Thành hét lên thê thảm, thân hóa hỗn độn hai nửa thân thể nhập vào hỗn độn hải mệnh mang. Các hỗn độn di dân là thế, trong vùng hỗn độn, họ có thể trốn đi bất cứ đâu.

Đó là ưu điểm lớn nhất của họ: có cách giữ mạng trong hỗn độn, nếu không thể triệt để hủy diệt, khó lòng ngăn họ đào thoát.

Hắc Khởi nhanh chóng lao vào hỗn độn hải truy kích, Tuyệt vọng ma đao trong tay sáng chói u quang, tung hoành ngang dọc khiến vô số sóng máu văng lên. Sinh Tử bàn của thủ mộ lão nhân rời tay, làm văng lên từng mảng huyết hoa, Huyền Huyền cũng tham gia truy sát.

Thần Nam càng nhanh hơn, dùng Hồng Hoang Kỳ phá tan trùng trùng sóng hỗn độn, trực tiếp chấn tan mấy hỗn độn di dân.

Chúng nhân trực tiếp truy sát mấy ngàn dặm, diệt được mấy chục thủ hạ của Quảng Thành trong hỗn độn hải, coi như họ đã thắng lợi. Thái cổ thần chỉ có mấy người trọng thương, không ai tử vong.

Chúng nhân dừng truy kích, tụ lại một nơi, ai nấy hơn hờ trước thắng lợi, trận đầu đã thắng, tể cò thành công, chắc các hồng hoang cường giả nghe tin sẽ tới ngay.

"Có truy kích không? Chi bằng chúng ta đánh thẳng đến hỗn độn di địa." Hắc Khởi cầm ma đao, sát khí đằng đằng.

"Bình tĩnh chút đi." Thủ mộ lão nhân cười hắc hắc: "Đừng dễ thắng lợi làm mờ mắt, chúng ta ở đây toàn cường giả, Quảng Thành chỉ là một chư hầu trong hỗn độn di dân, bọn ta hợp lại mà không thắng hẳn thì mất mặt quá."

"Thế nên thừa thắng truy kích, quét sạch sào huyệt Quảng Thành là ổn."

Có người trong Thái cổ thần cũng tán đồng quan điểm của Hắc Khởi.

"Đúng, lúc lục giới tan vỡ, trừ Thiên đạo, chắc chắn hỗn độn di dân cũng góp phần lớn. Hôm nay chúng ta diệt chư hầu của chúng, để ai nấy đều biết nợ máu trả bằng máu, đại quyết chiến tất phải trả."

Thủ mộ lão nhân hơi do dự rồi nói: "Được, hôm nay đốt chiến hỏa lên vậy, chúng ta tiếp tục đánh đến sào huyệt Quảng Thành. Nhưng..." Lão hơi ngượng: "Ai biết chỗ chính xác hắc tu luyện trong hỗn độn ở đâu không?"

Có người nhìn sang Cửu Đầu Thiên Long, y có chín chiếc đầu nên mang thần thông đặc thù: tai mắt thông linh.

"Ta biết phương vị đại khái." Cửu Đầu Thiên Long hơi do dự, hôm nay y tham dự đại chiến, coi như cùng thuyền với Thái cổ thần, hiểu rằng kiểu gì cũng phải theo lao.

"Mau dẫn đường." Toàn thân Thần Nam dâng tràn kinh khí, sức mạnh tăng cao khiến hắc huyết phát cuồng, muốn đấu đến cùng.

Cửu Đầu Thiên Long bay đầu tiên, xuyên qua hỗn độn hải mệnh mang, chúng nhân mở ra một hỗn độn thông đạo. Đi qua mấy tàn phá cổ tinh không, phi hành cả nửa ngày mới tới được một nơi kỳ dị.

Vùng hỗn độn vô cùng sáng soi, phẳng phất như thông linh bảo ngọc.

"Chắc ở đây." Cửu Đầu Thiên Long nhỏ giọng.

Chúng nhân xung phá hỗn độn, tiến vào trong, đó là một gian lớn, tuy không có sao nhưng vẫn sáng rực, do hỗn độn chung quang mang lại ánh sáng. Một vùng đại lục lơ lửng giữa hỗn độn.

Cũng như đại lục hắc ám của nhân loại, đại lục nổi này không có sao, đương nhiên nơi Quảng Thành ở không rộng như đại lục hắc ám, y dù sao cũng chỉ là một cường giả trong hỗn độn tộc, không thể chiếm

diện tích quá lớn.

Hỗn độn tộc nhân khẩu thừa thớt, nhưng ai nấy trời sinh có đại thần thông, chỉ cần khổ tu là thành cường giả.

Trên đại lục khá rộng này chỉ có hơn trăm hỗn độn di dân là thủ hạ của Quảng Thành, tuyệt đối phục tùng y nên Thái cổ thần xuất hiện họ đã cảm ứng được nguy hiểm. Quảng Thành cũng biết ngay chuyện gì xảy ra, y không ngờ chúng thần đánh tới tận nhà mình.

"Rút." Y hạ lệnh bởi nhân số phe y chiếm thượng phong nhưng không thể so với Thái cổ thần. Chỉ cần tứ đại cao thủ Thần Nam, Huyền Huyền, Hắc Khởi, thủ mộ lão nhân là đủ quét sạch. Trừ y ra, không ai chống nổi bất cứ người nào trong bốn người.

"Giết!"

Thái cổ thần theo sau, tiếng hò hét vang vọng.

Hồng Hoang Kỳ trong tay hấn phát ra hủy diệt khí tức, Sinh Tử bàn của thủ mộ lão nhân quát quát tử quang. Tuyệt vọng ma đao của Hắc Khởi chém tan mọi ngăn trở. Huyền Huyền không có bảo vật nhưng thực lực không ai dám tranh phong.

Hỗn độn di dân tựa hồ đã chuẩn bị, lúc Lục đạo bị hủy diệt, họ đã biết sớm muộn gì Thái cổ thần sẽ tấn công nên giờ lui dần về nơi có các hỗn độn chư hầu tìm viện thủ.

Chúng nhân liên tục truy sát, cách xa khu vực đó, vượt hơn ngàn dặm trong vùng hỗn độn mệnh mạng, giết hơn ba chục hỗn độn cường giả.

Trong hỗn độn hải có không ít tòa đảo nổi, cường giả của hỗn độn di dân liên tục dùng đại pháp lực hất chúng vào Thái cổ thần truy đuổi phía sau.

Hồng Hoang Kỳ trong tay Thần Nam hủy diệt hết mọi ngăn cản, đảo nổi liên tục bị hấn đánh tan. Lúc một tòa đánh tới, hấn cảm giác được khí tức vô cùng quen thuộc.

Một chiếc kén ánh sáng cực lớn hiển hiện trên không.

"A. là khí tức của mẫu thân."

"Là mẫu thân xinh đẹp."

Không Không và Y Y cũng kêu lên kinh ngạc.

Trong lúc truy kích, Thần Nam thấy không có nguy hiểm nên mang cả hai theo bên mình để chúng tắm thêm kiến thức. Đương nhiên, hai sao quả tạ Huyền Huyền và Tác Tác không thể thả ra được.

Hắn cả kinh, thật sự... cảm giác được khí tức của Thất Tuyệt thiên nữ.

Đây là đất của hỗn độn di dân, sao lại có khí tức của Thất Tuyệt thiên nữ?

Chiếc kén ánh sáng từ hòn đảo lơ lửng trong hỗn độn hải bị đánh vỡ ra, đủ thấy nó có ý ẩn tàng, ở lại đây tự tu luyện và biến hóa.

Lẽ nào là Mộng Khả Nhi thật sự?

"Có lẽ đúng là mẫu thân." Không Không và Y Y cùng kinh ngạc.

"Đợi chút." Thần Nam ngăn lại, "cẩn thận, ta thấy hơi cổ quái."

Ở đây không phải nơi tốt lành mà thuộc về hỗn độn cường giả. Cùng lúc các Thái cổ thần xông tới, bọn hắn dừng lại.

Hắn dùng đại pháp lực khống chế Hồng Hoang Kỳ, cuốn chiếc kén tới rồi cùng Không Không và Y Y đáp xuống một tòa đảo nổi.

"Đúng là Mộng Khả Nhi? Nhưng sao lại cổ quái thế nhỉ?" Hắn lẩm nhẩm.

Không Không và Y Y vô cùng khẩn trương.

"Soạt!" Chiếc kén chạm xuống mặt đảo liền xuất hiện một vết nứt rất nhỏ.

Nhưng lập tức bùng lên dao động ngút trời. Khí tức đã mạnh thế ắt đó là siêu cấp cường giả khiến bọn hắn phải cẩn thận. Với công lực hiện tại, hắn không sợ nhưng ngại hai hài tử cạnh mình thương tổn.

"Soạt!"

Tiếng nứt vỡ lại vang lên.

Hắn kéo Không Không và Y Y lùi lại, cần phải cẩn thận. Nếu đó là cường giả của hỗn độn tộc ắt phiền hà cực lớn.

Chương 478

Thiên nữ

Quả thật kì quái, tại nơi ở của hỗn độn di dân lại phát hiện khí tức của Thất Tuyệt thiên nữ. Dải sáng như chiếc kén khổng lồ nứt toác dần, vang lên tiếng động kỳ dị.

Lớp khói màu phát ra khiến đảo nổi như mộng như ảo, vân vụ hà quang mờ mờ quấn quanh, Không Không và Y Y khẩn trương quan sát chiếc kén ánh sáng không ngừng biến hóa.

Hương khí nhiều, như lan như xạ, chiếc kén tương triệt để vỡ tan.

"Bốp."

Một vùng hào quang sáng chói, chiếc kén vỡ tan, hào quang chói lòa khiến tất cả không mở nổi mắt, thiên nhãn thông cũng không thể nhìn thấu. Mùi thơm vẫn vút đượm sát khí khiến dù đang ở trong thần thánh quang huy cũng khiến Thái cổ thần không thoải mái.

Lúc hào quang rút đi như sóng nước, Thần Nam và hai hài tử thấy người từ trong kén bước ra. Nữ tử này thân thể xinh đẹp, được cổ lão giáp trụ phủ lên, ngay cả đầu cũng được che kín, duy nhất đôi mắt sáng lấp lánh thần quang.

Cổ lão giáp trụ không biết tồn tại bao nhiêu năm, phía trên chi chít vết đao kiếm nhưng không có dấu hiệu vỡ nát, đôi chỗ hơi móp vào.

Sau lưng nàng ta có một cây cỏ mâu, tay trái cầm cỏ thuẫn, tay phải cầm chủy thủ sắc bén, bất luận vũ khí hay giáp trụ đều kinh qua vô tận tuế nguyệt tẩy lễ, tuyệt đối là cỏ vật!

"Mẫu thân, là người sao?" Y Y định tiến lên.

Thần Nam kéo cô bé lại, tự bước lên: "Là nàng sao?"

"Soạt."

Một đạo kinh thiên trường hồng từ chủy thủ bay vút lên, xuyên qua hỗn độn, nữ tử mặc chiến giáp thể hiện thực lực cực mạnh. Thần Nam vội kéo hai hài tử lùi lại, nữ tử không xuất thủ mà chuyển chủy thủ sang tay trái, rạch mũ trên đầu, lộ ra tiên nhan khuynh thành khuynh quốc, chính thị Mộng Khả Nhi.

Bất quá, Thần Nam cảm giác nàng đã khác trước, mạnh hơn là đương nhiên, đủ tư cách coi là thiên giai cường giả cấp cao, nhưng khí chất tựa hồ đã phát sinh nhiều biến hóa, không còn giống xưa.

Không Không và Y Y lập tức nhảy bổ tới, lần này Thần Nam không ngăn cản, Mộng Khả Nhi vồ bình tĩnh, thu lại chủy thủ và cổ thuẫn, giang tay ra, ba người ôm nhau.

Có lẽ đã qua mấy trăm năm hoặc hơn ngàn năm rồi, đến giờ hấn không còn quan niệm chính xác về thời gian, không hiểu bao nhiêu năm qua kể từ đại phá diệt.

Thấy sắc mặt Mộng Khả Nhi nhu hòa dần, hấn mới yên tâm.

Mộng Khả Nhi thể hiện lòng từ ái của người mẹ, đượm nhu tình, âu yếm ôm hai hài tử, ngắm nghía dung mạo chúng.

"Hài tử, hài tử của ta, các con lớn rồi."

"Nương thân!"

"Mẫu thân xinh đẹp."

Không Không và Y Y cũng vô cùng kích động, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, lúc rời Mộng Khả Nhi, chúng mới một tuổi, rồi xảy ra thiên địa kịch biến mà phân ly trăm ngàn năm.

Hiện trường ám áp, thân tình không tan, quan hệ máu mủ nồng đượm.

"Mẫu thân sao lại ở đây?" Không Không ngẩng đầu hỏi.

Y Y kéo tay Mộng Khả Nhi, lắc lắc: "Nương thân, con nhớ người lắm, vốn tưởng không bao giờ gặp người nữa."

Mộng Khả Nhi cũng vô vàn cảm khái, sau đại phá diệt nàng trải qua quá nhiều chuyện, từng tuyệt vọng rằng không gặp lại hai hài tử nữa. Nàng cảm giác hai đứa thật lòng thương nhớ mình, hai tiểu quỷ tinh ranh đã hiểu chuyện rồi.

Liếc nhìn Thần Nam cạnh đó, nàng không nói gì, hần bước lên nói: "Ta từng tìm ba người nhưng không thấy." Hần biết đây là cơ hội hiếm có để rút ngắn khoảng cách với Mộng Khả Nhi nhưng về mặt bày tỏ tình cảm, hần như một súc gỗ, không biết cách nói ra những lời ngọt ngào.

"Chúng ta qua kia ngồi xuống đàm luận." Mộng Khả Nhi dẫn hai hài tử đến một vùng hoa cỏ phía trước.

Trên hòn đảo nổi trong hỗn độn này, chung quanh có vô tận hỗn độn thần quang khiến sinh cơ dâng đầy, ngập sinh mệnh khí tức.

Một dòng suối nhỏ róc rách chảy qua vùng cây cỏ, cả nhà Thần Nam cùng đàm luận. Quan hệ giữa hần và Mộng Khả Nhi từ trước đại phá diệt đã hòa hoãn đi nhiều, không còn đối lập như lúc đầu, giờ đã qua bao nhiêu năm lại thêm có hai hài tử, nàng không thể làm quá với hần.

Kỳ thật, nàng phát giác mình có cảm tình khó nói với hần, giữa hai người đã xảy ra quá nhiều việc, đều trở thành người khác sâu nhất trong ký ức đối phương.

Cảm tình quả thật kỳ quái, lúc đầu vì hận mà nhớ nhau nhưng sau cùng lại không dứt ra được, Mộng Khả Nhi cũng thấy mình không thể trốn tránh nhiều thứ. Nàng cũng không hần đã hận hần, trong mọi tình huống, không thể phân rạch rồi ai đúng ai sai, những việc giữa họ đều do ngoại lực tác hợp, nhưng bảo nàng chấp nhận hần, quả thật không hiện thực lắm.

"Lúc đại phá diệt, mọi bị đại lực đẩy vào hỗn độn, tuy trọng thương nhưng may mắn không chết, sức mạnh của Thất Tuyệt thiên nữ trong thân thể thức tỉnh toàn bộ..."

Nàng từ từ kể lại, Thần Nam và hai hài tử dần hiểu được chân tướng,

ngầm kinh hãi, Thất Tuyệt thiên nữ quả thật bất phàm, một trong thất đại thiên nữ đã là thiên giai cao thủ tuyệt đỉnh, nếu thất thân hợp nhất ắt không tưởng tượng nổi.

"Sau đó, muội gặp một Thất Tuyệt thiên nữ khác trong thiên ngoại hỗn độn, ả định luyện hóa muội."

Thần Nam cả kinh, hẳn nhớ rõ lúc xưa ở tiểu Lục đạo, hẳn từng thả tàn hồn của ngũ đại thiên nữ hóa thân, hai tàn hồn dung hợp thành thiên nữ hoàn chỉnh với Long Vũ và tiểu công chúa, còn lại ba tàn hồn hạ lạc bất minh.

"Nàng có biết thiên nữ định luyện hóa nàng không?" Hấn hỏi.

"Không quen, nhưng chắc chắn là thiên nữ đã dung hợp hoàn chỉnh, muội và ả đấu tranh trong hỗn độn mấy trăm năm, đến tận địa bàn của hỗn độn di dân mới thắng được ả. Không ngờ sức mạnh của ả tràn vào thân thể khiến muội ngủ mất trăm năm. Thần Nam, giờ muội cần huynh giúp đỡ luyện hóa hồn lực trong thân thể."

Cổ lão chiến giáp trên mình nàng là của Thất Tuyệt thiên nữ đó, dấu những chi tiết chính thì nàng không kể lại nhưng Thần Nam có thể tưởng tượng được chuyện gì xảy ra, sức mạnh của một thiên nữ khác bị nàng áp chế, giúp nàng luyện hóa hồn lực coi như giúp nàng hoàn thành dung hợp với hồn lực Thất Tuyệt thiên nữ.

Hấn cũng kể lại đơn giản nhưng gì đã trải qua trong ngàn ấy năm đoạn không do dự giúp Mộng Khả Nhi luyện hóa sức mạnh, lần này sẽ tạo ra một thiên giai siêu cấp cường giả có hồn lực của hai thiên nữ. Nhưng hẳn quyết đánh tan ý thức nguyên bản của thiên nữ, chỉ để lại thần thức của Mộng Khả Nhi, bằng không khi dung hợp, không ai biết sẽ thành nhân vật thể nào.

Hương thơm lan tràn, hấn và nàng lơ lửng dưới tầng không thấp, xuất ra từng đạo hào quang phủ lấy nàng. Hiện tại hấn mạnh đến đáng sợ, thực hiện những việc này không phí nhiều tâm lực, sau cùng lác mạnh Hồng Hoang Kỳ, vô tận tinh quang trùn xuống, giúp Mộng Khả Nhi luyện hóa thiên nữ chi hồn trong thân thể.

"Ai dám bất kính với ta?" Tiếng hừ lạnh vang lên, một đạo linh thức

bay khỏi thân thể Mộng Khả Nhi, đứng trên không phần nộ nhìn Thần Nam. Lúc này Mộng Khả Nhi đã chìm sâu vào tu luyện cảnh giới, gần như ngủ say.

"Là ta." Thần Nam không nói gì, vung Hồng Hoang Kỳ chụp tới.

"Người dám mạo phạm thế này, có biết ta là ai không?"

"Biết người là Thất Tuyệt thiên nữ."

"Biết mà còn dám mạo phạm ta, dù Nhân vương sống lại cũng phải nhường ta năm phần." Đạo linh thức này là ý thức nguyên bản nhất của Thất Tuyệt thiên nữ, có những kí ức từ rất xa xưa.

Thần Nam cả kinh, xem ra Thất Tuyệt thiên nữ không hề tầm thường, tựa hồ có thể sánh với Nhân vương nhưng bất kể thiên nữ lợi hại thế nào, cổ lão kí ức đó nhất định phải bị đánh tan, hấn không hy vọng Mộng Khả Nhi biến thành người khác.

Sức mạnh kinh hồn khủng khiếp Hồng Hoang Kỳ lắc mạnh, hấn không nói gì, đẩy mạnh đạo linh thức đó vào trong lá cờ.

Hồi lâu sau, Mộng Khả Nhi mở bừng mắt, trong sát na bùng lên khí tức cực mạnh và thần quang chói lóa, hòn đảo nổi cả nhà đang đứng vỡ tan.

Thần Nam vội kéo Không Không và Y Y bay lên, đứng trong hỗn độn cảm nhận chỗ đáng sợ của Mộng Khả Nhi, hiện tại nàng có hồn lực của hai thiên nữ, mạnh không kém các Thái cổ thần, khó tưởng tượng nổi khi thất thân hợp nhất sẽ đạt đến cảnh giới nào.

Không lâu sau, Mộng Khả Nhi bay lên, nàng mặc cổ chiến giáp, lưng đeo cổ mâu, tay trái cầm cổ thuẫn, tay phải chủy thủy, tư thái anh tuấn ngời ngời cộng thêm tuyệt thế tư dung tạo thành khí chất mê hoặc rất riêng.

"Thần Nam, chúng ta bắt đầu lại, coi như hiện giờ mới quen nhau." Nàng bình tĩnh nhìn hấn.

"Lần đầu được gặp Mộng tiên tử, thật rất vinh hạnh." Thần Nam cũng

rất bình tĩnh.

"Hồng rồi, cha và mẫu thân xinh đẹp thành ngọc ngách hết rồi." Không Không ở ngoài xa thì thăm.

"Huynh mới ngọc, không biết mẫu thân xinh đẹp và cha đang bắt đầu lại sao?" Y Y mắng ca ca.

"Hắc hắc, đó có phải kiểu kinh điển có con trước rồi có tình cảm không? Cha và mẫu thân cũng tiên tiến thật." Không Không làm ra vẻ không chịu nổi: "Không được, chúng ta trốn đi, bằng không ta sẽ rún hết người."

"Muội cũng thấy vậy."

Y Y và Không Không lập tức mất bóng.

Nhưng chỉ thoáng sau đã bị Thần Nam dùng Không Không kéo lại.

"Cha, hai người cứ tiếp tục lãng mạn, không cần để ý chúng con."

"Tiểu tử lắm trò." Thần Nam gõ cho nó một cái.

Mộng Khả Nhi kéo cả hai lại: "Hiện tại chúng ta phải nghĩ cách cứu người."

"Cứu ai?" Hai hài tử đồng thời hỏi.

Thần Nam thở dài, lòng vô cùng bi thống, vừa nãy đàm thoại với Mộng Khả Nhi hẳn biết được mấy tin xấu. Nàng tu nhiều năm ở lãnh địa của hỗn độn di dân, biết được đôi điều, mấy nhân loại thanh niên cực kỳ có tiềm lực từng bị hỗn độn di dân bắt.

Ban đầu là đồ đệ hoặc hóa thân của Ma Chủ bị hỗn độn di dân bắt, rồi đến Thiên giới Vũ Hình, linh thi Vũ Hình, tinh linh thánh nữ Khải Sát Lâm, có người bị đánh hồn phi phách tán, không hiểu còn ai sống sót.

U La vương là một trong những hỗn độn cường giả mạnh nhất theo truyền thuyết. Tại Thái cổ thời đại, y từng đại chiến với Ma Chủ ba

ngày mà không bại, lần đại phá diệt này, không hiểu y moi đâu ra tin tức Tiềm Long là đồ đệ hoặc hóa thân của Ma Chủ, lúc Lục đạo tan tành, y vung tay, hỗn độn cự trảo hóa thành ngàn vạn trượng, hướng tới Tiềm Long ở lục giới bắt về. Trong quá trình đó đã dẫn động cả bọn linh thi Vũ Hình.

Hiện tại các hỗn độn cường giả đều biết U La vương tù cầm đồ đệ hoặc hóa thân của Ma Chủ, hi vọng từ họ mà biết được nhược điểm của Ma Chủ rồi sẽ diệt đối phương trong tương lai.

"U La vương, mau triệu hoán cao thủ, diệt hết bọn Thái cổ thần." Quảng Thành chạy đến vùng của U La vương, lúc này tỏ vẻ cung kính kêu gọi.

"Sợ chúng không dám tiến vào địa vực của ta." U La vương tỏ vẻ vô cùng tự tin.

"Những tên này giảo trá vô cùng, xin U La vương chủ động xuất thủ." Quảng Thành cực kỳ mong muốn U La vương diệt hết chúng thần.

U La vương ngồi lên bảo tọa trong đại điện rộng rãi như một bức tượng, nhắm tịt mắt, cười lạnh: "Địch nhân mạnh nhất của hỗn độn tộc chưa xuất hiện. Ta đang đợi."

"Đợi ai?"

"Bọn Ma Chủ đã đi lên Thông thiên chi lộ, có lẽ là đối thủ chính của chúng ta."

"Họ đã bước lên Thông thiên chi lộ, sao lại còn tái hiện?"

"Tất cả đều rất khó nói." U La vương nhắm mắt ngồi bất động trên bảo tọa, ma thể sừng sững không hề có ánh sáng hỗn độn, y bình tĩnh: "Có hai cha con chưa xuất hiện, ta không tin chúng đã chết. Ta e chúng đứng phía sau đạo diễn một vở kịch, nhờ may việc bọn chúng đi lên Thông thiên chi lộ là một chiêu lừa siêu hạng."

Chương 479

Thiên Đô luyện ngục

Thần Nam và Mộng Khả Nhi cùng hai hài tử, nhanh chóng lao lên trước nhóm Thái cổ thần, kể cho thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền tin tức nghe được.

Thái cổ thần không chú ý đến tin về nhóm linh thi Vũ Hinh nhưng nghe nói có người muốn nghiên cứu đồ đệ hoặc hóa thân của Ma Chủ thì không nén được tò mò, Ma Chủ là một trong những cường giả mạnh nhất Thái cổ thần, nếu hóa thân bị người ta nghiên cứu ắt nguy hiểm vô cùng.

Thái cổ thần tụ tập lại hùng hổ tiến lên, phát ra áp lực hùng hậu như hải dương dâng tràn khiến hỗn độn liên tục vỡ tan.

Nhưng đi được mấy ngàn dặm, thủ mộ lão nhân thần sắc ngưng trọng bảo mọi người ngừng lại, ông ta cảm giác được khí tức quen thuộc, cả kinh nói: "U La vương. Không được, không thể tiến lên."

"Sao thế?" Thái cổ thần đi sau không hiểu chân tướng, tiến lên hỏi.

"Phía trước chắc là địa bàn của U La vương." " Thủ mộ lão nhân thần sắc phi thường nghiêm túc: "Hiện tại chúng ta không thể khắc chế y, cần triệu tập nhân thủ, tên này là đại địch của Ma Chủ, năm xưa đánh khắp lục giới vô địch thủ!"

Ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, có người đã biết qua điểm đáng sợ của U La vương, thậm chí có người từng thấy mặt vị vương giả của hỗn độn di dân này.

"Y còn sống? Lờì đồn rằng lúc xưa y bị Ma Chủ phế rồi, không phải sao?"

"Đúng, ta cũng nghe nói, sau cùng Ma Chủ dùng sức mạnh diệt Thiên đánh nát y, sao vẫn còn sống?"

Đương nhiên, các Thái cổ thần đều kị húy U La vương.

"Đó là lời đồn, không phải sự thật." Thủ mộ lão nhân tỏ vẻ phi thường nghiêm túc: "U La vương công tham tạo hóa, đấu liền ba ngày ba đêm với Ma Chủ vẫn bất phân thắng bại, chỉ có một hóa thân bị phế. Ta thấy chúng ta nên rút lui, tuy hẳn không hẳn làm gì được chúng ta nhưng chắc chắn sẽ là một trường thảm chiến, chúng ta nên đợi các hồng hoang cao thủ xuất hiện rồi ra tay."

E rằng chỉ có những nhân vật như lão mới dám tính chuyện chinh thảo cao thủ cùng cớ Ma Chủ.

"Đi, cúng ta lui đã." Thủ mộ lão nhân dẫn đầu rút lui.

Nhưng một giọng nói hùng hậu vang lên như tiếng biển gầm, chấn động màng tai: "Đến đây rồi còn định đi sao?"

Đoạn tiếng âm âm vang lên, sóng hỗn độn lan tràn, vùng hỗn độn mờ lung nhanh chóng trải qua, tất cả rút đi như nước triều để lại một không gian rộng lớn, căn bản không thấy điểm tận đầu.

"Đi nào." Hắc Khởi cảm Tuyệt vọng ma đao, ma khí phủ toàn thân gầm vang.

Các Thái cổ thần cũng chuẩn bị chiến đấu.

Một cỗ áp lực lạng lẽ lan tràn như trời sập, một hỗn độn thủ chưởng khổng lồ ngàn trượng chậm chậm ép xuống, mục tiêu là Thái cổ thần.

Chúng nhân đều kinh ngạc, có vài người cơ hồ bị trói lại, hành động vô cùng khó khăn.

"Hừ, xương cuồng!" Thần Nam là người đầu tiên lắc Hồng Hoang Kỳ, vô tận tinh quang xoay vòng hóa thành hào quang hủy diệt xung thiên bay lên.

Đồng thời, thủ mộ lão nhân rút Sinh Tử bàn, đập vào cự thủ, Hắc Khởi tế khởi ma đao bổ ra kinh thiên đao mang nghênh kích.

Tam đại cao thủ hợp lực, đánh tan cự chưởng, vùng hỗn độn trên không xuất hiện một đạo hư ảnh lạnh lùng nhìn xuống: "Không then

là Thái cổ thần!"

Tam đại cao thủ tuy dễ dàng đánh tan bàn tay U La vương nhưng chúng nhân đều hít sâu một hơi khí lạnh, họ đều là Thái cổ cường giả, kiến thức quảng bác vô cùng, hư ảnh không phải là bản thể hay hóa thân của U La vương mà chỉ là hư ảnh, vốn y còn ở ngoài ngàn dặm.

Không hổ là nhân vật ngang ngửa với Ma Chủ.

Trước đó, Thần Nam đầy tự tin, cảm giác chiến lực dâng tràn, có thể đấu một phen với U La vương nhưng lúc này lòng hấn trống không.

Vô thanh vô tức, áp lực kinh nhân lại lan tới, nhưng lần này không phải bàn tay của U La vương mà là một quần thể cổ lão kiến trúc bổ tới như ô vân.

Vùng kiến trúc đồ nát mà thần bí, đầy dấu vết tuế nguyệt, thoáng nhìn đã biết là Thái cổ di tích, ẩn chứa sức mạnh tà dị. Tuy lao tới không hề phát ra âm thanh nhưng khí thế như vạn mã gầm vang, ngàn vạn con sông đang xuôi réo, khiến tất cả đều chấn động tâm linh.

"Lên."

Các Thái cổ thần không cần nghĩ cũng biết nguy hiểm ập tới, cùng xuất ra sức mạnh hủy diệt để đột vây, nhưng hiển nhiên vùng cổ kiến trúc này khác thường, chúng thần chi lực cũng không phá được, đại lực như bùn đất chảy vào lòng biển, hoàn toàn bị hút sạch.

"Là luyện ngục thành!" Thủ mộ lão nhân cả kinh: "Hồng rồi, tên Vương bát đản này lại có cổ thành tà dị này, dù Thái cổ thần đi vào cũng sẽ lạc lối. Đó từng là Thiên đạo chi thành, là tà dị Thiên đồ lấy ra từ thông thiên cổ lộ, được hỗn độn tộc giành lấy rồi luyện hóa thành cấm kị trận pháp, thành luyện ngục thật sự."

Chúng thần căn bản không ra khỏi trùng vây được, vô tận cổ kiến trúc như cự sơn sừng sững vây chặt họ, không nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Thiên thành cổ lão và thần bí trùm kín, ánh sáng hỗn độn lấp lánh

khấp không gian lập tức ảm đạm, đương nhiên không đến mức hắc ám, nhưng bị cổ lão thành thị hợp lại, âm ảnh lan tràn, phảng phất hoàng hôn đến sớm.

Cổ thành lặng ngắt, áp lực vô hình khiến tất cả không thở nổi, trong luyện ngục tử khí trầm trầm này, mọi kiến trúc đều cực lớn, cơ hồ do cự nhân kiến tạo phảng phất như thập vạn đại sơn ép xuống. Thật không biết Thiên đô này năm xưa có ai cư trú, lẽ nào là hữu hình sinh mệnh thể? Không phải tối cao pháp tắc trong truyền thuyết?

Một tầng khí xám phủ kín cổ lão Thiên đô.

"Xong rồi. Hiện tại chúng ta bị khốn trong luyện ngục thành, nơi Thiên đạo từng cư trú này đầu hung hiểm, tất cả không nên đi riêng." Thủ mộ lão nhân quát vang, tụ tập Thái cổ thần đang nóng nảy.

Huyền Huyền cực kỳ lãnh tĩnh quan sát chung quanh, trên trán xuất ra một đạo thần quang như trường hồng vạch ngang không gian, tựa hồ định phá tan cấm cố. Nhưng vô tận cổ lão kiến trúc phát ra u quang, đánh tan hết thần quang.

Thần Nam rung Hồng Hoang Kỳ, định phá tan thần bí luyện ngục thành nhưng nhận ra nơi này quá tà dị, Hồng Hoang Kỳ phát ra sức mạnh hủy diệt bị ngoại lực kéo ra ngoài vô tận hỗn độn, không tác động mảy may vào cổ thành.

Hắn gầm lên: "U La vương, tên cầu hùng ngươi có dám đấu với ta không? Nếu sợ ta chấp ngươi một chân một tay."

"Hừ." Trên không vang lên tiếng hừ lạnh, giọng U La vương xuyên qua vụ khí xám ngắt: "Hiện tại ta không muốn phí lực với các ngươi. Trận chiến năm xưa khiến ta dưỡng thương tới nay, đã khôi phục đỉnh cao, ta đang đợi Ma Chủ, nếu các ngươi qua được luyện ngục mới đáng đấu với ta, còn không sao đáng làm đối thủ của U La vương ta."

"Địa phương quỷ quái này, ta lên không trung xem sao." Hắc Khởi bay lên.

"Dừng lại." Đáng tiếc, thủ mộ lão nhân cảnh cáo chậm, Hắc Khởi tan

biến vào tầng không, không hề có dao động, cơ hồ y bồng hơi, bị dung luyện vào hư không.

Thủ mộ lão nhân gầm lên: "Không nên khinh cử vọng động, ở đây cực kỳ tà dị, một bước là rơi đi mấy chục dặm ngay, là một tòa mê thành đáng sợ."

"Ta thử xem sao." Thần Nam lắc Hồng Hoang Kỳ để nó vô hạn phóng đại thành thông thiên chi trụ. Lá cờ rung lên phần phật, hấn gửi thần thức vào đó, bay lên cao quan sát, chỉ thấy vân vụ lan tràn, thiên thành tử khí trầm trầm, huyền bí mịt mịt.

Hấn định phong đại Hồng Hoang Kỳ hơn nữa, đột nhiên phát hiện có sức mạnh cấm cố trên không, ngăn lá cờ bay lên cao hơn nữa.

Hấn bó tay, thần thức chỉ lên được đến đó nhìn về bốn phương tám hướng, phát hiện chúng thần tựa hồ không ở trung tâm thiên thành mà chỉ ở sát bên ngoài.

Cùng lúc, hấn cảm giác khí tức quen thuộc, nhìn về kiến trúc cao nhất trong thành là một tòa cổ tháp, hấn thấy Tiềm Long bị dây xích trói trên tầng cao nhất, toàn thân loang lổ, nhiều nơi lộ ra bạch cốt.

Đồng thời, hấn cảm ứng được khí tức của Long Vũ, hình như cũng ở khu vực này, hai huynh muội họ hóa ra đều ở đây. Hấn quyết phá luyện ngục để cứu cả hai.

Linh thức quay về bản thể, hấn kể lại những gì nhìn thấy cho chúng nhân.

Huyền Huyền nói: "Muốn ra khỏi Thiên đô ắt phải phá trung ương cổ tháp, lần trước nơi Thiên cư trú cũng bị phá như thế."

"Đi, chúng ta đánh đến trung ương cổ tháp!" Có vị Thái cổ thần quát vang, nhưng lập tức biến mất, ai nấy hít sâu khí lạnh. Thủ mộ lão nhân không nói ngoa, Thái cổ thần nọ mới đi một bước đã biến mất.

Thủ mộ lão nhân quát khẽ: "Không cần quan tâm nhìn thấy nghe thấy gì, nhắm mắt, dẹp cả thiên nhãn, bằng cảm giác và trực giác mà đi đến trung ương cổ tháp."

Tất cả dùng linh thức tìm phương hướng đi về trung ương cổ tháp, nhưng đi được vài bước đã có quá nửa số người biến mất.

"Tách ra, chúng ta từ xung quanh tiến vào trung ương cổ tháp."

Rất nhanh, Thần Nam và chúng thần phân tán, hấn đi cùng Mộng Khả Nhi, đưa Không Không và Y Y vào nội thiên địa.

"Gào..."

Một Thiên thú từ một tòa cổ kiến trúc lao ra, hung mãnh vồ lấy hai người, Thần Nam đưa Hồng Hoang Kỳ lên quét, phát hiện là lò hình như quét sang không gian khác, mặt lá cờ biến mất, không ngăn nổi Thiên thú, nó thuận lợi bổ vào mình hấn.

"Chết tiệt, đây là một trùng điệp không gian, chắc đến ngàn vạn tầng." Hấn thấp giọng chửi rủa, nhưng lúc này hấn tu vi cao tuyệt, thân thể tràn lên sức mạnh hùng hậu, cầm cổ Thiên thú rồi tung một chưởng đánh nát nó, hồn phách bay ra cũng chung số phận.

Cùng lúc, Mộng Khả Nhi thanh lệ tuyệt luân đột nhiên lên tiếng: "Hình như muội có kỳ ức mơ hồ, tứ hồn của Thất Tuyệt thiên nữ sẽ phá được Thiên đô."

"Tứ hồn của Thất Tuyệt thiên nữ?" Thần Nam ngây ra, tìm ở đâu đây, trước mắt chỉ có Mộng Khả Nhi dung hợp lưỡng hồn, thêm Long Vũ ở trung ương cổ tháp cũng chỉ là ba.

Chợt một đạo dao động tinh thần rất quen thuộc truyền vào óc hấn: "Ô ô... xú bại loại người đến cứu ta hả? Ô ô... xui quá, đáng thương thật."

Thần Nam nghiêng răng kèn kẹt, hấn nhận ra giọng tiểu ác ma công chúa Sở Ngọc, trước đó lại không cảm ứng thấy cô ả.

"Đúng là người, xú bại loại! Không cần tìm, các người không tìm thấy đâu, không gian này kỳ dị lắm, bị khốn hơn ngàn năm cũng chỉ biết được một vùng nhỏ xíu, ta cho các người biết ta ở đâu. Đi sang trái hơn ngàn trước sẽ thấy một thông đạo rất rộng, nhắm mắt lại, đi tiếp,

vào không gian chi môn là thấy ta."

Thần Nam và Mộng Khả Nhi y lời, cả kinh phát hiện trong cổ thành có vô số không gian chi môn, chẳng trách lại phức tạp như thế, đi lỡ một bước là biến mất ngay, vô vàn không gian trùng điệp ở đây.

Bên trong không gian chi môn vẫn là luyện ngục thành, tiểu công chúa nhiều năm không gặp hình như không thay đổi, vẫn kiêu diễm và ác khẩu, tuy bị khốn nhưng thấy người quen liền cười như tiểu ác ma, nàng ta bị trói trong một tòa cổ kiến trúc.

"Tiểu ác ma, trừ người còn ai bị khốn ở trong này."

"Được rồi, đến lúc người sẽ biết, mau thả ta ra."

Thần Nam không tính toán với nàng ta, bèn thả xuống, chọt máy động, cộng thêm tiểu công chúa và Long Vũ là đủ tứ hồn của Thất Tuyệt thiên nữ, sẽ phá được Thiên đô, nhưng tứ hồn có quy nhất không? Hấn cứ miên man liên tưởng.

Chọt mọi người bị khốn nghe rõ tiếng gầm của U La vương: "Ma Chủ? Ma Chủ! Tên lừa đảo, lại định dùng kế che trời qua biển, không đi lên Thông thiên chi lộ! Được, hôm nay chúng ta quyết tử."

Chương 480

Huyết tháp

Tiếng quát của U La vương vang lên rõ ràng bên tai tất cả, uy danh Ma Chủ chấn cổ thước kim, không ai không biết. U La vương quát vang khiến mọi Thái cổ thần chấn kinh. Ma Chủ đã bước lên Thông thiên chi lộ, sao lại đột nhiên xuất hiện tại đây? Thật khó tin.

Nhưng liền đó không trung lại yên lặng, cơ hồ chưa xảy ra chuyện gì, thậm chí "Thế" vô hình của U La vương phát ra cũng tan biến.

Các Thái cổ thần không hiểu những gì xảy ra trên đó, chỉ nghe thấy Quảng Thành hô lên kinh hãi rồi cả tiếng U La vương cũng không nghe thấy, chắc có đại biến cố phát sinh.

Thần Nam cùng Mộng Khả Nhi và tiểu ác ma công chúa dừng lại một chốc rồi nhanh chóng lao vào trung ương cổ tháp, họ biết phải trông vào chính mình, Ma Chủ cũng khó lòng thoát thân.

Tứ hồn của Thất Tuyệt thiên nữ có thể phá được Thiên đồ luyện ngục, không hẳn vì nguyên nhân sức mạnh mà khi tứ hồn hợp lại sẽ thông u - một loại thần thông siêu việt, ảo diệu khó tả.

Thần Nam biết tứ hồn đã tụ nhưng sẽ khó lòng khiến tứ hồn thông u, bởi một hồn đang bị hấn phong ấn, thả ra cũng sẽ không làm theo hấn. Đạm Đài Tuyền, nghĩ đến thiên nữ này là hấn lại nhức óc, không hiểu hóa giải ân oán kiểu gì.

"Xú bại loại, mau đi nào." Tiểu công chúa Sở Ngọc vẫn hoạt bát như xưa, không hề có kỵ hay sợ "Đại địch" như hấn chút nào.

Thần Nam giận xì khói, chợt ảo hóa ra một quang chưởng vò mạnh lên y phục và khuôn mặt mịn màng, xen lẫn tinh ranh của nàng ta.

"Ai da, tên xú bại loại đáng ghét, vẫn như xưa, hiện tại ta là thiên giai cao thủ..." Tiểu công chúa nhe nanh múa vuốt, nhảy tới như một con tiểu thư báo.

"Được rồi. Tiểu ác ma người đừng có quá đáng, bằng không ta không khách khí nữa. Hiện tại người nghĩ người đợi tứ hồn thông u." Thần Nam nói đoạn không quên vò đi vò lại mái tóc dài đen nhánh của nàng ta biến thành tổ chim.

"Đáng ghét, ta sẽ... hừ, đợi đấy." Tiểu công chúa giận dữ trừng mắt, nhưng đành bó tay.

Thần Nam nhanh chóng di động trong không gian trùng điệp, liên tục đổi phương vị, giết liền bốn con Thiên thú hùng mạnh. Chúng không phải do U La vương thả vào, cũng không nghe y triệu hoán mà là cổ lão hung thú có sẵn ở Thiên đô luyện ngục.

"Gào..." Một con cự viên thiên thú như hòn núi nhỏ lao bổ vào, quanh nó lôi điện, bão bùng nổi lên, điện xà dẹt thành một điện võng dày đặc, cự viên thiên thú này mạnh hơn những con bị diệt nhiều.

Hai mắt Thần Nam chợt biến thành trống rỗng, nơi nào ánh mắt quét qua, vô tình đao vạch ngang hư không, lấp lánh hào quang âm u, chém vào cổ Thiên thú.

"Soạt."

Cự viên tan biến, tuy thể tích lớn như ngọn núi nhưng động tác quá nhanh, không hiểu nó vào không gian chi môn nào mà khí tức cũng vô ảnh vô tung, cả cấm kị thần thông vô tình đao cũng không làm gì được không gian bị cách đoạn này. Lúc gặp nguy hiểm, nó liền sang một phiên thời không khác.

"Bắt nó." Mộng Khả Nhi và tiểu công chúa đồng thời kêu lên, Mộng Khả Nhi nói: "Hai mắt Thông linh cổ viên thần dị vô cùng, có thể nhìn rõ tất cả."

"Đúng, chế phục nó, bắt nó dẫn đường." Tiểu công chúa chêm vào.

Hiển nhiên, đó là tri thức của Thất Tuyệt thiên nữ được hai người kế thừa.

Lúc cổ viên xuất hiện, Thần Nam không cho nó cơ hội, hấn đột phá hạn chế thời không, linh hồn gửi lên Hồng Hoang Kỳ, chụp lấy cự

viên.

Nếu trước kia, hẳn chắc không chế phục nổi Thiên thú nhưng giờ đã dung hợp với vô diện nhân khiến hẳn cực mạnh, sức mạnh trong thân thể dồi dào, chụp lấy cự viên rồi liền nhanh chóng áp chế. Đương nhiên, hẳn không dám dùng Hồng Hoang Kỳ luyện hóa, uy lực của lá cờ quá lớn, không may sẽ khiến cổ viên tịch diệt.

"Gào..." Cự viên gầm lên, gãy giữa nhưng không thoát được.

Thần Nam biến nó thành khôi lỗi, lục tìm ký ức của nó, thậm chí đem một phần linh thức nhập vào lá cờ, dùng thông linh song nhãn dò đường. Nhưng cổ viên tuy thông linh cũng chỉ nhìn rõ được khu vực không gian trùng điệp này, đi được mấy chục dặm cũng không giúp gì được hẳn, kì thật, đó là việc hiển nhiên, Thiên đồ chẳng nhịt, nếu chỉ dựa vào một Thiên thú mà tung tăng đi lại mới đúng là trò đùa.

Đi qua mấy chục dặm, hẳn bỏ lại cổ viên.

Trong vô tận trùng điệp không gian, ảo ảnh tràn lan, thiên lôi đánh xuống, những đạo thiên lôi đáng sợ, gì thiên giai cao thủ cũng không dễ ứng phó, hẳn có Hồng Hoang Kỳ mà cũng kinh hãi, một thiên giai cao thủ rơi vào hoàn cảnh này ắt khó chống.

Bảy tòa kiến trúc cao ngất chặn đường, một con Thiên Long khổng lồ tung hoành trong không gian.

Chợt hẳn máy động, thả Không Không và Y Y trong nội thiên địa ra.

"A, là... tiểu ác ma! Lúc chúng ta nhỏ từng bị ả bắt." Y Y kêu lên, cả hai còn nhớ rõ tiểu công chúa.

"Cha sao lại quên con được, bản lĩnh lớn nhất của vô địch Không Không là phá trừ hư ảo, xuyên qua phong ấn không gian." Nó hóa thành một thanh kiếm dài chục trượng: "Cha, các người theo sau con, xem Không Không vô địch mở không gian thông đạo tại thiên chi cấm địa."

Không Không hóa thành Liệt Không Kiếm, phá tan mọi phong ấn và ngăn trở, lúc nó còn nhỏ từng đào được một lỗ hổng lớn với Thái cổ

bị cách đoạn, hiện tại công lực vượt xa đương nhiên thần thông quảng đại hơn nhiều.

"Được." Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ đặt lên mình Không Không, sức mạnh kinh hồn tràn vào chi trì cho nó, đoạn ra hiệu cho mấy người Mộng Khả Nhi bám theo.

Trong Thiên đô luyện ngục chợt rung lên, Liệt Không Kiếm như một đạo thần quang lao qua các không gian chi môn, dẹp hết trở ngại, tuy liên tục đổi phương vị nhưng phương hướng không đổi, nhanh chóng lao đến vùng trung ương, không gian trùng điệp cũng không thể khiến hấn lạc lối.

Đi được hai thời thần, phía trước bật lên một tòa tháp đá bảy tầng, trùm lên tất cả. Tuy là một tòa cổ kiến trúc nhưng phát ra uy thế như bảo vật, lại áp chế Không Không hóa thành chân thân, bọn Thần Nam cũng bị đánh bật xuống.

Huyết tháp! Nhìn mà kinh hãi, thạch tháp bị nhuộm thành màu đỏ bầm.

Tuy đã qua vô tận tuế nguyệt nhưng vẫn lờ mờ cảm nhận được mùi máu tanh, trong tháp có bảy tám bộ xương, đương nhiên là thi cốt của cường giả năm xưa. Bảy, tám cao thủ đi lên Thông thiên chi lộ lại thảm tử, linh hồn cũng tịch diệt, ngọn tháp này quá tà dị.

"Trần Ma tháp!"

Trên tường khắc mấy chữ này, họ không đọc được nhưng cảm ứng được tinh thần lạc ấn phát ra.

"Hắc, chúng ta là ma sao?" Thần Nam cười lạnh, lắc Hồng Hoang Kỳ, nhưng tòa huyết tháp bảy tầng sáng chói u quang, máu tươi vô tận lan tràn khiến trong tháp biến thành một huyết sắc thế giới. Hồng Hoang Kỳ tuy mãnh liệt nhưng sức mạnh phát ra bị huyết thủy dẫn xuống đất, tạo thành những tiếng nổ vang động, son không nứt nẻ.

Tà dị cổ tháp! Nhuộm đỏ máu của các cao thủ tiên bối, mai táng xương khô của họ.

"Không ổn, cha à. Huyết tháp định dung luyện chúng ta."

Không hiểu huyết thủy ở đâu tràn ra, dần nhấn chìm họ, dù sức mạnh thời không cùng cương khí cực mạnh cũng không thể ngăn huyết thủy lại.

"Đến hết đây chi ta." Đến giờ chỉ có Hồng Hoang Kỳ ngăn được huyết thủy dừng cách một trượng. Trong thế giới màu máu xuất hiện một bong bóng cực lớn, Hồng Hoang Kỳ che kín tất cả, những nơi khác đều đỏ rợn người, loáng thoáng thấy có bạch cốt âm u vũ động trong huyết thủy.

"Cha xem này." Y Y chọt bay lên, quát lớn: "Tê liệt thiên địa!" Sau lưng cô bé xuất hiện hư ảnh thần thụ, thoáng chốc trở thành đỉnh thiên lập địa, trùm lên cổ tháp, "ầm, ầm", tòa tháp bị xé toang. Tuy vẫn có huyết quang lan tràn, định dẫn sức mạnh của Y Y sang hướng khác nhưng thần thụ tựa hồ thiên sinh khắc chế thạch tháp, nhanh chóng xé tan.

"Ta hiểu rồi, Y Y lười mau." Thần Nam bảo cô bé thu lại thần thụ hóa thân, lầm bầm: "Thiên đô luyện ngục tương sinh tương khắc, vận dụng sức mạnh công kích của chúng ta để tu bổ cho năng lượng tòa cổ thành cần. Không thể dùng lực, phải dùng xảo diệu khắc chế."

"Cha, được không?" Y Y nhỏ giọng.

"Vốn không thể nhưng các tiên bối đã chết chắc hiểu ra trong lúc cuối cùng, họ đã gần đánh tan tòa tháp này, mang lại cho chúng ta vô vàn hi vọng, các con xem trong huyết tháp có những vết nứt, đánh tiếp vào đó ắt sẽ phá được."

Thần Nam minh bạch đạo lý, dùng Hồng Hoang Kỳ đâm vào cổ tháp, tuy vẫn có sức mạnh kéo đi nhưng hắn đã thấy ảo bí, tử lực và sinh lực giao nhau, hóa thành ngũ hành thần lực rồi tụ lại hỗn độn chi lực, lật đi lật lại, thoáng chốc cổ tháp vỡ ra một lối đi, huyết thủy lan tràn, cổ tháp không ngăn nổi họ.

Lúc họ định ra, Thần Nam vội nắm Không Không và Y Y hô lên: "Dừng lại." Mộng Khả Nhi và tiểu công chúa cũng bị chặn lại sau lưng.

Trên không dấy lên áp lực kinh nhân, khí tức quen thuộc rợp trời tràn xuống một cỗ sức mạnh hủy diệt.

"Ra ngay, đừng trốn tránh, mau đại chiến thống thống khoái khoái với ta." Giọng U La vương vang lên.

Y đã vào Thiên đô luyện ngục, có phải Ma Chủ cũng ở gần đây?

Thần Nam tuy không nắm chắc nhưng lại rất muốn đấu một trận với U La vương, nhưng giờ hắn còn vướng bận nhiều người, không dám mạo hiểm, không thể thoải mái chiến đấu.

U La vương quả nhiên cực mạnh, dao động trong tiếng gầm như triều thủy dâng tràn, khiến vô tận cổ lão kiến trúc rung chuyển, đoạn lại bay ra, biến mất sau không gian chi môn. Hiển nhiên y bỏ qua hết mọi cao thủ, đuổi theo tung tích Ma Chủ.

Tình huống càng lúc càng phức tạp, U La vương và Ma Chủ đại chiến đến tận đây.

"Đi."

Tuy đã hiểu lý lẽ tương sinh tương khắc nhưng Thần Nam vẫn để Không Không đi trước mở đường, cả nhóm nhanh chóng đi trong từng không gian chi môn, mỗi mấy dặm lại qua không biết bao nhiêu cánh cửa như thế, tựa hồ đi trong mê cung.

Ba thời thần sau, bọn hắn đến gần trung ương cổ tháp, thấy rõ Tiềm Long bị trói bằng xích. Nhưng ở đây, tất cả đều đáng sợ, không chỉ có tiếng quỷ khiếu loáng thoáng còn thấy được cả mấy hồn ảnh mờ lung phiêu động.

Bọn hắn là cỡ nào, còn sợ gì quỷ hồn? Nhưng u linh phiêu động lại khiến tất cả khó chịu, xương cốt rưng rờ.

"Đó là... thiên chi tàn hồn, hay là linh hồn các tiền bối cao thủ bị mê hoặc?" Mộng Khả Nhi lẩm bẩm.

Hiển nhiên, dù thế nào cũng rất khó chơi.

"Tránh đi, tránh đi." Thần Nam nói với Không Không, hắn cảm giác được mấy u linh phiêu đãng kia là sức mạnh ngăn cản đáng kể nhất từ lúc vào cổ thành. Thiên chi tàn hồn sao? Rất có thể.

Còn may Không Không nghe lời, liên tục đổi không gian chi môn, nhất nhất tránh qua bọn họ, thuận lợi đến thạch tháp ở Thiên đồ trung ương. Bọn hắn thấy được Tiềm Long, cảm giác được khí tức Long Vũ.

"Trốn mau." Thần Nam quát khẽ, tất cả trốn vào một cỗ kiến trúc.

Ngoài xa, thân ảnh cao lớn của U La vương xuất hiện, dấy lên uy lực kinh nhân, y đang điên cuồng truy tìm Ma Chủ, thấy mấy u linh, y cũng hơi ngàng lại, đương nhiên cố kỵ đôi phần, đoạn gầm vang, tiếp tục tìm Ma Chủ.

"Tiềm Long." Thần Nam gọi Tiềm Long thoi thóp, xương trắng lộ hết ra ngoài.

"Là người... Thần Nam? Mau... mau cứu... muội muội ta." Tiềm Long huyết nhục mơ hồ, nhiều nơi trên mình đã lở loét, xương lộ ra ngoài vô cùng ghê rợn.

Chương 481

Thiên đô trung ương

"Mau... mau cứu mọi mọi ta." Giọng Tiềm Long hư nhược vang lên.

"Ta cứu huynh trước." Thần Nam bay lên, một cỗ sức mạnh kỳ dị bề cong không gian đưa hắn đến gần trung ương cổ tháp.

Nhìn gần, thảm trạng của Tiềm Long khiến hắn đau lòng.

Có lẽ đã mấy trăm năm, hoặc hơn ngàn năm mới gặp Tiềm Long, không ngờ y sa sút đến mức này. Y vô cùng tiêu tụy, dáng vẻ đôi phần già nua, tóc mai lấm tẩm bạc, xuất hiện nhiều lọn tóc trắng, trán đầy nếp nhăn, thân thể không nở nhìn, nhiều nơi lộ cả xương ra, bốc lên mùi lợm giọng.

Tà áo vải bố treo trên dây xích sắt rung phật phật trong gió, vết máu đọng trên đó là chứng tích cho những khổ nạn y từng chịu.

Thần Nam vẫn nhớ lúc hắn thân tàn công phế, Tiềm Long từng giết Thần Hoàng và Thần Vương cướp thần đan cho y kéo dài mạng sống, giờ thấy cố nhân sa vào cảnh này, lòng y vô cùng chua chát.

"Tiềm Long..." Tâm tính hắn vốn cứng đanh mà giờ cũng run rẩy cho cố hữu, giọng run hẳn: "Huynh từng cứu ta một mạng, ta nhất định cứu huynh ra."

"Mau cứu mọi mọi ta trước." Ánh mắt Tiềm Long tán loạn, mái đầu hoa râm vô lực gào lên.

"Ta cứu Long Vũ trước." Thần Nam không lỡ mẫn xuất thủ, trung ương cổ tháp liên quan trọng đại, phá nó là phá cả tòa cổ thành, hắn sợ cổ tháp sập rồi Tiềm Long cũng sẽ hồn phi phách tán.

"Long Vũ... ở đâu?" Thần Nam tuy cảm ứng được khí tức của Long Vũ nhưng không phát hiện nàng ở đâu, giọng hơi run rẩy, ân tình của nàng với hắn nặng như Thái Sơn, năm xưa hắn thân tàn phế, nếu không

có nàng liệu sống được đến nay sao?

Chuyện cũ cơ hồ hiện ra trước mắt, trong đêm hoa tuyết bay bay đó, hấn vẫn nhớ mái tóc xanh của nàng phất phơ, còn nhớ nàng đã một lòng chờ hấn mười năm.

Trong phút giây hấn như quay lại đêm tuyết đó, thấy Long Vũ tươi vui ngày xưa lặng lẽ rơi lệ.

"Nó ở trong cổ tháp." Tiềm Long kéo hấn về hiện thực, Thần Nam phát giác khoe mắt mình ươn ướt, với người tâm tính mỗi lúc một cứng rắn như hấn, niềm xúc động này vô vàn.

"Long Vũ!"

Hấn không do dự tiến thẳng vào trung ương cổ tháp, dù phải trải qua hiểm ác trùng trùng, hấn cũng cả quyết tiến vào, chết vì Long Vũ còn được, vào cổ tháp có sá gì.

"Cha." Không Không và Y Y đi theo, muốn cùng vào cổ tháp.

Thần Nam ngoái lại nhìn chúng: "Không cần, các con đợi ở ngoài, cổ tháp này cũng như huyết tháp chúng ta gặp lúc trước, ta ứng phó được, các con ở ngoài này tiếp dẫn các Thái cổ thần." Đoạn hấn rảo bước vào.

Tòa trung ương cổ tháp này cũng tương tự huyết tháp, bên trong toàn là huyết tích, không có hài cốt hoàn chỉnh, chỉ có bột xương.

Đương nhiên nó lợi hại hơn huyết tháp nhiều.

Huyết tháp có bảy tầng, trung ương cổ tháp có bảy bảy bốn mươi chín tầng, cao hơn cả Thái cổ thánh sơn, phát ra khí thể hùng hồn. Cả tòa tháp chỉ có một không gian chi môn vào được, những nơi khác đều bị phong bế.

Nhưng khi hấn vào không gian chi môn, quay lại nhìn liền không thấy cánh cửa đâu. Hấn không hề sợ hãi, cất bước đi tiếp vào tòa cổ tháp được máu các bậc tiền bối nhuộm đỏ như leo lên một tòa cự sơn.

Hắn không hề phi hành, dọc đường gặp quá nhiều đợt công kích, buộc hắn phải cẩn thận.

Hắn đi theo cầu thang lên liền năm tầng, giết thạch đầu thiên thú, xuyên qua mấy vùng sinh tử hiểm ác chi địa đầy rẫy lôi điện, hỏa diễm, cuồng phong, liên tục hóa giải nguy hiểm thân thể bị dung luyện.

Cổ tháp thần bí vô cùng, đáng sợ đến khó tin, tầng sáu là một phiên thiên hỏa nham tương, tầng bảy là một thế giới hoa thơm chim hót, mỗi tầng là một không gian độc lập, tầng tám và chín có hung sát ác thú bảo vệ, đều là hồng hoang dị chủng hiếm có, một thiên giai cao thủ khó lòng chống nổi bởi hai tầng này khác hẳn không gian ở tầng sáu và bảy.

Đến rồi, Thần Nam cảm ứng rõ khí tức của Long Vũ, phát giác nàng tựa hồ cách đó không xa, không như tưởng tượng rằng nàng ở tầng cao nhất, mà ở ngay tầng thứ chín.

"Thần Nam, là huynh sao?" Giọng nói vô cùng hư nhược của Long Vũ cất lên, nàng nhận ra hắn đang tới, giọng hơi run run.

"Là ta, Long Vũ, ta đến cứu muội."

"Đừng, đừng qua đây." Long Vũ tuy kinh hãi nhưng lại buồn bã, thậm chí hơi hoảng sợ.

"Long Vũ, muội sao vậy?" Thần Nam cảm giác rõ ràng rằng nàng đã xảy ra chuyện gì đó, cầm Hồng Hoang Kỳ phá tan hết mọi ngăn cách, quét sạch vô tận sát khí của tầng thứ chín, tiến vào trung tâm.

Trong huyết tháp hôn ám, một nữ tử đầu tóc rối bù, tứ chi bị xích sắt xuyên qua trói sát vào mặt đất băng lãnh. Dung nhan từng khiến mình nguyệt thất sắc giờ vô cùng tiêu tụy, đầy nếp nhăn, đôi mắt ảm đạm vô quang, ngay mái tóc cũng dần nhuốm bạc.

Long Vũ đã đến mức này, mỹ lệ nữ tử thần thái phờ phợt, phong thái tự tin ngày xưa bị cầm tù trong huyết tháp không thấy mặt trời này quả là việc vô cùng tàn nhẫn.

Hai mắt nàng đầm đìa lệ, cố quay mặt đi, không muốn để Thần Nam nhìn thấy.

"Long Vũ." Thần Nam cảm giác lòng như dao cắt, mãi mới ổn định lại được: "Dù mọi biến thành thế này thì vẫn là Long Vũ, không có gì thay đổi hết."

Tuy nói thế nhưng lòng hấn phát cuồng, hận không thể đại chiến một phen với U La vương ngay.

Long Vũ chậm chậm quay lại, nước mắt trong veo nhỏ xuống.

Thần Nam chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ giọng: "Năm xưa ta thân tàn công phế mà mọi người không hiềm, lạnh lẽo chiếu cố, ta vĩnh viễn không quên. Hiện tại dung mạo mọi người tiều tụy hơn một chút, sao lại không tin nhiệm ta, lẽ nào ta là kẻ chỉ biết đến dung mạo sao?"

Long Vũ hiện tại quả thật suy lão nhiều, sinh mệnh nguyên khí phảng phất bị đoạt mất, nhưng Thần Nam không muốn nhắc đến, chỉ dùng hai chữ "tiều tụy".

"Thần Nam, không ngờ chúng ta còn gặp lại, mọi người vẫn nghe lục đạo tan vỡ là kết thúc." Long Vũ khẽ khàng quay lại, nước mắt lan dài, bao nhiêu năm sống trong cảnh tù đầy, với nữ tử mỹ lệ vô song khác nào cơn ác mộng từ từ thấy mình già đi.

"Dây xích này lấy dần sinh mệnh nguyên khí của mọi người, để ta cắt đứt." Xích sắt liên thông huyết tháp, sinh mệnh nguyên khí của nàng bị huyết tháp hấp thu.

"Cạch."

Tầng thứ chín không có sức mạnh cấm cố bá đạo, Thần Nam dễ dàng cắt đứt dây xích, giải cứu Long Vũ, đoạn hấn mở nội thiên địa, Sinh Mệnh nguyên tuyền tuôn tràn.

Được linh tuyền vây phủ, sinh mệnh nguyên khí đã mất của Long Vũ nhanh chóng khôi phục. Nàng vốn không thương tổn gì lớn nên khôi phục rất dễ dàng.

"Thần Nam, đa tạ huynh."

"Long Vũ, nếu muội dùng hai chữ 'đa tạ' này với ta thì khách sáo quá, khiến ta không còn mặt mũi nào."

"Được, muội không nói nữa, mau đi cứu ca ca."

"Ta sẽ cứu huynh ấy, muội không thụ thương chứ?"

"Không, muội không sao, tên ma vương đó chỉ đối phó với ca ca, huynh ấy ném đủ mùi cay đắng, sống không được chết không xong."

Thần Nam cũng nhận ra, U La vương hình như quan tâm lắm đến "con tốt" như nàng, bằng không sẽ không giam trên tầng thứ chín.

"Long Vũ, muội có biết trong tòa tháp này giam cầm ai nữa không?"

"Có, tầng trên cùng hình như là một lão nhân, tình hình kĩ lưỡng thì muội không biết nhưng U La vương cũng không muốn đến gần đó, bao năm mà không đến được mấy lần."

Lúc vũng Sinh Mệnh nguyên tuyền hóa thành nước thường, vô tận sinh mệnh nguyên khí tràn vào thân thể Long Vũ, vẻ già nua mất sạch, đem lại sức sống thanh xuân cho nàng.

"Đi, chúng tôi rời khỏi đây." Thần Nam cầm Hồng Hoang Kỳ kỳ, kéo Long Vũ, men theo cầu thang, tiến xuống dưới.

Trên đường về, tuy không gặp ngăn trở nhưng trước vô tình đao và Hồng Hoang Kỳ của Thần Nam, tất cả đều tan tành, họ thuận lợi xuống tầng một. Không tìm được lối ra, Thần Nam bó tay, đánh lắc Hồng Hoang Kỳ phát ra sinh tử lưỡng cực nguyên khí, rồi hóa thành ngũ hành thần lực, chuyển đổi ra hỗn độn thần quang liên tục oanh kích tường huyết tháp, định phá mà ra.

Nhưng cổ tháp trợ trợ, sức mạnh thành bổ sung hữu hiệu cho nó, hoàn toàn bị hấp thu.

"Tòa tháp này không phá được, cả U La vương cũng không phá nổi." Long Vũ hỏi tưởng: "U La vương từng nói nó do sức mạnh của thiên

đạo tạo thành."

"Phiền hà rồi." Thần Nam ngậm nhịu mày, nếu không đánh vỡ tường được ắt sẽ bị khốn mãi ở đây.

Cùng lúc, hào quang lóe sáng, Không Không và Y Y tiến vào.

"Sao các con lại vào, ta đã bảo hai đứa đừng mạo hiểm mà."

"Cha, không phải chúng con vào mà ngoài kia U La vương và một đạo hắc ảnh đại chiến, không thể ở lại."

Lời vừa dứt, tiểu công chúa Sở Ngọc và Mộng Khả Nhi cũng tiến vào, hiển nhiên đại chiến bên ngoài vô cùng kịch liệt, bằng không họ chẳng tránh vào đây.

Thần Nam thấy họ đi qua một tuyệt bích tiến vào, nhận định đó là không gian chi môn, kết quả thử cả trăm lần mà không gian chi môn đó vẫn không thấy đâu, hình như chỉ tiến vào được, không thể đi ra.

"Sao lại thế này?" Hấn nghi hoặc.

Mộng Khả Nhi vẫn đứng yên đột nhiên lên tiếng: "Xem ra chỉ còn cách thử thần thông Thất Tuyệt tứ hồn thông u có phá được Thiên đồ luyện ngục mà thôi."

"Tứ hồn thông u?"

"Tứ hồn thông u?"

Long Vũ và tiểu công chúa đồng thời kêu lên kinh hãi.

"Ba chúng ta mới là tam hồn."

"Làm vậy nguy hiểm lắm."

Mộng Khả Nhi thở dài: "Ta có lưỡng hồn, giờ đành làm vậy mới khiến trùng điệp không gian này bình thường lại, thiên nữ tứ hồn thông u là thiên sinh trận pháp! Lấy hồn làm trận, có thể phá được cổ thành chi trận."

"Được, chúng ta thử nào."

Tam nữ nắm tay nhau, hào quang chói mắt sáng lòe bùng lên.

Cùng lúc, U La vương đang đại chiến với hắc ảnh thất thanh: "Hình như đó là Thất Tuyệt thiên nữ cùng thời đại với Nhân vương, Thần tổ. Sao lại xuất hiện tại cổ tháp? Chết tiệt, ta hiểu rồi, là hồn phách thiên nữ hiện tại gặp mặt nhau."

Ngay lúc y ngây người, đạo hắc ảnh nhanh chóng lao tới, suýt nữa chấn tan y, quanh trung ương cổ tháp, không gian chi môn giảm hẳn, họ tuy vẫn di động rất nhanh nhưng thân ảnh không tan biến.

"Người thật ra là ai, tựa hồ là Ma Chủ, lại hình như không phải, người có sức mạnh của Ma Chủ, nhưng..." U La vương gầm lên, vừa nãy y suýt ném đòn.

Cùng lúc, một tầng cửa cổ tháp phát ra dao động kịch liệt, tầng một sáng chói, thông qua bức tường phát ra hào quang vô tận.

Đoạn, hủy diệt khí tức bùng lên, Thần Nam cầm Hồng Hoang Kỳ lao ra, bổ vào U La vương.

Đồng thời, thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền cũng bay lên, lao vào U La vương.

Đao mang lóe sáng, quân vương Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao đằng không bay lên, xé toạc hư không.

Chương 482

Lục hồn thiên nữ vô địch hình thành

Tứ đại cao thủ đồng thời xuất hiện, cộng thêm hắc ảnh đại chiến với U La vương lúc trước, cùng vây vương giả của hỗn độn di dân vào giữa.

Hắc ảnh thần bí chìm trong một làn mê vụ khiến người ta không nhận ra chân dung, nhưng khí tức phát ra rất giống với Ma Chủ, thậm chí hoàn toàn tương tự.

Nhưng Thần Nam biết đó không phải là Ma Chủ chân chính, dù khác biệt không đáng kể, là ai đây? Sao lại cũng mạnh như vậy, hơn hẳn tàn hồn Ma Chủ mà hắn gặp năm xưa.

Toàn thân U La vương được cỗ chiến giáp che chắn, huyền thiết giáp sáng lấp lánh u quang, thể phách cường kiện khiến người ta có cảm giác bị áp bức, cơ hồ không thể chiến thắng, hai mắt y không có tròng, chỉ có hai đạo u minh thanh quang phát ra, kinh rợn khôn tả.

Y lạnh lùng nhìn thủ mộ lão nhân, Huyền Huyền, Thần Nam, Hắc Khởi rồi nhìn sang hắc ảnh trong mê vụ: "Không cần giấu đầu hở đuôi. Người có phải Ma Chủ không? Có vẻ không giống nhưng cốt huyết lại y hệt."

"Hừ." Hắc ảnh hừ lạnh, xé tan hư không, xuất hiện cạnh y, tốc độ hơn cả ánh sáng, khắp trời toàn là bóng y, trong một sát na xuất ra không biết bao nhiêu sát chiêu, tàn ảnh hình thành một bức màn đen che kín thính không.

Dao động phát ra càng kinh nhân, nếu là địa ngục bình thường chắc đã tan vỡ, nếu ở tinh không chắc cũng có cảnh sao trời rơi rụng, áp lực hắc ảnh phát ra khiến ai nấy kinh hồn.

Đòn công kích như sóng biển khiến Thiên đô luyện ngục rung chuyển, mọi năng lượng cuồng bá bị vùng kiến trúc khổng lồ hấp thu hết. Thiên đô thành tà dị, không thẹn là nơi Thiên đạo từng cư trú.

U La vương không hề phát ra dao động năng lượng, chỉ có "thế" khiến người khác kinh tâm động phách, lưu lại tàn ảnh trên không, tránh thoát mọi công kích.

"Người không phải Ma Chủ, nhưng lại có cốt huyết của y." Lời U La vương lạnh tanh, mái tóc tung bay, tia nhìn xanh lè sắc như lưỡi đao.

Hắc ảnh lại ẩn vào mê vụ, Thần Nam xông tới, vô tình đao từ đôi mắt trống rỗng phát ra, vạch ngang không trung tử tịch chém vào U La vương theo hai quỹ tích tà dị, phát ra vô tận hủy diệt khí tức!

"Hừ." U La vương hừ lạnh, quay phắt lại, lạnh giọng: "Đối thủ này không tệ." Y xòe chưởng, trực tiếp bổ vào vô tình đao.

Hào quang sáng rực, vô tận quang mang xung thiên, chỗ Thần Nam đứng lại chìm trong tử tịch, hai mắt hấn gằn như hai phiến vô tận hư không, sức mạnh khổng chế vô tình đao càng mạnh hơn.

Hai tiếng va nhau vang động, vô tình đao vỡ vụn, thân thể Thần Nam chấn động, đôi mắt khô phục sinh khí, hai lưỡi đao bị gãy mờ dần trên không, hai đạo hư ảnh bay về mắt hấn.

Tiếng nước nhỏ xuống trên không, sắc mặt U La vương âm trầm cực điểm, tuy phá được vô tình đao nhưng tay y cũng bị cắt thành hai vết, máu tươi đang nhỏ xuống.

Thần Nam kinh hãi, vô tình đao xưa nay phá tan hết thủy mà giờ chỉ cắt nhẹ được hai tay đối thủ, đủ thấy U La vương đáng sợ thế nào, không then là vương giả của hỗn độn di dân.

Giọng nói lạnh lùng của U La vương vang lên: "Người khiến ta giận rồi, từ trận chiến với Ma Chủ đến nay, chưa ai khiến ta bị thương được. Người khiến ta chảy máu, ắt phải trả giá."

Huyết thủy đổ lòm tụ lại trên không càng lúc càng nhiều, thành một con sông, vô cùng tà dị. Thân thể U La vương dù cao lớn cũng chỉ hơn một trượng mà chảy ra lượng máu lớn như thế.

Vô tận huyết dịch nhuộm đỏ thình không, ngưng tụ thành biển máu lao vào bọn Thần Nam.

"Không được, năm xưa y dùng chiêu Huyết thôn thiên địa này đối phó Ma Chủ, tất cả cùng lên." Thủ mộ lão nhân gầm vang đoạn vung Sinh Tử bàn lao vào U La vương. Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao quét ngang, gạt phẳng một vùng sóng máu, Huyền Huyền siêu trần thoát tục, phi hành trên tầng không huyết hải, lao vào đối thủ.

Thần Nam tuy bị huyết hải nhất chìm nhưng không kinh hoảng, nhướng mày lên, cầm Hồng Hoang Kỳ tiến ra, vạch thành một con đường.

Tứ đại cao thủ khuấy lên trùng trùng sóng máu trong huyết hải, vây quang U La vương ra đòn nhưng huyết hải là phòng hộ thuần bài mạnh nhất, mọi đòn đánh đều bị huyết quang xung thiên nuốt hết, không hề thương tổn mảy may đến U La vương. Huyết hải lại phóng ra huyết quang chiếu rọi cả cổ thành cùng vùng hỗn độn, dấy lên vô tận sát khí hồng luyện hóa tứ đại cao thủ.

Bốn người dốc toàn lực xung kích, bằng không sẽ thật sự bị dung luyện trong sóng máu.

Chợt hắc ảnh vẫn ẩn mình trên cao nhanh chóng lao vào U La vương trong huyết hải, ẩn ước thấy được y xòe một đôi thần ma dực như hai cây thiên đao chém vào eo U La vương.

"Hừ, đợi ngươi lâu rồi." U La vương liên tục vung song thủ, phát ra hỗn độn thần quang nhấn chìm hắc ảnh, vùng vô tận hỗn độn nghiêng đi, đẩy hắc ảnh vào huyết hải.

Bọn Thần Nam vũng vầy trong làn sóng máu vô tận, hiểu được huyết hải đáng sợ cỡ nào, nếu không thoát được ắt bị hoàn toàn luyện hóa.

Đột nhiên, tiếng âm âm vang lên, huyết hải co lại, bọn Thần Nam kinh hãi nhận ra, thân thể mình cũng co theo.

Ai nấy kinh hoàng khi thấy huyết hải hóa thành một giọt máu, họ đang nằm trong tay U La vương. Tịnh không phải đối phương quá to lớn mà họ co lại theo huyết hải, dung nhập vào điểm điểm huyết dịch.

"Hắc..." U La vương cười lạnh, đoạn nắm chặt bàn tay, áp lực kinh

hồn ép xuống ngũ đại cao thủ, suýt nữa khiến họ tan xương nát thịt.

Thủ mộ lão nhân vung Sinh Tử bàn búng lên một dải hào quang sáng chói, định đánh tan bàn tay U La vương, Thần Nam cũng vung hết Hồng Hoang Kỳ lên, trên lá cờ hiện ra một thế giới mông lung.

U La vương không bóp nát cả bọn được, lòng y như như bị đâm mạnh, xẹt ra một dải máu, Thần Nam xông ra đầu tiên, khôi phục thân thể. Bọn Huyền Huyền cùng xông ra, sau cùng là hắc ảnh nhưng lại biến hóa kinh nhân, tung ra một đòn đáng sợ vừa nãy xong, hóa một thành ba trong lòng tay U La vương, thành ba nhân ảnh.

Thần Nam cả kinh, cả ba đều là người quen: Đại Ma, Ma Sư, Vô Danh thần ma!

Chả trách họ có khí tức của Ma Chủ, Đại Ma vốn là con, đồng thời cách đây không lâu lại dung luyện hài cốt kiếp trước của phụ thân. Ma Sư là đệ đệ, Vô Danh thần ma là đệ tử thân truyền của Ma Chủ, bảo vệ nhiều năm trong tử vong tuyệt địa. Cả ba đều có liên hệ lươn với thiên cổ Ma Chủ, hắc ảnh là do họ dung hợp lại.

"Quả không phải là Ma Chủ. Không đúng, có sức mạnh của Ma Chủ, lẽ nào y chết rồi?" U La vương nhìn Vô Danh thần ma chằm chằm: "Người là ai, sao thể nội lại có sức mạnh của Ma Chủ?"

"Ma Chủ là sư phụ của ta, người không cần sức mạnh đó nữa." Vô Danh thần ma lạnh lùng đáp lại.

"Hắc, ta hiểu rồi, trước khi Ma Chủ bước lên Thông thiên chi lộ, nhất định phải biến hóa, y đem sức mạnh nguyên bản truyền lại cho ngươi." U La vương cười lạnh lùng: "Ma Chủ, quả nhiên rất hay, ta đợi gặp y mãi."

"Trừ phi ngươi cũng đi lên Thông thiên chi lộ!" Vô Danh thần ma lạnh giọng.

"Hừ, không cần ta tìm y, y cũng tự tìm đến ta." U La vương nhìn thất đại cao thủ, hoàn toàn không e ngại.

Thần Nam truyền âm cho Vô Danh thần ma: "Vô Danh huynh, đã lâu không gặp, mong huynh cứu sư đệ Tiềm Long ra, đệ sẽ cảm chân U La vương, đại chiến một phen với y."

Không đợi Vô Danh thần ma nói gì, Thần Nam lại lao vào U La vương, rất muốn đại chiến một trận thống khoái với Hỗn Độn vương giả này.

Cùng lúc, trung ương cổ tháp đột nhiên rung lên mãnh liệt, hào quang sáng chói xuyên tường bay ra.

Thất Tuyệt thiên nữ tứ hồn đã thông u!

Bọn Mộng Khả Nhi đưa Thần Nam ra xong, hoàn thành trận pháp dựa vào hồn phách, định phá tan cổ tháp.

"Thất Tuyệt thiên nữ." U La vương cười lạnh, tiến lên thạch tháp, định chế trụ tứ hồn phá diệt trận pháp, đồng thời quát vang: "Quảng Thành, các người chặn bảy người kia lại cho ta."

Y định đối phó với Thất Tuyệt thiên nữ, bởi y ngại Thiên đô luyện ngục bị phá.

Quảng Thành dẫn một đám đông hỗn độn cao thủ, theo thông đạo U La vương mở mà tiến tới nhóm thủ mộ lão nhân. Thần Nam thoát khỏi trùng vây, Hồng Hoang Kỳ đánh nát xác sáu hỗn độn cường giả thành từng dải huyết vụ, lao vào U La vương. Nếu không thể chân chính quyết chiến với cao thủ cỡ y, cả đời hắn sẽ đầy hối hận.

"Thiên la Địa võng!" Quảng Thành tung ra hỗn độn thiên bảo ngăn chặn Thần Nam nhưng bị Huyền Huyền và thủ mộ lão nhân hợp lực đón đỡ.

"Thần Nam, mau đi ngăn U La vương, nhất định phải giúp Thất Tuyệt thiên nữ phá diệt cổ tháp!" Thủ mộ lão nhân gầm lên.

Thần Nam cầm Hồng Hoang Kỳ lao lên cổ tháp, lá cờ có thể phá tan sao trời rung lên, mấy lần đập vào mình U La vương nhưng đều bị y gạt đi. Hai tay y chụp lấy cổ tháp khiến nó nhanh chóng thu nhỏ. Y đang dùng vô thượng đại thần thông luyện hóa, toan dung luyện tứ

hồn trong đó.

"A..." Y liên tục gầm gào, tiếng gầm khiến Thiên đò luyện ngục rung lên kịch liệt, hỗn độn hải ngoài xa sôi trào. Y như cái thế bá vương, luyện hóa cự tháp thu nhỏ lại.

Cổ tháp như ngọn núi sau cùng chỉ còn chừng bảy, tám thước.

Y liên tiếp chịu mấy đòn Hồng Hoang Kỳ của Thần Nam, tuy thổ máu nhưng không quá đáng ngại, sát khí trong mắt gạt được hung kỳ.

Hào quang lóe sáng, Mộng Khả Nhi, Long Vũ, tiểu công chúa bị bức khỏi cổ tháp, họ nắm tay tạo thành hình tứ giác, tứ đại hồn phách quay tít trên đỉnh đầu.

"Hắc hắc..." U La vương buông lỏng cổ tháp, đại chiến kịch liệt mười mấy chiêu với Thần Nam trên không, đoạn lao vào tứ hồn đang thông nhau.

Thần Nam không ngăn kịp, gầm lên báo động, thông u tứ hồn phảng phát kinh hãi, nhanh chóng quán lấy nhau, họ... hợp lại. Cùng lúc bốn hồn phách hòa vào nhau, Long Vũ, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa cũng hợp lại nghênh đón hồn phách trên đầu.

"Oành!"

Như thể trời đất sụp đổ, tiếng nổ vang vọng, một cỗ khí tức hùng hồn tràn ra, bọn Mộng Khả Nhi dung hợp một cách bị động, bước một bước quan trọng hướng tới Thất Tuyệt thiên nữ chân chính.

Đồng thời, U La vương công tới, y cười lạnh: "Lúc trước ta còn lấy làm lạ sao nữ tử trong cổ tháp kỳ quái như vậy, hóa ra là một trong Thất Tuyệt, hiện tại chỉ là tứ hồn, dù cực mạnh nhưng ta vẫn diệt được các ngươi. Đúng là trời giúp ta, để hôm nay ta trừ khử được nhân vật cỡ này." Sức mạnh cái thế vô song trùn lên tứ hồn.

Tứ hồn thiên nữ phong hoa tuyệt đại, đẹp đến cực điểm, tập hợp toàn bộ ưu điểm của Long Vũ, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa, hai mắt xạ ra thần mang bảy màu, tiếng nói cất lên thánh thót: "U La vương, ngươi tự đại quá mức." Trong vô hạn thần quang, thiên nữ

chạm chường với U La vương.

Thần Nam lao tới, lắc Hồng Hoang Kỳ, bức U La vương lui lại năm bước, đoạn không do dự mở nội thiên địa thả nhục thân và hồn phách Đạm Đài Tuyền bị phong ấn ra, hẳn biết tứ hồn thiên nữ không phải là đối thủ của U La vương. Hỗn Độn vương giả thề diệt đại địch Thất Tuyệt thiên nữ, hẳn không muốn họ ngộ hại nên đành nghĩ cách cho ngũ hồn dung hợp!

Cùng lúc phong vân biến hóa, thiên địa thất sắc. Nhục thân và linh hồn Đạm Đài Tuyền vừa xuất hiện, tự động hợp với tứ hồn thiên nữ, hoàn toàn do bản năng hấp dẫn.

Hào quang chói lòa, tiếng sấm xé nát màng tai vang lên, ngũ hồn thiên nữ biến hóa.

"Chết tiệt." U La vương đại nộ, dốc toàn lực đại chiến với Thần Nam, dù hẳn dung hợp với vô diện nhân nhưng vẫn không phải đối thủ của Hỗn Độn vương giả, Hồng Hoang Kỳ không thể thương tổn đến vĩnh hằng bất diệt chi thể của đối phương.

Nhưng hẳn chỉ cần cầm chân để ngũ hồn thiên nữ tranh thủ thời gian hình thành, lần này không thận lợi như khi tứ hồn dung hợp, hào quang lóe lên, trên không hình thành một chiếc kén ánh sáng cực lớn.

Xong lần biến hóa ắt mạnh hơn tứ hồn thiên nữ!

Hồng Hoang Kỳ xuất ra một phiến cổ tinh không, Thần Nam và U La vương liên tục đại chiến trong hồng hoang tinh giới.

Tuy Thần Nam dần lạc bại nhưng y cũng có thể ngẩng cao đầu, bởi địch thủ là vương giả của hỗn độn di dân.

Hắn dốc lực đại chiến, hai mắt trống rỗng cực độ, vô tình đao liên tục chém ra, những vì sao trên cổ tinh không, bị ảnh hưởng của lưỡng đại khoáng thế cao thủ giao phong, rung lên bần bật, một vài tiểu hành tinh vỡ tan.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng nổ, cả cổ tinh không cũng hiển

hóa rồi ẩn vào Hồng Hoang Kỳ. Thần Nam và U La vương hiện lên trên không.

Ngũ hồn thiên nữ đã phá kén sinh thành.

Áp lực lan khắp thiên địa, ai cũng hiểu thiên nữ mạnh đến cực điểm, nàng ta lao vào U La vương.

"Ngũ hồn thiên nữ ta cũng không sợ." U La vương gần như điên cuồng, hát bay Hồng Hoang Kỳ đoạn lao vào thiên nữ.

Cùng lúc, tiếng sấm chấn động màng tai vang vọng từ vùng sâu hỗn độn bên ngoài thiên địa luyện ngục, một không gian thông đạo từ xa thông tới, trực tiếp nối liền với ngũ hồn thiên nữ.

Chiến nữ Lý Nhược Lan từ trong hỗn độn thông đạo bước ra, hai mắt nàng ta mê mang, chứng tỏ không hiểu sao mình đến đây. Nhưng Thần Nam hiểu rõ, Lý Nhược Lan là một trong Thất Tuyệt thiên nữ, hiện tại ngũ hồn dung hợp cực mạnh, phát ra lực hấp dẫn nên triệu hoán Lý Nhược Lan ở gần đây tới.

Quá ư điên cuồng, ngũ hồn thiên nữ mới thành lại lập tức tiến hành biến hóa lục hồn.

"Àm, âm, âm."

Thần quang kinh nhân tràn khắp Thiên đò luyện ngục, chiếu rọi vô tận hỗn độn hải!

Chiến nữ Lý Nhược Lan dung hợp vào thể nội ngũ hồn thiên nữ.

Lục hồn thiên nữ sắp thành, khí thể chấn nhiếp hồn người phát ra, chiếc kén ánh sáng khổng lồ nổi trên không, phát ra hào quang bảy màu.

Lục hồn hợp lại không chỉ giản giản đơn đơn là tăng thêm sức mạnh một người, cảnh giới tu vi ắt tăng gấp nhiều lần.

Lục hồn thiên nữ nếu thành công, ắt mạnh đến không tưởng.

Chương 483

Thần ma đồ tái hiện!

Những gì xảy ra lúc đó vượt khỏi tưởng tượng của tất cả, không ai ngờ rằng Thất Tuyệt thiên nữ cùng thời đại với Nhân vương, Thần tổ lại giáng lâm.

Tứ hồn thiên nữ hình thành, tiếp đó lại biến hóa ngũ hồn, hiện tại là lục hồn.

Vô tận thần quang chiếu rọi Thiên đô luyện ngục hôn ám, phá tan vô tận hỗn độn hải, chiếu kén ánh sáng khổng lồ xuất hiện trên không. U La vương gầm vang, lao bổ tới, y không hy vọng thiên nữ hùng mạnh lại giáng thế, dù hiện tại không phải đủ thất hồn.

Lục hồn cũng đủ chấn nhiếp thế nhân, năm xưa Thất Tuyệt thiên nữ mạnh đến tuyệt đỉnh, không phải tự ngã vực mà tự tách thành bảy để mong tiến thêm một bước. Giờ đã qua biến hóa, lục hồn hợp lại e rằng cũng không kém hơn thiên nữ năm xưa.

Thần Nam dốc toàn lực ngăn lại, hấn không muốn đến cuối cùng lại khiến lục hồn thiên nữ thất bại, Hồng Hoang Kỳ gần như cháy rạn, hào quang do tinh quang hóa thành sáng chói, sức mạnh hủy diệt đổ vào U La vương.

"Không ai ngăn nổi ta, hôm nay Thất Tuyệt thiên nữ chết chắc."

"Năm mơ à, U La vương người qua cửa ải của ta đã."

Thần Nam và U La vương hóa thành hai dải sáng quấn lấy nhau, tốc độ đạt cực hạn, hư không bị họ cắt tan, dù là Thiên đô luyện ngục cũng vậy.

Lúc đó quân vương Hắc Khởi đột phá ngăn trở của bọn Quảng Thành, Tuyệt vọng ma đao quét vào U La vương, đao mang kinh thiên!

"Người chết đi cho ta." U La vương phẫn nộ, hiện tại thời gian là cơ

hội của y, Thất Tuyệt thiên nữ đáng sợ phi thường, nếu không có hội như hôm nay, muốn trừ khử ắt vô cùng gian nan.

Mái tóc đen như mực của y hóa thành ba ngàn trượng, trên không thành một vùng đen nhánh như biển lớn, mọi sợi tóc khác nào cự long quấy lộn trên không, quây kín Thần Nam và Hắc Khởi vào trong.

"Chết đi." U La vương gầm lên, hai mắt bắn ra thanh quang kinh người, trong lúc đấu sinh tử này, y gần như liều mạng. Thần Nam bị vặn xoắn thân thể, nếu không phải hấn nhập vào Hồng Hoang Kỳ ắt đã gặp nguy hiểm, lá cờ nát rung lên phần phật trong vùng biển tóc đen nhánh, đại kỳ gần như sắp tan nát hẳn.

Hắc Khởi cũng lộ vẻ thống khổ, gầm lên liên hồi, quân vương cao thủ như y chưa bao giờ như thế, xưa nay chỉ có y nắm vận mệnh người khác. Tuyệt vọng ma đao cắt đứt một vạt tóc lớn nhưng đối diện với vô tận cự long đen ngòm quấy lộn, y cũng hữu tâm vô lực.

"A..." Y gầm lên, vùng eo bị quán gần như đứt rời, huyết dịch toàn thân liên tục bị mớ tóc hút mất, toàn thân y đỏ lôm như huyết nhân.

Trong tử cảnh, hai mắt y đỏ ngầu, dốc toàn lực định dung nhập vào ma đao nhưng ma đao cũng không chịu nổi sức mạnh cuồng bá, bị ngàn vạn sợi tóc như cự long chấn tan.

Hắc Khởi gần như tuyệt vọng trong tử cảnh nguy nan nhất.

Lập tức, y ngửa mặt gầm vang, toàn thân phát ra khí tức âm u, một dải ma diễm rừng rực bốc cháy ngoài thân thể y như cấm kị thiên hỏa.

"A..." Vạn trượng ma thể đỉnh thiên lập địa, y thoát được biển tóc, ma thể sừng sững giữa thiên địa, chộp cứng mái tóc của U La vương.

"Gào." Hắc Khởi phẫn nộ gầm lên, đập U La vương vào một vùng kiến trúc lớn như cự sơn,

Tiếng "ầm, ầm" vang lên không ngớt.

Hắc Khởi bị ép vào tuyệt vọng chi cảnh liền mạnh đến mức rợn

người.

U La vương cũng phần nộ, kẻ bị y coi là không đáng tạo thành uy hiếp, trong lúc phát cuồng đã chộp lấy mớ tóc đập loạn xạ khiến y mất mặt. Hai tay y vạch lên, vô tận hỗn độn hải trùm lên Hắc Khởi, y định dùng đại pháp lực triệt để tiêu diệt đối phương.

Nhưng lúc đó mớ tóc ba ngàn trượng của y chợt cháy rực, Hồng Hoang Kỳ trong tay Thần Nam trải rộng, tinh thần chi lực trong đó tụ thành một dải hào quang kinh nhân, chiếu lên mái tóc của U La vương khiến nó cháy rực lên.

U La vương tức giận suýt nữa ngất xỉu, gầm lên phần nộ cực điểm, đẩy hỗn độn hải đang trùm lên Thần Nam sang phía Thần Nam, định diệt luôn hẳn. Y hét mạnh mớ tóc, định diệt hết tinh thần chi quang.

Thần Nam và Hắc Khởi không hề chịu kém, lúc U La vương phát uy, cả hai lao tới, lần này tam đại cao thủ mà đấu một phen, ắt sẽ có người ngã gục.

Nhưng lúc đó, chiếc kén lơ lửng trên không vỡ tan, thất sắc thần quang quét qua, uy thế tụ thành một quang trụ sáng chói, hút bay U La vương.

Lục hồn thiên nữ đã thành.

Tuyệt đại phương dung thế gian khó kiếm, xứng danh phong hoa tuyết đại, diễm quan thiên hạ, phát ra uy lực của bậc nữ hoàng cao cao tại thượng, mỗi động tác đều mang phong phạm của vô song thiên nữ.

"U La vương, không phải ngươi muốn giết ta sao, đến đây." Lục hồn thiên nữ toàn thân ngập trong hào quang, lao vào U La vương.

"Chết tiệt, làm hỏng đại sự của ta." U La vương phần nộ, gầm lên với Thần Nam và Hắc Khởi đoạn mái tóc tung bay cuồng loạn, lao vào lục hồn thiên nữ.

Trận đại chiến này long tranh hổ đấu, cân tài cân sức.

Phong vân biến ảo, thiên địa thất sắc.

Lục hồn thiên nữ một hóa thành sáu đoạn lục hồn hợp nhất, phát ra thần quang bảy màu trù lên U La vương, hát tay nhẹ, nàng ta cũng phá được cấm chế của Thiên đô luyện ngục, triệu hoán một chùm sao tới, trong lúc bay tới, từng vì sao đều bị luyện hóa thành những viên nhỏ, lao hết vào U La vương.

Đòn công kích này kinh thiên động địa! Mỗi vì sao nổ tung đều mang sức mạnh hủy diệt, lối xuất thủ này lại liên hoàn.

U La vương đoán không sai, trải qua biến hóa rồi, lục hồn thiên nữ sánh ngang với Thất Tuyệt thiên nữ năm xưa, con đường đột phá nàng ta đi hoàn toàn chính xác, nếu thất hồn quy nhất ắt không tưởng tượng nổi.

"Gào..." U La vương nổi điên, quyết định mất nửa mạng cũng phải phế Thất Tuyệt thiên nữ, không để nàng ta thất hồn quy nhất, hiện tại lục hồn mới dung hợp, tuy cơ hội hạ được ít ỏi nhưng vẫn còn hy vọng.

Từng vì sao bị U La vương đang cuồng loạn đánh tan trên không, tinh quang tan biến, nhưng vì sao cũng vĩnh viễn không còn.

Lục hồn lại phân ra, Thần Nam và Hắc Khởi nhìn thấy quang lục hồn lơ lửng vô tận thần dị chú phù, đó là những chú phù đã thực chất hóa, lục hồn thông u! Chúng quay tít điên cuồng, hát cổ tháp bị thu nhỏ lên không.

U La vương cả kinh, gầm lên: "Người không được đánh vỡ cổ tháp." Y phân hóa ra vô số phân thân, đuổi theo cổ tháp bị lục hồn trù lên.

Nhưng đã muộn.

"Ầm ầm", cổ tháp tan tành, Thiên đô luyện ngục rung chuyển, không gian trùng điệp hợp nhất, mê vụ tan đi, tất cả hiện ra rõ ràng, các Thái cổ thần bị khốn trong vùng sâu cổ thành nhanh chóng lao ra.

U La vương gầm lên, chụp lấy nóc tháp, y nhìn tàn tháp trong tay với vẻ kinh hồn bất định, thở phào một hơi bởi tầng thứ bốn chín vẫn

nguyên lành, y định dùng đại pháp lực luyện hóa, phong ấn nó vào thân thể mình.

Nhưng lúc đó lục hồn thiên nữ dấy lên thất sắc hồng mang rợp trời, nuốt chửng y, đồng thời, Thần Nam, Hắc Khởi và Thái cổ thần vừa thoát khốn cùng xông lên.

Tiếng âm âm vang vọng, khu vực này sôi trào, tầng cổ tháp bốn chín bị đánh bay ra, Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ cuốn lấy, thu vào trong lá cờ.

"Giao ra đây." U La vương nổi giận, hát văng rất nhiều cao thủ, pháp lực của y cực kỳ cao thâm.

Mấy Thái cổ thần giúp thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền thoát khỏi bọn Quảng Thành cầm chân, song phương nhân mã tụ lại.

Lúc này phe Thái cổ thần chiếm ưu thế tuyệt đối, lục hồn thiên nữ đấu ngang với y, còn Thần Nam, Hắc Khởi, thủ mộ lão nhân, Vô Danh thần ma, Huyền Huyền, Ma Sư, Đại Ma không ai chặn nổi. Quảng Thành tuy không kém hơn họ nhưng số hỗn độn di dân y lãnh đạo không có cao thủ cỡ đó, nên không chống nổi.

Chư cường nhanh chóng dẹp tan nhân mã phe hỗn độn di dân, thất đại cao thủ cùng lao vào U La vương. Ngày ấy người vây công, cộng thêm lục hồn thiên nữ ngang cơ cầm chân, y có ba đầu sáu tay cũng khó lòng chịu nổi.

"Choang." Hắc Khởi tụ lại ma đao, hung hãn bổ lên đầu U La vương, chém rụng một vật tóc.

"Oành!" Thủ mộ lão nhân vung Sinh Tử bàn đập lên lưng U La vương khiến y liêu xiêu, phun máu, suýt nữa gục xuống.

"Soạt, soạt." Thần Nam đột ngột xuất hiện trước mặt y, Hồng Hoang Kỳ trùm xuống, suýt đập nát mặt y, máu tươi đầm dề.

U La vương giận dữ cực độ nhưng đành bó tay, lục hồn thiên nữ xuất hiện vượt ngoài dự liệu khiến y đành rút lui. Thiên đồ luyện ngục cũng được thu theo, Quảng Thành chạy theo y, nhân mã hỗn độn di

dân tan tành.

"Rút, chúng ta mau rút." Thủ mộ lão nhân hô vang, đây là địa bàn của hỗn độn di dân, trời mới biết có hỗn độn cường giả nào đang đến đây không.

Tất cả bay lên không lướt về đại lục hắc ám, Thần Nam cảm ứng được tàn tháp trong Hồng Hoang Kỳ, định thám thính xem trong đó phong ấn ai.

Lục hồn thiên nữ cạnh đó liên tục xạ lãnh mang vào khiến hấn khó chịu, lẽ nào Đạm Đài Tuyền lấy được quyền chủ đạo? Hấn thầm đoán vậy nhưng không lo lắng lâu, thần quang bầy màu sáng rực, lục hồn thiên nữ phân giải thành sáu thân thể.

Long Vũ, Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa, Lý Nhược Lan, Đạm Đài Tuyền cùng xuất hiện trong hỗn độn hải.

"Thần Nam..." Đạm Đài Tuyền quát vang.

Thần Nam nghe rõ tiếng nàng ta nghiêng răng, nhưng bọn Mộng Khả Nhi nhanh chóng nắm tay, nhỏ giọng nói gì đó, ngăn cản nàng ta phát tác.

Các Thái cổ thần vô cùng kinh hãi.

Dọc đường, họ không gặp trở ngại gì, thuận lợi đến được Thần Phong học viện.

Nhưng lúc vào Tội Ác chi thành, Thần Nam cả kinh, hấn thấy Thái cực đồ lơ lửng trên không.

Hấn sửng sốt, Thái cực đồ này là cái bị Ma Chủ luyện hóa thành Luân hồi môn hay từng tồn tại trong thể nội hấn? Ma Chủ và thần bí nhân đã mang Thần ma đồ bước lên thông thiên chi lộ, sao lại còn xuất hiện?

Hồng Hoang Kỳ trong tay hấn đột nhiên rung lên, tàn tháp phong ấn trong đó không chịu khống chế mà bay ra, nhập vào Thần ma đồ khổng lồ ngoài xa.

"Ha ha...." Tiếng cười thê lương vang vọng khắp thiên địa.

Thái cổ chúng thần đều chấn kinh, lộ vẻ không tin nổi.

"Sao có thể?"

"Không phải hấn đã tịch diệt rồi sao?"

"Không tin nổi." Thật ra không hiểu ai đã bật cười.

Thần Nam có cảm giác quen tai, nhưng nhất thời không nghĩ ra, mãi đến khi sức mạnh bị hấn phong ấn tron thân thể nhanh chóng tan đi, hấn mới hiểu ra.

Hấn cuối cùng cũng hiểu đó là ai! Hấn như thấy quỷ, thật không tin nổi, kẻ đó lại quay về thế gian.

"Là y, ha ha..." Thủ mộ lão nhân cười vang, kích động: "Có lục hồn thiên nữ, lại thêm cao thủ chấn cổ thước kim như y, ha ha... đến lúc quét sạch hỗn độn rồi."

Huyền Huyền cũng tỏ vẻ không tin nổi, lẩm bẩm: "Sao có thể? Sao có thể?"

Trên Nguyệt lượng của Thần gia, Thần tổ đang quay về tựa hồ cũng có cảm ứng với khí tức đó, gầm lên chấn thiên.

Thần Nam hiểu, đại quyết chiến tàn khốc đã bắt đầu, lục hồn thiên nữ và kẻ này nữa là đủ nói lên tất cả.

Chương 484

Người trong truyền thuyết

Thần ma đồ khổng lồ chậm chậm chuyển động trên không như một thế giới cực lớn, khí tức Thái cổ hồng hoang tràn ra. Dao động sinh mệnh năng lượng và tử vong năng lượng liên tục tràn lấp thình không.

Mọi thiên giai cường giả trong các quang minh thế giới tại đại lục hắc ám đều cảm nhận được dao động thần bí mà kỳ dị này, nhiều người cùng bay tới.

"Àm, âm, âm."

Thái cực đồ chậm chậm bay lên, lao về thiên ngoại hỗn độn, bọn Thần Nam bám theo. Đến đích, nó phát sáng rực rỡ, màu vàng và đen đồng thời lóe lên. Hỗn độn hải bị xung kích lan tràn.

Tàn tháp bị Thần Nam lấy từ Thiên đô luyện ngục về, xông ra khỏi Thái cực đồ, dấy lên uy lực vô tận trong hỗn độn hải, toàn bộ sức mạnh phong ấn của U La vương đều bị phá tan, tầng cổ tháp trên cùng do sức mạnh Thiên đạo tạo nên, vô cùng cứng rắn cũng nhanh chóng nứt toác thành những vết lớn.

Đoạn tàn cốt trắng phau từ trong cổ tháp bay ra. Quả nhiên cổ tháp phong ấn một mớ khô cốt. Thái cực đồ nổi lên trên mớ tàn cốt, cốt đầu trắng ngàn lướt tới, tụ thành một bộ xương hoàn chỉnh, gần như hoàn mỹ trên không.

Tuy chưa có huyết nhục nhưng ai nấy đều cảm thấy bất phàm, tàn tháp lơ lửng trong hỗn độn hải nổ vang rồi tan tành.

Từ trong thạch tháp xuất hiện một đạo hào quang sinh mệnh bắn vào bộ xương, trong Thần ma đồ cũng xạ một đạo hào quang tương tự. Từng đạo tàn hồn nhanh chóng hợp lại tại hài cốt, dao động kinh nhân lấy hài cốt làm trung tâm bùng lên như núi lửa, hất bay tất cả chư thần ngoài xa.

Hồn lực cực mạnh!

Thần ma đổ chảy ra một dòng Sinh Mệnh nguyên tuyền tươi lên bộ xương, hào quang chói lói sáng rực, hình ảnh xương trắng mọc thịt lại diễn ra, hài cốt vốn không có dao động sinh mệnh sống lại.

Huyết nhục trùng sinh, thân ảnh anh vĩ đó rõ dần, khi hào quang chói lòa mờ dần, một bạch phát lão nhân xuất hiện trên không trung khiến nhiều Thái cổ thần kích động vô cùng.

Đồng thời Thần Nam cũng cảm giác thấy sức mạnh trong thân thể tan đi, giờ không phải là giảm dần mà triệt để trào ra.

"Ha ha, đa tạ." Bạch phát lão nhân mỉm cười với hắn, nhập hết dải hào quang vào thân thể.

"Thời Không đại thần!"

"Quả nhiên là Thời Không đại thần."

"Không tin được, năm xưa ông ta vì muốn cứu chúng thần, tự hủy tu vi trăm kiếp mở ra một con đường sống, hiện tại sao còn sống lại được?"

"Không sai, đã sống lại rồi."

Chúng thần nghị luận nhao nhao, một vài người quen biết Thời Không đại thần càng kích động không nói nổi thành lời.

Thần Nam cũng vô cùng kinh ngạc, đó là Thời Không đại thần thật sự. Năm xưa hắn nhận Thời Không bảo tàng ở Tiểu lục đạo, hư ảnh của đại thần từng vượt ngàn vạn năm hiển hiện ra, cũng hình dạng thể này. Đồng thời, Thời Không bảo tàng bị hắn phong ấn trong thân thể tràn hết ra ngoài.

Trừ Thời Không đại thần còn ai làm được như thế?

Đoạn, hai vật bị phong ấn trong thân thể hắn cũng bay ra, là Thời gian chi tâm và Không gian chi tâm. Đó cũng là những vật thuộc về Thời Không đại thần, nhưng từng bị hai đệ tử móc mắt, sau cùng

được hẳn thu lại ở đệ tam giới.

"Ha ha, Thời Không đại thần ta về rồi." Bạch phát lão nhân ngửa mặt cười vang, tiếng cười đượm thể lương, nước mắt lãn dài. Nhìn thấy Thời gian chi tâm và Không gian chi tâm, đương nhiên ông phải thương cảm, đó là sức mạnh của chính mình mà năm xưa bị hai đệ tử tâm ái nhất đào trộm.

"Thời Không. Quả nhiên là Thời Không đại thần."

Chúng nhân xôn xao.

Thời Không đại thần là nhân vật phong vân một thửa, thực lực không hề kém hơn Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên, công tích lại càng khiến nhiều Thái cổ thần cảm kích, năm xưa ông tự hủy tu vi trăm kiếp, mở phong bế của Thiên đạo, tạo thành con đường sống cho chúng thần đến tương lai.

"Năm xưa ta mở cho chúng thần con đường thời không, họ sao lại quên ta." Thời Không đại thần tựa hồ nhận ta mối hoài nghi của mọi người nên giải thích: "Dù hiện tại họ bước lên Thông thiên chi lộ, vẫn không có ý định bỏ qua cơ hội giúp ta phục sinh, tìm lại nhiều tàn cốt cùng mảnh vỡ linh hồn trên Thông thiên chi lộ để tăng khả năng phục sinh cho ta."

Lời giải thích này khiến tất cả đều hiểu vì sao ông có thể sống lại.

Chúng thần bước lên Thông thiên chi lộ, lợi dụng Thần ma đồ đưa những đoạn linh hồn tan tác ngoài cửu thiên về đại lục hắc ám, mặc phần tàn hồn này tu dưỡng, đợi đến khi Thời Không đại thần có thể quay về.

Hôm nay quả nhiên xảo hợp, Thần Nam thu lấy Thiên đô tàn tháp, mà năm xưa một nửa hồn và hài cốt bị chấn tan của Thời Không đại thần nằm lại Thiên đạo bảo tháp. Thiên đô luyện ngục chìm xuống hỗn độn nên tàn hồn và toái cốt của ông mới rơi vào tay U La vương và bị phong ấn trên tầng cao nhất của bảo tháp.

U La vương lợi dụng nửa phần hồn lực của Thời Không đại thần kết hợp với linh lực cực mạnh của Thiên đạo lưu lại và thần lực của hỗn

độn tộc bố trí lại Thiên đạo luyện ngục biến nó thành ngôi thành mê loạn về thời không, khác hẳn Thiên đờ nguyên bản.

Tất cả đã rõ, Thái cổ thần đều hoan hỷ, có thêm một chân thể cao thủ làm chủ lực quả là đáng mừng, nên biết Thời Không đại thần luôn là một trong những cường giả đứng đầu thiên địa.

"Hừ, dám chạm vào ta sao." Thời Không đại thần đột nhiên hừ lạnh, phát tay xuất ra một đạo hào quang mông lung, vô thượng đại pháp lực tràn ra, cuốn ba nhân ảnh trong vùng sâu hỗn độn hải ra. Thần sắc ông lạnh tanh: "U La vương dám động vào tàn thân của ta, sớm muộn gì ta cũng tìm hấn thanh toán, các người lại định chạm vào ta sao, hừ."

Thời Không đại thần tuy trong giống một lão nhân hiền hòa nhưng lại không hề nương tay, sức mạnh thời gian xuất ra, ba hỗn độn cường giả kinh hãi hét lên, thoáng chốc bị biến thành hài đồng, vô tận tuế nguyệt khổ tu bị hủy, thân ảnh họ mờ dần, hiện nhiên sắp tiêu tan hoàn toàn.

"Đợi chút." Cốt Long và Hoàng Nghĩ ẩn cư nhiều năm tại Tội Ác chi thành lên tiếng: "Chúng đều là hỗn độn cường giả - những vật thực nghiệm khó kiếm. Một vài người trong Tội Ác chi thành đang tiến hành mấy nghiên cứu điên cuồng, tạo được thần linh bình thường rồi, nếu có thân thể hỗn độn cường giả để nghiên cứu, chưa biết chừng sẽ tạo thành nhưng cao thủ mạnh hơn."

"Đơn giản lắm." Thời Không đại thần cười vang, đoạn hất tay khiến ba hỗn độn cường giả tịch diệt: "Ta tặng cho các vị vật thực nghiệm tốt hơn nhiều."

Ông ngửa mặt hú vang, mái tóc trắng tung bay, hai tay chậm chậm vẽ lên, một đường hàm thời không mông lung xuất hiện. Ông gầm vang, dùng vô thượng đại pháp lực không biết lôi ba người từ đâu tới, tóm lấy như tóm ba con gà con.

Ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, cảm giác được ba người này tuyệt đối là cường giả của hỗn độn tộc, thực lực cực cao, nhưng bị Thời Không đại thần bắt tới như tóm gà.

"Ba kẻ này là hàng cháu chắt của U La vương, y giam cầm ta nhiều năm, hôm nay phải tính chút lợi tức." Thời Không đại thần nói nhẹ tênh, tựa hồ không coi việc đó vào đâu, dùng sức mạnh thời không giam tam đại cường giả, thuận tay giao cho Cốt Long và Hoàng Nghĩ.

Chuyện này...

Chúng nhân ngẩn ra hồi lâu.

Mạnh đến kinh hồn, nơi này cách chỗ U La vương ở cả ngàn vạn dặm, lại thêm vô tận hỗn độn hải ngăn cách mà Thời Không đại thần ung dung tóm cổ tam đại hỗn độn cường giả tới.

Đây không phải kẻ tầm thường, con cháu của U La vương làm vật thực nghiệm ắt vô cùng kinh nhân.

Thật khiến người khác quay cuồng.

Cùng lúc, dao động kinh hồn từ vùng sâu hỗn độn hải bùng lên, ảo tượng khổng lồ che kín đỉnh đầu tất cả, là hư ảnh của U La vương.

"Thời Không, người khinh người quá đáng." U La vương nổi giận, Thời Không đại thần quá bá đạo, lại giải quyết tất cả nhanh gọn như vậy, trực tiếp bắt con cháu y đến làm vật thực nghiệm, y gầm vang: "Ta quyết đấu đến cùng với người."

"Hừ, người tưởng thôi mà được sao, ta cũng quyết phải xử lý người đến cùng." Thời Không đại thần cười lạnh: "Lợi dụng tàn hồn của ta, giam cầm ta vô tận tuế nguyệt, món nợ này tất phải tính với người, không phục cứ tới đây."

Các thiên giai cường giả chân chân thiết thiết cảm thụ được sức mạnh của Thời Không đại thần, thực lực mới là đạo lý, ông có tư cách nói như vậy, không phục thì đấu, đơn giản vậy thôi.

Các thiên giai cường giả đều sôi trào nhiệt huyết, họ chịu nhún đã quá lâu, khó khăn lắm mới xuất hiện một người như thế làm thủ lĩnh.

"A a a..." U La vương phấn nộ gào lên, hào quang ngút trời trút xuống, đó không phải hỗn độn chi lực mà là cấm kỵ tuyệt học của y,

quyết sinh tử với Thời Không đại thần.

Hắc ám năng lượng kinh hồn trùm lên hỗn độn hải, hư ảnh U La vương dần thực chất hóa, y hiển hóa chân thân từ ngàn vạn dặm, dao động phát ra cực mạnh, khiến mấy ngàn dặm hỗn độn hải tan tành.

"Được, giờ chúng ta thanh toán, phải có một người nằm xuống." Mái tóc bạc của Thời Không đại thần tung bay, gầm vang: "Thời không quyết chỉ!"

Sức mạnh thời gian và không gian như biển lớn sôi trào, cuồng bá lao vào hào quang của U La vương.

Trên không xảy ra đọt va chạm khủng khiếp, sóng năng lượng lan tỏa, thời không thác loạn, sức mạnh thời gian và không gian khiến tất cả sụp đổ.

"U La vương, ta buộc ngươi hóa thành hư vô!"

"Thời Không, ngươi đợi đấy, ngày tái kiến là lúc chúng ta phân sinh tử."

Đòn va chạm hủy diệt bùng lên, chân thân U La vương chưa hoàn toàn hiển hóa, buộc phải thoái lui, Thời Không đại thần trực tiếp mở ra đường hầm thời không, đánh một đòn vào trong, không hiểu đòn đánh cuốn đến đâu mà tiếng gầm phẫn nộ của U La vương vang vọng khiến chư thần ở ngoài hô lên kinh hãi.

"Lão đầu này hay thật." Không Không và Y Y cười hi hi đứng cạnh Thần Nam.

Thần Nam cũng bất ngờ, lão nhân trông vẻ ngoài hiền hòa như vậy mà hành sự lại lẳng lệt, quả có khí phách.

"Ha ha..." Thủ mộ lão nhân cười vang, hét lên: "Thời Không à, ngươi đúng là yêu nghiệt, lúc xưa đến nước đó mà không chết, quả còn sống dai hơn gián, cung hỷ ngươi quay về, ha ha."

"Tên lão bất tử kia, còn nói ta sống dai hơn gián, ngươi mới là con

gián cụ." Thời Không đại thần cũng cười vang, xuất ra một đạo thần quang vào thủ mộ lão nhân.

"Tên khốn Thời Không." Thủ mộ lão nhân tức giận ré lên, thoáng chốc biến từ lão giả thành hài đồng. Dáng vẻ mũm mĩm hiện tại mà giận dữ, trông càng ngây thơ, khác xa hình ảnh râu tóc bạc phơ lúc trước khiến tất cả há hốc mồm. "Tên khốn Thời Không, vừa gặp mặt đã đánh lén ta, đùa cũng không được như thế." Thủ mộ lão nhân mũm mĩm nháy tưng tưng trông càng hoạt kê, lão quả thật phi thường quần bách bởi ái đồ có mặt.

"Ha ha..." Các Thái cổ thần cười vang.

"Ha ha... nhiều năm rồi, ta cũng quên mất dáng vẻ người nên muốn coi lại từ lúc người nhỏ rồi nhớ thật kỹ vào trong óc." Xem ra Thời Không đại thần và thủ mộ lão nhân rất thân nhau, bằng không đã không đùa kiểu đó.

"Tên khốn." Thủ mộ lão nhân tức giận nháy dựng lên.

Tuy đánh lén nhưng vẫn chứng tỏ được sức mạnh đáng sợ của Thời Không đại thần, chỉ có cái thể nhân vật như thế mới tùy ý sử dụng sức mạnh của thời gian đến trình độ kinh thể hãi tục.

Chúng nhân ào ào kéo về Tội Ác chi thành, lúc đi qua Nguyệt lượng, Huyền Huyền hơi do dự rồi bay tới, nàng chưa đến gần đã thấy Nguyệt Thần phong hoa tuyết đại bay ra.

"Muội muội..."

"Tỷ tỷ..."

Đồng thời, một nhân ảnh nhanh chóng từ trên Nguyệt lượng bay ra, dung mạo thanh lệ vô song, xúng danh hoa nương nguyệt thẹn, gọi lớn: "Tiểu nương..."

Huyền Huyền kinh hỷ: "Tiểu Nguyệt" rồi kích động nói với hai nữ tử vừa tới: "Hóa ra hai người còn sống, ha ha, hay lắm, vậy mà hại muội không dám đến gần đây, sợ nghe được tin không hay."

Ngoài xa, Thần Nam ngậy người, nhìn thấy Độc Cô Tiểu Nguyệt, hẳn nhận ra từng gặp qua nàng ta. Lúc xuyên qua thời không, hẳn từng thấy thần bí thanh niên trong Thần Ma lãng viên vạn năm trước đẩy nàng ta vào không gian khác. Lúc đó nàng ta cực kỳ ỷ lại vào thần bí thanh niên.

Độc Cô Tiểu Nguyệt. nàng ta đúng là Độc Cô Tiểu Nguyệt, con gái của Độc Cô Bại Thiên, theo đó mà suy đoán ắt thần bí thanh niên chính là Thái cổ cấm kỵ đại thần trong truyền thuyết.

Hắn sửng sốt, Độc Cô Bại Thiên cứu hắn sống lại, vì sao phải làm thế? Có quan hệ gì với hắn sao? Trong lòng hắn lúc này phi thường hỗn loạn, ắt ước nắm bắt được gì đó nhưng tia linh cảm lóe lên rồi tắt ngay, không thể hiện rõ trong lòng.

"Ha ha..." Thời Không đại thần không hiểu đến cạnh hắn từ bao giờ: "Đi nào, ta muốn nói chuyện với tiểu hữu." Thấy dáng vẻ cao thâm mạc trắc của ông, hắn tỉnh lại.

Các cường giả về Tội Ác chi thành, không lâu sau có hai mươi hồng hoang cường giả tìm đến, không chỉ vì trước đó thủ mộ lão nhân và Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ phát ra tin tức triệu tập mà bởi cả tin Thời Không đại thần quay về đã đến tai họ.

Các cường giả đều hiểu rõ ràng, trận chiến với hỗn độn tộc ắt phải xảy ra.

Thần Nam và Thời Không đại thần ra vùng rừng núi ngoài Tội Ác chi thành. Nhìn núi non xanh biếc xa xa, Thời Không đại thần thở dài: "Thiên cổ dằng dặc như giấc mộng Nam Kha, không ngờ hôm nay ta còn được thấy núi rừng xanh ngát, xuất hiện trong thế giới sinh động này."

"Thời Không đại thần, ngài vạn cổ khó diệt, không ai có thể khiến ngài thật sự tịch diệt, việc quay về là đương nhiên." Thần Nam không hiểu Thời Không đại thần tìm mình làm gì, chỉ thuận miệng nói ra.

"Thần Nam, lần này phải cảm tạ tiểu hữu trước, nếu không phải tiểu hữu đoạt tàn tháp lại, không biết khi nào ta mới phục sinh."

"Đại thần, ngài quá khách khí."

"Ha ha..." Thời Không đại thần bật cười: "Nếu tiểu hữu đã có bá lực phong ấn Thời Không bảo tàng ta truyền thừa, không dùng đến nó, vì sao hiện tại lại dung hợp với vô diện nhân để mượn ngoại lực. Ồ, lúc xưa ta có chút tàn hồn trong Thái cực đồ nên biết đôi chút việc của tiểu hữu, thấy tiểu hữu bỏ Thần gia ma công, phé Thái Thượng huyền công để đi trên con đường riêng, hiện tại không nên mượn sức mạnh của nhục thể và linh hồn biến hóa kia, tiểu hữu nên khơi dậy tiềm năng chân chính của mình, kích phát sức mạnh siêu việt thật sự."

"Đại thần, ngài..." Thần Nam cảm giác rõ lời ông nói.

"Ồ, ta thấy linh hồn và nhục thể đang biến hóa kia không nên lưu lại trên đời, nên triệt để hủy diệt, không nên để nó cản trở con đường tiến lên của tiểu hữu. Ta nghĩ là nguyên chủ nhân sợ bản thân quên mất mình, vĩnh viễn không biết chính mình là ai."

Thời Không đại thần đang ám thị gì? Lẽ nào ông biết những ẩn tình bên trong? Tâm tư Thần Nam máy động.

Chương 485

Mượn năm ngàn năm của Thiên

Lời lẽ của Thời Không đại thần cao thâm mạc trắc, tựa hồ ám thị gì đó khiến Thần Nam rúng động.

"Đại thần, xin cứ nói thẳng."

"Ha ha, không có gì, cần nói thì ta đã nói." Thời Không đại thần cười vang: "Tiểu hữu đã chuẩn bị đi trên con đường riêng thì nên đi đến cùng, hà tất dung hợp với vô diện nhân."

"Tại hạ biết không nên như vậy nhưng lúc đó tình huống nguy cấp, tại hạ cần sức mạnh." Thần Nam nhìn ông ta, biết có những việc ông chưa nói: "Đại thần, chắc ngài biết lai lịch vô diện nhân, là nhục thể và linh hồn của ai bỏ lại?"

"Chuyện này... ha ha, sẽ có ngày chân tướng phơi bày, đã có người không quản mạo hiểm tự biến hóa, lại không muốn người khác biết ẩn tình, ta cũng không nên tiết lộ thiên cơ, nhờ may dẫn đến biến cố không hay, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi."

Thần Nam bất lực, bất kể thỉnh cầu thế nào, Thời Không đại thần đều không chịu nói ra lai lịch thật sự của vô diện nhân.

"Ta giúp tiểu hữu rũ bỏ nhục thể và linh hồn vô diện nhân." Thời Không đại thần mỉm cười, để tránh bị hấn truy vấn, ông chuyển chủ đề đồng thời xuất thủ tương trợ hấn.

Hồn lực hùng hậu từ thể nội hấn tràn ra, nhục thể do toái nhục từng bị phong ấn trong huyết quan tổ thành, linh hồn từng bị khốn tại vĩnh hằng chi lộ từ từ xuất hiện.

Áp lực vô tận như biển động khiến núi rừng cạnh Tội Ác chi thành rung chuyển, mọi đỉnh núi quanh đó nghiêng ngả, cơ hồ sắp sụp đổ.

Ở đây không phải thiên ngoại hỗn độn nên không thể chịu tổn hại như vậy, hồn lực của Thần Nam và vô diện nhân nếu không được

ngăn chặn ắt sẽ lan đến Tội Ác chi thành.

Thời Không đại thần vội xuất ra một vùng hào quang mông lung kỳ dị, cách ly Thần Nam ra, để quá trình trút hồn diễn ra trong đó.

"Oành!"

Tiến nổ vang vọng, vô diện nhân bật khỏi thân thể Thần Nam, không hề có dao động tinh thần, lặng lẽ đứng trên không.

"Phải hủy diệt sao?" Thần Nam nhìn vô diện nhân, cảm giác có gì đó không ổn, nếu y vô dụng, hà cớ lúc biến hóa còn phong ấn nhục thân trong huyết quan, giam linh hồn tại vĩnh hằng chi lộ?

Thời Không đại thần đưa tay định nghịch chuyển thời gian cho vô diện nhân tiêu tan nhưng khí tức đối phương phát ra khiến ông rúng động, có phần bất nhẫn. Ông biết y là ai, tuy nguyên chủ nhân đã biến hóa nhưng đây là thân thể trong quá khứ của y, diệt thân thể này cũng có nghĩa diệt người trong quá khứ.

Nhưng sức mạnh của Thời Không đại thần vừa chạm vào vô diện nhân, khí tức kinh nhân liền bùng lên, sức mạnh này xuất phát từ đáy sâu linh hồn, hát vang sức mạnh thời gian, thoát khỏi cảnh bị hủy diệt.

Tự bảo vệ theo bản năng? Hay còn lại một chút ý thức? Thời Không đại thần kinh ngạc, nhưng liền đổi mồ hôi lạnh: "Không nên diệt y, ta xem chút phạm sai lầm." Ông quay lại nói với Thần Nam: "Tiểu hữu đã quyết định đi con đường riêng, tốt nhất không nên dùng sức mạnh của vô diện nhân nhưng cũng không nhất thiết phải diệt bằng được y, năm xưa nguyên chủ để lại y cũng có đạo lý riêng. May quá, ta chưa phạm sai lầm."

Không diệt vô diện nhân lại phù hợp với tâm tư Thần Nam, hấn phong ấn y vào huyết quan rồi cuốn vào Hồng Hoang Kỳ.

"Tiểu hữu nên khai thác tiềm năng chân chính của mình."

"Tại hạ biết, cũng từng thử nhưng trong thời gian ngắn không thể đột phá được. Mọi thiên giai cao thủ khác đều tu luyện vạn năm trở nên

mà tại hạ lại thiếu thời gian." Hấn có vẻ khảng khái.

Thời Không đại thần nhíu mày: "Cũng là một vấn đề nhức óc, bất quá... ta có thể cho tiểu hữu mượn một ngàn năm."

"Cái gì?" Thần Nam kinh hãi, nhưng lập tức tỉnh ngộ, Thời Không đại thần là ai? Là người nắm trong tay sức mạnh không gian và thời gian, đương nhiên chuyện đó không thành vấn đề.

"Vốn định cho tiểu hữu mượn nhiều hơn nhưng lúc phục sinh, ta tổn hao nhiều nguyên khí, tổn gần hết số thời gian có thể cho mượn, hiện tại chỉ còn gần ngàn năm cho tiểu hữu mượn dùng." Thời Không đại thần cực kỳ bình tĩnh nói ra những lời thạch phá thiên kinh.

"Ngài... làm thế nào cho tại hạ mượn được?" Thần Nam hỏi.

"Chúng ta đang ở trong một thời đại đặc thù, hiện tại lục đạo tan nát, 'mượn' mà ta nói đến chính là thâm thiên."

Thời Không đại thần dứt lời, Thần Nam liền hiểu ngay, thâm thiên là hấp thu chúng sinh chi lực đã chết, cũng là sức mạnh mà Thiên đạo cần, bản chất của diệt lục đạo nhằm rút đi chúng sinh chi lực. Hấn từng thâm thiên, tu thành vô tình đao nhưng đó là xảo hợp, không phải hành vi cố ý. Thời Không đại thần lại khác, ông ta công tham tạo hóa, có thể hoàn toàn chủ động thâm thiên, dẫn động chúng sinh chi lực cho mình dùng.

"Ta muốn thâm thiên nhưng không có ý trực tiếp lấy chúng sinh chi lực cho tiểu hữu. Cao thủ chân chính đều không bao giờ làm thế, chỉ có tụt đột phá mới được. Ta chỉ muốn thâm thiên, lợi dụng chúng sinh chi lực sáng tạo một đặc thù không gian, để thời gian lưu chuyển ngàn năm với tiểu hữu. Đương nhiên, nó sẽ khác với bên ngoài, tiểu hữu trải qua ngàn năm nhưng bên ngoài chỉ là mấy năm, thậm chí mới qua khoảnh khắc."

Nhưng lời thạch phá thiên kinh này khiến Thần Nam chấn kinh, đồng thời thầm đoán xem lúc sống lại, Thời Không đại thần đã lưu chuyển bao nhiêu năm cho riêng mình?

Nhưng dẫu thế nào, ngàn năm khổ tu vẫn là cơ hội cực lớn với hấn.

"Đa tạ Thời Không đại thần."

"Không cần đa tạ. Ồ, ta nghĩ xem có cách nào mang lại thời gian nhiều hơn cho tiểu hữu không, trước đây ta từng lập một thời không trận pháp, nếu hoàn thiện sẽ có hiệu quả bất ngờ. Đi nào, chúng ta về Tội Ác chi thành nghĩ lại xem nào."

Nhưng ba ngày sau, Thời Không đại thần đến tìm hắn, tỏ ra rất hài lòng: "Được rồi, có thời không trận pháp như thế, ta và một nhóm Thái cổ thần đồng thời thâm thiên, mượn tạm năm ngàn năm cho tiểu hữu."

"Cái gì?" Thần Nam cả kinh! Năm ngàn năm với hắn vô cùng quý giá.

"Hắc hắc, lao phu cũng vô cùng hưng phấn, quyết định chọn một ít hậu bối có tư chất tiến vào, tương lai tống hết vào các vị. Bất quá, phải đợi vài ngày để các hồng hoang cường giả ẩn tu tại thiên ngoại đến đã, lúc đó mới nắm chắc thành công."

Thời gian qua rất nhanh, bảy ngày trôi đi trong chớp mắt. Thái Huyền thượng nhân, Vô Vi tán nhân, Diệu Đế ma thần... cùng tới. Các hồng hoang cường giả đến khá đông.

Trong Thần Phong học viện, Thời Không đại thần lập một trận pháp khổng lồ, tự đứng giữa đại trận trung ương, vây quanh là mười ba Thái cổ hồng hoang cường giả, đều là những nhân vật bá chủ một cõi.

"Thâm thiên!" Chỉ có Thời Không đại thần mới có đủ thâm thiên chi lực, mượn thời gian năm ngàn năm, bởi ông là người nắm trong tay thời không.

Sức mạnh của chúng sinh chưa bị Thiên đạo cướp mất tràn lên như biển, trận pháp trong Thần Phong học viện sáng chói, vô tận linh lực gầm vang trên không như những dòng sông.

Sau cùng, mọi linh lực tụ hết ngoài đại trận, hướng tới Thời Không đại thần. Ông ta thần sắc ngưng trọng, hai tay liên tục vạch ra pháp ấn huyền diệu, mở ra một không gian mới trong tiếng nổ ầm ầm.

Mấy vị hậu bối thanh niên cao thủ được đưa vào không gian đó.

Trong đó có Tiềm Long được Vô Danh thần ma cứu về, Đại Ma - con của Ma Chủ, đồ đệ Huyền Trang của thủ mộ lão nhân cùng Thần Nam. Ngoài ra có Tiểu Phượng Hoàng cùng Đông Phương Phượng Hoàng, những hóa thân tiềm năng vô hạn của Phượng Hoàng thiên nữ năm xưa; cả Long Bảo Bảo từng khiến Hắc Thủ Quảng Nguyên phải ra tay tiêu diệt, theo truyền thuyết, Đại đức đại uy Thiên Long này có thể đạt tới cảnh giới Thiên Long hoàng, thành cao thủ chí tôn cấp.

Mấy hài tử của Thần Nam: Không Không, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác cũng được liệt danh vào đây, ai cũng nhận ra thân phận chúng là những chí tôn nhân vật của một đại phá diệt thời đại, tiềm năng của mấy hài tử này đều vô hạn, nếu có một khôi phục đỉnh cao cũng ngang với có một cường giả như Thời Không đại thần tái hiện nhân thế.

Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền không có mặt bởi họ là thiên nữ chi thân, hiện tại thiên nữ hồn đã hoàn toàn thuộc về họ, chỉ cần hợp lại là thành vô địch lục hồn thiên nữ! Nhiệm vụ quan trọng nhất của họ là tìm nốt thiên nữ hồn còn lại.

"Àm, âm, âm."

Thiên ngoại hỗn độn truyền lại dao động năng lượng kinh nhân hướng về đại lục hắc ám, chân thân U La vương hiển hiện, đứng trên không quát vang: "Thời Không đại thần, người định làm gì? Hừ, ta quyết không cho phép người như ý."

"Ha ha, đợi người đã lâu, không ngờ lại tự đâm đầu vào lưới." Thời Không đại thần cười vang bay lên không.

Đồng thời, Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền, tiểu công chúa, Long Vũ, Lý Nhược Lan nhanh chóng dung hợp thành lục hồn thiên nữ, đã thành công một lần nên lần này cực kỳ dễ dàng, thoáng sau, lục hồn thiên nữ bay lên.

"Lão bất tử, người cố ý giờ trò?" U La vương nhìn Thời Không đại

thần, vừa kinh vừa nộ, đoạn gầm lên: "Lần tới tìm người thanh toán." Y vốn đa nghi, không biết Thời Không đại thần bày trận làm gì, giờ thấy lưỡng đại cao thủ tựa hồ đợi mình đến nên nhanh chóng bỏ đi.

Lục hồn thiên nữ giữ vững trên không, Thời Không đại thần nhanh chóng quay lại, quát: "Vào đi, được rồi."

Mấy vị hậu bối thanh niên cao thủ tiến vào, cha con Thần Nam là kỳ dị nhất, Không Không và Y Y còn nhỏ, còn hai chuyên gia gây họa Huyền Huyền và Tác Tác lại càng nhỏ hơn, mới sinh chưa lâu đã bị Thần Nam ôm vào. Hai tiểu quỷ không chịu ngoan ngoãn mà cười khanh khách, vẫy tay với lục hồn thiên nữ trên không: "Đạm Đài mù mù, sau này gặp lại, chúng con và phụ thân sẽ nhớ người."

Lục hồn thiên nữ trên không suýt rơi xuống, đương nhiên do tư tưởng của Đạm Đài Tuyền.

"Ầm, ầm, ầm." Không gian phong bế, bọn Thần Nam vào trong không gian kỳ dị, bắt đầu tu luyện giữa đại vực bao la.

"Chết tiệt, U La vương ta nào dễ bị lừa." U La vương đa nghi đã quay lại, nhưng lúc đó, Thời Không đại thần không còn phải cố kỵ gì, đưa bọn Thần Nam vào không gian xong xuôi bèn lao lên, tung ra "Không gian luân hồi", thiếu chút xíu đánh tan nhục thể vương giả hỗn độn.

"Gào..." U La vương đại nộ, vô cương thế giới tự thân tu luyện thành trùn xuống, phá tan pháp tắc của Thời Không đại thần, đoạn hai người ngạnh tiếp một chiêu.

Cùng lúc, lục hồn thiên nữ áp sát, đại thần thông "Lục hồn lục thiên" hút U La vương vào một vùng hào quang bảy sắc. Y kinh hãi, tận lực mới tránh thoát được, đối diện với lưỡng đại chấn thế cường giả, y đành rút lui.

Lúc Thời Không đại thần quay về Thần Phong học viện, nhìn sang vùng không gian kỳ dị liền giận xì khói: tiểu long được coi là có thể vươn tới cảnh giới Thiên Long hoàng đang đánh chén tít mù, say sưa túy lúy, dùng nội thiên địa mang theo rất nhiều mỹ thực và rượu ngon vào, đang ung dung thưởng thức.

Long Bảo Bảo quả thật đáng giận, có vô hạn tiềm lực nhưng không chịu tu luyện. Cả hai tiểu bắt điếm cũng khiến Thời Không đại thần mũi phun ra lửa, Huyền Huyền và Tác Tác cũng đang ăn uống say sưa, rồi thông dong đi dạo chơi, thỉnh thoảng lại chạy đến chỗ Thần Nam, Không Không, Y Y trêu ghẹo, cả hai quá ranh mãnh, không biết tiếc thời gian trân quý.

"Ba tên này phải đối đãi riêng." Thời Không đại thần đợi các Thái cổ thần quan sát xong mới nhất trí với quyết định chung.

"Ngẫu mẽ đầu phát! Các người định làm gì?" Long Bảo Bảo đang say mờ mắt bị kéo ra, thấy một nhóm Thái cổ thần nhìn mình chằm chằm liền run cầm cập.

"Đưa người đến một nơi tuyệt vời." Thời Không đại thần cười lạnh. "Đến đâu?" Long Bảo Bảo cảm giác đại sự không ổn, định bỏ chạy nhưng trước mặt Thời Không đại thần thì nó mọc cánh cũng không thoát, bao nhiêu đồ ăn ngon, rượu quý trong nội thiên địa của nó bị quét sạch, rồi cảm giác trời đất xoay chuyển, bên tai vang lên giọng Thời Không đại thần: "Đến Thời không luyện ngục mà chiến đấu không nghỉ, không đạt đến Thiên Long chi cảnh thì cứ chịu khó ở trong đó, luyện ngục sẽ thanh toán người."

"Ngẫu mẽ đầu phát! Đợt chút đã, để lại cho ta năm ngàn đôi cánh gà nướng, năm ngàn đùi dê nướng, năm ngàn vò mỹ tửu... năm ngàn...."

Thời Không đại thần giận phun lửa ra mũi, vung chưởng hất Long Bảo Bảo vào Thời không luyện ngục. Đoạn kéo hai tiểu bắt điếm Huyền Huyền và Tác Tác ra.

"Lão gia gia râu bạc sao lại quấy nhiễu chúng cháu tu luyện?" Hai vì sao quả tạ ra vẻ ngây thơ, phủ đầu Thời Không đại thần trước.

"Hắc hắc, đưa các người đến một nơi rất hay tiếp tục tu luyện." Thời Không đại thần ra vẻ vô cùng hòa ái.

"A, thật hả?"

"Đâu, đâu, mau đưa chúng cháu đến."

"Được, đi nào." Thời Không đại thần lại mở Thời không luyện ngục, quăng hai tiểu quỷ vào trong.

"Quỷ, nhiều quỷ quá, cứu mệnh!" Bên trong liền vang lên tiếng mắng: "Lão đầu râu bạc, mau thả chúng ta ra."

"Lão yêu tinh râu bạc, thả chúng ta ra."

"Oành", Thời Không đại thần triệt để phong ấn Thời không luyện ngục.

Các Thái cổ thần cạnh đó nhìn nhau, thủ mộ lão nhân hơi lo lắng: "Lão khốn người hung hăng thật, đó là nơi người tu luyện năm xưa, cho ba tiểu quỷ này vào, không sợ chúng tịch diệt sao?"

"Yên tâm, chúng đều có chí tôn tiềm lực, lúc quan trọng sẽ được kích phát, chỉ cần đừng bị dọa chết sẽ không sao hết."

Chúng nhân lại nhìn nhau, Thời Không đại thần quả nhiên hung hãn, dùng tử cảnh bức ba tiểu quỷ tu luyện giữ mệnh.

"Àm, âm, âm."

Khí tức của U La vương lại loang rộng, Thời Không đại thần nổi giận gầm lên: "Chuyến này quyết cho người biết tay." Ông bay vút lên, các Thái cổ thần và thiên giai cường giả sau lưng cùng tiến vào thiên ngoại hỗn độn.

Bất quá, chúng thần phát hiện nhầm lẫn, vị vương giả hỗn độn tộc đang đấu kịch liệt với một thanh niên, sóng hỗn độn lan tràn.

Mọi Thái cổ thần cả kinh, thanh niên này thật ra là ai, lại có đại thần thông đại chiến với U La vương cả trăm hiệp chưa bại. Nhưng thanh niên đó dần lộ bại thế, dù vậy cũng đủ chấn động thiên địa.

"Chàng trai trẻ đó tuy không địch nổi nhưng tiềm năng vô hạn!" Thời Không đại thần vô cùng kinh ngạc.

"Y là ai?" Thái cổ chúng thần kinh ngạc hỏi.

Thời Không đại thần nhìn một hồi, sau cùng tỏ vẻ chán kinh: "Tựa hồ là... Thiên Long hoàng."

"Long Nhi, là con trai ta." Đột nhiên lục hồn thiên nữ rúng động, rõ ràng do tình cảm của Mộng Khả Nhi chiếm cứ chủ đạo, nhanh chóng lao vào chiến trường.

"Long Nhi..."

Thanh niên anh tuấn bật phát nhanh chóng lui khỏi chiến trường, quay nhìn lục hồn thiên nữ, hơi nghi hoặc đoạn lạc giọng: "Mẫu thân."

Hiện tại ai cũng biết đó là hài tử của Thần Nam, là Thiên Long hoàng. Hơn nữa đã khôi phục quá nửa đại thần thông năm xưa, sớm muộn gì Thiên Long hoàng sẽ tái hiện.

U La vương chán kinh xen lẫn giận dữ nhưng buộc phải rút lui.

"Mẫu thân, con đi trong hỗn độn hải cứu được hai vị cô cô." Long Nhi mở nội thiên địa, hai người trong đó bước ra, là người quen của Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyên, Long Vũ: Thiên giới Vũ Hình và linh thi Vũ Hình.

"Thiên Long hoàng, Xuyên thiên thú, Huyền vũ, Thần thụ, Khốn thiên xà... đều là hài tử của tiểu tử này. Không được, ta phải lập tức đến quan sát y thật kỹ." Thời Không đại thần nhanh chóng lướt xuống đại lục hắc ám, vào Thần Phong học viện.

Ông ta dùng đại pháp lực mở vùng phong bế không gian, quan sát Thần Nam, chỉ thấy toàn thân hắc sáng mờ mờ, đang biến hóa kinh nhân.

Chương 486

Biến hóa của Thần Nam

Thời Không đại thần thông qua vết nứt không gian thấy thân thể Thần Nam đang biến hóa dần nứt ra, đồng thời linh hồn tựa hồ cũng rung lên kịch liệt, hiển nhiên thân thể hắn đang biến hóa kinh nhân.

"Sao lại thế này? Quỷ dị thật." Thủ mộ lão nhân cũng tới nơi, quan sát rõ ràng tình huống trong đó.

Các Thái cổ thần cũng tụ tập hết tới.

"Không phải chứ, lẽ nào hắn định rõ bỏ linh hồn?"

"Có phải vô diện nhân là tiền thân của hắn?"

"Lẽ nào hắn từng qua hai lần biến đổi linh hồn?"

"Nhưng nếu vô diện nhân là tiền thân của hắn, lại qua hai lần biến đổi linh hồn, sao lại yếu ớt như vậy?"

Nhóm Thái cổ thần nghị luận liên miên song đều không đoán được tình hình. Thời Không đại thần tỏ vẻ ngĩ ngại, không hề nói gì, chỉ lặng lẽ đứng xem biến hóa của hắn.

Nhưng tốc độ thời gian trôi qua trong đó khác hẳn ngoại giới, họ phải dùng đại thần thông mới nắm được tình huống biến hóa qua mỗi thời khắc.

Nhục thể hắn cơ hồ đang lão hóa, nứt nẻ dần như cổ lão thạch tượng thoát ly lớp vỏ, linh hồn trong thân thể biến hóa càng kinh dị, cơ hồ nát vụn.

"Không ổn." Thủ mộ lão nhân phi thường lo lắng, định xông lên ngăn lại nhưng cuối cùng nhẫn nại được.

Thời Không đại thần nói: "Không nên xung động, chúng ta cứ quan sát là được rồi, nếu có nguy hiểm phát sinh cũng từ thể nội hắn,

ngoại nhân không cứu được."

Ngoài xa, lục hồn thiên nữ tách ra, Mộng Khả Nhi kích động nắm tay Long Nhi, âu yếm nhìn con trai cả.

Long Nhi quả nhiên có phong phạm đại ca, không chỉ so với hai tiểu quỷ ranh mãnh Không Không và Y Y mà hai tiểu bất điểm Huyền Huyền và Tác Tác càng không thể so bì. Hiện tại dáng vẻ cậu chừng hai mươi tuổi, vượt qua tuổi thiếu niên để tiến vào lứa tuổi thanh niên rực rỡ nhất.

Cậu thân thể đỉnh bạt, tướng mạo anh vũ, quanh mình lưu chuyển dao động năng lượng hùng hậu, thể nộ ẩn chứa hồn lực siêu việt. Bao nhiêu năm nay tu vi của cậu tăng mạnh, tiềm năng của Thiên Long hoàng được kích hoạt quá nửa, thần thông cũ thức tỉnh nhưng ký ức của Thiên Long hoàng đã không còn, về khía cạnh chung, cậu là một con người thuần túy.

Hiện tại, nếu Thần Nam không đột phá, ắt không sánh được với thực lực của cậu.

"Hảo hài tử." Mộng Khả Nhi ôn nhu vuốt mớ tóc dài của nhi tử, đứa con này ngoan ngoãn hơn cả, từ nhỏ đã thay phụ thân đấu với Pháp Tổ, cầm phương thiên họa kích rải máu khắp Nguyệt lượng, trời sinh có anh hùng khí khái.

"Nương thân, nhiều năm nay con vẫn ở trong vùng sâu hỗn độn, không ngừng chiến đấu." Giọng cậu nghẹn lại, nhiều năm rồi, cả nhà mới được đoàn tụ, bèn hỏi: "Phụ thân con đâu?"

"Phụ thân đang tu luyện, con đã lớn rồi, còn mạnh hơn phụ thân nhiều." Mộng Khả Nhi có phần cảm khái.

"Không, phụ thân mạnh lắm, từ lúc còn nhỏ con đã cảm giác được, thân thể phụ thân có bí mật, ẩn chứa sức mạnh vô tận. Sau này lớn lên, nhớ lại cảm giác đó con càng tin phụ thân hùng mạnh và đáng sợ thế nào."

Mộng Khả Nhi biết Long Nhi là Thiên Long hoàng, lời nói nhất định không sai nên chìm vào nghĩ ngợi.

"Long Nhi, cháu nói thật không?" Thái cổ thần ngoài xa tai mắt tinh thông, nghe thấy rõ ràng, có người không nén được, bật lên tiếng hỏi.

"Đương nhiên."

Thời Không đại thần vẫy tay với Long Nhi: "Long Nhi, cháu có muốn vào không gian kỳ dị này tu luyện không? Trong đó sẽ giúp cháu có thêm năm ngàn năm."

Long Nhi lắc đầu: "Không cần, kỳ thật đệ đệ và muội muội của cháu cũng vậy, chỉ cần chiến đấu, tiềm năng trong thân thể bọn cháu không thể thức tỉnh nhờ tĩnh tu, chỉ khi liên tục trải qua sinh tử tầy lể mới vươn lên đỉnh cao, để tiềm năng ngủ say hoàn toàn bạo phát!"

Thái cổ chúng thần nhìn cậu với con mắt khác hẳn, Thời Không đại thần thoáng ngẫm nghĩ: "Xem ra ta quên mất thể chất đặc thù của các cháu, không sai, đều không phải thường nhân, nếu đúng cách sẽ đốn ngộ ngay." Ông bèn kéo Không Không và Y Y khởi phiến không gian.

"A, đại ca!"

"Đại ca!" Không Không và Y Y hoan hỷ chạy tới.

Thời Không đại thần nói với Long Nhi: "Long Nhi, cháu cần chiến đấu để đột phá, ta đưa đến một nơi này vậy."

"Ở đâu?" Không Không hiếu kỳ hỏi.

"Thời không luyện ngục, đệ đệ và muội muội nhỏ nhất của cháu đang ở đó."

"Được, bọn cháu sẽ đi, hy vọng có đủ hung hiểm cho bọn cháu tôi luyện."

Ngoài xa, Mộng Khả Nhi cực kỳ lo lắng.

"Nương thân không cần lo lắng, hiện tại chỉ có đề thăng thực lực là quan trọng nhất." Long Nhi đẩy một đoạn tinh thần lạc ấn tới Mộng

Khả Nhi: "Đó là những gì hài nhi trải qua trong ngàn ấy năm, hiện tại không có thời gian kể cho nương thân, mong người từ từ xem xét."

Cáo biệt Mộng Khả Nhi rồi, đưa cả ba vào Thời không luyện ngục, Thái cổ chúng thần nhìn nhau, năm hài tử của Thần Nam đều có thân phận phi thường, quả là năm con rồng! Nếu tất cả đều khôi phục đỉnh cao, phụ tử nhà này còn ai địch nổi?

Hơn nữa mẫu thân mấy hài tử toàn là Thất Tuyệt thiên nữ, gia đình quả thật kinh hồn. Hơn nữa, thủ mộ lão nhân và một vài Thái cổ thần nhớ đến nhân vương trong cổ thiên lộ, cộng thêm nhân vật cỡ này, gia đình Thần Nam xứng danh danh nghịch thiên.

Ánh mắt tất cả lại tụ vào thân mình Thần Nam trong không gian kỳ dị, trên mình hắn có nhiều bí mật, Thời Không đại thần tựa hồ biết được gì đó nhưng không chịu nói ra.

"Cốp", chúng nhân nghe rõ tiếng phá toái, kinh ngạc nhận ra Thần Nam đang tan vỡ, tình hình quá nguy hiểm khiến những người quan tâm đến hắn hoảng sợ.

"Không phải chứ?" Thủ mộ lão nhân há hốc mồm: "Tiểu tử lại chịu xong đời thế này à?"

"Không phải, các vị xem." Có vị Thái cổ thần kinh hô.

Thân thể Thần Nam tan tành nhưng lập tức xuất hiện Thần Nam mới tinh. Hắn đã biến hóa từ chính thân thể cũ.

Đồng thời, linh hồn trong thân thể đang tan vỡ bay ra, linh hồn cũ tựa hồ nát vụn hẳn, tiến hành một trường biến hóa mới.

"Tiểu tử này lại tiến hành biến hóa linh hồn và nhục thể. Với tu vi của hắn sao có thể làm nổi?"

"Không tin được, hắn lại biến hóa cả linh hồn."

Chúng nhân kinh ngạc cùng cực.

"Sao có thể, mới qua một chút thời gian mà tiểu tử lại đột phá đến

mức này."

"Thời gian trong đó và bên ngoài khác hẳn nhau, hiện tại ngoại giới mới qua nửa thời thần, trong đó đã qua mười mấy năm, thậm chí hơn trăm năm rồi."

Ai nấy hít sâu một hơi khí lạnh, thời gian trong đó không ngờ qua nhanh như vậy.

"Không thể nào, dù qua hơn vạn năm thì với tu vi của tiểu tử chưa thể đạt tới cảnh giới biến hóa linh hồn, phải như Thời Không đại thần mới có tu vi đó. Tu vi của tiểu tử, chúng ta đều biết, quả thật bất ngờ."

Thời Không đại thần hồi lâu chưa lên tiếng chợt nói: "Hắn không phải đang biến hóa linh hồn mà bỏ đi lớp vỏ của linh hồn, đương nhiên nhục thể cũng được tẩy lể."

Nhiều Thái cổ thần không hiểu, thủ mộ lão nhân giải thích: "Tiểu tử này cổ quái thật. Tiềm năng vốn vô cùng vô tận nhưng bị một lớp vỏ linh hồn áp chế, thủy chung không đột phá nổi. Hiện tại lớp vỏ đã bị phá, hắn nối thông được với đại tiềm lực ngũ say trong linh hồn."

Không phải biến hóa, chỉ là rũ bỏ lớp vỏ. Như minh châu bay khỏi đồng bụi, kiếm bén rời vỏ, thần long bị khốn trong vũng tù quay về biển lớn. Tất cả chỉ bởi hắn nối được với sức mạnh vốn thuộc về mình.

Lúc tất cả bình tĩnh, nhục thể của Thần Nam mới phát ra hào quang sáng chói, làn da lấp lánh bảo quang, cơ thể cũ hoàn toàn tiêu tan, những mảnh vỡ của lớp vỏ linh hồn bị tập trung lại một điểm đoạn hắn đẩy tất cả vào linh hồn.

Đoạn hắn đứng dậy, khẽ cất bước, biến mất khỏi tầm mắt tất cả.

Ồ, chuyện gì thế này?"

"Sao lại không thấy?"

Thời Không đại thần mỉm cười: "Hắn tự ra ngoài rồi."

Chúng nhân ngoái lại nhìn, thấy hắn đang đứng sau lưng họ, chứng minh tu vi của hắn tăng cao hơn trước nhiều. Thời Không đại thần lặng lẽ nhìn hắn: "Tu vi mới thành như cá chép vượt long môn nhưng hiện tại tiểu hữu còn là Thần Nam không?"

"Còn, hiện tại còn, tương lai cũng còn." Thần Nam không do dự đáp ngay.

"Rũ bỏ lớp vỏ linh hồn, tiểu hữu không phát hiện mình thật ra là ai sao? Không tìm được chân ngã?" Thời Không đại thần nhìn hắn chằm chằm.

"Tại hạ đánh vỡ lớp vỏ linh hồn để chứng minh không cần tất cả quá khứ nữa, tại hạ là mình, bất kể hiện tại hay tương lai, tại hạ vĩnh viễn là Thần Nam." Hắn nói cực kỳ kiên định, không hề tiếc nuối gì, đoạn vô thanh vô tức tống một quyền vào thiên ngoại hỗn độn, không hề có dao động năng lượng nhưng chúng nhân cả kinh phát giác, vàng hỗn độn che kín hắc ám đại lục xuất hiện một động quật cực lớn, không hiểu một quyền vừa rồi đã xuyên qua bao nhiêu tầng hỗn độn.

Bất quá, chư thần lập tức biết một quyền đó uy lực cỡ nào, hư ảnh của U La vương xuất hiện, lạnh lẽo nhìn Thời Không đại thần: "Thời Không, người quá lắm rồi, sao lại luôn quấy nhiễu ta? Nếu muốn chiến đấu, ta sẽ thống thống khoái khoái quyết sinh tử với người."

Chúng nhân ngạc nhiên, lẽ nào một quyền vừa rồi của Thần Nam lại quán thông vùng sâu hỗn độn, lan tới tận chỗ U La vương?

Thời Không đại thần cười vang, tán tụng hắn: "Ha ha... hay cho câu chân trời gần trong gang tấc! Đánh xuyên không gian biến cự ly vô hạn thành gần ngay trước mắt."

U La vương kinh hãi nhìn Thần Nam: "Là người? Không thể nào!" Y mới giao chiến cùng hắn cách đó không lâu, làm sao tin được hắn có tu vi cỡ đó, tỏ ra vô cùng khinh miệt: "Người có tu luyện một vạn năm nữa cũng không làm được."

Thần Nam không nói gì, hai tay liên tục vẽ lên, từng đạo thần quang vạch thành những thần bí quỹ tích, chụp cứng hư ảnh U La vương.

"Sao có thể?" U La vương cả kinh.

Nhưng y đành bó tay, Thần Nam khẽ bỏ ra một chưởng, hư ảnh dần vỡ nát rồi tan tành trên không, điểm điểm linh thức cạnh đó tan ra nhưng bị hấp gom lại, hóa thành bụi cát.

"Chết tiệt." Một tiếng gầm phẫn nộ xuyên qua vô tận hỗn độn, U La vương giận đến cực độ. Tuy đó không phải bản thể hay hóa thân mà chỉ là hư ảnh của y nhưng cũng có chút linh thức gửi vào đó khiến y bị thương.

Các Thái cổ thần thống khoái vô cùng, Thần Nam lại mạnh đến mức này, hiển nhiên có thể đấu với U La vương.

Cùng lúc, trên Nguyệt lượng của Thần gia đột nhiên tràn ra vô tận ma khí, ô vân cuộn cuộn che kín Nguyệt lượng vốn phát ra ánh sáng mờ mờ, tiếng ma khiêu vang lừng.

"Thần gia lão ma!"

"Lão quái vật đó sẽ triệt để phục sinh sao?"

Thái cổ thần đều cả kinh.

"Gào..." Tiếng gầm vang khắp hắc ám đại lục, ai nấy kinh hồn nhìn lên Nguyệt lượng bị ma vân nuốt chửng.

Ma khí cuộn lên, tiến về phía Tội Ác chi thành.

"Đáng chết, Thần lão ma định xuất thủ với chúng ta sao?"

"Cái gì khiến lão quái vật này phát cuồng."

Chỉ Thần Nam biết Thần tổ đang nhắm vào hắn. Vô tận ma khí ẩn chứa một ngọn ma trảo khổng lồ có thể tóm cả ngọn núi đang sụp xuống, vô cùng kinh nhân.

Không hiểu sao trong lòng hắn lại nhớ đến hào ngôn tráng ngữ mà phụ thân từng nói: "Cho ta thời gian, không cần phục sinh Viễn tổ, ta

sẽ vượt qua cả Viễn tổ."

Lúc này hắn thấy máu nóng dâng tràn, nguyện vọng hùng hực muốn đấu cao thấp với Viễn tổ.

Chương 487

Đại chiến Thần tổ!

Muốn tỷ thí cao thấp với Viễn tổ.

Sức mạnh là nguồn gốc tự tin, Thần Nam dâng tràn máu nóng, đối diện với Viễn tổ trong truyền thuyết mà không sợ hãi, huyết dịch hiếu chiến sôi lên, chiến ý xung thiên.

Trước ngọn ma trảo khổng lồ, hắn không hề hoa hoa sói sói mà trực tiếp xé tan hư không tung quyền nghênh đón.

Quả thật xưng danh một đòn kinh thiên động địa.

Lúc đầu vô thanh vô tức, sau đó dao động năng lượng hùng dũng tràn ra trên không như núi lửa phun trào lúc biển động, như sóng thần trên biển lớn quét qua thập phương, vùng hỗn độn trên cao nhanh chóng tan tành.

Khí tức kinh nhân phá tan mọi ngăn cản, mọi hữu hình chi chất đều chung số phận.

Ba Nguyệt lượng đều trùm trong hào quang sáng chói, nhưng cường giả cư trú trên đó buộc phải toàn lực chống lại dư ba đáng sợ. Thiên ngoại hỗn độn bị chấn toái, dao động khủng khiếp lại hướng xuống đại lục hắc ám, cuồng bạo trải ra rồi tan biến.

Thời Không đại thần vội tung ra một đòn không gian pháp tắc, không gian phẳng phát ngưng trệ, chặn dòng năng lượng điên cuồng tràn xuống, mới giữ cho Tội Ác chi thành không tan tành.

Không đợi Thần tổ tung ra đòn thứ hai, Thần Nam bay lên, lao về thiên ngoại hỗn độn, hắn không hủy diệt các quang minh thế giới trên đại lục hắc ám, sức mạnh cỡ như hắn có thể hủy thiên diệt địa.

Trên Nguyệt lượng của Thần gia, thân ảnh như núi của Thần tổ cũng bay lên, được ánh trăng chiếu vào, càng trở nên kinh rợn.

Vạn trượng ma thể vụt lớn, đỉnh thiên lập địa!

"Gào..." Ma khiêu chấn động cửu thiên!

Thần tổ tiến vào thiên ngoại hỗn độn, đôi mắt lạnh lùng nhìn Thần Nam.

"Ông đúng là Viễn tổ?" Thần Nam bình tĩnh nhìn vị lão tổ khiến cả U La vương cũng e ngại.

"Lẽ nào còn là người khác?" Dẫu không phải lần đầu gặp mặt nhưng đây là lần đầu Thần tổ mở miệng nói với hắn.

"Xin hỏi Viễn tổ, ông muốn giết tiểu nhi để tiến hành lần biến hóa sau cùng?" Hắn bình bình hỏi.

Thần tổ cực kỳ lạnh lùng, không hề có dao động tình cảm, nhạt giọng: "Đúng, chỉ thiếu một u hồn sau cùng là hoàn thành lần biến hóa mỹ mãn này."

"Nếu tiểu nhi không muốn chết?"

"Vậy ta tự tay lấy hồn phách ngươi." Giọng Thần tổ băng lãnh vô cùng.

Thần Nam bật cười, nhìn Thần tổ chăm chăm: "Phụ thân tiểu nhi từng nói phải vượt qua Viễn tổ, tiểu nhi nghĩ người làm được. Hiện tại tiểu nhi cũng xin nhắc lại một câu tương tự, sẽ vượt hơn Viễn tổ."

"Phụ tử các ngươi cuồng vọng như nhau." Thần tổ lạnh giọng.

"Thử là biết ngay."

"Hừ." Thần tổ tựa hồ không muốn nói nhiều, chỉ hừ lạnh đoạn vô tận ma khí bùng lên khiến hỗn độn hải đảo nạt, dao động năng lượng hùng hồn trùm khắp thập phương, vùng hỗn độn vốn lấp lánh hào quang chợt ảm đạm hẳn.

Cùng lúc, Thời Không đại thần, Huyền Huyền, thủ mộ lão nhân và các Thái cổ thần đến thiên ngoại hỗn độn quan chiến, nhiều thiên giai

cường giả trên đại lục hắc ám cũng đen, họ đều muốn tận mắt chứng kiến trận đối quyết kinh thiên này.

"Gào..." Thần tổ gào lên, cạnh mình dâng trào vô tận hư ảnh, rồi toàn bộ thật chất hóa, khắp nơi là ma ảnh, quần ma loạn vũ, vạn ma gào rú.

"Hoán Ma, Hoán ngã chân ma." Ngoài xa, thủ mộ lão nhân trầm trầm:
"Lão ma vương này đáng sợ thật."

Hoán Ma kinh được Thần tổ uy lực khác hẳn kẻ khác, cường giả chân chính tất phải sáng tạo ra pháp quyết có những điểm riêng biệt, mới chân chính trở thành nhân thượng nhân.

"Hoành tảo lục hợp!" Thần tổ gầm vang, vạn ma cùng động như thủy triều cuồng mãnh lao vào Thần Nam, hỗn độn hải dấy lên ngàn tầng sóng đen, nhưng không phải hắc sắc ma khí mà là quần ma chân chính đang xung phong!

Vạn ma cùng động!

Thanh thế kinh thiên địa, hỗn độn hải liên tục tanh tành...

Thần Nam lạnh lùng đứng trên hư không, thấy vô biên hắc sắc ma ảnh xông tới, hai tay với kết thành mấy thần bí pháp ấn phá tan không gian, miệng quát: "Thiên Nhai."

Vạn ma đang gào hét phẳng phất sa vào chân không, không hề vang lên âm thanh nào nữa, dao động kỳ dị áp chế chúng, tiếp đó, vô tận ma ảnh đang xung kích cơ hồ rút xuống vực sâu vạn trượng, toàn bộ bị khe nứt không gian khổng lồ của Thần Nam xé ra hút sạch.

Thiên Nhai, chân trời gần gũi.

Vạn ma ở gần như vậy mà bị truyền tống toàn bộ đến tàn phá không gian xa xôi vô tận, bị nhốt trong phong bế không gian vô cùng đáng sợ.

Hỗn độn hải yên lặng lại, vạn ma cùng tan biến.

Kết quả này quá kinh nhân khiến nhiều Thái cổ thần và thiên giai cường giả kinh hãi trước sức mạnh tuyệt đối cùng thần thông siêu việt.

Thần tổ gầm lên giận dữ, ma trảo thò ra chộp vào Thần Nam, hư không không hề liên tục tan rã mà tan biến, cơ hồ co hẹp lại còn Thần Nam nhanh chóng tiếp cận ma trảo.

Ngoài xa, Thời Không đại thần quan chiến nói: "Đây hình như là Khốn thiên phong địa, năm xưa lão ma vương đại chiến U Minh Thiên từng dùng chiêu này."

Nghe vậy, các thiên giai cao thủ đều kinh hãi, chăm chú quan sát trận chiến hơn.

Khốn thiên phong địa quả nhiên tà dị cùng đáng sợ, không gian liên tục co lại, ma trảo thủy chung vẫn trùm lên, cơ hồ hấp tụt lao vào cự trảo.

Dù phá tan hư không cũng không được, vẫn bị Thần tổ vây chặt, nhưng Thần Nam không dùng đến "Thiên Nhai" thần thông mà bay lên, nghênh đón thẳng thừng cự trảo.

Đồng thời thân thể hấp nhanh chóng phóng đại, ngang ngửa với Thần tổ, tuy vẫn bị ma trảo che kín nhưng không còn đến mức bị áp chế không phản kháng nổi như lúc nãy.

"Oành!"

Lưỡng đại cự nhân ngạnh tiếp một đòn, cùng dạt ra, va đập khiến vùng hỗn độn vỡ nát tan tành.

"Hừ." Thần tổ lạnh giọng, Thần Nam lại cực kỳ bình tĩnh: "Tất cả đều phải vượt lên."

Ngoài xa, chúng nhân đều cảm nhận được Thần Nam biến đổi xong cực kỳ đáng sợ, càng cảm thấy Thần tổ hùng mạnh, dù gì lão vẫn chưa hoàn toàn phục nguyên.

"Ma kinh thiên hạ!" Thần tổ lại quát vang, lao vào Thần Nam, ma thể

khổng lồ chấn toái vô tận hỗn độn, ma khí cuồn cuộn lan tràn.

Hai tay Thần Nam liên tục vẽ lên, vô thanh vô tức phá toái hư không, đoạn năng lượng khủng khiếp quét vào Thần tổ.

"Đó là... Nghịch Loạn bát thức!" Thủ mộ lão nhân kinh ngạc: "Là công phu của Độc Cô Bại Thiên."

Câu nói buông ra khiến các thiên giai cao thủ phía sau kinh hãi, nhao nhao nghị luận.

"Ầm, ầm, ầm." Hỗn độn hải rung lên kịch liệt trước dòng năng lượng.

Hai tay Thần Nam liên tục hành động, đệ nhất thức đến đệ tam thức của Nghịch Loạn bát thức cùng xuất ra, cơ hồ phá diệt thiên vũ, uy lực quá mạnh, hóa giải toàn bộ mấy thức tuyệt sát của Thần tổ đánh ra trong vô hình.

"Độc Cô Bại Thiên..." Hai mắt Thần tổ xạ ra hào quang kinh nhân được thực chất hóa, gầm vang: "Ma liệt thiên địa!" công kích Thần Nam cuồng bạo hơn.

"Tinh đầu phục ma!" Thần Nam quát vang, hai tay nhanh chóng vung lên, hỗn độn ngoài xa tan nát, một vùng cổ tinh không tàn phá từ vùng sâu hỗn độn hải hiển hiện.

Từng vì sao khổng lồ vạch ngang thiên vũ, lóe sáng hào quang chói rực như kinh thiên trường hồng bổ vào Thần tổ.

"Đó là... tuyệt học của Thái Thượng." Hắc Khởi phi thường kinh ngạc, buột miệng thốt.

Các thiên giai cao thủ phái sau cũng kinh hãi cực độ.

Hiện tại, Thái Thượng huyền công Thần Nam thi triển mạnh hơn ngày xưa không biết bao nhiêu lần, lúc xưa chỉ mượn tinh đầu chỉ lực, hiện tại hẳn trực tiếp triệu hoán vì sao đến.

Bốn mươi chín vì sao hóa thành bốn chín đạo hào quang, thoáng chốc áp sát, vây lấy Thần tổ, sao sáng xoay tít theo những quỹ tích

không ngờ tới, phát ra dao động năng lượng vô tận, bắt đầu luyện ma.

Tinh quang tràn khắp thiên vũ, chiếu sáng hỗn độn hải.

"Người biết lắm tuyệt học nhỉ." Thần tổ lạnh giọng: "Nhưng vô dụng thôi, Thái Thượng cũng không phải đối thủ của ta, nói gì đến Thái Thượng huyền công do người sử dụng."

"Vậy sao?" Thần Nam không để ý, hai tay vẫn liên tục vạch lên hư không xa xôi vô hạn.

"Àm, âm, ầm." Bốn mươi chín vì sao khổng lồ phát ra tiếng nổ như sấm, dấy lên vô tận năng lượng kinh hồn và tinh quang chói lọi trong hỗn độn hải, quán láy Thần tổ, liên tục xạ ra hào quang kinh nhân, oanh kích địch thủ.

"Tất cả vô dụng với ta." Thần tổ quát vang: "Chân ma nhất xuất, thiên địa tịch diệt!"

Lão gầm vang, bốn mươi chín vì sao đều cuồng loạn vũ động, không vận chuyển được theo quỹ tích cũ, ma trảo khổng lồ của lão thò ra, kéo một vì sao cực lớn lại, luyện hóa khiến nó liên tục thu nhỏ, đoạn lão cầm lên tay, "ầm", miết vỡ vụn.

A..." Ma khiếu chấn thiên, Thần tổ phát cuồng, hỗn độn hải tràn ngập trảo ảnh, lão vũ động cự trảo, bốn mươi chín vì sao đều bị lão luyện hóa rồi bóp vỡ.

Khung cảnh vô cùng đáng sợ khiến các thiên giai cường giả ngoài xa hít sâu một hơi khí lạnh.

Thần tổ không hổ là cái thế ma vương, nhấc tay đã khiến luyện ma trận do sao sáng hóa thành tan vỡ. Lão lạnh lùng nhìn Thần Nam, đoạn gầm lên lao tới, lão đã động nộ, quyết định vận dụng cấm kỹ tuyệt học hủy diệt hắn.

Nhưng lúc đó, hắn lại sử dụng một chiêu khiến lão vô cùng phần hận.

"Ma thôn thiên vũ!" Hắn gầm vang, dùng luôn tuyệt học của chính lão,

đánh ra trước.

Một ma ảnh cực lớn xuất hiện sau lưng hắn, lao bổ vào Thần tổ, dao động năng lượng kinh hồn kháy vô tận hỗn độn rung chuyển.

Thần tổ giận dữ, cùng tung ra Ma thôn thiên vũ, hắc ảnh khổng lồ nổi lên rồi xông tới. Hư không liên tục phá diệt, vô tận uy lực lan tràn khắp nơi.

"Người định dùng tuyệt học của ta đánh ta, có phải mùa riu qua cửa Lỗ Ban sao."

"Hừ, tuyệt học của ta nhiều lắm." Thần Nam cười lạnh: "Nhưng ta không mô phỏng các người, mà thuận tay sử dụng, vận dụng thần thông của các người, kích phát linh cảm của ta sáng tạo tối cường pháp quyết cho mình."

"Ma thôn thiên vũ" của cả hai va nhau cực mạnh, hủy diệt tất cả ngăn cản, một vùng tinh không nhỏ trong vùng sâu hỗn độn thoát được đại kiếp lục đạo tan nát nhưng hiện tại bị xé tan, mấy chục vì sao lóe sáng rồi tắt ngóm như pháo hoa.

Chiến đấu của cường giả cỡ này quả thật quá đáng sợ, nhắc tay là khiến đất trời sụp đổ khiến nhiều thiên giai cao thủ lạnh mình.

Ma thôn thiên vũ của Thần Nam sau cùng không địch nổi Thần tổ, dù gì đó cũng do lão ma sáng tạo, hắn sắp bị ma nuốt chửng, bèn lùi lại, xuất ra Nghịch Loạn bát thức đồng thời thần thông Chỉ Xích Thiên Nhai mới ngộ ra được sử dụng.

Đòn đánh cuồng bá của Thần tổ cùng ma ảnh khí thôn sơn hà bị chặn đứng.

"Gào."

Thần Nam tức giận, cất giọng lạnh tanh: "Hủy diệt thôi." Trong tay lão xuất hiện nhân hình binh khí, là trọng bảo do U Minh Thiên hồn ảnh luyện chế thành, đập vào Thần Nam với diệt thế chi uy.

Thần Nam không sợ, Hồng Hoang Kỳ lập tức xuất hiện trong tay, đón

gió trải ra, rung lên phần phật.

"Àm, âm, ầm." Hồng Hoang Kỳ chấn nát vô tận hỗn độn, đập mạnh vào U Minh Thiên hồn ảnh, năng lượng kinh hồn nhanh chóng lan xa, dù các Thái cổ thần đứng cách rất xa mà vẫn chịu xung kích, bị bức bách lùi lại.

Cùng lúc, vùng sâu hỗn độn hải đột nhiên dậy sóng, thần quang sáng chói, vô tận năng lượng dao động truyền tới.

U La vương và Quảng Thành dẫn hỗn độn cường giả đến tập kích.

"Hắc hắc... náo nhiệt thật, Thời Không ở đâu? Hôm nay chúng ta kết liễu." U La vương cười lạnh, hiển nhiên nhân lúc hỗn loạn đến xâm phạm.

Thời Không đại thần cười vang: "Được, vốn ta nghĩ đại chiến đợi đến lúc khác, không ngờ người nóng lòng quá."

Đoạn ông xông vào hỗn độn hải, đối diện U La vương, hai nhân vật hàng đầu sắp quyết chiến.

Bất quá, Thời Không đại thần chột nhứ mày: "Thông Thiên? Hà tất trốn trốn lánh lánh, ra đi."

Ngoài xa, thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền cả kinh, thủ mộ lão nhân tức giận: "Thông Thiên, tên ba phải này cuối cùng đứng về phía hỗn độn tộc."

Lão định xông lên, nhưng lục hồn thiên nữ từ đại lục hắc ám xông lên hỗn độn hải: "Để ta đối phó." Sát na, lục hồn thiên nữ đối lập Thông Thiên.

Còn thủ mộ lão nhân và Huyền Huyền dẫn Thái cổ chư thần tiến lên, đối diện với một nhóm hỗn độn cường giả.

Thời Không đại thần cười lạnh: "U La vương, hỗn độn tộc các người phân tán trong thiên vũ, nhân vật đỉnh cao chưa tới, hiện tại vội động thủ, không sợ nuốt hận sa trường sao?"

"Hừ." U La vương hừ lạnh.

Tất cả xảy ra quá nhanh, cục thế trong hỗn độn hải biến đổi ngay, đại hỗn chiến giữa song phương sắp nổ ra.

Cùng lúc, đại chiến giữa Thần tổ và Thần Nam diễn ra vô cùng kịch liệt.

"Duy ngã ma tôn!" Thần tổ quát vang, ma khí quét qua hỗn độn.

Cùng lúc, Thần Nam cũng tỏ ra vô cùng đáng sợ, trong vạn trùng ma ảnh và vô tận hủy diệt khí tức, hắn đột phá ra ngoài, đưa Hồng Hoang Kỳ cắm vào ngực Thần tổ.

"Gào..."

"A..."

Hai tiếng gào thê thảm vang lên, một là tiếng gầm của Thần tổ, một thuộc về Thần tổ lúc bị đâm vào thân thể.

Đồng thời, đại chiến giữa Thái cổ thần và hỗn độn tộc khai diễn.

Chương 488

Uy lực vô cùng

Thần Nam mạnh mẽ cực độ, dùng Hồng Hoang Kỳ đâm xuyên thân thể Thần tổ khiến lão ma vương gằm lên kinh hồn, hỗn độn bị chấn động, liên tục sụp đổ. Khiến người ta kinh dị là lần trong tiếng gằm chấn động màng tai còn có cả tiếng hét thê thảm.

Thanh âm cực kỳ quen thuộc, thoáng chốc hấn nhận ra ngay, là giọng Thần lão đại.

"Là người." Hấn nhắc thân thể Thần tổ lên, giữ cứng trên không, quát vang: "Đại tổ người ra mau, người dám khống chế thân thể Viễn tổ, mồm luôn xoen xoét cần phục sinh Viễn tổ nhưng lại dám khinh nhờn, ta thật hoài nghi động cơ của người."

Quanh đó, Thái cổ thần và hỗn độn di dân đang đại chiến kịch liệt, dù có người nghe được đoạn đối thoại nhưng cũng không kịp dừng lại quan sát.

"Tiểu tử người khi sư diệt tổ, có tư cách gì chất vấn ta." Quả đúng là Thần lão đại, giọng nói từ thể nội Thần tổ vọng ra.

Kỳ thật, Thần Nam đã hoài nghi, Thần tổ chiến lực tuy mạnh nhưng hồn phách chân chính chưa tụ lại hoàn toàn. Mấy lần trước lão xuất thủ đều xảy ra chuyện bất ngờ, chỉ tỉnh táo trong khoảng thời gian ngắn rồi lại chìm trong trạng thái mơ màng. Lần này khác hẳn, không ngờ Thần lão đại lại dẫn đạo linh hồn đang mê man.

"Chúng ta ai khi sư diệt tổ, người tự rõ hơn hết." Hấn rung mạnh Hồng Hoang Kỳ, lợi dụng sức mạnh phi thường xảo diệu bứt vào một điểm trong thân thể Thần tổ, quát vang: "Đại tổ, ra mau."

Vô tận tinh quang từ Hồng Hoang Kỳ phát ra, rọi vào thân thể Thần tổ gằn như trong suốt, tiếng gào thảm thiết lại vang lên, hào quang lóe sáng, một nhân ảnh cơ hồ bị đốt cháy, Đại tổ bị hấn ép phải bật ra.

"Luyện hồn thiên hỏa!" Hấn quát vang, Hồng Hoang Kỳ rút khỏi thân

thể Thần tổ, quét qau Đại tổ khiến hỏa diễm trên mình lão càng cháy mạnh hơn.

"A..." Đại tổ thảm thiết rống lên: "Thần Nam, nếu người dám giết ta sẽ để lại tiếng xấu vạn năm, thành kẻ khi sư diệt tổ."

Thần Nam cười lạnh: "Ta không giết người mà hiến cho Viễn tổ để người quyết định."

Đại tổ liền kinh hoàng kêu lên: "Người không thể làm thế." Đại tổ thâm trầm lạnh lẽo không còn giữ nổi bình tĩnh, biết Thần Nam định biến mình thành dưỡng liệu cho Thần tổ hấp thu, coi như lão sẽ đi chung con đường với bát hồn.

"Vì sao không thể?" Thần Nam lạnh giọng, trong lòng dâng lên vô tận nộ hỏa. Thần gia bát hồn, tám thân nhân trực hệ với hắn đã đi trên con đường không lối về chỉ bởi âm mưu của Đại tổ, mà đến lượt chính lão lại tỏ ra khiếp đảm như vậy.

"Ta không phải Thần gia thập hồn trong truyền thuyết, người đang phạm tội mưu sát." Đại tổ khùng hoảng gầm lên. Không ít người đều thế, lúc những việc không hay xảy ra trên mình mới hoảng sợ mà không hề ý thức rằng mình từng gây ra những việc như thế nào.

Chợt Thần Nam dùng Hồng Hoang Kỳ cuốn Đại tổ về hướng Thần tổ.

"Không, dừng lại, ta có bí mật cho người biết." Đại tổ gầm lên.

Thần Nam giữ lão lại trên không: "Người định nói gì?"

"Ta muốn nói về bí mật trong tay Viễn tổ." Thần lão đại ngơ ngẩn nhìn nhìn vào tay Thần tổ, cầm món vũ khí do U Minh Thiên chi hồn luyện hóa thành lên.

Thần Nam cười lạnh, hắn không sợ lão dùng vũ khí này công kích mình, có Hồng Hoang Kỳ trên tay cộng thêm chiến lực siêu tuyệt, đương nhiên dễ dàng chế trụ Đại tổ.

"Nói đi."

"Kỳ thật, nhân hình binh khí có linh hồn tiếng." Đại tổ ném nhân hình binh khí vào hắn, định chạy trốn.

"Hừ." Thần Nam hừ lạnh, hữu thủ ảo hóa, Diệt Thiên thủ trong Thần gia huyền công hóa thành một bàn tay khổng lồ giữ nhân hình binh khí lại rồi tóm gọi. Đoạn Hồng Hoang Kỳ rung lên, cuốn Đại tổ vào, kéo trở lại.

Hắn nhìn Thần tổ với sắc mặt phức tạp, để phục sinh cho tiên tổ, tám vị nhân kiệt cùng chi với hắn đều bước lên con đường không lối về, lòng hắn đan xen bi thương, phần nộ.

Sau cùng, hắn thở dài, khẽ lắc Hồng Hoang Kỳ, lập tức khiến Đại tổ trắng nhợt mặt mày, nhưng hắn không động đến lão mà đưa lớp vỏ linh hồn bảo lưu trong đại kỳ ra. Tuy là linh hồn bị trút bỏ nhưng bao hàm hồn lực của Thần gia truyền lại cộng với hồn phách ma tính Thần Nam khi xưa.

"Soạt, soạt." Đại kỳ rung lên, đẩy lớp vỏ linh hồn vào Viễn tổ, đoạn hắn dùng tinh quang trong lá cờ chiếu vào đáy sâu linh hồn của lão, để lão tỉnh khỏi cơn mê mang.

Thần gia lão tổ quả nhiên vô cùng tà dị, chưa tỉnh hắn nên khi lớp vỏ linh hồn lại gần liền điên cuồng hút lấy.

Đó là đại bổ tốt nhất, hấp thu xong, hai mắt lão dần xuất hiện ánh sáng tinh tảo, gầm lên phần nộ, nhìn Đại tổ trong tay Thần Nam chăm chăm.

"Tất cả... quả nhiên đều vì ngươi." Hắn gầm lên, gần như cuồng bạo, những gì từng dự đoán được chứng thực khiến cơn giận của hắn dâng trào, không cố kỵ gì nữa, dùng luôn sưu hồn cấm thuật với lão.

Thoáng chốc, hắn buông Thần lão đại, cảm giác vô cùng mệt mỏi, đau lòng đến cùng cực. Thần gia bát hồn chết quá oan khuất, tất cả đều vì Đại tổ, vì âm mưu của lão mà bát hồn không tiếc hy sinh thân mình.

"A..." Hắn nổi cơn cuồng bạo tung ra một quyền định đánh tan Đại tổ.

Ngoài xa, Thần tổ chi hồn cũng găm lên chân thiên, lão đang tạm thời tỉnh lại.

"Người mượn danh nghĩa phục sinh Viễn tổ để phục vụ cho mình, lợi dụng Viễn tổ giúp người luyện hóa hồn lực bát vị nhân kiệt còn kẻ được lợi lại là người." Ánh mắt Thần Nam lạnh tanh, thân thể rung lên, gần như không khống chế nổi bản thân. Đó là nhân tính sao? Vốn là trực hệ thân nhân cùng họ, vì sao lại thế? Tàn khóc quá.

Đoạn hấn phong bế hồn lực Đại tổ, quăng về phía Thần tổ.

"Không, không thể như thế." Thần lão đại liều mạng kêu lên, hiện tại đến lượt lão, còn hoảng sợ hơn bất cứ ai. "Không thể như thế, tuy ta sai, có dã tâm nhưng nguyên nhân vì ta bị nhân hình binh khí dụ hoặc, làm loạn tâm trí ta, đó là một kiện ma binh."

Dù lão nói gì cũng muộn rồi, cự trảo của Thần tổ chụp lấy lão, xé làm đôi rồi chấn tan.

"Oành!"

Thần tổ phát sinh biến hóa kinh nhân, hai mắt sáng hơn gấp trăm lần, cơ hồ tỉnh lại, linh thức cuối cùng cũng quay về bản nguyên. Những gì từng xảy ra hiện về đầy đủ trong óc.

Toàn bộ hỗn độn hải sôi trào, Thần tổ triệt để quay lại, cần vô tận năng lượng bổ sung cho thân thể để tụt lại nhục thể mới.

Các Thái cổ thần và hỗn độn di dân đang kịch chiến đều kinh ngạc, dừng đấu. Dao động Thần tổ phát ra quá mạnh. Thần Nam mặt mũi lạnh tanh, quăng nhân hình binh khí tới.

"Gào..." Thần tổ hình như nhớ ra mọi việc, biết vì sao lão quay lại nhân thế. Lão ma vương lộ ra thần sắc vô cùng thương cảm, lần đầu tiên linh thức của lão làm chủ, truyền ra dao động tinh thần: "Không ngờ ta còn đời sau thế này, tuy một kẻ thập ác bất xá, nhưng còn tới tám người cam nguyện chết vì ta. Đáng tiếc, đáng hận, đáng buồn... xưa nay ta có bao giờ muốn các người phục sinh cho ta. Gào... nhưng ta đã quay lại, quyết không để các người thật sự tịch diệt."

Thần tổ cầm nhân hình binh khí lên quan sát, cười lạnh: "U Minh Thiên người quả nhiên chưa chết hẳn, dám dụ hoặc đời sau của ta, hôm nay để người hoàn toàn tiêu tan."

Lão gầm lên, hút luôn nhân hình binh khí.

Vô tận khí tức lạnh ngắt lan tràn, từ Thần tổ làm trung tâm, cơ hồ xảy ra chấn động, hỗn độn hải gần như sụp đổ, ai nấy đều lui lại, kể cả Thần Nam. Đại chiến giữa Thái cổ thần và hỗn độn di dân tạm thời đình chỉ.

Lúc hỗn độn hải bình tĩnh lại, quanh mình Thần tổ ma quang liễu nhiễu, hồn lực của U Minh Thiên trở thành đại bổ dược, thân thể lão không ngừng phân ra hư ảnh. Thần Nam cả kinh, nhận ra hư ảnh đó là Thần gia bát hồn, thậm chí có cả Tứ tổ và Ngũ tổ!

Hiện tại Thần tổ không cần hồn lực của họ, linh thức hoàn chỉnh đã trở lại, có thể dùng biện pháp khác thu hồi sức mạnh.

"Lão ma vương!" Thời Không đại thần cười vang bay tới.

"Hóa ra à tiểu bối người." Ma thể cao lớn của Thần tổ nhanh chóng thu lại thành người thường, chuẩn bị ngưng luyện một thân thể.

Chúng nhân há hốc mồm, trong mắt lão ma vương, Thời Không đại thần lại là tiểu bối, quả thật chấn kinh.

Chợt, Thần tổ nhìn sang phía U La vương, ngăn ra rồi lạnh lùng nói: "U La tiểu bối, các người lớn mật thật, lẽ nào chưa từng nghe qua truyền thuyết đó, hỗn độn tộc không được tiến công nhân loại đại lục, bằng không sẽ đến lúc diệt tộc. Xem ra các người đã quên hết rồi."

"Lão ma vương đừng cậy già cả, thời đại khác rồi, người tưởng truyền thuyết đó trói buộc được chúng ta sao?" U La vương trả đòn.

"U La tiểu bối, lớn mật thật. Năm xưa ta huyết đồ hỗn độn trăm vạn dặm, người còn đang run run rẩy rẩy bú sữa, hiện tại dám nói với ta như vậy, đúng là bản sự tăng cao có khác."

Những lời này khiến các cao thủ kinh hãi không thốt thành lời đoạn

bật cười, lão ma quả nhiên thú vị.

"Người... lão ma đáng chết." U La vương đại nộ, giận dữ khiến toàn thân run lên: "Thời đại của người qua rồi, hiện tại ta đã đạt đến cảnh giới của người, người không có tư cách chỉ chỉ trở trở với ta."

"Người đạt đến cảnh giới của ta?" Thần tổ hừ lạnh: "Người cứ việc thử xem thật ra đạt đến hay chưa." Đoạn lão nhìn vào vùng sâu hỗn độn: "Đa Mộc tiểu bối, Ngự Phong tiểu bối, ra hết đi, đến rồi còn trốn tránh làm gì. Hừ, xem ra lúc hỗn độn tộc diệt vong đến rồi, các người đã quên hết truyền thuyết. "

Ngoài xa, các Thái cổ thần cả kinh, họ đều biết Đa Mộc và Ngự Phong tiểu bối này là mấy vị vương hầu đại danh鼎鼎 của hỗn độn tộc, Đa Mộc vương và Ngự Phong vương!

Quả nhiên, vùng sâu hỗn độn lóe sáng thần quang, Đa Mộc vương và Ngự Phong vương bay ra, cả hai thân hình đều cao lớn, toàn thân sáng chói thần quang.

Tứ đại cao thủ U La vương, Đa Mộc vương, Ngự Phong vương, Thông Thiên đứng cùng nhau, cách đó không xa là bọn Quảng Thành kém hơn một chút, sau nữa là mấy chục vị hỗn độn cường giả.

Thái cổ chúng thần hít một hơi khí lạnh, trận thế mạnh cỡ này khiến họ hơi kinh hãi.

Thần tổ, lục hồn thiên nữ, Thời Không đại thần, Thần Nam tiến lên, thủ mộ lão nhân, Huyền Huyền, Hắc Khởi bám theo.

Thần tổ lạnh giọng: "Bốn tiểu bối các người chắc muốn hỗn độn diệt tộc?"

"Thần lão ma đừng ngông cuồng, hiện tại không phải thời đại của lão, truyền thuyết người nói vĩnh viễn không thể xuất hiện. Mấy Đồ Đằng chí tôn của nhân gian giới sao sống lại được." Đa Mộc vương lạnh giọng.

"Ha ha..." Thần tổ cười vang: "Ít nhất ta cũng đoán được Thiên Long

hoàng đã tỉnh lại một phần, những Đồ Đẳng chí tôn khác sẽ diệt hỗn độn tộc cũng quay về."

Lời Thần tổ khiến Thần Nam cả kinh, lẽ nào nói đến mấy hài tử của hắn?

U La vương tựa hồ nhớ ra, hơi biến sắc, nói với ba người kia: "Ta từng gặp một Thần tiểu tử, tựa hồ... tựa hồ đúng là...."

Không đợi y nói xong, Thần tổ đã gầm lên với Thần Nam: "Tiểu tử, ta nhớ người từng nói sẽ vượt qua ta, hiện tại chứng minh đi. Ta tuy chưa hoàn toàn phục nguyên nhưng huyết đồ mười vạn dặm không thành vấn đề, xem người tiến được bao xa. Chọn lấy một trong bốn tên kia, xem ai diệt được."

Lời Thần tổ quả cuồng vọng cực điểm, tứ đại Hỗn Độn vương hầu là những nhân vật đỉnh cao mà bị coi thường như vậy, không biết lão quá ngông cuồng hay có bản lĩnh cao tuyệt.

"U La vương của ta." Thời Không đại thần lướt tới.

"Ta chọn Ngự Phong vương!" Thần Nam cũng lao tới.

Lục hồn thiên nữ không nói gì, lao thẳng tới Thông Thiên.

Thần tổ cười lạnh, nói với Đa Mộc vương: "Vận khí của người tệ quá, gặp ngay phải ta."

"Giết..."

Tiếng hò hét chấn thiên, lúc tứ đại cao thủ lao vào tứ vương, bọn thủ mộ lão nhân, Huyền Huyền, Hắc Khởi cũng lao vào các hỗn độn cường giả.

"Giết..."

"Xong đến hỗn độn đại lục!"

"Tiến lên Thông thiên chi lộ!"

Chương 489

Huyết sát mười vạn dặm

Đại chiến kịch liệt vô cùng, hỗn độn hải liên tục tan vỡ!

Tiếng hò hét chấn thiên, huyết thủy văng tứ tán, máu của chư thần và hỗn độn di dân chiến tử nổ tung nhuộm đỏ một vùng không gian rộng lớn.

Thần tổ bất ngờ sống lại khiến trường đại chiến này vượt khỏi dự liệu của hỗn độn tộc, vốn với tam đại vương hầu và Thông Thiên sẽ ăn gỏi được phe Thời Không đại thần, ai ngờ lão ma vương quay về, mở miệng nói muốn diệt hỗn độn tộc, riêng khí thế đã chiếm phần áp đảo.

Hỗn độn tộc có vô tận sinh mệnh, nhiều người xuất thế từ thừa khai thiên, là những lão quái vật siêu cấp nhưng lai lịch của Thần tổ còn hơn thế, là nhận vật của một thần thoại thời đại, đã kinh qua hai, ba lần đại hủy diệt.

Địch thủ năm xưa của lão là hỗn độn tộc của một phiến thiên địa khác, trong số các hỗn độn nguyên lão hiện tại có không ít người là con cháu của phiến thiên địa đó. Nhiều người còn nhớ được cái thế lão ma vương này, quả thật một trận huyết đồ trăm vạn dặm.

"Ha ha..."

Tiếng cười của Thần tổ vang vọng, Đa Mộc vương cảm giác rợn tóc gáy, dù y tự tin mình đạt đến cảnh giới lúc xưa của Thần tổ nhưng đối diện với lão quái vật kinh nhân này, tâm lý không khỏi e sợ. Năm xưa lão ma vương chém giết hỗn độn thân trôi vạn dặm, máu chảy thành sông, tạo cho y một chướng ngại tâm lý. Vừa thấy lão ma vương, lòng y đã chùn hẳn.

"Đa Mộc vương ngươi tệ thật." Thần tổ ra tay, dấy lên vô biên ma khí, áp chế Đa Mộc vương mỗi lúc một chặt vật. Không hẳn thực lực Đa Mộc vương kém hơn lão ma vừa phục sinh mà nguyên nhân tại y thiếu lòng tin.

"Đạo cao một trượng, ma cao một trượng!" Thần tổ vung ma trảo, hóa thành ngàn trượng, chụp lên Đa Mộc vương, định luyện hóa.

Cùng lúc, trên trán Đa Mộc vương mở bừng một hàng hỗn độn nhãn, bảy con mắt tà dị phát ra bảy đạo tử quang, xạ vào Thần gia lão tổ.

"Soẹt, soẹt", tử quang tiêu diệt hư không, không phải là xé tan mà là tiêu diệt, không gian bị hủy mất quá nửa, co lại không ít.

Thần tổ cả kinh, vội tránh đi, nếu bị bảy đạo tử quang xạ trúng ắt phiền hà không nhỏ.

"Ma thôn thiên hạ!" Hiển nhiên, lão ma vương cũng đến cảm kị tuyệt học. Lão không muốn bị hậu bối thương tổn, lợi dụng khí thế mà diệt đối phương. Vô lượng ma thân hiển hóa, thoáng sau ma khí hủy diệt vây kín Đa Mộc vương, giành lại cho lão quyền chủ động. Đa Mộc vương hăm thân hắc ám, lại càng khiếp đảm.

Cạnh đó, đại chiến giữa Thời Không đại thần và U La vương đến hồi nan giải, dù thời không pháp tắc của đại thần khiến người ta không đề phòng được nhưng U La vương cũng đáng sợ không kém, bằng không năm xưa sao có thể đại chiến liền ba ngày với Ma Chủ mà không bại, xứng danh một trong những cường giả mạnh nhất hỗn độn tộc.

Thoát thai từ hỗn độn pháp môn, y tự sáng tạo Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công, quả thật uy lực vượn dài ba vạn dặm, thế chấn động chín tầng trời. Y liên tục đột phá những chiếc bẫy thời không, xuyên qua không gian mê mang cùng phong tỏa của sức mạnh thời gian, đại chiến khốc liệt với Thời Không đại thần.

"Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn!" Y quát vang, vô tận bích quang lạnh lùng phủ khắp thập phương, áp lực ba vạn dặm khiến Thời Không đại thần cũng nghệt thờ.

Cạnh đó, trừ Thái cổ đang đại chiến hỗn độn di dân, còn có không ít thiên giai cường giả từ hắc ám đại lục lên quan chiến đã tham chiến, một vài người mới đạt mức đích thiên giai sơ cấp, không chống nổi làn bích quang của Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công, không

kịp rú lên đã tiêu tan như mây khói, uy lực ma công bá đạo kinh hồn cực độ.

"Lùi mau." Thời Không đại thần quát vang, không gian pháp tắc xuất ra, đẩy hết mọi thiên giai cường giả gần đó đi.

Vô tận bích quang trùm kín vùng thiên địa này, như vạn trùng ma đao múa tít, Thời Không đại thần xuất ra đạo Đại thích nguyên trảm, vốn thuộc về sức mạnh thời không đối kháng Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công!

Cạnh đó, đại chiến giữ Thông Thiên và lục hồn thiên nữ cũng đang ngang ngửa, có điều lục hồn thiên nữ càng đấu càng mạnh, thất sắc hồng mang xuyên qua hỗn độn như mưa sao băng vô tận đang bay múa, hủy diệt mọi cản trở.

Thông Thiên tuy thực lực cực mạnh, ngang với các Hỗn Độn vương hầu, nhưng có chỗ ràng buộc, bởi ý hướng lòng về hỗn độn song dù sao vẫn là cường giả đỉnh cao của nhân loại.

Trong quá khứ, y là kẻ ba phải, dù đứng về một phe cũng toàn do thủ hạ xuất thủ, bản thân chưa từng dự phần. Lần này y triệt để tỏ rõ quan điểm đứng về phe hỗn độn nhưng vẫn còn chút tâm kết, khiến tay chân có phần hơi bó buộc. Hào quang đánh tới, y không tránh kịp, nổi cơn điên cuồng, gầm lên vang vọng: "Thông thiên động địa!"

Vùng hỗn độn trên đầu và dưới chân y nứt toác, vô tận áp lực tràn tới, thông thiên thần uy cái thế khiến hỗn độn trong vòng trăm dặm hóa thành hư vô, mọi hỗn độn di dân và thiên giai cường giả đứng gần tịch diệt.

Thông Thiên nổi giận, thiên địa biến! Sát cơ tất hiện!

"Giết." Y và lục hồn thiên nữ quyết phân sinh tử.

Trận chiến giữa Thần Nam và Ngự Phong vương như cơn gió, vây quan hấn liên tục ra đòn, thoáng chốc hóa thành cơn lốc như cảnh dương liễu lá lướt phát vào mặt, biến ảo mạc trắc.

Ngự Phong vương cơ hồ hóa thành vô tận hỗn độn, vây khốn hấn

trong hỗn độn hải, y dung hợp với hỗn độn, không hiện ra hữu hình chi thể.

"Mượn tuyệt học của Độc Cô Bại Thiên dùng tạm." Thần Nam quát vang: "Nghịch Loạn bát thức."

Song thủ ảo hóa ra ngàn vạn đạo chưởng ảnh, Nghịch Loạn bát thức xuất ra từ thức thứ nhất đến thức năm, áp lực tràn khắp mấy vạn dặm, phe Thái cổ thần được hấn truyền âm, cách ly vùng nguy hiểm rất xa.

Cả hỗn độn hải vỡ tan, nhiều hỗn độn di dân bị tiêu diệt, tiếng ầm ầm vang khắp thiên vũ như thừa khai thiên tịch địa, thanh thế vô cùng.

Ngự Phong vương bị bức phải xuất hiện, hóa thành nhân hình, tốc độ nhanh cực điểm, bỏ ra từng đạo hỗn độn thần lực hủy diệt. Vừa nãy y bị Nghịch Loạn đệ ngũ thức chấn động không nhẹ, suýt nữa nát mất cánh tay.

"Hỗn độn thiên cương!" Ngự Phong vương quát vang, thiên cương chi phong có thể dễ dàng thổi tan thân thể thiên giai cương giả mang theo năng lượng vô tận, xúng danh cấm kị thần thông. Hỗn độn vạn dặm chưa kịp tụ lại liền hóa thành hư vô, không gian co lại liên tục.

"Nghịch Loạn đệ lục thức!" Kỳ thật, năm xưa không được thấy đệ lục thức, sau khi xuất ra đệ ngũ thức, hấn dựa vào cảm giác mà tung đòn, ảo nghĩa hoàn toàn chính xác. Vô thanh vô tức, một cỗ "thế" khiến linh hồn người khác rung lên tràn ngập thiên vũ.

"Oành!"

Hỗn độn thiên cương bị đánh tan!

Nghịch Loạn đệ lục thức đáng sợ đến mức khiến người ta kinh hồn!

"A..." Ngự Phong vương kinh nộ, quát vang: "Tam thiên địa ngục. Mở ra cho ta." Ý dùng đến tuyệt học mạnh nhất, cấm kị đại thần thông chân chính.

Vô số hắc động kinh nhân từ bốn phương tám hướng quán thông lại, nối với các thông đạo phá toái, Ngự Phong vương triệu hoán các ma

hồn mạnh nhất tại những tử vực vô danh tới, định thanh toán Thần Nam.

Hồn độn hải lập tức tối đen, ma quỷ chân chính giáng lâm phát ra khí tức kinh hồn.

"Nghịch Loạn đệ thất thức!" Thần Nam không hề sợ hãi, xuất ra đệ thất thức trong truyền thuyết. Nên biết đó là một môn công pháp chưa hoàn thiện, Độc Cô Bại Thiên mới dáng tạo sơ sơ, chưa hoàn chỉnh kỹ càng, không ai biết có đệ thất thức và đệ bát thức hay không nhưng lúc này trong lòng Thần Nam có cảm ngộ, tung ra đệ thất thức đáng sợ.

Ma quang hùng hồn quét bay mọi ngăn trở.

Nghịch loạn chi pháp quả nhiên giống với tên gọi, nghịch loạn tất cả.

Tam thiên địa ngục chi môn toàn bộ vỡ vụn, mọi không gian thông đạo nối tới bị chấn tan, ma quỷ yêu vật vừa vào không gian này, cũng tan tành trước cấm kỵ đại thần thông uy lực vô cùng của Thần Nam, hóa thành cát bụi phiêu tán trên không trung.

Ngự Phong vương bị đánh tan nửa người, linh hồn trọng thương, y biết mình đã thất bại triệt để, nên cầm đầu chạy về hồn độn đại lục!

Thần Nam quyết không bỏ qua, Nghịch Loạn đệ thất thức lại xuất ra, Ngự Phong vương cuống cuống tránh né nhưng cả không gian đồ bị chấn toái, không ít hồn độn di dân xông tới đều tịch diệt.

"Soạt." Thần Nam đột ngột đổi thành chưởng đao, cắt đứt tay phải Ngự Phong vương, một phần linh hồn bị hãm trong cánh tay. Ngự Phong vương vong mệnh bỏ chạy, hóa thành hồn độn thần quang tiêu tan trong hồn độn hải.

Thần Nam toàn thắng, phong ấn một phần linh hồn của Ngự Phong vương trong cánh tay, lao về phía Thông Thiên đang đại chiến với lục hồn thiên nữ.

Đồng thời, Thần tổ cũng giải quyết xong trận chiến đấu, Đa Mục vương do tâm lý hoảng sợ, để lão nắm thóp, đánh cho tan tác, lê lết

nửa tính mạng chạy vào vô tận hỗn độn hải. Kỳ thật, Đa Mục vương oan uổng hơn cả, công lực của y không thấp hơn Thần tổ mới sống lại nhưng do lòng hoảng sợ nên trận chiến không còn cân bằng.

Thần tổ lập tức lao vào U La vương đang đấu với Thời Không đại thần.

Thông Thiên và U La vương cùng lãnh thêm một đại địch, tức thì chân tay hoảng loạn, không còn lòng dạ nào ham chiến, dẫn hỗn độn di dân bỏ chạy.

"Giết." Thần Nam hét vang, truy đuổi sát sạt.

Thời Không đại thần và lục hồn thiên nữ cũng đuổi sát, Thần gia lão ma vương càng hung cuồng, ma khí ngùn ngụt tràn ra, lấp kín hỗn độn hải, hét vang: "Hôm nay không thể huyết đồ trăm vạn dặm nhưng mười vạn dặm không thành vấn đề."

"Ầm, ầm." Thần tổ dung nhập vào ma khí cuộn cuộn, quét tới phía trước, cảnh tượng quá ư đáng sợ, ma khí quét qua đâu là mọi hỗn độn cường giả chưa kịp đào tẩu đều vong mạng, máu nhuộm tầng không.

Có Thần tổ mở đường, các Thái cổ thần phái sau gần như không cần động thủ, rất ít đối thủ thành cá lọt lưới, ai nấy đều run sợ, lão ma vương mạnh đến biến thái.

Thần Nam không nặng sát tâm như thế, hấn đi đầu, bám chặt Thông Thiên.

"Thông Thiên người chạy đâu."

"Tiểu bối, ta không sợ người nhưng các người cây đồng, nếu đấu đơn lẻ, người không phải địch thủ của ta."

Thần Nam cười lạnh: "Ngự Phong vương cũng nói thế nhưng kết quả phải bỏ tay trái lại." Đoạn dù còn cách xa nhưng hấn tung ra một chưởng, chấn toái trùng trùng hỗn độn.

Thông Thiên cười lạnh: "Là tuyệt học của Thái Thượng, người dùng

tuyệt học của người, khó lòng thành đại khí."

Thần Nam lại hừ lạnh: "Ta sao phải đi trên con đường của Thái Thượng, ta chỉ dùng hấn đánh thức linh cảm. Dù hiện tại ta dùng Thái Thượng công pháp, nhưng lại hoàn toàn bất đồng. Thái Thượng định quên bản thân nhưng cuối cùng vẫn phải tôn Thiên lên cao, chính là sơ hở. Giờ ta cho người xem Thái Thượng huyền công của ta. Thái Thượng vong tình! Vô vật! Vô pháp! Vô thiên!"

Thông Thiên cũng sử dụng Thông thiên động địa ma công, chấn tan hỗn độn, hủy diệt tất cả, kịch liệt đối kháng lại Vô thiên Thái Thượng huyền công!

Đòn va nhau kinh nhân, thiên vũ xém chút tan tành.

"Phù." Thông Thiên thổ máu, cảm đầu đảo tẩu.

Thần Nam lau máu trên khóe miệng, tốc độ tăng lên đuổi theo. Thông Thiên hoàn toàn biến mất, hất bắt đầu đại khai sát giới trong vô tận hỗn độn hải, cùng Thần tổ và các Thái cổ thần truy sát hỗn độn di dân.

Sau cùng, hấn thấy Thời Không đại thần và U La vương đang đại chiến, lập tức lao tới. Thần gia cảm kích đại thần thông "Ma thôn thiên hạ" được tung ra, suýt nữa nuốt sống U La vương.

Bị hấn giáp công, U La vương cơ hồ bị Thời không đại liệt chiến của Thời Không đại thần chẻ làm đôi, tuy tránh được nhưng thời gian pháp tắc đáng sợ này cũng lấy mất của y ba ngàn năm công lực.

Y đại nộ, hung hãn trừng mắt nhìn Thần Nam, bỏ Thời Không đại thần mà trốn chạy. Thần Nam không nói gì, tung Nghịch Loạn đệ thất thức đuổi theo.

U La vương phát tay, không ngờ đòn đánh quá ư đáng sợ, bàn tay y tan nát.

Hỗn độn hải vang lên tiến hò hét chấn thiên, hỗn độn di dân thương vong thảm trọng.

Sau cùng, bọn Thần tổ đình chỉ truy kích, chính như Thần tổ nói, đã huyết sát mười vạn dặm, không nên truy đuổi tiếp.

"Ta mới hoàn hồn, còn phải tu dưỡng, các vị không nên tiến đến hỗn độn đại lục, ta hoài nghi nếu Hỗn Độn vương chưa lên Thiên đạo, chắc vẫn ở đó. Tất cả đợi ta phục nguyên rồi hẵng nói." Đoạn lão bay xuống đại lục hắc ám.

Thái cổ chúng thần dừng chân hết, cả Thời Không đại thần và lục hồn thiên nữ cũng về, chỉ thiếu Thần Nam.

Chúng nhân nhìn nhau, lẽ nào mình hấn xông vào hỗn độn đại lục?

Chương 490

Trời đất xoay chuyển

Đại chiến kịch liệt giữa chư thần và hỗn độn tộc rồi cũng hạ màn, Thái cổ thần tuy thủ thắng nhưng cũng có thương vong, có điều không đáng gì so với hỗn độn tộc.

Lần này, hỗn độn tộc thương vong thảm trọng, U La vương, Đa Mục vương, Ngự Phong vương, Thông Thiên bỏ chạy khiến các hỗn độn cao thủ chết quá nửa, ngay cả Quảng Thành cũng bị đánh tan tác, bỏ lại một cánh tay mà cúp đuôi.

Chư thần khai hoàn về đại lục hắc ám, Thần gia lão ma vương tự nhiên quay về Nguyệt lượng, hiện tại Thần gia nhân tài điều linh, trừ Thần Nam và Thần Chiến, các cao thủ đời trước, kể cả Tứ tổ Ngũ tổ đều ngộ hại, sau cùng Thần lão đại gần như điên cuồng, ngay cả Nhị tổ cũng không thoát, bị lão kính hiến cho "Viễn tổ".

Lão định để Viễn tổ hoàn toàn dung hợp số hồn lực đó rồi lão sẽ chấn tan linh thức không nguyên vẹn của lão ma vương, bản thân sẽ nhập chủ vào ma thể hồn lực vô hạn đó. Nhưng sau cùng cũng tay trắng, định lợi dụng Thần tổ, không ngờ thật sự phục sinh tổ tiên, bản thân lại tịch diệt.

Lão ma vương phần hận lẫn thương cảm, hậu nhân đã hy sinh vì lão quá nhiều, Thần lão đại quả thật đáng hận khôn xiết, Thần gia bát hồn khiến lão tan nát cõi lòng, đó là những người kiệt xuất nhất trong hàng ngũ hậu bối, nếu còn sống đến giờ, tu vi chắc đạt đến cảnh giới khó lòng tưởng tượng.

Nhưng hiện tại lão đã phục sinh, linh thức triệt để hồi phục, hồn lực có thể dùng cách khác thu gom, lại thanh toán hồn lực của nhân hình binh khí do U Minh Thiên tạo thành, quanh thân thể vây phủ mườì mấy hồn ảnh của những nhân kiệt Thần gia mà lão phân hóa ra.

"Lão ma vương không cần thương cảm. Giao mấy hồn ảnh cho ta, bảo đảm sau này sẽ trả lại cho lão Thần gia anh kiệt hoàn chỉnh." Thời Không đại thần mỉm cười.

"Người có cách gì?" Thần tổ không tin.

Thời Không đại thần triệu hoán Thái Cực Thần Ma đồ ra: "Người khác không dám nhưng Thần gia bát hồn khẳng định sẽ phục nguyên nhanh. Trong Thần ma đồ có một phần tàn hồn của họ."

"Đây là..." Thần tổ chú thị vào Thần ma đồ, hai mắt nheo tít lại, phát ra ánh sáng sắc như lưỡi đao.

Thời Không đại thần trực tiếp xuất ra một đạo tinh thần lạc ấn vào tâm hải lão ma vương, Thần tổ không hề do dự, đưa hết hồn ảnh phân hóa ra vào Thần ma đồ đoạn lao vút về Nguyệt lộng.

"Thời Không, giao chúng cho người."

Có thể khiến lão ma vương nói ra hai chữ nhờ cậy không dễ chút nào, nhưng Thần gia bát hồn nhờ thế mà quay lại, tất cả đều đáng giá. Bát hồn trở về, cùng xuất thủ, hoàn toàn có thể vượt hơn Thần tổ! Nên biết tám người này từng sáng tạo ra những pháp tắc vô cùng đáng sợ, Thần lão đại lừa họ tan nát hồn lực, thực đáng là thiên cổ tội nhân. Tám vị nhân kiệt sáng tạo được bát đại pháp tắc, không phải mạnh nhất ở hồn lực mà ở chỗ họ thông hiểu pháp tắc ảo nghĩa!

Thái cổ chư thần quay về Thần Phong học viện, chỉ thiếu Thần Nam, dù ai cũng lo lắng nhưng đành bó tay, theo Thời Không đại thần nói, hẳn không nguy hiểm sinh mệnh bởi sẽ biến hóa trong chiến đấu sinh tử, hiện tại họ cũng không thể tiến công đại quy mô, phải chờ thời cơ, bằng không sẽ kinh động Hỗn Độn vương, họ không còn chiếm tiện nghi nữa.

Có người hỏi thời cơ khi nào, Thời Không đại thần chỉ mỉm cười chỉ lên Thần ma đồ lơ lửng trên không, đáp rằng thời cơ đến lúc sẽ xuất hiện.

Thủ mộ lão nhân biến sắc, chỉ lên trời cao vô tận rồi chỉ Thần ma đồ: "Dùng nó nối với..."

"Ha ha..." Thời Không đại thần cười vang.

Lúc này Thần Nam đã vào vùng sâu hỗn độn, quả thật huyết sát mười vạn dặm.

Hiện tại hắn như một món nhân hình hung khí, càng đánh càng dũng mãnh, nơi nào đi qua, hỗn độn cao thủ không thể ngăn nổi, giao thủ với cả tứ đại cao thủ nhóm U La vương cũng không hề chịu thiệt.

Nhưng lúc quay lại, không thấy nhân mã phe mình đâu, còn lại một mình giữa trùng vây, biết ngay đại sự không ổn.

Đồng thời nhận ra tứ đại cao thủ Thông Thiên, U La vương, Đa Mộc vương, Ngự Phong vương hợp lại chặn lối về của hắn.

Bất cứ ai cũng đủ chặn hắn lại, đừng nói cả bốn liên thủ, hắn biến sắc, định quay về coi như hết đường, bèn nghiêng răng, lao tiếp vào vùng sâu hỗn độn.

U La vương đại nộ, Thần Nam lại đại khai sát giới ngay trước mặt bọn y, những hỗn độn di dân chạy trước bị hắn giết cho kêu cha kêu mẹ, khác nào vượt mặt không nề mũi, vả thẳng cánh vào miệng bọn y.

"Thần Nam, dám đấu với ta không?" U La vương quát vang, Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công xuất ra, vô tận hỗn độn hải dấy lên ngàn tầng áp lực, trùm về phía Thần Nam.

Nhưng hắn không ngại tiếp, cạnh đó còn những tam đại cao thủ rình mò, hắn tăng tốc lên cực hạn, lướt tới vùng sâu hơn trong hỗn độn hải.

Nghịch Loạn bát thức xuất ra từ đệ nhất thức nhất đến đệ thất thức!

Hỗn độn hải mệnh mang gần như bị đánh tan, những hỗn độn cường giả trốn về đây không ai thoát nạn, trừ Quảng Thành, tất cả đều bị hắn chấn tan, Nghịch Loạn bát thức quả thật quá đáng sợ.

"U La vương, có bản sự thì độc chiến với ta, bảo ba tên kia lui ra." Thần Nam lạnh giọng, hắn không còn cách nào, đành tiếp tục tiến vào vùng sâu hỗn độn.

U La vương giận cực độ, hỗn độn di dân bị Thần Nam giết ngay trước mắt, tuy chỉ hơn hai chục người nhưng hỗn độn tộc xưa nay nhân khẩu đơn bạc khiến y mất mặt, lạnh lùng đáp: "Hiện tại người không có tư cách đàm phán, hôm nay ta nhất định rút gân bẻ xương người đót thiên đăng, đem hồn phách người trấn áp vào luyện ngục, đày đọa ngàn vạn năm, khiến người còn sống nhưng vĩnh thế không được siêu sinh, vĩnh viễn thống khổ và tuyệt vọng."

"Độc ác thật." Thần Nam biết sau cùng có thể mình tịch diệt nhưng tuyệt không thể sa vào tay đối phương, nhưng hắn không sợ mà cười lạnh lẽo: "U La vương, e là người không được như ý."

"Soạt."

Hào quang lóe sáng, Thần Nam lướt đi vạn dặm, cải biến phương hướng sang phía tây hỗn độn hải.

Tu vi đến cảnh giới như hắn, tốc độ không đo theo lẽ thường, tựa hồ vừa nghĩ đã đến nơi. U La vương, Thông Thiên, Đa Mục vương, Ngự Phong vương như bốn chiếc bóng bám theo.

Hắn phá tan hỗn độn, họ cũng theo sát. Hắn xuyên qua đường hầm không gian, họ cũng xuyên qua, chặn cứng đường hắn quay về đại lục hắc ám, mục đích của họ chỉ có một, giết bằng được hắn, không để hắn thoát thân.

Đúng lúc đó U La vương biến sắc, nhận ra Thần Nam đang lao đến đại lục của mình.

"Tiểu tử đáng chết." Sắc mặt y khó coi cực điểm, Thần Nam lại dĩ độc trị độc, thi hành thủ đoạn cứng rắn với nơi y cư trú.

"Chặn hắn, chặn hắn lại." U La vương điên cuồng gầm lên.

Thần Nam toàn lực phi hành, thoáng chốc vượt qua vạn dặm, liên tục chấn toái hỗn độn, sau cùng cũng phát hiện một vài ngôi sao còn lưu lại, bèn thi thố đại pháp lực, ba chục vì sao đang tỏa rạng thần quang bị luyện hóa thành nhỏ bằng viên đất, thu vào tay áo hắn.

Lúc đến gần đại lục của U La vương, Thái Thượng tru thiên thức siêu

thoát từ Thái Thượng tâm pháp xuất ra, thông thiên thần lực ào ào dâng lên, ba chục ngôi sao nhanh chóng phóng đại, đập vào đại lục. Cảnh tượng xúng danh diệt thế.

"Con mẹ tên khốn Thần Nam muốn chết hả." Mất U La vương đồ lạng, không nén được, bật lên những lời ô uế.

"Người muốn ta chết, phải trả giá đã." Thần Nam lạnh lùng đáp lại.

Tiếng âm âm vang vọng phía dưới, vùng hỗn độn đại lục này liên tục tan vỡ, tuy rộng lớn vô biên nhưng bị ba chục ngôi sao đập tan tành.

"Gào..." Năm đạo nhân ảnh gâm vang bay lên.

U La vương vội vàng hét lớn: "Tránh mau, tất cả tránh mau." Đại lục bị hủy quá nửa y cũng không lo lắng nhưng mấy người nay đấu với Thần Nam lại khiến y cuống lên.

"Phụ thân, sao vậy?" Một người lên tiếng.

U La vương nghe xong câu này, đầu óc bùng bùng, Thần Nam xuất hiện như quỷ mị, đánh cho một tên tịch diệt hồn phách, chụp ngay kẻ vừa hô hoán vào tay rồi lướt đi. Tốc độ U La vương không phải không nhanh, gần như đồng thời với Thần Nam nhưng vẫn chậm một bước, bất kỳ thần thông gì cũng vô dụng, giận đến nổi phun máu.

Thần Nam uốn cổ tay, lại hút mười mấy vì sao tới, đánh vào đại lục sau lưng, định triệt để phá tan nơi U La vương cư trú, dù không diệt được nhiều hỗn độn cường giả song cũng coi như làm mất mặt đối phương, vả cho y một đòn thật nặng.

Nhưng lần này mấy vì sao không thể tấn công trúng đích, U La vương và bọn Thông Thiên đón đỡ hết, luyện hóa thành nhỏ bằng những viên đất rồi chấn vỡ trên hư không.

Dù vậy cũng khiến U La vương phát cuồng, đại lục mênh mông gần như tan nát hết quá nửa, trọng yếu hơn là toàn bộ tôn nhi của y bị tịch diệt, nhi tử út lại bị Thần Nam bắt giữ.

Thần Nam bay ra thật xa mới biết thân phận đám người trong tay,

thầm tiếc lẽ ra vừa nãy nên bắt chấp tất cả, diệt hết người thân của U La vương mới đúng.

"Cho ta biết đại lục Đa Mục vương và Ngự Phong vương cư trú ở đâu?" Hấn trực tiếp uy hiếp con út U La vương.

Nhi tử này thừa hưởng nét cuồng ngạo của U La vương nhưng thực lực lại không được mấy phần, sau cùng Thần Nam dùng đại thần thông trực tiếp tìm ra tin tức mình cần đoạn chân tan đối phương trong hỗn độn hải.

U La vương ở phía sau triệt để cuồng bạo, cháu chắt chết cũng không sao vì y có khá nhiều hậu bối nhưng nhi tử không được mấy người mà Thần Nam lại ngang nhiên giết ái tử ngay trước mắt.

"Các người không phải muốn giết ta sao, để xem ai hơn được ai." Thần Nam quay lại lạnh lùng quát, thủ đoạn của hấn tuy sặc mùi máu nhưng đại chiến là khốc liệt như thế, không thể nhân từ với địch nhân, nhất là trong tình cảnh này, chỉ có không ngừng đả kích cường địch, khiến chúng không bình tĩnh nổi, hấn mới còn cơ hội sống sót.

Lúc đó, hai mắt U La vương đã đỏ lựng, Đa Mục vương lại xanh lét mặt mày, phát hiện Thần Nam đang xông đến đại lục y cư trú. Thủ đoạn của hấn, y đã được thấy, quả xứng danh sát tinh, chỉ cần để hấn tới nơi, e rằng nửa đại lục ô hô ai tai.

Đa Mục vương gầm lên nóng nảy, tuy xuyên qua không gian được mà phi hành rút khoảng cách nhưng Thần Nam cũng có thần thông đó, cự ly song phương cứ giữ vững, y không tài nào đuổi kịp.

Đại lục Đa Mục vương cư trú tuy cách nơi U La vương ở rất xa nhưng với những cường giả cỡ này, dùng đại thần thông xuyên qua không gian, thoáng chốc là đến.

Tuy chỉ chớp mắt tới nơi nhưng Thần Nam vẫn dẫn đầu.

"Thần Nam, tên vương bát đản!" Đa Mục vương chưa thấy hấn xuất thủ đã mắng âm lên, y biết Thần Nam sẽ gây ra chuyện trời xoay đất chuyển.

Quả nhiên, mấy chục vì sao như mưa sao băng giáng xuống đại lục y cư trú, tuy bọn y ở sau dùng đại pháp lực chuyển di một nửa đi nhưng mười mấy vì sao vẫn hung hãn đập xuống vùng hỗn độn lơ lửng, nửa đại lục tan tành.

Lần này, Đa Mộc vương còn bị phần hơn U La vương, trưởng tử và con thứ của y bị Thần Nam đánh trọng thương, con thứ ba tịch diệt, hai tôn bối cũng xong đời theo.

U La vương, Thông Thiên, Đa Mộc vương, Ngự Phong vương phát cuồng, giận bễ phôi, thật ra là ai truy sát ai, hà cớ Thần Nam lại khiến họ nổi điên? Hắn hóa bị động thành chủ động, ra tay tại hang ổ của họ khiến tất cả cơ hồ muốn thổ huyết.

Lúc đó, Ngự Phong vương trực tiếp lướt tới, không tham dự việc truy sát Thần Nam, bởi đại lục y cư trú rất gần đó, nếu để hắn phát hiện ắt làm gì cũng muộn mất.

Nhưng vẫn chậm một bước, Thần Nam vừa phát hiện một phiến đại lục ở phụ cận, trực tiếp xuyên qua không gian lao tới.

Hắn thề phải gây loạn xạ đất trời trong hỗn độn hải.

"Ta ¥%#..." Ngự Phong vương bất chấp phong độ mắng vang lên, đồng thời vong mệnh bám theo, trong lòng nóng như đốt.

Bất quá, Thần Nam lại chuyển biến phương hướng, trong lòng hắn dâng lên dự cảm không lành, một đại địch tựa hồ mai phục phía trước, khí tức mạnh đến rợn người khiến hắn biết đại sự không ổn.

Chương 491

Hỗn Động tử

Thần Nam xông đến đại lục Ngự Phong vương thống trị, chợt cảm giác thấy áp lực cực mạnh như có nguy hiểm đang đợi, hấn không do dự, quay đầu lui ngay. Ngự Phong vương thở hắt một hơi bởi sát tinh không tới, đồng thời cảm giác được đại lục của mình có một bất thể cao thủ tọa trấn nên đâm ra kinh ngạc.

Dao động hùng hậu phát ra như thiên địa xoay chuyển, vô tận hỗn động chậm chậm trải ra, phẳng phát có một đại vật đang chuyển động thân thể.

U La vương, Thông Thiên, Đa Mục vương, Ngự Phong vương đều kinh hãi, chăm chú quan sát đại lục, ngay Thần Nam cũng dừng lại, hấn muốn xem vật gì lại có uy thế cỡ đó.

Hỗn động dao động không gấp gáp lắm nhưng mỗi lần dao động đều như nước biển quét qua thiên địa, quả thật sóng vỗ chấn thiên.

"Lẽ nào là..." U La vương cả kinh không nói thành tiếng.

"Tựa hồ không phải." Đa Mục vương hiển nhiên cũng kinh ngạc.

Ngự Phong vương khẩn trương chú thị vào đại lục của mình: "Có lẽ là Vương của chúng ta, thật sự người còn sống."

Thông Thiên cạnh đó chỉ có nửa hỗn động huyết thống, nên không có quyền lên tiếng, y không hiểu Hỗn Động vương như bọn U La vương, chỉ biết Hỗn Động vương đáng sợ hơn cả tưởng tượng.

"Vương thật sự quay về sao?" U La vương chấn kinh nhìn vùng đại lục, dù kẻ đó cũng có một chữ vương như họ nhưng ý nghĩa khác hẳn nhau, họ chỉ là một phương chư hầu còn Hỗn Động vương mới là chân chính vương giả, là bậc hỗn động chí tôn thật sự, ngay cả Thiên đạo cũng phải nhường ba phần.

Thần Nam ở ngoài xa cười lạnh, hấn không cần biết đó là ai, hiện tại

đang tính cách quay về đại lục hắc ám nhưng mấy hỗn độn chư hầu cực mạnh không truy cản hắn nữa, chỉ cắt đường lui, mật thiết chú ý hành động của hắn. Hắn mà hành động ắt họ sẽ tung ra những đòn lôi đình.

Một thân ảnh khổng lồ từ trong vùng hỗn độn hiển hỏa, thanh âm lồng lộng vang lên: "U La vương, Đa Mộc vương, Ngự Phong vương, lâu rồi không gặp."

"Đây là..." U La vương nghi hoặc nhìn bóng dáng hỗn độn mông lung rồi tỏ vẻ tỉnh ngộ: "Là Hỗn Độn tử!"

"Hỗn Độn tử, là ngài thật sao?" Ngự Phong vương và Đa Mộc vương hô lên kinh ngạc.

"Không sai, là ta."

Hỗn Độn tử là con của Hỗn Độn vương, tuy không sinh thành từ hỗn độn mà do hỗn độn tộc kết hợp sinh ra nhưng cũng pháp lực thông thiên, dù gì phụ thân y cũng là Hỗn Độn vương!

Hỗn độn tộc nhân khẩu đơn bạc, những cường giả sinh thành từ hỗn độn đa phần đã chiến tử, hỗn độn di dân hiện tại quá nửa do những cư dân hỗn độn kết hợp với nhau sinh ra.

Xưa nay họ vẫn là một gia tộc tự cư cạnh nhau, Hỗn Độn vương là chi mạnh nhất của hỗn độn tộc, đương nhiên cái gọi là gia tộc này khác hẳn gia tộc của nhân loại. Nhóm người sinh ra từ hỗn độn đầu tiên, nếu cùng sinh ra sẽ được coi là huynh đệ tỷ muội, sau này họ kết hợp với nhau, sinh sản đời sau, lúc đó gia tộc với mang phong vị của nhân loại.

Chỉ có mỗi lần đại phá diệt, hình thành thiên địa mới thì hỗn độn di dân trời sinh mới hình thành trong vùng hỗn độn. Hiện tại là một đại phá diệt thời đại, hỗn độn tộc sẽ có hỗn độn di dân trời sinh bổ sung cho huyết dịch. Đó cũng là dấu hiệu cho thấy hỗn độn tộc trung hưng, tạo thành nguyên nhân khiến bọn U La vương tự tin như vậy.

Chi của Hỗn Độn vương tuyệt đối là gia tộc xa xưa nhất, trải qua mấy đại phá diệt thời đại, Hỗn Độn tử chính thị Hỗn Độn vương tử hàng

thật giá thật, dù trong trận chiến năm xưa, y bị Thái cổ đệ nhất đại thần Độc Cô Bại Thiên đánh cho tàn phế nhưng giờ lại xuất hiện, chứng minh y đã khôi phục cảnh giới.

Y có mối giao hảo với bọn U La vương, vừa quay lại đã đi tìm bọn họ, bởi các phương chư hầu không được Hỗn Độn vương triệu kiến sẽ không thể vào hỗn độn cổ địa. Hiện tại Hỗn Độn vương sinh tử bất minh mà không ai dám mạo phạm.

"Vương có tin tức gì không?" U La vương có vẻ kích động hỏi Hỗn Độn tử.

Thân ảnh Hỗn Độn tử dần nhỏ lại, đến trước mặt bọn U La vương, thở dài: "Không có, không hiểu sống chết thế nào."

Ngự Phong vương an ủi: "Vương pháp lực vô biên, vạn cổ trường tồn, sẽ không có chuyện gì."

Hỗn Độn tử sầm mặt: "Hai cha con đó vừa đáng sợ vừa đáng ghét, năm xưa gọi về Nhân vương hồn phách vốn đã không còn trên đời, hủy diệt không biết bao nhiêu cường giả của hỗn độn tộc chúng ta, phụ vương ta cũng không hiểu hạ lạc nơi đâu, đúng là đáng hận."

Nhắc lại trận chiến năm xưa, bọn U La vương rung mình, cao thủ hỗn độn tộc rơi rụng quá nhiều, cùng Thiên đạo xuất chiến mà kết quả tinh anh cao thủ suýt nữa bị diệt sạch.

"Nhân vương, Nhân vương!" Đa Mục vương lẩm bẩm, tựa hồ hồi ức lại năm xưa: "Một lá Hồng Hoang Kỳ lay đổ nửa tinh không, quả thật kinh hồn."

Ngoài xa, Thần Nam cũng kinh hãi, hắn đã nghe truyền văn này rằng có một cuồng nhân cầm Hồng Hoang Kỳ lắc mạnh khiến cả phiến tinh không hóa thành tử vực, một nửa tinh không tan biến, vạn vạn lần không ngờ đó lại là Nhân vương hồn phách được người ta triệu hoán về, hơn nữa đó rất có thể là kiếp trước của Vũ Hình.

Thật không tin nổi!

Chả trách người ta chỉ biết đến truyền văn mà không ai biết thân

phận cuồng nhân, bởi đó là Nhân vương hồn phách hiển hóa.

Hỗn Độn tử tỉnh khỏi cơn bi thương, nhìn sang Thông Thiên cạnh đó: "Chắc đây là Thông Thiên huynh đại danh鼎鼎."

"Là ta." Thông Thiên đáp rất đơn giản.

"Thông Thiên huynh có nửa huyết thống của hỗn độn tộc chúng ta, e rằng còn là tộc đệ của ta." Hỗn Độn tử cảm thán.

Bọn U La vương đương nhiên biết chuyện này, bằng không sao họ lại coi trọng Thông Thiên như vậy, phụ thân Thông Thiên là bào đệ của Hỗn Độn vương, cùng sinh ra từ một nơi chứ không phải quan hệ máu mủ ruột thịt.

Đáng tiếc, phụ thân y quá bất hạnh, tại một thần thoại thời đại đã đại chiến với Thần gia lão ma cùng một nhân loại cường giả, dưới sự hợp công của cao thủ đó và lão ma vương mạnh đến biến thái nên thụ trọng thương. Kết quả cố duy trì tàn mệnh đản một thần thoại thời đại sau, bị hai cha con trong truyền thuyết đánh cho tịch diệt.

Hỗn Độn tử vỗ vai Thông Thiên: "Yên tâm, hai cha con đó chưa chết, chúng ta còn cơ hội báo cừu."

Thông Thiên hừ lạnh lắc đầu: "Ta không để ý lắm đến cái chết của ông ấy."

Chúng nhân đều biết y nói đến phụ thân nên không tiện nói gì nữa.

"Độc Cô..." Hỗn Độn tử nghiêng răng, tựa hồ không muốn nhắc đến tên hai cho con nọ.

Ngoài xa, Thần Nam hiểu được không ít chuyện, xem ra cha con Độc Cô cực mạnh, không biết họ trốn ở đâu, bày trò gì. Cả hai không chỉ chiến lực vô song, tựa hồ là chủ mưu của nhiều việc.

Hắn có cảm giác rằng thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên không phải chân thân của Độc Cô Bại Thiên mà là linh hồn được y biến hóa lưu lại. Thần bí thanh niên bước lên Thông thiên chi lộ, không có nghĩa là Độc Cô Bại Thiên chân chính cũng bước lên đó.

Trong trận chiến Thái cổ, ai cũng nói Độc Cô Bại Thiên đã chết, tựa hồ của Ma Chủ cũng tin nhưng những dấu hiệu hiện tại cho thấy, đó chỉ là kế kim thiên thoát xác.

Lúc hắn xuyên qua thời không, quay lại lúc Thái cổ bị cách đoạn đại chiến Quảng Nguyên, thi thể Độc Cô Bại Thiên từng bất ngờ từ đường hầm thời không rơi xuống mà lúc đó Không Không từng nói rằng không phải nó đào ra, hiển nhiên đó là một mưu tính được vạch sẵn.

Bọn Hỗn Độn tử dùng đàm thoại, cùng nhìn sang phía hắn, hiện tại chưa cường chưa đến, họ muốn diệt hắn, mấy đạo mục quang âm u chiếu rọi, quyết không cho hắn quay lại đại lục hắc ám.

Hắn không hề sợ hãi, chế giễu: "Hóa ra một vương tử, người đứng thứ mấy? Đừng bảo ta người ta lão bát nhé."

Trông lúc sinh tử tồn vong này, hắn không để tâm đến điều gì nữa.

"Người tưởng sống nổi sao?" Hỗn Độn tử lạnh lẽo nói.

"Ta vẫn sống trơ trơ, hơn nữa đối diện nhiều cao thủ của các người bao vây. Nếu một đối một, ta phé được bất cứ ai, chỉ tiếc không ai dám đấu một mình với ta, đúng là một lũ nhu nhược."

Bọn U La vương đại nộ, quát lên: "Ở đây không ai kém hơn người, chúng ta chẳng qua muốn giải quyết người nhanh một chút."

Thần Nam phì cười: "Có bản lãnh bảo tất cả lui xa mười vạn dặm, người đơn chiến với ta, đảm bảo ta sẽ đánh cho người quỳ xuống cầu xin."

U La vương giận dựng tóc gáy nhưng bị Hỗn Độn tử kéo lại: "Người nói là nếu hiện trường chỉ còn lại một người, những người khác lui xa mười vạn dặm, người sẽ đồng ý quyết chiến."

"Đương nhiên, vừa nay mấy tên nhát chết kia không dám, người dám sao?"

"Được, ta quyết chiến với ngươi." Hồn Độn tử sáng khoái đồng ý.

"Không, để ta lên."

"Ta lên."

U La vương và Đa Mục vương tranh nhau xông lên, sợ Hồn Độn tử bất trắc. Ngự Phong vương từng thảm bại dưới tay Thần Nam nên không dám.

"Được rồi, các vị không cần lo cho ta, ta đã quyết." Hồn Độn tử phi thường kiên quyết. Bọn U La vương bó tay, đành theo nghe lời phân phù, lùi thật xa.

"Hắc, Hồn Độn vương nhi tử, từng bị Độc Cô Bại Thiên đánh tan tác." Thần Nam cười lạnh.

Hồn Độn tử nhận ra Hồng Hoang Kỳ liền đổ lạng mắt, nghiêng răng: "Trận chiến đó khiến đại kỳ gãy nát, không ngờ rơi vào tay ngươi, hôm nay ta phải triệt để chấn tan lá cỏ kỳ."

"Để xem ngươi chấn tan cỏ kỳ hay nó chấn tan ngươi." Thần Nam lay mạnh lá cờ khiến hồn độn vỡ tan, thiên vũ lắc lư, phảng phất hồn độn thể giới sắp phá diệt.

Hồn Độn tử cười lạnh, vô tận hồn độn tràn lên, theo ý chí y tụ thành biển lớn trùm lên Thần Nam.

"Soạt, soạt..." Đại kỳ lay mạnh, Thần Nam xuất ra Thái Thượng tru thiên thức, đánh mạnh vào bất diệt thể của Hồn Độn tử, toan hủy diệt đối phương.

"Ngươi lại biết tuyệt học của Thái Thượng." Hồn Độn tử hơi kinh ngạc, toàn lực đại chiến với Thần Nam.

"Ta còn nhiều lắm." Thần Nam quát vang: "Ma thôn hồn độn!" Ma ảnh khổng lồ đỉnh thiên lập địa hút lấy Hồn Độn tử.

"Chết tiệt, quả nhiên là công phu của Thần tổ." Hồn Độn tử động nộ, năm xưa lão ma vương Thần tổ huyết đồ trăm vạn dặm, giết chết vô

số hồn độn cao thủ khiến đến giờ y chưa quên, lão là đại địch của hồn độn tộc, giờ có người thi triển công phu của Thần tổ, bảo sao y không nổi giận.

Hồn độn quang mang chiếu sáng thiên vũ, Hồn Độn tử thân hóa ngàn ngàn vạn vạn vây quanh Thần Nam, xuất ra sức mạnh hủy diệt, chậm chậm hóa giải ma ảnh.

"Chỉ xích thiên nhai!" Thần Nam quát vang, trước mặt mở ra một khe nứt khiến quá nửa cuồng bạo năng lượng tan biến vào không gian vô danh.

Hồn Độn tử hợp nhất ngàn vạn hóa thân, quét một đòn toàn lực, cắt đứt khe nứt, Thần Nam vung Hồng Hoang Kỳ chặn lại, đồng thời sử dụng thần thông của Độc Cô Bại Thiên, Nghịch Loạn bát thức từ đệ nhất thức nhất đến đệ thất thức xuất ra.

Cả hồn độn hải tan vỡ.

Hồn Độn tử chấn kinh cực điểm, gian nan tránh né sức mạnh trùng trùng hủy diệt, đợi khi tất cả bình tĩnh, hai mắt vẫn máu, nghiêng răng kèn kẹt: "Độc Cô..."

Năm xưa Độc Cô Bại Thiên phế y, làm gì có chuyện y quên được Nghịch Loạn bát thức, thấy Thần Nam thi triển thần thông này, vết thương của y lại vỡ òa, gầm vang lao bổ tới, thi triển tuyệt học mạnh nhất, định tịch diệt đối phương.

Hai người kịch liệt giao phong, mở ra một không gian vô cùng rộng lớn trong hồn độn hải, đào tung cổ tinh không phá toái lên, mấy vì sao sót lại cũng không thoát tai ách, vỡ tung trong trận đại chiến giữa hai người, sáng lên như pháo hoa rồi tiêu tan.

Đại chiến đến cao trào, hai người quả nhiên cân bằng, khiến Hồn Độn tử chấn kinh, không thể đánh bại cao thủ đời sau này quả khiến y mất mặt.

Đột nhiên Thần Nam lướt ra xa, quát vang: "Hồn Độn tử, U La vương, các người không ra gì, lại định vây công lên ta."

Bọn U La vương hiện hình, hiển nhiên vây công thất bại.

Hỗn Độn tử tuy bất mãn nhưng không lên tiếng, những người này vì lo lắng cho y nên mới làm vậy, tất cả cùng đuổi theo Thần Nam.

Lần này, Thần Nam lao vào vùng sâu của hỗn độn, hẳn muốn xem hỗn độn hải thật ra có tận đâu không, đằng nào đường rút cũng bị cắt, vậy cứ tiến lên.

"Không được." Đa Mục vương kinh hãi: "Tiểu tử định vào hỗn độn cổ địa!"

Bọn U La vương và Ngự Phong vương cùng nhìn Hỗn Độn tử, không có mệnh lệnh của Hỗn Độn vương, các chư hầu không được tự do vào hỗn độn cổ địa.

Hỗn Độn tử mắt lóe hàn mang: "Các người theo ta tiến vào, quyết không cho tiểu tử gây loạn trong đó, diệt hẳn ngay."

"Được!" Có lời này của Hỗn Độn tử, họ không cần lo nữa.

Một vùng đại địa mệnh mang lơ lửng trong hỗn độn hải, từ xa Thần Nam đã cảm ứng được khí tức thương tang cổ lão từ xa xưa vô tận tràn về.

"Đó là nơi Hỗn Độn vương cư trú?" Hắn đoán được mình đến đâu, chắc chắn là hỗn độn cổ địa.

Không hiểu sao, lúc vào vùng cổ địa này, hắn có trực giác rằng Hỗn Độn vương mà bọn U La vương nói rằng sinh tử bất minh tựa hồ ở trong cổ địa, y vẫn chưa chết.

Giáng lâm đại lục rồi, hắn phát giác nơi này khác hẳn những nơi hỗn độn chư hầu thống trị, không phải do hỗn độn ngưng luyện thành mà giống như đại lục hắc ám, là vùng đất hàng thật giá thật.

Bất quá, nơi này không thiếu ánh sáng, hỗn độn hải bao quanh phát ra ánh sáng mờ mờ, phiến cổ đại lục này ngập sinh cơ, cây cối xanh om, nếu không biết trước, Thần Nam còn ngỡ mình quay về nhân gian giới hồi chưa bị phá toái.

Đồng thời, hắn nhận ra ở đại lục này, tu vi của mình mất một nửa, tuy không đến mức kinh dị đến mức đáng sợ như ở cổ thiên lộ nhưng cũng đủ kinh hồn.

Quả là một đại lục đáng sợ mà thần bí.

Nhưng hắn biết bọn Hỗn Độn tử, U La vương vào đây cũng sẽ như thế, không phải mình y giảm tu vi.

Hắn nhanh chóng thu liễm khí tức, xông vào vùng sâu đại lục, hắn tin rằng tu vi giảm một nửa, ắt bọn U La vương không thể dùng thần thức quét qua cự ly vô tận như trước, nên tạm thời ẩn mình trong vùng cổ địa.

Hắn không lo lắng gì, chỉ ngại chạm đến Hỗn Độn vương, với tu vi hiện tại của hắn mà đấu với đối phương e rằng lành ít dữ nhiều.

Nhưng hắn có dự cảm, tựa hồ mình sẽ chứng kiến cảnh Hỗn Độn vương quay về.

Chương 492

Thập Phương tuyệt vực

Thần Nam bị bọn U La vương, Hỗn Độn tử truy đuổi chạy vào hỗn độn cổ địa, đồng nghĩa với việc bị bức vào tuyệt địa, lối về bị cắt nên hắn còn mỗi nước tiến tới. Nhưng có lẽ ở đây cũng có cơ ngộ, mọi bí mật của hỗn độn tộc đều ở đây.

Hỗn độn đại địa mệnh mang, khá giống với nhân gian giới trước kia khiến Thần Nam tức cảnh sinh tình, nhớ lại vô vàn chuyện cũ, tiếc rằng tất cả đã không còn, mọi gia đình tan nát, chỉ còn lại một vùng hắc ám.

Trước mặt là thanh sơn thúy cốc, cảnh sắc tú lệ.

Hắn rảo bước tiến tới, quyết định ẩn náu một thời gian, trong tình huống tu vi xuống thấp, địch nhân không thể tại vận chuyển đại thần thông theo dõi hắn.

Sự thật đích xác như vậy, hắn tiến vào hắc ám, bọn U La vương, Hỗn Độn tử cũng tới, tu vi ai nấy đều mất đi một nửa, đại thần thông thiên triệt địa gần như biến mất, thần thức hùng mạnh cũng không bám sát Thần Nam được nữa, chỉ biết đại khí hắn ở trong đại lục này.

"Chúng ta từ từ tìm kiếm, trước sau gì cũng bắt được. Nếu hắn định rời khỏi cổ địa, chúng ta sẽ cảm ứng được đầu tiên."

Thoáng chốc ba tháng trôi qua, Thần Nam ở lưng chừng một ngọn núi, mở bừng mắt, tu vi đã tinh tiến không ít nên cảm ứng được khí tức của U La vương, biết hành tung đã bại lộ.

Hắn hóa thành cự nhân ngàn trượng, từ lòng núi vạch đôi ngọn núi tiến ra, cười lạnh: "U La vương, gan người lớn thật, dám đơn độc đến tìm ta, không sợ ta diệt người sao?"

U La vương cười lạnh: "Dựa vào người? Đừng tưởng đánh bại Ngự Phong vương là ngang cơ với ta, người còn kém lắm."

"Ha ha..." Thần Nam cười vang: "Ta còn nhớ là từng chấn tan cánh tay một người."

U La vương nổi giận, lạnh lùng đáp: "Người còn dám nhắc lại việc đó, ta đấu với Thời Không, người lại chõ mũi vào, hiện tại đến lúc thanh toán."

Thần Nam có ý kéo dài thời gian, dùng đại thần thông quan sát cổ địa ngoài xa, thấy không bóng người nên vô vùng hoan hỷ, có vẻ U La vương thật sự một mình đến đây.

"U La vương, chịu chết đi." Thần Nam rung Hồng Hoang Kỳ, thi triển đệ thất thức trong Nghịch Loạn bát thức, uy lực tăng gấp nhiều lần khiến sơn hà thất sắc, hỗn độn vô quang!

U La vương kinh hãi, vốn đã ký hủy Hồng Hoang Kỳ, tuy không phải trong tay Nhân vương, lại là lá cờ nát nhưng phối hợp Nghịch Loạn bát thức cũng đủ khiến y biến sắc.

Thân thể y lao lên như cầu vồng, thoáng chốc tránh khỏi Hồng Hoang Kỳ rung phần phật đồ tới, xé toang mặt đất, chấn động núi non nhưng ngạc nhiên là vùng đất này không hề bị hủy. Nên biết sức mạnh của độn này có thể chấn tan một vì sao.

Hỗn độn cổ địa quả là một nơi kỳ dị, tựa hồ ẩn chứa năng lượng vô danh, cấm cố mọi sức mạnh khác phá hoại.

Hồng Hoang Kỳ bay lên, tiếp tục quét vào U La vương, một vùng cổ tinh không mông mông lung lung xuất hiện, trùm tới vương hầu hỗn độn.

U La vương không dám coi thường, mồm nói là không coi Thần Nam vào đâu nhưng thật ra y khá cẩn thận, chiến đấu ở cấp độ này, hơi lơ đãng sẽ ôm hận cả đời. Cứu thiên thập địa duy ngã độc tôn công như ngàn tầng sóng biển xuất ra, thanh thể kinh người, ma vân cuộn cuộn trùm xuống, cơ hồ hủy diệt cổ tinh không.

Trong lúc hắc ám ma khí ngút trời lan tràn, trong cổ tinh không tinh quang vô hạn, lao vút tới va chạm với ma vân.

Cùng lúc Thần Nam tế xuất Hồng Hoang Kỳ, các loại chiêu thức như Ma thôn thiên địa, Thái Thượng tru thiên, vô tình đao cùng xuất ra, hắn rất muốn trừ đi một hỗn độn cường giả hàng đầu như U La vương nhưng quả thật rất khó, hắn giữ mình không thành vấn đề nhưng chưa có thần thông đến mức diệt được đối phương.

Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công bùng lên, thật sự có chín tầng trời rớt xuống, suýt nữa chán tan hắn. Hắn vội đáp xuống nhưng thập địa dâng lên, định ép chết hắn, quả là tình cảnh kinh nhân.

Hắn ở giữa hai tầng áp lực, trên có cửu thiên, dưới có thập địa đang âm âm ép tới, mỗi lúc một lan tới, áp lực tăng dần, gần như ép hắn thành bột.

Loại kỳ công này mượn thiên địa chi lực, cửu thiên thập địa không phải hư danh, hiệu quả xứng với danh tiếng. Hắn dốc hết mọi loại thần lực, thần thông chống lại đà ép của cửu thiên thập địa.

"Hắc, người trụ nổi sao? Hôm nay ta sẽ triệt để luyện hóa người trong cửu thiên thập địa."

"Bớt khoác lác đi, định dùng lao lũng nhỏ xíu này mà giam cầm ta sao, đúng là nằm mơ giữa ban ngày."

"Ta xem người còn già mồm được đến bao giờ." U La vương lạnh lùng quát lên, cửu thiên thập địa rung lên âm âm, hủy diệt khí tức lan tràn.

Thần Nam mở Hồng Hoang Kỳ để nó hóa thành vạn trượng cao, lá cờ phật như dòng sông tuôn chảy, giữ vững "thiên địa", rồi bản thân hắn ngồi xếp bằng giữa hư không, khổ công tìm đối sách.

Sau cùng, hắn hòa trộn huyền công của Thái Thượng, Thần tổ, Độc Cô Bại Thiên lại, xuất ra một dải hào quang xoáy tròn ốc, cỗ sức mạnh tập hợp tinh hoa của ba vị khai sáng cùng nghịch không bay lên.

Tiếng đổ vỡ vang vọng, hào quang xoáy tròn ốc phá tan chín tầng trời, mở ra một động huyệt lớn, hắn lao qua đó, rời khỏi vùng thiên địa tà dị.

"U La vương... bất quá như vậy."

U La vương đại nộ, y là nhân vật thành danh đã vô tận tuế nguyệt, lại bị một hậu sinh vẫn bồi đánh ngang cơ, lòng đương nhiên không vui vẻ gì, lạnh lùng đáp: "Người chết chắc rồi."

"Cửu thiên thập địa ta đã lãnh giáo, người còn tuyệt học gì nữa? ? Hiện tại e là ta sẽ diệt người."

"Công pháp của ta có tên Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn công! Người mới kiến thức Cửu thiên thập địa, Duy ngã độc tôn còn chưa thể hiện." U La vương lên tiếng, toàn thân hóa ra sát khí, biến thành vô hình hắc vụ điên cuồng bổ vào Thần Nam.

"Chỉ xích thiên nhai!" Thần Nam quát vang: "Người đến không gian vô danh mà xưng tôn." Y mở ra một không gian, hút hết ma vụ vào đó.

Chỉ xích thiên nhai hết sức đặc dị, không phải là công pháp hủy diệt nhưng xét về mặt phòng ngự lại tuyệt diệu, hiện tại xuất kỳ bất ý đẩy U La vương vào dị không gian.

Thiên địa bình tĩnh lại, tất cả đều kết thúc? Thần Nam lặng lẽ đứng trên không, một tiếng gầm vang lên, xuyên qua không gian lao về.

"Gào..." U La vương gầm vang như trời đất sụp đổ, phá toái trùng trùng không gian vô danh quay lại thế giới hiện thực, về hỗn độn cổ địa.

Thần Nam vội lùi lại, U La vương quả nhiên danh bất hư truyền, cực khó đối phó, tất phải nghĩ cách phá giải, bằng không sẽ rất nguy hiểm. Nhưng hiển nhiên hắn không có thời gian, đại chiến kịch liệt ở đây sẽ dẫn Đa Mộc vương và Ngự Phong vương tới, còn cả Hỗn Độn tử Thông Thiên cũng sẽ tâm sinh cảm ứng, tìm tới nhanh chóng.

Hắn thờ dài, lướt đi thật xa, định trốn tránh tiếp nhưng lần này bị bao vây.

Hỗn Độn tử, Thông Thiên, Ngự Phong vương, Đa Mộc vương chia

thành bốn hướng ép tới, họ vốn chia nhau ra, dùng thần thức dồn vào trung tâm tìm kiếm, có điều U La vương mạnh động, ra tay trước.

Ngũ đại cao thủ gầm lên như tiếng sấm vọng vào tai hắn.

"Lần này ngươi chạy đâu!"

"Đợi tịch diệt đi."

Thần Nam bị bức phải bay vào giữa hỗn độn cổ địa, đại chiến lần này quá gian nan, bị ngũ đại cao thủ liên tục vây ráp.

Vùng núi non xanh biếc phía trước đột nhiên biến mất, hóa thành hoang mạc lạnh lẽo đến đáng sợ, không sóng gió gì, không khí cũng phẳng phát đã ngưng trệ.

Hắn không dám cả nghĩ, lao tới ngay, nhưng bọn U La vương đuổi đến đó liền dừng lại hết, không dám tiến tới.

Vùng đất đó diện tích không quá trăm dặm, hết sức hữu hạn, nhưng lại u ám, quỷ dị. Thần Nam dần nhận ra điểm khác lạ, nhìn mấy cao thủ vây bên ngoài: "Sao, các ngươi sợ nơi này?"

U La vương nhìn hắn với vẻ "thương xót": "Vốn ngươi còn một tia hy vọng sinh tồn nhưng giờ chắc linh thức cũng sẽ triệt để tiêu tan."

Đa Mục vương cười lạnh: "Vốn chúng ta còn lo linh thức ngươi chạy thoát, không ngờ ngươi lại tự tìm đến cái chết."

"Dừng giờ huyền hư, có gì cứ nói ra, Thần mỗ tiếp hết, có sợ gì." Thần Nam quát vang.

Ngự Phong vương âm u lên tiếng: "Ngươi biết đây là đâu không? Là Thập Phương tuyệt vực trong truyền thuyết, những người từng vào, chỉ có Hỗn Độn vương là nhân vật duy nhất còn sống trở ra."

Thần Nam thầm kêu không ổn, tung mình lên định thoát khỏi nhưng một luồng đại lực không tưởng tượng nổi cầm cố hắn, kéo xuống luôn.

"Sao lại thế này?" Hấn cả kinh.

"Hừ, vào đó người còn muốn ra sao, đừng năm mơ nữa." U La vương lạnh giọng: "Từ đây thế gian không còn Thần Nam, người đã vĩnh viễn thành quá khứ, vào đó chỉ còn một con đường là triệt để tiêu tan."

Nghe vậy, Thần Nam càng cảm giác điểm khác thường của phiên hoang mạc này, chìm xuống đất trong tiếng âm âm vang lên, mọi tia sáng tan biến, hai mắt hấn không trông thấy gì, định giãy giụa nhưng không còn khí lực, bị cầm cổ chặt cứng.

Một cỗ khí tức kinh nhân trùm lên, hấn cảm giác đã tiến vào một không gian xa lạ, không, đúng ra là một lao lung bị phong bế.

Hấn không thấy gì, thần thông hình như mất hiệu lực, sức mạnh toàn thân nhanh chóng tan đi với tốc độ khủng khiếp, cứ thế này, không lâu nữa hấn sẽ thành một người tầm thường. Hấn định ngăn lại nhưng vô dụng, tu vi liên tục giáng xuống.

Trong tình huống đáng sợ này, hấn không hề hoảng sợ mà cực kỳ bình tĩnh, nhân lúc thần thông vẫn còn, toàn lực mở thần thức thám thính không gian bị phong bế này.

Thập Phương tuyệt vực quả thật xứng với tên, dốc toàn lực hấn cũng chỉ tra ra nơi đây có mười phương, là một tuyệt địa bị phong bế.

Bên ngoài, bọn U La vương cười vang, địch nhân cực mạnh lại tự đi lên tuyệt lộ.

Duy có Hỗn Động tử lạng lẽ, tựa hồ không vui vẻ gì.

"Hỗn Động tử, ngài sao vậy, lẽ nào còn sợ hấn không chết?" U La vương hỏi.

"Đúng, ta sợ hấn vạn nhất không chết, thoát ra được ắt phiền hà vô cùng." Hỗn Động tử hơi lo lắng.

Ngự Phong vương nói: "Ngài quá đa nghi, bằng khả năng của hấn, chắc chắn sẽ chết."

Đa Mục vương phụ họa: "Người vào Thập Phương tuyệt vực chỉ có Vương của chúng ta thoát được, các cường giả khác đều mất mạng. Như ta còn nhớ, đệ nhị cường giả của hỗn độn tộc chúng ta định vào đó tu luyện, đột phá cảnh giới, kết quả lại thảm tử tại Thập Phương tuyệt vực. Thần Nam này so được với lão tổ năm xưa sao?"

Hỗn Độn tử thở dài: "Vốn ta định vào Thập Phương tuyệt vực bề quan nhưng hiện tại... chúng ta đi thôi."

Hoang mạc lại trở về vẻ yên tĩnh, không còn âm thanh nào, cơ hồ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sau cùng Thần Nam hơi hoảng loạn, sức mạnh toàn thân hắt tan đi quá nhanh, hiện tại hắn chỉ còn là một phàm nhân, tu vi ngạo thế không còn lại mảy may, hoàn toàn tan sạch.

Một ngày qua đi, hẩm cảm giác miệng khô lưỡi đắng, đói lả người.

Thập Phương tuyệt vực đáng sợ đã biến hắn thành phàm nhân.

Đã lâu lắm hắn không đói khát, từ khi tiến vào thiên giai cảnh giới, tựa hồ không còn cần ăn uống, nhưng hiện giờ... hắn cần thức ăn và nước. Trong nội thiên địa của hắn có Sinh Mệnh nguyên tuyền, tiên chi linh quả nhưng từ khi vào Thập Phương tuyệt vực, nội thiên địa không thể mở ra.

Thập Phương tuyệt vực quả xứng danh, chỉ có mười phương mà thành tuyệt vực. Tiến vào tuyệt vực, chỉ còn đường chết.

Chương 493

Đồ Đẳng đánh tới

Thập Phương tuyệt vực khốn Thần Nam vào tuyệt cảnh, khiến hắn cảm nhận được uy hiếp của tử vong.

Hắn không ngờ còn có ngày này, lại chết vì đói khát, từ khi bước chân vào thiên giai cảnh giới, hắn không còn biết ngũ cốc có mùi vị gì, tiên sâm linh quả đều không đáng gì.

Trong tưởng tượng, nếu có ngày phải chết, nhất định hắn sẽ oanh oanh liệt liệt chiến tử, cùng tuyệt thế đại hung đại chiến đến cùng, chảy đến giọt máu cuối cùng trong thân thể, tan nát đến mảnh huyết nhục sau chót, đốt cháy hết linh hồn thánh hỏa.

Nhưng hiện tại hắn hoàn toàn biến thành người thường, thiên giai tu vi triệt để tiêu tán, bất diệt chi thể dần dần chuyển hóa thành nhục thể phàm thai, hắn không còn là cường giả mà chỉ là một nam nhân tầm thường.

Hơn nữa, đáng sợ là da hắn nhăn nheo, mái tóc đen thành trắng, đang lão hóa dần.

Theo năm tháng thật, hắn không còn là thanh niên, một thân ngạo thế thần thông tan biến, tuế nguyệt phong sương lại hung hãn bủa vây.

Tuế nguyệt như đao, từng nhát cắt lên mình hắn, quá trình lão hóa vô cùng lợi hại, không đầy ba ngày, hắn từ một thanh niên anh tuấn bật phát biến thành một lão nhân mặt mũi nhăn nheo.

Thân thể dần bật giờ càng xuống, đôi mắt sáng chói hữu thần giờ mờ đục, anh khí xa xưa tan hết vào mây gió.

Đưa đôi tay run rẩy sờ lên mặt, hắn yên lặng, không ngờ lại chết thế này, sinh lão bệnh tử vốn là thường tình nhưng phát sinh trên mình thiên giai cao thủ lại tàn khốc như vậy.

Mái tóc bạc phơ chỉ cần đưa tay vuốt là rụng xuống từng mớ, tất cả

đều đáng sợ, làn da nứt nẻ, trút xuống lớp da dẻ già nua.

Huyết tinh tan chảy, hấn cảm giác sinh mệnh không còn bao lâu, bắt diệt ma thể anh vĩ chỉ còn mà túi da bọc xương.

"Soạt, soạt."

Bàn tay già nua chạm vào Hồng Hoang Kỳ rớt cạnh đó, nhưng không thể rung nổi đại kỳ, hấn vuốt ve chiến kỳ từng cùng hấn chinh chiến thiên vũ, những gì đã qua hiện về trong tim, bầu móng nóng xông pha, đại chiến thiên hạ địa... phảng phất như mới xảy ra ngày hôm qua.

Hồng Hoang Kỳ xa kia, hấn không dung nổi nữa, nắm lấy mà vô hạn cảm khái.

Tuế nguyệt liên lạc, ngày cũ dâng lên, từng trảng chí lãng vân, từng chiến khắp thiên hạ, từng uy trấn đương thế, từng... có bao nhiêu chữ từng là bấy nhiêu thứ đã qua. Hấn lặng lẽ hồi tưởng.

Chinh chiến lục đạo, máu nóng dâng tràn, cả đời hấn lăn lộn với sinh tử, từ thần mộ bước ra, một thanh niên tu vi bình bình nhanh chóng trưởng thành...đến giờ lại kịch chiến trong hỗn độn thiên vũ. Nhưng gì kinh qua đều là hung hiểm xây từ máu và kiếm, lúc nào cũng đối diện với khảo nghiệm của tử vong.

Nhưng quá khứ kinh tâm động phách dù còn trong lòng hấn song đã khắc vào sâu thẳm, đến lúc tử vong sắp tới, sinh mệnh sắp tàn này, hấn mới phát hiện từng có một nữ tử hiện lên rõ ràng, sâu hơn tất cả.

Sinh mệnh dần tan biến, hấn mới biết quá khứ đã sai làm thế nào, ân hận nhiều lắm nhưng được gì. Lúc nhục thể cạn khô, huyết mạch khô kiệt, dung nhan già nua, tâm trường sắt đá của hấn gần như tan ra, cảm giác đôi mắt mờ đục lặn xuống hai hàng lệ.

Từng mảnh phù hoa, từng khoảnh khắc bình đạm, tất cả quá khứ như mây khói lướt qua trong óc hấn.

Hấn chìm vào trạng thái mơ hồ, trong sát na cuối cùng sinh mệnh chi quang phiêu diêu, hấn thấy một phiến tiên cảnh tường hòa, không có

giết chóc, chinh chiến, hấn không cần chiến đấu, không cần đối diện tử vong khảo nghiệm, linh hồn hấn phảng phát nhập vào thánh thổ, ngoài xa có người hấn yêu thương chờ đợi.

Thập Phương tuyệt vực, phong thiên khốn địa!

Thoáng chốc đã qua mười năm, nhiều Thái cổ thần trong Thần Phong học viện lâu ngày không nhận được tin tức của Thần Nam, ai nấy có dự cảm không lành.

Nhiều người muốn đánh đến hỗn độn tộc nhưng bị Thời Không đại thần ngăn lại, mỗi ngày ông đều lặng lẽ quan sát Thần ma đồ khổng lồ trên không chậm chậm chuyển động, Thái cực đồ phảng phát ẩn chứa vô tận hy vọng, khiến toàn bộ tâm tư ông gửi hết vào đó.

Tuế nguyệt liên lạc, sau mười năm qua thật nhanh, vẫn không có tin tức của Thần Nam, chỉ biết hấn xông vào hỗn độn cổ địa rồi vĩnh viễn biến mất, không xuất hiện nữa.

Tuy có Thái cổ thần từng thâm nhập vào vùng hỗn độn bắt hỗn độn di dân nhưng không ai biết hỗn độn cổ địa ở đâu, càng không ai biết Thần Nam hiện ra sao.

Cảm giác bất tường khắc sâu trong lòng những người có quan hệ với hấn.

Mộng Khả Nhi đứng bên song, lặng lẽ nhìn sóng biển trong hồ, dung nhan xuất trần bình tĩnh, không ai biết nàng nghĩ gì, hồi lâu chỉ nghe thấy tiếng thở dài, ẩn chứa vô vàn bất lực, tịch mịch, cô độc, thống khổ... những tình cảm phức tạp hòa vào nhau.

Long Vũ trực tiếp bế quan, lặng lẽ đợi suốt sáu mươi năm, không hề có tin tức, nàng bắt đầu tu luyện hà khắc nhất, thành ất tu vi đại tiến, bại ất tịch diệt. Nàng muốn nâng cao cảnh giới tu vi, cần thực lực để khi tụ thành lục hồn thiên nữ hoặc thất hồn thiên nữ sẽ khiến chính thể mạnh hơn. Bởi nàng muốn vào hỗn độn cổ địa.

Nhiều người bắt đầu chuẩn bị chiến đấu, Tiềm Long, Đại Ma, Huyền Trang, Đông Phương Phương Hoàng biến hóa năm ngàn năm trong không gian kỳ dị mà xuất quan, nhưng họ thấy không đủ, tu luyện

năm ngàn năm rồi lại tiếp tục bế quan.

Bảy mươi năm, tám mươi năm... Thời Không đại thần vẫn chăm chú quan sát Thần ma đồ.

Đến giờ, sống chết của Thần Nam không còn nghi hoặc gì nữa, nổi sào lan khắp Thần Phong học viện, đè nặng lên những người có liên quan đến hắn.

Mãi trăm năm sau, Long Nhi dẫn Không Không, Y Y cùng hai vị sao quả tạ Huyền Huyền và Tác Tác xông ra khỏi Thời không luyện ngục, tất cả đều mặc cổ lão giáp trụ trên mình, khí tức phát ra khiến cả đại lục hắc ám rung chuyển, tựa như cổ lão chiến thần quay lại.

Long Nhi thân hình cao lớn, càng trầm ổn hơn, tu vi đến mức không thể đo nổi. Không Không và Y Y cũng đã lớn, thành những nam nữ độ tuổi thanh xuân mười bảy, mười tám, Không Không vẫn cười tươi rói nhưng tựa như lưỡi kiếm sắc rời vỡ, khiến người ta có cảm giác linh hồn chấn động. Y Y trở thành một đại cô nương dung nhan thanh lệ khuynh thành khuynh quốc, khí chất phiêu dật lại không linh, hiển nhiên tu vi cao siêu khó tưởng tượng được.

Tác Tác và Huyền Huyền đáng vẻ chừng bảy, tám tuổi, càng cổ linh tinh quái, tuy còn con nít nhưng dao động linh hồn mạnh không tưởng, không kém hơn ca ca, tỷ tỷ, tựa hồ đã hoàn toàn kích phát vô hạn tiềm năng.

Thời không luyện ngục bị đánh tung lỏi vào, nổi trên tầng không Thần Phong học viện, cách Thời Không đại thần không xa, năm Đồ Đồ chuyển thể chi thân phá quan khiến mọi thiên giai cao thủ trên đại lục hắc ám đều kinh hãi, kinh động cả những hồng hoang cự kinh trong thiên ngoại hỗn độn.

Vẫn chưa hết, rồi Thời không luyện ngục cuối cùng là một thanh niên cao thủ anh vĩ mặc hoàng kim chiến giáp, khí thế phát ra không kém hơn Long Nhi, chuyển thể chi thân của Thiên Long hoàng. Y chiến ý cao vọt, khí thế kinh thiên, đương nhiên đó là Đại đức đại uy Thiên Long tư chất siêu tuyệt khiến Hắc Thủ Quảng Nguyên phải ra tay diệt đi, cũng là Long Bảo Bảo.

Trong luyện ngục, Long Bảo Bảo bị bức phải không ngừng chém giết giữ mạng, trong cảnh cửu tử nhất sinh, nó khiến chiến hồn từng ngủ say hoàn toàn thức tỉnh. Nó là thiên tài của long tộc, là cao thủ duy nhất sánh ngang Thiên Long hoàng, nên đột phá cảnh giới trong luyện ngục.

Bất quá, dù toàn bộ cái thể tiềm lực được kích phát thì nó không còn là Đại đức đại uy Thiên Long nữa, kỳ ức cũ đã tan theo gió, hiện tại chỉ là Long Bảo Bảo.

Bị khí thể của ngàn ấy cường giả áp bức, một chiếc kén ánh sáng tử kim trong vùng sâu Thần Phong học viện vỡ dần, Tử Kim thần long biến hóa, vốn ai cũng tưởng nó chỉ mất mấy năm là tỉnh lại nhưng mất cả trăm năm mới phá kén.

Chiếc kén vỡ tan, Tử Kim thần long hoàn toàn đại biến dạng, trút bỏ hết vảy, trảo, sừng, trút bỏ cả huyết mạch long tộc, siêu thoát quá khứ, tiềm lực của Tử Phong được lấy lại đưa nó tăng lên lĩnh vực hoàn toàn mới.

Thái cổ thần cùng hô lên, Tử Phong không thẹn là nhân vật kiệt xuất thời Thái cổ, trầm tịch vô tận tuế nguyệt liền tỏa sáng.

Năm huynh đệ tỷ muội Long Nhi nhanh chóng lao vào vùng sâu Thần Phong học viện tìm Đạm Đài Tuyên và Mộng Khả Nhi, thoáng sau, năm đạo linh hồn dao động hùng hồn dấy lên, năm hài tử cùng bay lên thiên ngoại hỗn độn.

"Đợi, đợi ta." Long Bảo Bảo trong hình dáng một thanh niên anh tuấn bật phát hóa thành một phiến kim quang bay lên thiên ngoại hỗn độn.

"Xảy ra chuyện gì, ta cũng đi xem." Tử Kim thần long bay lên theo.

"Phụ thân có thật là..."

Long Nhi có vẻ tư lự trong vùng hỗn độn mênh mang.

"Đại ca yên tâm, khẳng định phụ thân không sao." Không Không tuy thích cười cợt nhưng đối diện với huynh trưởng cũng không dám nghịch ngợm.

"Đúng, đúng, cha sống dai lắm, không thể sao hết, chúng ta chắc sẽ cứu được. Tuy cha đối với bọn muội hung hãn, định nhốt lại nuôi lớn nhưng vẫn là người cha đáng ghét của muội, chúng ta cứu ra thôi." Hai tiểu quý tinh linh cổ quái Huyền Huyền và Tác Tác không chịu giữ mồm miệng, cười hi hi, ngay cả Long Nhi cũng chịu, không quản lý nổi.

"Im nào, trước mặt có một hỗn độn đại lục!" Y Y thanh lệ vô song đề tỉnh, gõ đầu hai tiểu quý đầu, "không nói nhăng nữa."

"Vâng, nghe lời tử tử, nhưng tử tử à, bọn đệ nghe nói ai đó lúc nhỏ từng ngậm vú sữa ra ngoài gây họa, không ngoan hơn bọn đệ à."

"Lắm chuyện." Y Y vừa giận vừa buồn cười, véo tai chúng.

Lúc đó, Long Nhi lên tiếng: "Có hỗn độn di dân, ta đi xem."

"Gào..." Long khiêu vang vang khắp thiên vũ, Long Nhi hóa thành Thiên Long thể, khác nào một ngọn núi vắt ngang thiên vũ, uốn lượn xuống, uy lực khiến đại lục phía dưới suýt vỡ tan.

Thiên Long trào chụp lấy mấy hỗn độn di dân, không rõ do trời sinh đã sợ Thiên Long hoàng hay không mà đám di dân nhũn ra.

"Cho ta biết hỗn độn cổ địa ở đâu, ở đây ai mạnh nhất?"

"Hỗn độn... cổ địa ở nơi sâu nhất của hỗn độn hải. Ở chỗ chúng tôi... mạnh... mạnh nhất là Quảng Thành. Nhưng y... đã đi rồi."

Linh hồn mấy hỗn độn di dân run rẩy, bị khí thể trấn áp khiến nói năng cũng áp úng, kể lại toàn bộ sự tình.

Không Không bay tới: "Ca ca không cần lo, khí tức chúng ta phát ra quá mạnh, Quảng Thành đó đã bị kinh động, tốt nhất là hiện tại chúng ta thu liễm hết lại."

Long Nhi gật đầu: "Đuổi mau, đừng để Quảng Thành đưa tin đến hỗn độn cổ địa."

Tốc độ của năm hài tử nhanh đến cực hạn, thoáng sau đã lướt đi vạn dặm, tiến vào hỗn độn hải mênh mang. Lúc chúng đi khỏi, từ cổ tinh không xa lắc, Quảng Thành xuất hiện, lau mồ hôi lạnh, lẩm bẩm: "Sao có thể? Ngũ đại cao thủ... may mà ta ra ngoài."

Y Y chỉ vào hỗn độn hải: "Đại ca, trước kia lại có một hỗn độn đại lục."

Long Nhi gật đầu: "Ồ, ta biết ai ở đây, trước đây từng đấu với hắn, năm xưa còn bị y truy sát, hôm nay chúng ta tặng cho U La vương này một 'niềm vui' bất ngờ nào."

Trong hỗn độn đại lục phía trước, U La vương chợt thấy tâm thần không yên, nhảy vọt lên không.

"Hắn phát hiện chúng ta." Long Nhi nhíu mày.

Huyền Huyền vỗ ngực: "Lão ca nhìn bọn đệ này." Nó và Tác Tác tiến lên, bọn Long Nhi ở phía sau.

"A, người ở đằng trước kia, có phải U La tiểu tử không?" Giọng nói con nít của Huyền Huyền vang lên.

"Ồ, người thật sự là Tiểu U La?" Tác Tác hỏi với vẻ ngây thơ.

U La vương suýt thổ huyết, hai tiểu mao đầu dám xưng hô như thế, thật khiến y không tài nào nhin được.

"U La tiểu tử, chúng ta đến giết ngươi."

"Dựa vào hai tiểu bất điểm các ngươi?" U La vương cũng nhận ra hai tiểu quỷ đáng sợ nhưng không coi là nguy hiểm, sức chú ý dồn hết lên mấy thân ảnh mơ hồ ở phía sau.

"Đúng, chúng ta phải đánh bại ngươi." Đoạn hai vì sao quả tạ ra về vô hại lao tới.

U La vương quát vang: "Ta mặc kệ các ngươi có phải hài đồng không, giết sạch." Y tận lực chụp vào đầu hai hài tử, ngọn trảo trùn lên, y sợ có biến cố nên dốc toàn lực, có điều đã đánh giá Huyền

Huyền và Tác Tác quá thấp.

"Lão ca, lão tử mau tới đây."

Tác Tác và Huyền Huyền chụp cứng hai tay U La vương, lúc đó y mới cả kinh thất sắc, hai tiểu quỷ mạnh đến kinh nhân, nhất thời y không sao thoát được.

Long Nhi, Không Không, Y Y lướt tới, cảm giác được linh hồn dao động, sắc mặt U La vương biến hẳn, vừa thấy Long Nhi liền kinh hãi: "Đồ Đàng chí tôn!"

Y hết sức quả quyết, không hề do dự, chấn nát hai tay bỏ chạy vào vùng sâu hỗn độn. Không phải y quá nhất gan mà y phát hiện tu vi của Long Nhi, Y Y, Không Không đều không kém hơn mình, tam đại cao thủ cùng ra tay, y chết chắc.

"Giết!" Long Nhi dẫn đầu, bọn Không Không bám sát.

Hôm nay, lịch sử tái hiện, trăm năm trước, ngũ đại cao thủ bọn U La vương từng truy sát Thần Nam không còn đường lên trời xuống đất, giờ đến lượt năm hài tử của hắn đuổi đến tận hỗn độn, U La vương trở thành Thần Nam năm xưa.

Y thăm kinh hãi, nhận ra Long Nhi nhưng mấy thiếu niên cạnh cậu, dao động linh hồn cũng cực mạnh, lẽ nào là cổ lão Đồ Đàng trong truyền thuyết?

"U La vương, người chạy đâu?" Không Không hóa thân thành một thanh thần kiếm, trực tiếp xuyên qua trùng trùng không gian vô danh, xuất hiện trước mặt U La vương, đó không phải là nhảy qua không gian mà là cấm kị đại thần thông.

"U La vương, chịu chết đi." Y Y khẽ giơ tay, vô tận thần diệp sáng chói như mưa sao băng màu lục trùm lên U La vương.

"U La vương, có dám đấu tiếp trận năm xưa với ta không." Long Nhi tung quyền, không hề dùng xảo thủ, cương chính hùng hồn, chiến lược vô song!

Quả thật mạnh cực độ.

Tu vi cả ba hài tử đều đạt đến cỡ U La vương khiến y không dám dừng nửa bước, dốc hết đại thần thông bỏ chạy, nhưng bị ba hài tử tấn công khiến y vô cùng nhếch nhác, vô cùng thê thảm, suýt nữa mất xác trong vô tận thần quang.

"Hỗn độn cổ địa!" Y chỉ còn ý niệm này, trong lúc đào vong, liên tục đưa tin cho các lộ vương hầu đến cứu, nhưng phải sống đến lúc đó đã.

Chương 494

Sát cục, tử vong!

Từng có những "người" như vậy, sinh ra lúc trời đất sơ khai, lập tức có ngay đại thần thông, không hẳn có ngoại hình như nhân loại nhưng có nhân tâm, trở thành người bảo vệ nhân loại nên được hậu thế kính trọng, tôn làm Đò Đàng.

Dẫu thiên địa hủy diệt không biết bao nhiêu lần, mỗi lần khai thiên tịch địa lại có Đò Đàng mới sản sinh nhưng những Đò Đàng này không chắc qua nổi một lần đại hủy diệt, cũng như cường giả trải qua vài lần như vậy, sau cùng đều tiêu tan.

Còn trong truyền thuyết về Đò Đàng, cá mấy vị Đò Đàng chí tôn liên tục quay lại sau hủy diệt, Thiên không chôn nổi, Địa không diệt được, vĩnh viễn bảo vệ thường nhân. Đương nhiên, bọn Long Nhi, Không Không, Y Y là những Đò Đàng chí tôn, trải qua mấy đại hủy diệt thời đại mà vẫn bất diệt.

Hỗn độn tộc tuy được coi là chủng tộc có trước thiên địa nhưng cũng chỉ mang nghĩa tương đối. Bởi qua nhiều lần đại hủy diệt, thiên địa mấy lần tái tạo, những kẻ của chủng tộc này chân chính cùng thời đại với Đò Đàng chí tôn, e rằng trừ Hỗn Độn vương không còn ai nữa.

Đò đàng chí tôn và hỗn độn tộc luôn đối địch nhau, được chủng tộc này coi là đại biểu của hủy diệt.

U La vương tư chất siêu tuyệt, pháp lực thông thiên, tu vi đạt đến cảnh giới nguyên thủy hỗn độn tộc nhưng đấu với một Long Nhi hoặc Không Không còn được, với ba người đương nhiên chỉ còn cách bỏ chạy.

Tâm lý y cũng hoảng sợ, đó là những hỗn độn chí tôn trong truyền thuyết, tuy trông như hài tử nhưng đều tiềm lực vô hạn, từng hủy diệt không biết bao nhiêu hảo thủ của hỗn độn tộc.

Hai mắt U La vương lóe hàn quang, quyết định phải đưa mấy Đò Đàng chí tôn vào sát cục, nhân lúc còn là hài tử mà giết đi, nếu thành

công sẽ vĩnh viễn giải quyết hậu hoạn cho hỗn độn tộc.

Y già dò trọng thương, lượn quanh hỗn độn cổ địa, đưa tin tức đến mấy nhân vật trọng yếu khác.

Ngũ đại Hỗn Độn vương hầu: Đa Mục vương, Ngự Phong vương, Kiến Đức vương, Khuê Mộc vương, Thiết Chân vương cùng hành động, bắt liên lạc với Thông Thiên, Hỗn Độn tử ở trong hỗn độn cổ địa rồi đột nhập vào đó, đợi mấy hài tử sa lưới.

Một tấm lưới đã bố trí hoàn tất. U La vương nhẫn nhục chịu đòn, mấy lần suýt bị nhóm Long Nhi và Không Không đánh gục, chật vật lui dần vào hỗn độn cổ địa.

Sát trường đã giăng, bát đại Hỗn Độn vương hầu gồm U La vương, Đa Mục vương, Ngự Phong vương, Kiến Đức vương, Khuê Mộc vương, Thiết Chân vương, Hỗn Độn tử, Thông Thiên đều là chí tôn một phương của hỗn độn tộc chuẩn bị diệt bọn Long Nhi và Y Y.

Tuy thời gian chớp nhoáng nhưng sát trường đã chuẩn bị hoàn tất, sát cục diệt Đồ Đằng chí tôn nhất định phải xảy ra.

Y Y lơ lửng bên ngoài cổ đại lục, nói với Long Nhi: "Đại ca, mọi thứ có gì gờn gợn."

Long Nhi gật đầu: "Ta cũng cảm giác thế, hình như không lành."

Không Không hỏi: "Chúng ta có vào không?"

Long Nhi đáp: "Phải vào thôi, phụ thân vào đây rồi không trở ra, chúng ta không vào làm sao tìm được."

"Nhưng ở đây có vấn đề." Quả thật linh giác cả thuyết Đồ Đằng chí tôn hơn xa thiên giai cao thủ tầm thường, ngay cả hai tiểu bất điểm Huyền Huyền và Tác Tác cũng thấy dị thường.

"Thế này đi, chúng ta công kích từ xa, hoặc cắt đôi đại lục này là được." Long Nhi kiến nghị rồi hành động trước tiên, xé toang vô tận hỗn độn hải quanh mình, hút lấy mấy vì sao, luyện hóa thành những viên nhỏ.

"Hay lắm, hay lắm." Huyền Huyền và Tác Tác cao hứng, cũng xé hỗn độn tìm cỗ tinh không còn lưu lại.

Không Không và Y Y hành động ngay, luyện hóa những vì sao còn sót.

Sau cùng, Long Nhi bắt đầu luyện hóa hỗn độn, hỗn độn hải mệnh mang bị thu lại chỉ còn một viên quang châu lăn đi lăn lại trong lòng tay cậu.

Huyền Huyền và Tác Tác chỉ luyện hóa được hai, ba vì sao nhưng mặt dày cướp mấy "viên đất" đã được luyện hóa của Không Không và Long Nhi, hưng phấn nắm chặt trong tay.

"Bắt đầu, bắt đầu đi." Hai tiểu bắt điểm hưng phấn kêu âm lên.

Y Y hơi lo lắng: "Nhỡ may chúng ta ngộ thương phụ thân thì sao?"

"Không sao, cha sống dai như gián, ai da, đừng đánh đệ. Đệ nói thật mà." Huyền Huyền ôm đầu: "Bằng không sao cha lại định nhốt đệ vào lồng nuôi lớn, rõ ràng định biến đệ thành gián con mà. Ném này."

"Vù."

Vì sao đầu tiên bị Huyền Huyền ném ra, Tác Tác không chịu kém, ném vì sao thứ hai ra, đập vào vùng giữa hỗn độn cỗ địa.

Long Nhi gật đầu: "Chúng ta cảm giác chỗ nào nguy hiểm cứ việc ném, cha nhất định không ở đó."

Tiếng âm âm vang lên không ngớt, từng vì sao bị quăng vào hỗn độn cỗ địa, bọn U La vương, Hỗn Độn tử ngằm nghiêng răng, sát cơ càng nặng.

"Hay lắm, hay lắm."

Hai tiểu bắt điểm hưng phấn kêu lên khi thấy từng vì sao đập vào hỗn độn cỗ địa.

Nhưng thật kinh ngạc là hỗn độn cổ địa tuy rung lên nhưng bao nhiêu vì sao đập vào cũng không phá tan được, cổ địa vô biên cơ hồ là một thứ thiên bảo được tế luyện, không thể phá nổi.

Cả viên châu do hỗn độn hải luyện hóa thành bị ném tới, biến vùng ở giữa hỗn độn cổ địa vỡ thành một khu vực tan hoang, U La vương mắng văng lên, y ở gần đó, năng lượng kinh nhân trong hỗn độn châu suýt nữa khiến y bị thương.

"Chỗ này kì quái thật, chúng ta ném đến mấy chục vì sao mà không cắt đôi được cổ địa, tà môn quá." Không Không vô cùng kinh ngạc.

"Thế này đi, ta vào thám thính, các đệ muội không cần theo." Long Nhi sợ có nguy hiểm nêm định vào thăm dò.

"Đại ca, đệ vào cùng huynh."

Ròn cả Long Nhi và Không Không cùng vào trong hỗn độn cổ địa.

Vừa tiến vào, tức thì sóng dâng đen ngòm, hỗn độn thần quang lóe sáng, U La vương, Kiến Đức vương, Khuê Mộc vương, Thiết Chân vương lập tức vây kín cả hai, cả hỗn độn thần quang và ma vân đồng thời lan tràn. U La vương cười lạnh: "Cùng chết với phụ thân các người trong hỗn độn cổ địa đi."

"Người nói láo, phụ thân ta sao lại chết được." Không Không lớn tiếng phản bác.

"Người không tin cũng không được." U La vương lạnh giọng, hiện tại tứ đại cao thủ vây khốn hai Đồ Đằng chí tôn, y không cần cầm đầu chạy như trước.

"Giết!"

"Giết!"

Tứ đại vương hầu đều toàn lực xuất thủ, định diệt Long Nhi và Không Không, cơ hội này quả khó thấy, hỗn độn cổ địa liền dâng tràn sóng khí, dao động năng lượng như mặt biển cuồn cuộn. Dù ở đây, sức mạnh của cường giả bị hạn chế nhưng ngàn ấy cao thủ ra tay vẫn

dấy lên khí tức cực kỳ kinh hồn.

"Hồng rồi, các vị ca ca gặp nguy hiểm." Y Y kêu lên rồi quay sang nói với hai tiểu quỷ: "Đệ muội ở đây, ta vào giúp hai ca ca."

Thần quang màu lục lóe lên, Y Y tiến vào hỗn độn cổ địa, hai tiểu quỷ lẽ nào chịu nghe lời, lập tức tiến vào ngay.

"Ha ha... năm kẻ đều đến rồi." Hỗn Độn tử cười lớn, cùng Thông Thiên, Ngự Phong vương, Đa Mộc vương vây lại. Bát đại hỗn độn cao thủ bao lấy năm hài tử, dốc hết các loại đại thần thông luyện hóa chúng.

"Phụ thân chúng ta ở đâu, nói mau."

"Đến giờ các người vẫn chưa tin Thần Nam đã hết hả?" U La vương cười lạnh: "Đã thế, chi bằng đưa các người vào đó để cả nhà cùng chết một nơi."

Năm hài tử đại nộ nhưng không phản đối, chúng định đến nơi đó xem sao. Thần Nam vào hỗn độn cổ địa không thấy về, có lẽ bị khốn trong nơi bọn U La vương nói tới.

Rất nhanh, bát đại cao thủ vây khốn năm hài tử tiến vào hoang mạc nơi Thập Phương tuyệt vực tọa lạc.

"Đừng tiến vào hoang mạc." Long Nhi nhận ngay ra nguy hiểm.

"Ha ha. Đến đây các người còn chọn lựa được sao? Phụ thân các người chết trong Thập Phương tuyệt vực dưới hoang mạc này, các người cũng sẽ như thế." U La vương tỏ vẻ khoái trá, sau cùng cũng báo được mối nhục lúc trước.

"Lão ca, chúng ta đấu nào." Tác Tác và Huyền Huyền trề môi.

"Chiến!" Long Nhi quát vang: "Chúng nhiều người thì sao, không cần chân nổi chúng ta. Tin vào thực lực chính mình."

"Grào..."

Cậu hóa thân thành một con Thiên Long xanh biếc, thân thể tạo thành một vùng âm ảnh rộng lớn bên dưới.

Không Không lại hóa thành một xuyên thiên thú cũng to lớn như ngọn núi, hủy diệt khí tức tràn khắp thập phương.

Y Y hóa thành thần thụ rợp trời, phẳng phát xuyên qua mặt đất, nối với hỗn độn hải.

Hai tiểu bát điểm không hiển hóa pháp thân, phát ra hào quang vô tận thành hai đòn cong kích lạng lệ nhất.

Bát đại vương hầu cùng gầm lên, xuất ra đòn mạnh nhất.

"Không Không! Y Y! Tác Tác! Huyền Huyền!" Long Nhi hét vang.

Năm hài tử tựa hồ tâm ý tương thông, nhanh chóng tụ lại, dấy lên một vùng xoáy khổng lồ, cả năm tiến vào trong. Phối hợp này có được từ khi còn ở trong Thời không luyện ngục.

Tiếng âm âm vang vọng, vùng xoáy hút đòn đánh của bát đại cao thủ chuyển hướng, sức mạnh hủy diệt đẩy hết vào hoang mạc, kéo theo cả sức mạnh của năm hài tử.

Tiếng nổ động trời vang vọng, hoang mạc tan tành, sức mạnh của tất cả đã mở ra một không gian phong bế, bất quá rất nhỏ.

"Thập Phương tuyệt vực!" Hỗn Độn tử và bọn U La vương cùng hô lên kinh hãi.

Trong tuyệt vực chỉ còn lại một lá cờ nát, ngoài ra không còn gì.

"Phụ thân. Phụ thân ở đâu?" Long Nhi hét lên.

Đa Mục vương cười ha hả, lạnh giọng đáp: "Vào thập phương luyện ngục, bất kể nhục thể hay linh hồn đều triệt để hủy diệt, không còn lại mảy may."

Hồng Hoang Kỳ rách nát bất động trong Thập Phương tuyệt vực, khe hở do sức mạnh kinh nhân của nhiều cao thủ mở ra nhanh chóng

khép lại.

"Phụ thân thật sự... không còn sao?" Giọng Y Y hơi run lên.

"Hừ, Thần Nam đương nhiên tịch diệt." Ngự Phong vương cười lạnh: "Các người cũng thế."

Đồng thời Hỗn Độn tử quát vang: "Không gian phong tỏa! Cách đoạn thời không!"

Cả nhóm đều biết mấy hài tử này đáng sợ, nhất là Không Không - Đồ Đằng chí tôn thiện nghệ nói thông không gian khác nhau để đào tẩu nên liên thủ cách đoạn thời không, vây khốn tất cả trong đó, tránh để mấy hài tử vượt không gian tiến ra.

"Thần Nam, con cái người cũng sẽ mất mạng nơi người táng thân, ha ha." Mấy vị vương hầu cười vang, bức mấy hài tử vào Thập Phương tuyệt vực là hay nhất, để nhưng Đồ Đằng chí tôn uy hiếp hỗn độn tộc vĩnh viễn tan biến.

"Muốn đối phó chúng ta không dễ thế đâu." Hiển nhiên, mấy hài tử muốn đấu đến cùng.

Đồng thời, một giọng nói đột ngột cất lên từ xa, xuyên qua thời không cách đoạn, truyền lại: "Muốn giết con cháu của ta? Qua ải của ta đã."

Từ rất xa, một thân ảnh cao lớn đứng trên không.

"Đó là... gia gia." Không Không kêu lên kích động.

"Lão ca nói lăng nhăng gì vậy?" Huyền Huyền và Tác Tác hỏi.

"Ta đang nói đến gia gia của chúng ta. Đại ca và đệ muội đều chưa gặp gia gia, năm xưa chỉ có ta theo phụ thân vào đệ tam giới, thấy được phong thái vô địch của ma tính gia gia." Không Không tỏ ra phi thường kích động, lúc đó cậu mới là hài đồng một tuổi, tư thái chán nể bất phương của ma tính Thần Chiến tại đệ tam giới đã khắc sâu vào đầu óc, đến nay vẫn không quên được. "Gia gia..." Mấy hài tử đều hết sức kích động, kêu ầm lên.

"Gia gia, phụ thân bị chúng hại chết..."

Từ chân trời, thân ảnh cao lớn chậm chậm bay về, thò không không cánh đoan nổi, giọng nói bình tĩnh mà lạnh lùng cất lên: "Vậy để chúng chết theo."

Hiển nhiên Thần Chiến đã động nộ thật sự, bằng không với tính cách của ông, tuyệt không nói ra những lời như thế.

Chương 495

Thần Chiến

Thần Chiến là người thế nào? Tựa hồ không mấy ai hiểu được nhưng biết rằng nhân vật như ông xứng danh thiên kiêu. Thiên địa có những bậc nhân kiệt như thế, quả danh xưng thiên kiêu chuẩn bị sẵn cho họ.

Trong thời gian ngắn nhất, ông liên tục đột phá, đạt đến danh hiệu cao thủ đứng đầu thiên hạ, còn không ai biết ông tu luyện thế nào, mà chỉ thấy ông đột phá không ngừng. Đột phá! Lại đột phá! Liên tục tự vượt lên bản thân.

"Cho ta thời gian, không cần phục sinh Viễn tổ mà ta sẽ vượt qua Viễn tổ." Thần Chiến lúc trẻ từng nói những lời hào ngôn tráng ngữ như thế, không phải do tính tình lỗ mãng của thiếu niên vô tri mà là tự tin tuyệt đối, tâm có rộng thì thế giới mới lớn, đó là Thần Chiến.

Nhân ảnh cao lớn đột phá thời không phong tỏa không coi sức mạnh do bát đại vương hầu bố trí ra gì. U La vương không tin vào mắt mình, y cho rằng dù Ma Chủ có đột phá cũng không thể dễ dàng xông vào.

Mà người này.... lại....biến thái đến thế! Không sai, chỉ có thể dùng từ biến thái hình dung.

Ở đây, U La vương và Hỗn Độn tử tu vi cao nhất, những người khác không kém bao nhiêu, bát đại cao thủ phong tỏa thời không nào phải trò đùa, họ vốn cho rằng không có nhục thể nào đột phá nổi phong tỏa đó. Nhưng... thanh niên nhân anh tư bột phát, thân thể cao lớn này lại làm được, quá đáng sợ.

"Y là.... Thần Chiến." Đa Mục vương kinh nghi bất định: "Ta biết lai lịch y, từng nghe nói nhân vật này là thiên tài hậu bối nhưng... không ngờ lợi hại đến thế." Y nhanh chóng dùng tinh thần lạc ấn truyền hiểu biết của mình cho những vương hầu khác.

"Lại là hậu nhân của Thần lão ma."

Ai nấy nghiêng rãng, ðồng thời không ðám tin.

"Thần lão ma e rằng cũng không có tu vi cỡ này."

"Y không phải ðồ ðăng chí tôn chuyển thế nên không mang khí tức từng quen thuộc, một người sao lại ðạt ðến cảnh giới này ðược."

Thần Chiến xuất hiện quá chấn ðộng, những Hỗn ðộn vương hầu nhất thời sửng sốt, bát ðại cao thủ cùng bị chấn trụ.

Thân ảnh cao lớn ðến nơi, cường giả tư thái bao trùm bát phương chấn nhiếp lòng người, dù bọn Đa Mục vương cũng kinh hãi.

"Gia gia..." Không Không kêu lên, lao tới chỗ Thần Chiến ðầu tiên, trong năm huynh muội, cậu là người ðuy nhất từng gặp qua Thần Chiến.

Long Nhi, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác cũng xông lên, ðịnh xung phá phong tỏa của bát ðại vương hầu.

Hỗn ðộn tử, U La vương và các vương hầu lập tức tỉnh lại, xuất thủ ngăn bọn Không Không. Dù Thần Chiến lợi hại, ðột phá ðược thời không phong tỏa, nhưng các vương hầu tin rằng ông không vượt hơn họ, quyết không thể ðể ông hợp lại với mấy hai tử.

Bất cứ giá nào cũng không ðược phép ðể bọn Không Không thoát khỏi hoang mạc, bức ðồ ðăng chí tôn vào Thập Phương tuyệt vực là mưu ðồ quan trọng nhất, nếu thành công ắt hỗn ðộn tộc từ ðây hết lo lắng.

Thần Chiến bay tới, nói với mấy hài tử: "Các con ðến ðây, ðể ta xem ai ðám cản trở."

Đa Mục vương không tin tà quái, dù Thần Chiến ðột phá cách ðoạn thời không nhưng y chỉ cho rằng ðối phương có năng lực phá trừ phong ấn chứ không tin tu vi của ðối phương ðạt ðến cảnh giới không thể ngưỡng vọng.

"Chặn ta thì chết."

Mái tóc Thần Chiến dựng lên, lao vút tới, trong sát na giao thủ, một đạo thần quang quét qua, trùm lên Đa Mộc vương, y hét lên rồi biến mất.

Hỗn Động tử và U La vương suýt nữa rớt tròng mắt, không thể tin nổi, mới nhìn nhau một lần mà Đa Mộc vương tựa hồ đã tan biến.

"Gia gia!" Hai tiểu quỷ Huyền Huyền và Tác Tác mắt lóa ngàn sao, sùng bái đến chết được, vị gia gia lần đầu gặp mặt này quá mạnh.

Không Không cũng há hốc mồm, cậu cũng biết Thần Chiến rất mạnh, nhưng giờ đây là biến thái nên cậu không dám tin, Long Nhi và Y Y cũng trợn tròng mắt, cảnh tượng trước mắt quá chấn kinh.

"Còn không mau qua đây." Thần Chiến nói với mấy hài tử.

Ngự Phong vương đỏ lựng mắt, giao tình giữa y và Đa Mộc vương thâm hậu, bèn quát vang: "Chạy đâu." Rồi tung một đòn vào Thần Chiến, nhưng hủy diệt khí tức tan biến vô ảnh vô tung trước mặt Thần Chiến, mắt ông sáng lên thần quang, trùm lên Ngự Phong vương, lại một tiếng hô rồi y biến mất.

Dù tu vi đạt đến mức Hỗn Động tử, U La vương cũng cảm giác lạnh người, cảnh giới đó không thể chiến thắng, con người đạt nổi sao? Phải là Thiên đạo mới đúng.

Thần Chiến chậm chậm bay tới, lục đại vương hầu còn lại lùi lại. Khuê Mộc vương hơi do dự, động tác chậm một chút, kết quả Thần Chiến hừ lạnh, tay phải phát ra một vòng hào quang quét tới, Khuê Mộc hét lên rồi tan biến trong làn sáng.

"Có gia gia mạnh thế này, chúng ta còn sợ gì!" Huyền Huyền và Tác Tác hưng phấn đỏ bừng mặt, những nhớ đến Thần Nam ở dưới Thập Phương tuyệt vực, lập tức ủ rũ: "Đáng tiếc, cha bị bọn chúng hại chết."

Hỗn Động tử và U La vương quá ư kinh hãi, Thần Chiến xuất hiện, hoàn toàn đảo lộn mọi tu luyện thể hệ hiện tại, sức "mạnh" này không thể tưởng tượng nổi, cao thủ như họ, làm gì có chuyện cất tay là tiêu

diệt được.

Thần Chiến khiến ngũ đại vương hầu nhanh chóng lui lại, thu ngay sức mạnh cách đoạ thời không, họ phải dốc sức bảo vệ bản thân bởi Thần Chiến mạnh đến mức biến thái.

Bọn Long Nhi quả đang sùng bái gia gia, Thần Chiến khẽ vung tay đã tiêu diệt được tam đại vương hầu, tất cả vượt ngoài tưởng tượng, gia gia trong truyền thuyết thật sự xứng danh tuyệt đại thiên kiêu, không ai ngăn nổi. Cả nhóm nhanh chóng lao đến chỗ ông.

"Gia gia!"

"Gia gia!"

Huyền Huyền và Tác Tác giang tay, cùng nhảy vào Thần Chiến, kết quả lại trực tiếp xuyên qua thân thể ông.

"A, gia gia..." Cả hai hô lên kinh hãi.

Thần Chiến biến sắc, quát khế: "Đi nào." Thân thể nhanh chóng mờ đi, hóa thành một dải hào quang, nhanh chóng bao lấy năm hài tử, thoát khỏi khu vực với tốc độ hơn cả quang tốc, rời rời khỏi luân hỗn độn cổ địa.

"Bị lừa rồi." Hỗn Độn tử gầm lên.

"Đuổi." U La vương giận dữ gầm vang.

Mấy vị Hỗn Độn vương hầu tựa hồ tỉnh mộng, cùng bay lên, đuổi theo hướng Thần Chiến bỏ chạy.

Đồng thời, không gian quanh đó vỡ tan, Đa Mục vương vốn "bị tiêu diệt" quay lại, gầm lên điên tiết: "Chết tiệt, y đưa ta đến không gian vô danh, lại khiến thời gian thác loạn."

Cạnh đó, Ngự Phong vương đã "tịch diệt" cũng xuất hiện, quát vang: "Bị lừa rồi, y không phải kẻ nhấc tay tiêu diệt được chúng ta, ta sợ ý bị y đưa đến thời không hỗn loạn trong quá khứ."

Rồi Khuê Mộc vương lại xuất hiện, y không bị tiêu diệt mà cũng bị Thần Chiến đẩy vào thời không hỗn loạn, tạm thời bị khốn trong đó.

"Ta biết rồi, sao lại có kẻ mạnh đến mức đó." Hỗn Độn tử vừa đuổi theo, vừa gầm lên, cơ hồ quên mất tình cảnh bị dọa nạt vừa nãy.

"Nhưng, y quả có thủ đoạn, lại khiến tất cả chúng ta có ảo giác." U La vương cảm thán.

Thiết Chân vương nói: "Y xuất hiện quá chấn động, lại xuyên thấu cách đoạn thời không, chúng ta mới cho rằng y quá mạnh."

Lúc này, bát đại vương hầu đều tỉnh ngộ.

"Đúng, vì sao y lại đột phá cách đoạn thời không được nhỉ? Trừ phi sức mạnh hơn hẳn chúng ta, hoặc giả tối cao pháp tắc của Thiên đạo."

"Vừa nãy các vị cũng thấy, thân thể y hư ảo, tựa hồ là thuần túy linh thức."

"Lẽ nào y từ Thiên đạo quay về, mượn sức Thiên đạo tiến vào cách đoạn thời không?"

"Đúng vậy, ta từng nghe chuyện đó, là linh thức ẩn kí từ Thiên đạo giáng xuống."

"Xem ra chúng đã đấu với Thiên đạo, những kẻ đó đều rõ bỏ nhục thể, hóa thành pháp tắc sinh mệnh thể như Thiên đạo."

"Thiên đạo là gì, có ai nói rõ ràng được đâu, nhưng y nhất định từ đó về."

Bát đại vương hầu suy đoán một lúc, cũng hiểu ngọn ngành nhưng thời gian không đợi, lúc hiểu ra thì đã muộn, Thần Chiến không còn bóng dáng nữa.

"Grào..." Phía trước vang lên tiếng gầm chấn thiên, một con Thiên Long lấp lánh kim quang, vũ động long thể khổng lồ phá tan vô tận hỗn độn hải, chính thị Long Bảo Bảo.

Cách đó không xa là một thanh niên mặc chiến giáp màu tím, vù khí tím sẫm bao quanh người, là Tử Kim thần long sau khi biến hóa.

Ở đằng sau là thủ mộ lão nhân cầm Sinh Tử bàn cùng Huyền Huyền phong hoa tuyệt đại, cả Thời Không đại thần pháp lực thông thiên, khí tức của lục hồn thiên nữ đến gần. Lúc đó Thần Chiến mang theo năm hài tử mới dừng lại.

Hỗn Độn tử, U La vương biết đại thế đã mất, đối phương hoàn toàn đủ sức đấu với họ.

Đa Mục vương quát: "Thần Chiến, ta muốn quyết đấu với ngươi." Rút lui kiểu này khiến y không cam tâm, không nuốt trôi nổi cục tức, bát đại vương hầu đều bị Thần Chiến lừa gạt.

"Được." Thần Chiến tiến tới, quát vang: "Vạn Cổ Giai Không!" Hào quang chói lòa rợp trời đổ tới, dù Đa Mục vương toàn lực tránh né vẫn bị quét trúng, gầm lên vang dội rồi lui xa ngàn trượng.

Ngự Phong vương hỏi: "Đa Mục, huynh có sao không?"

"Lợi hại, ta bị tước mất ba ngàn năm tu vi." Đa Mục nghiêng răng, ba ngàn năm tu vi với lão bất tử như y không là gì, nhưng cứ liên tục như thế, ắt y cũng không chịu nổi.

Sử dụng pháp tắc xong, thân ảnh cao lớn của Thần Chiến hơi mờ đi, năm hài tử cạnh đó kêu lên kinh hãi: "Gia gia sao vậy?"

Thần Chiến lùi đến cạnh cả nhóm: "Ta không sao, ta không thể ở lại thế giới này lâu, sắp tan biến rồi."

"A, sao lại thế, gia gia..."

"Đừng lo, đây chỉ là thần niệm do ta ở cửu thiên phát ra, bản thể không sao."

"Gia gia mạnh thật."

Thời Không đại thần tiến tới nói với Thần Chiến: "Các vị đã rũ bỏ

nhục thể, tiến vào Thiên đạo?"

"Vẫn chưa, chỉ đợi mọi việc xong xuôi đã."

Thời Không đại thần gật đầu: "Ta hiểu rồi, hàng ngày ta vẫn quan sát Thần ma đồ, thật ra phải đợi đến khi nào?"

"Lúc chúng ta quét sạch chướng ngại trên cửu thiên, các vị dọn hết ần hoạn ở không gian phá toái này... không được, ta không còn thời gian, phải đi rồi." Thần Chiến quay lại nói với năm hài tử: "Tâm có lớn, thế giới mới rộng, thiên địa vạn vật đều ở trong tâm chúng ta, thế giới tồn tại vì chúng ta, hãy khai mở sức mạnh trong tâm các con."

Nói đoạn, thân thể ông mờ hơn.

"Gia gia... phụ thân chúng con bị chúng hại chết..."

Thân hình Thần Chiến hơi ngừng lại: "Ta chỉ cảm ứng thấy các con suýt gặp bất trắc, mới dốc lực hiển hóa, các con đi tìm nhân vương mở Thập Phương tuyệt vực xem có gì."

Thời Không đại thần cạnh đó kinh hãi: "Hiện tại phải mời nhân vương sao? Nàng ta đã hoàn toàn khôi phục chưa, nếu xuất hiện, Hỗn Độn vương khẳng định cũng xuất hiện."

Thần Chiến gật đầu: "Đến lúc giải quyết rồi, lúc đó những người trên cửu thiên sẽ quay về."

Thân ảnh ông hoàn toàn mờ đi, hóa thành một vùng ánh sáng mờ lung, truyền lại giọng nói rõ ràng, lạnh lẽo: "Tuyên Cổ Thông Thông!"

Cùng lúc, bát đại cao thủ bọn Hỗn Độn tử, U La vương nhao nhao quát vang, đồng thời bị mất một ngàn năm tu vi, Thần Chiến hoàn toàn mất bóng.

Thủ mộ lão nhân hết sức kinh ngạc, nói với Thời Không đại thần: "Người nói với vẫn bối như vậy sao?"

"Y là một biến số." Thời Không đại thần tựa hồ có cảm ứng.

Chương 496

Nhân vương hành động

Thần Chiến là một biến số, Thời Không đại thần nói vậy khiến mấy thiên giai cao thủ đến sau cả kinh. Ông không phải là người đầu tiên nói thế, không ít thiên giai cao thủ từ đệ tam giới quay về, năm xưa ở trong thế giới xám xịt như lao lung đó, họ được nghe đại hung nhân Huyền Hoàng nói vậy.

Biến số, thật ra là biến số như thế nào? Nhưng người khác đều không biết.

Dao động kinh hồn liên tục từ hắc ám đại lục truyền lại, lục hồn thiên nữ đã tới, ngàn này cường giả tụ lại một nơi, bọn U La vương sao dám áp sát, sớm đã thoái lui hết. Hôm nay bọn Hỗn Độn tử bị thần niệm của Thần Chiến lừa gạt, dù uất ức nhưng sau này có hối cũng không kịp, bỏ lỡ cơ hội ngàn năm khó gặp.

Dao động năng lượng rung lên, lại có một nhóm cao thủ không dưới trăm người đến nơi. Trong đó gồm thiên giai cao thủ ở hắc ám đại lục, cả những hồng hoang cao thủ tu luyện trong hỗn độn, sau khi Thời Không đại thần quay về, họ được triệu hoán, đại bộ phận tụ về Thần Phong học viện.

"Làm cho gọn, trực tiếp đánh đến hỗn độn cổ địa là xong." Quân vương Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao, sát khí lẫm liệt. Trăm năm nay, y đã hoàn toàn đột phá đỉnh cao năm xưa, công lực lên thêm một tầng. Hiện tại, áp lực với chúng nhân cực lớn, mỗi người đều bức bách bản thân đột phá, không ít người chọn cầm kị chi pháp không đột phá được sẽ tử vong. Ai cũng biết đại chiến trong tương lai, chỉ người công lực cao tuyệt mới sống sót, nếu giữ nguyên cảnh giới, họ ắt là nhóm đầu tiên mất mạng. Ai cũng hiểu tương lai tuyệt đại đa số họ sẽ chết, đại chiến trong tương lai sẽ thảm liệt nhất.

"Hiện tại đánh tới..." Thời Không đại thần cũng lay động, nhưng sau cùng nhẫn nại được: "Hỗn độn tộc không chỉ đơn giản có bát đại vương hầu. Chúng ta đối phó tám người đó không thành vấn đề nhưng để vạn vô nhất thất vẫn chưa được."

"Mời Nhân vương ra." Thủ mộ lão nhân lên tiếng.

Mời Nhân vương ra, lúc Thần Chiến có nói thế, nhưng Nhân vương mà xuất hiện ắt Hỗn Độn vương biến mất đã lâu cũng xuất hiện.

"Mời Nhân vương ra."

"Nhất định mời Nhân vương ra."

Năm hài tử của Thần Nam cùng kêu vang, trừ hai họa hại Tác Tác và Huyền Huyền con nhỏ, thực lực của Long Nhi, Không Không, Y Y dần đạt đến giai đoạn đỉnh cao, là một trong những chiến lực mạnh nhất phe Thái cổ thần.

"Lẽ nào thật sự phải đại quyết chiến?" Thời Không đại thần lẩm bẫm.

"Sợ cái gì, vừa nãy Thần Chiến không phải đã nói rồi sao, những người bước lên Thông thiên chi lộ sẽ về, sớm giải quyết án hoạn này, chúng ta mới có thể cùng nhau tiến lên Thiên đạo." Hắc Khởi dẫn đầu phải chủ chiến.

"Ồ, lãnh tĩnh chút đi." Thời Không đại thần nói: "Nên tìm hồn cuối cùng của Thất Tuyệt thiên nữ hoặc đợi Thần gia lão ma vương xuất quan, thêm nữa, đợi Thần gia bát hồn trong thần ma đồ khôi phục, thực lực của chúng ta sẽ tăng hẳn."

Chúng nhân không hiểu lắm về pháp tắc của Thần gia bát hồn nhưng ấn tượng rất sâu với sức mạnh của Thất Tuyệt thiên nữ hoặc Thần gia lão ma vương, hai người chưa đạt đến đỉnh cao cũng đấu ngang với Hỗn Độn vương hầu, nếu khôi phục hoàn toàn, chưa biết chừng sẽ chống nổi cả Hỗn Độn vương chưa từng xuất hiện cũng nên. Họ đều là nhân vật cùng thời kỳ với Nhân vương, dù không sánh được nhưng chắc không kém bao nhiêu.

"Không được, không đợi được, phụ thân chúng ta ở Thập Phương tuyệt vực, vốn không chống nổi nữa, gia gia đã nói đi tìm Nhân vương, chúng ta cáo từ trước." Bọn Long Nhi kiên quyết phản đối, muốn ra đi.

Cùng lúc, lục hồn thiên nữ lên tiếng: "Ta nghĩ nên mời Nhân vương, đệ thất hồn không phai muốn tìm là được, hiên tại lục hồn cũng đã tinh tiến, trăm năm bế quan khổ tu, lục hồn đã khác."

Lục hồn thiên nữ hùng mạnh nói thế, cộng thêm phái chủ chiến nhất trí yêu cầu, Thời Không đại thần gật đầu: "Được, có thể mời Nhân vương, nhưng phải xem năng ta khôi phục được bao nhiêu đã. Chúng ta cũng nên tính tới trường hợp xấu nhất, Nhân vương xuất thủ ắt Hỗn Độn vương cũng lôi đình xuất kích, lúc đó sẽ chết bao nhiêu người."

Thủ mộ lão nhân và năm hài tử cùng vào cổ thiên lộ mời Nhân vương, Thời Không đại thần lên Thần gia Nguyệt lượng xem lão ma vương khôi phục được mấy phần.

Còn đệ thất hồn của Thất Tuyệt thiên nữ vẫn bật tằm, tựa hồ không tìm nổi nhưng Thời Không đại thần vẫn phái người đi tìm, bởi họ cần Thất Tuyệt thiên nữ thật mạnh.

Cổ thiên lộ đã đại biến dạng. Không Không, Tác Tác, Huyền Huyền, thủ mộ lão nhân từng đến, cứ ngỡ mình tìm nhầm chỗ.

Mặt đất đầy hài cốt hiện tại ngập sinh cơ, cây cối xanh um, tử địa hoang lương, kinh rợn giờ là một biển cây xanh.

Nhưng quan sát kỹ vẫn nhận ra được rằng, dưới lớp dây leo xanh mượt còn không ít bạch cốt, bề mặt xanh om không che hết được tử vực.

Nhưng khiến tuyệt địa xuất hiện sinh cơ, Nhân vương quả thật pháp lực thông thiên.

Trước hắc ám đại hợp cốc xuất hiện một khu rừng ngập lục quang, tiên khí dày đặc, Nhân vương xếp bằng tĩnh tọa trước căn nhà tranh, dung nhan tuyệt mỹ phảng lảng như lòng giếng, không hề có dao động tình cảm, mắt nhắm chặt, an tĩnh cực độ. Một điểm bất diệt linh quang trên trán lan tràn như sóng nước, trùm kín toàn thân.

"Cô cô..." Long Nhi kinh ngạc, cậu vẫn chưa biết quan hệ giữa Vũ Hinh và Nhân vương.

Không Không biết rõ nhưng vẫn cùng Y Y gọi thật ngọt: "Cô cô..." Tất cả cùng quỳ xuống.

"Hả hả?" Tác Tác và Huyền Huyền đồng thời trừng mắt rồi lẩm bẩm: "Lão tổ tông là cái thế ma vương, gia gia là tuyệt đại thiên kiêu, cô cô là Nhân vương, sau này còn ai dám chạm vào chúng ta." Hai tiểu bát điểm rúc rích bàn tán.

Thủ mộ lão nhân xuất ra một đạo tinh thần lạc ấn, trực tiếp truyền tin cho Nhân vương, hiện tại nàng ta không còn là thủy tinh khô lâu, lão buộc phải trịnh trọng hơn hẳn.

An tĩnh phi thường, một lúc sau, Nhân vương mở mắt, xạ ra thần quang chói lòa, mục quang cực kỳ bình hòa, làn moi đỏ khẽ động: "Ta biết rồi, các cháu đi trước, ta đến sau."

Đây là thứ nhất từ khi biến hóa khỏi lột thủy tinh khô lâu, Nhân vương lên tiếng, một lá cờ rách nát từ sau lưng nàng từ từ nổi lên, trùm kín tinh huy mộng lung. Nàng điểm tay, nửa lá Hồng Hoang Kỳ bay vào tay Long Nhi: "Các cháu cắm lá cờ này vào hỗn độn, trên đó có tinh thần lạc ấn của ta, để xem Hỗn Độn vương quay về chưa."

Long Nhi cung kính tiếp lấy lá cờ, Huyền Huyền và Tác Tác lại áp úng: "Nhân vương cô cô, tuy chúng ta không phải gặp nhau lần đầu nhưng... cô cô còn chưa tặng lễ vật."

Thủ mộ lão nhân trừng mắt, hiện tại Nhân vương không còn là thủy tinh khô lâu, vô hình trung phát ra áp lực không phải hư giả, tuy nhìn tường hòa vô cùng nhưng tuyệt không dung thứ cho ai mạo phạm.

Không Không và Y Y vội kéo hai vì sao họa hại ra sau lưng.

Bất quá, Nhân vương không động nộ, thần thái bình tĩnh phảng phất nụ cười, tay phải giơ lên, ngọc chỉ điểm tới.

"A a, chúng cháu không cần nữa." Hai vì sao họa hại tựa hồ cảm giác tình huống không ổn nên quay đầu chạy.

Nhưng hai dải hào quang vẫn đánh trúng, tức thì thân thể chúng cháy

rực lên như ngọn đuốc, hào quang chói lọi.

"Ta chỉ làm được thế, để tiềm năng sớm bạo phát hơn." Nhân vương nói đoạn quay sang nói với Long Nhi, Không Không, Y Y: "Các cháu rất mạnh, ta không làm được gì, con đường sau này phải dựa vào chính mình."

Thủ mộ lão nhân và năm hài tử rời cổ thiên lộ, lập tức cắm lá cờ vào thiên ngoại hỗn độn. Lá cờ vừa tiến vào hỗn độn liền khuếch trương vô hạn, cán biến thành thông thiên chi trụ, mặt lá cờ trải ra như núi non, rung lên phần phật, áp lực kinh nhân xuyên vào vùng sâu hỗn độn.

Không hề có hủy diệt khí tức, hỗn độn hải cũng sụp đổ, trong hỗn độn cổ địa xa lắc, mấy đại vương hầu đều biến sắc.

"Nhân vương..."

"Quả nhiên là Nhân vương."

"Sao nàng ta lại xuất hiện?"

Thời Không đại thần cũng từ Thần gia Nguyệt lượng quay về Thần Phong học viện, cảm thụ khí tức của Nhân vương phát ra từ Hồng Hoang Kỳ, thở dài: "Tuy chưa hồn toàn phục nguyên nhưng cũng đủ mạnh rồi."

Cùng lúc, một cỗ dao động kỳ dị truyền lan, không chỉ trong hỗn độn hải và khắp cả hắc ám đại lục khiến ai cũng cảm nhận được.

"Đây là..." Thủ mộ lão nhân kinh ngạc: "Là tin tức thời gian thác loạn" Quay sang nhìn Thời Không đại thần: "Chuyện gì vậy, người tinh thông thời gian pháp tắc, mau tìm hiểu xem chuyện gì."

Không cần lão nhắc, Thời Không đại thần đã nhắm mắt, lặng lẽ cảm thụ sức mạnh thời gian thác loạn

"Từ Thái cổ xa xưa truyền lại." Thời Không đại thần mờ bưng mắt, phát ra hào quang sáng chói, hiển nhiên tâm thần chấn động.

"Đại hủy diệt xảy ra, mọi thứ trong quá khứ bị cách đoạn mà người vẫn tra thám được sao?" Thủ mộ lão nhân hỏi.

"Có thể nhưng rất khó." Thời Không đại thần nhìn lên vô tận hư không, song mục trở thành trống rỗng cực độ, phảng phất xuyên về cổ lão quá khứ, cơ hồ đang chú thị một người.

"Người thấy gì?" Thủ mộ lão nhân kinh ngạc hỏi.

"Ta thấy cách đoạn Thái cổ!" Lời Thời Không đại thần buông ra khiến mọi thiên giai cao thủ trong Thần Phong học viện đều dậy sóng trong lòng.

Chương 497

Xung phá Thái cổ!

"Người... lại nhìn được cách đoạn Thái cổ?!" Thủ mộ lão nhân cả kinh, nên biết có một cỗ sức mạnh khủng khiếp cắt đứt lịch sử, ngăn cản người ta quay lại tra thám chân tướng sự tình trong thời gian thông lộ.

"Ta... tuy nhìn thấy cách đoạn Thái cổ, nhưng không thể tiến vào." Hai mắt Thời Không đại thần vô cùng trống rỗng, phảng phất đang chú thị vào cỗ lão chiến trường mấy chục vạn năm trước. Bất quá, ông càng nỗ lực, dao động khác lạ từ cách đoạn Thái cổ xuyên qua thời không truyền về. Tất cả quá dị thường, tất phải tìm hiểu xem đã xảy ra chuyện gì.

Không ít người trong Thần Phong học viện biết tin tức này, nhiều hồng hoang cường giả cùng đến túc lâm phía sau học viện, đều chăm chú nhìn Thời Không đại thần đợi kết quả. Nên biết, về phương diện này, Thời Không đại thần có uy quyền tuyệt đối, trừ ông không ai có thể xuyên qua Thái cổ bị phong tỏa.

Sau đại phá diệt, đừng nói quay về Thái cổ, mà quay về lục đạo lúc còn nguyên lành cũng gần như không thể, trừ vài người có đủ khả năng.

Đôi mắt trống rỗng của Thời Không đại thần ánh xạ ra một vùng đạo lục mênh mang, nhưng chỉ nhìn được bóng dáng mơ hồ, cả ông cũng bị sức mạnh phong ấn cách đoạn.

Đó là cách đoạn Thái cổ, Thời Không đại thần dùng sức mạnh quý thần mạc trắc đem tái hiện nó trước các hồng hoang cường giả, để họ tận mắt thấy.

Cổ đại lục xa xôi phát ra cảm giác tuế nguyệt thương tang, không ai có thể quay về, hay tiến vào cỗ chiến trường đó, đành đứng ở xa chú thị.

"Xẹt."

Một cỗ sức mạnh chí cường chí đại chọt bùng lên, sức mạnh phong ấn quanh Thái cổ đại lục bị cách đoạn rung động kịch liệt, khác nào sôi lên, hào quang chói lòa buộc tất cả phải nhắm mắt.

Thời Không đại thần hừ lạnh, hai mắt nhắm lại, nhả xuống đôi dòng máu, tất cả cảnh vật tan biến.

"Thời Không, không sao chứ?" Thủ mộ lão nhân hỏi.

Những người khác cũng cảm thấy sự tình nghiêm trọng, cách đoạn Thái cổ đã phát sinh kịch biến khiến Thời Không đại thần thương tổn, đủ thấy thời không xa xưa đó hung hiểm thế nào.

"Ta không sao, vết thương nhẹ thôi, đó không phải nhằm vào ta, nhưng sức mạnh quá kinh nhân." Thời Không đại thần lại mở mắt, ánh nhìn trống rỗng lại xuất hiện Thái cổ đại lục xa xôi.

Trong làn hào quang sáng chói, sức mạnh phong ấn tựa hồ đang tiêu tan, cách đoạn Thái cổ tựa hồ quán thông với lịch sử.

Ai nấy kinh hãi, Thái cổ đại lục bị phong tỏa mấy chục vạn năm lại sắp quán thông, thật ra vì nguyên nhân gì?

Nhưng cũng chỉ "sắp" mà thôi, sức mạnh phong ấn không hề triệt để tiêu tan, chỉ lơ lửng đi thôi, Thời Không đại thần quát: "Để ta xem cỗ đại lục bị phong ấn thật ra có gì. Thời không lại nghịch chuyển! "

Thần thức của ông phẳng phát xuyên qua cách đoạn Thái cổ, tiến vào phiên cổ đại lục đó...

"Phụt." Ông há miệng, phun ra một ngụm máu, hiển nhiên quá cật lực.

"Thời Không, không nên miễn cưỡng, đều là việc đã xảy ra, không cần thiết phải minh bạch toàn bộ." Thủ mộ lão nhân sợ Thời Không đại thần xảy ra chuyện nên khuyên giải: "Kỳ thật, người bắt tất tra thám, ta cũng đoán ra phần lớn sự tình."

Không chỉ Thời Không đại thần, mọi người đều nhìn sang thủ mộ lão

nhân.

"Năm đó ta lỡ mất một trường khoáng thế đại chiến, kết quả mọi người đều chết hoặc biến mất. Ta dốc toàn lực quay về quá khứ, bởi ta cách thời gian đó rất gần, gần như nối tiếp nhau, sức mạnh phong ấn chưa hoàn toàn gia cố. Ta tự hủy nửa tu vi, mở được một khe hở, đại khái được thấy mấy hình ảnh, chúng đang diệt mấy chiến hồn..."

"Diệt ai?" Các hồng hoang cường giả đều vô cùng khẩn trương hỏi.

"Có hai cha con nọ cùng Nhân vương, còn ai nữa không thì ta không biết. Ta định xông vào nhưng sức mạnh hùng hồn hất văng."

"Là cha con Độc Cô Bại Thiên và Nhân vương?" Chúng nhân kinh hô.

"Đúng vậy..." Cạn đó, đệ nhất ma nữ Huyền Huyền hai mắt đăm lẹ: "Năm đó, cha con Bại Thiên đoạn hậu, kết quả thi thể huynh ấy bị hất văng, hồn phách cùng Tiểu Bại không xuất hiện nữa."

Nhắc lại trận chiến thảm liệt năm xưa, ai nấy đều tim đập thình thình.

"Vậy ai diệt họ? Ta nhớ lúc đó Thiên đạo cũng trọng thương, đột phá vòng vây của cha con họ, diệt chúng thần đào vong xong liền quay về cứu thiên ngay." Một hồng hoang cường giả hỏi.

"Ta không nhận ra." Thủ mộ lão nhân lắc đầu.

Thời Không đại thần lộ vẻ ngẫm nghĩ: "Chắc là chúng xuất thủ... đệ nhất thiên dưới trướng Thiên đạo."

"Là hấn hả?" Hắc Khởi vẫn trầm mặc chột ngẩn rằng nói: "Năm đó chúng ta diệt Thương Thiên, rồi bị đệ nhất thiên phong ấn. Nếu không phải chúng ta diệt Thương Thiên xong còn trải qua mấy trường đại chiến liên tiếp, rồi giúp Thái cổ thần bức Hoàng Thiên vào tuyệt cảnh, hao phí quá nhiều nguyên khí thì hấn làm gì được chúng ta."

Lời Hắc Khởi mở ra một vài bí mật, hiện trường chỉ có những người tham dự trận chiến với Thiên đạo mới biết.

Thủ mộ lão nhân thở dài: "Dùng mưu với Thiên có khác nào định lột da hổ, năm xưa các ngươi không đủ quả quyết, sau cùng Hoàng Thiên phản đòn, khiến Thái cổ thần sau đó phí không ít công sức."

"Đáng hận." Hắc Khởi oán khí xung thiên: "Chúng ta suýt nữa bị phong ấn đến chết. Tên vương bát đản Ma Chủ không chết, cũng không cứu chúng ta thì chớ, đến cuối cùng còn khuyên chúng ta giải thoát. Bao nhiêu năm, chúng ta sống quá thống khổ."

"Ma Chủ cứu các ngươi?" Các hồng hoang cường giả nghi hoặc.

Thời Không đại thần ho khẽ: "Có những việc hiện tại không thể nói, nhưng sẽ có ngày niềm vui đến bất ngờ."

"Hừ!" Hắc Khởi hừ lạnh, định phát tác: "Không cần nói ta cũng đoán ra, hai tên vương bát đản đó còn khốn kiếp, đáng ghét hơn Ma Chủ, không nói câu nào mà khiến bọn Tùng Tán Đức Bồ 'giải thoát', thậm chí còn định khiến ta 'giải thoát' luôn. Hiện giờ Thái cổ thất quân vương đã mất bốn."

Nhiều người không hiểu, biết Hắc Khởi nhắc đến giải thoát hàm ý "chết", nhưng bọn Ma Chủ sao lại đối phó người cùng phe? Hai tên khốn mà Hắc Khởi nói đến có phải hai cha con kia không? Họ đã bị phong ấn tại Thái cổ, lẽ nào sau đó thoát ra?

Mê hoặc, tất cả đều mê hoặc.

Bất quá, tất cả sẽ mở toang, Hắc Khởi tựa hồ không muốn giấu giếm gì, sẽ nói toạc hết.

"Hắc Khởi, ngươi nói nhiều quá." Thời Không đại thần cắt ngang, tựa hồ không muốn Hắc Khởi tiết lộ thiên cơ.

"Ta hận." Hắc Khởi tựa hồ thật sự phẫn nộ: "Được, hiện tại không thể nói thì ta tạm thời nhẫn nại." Nhìn quanh mọi người đang muốn biết, y nói: "Không phải ta không muốn nói ra mà lão khốn Thời Không này không cho. Các ngươi chỉ cần biết giải thoát không có nghĩa tịch diệt là được rồi."

"Im ngay." Thời Không đại thần quát vang, cắt lời Hắc Khởi.

Tất cả đều chấn kinh cực điểm, nếu là thế, có người đang bố trí một tấm lưới lớn, mọi sự đều do kẻ đó đứng sau điều động, nhiều người đã chết có lẽ bị người cùng phe giết.

Họ lại nhớ đến lời Thần Chiến vừa nói lúc trước, ông muốn bọn Long Nhi, Không Không tự tìm sức mạnh trong tâm, cả lời đối thoại mới Thời Không đại thần khiến họ minh bạch rằng, lúc tiến vào Thiên đạo tựa hồ phải rũ bỏ tất cả, kể cả nhục thể.

Một loạn cực cực kỳ phức tạp. Một ván cờ loạn xạ đấu với Thiên đạo.

Đương nhiên, họ nhận ra trong bàn cờ này có một con là Thần Nam, nhiều việc đều do con tốt hấn xử lý.

Thần Nam thật ra là ai, có quan hệ với hai tên khốn Hắc Khởi nói tới không? Cả hai người đó có phải hai cha con kia?

Hiển nhiên, Thời Không đại thần đã đoán ra ẩn tình, chẳng qua không muốn tiết lộ cơ mật. Ông lại dùng đôi mắt trống rỗng ngưng thị Thái cổ, tất cả lại hiện lên.

Sức mạnh phong ấn mờ dần, Thời Không đại thần nói: "Ta phải tự nhìn thấu xem."

"Ta thấy, ta thấy rồi." Thời Không đại thần kích động kêu lên. Chúng nhân nhìn thấy mấy bóng hình mơ hồ trong mắt ông.

"Trong quá khứ, họ mở ra một vịnh hằng chi lộ, mở toang phong tỏa, cách đoạn Thái cổ không giam giữ được họ." Thời Không đại thần phi thường kích động.

"Vịnh hằng chi lộ?!"

Không ít người cảm giác rất quen tai, có vị Thái cổ thần nghĩ ra, họ từng vào cổ thiên lộ, không phải ở đó có vịnh hằng chi lộ sao?

"Chuyện này... Nhân vương đang ở cổ thiên lộ. Quả thật... như vậy."

Nhiều người tỉnh ngộ.

Huyền Huyền càng cao hứng, nước mắt chảy ra, mỉm cười: "Cha con huynh ấy không chết, vẫn còn sống."

"Àm, âm, âm..." Tuy cách xa vô tận tuế nguyệt nhưng Thái cổ bị cách đoạn vượt qua thời không truyền lại tiếng nổ, sức mạnh phong ấn triệt để tan biến, mấy nhân ảnh ngủ say từ cách đoạn Thái cổ tiến ra.

Hắc Khởi phần nộ gầm lên: "Quả nhiên là hắn, đệ nhất thiên dưới trướng Thiên đạo - Thanh Thiên."

"Còn cả Hồn Độn vương!" Không biết từ khi nào, Thần gia lão ma vương như ảo ảnh xuất hiện trước mặt Thời Không đại thần, đang nhìn vào màn sáng do đôi mắt đại thần phát ra.

"Hồn Độn vương?" Ai nấy kinh hoàng, Hồn Độn vương trong truyền thuyết lại ở cách đoạn Thái cổ cùng Thanh Thiên tham dự hành động diệt hai phụ tử kia, tựa hồ còn mấy nhân ảnh nữa nhưng tốc độ của họ quá nhanh, không thể nhận ra dung mạo. Thanh Thiên và Hồn Độn vương là sinh tử đối đầu có cừu oán lớn với hai người nên họ nhận ra ngay.

"Năm xưa ta bị Thanh Thiên và Hồn Độn vương giết." Thần gia lão ma vương buông lời lạnh tanh nhưng ẩn chứa vô tận cừu hận.

Chúng nhân phi thường kinh hãi, lão ma vương này năm xưa một mình hạ được U Minh Thiên, ma uy chấn động lục giới, dù rơi rụng trong trận chiến Thái cổ nhưng vẫn được hậu thế nhớ tên.

Nhiều người đoán già đoán non năm xưa lão chết thế nào, hôm nay đã biết chân tướng. Hồn Độn vương là sinh tử đối đầu của Nhân vương còn Thanh Thiên là đệ nhất thiên dưới tay Thiên đạo, chết trong tay một người, lão ma vương cũng không oan uổng gì, đừng nói cả hai đồng thời xuất thủ.

Thủ mộ lão nhân cười vang: "Ha ha... chúng ngủ bao nhiêu năm, cách đoạn liên hệ giữa Thái cổ và hậu thế, tưởng phong ấn đến chết mấy chiến hồn trong cố định thời không, kết quả tỉnh lại mới phát hiện tất cả là công cốc, ha ha... ta nghĩ chắc giận bề phôi."

Thời Không đại thần lại tỏ vẻ vô cùng trầm trọng: "Chúng sống an lành trong thời không, đủ thấy vô cùng đáng sợ, hiện tại e là đang men dòng lịch sử quay về thế giới hiện thực, chúng ta... chuẩn bị chiến đấu ba!"

"Đến đi, ta đang đợi chúng." Hư ảnh của Thần gia lão ma vương mờ dần, trên Nguyệt lượng vang lên tiếng ma khiêu chấn thiên địa, trực tiếp xuyên tới thiên ngoại hỗn độn.

Thủ mộ lão nhân nói: "Tất cả vì... lạc ấn của Nhân vương, lá Hồng Hoang Kỳ cắm trên thiên ngoại hỗn độn đưa tin tức đến cách đoạn Thái cổ. Bọn Hỗn Độn vương mới quay về thế giới hiện thực."

Mọi cường giả trong Thần Phong học viện đều chấn động, tin tức nhanh chóng truyền đi, vô luận là cao thủ ở đại lục hắc ám hay hồng hoang cường giả tu luyện trong thiên ngoại hỗn độn đều tiếp được mệnh lệnh chuẩn bị đại chiến!

Thời Không đại thần vẫn quan sát mấy đại cao thủ men dòng lịch sử, họ đều đáng sợ, một mức giám thị quá khú, không cần sống trong thế giới hiện thực.

Tốc độ quá nhanh, đang tiếp cận với thế giới hiện thực!

Cùng lúc, mọi cường giả trong Thần Phong học viện đều cảm giác được áp lực kinh hồn, không biết từ đâu tràn tới.

Liền đó, dao động kinh hồn tan biến, đang ngược dòng lịch sử xuyên về.

"A..." Chúng nhân kinh hô, thông qua đôi mắt có thể nhìn được lịch sử trường không của Thời Không đại thần, nhận ra cỗ sức mạnh đó đang nghênh kích nhóm Hỗn Độn vương xuôi dòng lịch sử.

"Ha ha... đúng là báo ứng." Thủ mộ lão nhân cười vang: "Có người định cắt đứt lịch sử, phong ấn chúng trong cổ đại, chính thị lấy gậy ông đập lưng ông."

"Đó là..." Không ít hồng hoang cường giả kinh hô.

Thân ảnh Ma Chủ và thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên đứng song song cắt ngang dòng lịch sử.

Đồng thời, cổ thiên lộ bị xé toan, Nhân vương bay ra tiến vào hỗn độn hải, Hồng Hoang Kỳ đón gió rung lên phần phật bay đến tay nàng ta.

Thời Không đại thần quát vang: "Giết, theo Nhân vương đến hỗn độn cổ địa!"

"Giết..."

"Giết..."

Ai nấy hét vang, cùng bay lên!

Chương 498

Chư cường trở lại!

Đại chiến đột ngột, tất cả xảy ra cũng đột ngột, Hỗn Độn vương và Thanh Thiên men theo dòng thời gian quay lại.

Ma Chủ và thần bí thanh niên trong Thần Ma lăng viên cũng ngược dòng ngăn chặn.

Nhân vương cũng xuất động!

Chư thần và hỗn độn di dân bắt đầu trận chiến toàn diện.

"Giết!"

"Giết!"

...

Tất cả cùng tiến vào vùng sâu hỗn độn hải, Thời Không đại thần nói với thủ mộ lão nhân: "Người đến hỗn độn cổ địa, ta phải xuyên qua thời không đến giúp họ, trong dòng lịch sử, họ quá cô thế."

"Được, đi mau, nhưng nhất định phải còn sống quay về."

Phần lớn hồng hoang cường giả bay về thiên ngoại hỗn độn, Long Nhi, Không Không, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác vốn mong Nhân vương xuất động, định dựa vào nàng mở toang Thập Phương tuyệt vực!

Lục hồn thiên nữ theo sát, dao động kinh hồn truyền đến hỗn độn hải!

Chư thần hùng hổ tiến lên.

Trong Thần Phong học viện còn lại một vài người, Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao, toàn thân run rẩy, lạnh lẽo đợi nhóm Thanh Thiên, mục tiêu của y chỉ là Thanh Thiên.

Trên Nguyệt lượng của Độc Cô gia, chư thần đều bay xuống cạnh Huyền Huyền, liên thủ nhìn về dòng lịch sử, nơi có thần bí thanh niên đứng sừng vai Ma Chủ, ai cũng lộ vẻ vui mừng phát khóc.

"Bại Thiên, đó là tàn hồn của huynh ấy, huynh ấy còn sống." Được vợ con của Độc Cô Bại Thiên xác nhận, thân phận của thần bí thanh niên cuối cùng cũng hé mở.

"Y là tên khốn Độc Cô Bại Thiên?" Hắc Khởi tỏ vẻ không tin nổi: "Tên khốn đó, sao.. có thể nhỉ? Ta từng bất ngờ cảm ứng được hai cha con họ, mạnh hơn y nhiều."

"Người mới là đồ khốn." Độc Cô Tiểu Nguyệt trừng mắt giận giữ với Hắc Khởi.

Huyền Huyền và Nguyệt Thần ngăn nàng lại, tỏ vẻ kinh ngạc: "Hắc Khởi người nói vô bằng cứ, người nhìn thấy cha con họ, thật ra người biết bí mật gì?"

Lúc này, quân vương Hắc Khởi ma khí ngùn ngụt, chột lộ vẻ mê hoặc: "Lẽ nào có hai Độc Cô Bại Thiên? Tên khốn đó từng vào trong mộng của ta, mạnh hơn thần bí thanh niên này nhiều, hẳn từng bảo ta không nên lo lắng cho những huynh đệ đã chết. Tên... tên khốn đó sao thế?"

Huyền Huyền và Minh Nguyệt nhìn nhau, chột Huyền Huyền tỉnh ngộ: "Muội hiểu rồi, huynh ấy nhất định mạo hiểm tiến hành biến hóa linh hồn."

"Àm, âm, âm..."

Trong dòng lịch sử xa xôi bùng lên dao động khác lạ, Thời Không đại thần đã tiến vào, cùng đứng cạnh Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ, chặn Hỗn Độn vương và Thanh Thiên, cùng mấy đạo hồn ảnh phía sau.

"Độc Cô Bại Thiên, người quả nhiên thoát khỏi Thái cổ, không ngờ mạng người lớn vậy, nhưng hiện tại người quá hư nhược, chặn ở đây có tác dụng gì?" Hỗn Độn vương toàn thân sáng chói thần quang, được hỗn độn giáp trụ dày cộp bảo vệ, không nhận ra dung mạo mà chỉ biết y là cường giả thân thể cực kỳ khôi vĩ, quát vang:

"Còn các người nữa, Ma Chủ, Thời Không, vọng tưởng chặn sáu người chúng ta sao? Hừ, thiên hạ chưa có ba cao thủ nào làm được."

Trong thế giới hiện thực, trên Nguyệt lượng của Thần gia, ô vân lan tỏa, ma khí ngùn ngụt, một tiếng gầm vang lên chói lói. Linh hồn Thần gia lão ma vương nhập vào thân thể mới luyện xong, rồi mở đường hầm thời không tiến vào dòng lịch sử.

"Hỗn Động vương, Thanh Thiên, Thần mỗ đến đây." Thần gia lão ma vương dấy lên vô tận phong vân, xông vào lúc hai bên đang gườm gườm nhau.

"Lão ma người lớn mạng thật." Hỗn Động vương quanh mình sáng chói thần quang, lạnh lùng vô kể: "Năm xưa giết được người, giờ vẫn thể thôi."

"Bớt nói nhăng đi, đầu rồi khắc biết." Thần gia lão ma vương định xông lên.

Hỗn Động vương chợt biến sắc: "Chúng ta đang ở trong thác loạn thời không, bị khốn đốn đành nhưng nếu thật sự giao thủ, không ai sống được bởi cũng đồng nghĩa với cải biến lịch sử."

Thanh Thiên cạnh y là một vùng thanh quang mờ lung, không nhận ra là người hay thú, hoặc sinh mệnh thể nào khác, chợt lên tiếng: "Ta nghĩ các người ngăn chúng ta ở đây không phải muốn động thủ đại chiến, ở đây chúng ta không thể sinh tử đối quyết, chẳng qua các người kéo dài thời gian."

Ma Chủ vốn im lặng từ đầu tới giờ chợt thốt: "Đúng, nếu các người liêu mạng, vậy thì đồng quy ư tận! Hiện tại, mượn chút thời gian của các người."

Hỗn Động vương chợt biến sắc: "Chết tiệt, các người dám nhắm vào Thập Phương tuyệt vực."

Tàn hồn Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: "Trong lịch sử từng có những hỗn độn cường giả cực mạnh vào Thập Phương tuyệt vực mong đột phá. Hỗn Động vương người độc ác thật, để lấy sức mạnh của họ mà

bày ra một cái bẫy, ngay cả đệ nhị cường giả của hỗn độn tộc năm xưa cũng bị người che mắt."

"Các người đáng chết, lại định nhắm vào chỗ sức mạnh ấy." Giáp trụ quanh Hỗn Độn vương phát ra hào quang chói lòa, phần nộ cực điểm, gầm lên điên cuồng: "Các người tính toán hay lắm, hiện tại sức mạnh đó đã bị luyện hóa khá nhiều, lại... lại nhắm vào nó đúng lúc này." Y quay lại nói với Thanh Thiên và bốn đạo nhân ảnh: "Chúng ta tiến lên, nhất định phải vượt qua."

Sáu người bất chấp tất cả, thậm chí định đồng quy ư tận với bọn Ma Chủ.

Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên tàn hồn, Thời Không đại thần, Thần tổ đều không muốn chết lãng xẹt kiểu này, hiện tại nhiệm vụ chủ yếu của họ là kéo dài thời gian. Bất đắc dĩ, họ trải ra trùng trùng màn sáng chặn đường tất cả, bọn Hỗn Độn vương lao bổ vào.

Chúng nhân không đấu sinh tử nhưng như thế cũng vô cùng nguy hiểm, tiến dần về thế giới hiện thực. Bốn người bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên không chặn nổi hợp lực xung kích của bọn Hỗn Độn vương.

"Các người toàn trọng thương hoặc là tàn hồn, chống sao nổi chúng ta." Thanh Thiên đả kích, định khiến cả bốn biết khó mà lui.

Bọn Ma Chủ không đáp, tận lực chặn lại.

Lúc này ở thế giới hiện thực, tại vùng sâu hỗn độn hải, lá cờ của Nhân vương quét sạch mọi ngăn cản, năm huynh muội theo sau, tiếp nữa là lục hồn thiên nữ, thủ mộ lão nhân, cùng các hồng hoang cường giả.

Nhân vương lúc này cực kỳ lạnh lẽo vô tình, không hề có dao động tinh cảm, những hỗn độn di dân xông tới khác nào con sâu cái kiến, Hồng Hoang Kỳ trải ra, mấy chục hỗn độn cường giả tiêu tan.

Nhưng sau cùng, nàng lộ vẻ bất nhẫn, phá tan một đại lục xong, chỉ dùng Hồng Hoang Kỳ phế hết tu vi của mười mấy người xông lên, mặc họ tự sinh tự diệt.

Thủ mộ lão nhân ở phía sau lẫm bẫm: "Nhân vương quá nhân từ. Hiện tại là giờ khắc một sống một chết, không thể hành động thế. Nghe Thời Không đại thần nói rằng năm xưa vì thế mà cô bị phản đòn." Tuy lẫm bẫm, thật ra lão có ý đề tỉnh Nhân vương.

"Ta biết nên làm thế nào." Tuyệt mỹ dung nhan của Nhân vương vẫn lạnh lùng, dẫn tất cả xông đến hỗn độn cổ địa, dọc đường tuy liên tục có người ngăn cản nhưng nàng không tiêu diệt như lúc đầu mà chi phé tu vi của họ rồi lướt qua.

Cuối cùng cũng đến hỗn độn cổ địa. Cổ lão đại lục lơ lửng trên không, có không ít hỗn độn cường giả đợi ở đó. Hỗn Độn tử, U La vương, Đa Mục vương, Thiết Chân vương... bát đại cao thủ không thiếu ai, ngoài ra có thêm bốn cao thủ ngang hàng với họ, xem ra bọn họ đã gọi toàn bộ các vương hầu tới.

Sau lưng thập nhị vương hầu là đại quân hỗn độn cường giả.

Nếu phe Thái cổ thần không có Nhân vương áp trận, thực lực không thể so với đối phương bởi những cao thủ đạt đến mức của thập nhị vương hầu cực hiếm, trong đó đã gồm cả Long Nhi, Không Không, Y Y, lục hồn thiên nữ.

Hai tiểu bát điểm Huyền Huyền và Tác Tác tuy tiềm lực vô cùng, tu vi tăng chóng mặt nhưng phải cả hai hợp lại với chống nổi một Hỗn Độn vương hầu. Trong số Thái cổ thần và hồng hoang cường giả, chỉ có ba người đạt đến mức của các Hỗn Độn vương hầu.

Cùng lúc Ma Sư, Vô Danh thần ma, Đại Ma cùng tới, thi triển công pháp Ma Chủ truyền lại, cả ba phát ra hào quang chói lòa, hợp lại cùng nhau, coi như ngang cơ một Hỗn Độn vương hầu.

Thủ mộ lão nhân thở dài: "Ai, phải liều mạng thôi, bức lão nhân gia vào đường cùng thế này." Lão rút Sinh Tử bàn ra nói: "Chúng ta cũng hợp nhất." Thoáng chốc Sinh Tử bàn bùng lên sinh tử khí tức khiến cả hỗn độn hải trào dâng kịch liệt, thủ mộ lão nhân và Sinh Tử bàn dung nhập vào nhau, hào quang chói lòa liên tục, rồi một thủ mộ lão nhân anh tuấn trẻ trung đứng trên không, khí thế phát ra tuyệt không kém hơn Hỗn Độn vương hầu.

Tác Tác và Huyền Huyền trợn trừng mắt, đồng thời lên tiếng: "Lão đầu đến đâu cũng gây họa như người, vì sao mỗi lần đều biến thành hoa dạng thế này? Đưa luân bàn cho chúng ta chơi được không?" Ngày đầu hai tiểu quỷ sinh ra đã gặp thủ mộ lão nhân lừa Thái Thượng trong hỗn độn hải, sau này thấy lão dùng Thần tổ áp chế Thái Thượng, nên coi lão là siêu cấp xấu xa.

"Không thể cho các người được, đó là bản mệnh thể của lão nhân gia ta."

Nhân vương chợt quay lại: "Bản thể của người là Sinh Tử bàn? Đúng là lão quái vật."

"Oa, người đúng là lão yêu quái." Huyền Huyền và Tác Tác kinh hô.

"Hai người mà còn kìm ức cũng không trẻ hơn ta đâu." Thủ mộ lão nhân lầm bầm: "Ai, kỳ thật kìm ức của ta cũng không còn." Lão không muốn dây dưa với hai tiểu họa hại này.

Hiện tại, thực lực nhân mã hai bên gần tương đương, nếu cộng thêm Nhân vương, đương nhiên phe Thái cổ thần chiếm thượng phong.

Chợt Nhân vương nhíu mày ngài: "Không còn thời gian nữa, giết!" Nàng trái Hồng Hoang Kỳ xông lên.

"Nhân vương, không ngờ người lại quay về thế giới này." Hỗn Độn tử nghiêng răng, cùng một nhóm Hỗn Độn vương hầu vây công Nhân vương.

Bất quá, lực hồn thiên nữ, bọn Long Nhi không để họ vây Nhân vương, bọn thủ mộ lão nhân cũng xông tới đại chiến với Hỗn Độn vương hầu. Bằng không dù Nhân vương pháp lực vô biên, nhưng trong lúc nguyên khí chưa hoàn toàn phục nguyên mà bị vây ráp e rằng cũng phải nuốt hận.

"Các vị cầm chân chúng, hiện tại không còn thời gian nữa, ta phải đến Thập Phương tuyệt vực! Không được để ai đến đó." Nhân vương dứt lời, đại kỳ quét ra, hất bay Hỗn Độn tử và Đa Mục vương, trực tiếp xuyên qua kẽ hở, tiến vào hỗn độn cổ địa, xông tới Thập Phương

tuyệt vực.

Trong dòng lịch sử, lục đại cao thủ nhóm Hỗn Độn vương và Thanh Thiên không thể chặn nổi, đẩy bọn Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ lui dần về thế giới hiện thực, đao động khiêu chấn thiên, hoàn toàn quay về hiện thực, dao động kinh hồn suýt nữa khiến hắc ám đại lục tan vỡ.

Họ định tiến về hỗn độn hải nhưng bọn Độc Cô Bại Thiên ngăn lại.

"Bằng mấy tên tàn phế các người mà định chặn chúng ta? Nếu không phải thời gian bức bách, chúng ta sẽ giết luôn cho rảnh." Hỗn Độn vương không hề dừng lại, lao thẳng tới, hất bay bốn người.

"Hừ, hiện tại không cần giấu nữa." Ma Chủ liền phát ra sức mạnh kinh hồn, chặn đứng đòn đánh của Hỗn Độn vương.

"Người đã vượt qua cảnh giới năm xưa." Thanh Thiên cạnh đó vô cùng bất ngờ.

"Sức mạnh đó ta cho đệ tử hết rồi, đây là sức mạnh mới." Ma Chủ bạch phát như tuyết, dung diện anh tuấn lãnh khốc vô cùng, toát ra anh khí bức nhân.

Hỗn Độn vương cười lạnh: "Dựa vào một tên vượt cảnh giới đỉnh cao như người thì chặn được chúng ta sao?"

Cùng lúc, mê vụ trên mặt Độc Cô Bại Thiên tan đi, lộ ra chân dung anh tuấn bật phát, cười bình thản: "Nhiều năm rồi, tu vi mỗi người đều không thể đình trệ. Hỗn Độn vương, người tưởng mình thiên hạ vô địch chắc?"

"Người không có cả thân thể, đấu với ta thế nào?" Hỗn Độn vương không để tâm.

Cùng lúc, dao động cực mạnh truyền tới, một đạo quang ảnh lóe lên, một cỗ nhục thể không hiểu hợp nhất với Độc Cô Bại Thiên từ bao giờ, phát ra dao động khiến thiên ngoại hỗn độn liên tục tan vỡ, ngược lại hắc ám đại lục vẫn bình yên, khí thế quả thật siêu việt. Chân thân của y đích thị nửa thi thể trong tổ mạch nhân gian giới,

nhưng lúc này đã nguyên lành, tàn hồn trong đó cũng hợp lại với y.

"Dù thế người vẫn không phải đối thủ của ta." Hồn Độn vương và Độc Cô Bại Thiên là địch thủ cũ, lần trước y đấu liên miên với hai cha con Độc Cô gia.

"Nếu thêm một hồn thì sao." Độc Cô Bại Thiên quát vang, một đạo hồn ảnh từ Thần ma đồ ngoài xa bay ra, tiến vào thể nội y, dao động cuồng mãnh cơ hồ phá tan cả thể giới.

Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ đứng cạnh nhau, lạnh lùng nhìn sáu người trước mặt, Thần tổ và Thời Không đại thần cũng tới.

"Bốn người các người đấu với sáu chúng ta chắc chắn không lại, không còn thời gian đùa với các người." Hồn Độn vương lạnh lùng quát lên, lại xung kích tiếp.

Cùng lúc, từ Thần Phong học viện, bọn Huyền Huyền, Nguyệt Thần toàn bộ bay tới, Hắc Khởi triệt để cuồng bạo, mắt vẫn lên lao vào Thanh Thiên.

Bất quá họ đều bị Thần ma đồ khổng lồ ngăn lại, nó do Thời Không đại thần lấy từ Thông thiên chi lộ xuống, là cây cầu nối thế giới hiện thực và cửu thiên.

Thần ma đồ chậm chậm chuyển động, lơ lửng trên đầu Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên, dao động năng lượng kinh nhân từ đó phát ra.

"Không được sao? Ta từ cửu thiên về đây." Một bộ hài cốt từ Thần ma đồ lộp cộp đi ra, chậm rãi tụ thành một bộ khô lâu, bộ khô lâu này cực kỳ có tính cách, từng đốt xương được nối lại, sau cùng bộ xương không đầu âm đầu cốt đặt lên cổ đoạn ung dung cất bước.

Một phiến trùng điệp không gian trùm xuống, ngăn đường bọn Hồn Độn vương.

"Quý Chủ, người quả nhiên chưa chết." Thanh Thiên lạnh lùng quát lên, hiển nhiên cả kinh.

"Vốn đã chết nhưng thấy cãi nhau nên tỉnh, thế nên ta liền sống lại."

Phiến trùng điệp không gian hiển hiện cùng Quỷ Chủ từ Thần ma đồ chọt nổi lên một vùng rừng mênh mang, là Vĩnh hằng sâm lâm, nơi có Tiểu lục đạo.

Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thời Không đại thần, Quỷ Chủ đồng thời phát lực, Tiểu lục đạo như hải dương mênh mông trùm xuống, vây khốn bọn Hỗn Độn vương và Thanh Thiên.

Quỷ Chủ cười: "Không được, gọi tiểu chiến tử ra đi."

Vừa bị khốn vào Tiểu lục đạo, Hỗn Độn vương trong thế giới hiện thực tâm sinh cảm ứng, biến hẳn sắc mặt, văng ra câu chửi: "Mẹ nó chứ, Thập Phương tuyệt vực còn chưa bị công phá, trong đó sao lại có một người, mà vẫn chưa bị luyện hóa nhỉ?"

Chương 499

Mở tuyệt vực

Tiểu lục đạo trùm kín thập phương, vây kín bọn Hỗn Độn vương và Thanh Thiên. Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ, Ma Chủ, Thời Không đại thần là bốn vị đạo chủ năm xưa, sau mấy chục vạn năm mới lại dùng đến trùng điệp không gian, uy thế hơn hẳn.

Đến giờ, vấn đề không còn là diên trì thời gian mà bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên muốn đánh bọn Hỗn Độn vương trọng thương, tạo "nền tảng tốt" cho việc tiêu diệt sau này.

Không phải họ không muốn diệt ngay nhưng bọn Thanh Thiên quá mạnh, không thể chỉ một trận mà tiêu diệt được.

Trong hỗn độn cổ địa, đại chiến đang lúc kịch liệt.

Nhân vương xuất hiện trước Thập Phương tuyệt vực, trải nửa lá Hồng Hoang Kỳ ra, uốn lượn trên không như dòng sông gầm gào, lá cờ rung lên phần phật, năng đang nghĩ cách phá Thập Phương tuyệt vực.

Trên không, thủ mộ lão nhân dung hợp với Sinh Tử bàn, lập tức mạnh đến "không ai ngờ tới", gần như bất tử chi thể chân chính, đại chiến với U La vương, chiêu nào cũng liều mạng như quên sinh tử.

Đòn công kích cuồng bá của U La vương đập lên mình lão đều bị sinh tử nhị khí hoàn toàn hóa giải, lão gần như ở vào thế bất bại, cuồng chiến với U La vương đã đành, liên tục tấn công các Hỗn Độn vương hầu gần đó.

Chính như hiện tại, lão đẩy ra một vòng Sinh Tử bàn được quang hóa, hất U La vương văng đi rồi hóa thành một vùng quang điểm rừng rục bổ vào Đa Mục vương đang đấu với Y Y, suýt nữa khiến Đa Mục vương nát nửa người. Đoạn tránh khỏi đòn công kích của Đa Mục vương, tiếp tục tấn công U La vương, nhưng vẫn không quên tặng cho Ngự Phong vương một dải tử vong ma quang.

Long Nhi hóa thành Thiên Long chi thể đại chiến Hỗn Độn tử. Thiên Long thể xanh biếc vắt ngang hỗn độn, phá tan mọi ngăn cản, đấu với Hỗn Độn tử cực kỳ lâm ly. Không Không và Y Y cũng phân ra đấu kịch liệt với các Hỗn Độn vương hầu.

Trong năm hài tử, cách chiến đấu của Huyền Huyền và Tác Tác đặc thù hơn hết, thực lực của hai tiểu quý tăng cao, không thể coi thường như các hài tử được. Thiết Chân vương phiền não vô cùng, bị những chiêu thức loạn xạ của hai tiểu quý chặn đứng, đường đường một Hỗn Độn vương hầu lại đi đấu với hai nhóc con, thật quá mất mặt. Dù biết chúng là Đồ Đằng chí tôn chuyển thế, nhưng vẫn là hai tiểu đệu đỉnh còn lâu mới trưởng thành, khiến lão hổ thẹn.

Lục hồn thiên nữ thật sự rất mạnh, đánh cho Khuê Mộc vương tối tăm mặt mũi, có điều khiến tất cả lác mắt lại là Long Bảo Bảo tham ăn năm xưa, giờ nó mạnh đến không tưởng nổi, lại ngang nhiên chặn đứng một Hỗn Độn vương hầu! Đông phương Thiên Long thể, Tây phương Thiên Long dực dấy lên năng lượng cuồng bạo ngập trời trong hỗn độn cổ địa, không thể chặn nổi.

Tử Kim thần long biến hóa hoàn toàn rồi cũng thể hiện tu vi siêu phàm, đấu ngang một hỗn độn tộc vương hầu! Chuyện này được các Thái cổ thần tính trước, năm xưa Tử Phong du côn có thừa nhưng thực lực quả rất cao.

"Àm, âm, âm!"

Cùng lúc, Thập Phương tuyệt vực truyền lại tiếng nổ, Nhân vương cầm nửa lá cờ xé tan một khe hở định phá tuyệt vực.

Hỗn Độn tử không tin sau trăm năm Thần Nam còn sống sót, không sợ người khác cứu thoát nhưng thấy nhiều người trịnh trọng đến tấn công Thập Phương tuyệt vực, cũng đoán ắt có ẩn tình, quyết không để phe Thái cổ thần được như ý!

Đồng thời, một cỗ dao động tinh thần vượt thời không truyền tới, nhập vào óc mỗi vị hỗn độn cường giả.

"Ta là Hỗn Độn vương. Tất cả liều mạng ngăn Nhân vương phá Thập Phương tuyệt vực!" Hỗn Độn vương tuy tạm thời bị khốn tại Tiểu lục

đạo nhưng thần thức vẫn truyền ra được, mở vạn tầng hỗn độn hải, xuyên tới hỗn độn cổ địa.

Hỗn Độn tử kích động đến mức suýt kêu lên, nhiều năm không có tin tức của Hỗn Độn vương, đột nhiên nghe thấy giọng, y đương nhiên kích động cực điểm. Bọn U La vương cũng hớn hờ, có Hỗn Độn vương thì ai chiến bại được hỗn độn tộc? Kể cả Nhân vương cũng không cần phải sợ.

"Tất cả lùi đến Thập Phương tuyệt vực, mau ngăn Nhân vương." Mười hai vị Hỗn Độn vương hầu quát vang, dẫn đầu lao tới.

Tu vi đến mức như họ, từ chỗ đại chiến đến Thập Phương tuyệt vực trong hỗn độn cổ địa chỉ mất chớp mắt.

Thập nhị vị Hỗn Độn vương hầu liên thủ xuất ra dao động khủng khiếp xuống dưới, không kể gì đến những người truy đuổi phía sau, chấp nhận thụ trọng thương cũng buộc Nhân vương phải nuốt hận.

"Nhân vương lùi mau!" Thủ mộ lão nhân dùng thần thức dao động gầm lên, các Hỗn Độn vương hầu bỏ mặc sinh tử quả vượt ngoài dự liệu của lão, nếu Nhân vương trúng đòn, ắt nguy hiểm trùng trùng.

Lục hồn thiên nữ, Long Nhi, Tử Kim thần long đều cực kỳ nóng lòng, họ phát hiện Nhân vương dùng cán Hồng Hoang Kỳ mở được một khe ở Thập Phương tuyệt vực, đoạn trước lá cờ đã đâm vào, toàn thân nàng ta sáng chói thần quang, đứng bất động tại chỗ, cơ hồ không thể di động.

Thập nhị Hỗn Độn vương hầu ngưng tụ sức mạnh, hình thành một quang trụ lớn như đỉnh núi, đập xuống thân hình mảnh mai của Nhân vương!

"Àm, âm, âm!"

Trong làn hào quang chói lòa, ai nấy ngăn người, Nhân vương vẫn bất động. Nàng đã hứng chịu một đòn lôi đình kia.

Sắc mặt thủ mộ lão nhân lúc này cũng cực kỳ khó coi, siêu cấp chủ lực như Nhân vương mà chết kiểu đó thật không đáng.

"Cô cô!"

Bọn Long Nhi và Không Không vẫn quen gọi Nhân vương là cô cô, dù gì nàng cũng mang dung mạo, thậm chí linh hồn của Vũ Hinh.

"A..."

Năm hài tử cùng Thái cổ thần đến nơi đồng thời xuất thủ với thập nhị vương hầu, bất quá có nhiều hỗn độn di dân bảo vệ các vương hầu, liền chết chặn lại phần lớn sức mạnh công kích.

Trong hoang mạc phía dưới, trước Thập Phương tuyệt vực, tinh quang mông lung sáng lên, Nhân vương không ngã gục, tuy thổ huyết nhưng mọi sức mạnh như tràn vào biển lớn, hút hết vào tinh không che kín thân thể nàng.

Thế giới mông lung này là không gian được nàng khai phá, hấp thu hết sức mạnh vô tận, đẩy vào lá cờ.

"Soạt."

Tiếng vỡ vụn vang lên, Hồng Hoang Kỳ mở một khe lớn trong Thập Phương tuyệt vực, sức mạnh kinh nhân tràn ra kéo Nhân vương, tựa hồ muốn hút nàng vào tuyệt vực.

Nhưng hai chân Nhân vương như mọc rễ, dính cứng dưới đất, tuyệt vực không hút nổi. Trên không bọn Hỗn Độn tử, U La vương cả kinh thất sắc. Nên biết Thập Phương tuyệt vực có thể hút tất cả, chỉ cần đến gần, không ai thoát mạng, không ít cường giả hàng đầu hỗn độn tộc đều rơi rụng ở đó.

Tiếng Thập Phương tuyệt vực vỡ vụn càng lúc càng lớn.

Lúc này, thủ mộ lão nhân, lục hồn thiên nữ Long Nhi, Y Y, Long Bảo Bảo đều đứng quanh hộ vệ cho Nhân vương, đề phòng bọn Hỗn Độn tử và U La vương lại đánh lén.

Ở đại lục hắc ám xa xôi, Hỗn Độn vương bị khốn trong Tiểu lục đạo gầm vang, tưởng như mắt mắt đến cực điểm.

Hỗn Độn vương phát ra tinh thần dao động xuyên qua thời không, rơi vào tai hỗn độn di dân: "Bất chấp tất cả, ngăn chúng phá Thập Phương tuyệt vực!"

Trước tuyệt vực, tiếng hò hét chấn thiên, mọi hỗn độn di dân liều chết xông lên, rất nhanh, máu nhuộm đỏ địa vực, không chỉ hỗn độn tộc tử thương thảm trọng, phe Thái cổ thần cũng mất không ít thiên giai cao thủ thực lực hơi kém.

Chiến tranh tàn khốc như thế. Không có máu đổ, tử vong, không còn là chiến tranh nữa.

Nhưng tất cả đều không ngăn nổi. Tuyệt mỹ địa dung nhan của Nhân vương không hề có dao động tình cảm, chợt hát mạng Hồng Hoang Kỳ, trong sát na mở toang Thập Phương tuyệt vực, hấp lực cực mạnh trùm lên nàng.

Sau cùng, Hồng Hoang Kỳ cũng bị hút vào, trong Thập Phương tuyệt vực có nửa lá cờ, hai nửa gặp nhau liền sáng chói lòa.

Thập Phương tuyệt vực rung lên kịch liệt, phẳng phát sắp vỡ tan. Vô tận hỗn độn thần quang phát ra, tràn vào hai nửa lá cờ.

Tàn kỳ biến hóa kỳ lạ, dính chặt với nhau, hào quang chói lói chiếu lên mây xanh. Vô tận thần quang ngưng tụ, tàn kỳ dung hợp, từ thiên vũ hỗn độn, hào quang kích xạ xuống hỗn độn cổ địa, tụ vào Hồng Hoang Kỳ.

Tàn phiến của cổ kỳ tan nát năm xưa giờ quay về đầy đủ.

Hồng Hoang Kỳ mượn sức mạnh hùng hồn trong Thập Phương tuyệt vực mà tụ lại. Thập Phương tuyệt vực tạo ra một lá Hồng Hoang Kỳ mới.

Khí tức thương tang xa xưa từ Hồng Hoang Kỳ phát ra, theo gió lan tỏa khiến những ai quan sát đều run rẩy. Nên biết năm xưa Nhân vương dùng nó lay đổ nửa tinh không.

Giờ Hồng Hoang Kỳ đã hiện thế.

Lại nằm trong tay Nhân vương, khác nào tai họa với hỗn độn tộc.

Trong Tiểu lục đạo, Hỗn Độn vương biến sắc, nghiến răng nói: "Cuối cùng vẫn là người mở ra, chỉ là... kẻ bị khốn trong Thập Phương tuyệt vực sao lại không thấy đâu, lẽ nào có biến hóa?"

Nhưng y không được cả nghĩ, bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên đã phát động công kích.

Lúc nào, họ đang đứng trong Thần Ma lăng viên tại Tiểu lục đạo, bên dưới cây Tuyết Phong dày đặc, vô tận thần ma mộ bị dựng lên như thạch lâm, trải ra mệnh mạng không thấy tận đầu, từng tòa cổ lão phần mộ mai táng vô vàn thần ma.

"Bái Tướng đài đến đây."

Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ, Quỷ Chủ, Thời Không đại thần cùng phi thân lên Bái Tướng đài rộng trăm trượng nổi lơ lửng trên Thần Ma lăng viên, quát vang: "Chúng thần quy vị!"

Thoáng chốc, tiếng gầm chói lói xuyên qua Tiểu lục đạo, truyền tới đại lục hắc ám, rồi lan tới cả thiên ngoại hỗn độn. Mọi bia mộ rung lên kịch liệt, phần mộ nứt ra, vô tận thần ma thi hài bò lên, có vô đầu ác ma, đoạn tủy thần chi... từng hàng từng lớp trải ra vô biên, tiếng gầm chấn động màng tai.

Từng hàng mộ bia liên tục vỡ ra, phần mộ tan nát.

"Ưc vạn sinh linh là binh, bách vạn thần ma là tướng, giết! "

Đồng thời, Huyết hải trong Tiểu lục đạo dâng sóng ngút trời, vô tận bạch cốt chìm nổi trong đó đều giã giụa, tựa hồ có sức mạnh vô danh đốt lên linh hồn đã tịch diệt của tất cả.

Huyết hải dâng trào, vô số hài cốt nổi lên mặt biển, từ xa nhìn lại, mặt biển đỏ thê lương chợt trắng xóa một màu, sau cùng huyết hải dâng lên tận trời, chảy vào Thần Ma lăng viên. Vô tận bạch cốt và thi thể chúng thần xô vào bọn Hỗn Độn vương, Thanh Thiên.

Ác quỷ gầm gào, thần ma hú vang, vô tận sinh linh oán hận trong Tiểu lục đạo dấy lên phong vân ngợp trời.

Đó không phải là thần ma thi thể vạn năm trước, mà là những thi hài tồn tại vô tận tuế nguyệt, xa xưa hơn Thần Ma lăng viên ở đông phương nhiều.

"Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ! Các người tưởng số tử linh này diệt được chúng ta sao, ngây thơ quá." Thanh Thiên cười lạnh.

"Sức mạnh thần ma không làm gì được các người nhưng chúng sinh oán niệm thì các người không chịu thấu đâu."

Cùng lúc, Thập Phương tuyệt vực lại phát sinh kinh biến, tuyệt vực tồn tại qua thiên cổ mờ dần rồi biến mất, thân ảnh Thần Nam hiển hiện ra.

"Không thể nào." Hỗn Độn tử ở trên không, không dám tin vào mắt mình.

"Sao lại thế." U La vương cũng lạc giọng.

Thập nhị vị Hỗn Độn vương hầu đều không tin vào sự thật trước mắt.

Biến hóa này bị Hỗn Độn vương pháp lực thông thiên cảm ứng thấy, y phần nộ quá mức, văng ra câu mắng không phù hợp thân phận chút nào: "Ta..."

Chương 500

Thập Phương trợ lực

Hỗn Độn vương uy chấn lục giới, vũ nội hiếm gặp đối thủ lúc này giận dữ nhảy tung tung, khí chất quân lâm thiên hạ, duy ngã độc tôn hoàn toàn biến mất, giống một tên phàm phu tục tử đang bộc phát cơn giận, lớn tiếng mắng chửi.

"Con mẹ nó, Nhân vương người lại làm hồng đại sự của ta, còn cả tên tiểu tử khôn không biết mọc ở đâu ra, sao lại xuất hiện tại Thập Phương tuyệt vực?"

Hỗn Độn vương hoàn toàn cuồng bạo, hỗn độn thần quang sáng chói quét qua Tiểu lục đạo, Huyết hải trên cao cũng bị khô mất một nửa huyết thủy. Huyết vụ làn khắp tiểu lục giới, đâu đâu cũng là màu đỏ thê thảm, huyết vụ thậm chí trực tiếp lan ra ngoài, trùm lên Vĩnh hằng sâm lâm rồi bay về hắc ám đại lục. Mùi máu tanh khiến người ta muốn ói.

Vô tận bạch cốt múa tít, thần ma thi thể gầm gào, Tiểu lục đạo triệt để cuồng loạn, đại chiến quyết sinh tử đã bắt đầu.

Tại hỗn độn cổ địa xa xôi, trong sát na Thập Phương tuyệt vực tiêu tan, tạm thời là tử tịch rồi sôi trào lên. Bọn Hỗn Độn tử và U La vương chấn kinh cực điểm, cảm giác có hủi trời cao trăm lần cũng không tin nổi, ngược lại phe Thái cổ thần và những người có quan hệ với Thần Nam lại hoan hỷ cùng cực, trái ngược hẳn với hỗn độn tộc.

"Phụ thân..."

Long Nhi, Không Không, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác đều lao tới.

Bất quá, thần quang rợp trời tỏa rạng, Hồng Hoang Kỳ rung lên phân phạt, Nhân vương ngăn chúng lại: "Không nên qua đó, gần Thập Phương tuyệt vực vẫn rất nguy hiểm."

"Rõ ràng Thập Phương tuyệt vực biến mất rồi." Y Y hỏi với vẻ không hiểu.

"Không, chưa biến mất, có lẽ là phụ thân các cháu dung hợp lại với Thập Phương tuyệt vực." Nhân vương lắc đầu, tựa hồ không hiểu lắm.

"A, sao lại thế này!" Không Không vô cùng kinh ngạc.

"Lần này cha biến thành quái vật rồi! Trước đây định nhốt bọn đệ, muội lại nuôi lớn, hiện tại cha biến thành lồng giam thật rồi, không phải định nhốt thật chứ." Huyền Huyền và Tác Tác co đầu rụt tai, nhỏ giọng lầm bầm, chúng vẫn cảnh giác với lời Thần Nam trước kia, nhớ kỹ trong lòng nên cố ý đã kích một chút.

Lúc này Thần Nam vô cùng mê mang, phỏng phát không biết chuyện gì xảy ra, trăm năm với hắn khác nào giấc mộng Nam Kha, vốn cho rằng mình đã chết nhưng hiện tại trước mắt xuất hiện những gương mặt quen thuộc, tất cả như mộng như ảo.

"Long Nhi..." Hắn hỏi trờng tử.

"Phụ thân!" Long Nhi đáp lại, tỏ ra vô cùng kích động.

"Không Không, Y Y..." Hắn lại gọi hai hài tử.

"Phụ thân, chúng con đây, lần này chúng con mời Nhân vương đến cứu người ra."

Hắn quay lại nhìn Nhân vương, run giọng hỏi: "Nhân vương, cô là Vũ Hinh?"

"Có lẽ vậy!" Nhân vương tuy lời lẽ rất bình tĩnh, thần sắc bình thản nhưng Thần Nam nhận ra trong mắt nàng đầy lên tia sáng.

"Thiên vị." Tác Tác và Huyền Huyền đồng thời bĩu môi: "Từ nhỏ, chúng con đã bị cha ngược đãi, hiện tại đến cứu, cha gọi Long Nhi, gọi Không Không, rồi Y Y, sao lại bỏ qua chúng con!"

Thần Nam mỉm cười, đây không phải mộng cảnh, hắn thật sự thoát khỏi Thập Phương tuyệt vực, bèn đưa tay ra, da thịt không hề nhăn nheo mà sáng bóng, nhục thể đầy sức sống, hắn xác định được

mình không chết vì già lão.

"Hai con lại đây." Hấn vẫy tay với Tác Tác và Huyền Huyền.

"À à, định giáo huấn chúng con hả, không có cửa đâu, quyết không qua." Tác Tác và Huyền Huyền chuẩn bị chạy ngay.

Nhưng Thần Nam cũng không hiểu vì cớ gì, trong sát na đưa tay, một cỗ dao động mạnh không tưởng tượng nổi tràn ra, sức mạnh hùng hậu trùm lên Tác Tác và Huyền Huyền không phòng bị, kéo chúng lại phía hấn.

"Ai da, mau chạy nào." Hai tiểu bát điểm gào lên nhưng không tránh kịp, lao vút đến chỗ Thần Nam.

Nhân vương hành động, Hồng Hoang Kỳ rung lên, hắt Tác Tác văng ngược lại nhưng Huyền Huyền bay đến gần Thần Nam liền biến mất rồi giọng nó từ trong thân thể hấn vang lên.

"Cha xấu xa, định nhốt con trong này nuôi lớn, mau thả ra! Đáng ghét, lại nhốt con trong căn nhà nhỏ xíu, không có ánh sáng này. Cha mà không thả, nhi tử sẽ vượt ngục phi pháp." Tiếp đó là những tiếng bình bình không ngắt, Huyền Huyền tựa hồ đang đập phá gì đó.

Thần Nam ngạc nhiên, ngoài xa bất kể Thái cổ thần hay hỗn độn tộc đều kinh ngạc vô cùng, không hiểu chuyện gì xảy ra.

Bọn Long Nhi định tới, Nhân vương ngăn lại: "Không được qua, thân thể phụ thân cháu và Thập Phương tuyệt vực đã dung hợp. Thập Phương tuyệt vực thành một bộ phận thân thể của y."

"A, cha xấu xa quả nhiên định nhốt con trong Thập Phương tuyệt vực, con quyết đấu đến cùng, Đạm Đài mù mù sẽ tìm cha thanh toán. Con sẽ đổ dầu vào lửa, trút sương xuống tuyết, ném đá xuống giếng, nhân tai họa mà thu lợi."

"Sao thế nhỉ?" Thần Nam không hiểu, hấn biết rõ chỗ đáng sợ của Thập Phương tuyệt vực, chỉ ba ngày mà thiên giai nhục thể suy lão không thành hình dáng gì, sức mạnh toàn thân tan hết, hấn sợ Huyền Huyền xảy ra bất trắc nên vội thử cứu cậu bé ra.

Bất quá, nguy hiểm không xảy ra, thần thức ý niệm vừa động, Huyền Huyền liền xuất hiện ngay trước mặt khiến hấn thêm một lần ngạc nhiên, thần niệm động, Huyền Huyền vừa đào thoát lao lung chưa kịp cao hứng lại bị hút vào trong Thập Phương tuyệt vực.

Thần Nam lập tức hiểu ra, thả tiểu bát điem ra.

"Oa, cha quá khủng khiếp." Huyền Huyền chạy vù đi như làn khói.

Ánh mắt Thần Nam vẫn sáng như sao, tuy không hiểu sao mình qua được trăm năm nhưng hiểu rằng Thập Phương tuyệt vực trở thành vật dụng của mình.

Nhận rõ tình hình chung quanh, hấn không hề do dự, nhanh chóng lao vào Hỗn Động tử và U La vương, thân thể có đại sát khí kinh nhân, giờ không sử dụng còn đợi bao giờ.

Hỗn Động tử sống qua vô tận tuế nguyệt, có gì chưa thấy qua, lập tức chạy đầu tiên. U La vương cũng cực kỳ nhanh nhẹn, lướt đi ngay.

Thập nhị Hỗn Động vương hầu tủa đi bốn phương tám hướng, Đa Mộc vương hơi chậm một chút, bị Thần Nam đuổi kịp, dao động năng lượng kinh nhân tràn lan, một đạo thần quang quét trúng thân thể, y biến mất ngay, bị khốn trong Thập Phương tuyệt vực.

"Không, thả ta ra." Tiếng Đa Mộc vương hét lên kinh hoàng.

Thần Nam lưu lại đạo đạo tàn ảnh trên không, đuổi theo mười một Hỗn Động vương hầu còn lại, ai nấy như nhìn thấy quỷ, cảm đầu trốn tránh.

"Không cần chạy, đứng xa công kích." Hỗn Động tử hét lên: "Hấn chỉ phát huy được uy lực Thập Phương tuyệt vực trong phạm vi nhất định." Nói vậy nhưng y vẫn trốn ngoài xa.

Mười một Hỗn Động vương hầu công lực trác tuyệt, giữ cự ly công kích Thần Nam điên cuồng nhưng khiến tất cả ngạc nhiên là Thập Phương tuyệt vực lại nổi lên, bao phủ lấy hấn, năng lượng rợp trời đổ tới bị hút mất quá nửa. Tuyệt vực như một bảo lũy không thể phá

được, phảng phất huyết nhục tương liên với hắn, lại đưa hắn nhanh chóng lao vào Thiết Chân vương.

Thiết Chân vương bay hết hồn vía, đệ nhị cao thủ trong lịch sử hỗn độn tộc gần sánh ngang Hỗn Độn vương cũng bị tuyệt vực dung luyện, lẽ nào dám đem thân mạo hiểm, tăng tốc lên cực hạn.

Thần Nam đứng trên không chợt đổi hướng, phá toái trùng trùng không gian, đột ngột xuất hiện trước mặt Khuê Mộc vương cách đó không xa khiến vị Hỗn Độn vương hầu này mặt mũi nhợt nhạt, liều mạng bỏ chạy.

Tình cảnh khiến các Thái cổ thần kinh ngạc, một mình Thần Nam lại khiến mười một vị Hỗn Độn vương hầu tránh né như rắn rết, tất cả đều chỉ dám đứng xa phát động công kích.

"Đánh rớt Thập Phương tuyệt vực, không để hắn không chế." Hỗn Độn tử tuy hò hét nhưng không ai dám đến gần nửa bước, chỉ công kích từ xa.

"A... không!" Tiếng gào kinh sợ vang lên, Thiết Chân vương bị Thập Phương tuyệt vực do Thần Nam không chế hút mất.

Các Hỗn Độn vương hầu chiến lực vô song vừa phẫn nộ vừa hoảng sợ, tuy có nhất thân tu vi hùng bá thiên hạ nhưng không thể phát huy.

"Giết chúng."

Thái cổ chư thần cùng hành động, bắt đầu phản kích hỗn độn tộc.

Cùng lúc, Nhân vương nhíu mày, nói với hắn: "Không cần để tâm ở đây, huynh mau về hắc ám đại lục, vào Tiểu lục đạo tương trợ Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên đối phó Hỗn Độn vương. Ở đây ta ứng phó được."

Thần Nam không hỏi nhiều, cũng không chần chừ, lướt khỏi hỗn độn cổ địa với tốc độ hơn xa quang tốc, lao đi trong hỗn độn hải mệnh mang.

Lúc này, đại chiến trong Tiểu lục đạo đã đến hồi kịch liệt, sáu tiểu thế

giới bị hủy diệt bảy lần, cung hợp lại bảy lần.

Thiên cổ đệ nhất Ma Chủ bạch phát như tuyết, mắt như lãnh điện, kiếm khí kinh không ba vạn dặm, ma uy cái thế!

Đệ nhất cấm kị thần ma Độc Cô Bại Thiên sát khí xông lên chín tầng trời, mái tóc tung bay, khí thế bao trùm thiên hạ, quét qua lục đạo, phá toái bát hoang.

Nghịch Loạn bát thức trong truyền thuyết hiện tại có thể đổi thành Nghịch Loạn thập tam thức, hoặc nhiều hơn, khi đệ thập tam thức uy chấn chín tầng trời xuất ra mà chưa có dấu hiệu sẽ dừng lại.

Quỷ Chủ nói thông cửu u thập địa, hủy diệt sát khí xông lên mây xanh. Thời Không đại thần làm loạn thời không, quán xuyên cổ kim. Thần gia lão ma vương khí thôn sơn hà, ma khí lan khắp cửu trùng thiên.

"Hung thạch ở đâu, về ngay." Thanh Thiên và Hỗn Độn vương đồng thời hét vang.

Lúc Thần Nam từ thiên ngoại hỗn độn xuất hiện, vừa hay thấy vô tận quang vũ ngưng tụ trên hắc ám đại lục, dung hợp thành một tảng hung thạch khiến hắn ngạc nhiên. Đó không phải Trấn Ma thạch sao, hà cớ đột nhiên hiển hiện ở đây, vậy chỉ cốt xưa kia có xuất hiện không.

Chương 501

Hạt giống thế giới

Trần Ma thạch lại hiện thế, đích xác khiến người ta chấn kinh. Nhất là những người có đôi chút hiểu biết, nắm được đôi chút ẩn tình đều há hốc mồm. Trên đại lục hắc ám có vài thiên giai cao thủ tịnh không lên thiên ngoại hỗn độn tham chiến, mà ngẩng đầu nhìn thạch bi khổng lồ vượt ngoài tầng không, trong miệng không hiểu lắm lắm gì.

"Lúc xưa Trần Ma thạch đã tan nát, sao lại vẫn còn?" Thần Nam nhanh chóng lướt tới, bám theo thạch bi từ mười trượng vươn ra trăm trượng rồi cuối cùng biến thành ngàn trượng.

Cả hai như quang ảnh xuyên không lướt đi, sau cùng phát hiện ra một khu rừng vô tận, nguyên thủy lão lâm rậm rịt xuất hiện một cách cực kỳ thần dị trên không trung. Nhưng hắn không lạ lắm lắm, đó là Vĩnh hằng sâm lâm hắn từng đi qua, trong đó có một phiến trùng điệp không gian, là Tiểu lục đạo trong truyền thuyết.

Đồng thời, trong rừng có một tấm Thần ma đồ khổng lồ treo lơ lửng, đang chậm chậm xoay tròn, ngăn bọn Huyền Huyền tiến vào nhưng nó không ngăn Trần Ma thạch, cũng như không ngăn hắn.

"Vù."

Hào quang sáng chói lóa lên, Trần Ma thạch tiến vào, Thần Nam theo sát. Bên trong, vô tận huyết vụ đang phiêu động, Huyết hải sôi trào, đại chiến trong vùng thiên địa này đang đến lúc cao trào.

Thần Nam vừa tiến vào, cũng là lúc Tiểu lục đạo tan vỡ lần thứ chín, mọi thứ đều tan tành khiến hắn nhớ lại cảnh tượng ngày lục đạo hủy diệt. Bất quá, vạn vật vừa tan lại tụ, tất cả đều phục nguyên hoàn hảo, hiển nhiên có người dùng đại pháp lục khổng chế Tiểu lục đạo, khiến trùng điệp không gian giống như người có vĩnh hằng bất diệt thể, không thể bị đánh tan hoàn toàn.

Xuyên qua mọi ngăn trở, Thần Nam đuổi theo Trần Ma thạch, sau cùng vào đến Thần Ma lăng viên tại Tiểu lục đạo, khí tức cuồng bá

lập tức bổ vào mặt, dao động năng lượng ẩn chứa vô tận hủy diệt khí tức.

Lập tức hắn cảm giác thân thể phải chịu áp lực kinh nhân, đổi lại một thiên giai cao thủ khác vào trong làn dao động năng lượng khủng khiếp này chắc đã tịch diệt, thế giới này quả thật đáng sợ, mà đây vẫn chưa phải là trung tâm của trận kịch chiến.

Hắn lướt ánh mắt tới, chỉ thấy Huyết hải vô tận dâng tràn sóng, bạch cốt đang múa may trên không, còn cả những thần ma thi hài gầm lên những tiếng kinh nhân, phảng phất toàn bộ đã sống lại.

Bất quá, tất cả bị màn sáng trùng trùng ngăn lại bên ngoài, bên trong là đại chiến cuồng bạo giữa mấy đại cao thủ. Trong sát na Trấn Ma thạch tiến vào, hắn cũng vào, đó mới là trung tâm chân chính của cuồng bạo chi chiến, dù tu vi như hắn cũng suýt nữa tan nát thân thể. Thập Phương tuyệt vực như vực sâu không đáy, hút sạch mọi sức mạnh đổ tới.

"Người còn dám đến đây sau khi đã hủy Thập Phương tuyệt vực của ta? Ta phải luyện hóa người, đoạt lại sức mạnh." Hỗn Độn vương thần thông quảng đại cỡ nào, sớm đã phát hiện Thần Nam tới gần, phát ra vô tận hỗn độn thần quang, định đánh tan hắn rồi đoạt lại sức mạnh nguyên bản thuộc về y.

"Hỗn Độn vương? Người già rồi." Thần Nam không nói gì nhiều nhận, nhưng sáu chữ đó khiến Hỗn Độn vương giả trong truyền thuyết thổ huyết. Thập Phương tuyệt vực điên cuồng hấp thu toàn bộ sức mạnh, vốn là đòn công kích hủy diệt bị hóa giải vô thanh vô tức.

Hỗn Độn vương toàn thân quang mang vạn trượng, y còn hơn cả phần nộ, cảm giác rõ ràng Thập Phương tuyệt vực đã dung hợp với Thần Nam, năng lượng bảo tàng y chuẩn bị cho mình cuối cùng lại thành tu bổ cho một hậu bối tiểu tử, quả khiến y ảo não cùng cuồng bạo.

Bất quá phần nộ thì phần nộ, Hỗn Độn vương tịnh không mất đi lý trí, đến cạnh bọn Thanh Thiên, cùng Thanh Thiên tế luyện Trấn Ma thạch vừa xông vào Tiểu lục đạo, y định dùng hung thạch này đập Thập Phương tuyệt vực, thu hồi lại năng lượng bảo tàng.

Lúc này là yên lặng tạm thời.

Thần Nam nhanh chóng lướt đến chỗ Ma Chủ và Thời Không đại thần, kinh dị nhìn thần bí thanh niên từng gặp: "Hóa ra người là Độc Cô Bại Thiên."

"Là ta." Độc Cô Bại Thiên vô cùng bình tĩnh.

Ma Chủ tỏ vẻ cổ quái nhìn hắn, rồi thiết huyết ma nhân bật cười hắc hắc, khiến hắn không hiểu đầu cua tai nheo gì.

"Được lắm." Độc Cô Bại Thiên quan sát hắn, thần sắc kiên nghị hiện lên tia âm áp.

"Quá tốt." Ma Chủ cũng bình luận.

Thời Không đại thần cũng hiện lên nét vui mừng, Quỷ Chủ trực tiếp vỗ tay: "Tuyệt diệu, thật luôn cả cái ổ của Hỗn Độn vương."

Thần gia lão ma vương cười ha hả, nói toẹt ra: "Thông khoái, ha ha... đúng là thông khoái quá. hỗn độn lão vương khổ tâm bày bố vô tận tuế nguyệt, sau cùng lại công cốc, bị lột sạch cả cái ổ nát. Ha ha, năng lượng bảo tàng lớn lắm, Hỗn Độn vương tốn công sức mà lại cốc mò cò xơi."

"Hừ." Hỗn Độn vương phẫn nộ: "Hiện tại nói thế còn sớm lắm, của ta sẽ trả lại ta, ta sẽ đòi lại."

Bộ bạch cốt Quỷ Chủ vụn vụn mấy đốt xương, châm chọc: "Nói đúng lắm, không phải người không muốn mà không cướp lại được."

"Đệ nhất hung thạch ở đây, ta không tin không mở được Thập Phương tuyệt vực!" Hỗn Độn vương cười lạnh: "Độc Cô Bại Thiên, người chưa quên đệ nhất hung thạch này chứ? Năm xưa nó phong ấn hai cha con người."

"Hừ." Độc Cô Bại Thiên cười lạnh: "Ta đương nhiên nhớ, là hung thạch do người và bọn Thanh Thiên tế luyện, nhưng sau cùng thì sao? Ta vẫn thoát khỏi."

"Nhưng cuối cùng nó cũng dung hóa được một thân thể của người, nếu không phải năm đó ta sơ ý, làm gì có chuyện để linh thức của người đào thoát?"

Qua lời bọn họ, Thần Nam biết được thêm một số ẩn tình.

Năm xưa, trong trận chiến Thái cổ, thi thể Độc Cô Bại Thiên bị hất vào đường hầm thời không, linh thức vẫn đại chiến với bọn Hỗn Độn vương, sau cùng bị cách đoạn tại Thái cổ với Độc Cô Tiểu Bại, rồi ngưng tụ lại một thân thể mới. Hỗn Độn vương, Thanh Thiên, cả tứ đại cao thủ sau lưng, định phong khốn hai cha con đến chết tại Thái cổ nên sáu người cùng tế luyện đệ nhất hung thạch đem trấn áp, hòng dung luyện họ.

Nhưng Độc Cô Bại Thiên tu vi xứng danh nghịch thiên, chấp nhận tan xương nát cốt, trực tiếp dung Trấn Ma thạch đánh tan Thái cổ cách đoạn, cùng Độc Cô Tiểu Bại thoát khốn, rồi mở ra vĩnh hằng chi lộ. Lúc đó, bọn Hỗn Độn vương quá mỗi mọt vì đại chiến nên đã ngủ say.

Hiện tại, Thần Nam đã minh bạch, chín giọt chân ma chi huyết trên Trấn Ma thạch là của Độc Cô Bại Thiên, đốt xương tay cũng là y, sức mạnh phong ấn chỉ cốt đương nhiên thuộc về bọn Hỗn Độn vương, Thanh Thiên.

Mê vụ đã tan, hóa ra việc này hàm chứa nhiều ẩn tình đến thế.

Lúc này, Trấn Ma thạch được bọn Hỗn Độn vương, Thanh Thiên tế luyện lại, toát ra hào quang lạnh lẽo, cự bi ngàn trượng trong một sát na hóa thành vạn trượng, cao hơn cả cự sơn, khí thế chấn nhiếp lòng người.

"Các người định dùng nó trấn áp ta sao? Vậy dùng xương máu của ta năm xưa kết liễu đoạn án oán này vậy."

Bên ngoài Vĩnh hằng sâm lâm, Thần ma đồ đang chậm rãi chuyển động phát ra điểm điểm quang mang tiến vào Tiểu lục đạo, tiếng âm âm vang vọng, một đốt xương tay cực lớn ngưng tụ trước Trấn Ma thạch, cả chín giọt máu đỏ tươi quay tít. Đó là tàn cốt và chân huyết

của thân thể Độc Cô Bại Thiên năm xưa lưu lại.

"Giết."

Đại chiến lại bạo phát, Trấn Ma thạch tập hợp sức mạnh của bọn Thanh Thiên và Hỗn Độn vương, đập mạnh tới, vạn trượng bi thể uy thế áp nhân.

Chỉ cốt cũng hóa thành một ngọn núi, chín giọt chân ma chi huyết hóa thành huyết hải, cuộn lên trời cao. Đồng thời Ma Chủ, Thời Không đại thần, Quỷ Chủ, Thần tổ đồng thời xuất thủ, Thần Nam đương nhiên không thể tự thủ bàng quan, thi triển đòn công kích lăng lệ nhất.

Đại chiến kịch liệt nhất bùng lên, cuồng bạo năng lượng kịch liệt lan tràn, Trấn Ma thạch do bọn Thanh Thiên và Hỗn Độn vương khống chế, tránh hết mọi năng lượng xung kích, đập thẳng vào Thần Nam, sát khí cơ hồ phá toái Tiểu lục đạo!

Hiển nhiên, Hỗn Độn vương muốn phá tan hỗn độn tuyệt vực.

Bọn Thời Không đại thần toàn lực cứu viện nhưng vẫn chậm một bước, Trấn Ma thạch tập trung lực đại cao thủ chi lực, đột phá mọi ngăn cách, đập thẳng vào Thần Nam. Đó là vạn trượng hung thạch, có điều lúc đến gần thân thể hấn lại nhanh chóng co lại, nửa trước hung thạch biến mất.

Phảng phất quá nửa đã đâm vào thân thể Thần Nam, Hỗn Độn vương đại hỉ, quát vang: "Thập Phương tuyệt vực mở ra mau."

Tiếng âm âm vang vọng, Trấn Ma thạch vạn trượng toàn bộ ngập hết vào mình Thần Nam, Thập Phương tuyệt vực phảng phất lấp đầy, chợt vang tiếng đổ vỡ răng rắc.

Quỷ Chủ, Thời Không đại thần, Thần tổ đều cảm giác đại sự không ổn. Thần Nam hiển nhiên đang chịu hung hiểm cực lớn, hiện tại Thập Phương tuyệt vực và hấn huyết nhục tương liên, đổ vỡ thế này có thể sẽ khiến hấn hủy diệt thân thể.

Bất quá, tất cả vượt ngoài tưởng tượng.

Thập Phương tuyệt vực xác thật tan vỡ, vô tận năng lượng bảo tàng tịnh không bùng nổ, quanh mình Thần Nam phát ra một vàng sáng xanh biếc, nội thiên địa của hắn mở ra, Thập Phương tuyệt vực chậm chậm dung nhập vào.

"Hạt giống thế giới hoàn mỹ." Quỷ Chủ kêu lên.

"Ha ha..." Thần gia lão ma vương cả kinh rồi cười vánh lên: "Hóa ra như vậy, hóa ra như vậy, một hạt giống thế giới bản nguyên hoàn mỹ."

Thời Không đại thần cũng kinh ngạc: "Thập Phương tuyệt vực hoàn toàn thành đất đai, giúp hạt giống thế giới hoàn mỹ sinh sôi."

Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ đồng thời cười vang, hình như họ đã biết trước như vậy.

Độc Cô Bại Thiên nói: "Hỗn Độn vương, người có biết là ta chỉ mong người dùng Trấn Ma thạch đánh Thần Nam, sức mạnh sáu người các người hợp nhất vừa hay phá toái Thập Phương tuyệt vực, để nó nuôi dưỡng hạt giống thế giới hoàn mỹ này."

Ma Chủ cũng cười vang: "Gieo hạt giống thế giới xuống, cũng là gieo hy vọng."

Lúc này, Thần Nam bảo tướng trang nghiêm, đang chìm trong cảnh giới kì diệu.

Chương 502

Đẳng cấp nghịch thiên

Hào quang như sóng nước vây kín Thần Nam, quanh hắn như mộng như ảo, quang vụ dày đặc chậm chậm xoay chuyển, đúng như Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ nói, Thập Phương tuyệt vực vỡ tan hóa thành mảnh đất màu mỡ nuôi dưỡng hạt giống thế giới của hắn.

Hạt giống thế giới này là bản nguyên nội thiên địa của hắn, hơn một vạn năm trước, Thần Chiến đã biết bí mật, từng giúp hắn rút ra rồi gửi lại.

Trong đó sáng chói hào quang, nội thiên địa của hắn lúc sơ khai từng xuất hiện một vùng sa mạc, lần đầu tiên Côn Luân lão yêu nghe hắn thuật lại vô cùng kinh ngạc, người khác khai thiên địa mà sinh ra được một hạt cát hóa thực thể đã là may mắn, hạt giống bản nguyên thế giới của hắn lại có một vùng sa mạc, quả là việc khiến người ta chấn kinh không ngớt.

Hoàng quang chói lọi, sức mạnh bản nguyên trùn lên sa mạc khiến nó hoàn toàn thân hóa, không còn bình thường nữa, sau cùng cũng hiển hiện nét bất đồng với những nơi khác.

Ưc vạn cát vàng chậm chậm bay lên, đột nhiên bạo phát trong nội thiên địa của hắn, hướng về bốn phương tám hướng, mỗi hạt cát đều như tuệ tinh vạch ngang trời, bay qua tầng không vẽ thành dải đuôi dài lấp lánh, hào quang khiến tinh không sáng chói.

Ưc vạn đạo quang mang liên tục bay lên khiến tất cả không dám nhìn thẳng, hào quang khiến nội thiên địa của hắn triệt để quang chất hóa, gần như trong suốt, ngoại nhân đều nhìn rõ những biến hóa trong đó, ai nấy đều cả kinh, nhất là Hỗn Độn vương và Thanh Thiên biến hắn sắc mặt. Lời Độc Cô Bại Thiên khiến họ ảo não cực điểm, hiện tại tận mắt thấy càng phát cuồng.

Hỗn độn thần quang chói lói bay lên, Hỗn Độn vương thân hóa vạn trượng lao vào Thần Nam, định phá diệt nhục thể và nội thiên địa của hắn. Thanh Thiên hóa thành vô tận thanh quang, triệt để trùn lên

Tiểu lục đạo, hồng chân toái địch nhân, tứ đại cao thủ sau lưng y cũng toàn lực tấn công Thần Nam, bốn đạo hào quang khác màu bao trùm thiên địa.

Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thời Không đại thần không vội vàng gì, cũng không tiến lên ngăn cản.

Thần gia lão ma vương cười ha ha: "Bây giờ các người ngăn nổi được sao? Tất cả muộn rồi, Thập Phương tuyệt vực nuôi dưỡng hạt giống thế giới, sức mạnh của các người càng trở thành dưỡng liệu, xu thế của thế giới sơ khai có ai ngăn nổi? Muốn diệt Thần Nam quả là không hiện thực chút nào, ha ha..."

Sự thật chứng minh lời lão ma vương, đòn công kích của lục đại cao thủ không hề tổn hại Thần Nam mảy may, sức mạnh bị hạt giống thế giới hấp thu hết.

Vô tận quang hoa như dòng sông sôi trào chảy vào nội thiên địa của hắn, hào quang tan vào biển lớn khiến mặt biển càng dậy sóng mênh mang nhưng không thể phá vỡ được đại dương.

Đó là nguồn bổ sung cho "biển lớn", bồi bổ cho hạt giống thế giới của Thần Nam.

Có những xu thế không thể ngăn cản.

Khai thiên tịch địa không thể đi ngược!

Hạt giống thế giới bén rễ nảy mầm, không ai đủ lực ngăn chặn, sức mạnh mới sinh sôi này có thể dẹp bỏ mọi ngăn cản.

Bọn Hỗn Độn vương và Thanh Thiên tuy hiểu rõ nhưng vẫn muốn phá tan truyền thuyết, thay đổi tất cả. Chỉ là họ đành thất vọng, hóa ra lại thành toàn cho Thần Nam, sức mạnh kinh hồn chỉ tổ gia tốc sinh trưởng cho hạt giống thế giới.

Hào quang chói lòa từ nội thiên địa của Thần Nam bùng lên, Thập Phương tuyệt vực hoàn toàn bị dung hóa vào đó, vô tận hoàng sa phẳng phất như những vì sao tản khắp tám hướng trong nội thiên địa, bao trùm cả tiểu thế giới thần dị này.

Người ngoài nhìn vào sẽ thấy nội thiên địa của hắn rực rỡ tinh quang, sinh cơ bùng bùng, những vì sao lấp lánh khiến lòng người lấp lánh theo. Lúc nội thiên địa sơ khai đã bao hàm những hạt cát nguyên thủy nhất ẩn chứa sức mạnh bản nguyên, hiện tại phẳng phát hóa thành những vì sao.

Đương nhiên, nhìn kỹ sẽ nhận ra chúng vẫn là cát, bất quá phát ra ánh sáng chỉ những ngôi sao mới có.

Hơn nữa, trong nội thiên địa của hắn trở nên đầy sức sống, thực vật vô tận xanh om, mấy Sinh Mệnh nguyên tuyền như hoàn toàn sống lại, tụ thành những dòng sông nhỏ uốn lượn đi khắp tiểu thế giới.

Vô hạn sinh cơ tưới nhuần cho cả thế giới.

Thần Nam yên lặng như lòng giếng, vô hỉ vô ưu, chìm đắm trong cảnh giới kì diệu, ngoại vật và ngoại lực không thể thương tổn, hiện tại hắn được sức mạnh bản nguyên nhất bao bọc.

Đó là một loại biến hóa.

Hoàn toàn bất đồng với biến hóa của tu giải.

Hắn dựa vào hạt giống thế giới, phá tan trùng trùng bao bọc để lên đỉnh cao mới.

Hỗn Độn vương ngửa mặt thở dài, y phí tâm phí lực bày bố Thập Phương tuyệt vực, sau cùng lại thành toàn cho Thần Nam, ảo não và và hối hận dồn nén lại nhưng hiện tại có phát cuồng cũng vô dụng. Y vốn thâm trầm nên dần lãnh tĩnh, âm u cất giọng: "Hiện tại chúng ta không làm gì được hắn nhưng để qua giai đoạn nguyên thủy đầy sinh cơ này cũng vẫn giết được. Năm xưa Nhân vương cũng để hạt giống thế giới sinh sôi nhưng không phải vẫn bị giết sao, hiện tại đã sống lại nhưng thế giới đầy sức sống không còn như xưa, chỉ đáng là nửa thế giới."

Quý Chủ lắc đầu: "Hỗn Độn vương, ngươi còn định huyễn hoặc mình nữa sao, nhưng dù thế nào lần biến hóa này mang lại cho bên ta một nghịch thiên cấp cao thủ nữa."

Thanh Thiên vẫn yên lặng chột cười lạnh: "Không phải sẽ thêm một Nhân vương nữa sao? Thêm một nghịch thiên cấp cao thủ thì sao, sức mạnh của các người cộng lại cũng không đủ diệt Thiên đạo, thậm chí không qua được cửa ải của bọn ta."

Ma Chủ cười lạnh: "Hừ, thời gian như thoi đưa, thiên cổ qua nhanh lắm, người tưởng chúng ta vẫn đứng yên sao? Cho người biết, sức mạnh của con người là đáng sợ nhất, bởi chúng ta luôn phá vỡ thành lũy tu luyện, liên tục đột phá cảnh giới cũ, đó là thứ Thiên đạo sợ nhất. Còn hỗn độn tộc các người, và cả mấy Thiên, sinh ra đã có đại thần thông, nhưng sau đó không tiến được bao nhiêu, vĩnh viễn không so được với tốc độ trưởng thành của chúng ta. Chúng ta đã không còn là mình của trước kia, cảnh giới tu vi không đủ sao dám tái chiến Thiên đạo?"

"Vậy sao, trận chiến Thái cổ năm xưa, người gần như bị diệt, hiện tại dám tự phụ thế sao?" Thanh Thiên lãnh lùng châm biếm.

"Người diệt được ta sao?" Ma Chủ bá khí lẫm liệt, tròng mắt lộ ra ánh sáng sâu thẳm: "Năm xưa tu vi của ta còn chưa bằng Đại Ma thiên vương của kiếp trước, lại đang lúc biến hóa quan trọng nên không muốn đại chiến bạo phát, dù vậy vẫn suýt rơi rụng, có điều trận chiến Thái cổ đó đã thành toàn cho ta. Vạn cổ vĩnh sinh bất diệt, công chênh giữa hai bờ sinh tử khiến ta đột phá được thành lũy trước đó không thể, nhờ vạn cổ áp chế mà ta đột phá hơn xa lần biến hóa trước."

"Oành!" Khí tức kinh nhân bùng lên, Ma Chủ bạch phát như tuyết, ngực trĩu bát phương, khí thế duy ngã độc tôn hiển hiện.

Thanh Thiên bản thể không phải hữu hình chi chất nhưng cũng hóa thành nhân hình, như một đoạn thanh mộc, sắc mặt xanh lè, hai mắt bắn ra hào quang sắc như dao, nhìn Ma Chủ chăm chăm: "Nghịch thiên cấp đã có một Nhân vương, giờ có thêm người, thêm cả tiểu tử đang mượn sức mạnh khai mở thế giới tiến vào nghịch thiên sơ cấp, ba người các người có thể diệt Thiên đạo ư?"

Cách đó không xa Quỷ Chủ nhắc đầu cốt xuống vuốt ve khiến khúc xương càng sáng bóng rồi lại dùng hai tay đặt lên cổ, nói với giọng

hữu khí vô lực: "Chán thật, ta cũng không hiểu tại sao muốn chết mà không được, lúc bước lên Thông thiên chi lộ liền tăng lên nghịch thiên cấp."

Thấy dáng vẻ uể oải, hữu khí vô lực, lúc nào cũng có thể đoạn khí, Thanh Thiên vốn trấn tĩnh cũng nảy ra xung động muốn xông tới bóp cổ, tử khô lâu này luôn giở trò "khù khờ ăn người" như ngày trước.

Hỗn Động vương và tứ đại cao thủ đều chấn kinh cực điểm, lâu lắm rồi mới mọc ra được lưỡng đại nghịch thiên cấp cao thủ! Y nhìn sang Thời Không đại thần rồi hướng tới Thần gia lão ma vương, sau cùng nhìn về Độc Cô Bại Thiên.

Thời Không đại thần thở dài: "Người không cần lo, ta sống lại đã là kỳ tích rồi, xem có vẻ triệt để phục nguyên nhưng còn cách cảnh giới đỉnh cao năm xưa một quãng."

Thần gia lão ma vương cười lạnh: "Ta tuy bị diệt nhưng có đại linh lực của U Minh Thiên bổ sung, trọng yếu hơn là đời sau của ta đều thuộc nhóm thiên tài, pháp tắc và linh hồn của chúng tụ lại thân thể khiến ta cảm ngộ sâu hơn, năm xưa ta đã là nghịch thiên sơ cấp, hiện tại lúc nào cũng có thể đột phá để vượt lên quá khứ."

Độc Cô Bại Thiên không nói gì, chỉ cười lạnh nhạt.

"Người cũng đột phá nghịch thiên cấp?" Thanh Thiên chăm chú quan sát Độc Cô Bại Thiên, y vẫn chưa quên những lời điên cuồng của hai cha con đối đáp hương lúc bị bức nhập tuyệt cảnh: Nếu có ngày sống lại, người đầu tiên họ diệt là Thanh Thiên y.

"Ngàn trùng kiếp, bách thế khổ nạn, tuyên cổ đến nay chỉ là một cái búng tay. Bất tử chi thân, bất diệt hồn, chấn cổ thức kim, có ai địch nổi. Đợi đến lúc âm dương nghịch loạn, sẽ lấy ma huyết nhuộm Thanh Thiên!"

Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng quát lên những câu đó, ngay cả Thần Nam đang "khai thiên tịch địa" ngoài xa cũng chấn động.

Chín giọt chân ma chi huyết và đoạn bất diệt chỉ cốt nhanh chóng dung nhập vào thân thể Độc Cô Bại Thiên, y vô cùng bình tĩnh: "Hôm

nay, Thanh Thiên phải chết."

Ma Chủ cũng cười lạnh: "Hỗn Độn vương người có thể đem bốn người kia đi nhưng đệ nhất Thiên dưới trướng Thiên đạo hôm nay phải chết."

"Các người giết được ta thật sao?" Thanh Thiên cười lạnh: "Ta là đệ nhất Thiên, Thiên đạo bất diệt, ta cũng bất tử."

"Oành!"

Cùng lúc, một lá Hồng Hoang Kỳ đột phá Tiểu lục đạo, Nhân vương đã tới.

"Thanh Thiên phải chết hôm nay!" Giọng Nhân vương lạnh lẽo vang lên.

"Người diệt hỗn độn tộc của ta rồi?" Hỗn Độn vương rúng động.

"Chưa diệt hết, Hỗn Độn tử, U La vương, Ngự Phong vương, Khuê Mộc vương, Thông Thiên đào tẩu, còn lại bị ta tước hết nhất thân tu vi chứ không lấy mạng."

"Cái gì?" Hỗn Độn vương gầm lên giận dữ.

Độc Cô Bại Thiên hừ lạnh, Ma Chủ cũng cười lạnh tanh, Thần ma đồ khổng lồ từ ngoài Tiểu lục đạo bay vào, chầm chậm xoay tròn trên đầu chúng nhân, đó là đại môn thông với cửu thiên, những Thái cổ thần bước lên Thông thiên chi lộ có thể từ đó quay về, họ loáng thoáng nghe được tiếng bước chân.

Đồng thời, Thần Nam chìm trong trạng thái kì diệu cũng từ từ mở mắt.

Chương 503

Giết Thanh Thiên

Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ đều lên tiếng quyết giết Thanh Thiên.

Nhân vương cầm Hồng Hoang Kỳ tiến vào Tiểu lục đạo cũng buông lời như vậy, tam đại nghịch thiên cấp cao thủ tựa hồ quyết định mệnh vận Thanh Thiên.

"Ha ha..." Thanh Thiên lại hóa thân thể nhân hình thành thanh quang mờ lung, cười vang: "Các người ai chẳng muốn giết ta nhưng ta vẫn sống trơ trơ. Ta xem các người giết ta thế nào?"

Cùng lúc, Thần Nam vừa mở bừng mắt phát ra hào quang hư ảo, nội thiên địa gần như trong suốt, phẳng phất có bảo quang ánh xạ, ức vạn vì sao sáng tựa hồ do vô tận hoàng sa ngưng kết thành, khảm vào nội thiên địa của hắn.

Không hề bùng lên xung thiên sát khí, dao động bình thản vây chặt lấy Thanh Thiên.

"Người cho rằng ta chết chắc?" Thanh Thiên quay đầu ngưng thị vào hắn, giọng lạnh cực độ: "Người tiến vào nghịch thiên cấp thì sao? Tại thần thoại thời đại trước, ta có gặp nghịch thiên cấp cao thủ, không ai giết được ta, trừ phi Thiên đạo diệt vong!"

"Thử là biết ngay." Thần Nam nói đoạn lại nhắm mắt, tuy hạt giống thế giới đã đâm chồi bén rễ nhưng hắn vẫn phải thể nghiệm cảm ngộ đó đã.

Ngoài xa, Thần tổ nói toẹt ra: "Nói lắm ích gì, trực tiếp giết hắn là xong, hiếm khi nghịch thiên cấp cao thủ tương tự, tịch diệt hắn luôn."

Nhân vương nói: "Hỗn Độn vương, người không muốn triệt để diệt tộc thì mau tự tập tộc nhân, ta chưa cho tộc các người một sinh cơ."

"Tộc nhân chết hết thì sao?" Hỗn Độn vương tựa hồ không buồn để ý: "Các người định diệt hết chúng ta, không thể nào."

Ma Chủ cười lạnh đoạn cùng Độc Cô Bại Thiên đồng thời xuất ra đạo pháp ẩn huyền bí, Thần ma đồ che kín trên đầu chậm chậm chuyển động, xạ ra hào quang chói lòa, trùm lên Hỗn Độn vương và tứ đại cao thủ sau lưng.

Vô tận sát ý lan tràn, đó là thần niệm mạnh nhất của toán Thái cổ thần thứ nhất tập hợp lại, liền tạm thời giữ cứng Hỗn Độn vương và tứ đại cao thủ, cả Trấn Ma thạch cũng bị cuốn vào.

"Chết tiệt." Hỗn Độn vương gầm lên liên hồi, định thoát ra nhưng những người đi lên Thông thiên chi lộ là tinh anh trong hàng ngũ Thái cổ thần, thậm chí có người không kém hơn bọn Ma Chủ bao nhiêu, Hỗn Độn vương và tứ đại cao thủ nhất thời không thể xung phá phong tỏa.

"Giết." Thần gia lão ma vương nóng tính nhất, lao ngay vào Thanh Thiên, đó là đại địch có mối thù sinh tử với lão.

"Ta giết người được một lần, ắt có thể có lần hai." Thanh Thiên cất lời lạnh tanh, hóa thành hào quang lấp lánh nghênh đón.

"Soạt." Tiếng không gian tan vỡ vang lên, một vùng không gian tan tành rồi liên tục co lại, bị hủy diệt thành một điểm duy nhất.

"Gào..." Thần tổ gầm lên, mái tóc cuồng loạn vũ động.

Thanh Thiên cũng hú vang, hóa thành thanh quang sáng rực rỡ hơn, trùm xuống Thần tổ như màn trời.

"Nghịch loạn âm dương!" Ma Chủ xuất thủ, đẩy ra một đạo pháp tắc, rút sạch sức mạnh của không gian, biết một phiến hư không thành chân không rồi cuồng bạo bùng phát trên mình Thanh Thiên.

Thanh Thiên vô cùng phẫn nộ, gào lên thảm thiết, thanh quang bị bóc một mảng lớn nhưng lại tụ hợp được ngay. Y điên cuồng lao vào Ma Chủ, vô tận thanh quang che kín thiên địa.

"Mộng ảo không hoa!" Cao thủ như Ma Chủ, pháp tắc trong tay không hề có hạn chế, y ma uy cái thế, thông hiểu vô vàn pháp tắc

cắm ky.

Theo tiếng quát của y, không gian lại bị hủy diệt, sức mạnh của "hư" hình thành vô tận hắc động, diệt thể khí tức lan tràn, dao động năng lượng kinh nhân. Thần quang chói lòa của Thanh Thiên đối mặt với hắc động vô tận u ám, càng lúc càng u ám, cơ hồ lúc nào cũng có thể tắt ngóm.

"Oành!"

Đại phá diệt khí tức lan tràn khắp Tiểu lục đạo, trong một sát na, Tiểu lục đạo bị hủy diệt ba lần, nhưng cũng kịp tụ lại ngàn ấy lần.

"Soạt."

Hào quang lóe lên chói mắt, Độc Cô Bại Thiên xuất thủ, Nghịch Loạn quyết không hiểu là thức thứ bao nhiêu, cơ hồ chấn tan thiên địa khiến phiến không gian bao quanh Thanh Thiên phóng đại nhanh chóng rồi nổ tung, sau cùng thu lại còn một điểm khiến vô tận thanh quang suýt nữa hoàn toàn tan nát.

"A..."

Thanh Thiên gầm lên xông ra, quang mang tựa hồ ảm đạm hơn: "Được, các người đều là kinh địch của ta, đánh thế này mới thú vị. Ta bắt diệt, các người không giết nổi ta nhưng ta có thể giết các người."

Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ cười lạnh, tựa hồ đang nghe thấy chuyện tiểu lâm, hiển nhiên không hề e ngại.

Quý Chủ đứng cách không xa lắm, vặn vẹo xương tay: "Thanh Thiên chết chắc thì ta sang 'trông coi' Hỗn Độn vương." Quý Chủ đứng dưới Thần ma đồ, tuy dáng vẻ hữu khí vô lực nhưng linh hồn chi hỏa trong mắt liên tục lấp lóe, nhìn Hỗn Độn vương chằm chằm, hiển nhiên ngũ đại cao thủ bị khốn đều đáng sợ vô cùng, phải giữ chặt chân họ mới mong diệt được Thanh Thiên.

Hồng Hoang Kỳ trong tay Nhân vương rung lên phần phật, ánh sao lấp lánh, cũng đứng dưới Thần ma đồ quan sát Hỗn Độn vương.

"Thiên địa tịch diệt!"

Thanh Thiên đang khổ chiến quát vang, vô tận thanh quang quét qua Tiểu lục đạo, phiến trùng điệp không gian triệt để hủy diệt. Tu vi của Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thần tổ đều không đo nỗi, ba người xuất ra vô tận thần ma chi quang va chạm với thanh quang, không gian liền tan tành.

Tuy vô thanh vô tức, nhưng khí tức khiến lòng người rúng động lan tràn.

"Soạt, soạt, soạt."

Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thần tổ nhanh chóng thoái lui, tốc độ còn hơn quang điện trăm ngàn lần, nhưng mỗi người đều bị tước mất một phần sinh mệnh nguyên khí. Đương nhiên, với sinh mệnh tinh nguyên nghịch thiên cấp vĩnh sinh bất tử của họ, chút nhỏ nhoi đó không đáng gì.

"Không then là đệ nhất Thiên dưới trướng Thiên đạo." Thần tổ lau vết máu trên miệng, cười lạnh tanh khôn tả, lão ma vương tìm lại được cảm giác đại chiến năm xưa, ma huyết trong thân thể sôi trào.

Ma Chủ cũng cười lạnh: "Thanh Thiên người mạnh lắm, nhưng không tinh tiến hơn trước bao nhiêu."

"So với chúng ta liên tục biến hóa, người không đột phá cũng coi như thoái lui." Lời Độc Cô Bại Thiên vô cùng bình tĩnh.

"Hừ, các người đích xác là kinh địch của ta nhưng dù các người chiến lược nghịch thiên thì sao? Sinh mệnh của ta và Thiên đạo tương thông, chỉ cần Thiên đạo bất tử, ta cũng bất tử, sức mạnh các người liên thủ hơn hẳn ta nhưng không diệt nổi ta, thắng ta bằng cách nào đây? Chỉ đành đợi ta giết các người dần dần." Đó là bản lãnh lớn nhất của Thanh Thiên, y bất tử nên không cần e ngại, thoải mái giết địch nhân.

"Nếu cắt đứt liên hệ của người và Thiên đạo thì sao?" Gọng nói lạnh tanh đột ngột vang lên. Thần Nam vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Thanh Thiên, ánh mắt sắc như dao.

"Dựa vào người? Một hậu bối tiểu tử mới tiến vào nghịch thiên cấp?"
Lời Thanh Thiên có vẻ ơ hồ, thật ra trong lòng vô cùng cẩn thận.

"Đúng, ta cũng đủ giết người rồi."

Hào quang như sóng gợn trùm lên thanh quang, vô tận tinh quang lóe sáng, bản nguyên thể giới của hắn, triệt để tương thu Thanh Thiên vào.

"Quá hay, như thế này đỡ được nhiều phiền phức." Ma Chủ cười vang: "Vốn có thể giết được hắn nhưng thế này càng dễ hơn."

Độc Cô Bại Thiên mỉm cười tiến vào bản nguyên thể giới của Thần Nam.

Thần tổ cười ha hả: "Thanh Thiên, hôm nay cắt đứt liên hệ giữa người và Thiên đạo, ta xem người sống lại kiểu gì."

Mấy người lần lượt vào tiểu thế giới của Thần Nam, trong đó hắn đứng trên tinh không nhìn xuống thanh quang mờ lung bên dưới, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: "Thế giới của ta tự thành một phương thiên vũ, Thiên đạo đại thế giới thì sao, không can hệ gì đến ta, vào thế giới này là cắt đứt mọi liên hệ với ngoại giới. Đây không phải Thiên đạo thế giới, để ta xem người làm thế nào sống lại sau khi mất mạng?"

Thanh Thiên thần sắc dị thường, hét vang: "Bằng vào hạt giống thế giới mới sinh trưởng của người làm sao trói buộc ta được? Ta phá tan nó luôn."

"Người thử coi." Thần Nam lạnh lùng như lòng giếng, hiện tại hắn đã hoàn toàn tiến lên một lĩnh vực mới, tâm cảnh không còn như xưa.

"Giết." Thanh Thiên gầm vang, thanh quang rợp trời trở nên nóng bỏng, dao động kinh nhân kịch liệt rung lên nhưng vô số tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên mà bản nguyên thể giới của Thần Nam vẫn an nhiên vô dạng. Thanh quang chói lòa như pháo hoa nổ tung rồi tan biến, tựa hồ trọng thương.

"Không thể nào." Thanh Thiên gầm lên, "thế giới của ngươi mới thành hình, vì sao không phá được?"

Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ, Ma Chủ cùng vào trong không gian, họ đều bật cười.

"Đây là một thế giới bản nguyên chân chính, không đơn thuần là nội thiên địa, ngươi tưởng sức mạnh của mình hủy diệt được một thế giới sao?"

"Ngươi tưởng mình là Thiên đạo chắc?"

Những câu nói vô tình khiến lòng Thanh Thiên nảy ra ý sợ hãi, quát lớn: "Nhân vương cũng dựa vào hạt giống thế giới mà thành tựu nghịch thiên cấp tu vi, thế giới đó không phải cũng bị hủy quá nửa sao?"

"Là vì Nhân vương trực tiếp đối kháng sức mạnh của Thiên đạo, ngươi tưởng mình và Hỗn Độn vương đánh tan được sao?" Giọng Độc Cô Bại Thiên vô cùng băng lãnh: "Đã nói rồi, hôm nay ngươi chết chắc."

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

"Giết!"

Bốn tiếng hét chấn động thiên vũ. Thần Nam, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ đồng thời xuất thủ, sức mạnh kinh nhân của tứ đại cao thủ có thể hoàn toàn hủy diệt một đại thế giới, hiện tại toàn bộ sức mạnh này tác động lên một người, Thanh Thiên sống sao nổi?

Hiện tại, y bị Thần Nam cắt đứt liên hệ với Thiên đạo, không còn sinh mệnh vĩnh hằng bất tử nữa.

"A..."

Thanh Thiên gầm lên, liều mạng gãy giữa, vô tận thanh quang chiếu sáng cả phiến tiểu thế giới!

Chỉ là, mất liên hệ với Thiên đạo rồi, y không sao đối chọi nổi bốn vị nghịch thiên cấp cao thủ, sau cùng đành nuốt hận, vô tận sinh mệnh tinh nguyên tản ra, nhanh chóng lao vào các góc ngách trong bản nguyên thế giới của Thần Nam.

Vô tận "sao trời" sáng chói trên không xạ ra "tinh quang" cướp lấy nguyên khí của Thanh Thiên, đó là cát vàng hóa thành, nếu gom đủ nguyên khí sẽ có ngày hóa thành sao thật sự.

Vô tận nguyên khí lan tràn, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ không thể tranh chấp với Thần Nam.

Đương nhiên bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên giết Thanh Thiên mà chưa phải dốc toàn lực, thực lực chân chính của họ chưa hoàn toàn hiển hiện.

Lúc Thần Nam mở nội thiên địa, một cỗ khí tức vô cùng kinh hồn trùm tới.

"Không được." Ma Chủ quát vang, ma thể vươn cao ba vạn trượng, kích lên thiên không.

Thần tổ cũng gầm lên, Ma thôn thiên địa chi thức quát ra, ma khí hùng hồn như ngày diệt thế.

Độc Cô Bại Thiên hú vang, thân thể hóa thành một đạo thần mang xé toang trời cao vô hạn.

Thần Nam trực tiếp phong bế nội thiên địa, sức mạnh nghịch thiên cấp luyện hóa ngàn lần trong bản nguyên thế giới.

Khi tất cả bình tĩnh lại, hắc thở dài: "Đó là sức mạnh của Thiên đạo sao? Y thu lại tàn linh của Thanh Thiên."

Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ nhìn lên vô tận hư không: "Là sức mạnh của Thiên đạo, Thanh Thiên đã chết, Thiên đạo thu hồi đích thị ấn ký của y."

Hai mắt Thần tổ lạnh tanh: "Ồ, như vậy lúc lên Thiên đạo chúng ta còn cơ hội gặp lại Thanh Thiên."

Trong lòng Thần Nam lạnh buốt, Quảng Nguyên, Thái Thượng, Thanh Thiên tựa hồ sẽ xuất hiện trong trận đại quyết chiến, không biết lúc đó họ còn là nguyên bản không.

"Trần Ma thạch, thất trùng địa ngục toàn bộ về đây." Cùng lúc, Hỗn Độn vương bị khốn dưới Thần ma đồ có thể động đây, huy động Trần Ma thạch dấy lên vô tận phong vân, nếu không phải hào quang do Thần ma đồ xạ ra vẫn còn, cộng thêm Quỷ Chủ và Nhân vương đứng ngoài giám sát, chắc y đã dẫn tứ đại cao thủ xông ra.

"Àm, âm, âm!"

Đại lục hắc ám rung lên kịch liệt, phảng phất như đất trời sụp đổ, nơi vốn là mười tám tầng địa ngục của nhân gian bùng lên hung sát khí tức ngợp trời, thất trùng địa ngục từ dưới lòng đất bay lên, đập vào Tiểu lục đạo.

Mười tám tầng địa ngục vốn chỉ có bảy tầng đáng sợ hơn hết, do bọn Hỗn Độn vương bố trí, hiện tại bị y triệu hoán tới.

"Thất trùng địa ngục, ta luyện hóa bảy người các người." Hỗn Độn vương phát ra vô tận sát khí, hỗn độn thần quang tan biến.

Thần tổ cười lạnh: "Bớt khoác lác con mẹ người đi."

Hỗn Độn vương cất giọng lạnh tanh: "Đó là nội thiên địa của bảy vị nghịch thiên cấp cao thủ luyện hóa thành. Ta xem các người ai địch nổi?" Hỗn Độn vương liên tục ngâm lên những âm tiết cổ lão, y dùng bí pháp tế luyện thất trùng địa ngục xé không gian lao tới, vô số oán hồn cùng cổ lão chú văn nổi lên.

Bọn Thần Nam, Nhân vương, Độc Cô Bại Thiên buộc phải cản trở.

Nhân vương thở dài: "Hỗn Độn vương người tâm cơ được lắm, thất trùng địa ngục này mãi đến giờ mới hiển hiện, người mưu đồ không nhỏ, chỉ e có ý đồ cướp quyền Thiên đạo."

"Các người chết hết đi." Hồn Độn vương quát vang.

Chương 504

Quét sạch hỗn độn

Bảy tầng địa ngục cũng âm u, kinh rợn như diêm la điện, vốn là vô hình nội thiên địa của bảy vị nghịch thiên cấp cao thủ bị Hỗn Độn vương luyện hóa thành bảy tòa âm điện. Điện vũ khổng lồ nối nhau, phía trên điêu khắc cổ lão chú văn, ngay cả các Thái cổ thần cũng không hiểu được ý nghĩa.

Thất trùng địa ngục kéo Hỗn Độn vương cùng tứ đại cao thủ thoát khỏi trói buộc.

"Hỗn Độn vương đáng chết." Quỷ Chủ vẫn tỏ vẻ hữu khí vô lực không còn vẻ lật đật như trước nữa, bộ xương trắng muốt phát ra hào quang chói mắt, hiển nhiên phần nộ cực điểm.

Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thời Không đại thần cũng tỏ vẻ bi thương, bởi hai tầng trong thất trùng địa ngục do nội thiên địa người quen cũ của họ hóa thành.

Năm xưa Tiểu lục đạo có sáu đạo chủ, trận chiến Thái cổ trời đất đảo điên, đệ tam giới gần như triệt để hủy diệt, sáu người đều tan tác, Thời Không đại thần, Độc Cô Bại Thiên trải qua thiên kiếp vạn hiểm mới hồi phục bản nguyên nhưng có hai người vĩnh viễn tiêu tan.

Ma Chủ và Quỷ Chủ tuy biết hai người đó không thể hiện thế được nữa nhưng không ngờ cả nội thiên địa của họ cũng bị luyện hóa.

Đáng tiếc vô cùng, hai vị đạo chủ mạnh nhất đã hoàn toàn tiêu tan. Thân phận của họ so với bọn Ma Chủ còn xa xưa hơn, chuyển sinh qua không biết bao nhiêu thần thoại thời đại, sớm đã là nghịch thiên cấp cao thủ, nhưng sau cùng vẫn rơi rụng trước thiên đạo.

Hỗn Độn vương đem nội thiên địa của lưỡng vị đạo chủ luyện hóa thành hai tầng trong thất trùng địa ngục, khinh nhờn bạn hữu của bọn Độc Cô Bại Thiên đến vậy, đương nhiên họ phải phát nộ, Quỷ Chủ xuất thủ.

"Đồ Thiên!"

Quý Chủ quát vang, toàn thân như khí hóa, thành một dải bạch vụ mông lung, khí tức phát ra âm u vô hạn, trùm thẳng lên bọn Hỗn Độn vương.

"Gào..."

Hỗn Độn vương gầm lên vang dội, phản kháng kịch liệt khiến trời đất xoay chuyển, không gian liên tục hủy diệt, hào quang chói lòa cùng năng lượng dao động kinh nhân vượt mọi cực hạn. Tiểu lục đạo liên tục vỡ tan bầy, tám lần rồi tụ lại, có điều nhỏ hơn lúc trước bởi vô tận không gian triệt để tan vỡ rồi.

Quý Chủ bị hất ngược lại, thất trùng địa ngục trùm lên y, Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên đồng thời xuất thủ, hào quang xé toang thiên địa, hất thất trùng địa ngục đập vào chân trời xa tắp, khí tức âm u vô hạn lướt qua thân thể Quý Chủ, bộ xương trắng muốt bị cạo rọi một lớp phấn mỏng.

Ai nấy biến sắc, Quý Chủ thần thông quảng đại cỡ nào mà bị thất trùng địa ngục đánh trúng, bộ xương kiên ngạnh cũng tổn hại.

Bất quá, Hỗn Độn vương bị Quý Chủ đang lúc nóng giận tấn công cũng chọi không ít thiệt thòi, cổ lão chiến giáp trên mình vỡ tan lộ ra hỗn độn chi thể hùng vĩ đĩnh bạt như ma nhân, hai mắt u quang sáng rực, bao phủ một tầng khí tức lạnh ngắt, hoàn toàn hợp với thất trùng địa ngục.

Y quát vang với tứ đại cao thủ sau lưng: "Hỗn Độn Tứ Tôn, chúng ta cùng giết chúng." Đoạn lộ vẻ hung ác khôn tả: "Các người đều phải chết hết. Trấn Ma thạch, giết."

Trấn Ma thạch như tòa ma sơn, phủ một tầng âm ảnh xuống dưới, nhanh chóng đập vào bọn Độc Cô Bại Thiên.

Ma Chủ hừ lạnh: "Mắt người để lên trán rồi, hôm nay người sống sót được hay không cũng là vấn đề phải xét. Bái Tướng đài, giết." Bái Tướng đài lập lòe trên không phát ra hào quang chói lòa, cũng biến thành khổng lồ vô tận, nhanh chóng lao vào Trấn Ma thạch.

"Àm, âm, âm."

Đó là lần va chạm nghịch thiên cấp, cơ hồ diệt thế.

Trấn Ma thạch đấu với Bái Tượng đài.

Cả hai từng giao phong với nhau, hiện tại lại đối quyết, nhưng lần này đều được chủ nhân tế luyện lại, sức mạnh hơn xưa nhiều.

Thất trùng địa ngục phóng đại ngàn lần như vạn tầng cự sơn ép xuống, ám ảnh trùm khắp không gian, nhắm vào Thần Nam, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên.

Nhân vương xuất thủ!

Lá Hồng Hoang Kỳ rung lên phần phật, nửa tinh không trong một phiến thiên vũ còn bị lay tan, đủ thấy uy lực cực lớn, đại kỳ như thông thiên cự phong cao vạn trượng, mặt lá cờ rung lên như mặt biển sôi trào, quét qua thình không.

Đại kỳ chặn đứng thất trùng địa ngục, giữ cứng lại trên không.

"Hủy diệt!" Quỷ Chủ hét lớn, lao bổ vào Hỗn Độn vương.

Thần Nam, Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ, Ma Chủ, Thời Không đại thần đều lao tới, tạo thành một trường đại hỗn chiến bởi phe Hỗn Độn vương cũng có tới năm người.

"Thất trùng địa vực thất trùng thiên!" Hỗn Độn vương quát vang, tay xuất ra đạo đạo pháp ấn, thất trùng địa ngục nhanh chóng tách ra, tầng cuối cùng chống lại Hồng Hoang Kỳ, sáu tầng khác đổ vào Ma Chủ.

Thất trùng địa ngục vốn không nối liền nhau, qua vô tận tuế nguyệt được hậu nhân sáng tạo thêm mấy tầng, trở thành mười tám tầng địa ngục, tuy nhiên trong đại phá diệt, mấy tầng đó đều tan tành. Thất trùng địa ngục chưa từng bị luyện hóa hợp lại nên tách ra không hề khó khăn.

Sáu tầng bay múa, bọn Ma Chủ trừ đại chiến với Hỗn Độn vương và tứ tôn, còn phải đối kháng áp lực của địa ngục ép xuống.

Thần gia lão ma vương gầm lên: "Hỗn Độn vương người không trấn áp được chúng ta, đó tuy là nội thiên địa của nghịch thiên cấp cao thủ nhưng không chân chính thành không gian thế giới được. Cần thận không lão ma ta đánh tan toàn bộ." Tuy lão nói vậy nhưng áp lực cực lớn, lão mới phục nguyên, chưa hề vượt được cảnh giới năm xưa.

Hai mắt Ma Chủ phát ra vô tận hắc ám vụ khí, quát lên từng chữ: Băng - thiên - liệt - địa!" Vạn tầng ma ảnh nghịch thiên, chống lại địa ngục từ trên áp xuống, giữ cứng lại.

"Nghịch loạn!" Độc Cô Bại Thiên nói rất đơn giản nhưng choang choảng như đao phong va nhau, Nghịch Loạn thập ngũ thức bùng lên, xé toạc dao động năng lượng kinh nhân trên không, va vào địa ngục áp xuống vang lên tiếng nổ chấn động màng tai, hủy diệt khí tức lan tràn.

Thời Không đại thần không có sức mạnh như thế nhưng lại nắm trong tay thời không pháp tắc cực kỳ thần dị, xuyên qua trùng trùng không gian ngăn cách khiến địa ngục ép xuống không tài nào trùm lên ông được.

Thần Nam lại thể hiện sức mạnh kinh hãi, không dùng sức mạnh vô tận của nghịch thiên cấp đánh tan địa ngục mà mở toang nội thiên địa định hút luôn.

"Oành!"

Tầng địa ngục hung mãnh va vào bản nguyên thế giới của hắn khiến Tiểu lục đạo rung lên bần bật, dao động năng lượng tràn ra như biển động, bản nguyên thế giới của hắn mơ hồ hắc, còn tầng địa ngục vang lên những tiếng răng rắc như thể sắp vỡ tan.

Hỗn Độn vương kinh nộ, lao thẳng tới chỗ Thần Nam, nhưng bị Quỷ Chủ cầm chân, bình thường Quỷ Chủ có vẻ hữu khí vô lực nhưng khi phát nộ lại cực kỳ đáng sợ, xứng danh cứu u chí tôn! Sát khí xung thiên, cốt hải trắng tinh chặn đứng địa ngục trên đỉnh đầu, Quỷ Chủ như phát cuồng, tấn công Hỗn Độn vương.

Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên thấy Thần Nam định hút địa ngục, đều kinh hãi, họ dốc toàn lực hút địa ngục trên đỉnh đầu lên cao cho Nhân vương dùng Hồng Hoang Kỳ chặn lại. Đoạn họ lao vào đánh Hỗn Độn Tứ Tôn, gạt hết mọi ngăn cách, đến cạnh Thần Nam, oanh kích tầng địa ngục đó.

Tam đại nghịch thiên cấp cao thủ đồng thời thi thần thông, tầng địa ngục không chịu nổi sức mạnh khủng khiếp liền vỡ vụn rồi bị bản nguyên thế giới của Thần Nam điên cuồng hút lấy.

Trong bản nguyên thế giới, linh khí xung thiên, vô tận tinh khí dày đặc phiêu tán trong thiên địa, mặt đất càng dày đặc sinh cơ, không gian vô hạn trải rộng, những vì sao trên trời càng sáng soi, phóng đại hơn hẳn.

Đó là một loại sức mạnh mới, Thần Nam như được tắm trong nắng sớm, phẳng phất có sóng nước ôn nhu lưu động trên đầu, cảm giác toàn thân thư thái vô cùng, sức mạnh nghịch thiên cấp được củng cố.

Ngoài xa, Hỗn Độn vương cả kinh, gầm lên điên cuồng, sáu tầng địa ngục còn lại tụ hợp, đập hết vào Thần Nam.

Nhân vương đáp xuống, cùng Thần Nam, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên chống lại lực trùng địa ngục cùng Hỗn Độn Tứ Tôn, Thần tổ và Quỷ Chủ nhảy vào Hỗn Độn vương. Trấn Ma thạch và Bái Tướng đài va nhau kịch liệt khiến thiên địa liên tục rung động.

"Dám hủy một tầng địa ngục của ta, đáng chết." Hỗn Độn vương vừa đối kháng với Quỷ Chủ cùng Thần tổ, dùng đại pháp lực khổng lồ chế ngự lực trùng địa ngục trấn áp bọn Thần Nam.

Đại chiến diễn ra kịch liệt, Tiểu lục đạo liên tục phiêu diêu.

Cùng lúc, Huyết hải dấy lên sóng lớn ngút trời, một dải tàn phá cung điện nổi lên mặt biển, liên tục vỡ tan rồi tụ lại, sức mạnh vô tận bùng lên, hướng vào một điều tượng trước cung điện.

Đoạn, trong làn huyết quang sáng lóa, mọi điều tượng đều liên tục vỡ rồi tụ, sức mạnh vô tận tụ hết vào sức mạnh một bức điều tượng mở

bùng mắt.

"Àm." Bức tượng đó bay lên, lớp thạch bì trút xuống, một nhân ảnh toàn thân là huyết hồng bước ra, hai mắt phát ra vô tận hận ý, gầm lên với Hỗn Độn vương: "Trả mạng phụ thân ta."

"Tu La!" Bọn Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên kinh hô, đó là trưởng tử của vị đại chủ khống chế Huyết hải.

Hai mắt Thần Nam sáng rực hào quang, lúc xưa hấn xuống đáy Huyết hải, từng thấy phiến cung điện này và điều tượng, nhưng không ngờ trong đó còn có người sống.

"Tu La không nên lỗ mãng." Độc Cô Bại Thiên xuất ra một đạo thần quang, kéo Tu La ngập trong huyết sát khí tức xung thiên về cạnh mình. Y không muốn thấy con của cố nhân chết như vậy, dù gì Tu La vẫn chưa đạt đến nghịch thiên cảnh giới.

"Giết."

Ngoài xa, Thái cổ quân vương Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao sát lai, sát ý xung thiên. Đồng thời, thủ mộ lão nhân và bọn Huyền Huyền cùng tới, đằng sau còn rất nhiều người.

"Độc Cô Bại Thiên, tên Vương bát đản người quả nhiên không chết." Hắc Khởi gầm lên.

"Bại Thiên..." Huyền Huyền mặt đầy lệ.

"Grào..."

Thiên Long gầm vang, bọn Long Nhi, Không Không, Y Y, Tử Kim thần long cùng nhiều thiên giai cao thủ nhanh chóng lướt tới.

"Không được, để họ vào sẽ khiến sức mạnh của chúng ta mạnh lên nhưng thương vong thảm trọng." Độc Cô Bại Thiên quay sang nói với Chiến Ma: "Xem ra phải dùng đến 'Cấm thiên nguyên giới' rồi."

"Được." Ma Chủ gật đầu.

Họ cùng nhìn Thần Nam gọi: "Thần Nam lại đây, chúng ta liên thủ gọi Cẩm thiên nguyên giới đến, dùng bản nguyên thể giới của người làm vật dẫn thi triển Cẩm thiên chi lực."

Thần Nam nhìn họ với vẻ nghi hoặc.

"Người sẽ hiểu ngay."

Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên cùng nắm lấy tay hắn, đoạn dốc sức xé toang không gian, cổ thiên lộ xuất hiện trước mắt hắn, đại hợp cốc như địa ngục không đáy bị rút ra rồi dung nhập vào bản nguyên thể giới của hắn.

Hắn đột nhiên hiểu ra, không cần bọn Độc Cô Bại Thiên nói gì, bản nguyên thể giới mở toang ra, dao động hùng hồn tràn lên.

Đồng thời, Nhân vương mở Hồng Hoang Kỳ, cuốn Quỷ Chủ và Thần tổ vào.

Dao động kinh nhân bùng lên, không gian phẳng phát biến thành thể giới vực sâu trong cổ thiên lộ, Hỗn Độn Tứ Tôn cảm giác sức mạnh tan thật nhanh, tu vi chấn cổ thức kim không còn nổi ba thành.

Hỗn Độn vương cả kinh thất sắc: "Độc Cô Bại Thiên, các người được lắm, lại rút bản nguyên của bọn Thương Thiên, Hoàng Thiên, những Thiên rơi rụng trong mấy thần thoại thời đại. Có cả cửu trùng thiên nguyên!"

Hỗn Độn vương không kịp nói thành lời, cửu trùng thiên bản nguyên hợp thành cấm thiên nguyên giới, dao động hùng hậu tràn tới.

Hỗn Độn vương dùng lục trùng địa ngục đập tới định cứu Hỗn Độn Tứ Tôn.

Nhân vương vung đại kỳ, "ầm", chặn đứng lục trùng địa ngục. Thần Nam, Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thần tổ, Quỷ Chủ, Thời Không đại thần, Tu La đồng thời xuất thủ. Thần Nam tạm thời khống chế cấm thiên không gian nên họ không bị ảnh hưởng, toàn bộ đánh hết vào Hỗn Độn Tứ Tôn cùng lục trùng địa ngục.

Lưỡng vị hỗn độn tôn giả tịch diệt tại chỗ, hai người khác được Hỗn Độn vương dùng đại pháp lực cuốn ra.

"Àm, âm, âm." Hồng Hoang Kỳ mở toang lục trùng địa vực, cuốn mạnh tới, thu một tầng vào đại kỳ. Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ liên thủ trực tiếp đánh tan, Thần Nam dùng bản nguyên thể giới đoạt tiếp một tầng nữa. Hỗn Độn vương đau lòng muốn chết, nhanh chóng triệu hoán tam trùng địa ngục còn lại ra.

Y hét vang: "Ta lên Thiên đạo đợi các người đến tìm chết."

Y triệu hoán Trấn Ma thạch lại phá, cùng với sức mạnh ba tầng địa ngục, dùng sức mạnh gần như hủy diệt này đột phá phong tỏa của chư cường.

Bọn Thần Nam, Nhân vương, Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ đuổi riết, dẫn một toàn Thái cổ thần và hồng hoang cường giả diệt sạch sức mạnh còn lại của hỗn độn tộc trong hỗn độn hải mệnh mang.

Hỗn độn cổ địa gần như tan nát, Hỗn Độn vương mang Hỗn Độn tử, U La vương, Thông Thiên, Khuê Mộc vương, Ngự Phong vương, lấy tam trùng địa ngục làm vật dẫn mở đường lên cửu trùng thiên, rồi biến mất khỏi vùng thiên vũ này.

Chương 505

Đi dạo giữa tinh không

Hỗn Độn vương dùng tam trùng địa ngục mở đường lên cửu thiên, ai nấy đều biết đại chiến giờ chân chính bắt đầu.

Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ nhìn các cổ thần và thiên giai cao thủ, hiểu rằng tuyệt đại đa số sẽ chết, bản thân họ còn sống hay không đều không nắm chắc, trận nghịch thiên chiến này có xác suất thành công lớn nhất cũng chỉ năm thành hy vọng.

"Phá tan hỗn độn, mở ra thiên địa." Ma Chủ quát vang.

Quý Chủ, Thần Nam, Thời Không đại thần, Độc Cô Bại Thiên, Thần tổ, Nhân vương, Ma Chủ đều thi triển tối cường tuyệt học chấn toái hỗn độn.

Đồng thời, các Thái cổ thần cùng thiên giai cường giả quanh đó đều dốc sức, tập hợp sức mạnh mọi cường giả trên đại lục hắc ám mở ra thiên địa mới.

Tiếng vỡ vụn chấn động màng tai, thiên vũ tử khí trầm trầm cuối cùng xuất hiện sinh khí, kỷ nguyên mới bắt đầu, trong ngày thiên cổ khó quên này, lục giới bị hủy diệt đích hóa thành nhất giới được mở màn.

Cùng lúc, Thần ma đồ chậm chậm bay lại, xạ ra một đạo thần quang sáng chói, Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc, mai tóc tung bay, sát khí xung thiên xuất hiện, gia nhập vào hàng ngũ.

Đoạn các Thái cổ thần lục tục đáp xuống, đó là những Thái cổ cường giả năm xưa bước lên Thông thiên chi lộ, đạo bộ phận không thể quay về, một phần nhỏ có thể nghịch loạn thiên địa, quay lại thế giới này.

Sau cùng, thân ảnh cao lớn của Thần Chiến chậm rãi bay xuống, ánh mắt thâm thúy như hải dương, khí thế như núi non. Quả thật có những người phong thái khác hẳn tất cả, dù đứng giữa ngàn vạn người cũng lập tức thu hút người ta nhận ra, đương nhiên Thần

Chiến là người như vậy.

Chư cường đồng thời xuất thủ, hỗn độn hải nhanh chóng tan biến, những vì sao chưa rơi rụng năm xưa lại hiển hiện, nhưng trong thiên địa rộng lớn, chỉ là điểm điểm tinh mang, thành ra hơi lạnh lẽo.

Lúc đó, Nhân vương xuất thủ.

Hồng Hoang Kỳ quét sạch tàn dư hỗn độn, Nhân vương mỹ lệ chấn động thiên hạ cực kỳ bình tĩnh, toàn thân phát ra từng đạo tinh thần chi quang, đoạn một thế giới mông lung xuất hiện, đó là nội thiên địa bị hủy một nửa của nàng, nhưng tinh quang còn lại đều là thật.

"Mở." Vành môi đỏ tươi chỉ quát lên một tiếng thật khế.

Tiếng âm âm vang vọng, như tà áo gấm rực rỡ sắc màu hoa lệ, vô tận tinh quang ngưng tụ trên mình nàng, những vì sao trong nội thiên địa co lại thành những hạt cát.

Nhân vương khế phát tay, lưu quang hướng về vô hạn thiên vũ, đó là một vì sao mỹ lệ, tinh thể chân chính.

Tinh quang lướt qua tầng không, chiếu sang cả thiên địa, mọi hạt cát bay xa liền nhanh chóng phóng đại, sau cùng nổ vang, trở thành những tinh cầu khổng lồ, vận chuyển theo những quỹ tích kỳ diệu, tự tìm lấy vị trí thích hợp trong thiên địa, đoạn chậm chậm chuyển động.

Vô tận lưu quang rực rỡ từ ngón tay Nhân vương phiêu động về xa, ước vạn vì sao xuất hiện trong thiên địa, tinh cầu khiến thiên địa không còn lạnh lẽo mà cơ hồ trở lại lục đạo xa xưa.

Nhưng mọi tinh cầu này vẫn nhỏ hơn nguyên bản nhiều, cần vô tận tuế nguyệt trưởng thành mới quay lại thiên vũ cũ.

Đại lục hắc ám chậm chậm nổi lên, tìm lấy vị trí trong thiên vũ, nhưng không còn hắc ám mà được tinh quang vô hạn bao quanh.

Đợi tất cả bình tĩnh lại, Độc Cô Bại Thiên nhìn lên tinh không quát lớn: "Chiến tử là kết cục cuối cùng của tu giả."

"Sửa lại chiến kiếm đánh lên chín tầng trời, rải dòng máu nóng, một đi không trở lại..." Lời chiến ca thê lương vang lên.

Ánh thần quang chói lòa, các Thái cổ thần và hồng hoang cường giả bay vào trong Thần ma đồ.

"Chết không hối hận." Những cường giả bước lên Thông thiên chi lộ đều tâm chí kiên cường, chinh chiến Thiên đạo bắt đầu mở màn.

Thần Chiến và Thần Nam nhìn nhau rất lâu, hai cha con không nói gì, tất cả đều không cần nói ra, Thần Chiến tiến lên cứu thiên. Thần Nam định bay theo nhưng bị Độc Cô Bại Thiên giữ lại, Ma Chủ và Quỷ Chủ cũng đứng nguyên.

"Hỗn độn tộc giá đã bị trừ hậu hoạn, nhưng còn một sức mạnh trung gian cần chúng ta giải quyết, có lẽ không cần chiến đấu. Nhưng sớm muộn cũng phải bước lên đó."

"Còn có một sức mạnh khác?" Thần Nam nghi hoặc.

"Đương nhiên, đó là sức mạnh trung gian, không đứng về phe chúng ta hay Thiên đạo. Nhưng vô tận tuế nguyệt rồi, kẻ đó không ngừng thu thập sức mạnh chiến hồn, dù không lộ dấu vết song cũng bị chúng ta quan sát." Độc Cô Bại Thiên nhìn lên vô tận tinh không: "Ta biết y đang đợi cơ hội..."

Qua đó, Thần Nam biết được một vài tin tức kinh nhân, có kẻ từ Thái cổ đã bắt đầu thu thập thiên giai chiến hồn, đương nhiên đều là những chiến hồn bị khinh ghét, kể cả chiến hồn của Tà Tổ bị phong ấn trong Đạm Đài thánh địa.

"Hắc, lại dám nhắm vào Thần gia chúng ta sao." Thần tổ cười lạnh.

"Mục đích của y và chúng ta có lẽ tương đồng. Bất quá, y đợi lúc chúng ta và Thiên đạo lưỡng bại câu thương mới xuất thủ."

Trong chư cường, có người bước lên Thông thiên chi lộ, có người về hắc ám đại lục, hiện tại phải gọi là quang minh đại lục mới đúng. Hiện trường, chỉ còn lại thất đại cao thủ gồm Nhân vương, Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ, Thời Không đại thần, Thần tổ, Ma Chủ, Thần Nam

cùng năm hài tử ngoài xa.

Thần Nam cho các hài tử quay về quang minh đại lục, đoạn cùng bọn Ma Chủ tiến về vùng tinh không sâu nhất.

"Ta cảm giác được, phiến tinh không chưa bị hủy là nơi y nấu thân." Nhân vương dùng Hồng Hoang Kỳ chỉ vào chỗ tinh không trước mặt.

Xuyên qua phiến phiến tinh không, họ đến được không gian đó, chưa đợi họ giáng lâm, mấy chục vì sao phát ra ánh sáng chói lòa, một cự nhân xuất hiện trong tinh hải.

Y nhìn bảy người với vẻ phi thường bình tĩnh: "Vẫn bị các vị phát hiện."

Ai nấy nhìn y chăm chăm bởi họ không biết lai lịch quái nhân này. Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên vẫn tưởng tượng rằng đó là người quen cũ nhưng họ đã làm.

Thần Nam cũng chăm chăm nhìn cự nhân đứng trên không, cảm giác được khí tức quen thuộc, hai mắt xạ ra thần quang: "Ta đã gặp người."

Tất cả nhìn hẩn, không hiểu sao hẩn lại nói thế.

"Năm xưa ở Thiên giới Đạm Đài thánh địa ta từng thấy một tinh không cổ chiến hồn, khí tức của người và y giống hệt nhau, có phải hóa thân của người đó không?" Lời hẩn cực kỳ bình tĩnh.

Cự nhân khổng lồ tỏ vẻ ngạc nhiên, hơi ngẫm nghĩa liền hiểu ngọn ngành, gật gù: "Hóa ra là vậy, năm xưa là ảo ảnh của ta."

"Lai lịch người thật ra thế nào?" Thần tổ hỏi.

"Ta là một tinh hồn, sinh mệnh do vô tận tinh quang ngưng tụ thành, các vị có thể gọi là tinh không chiến hồn."

Ma Chủ tiến lên một bước, hỏi lớn: "Người định làm gì, vì sao không ngừng thu thập thiên giai chiến hồn!"

"Ta muốn tựa giữ mình, năm xưa ta thấy các vị đấu với Thiên đạo, mà so với Thiên đạo tất cả chỉ là sâu kiến, đệ tứ giới cũng bị Thiên đạo kích hủy khiến ta hoảng sợ, phải nghĩ cách cho mình mạnh lên." Tinh không chiến hồn chậm chậm thu nhỏ, hóa thành dáng vẻ như thường nhân, bay đến trước mặt chúng nhân: "Ta không muốn đấu với các vị, muốn cùng chinh chiến Thiên đạo."

Đoạn y y quay sang nói với Nhân vương: "Ta rất sợ cô, năm xưa cô đấu với người ta, lay tan nửa phiến tinh không, khiến ta trọng thương." Tinh không cổ chiến hồn tựa hồ không có tâm cơ, không giấu nổi sợ hãi Nhân vương.

Quý Chủ thùng thẳng: "Người mạnh lắm, cũng là nghịch thiên cấp cao thủ."

"Gần vạn năm nay ta mới đột phát được cảnh giới này, ta biết các vị vì sao tới đây, được, toàn bộ chiến hồn ta thu thập đều ở hết đây." Tinh không chiến hồn nói đoạn, trong vô hạn tinh không truyền lại dao động kinh nhân, hơn trăm chiến hồn phát ra khí thế xé toang thiên địa xông tới.

Tất cả đều hơi biến sắc, tu vi của toàn bộ chiến hồn đều ở mức của các Thái cổ thần.

"Đây là..." Thờì Không đại thần cả kinh, ông nhận ra trong đó có không ít nhân vật tà phải, có cả đại ác nhân, thậm chí cả cao thủ hỗn độn tộc.

"Ta biết họ đều là ác ma, tất cả đều bị ta nhân lúc hư nhược nhất mà ra tay, không hề dung tình, triệt để tẩy sạch linh thức kí ức, hiện tại họ đều là những con con rối, những công cụ chiến đấu hung cuồng nhất."

Chúng nhân gật gù, dù đó cũng là một khối đại chiến lực, mọi hậu họa đều giải quyết xong.

Thờì Không đại thần cùng tinh không cổ chiến hồn hướng về Thông thiên chi lộ.

Quý Chủ nhìn lên vô tận tinh không: "Không biết con sống không

nữa, ta phải đi thăm quang minh đại lục, để có chiến tử cũng không còn di hận." Đoạn nhanh chóng biến mất vào tinh không.

Ma Chủ nói với Độc Cô Bại Thiên: "Người cũng nên quay về thăm Nguyệt lượng, ta đi thăm đệ đệ và đệ tử."

Lưỡng đại ca thủ nhanh chóng lướt đi.

Thần tổ hú vang rồi cũng lao mình lướt đi.

Hiện trường, chỉ còn lại Thần Nam và Nhân vương, vô hạn tinh không quang mang điểm điểm, hấn chậm rãi nói với Nhân vương: "Vũ Hinh, ta biết muội đã tỉnh, cũng biết ký ức kiếp trước của muội là Nhân vương tỉnh lại. Hiện tại ta chỉ muốn biết, Vũ Hinh ngày xưa còn không? Những gì đã có liệu tan theo gió hay chưa?"

Nhân vương nhìn lên vô tận tinh không, mắt sâu thẳm như nước biển, tuyệt mỹ dung nhan bình tĩnh đến mức khiến Thần Nam hoảng sợ, sợ tất cả đều là trong mộng, đến cuối cùng lại tan đi như khói.

Lâu, lâu lắm. Vũ Hinh mới quay đầu lại nhìn hấn: "Huynh đã có thê tử, hài tử cũng có, nên đối đãi họ thật tốt."

Vũ Hinh!

Nhân vương!

Nàng quay mình đi, chậm chậm độc hành trong tinh không, tuyệt thế phong tư lộ rõ vẻ cô đơn, trong sát na quay đi, Thần Nam nhận ra một tai mắt mát mát trong mắt nàng, nhưng hấn há miệng rồi lại không biết nói gì? Còn tư cách nói gì?

Thê tử, hài tử cũng đã có, hấn làm sao đối diện với Vũ Hinh, đối diện Nhân vương!

Hấn cảm giác lòng buốt nhói, muốn rũ bỏ tất cả để đổi lại Vũ Hinh xa xưa, nhưng có làm được thế không?

Tất cả đều không thể quay lại nữa.

Ngoảnh đầu lại, tất cả phẳng phất như hiện ra trước mắt.

"Muội tên Vũ Hinh, được sư phụ tìm thấy vào một đêm mưa trong bụi hoa..." Nụ cười thơ ngây xán lạn, đôi mắt linh động không hề vương vấn tục lụy, ánh lên nét thiện, mỹ thuần chân nhất.

Rồi ma vương Đông Phương Khiếu Thiên đến tấn công, Vũ Hinh chặn trước mặt, chịu chết thay hắn, rơi xuống như thiên sứ gãy cánh, như cánh hoa điêu linh, miệng thổ máu, cô bé mang vẻ đẹp thể lượng mà thuần chân đó lắm lắm: "Từ nhỏ đến giờ... muội chỉ có thân nhân là sư phụ... không có cha mẹ... không có bạn chơi cùng... không có bằng hữu, cô đơn vô cùng. Hiện tại... muội rất hạnh phúc, vì cuối cùng muội cũng có một ngôi... nhà..."

"Lúc huynh... già đi, còn nhớ được một... cô bé tên Vũ Hinh..." Những lời thầm thì đó vang vọng bên tai hắn, khiến hắn xé lòng, tất cả lẽ nào trôi qua như thế? Vũ Hinh rõ ràng đã quay về nhưng... hắn cảm giác mình cách nàng ngày càng xa.

Hắn rảo bước lướt tới, nhanh nhẹn đuổi theo.

"Vũ Hinh..."

Nhân vương dừng lại, lặng lẽ nhìn hắn hồi lâu mới nói: "Những gì đã có hà tất phải thiên trường địa cửu."

"Không."

Ánh mắt Vũ Hinh thoáng hoang mang, nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, nhìn về tinh không xa xôi: "Ngay cả thế giới này cũng hủy diệt, nói gì đến những thứ khác, không gì là dài lâu, hãy để ký ức tươi đẹp lắng sâu trong lòng chúng ta không phải càng tốt hơn sao?"

"Vũ Hinh, ta chỉ muốn quay lại..." Dù Thần Nam lòng cứng như thép thì lúc này cũng cảm nhận được khóe mắt rơi lệ.

Vũ Hinh mỉm cười, nhưng đóa hoa bằng ngọc lấp lánh xòe nở, trắng tinh khôi, nhưng Thần Nam cảm nhận được một tia cô tịch.

Vũ Hinh cầm tay hắn, cố mỉm cười trong thương cảm: "Đi dạo một

lần cuối nào..."

Hai người chậm rãi đi trong tinh không, sóng vai giữa vô tận tinh quang, thương cảm khôn tả phiêu động giữa họ.

"Vũ Hinh..."

"Đừng nói gì cả. Mọii là Nhân vương, huynh là thần mộ, vương nhất định vong, mộ vẫn là mộ, chúng ta đã có những gì, đừng hiềm không thể thiên trường địa cửu."

Chương 506

Trước khi thông Thiên

Quang minh đại lục. Tội Ác chi thành trong thập vạn đại sơn hiện tại đã thành đại bản doanh của Thái cổ chư thần, những cường giả chưa bước lên Thông thiên chi lộ đều tụ tập tại đây.

Hắc Khởi uất ức cực độ, Tuyệt vọng ma đao đánh khắp đệ ngũ giới khó gặp địch thủ nhưng hiện tại y cảm giác mình chưa là gì, tuy là thiên giai đỉnh cấp cao thủ nhưng so với Thần Nam đạt nghịch thiên cấp còn thấp hơn một quãng. Địch thủ cũ bỏ y lại sau lưng khiến y sàu não, bởi lúc xưa Thần Nam còn xa mới là địch thủ của y.

Ngang dọc khắp thập vạn đại sơn, y dấy lên ma khí ngút trời, trở về Tội Ác chi thành.

"Mấy tiểu tử đó đang chế tạo thần, tuy không hoàn mỹ nhưng cũng có đôi chút thành tựu, ta có nên thử theo phương diện này không?" Y đáp xuống Thần Phong học viện.

Một cỗ dao động năng lượng hùng hồn tràn tới, năng lượng từ Tạo thần phủ của học viện dấy động, đồng thời truyền lại tiếng cười vang: "Ha ha... nhục thể hỗn độn tộc mạnh mẽ thật khiến 'thần chế tạo từ người' tăng tiến hẳn."

Hiển nhiên, những nghiên cứu điên cuồng của Thần Phong học viện đạt được tiến triển, lần quét sạch hỗn độn tộc khiến họ có thêm nhiều thực nghiệm phẩm.

"Tạo thần phủ" quả nhiên ở trong một hồ nước nhưng với Hắc Khởi, đó không phải ngăn cách đáng kể, y như u minh ma vụ tiến xuống đáy hồ, xuyên qua thạch bích.

"Là ai?" Mấy lão giả tóc bạc phơ trong địa động cùng quay lại nhìn y.

"Hừ," y chỉ hừ lạnh một tiếng, Thái cổ cường giả như y cao hơn mấy tiểu lão đầu tóc bạc như tơ này không biết bao nhiêu đời, thành ra y cực kỳ lạnh lùng với mấy hậu bối.

Trong ánh sáng lập lòe, hai 'thần chế tạo từ người' trên thạch đài mờ bùng mắt, hiển hiện đích ý rõ ràng với Hắc Khởi, nhưng liền đó nhắm nghiền mắt lại ngay.

"Ồ." Hắc Khởi là nhân vật cỡ nào, từ dao động tinh thần của đôi phương lập tức cảm giác được hận ý ngút trời, bèn hú lên khe khẽ, một hình ảnh ác ma từ thân thể y bay ra hút hai người đó lại.

Thoáng chốc, y hiểu hết ngọn nguồn: "Dưới Thiên đạo toàn là sâu kiến, dưới thiên giai đều là bùn đất. Nguyên lai các người đến từ một nơi tên Đổ gia Huyền giới, ồ, là nơi đó hả, các người là huynh muội, từng dùng chung một thân thể. Hay lắm, hắc hắc, định tìm thất quân vương chúng ta báo cừu, tìm chết mà."

Thần sắc y trở nên lạnh ngắt, hai tay vung mạnh, chụp lấy Đổ Linh và Đổ Hạo mang hỗn độn thể, lạnh lùng nói: "Các người chỉ là mấy con trùng nhỏ xíu nhưng Hắc Khởi ta là ai, xưa nay chưa từng cho kẻ nào uy hiếp ta tồn tại."

Hai vùng huyết vụ văng lên, Đổ gia huynh muội gào lên thảm thiết rồi hóa thành huyết thủy, hoàn toàn tịch diệt.

"Người... người sao lại làm thế?" Mấy tiểu lão đầu giận dữ gầm lên.

"Hắc Khởi ta là ai? Ngay hài tử của mình còn phải giết, hà huống mấy địch nhân không ra gì!" Hắc Khởi cười điên cuồng: "Phụ mẫu, thê tử, con cái đều bị ta giết. Không cần oán thiên oán địa, không cần ai đồng tình, thế giới này vốn tàn khốc như vậy. Ta mạnh hơn các người nên đương nhiên được giết các người, vì các người quá nhược tiểu, có lẽ sẽ được thế nhân đồng tình. Nhưng hiện thực là tàn khốc, trong cuộc đấu tranh giữa giết người và bị giết, các người chỉ có thể đợi người ta làm thịt."

Khí thể kinh nhân của Hắc Khởi bùng lên, mấy lão giả tóc bạc phơ không thốt nổi lên lời, đó là chấn nhiếp xuất phát từ linh hồn khiến họ cảm giác được nỗi sợ từ sâu thẳm tâm linh trỗi dậy.

"Hừ, lấy thân thể ta làm 'tài liệu', các người dốc hết khả năng cải tạo."

"Chuyện này..."

"Do dự cái gì, còn không mau lên, định để ta lục ký ức rồi giết các người, tự mình động thủ chẳng?" Lời Hắc Khởi vẫn lạnh lẽo cực độ.

Đối diện ma vương bá đạo cỡ này, họ biết nói gì, cầm một món thần binh sắc bén lên chém nhưng kết quả thần binh gãy gục mà Hắc Khởi vẫn trơ trơ.

"Đợi ta thả lỏng đã rồi các người tiếp tục."

Hắc Khởi thả lỏng, mấy lão nhân lại bắt đầu, theo bản chất, họ là một nhóm điên cuồng, đã trăm ngàn lần tôi luyện hỗn độn tộc huyết dịch, thần ma huyết vũ, thường nhân huyết dịch thu lấy tinh hoa hữu hiệu nhất, có điều hiện tại họ nhận ra vẫn không so được với huyết dịch của Hắc Khởi nên chú tâm tôi luyện huyết tinh của y.

Ta ngày ba đêm trôi qua, huyết tinh của Hắc Khởi và cường giả hỗn độn tộc được trộn vào thể nội y, thay thế huyết dịch ban đầu.

Lúc Hắc Khởi mở mắt, thở dài chán nản, vẫn là thiên giai đỉnh cấp, tu vi không tinh tiến bao nhiêu nhưng lại được khơi mở, nhục thể tăng tiến cũng vô hiệu, chỉ khi thần thức mạnh lên mới thật sự được coi là cường giả.

"Các người đem huyết tinh của ta bổ dung cho các tu luyện giả khác, có thể tạo được bao nhiêu 'thần tử người' cứ việc, tự ta phải tham ngộ, tiến hành cải tạo tinh thần."

Những ngày sao, các tu giả sống sót trên quang minh đại lục đều đến Thần Phong học viện để tiến hành huyết mạch thăng hoa.

Một tu giả thông thường đương nhiên không thể tiến lên thiên giai cảnh giới nhưng thành thần tộc phổ thông không vấn đề gì. Tiến lên Thiên đạo cần phải hy sinh, cần sĩ tốt, tuy tàn nhẫn nhưng không thể thiếu điều đó được.

Cứ thế, thành quả nghiên cứu của Thần Phong học viện xuất thế, đại quân chinh chiến Thiên đạo không thể thiếu cũng xuất hiện.

Trên Nguyệt lượng, Thần gia lão ma vương qua mấy lần biến hóa, quả nhiên triệt để đột phá cảnh giới năm xưa, thành nghịch thiên cấp cao thủ thực lực siêu cấp.

Thần gia Tứ tổ cùng Ngũ tổ cũng phục sinh, trọng yếu nhất là Thần gia bát hồn từ Thần ma đồ tiến ra, họ đều có thiên phú khiến người khác ganh tỵ, là nhất đại nhân kiệt khi xưa, pháp tắc của mỗi người đều thần diệu vô kể, tám người tách ra, chiến lực của một người không đủ uy chấn một phương nhưng tám thần diệu pháp tắc hợp lại, do tám người cùng thi triển, dù Thần gia lão ma vương cũng phải nhường bước.

"Ha ha..." Thần gia lão ma vương cười vang: "Đời sau của ta quả nhiên cực mạnh."

Độc Cô Bại Thiên về Nguyệt lượng, vị đệ nhất cấm kỵ thần ma này thần thái thoải mái, hưởng thụ niềm vui khó tả nhưng lòng đã gửi lên Thiên đạo.

Nguyệt Thần, Huyền Huyền, Độc Cô Tiểu Nguyệt, thậm chí Độc Cô Tiểu Huyền biến mất đã lâu cũng về, cả cửu đại đệ tử cũng hiện thế, họ hoặc từ Thần ma đồ bước ra, hoặc từ vô tận thiên vũ trở về. Họ biết Độc Cô Bại Thiên cần mình, diệt Thiên đạo không thể thiếu phần họ.

"Còn thiếu hai người." Độc Cô Tiểu Huyền thấp giọng.

Chúng nhân họ biết nàng ta nhắc đến hai nhi tử của Độc Cô Bại Thiên, trưởng tử Thiên Ma cùng á tử Độc Cô Tiểu Bại. Thiên Ma đã bước lên Thông thiên chi lộ, theo truyền thuyết, Độc Cô Tiểu Bại ở cùng Độc Cô Bại Thiên, tu vi không kém phụ thân, bao nhiêu năm nay bố trí cho lần chinh chiến Thiên đạo. Trừ Độc Cô Bại Thiên không ai biết y ở đâu.

"Được, cho mọi người biết một bí mật." Độc Cô Bại Thiên nói với thân nhân: "Lúc xưa Lục giới tan tành, ta từng xuất ra bốn phiến lá xanh đề tỉnh, lúc Thái cổ bị cách đoạn, ta lại xuất ra bốn phiến nữa, bốn chữ đó là 'chúng sinh diệt Thiên', chỉ khi chúng sinh hợp lực mới diệt được Thiên đạo, đó là nguyên nhân vì sao sau vô tận tuế nguyệt Thiên đạo lại hủy diệt chúng sinh. Tiểu Bại đang mượn sức mạnh

chúng sinh."

Quỷ Chủ bay khắp sông núi trên quang minh đại lục, đến Thần Phong học viện, đối diện linh thi Vũ Hinh liền cảm khái vô vàn: "Hảo đồ đệ, con quá đơn thuần, ai, ta hy vọng con vĩnh viễn đơn thuần khoái lạc thế này. Con tuy có quan hệ cực lớn với Nhân vương nhưng sự phụ sẽ dốc khả năng bảo vệ con." Y liên tục thở dài, khác hẳn dáng vẻ thủng thẳng hàng ngày.

Tâm tư linh thi Vũ Hinh như tờ giấy trắng, mỉm cười ngây thơ, vô cùng xán lạn, khinh linh đến bên Quỷ Chủ, lắng nghe y chỉ dạy.

Cạnh đó, Tiểu Thần Hi cười ngọt ngào như tiểu thiên sứ cạnh thủ mộ lão nhân, lão vuốt râu: "Còn ngoan ngoãn hơn Huyền Huyền lúc nhỏ, đúng là tiểu tinh linh, nếu không phải Thiên đạo vô tình, có ai thương tổn đến cháu được, lão nhân gia và cháu có duyên, sẽ tận lực bảo vệ cháu."

"Lão gia gia từ ái." Tiểu Thần Hi không biết thiên địa nguy nan, vẫn ngoan ngoãn đa tạ thủ mộ lão nhân.

Ma Chủ lúc đó cũng mở tử vong tuyệt địa, Ma Chủ, Vô Danh thần ma, Tiềm Long đều ở trong tuyệt cốc. Ma Chủ lãnh khốc tựa hồ đang lay động cảm tình, mái tóc màu bạc lật phất theo gió, ánh mắt như đao phong lộ ra tia nhìn âm áp, chỉ thoáng qua nhưng quả khó thấy.

"Hôm nay gặp tất cả coi như triệt để hoàn thành tâm nguyện, sau này còn sống sót hay không cũng ân hận gì nữa."

"Đại ca..." Hai mắt Ma Sư ướt mềm.

"Phụ... phụ thân..." Đại Ma hiển nhiên chưa quen gọi Ma Chủ là cha, nhưng tình cảm vô cùng chân thành.

"Sự phụ!" Vô Danh thần ma và Tiềm Long đều nghẹn ngào, họ đều biết tính cách của Ma Chủ, hiện tại thấy ánh mắt sắc lạnh lại mềm hẳn, khiến họ cảm nhận được phút mềm yếu hiếm có của thiên cổ ma nhân.

Thiên cổ Ma Chủ, quân lâm thiên hạ, hôm nay lại lộ ra mặt cảm tính,

coi như kì tích xảy ra.

"Đại ca..."

"Phụ thân..."

"Sư phụ..."

Bốn người cùng gọi: "Tất cả đều muốn bước lên Thông thiên chi lộ!"

Ma Chủ nhìn họ hồi lâu chợt thở dài: "Được rồi, tất cả chúng ta được định sẵn sinh ra vì chinh chiến."

Bốn người đều gật mạnh, dù Tiềm Long vốn có thành kiến với Ma Chủ cũng quên hết oán hận, y nhận ra Ma Chủ hung ác cũng xuất phát từ đại cục, đó là chí tôn bản sắc chân chính của bậc quân lâm thiên hạ.

Tựa hồ nhận ra phút thất thần của y, Ma Chủ lên tiếng: "Kỳ thật, kiếp trước của con cũng là con cháu ta."

Tiềm Long ngẩn người, thân là con Ma Chủ, lại ở cùng một khoảng thời gian dài nhưng chưa từng được phụ thân quan ái, Ma Chủ quả thật lãnh khốc.

Rất nhanh, những mềm yếu trong mắt Ma Chủ tan biến, nhìn khắp bốn người: "Các người muốn lên Thông thiên chi lộ, có những việc phải nói rõ trước, không rồi các người lại trách ra."

"Phụ thân (sư phụ, đại ca) nói đi."

"Sau cùng, để đạt được sức mạnh cực đại, có thể ta sẽ lục thân bất nhận, không chỉ giết địch, giết người thân, thậm chí giết cả bản thân, các người sẽ vô cùng nguy hiểm." Ma Chủ lạnh lùng nhìn bốn người.

"Lòng không oán hận." Bốn người đều nghĩ.

"Được rồi." Ma Chủ gật đầu: "Ở đây ta từng giam một Thiên, tuy bản nguyên đã bị rút vào Cẩm thiên nguyên giới nhưng linh lực vẫn còn, hiện tại ta dẫn vào thể nội các người."

Trong tinh không xa xôi, Thần Nam cười vang, Nhân vương chú thị theo bóng hấn một mình bay về quang minh đại lục.

"Giấc mộng vạn năm hôm nay mới tỉnh, bỏ lại ba ngàn biển nhớ, quên hết tình cừu nhiều kiếp. Từ đây không quay đầu, ngẩng nhìn trời cười vang, chinh chiến Thiên đạo..." Tiếng cười của hấn có vẻ thông suốt nhưng chỉ mình hấn biết tư vị trong lòng lúc này.

Nhân vương lặng lẽ dõi theo bóng dáng, đứng sững trên tinh không như vạn cổ thạch điêu.

Thần Nam phía hành trên quang minh đại lục, nhìn khắp thiên sơn vạn thủy, cuối cùng cũng tìm được thân nhân, năm hài tử đang chiến đấu hòng triệt để kích hoạt tiềm năng của Đồ Đằng chí tôn, cả Tác Tác và Huyền Huyền cũng không tinh nghịch nữa.

Hấn lấy hài cốt Thiên Long hoàng trong nội thiên địa giao cho Long Nhi, đương nhiên như thế sẽ kích phát được sức mạnh một bước dài.

"Chí tôn bản thể của Long Nhi và Y Y đã tìm thấy rồi, mấy ngày tới ta sẽ giúp Không Không, Tác Tác, Huyền Huyền tìm được chí tôn thể, dù Lục giới không còn nhưng chí tôn thể không thể bị hủy diệt. Ta sẽ dốc lực giúp các con tăng tu vi lên mức cao nhất để không ai bị thương tổn."

Kỳ thật, hấn chưa đi tìm, Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên đã phái người đưa tới, họ tìm được Đồ Đằng chí tôn thể từ trước bởi họ vô cùng coi trọng tiềm năng của mấy hài tử.

Thần Nam đến nơi Mộng Khả Nhi ở, hai người đứng trong trúc lâm nhìn nhau hồi lâu không nói.

Lâu lắm hấn mới nói: "Nàng nhất định phải còn sống."

"Huynh cũng vậy." Mộng Khả Nhi dịu giọng đáp.

Lúc quay đi, hấn phát hiện Đạm Đài Tuyền.

"Đạm Đài, vì Huyền Huyền và Tác Tác, cô nên bảo trọng."

"Ta biết, người cũng phải phải trọng, không thể chết dưới Thiên đạo, chỉ có thể chết trong tay ta." Tuy hận hấn nhưng Đạm Đài Tuyền cũng không mong hấn chết, từ thủa niên thiếu đã quen nhau, ân oán tình cừu giữa hai người không rạch rời.

Rời khỏi trúc lâm, hấn thấy Long Vũ, nàng vẫn thanh lệ như xưa, dung mạo bất biến, có lẽ chỉ tâm sự là khác.

"Thần Nam..."

Tiếng gọi khế khàng dấy lên hồi ức trong lòng hấn. Lúc thân tàn công phế, Long Vũ đã chờ đợi mười năm, mang lại cho hấn bao nhiêu cảm động trong đêm hoa tuyết bay bay khiến tâm linh chết lặng của hấn lại được sinh mệnh ôn tình tưới tắm. Nàng đã khiến hấn sống lại.

Mười năm sinh tử mệnh mang, Long Vũ mang lại cho hấn hi vọng, làm sao có thể quên nỗi?

"Long Vũ..." Hấn cầm tay nàng bay lên, đến cạnh biển mây, hấn lên tiếng: "Ta không quên những gì trước kia. Hy vọng mọi người đều còn sống. Mọi yên tâm, chỉ cần ta còn sống sẽ không để mọi tổn hại."

Ánh mắt Long Vũ ướt nước, cầm chặt tay hấn.

Cùng lúc, một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên từ xa tắp: "Uy, Thần Nam, hóa ra là tên khốn này."

Thần Nam và Long Vũ ngoái lại nhìn, một gương mặt dâm đãng cười hớn hở đang nhìn họ.

"Nam Cung Ngâm, dâm tặc huynh còn sống sao."

"Vớ vẩn, nói xui xẻo quá. Ta là đại mỹ nam tử phong lưu ngời ngời, tuyệt thế tiêu sái, sao lại chết được? Còn nhớ ta từng nói gì với huynh không, ta không đánh lại huynh, cả đời này cũng không định động thủ với huynh nhưng so về đời sau thì ha ha, ta nhiều hơn huynh không biết bao nhiêu lần. Ai da."

Nụ cười dâm dăng của Nam Cung Ngâm thu lại ngay, y bị thê tử Vương Lâm cấu, sau lưng là bảy, tám hài tử, lớn chừng hơn mười tuổi, nhỏ chừng hai, ba tuổi, quả là một đại gia đình. Cách không xa, Nam Cung Tiên Nhi ngồi cạnh chiếc bàn đá trong vãn hải, hiển nhiên chinh chiến Thiên đạo sắp bắt đầu nên gia đình cùng đoàn tụ.

"Đó là hài tử còn nhỏ của ta, còn cả những hài tử đã thành gia lập thất, ha ha, đại phá diệt đã qua hơn ngàn năm, hiện tại ta đã thành tổ tổ gia gia rồi." Nam Cung Ngâm cười đắc ý. Hiển nhiên, y còn sống toàn nhờ vào Nam Cung Tiên Nhi.

Thần Nam tắt tiếng, dâm tặc này đã làm đến thái tổ tông mà còn có con mới hai, ba tuổi, đúng là khiến người ta váng đầu.

"Thần Nam, ta biết các huynh sắp bước lên Thông thiên chi lộ, trước khi đi, chúng ta gặp nhau một phen nhỉ? Nghe nói Huyền Trang, Tiềm Long đều không sao, mời đến ăn bữa cơm chia tay các huynh. Ta không có năng lực chinh chiến Thiên đạo, chỉ biết đứng sau vầy cờ giống trống cổ vũ. Lần này không tìm được lão bà cho tên trọc Huyền Trang không xong, bằng không làm sao để hấn bước lên Thông thiên chi lộ được."

Phong cách dâm dăng của Nam Cung Ngâm vẫn như vừa.

Thần Nam cảm khái vô vàn, dù tu vi thông thiên thì sao? Người vui vẻ, tiêu sái nhất trong các bằng hữu hấn biết là dâm tặc Nam Cung Ngâm tu vi chả ra sao này.

Chương 507

Lần cáo biệt cuối cùng

Vân vụ ùn ùn, ráng màu quán quít, trên vân hải này, Thần Nam vô vàn cảm khái, cười vang: "Dâm tặc huynh đúng là tự tại, đó cũng là một loại cảnh giới, tiểu đệ không bì được."

Nam Cung Ngâm cười vang: "Đã nói rồi, ta đánh không lại huynh nhưng những phương diện khác huynh không bằng ta. Ta đây phong lưu ngời ngời, tuyệt thế đại soái ca tuyệt đối luôn tiêu sái, sống thật tiêu dao, Thiên thích diệt cứ diệt, thích phá cứ phá, chỉ cần ta tiêu dao tự tại là được rồi."

Tuy Thần Nam không thể đọa lạc kiểu bất chấp tất cả chỉ bo bo lo cho mình nhưng phong cách tiêu dao của Nam Cung Ngâm thật sự khiến hắn hâm mộ.

"Được, gọi Huyền Trang, Tiềm Long, những người chúng ta từng quen lại đi." Hắn cười vang, những phiền muộn trong lòng đều tiết hết.

"Được huynh triệu hoán bọn Tiềm Long và Huyền Trang, ta mời mấy bằng hữu. Bất quá, bọn ta không so với các huynh được, chỉ là thần tiên thông thường, không tham dự chinh chiến lục đạo, thiên hạ hiện tại không phải là thiên hạ của bọn ta từng thấy, giờ chỉ đánh gióng chống khua chiêng cổ vũ cho các vị."

Nam Cung Ngâm tuy tiêu sái nhưng cũng thấy đôi phần mát mát, từng là phong vân nhân vật nổi danh lớp trẻ nhưng khi đại thời đại giáng lâm, đừng nói thần tiên trên trời mà cự ma và cổ thần từ Thái cổ thời đại xuất hiện, những nhân vật hậu bối kiệt xuất như y có khác gì cát bụi.

Trong dòng lịch sử mệnh mông, những kẻ kiệt xuất vô số, hậu bối tiểu tử như y mấy kẻ có thể vươn lên, đập đầu sóng ngọn gió tranh phong với cổ thần? nêu không nhờ một vị hảo muội muội, y đã ô hô ai tai từ lúc lục giới tan tành.

Hiện tại y siêu thoát cũng do tự buông thả, nam nhân ai lại không muốn oanh oanh liệt liệt, sinh làm nhân kiệt, chết làm quỷ hùng, mộng tượng nam nhân nào chả vậy.

Hoa sen xanh xòe nở, Huyền Trang bảo tượng trang nghiêm từ xa phá không bay tới, khí chất thần thánh không thể xâm phạm, phong thái siêu trần thoát tục khiến người ta tưởng có đức đạo thánh phật giáng lâm.

"Huyết hòa thượng này còn giả bộ." Nam Cung Ngâm lầm bầm.

Thần Nam cũng đồng cảm: "Nếu không từng thấy y chén thịt chó ngon lành, chắc tiểu đệ cũng bị gạt."

"Grào..." Ngoài xa vang lên tiếng hú, Tử Kim thần long dấy lên khí tím đầy trời, cưỡi tử vân bay tới, tuy đã biến hóa thành Thiên Long thân nhưng tập tính của lão du côn không đổi, từ xa thấy Huyền Trang đã cười vang: "Huyền Trang đầu trọc, hôm nay ta mới người ăn thịt chó, uống rượu nồng, câu gái đẹp."

"Người dám..." Một tiếng rít vang lên, ngân long Giai Ti Lệ kéo tai con rồng du côn.

"Grào... buông tay, mau buông tay, nếu không ngày nào ta cũng cho lão Khôn Đức say mèm, luận công lực hay tửu lượng lão đều không so được với ta."

"Người dám, phụ thân ta cũng là phụ thân người, phải tôn trọng." Thần Nam trợn tròn mắt, chuyện này... Tử Kim thần long cuối cùng lại cùng với ngân long Giai Ti Lệ, chắc hiện tại lão bạo quân Khôn Đức chỉ còn biết trưng mắt bó tay với con rồng du côn mà thôi.

Huyền Trang hòa thượng đứng trên mây, tỏ ra bảo tượng trang nghiêm, tí mắt nói với Tử Kim thần long: "Ngã phật từ bi. Thiện tai, thiện tai, thí chủ đã tới."

"Ngẫu mẽ đầu phát!" Ngoài xa có người đáp lại phật hiệu: "Hòa thượng cũng tới rồi."

Rồng gầm phượng gáy vang vọng, một con Thiên Long màu hoàng

kim cùng thất sắc phượng hoàng đuổi nhau trên không, chính thị Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng.

"A ha ha, tiểu đậu đình đã lớn, cũng cần mỹ nữ..." Tử Kim thần long cười văng lên.

"Long phượng trình tường!" Thần Nam bật cười.

Long Bảo Bảo nhanh chóng bay tới, quạt đuôi thật mạnh, bình một tiếng hát văng Tử Kim thần long. Tuy nó đã lớn, tâm trí thành thực nhưng bản sắc thần côn của Long Bảo Bảo vẫn thế, tỏ vẻ ngây thơ: "Thần dạy, con lượn người sinh chín hài tử, không đứa nào giống nhau, cũng khác người luôn."

"Phì." Tử Kim thần long nổi giận: "Sinh chín hài tử khác nhau? Đừng ra vẻ thần côn." Nó bắt mắt lắm lắm: "Thật sự sinh chín hài tử cũng tốt nhưng không cần vội, ta đã chuẩn bị tên cho chín hài tử rồi. Toan Nghe, Bá Hạ, Bò Lao, Li Vãn, Trào Phong, Bệ Ngạn, Tù Ngưu, Phụ, Nhai Xả, đều tuyệt diệu." "Muốn chết mà." Giai Ti Lệ néo mạnh.

Ngoài xa bóng người thấp thoáng, một trung niên nhân râu dài phơ phất, thân ảnh cực kỳ khôi vĩ bay tới, là người được Nam Cung Ngâm triệu hoán, Thần Nam nhìn hồi lâu mới lên tiếng: "Hỗn Thiên tiểu ma vương, đã lâu không gặp."

"Đúng, lâu quá không gặp." Hỗn Thiên tiểu ma vương cảm khái vô vàn, từng cùng hắn so bì sinh tử, tu vi năm xưa ngang ngửa nhau, hiện giờ tất cả đổi thay, đại địch của y vượt quá xa, gặp lại tất phải cảm khái.

"Hắc hắc, hai vị đừng chăm chăm nhìn nhau nữa, đều là nam nhân, không nên ám muội thế." Nam Cung Ngâm cười ha hả: "Hiện tại các vị không nên đánh nhau, mà đánh cũng không được. Hỗn Thiên tiểu ma vương Hạng Thiên là thân gia con gái ta, đều là bằng hữu cả."

Nước trà trong miện Thần Nam suýt phun ra, hai kẻ này lại kết thông gia, đúng là... thế sự vô thường, không thể đoán định.

Lại một thân ảnh cao lớn, tóc bạc phơ phơ, da sáng như ngọc bay tới, nhìn Thần Nam hồi lâu mới nói: "Đời người như mộng."

"Đời người như mộng." Thần Nam nhìn đại địch thừa xưa Đông Phương Trường Minh, có cảm giác vô cùng đặc thù, cả hai đều là kẻ sống lại sau vạn năm ngủ say.

Rồi Tiềm Long và Đại Ma cũng tới.

Những kẻ cùng thời đại này có những tương ngộ khác nhau trên đường đời, trong ký ức của họ còn nhiều người nữa nhưng không thể hiện thế, lục giới tan tành, vô số sinh linh vĩnh viễn chết đi.

"Uống rượu ngâm thơ

Kiếp người mấy nổi."

Chúng nhân ở trên mây uống rượu bàn chuyện năm xưa, vô cùng thoải mái, gặp gỡ lần này có lẽ thành vĩnh biệt, tâm tình tất cả đều khác nhau. Lần tụ hội này khiến lòng ai cũng xoay chuyển.

Sau cùng lão yêu Đao Mộc của Côn Luân Huyền giới năm xưa tới, trong tứ lão yêu chỉ còn mình lão sống sót, Côn Luân được Cốt Long và Hoàng Nghĩ cứu một phần, còn lại triệt để hủy diệt.

Tuyệt thế vưu vật điên đảo chúng sinh Nam Cung Tiên Nhi đề nghị: "Những người cùng thời chúng ta, nam tử đến cả rồi, nữ tử còn thiếu mấy người, chi bằng mời hết."

Không lâu sau, thánh khiết tiên tử Mộng Khả Nhi, tiểu công chúa cổ linh tinh quái, Thiên giới Vô Tình tiên tử, linh thi Vũ Hình, chiến nữ Lý Nhược Lan, Đông Phương Phượng Hoàng có phượng hoàng huyết mạch, thậm chí cả Đạm Đài Tuyên không cùng thời đại cũng được mời tới.

Thần Nam trầm mặc, có những người không thể xuất hiện, tinh linh thánh nữ Khải Sắt Lâm, thánh chiến thiên sứ Nạp Lan Nhược Thủy đều tiêu tan lúc lục giới tan nát, không biết linh thức họ còn không, nếu có kiếp sau, họ còn xuất hiện trên đời chăng?

Cả năm huynh muội Long Nhi cùng Tiểu Thần Hi cũng tới, càng lúc càng đông, cả một con kim sí đại bằng lớn như ngọn núi bay tới, mây

khấp trời dấy động. "Mọc đâu ra con tiểu điều này, lại dám đến đây gây loạn." Tử Kim thần long vô cùng vô lại giơ chén rượu quát.

"Du côn sư bá, là đệ tử."

"Là Hận Thiên Đê." Thần Nam nhận ra, nó từng là kí danh đệ tử của hắn, nhưng sau đó tặng cho Đại Bằng thần vương.

"Sư phụ." Hận Thiên Đê hóa thành nhân hình quỳ trước mặt hắn.

"Đứng dậy, sư phụ người Đại Bằng thần vương đâu? Có phải..."

"Sư phụ không sao, đang cùng Thanh Thiện cổ ma ôn chuyện cũ."

Không lâu sau, Thanh Thiện cổ ma, Phật Tổ, Kim sí Đại Bằng thần vương đều tới, địch nhân trước kia tựa hồ quên hết cừu hận, cùng giao đàm thân thiết.

Từ trên Nguyệt lượng, Độc Cô Tiểu Huyền bay xuống, ma nữ này thực sự là họa hại, kêu gào loạn xạ, hận không thể cho mọi người say hết, không hề cố kỵ vượt đầu trọc của Huyền Trang: "Tiểu hòa thượng, nghe nói người báỉ làm môn hạ lão bất tử, thành sư đệ của mẹ ta?"

"Không." Huyền Trang chối phắt, cười xòa, đối diện ma nữ này mà làm vai trên đúng là thọ tinh lão hiềm sống lâu, đánh chết y cũng không nhận.

"Coi như người biết điều, hi hi." Nàng ta quay sang Thần Nam: "Còn nhớ việc ta phó thác người không? Bảo người tìm Đại Long đao, người lại trực tiếp sinh ra luôn."

Ma nữ này thật khiến người ta nhức óc, lập tức khiến Mộng Khả Nhi, Đạm Đài Tuyền, Thần Nam cực kỳ ngỡ ngàng.

"Còn cả con rắn bốn chân khôn kiếp, lúc xưa cũng phó thác cho người nữa mà." Độc Cô Tiểu Huyền cười hi hi nhìn Tử Kim thần long.

Lão du côn đã hồi phục tu vi, lại đột phá hắn, nhớ lại chuyện cũ đương nhiên không sợ Độc Cô Tiểu Huyền. Nó là ai? Là Tử Phong,

lão du côn nổi danh, còn sợ gì ma nữ.

"Im ngay, lão long ta hiện tại sợ gì người, tiểu ma nữ, từ thời Thái cổ ta không chú ý, sau này quên mất chuyện cũ người liền giày vò lão long ta, hiện tại định thanh toán sao?"

"Không phải người nói quên hết chuyện Thái cổ rồi sao?" Giai Ti Lệ véo mạnh.

"Ai da, đương nhiên quên nhưng có những việc ấn tượng khắc sâu, như chuyện tiểu ma nữ này dám riết, lúc nào cũng nhằng nhẵng theo ta thì vẫn nhớ được đôi chút." Lão du côn lên tiếng.

Độc Cô Tiểu Huyền đại nộ: "Nói láo, lão lưu manh, trong quá khứ luôn tìm cách lấy lòng ta hiện tại dám nói nhằng nhít. Sớm biết con rắn bốn chân do người chuyển thế, lúc người xuất thế ta đã bắt nấu canh uống."

"Cái gì?" Giai Ti Lệ càng vận lực mạnh hơn khiến con rồng du côn đau tái người, kêu âm lên: "Đừng nghe ma nữ nói nhằng, óc ta có phải óc heo đâu sao lại giở trò với ả? Là lão dâm trùng Chu Bá bảo ta đến giúp, ai da..."

Nhất thời loạn xạ lên, ai nấy bật cười, "đừng đánh nữa lão dâm trùng Chu Bá đến này." Tử Kim thần long rối loạn chân tay chỉ vào Long Bảo Bảo.

"Ực." Long Bảo Bảo đã chén đầy, bỏ cánh gà nướng trong mồm ra, tức giận: "Con lợn người lại nói láo, ta là Đại đức đại uy bảo bảo Thiên Long. Theo ta nghe người nói mơ rằng người có hai thân phận, Tử Phong và lão dâm trùng Chu Bá, cũng là con lợn người hiện tại."

"Ta ¥ # % & ..." Tử Kim thần long mắng văng lên, quay người bỏ chạy.

Hỗn loạn một hồi khiến thương cảm của tất cả giảm hẳn.

Sau cùng, ma nữ Độc Cô Tiểu Huyền đến cạnh Long Nhi nói: "Năm xưa Thiên Long hoàng rơi rụng, một phần thân thể bị người ta ngưng luyện thành thần binh, Đại Long đao rơi vào tay phụ thân ta nên ta nghĩ tìm được người là tìm được phụ thân, không ngờ phụ thân luôn

ngâm ở cạnh ta."

Đoạn quay sang nói với Thần Nam: "Gặp người lần đầu, ta cảm giác được đôi chút khí tức Độc Cô gia trên mình người nên cho rằng người là Thiên Ma đại ca hoặc tiểu đệ Độc Cô Tiểu Bại nhưng hiện tại ta vẫn không hiểu, phụ thân ta và Ma Chủ tựa hồ đều xem trọng người, thật ra lai lịch người thế nào? Không thể là tiểu đệ của ta, bởi ta không cảm giác được khí tức của nó."

Ai nấy đều say khướt, ngay cả Tác Tác và Huyền Huyền cũng lên uống rượu, mặt đỏ lựng, liên tục vỗ ngực nói với Tiểu Thần Hi: "Tiểu cô cô chờ xem, đợi chúng cháu đánh ngã Thiên đạo sẽ tìm cô cô sau."

"Bịch, bịch", hai tiểu tử quỷ gục xuống đám mây.

Cả Long Vũ, Mộng Khả Nhi, Thiên giới Vũ Hình, Tiểu công chúa đều uống say, trở thành túy mỹ nhân.

Chinh chiến Thiên đạo, mấy ai sống sót? Cơ hội với mỗi người đều vô cùng mong manh.

Thần Nam thờ dài nhìn những người say ngã: "Từ biệt hôm nay không biết còn tương kiến nữa không, nhưng dù thế nào cũng hoàn thành tâm nguyện, hy vọng có thể gặp lại."

Mười ngày sau, Thần ma đồ khổng lồ chậm chậm xoay chuyển trên tầng không quang minh đại lục, toàn bộ đại quân chinh chiến Thiên đạo sẵn sàng, những người bước lên Thông thiên chi lộ từ đây cất bước.

Nhân vương xòe Hồng Hoang Kỳ dẫn theo ngũ sắc khô lâu bay vào Thần ma đồ đầu tiên.

Rồi Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao dẫn những thần tiên y tụ tập lại bay vào.

Ngoài xa, còn nhiều người bay tới...

Chương 508

Liên tục phá năm tầng trời

Trên Nguyệt lượng, chiến ca cao vút, mọi con cháu Thần gia phàm đạt đến cảnh giới tiên nhân đều bay khỏi Nguyệt lượng, được Thần gia lão ma vương dẫn đầu, Thần gia bát hồn lãnh đạo, hùng hồn bay vào Thần ma đồ.

Sau họa loạn Thần đại, những nhân vật tiền bối của Thần gia rơi rụng cực nhiều nhưng Thần gia lão ma vương cùng Thần gia bát hồn phục sinh, thực lực của gia tộc lại tăng lên đỉnh điểm.

Nữ tử rơi lệ từ biệt, nam tử vẫy tay cầm kiếm ra đi.

"Thiên bất quá là binh khí trong tay ta, Thiên đạo cũng có thể đánh gục được." Thần tổ hóa thành một thanh niên nam tử uy chấn thiên hạ đứng trước Thần ma đồ, nhìn về quang minh đại lục hét lên: "Huyết mạch Thần gia chúng ta nhất định khiến Thiên đạo run rẩy."

Thần gia nhân mã tiến vào Thần ma đồ.

Trong vùng sâu thập vạn đại sơn, tử vong tuyệt địa rung lên âm âm, cả tuyệt cốc bị nhấc lên, mái tóc bạc của thiên cổ Ma Chủ tung bay, mắt như lãnh điện, thế như núi lở dẫn theo Ma Sư, Tiềm Long, Đại Ma, Vô Danh thần ma cùng tử vong tuyệt địa bay vào Thần ma đồ.

Thiên Long gầm vang, yêu tổ Cốt Long bay lên nhìn về Long Nhi ngoài xa, trong lòng dấy lên tư vị khó tả, tư chất của y không được như Thiên Long hoàng nhưng tuyệt không lùi bước.

Long Nhi tựa hồ có cảm ứng, phảng phất nhớ lại chuyện cũ, gật đầu với Cốt Long.

Ánh mắt Cốt Long ướt mèm, quay phắt vào Thần ma đồ, đoạn yêu tổ Hoàng Nghĩ dẫn yêu tộc đại quân hùng hổ theo sau. Áp trận cho yêu tộc chính thị Thái Thượng yêu tổ Kim Dũng, qua ngàn năm biến hóa trên Thần gia Nguyệt lượng, y đã đột phá, tu vi tiến sang lĩnh vực mới, mình người cánh bướm hào quang vạn đạo, sắc màu quán quít,

nhìn lại quang minh đại lục rồi bay vào Thần ma đồ.

"Àm, âm". Hai vàng Nguyệt lượng trên không phát ra ánh sáng nhu hòa, nhanh chóng bay tới. Cửu đại đệ tử của Độc Cô Bại Thiên tụ tập tại một Nguyệt lượng, cả nhà y tập trung tại một Nguyệt lượng khác, họ dùng đại pháp lực đẩy Nguyệt lượng bay vào Thần ma đồ.

Đó là quyết tâm của họ, thà làm ngọc nát, một đi không trở lại.

Thần ma đồ là bảo đồ mêh mông, thoáng chốc phóng đại vạn lần, để hai vàng Nguyệt lượng bay qua.

Đoạn, thân ảnh rợp trời bay lên, thể hiện thành quả cải tạo của Thần Phong học viện, gần đây họ được bổ sung hữu hiệu từ cường giả linh lực, những người này là tốt thí nhưng không thể thiếu. Hiện thực bao giờ cũng tàn khốc như thế.

Vô tận nhân ảnh tiến vào Thần ma đồ, Tà Tôn, Tây thổ Đồ Đằng, Cửu Đầu Thiên Long đều rũ hết oán cừu cũ, cùng hướng về chinh chiến Thiên đạo.

Rồi cả lục hồn thiên nữ hùng mạnh cũng bay lên, trong lúc chinh chiến Thiên đạo, không còn tồn tại đơn độc giữa Mộng Khả Nhi, Long Vũ, tiểu công chúa mà chỉ còn hợp thể giữa lục hồn.

Long Nhi, Không Không, Y Y, Tác Tác, Huyền Huyền theo sau lục hồn thiên nữ.

Nhìn quang minh đại lục hồi lâu, Thần Nam cũng bay lên tiến vào Thần ma đồ, vô tận nhân ảnh cùng bay lên, quang minh đại lục cơ hồ không còn cả thần tiên nữa.

"Long đại gia ta bỏ qua dâu bể trong một tiếng cười, để mặc đôi bờ mãi miết xuôi..." Tử Kim thần long bay lên, Giai Ti Lệ mặc kệ nó phản đối, kiên quyết vào Thần ma đồ, Khôn Đức thờ dài rồi cùng Kì Lân lão hữu bay vào.

Bọn Đông Phương Trường Minh, Hồn Thiên tiểu ma vương đều cải biến chủ ý, trực tiếp tiến vào Thần ma đồ.

Nam Cung Ngâm than: "Lão tử cũng đổi ý, dùng chút lực không đáng gì này giúp sức vậy." Y vẫy tay từ biệt thê nhi, hướng về Thần ma đồ trên không.

"Hai chục năm nữa, Nam Cung Ngâm phong lưu tiêu sái ta lại hiện thế."

"Muội cũng đi." Vương Lâm đưa hài tử còn nhỏ cho những hài tử đã thành nhân rồi cùng Nam Cung Ngâm tiến vào Thần ma đồ.

Ngày hôm đó được hậu thế gọi là Vô thần nhật.

Trong ngày đó, mọi tiên thần đều rời gia hương, bỏ mặc sinh tử bước lên Thông thiên chi lộ.

Đó là thời khắc bi tráng cực độ, không ai chịu lùi bước.

Tiên thần không sánh được với thiên giai cường giả, biết sẽ chết nhưng đều tử.

"Giết..."

Thông thiên chi lộ sau lưng Thần ma đồ là vùng đất vô cùng rộng lớn, đại lực này lơ lửng trên không, tiếng hò hét vang trời.

Những cường giả vào trước đang đấu với Thiên thú đại quân.

Thần Nam ngẩng lên nhìn, chỉ thấy đại lực gồm chín tầng chồng lên nhau, đó là cửu thiên trong truyền thuyết.

Đệ nhất trùng thiên rộng lớn vô biên, mặt đất đỏ sậm, hấn tựa hồ người thấy mùi máu tươi của các bậc tiền bối, chính thị do máu của vô số nghịch thiên cường giả để lại.

Đối diện với Thiên thú đại quân đột nhiên xung kích, mọi tu giả tiến vào Thông thiên chi lộ đều luống cuống, tuy hò hét vang lừng nhưng không ít tiên thần gục ngã. Chiến đấu không cân sức.

"Lùi lại." Ma Chủ quát vang, thu thập toàn bộ linh lực những người đã chết, đi lên Thông thiên chi lộ, một hột sức cũng quý giá. Y cười Bái

Tướng đài bay lên đầu tiên, chặn trước mặt mọi tu giả, mắt xạ ra hai đạo lãnh điện, chỉ hét lên một tiếng: "Giết."

Sát khí xông lên cứu trùng thiên!

Ma Chủ thể hiện siêu tuyệt đại thần thông chân chính, từ trận chiến Thái cổ đến giờ, tu vi của y đã đột phá đến cảnh giới khó lòng tưởng tượng.

Mười vạn Thiên thú gầm lên thê thảm cùng cực, huyết quang ngợp trời bùng lên, huyết thủy đỏ lôm nhuộm khắp đại địa. Toàn bộ mười vạn Thiên thú tan nát, ngay cả linh hồn cũng bị hủy diệt.

Vô tận linh lực lan tràn như biển lớn dậy sóng, tử vong tuyệt địa khác nào tòa động không đáy, hấp thu toàn bộ linh lực.

Mấy chục thiên giai Thiên thú đầu lĩnh vội vàng thoái lui, định chạy về đệ nhị trùng thiên nhưng đã muộn, Ma Chủ công tham tạo hóa, hai tay vươn ra rợp trời, ba mươi thiên giai Thiên thú gầm lên cuồng loạn nhưng không thể thoát được.

"Gào..."

"Ngao, ngao...."

Huyết quang chói lòa, Thiên thú bị ép nát thành tương thịt, tịch diệt lập tức, vô tận linh lực bị tử vong tuyệt địa hấp thu.

"Đi nào, người của chúng ta đang đợi trên những tầng cao hơn." Ma Chủ quát vang, bay lên đầu tiên, nhắm vào đệ nhị trùng thiên.

Chúng thần hùng hổ tiến lên đệ nhị trùng thiên, thuận lợi thế này bởi nhóm Thần Chiến đã mở đường trước, bọn Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ cũng từ đây trở về, những kẻ đồ sát thật sự đã bị diệt rồi.

Đệ nhị trùng thiên, vân vụ phiêu diêu, không biết rộng bao nhiêu vạn dặm, cuồng phong mãnh liệt thổi khiến vân vụ tan tác, mặt đất rung lên, vô vàn cự nhân xông tới như biển động, phảng phất khiến thiên địa nứt toác, cả đệ nhị trùng thiên lắc lư cuồng loạn.

Mấy ngàn thần tiên xông lên, định diệt nhóm cự nhân này nhưng vô tận thần lực không lay động mảy may, mấy trăm người bị cấm cố trên không rồi bị xé xác.

Nhân vương trái Hồng Hoang Kỳ ra, cuốn các thần tiên lại: "Không được khinh cử vọng động, đó là một tộc bảo vệ Thiên, không phải cự nhân nơi nhân gian."

"Gào..."

Cự nhân gầm vang, càng lúc càng đông, sau cùng phải đến bảy, tám vạn, thân thể đều như ngọn núi, nhìn mãi không thấy hút tầm mắt, trong mắt chúng lấp hào quang, dệt thành một quang võng trùm lên các thần tiên.

Không ai dám hoài nghi uy lực của quang võng, trong lúc nó đi qua, hư không lặng lẽ tan vỡ rồi biến mất, không gian trong phiến thiên địa này nhanh chóng co lại.

Mọi thần tiên đều hít một hơi khí lạnh, cự nhân yếu nhất trong đó cũng mạnh hơn họ, lại không thiếu những cự nhân đạt thiên giai cảnh giới.

Dao đông khủng khiếp lan tràn như thiên hải hồng vũ khiến tất cả rúng động từ linh hồn.

Hồng Hoang Kỳ rung lên phần phật, phát mạnh ra, quang võng khổng lồ có thể diệt không gian liền tan tành, mọi cự nhân rùng mình.

Nhưng dao động lại càng kịch liệt, tất cả cự nhân thấy Nhân vương liền bay lên, cùng lao vào đối phương.

"Hủy diệt!" Nhân vương đứng lặng trên không, khẽ quát lên hai tiếng, thân ảnh phiêu dật xuất trần, băng cơ ngọc cốt, phong hoa tuyết đại khiến mọi thần tiên ngưỡng vọng nàng đều nảy ra xung động muốn quỳ xuống lễ bái.

"Ngôn tức pháp, hành tức tắc, thiên địa pháp tắc do ta định" được Nhân vương thiể hiện lâm ly cực độ. Thái Thượng huyền công vốn không thể so được, bởi đó là Nhân vương cấm kị đại pháp chân

chính.

Chỉ hai từ nói ra mà tất cả liền phát sinh thật sự.

Hủy diệt mọi trở ngại!

Tám, chín vạn cự nhân như tuyết tan dưới ánh nắng, nhanh chóng tiêu tan, sụp đổ nhanh như bức tường xây trên cát. Tất cả cự nhân đều tịch diệt trong giây lát, chỉ còn lại năng lượng vô tận bị Hồng Hoang Kỳ hút lấy.

Nhân vương nhân từ mà lúc này cũng không lưu tình, hiển nhiên trường đại chiến tiếp theo còn thảm khốc hơn, nàng không muốn vì mình mềm lòng mà để lại ản hoạn.

"Giết." Chúng nhân tiến lên đệ tam trùng thiên.

Thần Nam đi sau cùng, không lo lắng gì lắm cho những người đi trước bởi hắn biết trước khi gặp nhóm Thần Chiến, chúng nhân sẽ không bị công kích hủy diệt. Hắn lơ lửng trên không, nhìn xuống đệ nhất trùng thiên phía dưới, khí chất toàn thân lập tức biến đổi, thần sắc chói lòa, quát lớn: "Diệt."

Vô tận thần quang trùm xuống, thoáng chốc bao gọn đệ nhất trùng thiên rồi tiếng ầm ầm vang lên, đại lục tan vỡ hóa thành cát bụi ngập trời. Trong lòng đất ản tàng mấy vạn Thiên thú, lần này không thoát được, toàn bộ tịch diệt. Vô tận linh lực bị hắn hút tới, nhập vào bản nguyên thế giới.

Cứ vậy, các tu giả phá liền năm tầng trời, cuối cùng gặp được nhóm nhất đại thiên kiều Thần Chiến và Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc ở đệ ngũ trùng thiên.

Bốn tầng phía dưới bị Thần Nam phá tan, không để lọt lướt kẻ nào, rồi Quỷ Chủ và thủ mộ lão nhân cũng dự phần, hấp thu hết vô tận linh lực.

Những tu giả bước lên Thông thiên chi lộ cuối cùng đã hợp lại, trận chiến tử vong chân chính bắt đầu, chinh chiến Thiên đạo đã gióng lên tiếng hồi trống xung trận.

Chương 509

Trận chiến với Vương

Trên đệ ngũ trùng thiên âm vân dày đặc, sát khí lạnh tanh, trên mặt đất có nhiều hài cốt, trong đó nhiều bộ rất thần dị, tại một phiến loạn thạch Thần Nam phát hiện được mấy chục bộ thiên sứ tàn cốt, tối thiểu đều có từ mười bốn đôi cánh trở lên, vừa nhìn là biết thuộc nhóm tây phương cổ lão thần linh hùng mạnh nhất.

Hài cốt của họ khác hẳn của thiên sứ hiện tại, gần như trong suốt, phẳng phát thị do dịch thể ngưng tụ thành, hiển nhiên đó không phải hài cốt của một thần thoại thời đại mà từ vô tận tuế nguyệt trước lưu lại.

Cốt cách tan nát rải khắp bãi loạn thạch, tựa hồ khế ngâm lên khúc bi ca, nghịch thiên chi lộ, vô số cường giả rơi rụng dọc cửu trùng thiên.

Thần Chiến đứng sững giữa bãi loạn thạch, gặp Thần Nam chỉ lặng lẽ gật đầu, mục quang Thần Nam ươn ướt, sau cùng hắn cũng được gặp phụ thân, cùng ông chiến đấu.

Long Nhi, Không Không, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác đều tiến tới, vây quanh Thần Chiến gọi rất thân thiết, mấy hài tử mồm miệng đều ngọt ngào, nhất là Huyền Huyền và Tác Tác, không hề lạ lẫm, tựa hồ không sợ vô hình áp lực của Thần Chiến, cuống quít bò lên đầu vai ông, ngồi xuống không hề khách khí.

"Gặp mẫu thân con một lần." Thần Nam mở nội thiên địa, mang Thần Nam và mấy hài tử vào.

"Mẫu thân..." Vừa thấy Thần mẫu, hai mắt Thần Nam không ngăn nổi nước mắt trào ra, mẫu tử liên tâm, cách xa vô vàn năm tháng mới được gặp lại.

"Tiểu Nam..." Thần mẫu không hề thay đổi dung mạo, vẫn mỹ lệ đoan trang, vừa nhìn thấy hắn cũng nước mắt lưng tròng.

"Nãi nãi..." Năm hài tử nhanh chóng chạy tới.

"Hào hài tử..." Thần mẫu vuốt ve mặt mấy hài tử, hiển nhiên phi thường cao hứng, kích động....

"Mẹ các con đâu?"

"Cũng lên cứu trùng thiên rồi."

"Mau, mời vào đi." Thần mẫu thôi thúc Thần Nam.

"Vâng." Thần Nam hơi do dự, rời khỏi nội thiên địa của Thần Chiến, mời lục hồn thiên nữ lại đoạn hấn bước đến gần Thần Chiến.

"Đừng cả nghĩ, chúng ta từng tồn tại, từng chiến đấu, bất kể kết quả thế nào, chúng ta cũng đã tận lực, vậy là đủ rồi." Thần Chiến nhìn hấn.

"Con biết, con không có ý thoái lui." Thần Nam gật đầu.

Hai người lặng lẽ, có những việc không phải giảng giải nhiều, hiện tại đều dựa vào trận chiến sau cùng giải quyết.

Lúc ra khỏi nội thiên địa của Thần Chiến, hấn cảm giác được trên cứu trùng thiên có một cỗ đại lực đang thức tỉnh, như hung thú có thể phá toái cả phiến thiên vũ khiến ai nấy bị áp bức, run rẩy từ linh hồn.

"Là Thiên đạo sao, y hủy diệt chúng sinh, lấy sức mạnh của Lục giới, hiện tại tỉnh rồi sao?"

"Chưa." Ma Chủ bước tới, cũng ngẩng lên nhìn: "Y vẫn ngủ say, nhưng một phần ý thức liên tục quan sát thiên vũ. Y coi mình như cự miêu lớn bằng ngọn núi, để chúng ta gặp y như chuột nhắt."

"Hừ, mèo vờn chuột sao?" Lần đầu tiên Thần Nam gần Thiên đạo như vậy, cảm giác được hủy diệt khí tức.

Các thần tiên đều nhìn quanh đệ ngũ trùng thiên, thấy di hài của tiên bối, lòng ai cũng thê lương, bởi họ biết thần tiên không để lại được di hài, triệt để

"Đại ca..." Hắc Khởi cạnh đó cầm Tuyệt vọng ma đao đến trước mặt quân vương Sở Tương Ngọc.

"Nhị đệ..." Quân vương Sở Tương Ngọc là những người trong nhóm đầu tiên đi lên Thông thiên chi lộ, chính chiến ở đây nhiều năm, những nhân vật đáng sợ trong năm tầng trời cơ hồ đều bị họ diệt sạch.

Hắc Khởi quay lại nhìn Độc Cô Bại Thiên ở cách không xa, tức giận: "Bảo y thả bọn Tùng Tán Đức Bồ ra được chằng?"

Quân vương Sở Tương Ngọc cao ngang ngửa Hắc Khởi, nắm tay nhị đệ lại: "Không cần nói nhiều, đến lúc đó chúng ta cũng sẽ như bọn tam đệ, bỏ đi nhục thể."

Đại thần Độc Cô Bại Thiên bay lên Nguyệt lượng, quát vang: "Tiến quân đệ lục trùng thiên!" Đoạn bay lên đầu tiên, Nhân vương, Quỷ Chủ, Thời Không đại thần, tinh không cổ chiến hồn, Thần Chiến, Thần tổ, Sở Tương Ngọc, toàn bộ cùng bay lên.

Thần Nam dẫn theo năm hài tử, sát na sau cũng bay vào đệ lục trùng thiên.

"Hắc hắc..." Tiếng cười lạnh truyền lại, trên đệ lục trùng thiên, Hỗn Độn vương đứng trên không lạnh lùng nhìn bọn Độc Cô Bại Thiên.

Độc Cô Bại Thiên chú thị vào y: "Người nóng nảy vậy hả? Ta tưởng trong lúc tối hậu quan đầu mới được chạm mặt người, lẽ nào hiện tại phải phân sinh tử?"

"Người đến rồi nên ta không đợi được, ta ở trên Thiên đạo nhớ lại chinh chiến năm xưa, đã quá coi thường hai cha con nghịch thiên cấp, hiện tại triệt để kết thúc."

Độc Cô Bại Thiên cười vang: "Người muốn chết hả? Không có Thiên đạo bảo vệ, bằng mình người chặn được chúng ta sao?"

"Người có dám cùng ta đấu tay đôi, kẻ khác không chen vào chằng?" Mục quang Hỗn Độn vương lạnh lùng, y tu vi chấn cổ thước kim, độc chiến thiên hạ, gần như không có địch thủ, hiện tại dùng lời lẽ phi

báng Độc Cô Bại Thiên nhằm đả kích sĩ khí của chư thần.

"Ta đấu với ngươi." Thần Nam lướt ra, hẳn không sợ Hồn Độn vương, nhất là khi hạt giống bản nguyên thế giới của hắn vừa hay khắc chế tam trùng địa ngục của địch thủ.

Hồn Độn vương thấy hắn, cảm hận nghiêng răng kèn kẹt, dù y tha pháp lực thông thiên, lại cực lực khắc chế vẫn thấy muốn phát cuồng, phí tận tâm cơ tế luyện ra Thập Phương tuyệt lại thành vật bồi bổ cho Thần Nam, thật khiến y giận đến cực điểm.

"Diệt ngươi trước đã." Hồn Độn vương lướt đến trước mặt chư thần, tựa hồ không sợ họ vây công.

Độc Cô Bại Thiên đưa tay chặn Thần Nam: "Bất tất cần ngươi ra tay, như hắn muốn, để ta diệt hắn." Đại thần hiện rõ thần sắc trịnh trọng, rảo bước trên hư không: "Hồn Độn vương, hy vọng ngươi không khiến ta thất vọng."

"Ha ha..." Hồn Độn vương cười vang: "Xưa nay chưa có ai dám dùng khẩu khí ấy nói với ta, dưới Thiên đạo, ta là vô địch." Bất quá, y lén nhìn sang Nhân vương, y biết bất kể bây giờ hay hiện tại, Nhân vương đều là kình địch của mình.

"Đánh một trận là biết ngay ngươi có vô địch không." Độc Cô Bại Thiên phát ra vạn trượng thần quang, sử dụng mấy đạo pháp ấn huyền diệu với luân hồi môn ngoài xa, dao động hùng hồn dấy lên.

Thần ma đồ lơ lửng trên tầng không quang minh đại lực nhanh chóng biến mất, thông qua luân hồi môn bay về, một cỗ huyết quan từ Thần ma đồ bay ra. Vạn trượng huyết quang xé toang đệ lục trùng thiên, vô tận sát khí lan tràn.

Dao động năng lượng khủng khiếp tràn lan thập phương.

"Huyết nhục tương hoàn!"

Độc Cô Bại Thiên quát vang, huyết quan vỡ vụn, huyết vụ vô tận phủ khắp trời, đoạn huyết vũ cùng toái cốt điên cuồng trùm lên y.

Thiên lôi ì ùng vang lên bất tận, chấn động màng tai, trong vô tận điện quang, thân thể đại thần Độc Cô Bại Thiên liên tục tan vỡ rồi tụ lại, toàn thân phát ra hào quang chói lọi, huyết nhục và linh hồn bị rũ bỏ lúc biến hóa được triệu hồi, tổ hợp thành hoàn mỹ chiến thể.

Áp lực này, đừng nói khiến thần tiên phía sau hoảng sợ nhũn người mà Hỗn Độn vương cũng như rụng mày, cả kinh: "Trải qua ba lần biến hóa linh hồn? Ta cảm giác có ba chiến hồn dung nhập vào thân thể người."

"Không sai." Mái tóc đen dày đặc của Độc Cô Bại Thiên không gió mà bay, cầm thần binh Độc Cô trong tay, quát vang: "Giết người đủ rồi."

Lãnh điện trong mắt y như lợi kiếm hóa thành thực chất xạ vào tâm hải Hỗn Độn vương.

Hỗn Độn vương khẽ vung chưởng, một hừng hào quang mờ lung lóe lên, hai đạo quang kiếm tương giao phát ra tiếng choang choảng, lạnh giọng đáp: "Cũng được đấy, vậy đấu một trận xem sao."

"Diệt!"

Độc Cô Bại Thiên khẽ quát, toàn thân hóa thành một đạo quang mang rồi tan biến, không gian trước mặt Hỗn Độn vương hoàn toàn tan biến, y gầm lên nhanh chóng lao tới, giáp trụ trên mình tan vỡ, y nhấc tay triệu hoán tam trùng địa ngục còn lại ép tới Độc Cô Bại Thiên.

Một đạo kiếm mang vút lên, Độc Cô Bại Thiên cắt đứt thời không, Độc Cô trong tay chém xuống, xẻ đôi một tầng địa ngục trong lúc Hỗn Độn vương và tất cả đều không tin nổi.

Vô tận linh lực tràn ra như biển động, Độc Cô trong tay Độc Cô Bại Thiên điên cuồng hút lấy, khác nào một tòa động không đáy.

Hỗn Độn vương bay lùi, khổng chế hai tầng địa ngục, sắc mặt ngăng trọng vô cùng: "Ta coi thường người qua, người có tư cách xưng Vương, không kém hơn Nhân vương năm xưa."

"Đủ để giết người." Thần sắc Độc Cô Bại Thiên lạnh ngắt, tiến vào

trạng thái sát ý xung thiên, vô tận sát khí như gió lạnh quét lá khô, nếu không có bọn Thần Nam, Ma Chủ chống lại, nhiều thần tiên đã không chịu nổi.

"Người không giết nổi ta." Hỗn Độn vương thân thể hóa thành vạn trượng cao, hút cả hai tầng địa ngục rồi vung trảo chụp vào Độc Cô Bại Thiên, cự trảo như núi non không chỉ phá toái thời không mà triệt để tiêu diệt, không gian nào nó đi qua đều nhanh chóng co lại.

Độc Cô trong tay Độc Cô Bại Thiên chợt phóng đại ngàn vạn lần, lưỡng đại Thái cổ chi vương đại chiến mù trời, đệ lục trùng thiên liên tục vỡ tan.

Vùng không gian này sắp không giữ nổi, vụ khí ngập trời tràn khắp thập phương, vô tận thần quang xung kích, từng vùng đất rộng lớn tan vỡ bay vào vô tận hư không.

"Đi nào, ở đây không có tộc bảo vệ Thiên tồn tại, cũng sẽ không tồn tại được, sẽ bị trận đại chiến hủy diệt." Ma Chủ nói xong liền bay lên đệ thất trùng thiên đầu tiên.

Tác Tác nhỏ giọng: "Lão huynh tóc bạc, lẽ nào không quản đến Độc Cô đại thần? Không sợ y chiến tử ở đây sao?" Nó nháy mắt, ngẫm liếc Ma Chủ.

Ma Chủ quay lại nhìn đại chiến khiến đất trời sụp đổ bên dưới: "Những người đi lên Thông thiên chi lộ, không ai dám khăng định mình còn sống sót, chúng ta đều chuẩn bị chiến tử. Bất quá Độc Cô Bại Thiên không thể chết ở đây, nếu y chết trong tay Hỗn Độn vương, đó quyết không phải là Độc Cô Bại Thiên chân chính."

Lời lẽ hiện rõ hào tình coi thường sinh tử, đồng thời là niềm tin bất diệt với Độc Cô Bại Thiên.

"Àm, âm, âm."

Bên dưới, đệ lục trùng thiên vỡ vụn hoàn toàn do trận đại chiến kịch liệt của hai Thái cổ chi vương, lưỡng đại chí tôn nhân vật tiến vào vùng sâu vô tận hư không.

"Ma Chủ, chúng ta tiếp tục trận chiến năm xưa." U La vương từ đê thất trùng thiên bay ra, sau lưng là Hổ Độn tử, Ngự Phong vương, Thông Thiên, Khuê Mộc vương.

"Ngươi? Chưa đáng." Ma Chủ không hề lưu tình, lạnh giọng: "Năm xưa ta chiến Thiên xong, trọng thương gần chết mà ngươi không làm gì được, nói gì bây giờ. Chịu chết đi."

Ma Chủ xuất ra kinh thiên diệt thế ma thủ, cơ hồ trùm kín đê thất trùng thiên, vây bộn U La vương vào trong.

U La vương định bay ra phá phong tảo nhưng cơ hồ y biến thành chim trong lồng, không thể phá nổi, hiện tại y mới hiểu thế nào là tuyệt vọng, ôm lẳng vùn trảng chí xông đến định diệt Ma Chủ nhưng đến cuối mới bị ai nhận ra, mình căn bản không đáng là đối thủ.

"Thái cổ thời đại là lúc ta yết ớt nhất, con chưa bằng tu vi của kiếp trước là Đại Ma thiên vương, lúc ta trọng thương ngươi cũng không đáng là đối thủ, hiện tại dám giờ trò sao? Chết đi."

Ma Chủ dấy lên ma vân ngút trời, tụ tập bát phương sát khí thành vô tận kiếm khí trên không, ngàn tầng ma quang văng tung tóe nhanh chóng tạo thành ngàn vạn vết thương cho U La vương.

U La vương trực tiếp tan tành.

Bất quá bất diệt thần niệm không diệt vong, tụ lại chân thân ngoài xa, quát vang: "Cửu thiên thập địa duy ngã độc tôn!"

Cửu trùng thiên và mười tầng đất dày do bản mệnh nguyên khí của y hóa thành chụp xuống Ma Chủ trong tiếng ầm ầm, định tiêu diệt.

Nhưng Ma Chủ công tham tạo hóa, tu vi cao thâm cỡ nào, thể hiện siêu tuyệt công lực chân chính, quát vang: "Ma Chủ thiên hạ."

Vung chưởng phá tan cửu thiên thập địa! Không phải là tu giả cùng đẳng cấp, U La vương tỏ vẻ bất cam, nhìn lại Ma Chủ một lần, gầm lên rồi tan tành, lần này hoàn toàn tịch diệt.

Tử vong tuyệt địa bay tới, hút sạch số linh khí ngút ngàn.

Hỗn Độn tử, Ngự Phong vương, Thông Thiên, Khuê Mộc vương trốn lên đệ bát trùng thiên, kinh hãi nhìn xuống Ma Chủ ở dưới, trong lòng hoảng sợ cùng cực.

Nhất đại nhân kiệt Thần Chiến bay lên, thân ảnh cao lớn xuất chúng khôn tả, như một đỉnh núi cao không thể vươn tới, xuất ra một đạo thần quang vào tứ đại Hỗn Độn vương hầu.

"Vạn Cổ Giai Không."

"A..."

"A..."

Tứ đại Hỗn Độn vương hô lên thê thảm, trực tiếp bị thần quang quét bay, bất quá lúc đó linh hồn ẩn kí Thanh Thiên chạy về Thiên đạo hiển hóa, có cả Thái Thượng.

Cả hai đồng thời xuất thủ, cắt đứt đạo thần quang, cứu được tứ đại vương hầu.

"Chết tiệt..."

Tứ đại Hỗn Độn vương hầu phần nộ gầm lên, một đòn Vạn Cổ Giai Không tước mất của mỗi người năm vạn năm công lực, quả thật khó lòng chịu nổi. Thần Chiến chân chính mạnh hơn hư ảnh xuất hiện tại hỗn độn cổ địa lúc trước nhiều.

"Tru thiên!" Thần Nam bay lên, vô tận sát ý xông lên cửu trùng thiên, song thủ giao nhau phát ra một sát thức mới cảm ngộ được, hất bay Thái Thượng đi ngay.

Sau lưng vang lên tiếng hò hét, đại quân chinh chiến Thiên đạo hùng dũng kéo tới, chuẩn bị xông lên đệ bát trùng thiên. Cả Thái Thượng, Thanh Thiên, cùng Hắc Thủ Quảng Nguyên đều tái hiện, định xông tới ngăn.

Chương 510

Hai thế giới của hai phụ tử

Bọn Quảng Nguyên và Thanh Thiên xuất hiện không nằm ngoài dự liệu, dù thân thể chúng bị hủy diệt nhưng linh thức bản nguyên không bị chấn toái, được Thiên đạo tu bổ nên đã khôi phục.

Quý Chủ lật đặt tiến tới, bộ bạch cốt lấp lánh hào quang, vẫy tay với Quảng Nguyên trên đệ bát trùng thiên: "Hỗn Độn vương tương lai, ta tới diệt ngươi đây."

Hai tiếng hừ cùng vang lên, từ Quảng Nguyên và Hỗn Độn tử, Quảng Nguyên hừ lạnh đương nhiên dễ hiểu, Hỗn Độn tử lại hận Quý Chủ buông lời đả kích, y dù gì cũng là con của Hỗn Độn vương, ngôi Hỗn Độn vương đời sau phải do y đảm nhiệm.

Quý Chủ lắc lư bộ bạch cốt: "Sau Hỗn Độn vương và tứ tôn, ngươi là kẻ duy nhất đạt đến mức nghịch thiên cấp cao thủ, tương lai hỗn độn tộc không do ngươi làm vương thì là ai?"

"Hôm nay phải phân sinh tử, không cần nói nhiều." Quảng Nguyên hiển nhiên hiểu nói nhiều cũng vô dụng: "Chúng ta đấu tay đôi, thế nào?"

"Được." Quý Chủ gật đầu đồng ý.

"Vây chịu chết đi." Quảng Nguyên hóa thành một đạo hắc ảnh lao tới, biến mất khỏi không trung, chỉ còn là hắc vụ ngút trời, toàn thân tự hồ phân giải.

Quý Chủ cười ha ha: "Tu vi của ngươi cũng chỉ thế mà thôi, chúng ta lên hư không đại chiến, để lại nơi này cho người khác đấu nhau."

Vô tận hắc vụ lay động như mặt biển đen ngòm lan tràn, thoáng chốc khiến đệ thất trùng thiên chìm hẳn vào hắc ám, Quảng Nguyên bám theo Quý Chủ lao vào vùng sâu hư không thăm thẳm.

Đồng thời, Thần Chiến cũng bay tới, nói với Thái Thượng trên không:

"Ta đến giết ngươi." Tròng mắt sâu như đại dương, tuy nói rất nhẹ nhàng nhưng sát ý khiến chúng tu giả đều lạnh người.

Thái Thượng là một dạng tồn tại đặc thù, ở thời kỳ nào cũng là đại ngôn nhân của Thiên đạo, quanh quẩn giữa thiên giai đỉnh cấp và nghịch thiên sơ cấp. Bất quá, được Thiên đạo tụt lại thân thể, đương nhiên y là nghịch thiên cấp cao thủ.

"Muốn giết ta? Ngươi tưởng mình là ai?" Thái Thượng chậm chậm bay xuống, sắc mặt âm u vô cùng.

Thấy Thần Chiến bay lên không, Thần Nam bay theo, gào lên: "Phụ thân, để y cho con." Đoạn quát vang với Thái Thượng: "Ta đến diệt ngươi."

Thần Chiến lắc đầu: "Không, từ giờ ta sẽ đại khai sát giới!" Đoạn sát khí phảng phát hóa thành hữu hình chi chất, khiến đệ thất trùng thiên cơ hồ không chịu nổi.

Bọn Ma Chủ, Thần tổ ra tay bảo vệ nhưng thần tiên sau lưng, Thần Chiến tiến tới, sau cùng ông cũng xuất thủ, một đạo thần quang phá không lao tới, Thái Thượng lùi ngay. Tuy là nghịch thiên cấp cao thủ nhưng trước đòn đánh lăng lệ của Thần Chiến, y cũng cảm giác không chống nổi.

Thái Thượng biến sắc, không dám coi thường Thần Chiến, cao thủ đời sau này khiến y cảm giác thấy uy hiếp tột cùng, thậm chí người được mùi vị tử vong.

"Thái Thượng vô tình!" Trong một Thái Thượng thân hóa vạn trượng cao, bổ về phía Thần Chiến, dao động năng lượng kinh nhân tràn khắp thập phương, trùm khắp đệ thất trùng thiên.

"Hừ." Thần Chiến chỉ hừ lạnh, thân thể không hề phóng đại vạn trượng như Thái Thượng, khẽ nhắc tả chưởng lên, tinh quang ngút trời từ bàn tay như sóng nước tràn ra.

Tuy vậy, hào quang từ bàn tay "chảy ra" khác nào dòng nước miên miên bất tận, lúc lên trên tầng không liền gầm lên như sông lớn, rồi hóa thành biển động cuồng bạo, cuối cùng thành một biển sao, ánh

sáng rực rỡ vô cùng.

"Sao có thể như thế?" Thái Thượng kinh hô.

Thanh Thiên trên không cũng lạc giọng: "Không thể nào."

Bọn Ma Chủ phía sau cũng kinh ngạc, tựa hồ không ngờ Thần Chiến lại mạnh đến mức này.

Thủ mộ lão nhân kinh ngạc bứt đứt một mớ râu: "Một thế giới."

Thời Không đại thần ngạc nhiên vô cùng: "Lại là một hoàn chỉnh thế giới!"

Thần tổ chấn kinh rồi lại lộ vẻ hoan hỷ, dù gì Thần Chiến và Thần Nam cũng là đời sau của lão, họ đều có một phiên hoàn chỉnh thế giới.

Phàm là thiên giai cao thủ lúc này đều sửng sò, Thần Chiến mạnh đến mức vượt cả tưởng tượng.

Sóng ánh sáng tiến tục từ ngón tay Thần Chiến tràn ra, quét qua tầng không, tinh quang rực rỡ, đồng thời dao động năng lượng kinh nhân khiến ai ấy rùng mình. Thần Chiến bày bố tinh quang tru diệt trận, sao sáng đang vây chặt lấy Thái Thượng.

"Thái Thượng vong tình!" Thái Thượng gầm lên, thân thể phân hóa thành vạn đạo hư ảnh, định xông ra khỏi tinh vực.

Nhưng Thần Chiến lật tay phải, sao sáng khắp trời ép xuống, suýt nữa đánh tan toàn bộ hóa thân của Thái Thượng.

Lật tay làm mây, trở tay làm mưa không đủ để hình dung uy thế của Thần Chiến lúc này.

"Người đáng sợ quá." Thái Thượng đang hối hận đã nói ra những lời kiêu ngạo lúc trước, Thần Nam này rõ ràng đạt đến mức xưng vương, y tuy là nghịch thiên cấp nhưng đối diện với cao thủ xưng vương trong các nghịch thiên cấp, quả không chống nổi.

Y gần như tuyệt vọng, bắt giắc nhìn sang phía Ma Chủ, rồi Quỷ Chủ trên vô tận hư không, Thần tổ cách đó không xa và Nhân vương, lẽ nào những người này đều có thể xưng vương? Y chột lạnh mình.

"Thái Thượng!" Thái Thượng khẽ niệm hai chữ, lập tức linh hồn ly thể, biến thành vô cùng lạnh lẽ, thân tâm đều tiến vào Thái Thượng chi cảnh chân chính.

Y vung tay chặt mạnh, định phá tan vô tận tinh quang nhưng tinh không tựa hồ không mấy may lay động.

"Tuyên Cổ Thông Thông!" Giọng nói như ma chú cất lên trên đệ thất trùng thiên, Thái Thượng hét lên thê thảm, Thái Thượng chi cảnh lập tức bị phá tan, từ trạng thái vừa nãy rớt xuống.

"Tuyên Cổ Thông Thông?" Y trợn mắt tròn xoe.

Phía sau, Thanh Thiên cũng chấn kinh cực điểm, trong trận chiến Thái cổ có một cuồng nhân quát vang bốn chữ Tuyên Cổ Thông Thông khiến không biết bao nhiêu cao thủ hỗn độn tộc gục ngã, y nhớ không lầm thì cuồng nhân đó từng mượn lá đại kỳ của Nhân vương, phá tan nửa tinh không.

Sau cùng, ai cũng bảo Nhân vương lay tan nhưng Thanh Thiên hiểu rõ, Nhân vương chỉ phá tan một phần tư mà thôi, bởi lòng nàng nhân từ.

"Người là cuồng nhân đó?" Thái Thượng cảm giắc mình bị lấy mất một mảnh hồn phách, sức mạnh trôi mất quá nửa, trợn mắt giận dữ nhìn Thần Chiến, tựa hồ muốn biết rõ tất cả.

"Ta là Thần Chiến." Thần Chiến đáp lại mạnh mẽ khiến tất cả kinh nghi bất định, ngay cả Ma Chủ cũng ngạc nhiên nhìn ông. "Hậu nhân lẽ nào không vượt được tiền nhân? Ta là Thần Chiến." Đoạn ông quát vang: "Vạn Cổ Giai Không."

Mỗi tiếng quát vang lên là Thái Thượng lại gào lên thảm thiết, bị tinh quang ngút trời giữ cứng trên hư không, căn bản không tránh được, từng đòn pháp tắc đáng sợ trong truyền thuyết đánh trúng.

"Không." Y gào lên, chỉ một đòn đã tước mất ba thành tu vi, thân thể y suýt nữa vỡ tan, máu từ lỗ chân lông trào ra, nhuộm đỏ thân mình.

"Tuyên Cổ Thông Thông." Giọng nói như tử vong ma âm lạnh lùng của Thần Chiến vang lên, từng đạo ánh sáng hủy diệt trực tiếp xuyên qua Thái Thượng.

"A, không." Nhục thể của y trực tiếp gục xuống.

"Vạn Cổ Giai Không." Pháp tắc cũ lại được xuất ra, tu vi của Thái Thượng chỉ còn lại không đầy hai thành.

"Thiên địa tịch diệt!" Thần chiến lãnh khốc vô tình quát vang. Thái Thượng hình thần tan nát, một đạo linh thức bản nguyên phiêu phiêu đặng đặng, bay về trời cao.

Lúc Thần Chiến xuất thủ tiếp, trên cửa thiên xuất ra một cỗ sức mạnh hùng hồn chặn lại, tinh vực liên tục thoái lui, linh hồn ẩn kí của Thái Thượng quay về Thiên đạo.

"Thành sức mạnh bổ sung cho Thiên đạo, coi như từ này hấn mất đi tự ngã." Ma Chủ lạnh lùng nhìn lên không.

Tu vi kinh thể của Thần Chiến chấn trụ tất cả, quyết không kém hơn Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên.

"Tuyên Cổ Thông Thông, Tuyên Cổ Thông Thông." Thanh Thiên rống lên: "Ta muốn quyết chiến với ngươi."

Có vài người biết vì sao y lại nổi giận như vậy, năm xưa y bị một đòn Tuyên Cổ Thông Thông đánh suýt nữa tịch diệt, bằng không đã không phải nghỉ ngơi ở cách đoạn Thái cổ.

"Ta không phải y, ta chỉ là Thần Chiến."

"Bất kể ngươi là hấn hay không, hoặc hấn đã tịch diệt, ta cũng phải xử lý ngươi." Thanh Thiên lao tới.

"Hừ." Thần Nam lạnh giọng, lao tới chặn trước mặt y: "Ta giết ngươi đây."

Thanh Thiên hóa thành nhân hình, kinh nộ vô cùng, lần trước nếu không phải do bản nguyên thể giới của Thần Nam, y đâu đến nỗi bị hủy diệt.

"Được, đã vậy ta khử ngươi trước, đừng tưởng có thể giới bé tí mà coi mình là bản nguyên thể giới đối với nghịch thiên cấp cao thủ chả có tác dụng gì."

"Thật sao, lần trước ai suýt tịch diệt trong cái thể giới bé tí của ta nhỉ!"

Câu này chạm ngay vào nỗi đau của Thanh Thiên, đành ngậm miệng lao tới. thanh quang như thiên chi nhận xé toang không gian.

Thần Nam vung chưởng chặn lại, tu vi đạt đến hiện tại pháp tắc cùng với lực tương thông. Hấn quát vang: "Phá!".

Trong hào quang chói mắt, lòng bàn tay của Thần Nam phát ra từng đạo hủy diệt chi quang, cả dải thanh quang ở phía trước liền vỡ vụn, bất quá Thanh Thiên nguyên bản là do ánh sáng hóa thành, sau khi bị nát vụn liền nhanh chóng tụ lại, lại tiếp tục lao tới.

"Bùng" một tiếng, trực tiếp hút thân thể Thần Nam liên tục thối lui.

"Oành ầm ầm..." Thần Ma đồ khổng lồ xoay tròn.

Tròng mắt sâu thẳm như biển của Thần Nam nhìn về phía Thanh Thiên: "Không có Thiên đạo bảo vệ, chỉ cần nửa khắc ta sẽ khiến cho ngươi tịch diệt, nếu có thì trong vòng ba thời thần thì ngươi cũng chịu chung số phận".

Trong hào quang chói mắt, lá cờ của Nhân vương ở phía xa tung bay phần phật trong gió, vô diện nhân bay tới lao về phía Thần Nam.

Thanh Thiên dường như cảm nhận được gì đó, hét lên: "Biến hóa linh hồn, định tụ lại sao, không dễ dàng thế đâu".

Y hóa thành hủy diệt thanh quang, trước tiên chặn vô diện nhân lại, trong nháy mắt vô diện nhân nát vụn, nhưng Thần Nam căn bản

không vội vã, lạnh lùng nói: "Cảm ơn người đã giúp ta đánh nát nó". Sau đó hắn lao tới, khế quát: "Đánh tan nguyên bản của ta, tụ lại một người mới nhưng ta vẫn là ta."

Thân thể hắn tan tành trong làn thanh quang, phảng phất cả tiểu thế giới cũng tan theo nhưng sát na sau, hào quang sáng chói, thân thể hắn lại tụ hợp trong vô tận thanh quang, cơ hồ niết bàn trùng sinh.

"Àm, âm, âm."

Thần ma đồ xạ ra vô tận huyết quang, một cỗ huyết quan bay ra, vỡ vụn trên không, vô tận huyết vụ tràn vào Thần Nam, không khác gì cảnh Độc Cô Bại Thiên tụ lại lúc trước.

"Hay lắm, đã có chuẩn bị sẵn rồi." Thanh Thiên gầm lên: "Bất kể người biến hóa hai hay ba lần, ta đều không sợ."

Huyết quang ngập trời che kín đệ thất trùng thiên, thân thể Thần Nam và tiểu thế giới liên tục vỡ tan rồi tụ lại, như thể trải qua tôi luyện trăm ngàn lần, phát ra một cỗ ma tính cùng một đạo thần quang sáng chói.

Sau cùng, thể phách cường kiện như niết bàn thăng hoa, phát ra dao động sức mạnh khủng khiếp, bản nguyên tiểu thế giới tăng lên cực hạn cảnh giới.

"Người là Độc Cô Tiểu Bại." Thanh Thiên kinh nộ, trong phút chốc liền nhận ra bản nguyên của Thần Nam, liền phẫn nộ cùng cực, cha con Độc Cô Bại Thiên khiến y thống hận khôn tả.

"Sai, ta là Thần Nam." Thần Nam tiến tới: "Hôm nay người chết chắc, giết."

Hắn tung ra một quyền, hào quang sáng chói khiến Thanh Thiên cũng lạnh mình, bất giác phải lùi lại, đó bản nguyên của Thần Nam thức tỉnh, cảnh giới sau khi sức mạnh vô tận thăng hoa. Nghịch thiên cấp cũng phân chia cao thấp, Thanh Thiên cảm giác vô cùng cất lự!

"Giết."

Thần Nam tung ra một quyền, Thanh Thiên lại tránh đi, một quyền

này trực tiếp đánh xuyên đẽ bát trùng thiên, tiến thẳng lên đẽ cứu trùng thiên!

Uy thế của một quyền khiến chư cườg thất sắc!

"Ầm, ầm, ầm."

Vô tận hủy khí tức rợp trời trùm xuống, một quyền của Thần Nam đã đánh trúng Thiên đạo, kinh động chí cao vô thượng tồn tại đang ngủ say.

"Lại là một luân hồi sao?" Thanh âm sang sảng từ trên nơi cao nhất vang lên.

"Thiên đạo sao?" Ma Chủ ngắg đầu: "Người không coi chúng sinh ý chí ra gì, tự mắn khiến người phải hủy diệt."

Bái Tướng đài dưới chân Ma Chủ đập thẳng vào cứu trùng thiên.

Bất quá, từ xa xôi vô tận, tiếng vụn vỡ vang lên.

Chương 511

Thiên đạo là gì, thiên cổ sát cục!

Giọng nói vang vọng chấn động màng tai nhưng vạn ngôi lầu chuông cùng rung lên, vô tận uy lực chấn nhiếp tâm phách.

Bái Tướng đài vỡ tan trên cửu trùng thiên, xạ ra hào quang quét khắp bát phương rồi tụ lại quay tít, Thiên đạo không ngăn cản, mặc nó quay lại.

Cửu thiên lại lặng như tờ, phảng phất Thiên đạo chìm vào giấc ngủ nhưng uy lực kinh hồn vẫn tồn tại, ai nấy đều biết y đã chân chính tỉnh lại, lạnh lùng quan sát chúng nhân.

Vô thanh vô tức, quanh Thần Nam tinh quang khắp trời nhấp nháy, như mặt biển bình tĩnh khảm vô số hạt minh châu, vùng thình không bị cấm cố, Thanh Thiên như sa vào đầm lầy, biết nếu Thiên đạo không xuất thủ, y quyết sẽ chết trong tay Thần Nam.

Thần Nam không cho y cơ hội triển khai quyết chiến, quay sang hỏi Ma Chủ: "Thiên đạo thật ra là gì?"

Đó cũng là nghi vấn của mọi cao thủ thần tiên cấp, các thiên giai cao thủ cũng chăm chú lắng nghe, chỉ có vài người biết Thiên đạo thật ra là gì.

"Người hỏi Thiên đạo trước kia hay bây giờ?"

"Có gì khác nhau?"

"Thiên đạo trước kia vô dục vô cầu, đại biểu cho công chính. Thiên đạo hiện tại đại biểu cho dục vọng, sát lục chúng sinh để bồi bổ bản thân, là một đại sinh vật ích kỷ."

Tất cả đều ngưng thần lắng nghe Ma Chủ nói.

"Thiên đạo không phải là một sinh mệnh thể đơn nhất, trong quá khứ y là cảm xúc của chúng sinh, do niệm lực của những người còn sống

giao nhau hình thành ý niệm mênh mông, y là chúng sinh ý chí!"

Ma Chủ cực kỳ kích động, giọng nói cao vút, truyền khắp cửu trùng thiên.

"Nhưng hiện tại y là oán khí tụ hợp, ý niệm chúng sinh đã bị mài mòn, Thiên đạo không còn là nguyên bản. Hiện tại, y không còn đại biểu cho công chính, mà đại biểu cho hủy diệt, tham lam. Y biết lúc mình hư nhược, ý niệm của chúng sinh sớm muộn cũng hình thành Thiên đạo mới nên mỗi khi cảm giác được uy hiếp liền diệt thế, hủy diệt chúng sinh mới ngăn trở được chúng sinh ý niệm hợp thành Thiên đạo mới."

Thiên đạo!

Thiên đạo!!!

Lúc này, chúng nhân mới biết Thiên đạo chân chính là gì, Thiên đạo đại biểu cho chúng sinh ý chí, không gì mạnh hơn chúng sinh hợp lực!

Nhưng hiện tại chúng sinh ý chí bị oán khí tà ác trong thiên địa hủy hoại, Thiên đạo không còn là Thiên đạo, chỉ còn là sinh mệnh thể phức tạp, tà ác.

Chúng sinh diệt Thiên đạo. Thiên đạo diệt chúng sinh. Thật ra là thế...

Trên cửu thiên tĩnh mịch, Thiên đạo không phản ứng gì.

Cùng lúc, thần diễm ngùn ngụt từ vô tận hư không tràn về, vô đầu Hỗn Độn vương phun ra vạn trượng huyết hoa, lướt lên cửu thiên, phía sau là đại thần Độc Cô Bại Thiên tay đấm máu, tay phải cầm Độc Cô, tay trái cầm một chiếc đầu lớn, chính thị của Hỗn Độn vương.

Độc Cô Bại Thiên sát khí xung thiên, từng bước tiến lên đệ thất trùng thiên, quát vang: "Thiên đạo chân chính không còn, ác Thiên đạo phải bị diệt."

Hỗn Độn vương bị giết, ai nấy đều ngăn người, đoạn các thần tiên

gầm lên. Độc Cô Bại Thiên quả nhiên chiến lược nghịch thiên.

"Cần người làm gì?" Giọng nói hùng hậu vang lên, tựa hồ định hút vô đầu Hỗn Độn vương, trên cửu trùng thiên phát ra dao động tinh thần đáng sợ.

"Không." Hỗn Độn tử hét lớn, cùng Ngự Phong vương, Khuê Mộc vương bay lên cửu thiên.

"Các người muốn chết?" Giọng nói lạnh lùng cất lên trên cao khiến bọn Hỗn Độn tử dừng phát lại, trước mặt Thiên đạo, chúng sinh như sâu kiến, dù họ mạnh mẽ cũng chẳng đáng gì.

Lúc đó Thần Nam đang đại chiến với Thanh Thiên, Thập Phương tuyệt vực vây chặt thập phương, Hồng Hoang Kỳ phá tan tất cả, Nghịch Loạn bát thức không thể ngăn nổi, Thần tổ ma công hủy thiên diệt địa. Hiện tại, hấn tùy ý dùng năng lượng diễn hóa tất cả, thậm chí cả Hồng Hoang Kỳ cũng thật sự ảo hóa trong tay, các loại tuyệt học được diễn ra.

Tu vi đến cảnh giới này, cát tay cũng đủ xé tan thiên địa, hấn chỉ cần đưa sức mạnh bản nguyên ra là tạo thành hủy diệt công kích.

Sau cùng, hấn dùng vô tận tinh quang che kín đệ thất trùng thiên, gầm lên: "Thiên đạo không cứu người, tất cả kết thúc thôi."

Thần Nam biến mất, thân thể hấn hóa thành vô tận tinh hải, tinh quang sáng chói trùm lên Thanh Thiên, hiện tại hấn và thiên địa là một.

"Muốn giết ta không dễ đâu." Thanh Thiên gầm lên, thanh quang sáng chói vật vã trong tinh hải, tả hữu xung kích khắp bản nguyên thế giới.

Nhưng hiển nhiên y đánh giá tinh hải của Thần Nam quá thấp, vạn tầng thần quang phong tỏa khắp lối, từ từ dung hóa y, quang thể của y không thể giữ được, đang thật sự tịch diệt. Thanh Thiên hiệu xưng vĩnh sinh bất tử, Thiên đạo bất diệt cũng bất diệt theo sắp tiêu tan.

"Không thể." Y gầm lên bất cam.

"Trên đời này không gì không thể." Trong tay Thần Nam hóa thành một cây thần kiếm, chém mạnh tới, cắt thanh quang làm đôi.

"Muốn cắt đôi ta?" Thanh Thiên đang nguy khốn nhưng vẫn muốn cười vang, thân thể y quang chất hóa, sao có thể bị cắt đứt, nhưng liền run rẩy, thân thể bị chặt quả nhiên không cách nào hợp lại, hoàn toàn mất đi liên hệ.

Thiên đạo tựa hồ lạnh lùng quan sát, sống chết của Thanh Thiên không đáng cho y để tâm.

"Lục đạo luân hồi!" quát vang, hai tay vạch lên, vô tận tinh vực rung lên, tinh quang đan nhau hình thành sáu hắc động, điên cuồng hút lấy thanh quang.

Thanh Thiên gầm lên tiếng cuối cùng rồi tịch diệt.

"Thiên đạo, vì sao không xuất thủ?" Hỗn Độn tử gầm lên.

"Người nói với ta sao? Cho người được chết." Giọng nói lạnh lùng cất lên, một đạo hào quang sáng chói từ trên cửu thiên giáng xuống, trùm lên Hỗn Độn tử.

"Không." Hỗn Độn tử kinh hoàng hét lên: "A..." rồi vĩnh viễn tịch diệt.

Từ vô tận hư không, bộ hài cốt trắng xóa của Quỷ Chủ nhiễm đầy huyết tích, đang đuổi theo Quảng Nguyên hiệu xưng Hỗn Độn vương tương lai.

Quảng Nguyên đầu tóc rối bời, toàn thân đầy huyết tích, từng vết nét xuất hiện trên thân thể như sứt đang nứt ra, y không dám dừng lại giây lát, nhanh chóng chạy về cửu thiên.

"Chết tại đây đi."

Độc Cô trong tay Độc Cô Bại Thiên chém xuống, tốc độ vượt hơn thường lý, không gian gần như bị Độc Cô rút thành một hắc động, Quảng Nguyên đang trọng thương đập vào liền bị cắt làm đôi.

Tàn thể không thể bị hủy diệt như thế, vẫn bay về cửu thiên, Thần Nam cạnh đó múa hai tay, vô tận bản nguyên chi lực trùn lên, chấn nát Quảng Nguyên.

Nhưng Quảng Nguyên chưa chết, một đạo linh thức bay lên.

"Về đi." Thiên đạo vô cùng phát ra âm thanh lạnh lẽo, một luồng đại lực đột phá chúng nhân ngăn trở, kéo linh hồn ẩn kí của Quảng Nguyên về.

"Thiên đạo người.... "

Ngự Phong vương, Khuê Mộc vương nhìn lên cửu thiên, không ngờ Thiên đạo lại tuyệt tình tuyệt tính như vậy, còn lãnh khốc hơn Ma Chủ, thanh toán cả người cùng phe.

Cùng lúc Hỗn Độn Song Tôn từ trên cửu thiên bay xuống, đứng cùng Ngự Phong vương, Khuê Mộc vương, hiển nhiên họ đều lạnh mình.

"Đến lúc kết thúc tất cả rồi." Độc Cô Bại Thiên vung Độc Cô quát vang: "Ta đợi ngày này lâu lắm rồi."

Ma Chủ cũng hét vang: "Kết thúc tất cả."

Thần ma đồ chậm chậm bay lên tầng không đệ thất trùng thiên, thoáng chốc đánh tan đệ bát trùng thiên bọn Hỗn Độn Song Tôn vội vang bay vào hư không, Thần ma đồ rợp trời đổ tới.

Rồi Luân hồi môn cũng là Thần ma đồ của Ma Chủ từ xa tấp bay tới, phá tan đệ thất trùng thiên phía dưới, đáp ứng lại Thần ma đồ phía trên, bao trùm tất cả.

Thần Nam đứng giữa lưỡng đại Thần ma đồ, trong lòng nảy ra cảm ứng, cả hai Thần ma đồ không đơn thuần là năng lượng chi đồ mà là hai thế giới, hai thiên địa hoàn chỉnh.

Quả nhiên, Độc Cô Bại Thiên và Ma Chủ chứng thực suy đoán của hắn, Ma Chủ quát vang: "Đó vốn là hoàn mỹ thế giới của chúng ta, bị rút ra luyện với những thiên bảo khác để chúng trưởng thành đến hôm nay."

"Vây sao, để ta kiến thức một phen." Trên cửu thiên, giọng Thiên đạo vang vọng, vẫn lạnh lùng, tựa hồ không gì khiến y lay động.

"Ha ha..." Thần tổ cười vang: "Hay, hay lắm. Quá hay, ta nhận ra rồi, ha ha... vạch kế hoạch đã lâu như vậy, lần này không diệt được Thiên đạo thì bất công quá..."

Tinh không cổ chiến hồn kinh ngạc, thấy hai cha con Thần Nam có hoàn mỹ thiên địa đã đủ chấn kinh, hiện tại lại thấy Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên cũng có hoàn mỹ thế giới, hơn nữa không tiếc công luyện thành trạng thái này khiến y cả kinh mãi không thôi.

Thần Chiến, Nhân vương, Thời Không đại thần, thủ mộ lão nhân, Sở Tương Ngọc, Quỷ Chủ tựa hồ đã dự liệu, toàn bộ chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Thần Nam có cảm ứng, nhìn lên Thần ma đồ, nhìn xuống Luân hồi đồ, tựa hồ biết mình phải làm gì, chầm chậm mở bản nguyên thế giới, vô tận tinh quang rải khắp thiên địa.

Cùng lúc, Ma Chủ, Quỷ Chủ, Độc Cô Bại Thiên quay lại, nhìn vô số tiên thần, cùng quỳ xuống lạy họ, trầm trọng lên tiếng: "Chư vị... xin lỗi."

Chúng nhân cảm ứng được dao động tinh thần của Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên, biết phải làm gì, ai nấy đều dấy lên hào tình, hò hét vang trời.

"Diệt ác Thiên đạo, chết có sao?"

Ai nấy lúc bước lên Thông thiên chi lộ đã biết tiên thần chi thể tất không sống sót, vốn đã kháng khái chịu chết.

Đến giờ, ai cũng biết phải làm gì, các thiên giai cao thủ cùng quỳ xuống, lộ vẻ bi thương nhìn các thần tiên dày đặc phía trước, thần sắc lộ vẻ kính phục.

"Nam Cung Ngâm ta linh thức bất diệt, hai mươi năm sau vẫn phong lưu tiêu sái lừng danh thiên hạ, ha ha..." Nam Cung Ngâm đưa kiếm

tự vẫn.

"Nam Cung, đợi muội." Vương Lâm hét lên, theo bước chồng.

"Thần Nam, nếu có kiếp sau, ta nhất định khổ tu, cùng người phân cao thấp." Bạch phát Đông Phương Trường Minh ung dung chấn tan thân thể.

"Chư vị, kiếp sau tái kiến, Hỗn Thiên tiểu ma vương ta làm không ít việc ác nhưng quyết không thoái lui trước đại nghĩa." Hạng Thiên quả quyết cắt đôi thân thể.

Rồi Thanh Thiện cổ ma, Phật Tổ, Kim Sí Đại Bằng thần vương, Hận Thiên Đê, lão bạo quân Khôn Đức, thần thú Kì Lân khẳng khái kết liễu.

Cùng lúc, mọi thiên giai cao thủ bi thương vô cùng, Thần Nam không ngăn được dòng lệ: bằng hữu, cừu địch... nếu có kiếp sau... hẹn tái kiến.

"Chư vị sẽ không chết uổng." Thần Nam ngửa mặt gầm vang, mái tóc dựng lên, hai tay chậm chậm vạch ra, từng đạo hồn ảnh được thu vào Thần ma đồ cùng Luân hồi đồ.

Vô số thần thiên liên tục ngã xuống, không ai lui bước, đối diện tử vong nhưng họ đều thanh thản ra đi. Thần Nam muốn ngửa mặt cười vang, động tác nhanh dần, vô tận tinh quang chiếu rọi thiên địa.

Thiên đạo cũng hành động, liên tục oanh kích Thần ma đồ, song Nhân vương, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần Chiến cũng đã chuẩn bị chống trụ cho phiên thiên địa, khiến hấn phát ra vạn trượng thần quang.

"Dùng linh hồn hô hoá linh hồn thức tỉnh, ức vạn sinh linh mau tỉnh lại." Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ, Thần Chiến, Ma Chủ, Nhân vương ngửa mặt hô vang.

Hồn phách nhưng thần tiên vừa hy sinh như ánh sao chiếu sáng cả "hoang nguyên" rộng lớn.

Dao động tinh thần rợp trời nhấp nhô, không gian do Thần ma đồ và Luân hồi đồ tổ thành nhanh chóng phóng đại, diễn hóa thành vô tận đại thiên địa, diện tích không biết bao nhiêu vạn dặm.

Dao động tinh thần kinh nhân tràn lên từ mỗi tấc đất.

Ức vạn vạn linh hồn thức tỉnh.

"Grào..." Tiếng Thiên Long gầm vang, trong nơi dao động tinh thần dày đặc nhất có một con Thiên Long hồn phách bay lên, trên lưng nó có một linh hồn mạnh không kém bọn Ma Chủ, gầm lên bi tráng: "Long kỵ sỹ mạnh nhất lịch sử Gia Đức Lạc quay về, ta đợi ngày này lâu lắm rồi, dùng sinh mệnh hữu hạn tham dự trận chiến sau cùng."

Dao động hùng hồn lan tràn bát phương.

Đoạn lửa cháy rừng rực, dao động tinh thần cực mạnh dấy lên, một nữ tử hiển hóa hồn ảnh: "Hỏa nguyên tổ thần mạnh nhất lịch sử Lộ Ti Nhã quay về, ta đợi ngày này lâu lắm rồi, dùng sinh mệnh hữu hạn tham dự trận chiến sau cùng."

"Đấu thần mạnh nhất trên đời Khải Tát Ma đã quay lại."

Từng tiếng gầm lên như tiếng hoàng chung ngân vang chấn động hồn người.

Bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ định làm gì? Hiện tại ai cũng biết trường đại bố cục chuẩn bị cho thiên cổ nhất chiến dần hiển hiện.

Những chiến hồn mạnh nhất đều hiện thế.

Đương nhiên, chủ yếu nhất là ức vạn vạn sinh linh hồn phách xa xưa được tụ tập vào trong Thần ma đồ và Luân hồi đồ tạo thành sức mạnh cuối cùng cho nghịch thiên chiến.

Thần Nam đau lòng đẩy tiên thần hồn phách vào mọi góc ngách trong thế giới, dùng linh hồn họ thức tỉnh ức vạn sinh linh say ngủ.

"Thập phương tuyệt sát cốc!"

"Lục ma tỏa thiên đồ!"

"Thất sát la sát ngục!"

"Âm dương thí thiên luân!"

Bọn Ma Chủ, Quỷ Chủ, Độc Cô Bại Thiên gầm lên, từng tòa Thái cổ tuyệt sát đại trận như mưa rơi, điên cuồng hiển hiện.

Thần ma đồ cùng Luân hồi đồ hóa thành đại thiên địa chân thật, bao trùm tất cả rồi trùm lên cả Thiên đạo.

Thần Nam bình tĩnh ngược nhìn, hấn đứng giữa thiên địa, dẹp hết bi thương, thiên cổ tuyệt sát cục đã hiển hiện, trận chiến với Thiên đạo chính thức bắt đầu.

Chương 512

Chúng sinh hợp lực

Xuyên suốt vũ trụ hồng hoang, ngưng luyện thiên địa huyền hoàng, dù thoát được Lục đạo luân hồi, cũng khó lòng tránh được thiên địa lay động...

Với Thiên đạo, cúng sinh như sâu kiến, không gì chống lại được Thiên đạo diệt thế, những kẻ vạn cổ trường tồn cũng không tồn tại được, nhưng chiến hồn nghịch chuyển âm dương liên tục tái hiện, từng lớp nối nhau rơi đầu, rải nhiệt huyết đấu tranh với Thiên đạo.

Hiện tại, thiên cổ đại sát cục xuất hiện, lại là một vòng luân hồi, có lẽ sẽ mở ra một kỷ nguyên mới.

Trong thế giới do Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên luyện hóa, Thập phương tuyệt sát cốc, Lục ma tòa thiên đồ, Thất sát la sát ngục, Âm dương thí thiên luân... vạn tầng sát Thiên tuyệt trận xuất hiện, đều do họ bày bố từ xa xưa.

Trong thế giới đó sát khí xung thiên, thần quang cùng ma sát đồng thời dâng tràn, mạnh nhất là dao động của chúng sinh hồn phách, hùng hồn như biển cả.

Long kỵ sỹ mạnh nhất lịch sử, Nguyên tố hỏa thần mạnh nhất thế gian, đấu thần số một... từng nhân vật trong cổ lão truyền thuyết đều giáng lâm, dùng chút thời gian sau cùng, viết lên khúc chiến ca bi tráng, biểu đạt niềm bất khuất.

"Đệ ngũ giới Thái cổ thất quân vương về đây." Cái Thế quân vương Hắc Khởi cùng Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc gầm lên, bọn Tùng Tán Đức Bố từng tiêu tan đều tỉnh lại.

Sở Tương Ngọc và Hắc Khởi nhìn nhau, cùng gật đầu, Sở Tương Ngọc quát vang: "Chúng ta nên rũ bỏ nhục thân, chúng sinh hồn lực quá mạnh, cần mấy người dẫn đạo, thất quân vương nguyện dẫn quân xông lên Thất sát trận."

Sở Tương Ngọc và Cái Thế quân vương Hắc Khởi cầm Tuyệt vọng ma đao ung dung chấn tan nhục thể, hồn lực kinh nhân của thất quân vương hợp lại, tạo thành sức mạnh khiến người ta rùng mình, năm xưa họ dễ dàng diệt Thiên, hiện tại lại cùng nhau chinh chiến Thiên đạo

Thái cổ thất quân vương tiến vào Thất sát đại trận, phiên địa vực đó lập tức sát khí xung thiên, thất đạo bắt diệt chiến hồn dẫn vô số hồn phách, đẩy lên sóng năng lượng ngút trời.

"Thần gia bát hồn có mặt, chúng ta nguyện tự hủy nhục thể, đầu thân vào ức vạn sinh linh, dẫn đạo chúng sinh tổ thành Khốn thiên tỏa ma trận!" Tám vị anh kiệt của Thần gia tự chấn tan nhục thể, tiến vào biển lớn ức vạn sinh linh, làm chủ Khốn thiên tỏa ma trận.

Thái cổ thất quân vương, Thần gia bát hồn vốn là những tổ hợp khiến nghịch thiên cấp cao thủ phải lui bước, họ tự nhập chủ vào mấy tuyệt sát trận mạnh nhất, đương nhiên khiến uy lực đạt tăng.

"Tinh không chiến hồn ta dẫn trăm ác hồn thủ hạ nhập chủ năm tòa tuyệt sát đại trận!" Tinh không cổ chiến hồn bay tới, y vốn là nghịch thiên cấp cao thủ, thủ hạ toàn là ác hồn, có thể khống chế năm tòa tuyệt sát trận.

"Long kỵ sĩ mạnh nhất lịch sử nguyện nhập chủ một tòa tuyệt trận!" Thiên Long gầm vang, Lạc Gia Đức đầu thân vào ức vạn hồn hải.

"Hỏa nguyên tổ thần Lộ Ti Nhã mạnh nhất kịch sử nguyện nhập chủ một tòa tuyệt trận!"

"Đấu thần mạnh nhất trên đời Khải Tát Ma nguyện nhập chủ một tòa tuyệt trận!"

...

Những chiến hồn mạnh nhất cùng xông vào các tòa tuyệt trận với khí thế "nhất khứ bất phục hoàn", ai cũng hiểu nhập chủ tuyệt trận ắt phải chiến đấu khốc liệt nhất, hy vọng sống sót quá nhỏ nhoi nhưng không ai lui bước trước tử vong.

Sau cùng, hơn trăm tòa tuyệt trần mạnh nhất do hơn trăm chiến hồn nhập chủ, thiên địa liên sát khí nồng nặc, ngay liên Thiên đạo tựa hồ cũng lui về trên cửu trùng thiên khiến thế giới đó khuếch đại vô vàn.

Lúc đó huyết dịch tất cả đều sôi lên, trận chiến này họ đã đọ lâu lắm rồi, sau cùng cũng kết liễu.

Đến giờ Thần Nam vẫn không biết trong chín cánh cửa tại Thần ma đồ ẩn tàng bí mật gì nữa chẳng? Trong Thần ma đồ và Luân hồi đồ ẩn tàng hồn phách của chư thần đã chết cùng ức vạn vạn sinh linh.

Long Nhi, Không Không, Y Y, Huyền Huyền, Tác Tác lặng lẽ đến cạnh Thần Nam, lạnh lùng quan sát tất cả, mấy hài tử đều biết hiện tại nguy cấp, sẵn sàng rũ bỏ sinh tử.

Bảy nghịch thiên cấp cao thủ gồm Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Quỷ Chủ, Thần tổ, Thần Nam, Nhân vương, Thần Chiến đứng giữa thế giới. Ma Chủ gật đầu với Thần Nam: "Ta từng thu được mấy mảnh vỡ linh hồn, nhờ người chuyển giao cho lục hồn thiên nữ."

Thần Nam liền hiểu ngay đó là đệ thất hồn của Thất Tuyệt thiên nữ.

Ma Chủ không chế tử vong tuyệt địa, ma thủ khế vậy, mấy mảnh vỡ linh hồn bay lên không.

"Chuyển thế của thư thư." Từ miệng lục hồn thiên nữ vang lên giọng tiểu công chúa

"Nạp Lan... Nhược Thủy..." Thần Nam run lên, cảm giác được khí tức của Nạp Lan Nhược Thủy cùng Sở Nguyệt, bốn, năm mảnh linh hồn này từ đệ thất hồn của Thất Tuyệt thiên nữ phân tán ra. Lẽ nào chuyển thế của hai người hấp thu đệ thất hồn trong thiên địa nhưng bất hạnh bị chấn tan?

Bốn, năm mảnh linh hồn nhanh chóng lướt đến lục hồn thiên nữ, trong ánh thần quang sáng chói, hồn lục dao động khủng khiếp, Thất Tuyệt thiên nữ hoàn thành lần biến hóa thứ bảy.

Đương nhiên một nghịch thiên cấp cao thủ sinh thành.

Nghịch thiên cấp cao thủ có thêm một người.

"Bắt đầu một vòng luân hồi mới." Giọng Thiên đạo vang lên trên cửa thiên.

"Àm, âm, âm..."

Đại thế giới do Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên kiến tạo rung lên cơ hồ tan nát.

Thiên đạo chuyển động Ma Thế bàn định đánh tan thế giới đó.

"Àm." Trong vô hạn tinh không xuất hiện nhưng khe nứt hủy diệt, mấy phiến tinh vực hủy diệt.

"Giết."

Hồn phách ức vạn sinh linh hành động, sức mạnh khủng khiếp nhất bay lên, nuốt gọn tinh hải, đẩy lùi sức mạnh của Thiên đạo.

Đại thiên địa mở rộng cực nhanh, Hỗn Độn Song Tôn, Ngự Phong vương, Khuê Mộc vương đều bị chúng sinh hợp lực đánh tan. Đoạn đại thế giới hướng về Thiên đạo mà mở rộng.

"Thiên đạo bắt diệt!" Giọng nói vang vọng cực kỳ lạnh lùng, trấn tĩnh.

"Thập vạn đại trận nghịch thiên sát!" Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên đồng thời hét vang.

Trong thế giới đó, thập vạn tòa tuyệt trận xung thiên, trong đó có hơn trăm tòa mạnh nhất do những chiến hồn cực mạnh khống chế.

"Hay lắm, đã lâu ta không cảm thụ thấy uy hiếp kiểu này." Giọng Thiên đạo vẫn lạnh lùng, không hề dao động tình cảm.

"Àm, âm, âm..."

Hủy diệt khí tức lan tràn, trăm tòa tuyệt trận phía dưới tan tành, ngàn vạn sinh linh hồn phách tan tành, triệt để tiêu tan.

Nhưng tất cả đều lao mình tới.

Mười vạn tuyệt trận đối kháng Thiên đạo. Ưc vạn sinh linh hồn lực tạo thành suối nguồn sức mạnh.

Bọn Ma Chủ tuy chưa nhập chủ tuyệt trận nhưng đều thi triển công kích mạnh nhất.

Thiên đạo đột phá tiến tới, đó là một dải sáng khổng lồ, đại sinh mệnh thể hình thành sau khi thị vô tận oán khí xâm thực chúng sinh ý chí.

Đương nhiên chỉ đột phát được một phần, y quá to lớn.

Dù vậy, hủy diệt khí tức cũng không ai chống nổi, vô số hồn phách tan tác, nhiều nơi trong thế giới đó vỡ vụn.

Mặt đất chìm xuống, trời cao bị xé tét.

"Giết!"

Từng tiếng thét xuyên mây, ngàn vạn hồn phách bất khuất nổi nhau vẫn không chống nổi hủy diệt công kích của Ma Thế bàn giáng xuống.

"Tình tang..." Tiếng đàn vang khắp thiên địa, Tà Tôn quát vang: "Tà ác như ta, chết không hối tiếc." Y mang theo một tuyệt trận, vạn tầng sát khí xông vào Thiên đạo.

Trước lúc tan xương, y còn hét vang: "Chết không hối hận." Nhất đại tà nhân gục ngã trên cao, dù lúc sinh tiền y làm bao nhiêu việc ác nhưng cái chết đó đã bù lại tất cả.

"Cửu Đầu Thiên Long đến đây." Tây thổ Cửu Đầu Thiên Long vùng Lượng Thiên xích có được từ thâm thiên, kéo theo tuyệt trận sát tiến lên Thiên đạo, trong sát na xé tan một phần dải sáng Thiên đạo, y không nề bị chấn tan, huyết thủy đầy trời rơi xuống, vẩy rông tan tác, Cửu Đầu Thiên Long hoàn toàn tịch diệt.

"Chưa được, còn kém lắm." Thái cổ thất quân vương gầm vang, mang theo thất sát trận, một trong trăm tòa đại trận đáng sợ nhất

xông lên, lần này khác nào nghịch thiên cấp cao thủ kéo tuyệt sát đại trận xung phong.

Thiên đạo tựa hồ đã cảm giác được uy hiếp, Ma Thế bàn nhanh chóng chuyển động, hào quang sáng chói lóe lên như chớp, màn sáng trùng trùng trùm xuống thất sát đại trận.

"Sở Tương Ngọc ta năm xưa giết Hoàng Thiên như giết một con chó, hôm nay không giết được Thiên đạo người cũng phải khiến người trọng thương." Đòn đánh hoàn toàn mang tính đổi mạng.

"Hắc Khởi ta đánh khắp lục giới chưa từng phục ai, người là Thiên đạo đã sao? Hắc Khởi ta vẫn giết người." Tuyệt vọng ma đao chi hồn trong tay Cái Thế quân vương sáng lên, đâm thẳng vào Thiên đạo...

Thái cổ thất quân vương công kích kiểu tự sát, xé tan dải sáng trên không, được vô tận hồn lực phía sau chi viện, bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên toàn lực xuất thủ phối hợp. Họ xé nát Thiên đạo tiến tới, tuy hủy diệt khí tức của Ma Thế bàn giáng xuống khiến hồn phách họ đều nứt toác nhưng họ vẫn không tiếc thân lao tới.

"Àm, âm, âm..."

Trời đất sụp đổ, thất sát trận quả thật kích thương Thiên đạo, dải sáng vỡ mất một vạt lớn. Thất sát trận tan tành, ngàn vạn linh hồn vỡ theo, thất quân vương chỉ còn lại Sở Tương Ngọc và Hắc Khởi.

"A..." Tuyệt Đại quân vương Sở Tương Ngọc đốt cháy hồn lực sau cùng tiến vào Thiên đạo.

Hắc Khởi sa vào tuyệt vọng chi cảnh, dung hợp với ma đao, toàn thân hóa thành Tuyệt vọng ma đao, phát ra tiếng gầm bi tráng nhất, lao vào Thiên đạo.

Thái cổ thất quân vương uy chấn lục giới, hôm nay sa vào đường cùng nhưng không còn mang hung danh như trong quá khứ, họ dùng sinh mệnh cổ vũ những tu giả còn sống.

"Thần gia bát hồn đến đây." Thần gia bát kiệt kéo theo tuyệt trận xung thiên.

Tử vong không ngăn được quyết tâm của chư thần. Thần gia bát hồn dùng đến pháp tắc mạnh nhất, do họ tự thi triển mạnh hơn Thần Nam năm xưa không biết bao nhiêu lần, xứng danh nghịch thiên. Tám người hợp lại, dù nghịch thiên cấp cao thủ cũng phải nhường bước.

"Tịch diệt luân hồi!"

"Tuyệt diệt thái hư!"

"Tam thiên đại thế giới!"

"Băng phong tam vạn lí!"

"Hồn phách tịch diệt!"

"Lưỡng thế vi nhân!"

"Sát na vĩnh hằng!"

"Hoàn vũ tận diệt!"

Bát đạo chung cực pháp tắc xuất ra, uy thế nghịch chuyển thiên địa, linh hồn họ rùng rùng cháy lên, cùng tiến vào Thiên đạo.

"A..."

Thiên đạo cũng không chịu nổi, gầm lên chói lói.

Tiếng âm âm vang vọng, Thiên đạo vỡ một mảng lớn, dù tụ lại kịp nhưng khu vực đó âm đạm hẳn.

Bát hồn đốt hết sinh mệnh chi năng, tiên tan trong Thiên đạo khiến ai nấy chấn động, bi thương.

Thần tổ dâng lên lệ nóng, định tiến lên.

Nhưng Thần Nam và Thần Chiến còn nhanh hơn.

"Phụ thân!" Lần đầu tiên Thần Chiến lộ ra thần sắc bi thương, khác

hắn về ung dung lúc trước.

Thần Nam cùng Thần tổ theo sau tung ra công kích mạnh nhất, bọn Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ cũng tiến lên, mười vạn tuyệt trận đánh sát, sát khí khiến Thiên đạo run lên.

"Giết!"

"Tuy chết không hối hận, giết."

....

Đó là chúng sinh hợp lực, linh hồn ức vạn sinh linh gần lên, là bất diệt ý chí của chư thần.

Thiên đạo vỡ mất quá nửa, bị lùi lại, đặt luân bàn hủy diệt trước mặt: Ma Thế bàn!

Sức mạnh hủy diệt giáng xuống không ngừng, tuyệt trận tan vỡ, sinh linh gằm rống, thương vong thảm trọng, ngàn vạn linh hồn gãy giữa, sau cùng chúng nhân thất bại lui lại.

Một vùng sầu vân thảm vụ, vô vàn cường giả rơi rụng.

Thần Chiến, Thần Nam, Thần tổ bị đánh lui, tuy không hủy diệt nhưng thụ thương.

"Để chúng ta xung kích, nhưng nhân vật trong một thần thoại thời này dù thức tỉnh chỉ có sinh mệnh trong mười hai thời thần, để chúng ta dốc chút sức sau cùng."

"Chúng ta đến từ một thần thoại thời đại khác nhưng mục đích cũng giống các vị. Diệt ác Thiên đạo tuy chết mà không hối hận. "

Những cường giả ngủ say tỉnh dậy dẫn theo tuyệt trận cùng ngàn vạn sinh linh hồn phách hướng lên không.

"Long Kị sỹ mạnh nhất lịch sử Lạc Gia Đức tái chiến Thiên đạo." Thiên Long gầm lên, thân ảnh cao lớn của y cháy lên.

"Hỏa nguyên tố thần Lộ Ti Nhã mạnh nhất kịch sử nguyện nhập chủ một tòa tuyệt trận!"

"Đấu thần mạnh nhất trên đời Khải Tát Ma nguyện nhập chủ một tòa tuyệt trận!" Đấu thần mạnh nhất đốt linh hồn hóa thành diệt thiên đấu khí!

Còn nhiều người nữa...

"Giết!"

"Giết!"

"Giết... dù máu đã khô nhưng hồn không diệt, quyết tử xông lên. Dẫu chết không oán hận."

Từng tòa tuyệt sát đại trận xung thiên, lao vào thiên không, bay qua khu vực Ma Thế bàn phong tỏa, vô số chiến hồn cực mạnh dùng sinh mệnh đốt lên khúc chiến ca bi tráng sau cùng.

Không ai lùi bước.

Ai nấy tráng liệt tiến vào Thiên đạo, hào hùng chiến tử.

"Àm, àm, àm..."

Thương khung vỡ tan, mặt đất chìm xuống. Vô tận u hồn đau thương, tựa hồ khóc cho những cường giả gục ngã, chúng sinh hồn lực trong thiên địa lan tràn.

Thân dù chết. Hồn dù diệt. Chiến ý không bao giờ tắt. Lấy bầu máu nóng của mình chiến Thiên đạo! Đó là tâm chí của các cường giả.

Vô tận cường giả rơi rụng, Thiên đạo tuy trọng thương nhưng không thương tổn đến gốc rễ.

"Thôi vậy, lão nhân gia ta cả đời không lo sinh tử, chưa từng bị tử vong uy hiếp, nhưng hôm nay đành tự hủy." Thủ mộ lão nhân tiến lên thiên không, quát vang với bọn Thần Chiến, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần Nam: "Ta sẽ hóa thành bản thể Sinh Tử bàn, tuy không

so được với Ma Thế bàn, nhưng ta và nó là thiên bảo cùng thời đại, các người hợp lực khiến bản thể của ta chấn tan Ma Thế bàn, nhờ cái răng nanh duy nhất của Thiên đạo. Ta... đi đây."

Thủ mộ lão nhân khảng khái hy sinh, thân thể khô gầy chợt phóng đại vạn lần, rồi một luân bàn khổng lồ xuất hiện trên không, nhanh chóng quay tít, đập vào Thiên đạo.

"Sự phụ..." Huyền Huyền mặt đầy lệ, giọng nói nghẹn ngào, ngọc thủ vô lực chụp lên không, ruột gan tan nát, nàng là cô nhi do thủ mộ lão nhân nuôi lớn, giờ đối diện với sinh ly tử biệt, tuy đau lòng cũng đành trơ mắt nhìn, không thể ngăn cản.

"Thân tử tâm bất tử, ta quyết giết Thiên." Giọng nói già nua sau cùng của thủ mộ lão nhân vang lên lần chót, đập vào Thiên đạo Ma Thế bàn.

Thần Chiến, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Thần Nam cùng xuất thủ.

"Cộng thêm Hồng Hoang Kỳ của ta khiến Ma Thế bàn tan vỡ."

Nhân vương tế khởi Hồng Hoang Kỳ, lá cờ đón gió trả ra, hóa thành ngàn vạn trượng, phát tan mọi ngăn cản, đập vào Thiên đạo.

Hào quang chói lòa, tiếng gầm bi tráng, Sinh Tử bàn do thủ mộ lão nhân hóa thành cùng Ma Thế bàn lơ lửng trên không tan vỡ, cùng lúc Hồng Hoang Kỳ xông tới, năm xưa lá cờ chấn nát nửa tinh không, uy lực đương nhiên khủng khiếp, va nhau kịch liệt với ma bàn khiến cả hai cùng triệt để tan tành.

Dao động năng lượng kinh nhân lan khắp thập phương.

"A..." Thiên đạo gầm lên.

"A..." Chư thần hú lên bi thiết, ức vạn sinh linh rống vang giận dữ.

Thiên địa tan vỡ, thế giới đó tan tành không thành hình dạng gì, Thiên đạo cũng trọng thương, dải sáng khổng lồ triệt để tan vào thế giới.

Chương 513

Đại kết cục

"Được, đến lúc chân chính quyết chiến rồi." Độc Cô Bại Thiên lạnh lùng quát.

Ma Chủ cũng chiến ý cao vờ.

Thần Chiến gầm lên khe khẽ: "Đạt đến mức mạnh nhất nào."

Quý Chủ gật đầu: "Để tàn hồn của chúng ta quy thể."

Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Quý Chủ, Thần Chiến đều phân ra ba tàn hồn bay lên mình người khác. Đó là dưỡng hồn thuật mà Thần Chiến và Độc Cô Bại Thiên thử nghiệm năm xưa tại Thần Ma lăng viên, dùng hồn phách người khác khiến bản thể hồn phách mạnh lên, sau này Quý Chủ và Ma Chủ cũng tham gia.

Dao động năng lượng bùng lên, đương nhiên, lúc này bốn người đạt đến cảnh giới nghịch thiên đỉnh cấp, xứng danh vương của vương. Đó là tối cao cảnh giới nhân thể đạt được.

"Giết."

Bốn người hét vang, cùng tấn công Thiên đạo.

Tiếng nổ chấn động thiên địa vang lên, Thiên đạo bị trọng thương, ảm đạm hẳn.

"Hay lắm, hay lắm." Giọng nói vô tình của Thiên đạo vang lên.

"Mong Nhân vương tụ lại thiên địa." Ma Chủ và Độc Cô Bại Thiên cùng nhìn lên Nhân vương.

"Đến lúc rồi." Nhân vương lơ lửng trên không, mở thế giới của mình, mọi vì sao còn lại bay hết ra, xạ vào mọi góc ngách của phiến tàn phá thiên địa này, sức mạnh vô tận tu sửa lại thế giới đã tan nát.

Tuy Thần Chiến, Thần Nam có hoàn mỹ thể giới, nhưng thể giới bản nguyên của họ trưởng thành chưa lâu, còn của Nhân vương dù bị hủy quá nửa, lại sửa sang thiên vũ cho quang minh đại lục song vẫn không ai so được, bản nguyên thể giới của nàng trưởng thành lâu lắm rồi.

Thiên địa tan vỡ khôi phục trong sát na, Thiên đạo bị khốn trong đó.

"Ha ha..." Thiên đạo cười vang, lần đầu tiên y cười thoải mái như thế: "Ta cầu không được rằng các người phong bế thể giới này, không thì ta làm sao mượn tay các người biến hóa được. Các người hủy diệt rồi, sức mạnh sẽ chuyển hóa thành vô tận oán khí trong không gian phong bế này, thành nguồn bổ sung tốt nhất cho ta."

"Hy vọng đến sau cùng người vẫn cười được." Thần Nam quát vang, đoạn cùng bọn Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên tổ chức mọi tuyệt sát đại trận, bắt đầu trận đánh sau cùng.

Toàn bộ bảy vạn tuyệt trận cùng lao vào Thiên đạo.

Lần này do không cổ chiến hồn, Thần tổ, Thời Không đại thần soái lĩnh, sau họ là thiên giai cường giả và Thái cổ thần.

"Tất cả chết hết đi." Thiên đạo vô tình gầm lên.

"Ta đến giết người." Thần tổ tuy ma tính đầy mình nhưng không có nghĩa lão tuyệt tình tuyệt tính, Thần gia bát hồn rơi rụng khiến lão quá đổi bi thương, nếu không có họ đời nào lão quay lại cõi đời này được, thành ra lão vô cùng coi trọng tám tử tôn này.

"Tinh không vô hạn!" Tinh không cổ chiến hồn gầm lên, hồn lực nghịch thiên cấp chói sáng.

"Thời không phá toái!" Thời Không đại thần hét vang.

Sau lưng họ là vô tận hồn phách.

Họ biết dù Thiên đạo thụ trọng thương nhưng vẫn rất khó giết được, họ dùng chính sinh mệnh mình tạo thành sinh lộ cho tu giả đến sau.

"Dưới Thiên đạo, tất cả là sâu kiến."

Thiên đạo vô tình quát lớn, vô tận uy lực lan tràn, hủy diệt thần quang trùn lên chúng nhân.

Từng tòa tuyệt trần vụn vỡ, từng chiến hồn gục ngã, vô tận hồn ảnh vĩnh viễn tiêu tan, sau cùng trừ tinh không cổ chiến hồn và Thần tổ tiến vào Thiên đạo, nhưng tu giả theo họ đều tịch diệt.

"Chiến... chiến... chiến!" Thần tổ liên tục quát lớn ba tiếng, cùng tinh không cổ chiến hồn tan nát trong Thiên đạo, lại một lần nữa trọng thương Thiên đạo.

Tráng liệt vô tận. Đến giờ ai cũng hiểu cách duy nhất diệt Thiên đạo là hy sinh chiến hồn mạnh nhất phe mình để trọng thương y.

Tuy đau lòng nhưng chư cường không rơi lệ, ngay cả huyết dịch của họ cũng khô rồi.

Sau cùng, Ma Chủ, Độc Cô Bại Thiên, Quỷ Chủ, Thần Chiến cùng Thất Tuyệt thiên nữ hoàn toàn tỉnh lại xông tới. Thần Nam cũng toan tiến lên nhưng chúng nhân lúc này tâm ý tương thông.

"Thần Nam, ngươi biết nên làm gì rồi."

"Ta hiểu." Hấn dừng chân ngay, đau lòng cực độ nhìn theo chúng nhân.

Lần này là đợt xung phong mạnh nhất, năm vị nghịch thiên cấp cao thủ: Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ, Thần Chiến, Quỷ Chủ, Thất Tuyệt thiên nữ dẫn đầu.

Thập phương tuyệt sát cốc, Lục ma tỏa thiên đồ, Âm dương thí thiên luân... mọi sát trận mạnh nhất bay lên.

Mọi Thái cổ thần theo sát sau lưng họ...

"Sửa lại chiến kiếm đánh lên chín tầng trời, rải dòng nhiệt huyết một đi không trở lại." Lời cổ lão chiến ca bi tráng vang khắp thiên địa, giọng ca đượm vô tận thương tang cùng bi ý.

Biết chắc sẽ chết, nhưng vẫn dùng cái chết của mình để trọng thương Thiên đạo!

"Lọ sứ mấy khi không vỡ miệng

Đại tướng nào ai thoát sa trường."

Chiến tử là kết cục đẹp nhất cho tu giả.

"Giết."

Chư thần tiến lên Thiên đạo!

Thần Nam thống khổ nhắm mắt. Kết quả có thể tưởng tượng, tất cả đều được sắp đặt sẽ chết.

Đại thần Độc Cô Bại Thiên dẫn Thiên Ma, Nguyệt Thần, Huyền Huyền, Độc Cô Tiểu Huyền, Độc Cô Tiểu Nguyệt cùng cửu đại đệ tử xông vào Thiên đạo, tiếng nổ ầm vang, mọi thân nhân của y gục ngã, duy mình y cầm Độc Cô cười đau thương, liên tục tiến lên.

"Dù ngàn kiếp hiểm nguy, dầu hồn phi phách tán, linh thức của ta vẫn còn, đánh khắp bách thể luân hồi, mặc kệ lục đạo vô thường, ta vẫn vĩnh sinh. Thiên đạo! Thiên đạo! Thiên đã không còn đạo, hà tất phải phụng Thiên."

Đại thần Độc Cô Bại Thiên rơi xuống đôi dùng huyết lệ, khóc người thân, khóc đệ tử, lưỡi Độc Cô tiến lui bảy lần rồi gục ngã trong Thiên đạo.

Quỷ Chủ cũng tung hoành trong Thiên đạo, chấn tan bộ xương của mình.

Ma Chủ ngoảnh lại, nhìn Ma Sư, Đại Ma, Tiềm Long, Vô Danh thần ma, thần sắc dần trầm trọng, đoạn nói: "Ta phải trở nên mạnh nhất, các người đừng trách ta,"

"Vô hồi vô hận!" Bốn người quát vang.

Họ biết Ma Chủ khi điên cuồng, để đạt sức mạnh cực hạn sẽ giết thân nhân, giết bản thân để giết địch.

Huyết quang lóe sáng, Ma Chủ chấn tan nhục thể cùng linh hồn của Ma Sư, Đại Ma, Tiềm Long, Vô Danh thần ma, dung hợp vào hồn phách mình.

Ma Chủ điên cuồng, dùng thủ pháp cực đoan kích thích bản thân, biến mình thành một kẻ điên thật sự, liên tục gầm vang, bi ai khóc thương, linh hồn lẫn dung mạo nhanh chóng già đi rồi lao vào Thiên đạo.

Y không còn trở ra...

Nhưng cũng như Độc Cô Bại Thiên, khiến Thiên đạo triệt để ảm đạm đi nhiều.

Nhất đại Ma Chủ gục ngã.

"Thất tuyệt hợp nhất, thiên hạ vô địch!" Thất Tuyệt thiên nữ ngoạn nhìn Thần Nam cùng mấy hài tử, mấy giọt lệ lóng lánh rơi xuống không trung đoạn tiến vào Thiên đạo.

"Nương thân..."

"Nương thân..."

"Nương thân..."

Mấy hài tử kêu lên bi thương như đố quỳên nhỏ máu, ai nghe thấy không đau lòng rơi lệ.

Thần Nam lặng lẽ chứng kiến sau khi Thất Tuyệt thiên nữ trọng thương Thiên đạo liền tan nát, trong thoáng chốc Mộng Khả Nhi và Đạm Đài Tuyền vốn có nhiều ái hận với hắn thê lương mỉm cười.

Hắn thấy thân ảnh Long Vũ rơi xuống buồn thảm, thấy Nạp Lan Nhược Thủy mờ dần, hắn thấy....

Từng câu chuyện cũ hiện lên trước mắt.

Lòng đượm đau thương, tuyệt vọng đến cực độ, định xông lên Thiên đạo. Nhưng sau cùng hắn đành trơ mắt nhìn bi kịch phát sinh...

"Vì chiến mà sinh, vì chiến mà vong..." Thần Chiến cũng tiến vào Thiên đạo, phá tan hoàn mỹ thế giới của mình khiến hào quang của Thiên đạo ảm đạm cực điểm.

"Trọng yếu nhất là chúng ta cùng tồn tồn tại, cùng chiến đấu." Nhất đại thiên kiêu Thần Chiến trọng thương Thiên đạo rồi cùng với người tâm ái rụng rời trong đó.

Thái cổ chư thần gầm lên bi thương, tất cả lao tới.

"Huyền Huyền..." Một nhân ảnh điên cuồng tiến vào Thiên đạo, gầm lên: "Chu Bá ta tới đây."

Tiếng phượng gáy vang khắp thiên địa, Đông Phương Phượng Hoàng cùng Tiểu Phượng Hoàng hợp thể, vỡ tan trong Thiên đạo, Long Bảo Bảo hóa thân thành vạn trượng, gầm lên bi thương rồi rơi rụng trong Thiên đạo.

Tử quang xung thiên, Tử Kim thần long gầm lên giận dữ, trước khi tiêu tan còn hừ nhọc nói với ngân long Giai Ti Lệ: "Lão bà, nàng xem, ta không phải Chu Bá, ta thật lòng không lừa nàng..."

"Muội biết... biết chứ... xưa nay muội vẫn biết..." Giai Ti Lệ nắm tay nó, ngậm cười ra đi.

Thái cổ chư thần toàn bộ hy sinh, mọi cường giả trên đời đều rơi rụng.

Sau cùng, Nhân vương bay lên, tuyệt thế phong tư vĩnh viễn in sâu vào óc Thần Nam, nàng khẽ quát: "Ta là Nhân vương, thống lĩnh chúng sinh hồn phách, ức vạn sinh linh hay theo ta đánh tan Thiên đạo."

Nhân vương quay lại mỉm cười, buồn thương nói với hắn: "Nếu có kiếp sau xin lại tương kiến."

Tự dung thanh lệ đó, bóng dáng ưu thương đó khiến hai mắt hấn mờ hồ...

Nhân vương dẫn mọi sinh linh hồn phách tiến vào Thiên đạo, nhất đại hồng nhan thiên kiều từ đây gục ngã. Ánh nhìn thể lượng sau chót vĩnh viễn ghi dấu trong tâm hải Thần Nam.

"Chết rồi, tất cả đều chết rồi..." Hấn đau thương ngửa mặt khóc vang.

"Phụ thân..." Chỉ còn lại năm hài tử bên mình, cả năm gần như suy sụp, chưa từng đều gục ngã, mẫu thân bước lên con đường không lối về tạo thành đả kích vô cùng với chúng.

"Các con của ta." Hấn ôm lấy chúng.

"Ta... còn sống... tốt lắm..." Bị Nhân vương soái lĩnh vô tận hồn phách trọng thương lần chót, Thiên đạo tuy tan vỡ nhưng không hủy diệt, lại tụ tập vô tận sức mạnh.

"Sau cùng người cũng chết." Hai mắt Thần Nam chảy ra huyết lệ.

"Bằng vào mấy người các người?" Tuy Thiên đạo suýt hủy diệt nhưng chỉ còn một nghịch thiên cấp cao thủ không thể hủy diệt y được.

"Không phải ta, là chúng sinh hợp lực chân chính!" Thần Nam gầm lên.

"Không thể nào." Thiên đạo lạnh lùng: "Nhân vương đã hao tận chỗ chúng sinh hợp lực sau cùng."

"Không gì không thể, vì ta là một 'mộ', một ngôi mộ sống trong thân thể người, trong tâm hải của ta, trong bản nguyên thể giới tích tụ chúng sinh thần niệm! Nhân vương hao tận chúng sinh hồn lực, nhưng linh thức của ức vạn sinh linh chôn vùi trong thể nội của ta không hề hấn gì."

"Không thể nào..."

"Chúng sinh diệt Thiên đạo!" Thần Nam mở tâm hải để sức mạnh

bản nguyên hợp lại với chúng sinh linh thức tiến ra, sức mạnh như biển cả hút lấy Thiên đạo trong lúc hư nhược nhất.

Đó là tình cảm của chúng sinh, họ chán toái Thiên đạo oán khí hư nhược, liệu Thiên đạo triệt để tan tành chăng....

"Tất cả kết thúc sao?" Thần Nam hoang mang nhìn thế giới phá toái, lòng trống rỗng cùng cực.

"Ta bắt diệt." Thanh âm hư nhược lại truyền ra, chúng sinh linh thức hợp lực đã tan, Thiên đạo vẫn tụ lại.

"Không thể nào." Thần Nam gần như tuyệt vọng, hy sinh đến thế, lẽ nào đến cuối cùng lại thất bại?

"Phụ thân, tiếp tục chiến đấu!" Năm hài tử đồng thời khóc rống lên, hóa thành thần binh.

"Chúng con thành vũ khí cho phụ thân, chúng con vốn là Đò Đàng được chúng sinh lễ bái, bản nguyên tập kết chúng sinh niệm lực vô tận. Chấn nát chúng con, diệt Thiên đạo."

Thần Nam ngửa mặt hú lên điên cuồng, gật đầu bi thương vô tận.

Huyền Vũ giáp sáng chói, phát ra tiếng kim thuộc va nhau che lên mình hắn, Khốn Thiên tác kêu tanh tách, quán lên tay hắn, Hậu Nghệ cung rục rờ lơ lửng trước mặt.

Liệt Không Kiếm xé nát hư không xuất hiện bên tay trái, Đại Long đao sát khí xung thiên, xuất hiện bên tay phải.

Sau cùng, hắn cả giác nội thiên địa thức tỉnh, cổ thuẫn Thạch Cảm đương thức tỉnh, tổ thành cổ thuẫn hoàn chỉnh chặn trước mặt hắn.

"Giết."

Hắn chảy huyết lệ vung thần binh do mấy hài tử hóa thành lao vào Thiên đạo.

"Ta bắt diệt." Thiên đạo gầm lên nhưng có thể cảm giác được y run

rầy bởi sợ hãi.

"Mở Hậu Nghệ cung. Giết." Chúng sinh niệm lực hóa thành thần tiễn xạ vào Thiên đạo, Hậu Nghệ cung vỡ vụn.

"Múa Liệt Không Kiếm."

"Vung Đại Long đao."

Liệt Không Kiếm gãy, Đại Long đao đoạn.

Vô tận chúng sinh niệm lực tiến vào trong Thiên đạo.

Hai mắt Thần Nam mơ hồ huyết lệ, hấn đang tự tay tổng táng sinh mệnh các con.

"Khốn Thiên chi tác!"

Khốn Thiên tác kêu tanh tách, vỡ vụn xạ vào Thiên đạo, lại một hài tử mà hấn phải tự tay tổng mạng.

Sau cùng hấn tự lao vào Thiên đạo, cổ thuẫn tan tành, Huyền Vũ giáp cũng nát vụn, trước khi mất tri giác, hấn phá tan bản nguyên thế giới.

Dù Thiên đạo triệt để bị diệt, thì với hấn, sống là vô hạn thống khổ, hấn chọn cách chiến tử thảm liệt nhất.

Thiên đạo cuối cùng cũng tan tành. Triệt để hủy diệt.

Thần Nam thống khổ nhận ra mình không chết, điềm điềm sức mạnh của bản nguyên thế giới ngưng tụ lại, hấn từ từ hồi phục, tu vi vẫn là nghịch thiên cấp. Nhưng hấn có mạnh như Thiên đạo thì sao? Thân nhân bằng hữu, thậm chí cừu địch cũng không còn, mình hấn cô đơn trong phiến tàn phá thế giới này, sống trong ngôi mộ khổng lồ.

"Ta là mộ, sau cùng vẫn là mộ." Hấn cười thê thảm, nhìn khắp tử vong thế giới.

Bất quá, từ quang minh đại lục dấy lên một cỗ sức mạnh kinh nhân

đánh thức hắn.

"Thiên đạo, lẽ nào y còn chưa chết?" Hai mắt hắn nhỏ xuống máu tươi.

"Ta là Thiên đạo mới do chúng sinh niệm lực hợp thành." Giọng nói sang sảng vang lên.

Thoáng chốc cả hắn và Thiên đạo mới đều hiểu ngọn ngành.

Trầm mặc một hồi, tân Thiên đạo lên tiếng: "Ta biết mình còn hư nhược, người hoàn toàn có thể khống chế ta, tự mình hợp thành Thiên đạo, là bậc chúa tể."

"Ta hiểu."

"Nếu người bỏ qua cơ hội này, ta có thể thử khiến những chiến hồn rơi rụng tỉnh lại, thời gian có hạn, cần người quyết định ngay, bằng không cả những chiến hồn mạnh nhất cũng không thể sống lại." Giọng Thiên đạo sang sảng vang lên.

Hợp thành Thiên đạo là dụ hoặc kinh người với kẻ khác, như thế có nghĩa sẽ thành chúa tể duy nhất của thế giới.

Nhưng với Thần Nam, thế có là gì, trải qua bao nhiêu việc, còn gì hắn chưa thấu, vũ nội đệ nhất thì sao? Có đánh thức được thể nhi chăng? Có khiến bằng hữu tỉnh lại chăng? Cô độc xưng tôn trong vũ nội chi bằng chết đi.

"Ta chưa từng muốn hợp với Thiên đạo, người mau cứu họ."

"Không thể lập tức sống lại, cần thời gian rất dài, ta đang đem chúng sinh hợp lực rải khắp tàn phá thế giới ngưng tụ linh thức tan nát của họ."

Sau cùng phiến tàn phá thế giới bị luyện hóa, dung nhập vào quang minh đại lục.

"Thiên đạo người cũng không muốn làm, vậy ta yên tâm, để tránh cho ác Thiên đạo tái sinh, ta truyền Thiên Tâm ấn kí vào thể nội

người khiến người không thể chúa tể chúng sinh nhưng có thể chán tan ta." Thiên đạo sơ sinh công chính hơn hết, không có lòng tham, đem Thiên Tâm ấn kí nhập vào bản nguyên thể giới của Thần Nam.

Tuế nguyệt vội vàng....

Vô tận tuệ nguyệt trôi qua, quang minh đại lục không còn thần, duy nhất Thần Nam là nghịch thiên cấp cường giả.

Hắn không muốn quang minh đại lục thành một nơi đặc thù bèn luyện hóa thành một tinh cầu màu xanh biếc.

Nhưng mấy đại cách cục không hề biến hóa.

Hắn đợi chờ trong cô độc, đợi những bằng hữu, thân nhân quay lại cõi đời.

Cho đến một ngày, tinh cầu xanh biếc không có thần tiên xuất hiện mấy cỗ sức mạnh cực đại, hắn mới tỉnh lại.

Thấu mấy thân ảnh cao lớn, hắn cúi lạy họ.

"Độc Cô Bại Thiên ta đi đây..."

"Ma Chủ ta đi đây...."

"Quý Chủ ta đi đây..."

"Thần Chiến ta cũng đi đây...."

Bốn chiến hồn mạnh nhất quay về đầu tiên, họ cho hắn biết nên đi đâu rồi chia nhau bay vào tinh không.

Sau vô tận tuệ nguyệt, hắn lại thấy từng người quen, có điều họ không còn là thần mà dung nhập vào chúng sinh, cực ít người còn giữ lại được đôi chút tu vi.

Bọn Độc Cô Bại Thiên, Ma Chủ từng xuất hiện tiếp dẫn thân nhân và bằng hữu.

Truyền thuyết long sinh cứu tử khiến hần tìm được Tử Kim thần long và Giai Ti Lệ.

Long phượng trình tường khiến hần tìm được Long Bảo Bảo và Tiểu Phượng Hoàng.

Sau cùng, hần dùng pháp lực diễn biến một trường hồng hoang thần chiến. Trận chiến giả này ánh xạ vào óc mọi người, kích phát chiến ý từng có của tu giả, nhờ thế nhiều người từng bước lên Thông thiên chi lộ tỉnh lại.

Nhưng chúng sinh tỉnh lại có thêm một phần kí ức đặc thù, tạo thành những thần tiên truyền thuyết lưu truyền trong hậu thế.

Tuế nguyệt như thoi đưa, lúc Thần Nam nghe nói đại tướng Tần quốc Bạch Khởi giết mấy chục vạn binh sĩ liền biết ngay Hắc Khởi đã quay lại, quả nhiên sau đó Bạch Khởi mượn cơ giết chóc mà lui, rũ bỏ phàm thể, quay lại thần cảnh thành Hắc Khởi.

Thêm một người quen quay lại.

Thần Nam vừa hoan hỷ vừa kích động...

Cả Thiên giới Vũ Hinh và linh thi Vũ Hinh đều được hần tìm thấy, họ đã hóa thành ngọc, linh thức chưa tỉnh lại, nên hần cẩn trọng thu vào nội thiên địa.

Đợi thêm vô tận tuế nguyệt mà hần vẫn không thấy Nhân vương, Thất Tuyệt thiên nữ hay mấy hài tử. Đến một hôm hần vào Nhãn Đãng sơn, ngoài xa có một thân ảnh tú lệ lướt qua bụi hoa khiến hần sửng sờ.

Đoạn hần như tỉnh mộng, vội đuổi theo.

Nữ hài phía trước dừng lại, tuyệt mỹ dung nhan hiện ra trước mắt hần không hề nhiễm trần thế khí tức, dịu dàng như tiên tử trên trời.

Bạch y bay bay, tóc mai phát phới, đôi mắt linh động nhìn hần chằm chằm, dung nhan vô song tỏ vẻ không vui.

"Tên xấu xa, vì sao ngươi lại theo ta." Dáng vẻ thiếu nữ nổi giận vô cùng khả ái, bĩu môi như hài đồng, có điều không phải nàng đang đóng kịch, ánh mắt trong veo cho biết đó là phản ứng tự nhiên.

Đôi mắt chính là cửa sổ tâm linh của một người, hai mắt nữ hài trong như suối nguồn, sáng như ánh sao, thuần khiết như tinh linh.

Thần Nam cảm giác lệ lã trên khóe mắt, cũng khung cảnh này, cũng lời lẽ ấy... hấn như hóa đá.

Tất cả phảng phất quay lại thuở xưa.

"Ta là Thần Nam, ta là Thần Nam." Hấn nhìn nữ tử với vẻ kích động.

Nhưng thiếu nữ hiển nhiên quy kết hấn là kẻ xấu xa, một mình bỏ đi.

Mãi nửa tháng sau, thiếu nữ mới dần tin hấn vô hại.

"Ta tên Vũ Hinh, được sư phụ tìm thấy trong một bụi hoa vào đêm mưa..."

Nghe thấy những lời quen thuộc, suýt nữa hấn bật khóc, không phải hấn yếu đuối mà là một loại hạnh phúc đã mất giờ quay lại khiến hấn cảm động...

Thoáng chốc, hấn thấy Quỷ Chủ đứng trên một đỉnh núi gập đầu cười với hấn.

Quỷ Chủ kiếp này là sư phụ của Nhân vương.

Hấn cảm giác được sức mạnh của Vũ Hinh đang say ngủ cùng bản nguyên khí tức không thể nào quên, tin rằng nàng là Vũ Hinh ngày xưa nhưng vết thương quá nặng, cần nhiều thời gian mới tỉnh lại được.

"Ta còn có một tử muội được sư phụ tìm thấy."

"Vậy sao, nàng ấy tên là gì?"

"Tên Thất Tuyệt, ngươi không được cười."

Thần Nam sửng sốt, cả kinh hỏi: "Nàng ta làm sao?"

"Có thể tách thành bảy tỷ muội."

Không lâu sau, Thần Nam tìm được Thất Tuyệt thiên nữ chưa thức tỉnh, vết thương cũng quá nặng nên thất nữ linh thức còn ngủ say.

Trong cổ động họ cư trú, hắn phát hiện Đại Long đao, Liệt Không Kiếm, Huyền Vũ giáp, Khốn Thiên tác, Thạch Cầm dương, Hậu Nghệ cung. Tất cả đều phá toái, vết thương của chúng nặng nhất.

"Các con ta." Hắn ôm lấy thần binh, nhập vào trong bản nguyên thế giới của mình.

"Phụ thân, tốt quá rồi... "

Mấy hài tử truyền ra dao động tinh thần yếu ớt, mấy hài đồng mũm mĩm hiển hóa, từ bản thể giải thoát ra, tuy trong thời gian ngắn không thể phục nguyên nhưng chúng đã tỉnh, không thẹn là Đồ Đằng được chúng sinh lễ bái, được bản nguyên thế giới của Thần Nam nuôi dưỡng liền phục hồi linh thức ngay.

Hắn dẫn chúng ra khỏi nội thiên địa.

Mấy hài đồng mũm mĩm liền được Vũ Hình cùng Thất Tuyệt dịu dàng ôm vào lòng.

"Grào... long đại gia gầm lên, Tàn hoàng Hán vũ đều run rẩy."

"Ngẫu mẽ đầu phát, Đại đức đại uy bảo bảo Thiên Long đến rồi."

Rồi Tiểu Phượng Hoàng cũng bay tới.

Thấy cả nhà Thần Nam đoàn viên, Tử Kim thần long nhăn nhó: "Thần Nam, người mau giải thoát chín hài tử cùng phụ nhân thân ái nhất đời của ta, họ đã luân hồi rồi."

"Yên tâm, ha ha..." Lần đầu tiên Thần Nam cười thoải mái.

"Ngẫu mễ đầu phát, Thần Nam người biết không, tên trọc Huyền Trang được thủ mộ lão nhân giúp đỡ đã sáng lập Phật giáo tại tây phương."

"Nam Cung Ngâm vô sỉ nhất đời cũng luân hồi chuyển thế, hiệu xưng kẻ đứng đầu Giang Nam tứ đại tài tử."

"Đi, chúng ta đi thăm họ."

Đào hoa am ở rừng đào biếc,

Tiên tử đào hoa dưới gốc cây.

Người tiên gieo hạt chờ hoa nở,

Lại hái hoa đem đổi rượu say,

Tỉnh rượu ngắm nhìn hoa khoe sắc,

Say khướt giăng màn dưới hoa bay,

Thiên hạ chớ cười ta điên loạn,

Ta cười thiên hạ thấu chẳng này."

Không phải dâm tặc Nam Cung Ngâm thì là ai?

"Khi nào y trăm tuổi chúng ta đến tiếp dẫn." Thần Nam dẫn chúng nhân bay đi.

Những việc hấn làm sau đó còn nhiều, chư thần gục ngã trong trận chiến Thiên đạo đều đáng kính, hấn phải tìm lại họ giữa muôn trùng chúng sinh.